Giới thiệu

Giữa một thế giới song song nơi công nghệ thực tế ảo toàn ảnh đã phát triển đến đỉnh cao, Trương Mục tỉnh dậy với thân phận của một kẻ xuyên không.

Thế giới này có mọi thứ tân tiến, ngoại trừ một lĩnh vực duy nhất: văn hóa giải trí, đặc biệt là trò chơi điện tử, vẫn còn mắc kẹt ở thập niên 90.

Game thủ ở đây vẫn đang say sưa với những tựa game kinh điển nhưng lỗi thời như "Truyền Kỳ", "DOTA" hay "Mộng Ảo Tây Du" trên những chiếc mũ thực tế ảo tối tân nhất – một sự lãng phí tài nguyên công nghệ đến mức Trương Mục không thể chịu đựng nổi.

Mang trong mình kho tàng ý tưởng game của thế kỷ 21, Trương Mục ôm mộng thay đổi ngành công nghiệp game trì trệ này, nhưng những ý tưởng của anh bị các công ty lớn thẳng thừng từ chối, cho là viển vông.

Anh buộc phải chấp nhận một công việc văn phòng rẻ mạt, bị bóc lột sức lao động đến kiệt quệ, tưởng chừng như sẽ chôn vùi cuộc đời mình trong sự tầm thường.

Đúng vào lúc tuyệt vọng nhất, "ngón tay vàng" – hệ thống mà mọi kẻ xuyên không đều ao ước – cuối cùng cũng xuất hiện.

Đó là 【Hệ Thống Kiến Tạo Thế Giới Ảo Thần Cấp】, cho phép anh biến những ký ức từ kiếp trước thành các trò chơi thực tế ảo hoàn chỉnh.

Mỗi một điểm "nhân khí" mà game thu được có thể quy đổi thành tiền thật, mở ra cho Trương Mục một con đường làm giàu không tưởng.

Là một người hâm mộ cuồng nhiệt thể loại trộm mộ, Trương Mục không ngần ngại bắt tay vào dự án đầu tiên: một tựa game dựa trên series tiểu thuyết kinh điển "Quỷ Xuy Đăng".

Anh đặt tên cho chương mở đầu là 《Quỷ Xuy Đăng: Tự Chương – Lăng Mộ Tướng Quân Trong Núi Dã Nhân》.

Với sự hỗ trợ của hệ thống, anh đã tạo ra một tuyệt tác vượt xa thời đại, từ đồ họa điện ảnh cho đến cốt truyện sâu sắc.

Nhưng một vấn đề nan giải nảy sinh: không có kinh phí quảng bá, siêu phẩm của anh chỉ là một con số không tròn trĩnh về lượng người chơi.

Số phận trớ trêu nhưng cũng đầy sắp đặt đã cho anh một lối thoát.

Hàng xóm tầng trên của anh là Chu Tiểu Di, một nữ streamer nổi tiếng đang trốn gia đình vì bị ép hôn.

Nảy ra một ý tưởng táo bạo, Trương Mục đã để lại một chiếc USB chứa game cùng một bức thư "uy hiếp" nặc danh trước cửa phòng cô, buộc Chu Tiểu Di phải quảng bá game trên kênh của mình.

Bị đặt vào thế đã rồi, Chu Tiểu Di đành miễn cưỡng giới thiệu một tựa game nội địa vô danh trước hàng ngàn người xem đang hoài nghi.

Nhưng ngay khi đoạn cắt cảnh mở đầu của game được trình chiếu, cả phòng live-stream như chết lặng.

Một thế giới u ám, kỳ bí và chân thực đến từng chi tiết hiện ra, kể về lời nguyền của tộc Di Tinh và bi kịch của người Bàn Sơn Đạo Nhân cuối cùng – Chá Cô Tiếu.

Khán giả, vốn đã quen với đồ họa cũ kỹ, lập tức bị choáng ngợp.

Khi Chu Tiểu Di chính thức nhập vai Hồ Bát Nhất, cùng Vương

Khải Toàn và cô gái dẫn đường Anh Tử bước vào khu rừng rậm hoang sơ, sự bùng nổ thực sự mới bắt đầu.

Từng ngọn cỏ, tiếng chim hót, con suối róc rách đều chân thực đến khó tin.

Thử thách đầu tiên ập đến – một con lợn lòi hung tợn.

Phản ứng hoảng loạn, la hét thất thanh và những cái chết đầy hài hước của Chu Tiểu Di, một streamer "gà mờ", bất ngờ lại trở thành điểm nhấn thu hút hàng triệu người xem.

Trò chơi nhanh chóng trở thành một hiện tượng.

Các streamer hàng đầu khác như Trương Bàn Tiên, Tao Trư, Đại Tư Mã cũng phải bỏ dở buổi phát sóng của mình để xem "siêu phẩm" đang gây bão này là gì.

Lượt xem kênh của Chu Tiểu Di tăng vọt theo cấp số nhân, và điểm nhân khí của Trương Mục cũng bùng nổ, mang về cho anh khối tài sản khổng lồ chỉ sau một đêm.

Anh lập tức nghỉ việc, bắt đầu con đường trở thành một nhà phát triển game độc lập.

Sự trỗi dậy của tựa game trộm mộ đã làm rung chuyển cả ngành công nghiệp.

Tập đoàn Xí Nga (Tencent phiên bản song song), gã khổng lồ độc quyền, nhận thấy lượng người chơi sụt giảm nghiêm trọng và bắt đầu một cuộc điều tra quy mô lớn.

Họ tìm mọi cách để truy lùng tác giả bí ẩn nhưng vô vọng, bởi máy chủ của game dường như không tồn tại trên thế giới này.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1237

Chương 1238

Chương 1239

Chương 1240

Chương 1241

Chương 1242

Chương 1243

Chương 1244

Chương 1245

Chương 1246

Chương 1247

Chương 1248

Chương 1249

Chương 1250

Chương 1251

Chương 1252

Chương 1253

Chương 1254

Chương 1255

Chương 1256

Chương 1257

Chương 1258

Chương 1259

Chương 1260

Chương 1261

Chương 1262

Chương 1263

Chương 1264

Chương 1265

Chương 1266

Chương 1267

Chương 1268

Chương 1269

Chương 1270

Chương 1271

Chương 1272

Chương 1273

Chương 1274

Chương 1275

Chương 1276

Chương 1277

Chương 1278

Chương 1279

Chương 1280

Chương 1281

Chương 1282

Chương 1283

Chương 1284

Chương 1285

Chương 1286

Chương 1287

Chương 1288

Chương 1289

Chương 1290

Chương 1291

Chương 1292

Chương 1293

Chương 1294

Chương 1295

Chương 1296

Chương 1297

Chương 1298

Chương 1299

Chương 1300

Chương 1301

Chương 1302

Chương 1303

Chương 1304

Chương 1305

Chương 1306

Chương 1307

Chương 1308

Chương 1309

Chương 1310

Chương 1311

Chương 1312

Chương 1313

Chương 1314

Chương 1315

Chương 1316

Chương 1317

Chương 1318

Chương 1319

Chương 1320

Chương 1321

Chương 1322

Chương 1323

Chương 1324

Chương 1325

Chương 1326

Chương 1327

Chương 1328

Chương 1329

Chương 1330

Chương 1331

Chương 1332

Chương 1333

Chương 1334

Chương 1335

Chương 1336

Chương 1337

Chương 1338

Chương 1339

Chương 1340

Chương 1341

Chương 1342

Chương 1343

Chương 1344

Chương 1345

Chương 1346

Chương 1347

Chương 1348

Chương 1349

Chương 1350

Chương 1351

Chương 1352

Chương 1353

Chương 1354

Chương 1355

Chương 1356

Chương 1357

Chương 1358

Chương 1359

Chương 1360

Chương 1361

Chương 1362

Chương 1363

Chương 1364

Chương 1365

Chương 1366

Chương 1367

Chương 1368

Chương 1369

Chương 1370

Chương 1371

Chương 1372

Chương 1373

Chương 1374

Chương 1375

Chương 1376

Chương 1377

Chương 1378

Chương 1379

Chương 1380

Chương 1381

Chương 1382

Chương 1383

Chương 1384

Chương 1385

Chương 1386

Chương 1387

Chương 1388

Chương 1389

Chương 1390

Chương 1391

Chương 1392

Chương 1393

Chương 1394

Chương 1395

Chương 1396

Chương 1397

Chương 1398

Chương 1399

Chương 1400

Chương 1401

Chương 1402

Chương 1403

Chương 1404

Chương 1405

Chương 1406

Chương 1407

Chương 1408

Chương 1409

Chương 1410

Chương 1411

Chương 1412

Chương 1413

Chương 1414

Chương 1415

Chương 1416

Chương 1417

Chương 1418

Chương 1419

Chương 1420

Chương 1421

Chương 1422

Chương 1423

Chương 1424

Chương 1425

Chương 1426

Chương 1427

Chương 1428

Chương 1429

Chương 1430

Chương 1431

Chương 1432

Chương 1433

Chương 1434

Chương 1435

Chương 1436

Chương 1437

Chương 1438

Chương 1439

Chương 1440

Chương 1441

Chương 1442

Chương 1443

Chương 1444

Chương 1445

Chương 1446

Chương 1447

Chương 1448

Chương 1449

Chương 1450

Chương 1451

Chương 1452

Chương 1453

Chương 1454

Chương 1455

Chương 1456

Chương 1457

Chương 1458

Chương 1459

Chương 1460

Chương 1461

Chương 1462

Chương 1463

Chương 1464

Chương 1465

Chương 1466

Chương 1467

Chương 1468

Chương 1469

Chương 1470

Chương 1471

Chương 1472

Chương 1473

Chương 1474

Chương 1475

Chương 1476

Chương 1477

Chương 1478

Chương 1479

Chương 1480

Chương 1481

Chương 1482

Chương 1483

Chương 1484

Chương 1485

Chương 1486

Chương 1487

Chương 1488

Chương 1489

Chương 1490

Chương 1491

Chương 1492

Chương 1493

Chương 1494

Chương 1495

Chương 1496

Chương 1497

Chương 1498

Chương 1499

Chương 1500

Chương 1501

Chương 1502

Chương 1503

Chương 1504

Chương 1505

Chương 1506

Chương 1507

Chương 1508

Chương 1509

Chương 1510

Chương 1511

Chương 1512

Chương 1513

Chương 1514

Chương 1515

Chương 1516

Chương 1517

Chương 1518

Chương 1519

Chương 1520

Chương 1521

Chương 1522

Chương 1523

Chương 1524

Chương 1525

Chương 1526

Chương 1527

Chương 1528

Chương 1529

Chương 1530

Chương 1531

Chương 1532

Chương 1533

Chương 1534

Chương 1535

Chương 1536

Chương 1537

Chương 1538

Chương 1539

Chương 1540

Chương 1541

Chương 1542

Chương 1543

Chương 1544

Chương 1545

Chương 1546

Chương 1547

Chương 1548

Chương 1549

Chương 1550

Chương 1551

Chương 1552

Chương 1553

Chương 1554

Chương 1555

Chương 1556

Chương 1557

Chương 1558

Chương 1559

Chương 1560

Chương 1561

Chương 1562

Chương 1563

Chương 1564

Chương 1565

Chương 1566

Chương 1567

Chương 1568

Chương 1569

Chương 1570

Chương 1571

Chương 1572

Chương 1573

Chương 1574

Chương 1575

Chương 1576

Chương 1577

Chương 1578

Chương 1579

Chương 1580

Chương 1581

Chương 1582

Chương 1583

Chương 1584

Chương 1585

Chương 1586

Chương 1587

Chương 1588

Chương 1589

Chương 1590

Chương 1591

Chương 1592

Chương 1593

Chương 1594

Chương 1595

Chương 1596

Chương 1597

Chương 1598

Chương 1599

Chương 1600

Chương 1601

Chương 1602

Chương 1603

Chương 1604

Chương 1605

Chương 1606

Chương 1607

Chương 1608

Chương 1609

Chương 1610

Chương 1611

Chương 1612

Chương 1613

Chương 1614

Chương 1615

Chương 1616

Chương 1617

Chương 1618

Chương 1619

Chương 1620

Chương 1621

Chương 1622

Chương 1623

Chương 1624

Chương 1625

Chương 1626

Chương 1627

Chương 1628

Chương 1629

Chương 1630

Chương 1631

Chương 1632

Chương 1633

Chương 1634

Chương 1635

Chương 1636

Chương 1637

Chương 1638

Chương 1639

Chương 1640

Chương 1641

Chương 1642

Chương 1643

Chương 1644

Chương 1645

Chương 1646

Chương 1647

Chương 1648

Chương 1649

Chương 1650

Chương 1651

Chương 1652

Chương 1653

Chương 1654

Chương 1655

Chương 1656

Chương 1657

Chương 1658

Chương 1659

Chương 1660

Chương 1661

Chương 1662

Chương 1663

Chương 1664

Chương 1665

Chương 1666

Chương 1667

Chương 1668

Chương 1669

Chương 1670

Chương 1671

Chương 1672

Chương 1673

Chương 1674

Chương 1675

Chương 1676

Chương 1677

Chương 1678

Chương 1679

Chương 1680

Chương 1681

Chương 1682

Chương 1683

Chương 1684

Chương 1685

Chương 1686

Chương 1687

Chương 1688

Chương 1689

Chương 1690

Chương 1691

Chương 1692

Chương 1693

Chương 1694

Chương 1695

Chương 1696

Chương 1697

Chương 1698

Chương 1699

Chương 1700

Chương 1701

Chương 1702

Chương 1703

Chương 1704

Chương 1705

Chương 1706

Chương 1707

Chương 1708

Chương 1709

Chương 1710

Chương 1711

Chương 1712

Chương 1713

Chương 1714

Chương 1715

Chương 1716

Chương 1717

Chương 1718

Chương 1719

Chương 1720

Chương 1721

Chương 1722

Chương 1723

Chương 1724

Chương 1725

Chương 1726

Chương 1727

Chương 1728

Chương 1729

Chương 1730

Chương 1731

Chương 1732

Chương 1733

Chương 1734

Chương 1735

Chương 1736

Chương 1737

Chương 1738

Chương 1739

Chương 1740

Chương 1741

Chương 1742

Chương 1743

Chương 1744

Chương 1745

Chương 1746

Chương 1747

Chương 1748

Chương 1749

Chương 1750

Chương 1751

Chương 1752

Chương 1753

Chương 1754

Chương 1755

Chương 1756

Chương 1757

Chương 1758

Chương 1759

Chương 1760

Chương 1761

Chương 1762

Chương 1763

Chương 1764

Chương 1765

Chương 1766

Chương 1767

Chương 1768

Chương 1769

Chương 1770

Chương 1771

Chương 1772

Chương 1773

Chương 1774

Chương 1775

Chương 1776

Chương 1777

Chương 1778

Chương 1779

Chương 1780

Chương 1781

Chương 1782

Chương 1783

Chương 1784

Chương 1785

Chương 1786

Chương 1787

Chương 1788

Chương 1789

Chương 1790

Chương 1791

Chương 1792

Chương 1793

Chương 1794

Chương 1795

Chương 1796

Chương 1797

Chương 1798

Chương 1799

Chương 1800

Chương 1801

Chương 1802

Chương 1803

Chương 1804

Chương 1805

Chương 1806

Chương 1807

Chương 1808

Chương 1809

Chương 1810

Chương 1811

Chương 1812

Chương 1813

Chương 1814

Chương 1815

Chương 1816

Chương 1

Cùng lúc đó, giới học thuật cũng vào cuộc.

Giáo sư Vương Kỳ, một chuyên gia khảo cổ hàng đầu, tình cờ xem được buổi live-stream và kinh ngạc trước sự chính xác đến kinh ngạc về kiến thức lịch sử và khảo cổ trong game.

Ông quyết định đề cử tựa game này lên Cục Điện tử Quốc gia, với hy vọng nó sẽ trở thành "tác phẩm đại diện cho game quốc gia".

Trong khi đó, Chu Tiểu Di vẫn đang chật vật với hành trình của mình.

Sau nhiều lần thất bại, cô cuối cùng cũng vượt qua được con lợn lòi bằng cách... trèo lên cây – một chiến thuật hèn nhát khiến cô mất điểm hảo cảm với Anh Tử, dẫn đến việc cô gái dẫn đường bỏ đi.

Chỉ còn lại hai người, Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn phát hiện ra một khu trại bỏ hoang của quân Quan Đông Nhật Bản và tìm thấy một tấm bản đồ dẫn đến ngôi mộ cổ.

Nhưng đó lại là một cái bẫy.

Tấm bản đồ chỉ dẫn họ đào bới ngay trên nóc mộ, kích hoạt cơ quan "Tây Vực hỏa long du" và khiến họ thất bại thảm hại.

Giữa lúc bế tắc, Trương Mục, với tư cách là một người bạn mới quen, đã vô tình đưa ra một lời gợi ý then chốt trong bữa ăn tối: không ai lại đi vào nhà từ nóc cả, hãy tìm một lối vào chính thức.

Mang theo lời khuyên vàng ngọc đó, Chu Tiểu Di quay lại trò chơi và trong một lần sơ sẩy, cô vô tình ngã vào một cái hố khuất sau bụi rậm.

Trớ trêu thay, đó chính là một đường hầm trộm mộ cũ, dẫn thẳng

đến cửa chính của lăng mộ tướng quân.

Cánh cửa vào thế giới ngầm thực sự đã mở ra, báo hiệu một cuộc phiêu lưu đầy hiểm nguy và kỳ bí chỉ vừa mới bắt đầu.

Chương 2

【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ, game đào mộ "Quỷ Xuy Đăng - Chương mở đầu: Tướng quân mộ ở Dã Nhân Câu" do ngài nghiên cứu phát triển đã kết nối và ra mắt thành công!】【Điểm danh vọng tích lũy hiện tại của game: 0】 ... "Hù~" "Làm game cả đêm, cuối cùng hôm nay cũng xong..." Trương Mục có phần mệt mỏi dựa vào ghế gaming.

Lúc này, trong đầu hắn vẫn không ngừng lóe lên những hình ảnh đặc sắc của game đào mộ mà mình vừa tạo ra!

Đúng vậy, hắn là một người xuyên không!

Hơn nữa, hắn đã đến thế giới này được ba tháng rồi!

Thế giới này rất giống với Trái Đất nơi hắn từng ở, nhưng có một điểm lại vượt xa Trái Đất!

Đó chính là công nghệ thực tế ảo toàn diện!

Ở đây, chỉ cần bạn đeo mũ bảo hiểm thực tế ảo là có thể trải nghiệm cảm giác chân thực trong game một cách hoàn hảo!

Ngay cả khi dùng mũ bảo hiểm thực tế ảo để xem phim, bạn cũng có thể tận hưởng cảm giác kích thích như đang ở trong cảnh đó!

Thế nhưng, điều khiến Trương Mục không ngờ tới là!

Công nghệ thực tế ảo toàn diện ở thế giới này tuy phát triển, nhưng văn hóa giải trí lại chẳng khác gì Trái Đất những năm 90.

Bỏ qua những thứ khác, chỉ riêng mảng game online đã có sự khác biệt một trời một vực so với Trái Đất thế kỷ 21.

Ở đây không có những game online thực tế ảo tầm cỡ sử thi như

“Call of Duty”, “Battlefield Elite” hay “Titanfall”.

Ngay cả những game online quy mô lớn kém hơn một chút như “Genshin Impact” hay “World of Warcraft” cũng không có.

Mấy tựa game hot nhất hiện nay lại là những game có đồ họa cùi bắp, cốt truyện đơn giản như “Truyền Kỳ Máu Lửa”, “DOTA”, “Mộng Ảo Tây Du” và “Dungeon & Fighter”.

Theo Trương Mục, dùng mũ bảo hiểm thực tế ảo xịn sò như công nghệ đen để chơi mấy game này hoàn toàn là chiếm chỗ mà không làm gì, lãng phí công nghệ thực tế ảo tốt như vậy.

Chương 3

Đặc biệt là những game theo lượt như "Mộng Ảo Tây Du", dùng mũ bảo hiểm thực tế ảo chơi thì không còn gì khó xử hơn!

Thế là, để có thể tạo dựng một vùng trời mới ở thế giới này, Trương Mục đã trực tiếp đến công ty game địa phương để ứng tuyển!

Nhưng đáng tiếc, đám quản lý cấp cao não tàn của các công ty game đó lại chẳng hề hứng thú với khái niệm game online hiện đại trong đầu hắn.

Những vị quản lý đó đều nói hắn viển vông.

Hiện tại, khái niệm về game online trên toàn thế giới đã ăn sâu bén rễ, muốn họ chấp nhận hình thức game online mới, đâu có dễ dàng như vậy?

Điều này khiến Trương Mục vô cùng chán nản.

Nhưng vì miếng cơm manh áo, cuối cùng hắn vẫn làm nhân viên cấp thấp tại một công ty game địa phương.

Một ngày làm 12 tiếng, lương tháng 5000, cộng thêm năm loại bảo hiểm, không có quỹ nhà ở.

Tăng ca không có tiền tăng ca.

Lương thử việc giảm một nửa!

Thỉnh thoảng còn có nhân viên nhảy lầu tự tử.

Trương Mục vốn nghĩ rằng mình sẽ phải sống một cuộc đời làm việc tầm thường vô vị ở thế giới này.

Nhưng ngay ngày hôm qua, bàn tay vàng xuyên không muộn màng của hắn cuối cùng đã đến.

Và bàn tay vàng này còn kết nối hoàn hảo với công nghệ thực tế ảo của thế giới này. —【Hệ thống Kiến tạo Thế giới Ảo cấp Thần】!

Có thể dựa vào ký ức và ảo ảnh trong đầu để xây dựng một thế giới game hoàn chỉnh, đồng thời có thể trực tiếp phát hành game đã tạo lên mạng.

Lợi ích của hệ thống này là ký chủ có thể dùng điểm danh vọng của game mình làm ra để đổi lấy tiền mặt, từ đó giúp mình kiếm được khối tài sản khổng lồ một cách hợp lý!

Tỷ giá quy đổi là: 1:100! 1 điểm danh vọng có thể đổi trực tiếp lấy 100 tệ.

Điều này khiến cuộc sống vốn khô khan vô vị của Trương Mục bỗng chốc trở nên đầy màu sắc!

Trương Mục trước đây là một fan cuồng đào mộ, vì vậy sau khi có được bàn tay vàng, game thực tế ảo đầu tiên hắn bắt tay vào làm chính là chương mở đầu của series đào mộ — "Tinh Tuyệt Cổ Thành"!

Tuy nhiên, việc xây dựng một thế giới ảo trong đầu nói thì đơn giản, nhưng làm lại vô cùng khó khăn.

Bởi vì có rất nhiều chi tiết trong thế giới game cần phải nắm vững.

Ví dụ như nhiệm vụ ẩn, cốt truyện kích hoạt nhiệm vụ đặc biệt, cũng như sự tương tác giữa người chơi và NPC trong game, công dụng và cách nhận được vật phẩm game, v.v.

Những thứ này đều rất quan trọng!

Một khi xảy ra sai sót, hoặc cốt truyện phía trước và phía sau mâu thuẫn nhau, thì dữ liệu ảo mà Trương Mục xây dựng trong đầu sẽ sụp đổ ngay lập tức!

Do đó, sau khi bận rộn cả một đêm, Trương Mục chỉ làm ra được tuyến cốt truyện chương mở đầu của "Tinh Tuyệt Cổ Thành", tức là ngôi mộ của đại tướng quân thời Liêu mà Hồ Bát Nhất và những người khác phát hiện ở Dã Nhân Câu.

Tuy nhiên, dù chỉ là cốt truyện mở đầu, Trương Mục lại làm cực kỳ nghiêm túc.

Chỉ riêng đoạn CG mở đầu game thôi cũng đã bỏ xa mấy game online hiện tại cả mấy trăm con phố rồi!

Dù sao cũng là game mới, mở đầu phải thật ngầu!

Nếu không thì làm sao thu hút người khác chứ?

Chương 4

"Tiếp theo phải xem điểm danh vọng của game này thế nào..." Trương Mục nhìn chằm chằm vào màn hình thực tế ảo trước mắt, tâm trạng vô cùng kích động.

Màn hình này là do hệ thống cung cấp, có thể xem được dữ liệu hậu trường của tất cả các game mà hắn đã làm.

Đương nhiên, những thứ này người khác không thể thấy được!

Trương Mục rất tự tin vào game mình làm ra.

Bởi vì có sự hỗ trợ của hệ thống!

Game mà hắn làm ra, bất kể là đồ họa hay cốt truyện, đều đã vượt xa tất cả các game online thực tế ảo của thế giới này, thậm chí gọi là game online công nghệ đen cũng không ngoa!

Nhưng rất nhanh, trái tim đầy mong đợi của Trương Mục dần nguội lạnh.

Vì hắn đã nhìn chằm chằm vào dữ liệu hậu trường mấy phút, kết quả lại phát hiện điểm danh vọng của game này không hề tăng chút nào, vẫn là 【0】! "Chuyện gì vậy?" "Lẽ nào không có ai chơi game của mình?" "Không thể nào..." "Đúng rồi, chắc chắn là do quảng bá game chưa đủ mạnh." Lúc này Trương Mục mới nhớ ra.

Vì công nghệ thực tế ảo của thế giới này rất phát triển, nên mỗi ngày đều có một lượng lớn game nhỏ được tải lên các nền tảng game online.

Mà muốn một game mới nổi bật, việc quảng bá là vô cùng quan trọng.

Chỉ cần quảng bá đủ mạnh, ngay cả một game dở tệ cũng có thể

hốt bạc.

Ví dụ như game "Dương liễu cá dương" cực hot cách đây không lâu!

Chính là vì quảng bá tốt nên mới nổi như cồn.

Nhưng vấn đề là, muốn quảng bá một game thì phải đầu tư một khoản tiền lớn để mua vị trí quảng cáo.

Mà hiện tại mỗi tháng hắn đều sống rất eo hẹp, đừng nói là quảng cáo trên mạng, ngay cả việc ra ga tàu điện ngầm phát tờ rơi quảng cáo cũng không làm được. "Trời ạ, anh biến thái à?

Lại còn đòi bỏ tiền mua tất da chân tôi đã mặc?" "Ngu à?

Tôi tuy chỉ là một streamer nhỏ, nhưng cũng có nguyên tắc của mình chứ?" "Nữ streamer mà kiếm tiền bằng cách này thì ra thể thống gì nữa?" "Còn bán tất da chân đã mặc nữa chứ?

Cẩn thận tôi cho anh một cái tát trời giáng, văng hết nước trong đầu ra bây giờ!" "Khụ khụ ~ Tôi xin trịnh trọng tuyên bố với mọi người ở đây, streamer không bán tất da chân, thứ này có bán được không?

Đừng nói 100 tệ, cho dù là 1 triệu tệ tôi cũng không bán..." "Ai muốn mua tất da chân thì cút hết cho tôi, cút ra ngoài..." Đúng lúc này, trên lầu đột nhiên vọng xuống một tiếng hét lớn! .....

Vì túi tiền eo hẹp, căn nhà Trương Mục đang ở hiện tại vẫn là nhà thuê, hơn nữa còn là phòng thuê chung.

Tổng cộng có năm tầng, mỗi tầng đều có một người thuê.

Hắn ở tầng hai, còn người thuê ở tầng ba mới đổi người cách đây vài ngày.

Người thuê mới đến hình như là một nữ streamer nổi tiếng, nghe

nói còn là bạn thân của chủ nhà.

Cô ấy chuyển đến đây vì bị gia đình ép cưới.

Lần trước khi cô ấy chuyển nhà, Trương Mục còn qua giúp đỡ.

Là một cô gái rất xinh đẹp. "Nữ streamer này tên gì nhỉ, à đúng rồi, Chu Tiểu Di..." "Cô ấy hình như là một streamer game, mình hoàn toàn có thể nhờ cô ấy quảng bá game giúp mà!" Trương Mục đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng hay.

Hơn nữa, ý tưởng này còn có khả năng cao là có thể ké fame của Chu Tiểu Di một cách miễn phí!

Chương 5

... ...

Sáng sớm hôm sau.

Chu Tiểu Di uể oải ngáp một cái rồi bước ra khỏi phòng.

Cô vốn định xuống lầu ăn sáng, kết quả vừa mở cửa phòng ra thì phát hiện trên đất có thêm một hộp giấy. "Cái quái gì đây?" "Không phải mình mới chuyển nhà hai ngày trước sao?

Lẽ nào nhanh vậy đã có người gửi dao lam cho mình rồi?" "Mà sao mấy fan đó biết được địa chỉ mới của mình nhỉ?" Chu Tiểu Di đứng ở cửa, cắn móng tay lẩm bẩm một hồi.

Dù trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng cuối cùng cô vẫn bế cái hộp đó vào phòng.

Mở hộp ra xem, bên trong lại là một cái USB và một mẩu giấy nhỏ. "Không lẽ lại có tên biến thái nào gửi đồ kinh tởm cho mình nữa chứ?" Với tâm trạng thấp thỏm, Chu Tiểu Di mở mẩu giấy ra xem trước: 【Chu Tiểu Di, cô cũng không muốn địa chỉ mới của mình bị gia đình biết chứ?

Trong USB này có một game mới, cô giúp tôi quảng bá trên kênh livestream của mình, nếu không tôi sẽ đi báo cho bố mẹ cô địa chỉ mới, còn có cả chuyện cô bán tất da chân "nguyên vị" trên mạng nữa】 "Đệt ~ Dám uy hiếp mình???" "Mình bán tất da chân "nguyên vị" bao giờ?" Nhìn những dòng chữ trên mẩu giấy, Chu Tiểu Di lập tức trầm tư.

Lần này cô trốn nhà đi, hiện tại người biết cô ở đây, ngoài cô bạn thân ra thì hình như không còn ai khác! "Lẽ nào là Tân Cát Vi bán

đứng mình?" "Nhưng mục đích của cậu ấy là gì?" "Chẳng lẽ chỉ để mình giúp quảng bá game này thôi sao?" "Nhưng rõ ràng cậu ấy cũng là streamer game có cả chục triệu fan mà!" Dù trong lòng có vạn câu hỏi, nhưng vì bất đắc dĩ, Chu Tiểu Di vẫn cắm chiếc USB đó vào máy tính!

Hết cách, ai bảo bây giờ mình đang phải ăn nhờ ở đậu chứ?

Ngay sau đó, Chu Tiểu Di thuận thế mở kênh livestream của mình lên.

Rất nhanh, một đám fan đã nhận được thông báo livestream của cô và đồng loạt ùa vào. 【Vãi~ Sao hôm nay chị Chu livestream sớm thế?

Không đi xem mắt nữa à?】 【Chị ấy nghĩ thông rồi à, định bán tất da chân của mình sao?】 【Không thể nào, chị Chu không phải người tùy tiện như vậy đâu...】 【Đúng, chị ấy mà tùy tiện lên thì không phải là người!】 【Wuhu~ Hôm nay chị Chu định chơi gì đây?

Bắn gà à?

Hay là làm một ván Vực Vương Giả?】 Số lượng fan vào kênh livestream ngày càng đông, chẳng mấy chốc đã lên tới hàng nghìn người. "Khụ khụ~" Chu Tiểu Di thấy số người cũng kha khá rồi, bèn khẽ thử mic rồi lên tiếng: "Chào cả nhà, hôm nay chúng ta sẽ chơi một game mới nhé..." 【Game mới?

Không phải chứ?

Bây giờ còn game mới nào hay ho nữa đâu?】 【Là game online trong nước à?

Nếu là hàng nội địa thì thôi đi?】 【Đúng đó, game online trong nước bây giờ chỉ có cái Dương liễu cá dương là tạm được, còn lại chán phèo!】 【Mộng Ảo Tây Du cũng không tệ, nhưng là game theo lượt, xem có hơi khó xử!】 【Hay là chơi Truyền Kỳ đi?

Nghe nói máu lửa lắm, mà bây giờ trong nước có cả Huy ca đại diện, là anh em thì đến chém tôi đi, ngầu vãi!】【Game của bọn Hàn xẻng chán lắm, chỉ biết chém chém giết giết, tôi thấy DOTA hay hơn, đầy tính chiến thuật!】【Chơi DOTA thà chơi Vực Vương Giả còn hơn, cùng một kiểu cả thôi!】【Làm cái quái gì, game của bọn Nga ngố thì chết cũng không chơi...】【Đúng đó, Vực Vương Giả của bọn Nga ngố đúng là một khối u ác tính, con trai tôi từ lúc chơi game đó, lần thi trước còn viết Lý Bạch là thích khách, Liêm Pha là tanker, Triệu Vân là đi rừng, suýt nữa làm giám thị tức hộc máu!】Cư dân mạng vừa nghe Chu Tiểu Di hôm nay định chơi một game mới liền nhao nhao cả lên.

Họ cho rằng các game mới hiện nay đều theo lối mòn cũ, chẳng có gì vui cả.

Đặc biệt là game trong nước.

Thay vì lãng phí thời gian, thà đi chơi những game online gạo cội đang hot còn hơn!

Chu Tiểu Di đương nhiên cũng thấy được bình luận của cư dân mạng.

Nhưng bây giờ cô không có thời gian để ý đến những chuyện này, chỉ muốn nhanh chóng giúp Tân Cát Vi quảng bá game trong USB kia.

Cô khó khăn lắm mới trốn khỏi nhà, không muốn quay về xem mắt kết hôn sớm như vậy đâu!

Chương 6

...

Cùng lúc đó, dưới lầu nhà Chu Tiểu Di.

Thấy Chu Tiểu Di đã mang hộp giấy mình đưa vào nhà, Trương Mục cũng lập tức quay về phòng.

Sau đó, hắn nhanh chóng đi đến trước máy tính, không chút do dự vào kênh livestream của Chu Tiểu Di. ..... "Anh em ơi, mọi người đừng bi quan thế chứ..." "Thực ra game này là do Tân Cát...

à ~ là do một người bí ẩn gửi cho mình, bên trong có nội dung gì mình cũng không biết!" "Nhưng cảm giác mở hộp mù thế này, không phải rất kích thích sao!" Lúc này Chu Tiểu Di đã ổn định lại tâm trạng, mặc bộ đồ cảm ứng chuyển động và đeo kính VR đứng trên máy chạy bộ đa hướng.

Trong khi đó, bình luận trên kênh livestream của cô đã hoàn toàn bùng nổ: 【Vãi~ Chị Chu gan thật chứ?

Chơi hẳn trò mở hộp mù luôn?】 【Chị ấy không sợ mở ra mấy game bị cấm à?】 【Game bị cấm?

Vãi~ Anh bạn, ý bạn là mấy game hành động trong nhà đang thịnh hành nhất ở nước Anh Đào hả?】 【Không thể nào...

Chị Chu là người đàng hoàng, sao có thể chơi mấy game đó được chứ?】 【Tôi nghe nói gần đây trên mạng có một game nhà bếp tên là "Hiệp sĩ dơi đại chiến thánh nữ quả dứa" đang rất hot, không lẽ chị Chu mở ra game này à?】 【Ông lầu trên có vấn đề.】 【Anh bạn, mượn một bước nói chuyện!】 【Mấy người đừng ảo tưởng nữa, chị Chu mà dám chơi game này, kênh livestream không bị cấm mới

lạ?】【Không chừng tài khoản cũng bị cấm luôn...】... "——Vù!!!" Ngay khi cư dân mạng đang thi nhau đoán xem hôm nay chị Chu định chơi game gì, màn hình livestream đột nhiên chìm vào bóng tối.【Tình hình gì đây?

Gặp bug à?】【Vào game đã lag, xem ra chắc chắn là game nội địa rồi...】【Game nội địa toàn kỹ xảo năm xu, mọi người thông cảm một chút, ủng hộ hàng nội địa, bắt đầu từ tôi.】【Hóa ra là game nội địa, chán thế...】Cư dân mạng đều tỏ ra thất vọng.

Vừa rồi Chu Tiểu Di làm ra vẻ bí ẩn như vậy, họ còn tưởng cô sẽ mở ra game mới lạ cỡ nào!

Kết quả chỉ có thế này? "Vù vù ——" Đột nhiên, một trận gió nổi lên.

Trên màn hình, khung cảnh đen kịt ban đầu dần hiện ra những hình ảnh mờ ảo.

Đó là một vùng núi rừng hoang dã trải dài vạn dặm.

Trên đó, núi non trùng điệp, địa thế như rồng cuộn.

Tiếp đó, hình ảnh bắt đầu rõ nét dần.

Trên đỉnh núi, một đoạn tường thành cổ đổ nát uốn lượn như một con rồng khổng lồ đang nằm phủ phục.

Hình ảnh chân thực đến mức khiến mọi người đều nín thở.

Lúc này mọi người mới nhận ra, hóa ra màn hình đen vừa rồi không phải bị lag, mà là CG mở đầu của game!

Lúc này, những dãy núi hùng vĩ trong khung hình bắt đầu được kéo lại gần.

Tầm mắt của mọi người ngay lập tức được đưa đến đoạn tường thành cổ đổ nát đó.

Chỉ thấy một người đàn ông mặc áo giáp xích vàng, tay cầm một con dao găm ba tấc, đang đứng quay lưng về phía màn hình trên đầu tường.

Cũng vào lúc này, một giọng nói đầy tang thương bỗng vang lên: "Huynh đệ, ta đã hứa với ngươi, nếu lần sau ngươi xuống mộ, ta nhất định sẽ dẫn dắt thuộc hạ hết lòng tương trợ, nếu không cứ để ta hủy đi đôi mắt này..." Ngay khi giọng nói vừa dứt, người đàn ông đứng trên đầu tường thành cũng từ từ quay người lại.

Màn hình lại một lần nữa được kéo lại gần, cuối cùng dừng lại ngay trên đầu người đàn ông đó, dường như muốn cho anh ta một cảnh quay cận mặt.

Nhưng giây tiếp theo, một đôi mắt thối rữa bị thịt nát bao bọc, lập tức xuất hiện trước mắt mọi người. "A a a ——" "Mẹ ơi ——" Chu Tiểu Di sợ đến mức la hét thất thanh, suýt nữa thì tè ra quần.

Chương 7

Ngay cả cư dân mạng cũng cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Quá đáng sợ!

Gã xuất hiện trong CG mở đầu rốt cuộc là ai vậy?

Tại sao mắt của hắn lại kinh khủng đến thế? "——Vút!" Ngay khi mọi người còn đang kinh ngạc, màn hình lại chuyển cảnh, đến một khu nghĩa địa hoang vu chướng khí mù mịt. "Hù ——" Một cơn gió lạnh thổi qua, lá cây khô trên mặt đất bắt đầu cuộn xoáy một cách kỳ dị giữa không trung, như thể có thứ gì đó đang kéo chúng bay đi. "Ực ~" Chu Tiểu Di nuốt nước bọt.

Tim cô bây giờ đã nhảy lên đến cổ họng, ngay cả cơ thể cũng đang run lên nhè nhẹ.

Trời ạ ~ CG mở đầu của game này kinh dị quá đi?

Lẽ nào đây là một game kinh dị sao? "Soạt soạt soạt..." Lúc này, một tiếng bước chân đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy trong màn sương mù dần hiện ra ba bóng đen.

Đó là ba người mặc áo tơi, đầu đội nón lá.

Hai nam một nữ.

Người đàn ông đi đầu thân hình gầy gò, nhưng dáng đi lại thẳng tắp, bước chân vững chãi.

Đặc biệt là khuôn mặt đầy vẻ tang thương, góc cạnh rõ ràng, mày kiếm mắt sáng, tuy không đẹp trai nhưng lại toát lên vẻ anh dũng phi thường. "Vãi~ Anh chàng này đẹp trai quá đi?" "Khoan đã..." "Sao anh

chàng này trông quen thế nhỉ?" "Mình hình như đã gặp ở đâu đó..." Chu Tiểu Di giật mình.

Cô cảm thấy người đàn ông trong hình như mình đã gặp ở đâu đó rồi, nhưng nhất thời không thể nhớ ra. "Vút ——" Đang suy nghĩ, một tiếng kèn xô na dồn dập đột ngột vang lên.

Cảnh tượng trong màn hình cũng bắt đầu chuyển đổi như đèn chiếu.

Cùng lúc đó, một giọng dẫn truyện đầy tang thương cũng từ từ vọng vào tai mọi người: 【Già Cô Tiếu: Để giải trừ lời nguyền trên người tộc nhân, cả đời ta đều đi tìm Mộc Trần Châu...】 【Già Cô Tiếu: Chuyến đi Bình Sơn, sư đệ Lão Dương Nhân chết thảm dưới tay con rết sáu cánh, sư muội Hoa Linh cũng bị Trần Ngọc Lâu đã trúng thi độc giết chết.】 Cảnh tượng chuyển rất nhanh, mọi người còn chưa kịp nhìn rõ cảnh phía trước thì cảnh phía sau đã hiện ra.

Và giọng dẫn truyện bi thương đó vẫn tiếp tục kể: 【Già Cô Tiếu: Sau này được cao nhân chỉ điểm, ta đã tìm được Liễu Trần đại sư đang ở ẩn trong núi, ngài là Mạc Kim Giáo Úy trong truyền thuyết, ta đã cùng ngài đến Hắc Thủy Thành ở Tây Hạ.】 【Già Cô Tiếu: Ta vốn tưởng rằng ở Hắc Thủy Thành có thể tìm được Mộc Trần Châu, nhưng ông trời dường như luôn thích trêu đùa ta.】 【Già Cô Tiếu: Chuyến đi Hắc Thủy Thành, Liễu Trần đại sư bị hủ ngọc giết chết, còn ta cũng mất một cánh tay ở đó...】 Lời nói đến đây, màn hình trong kênh livestream cũng dừng lại ở cảnh một người đàn ông một tay quỳ trước một pho tượng Phật nằm, ôm một thi thể chỉ còn nửa thân trên mà khóc nức nở.

Tiếp đó, màn hình lại dần chìm vào bóng tối.

Nhưng giọng dẫn truyện đó lại không vì thế mà dừng lại: 【Già Cô Tiếu: Sau này để dưỡng thương, ta theo một người bạn ra nước

ngoài, nhưng ta chưa bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm Mộc Trần Châu, vì đây là tâm nguyện cả đời của ta, cũng là trách nhiệm mà ta phải gánh vác suốt đời.】 【Già Cô Tiếu: Tiếc là, nay ta chỉ còn một tay, đã không còn sức để tìm kiếm Mộc Trần Châu nữa.】 【Già Cô Tiếu: Ta chỉ hy vọng hậu nhân của ta có thể tiếp bước ta, tìm được Mộc Trần Châu, và giúp tộc nhân của ta giải trừ lời nguyền, để linh hồn của họ có thể được giải thoát khỏi địa ngục.】 【Già Cô Tiếu: Tên ta là Già Cô Tiếu, là thủ lĩnh của phái Bàn Sơn, cũng là...

Bàn Sơn Đạo Nhân cuối cùng trên thế gian này!】 Giọng nói tự sự đến đây kết thúc.

Cùng lúc đó, trên màn hình game cũng từ từ hiện ra mấy dòng chữ nổi bật: 【Tinh Tuyệt Cổ Thành - Chương mở đầu · Tướng quân mộ ở Dã Nhân Câu】 【Bắt đầu trò chơi】 (Gợi ý thân thiện: Do game này quá máu me và kinh dị, trẻ vị thành niên dưới 18 tuổi nên chơi dưới sự đồng hành của phụ huynh hoặc người giám hộ) (Cảnh báo an toàn: Bệnh nhân mắc bệnh tim, cao huyết áp, hen suyễn, cũng như phụ nữ có thai, người già trên 60 tuổi cấm chơi game này) .....

Thấy các lựa chọn chữ viết xuất hiện trên màn hình, Chu Tiểu Di lúc này mới hoàn hồn sau cú sốc. "Mẹ ơi ~" "CG mở đầu của game này đỉnh quá đi?" "Anh em, mọi người vừa rồi cũng thấy cả chứ?" Chu Tiểu Di kích động hét lên.

Đoạn CG cốt truyện mở đầu vừa rồi, từng khung hình một, ngay cả nếp nhăn trên mặt nhân vật cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Độ nét này quả thực là tuyệt vời!

Lúc này Chu Tiểu Di đã có chút nóng lòng muốn trải nghiệm game này.

Chương 8

Và phần lớn cư dân mạng cũng giống như Chu Tiểu Di, đều rất mong chờ game này!

Tuy nhiên cũng có một số cư dân mạng cho rằng, CG mở đầu chỉ là CG mở đầu!

Không thể trực tiếp đánh giá chất lượng của một game!

Vì có một số game chỉ dựa vào CG mở đầu để thu hút sự chú ý, thực ra đồ họa trong game cũng chỉ tàm tạm mà thôi! 【Chúc mừng 'Bảo bối Húc Húc' tặng {Siêu Tên Lửa} X5!】 【Lời nhắn: Cô dâu câm đừng ngẩn ra nữa, mau vào game đi!】 【Chúc mừng 'Em họ của cô dâu câm' tặng {Siêu Tên Lửa} X8!】 【Lời nhắn: CG mở đầu của game này đã vượt qua cả phim bom tấn Hollywood rồi, nội dung game chắc chắn cũng rất kích thích, chị họ mau bắt đầu chơi đi!】 【Chúc mừng 'Em họ thứ hai của Chu Tiểu Di' tặng {Siêu Tên Lửa} X20!】 【Lời nhắn: Cảm giác hồi hộp và kinh dị của game này được đẩy lên cao nhất, đúng gu của tôi, streamer mau vào game đi, chơi xong cho tôi biết kênh tải về, tôi cũng muốn chơi!】 Đúng lúc này, trong kênh livestream đột nhiên xuất hiện mấy chục quả tên lửa!

Điều này khiến Chu Tiểu Di có chút bất ngờ!

Cô làm streamer mấy năm nay tuy cũng nhận được không ít quà, nhưng tình huống vừa livestream đã nhận được mấy chục quả Siêu Tên Lửa như hôm nay, cô vẫn là lần đầu tiên gặp!

Một quả Siêu Tên Lửa giá 2000 tệ, đợt donate này đã là mấy chục nghìn tệ rồi!

Và quan trọng hơn là, mỗi lần có người tặng Siêu Tên Lửa, toàn bộ nền tảng sẽ hiện lên một banner bình luận có link đến kênh

livestream của cô, có thể kéo về không ít lưu lượng truy cập cho kênh của cô.

Đây mới là giá trị gia tăng lớn nhất! "Cảm ơn các anh em đã donate!" "Anh em, không nói nhiều nữa, vào game thôi..." Thấy các đại gia trong kênh livestream đều đang hăng hái, Chu Tiểu Di cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp nhấp vào 【Bắt đầu trò chơi】! ... "——Rầm rầm rầm!!!" Ngay khi Chu Tiểu Di nhấn vào 【Bắt đầu trò chơi】, màn hình game lập tức xuất hiện một đoàn tàu vỏ xanh đang lao nhanh trên đường ray.

Hai bên đường ray là những cánh đồng lúa và biển hoa trải dài vô tận.

Phong cảnh hùng vĩ trên cánh đồng hoang dã khiến mọi người đều sáng mắt lên. "Vãi~ Chất lượng đồ họa của game này đỉnh quá!" Chu Tiểu Di không nhịn được mà cảm thán.

Dần dần, trên màn hình lại hiện ra năm chữ ——【Hướng dẫn cốt truyện tân thủ】!

Và đúng lúc này, một giọng nam trầm ấm cũng từ từ vang lên bên tai Chu Tiểu Di! 【Tôi tên là Hồ Bát Nhất, tên khai sinh là Hồ Kiến Quốc, sau này bố tôi nói có quá nhiều người tên Kiến Quốc, nên đổi thành Hồ Bát Nhất, có nghĩa là ngày thành lập quân đội 1 tháng 8...】 【Và khi lớn lên, tôi cũng đã thực hiện được nguyện vọng của bố, từ năm 69 tôi đã vào quân ngũ, đi lính, đến năm 79 mới xuất ngũ về quê.】 【Sau này tôi được mời đến kinh thành, chuẩn bị cùng chiến hữu Vương Khải Toàn gây dựng sự nghiệp...】 【Nhưng ở kinh thành, vì một số lý do, tôi đã tiếp xúc với ngành đồ cổ thông qua một người buôn đồ cổ tên là Đại Kim Nha.】 【Vì ông nội tôi trước đây là Mạc Kim Giáo Úy, nên tôi cũng có chút hiểu biết về đồ cổ.】 【Thế là, dưới sự xúi giục của Vương Khải Toàn, cũng để giải quyết vấn

đề sinh kế sau này của mình, chúng tôi quyết định cùng nhau đến núi Ngưu Tâm để thu thập một số bát đĩa sứ cổ về bán...】【Nhưng không ai ngờ rằng...】【Chính quyết định này đã khiến vận mệnh của hai chúng tôi sau này thay đổi một cách trời long đất lở...】...

Giọng nói vừa dứt, màn hình game lại chuyển cảnh, đến một khu rừng rậm xanh tươi.

Màn hình chính thức chuyển sang góc nhìn thứ nhất.

Game bắt đầu! "Đây là đâu vậy?" Chu Tiểu Di tò mò nhìn xung quanh.

Cô phát hiện bên cạnh mình còn có hai người.

Một người là một gã mập trông có vẻ hơi bỉ ổi, và một người là một thiếu nữ tóc ngắn có vẻ ngoài thanh tú.

Thiếu nữ tóc ngắn đó trên người đeo một khẩu súng săn, bên cạnh còn dắt 4 con chó săn.

Trông cô ấy vô cùng anh dũng, có chút giống thợ săn hoang dã trong phim.

Trên đầu hai người họ đều có thông tin nhận dạng.

Gã mập tên là Vương Khải Toàn, là chiến hữu kiêm bạn thân của mình.

Thiếu nữ tóc ngắn tên là Anh Tử, là người dẫn đường trong làng, người tộc Ngạc Luân Xuân.

Lúc này Chu Tiểu Di mới hiểu ra, hóa ra nhân vật của mình trong game chính là chủ nhân của đoạn độc thoại trong cảnh trước đó, Hồ Bát Nhất!

Chương 9

Và trong lúc Chu Tiểu Di đang làm quen với môi trường game, cư dân mạng cũng đang spam bình luận trong kênh livestream: 【Vãi~ Vừa nãy ai nói CG mở đầu chỉ để thu hút sự chú ý thế?

Nhìn chất lượng đồ họa game này xem, còn chân thực hơn cả CG mở đầu nữa!】【Mẹ kiếp~ Ngay cả kỹ xảo điện ảnh của Hollywood cũng không làm ra được cảnh game chân thực như thế này đâu nhỉ?】【Game này đỉnh quá, yêu rồi yêu rồi...】【Xem nội dung game, đây chắc là game kinh dị nhỉ?】【Game này vui hơn Dương liễu cá dương nhiều.】【Mà chị Chu tìm đâu ra game quý báu này vậy?

Tôi cũng muốn chơi quá.】【Trong CG mở đầu vừa rồi không phải có tên game sao?

Lên mạng tìm là biết thôi!】【Đúng rồi, sao mình lại quên mất chuyện này nhỉ...】【Đừng nói nữa, tập trung xem chị Chu chơi đi!】...

Chu Tiểu Di tuy mới chỉ vừa vào game, nhưng chất lượng đồ họa sánh ngang với phim bom tấn Hollywood này đã khiến rất nhiều cư dân mạng nóng lòng, chỉ muốn được tự mình trải nghiệm ngay lập tức. .....

Mặt khác, thấy game của mình nhận được vô số lời khen ngợi, Trương Mục cũng rất vui mừng.

Tiếp đó, hắn lại mở trang hậu trường của mình ra xem.【Điểm danh vọng tích lũy hiện tại của game: 231】Quy tắc tích lũy điểm danh vọng của hậu trường này là: mỗi người chơi lần đầu vào game mỗi ngày đều có thể nhận được 1 điểm danh vọng.

Đồng thời, nếu có người chơi tích lũy online trong game 1 giờ,

Trương Mục còn có thể nhận thêm 1 điểm danh vọng.

Online 2 giờ nhận thêm 2 điểm, cứ thế mà tính. 1 điểm danh vọng có thể đổi lấy 100 tệ.

Trương Mục hiện đã tích lũy được 231 điểm danh vọng.

Nếu quy đổi số điểm này ra tiền, tức là 23100 tệ!

Trương Mục mừng như điên.

Trời đất!

Mới chỉ vài phút ngắn ngủi đã kiếm được gần 10 tháng lương!

Mình còn đi làm làm gì nữa? "Bầu trời mênh mông là tình yêu của tôi..." Đang nghĩ ngợi, chuông điện thoại trong túi Trương Mục đột nhiên reo lên.

Trương Mục lấy điện thoại ra xem, phát hiện ra là quản lý ở công ty game của hắn gọi đến. "Alo ~ Trương Mục, thằng nhóc cậu hôm nay sao còn chưa đi làm?

Có phải không muốn được chuyển thành nhân viên chính thức nữa không?" "Tôi nói cho cậu biết, lần này chỉ tiêu chuyển chính thức của công ty chỉ có 2 người, mà một suất đã bị em vợ của sếp giữ chỗ rồi, cậu liệu mà chú ý cho tôi một chút..." "Còn nữa... lúc nào đến công ty thì mang cho tôi hai ly trà sữa đá, nhiều đường và trân châu gạo nếp." Đầu dây bên kia nhanh chóng vang lên một giọng nói bỉ ổi.

Trương Mục nghe vậy, trong mắt không khỏi lóe lên một tia tức giận.

Đối phương cứ luôn lấy suất chuyển chính thức ra để nói chuyện, đã không biết bao nhiêu lần lừa được trà sữa từ hắn rồi.

Nếu là trước đây, vì suất chuyển chính thức đó, có lẽ hắn sẽ đồng ý.

Nhưng bây giờ, ha ha~ "Alo ~ Trương Mục, cậu có nghe tôi nói không đấy?" "Thằng nhóc cậu còn muốn được chuyển chính thức nữa không?" Thấy Trương Mục không trả lời, giọng nói ở đầu dây bên kia lại vang lên lần nữa.

Nhưng Trương Mục không thèm để ý, trực tiếp cúp máy.

Tiếp đó, hắn lại quay đầu nhìn sang kênh livestream của Chu Tiểu Di.

Lúc này, Chu Tiểu Di đã cùng Anh Tử và Vương Khải Toàn đến sâu trong Dã Nhân Câu. "Anh Hồ, anh Mập...

Chương 10

đi tiếp về phía trước là vùng trung tâm của Dã Nhân Câu rồi." "Người già trong làng nói ở đó rất nguy hiểm, hay là chúng ta đừng đi tiếp nữa?" Lúc này, Anh Tử đang đi đầu đột nhiên dừng bước.

Vương Khải Toàn lại xua tay nói: "Anh Tử, cô không phải là thợ săn sao?

Sao gan nhỏ thế?

Theo tôi thấy, đây chỉ là một vùng núi bình thường thôi, có gì đáng sợ đâu." "Anh Mập, anh đừng nói bừa, ngọn núi này trước đây đã có rất nhiều người chết rồi." Anh Tử nhìn Vương Khải Toàn với vẻ mặt nghiêm túc, rồi lại nhìn về phía Chu Tiểu Di: "Anh Hồ, anh nói một câu đi chứ?" Vương Khải Toàn lúc này cũng nhìn qua: "Đúng đó lão Hồ, tôi thấy cậu suốt đường cứ nhìn đông ngó tây, có phải cậu đã nhìn ra được cái gì rồi không?" "Hả?" Chu Tiểu Di ngẩn người, đang định mở miệng nói gì đó.

Nhưng đúng lúc này, một khung nhiệm vụ đột nhiên hiện ra: 【Bạn đã đến Dã Nhân Câu thành công!】 【Nhiệm vụ hướng dẫn tân thủ được ban hành: Hãy tìm ngôi mộ cổ thời Liêu-Kim đã biến mất ở Dã Nhân Câu!】 (Gợi ý thân thiện: Game này là chế độ hoàn toàn mở, không có cách chơi cố định, người chơi có thể tự do hành động theo ý thức của mình, chỉ cần hoàn thành hướng dẫn nhiệm vụ là có thể qua màn) (Gợi ý game: Mọi hành động của người chơi trong game, bao gồm cả lời nói, đều sẽ ảnh hưởng đến diễn biến cốt truyện tiếp theo, xin hãy cẩn trọng trong lời nói và hành động) ...

Khi nhiệm vụ trò chơi hiện ra, tầm nhìn của Chu Tiểu Di cũng thay đổi.

Một loạt các tùy chọn trong game như 【Túi đồ】, 【Thanh thể lực】 lần lượt xuất hiện.

Tuy nhiên, những tùy chọn này có thể được ẩn đi, bình thường sẽ không ảnh hưởng đến góc nhìn thứ nhất của người chơi! 【Vãi~ Tùy chọn game cuối cùng cũng hiện ra rồi...】 【Cái này mà không hiện ra thì tôi còn tưởng mình đang xem phim đấy!】 【Đồ họa game này đỉnh thật, không biết là công ty nào phát triển nữa!】 【Nếu là game trong nước thì tám phần là của công ty Xí Nga rồi?】 【Mà nói chứ, đây là game trong nước à?】 【Nói thừa thế?

Chỉ có phụ đề tiếng Trung, chắc chắn là game trong nước rồi!】 【Đây tuyệt đối là đỉnh của chóp trong làng game nội địa rồi!】 【Anh em tự tin lên, đây không phải là đỉnh của chóp của game nội địa, mà là đỉnh của chóp của game thế giới!】 Do ảnh hưởng từ những quả tên lửa siêu cấp trước đó, độ nổi tiếng trong phòng livestream của Chu Tiểu Di lúc này đang tăng chóng mặt.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, số người xem trực tuyến trong phòng của cô đã từ vài nghìn vượt mốc 50.000!

Hơn nữa còn đang tiếp tục tăng vọt! ...

Chu Tiểu Di tò mò mở tùy chọn 【Túi đồ】 ra xem.

Bên trong có 4 món đồ. (Nến *6: Có thể dùng để chiếu sáng đơn giản trong không gian tối) (Dây thừng *12 mét: Có thể dùng để leo trèo và trói đồ vật) (Đùi gà nhà ông trưởng thôn *1: Có thể hồi phục thể lực, chỉ là hơi khô, vui lòng dùng sớm, nếu không sẽ bị thiu) (La bàn Tầm Long: Có thể dùng để định vị phong thủy) Lẽ nào đây là đạo cụ tân thủ?

Nhưng cái đùi gà nhà ông trưởng thôn này là cái quái gì vậy? ... "Gâu gâu gâu..." Đúng lúc Chu Tiểu Di đang xem đạo cụ trong túi đồ, bốn con chó săn bên cạnh Anh Tử đột nhiên sủa dữ dội về phía một

bụi cỏ phía trước. "Có chuyện rồi..." Anh Tử không chút do dự giơ súng săn lên, chĩa thẳng nòng súng vào bụi cỏ đó. "Đâu?

Đâu?

Chỗ nào có chuyện vậy?" Vương Khải Toàn ở bên cạnh cũng lập tức nhặt một hòn đá từ dưới đất lên, vẻ mặt như gặp phải đại địch.

Không biết có phải do hiệu ứng đặc biệt của game hay không, lúc này, trong Dã Nhân Câu dần dần nổi lên một cơn gió lạnh, sương mù cũng từ từ dâng lên.

Không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Vì sợ hãi, Chu Tiểu Di bất giác nép vào người Vương Khải Toàn!

Gã mập này trông to cao vạm vỡ, nhưng trong những lúc thế này, đàn ông to cao vạm vỡ mới càng mang lại cảm giác an toàn. "Soạt soạt soạt..." Đột nhiên!

Bụi cỏ rung lên dữ dội, một bóng đen khổng lồ lập tức từ phía sau bụi cỏ lao ra.

Đó là một con lợn rừng nanh dài, to khỏe như trâu, toàn thân phủ đầy lông đen. "——Đoàng!" "Gâu gâu gâu..." Anh Tử không do dự, trực tiếp bóp cò nổ súng.

Chương 11

Bốn con chó săn bên cạnh cô cũng ngay lập tức lao tới cắn xé con lợn rừng.

Nhưng con lợn rừng đó quá hung hãn.

Dù trúng một phát đạn của Anh Tử cũng không hề hấn gì.

Nó cứ thế húc văng bốn con chó săn rồi lao về phía ba người họ. "Mẹ ơi..." Chu Tiểu Di làm gì đã từng thấy cảnh tượng này, cô sợ đến mức hồn bay phách lạc.

Cô vội vàng ôm chầm lấy Vương Khải Toàn, thậm chí còn quặp cả hai chân lên hông đối phương. "Vãi~ Lão Hồ, cậu làm cái quái gì thế?" Vương Khải Toàn bị Chu Tiểu Di làm cho một cú, cả người ngã sõng soài xuống đất, đầu còn đập vào một hòn đá! "Hu hu hu hu..." "Con lợn rừng đó đáng sợ quá, tôi không chơi nữa, tôi muốn về nhà ~~" "Mẹ ơi... mẹ cứu con..." Chu Tiểu Di vừa khóc lớn, vừa nằm đè lên người Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn muốn đẩy Chu Tiểu Di ra, nhưng cô lại càng ôm chặt hơn, cả người dán sát vào hắn, khiến hắn không thể nào đẩy ra được. "Hồ đại ca, Bàn ca, con lợn rừng đang lao về phía hai người kìa, cẩn thận..." Lúc này, giọng của Anh Tử đột nhiên từ phía sau vọng tới.

Chu Tiểu Di vừa nghe thấy, liền khóc to hơn. "Mẹ ơi, đừng mà..." Anh Tử: ???

Vương Khải Toàn: ??? 【Độ thiện cảm của Anh Tử đối với bạn -5】【Độ thiện cảm của Vương Khải Toàn đối với bạn -2】(Nhắc nhở thân thiện: Độ thiện cảm của nhân vật trong game đối với bạn có thể ảnh hưởng đến độ khó của cốt truyện tiếp theo, vui lòng cố gắng

nâng cao độ thiện cảm của mình với họ để có thể qua màn dễ dàng hơn) Hai dòng thông báo đột nhiên hiện ra trên màn hình.

Thấy vậy, các netizen không thể nhịn cười được nữa. 【Ha ha ha ~ Cười chết tôi rồi, chị Chu à, đây chỉ là một trò chơi thôi, chị không cần phải sợ đến thế chứ?】【Cô nàng này không phải đang diễn đấy chứ?】【Trời ạ ~ Lúc này mà tôi là Vương Khải Toàn thì sướng biết mấy!】【Vãi~ Anh bạn à cậu không ổn rồi, chị Chu mà cậu cũng dám muốn à?】【Chị Chu thì sao?

Chỉ cần chị ấy không nói chuyện thì chính là đối tượng kết hôn hoàn hảo!】【Tin tốt, tôi lướt thấy gái xinh rồi, tin xấu, gái xinh là chị Chu, tin tốt, hôm nay chị Chu không nói chuyện...】 ... "—— Phập!" Lúc này, Chu Tiểu Di đang nằm trên người Vương Khải Toàn đột nhiên cảm thấy mông mình như bị thứ gì đó chọc vào.

Một cảm giác đau nhói lập tức ập đến. "..." Chu Tiểu Di mơ hồ nghĩ đến điều gì đó.

Cô quay đầu lại nhìn.

Kết quả là đối mặt ngay với một cái miệng to như chậu máu. 【Nhân vật đã tử vong!】【Thất bại.

Xin hãy cố gắng hơn...】 ... "A a a..." Chu Tiểu Di vội vàng giật chiếc kính VR của mình xuống. "Không được, không được..." "Game này không phải cho người chơi." "Chả trách con bé Tân Cát Vi không dám tự mình chơi." Chu Tiểu Di hít sâu hai hơi, cố gắng để tâm trạng bình tĩnh lại.

Bây giờ trong đầu cô toàn là hình ảnh con lợn rừng nanh dài há cái miệng to như chậu máu cắn mình, làm sao cũng không xua đi được.

Cảnh tượng đó thật sự quá kinh khủng!

Thế nhưng ngay giây sau, Chu Tiểu Di liền ngây người.

Bởi vì cô phát hiện, số người xem trực tuyến trong phòng livestream của mình, lúc này đã vượt quá 1 triệu người!

Chương 12

Trực tiếp leo lên top 1 toàn nền tảng!

Hơn nữa, con số 1 triệu người này vẫn đang không ngừng tăng lên.

Trời ơi!!! 1 triệu người xem cùng lúc?

Mình không nhìn lầm chứ?

Chu Tiểu Di không dám tin, dụi dụi mắt.

Cô nhớ lúc trước khi mình chơi game, số người xem trực tuyến cao nhất trong phòng livestream cũng chỉ khoảng 100.000 người!

Mà con số 100.000 người đó còn là sau khi cô livestream mấy tiếng đồng hồ mới tích lũy được!

Nhưng bây giờ, mình mới chơi có vài phút thôi, mà đã tăng gấp 10 lần?

Hơn nữa, quà tặng nhận được ở hậu trường cũng gấp mấy chục lần bình thường.

Chỉ riêng tên lửa siêu cấp đã vượt quá 100 quả!

Quả thực khiến người ta không dám tin.

Nhìn lại phòng livestream, lúc này, bình luận của netizen đã hoàn toàn bùng nổ. 【Chị Chu chết đâu rồi, mau quay lại chơi tiếp đi...】 【Đây mới là phó bản tân thủ thôi, chị không lẽ ngay cả phó bản tân thủ cũng không qua nổi à?】 【Chị Chu, chị mà không quay lại nữa là em tự đi chơi đấy nhé!】 【Cô dâu câm của tôi ơi, chị là người đầu tiên chơi game này đấy, nếu miếng cơm này bị người khác cướp mất, chị cứ chờ mà khóc đi!】 【...】 ...

Nhìn những bình luận này của netizen, trong lòng Chu Tiểu Di cũng vô cùng rối rắm.

Tuy bình thường cô có hơi tùy tiện, nhưng dù sao cũng là con gái.

Loại game đạo mộ kinh dị này, cô thật sự không chơi nổi.

Nhưng nếu nói bỏ cuộc?

Cô cũng không nỡ.

Giống như lời của một netizen vừa rồi, mình là người đầu tiên chơi game này.

Bây giờ đang húp miếng canh nóng đầu tiên!

Nếu sau này các streamer khác cũng bắt đầu chơi game này, thì lợi thế của mình chẳng phải là mất hết sao?

Chu Tiểu Di trầm ngâm một lát.

Để không làm các fan của mình thất vọng, cô lại ngoan ngoãn đeo kính VR lên! "Chơi tới bến luôn..." "Đây là một cơ hội tốt để tăng fan, mình không thể bỏ cuộc được!" Nói rồi, Chu Tiểu Di lại lần nữa mở giao diện game, bắt đầu cuộc chinh phục lần thứ hai của mình. ...

Cùng lúc đó, tại Hàng Thành, trong một căn hộ cao cấp sang trọng.

Streamer số một giới game online, Trương Bàn Tiên, đang rình rang chuẩn bị cho buổi livestream hôm nay.

Lượng fan của hắn hiện đã đạt 59,93 triệu!

Hôm nay hắn chuẩn bị tấn công mốc 60 triệu fan.

Vì thế, hắn còn chuẩn bị một đợt phúc lợi cho fan của mình.

Chương 13

Chỉ cần có thể lên được 60 triệu fan!

Hắn sẽ tặng cho tất cả các fan đang online một phần bánh trung thu ngũ nhân có chữ ký của hắn.

Ngoài ra, để tạo chút nhiệt độ và lưu lượng truy cập, Trương Bàn Tiên còn đặc biệt mời một streamer game online khác, người được mệnh danh là Anh Gà Đất, Lục Đức Hoa! "Anh em, hôm nay tôi chuẩn bị chơi một ván Khương Tử Nha đi rừng, để cho các người xem thế nào là thao tác đỉnh cao, thế nào là gánh team..." "Đúng rồi, người đi đường trên hôm nay có lẽ các người cũng quen!" "Không sai, đó chính là người được mệnh danh là anh cả đường trên, gặp ai quỳ nấy, Anh Gà Đất, Đức Hoa!" Trong phòng livestream, Trương Bàn Tiên hứng khởi tràn đầy, nhiệt độ của fan cũng rất cao!

Số người xem trực tuyến tăng vọt, nhanh chóng leo lên 160.000 người!

Quà tặng nhỏ thì không ngừng nghỉ, liên tục chạy trên màn hình.

Trương Bàn Tiên vừa chơi game, vừa chú ý đến số người xem trực tuyến đang không ngừng tăng, trong lòng vô cùng mong đợi!

Nhưng rất nhanh, nụ cười trên mặt hắn cứng lại.

Bởi vì hắn phát hiện, số người xem trong phòng livestream của mình sau khi lên đến 160.000, tốc độ tăng trưởng không những không giữ được, mà còn giảm xuống.

Từ 160.000 người tụt xuống còn 150.000 người, rồi lại từ 150.000 người tụt xuống còn 140.000 người. "Chuyện gì vậy?" Trương Bàn Tiên hoảng hốt.

Để chuẩn bị cho buổi livestream này, hắn đã quảng bá rất nhiều, thậm chí còn chuẩn bị rất nhiều bao lì xì tiền mặt!

Theo lý mà nói, với mức độ quảng bá mạnh như vậy, số người xem trực tuyến trong phòng livestream lên đến 500.000 người là chuyện bình thường.

Dù sao lúc trước khi hắn livestream, con số đỉnh điểm cũng có thể đạt đến khoảng 300.000 người.

Nhưng ai mà ngờ, hôm nay vừa mới lên đến 160.000 đã hết rồi! "Lẽ nào quảng bá mạnh quá, bị nền tảng hạn chế lưu lượng rồi?" "Vãi~ Không chơi thế chứ?" Trương Bàn Tiên đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lòng chợt trùng xuống.

Đúng lúc này, ánh mắt hắn đột nhiên liếc thấy những banner trên đầu phòng livestream: 【'Em họ của cô dâu câm' đã tặng 8 Tên lửa siêu cấp trong (phòng livestream của Chu Tiểu Di), click vào banner để vào phòng livestream của Chu Tiểu Di xem chuyện gì đang xảy ra!】 【'Lão Bát điên cuồng ăn Oreo' đã tặng 5 Tên lửa siêu cấp trong (phòng livestream của Chu Tiểu Di), click vào banner để vào phòng livestream của Chu Tiểu Di xem chuyện gì đang xảy ra】 【'Bác ba cạo râu' đã tặng 3 Tên lửa siêu cấp trong (phòng livestream của Chu Tiểu Di)...】 【'Tiểu Trạch Mộc Hựu Phong' đã tặng 2 Tên lửa siêu cấp trong (phòng livestream của Chu Tiểu Di)...】 "Trời đất ơi~" "Nhiều tên lửa siêu cấp thế này, toàn là của Chu Tiểu Di à?" Vì vừa nãy đang chơi game, Trương Bàn Tiên không để ý đến nội dung của những banner tên lửa này.

Bây giờ nhìn thấy, hắn mới vỡ lẽ.

Chả trách số người trong phòng livestream của mình lại tụt thê thảm như vậy.

Trên những banner tên lửa này đều có link đến phòng livestream

của Chu Tiểu Di!

Bây giờ nhiều người cùng lúc tặng quà!

Ai mà không muốn vào xem rốt cuộc ở đó đã xảy ra chuyện gì chứ!

Ngay cả bản thân hắn cũng không ngoại lệ!

Chu Tiểu Di rốt cuộc đã làm gì?

Sao đột nhiên lại có nhiều người tặng tên lửa cho cô ấy như vậy?

Chẳng lẽ cô dâu câm cũng bắt đầu chơi trò khoe thân câu view rồi sao???

Không sợ bị cấm kênh à? ...

Trương Bàn Tiên tò mò click vào link phòng livestream của Chu Tiểu Di.

Nhưng ngay giây sau, hắn đã bị hình ảnh trước mắt làm cho choáng váng.

Chu Tiểu Di lúc này đang đi theo Anh Tử và Vương Khải Toàn vào sâu trong Dã Nhân Câu.

Chương 14

Trong màn hình, nhìn ra xa toàn là bối cảnh rừng rậm nguyên sinh chân thực.

Hơn nữa mỗi khi Chu Tiểu Di bước một bước, dưới chân đều phát ra tiếng bước chân sột soạt, cảm giác vô cùng chân thực.

Ngoài ra, Trương Bàn Tiên còn chú ý thấy, khi Chu Tiểu Di đi xuyên qua rừng, bên tai mình cũng thỉnh thoảng vang lên tiếng chim hót trong trẻo và tiếng suối chảy lúc ẩn lúc hiện.

Thậm chí khi gió nhẹ thổi qua, trong màn hình còn có những chiếc lá khô vàng bay lượn trước mắt.

Đệt!!!

Đây đâu phải là game!

Rõ ràng là thế giới thực có được không?

Trương Bàn Tiên hoàn toàn ngây người!

Hắn làm streamer game online bao nhiêu năm nay, hôm nay là lần đầu tiên thấy một game có đồ họa chân thực đến vậy!

Theo màn hình livestream, Trương Bàn Tiên lại liếc nhìn số người xem trực tuyến hiện tại của Chu Tiểu Di: 【Số người xem trực tuyến trong phòng livestream: 1.21 triệu+】 "Vãi cả nồi~" "1.21 triệu người?

Cô dâu câm này mua hot search à?" Trương Bàn Tiên mắt trợn tròn, suýt nữa thì văng tục!

Là streamer số một trong giới game online, hắn rất rõ con số 1.21 triệu người xem trực tuyến này có ý nghĩa gì.

Phải biết rằng, streamer game online khác với các streamer khác.

Thông thường, chỉ cần số người xem trực tuyến vượt quá 100.000 người là đã được coi là streamer hàng đầu rồi!

Streamer siêu cấp cần đạt trên 300.000 người!

Năm đó hắn cũng phải mua hot search mới miễn cưỡng leo lên được con số đó!

Còn phòng livestream phá triệu người như của Chu Tiểu Di!

Hắn ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ! "Tóc em như tuyết~ Lệ rơi tan tác~ Anh chờ đợi ai đến già..." Lúc này, điện thoại của Trương Bàn Tiên đột nhiên reo lên.

Trương Bàn Tiên mở ra xem, phát hiện ra là Lục Đức Hoa, người đã hẹn mình livestream cùng lúc trước!

Lục Đức Hoa: "Tiên ca, anh xem chưa, cô dâu câm bây giờ nổi rồi, phòng livestream đã phá triệu người rồi kìa, cũng không biết cô ấy tìm đâu ra cái game đó, đồ họa quá đỉnh..." Trương Bàn Tiên nhổ miếng bánh trung thu ngũ nhân trong miệng ra, nói: "Tôi cũng đang xem livestream của cô ấy đây, phải công nhận, game này đúng là có chút thú vị, không khí tuyệt vời, cứ như thám hiểm thật vậy!" Lục Đức Hoa: "Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Hôm nay anh không phải định lên 60 triệu fan sao?

Không livestream nữa à?" Trương Bàn Tiên bất lực nói: "Livestream cái búa ấy, cậu xem trong phòng livestream của chúng ta còn bao nhiêu người, lưu lượng bị Chu Tiểu Di cướp sạch rồi." Lục Đức Hoa: "Vậy làm sao?

Có cần mua hot search không?" Trương Bàn Tiên: "Không vội, để tôi thăm dò Chu Tiểu Di trước đã!" Lục Đức Hoa giật mình: "Cái gì?

Anh muốn thăm dò Chu Tiểu Di?

Chẳng lẽ anh thật sự có gian tình với cô ấy?" Khóe miệng Trương Bàn Tiên giật giật mấy cái: "Não cậu để đâu thế?" "Ý của tôi là tôi vào phòng livestream của cô ấy xem thử game này rốt cuộc chơi như thế nào." "Đến lúc đó tôi cũng dùng game này để livestream." "Nếu game này hot như vậy, chúng ta cũng có thể hít ké nhiệt độ chứ!" Nghe Trương Bàn Tiên nói vậy, Lục Đức Hoa mới vỡ lẽ: "Không hổ là Tiên ca, vậy tôi cũng đi thăm dò Chu Tiểu Di trước đây." Livestream game online có một hiện tượng bất thành văn là hùa theo!

Đó là game nào hot, game nào hút lưu lượng nhất, các streamer sẽ ùn ùn kéo đến chơi game đó!

Một số streamer thậm chí còn miễn phí quảng bá cho game đó.

Bởi vì game đó càng hot, họ cũng có thể hít ké được càng nhiều lưu lượng!

Thực ra không chỉ có Trương Bàn Tiên và Lục Đức Hoa.

Các streamer hàng đầu khác trong giới game online, như Mộng Lệ, Tao Trư, Kim Luân Đại Tư Mã, v.v...

Chương 15

lúc này cũng đều đang xem trong phòng livestream của Chu Tiểu Di.

Còn những streamer tính tình nóng nảy như Hoàng Mạt Tử, Tiểu Đoàn Đoàn, Tiểu Trí thì đã tìm ra địa chỉ tải game này, bắt đầu thử nghiệm trong phòng livestream của mình!

Tuy nhiên, do Chu Tiểu Di đã ăn miếng cơm nóng đầu tiên, phòng livestream của Tiểu Đoàn Đoàn và những người khác tuy cũng đang chơi cùng một game, nhưng nhiệt độ lại không bằng Chu Tiểu Di!

Nhưng họ cũng không nản lòng.

Bởi vì họ biết, tiến độ game hiện tại của Chu Tiểu Di vẫn đang kẹt ở con lợn rừng nanh dài đó.

Chỉ cần họ có thể đi trước một bước đánh bại con lợn rừng nanh dài đó!

Tìm ra ngôi mộ cổ của nước Liêu!

Thì lúc đó, những khán giả trong phòng livestream của Chu Tiểu Di chắc chắn sẽ đổ dồn về phía họ!

Đến lúc đó, phòng livestream có triệu người xem trực tuyến cũng sẽ trở thành của họ! ...

Bây giờ là thời đại của dữ liệu lớn.

Một khi một việc gì đó trở nên hot, tốc độ lan truyền tuyệt đối còn nhanh hơn cả tên lửa.

Dưới sự quảng bá của livestream của Chu Tiểu Di, game "Tinh Tuyệt Cổ Thành - Khai Thiên: Tướng quân mộ trong núi Dã Nhân" do

Trương Mục phát triển, chỉ mất một giờ đã nổi như cồn.

Một số blogger để ké fame thậm chí còn chuyên cắt ghép CG của game ra, sau đó làm thành từng video quảng bá đăng lên trang chủ của mình.

Chất lượng đồ họa game sánh ngang phim Hollywood, cùng với lối chơi hoàn toàn mới, ngay lập tức lại thu hút một lượng lớn fan.

Trong một thời gian, toàn bộ giới game online, giới livestream và các trang web video ngắn của cả nước đều sôi sục.

Thậm chí cả những netizen bình thường không chơi game, chỉ thích xem phim, cũng lũ lượt tải game về.

Nhân đà này, dữ liệu nhân khí ở hậu trường của Trương Mục cũng bắt đầu tăng vọt. 【Lượng nhân khí tích lũy của game hiện tại: 231】 【Lượng nhân khí tích lũy của game hiện tại: 2.873】 【Lượng nhân khí tích lũy của game hiện tại: 132.127】 Chỉ trong một giờ ngắn ngủi, điểm nhân khí ở hậu trường của Trương Mục đã vượt mốc 130.000!

Nếu đổi số điểm nhân khí này ra tiền thì chính là hơn 13 triệu!

Trương Mục nằm mơ cũng không ngờ, game mình làm ra, sau khi được Chu Tiểu Di quảng bá qua livestream, hiệu quả lại bùng nổ đến vậy. ...

Tuy nhiên, có người vui thì có người buồn.

Trương Mục và những streamer ké fame game lần này thì sướng rơn!

Nhưng các công ty game thì thảm rồi.

Đặc biệt là tập đoàn Xí Nga.

Họ ở trong nước luôn là ông trùm trong ngành game online thực tế

ảo, gần như độc chiếm toàn bộ thị trường game online trong nước.

Bây giờ những game online hot trong nước, về cơ bản đều do công ty họ phát triển.

Hơn nữa họ còn rất thích thâu tóm các chương trình game do các studio khác làm ra.

Chỉ cần trong nước xuất hiện một game mới có độ hot cao, họ sẽ liên hệ ngay lập tức với người phát triển game, sau đó bỏ ra giá cao để mua lại bản quyền game của đối phương, hoặc là trực tiếp tuyển đối phương vào đội ngũ phát triển game của mình.

Nếu đối phương từ chối, công ty Xí Nga sẽ lập tức khởi động phương án thứ hai, đó là trực tiếp 'sao chép' chương trình game của đối phương, trong thời gian ngắn nhất làm ra một game tương tự có độ tương đồng cao đến hơn 95%, sau đó ngấm ngầm giở trò, hạn chế lưu lượng của game mà đối phương phát triển ra, để game tương tự của mình thay thế!

Chương 16

Đây cũng là nguyên nhân chính tại sao giới game online trong nước không có tác phẩm tiêu biểu nào.

Bởi vì những người muốn tự chủ nghiên cứu phát triển game mới đều sợ rồi.

Sức mạnh của tư bản, không phải ai cũng có thể lay chuyển được.

Ấy thế mà ngay hôm nay, trong cơ sở dữ liệu hậu trường của công ty Xí Nga, lại xuất hiện tình huống chưa từng có.

Nhân viên kỹ thuật vừa đến làm việc đã phát hiện, hôm nay tất cả các game online của họ, bất kể là lượt tải về hay số người chơi trực tuyến, đều thấp một cách kỳ lạ, thậm chí còn chưa bằng một nửa so với bình thường.

Tình huống này ngay lập tức thu hút sự chú ý của các quản lý cấp cao của công ty Xí Nga!

Tổng giám đốc công ty Xí Nga Mã Hóa Đằng càng ngay lập tức triệu tập cuộc họp khẩn cấp, chuyên nhằm vào tình hình dữ liệu thấp lần này để tiến hành điều tra và truy cứu trách nhiệm... ...

Mặt khác, Chu Tiểu Di đã bắt đầu cuộc chinh phục lần thứ 8 của mình.

Đúng vậy, 7 lần trước, cô đều chết thảm dưới miệng con lợn rừng đó.

Không phải bị lợn rừng dùng nanh già húc chết, thì là bị lợn rừng đè xuống đất cắn xé đến máu thịt be bét.

Tuy nhiên, cùng với số lần chơi game tăng lên, lá gan của Chu Tiểu Di cũng dần dần lớn hơn.

Lần cuối cùng, cô thậm chí còn giật lấy súng săn trong tay Anh Tử, chuẩn bị cho con lợn rừng đó một phát headshot.

Nhưng đáng tiếc là, cô không nhắm chuẩn, ngược lại còn bắn chết một con chó săn của Anh Tử. 【Mẹ ơi~ Chị Chu, chị đã chết 7 lần rồi, tôi một đêm còn không nhiều bằng.】 【Tôi thấy chị Chu có thể làm một cái bẫy trước, đợi con lợn rừng đó tự chui vào lưới.】 【Hay là đổi đường khác đi?

Game này không phải là chế độ tự do hoàn toàn sao?

Vậy chắc là có thể tự chọn tuyến đường vào núi chứ?

Dù sao chỉ cần tìm được ngôi mộ cổ đó là được rồi.】 【Chị Chu, chị để tâm chút đi, Tiểu Đoàn Đoàn bên cạnh cũng đã bắt đầu livestream game này rồi, cẩn thận cô ấy cướp hết lưu lượng của chị đấy!】 【Tiểu Trí ở lầu trên cũng đã bắt đầu chơi rồi, nhưng cậu ấy cũng kẹt ở cửa lợn rừng này.】 【Không phải chứ?

Con lợn rừng này khó nhằn vậy sao?】 【Đúng rồi, lợn rừng không biết trèo cây, tôi thấy chị Chu có thể trèo lên cây trước, để bốn con chó săn và cô gái dẫn đường kia đi xử con lợn rừng.】 Các netizen lúc này đều đang hiến kế cho Chu Tiểu Di.

Lần này Chu Tiểu Di cũng đã khôn ra.

Cô không tiếp tục chọn cách xông lên một cách mù quáng, mà tìm một cây đại thụ khá to ở gần đó trèo lên. "Lão Hồ, cậu tự dưng trèo cây làm gì?" Vương Khải Toàn tò mò hỏi. "Lát nữa cậu sẽ biết..." "Gâu gâu gâu!" Chu Tiểu Di bên này còn chưa nói xong, mấy con chó săn bên cạnh Anh Tử lại lần nữa sủa dữ dội.

Tiếp đó, con lợn rừng nanh dài đã lấy đi 7 mạng của Chu Tiểu Di lại xuất hiện. "Vãi~ Lão Hồ, phía trước có lợn rừng, sao cậu không nói sớm?" Thấy có lợn rừng xông ra, Vương Khải Toàn cũng lập tức

học theo Chu Tiểu Di trèo lên cây.

Con lợn rừng đó vốn là nhắm vào Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn!

Nhưng do Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn đều đã trèo lên cây, thế là nó lập tức quay đầu nhìn về phía Anh Tử đang cầm súng săn trong tay. 【Vãi~ Chị Chu quá vô nhân tính, lại để một cô gái yếu đuối một mình đối mặt với một con lợn rừng nặng mấy trăm cân.】 【Đừng lo, người ta có súng trong tay, không sợ.】 【Mẹ kiếp, con lợn rừng này da dày thịt béo, khẩu súng săn rách đó có tác dụng quái gì?】 【Không phải còn có bốn con chó săn sao?】 Các netizen đều toát mồ hôi lạnh thay cho Anh Tử.

Nhưng Anh Tử xuất thân là thợ săn, dù đối mặt với con lợn rừng nặng mấy trăm cân đó, cô cũng không hề sợ hãi. "——Đoàng!" Anh Tử giơ súng săn lên bắn cho con lợn rừng đó một phát.

Cùng lúc đó, bốn con chó săn bên cạnh cô cũng không sợ chết mà xông lên.

Chương 17

Tiếng gầm gừ của chó săn và tiếng gào thét của lợn rừng hòa vào nhau, vang vọng khắp cả khu rừng.

Mấy con chó săn đó chắc đều đã được huấn luyện chuyên nghiệp.

Mỗi một cú cắn của chúng đều có thể xé toạc một mảng thịt lớn trên người con lợn rừng, vô cùng hung dữ.

Nhưng con lợn rừng đó cũng không phải dạng vừa.

Hai chiếc nanh già sắc nhọn của nó như lưỡi hái, mỗi cú húc đều có thể để lại một vết rách dài trên thân một trong những con chó săn.

Chu Tiểu Di bám trên cây, nhìn xuống những con chó săn đang cắn xé con lợn rừng bên dưới, trong lòng chợt dâng lên một luồng khí lạnh.

Mẹ ơi!

Cảnh chó săn cắn xé lợn rừng này cũng quá máu me rồi đi? 【Vãi~ Chính là cảm giác này, kích thích!】 【Chết tiệt~ Game này quá máu me, chả trách không cho trẻ con chơi!】 【Ha ha~ Game không dành cho trẻ em, tôi thích nhất!】 【Hu hu hu...Đáng sợ quá, nhưng lại rất muốn xem, làm sao bây giờ?】 【Vậy thì nhắm mắt mà xem.】 Cảnh tượng tàn nhẫn và máu me hết lần này đến lần khác kích thích từng netizen.

Một số netizen tuy trong lòng sợ hãi, nhưng mắt lại cứ dán chặt vào màn hình, không dám chớp mắt, sợ bỏ lỡ từng chi tiết.

Nhưng cũng không thể trách được, dù sao cảnh dã thú cắn xé nhau như thế này, bình thường đừng nói là trong đời thực, ngay cả trong phim cũng rất khó thấy! ...

Quá trình cắn xé của bốn con chó săn và con lợn rừng kéo dài khoảng hơn một phút.

Cuối cùng, con lợn rừng bị một trong những con chó săn cắn đứt cổ họng.

Cùng với lượng lớn máu tươi phun ra, cơ thể nặng mấy trăm cân của nó cũng đổ ầm xuống đất, làm tung lên một đám bụi.

Nhưng chó săn của Anh Tử cũng bị tổn thất hai con trong trận chiến này.

Một trong số đó còn bị nanh già của con lợn rừng đâm xuyên qua bụng, nội tạng và ruột gan cùng với máu tươi nóng hổi vương vãi khắp mặt đất.

Cảnh tượng đó không cần phải nói cũng biết ghê tởm đến mức nào.

Không ít netizen sau khi nhìn thấy cảnh này, suýt nữa thì nôn ra. 【Vãi~ Tác giả game này chắc chắn là biến thái, lại có thể khắc họa cả những cảnh máu me như thế này một cách chân thực đến vậy.】 【Tôi làm ở lò mổ cả đời, còn chưa bao giờ thấy cảnh tượng máu me như thế này.】 【Chả trách lúc bắt đầu game đã ghi rõ người già và phụ nữ có thai không được chơi, chỉ cần nhìn cảnh này, phụ nữ có thai xem xong sợ là đái ra cả con.】 【Người già xem xong chắc là chết tại chỗ luôn nhỉ?】 【Chứ còn gì nữa!】 Các netizen tuy than phiền nhưng vẫn xem rất say sưa.

Mà Chu Tiểu Di vì vô tình qua được cửa ải đầu tiên, độ nổi tiếng trong phòng livestream của cô cũng tăng nhanh trong thời gian này.

Một số đại gia để chúc mừng Chu Tiểu Di qua màn, thậm chí còn đặc biệt tặng không ít tên lửa siêu cấp và lễ hội hóa trang. ... "Ọe——" "Ọe——" Trên cây, Chu Tiểu Di đã nôn thốc nôn tháo, cả người gần

như kiệt sức.

Từ nhỏ đã được nuông chiều, cô làm gì đã từng thấy cảnh tượng máu me như thế này? "Lão Hồ, cậu ghê tởm quá đi?" "Trước đây lúc đi lính, cậu đâu có như vậy?" "Chẳng lẽ giải ngũ về, cậu nhóc này lại thụt lùi rồi à?" Nhìn dáng vẻ bối rối của Chu Tiểu Di, Vương Khải Toàn ở bên cạnh lập tức lộ vẻ mặt ghét bỏ.

Chu Tiểu Di không trả lời, mà nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực mình, cố gắng để không tiếp tục nôn nữa.

Thế nhưng đúng lúc này, trước mắt cô lại đột nhiên nhảy ra một dòng thông báo: 【Anh Tử rất thất vọng về biểu hiện của bạn, độ thiện cảm -50】 A???

Tôi không phải đã qua màn rồi sao?

Sao vẫn bị trừ độ thiện cảm vậy?

Chu Tiểu Di không hiểu.

Chương 18

Cô cúi đầu nhìn về phía Anh Tử, phát hiện cô bé đó lúc này đang ngồi xổm bên cạnh hai con chó săn đã chết, khóc nức nở.

Trông có vẻ rất đau lòng. "Hồ đại ca, Bàn ca, biểu hiện của hai người khiến tôi quá thất vọng..." "Tôi đã đưa hai người đến Dã Nhân Câu rồi, đoạn đường tiếp theo hai người tự đi đi, tôi không đi cùng nữa." Anh Tử vừa nói, vừa đào một cái hố gần đó.

Cô đặt xác hai con chó săn vào trong hố đất, sau đó dắt hai con chó săn còn lại rời đi. 【Phụt~ Hóa ra độ thiện cảm giảm đến một mức độ nhất định, NPC hỗ trợ bạn ban đầu sẽ rời đi!】 【Hu hu hu...

Nữ thần của tôi lại bị chị Chu làm cho bỏ đi rồi.】 【Xem ra dùng cách trèo cây để qua màn cũng không tốt, nhìn xem, đã mất đi một NPC giúp đỡ mình rồi.】 【Đúng vậy, nếu vừa rồi chị Chu không trèo cây trốn tránh, mà chọn cùng Anh Tử đối phó con lợn rừng đó, chắc Anh Tử cũng không thất vọng về chị ấy.】 【Không đơn giản như vậy đâu, trước đây chị Chu không phải cũng đã chọn đối đầu trực diện sao?

Nhưng kết quả cuối cùng thì sao?

Chẳng phải là chết thẳng cẳng à?】 【Nói cũng phải...】 Đối với sự ra đi của Anh Tử, các netizen đều có chút tiếc nuối.

Nhưng do Chu Tiểu Di đã qua màn, họ cũng không tiếp tục đào sâu vấn đề này. ... "Lão Hồ, đều tại cậu cả~ Vừa rồi cậu tự dưng trèo cây làm gì?" Nhìn bóng lưng rời đi của Anh Tử, Vương Khải Toàn cũng không nhịn được thở dài một hơi. "???" Khóe miệng Chu Tiểu Di giật giật.

Mẹ kiếp!!!

Vừa rồi chính cậu trèo cây còn nhanh hơn tôi, bây giờ ngược lại còn trách tôi? "Thôi bỏ đi, dù sao cũng đã đến nơi rồi." "Tiếp theo chúng ta tự mình tìm kiếm ở gần đây xem sao, biết đâu lại tìm được thứ gì đó..." Vương Khải Toàn hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu tìm kiếm trên sườn núi này.

Chu Tiểu Di thấy vậy cũng bắt chước tìm kiếm lối vào mộ cổ ở gần đó.

Hai người lúc đầu còn tìm kiếm cùng nhau, nhưng tìm một lúc thì bắt đầu hành động riêng.

Vương Khải Toàn gan dạ hơn, hắn trực tiếp đi về phía bụi cây phía trước tìm kiếm.

Còn Chu Tiểu Di thì chọn một con đường núi có nhiều cây hơn.

Cô nghĩ như thế này, nếu lát nữa lại gặp phải dã thú gì, mình có thể trèo lên những cái cây này để lánh nạn.

Làm như vậy tuy có hơi hèn, nhưng ít nhất có thể giữ được mạng!

Mình khó khăn lắm mới qua được cửa ải đầu tiên, không muốn phải đọc lại file save một lần nữa. ...

Trong núi, trời tối nhanh hơn bên ngoài.

Cùng với việc Chu Tiểu Di tiếp tục đi sâu vào Dã Nhân Câu, sắc trời xung quanh cũng bắt đầu dần dần tối sầm lại. "Vãi~ Game này lại còn phân biệt ngày đêm, chân thực quá đi?" Chu Tiểu Di men theo con đường núi này tìm kiếm, cuối cùng đến một bãi đất trống hoang vắng.

Lúc này, cô phát hiện phía trước lại có một cái lều.

Bên ngoài lều có hai cái hòm gỗ cũ kỹ, và một đống lửa đã tàn. 【Vãi~ Chị Chu phát hiện kho báu rồi!】 【Cậu nghĩ nhiều rồi, đống lửa này ngay cả một tia lửa cũng không có, tám phần là một khu cắm

trại bị bỏ hoang.】【Vậy à?

Tiếc quá...】【Không đúng, mấy cái hòm đó đều bị khóa, bên trong chắc chắn có đồ.】Bình luận liên tục lướt qua.

Thấy Chu Tiểu Di phát hiện một nơi nghi là khu cắm trại hoang phế, các netizen đều tỏ ra vô cùng phấn khích.

Chương 19

...

Chu Tiểu Di cẩn thận tiến lại gần cái lều đó.

Nhưng đúng lúc cô vén lều lên, một bộ xương khô mặc quần áo rách nát đột nhiên hiện ra trước mắt. "A a a ——" Chu Tiểu Di sợ đến mức ngã sõng soài xuống đất.

Đúng lúc đó, cô cảm thấy tay mình như cũng sờ phải một thứ gì đó, cứng đờ, tròn tròn.

Quay đầu lại nhìn, lại là một cái đầu lâu hai mắt trống rỗng. ...

“Aaaa… má ơi!!!” Chu Tiểu Di suýt nữa thì tè ra quần.

Cô vừa khóc thét lên, vừa lồm cồm bò dậy chạy trốn sau lều.

“Vù…” Đúng lúc này, một cơn gió lạnh thổi qua, cuốn bay hết lá rụng trên mặt đất.

Ngay sau đó, cả người Chu Tiểu Di như bị sét đánh giữa trời quang, chết sững tại chỗ.

Bởi vì cô phát hiện ra, xung quanh chiếc lều này lại chi chít toàn là xương khô.

Những bộ xương khô này có bộ thì nằm rải rác trên đất, có bộ lại ngồi thẳng tắp, giống như lão tăng nhập định, tạo cho người ta một cảm giác vô cùng kỳ quái. 【Trời đất ơi ~ Nhiều xương khô thế này, đây là bãi tha ma à?】 【Lẽ nào những bộ xương này chính là người của khu cắm trại này?】 【Nhưng sao tất cả họ đều chết ở đây vậy?】 【Tôi biết rồi, chắc chắn là do con lợn rừng kia làm.】 【Nhảm nhí, một con lợn rừng sao có thể giết nhiều người như vậy, hơn nữa dáng vẻ lúc chết của họ kỳ quái quá.】 【Mẹ kiếp, cảnh này

dị quá, xem mà tôi nổi hết cả da gà.】【Tôi cũng vậy, game này đáng sợ quá, giờ tôi chỉ dám trốn trong chăn xem thôi, đi tè cũng không dám dậy.】【Anh bạn, kiếm cái chai Dinh Dưỡng Tàu Cao Tốc ấy, thế là có thể tè ngay trên giường.】【Nhưng tôi là con gái…】【Con gái cũng được, cứ dí thẳng vào mà tè thôi.】【…】Thấy phía sau lều đột nhiên xuất hiện nhiều bộ xương khô kỳ dị như vậy, cư dân mạng cũng bất giác rùng mình.

Không ai ngờ được, bên dưới lớp lá rụng quanh khu cắm trại này lại chồng chất nhiều hài cốt đến thế.

Cảnh tượng này thật sự quá kinh khủng….

Nhìn đống xương khô có tư thế chết kỳ lạ trước mắt, Chu Tiểu Di phải mất một lúc lâu mới hoàn hồn.

Cô bắt đầu cẩn thận lùi về phía sau.

Thế nhưng đúng lúc này, một bàn tay đột nhiên đặt lên vai cô.

"…" Chu Tiểu Di giật nảy mình.

Cô muốn hét lớn lên, nhưng lại phát hiện dù mình có há miệng thế nào, cổ họng cũng không phát ra được một tiếng động nào.【Trời, chị Chu bị dọa đến mất tiếng luôn rồi à?】【Game này đúng là chi tiết thật đấy!】【Má ơi, sợ vãi…】Bình luận của cư dân mạng thi nhau lướt qua.

"Lão Hồ, cậu sao thế?" "Dạo này sao cứ giật mình thon thót vậy?" Lúc này, một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên.

Chu Tiểu Di quay đầu lại nhìn, lúc này mới phát hiện ra, bàn tay vừa đặt lên vai mình lại chính là của gã mập Vương Khải Toàn.

"Má ơi, là cậu à, dọa chết tôi rồi…" Chu Tiểu Di vỗ vỗ ngực, vẫn còn sợ hãi nói.

“Lúc nãy tôi nghe thấy tiếng hét của cậu, còn tưởng cậu gặp nguy hiểm gì chứ.” Vương Khải Toàn vừa giải thích lý do mình tới đây, vừa nhìn quanh đánh giá tình hình.

“Chà, nơi này trước đây là một doanh trại của quân Nhật à!” “Doanh trại quân Nhật?” “Không sai, cậu nhìn xem, trong bụng mấy bộ xương kia đều có một con dao, đây chính là đặc trưng của việc mổ bụng tự sát của quân Nhật!” Nói rồi, Vương Khải Toàn nhanh chân bước tới bên cạnh một bộ xương.

Sau đó từ mảnh áo rách trên người bộ xương đó, anh ta giật xuống một tấm thẻ tên.

“Binh đoàn 731?” “Đây không phải là đội quân Quan Đông của Nhật Bản năm đó sao?” “Sao họ lại ở đây?” Vương Khải Toàn lẩm bẩm với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Đại ca, chỗ này đáng sợ quá, chúng ta mau rời đi thôi.” Chu Tiểu Di kéo Vương Khải Toàn định đi.

Dù sao thì họ đến đây để tìm ngôi mộ cổ Liêu Kim, chứ không phải để chơi đùa với mấy cái xác này.

Chương 20

Thế nhưng Vương Khải Toàn lại xua tay nói: "Đừng vội, đám quân Quan Đông này không thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây được." "Trước đây chúng ta không phải đã nghe người già trong làng nói, trên ngọn núi này từng có một pháo đài của quân Nhật sao?" "Biết đâu đám quân Quan Đông này chính là từ pháo đài đó ra." "Lũ quỷ Nhật năm đó sau khi vơ vét đồ đạc ở chỗ chúng ta đều sẽ tích trữ toàn bộ vật tư trong pháo đài của mình." "Nếu chúng ta tìm được pháo đài đó thì phát tài to rồi." Vương Khải Toàn càng nói càng hăng.

Anh ta hất tay Chu Tiểu Di ra, rồi tự mình lao vào đống xương khô tìm kiếm.

Chu Tiểu Di còn định khuyên can Vương Khải Toàn thêm nữa, nhưng đúng lúc này, trong tầm nhìn của cô cũng hiện lên hai dòng thông báo: 【Nhiệm vụ ẩn: Chúc mừng bạn đã phát hiện ra manh mối về pháo đài quân Quan Đông, nếu bạn có thể tìm thấy pháo đài, sẽ nhận được một khoản vốn khởi đầu cho cốt truyện chính】 (Gợi ý thân thiện: Tiền tệ người chơi nhận được trong game có thể dùng để mua vật phẩm trong thành trấn, có đủ vật phẩm sẽ giúp bạn vượt ải dễ dàng hơn) …. 【Vãi chưởng ~ Chị Chu kích hoạt nhiệm vụ ẩn rồi!】 【Mẹ nó chứ ~ Game này lại còn có cả nhiệm vụ ẩn nữa à?】 【Khoan đã, quân Quan Đông của Nhật Bản?

Cái quái gì vậy?】 【Binh đoàn 731 không phải là đội quân chó má độc ác tày trời năm đó sao?

Sao trong game này cũng có vậy?】 【Tác giả game này rốt cuộc là ai thế?

Sao lại sắp xếp cả lũ chó má đó vào đây?】 【Không phải là gián

điệp Nhật Bản chứ?】【Không thể nào, nếu là gián điệp Nhật Bản thì ông ta đã không để lũ chó má đó mổ bụng tự sát hết trong game rồi.】Đối với nhiệm vụ ẩn mà Chu Tiểu Di kích hoạt, cư dân mạng đều có chút khó hiểu.

Đây không phải là game đạo mộ nội địa sao?

Sao lại xuất hiện hài cốt của đám chó má đó chứ?

Đúng lúc này, một cư dân mạng tự xưng là chuyên gia lịch sử đột nhiên gửi một bình luận rất dài: 【Thưa quý vị, tôi là giáo sư của Học viện Lịch sử Quốc gia.】【Theo như tôi được biết, năm đó quân Quan Đông của Nhật Bản quả thực có xây dựng một số pháo đài quân sự bí mật ở các vùng núi phía đông bắc nước ta.】【Sau này Thế chiến II kết thúc, Thiên hoàng Nhật Bản tuyên bố đầu hàng, những pháo đài bí mật đó cũng đều bị phơi bày ra ánh sáng.】【Và những quân lính Quan Đông trốn trong pháo đài, cuối cùng cũng đều bị đưa ra tòa án quân sự và trại tù binh chiến tranh.】【Tuy nhiên, lúc đó cũng có một bộ phận nhỏ quân Quan Đông trong pháo đài, sau khi biết tin Thiên hoàng tuyên bố đầu hàng, họ cảm thấy tín ngưỡng của mình sụp đổ, bèn chọn cách mổ bụng tập thể, muốn lấy cái chết để báo quốc.】【Tôi cho rằng những quân lính Quan Đông mổ bụng tự sát này, rất có khả năng chính là một trong những đội quân đã chọn cách tự sát tập thể năm đó.】【Không ngờ người làm ra game này lại có hiểu biết sâu sắc về lịch sử thời Thế chiến II đến vậy, thật sự khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác!】Dù bình luận này rất dài, nhưng cư dân mạng đều đọc rất kỹ.

Không vì lý do gì khác, chỉ vì ấn tượng về quân Quan Đông của Nhật Bản trong lòng họ quá sâu đậm.

Đó là một mối thù quốc hận đã khắc sâu vào xương tủy, cũng là một trang sử nhục nhã của cả dân tộc họ.

Làm sao họ có thể quên được?

Chẳng mấy chốc, tất cả mọi người đều không kìm được nữa.

Ban đầu họ còn tưởng đây chỉ là một game đạo mộ có độ chân thực cực cao, nhưng không ngờ nội dung trong game lại tái hiện một cách chân thực sự kiện lịch sử thời Thế chiến II!

Đây tuyệt đối là một tựa game có chiều sâu. 【Xin hỏi vị giáo sư của Học viện Lịch sử Quốc gia kia, ông có thể giúp chúng tôi báo cáo game này lên Cục Điện tử Quốc gia, để nó trở thành tác phẩm đại diện cho game quốc dân của nước Hạ chúng ta không?】 Lúc này, một cư dân mạng đột nhiên đưa ra một đề nghị.

Một hòn đá làm dậy sóng ngàn lớp!

Ngay khi bình luận này xuất hiện, các cư dân mạng khác cũng tới tấp hưởng ứng: 【Đúng vậy, các nước khác đều có tác phẩm đại diện cho game online nội địa, nước Củ Cải có Truyền Kỳ, nước Ngọn Đuốc có DOTA, ngay cả nước Gấu bên cạnh cũng có Xếp hình Nga, chúng ta đường đường là một nước lớn, cũng nên có một tác phẩm đại diện cho game quốc dân chứ.】 【Đề nghị này hay đấy, nghe nói công ty Xí Nga gần đây cũng đang xin tư cách game quốc dân này.】 【Vãi chưởng ~ Mấy game của công ty Xí Nga toàn là sao chép của người khác, nếu để họ xin thành công, chẳng phải giới game nước Hạ chúng ta sẽ bị các nước khác cười cho thối mũi à?】 【Mẹ kiếp, mấy game online của công ty Xí Nga toàn là chiêu trò hút máu, nếu không phải trong nước không có game nào hay hơn, ai thèm nhảy vào cái hố đó chứ.】 【Nói đến đây tôi lại tức, con trai tôi vì theo đuổi cái gì mà full skin, đã đem cả nhà tôi đi thế chấp rồi.】 【Haizz ~ Game của công ty Xí Nga tôi chơi ba năm, nhà cửa mất hết, con cái cũng bỏ đi, giờ game đạo mộ này không chỉ hình ảnh chân thực mà còn miễn phí, nhà sản xuất căn bản không kiếm tiền, nó có hay không, chúng ta

những người chuyên chơi game chẳng lẽ không biết sao?】【Nói thẳng ra, nếu game đạo mộ này không thể trở thành tác phẩm đại diện cho game quốc dân của nước Hạ chúng ta, thì sau này tôi sẽ không chơi game nội địa nữa.】Bình luận trong phòng livestream bùng nổ..

Tất cả mọi người đều hy vọng vị giáo sư của Học viện Lịch sử Quốc gia có thể giúp game đạo mộ này xin tư cách game quốc dân.

"Game quốc dân" là tên gọi đầy đủ của "Tác phẩm đại diện cho game nội địa".

Tương đương với một kỹ thuật độc quyền trong các lĩnh vực khác!

Hiện nay, những quốc gia có nền kinh tế phát triển về cơ bản đều sở hữu tác phẩm game quốc dân của riêng mình.

Mỗi khi có người nhắc đến tác phẩm game quốc dân của họ, người ta sẽ lập tức liên tưởng đến đất nước của họ.

Giống như bây giờ, chỉ cần có người chơi "Truyền Thuyết Máu Lửa", trong đầu sẽ lập tức liên tưởng đến nước Củ Cải.

Nếu có người chơi "DOTA", trong đầu sẽ lập tức liên tưởng đến nước Ngọn Đuốc vậy.

Nói tóm lại, đây là một phương pháp tuyên truyền danh tiếng quốc gia một cách gián tiếp.

Và chỉ cần xin được tư cách game quốc dân, game đó sẽ ngay lập tức được Cục Điện tử Quốc gia bảo hộ, cũng như được miễn phí một lượng lớn vị trí quảng cáo.

Những vị trí quảng cáo này không chỉ được tuyên truyền rộng rãi trong nước, mà còn xuất hiện trên các nền tảng game online của các quốc gia khác, để người chơi ở các nước khác cũng biết đến game này.

Đây cũng là lý do chính tại sao công ty Xí Nga lại phải vắt óc suy nghĩ để xin được tư cách game quốc dân này.

Vị trí quảng cáo quốc tế miễn phí, không lấy thì phí!

Chương 21

【Mọi người yên tâm, tôi đã gửi thư giới thiệu của mình và link tải game này đến Cục Điện tử Quốc gia rồi, nhưng có được duyệt hay không, còn phải xem vào vận may của game này.】 Vị giáo sư của Học viện Lịch sử Quốc gia nhanh chóng cho cư dân mạng một câu trả lời hài lòng.

Cư dân mạng nghe vậy, lập tức reo hò vui mừng.

Tất nhiên, lý do họ khẩn khoản nhờ vị giáo sư kia giúp game đạo mộ này xin tư cách game quốc dân, chủ yếu cũng là vì lợi ích của chính mình.

Bởi vì một khi game này được Cục Điện tử Quốc gia bảo hộ, công ty Xí Nga sẽ không có cơ hội thâu tóm nó nữa.

Nếu không, một khi game này bị công ty Xí Nga thâu tóm, không chừng lại bị đám hoạch định và vận hành của công ty Xí Nga làm cho tan hoang.

Đến lúc đó, một tựa game miễn phí hay ho lại biến thành một game hút máu ngu ngốc.

Chu Tiểu Di cũng không ngờ mình đi lang thang lại có thể mò ra một nhiệm vụ ẩn!

Để có thể hoàn thành nhiệm vụ ẩn mà mình vô tình kích hoạt này, cô quyết định ở lại khu cắm trại này xem sao.

Dù sao thì việc lục soát những hài cốt kia cũng không cần cô ra tay, có gã mập kia là đủ rồi….

Không lâu sau, Vương Khải Toàn bưng một đống dao rỉ sét loang lổ đến trước mặt Chu Tiểu Di.

Về cơ bản đều là những con dao ngắn dài khoảng mười mấy tấc, chỉ có một thanh quân đao hơi dài một chút.

"Mẹ kiếp, đám quân Quan Đông này nghèo quá, trên người chẳng có thứ gì đáng tiền." "Trên người mỗi tên chỉ có một con dao ngắn dùng để mổ bụng." "Thứ đáng tiền nhất có lẽ là thanh đao chỉ huy này…" Vương Khải Toàn nói với vẻ mặt chê bai.

Chu Tiểu Di không nói gì, mà đưa tay trực tiếp lấy thanh đao chỉ huy qua. (Đao chỉ huy Đại tá: Trông hơi rỉ sét, nhưng để mổ bụng thì vẫn thừa sức) "Con dao này không tệ." Chu Tiểu Di sờ vào lưỡi đao chỉ huy, cảm thấy vẫn còn khá sắc bén.

"Lão Hồ cậu đúng là biết chọn đồ, thứ tốt nhất đều bị cậu lấy đi rồi…" Thấy Chu Tiểu Di lấy đao chỉ huy, Vương Khải Toàn chỉ đành tiện tay nhặt hai con dao ngắn trên đất cầm lấy.

"Đúng rồi, lúc nãy tôi thấy trước lều còn có hai cái hòm gỗ." Lúc này, Chu Tiểu Di đột nhiên nhớ tới hai cái hòm gỗ mình đã thấy trước đó.

Cô cảm thấy bên trong hai cái hòm đó có thể sẽ có một số manh mối về pháo đài của quân Quan Đông.

"Trời đất ~ Sao cậu không nói sớm?

Muốn ăn một mình à?" Vương Khải Toàn huých vào ngực Chu Tiểu Di một cái, rồi vội vàng chạy về phía trước lều.

Chu Tiểu Di không dám ở lại đây một mình, cũng lập tức đi theo!

Hai người nhanh chóng đến trước lều.

"Hai cái hòm này lại còn bị khóa, xem ra có chút đồ đây." Nhìn thấy hai cái hòm gỗ, mắt Vương Khải Toàn lập tức sáng lên.

Anh ta không nói hai lời, trực tiếp dùng con dao ngắn trong tay

chém đứt hai ổ khóa trên hòm.

Tiếp đó, Vương Khải Toàn mở một trong hai cái hòm ra.

Bên trong hòm đựng một đống đồ lặt vặt.

Có dây thừng, xẻng công binh, cuốc sắt và cả một cái xẻng nhỏ có đầu dẹt hình tròn.

“Lão Hồ, cậu mau nhìn xem…” “Đây không phải là xẻng Lạc Dương sao?” “Lẽ nào đám quân Quan Đông này trước đây đến đây để trộm mộ?” Vương Khải Toàn nói với vẻ mặt kinh ngạc.

Chu Tiểu Di đi qua nhìn một cái. (Xẻng Lạc Dương: Dụng cụ dùng để xác định vị trí lăng mộ) Hay thật!

Lại đúng là dụng cụ dùng để trộm mộ!

“Không đúng lão Hồ.” Lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên đá vào mấy bộ xương nằm gần hòm gỗ.

Chương 22

Sau đó nhìn mấy bộ xương đó nói: "Mấy gã này trên người không mặc quân phục của quân Quan Đông, cũng không phải mổ bụng tự sát." "Tôi biết rồi…" Đột nhiên, Vương Khải Toàn như thể đã phát hiện ra bí mật gì đó, ánh mắt lóe lên nói: "Chắc chắn là mấy tên trộm mộ này trước đây đến đây trộm mộ, kết quả lại gặp phải đám quân Quan Đông đang chuẩn bị mổ bụng tập thể này." "Thế là họ bị đám quân Quan Đông này giết trước." "Mà đám quân Quan Đông lúc đó đang bận mổ bụng, nên cũng không để ý đến hai cái hòm gỗ." "Vì vậy hai cái hòm này vẫn luôn bị khóa." Vương Khải Toàn vừa kích động nói, vừa mở cái hòm còn lại.

Bên trong hòm đó chỉ có một tấm bản đồ da dê.

Vương Khải Toàn nhặt bản đồ lên xem một cái, lập tức phấn khích nói: "Hay thật, đây là một tấm bản đồ ghi lại vị trí của một ngôi mộ cổ." "Hơn nữa nhìn môi trường xung quanh trên bản đồ, hình như ở ngay gần đây!" "Lão Hồ, cậu xem xem…" Vương Khải Toàn đưa tấm bản đồ da dê qua.

Chu Tiểu Di ra vẻ xem xét một cái, rồi gật đầu nói: "Đúng là một tấm bản đồ đánh dấu vị trí của một ngôi mộ cổ." "He he ~ Xem ra lần này chúng ta sắp phát tài rồi!" Vương Khải Toàn thu bản đồ lại, sau đó nhặt dụng cụ khai quật trên đất rồi chạy về phía ngọn đồi không xa.

Theo chỉ dẫn trên tấm bản đồ da dê lúc nãy, điểm đánh dấu vị trí của ngôi mộ cổ đó, chính là ở trên ngọn đồi kia.

Chu Tiểu Di thấy vậy, cũng vội vàng đi theo. 【Trời ~ Không phải dễ dàng vậy chứ?】 【Sao cảm giác như có bẫy vậy?】 【Mọi người

nghĩ nhiều rồi à?

Đây chỉ là nhiệm vụ hướng dẫn tân thủ thôi, đơn giản một chút cũng rất bình thường mà!】【Nói thì nói vậy, nhưng tôi cứ có cảm giác có gì đó không ổn.】Cư dân mạng theo tầm nhìn của Chu Tiểu Di cùng đến ngọn đồi kia.

Vương Khải Toàn lúc này đã không thể chờ đợi được nữa, cầm cuốc sắt lên là xúc xuống.

Chu Tiểu Di cũng không ngồi yên.

Cô nhặt xẻng công binh bên cạnh lên cũng tham gia vào đội xúc đất.

Đất trên ngọn đồi này rất tơi xốp, hai người ba chân bốn cẳng đã đào được một cái hố lớn.

"Rầm!!!" Đúng lúc này, Chu Tiểu Di đột nhiên đào phải một vật cứng.

Bên dưới xẻng công binh lập tức vang lên một tiếng động.

"Vãi chưởng ~ Tôi hình như đào được cái gì rồi!" Chu Tiểu Di kích động hô lên.

Cô cảm thấy mình chắc chắn đã đào được lối vào của ngôi mộ cổ.

Vương Khải Toàn ở bên cạnh nghe vậy, cũng phấn khích không thôi.

"Lão Hồ cậu tránh ra trước đi, xẻng công binh của cậu nhỏ quá, không có lực, xem tôi đây…" Vương Khải Toàn quay người lại, rồi giơ cuốc sắt lên đào xuống chỗ Chu Tiểu Di vừa xúc.

"Ầm!!!" Thế nhưng giây tiếp theo, một luồng lửa lập tức bùng lên từ dưới chân hai người.

Chu Tiểu Di chỉ cảm thấy một luồng hơi nóng ập vào mặt.

Sau đó, trước mắt cô hiện lên một khung thông báo quen thuộc. 【Nhân vật trong game đã tử vong!】 【Game thất bại, xin hãy cố gắng hơn…】 …. 【Vãi chưởng ~ Sao chị Chu lại thất bại nữa rồi?】 【Luồng lửa vừa rồi là sao vậy, không phải chị Chu đào phải mìn chứ?】 【Tôi đã biết là mọi chuyện tuyệt đối không đơn giản như vậy mà.】 【Mẹ kiếp, tấm bản đồ đó không phải là giả chứ?】 【Không thể nào, ai lại cầm một tấm bản đồ mộ giả đi lung tung chứ?】 【Tôi biết rồi, đó nhất định là cơ quan phòng trộm trong mộ cổ!】 【Cơ quan phòng trộm gì mà lại bốc lửa?

Tôi đoán chắc chắn là đào phải mìn!】 【Đúng vậy, gần đây không phải có doanh trại quân Quan Đông sao?

Biết đâu mấy quả mìn này là do đám chó má đó chôn.】 Cái chết khó hiểu lần này của Chu Tiểu Di lập tức gây ra một trận xôn xao trong phòng livestream.

Tất cả mọi người đều không hiểu nổi, tại sao Chu Tiểu Di đào theo địa điểm đánh dấu trên bản đồ mà dưới đất lại đột nhiên bùng lên một ngọn lửa.

Lẽ nào thật sự đào phải mìn rồi?...

"Má ơi…" "Khó khăn lắm mới tìm được manh mối của ngôi mộ cổ!" "Lại phải bắt đầu lại từ đầu rồi…" Chu Tiểu Di chạy ra phòng khách uống một ngụm nước, sau đó tiếp tục đeo kính VR lên, bắt đầu cuộc chinh phục lần thứ 9 của mình.

Cốt truyện vẫn như cũ, Chu Tiểu Di lợi dụng ưu thế lợn rừng không biết leo cây, dễ dàng vượt qua ải đầu tiên.

Rất nhanh, cô cùng Vương Khải Toàn lại một lần nữa đến ngọn đồi kia.

Lần này Chu Tiểu Di đã khôn ra.

Chương 23

Khi đào hố, cô viện cớ mình bị đau bụng, bảo Vương Khải Toàn một mình đào trước một lúc, mình đi giải quyết nỗi buồn gần đây.

Sau đó, cô lẳng lặng trốn sau một con dốc đất cách đó 10 mét. 【Vãi chưởng ~ Chị Chu ranh ma thật, lại để gã mập kia đào một mình…】【Ha ha ha… cười chết tôi rồi, đi trộm mộ cùng chị Chu, gã mập này đúng là đổ tám đời máu chó rồi.】【Vương Khải Toàn: Chó có thể không phải là chó, nhưng chị Chu thì đúng là chó thật!】 Không ít cư dân mạng đã đoán ra được ý đồ của Chu Tiểu Di, thế là lập tức bật cười thành tiếng.

Cô nàng này đúng là ranh ma thật!...

"Trời đất ~ Lão Hồ, tôi hình như đào được cái gì rồi…" Cư dân mạng đang nói, giọng của Vương Khải Toàn đột nhiên truyền đến từ phía hố đất.

Chu Tiểu Di nghe vậy, lập tức căng thẳng.

Rõ ràng, gã mập kia chắc chắn đã đào phải quả mìn mà mình vừa đào phải.

"Khụ khụ ~" Chu Tiểu Di ho nhẹ hai tiếng, rồi trốn sau con dốc đất hét lớn: "Khải Toàn huynh đệ, cậu cẩn thận một chút, đó có thể là mìn đấy…" "Ầm!!!" Bên này Chu Tiểu Di còn chưa nói xong, một luồng lửa chói mắt đã bùng lên từ phía hố đất.

Vương Khải Toàn chết ngay tại chỗ!

Thế nhưng điều mà Chu Tiểu Di không ngờ tới là, khi luồng lửa đó bốc lên trời, mặt đất xung quanh hố đất cũng tỏa ra một luồng nhiệt độ cao.

Ngay sau đó, mặt đất trong phạm vi trăm mét bắt đầu nứt ra từng lớp, những vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan ra bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, từ dưới những khe nứt đó còn trào ra thứ chất lỏng màu đỏ rực như dung nham.

"Vãi chưởng…" Chu Tiểu Di nhận ra có điều không ổn, vừa định chạy trốn, kết quả một luồng hơi nóng lập tức truyền lên từ dưới chân cô.

Chu Tiểu Di cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện mặt đất dưới chân mình cũng đã biến thành dung nham. 【Nhân vật trong game đã tử vong!】 【Game thất bại, xin hãy cố gắng hơn…】 Thông báo tử vong quen thuộc lại một lần nữa xuất hiện.

"A…" "Tôi thật sự toang rồi…" "Đây đâu phải là mìn?" "Đây rõ ràng là dung nham núi lửa mà!" Lại một lần nữa rơi vào vòng lặp tử vong, Chu Tiểu Di cảm thấy không ổn chút nào.

Lần này mình rõ ràng đã đủ cẩn thận rồi, sao cuối cùng vẫn chết chứ? 【Vãi chưởng ~ Vừa rồi rốt cuộc là sao vậy?

Đó hình như không phải là mìn nhỉ?】 【Tội nghiệp Vương Khải Toàn huynh đệ, bị chị Chu hại đến nỗi xác cũng không còn.】 【Từ góc nhìn cuối cùng của chị Chu, những chất lỏng màu đỏ trào lên từ dưới đất kia hẳn là dung nham.】 【Dung nham?

Lẽ nào con dốc đất này trước đây là núi lửa?】 【Bên dưới không phải là mộ cổ sao?

Sao lại thành núi lửa rồi?】 Cư dân mạng lúc này cũng đều đầu óc mơ hồ.

Họ thật sự không nghĩ ra được Chu Tiểu Di vừa rồi đã sai ở khâu nào.

Một tấm bản đồ mộ cổ ngon lành, sao đột nhiên lại đào ra dung nham chứ? ….

“Đức Hoa, tôi nghĩ tôi đã nhìn thấu được lối chơi cốt lõi của game này rồi!” “Tôi vào game ngay đây, tiếp theo cậu cứ xem tôi biểu diễn là được…” Thành phố Hàng.

Trương Bàn Tiên sau khi thoát ra khỏi phòng livestream của Chu Tiểu Di, đầu tiên là gọi điện cho người bạn thân Đức Hoa, sau đó liền vội vàng đăng nhập vào game đạo mộ vừa tải xong.

Chu Tiểu Di thao tác liên tục mắc lỗi, với tư cách là một streamer kỹ thuật từng thời, anh ta thật sự không thể xem tiếp được nữa.

Vì vậy, anh ta chuẩn bị tự mình thử một lần.

Lúc này, trong phòng livestream của Trương Bàn Tiên chỉ còn lại mấy trăm người, mà phần lớn còn là treo máy lặn mất tăm.

Nhưng Trương Bàn Tiên không quan tâm, vì anh ta biết, với loại game vượt ải này, chỉ cần mình có thể đánh đến những ải đầu tiên, những người khác chắc chắn sẽ ùn ùn kéo đến phòng livestream của mình để xem!...

Sau khi vào game, Trương Bàn Tiên trước tiên làm theo từng bước, cùng Anh Tử và Vương Khải Toàn đến nơi con lợn rừng xuất hiện.

Chương 24

Lúc này, anh ta đột nhiên quay người nói với Anh Tử: "Anh Tử, đưa súng săn của cô cho tôi, cho tôi thêm mấy viên đạn nữa." "Ồ ~ Được thôi, Hồ đại ca." Anh Tử đầu tiên là ngẩn ra một chút, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đưa súng săn và 5 viên đạn trong tay mình cho Trương Bàn Tiên.

Súng săn trong tay, Trương Bàn Tiên phảng phất như tìm lại được cảm giác chơi Xạ Thủ Điên Cuồng năm nào.

Một cảm giác tự tin dâng trào!

He he ~ Tiếp theo để các người xem thế nào là đẳng cấp của một tay súng đỉnh cao.

"Gâu gâu gâu…" Đang nghĩ, bốn con chó săn bên cạnh Anh Tử lập tức sủa điên cuồng.

Trương Bàn Tiên ánh mắt ngưng lại, anh ta biết cơ hội thể hiện của mình sắp đến rồi.

Thế là, anh ta bảo Anh Tử và Vương Khải Toàn trèo lên cây trốn trước, rồi mình cũng tìm một vị trí bắn có tầm nhìn thoáng đãng gần đó, nằm xuống.

"Hộc hộc hộc…" Hầu như ngay khi Trương Bàn Tiên chuẩn bị xong mọi thứ, con lợn rừng già kia cũng kéo theo thân hình nặng mấy trăm cân, gầm rú lao ra từ sau bụi cỏ.

"Pằng!!!" Trương Bàn Tiên ra tay trước, nhắm thẳng vào mắt con lợn rừng mà bắn một phát.

Viên đạn lập tức xuyên qua mắt trái của con lợn rừng!

Máu tươi bắn tung tóe, con lợn rừng bị thương nặng lập tức kêu

thảm thiết.

Lúc này, bốn con chó săn của Anh Tử cũng nhe nanh múa vuốt lao lên.

Nhưng Trương Bàn Tiên lúc này đã kéo được sự thù hận của con lợn rừng.

Chỉ thấy con lợn rừng kia gắng sức húc tung vòng vây của bốn con chó săn, rồi lao thẳng về phía Trương Bàn Tiên.

"Đến đúng lúc lắm…" Trương Bàn Tiên dường như đã sớm đoán được con lợn rừng sẽ lao về phía mình.

Anh ta nhanh chóng nạp viên đạn thứ hai, rồi lại nhắm vào đầu con lợn rừng bắn một phát.

Tiếp đó lại nạp viên đạn thứ ba.

"Pằng!!!" "Pằng!!!" "Pằng!!!" Trương Bàn Tiên lại liên tiếp bắn 3 phát, mà mỗi phát đều vừa đúng lúc, toàn bộ đều trúng vào đầu con lợn rừng.

Cuối cùng, con lợn rừng hung hãn vô cùng kia ở vị trí cách Trương Bàn Tiên khoảng nửa mét, ngã rầm xuống đất, tắt thở.

"Hồ đại ca, anh lợi hại quá!" "Lão Hồ, không ngờ giải ngũ nhiều năm như vậy, tài bắn súng của cậu vẫn chuẩn như thế!" Vương Khải Toàn và Anh Tử từ trên cây nhảy xuống, liền khen Trương Bàn Tiên một trận.

Cùng lúc đó, trước mắt Trương Bàn Tiên cũng hiện lên hai dòng thông báo: 【Biểu hiện của bạn đã được Anh Tử công nhận, độ hảo cảm của Anh Tử đối với bạn +10】 【Biểu hiện của bạn đã được Vương Khải Toàn tin tưởng, độ hảo cảm của Vương Khải Toàn đối với bạn +5】 … "Vãi chưởng ~ Tiên ca đúng là Tiên ca, lại solo kill được con lợn rừng kia, đỉnh vãi!" Đức Hoa vẫn luôn theo dõi Trương

Bàn Tiên lập tức nhảy dựng lên khỏi ghế máy tính.

Ban đầu anh ta còn tưởng Trương Bàn Tiên chỉ đang chém gió với mình, kết quả không ngờ, đối phương lại thật sự hạ gục được con lợn rừng đó.

Hơn nữa còn là solo kill không mất máu, hai NPC kia đều không lên giúp.

Đây thật sự là một màn biểu diễn hoa lệ!

Quá lợi hại!!!【Trời đất ơi ~ Bàn Tiên đây là Hậu Nghệ nhập à?

Bắn súng chuẩn thế?】【Xem ra cánh tay kỳ lân khổ luyện 20 năm của anh ấy cuối cùng cũng có đất dụng võ rồi.】【Từ nay Tanker Trương đổi tên thành Xạ thủ Trương, một bước lên mây!】【Vượt ải không mất máu, Bàn Tiên đỉnh vãi!】【Ai nói Bàn Tiên của tôi bây giờ là streamer giải trí?

Người ta vẫn là streamer kỹ thuật đấy nhé?】【Không được, chuyện này tôi phải ra ngoài tuyên truyền một phen.】【Tôi cũng đi…】Phòng livestream của Trương Bàn Tiên tuy chỉ có lèo tèo vài trăm người, nhưng sau khi thấy Trương Bàn Tiên solo kill không mất máu con lợn rừng, bình luận của cư dân mạng vẫn bùng nổ.

Một số fan cứng của Trương Bàn Tiên thậm chí còn đặc biệt chạy sang các streamer khác để tuyên truyền.

Trong chốc lát, tin tức Tanker Trương hóa thân thành Xạ thủ Trương, tay cầm súng săn solo kill lợn rừng già đã lan truyền khắp giới game online nước Hạ.

Lượng lớn cư dân mạng ùn ùn kéo đến.

Chương 25

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, phòng livestream của Trương Bàn Tiên đã vọt lên 500 nghìn người, và con số này vẫn đang không ngừng tăng vọt….

"Ha ha…" "Anh đây tuy không làm streamer kỹ thuật nhiều năm, nhưng kỹ thuật vẫn còn đó!" "Dám coi thường tôi à?

Cẩn thận anh cho chú nuốt sống bánh trung thu năm nhân đấy!" Trương Bàn Tiên đắc ý vuốt tóc.

Tiếp theo anh ta định thừa thắng xông lên, trực tiếp dẫn Anh Tử và Vương Khải Toàn đến doanh trại của quân Quan Đông.

Anh ta cảm thấy lúc nãy Chu Tiểu Di liên tục thất bại, chắc chắn là vì đã đuổi Anh Tử, người dẫn đường bản địa đi.

Còn bây giờ mình đã giữ được Anh Tử, cốt truyện chắc chắn sẽ có thay đổi….

Bên kia, Chu Tiểu Di liên tục thất bại lại tiếp tục thử thêm vài lần nữa, nhưng đáng tiếc đều thất bại.

Chu Tiểu Di phát hiện bất kể mình dùng phương pháp nào để đào điểm đánh dấu mộ cổ kia, cuối cùng cũng sẽ gây ra phun trào dung nham quy mô lớn.

Hơn nữa, một khi mình kích hoạt đám dung nham đó, cho dù mình không chết, cũng sẽ thất bại nhiệm vụ.

Thông báo thất bại là do đã phá hoại mộ cổ Liêu Kim.

"Má ơi, đã trưa rồi, hay là đi ăn chút gì đã." "Sắp chết đói rồi…" Do mãi không thể qua ải, Chu Tiểu Di trực tiếp buông xuôi.

Mặc dù cô biết mình làm vậy có chút không phải với fan!

Nhưng cô từ sáng đến giờ chưa ăn gì, bây giờ đã đói meo.

Nếu không đi ăn chút gì, cô rất lo lát nữa mình đang chơi dở lại bị tụt huyết áp ngất đi mất.

"Anh em ơi, tôi đi ăn cơm trước nhé, chúng ta quay lại chiến tiếp ha…" Chào một tiếng với mấy chục vạn khán giả còn lại trong phòng livestream, Chu Tiểu Di liền quả quyết tắt stream.

Cô tháo kính VR, cởi bộ đồ cảm ứng, rồi lê bước chân mệt mỏi từ trên máy chạy bộ xuống.

Là một streamer "cá mặn" không thiếu tiền, Chu Tiểu Di trước đây mỗi lần tắt stream đều không có thói quen xem thu nhập.

Nhưng lần này, cô đặc biệt chạy đến trước máy tính xem một cái. 【Tổng thu nhập livestream lần này: 1.223.585,2】 "Vãi chưởng ~" "1 triệu 220 ngàn?" "Nhiều quá vậy?" Chu Tiểu Di che miệng nhỏ kinh ngạc kêu lên.

Mặc dù cô biết lần này mình nhận được rất nhiều quà, chỉ riêng tên lửa siêu cấp đã có mấy trăm phát!

Nhưng cô nằm mơ cũng không ngờ, tổng thu nhập livestream lần này của mình lại phá vỡ con số một triệu.

Cô nhớ trước đây khi livestream, thu nhập cao nhất của mình hình như cũng chỉ khoảng 50 nghìn!

Lần này lại trực tiếp tăng hơn 20 lần.

Nhìn lại lượng fan, trời đất ơi, fan mới cũng tăng hơn 1 triệu người!

Sướng quá đi mất!!!

"Cốc cốc cốc…" Lúc này, cửa phòng của Chu Tiểu Di đột nhiên bị

gõ.

Chu Tiểu Di nhìn qua mắt mèo, phát hiện ra là cô bạn thân Tân Cát Vi của mình đến.

Tên mạng của Tân Cát Vi là Ngốc Tiểu Muội, Tân Cát Vi là tên thật của cô.

Chu Tiểu Di mở cửa đón Tân Cát Vi vào.

"Tiểu Di, hôm nay tớ mới ra ngoài dạo phố một lát, về đã nghe nói cậu chơi game mới nổi tiếng rồi à!" Bước vào phòng, Tân Cát Vi liền nóng lòng đến trước máy tính của Chu Tiểu Di xem một cái.

"Trời đất ơi ~ Hơn 1 triệu 200 ngàn thu nhập, fan mới cũng tăng hơn 1 triệu, game này thật sự hút fan đến vậy sao?" "A???" Chu Tiểu Di hơi ngẩn ra.

Chương 26

Cô hỏi với vẻ mặt nghi hoặc: “Tiểu Vi, game này không phải là cậu đưa cho tớ à?” “Tớ đưa cho cậu?

Cậu đừng có tâng bốc tớ, tớ mà có game hút fan như vậy, đã sớm tự mình livestream rồi, đâu đến lượt cậu!” “…” Nghe những lời này của Tân Cát Vi, Chu Tiểu Di lập tức càng thêm thắc mắc.

Nếu game này không phải do Tân Cát Vi đặt trước cửa nhà mình, vậy thì là ai chứ?

Lẽ nào là cậu em họ suốt ngày suy nghĩ lung tung của mình?

Nhưng… đối phương hình như cũng không biết địa chỉ mới của mình!

“Tiểu Di, lần này cậu phát tài rồi, lát nữa bữa trưa có phải nên mời tớ một bữa không?” Tân Cát Vi cười hì hì nhìn Chu Tiểu Di nói: “Còn nữa còn nữa… lát nữa cậu còn phải nói cho tớ chiến lược của game này nhé, tớ vừa rồi cứ mải đi dạo phố mua sắm, không biết game này nên chơi thế nào?” Chu Tiểu Di vỗ ngực nói: “Không vấn đề, nhưng tớ cũng đang bị kẹt ở ải lối vào mộ cổ, làm thế nào cũng không qua được.” “Thật sao?

Vậy lát nữa chúng ta cùng nhau thảo luận, xem có cách nào qua ải không.” “Được, vậy chúng ta đi bây giờ đi, tớ sắp chết đói rồi.” “Ừm.” Hai người hợp ý ngay, liền cùng nhau xuống lầu.

Nhưng vừa đi xuống dưới lầu, Tân Cát Vi lại đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Cô dừng bước nói với Chu Tiểu Di: “Đúng rồi Tiểu Di, mấy hôm trước Trương Mục giúp cậu chuyển nhà, cậu vẫn chưa cảm ơn người

ta, hay là lần này chúng ta rủ anh ấy đi cùng nhé?" "Trương Mục?

Cậu nói là anh chàng đẹp trai ở dưới lầu nhà tớ à?" "Đúng đúng đúng ~ chính là anh ấy, người ta giúp cậu chuyển nhà, cậu ít nhiều cũng phải cảm ơn người ta một tiếng chứ?" "Aiya ~ Tớ suýt nữa thì quên mất chuyện này, nhưng tớ không có số điện thoại của anh ấy." "Không sao, tớ có, để tớ gọi anh ấy…" "Ừm, tiện thể đẩy WeChat của anh ấy cho tớ luôn!" "Đẩy WeChat cho cậu?

Cậu muốn làm gì?" "Khụ khụ ~ Tớ chỉ muốn kết bạn thôi, cậu đừng nghĩ nhiều…" "Kết bạn?

Tớ thấy cậu thèm thân thể người ta thì có?" ….

Ngốc Tiểu Muội và Chu Tiểu Di tìm một nhà hàng tư gia gần đó.

Chu Tiểu Di nhà giàu chơi sang, chọn thẳng một phòng riêng.

Đến nơi, với tư cách là chủ nhà, Ngốc Tiểu Muội gọi điện cho Trương Mục.

Sau đó, cô gửi thông tin WeChat của Trương Mục cho Chu Tiểu Di. "Tiểu Di, Trương Mục đồng ý đến ăn cơm với chúng ta rồi." "Nhưng dù sao cậu ấy cũng là con trai, đến lúc đó sĩ diện, có thể sẽ giành trả tiền đấy!" "Cậu lát nữa gọi món xong thì thanh toán trước đi, biết chưa?" Ngốc Tiểu Muội nghiêm túc dặn dò Chu Tiểu Di.

Trương Mục là khách thuê nhà của cô.

Hoàn cảnh gia đình đối phương thế nào, trong lòng cô hiểu rất rõ.

Chu Tiểu Di bình thường một bữa ăn đã tốn mấy nghìn tệ.

Lần này kiếm được hơn 1 triệu, chắc chắn sẽ gọi vài món đắt tiền.

Lỡ đâu đến lúc đó Trương Mục sĩ diện đòi trả tiền thì sẽ khó xử lắm. "Được rồi, biết rồi, cậu còn lôi thôi hơn cả mẹ tớ nữa!" Chu

Tiểu Di bĩu môi nói.

Thấy Chu Tiểu Di đồng ý, Ngốc Tiểu Muội mới yên tâm: "Được rồi, vậy tiếp theo cậu kể cho tớ nghe về hướng dẫn của game đó đi!" "Hắc hắc ~ Nói đến game đó thì đúng là đỉnh của chóp!" "Nói thật nhé, từ nhỏ đến lớn tớ chưa từng chơi game nào chân thực như vậy đâu..." Vừa nhắc đến game đó, Chu Tiểu Di lại lập tức hăng hái hẳn lên.

Cô bắt đầu kể cho Ngốc Tiểu Muội nghe về kinh nghiệm và chiến thuật khi chơi game của mình.

Đương nhiên, bộ chiến thuật đó đều là do cô tự mày mò lung tung mà ra.

Trong mắt những streamer kỹ năng thực thụ, đó chỉ là những pha xử lý tấu hài.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Mười mấy phút sau, cửa phòng riêng được mở ra.

Một chàng trai ăn mặc bình thường nhưng vô cùng đẹp trai tuấn tú bước vào. "Trương Mục, cậu đến rồi!!!" Thấy chàng trai, Ngốc Tiểu Muội liền đẩy Chu Tiểu Di đang thao thao bất tuyệt sang một bên.

Chương 27

"Chị Vi." Trương Mục gật đầu với Ngốc Tiểu Muội.

Tiếp đó, hắn chuyển tầm mắt sang Chu Tiểu Di, rồi học theo cách xưng hô của Ngốc Tiểu Muội, gọi một tiếng "chị Di".

Tuổi của hắn ở thế giới này chỉ vừa qua 20, nhỏ hơn Ngốc Tiểu Muội và Chu Tiểu Di vài tuổi.

Gọi họ một tiếng chị là hợp tình hợp lý.

Dưới sự chào đón nhiệt tình của Ngốc Tiểu Muội, Trương Mục ngồi xuống vị trí đối diện Chu Tiểu Di.

Còn Ngốc Tiểu Muội thì thuận thế ngồi bên cạnh Trương Mục.

Lúc này, Chu Tiểu Di cũng đã nhìn rõ mặt Trương Mục.

Vãi chưởng~ Gã này giống NPC tên Già Cô Tiếu trong CG game quá vậy?

Không đúng...

Già Cô Tiếu trong CG game trông có vẻ từng trải hơn một chút.

Còn Trương Mục này trông trẻ hơn và trắng trẻo hơn Già Cô Tiếu.

Lần trước Trương Mục giúp Chu Tiểu Di chuyển nhà cứ cúi gằm mặt, chuyển xong là đi làm ngay!

Vì vậy Chu Tiểu Di không nhìn kỹ mặt hắn.

Bây giờ nhìn kỹ lại, Chu Tiểu Di trực tiếp đứng hình.

Mẹ ơi!!!

Đẹp trai quá vậy!

Chả trách Tân Cát Vi lại cho cậu ta thuê nhà rẻ hơn người khác

một nửa.

Tiểu thịt tươi thế này... nếu là mình thì có phải bù tiền cũng phải nuôi trong nhà! "Này này này~" "Chu Tiểu Di, cậu vừa phải thôi chứ, cứ nhìn chằm chằm Trương Mục người ta làm gì?" "Cậu ta nợ tiền cậu à???" Ngốc Tiểu Muội thấy Chu Tiểu Di cứ nhìn chằm chằm Trương Mục từ trên xuống dưới, liền ngồi không yên.

Cha mẹ ơi, sớm biết thế mình đã không gọi Trương Mục đến rồi.

Nhìn bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống của Chu Tiểu Di kìa.

Đây chẳng phải là đẩy Trương Mục vào hố lửa sao? "Không có không có, tôi chỉ thấy cậu em Trương Mục hơi giống một NPC trong game đó nên lơ đãng thôi." Chu Tiểu Di vội vàng đỏ mặt giải thích.

Ngốc Tiểu Muội tò mò hỏi: "NPC trong game?

Ai vậy?" Chu Tiểu Di: "Là một gã tên Già Cô Tiếu, nhưng trong cốt truyện game hiện tại anh ta vẫn chưa xuất hiện." Ngốc Tiểu Muội: "Trời~ Vậy Già Cô Tiếu đó chắc cũng đẹp trai lắm nhỉ?" Chu Tiểu Di: "Ừm, nhưng anh ta trông hơi từng trải một chút, nhưng lại có khí chất hơn, tôi rất mong được lập đội thám hiểm mộ cùng anh ta trong game, chắc chắn sẽ rất thú vị..." Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội tiếp tục trò chuyện về game.

Còn Trương Mục thì im lặng ngồi nghe bên cạnh Ngốc Tiểu Muội.

Hồi trước lúc xây dựng game đạo mộ này, vì rất thích nhân vật Già Cô Tiếu nên hắn đã cố tình nặn khuôn mặt của mình cho Già Cô Tiếu.

Không ngờ lại bị Chu Tiểu Di nhận ra.

Đúng lúc này, Ngốc Tiểu Muội đột nhiên quay đầu lại: "Phải rồi Trương Mục, không phải cậu làm việc ở công ty game sao?

Vậy chắc là chơi game giỏi lắm nhỉ?" Trương Mục gật đầu: "Cũng tàm tạm, biết chơi một chút." Mắt Ngốc Tiểu Muội sáng lên: "Tuyệt quá, người thường nói mình chơi cũng được về cơ bản đều là cao thủ!" Trương Mục: "???" Chu Tiểu Di lập tức nói tiếp: "Cậu em Trương Mục, chúng tôi đang gặp một vấn đề khó trong game, cậu có thể xem giúp chúng tôi không?" Trương Mục đương nhiên biết Chu Tiểu Di muốn hỏi gì.

Chương 28

Nhưng để không bại lộ thân phận, hắn vẫn giả vờ tò mò hỏi một câu: "Vấn đề khó gì vậy?" "Là một ngôi mộ cổ có đánh dấu trên bản đồ..." Chu Tiểu Di vừa khoa tay múa chân, vừa kể chi tiết lại tình hình mình gặp trong game.

Trương Mục giả vờ lắng nghe rất chăm chú, nhưng trong lòng lại đang cười thầm.

Chu Tiểu Di trong game toàn thực hiện mấy pha xử lý đi vào lòng đất.

Đối phương có thể tìm được doanh trại quân Quan Đông sau khi chọc giận Anh Tử bỏ đi, lại còn phát hiện ra tấm bản đồ kho báu đánh dấu vị trí cổ mộ, đã là được nữ thần may mắn chiếu cố lắm rồi.

Vậy mà cô ta còn muốn qua màn?

Chắc đang mơ giữa ban ngày à?

Trong lúc Chu Tiểu Di nói chuyện, phục vụ cũng đã mang món họ gọi lên đủ.

Lần này Chu Tiểu Di gọi rất nhiều món ngon, đều là những món đắt nhất của nhà hàng tư gia này.

Món nào cũng sắc hương vị đủ cả, đến Trương Mục nhìn cũng phải nuốt nước bọt.

Không phải hắn ham ăn, chỉ là từ khi xuyên không đến đây ba tháng nay, ngày nào hắn cũng ăn mì gói hoặc đang trên đường đi ăn mì gói.

Ăn đến sắp nôn ra rồi.

Nhưng bây giờ thì tốt rồi.

Game hắn làm đã mang lại cho hắn một khoản thu nhập không nhỏ.

Chỉ riêng tiền đổi từ điểm danh vọng đã đạt được mấy "mục tiêu nhỏ" rồi.

Bây giờ đừng nói là ăn ở nhà hàng tư gia, dù mỗi ngày sơn hào hải vị cũng được! "Tình hình đại khái là như vậy, thế nào?

Cậu có cách nào giúp tôi tìm ra lối vào ngôi mộ cổ đó không?" Phục vụ lên món xong, Chu Tiểu Di cũng vừa kể xong tình hình của mình cho Trương Mục nghe.

Trương Mục dừng lại một chút, đang định mở miệng nói.

Kết quả lúc này, Ngốc Tiểu Muội ở bên cạnh đột nhiên cầm điện thoại hét lên: "Trời ơi~ Tiểu Di, cậu mau xem livestream của Trương Bàn Tiên kìa, gã đó cũng qua được đến màn của cậu rồi." Chu Tiểu Di lại bình tĩnh xua tay: "Có gì đâu?

Tên mập đó chắc chắn đã xem hướng dẫn của tôi nên mới đến được đó." Ngốc Tiểu Muội lắc đầu nói: "Không phải không phải... bên cạnh anh ta còn có cả Anh Tử và bốn con chó săn, đội hình mạnh hơn cậu nhiều." "Cái gì?" "Đưa tôi xem mau..." Chu Tiểu Di vừa nghe Trương Bàn Tiên không thiếu một ai mà đã đến được đồn trú quân Quan Đông, liền ngồi không yên.

Cô vội vàng cầm lấy điện thoại của Ngốc Tiểu Muội xem.

Quả nhiên, tên mập chết tiệt đó thật sự ra trận với đội hình đầy đủ, không thiếu một con chó nào.

Hơn nữa, số người xem trong phòng livestream của đối phương đã vượt qua 2 triệu, còn cao hơn cả số người xem cao nhất của cô trước đây!

Mẹ kiếp!!!

Phen này lượt xem bị cướp sạch hết rồi! "Tên mập chết tiệt này làm thế nào vậy?" "Hắn ta có hack không thế?" Chu Tiểu Di mặt mày ủ rũ lẩm bẩm. "Tớ thấy bình luận trên đó nói, hình như anh ta dùng súng săn để solo kill con lợn rừng đó." Ngốc Tiểu Muội lại gần vỗ vai Chu Tiểu Di, an ủi: "Thôi nào, dù sao người ta trước đây là streamer kỹ năng, còn chúng ta là streamer nhan sắc!" "Nếu nói về chơi game thì chúng ta chắc chắn không phải đối thủ của anh ta rồi!" "Tiểu Di cậu có thể ăn được miếng bánh nóng hổi đầu tiên của game này!" "Hơn nữa còn qua được màn đầu tiên, như vậy đã rất giỏi rồi." Chu Tiểu Di rưng rưng nước mắt nhìn Ngốc Tiểu Muội.

Cô biết Ngốc Tiểu Muội đang an ủi mình.

Nhưng... với tính cách hiếu thắng của cô, sao có thể cam tâm để lượt xem của mình bị cướp đi chứ!

Chương 29

Dù sao cô cũng là người đầu tiên chơi game đạo mộ này mà. "Trương Mục, lần này cậu nhất định phải nghĩ cách giúp tôi!" Lúc này, Chu Tiểu Di đột nhiên lại nhìn về phía Trương Mục.

Chỉ thấy cô với vẻ mặt cầu khẩn nói: "Nếu cậu giúp tôi qua màn, tôi... tôi sẽ làm bạn gái của cậu..." "Phụt~" Ngốc Tiểu Muội ở bên cạnh trực tiếp phun ngụm trà vừa uống trong miệng ra.

Cô lau miệng nói: "Tiểu Di, cậu điên rồi à?" Chu Tiểu Di nói với giọng kiên định: "Tớ không điên, tớ nói thật..." Ngốc Tiểu Muội ngớ người: "Không phải~ ý tớ là, Trương Mục người ta có tỏ tình với cậu đâu, cậu làm thế này có hơi ép người quá đáng rồi không?" Chu Tiểu Di: "Tớ năm nay 28 rồi, chủ động theo đuổi hạnh phúc của mình có gì sai sao?" Ngốc Tiểu Muội: "Thế cậu cũng không thể hại người ta chứ?

Hơn nữa không phải gia đình đang sắp xếp xem mắt cho cậu rồi sao?" Chu Tiểu Di: "Nhưng mấy người đó tớ đều không vừa mắt." "..." Ngốc Tiểu Muội bây giờ hối hận vô cùng!

Trương Mục này tuy có hơi nghèo một chút, nhưng có nhan sắc, có chiều cao.

Quan trọng là người còn đứng đắn.

Ba tháng nay, đối phương luôn chăm chỉ đi làm, đi sớm về khuya.

Bên cạnh cũng không có bạn bè xấu.

Đây quả thực là đối tượng kết hôn lý tưởng trong lòng cô!

Thật ra sáng nay Ngốc Tiểu Muội ra ngoài dạo phố chính là để mua quà cho Trương Mục.

Vì cô nhớ mấy ngày nữa là sinh nhật của Trương Mục.

Nếu có thể, cô muốn tỏ tình với Trương Mục vào ngày hôm đó.

Nhưng ai mà ngờ được, giữa đường lại nhảy ra một Chu Tiểu Di.

Trời đất ơi!!!

Sớm biết thế mình đã không rủ con nhỏ này về nhà mình ở rồi!

Đây chẳng phải là tự mình chuốc lấy bực bội sao?

Ngốc Tiểu Muội chỉ muốn khóc mà không có nước mắt, chỉ có thể tha thiết nhìn Trương Mục.

Cô hy vọng Trương Mục có thể từ chối Chu Tiểu Di.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Chu Tiểu Di tuy tính cách thẳng thắn, không có chút dáng vẻ con gái nào, nhưng ngoại hình thì đúng là không chê vào đâu được.

Nhà lại có điều kiện!

Hơn nữa vóc dáng cũng đẹp.

Chỗ nào cần có đều có, thậm chí còn to hơn cả mình.

Đàn ông bình thường sao có thể chống lại được sự quyến rũ của cô ấy chứ? "Khụ khụ~" "Chị Di, chúng ta cứ thảo luận về cốt truyện màn chơi chị vừa nói trước đi?" Thấy Ngốc Tiểu Muội và Chu Tiểu Di cùng nhìn về phía mình, Trương Mục liền cảm nhận được mùi thuốc súng nồng nặc.

Vì vậy, hắn vội vàng chuyển chủ đề sang cốt truyện game.

Ngốc Tiểu Muội trong lòng vui mừng.

Tuyệt vời!!!

Trương Mục không đồng ý với Chu Tiểu Di.

Vậy là mình vẫn còn cơ hội!

Chương 30

"Chị Di, chị vừa nói mình đã thử rất nhiều cách, cuối cùng đều gặp phải một loại chất lỏng màu đỏ giống như dung nham." "Hơn nữa chỉ cần những chất lỏng màu đỏ đó trào ra, dù chị không chết, nhiệm vụ game cũng sẽ thất bại, đúng không?" Trương Mục nhìn Chu Tiểu Di hỏi. "Đúng." Chu Tiểu Di gật đầu mạnh.

Trương Mục nói tiếp: "Nếu vậy thì vị trí của ngôi mộ cổ đó không sai, chỉ là vị trí chị đào sai thôi." Chu Tiểu Di không hiểu: "Nhưng rõ ràng tôi đào theo điểm đánh dấu trên bản đồ mà?" Trương Mục giả vờ suy nghĩ rồi giải thích: "Tôi từng đọc một cuốn sách, trên đó có ghi lại một thủ đoạn chống trộm mộ của người xưa!" "Họ sẽ bố trí một lớp dầu hỏa có nhiệt độ bắt lửa thấp ở trên nóc mộ, sau đó rắc thêm một ít bột phốt pho." "Cuối cùng, họ sẽ trải lên trên lớp bột phốt pho một lớp ngói lưu ly rất dễ vỡ." "Nếu đời sau có người đến đào mộ, làm vỡ lớp ngói lưu ly trên cùng, thì lớp bột phốt pho bên dưới sẽ tiếp xúc với không khí bên ngoài." "Bột phốt pho gặp không khí sẽ tự bốc cháy, sau đó sẽ lập tức đốt cháy lớp dầu hỏa ở tầng dưới cùng." "Nhiệt độ cao từ việc dầu hỏa bốc cháy đủ để phá hủy toàn bộ ngôi mộ." "Thời xưa, thủ đoạn chống trộm này được gọi là cơ quan tuyệt hộ." "Ý là một khi được kích hoạt, toàn bộ ngôi mộ sẽ bị phá hủy trong chốc lát." "Tôi thấy loại cơ quan này rất giống với tình hình chị miêu tả trước đó..." Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội nhìn nhau.

Những kiến thức về mộ táng mà Trương Mục giải thích cho họ lúc này là những điều họ chưa từng nghe qua. "Trời ơi~ Trương Mục, cậu ngay cả kiến thức về mộ táng cổ đại cũng biết, không lẽ cậu là sinh viên xuất sắc tốt nghiệp học viện khảo cổ học sao?" Ngốc Tiểu Muội kinh ngạc nhìn Trương Mục, trong mắt ánh lên sự ngưỡng mộ.

Cô không ngờ người đàn ông mình thích lại đa tài đa nghệ đến vậy.

Quá hoàn hảo rồi!

Trương Mục mỉm cười nhạt, không nói gì.

Vốn dĩ hắn không muốn tiết lộ những hướng dẫn game này!

Dù sao người chơi không có hướng dẫn thì sẽ tự mình khám phá.

Như vậy thời gian trực tuyến của họ cũng sẽ kéo dài hơn.

Nhưng bây giờ thấy bộ dạng sắp khóc của Chu Tiểu Di, Trương Mục lại mềm lòng.

Thôi vậy!

Vẫn là nên nói cho cô ấy một chút hướng dẫn vậy!

Cứ coi như là trả ơn bữa cơm cô ấy mời mình.

Dù sao đây cũng chỉ là một hướng dẫn đơn giản trong nhiệm vụ tân thủ thôi.

So với 《Tinh Tuyệt Địa Cung》, 《Hoàng Bì Tử Phần》 hay 《Bình Sơn Mộ》, 《Nam Vân Trùng Cốc》 mà hắn chuẩn bị xây dựng sau này, thì 《Tướng quân mộ ở Dã Nhân Sơn》 này chỉ là đồ bỏ đi!

Được Trương Mục khai sáng, Chu Tiểu Di cũng lập tức bừng tỉnh.

Thì ra ngay từ đầu mình không nên đào từ trên nóc mộ xuống.

Giống như một ngôi nhà, cửa chính không vào, lại cứ đòi đột nhập từ mái nhà.

Đây chẳng phải là tự tìm đường chết sao? "Trời đất~". "Trương Mục, cậu thật sự quá thông minh!" "Nghe cậu nói xong, tôi cứ như

được khai sáng vậy!" Chu Tiểu Di mặt đầy vẻ cảm kích.

Tiếp đó, cô lại nói với Trương Mục một câu: "Phải rồi Trương Mục, những lời tôi nói lúc nãy vẫn còn hiệu lực, nếu cậu đồng ý, hai chúng ta có thể thử hẹn hò trước!" Ngốc Tiểu Muội vừa nghe, liền sốt ruột: "Chu Tiểu Di cậu đừng có lẳng lơ nữa, nói chuyện chính đi." "Chuyện đại sự cả đời của tớ không phải là chuyện chính sao?" Nói đến đây, Chu Tiểu Di đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Chỉ thấy cô với vẻ mặt kinh ngạc nhìn Ngốc Tiểu Muội, chất vấn: "Tôi nói này Tân Cát Vi, trước đây nếu tôi nói anh chàng nào đẹp trai, cậu đều xúi tôi đi tán tỉnh, sao hôm nay cậu lại khác thường thế?" "Không lẽ cậu cũng thích Trương Mục rồi chứ?" Câu nói cuối cùng của Chu Tiểu Di trực tiếp khiến Ngốc Tiểu Muội đỏ mặt: "Làm gì có~ Tớ chỉ thấy... tớ chỉ thấy bây giờ nghĩ cách cướp lại lượt xem từ Trương Bàn Tiên mới là quan trọng nhất." Chu Tiểu Di cười lạnh nói: "Thôi đi, tớ còn không hiểu cậu sao?

Chả trách cậu cho Trương Mục thuê nhà rẻ thế, thì ra là...

ưm..." "Cậu im miệng cho tớ..." Chu Tiểu Di còn chưa nói xong, Ngốc Tiểu Muội mặt đỏ bừng đã trực tiếp bịt miệng cô lại.

Chu Tiểu Di vùng vẫy hết sức.

Nhưng lúc này Ngốc Tiểu Muội như bộc phát sức mạnh hồng hoang, mặc cho Chu Tiểu Di vùng vẫy thế nào cũng vô dụng.

Cuối cùng, Chu Tiểu Di đành dùng một chiêu lưu manh, kéo tuột áo khoác của Ngốc Tiểu Muội xuống.

Chương 31

Ngốc Tiểu Muội cũng không chịu thua, liền kéo cổ áo của Chu Tiểu Di xuống.

Hai người cứ thế không hợp lời là lao vào xé áo nhau. "..." Trương Mục bên cạnh xem mà ngây người.

Hai người này không phải là bạn thân nhất sao?

Con thuyền tình bạn nói lật là lật à?...

Nhận ra ánh mắt kinh ngạc của Trương Mục, Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội mới ý thức được hành vi của mình có vẻ hơi quá đà.

Hai người nhanh chóng chỉnh lại quần áo xộc xệch, sau đó lại như không có chuyện gì xảy ra mà quay về chỗ ngồi của mình.

Để xoa dịu bầu không khí ngượng ngùng, Ngốc Tiểu Muội vỗ vỗ lên má mình nóng bừng, nói với Chu Tiểu Di: "Mải chơi quá, Tiểu Di, không phải cậu đói lắm rồi sao?

Mau ăn đi, đồ ăn sắp nguội hết rồi!" "Đúng đúng đúng~ Chúng ta ăn trước đi, tớ đói chết đi được." Chu Tiểu Di thuận nước đẩy thuyền, cầm một cái đùi vịt quay lên ăn ngấu nghiến.

Giữa bạn thân không có thù dai.

Cãi nhau xong là thôi! "Nào, Trương Mục~ Cậu cũng ăn nhiều vào." Ngốc Tiểu Muội nhiệt tình gắp một miếng há cảo vào bát Trương Mục, rồi tặng hắn một nụ cười ngọt ngào.

Chu Tiểu Di thấy vậy, cũng vội vàng gắp một cái đầu vịt qua: "Trương Mục cậu ăn cái này đi, đầu vịt quay này ngon lắm." Ngốc Tiểu Muội không chịu thua: "Trương Mục, món đầu cá hấp ớt này còn ngon hơn." "Đừng nghe bà cô già nói bậy, đuôi tôm này vị còn tuyệt

hơn!" "Khốn kiếp, mày dám nói tao là bà cô già?" "Không phải cư dân mạng đều gọi mày như vậy sao?" "Đồ cô dâu câm, im miệng cho tao..." "Bà cô già..." Hai người vừa gắp thức ăn, vừa trừng mắt nhìn nhau tóe lửa.

Trong mắt như có tia điện, ra vẻ muốn một mất một còn.

Mùi thuốc súng trong phòng riêng ngày càng nồng nặc.

Trương Mục im lặng ăn thức ăn hai cô gái gắp cho, không dám nói một lời.

Mẹ ơi!!!

Hai người phụ nữ này đáng sợ quá!

Không thể đắc tội, không thể đắc tội...

Đúng lúc này, khóe mắt của Chu Tiểu Di đột nhiên liếc thấy chiếc điện thoại của Ngốc Tiểu Muội để trên bàn.

Video trên điện thoại đang phát livestream game của Trương Bàn Tiên.

Và lúc này, Trương Bàn Tiên trong video đang dẫn Anh Tử và Vương Khải Toàn cùng đào mộ. "Vãi chưởng~ Bà cô già mau nhìn kìa, Trương Bàn Tiên cũng sắp bắt đầu đào mộ rồi." Lời này vừa nói ra, Ngốc Tiểu Muội cũng vội vàng nhìn qua.

Trương Bàn Tiên hiện tại có lẽ là streamer chơi game đạo mộ này giỏi nhất.

Hầu hết lượt xem của game này hiện tại đều tập trung ở chỗ Trương Bàn Tiên.

Nếu lần này anh ta đào mộ thành công, thì chút lượt xem còn lại trong tay các streamer khác e là cũng bị anh ta nuốt sạch!

Không còn cách nào khác.

Đúng như Trương Bàn Tiên đã nói trước đó, loại game vượt ải này, streamer nào có tiến độ game cao nhất, người đó sẽ ăn được miếng bánh lớn nhất!

Còn những streamer có tiến độ chậm hơn, chỉ có thể vớt vát chút cơm thừa canh cặn!! "Ha ha..." "Xem cái gì gọi là ý thức đỉnh cao đi!" "Xem cái gì gọi là thao tác đỉnh cao đi!" "Tuy bây giờ tôi có hơi mập một chút, nhưng không hề ảnh hưởng đến khả năng của tôi trong game!" "Tiếp theo tôi sẽ cho các bạn xem, cái gì mới là màn trình diễn gánh team thực sự!" Trong game, Trương Bàn Tiên tiến thẳng một mạch, rất nhanh đã dẫn Anh Tử và Vương Khải Toàn đến sườn đồi chôn giấu dầu hỏa long Tây Vực.

Cư dân mạng đều phấn khích hẳn lên.

Chương 32

[Đúng là Bàn Tiên của tôi, vậy mà đến được đây mà không có thương vong nào.] [Đúng vậy, Anh Tử kia vừa nhìn đã biết là nhân vật quan trọng, trước đó chị Chu chọc giận cô ấy bỏ đi thật sự không nên.] [Chị Chu chỉ chơi cho có thôi, không hề để tâm.] [Lần này Bàn Tiên ra quân với đội hình đầy đủ, chắc là ổn rồi!] [Xem ra sau này không thể gọi là streamer giải trí nữa rồi.] [Trương Tank lại sắp trở lại đỉnh cao lượt xem rồi sao?] Bình luận liên tục trôi qua.

Mọi người đều đặt nhiều kỳ vọng vào Trương Bàn Tiên.

Trương Bàn Tiên cũng không nói nhiều lời.

Sau khi tìm được điểm đánh dấu của cổ mộ theo bản đồ, anh ta lập tức để Anh Tử cử 4 con chó săn qua.

Đúng vậy, lần vượt ải này, anh ta chuẩn bị ra tay từ 4 con chó săn này.

Vì mũi của chó săn là nhạy nhất.

Nếu ở đây thật sự có cơ quan chống trộm, chúng chắc chắn có thể tìm ra.

Mấy con chó nghiệp vụ trên phim không phải chuyên làm việc này sao? "Anh Hồ, trên sườn đồi này thật sự có lối vào cổ mộ sao?" Anh Tử tò mò nhìn Trương Bàn Tiên hỏi. "Yên tâm đi, điểm đánh dấu trên bản đồ chắc chắn không sai, quan trọng là làm thế nào để mở cửa mộ an toàn." Trương Bàn Tiên tự tin nói.

Anh ta rất tự tin vào sự sắp xếp tiếp theo của mình.

Trước đó Chu Tiểu Di đã thất bại ở đây mấy lần!

Anh ta sẽ không mắc phải sai lầm tương tự nữa. "Lão Hồ, cậu

giỏi thật đấy, nhanh thế đã đưa chúng ta tìm được cổ mộ rồi." Vương Khải Toàn bên cạnh lúc này cũng vô cùng kích động. "Gâu gâu gâu..." Lúc này, 4 con chó săn đột nhiên đứng trên sườn đồi sủa lên. "Anh Hồ, ở đó hình như thật sự có thứ gì đó." Anh Tử có chút lo lắng nói. "Bình tĩnh, đây chỉ là thao tác thông thường, tất cả đều trong tầm kiểm soát của tôi." Trương Bàn Tiên khoác lác nói: "Anh Tử, bây giờ em cứ để mấy con chó săn đó bắt đầu đào, nếu tôi đoán không sai, lối vào cổ mộ chắc chắn ở vị trí đó..." Anh Tử lại nghi hoặc: "Tại sao lại để chó đào?

Chúng ta vừa tìm được xẻng và xà beng rồi mà?" Khóe miệng Trương Bàn Tiên khẽ nhếch lên: "Cô ngốc, xà beng và xẻng là để đánh lừa chúng ta, lối vào cổ mộ có cơ quan, nếu chúng ta dùng xà beng và xẻng để đào, sẽ kích hoạt những cơ quan đó." Thấy Anh Tử hỏi nhiều, Vương Khải Toàn bên cạnh liền sốt ruột: "Anh Tử, sao em lắm lời thế?

Cứ nghe anh Hồ của em đi, mau để mấy con chó đó bắt đầu đào đi!" "Ồ~ được thôi." Anh Tử gật đầu, sau đó đặt ngón trỏ vào miệng huýt sáo một tiếng. "Vút..." Lập tức, 4 con chó săn như nhận được mệnh lệnh gì đó, bắt đầu điên cuồng đào bới trên sườn đồi.

Tốc độ đào đất của chó săn rất nhanh.

Trong chớp mắt, một cái hố lớn đã xuất hiện trên sườn đồi. "Cái hố mà mấy con chó săn này đào có vẻ lớn hơn cái hố Chu Tiểu Di đào trước đó không ít." "Xem ra tôi đoán không sai." "Mấy con chó săn này mới là mấu chốt để phá giải!" "Chúng có thể dựa vào khứu giác nhạy bén để tìm ra lối vào cổ mộ mà không kích hoạt cơ quan ở đó." Khi 4 con chó săn đào ngày càng sâu, Trương Bàn Tiên càng tin vào phỏng đoán của mình.

Cư dân mạng lúc này cũng đều đang dán mắt vào màn hình, vô

cùng căng thẳng. 4 con chó săn bây giờ đã đào được một cái hố rất lớn.

Nhưng thứ chất lỏng màu đỏ như dung nham kia vẫn chưa trào ra.

Lẽ nào 4 con chó săn này thật sự là chìa khóa để mở lối vào cổ mộ sao? "——UỲNH!!!" "Hú hú hú~~" Đúng lúc này, một ngọn lửa đột nhiên bùng lên trời.

Chất lỏng dung nham màu đỏ rực cuốn theo 4 con chó săn, cùng nhau bị nổ tung ra khỏi hố.

Một trong những con chó săn còn bị nổ văng thẳng đến chân Trương Bàn Tiên.

Trương Bàn Tiên cúi đầu nhìn.

Chương 33

Mẹ ơi!

Da cháy khét lẹt rồi!

Trương Bàn Tiên: "Thơm phết nhỉ~" Anh Tử: "..." [Cổ mộ Liêu Kim đã bị phá hủy] [Nhiệm vụ thất bại, mời làm lại!] "Phụt ha ha ha~ Trương Tank này đúng là làm tôi cười chết mất!" "Lại còn để chó đi đào hố, đây không phải là chơi bậy sao?" "Còn câu cuối cùng 'thơm thật' của anh ta, có thật không vậy?" Thấy Trương Bàn Tiên vượt ải thất bại, Chu Tiểu Di liền hả hê.

Gì mà streamer kỹ năng!

Gì mà thao tác đỉnh cao!

Cuối cùng chẳng phải cũng thất bại sao?

Xem ra Trương Tank này vẫn hợp làm streamer giải trí hơn.

Đúng là hài hước quá!!!

Nhưng Ngốc Tiểu Muội bên cạnh lúc này lại nhìn ra cơ hội kinh doanh.

Chỉ thấy cô với ánh mắt lóe lên nói: "Tiểu Di, cậu không thấy đây là một cơ hội tốt sao?" Chu Tiểu Di hơi ngẩn ra: "Cơ hội tốt gì chứ?" Ngốc Tiểu Muội: "Ngốc ạ, phòng livestream của Trương Bàn Tiên hiện có hơn 2 triệu người, bọn họ vừa nãy còn đầy hy vọng xem anh ta qua màn, kết quả lại thất bại, cậu nói xem những người đó có thất vọng không?" Chu Tiểu Di: "Nói thừa, chắc chắn là có rồi!" Ngốc Tiểu Muội: "Vậy nếu bây giờ có người đột nhiên vượt qua được màn đó thì sao?" Chu Tiểu Di lập tức hiểu ý của Ngốc Tiểu Muội: "Vãi chưởng~ Thế chúng ta còn chờ gì nữa?

Mau về livestream thôi, tớ thấy cách của Trương Mục chắc chắn được!" "Được, dù sao cũng ăn gần xong rồi." Ngốc Tiểu Muội gật đầu, rồi nhìn về phía Trương Mục, hỏi: "Trương Mục, cậu có muốn đi cùng chúng tôi không?" Trương Mục lắc đầu: "Thôi, tôi ăn thêm chút nữa, hai người đi trước đi, trưa nay tôi còn có việc, phải ra ngoài một chuyến." Ngốc Tiểu Muội: "Vậy được rồi, nhớ về sớm nhé!" Nói xong, Ngốc Tiểu Muội liền kéo Chu Tiểu Di vẫn đang nhét đồ ăn vào miệng rời khỏi phòng riêng. "Vãi chưởng~ Để tớ ăn thêm một miếng nữa đi..." "..." ... "Xem ra mình cũng phải tranh thủ thời gian làm ra cốt truyện game tiếp theo rồi." Sau khi Ngốc Tiểu Muội và Chu Tiểu Di rời đi, Trương Mục cũng thầm sắp xếp kế hoạch tiếp theo của mình.

Trước tiên phải làm xong toàn bộ cốt truyện của 《Tinh Tuyệt Cổ Thành》.

Hơn nữa để tăng tính hấp dẫn của game, hắn còn chuẩn bị thiết lập một số cốt truyện phó bản thành chế độ nhiều người chơi trực tuyến.

Ví dụ như tuyến cốt truyện 《Bình Sơn Thám Mộ》.

Cảnh tượng mấy nghìn Tá Lĩnh cùng nhau khai sơn, nếu chỉ có một người chơi tham gia thì quá lãng phí!

Nghĩ đến đây, Trương Mục cũng lập tức đứng dậy rời khỏi phòng riêng.

Tuy nhiên, Trương Mục không hề chú ý.

Khoảnh khắc hắn bước ra khỏi phòng riêng, ở góc quán ăn có mấy người trẻ tuổi ăn mặc sành điệu vẫn luôn dùng ánh mắt khác lạ nhìn hắn. "Tôi nhớ vừa nãy Ngốc Tiểu Muội và chị Chu hình như cũng từ phòng riêng đó ra mà?" "Đúng, chính là phòng đó..." "Người đàn ông đó là ai vậy?

Tại sao anh ta có thể ở cùng một phòng với cả Ngốc Tiểu Muội và chị Chu?" "Vãi chưởng~ Không lẽ anh ta là kim chủ đứng sau chị Chu và Ngốc Tiểu Muội?" "Không phải chứ?

Kim chủ trẻ thế này sao?

Phú nhị đại à?" "Đừng nói bậy, chị Chu và Ngốc Tiểu Muội vốn dĩ đã có tiền rồi, làm gì có kim chủ nào đứng sau!" "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, anh chàng kia đẹp trai thật đấy, nếu anh ta là kim chủ, tôi cũng nguyện làm nữ streamer dưới trướng anh ta!" ... "Tiểu Vi, cậu đi tải game trước đi, tớ đi livestream đây!" Về đến phòng, Chu Tiểu Di tạm biệt Ngốc Tiểu Muội trước, sau đó lập tức chạy đến trước máy tính.

Vừa nãy tuy cô đã tắt stream, nhưng phòng livestream vẫn chưa đóng.

Vì trước đó cô nói với fan là đi ăn cơm, về sẽ chiến tiếp!

Tuy nhiên, khi Chu Tiểu Di chạy đến trước máy tính làm mới lại dữ liệu hậu trường, cả người cô liền suy sụp. [Số người xem trực tuyến: 231] "Vãi chưởng~ Chỉ còn lại từng này người thôi à?" Chu Tiểu Di có chút không tin vào mắt mình.

Cô nhớ trước đây lúc nghỉ trưa, dù ra ngoài ăn cơm, về vẫn có thể giữ lại được 30% lượng fan.

Mà hôm nay lúc cô tắt stream, trong phòng rõ ràng còn có 300 nghìn người!

Chương 34

Sao về lại chỉ còn lại 231 người!

Chu Tiểu Di suýt nữa thì sụp đổ.

Nhưng rất nhanh, cô lại lấy lại được sự tự tin. "Tiểu Vi nói không sai, bây giờ các streamer khác vẫn chưa ai vượt qua được màn đó." "Nếu mình có thể vượt qua, những fan đã rời đi trước đó chắc chắn sẽ quay lại." Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di hít sâu một hơi, sau đó mặc bộ đồ cảm ứng cơ thể, đeo kính VR rồi bắt đầu chiến. 【Má ơi ~ Chị Chu về rồi!】 【Chết tiệt ~ Sao ăn cơm gì mà lâu thế, người ta chạy sang kênh của Bàn Tiên hết rồi.】 【Thì chẳng phải vẫn còn đám fan cứng chúng ta ở đây sao?】 Thấy Chu Tiểu Di đăng nhập lại game, phòng livestream vốn đang yên ắng lại bắt đầu hiện lên bình luận.

Chỉ có điều so với phòng livestream của Trương Bàn Tiên bên cạnh, vài dòng bình luận trong phòng của Chu Tiểu Di có phần hơi thảm hại...

Sau khi vào game, Chu Tiểu Di dựa vào kinh nghiệm trước đó, rất nhanh đã đến được điểm đánh dấu của ngôi mộ cổ. "Này ~ Bàn tử!" "Cậu cầm xà beng sắt đến gần sườn đất xem có chỗ nào đào được không đi." Lúc này, Chu Tiểu Di ném một cây xà beng sắt cho Vương Khải Toàn, bảo hắn đi loanh quanh một vòng. "Lão Hồ, cậu bị ngốc à?" "Điểm đánh dấu mộ cổ trên bản đồ không phải ở trên đỉnh sườn núi này sao?" "Chúng ta đi đào ở gần đó làm gì?" Thế nhưng Vương Khải Toàn lại cầm xà beng đứng yên tại chỗ.

Hắn không hiểu tại sao Chu Tiểu Di lại sắp xếp như vậy.

Thấy NPC này không nghe lời mình, Chu Tiểu Di đành phải kiên nhẫn nói ra những kiến thức về mộ cổ mà Trương Mục đã nói cho cô.

Vương Khải Toàn nghe xong, lúc này mới bừng tỉnh ngộ. "Hay lắm, Mạc Kim Giáo Úy quả nhiên danh bất hư truyền!" Nói xong, Vương Khải Toàn liền xách xà beng đi xuống dưới sườn đất.

Còn Chu Tiểu Di cũng không rảnh rỗi.

Cô cầm xẻng công binh bắt đầu đi dạo quanh sườn đất, tiện thể ngắm cảnh ở đây.

Còn việc đào hố bẩn thỉu mệt mỏi này, cứ để gã mập đó một mình làm là được.

Vương Khải Toàn đáng thương có mơ cũng không ngờ rằng, ở chỗ Chu Tiểu Di, mình đã sống sượng biến thành một kẻ công cụ. 【Sao tôi cứ cảm giác chị Chu sau khi quay lại thì cả con người đã thay đổi vậy!】 【Đúng vậy, những kiến thức về mộ táng cổ đại mà cô ấy vừa nói không phải người bình thường nào cũng biết đâu!】 【Cô ấy không phải là bịa chuyện để lừa NPC kia làm việc đấy chứ?】 【Có khả năng...】 【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, lời chị Chu vừa nói nghe cũng có lý phết, có ai lại không đi cửa chính mà lại trèo từ mái nhà vào đâu chứ?】 【Cái này chưa chắc, bạn trai tôi lại thích đi đường tắt lắm!】 【Vãi ~ chị gái lầu trên đang lái xe à?】 【Mẹ ơi ~ đây không phải chuyến xe đến nhà trẻ, tôi muốn xuống xe!】 【Cửa xe đã hàn chết, cấm xuống xe!】 Cùng với việc Chu Tiểu Di quay lại game, độ nổi tiếng trong phòng livestream của cô cũng bắt đầu ấm dần lên.

Cư dân mạng thi nhau bình luận, thậm chí có người còn bắt đầu "lái tàu cao tốc" ngay tại trận! ... "Ái chà ~" Ngay lúc này, Chu Tiểu Di đang đi dạo quanh sườn đất đột nhiên trượt chân, cả người lập tức rơi vào một cái hố rất sâu.

Màn hình trong phòng livestream tức thì biến thành một màu đen kịt. "A a a ——" "Đau chết tôi rồi ——" "Mẹ ơi ~ đây là đâu vậy?

Tối quá..." "Cứu mạng a..." "Mẹ ơi..." Chu Tiểu Di sợ đến mức khóc ngay tại chỗ.

Trong màn hình tối om, chỉ có giọng nói của cô vẫn còn vang vọng. 【Vãi ~ chị Chu không phải là rơi vào hang lợn rừng rồi chứ?】 【Thế thì chẳng phải chết chắc rồi sao?】 【Xem ra chị Chu với lợn rừng cũng có duyên phết nhỉ!】 Cư dân mạng thi nhau trêu chọc.

Chu Tiểu Di vốn định tìm chút an ủi trong phần bình luận, kết quả thấy mọi người đều nói mình rơi vào ổ lợn rừng.

Đầu óc cô bỗng nhiên nổ tung.

Không phải chứ?

Cái hố này là ổ lợn rừng sao? "Lão Hồ ~" "Lão Hồ ~ cậu ở đâu vậy?" "Tôi nghe thấy tiếng cậu rồi..." Ngay lúc Chu Tiểu Di tuyệt vọng, bên ngoài hố đột nhiên vọng đến một giọng nói quen thuộc.

Chương 35

Là tên NPC mập kia!

Có cứu tinh rồi!!!

Chu Tiểu Di hét lớn, đáp lại: "Bàn tử... không phải, Khải Toàn đại ca, tôi ở đây này, mau đến cứu tôi với..." Chẳng bao lâu, đám cỏ khô ở miệng hố bị người ta gạt ra.

Một luồng ánh sáng đèn pin chói mắt chiếu vào.

Cái gì???

Tên mập chết tiệt này lại có đèn pin?

Tại sao tôi chỉ có 6 cây nến? "Lão Hồ, tôi thấy cậu rồi, cậu không sao chứ?" Đèn pin của Vương Khải Toàn nhanh chóng chiếu lên người Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di đang chuẩn bị nói 'mau kéo tôi lên', kết quả lời vừa đến miệng, Vương Khải Toàn lại kinh ngạc hét lớn trước: "Vãi ~ lão Hồ, cậu cũng có bản lĩnh thật đấy, vậy mà đã tìm thấy cửa vào mộ cổ nhanh thế?" Cửa vào mộ cổ?

Tình hình gì đây?

Không phải tôi đang ở trong hang lợn rừng sao?

Chu Tiểu Di ngơ ngác.

Lúc này, ánh đèn pin của Vương Khải Toàn chiếu thẳng ra sau lưng cô.

Chu Tiểu Di quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cánh cửa đá cổ kính, dày nặng hiện ra trước mắt.

Vãi!!!

Đây lại thật sự là một cánh cửa mộ!!! ..... 【Vãi ~ vãi ~ chị Chu tìm thấy cửa mộ rồi!】 【Không phải thật đấy chứ?】 【Tôi không nhìn nhầm đấy chứ?

Chị Chu chơi game giỏi thế từ khi nào vậy?】 【Chết tiệt ~ chị Chu vừa nãy ra ngoài chắc chắn là đi thỉnh giáo cao nhân rồi, không thì sao vừa về đã tìm thấy cửa mộ chứ?】 【Chắc chắn là vậy rồi, không thì với bản lĩnh của cô ấy, làm sao có thể biết những kiến thức mộ táng cổ đại kia được?】 【Chả trách cô ấy ăn cơm lâu thế!】 【Đúng rồi, tôi nhớ chị Chu là người đầu tiên chơi game này, cô ấy không phải là quen với nhà phát triển game này đấy chứ?】 【Không phải là không có khả năng, tôi đoán cô ấy vừa rồi chắc chắn là đi tìm người đó để xin hướng dẫn rồi.】 Phòng livestream của Chu Tiểu Di bùng nổ.

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc khi Chu Tiểu Di có thể tìm thấy cửa mộ.

Nhưng cũng có cư dân mạng cho rằng, Chu Tiểu Di vừa rồi offline chắc chắn là đi tìm cao nhân chỉ điểm, nếu không thì làm sao cô ấy vừa quay lại đã tìm được cửa mộ?

Một hòn đá làm dấy lên ngàn lớp sóng!

Tin tức Chu Tiểu Di tìm cao nhân chỉ điểm offline được đồn thổi, nhanh chóng lan sang các phòng livestream của các streamer khác.

Thậm chí còn có cư dân mạng quả quyết rằng Chu Tiểu Di chắc chắn có một chân với nhà phát triển game này, và lý do cô ấy offline vừa rồi chính là để đi xin hướng dẫn! ...

Cùng lúc đó, tại Hàng Thành, trong một căn hộ cao cấp.

Trương Bàn Tiên đang mồ hôi nhễ nhại vượt ải.

Sau khi thất bại trong việc dùng chó săn tìm cửa mộ, hắn lại liên

tiếp thử thêm vài phương pháp khác, nhưng đáng tiếc, cuối cùng đều thất bại.

Hơn nữa có vài lần còn chết rất thảm. "Tôi nói này, màn chơi của game này có BUG không vậy?" "Điểm đánh dấu mộ cổ trên bản đồ rõ ràng là ở đây mà." "Sao lúc nào cũng là đường cùng thế này?" Sau khi thất bại liên tiếp vài lần, Trương Bàn Tiên đã hoàn toàn suy sụp.

Chương 36

Hắn cuối cùng cũng trải nghiệm được nỗi đau của Chu Tiểu Di khi bị lợn rừng húc liên tiếp 7 lần.

Mẹ nó!

Game này khó quá!

Đây còn là màn hướng dẫn tân thủ sao?

Đây rõ ràng là màn chơi địa ngục thì có!

Trương Bàn Tiên định đi ăn vài miếng bánh trung thu ngũ nhân để bình tĩnh lại, sau đó quay lại chiến tiếp.

Nhưng ngay lúc này, trong phòng livestream của hắn đột nhiên hiện lên vài dòng bình luận về việc chị Chu đã tìm thấy cửa mộ. 【Vãi ~ chị Chu bên cạnh đã tìm thấy cửa mộ rồi, mọi người mau qua xem đi!】【Thật hay giả vậy?】【Chị Chu không phải là streamer tấu hài à?

Từ khi nào chơi game cũng giỏi thế?】【Nghe nói chị Chu sau khi offline đã đi thỉnh giáo một vị giáo sư khảo cổ, sau đó cuối cùng cũng phá được ải.】【Tôi nghe nói em họ của chị Chu là sinh viên xuất sắc của học viện khảo cổ, chị Chu đưa cho cậu ta một chiếc vớ lụa mình đã mặc, cậu ta mới chỉ điểm cho cô ấy tìm thấy cửa mộ!】【Sai rồi sai rồi, tôi nghe nói là chị Chu rất thân với nhà sản xuất game, cô ấy đã xin được hướng dẫn chi tiết từ người đó nên mới qua ải, cái giá là 3000+4!】【3000+4 là ý gì?】【3000 tệ tiền công, sau đó bồi thêm 4 lần!】【Vãi ~ cầm thú!!!】【Không!!!

Chị Chu của tôi tuyệt đối không phải loại người đó!】【...】...

Khả năng tam sao thất bản của cư dân mạng là bẩm sinh.

Một tin tức tốt đẹp, qua lời họ truyền đi truyền lại đã biến chất.

Nhưng nội dung cốt lõi của những tin tức này thì không đổi, đó là Chu Tiểu Di đã tìm thấy cửa mộ.

Cô đã vượt qua được màn chơi thứ hai! "Cái quái gì vậy?" "Cô dâu câm lại tìm thấy cửa mộ rồi?" Trương Bàn Tiên lập tức mất bình tĩnh.

Hắn không tin Chu Tiểu Di có thể qua ải trước mình.

Thế là hắn dứt khoát chuyển màn hình, sang phòng livestream của Chu Tiểu Di.

Lúc này, Chu Tiểu Di đang đi theo sau Vương Khải Toàn tiến về phía cánh cửa mộ.

Bình luận của cư dân mạng bên dưới càng sôi nổi hơn. 【Chị Chu vô địch!!!】 【Tôi yêu chị Chu!】 【Ai nói chị Chu của chúng ta không phải là streamer kỹ thuật?

Người ta lợi hại lắm đấy nhé!】 【Hôm nay không đi phòng livestream khác nữa, ở lại đây cày với chị Chu luôn!】 【Tôi cũng vậy!

Cày cày cày!!!】 ...

Vì là streamer đầu tiên tìm thấy cửa mộ, phòng livestream của Chu Tiểu Di đã dần dần quay lại với độ nóng trước đó!

Hơn nữa số người xem vẫn đang không ngừng tăng lên!

Có vẻ như sắp phá kỷ lục.

Trương Bàn Tiên hoảng rồi.

Cứ đà này, lưu lượng của mình sẽ bị Chu Tiểu Di cướp sạch mất. "Không được, mình phải làm rõ chuyện này là thế nào!" Để hiểu được rốt cuộc Chu Tiểu Di đã tìm thấy cửa mộ như thế nào, Trương Bàn

Tiên xem lại bản ghi livestream trước đó của cô.

Rất nhanh, Trương Bàn Tiên đã tìm ra một manh mối quan trọng.

Đó chính là sự hiểu biết của Chu Tiểu Di về mộ táng cổ đại. "Lời đồn của cư dân mạng có thật có giả, không thể tin hết." "Nhưng những kiến thức mộ táng mà Chu Tiểu Di vừa nói thì cũng có chút thú vị..." Trương Bàn Tiên một tay chống cằm, bắt đầu trầm ngâm.

Chương 37

Một lúc sau, Trương Bàn Tiên đột nhiên sáng mắt lên. "Tôi hiểu rồi!" "Đây là một game đạo mộ gần như chân thực." "Nếu chúng ta muốn qua ải, thì phải nắm vững một số kiến thức về mộ táng cổ đại." "Chu Tiểu Di vừa rồi chắc chắn là đi tra tài liệu về phương diện này!" "Cho nên sau khi quay lại cô ấy mới có thể qua ải ngay lập tức!" "Nếu thật sự là như vậy, thì dễ rồi..." Trương Bàn Tiên cảm thấy mình dường như đã tìm ra được lối chơi cốt lõi của game này!

Hắn không do dự, cũng không lưu luyến phòng livestream đang mất dần độ nổi tiếng của mình, mà lập tức chạy đến trước máy tính, sau đó mở Độ Nương, bắt đầu tìm kiếm tất cả tài liệu lịch sử và kiến thức mộ táng của Hạ Quốc! .....

Cùng với sự nổi lên bất ngờ của game đạo mộ của Trương Mục, tất cả các streamer trên mạng đều bắt đầu cuộc hành trình trộm mộ căng thẳng.

Để ké được độ hot, Tao Trư, Đại Mã Hầu, Ngốc Tiểu Muội, Tiểu Đoàn Đoàn, Trương Bàn Tiên, vân vân.

Hầu như tất cả các streamer có chút danh tiếng ở Hạ Quốc, bất kể là streamer giải trí hay streamer game, đều đã tải game này.

Thậm chí còn có không ít ngôi sao yêu thích game cũng lần lượt tham gia, ví dụ như Dương lão bản, Nhiệt Ba, Triệu Tiểu Cốt, Thẩm Đông, và cả chị Giai Linh được người người yêu mến!

Những ngôi sao và streamer nổi tiếng này, trong lúc chơi game, cũng đã mang lại cho game này một lượng lớn độ phủ sóng.

Do đó, dù Trương Mục không bỏ ra một đồng nào để quảng cáo, game đạo mộ của hắn cũng đã, trong vòng nửa ngày ngắn ngủi, trực

tiếp leo lên vị trí đầu bảng xếp hạng game online nổi tiếng!

Hơn nữa độ hot còn gấp đôi game đứng thứ hai là 《Nhiệt Huyết Truyền Kỳ》!

Hiện tại đã có hơn 5 triệu người đang chơi game này cùng lúc.

Khi người chơi game đông lên, rất nhiều phương pháp qua ải kỳ lạ cũng được người chơi lần lượt nghiên cứu ra.

Ví dụ như màn săn lợn rừng, hiện tại đã có mấy cách qua ải rồi!

Một số người chơi linh hoạt, họ sẽ đào sẵn một cái hố lớn ở nơi lợn rừng xuất hiện, sau đó dùng cái hố này để bẫy chết lợn rừng.

Cũng có một số người chơi tay nghề khá, họ sẽ dùng gỗ trong rừng làm trước một cái khiên gỗ thô sơ, sau đó để Vương Khải Toàn cầm khiên đó đi đối đầu với lợn rừng, phối hợp với 4 con chó săn và súng săn trong tay Anh Tử, cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng qua ải.

Nhưng phương pháp này khá nguy hiểm, vì Vương Khải Toàn có thể bị lợn rừng húc chết.

Tất nhiên, cũng có những người chơi máu lửa chọn cách tự mình lao lên!

Còn những người chơi bắn súng chuẩn xác thì đều dùng phương pháp của Trương Bàn Tiên, lưu điểm trước, sau đó dùng súng săn của Anh Tử để tiêu diệt lợn rừng.

Trong số rất nhiều cách qua ải, phương pháp mà Tao Trư nghiên cứu ra có thể nói là hoàn hảo nhất.

Anh ta kết hợp thủ đoạn của chị Chu và Trương Bàn Tiên, trực tiếp trèo lên cây để bắn con lợn rừng đó.

Lợn rừng không thể trèo cây, chỉ có thể đứng dưới gốc cây chịu chết.

Phương pháp này vừa an toàn lại vừa thể hiện được sự thông minh và dũng cảm của nhân vật.

Sau đó Anh Tử không những không rời đội mà còn có thể nhận được không ít điểm hảo cảm.

Do đó, phương pháp qua ải này của Tao Trư cũng được cư dân mạng nhất trí bình chọn là phương pháp hay nhất năm....

Ở một diễn biến khác, ngay khi cư dân mạng đổ xô vào Dã Nhân Câu, chuẩn bị thể hiện tài năng trong thế giới đạo mộ, tại trụ sở chính của công ty Xí Nga, một cuộc họp khẩn cấp do chính tổng giám đốc Mã Hóa Đằng của Xí Nga tổ chức cũng vừa kết thúc.

Trong cuộc họp, các quản lý chủ chốt của công ty Xí Nga đã đưa ra vài phương án để xử lý game đạo mộ kia.

Vẫn là bài cũ.

Thứ nhất, liên hệ với nhà sản xuất game, tiến hành mua lại game và toàn bộ bản quyền nội dung của họ!

Thứ hai, nếu phương án thứ nhất thất bại, thì sao chép mô hình game của đối phương, sau đó để đội ngũ kỹ thuật làm nhái một bản tương tự có độ giống trên 95%, cuối cùng lợi dụng các kênh phân phối lớn để phong tỏa game gốc đó.

Thứ ba, bỏ ra số tiền lớn để mời nhà sản xuất game đó về làm việc cho công ty Xí Nga, nếu đối phương không đồng ý, thì lợi dụng tất cả các mối quan hệ để phong tỏa kỹ thuật, khiến đối phương không còn đất dụng võ.

Chương 38

Thứ tư, để đội ngũ luật sư của công ty chuẩn bị sẵn sàng, nếu đối phương muốn kiện, thì sẽ theo đến cùng!

Sau khi mấy phương án xử lý này được đưa ra, dưới sự ủy quyền của Mã Hóa Đằng, nội bộ công ty Xí Nga nhanh chóng hành động.

Đầu tiên là định vị máy chủ của game đạo mộ đó.

Bởi vì chỉ khi liên lạc được với nhà sản xuất game, những phương án tiếp theo mới có thể thuận lợi thực thi.

Tuy nhiên... khi nhân viên kỹ thuật của công ty Xí Nga dùng công nghệ truy quét mạng để định vị IP của game đạo mộ đó, họ lại kinh ngạc phát hiện, máy chủ của game này lại ở một khu vực mà họ không hề biết.

Bộ phận kỹ thuật của công ty Xí Nga đã dùng đủ mọi cách, nhưng cuối cùng vẫn không thể tra ra được địa chỉ IP của game đó.

Sau khi biết được tình hình này, Mã Hóa Đằng đang chuẩn bị về nhà tập thể dục liền không thể ngồi yên. "Các ngươi là đám nhân viên kỹ thuật ăn hại à?" "Tôi bỏ ra bao nhiêu tiền nuôi các ngươi, mà các ngươi lại không tra ra nổi địa chỉ máy chủ của một cái game?" Mã Hóa Đằng nổi trận lôi đình, mắng xối xả vào đám nhân viên kỹ thuật.

Đối mặt với sự tức giận của Mã Hóa Đằng, đám nhân viên kỹ thuật chỉ có thể cúi đầu, không nói một lời.

Không phải họ không muốn tra, mà là họ không thể tra ra được.

Game đó mặc dù có địa chỉ tải về trên các trang web game lớn, và vừa mới leo lên top bảng xếp hạng game online trong nước, nhưng trên mạng lại không để lại bất kỳ dấu vết tồn tại nào.

Cứ như thể nó không hề có máy chủ vậy.

Thật quá kỳ lạ!

Lúc này, một vị quản lý bộ phận đầu to tai lớn đột nhiên đi đến bên cạnh Mã Hóa Đằng, nhỏ giọng nói: "Chủ tịch, tôi nghĩ chúng ta có thể bắt đầu từ một người, cô ấy có lẽ có thể giúp chúng ta liên lạc được với người phát triển game này." Mã Hóa Đằng hơi nhíu mày: "Ai?" "Chu Tiểu Di!" .....

Trong game, Chu Tiểu Di lúc này đã cùng Vương Khải Toàn đến trước cánh cửa mộ.

Cánh cửa này trông đã có vẻ khá lâu đời, xung quanh khung cửa đều là rễ cây, chi tiết đầy đủ, nhưng lại mang một cảm giác vô cùng âm u.

Chu Tiểu Di nấp sau lưng Vương Khải Toàn không dám lên tiếng.

Lúc này, Vương Khải Toàn đi phía trước đột nhiên kêu lên: "Lão Hồ ~ ngôi mộ này hình như đã có người đến rồi." Chu Tiểu Di nghiêng đầu nhìn qua.

Quả nhiên, cánh cửa mộ lúc này đang hé mở, và sau khe cửa còn có một cây cột đá đổ trên mặt đất.

Cây cột đá đó to bằng cánh tay người lớn, trước đây có lẽ được dùng để chống cửa mộ, nhưng bây giờ đã bị người ta đá văng ra. 【Sao vậy?

Tại sao cánh cửa mộ này đã bị mở ra rồi?】 【Ai mà biết, có lẽ kịch bản game nó thế!】 【Chết tiệt ~ chả trách chị Chu rơi xuống hố là thấy ngay cánh cửa mộ, hóa ra cái hố vừa nãy chính là đường hầm do bọn trộm mộ trước kia đào!】 【Liệu có phải là do mấy tên trộm mộ đã chết ở doanh trại quân Quan Đông làm không?】 【Có khả năng...】 【Mẹ nó, hóa ra tấm bản đồ mộ cổ đó thật sự là một cái

bẫy, chúng ta vốn không nên đi đào mộ, chỉ cần tìm một vòng xung quanh là được rồi!】【Đúng vậy, có sẵn một đường hầm mà không dùng, lại cứ đi đào cơ quan chống trộm trên sườn đất, đây chẳng phải là tự tìm khổ sao?】Bình luận lần lượt trôi qua.

Sau khi nhìn thấy cánh cửa mộ đã bị mở này, cư dân mạng mới nhận ra, hóa ra tấm bản đồ mộ cổ phát hiện ở doanh trại quân Quan Đông trước đó, vốn dĩ là một cái bẫy dẫn dụ.... "Lão Hồ, cái này cậu cầm lấy..." "Chúng ta vào xem sao, biết đâu bên trong vẫn còn đồ đáng tiền." Vương Khải Toàn đưa cho Chu Tiểu Di một chiếc đèn pin khác, sau đó cẩn thận lách qua khe cửa đi vào.

Chu Tiểu Di không dám một mình ở bên ngoài, cũng vội vàng đi theo vào.

Ngay lúc này, trước mắt Chu Tiểu Di lại đột nhiên hiện ra một thông báo nhiệm vụ:【Chúc mừng bạn đã tìm thấy Tướng quân mộ Liêu Kim đã biến mất】【Nhiệm vụ hướng dẫn tân thủ giai đoạn hai đã được kích hoạt】【Vui lòng tìm thấy quan quách của Tướng quân Liêu Kim trong mộ thất】"Vãi, lại còn bắt mình đi tìm quan tài?" "Thế này cũng quá tàn nhẫn rồi..." Chu Tiểu Di nuốt nước bọt.

Cô từ nhỏ đã sợ quan tài, bây giờ nhiệm vụ lại bắt cô đi tìm quan tài, đây không phải là làm khó cô sao?

Nói thì nói vậy, nhưng Chu Tiểu Di vẫn cầm đèn pin bắt đầu tìm kiếm trong mộ thất.

Trong mộ thất rất tối, chỉ có những nơi đèn pin chiếu tới mới có thể nhìn rõ đồ vật, những nơi khác có thể nói là tối đen như mực, không thấy gì cả.

Ngay lúc này, ánh đèn pin của Chu Tiểu Di vừa hay chiếu vào một bức bích họa điêu khắc trên đá.

Chương 39

Trên bích họa khắc một bóng người đang vung cây lang nha bổng, thân cao tám thước, mắt tròn trợn ngược, mặt mày dữ tợn.

Trông giống như một con ác quỷ bò ra từ địa ngục. "Mẹ ơi..." "Ma!!!" Chu Tiểu Di hét lớn một tiếng, sau đó vội vàng nhảy lên lưng Vương Khải Toàn. "Ái chà ~" Vương Khải Toàn bất cẩn, bị Chu Tiểu Di đè ngã xuống đất. "Lão Hồ cậu làm cái gì vậy?

Đó không phải chỉ là một bức bích họa thôi sao?" Vương Khải Toàn đỡ lấy cái lưng già của mình đứng dậy từ dưới đất, trong mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ đối với Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di rụt cổ lại: "Nhưng bức bích họa này đáng sợ quá." "Sợ cái quái gì, mọi loại yêu ma quỷ quái đều là hổ giấy, đây là chính cậu nói đấy nhé." Vương Khải Toàn cằn nhằn một câu, rồi lại tiếp tục tìm kiếm trong mộ thất.

Nhưng đáng tiếc, mộ thất này trống không.

Đừng nói là đồ tùy táng quý giá, ngay cả một cọng lông chim cũng không có.

Lúc này, ánh mắt của Vương Khải Toàn đột nhiên dừng lại trên một bệ đá ở giữa mộ thất.

Bệ đá này hình chữ nhật, trông rất giống một cỗ quan tài đá, chỉ là hơi thấp một chút. "Lão Hồ, cậu nói xem cái này có phải là quan tài không?" Vương Khải Toàn ngạc nhiên hỏi. "Không phải." Chu Tiểu Di lắc đầu, vô cùng khẳng định nói.

Nếu đây là quan tài, thông báo nhiệm vụ của cô đã sớm hiện lên rồi. "Thế thì lạ thật..." "Cậu nói xem sao trong mộ thất này lại không

có cả quan tài nhỉ?" "Chẳng lẽ đã bị đám người trước chúng ta dọn đi rồi?" Vương Khải Toàn có chút thất vọng lẩm bẩm một câu, rồi lại cầm đèn pin bắt đầu tìm kiếm.

Còn Chu Tiểu Di thì tiếp tục đi theo sau hắn, không rời nửa bước.

Bích họa trong mộ thất này thực sự quá đáng sợ.

Chu Tiểu Di cảm thấy mỗi lần mình dùng đèn pin chiếu qua, bức tượng đá trên bích họa lại cứ nhìn chằm chằm vào mình, lúc nào cũng thấy sau lưng lạnh gáy. "Tôi nói này lão Hồ, cậu cứ dính sát vào tôi làm gì?

Tôi tuy đến giờ vẫn chưa có đối tượng, nhưng không có sở thích đặc biệt gì đâu nhé, tôi chỉ đơn thuần là nghèo thôi." "Bàn ca, anh không thấy ở đây hơi lạnh sao?" "Lạnh?

Cậu một thằng đàn ông to xác, sợ lạnh cái gì?

Mà cậu gọi tôi là gì?

Bàn ca???" "..." Chu Tiểu Di theo Vương Khải Toàn tiếp tục tìm kiếm trong mộ thất.

Mặc dù có hai chiếc đèn pin chiếu sáng, nhưng trong mộ thất vẫn tối om.

Cộng thêm trên tường mộ toàn là những bức bích họa rợn người, khiến cho cả phòng livestream bao trùm một bầu không khí kỳ dị và đáng sợ.

Tuy nhiên, cảm giác chân thực và căng thẳng này cũng chính là điều mà cư dân mạng mong muốn nhất.

Họ chưa bao giờ được trải nghiệm cảm giác tim đập nhanh, thần kinh căng thẳng như thế này trong bất kỳ game nào.

Thực sự quá kích thích!!! "Lão Hồ nhìn kìa ~ ở đó hình như còn có

một cái cửa nữa." Lúc này, ánh đèn của Vương Khải Toàn đột nhiên chiếu về phía trước.

Chu Tiểu Di nhìn theo ánh đèn của hắn, quả nhiên thấy một ô cửa.

Hai người cầm đèn pin, cẩn thận tiến lại gần.

Chương 40

Sau ô cửa đó còn có một mộ thất nhỏ hơn, bên trong đặt không ít hũ gốm và vũ khí cổ.

Trong đó, thứ thu hút sự chú ý nhất là cây lang nha bổng được đặt ở giữa mộ thất, trên giá vũ khí.

Cây lang nha bổng đó dài khoảng hơn 3 mét, mặc dù chỉ yên lặng đặt trên giá vũ khí, nhưng vẫn có thể mang lại cho người ta cảm giác hùng dũng và mạnh mẽ. 【Vãi ~ cây lang nha bổng này trông ngầu thật!】 【Đúng là mộ tướng quân có khác!】 【Cây lang nha bổng này chắc là vũ khí của vị tướng quân đó lúc sinh thời nhỉ?】 【Chắc vậy, nhưng mấy cái hũ gốm đó dùng để làm gì?】 【Có lẽ là bô của vị tướng quân đó lúc sinh thời dùng!】 Cư dân mạng xem rất chăm chú, ngay cả bình luận cũng ít đi rất nhiều.... "Hay lắm..." "Hóa ra đồ tùy táng đều ở đây!" "Lần này phát tài rồi!!!" Nhìn thấy trong mộ thất đó có nhiều đồ như vậy, miệng Vương Khải Toàn cười toe toét. "Lão Hồ ~ nếu có thể mang những thứ này ra ngoài, nói không chừng chúng ta có thể mua thẳng một căn tứ hợp viện đấy!" Vương Khải Toàn cười nói, cầm lên một thanh trường đao.

Nhưng ngay lúc đó, những vũ khí cổ vốn dựa vào tường mộ cũng đồng loạt rơi xuống đất. "Loảng xoảng ——" "Keng ——" Trong chốc lát, cả gian mộ thất tràn ngập bụi bặm.

Khi bụi lắng xuống, những vũ khí cổ vốn còn nguyên vẹn đã vỡ nát đầy đất, biến thành một đống đồng nát sắt vụn.

Ngay cả thanh trường đao Vương Khải Toàn đang cầm trong tay cũng gãy thành nhiều đoạn. "Không phải chứ?

Mấy thứ này đều bị mục hết rồi sao?" Vương Khải Toàn đột

nhiên nhận ra điều gì đó.

Hắn vội vàng chạy đến trước những hũ gốm, kết quả phát hiện, những hũ gốm này đều được làm bằng đất sét, chạm vào là vỡ, hoàn toàn không đáng tiền.

Tiếp đó, Vương Khải Toàn lại đi đến giá vũ khí.

Hắn muốn mang cây lang nha bổng đi, nhưng thứ đó thực sự quá nặng.

Hắn dùng sức nâng mãi, kết quả cây lang nha bổng vẫn không nhúc nhích, giống như bị hàn chặt trên giá vũ khí. "Mẹ nó, mừng hụt một phen..." Vương Khải Toàn muốn khóc mà không có nước mắt, ngồi phịch xuống đất. "Bàn ca, ở đó có quan tài không?" Chu Tiểu Di đứng bên ngoài ô cửa không dám vào, không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể gọi Vương Khải Toàn từ xa. "Không có, đây chỉ là một phòng chứa đồ." "Mộ thất chính ở bên ngoài, nếu quan tài đó không bị người ta dọn đi, thì chính là bị chủ mộ giấu đi rồi." Nghe Chu Tiểu Di nhắc đến chuyện quan tài, Vương Khải Toàn cũng lập tức đứng dậy từ dưới đất.

Đồ tùy táng ở đây không bán được tiền rồi, nhưng nếu có thể tìm thấy quan tài đó, có lẽ vẫn còn chút hy vọng! ...

Hai người lại quay trở lại mộ thất chính.

Cũng chính lúc này, ánh mắt của Chu Tiểu Di đột nhiên liếc thấy một chỗ trên tường mộ. 【Bên trong tường mộ này có cơ quan, có lẽ có thể thử mở】 Một dòng chữ nhắc nhở đột nhiên hiện ra.

Lại có nhắc nhở?

Chu Tiểu Di hơi sững sờ.

Cô vội vàng gọi Vương Khải Toàn lại: "Bàn ca, ở đây hình như có cơ quan." Vương Khải Toàn lập tức nhìn qua: "Đâu đâu?" "Ngay đó..."

Chu Tiểu Di theo dòng chữ nhắc nhở đến gần bức tường mộ đó, cuối cùng phát hiện trên tường có một viên gạch đá to bằng nắm tay.

Viên gạch này tách biệt với những bức tường xung quanh, vừa nhìn đã biết có vấn đề. "Lão Hồ ~ mắt cậu tinh thật đấy!" "Nếu tôi không đoán sai, cơ quan này có thể chính là manh mối quan trọng để tìm ra quan tài." Vương Khải Toàn nhìn chằm chằm vào viên gạch, kích động nói.

Chu Tiểu Di lúc này cũng phấn khích lên: "Vậy có phải là chỉ cần kích hoạt cơ quan này, chúng ta có thể tìm thấy quan tài được giấu trong mộ thất không?" Vương Khải Toàn nghĩ một lúc: "Chắc là vậy..." "Vậy chúng ta còn đợi gì nữa?" Nói xong, Chu Tiểu Di liền vội vàng ấn viên gạch đó vào. "..." Tuy nhiên trong mộ thất vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Chương 41

Đừng nói là quan tài, ngay cả một con ruồi cũng không chui ra. "Sao không có động tĩnh gì vậy?" Chu Tiểu Di ngạc nhiên hỏi.

Vương Khải Toàn không nói gì, mà dùng ánh đèn pin chiếu vào bức tường gần đó.

Lúc này, hắn phát hiện trên bức tường không xa cũng có một viên gạch tương tự. "Có rồi..." Vương Khải Toàn vội vàng chạy qua, sau đó không do dự ấn viên gạch đó vào. "—— Cạch!!!" Ngay khoảnh khắc Vương Khải Toàn ấn viên gạch thứ hai, cả gian mộ thất tức thì vang lên một âm thanh kỳ quái, dường như có thứ gì đó đã bị kích hoạt. "Bàn ca, đây là tiếng gì vậy?" "Tôi đoán chắc là cơ quan của căn hầm bí giấu quan tài đã được mở ra rồi." "Thật không?

Vậy thì tốt quá..." Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn nhìn nhau, trong lòng cả hai đều vô cùng kích động.

Đặc biệt là Chu Tiểu Di.

Ha ha ha ~ mọi người thấy chưa!

Lần này tôi đã hoàn thành nhiệm vụ giai đoạn hai trong một lần duy nhất!

Lợi hại chưa? "Vút vút vút..." Tuy nhiên ngay lúc Chu Tiểu Di đang ảo tưởng, những lỗ khóa trên bích họa tường mộ đột nhiên mở ra.

Ngay sau đó, mấy chục mũi tên cháy rực lửa xanh, lập tức từ những lỗ khóa đó bắn ra.

Chu Tiểu Di còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Vương Khải Toàn ở đối diện biến thành một ngọn đuốc sống.

Cùng lúc đó, trước mắt cô cũng hiện ra một thông báo tử vong: 【Nhân vật game đã tử vong!】【Game thất bại, vui lòng thử lại...】 Chu Tiểu Di: "???" 【Phụt ~ Chị Chu lại tạch rồi à?】【Đây là kỹ năng của chị ấy mà, bình tĩnh!!!】【Mà này, không phải chị ấy tìm được hướng dẫn rồi sao?

Sao vẫn chết thế?】【Chắc là cố tình diễn đấy?】【Gì?

Chị Chu cũng biết diễn rồi á?】【Công ty truyền thông Ma Đậu, tuyển dụng online! (meme đầu chó)】【Bộ ba Phan Điềm, Thất Tịch, vị thần vĩnh cửu! (cười gian)】【Bí mật trong điện thoại! (chảy nước miếng)】【Hai lầu trên, cho mượn link nói chuyện riêng được không? (quỳ lạy)】 Thấy Chu Tiểu Di lại bị đá ra khỏi game, cư dân mạng bắt đầu trêu chọc.

Bọn họ vốn tưởng rằng sau khi có được hướng dẫn, Chu Tiểu Di sẽ một mạch vượt ải chém tướng.

Ai ngờ cô vừa mạnh mẽ lên được một chút đã lại xìu xuống... "A a a —" "Tôi thật sự sụp đổ rồi!" "Mãi mới tìm được mộ cổ, thế mà lại chết." Chu Tiểu Di tỏ vẻ không cam tâm.

Cô cầm cốc nước trên bàn uống vài ngụm, chuẩn bị chơi tiếp.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại đặt trên bàn của cô đột nhiên reo lên.

Chu Tiểu Di chạy tới xem, phát hiện là một số lạ. "Chắc chắn lại là bán bảo hiểm đây mà." Chu Tiểu Di bĩu môi, không thèm nghe máy.

Những số lạ thế này, một ngày cô phải nhận mấy cuộc.

Không phải bán bảo hiểm thì cũng là môi giới nhà đất!

Chương 42

Trước kia lúc rảnh rỗi, nghe máy cũng không sao.

Nhưng bây giờ cô còn muốn tiếp tục xông ải!

Bao nhiêu người hâm mộ trong phòng livestream đang chờ.

Cô làm gì có thời gian đôi co với mấy người bán bảo hiểm này.

Sau khi cho số vào danh sách đen, Chu Tiểu Di tiếp tục đeo kính VR lên, bắt đầu chuyến đạo mộ lần thứ N của mình... *** Công ty Xí Nga. "Cái quái gì vậy?" "Dám cúp máy của tôi?" "Còn cho tôi vào danh sách đen nữa???" Trưởng phòng phụ trách liên hệ với Chu Tiểu Di bực bội cất điện thoại.

Anh ta vừa thấy Chu Tiểu Di tắt livestream nghỉ ngơi liền định nhân cơ hội gọi điện liên lạc.

Kết quả là chưa kịp nói gì đã bị Chu Tiểu Di cúp máy.

Hơn nữa, khi anh ta gọi lại lần thứ hai thì nhận được thông báo đã bị đối phương cho vào danh sách đen.

Điều này khiến anh ta tức giận.

Phải biết rằng, trước đây mấy nữ streamer nhỏ trên các nền tảng khác chỉ mong được nịnh bợ anh ta.

Vậy mà Chu Tiểu Di này lại thẳng thừng cho anh ta vào danh sách đen, không nể mặt chút nào!

Thật quá đáng.

Tuy nhiên, vị trưởng phòng này cũng chỉ dám cằn nhằn trong bụng chứ không dám thực sự gây khó dễ cho Chu Tiểu Di.

Dù sao thì nữ streamer này cũng là người mà tổng giám đốc Mã

của họ chỉ định anh ta phải liên hệ.

Nếu anh ta làm hỏng chuyện này thì chẳng khác nào tự đập vỡ bát cơm của mình.

Thế là, sau khi trấn tĩnh lại, anh ta lại đổi một số khác để gọi đi... *** Cùng lúc đó, tại Thượng Hải, trong một căn biệt thự sang trọng.

Tao Trư vừa thoát khỏi phòng livestream của Chu Tiểu Di đang vui vẻ chơi game.

Nhờ lần chơi thử của Chu Tiểu Di trước đó, anh ta đã nắm được cơ quan nỏ tiễn trong mộ thất kia và đang chuẩn bị tự mình thử sức.

Cốt truyện vẫn diễn ra như cũ.

Sau khi giết con lợn rừng, Tao Trư dẫn Vương Khải Toàn và Anh Tử đến ngôi mộ cổ của tướng quân.

Mấy người đi một vòng trong mộ thất nhưng không thu hoạch được gì.

Giữa lúc đó, Anh Tử còn bị bộ xương ngựa trên sàn phòng chứa đồ dọa cho giật nảy mình.

Tao Trư dựa vào điểm hảo cảm của mình với cô, trực tiếp ôm lấy rồi vỗ về an ủi. 【66666...】 【Tao Trư quả không hổ danh là Tao Trư, chơi game cũng lẳng lơ như vậy!】 【Gã này lại đi tán tỉnh NPC trong game, thế cũng được à?】 【Vãi, thì ra điểm hảo cảm của NPC là để dùng như thế này!】 【Học được rồi...】 【Tao Trư đỉnh vãi!!!】 【Đỉnh!!!】 Các nam game thủ trong phòng livestream thấy Tao Trư ôm chầm lấy Anh Tử thì lập tức sôi trào.

NPC tên Anh Tử này tuy ăn mặc giản dị nhưng trông rất thanh tú, giữa hai hàng lông mày còn toát lên vẻ thanh xuân phơi phới.

Nếu được ôm một cái, dù không qua ải cũng đáng! "Anh Tử đừng

sợ, chỉ là một bộ xương ngựa thôi." "Khải Toàn huynh đệ, quan tài ở đây chắc là bị giấu đi rồi." "Nhưng tôi đã tìm ra cơ quan rồi, đến lúc đó cần cậu phối hợp với tôi một chút." Sau khi an ủi Anh Tử, Tao Trư lại ra vẻ bí ẩn nói với Vương Khải Toàn một câu.

Vương Khải Toàn nghe vậy liền vui vẻ: "Không thành vấn đề, chỉ cần tìm được cái quan tài đó, cậu bảo gì tôi làm nấy!" Anh Tử lo lắng hỏi: "Hồ đại ca, vậy em cần làm gì không ạ?" Tao Trư quay lại sờ má Anh Tử: "Em gái không cần làm gì cả, chỉ cần ở trong phòng chứa đồ kia là được, tiếp theo cứ xem Hồ đại ca của em biểu diễn đây!" "Vâng, vậy hai người cẩn thận nhé." Anh Tử gật đầu, sau đó ôm súng săn trốn vào phòng chứa đồ.

Chương 43

Tiếp theo, Tao Trư nói cho Vương Khải Toàn biết hai viên gạch đá có thể kích hoạt cơ quan: "Khải Toàn huynh đệ, lát nữa tôi đếm đến ba, chúng ta cùng ấn vào viên gạch!" "Nhớ kỹ, sau khi ấn vào, chúng ta phải chạy thật nhanh đến chỗ Anh Tử, hiểu chưa?" Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn cũng lập tức ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Anh ta trịnh trọng gật đầu: "Yên tâm đi lão Hồ, tôi nhớ rồi." "Tốt!" "Ba..." "Hai..." "Một..." "Ấn!" Hô xong tiếng cuối cùng, Tao Trư vội vàng ấn viên gạch vào trong tường mộ.

Sau đó ba bước thành hai, chạy thẳng đến chỗ Anh Tử.

Bên Vương Khải Toàn cũng làm y hệt. "Cạch!" "Vù vù vù..." Hai người vừa chạy vào cửa động, những mũi tên lửa lân tinh như mưa sa bão táp lập tức bắn ra từ tường mộ.

Ngọn lửa màu xanh lam dày đặc bao trùm cả mộ thất.

Nhiệt độ trong mộ bắt đầu tăng vọt, trong không khí phảng phất mùi khét lẹt khó chịu.

Tao Trư nhìn mà không khỏi hít một hơi lạnh.

Nếu vừa rồi anh ta và Vương Khải Toàn chậm một bước thôi, e rằng giờ đã bị những mũi tên lửa lân tinh kia bắn thành tổ ong rồi! 【Vãi~ Tao Trư lợi hại thật!】 【Trâu bò!!!】 【Thì ra cách né cơ quan nỏ tiễn này đơn giản vậy.】 【Thật ra cũng không đơn giản, chủ yếu là do anh ta đã xem video chết của chị Chu, biết hai viên gạch đó sẽ kích hoạt cơ quan nỏ tiễn, nên đã chọn sẵn đường lui từ trước.】 【Nói vậy thì, chị Chu cũng được xem là đốt cháy chính mình, soi sáng người khác rồi?】 【Chị Chu vĩ đại!!!】 Bình luận liên tục trôi

qua, cư dân mạng đều sôi sục.

Mọi người đều không ngờ rằng, cơ quan nỏ tiễn với ngọn lửa lân tinh màu xanh kia lại bị Tao Trư hóa giải nhanh đến vậy! ... "Hồ đại ca, anh lợi hại quá!" "Sao anh biết trên tường mộ sẽ có nỏ tiễn bắn ra vậy?" Anh Tử nhìn Tao Trư với ánh mắt đầy sùng bái, trong mắt lấp lánh ánh sáng. "Đúng vậy lão Hồ, tôi đến giờ vẫn còn ngơ ngác đây này?" "Đang yên đang lành, sao đột nhiên lại có mũi tên bắn ra từ tường vậy?" "Mà còn có đuôi lửa nữa chứ..." Vương Khải Toàn cũng kinh ngạc nhìn Tao Trư, không ngừng xuýt xoa. "He he~ Đây chính là bản lĩnh của tôi." "Chỉ là mấy cơ quan nỏ tiễn vặt vãnh, sao qua được hỏa nhãn kim tinh của tôi!" Tao Trư xoa xoa mũi nói.

Anh ta rất tận hưởng cảm giác được người khác tung hô, dù cho đó chỉ là hai NPC trong game. "—RẦM!!!" "Rắc rắc rắc—" Trong lúc nói chuyện, trong mộ thất lại đột nhiên vang lên một tiếng động kỳ quái.

Hơn nữa âm thanh lần này hoàn toàn khác với tiếng cơ quan nỏ tiễn bị kích hoạt trước đó.

Nghe như có hai tảng đá lớn đang ma sát vào nhau!

Khiến người ta có cảm giác sởn gai ốc. 【Tình hình gì vậy?】 【Chẳng lẽ còn cơ quan nữa?】 【Vãi~ Lẽ nào đây là cơ quan kép?】 【Tao Trư đúng là họa vô đơn chí mà.】 Bình luận liên tục trôi qua.

Cùng với âm thanh kỳ quái đó, tim của cư dân mạng cũng đập nhanh hơn... "Chết tiệt~ Không lẽ còn cơ quan nữa chứ?" "Có thôi đi không?" Tao Trư lúc này cũng vô cùng căng thẳng.

Vừa rồi anh ta tự tin như vậy là vì biết cơ quan nỏ tiễn sẽ bắn ra từ đâu.

Nhưng bây giờ, tiến độ game của anh ta đã vượt qua Chu Tiểu Di,

trở thành người đàn ông nhanh nhất thế gian.

Điều đó cũng có nghĩa là, tình tiết game tiếp theo, sẽ không còn ai giúp anh ta thử nghiệm nữa... "Lão Hồ~ Cậu mau nhìn kia..." Đúng lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên chiếu đèn pin vào bệ đá giữa chủ mộ thất.

Tao Trư ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy hai phiến đá ở giữa bệ đá lúc này đang từ từ lật sang hai bên.

Ngay sau đó, trong đôi đồng tử đang dần giãn ra của Tao Trư, một chiếc quan tài màu đỏ sẫm được chạm khắc hoa văn từ từ nhô lên từ dưới bệ đá. 【Vãi~ Là quan tài trong mộ thất!】 【Thì ra quan tài thật sự được giấu dưới bệ đá này.】 【Tôi đã nói bệ đá này có vấn đề mà.】 【Mẹ kiếp, cái quan tài này làm xa hoa quá nhỉ?

Lại còn màu đỏ, chẳng lẽ làm từ gỗ hồng mộc?】 【Người ta lúc sống là tướng quân, làm cái quan tài xa hoa một chút thì sao?】 【Thấy quan tài phát tài, có quái đừng trách, A Di Đà Phật...】 【Tao Trư, mau mở quan tài đi, tôi muốn xem bên trong có gì.】 【Trong quan tài không phải là cương thi chứ?】 【Chết tiệt~ Game này làm chân thực như vậy, nếu thật sự có cương thi nhảy ra từ quan tài thì kinh dị quá...】 【Không sợ, tôi có ảnh chú Anh hộ thể, yêu ma quỷ quái, mau mau tránh xa!】 【Tôi ăn quả đào trấn tĩnh đã, uầy~ lạnh toát!】 【Biến, ghê tởm...】 Phòng livestream của Tao Trư bùng nổ!

Chương 44

Trong số hàng triệu người chơi trên toàn mạng, có thể nói Tao Trư là người đầu tiên nhìn thấy quan tài đỏ.

Đây là một bước nhảy vọt mang tính lịch sử, đồng thời cũng đẩy tình tiết của game đạo mộ này lên cao trào.

Giờ phút này, mọi người đều mong chờ Tao Trư mở quan tài.

Họ rất muốn biết bên trong chiếc quan tài đỏ đó rốt cuộc có gì.

Là cương thi trong truyền thuyết?

Hay là những món đồ tùy táng vô cùng quý giá?... "Mẹ nó, cuối cùng cũng thấy được quan tài rồi!" Nhìn chiếc quan tài đỏ, tâm trạng của Tao Trư lúc này cũng vô cùng kích động.

Và lúc này, gợi ý nhiệm vụ thứ ba của anh ta cũng hiện ra: 【Chúc mừng bạn đã tìm thấy quan tài của Tướng quân】 【Thử thách cuối cùng của nhiệm vụ hướng dẫn tân thủ đã được mở】 【Thử thách của Mạc Kim Giáo Úy — Mở quan tài lấy vật】 【Vui lòng hoàn thành thử thách mở quan tài theo gợi ý.】 【1, Nhân điểm chúc, quỷ xuy đăng, vui lòng thắp một cây nến ở góc đông nam của quan tài, sau đó mới mở.】 【2, Kê minh đăng diệt bất mạc kim, sau khi mở quan tài, nếu nến không tắt, có thể lấy đồ vật bên trong, nếu nến tắt, phải lập tức đóng quan tài lại.】 (Gợi ý game: Thử thách này có xác suất hoàn thành trực tiếp huấn luyện tân thủ, chính thức bước vào cốt truyện chính) ... "Cái quái gì đây?" "Chẳng lẽ mở quan tài cũng phải có nghi thức à?" Nhìn thông tin nhiệm vụ đột nhiên hiện ra trước mắt, Tao Trư ngây người.

Anh ta không hiểu tại sao mình mở một cái quan tài mà lại phải làm nhiều thủ tục như vậy.

Còn phải thắp nến nữa?

Tưởng đây là bữa tối dưới ánh nến chắc?

Thực ra không chỉ Tao Trư, mà cả cư dân mạng cũng đều ngơ ngác. 【Sao mở quan tài lại phải thắp nến?

Chẳng lẽ để chiếu sáng à?】 【Nếu để chiếu sáng thì dùng đèn pin không tốt hơn sao?】 【Xem ra người làm game này cũng lãng mạn phết, mở quan tài còn phải thắp nến, đúng là có gu!】 【Hay thật, tôi đã nói sao trong ba lô lại có 6 cây nến, thì ra là để dùng cho việc thắp nến mở quan tài cuối cùng này!】 【Thắp nến mở quan tài, hẹn hò với quỷ?】 【Ha ha ha...

Tao Trư cố lên, xưa có Hứa Tiên tán gái rắn, nay có anh Tao Trư thắp nến hẹn quỷ, đây chắc chắn sẽ trở thành một giai thoại lịch sử!】 【Mẹ nó, còn giai thoại lịch sử nữa, tôi thấy đây là một đoạn nghiệt duyên thì có!】 【Nhà sản xuất game này có sở thích gì kỳ quặc vậy?】 ... "Ha ha ha~" "Đồ tốt chắc chắn đều ở trong này hết!" Trong game, Vương Khải Toàn đã cười thèm thuồng đi đến trước chiếc quan tài đỏ.

Anh ta cũng không ngại bẩn, sờ mó loạn xạ lên chiếc quan tài, miệng thì không ngừng lẩm bẩm những câu như 'phát tài rồi'.

Cảm giác như bị trúng tà vậy.

Anh Tử lo lắng nói: "Hồ đại ca, Bàn ca, nơi này quỷ dị quá, chúng ta đi thôi?" "Về sao?

Chúng ta khó khăn lắm mới tìm được đến đây, sao cũng phải vớt vát chút đồ mang về chứ!" "Phải không?

Lão Hồ!" Vương Khải Toàn quay đầu nhìn Tao Trư.

Anh ta trông có vẻ như đang trưng cầu ý kiến của Tao Trư, nhưng tay thì đã bắt đầu cạy nắp quan tài.

Đây đâu phải là trưng cầu ý kiến, rõ ràng là đang thúc giục Tao Trư mau lại đây hành động! "Khải Toàn huynh đệ, cậu đừng vội, để tôi thắp một cây nến đã." Tao Trư nói rồi lấy một cây nến trắng từ trong túi ra. "Lão Hồ, lúc nào rồi mà cậu còn thắp nến làm gì?" Vương Khải Toàn khó hiểu hỏi. "Nhân điểm chúc, quỷ xuy đăng..." "Kê minh đăng diệt bất mạc kim!" "Đây là quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy." Tao Trư không biết giải thích với Vương Khải Toàn thế nào, bèn nói y nguyên những gì trong nhiệm vụ.

Tao Trư vừa nói vậy, Vương Khải Toàn lập tức im bặt.

Tiếp đó, Tao Trư mất một chút thời gian, dùng la bàn phong thủy tìm ra góc đông nam trong mộ thất, sau đó thắp nến lên.

Làm xong tất cả, anh ta mới từ từ lùi lại bên cạnh Vương Khải Toàn.

Lúc này, Vương Khải Toàn đã không thể chờ đợi được nữa.

Chương 45

"Bây giờ mở quan tài thôi!" Tao Trư hít sâu một hơi nói. "Được thôi, tôi chính là đang chờ câu này của cậu đấy!" Nghe hai chữ 'mở quan tài', Vương Khải Toàn như được tiêm máu gà, cả người lập tức phấn chấn hẳn lên.

Anh ta cùng Tao Trư chống vào một đầu nắp quan tài, sau đó dùng sức đẩy về phía trước. "Kẹt kẹt kẹt..." Cùng với sức lực của hai người, nắp quan tài nặng trịch cuối cùng cũng từ từ bị đẩy ra.

Và trên màn hình, những thứ bên trong chiếc quan tài đỏ cũng dần lộ ra trước mắt mọi người.

Nhưng lúc này, da gà trên người Tao Trư đã nổi hết cả lên.

Dù biết đây là game, nhưng game này làm quá chân thực.

Ở đây anh ta không chỉ có thể chạm vào mọi thứ trong ngôi mộ cổ, mà còn ngửi thấy mùi mục rữa thoang thoảng trong không khí.

Cứ như thể mình đang thật sự mở quan tài trong mộ vậy.

Cảm giác chân thực như thế này, nếu không tự mình chơi game thì tuyệt đối không thể trải nghiệm được.

Game đạo mộ này, thật sự quá kích thích!!! ...

Khi nắp quan tài được đẩy ra một nửa, Tao Trư không nhịn được liếc vào bên trong.

Kết quả là cái nhìn này suýt chút nữa dọa anh ta tè ra quần.

Bởi vì anh ta thấy bên trong quan tài có một cỗ thi thể vô cùng rùng rợn.

Trên đầu thi thể đó đeo một chiếc mặt nạ vàng kỳ dị, toàn thân

mọc đầy lông nhung màu đỏ.

Lớp da dưới lớp lông đỏ tuy đã thối rữa nhưng vẫn chưa hoàn toàn phân hủy.

Tóm lại trông rất đáng sợ. "Mẹ ơi, chẳng lẽ thứ nằm bên trong thật sự là cương thi sao?" Tao Trư không khỏi nuốt nước bọt.

Cảm giác sợ hãi tột độ đã khiến anh ta có chút không dám chơi tiếp nữa.

Và lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đã hoàn toàn bùng nổ. 【Vãi~ Tôi vừa thấy trong quan tài hình như có một cỗ thi thể đeo mặt nạ.】 【Tôi cũng thấy rồi, mặt nạ đó hình như còn là màu vàng, trông như một khuôn mặt đang cười, cảm giác thật quỷ dị.】 【Thi thể đó hình như chưa bị phân hủy đúng không?】 【Phân hủy rồi, nhưng chưa hoàn toàn, hơn nữa trên người còn mọc rất nhiều lông đỏ.】 【Trên người mọc lông, theo lời chú Anh thì đây gọi là phát phúc rồi.】 【Phát phúc cái gì?

Đó chẳng phải là thi biến sao?】 【Mẹ kiếp, may mà mình không tự chơi game này, không thì bị dọa chết mất.】 【Đúng vậy, người nhát gan thật sự không hợp chơi game này.】 【...】 ...

Cư dân mạng trong phòng livestream của Tao Trư cũng giống như anh ta, đều bị cỗ thi thể trong quan tài đỏ dọa cho hết hồn.

Nhưng may mắn là, họ chỉ đang xem livestream.

Mặc dù thị giác cũng bị chấn động tương tự, nhưng họ không có trải nghiệm ngũ quan chân thực như Tao Trư.

Cho nên dù trong lòng sợ chết khiếp, nhưng tầm mắt của họ vẫn không rời khỏi màn hình livestream, vẫn xem một cách say sưa..... "Khải Toàn huynh đệ, tiếp theo giao cho cậu đấy, tôi nghỉ ngơi một chút." Tao Trư không dám đối mặt trực tiếp với cỗ thi thể lông đỏ kỳ

dị kia, bèn lập tức lùi về phía Anh Tử.

Anh ta nghĩ thế này, dù sao nhiệm vụ chỉ nói mở quan tài lấy đồ, vậy thì cứ để Vương Khải Toàn đi lấy là được.

Dù sao tên mập đó cũng vui vẻ.

Đợi đối phương lấy đồ ra khỏi quan tài, mình nhận lấy, chắc cũng như nhau.

Chương 46

Cư dân mạng thấy Tao Trư lùi lại bên cạnh Anh Tử, cũng hiểu được suy nghĩ của anh ta.

Nhưng họ không trêu chọc Tao Trư nhát gan.

Vì nếu là họ, họ cũng không dám đến gần cỗ thi thể lông đỏ đó.... *** Trên nền tảng livestream toàn quốc, kênh lịch sử chính thức.

Hôm nay nơi này vô cùng náo nhiệt.

Bởi vì giáo sư Vương Kỳ, một chuyên gia có uy tín của Viện Khảo cổ Quốc gia, đang có một buổi giảng về kiến thức khảo cổ học. "Các bạn học viên, trước đó chúng ta đã nói về bốn môn phái đạo mộ lớn thời cổ đại..." "Có lẽ trong số các bạn sẽ có người nói rằng, những môn phái đạo mộ này thực ra đều do các chuyên gia chúng tôi hư cấu ra." "Nhưng hôm nay tôi muốn nói rõ với các bạn, bốn môn phái đạo mộ này đều đã từng tồn tại thực sự trong lịch sử nước Hạ chúng ta!" "Chỉ là bây giờ, họ đã biến mất trong dòng chảy của lịch sử." "Vì vậy, những bản lĩnh của họ cũng dần phai mờ khỏi ký ức của chúng ta." "Phải nói rằng, đây thực sự là một mất mát lớn của giới khảo cổ nước Hạ chúng ta." "Nếu bốn môn phái đạo mộ đó vẫn còn tồn tại, dựa vào bản lĩnh của họ, có lẽ giới khảo cổ nước Hạ chúng ta đã có thể đón chào một ngày mai tốt đẹp hơn." Nói đến đây, giáo sư Vương Kỳ, người đã ngoài tuổi thất thập, không khỏi lộ ra vẻ cảm khái.

Ông cầm tách trà Thiết Quan Âm trên bàn nhấp một ngụm, sau đó lại nói tiếp: "Vậy thì hôm nay, tôi sẽ nói trước với các bạn về Mạc Kim Giáo Úy trong bốn môn phái đạo mộ lớn này." "Cái gọi là Mạc Kim Giáo Úy, thực ra là một đội quân đặc biệt dưới trướng Tào Tháo

thời Tam Quốc." "Chức vụ chính của đội quân này là giúp Tào Tháo trộm mộ lấy của cải để sung vào quân lương." "Bản lĩnh giỏi nhất của Mạc Kim Giáo Úy là phân kim định huyệt, họ có thể dễ dàng tìm ra vị trí của một ngôi mộ cổ!" "Ngay cả những ngôi mộ ngầm, mộ ẩn giấu trong núi sâu rừng già, họ cũng có thể dễ dàng tìm ra." "Tại sao các ngôi mộ thời Hán sau này lại mười ngôi hết chín là trống rỗng?

Thực ra chính là công lao của họ." "Tuy nhiên..." "Khi Mạc Kim Giáo Úy lấy của cải, cũng có một quy tắc." "Đó chính là 'kê minh đăng diệt bất mạc kim'." "Khi họ mở quan tài trong mộ thất, họ sẽ thắp trước một cây nến ở góc đông nam của mộ thất." "Nếu trong lúc mở quan tài lấy của cải, cây nến không tắt, thì họ sẽ dọn sạch tất cả đồ tùy táng trong mộ thất." "Nhưng nếu trong lúc mở quan tài lấy của cải, cây nến đột nhiên tắt, thì họ sẽ đặt lại toàn bộ đồ tùy táng đã lấy được vào vị trí cũ." "Sau đó đóng quan tài rời đi, không lấy bất cứ thứ gì trong mộ!" "Tiếc thay ~ những quy tắc đạo mộ này của Mạc Kim Giáo Úy, ngày nay đều đã trở thành di sản văn hóa phi vật thể của lịch sử." "Bây giờ người biết những thứ này, e rằng đã ít lại càng ít rồi phải không?" Giáo sư Vương Kỳ nghiêm túc trình bày những đánh giá và quan điểm của mình về Mạc Kim Giáo Úy.

Khán giả của ông cũng đều chăm chú lắng nghe.

Mọi người như đang đắm chìm trong buổi học lịch sử này!

Nhưng đúng lúc này, trong phòng livestream đột nhiên hiện lên vài dòng bình luận nổi bật. 【Giáo sư Vương Kỳ, những thủ đoạn đạo mộ của Mạc Kim Giáo Úy mà ông nói, đang được thực hành trực tiếp trong phòng livestream của Tao Trư bên cạnh kìa!】 【Đúng vậy, còn là dạy học tại chỗ nữa, thắp nến trước rồi mới mở quan tài, bây giờ đã đang mở rồi.】 ... "Các bạn nói gì?" "Có người đang livestream trộm mộ?" "Sao có thể như vậy được???" Thấy vài dòng bình luận lướt qua, giáo sư Vương Kỳ lập tức không ngồi yên được nữa.

Phải biết rằng, bây giờ là xã hội pháp trị.

Hơn nữa, do sự phát triển của văn hóa khảo cổ, các di tích lịch sử và văn vật cổ đại đều được nhà nước bảo vệ!

Đừng nói là trộm mộ, ngay cả mộ tổ nhà bạn, chỉ cần qua 800 năm, cũng được tính là cổ vật, phải nộp cho nhà nước để bảo vệ.

Trong bối cảnh như vậy, lại có người dám livestream trộm mộ.

Đây không phải là đang thách thức pháp luật sao?

Đúng lúc này, mấy cư dân mạng kia lại gửi thêm vài dòng bình luận: 【Không phải đâu giáo sư, chúng tôi nói nhầm, là có người đang chơi một game đạo mộ, mà nội dung trong game đó rất giống với chủ đề ông đang giảng hôm nay.】【Đúng đúng đúng ~ Nào là 'nhân điểm chúc, quỷ xuy đăng', rồi 'kê minh đăng diệt bất mạc kim', giống hệt như những gì ngài vừa nói.】【À đúng rồi, trong đoạn CG mở đầu game còn xuất hiện cả Bàn Sơn Đạo Nhân và Tá Lĩnh Lực Sĩ nữa!】 "Cái gì?" "Nội dung game lại xuất hiện bốn môn phái đạo mộ lớn thời cổ đại?" Giáo sư Vương Kỳ có chút không tin vào mắt mình.

Ông định thần lại, sau đó trịnh trọng hỏi: "Những gì các bạn vừa nói đều là thật chứ?" 【Thật ạ, tôi gửi link livestream cho ngài, ngài tự vào xem đi — Phòng livestream của Tao Trư (Tiêu đề: Hôm nay nhất định phải qua ải tân thủ, nếu không sẽ ị ra quần)】 Một cư dân mạng tốt bụng đã gửi thẳng link phòng livestream của Tao Trư.

Giáo sư Vương Kỳ nói với nhân viên một tiếng.

Đối phương lập tức chuyển màn hình livestream của kênh lịch sử sang phòng livestream của Tao Trư.

Một kênh lịch sử chính thống bỗng chốc biến thành kênh phát lại game của Tao Trư!

Lúc này, bên Tao Trư vẫn đang căng thẳng thực hiện các bước mở

quan tài lấy đồ.

Chỉ thấy thân thể Vương Khải Toàn đang ghì chặt vào mép quan tài, hai chân vểnh lên cao, cảm giác như cả người sắp lộn vào trong quan tài đến nơi. "Đây là game... hay là phim?" Giáo sư Vương Kỳ không nhịn được hỏi.

Ông nhớ rằng chất lượng đồ họa game hiện nay hình như chưa thể tạo ra được bối cảnh chân thực đến vậy? 【Giáo sư, đây là game ạ, vừa mới ra hôm nay, đồ họa chân thực, trải nghiệm mạnh mẽ, hiện đã đứng đầu nhiều bảng xếp hạng game online rồi, rất hot!】 Một cư dân mạng giải thích.

Giáo sư Vương Kỳ thấy vậy, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Chương 47

Ông không ngờ trình độ làm game trong nước hiện nay đã đạt đến mức này.

Ngành công nghiệp giải trí của một quốc gia càng phát triển, chứng tỏ nền kinh tế của quốc gia đó càng thịnh vượng.

Là một chuyên gia có uy tín của Viện Khảo cổ Quốc gia, giáo sư Vương Kỳ rất vui mừng về điều này.... "Lão Hồ..." "Cậu mau xem cái này, có phải đồ tốt không, là ngọc đấy!!!" Lúc này, Vương Khải Toàn mò mẫm trong quan tài nửa ngày trời đột nhiên hưng phấn chạy tới.

Tao Trư thấy trong tay anh ta cầm hai miếng ngọc bội lớn bằng lòng bàn tay.

Cùng lúc đó, trong tầm nhìn của anh ta cũng xuất hiện vài dòng gợi ý chi tiết về vật phẩm: (Hàng thật: Ngọc khấu đái thời nhà Kim · một đôi) (Giá trị: 3000 tệ) (Giới thiệu vật phẩm: Thời nhà Kim rất sùng bái tinh thần quả cảm của con thiêu thân lao vào lửa, do đó, hoàng đế nhà Kim thường ban thưởng ngọc bội có hình con thiêu thân cho các tướng quân dũng mãnh thiện chiến, để khen ngợi chiến công xuất sắc của họ, nhưng loại ngọc bội này chế tác thô sơ, chất liệu cũng không đồng đều, thuộc loại ngọc bội chất lượng kém) (Gợi ý game: Người chơi có thể bán các vật phẩm tìm thấy trong mộ cổ cho người sưu tập đồ cổ trong thành, hoặc nộp cho viện khảo cổ địa phương để đổi lấy tiền tài và điểm danh vọng) "Vãi~ Lại còn bán được tiền nữa?" Thấy gợi ý game này, Tao Trư lập tức kích động.

Anh ta cuối cùng cũng hiểu nhiệm vụ hướng dẫn tân thủ này để làm gì rồi.

Chính là để bạn đến đây farm kinh nghiệm và tiền.

Nếu bạn có thể farm đủ kinh nghiệm đạo mộ và tiền ở đây, thì trong cốt truyện chính có thể chuẩn bị trước rất nhiều thứ!

Ví dụ như đèn pin, súng đạn, hoặc một số công cụ đạo mộ khác.

Nghĩ đến đây, khi Tao Trư nhìn hai miếng ngọc bội này, mắt anh ta cũng lập tức sáng lên: "Mẹ ơi~ Đây là đồ tốt mà!" Vương Khải Toàn nghe vậy, cũng vui vẻ: "He he, tôi nói không sai chứ?

Đồ đáng tiền trong mộ này đều ở trong quan tài cả đấy!" Tao Trư cầm ngọc bội vô cùng kích động, ngay cả cách xưng hô với Vương Khải Toàn cũng thay đổi: "Bàn ca, trong quan tài còn đồ gì khác không?" Vương Khải Toàn gật đầu: "Có, bên trong còn có một cái mặt nạ vàng, nhưng hình như dính vào sọ của thi thể rồi, tôi không lấy ra được." Tao Trư suy nghĩ một lát: "Vậy thì dùng dao cắt ra, không phải cậu đã mang mấy con dao găm từ doanh trại Quan Đông vào sao?" "Đúng nhỉ, sao tôi lại quên mất chuyện này?" Vương Khải Toàn cười hì hì, sau đó lại vội vàng quay lại chỗ quan tài đỏ để thao tác. ... 【Vãi~ Đồ tùy táng lại còn bán được tiền à!】 【Xem ra nhiệm vụ hướng dẫn tân thủ này đúng là để chúng ta farm tiền rồi!】 【Nhưng tại sao những vũ khí cổ đại và đồ gốm sứ lúc nãy lại không bán được tiền nhỉ?】 【Có lẽ những thứ đó không đáng tiền!】 【Cũng có thể là do Tao Trư chưa tiếp xúc với cốt truyện, nên chưa kích hoạt thông tin gợi ý.】 【Có lý...】 Cư dân mạng trong phòng livestream của Tao Trư bàn tán sôi nổi.

Ai nấy đều vô cùng kích động.

Chơi lâu như vậy, xem lâu như vậy, cuối cùng họ cũng biết phó bản tân thủ này để làm gì rồi!... "Ngọc khấu đái thời nhà Kim?" "Đây... game này rốt cuộc là ai làm?" "Tại sao họ lại hiểu rõ thông tin về những cổ vật này đến vậy?" Nhìn cặp ngọc khấu đái mà Tao Trư đang cầm trên tay, giáo sư khảo cổ Vương Kỳ đầu óc như muốn nổ

tung.

Chỉ thấy ông ngây người đứng tại chỗ, hai mắt trợn tròn, khóe miệng hơi run rẩy.

Trông ông có vẻ vô cùng kích động. "Giáo sư Vương, ngài sao vậy?" "Có phải giới thiệu về cổ vật trong game này đã gây hiểu lầm cho các học giả khảo cổ khác không?" "Nếu vậy, chúng ta có thể báo cáo lên Cục Điện tử, để họ cấm và gỡ bỏ game này." Nhân viên bên cạnh tưởng ông rất tức giận về nội dung của game đạo mộ này, bèn lập tức đưa ra một đề nghị.

Game này tuy làm rất chân thực, nhưng nếu sự tồn tại của nó ảnh hưởng đến kiến thức và nhận thức của giới khảo cổ trong nước, đảo lộn tam quan của các học giả khảo cổ, thì vấn đề sẽ trở nên nghiêm trọng. "Không không..." Giáo sư Vương Kỳ lúc này mới phản ứng lại.

Ông nói một cách khó tin: "Phần giới thiệu cổ vật trong game này, so với tài liệu khảo cổ mà chúng tôi phát hiện trong các thư tịch cổ thời nhà Kim, giống hệt như đúc." Lúc này, nội tâm của giáo sư Vương Kỳ đã nổi sóng cuộn trào.

Phải biết rằng, thời nhà Kim cách đây đã hơn 900 năm lịch sử.

Hiện nay, số lượng cổ vật nhà Kim được khai quật ở nước Hạ tuy không ít, nhưng những ghi chép lịch sử về các cổ vật đó, viện khảo cổ của họ vẫn đang không ngừng nghiên cứu.

Nói cũng thật trùng hợp.

Cặp ngọc khấu đái xuất hiện trong game lúc này, chính là một trong những cổ vật nhà Kim mà họ vừa mới giải mã được cách đây không lâu.

Ông nhớ rằng thông tin về cổ vật được ghi chép trong cuộn thư tịch cổ nhà Kim đó, giống hệt với phần giới thiệu đạo cụ trong game

này.

Thậm chí, cặp ngọc khấu đái này cũng cực kỳ giống với cặp mà họ đã khai quật được từ một ngôi mộ nhà Kim năm đó.

Không đúng, cặp ngọc khấu đái trong game này còn hoàn chỉnh hơn cặp mà họ đã khai quật năm đó.

Chương 48

Mặc dù chỉ là đạo cụ trong game, nhưng cũng khiến vị giáo sư già này kinh ngạc không thôi. "Tiểu Lý..." lúc này, giáo sư Vương Kỳ đột nhiên quay sang nhìn nhân viên kia, hỏi: "Cậu có thể giúp tôi liên lạc với tác giả của game này không?

Tôi rất muốn gặp anh ấy." "Vâng thưa giáo sư, tôi sẽ cho người sắp xếp ngay." ...

Trong game, Vương Khải Toàn vẫn đang vểnh chân lên lục lọi đồ vật trong quan tài.

Tao Trư đứng bên cạnh lo lắng nhìn.

Anh ta rất muốn lên giúp, nhưng vừa nghĩ đến cỗ thi thể cổ lông đỏ đáng sợ kia, anh ta liền dập tắt ngay ý định này. "Hồ đại ca, chúng ta khi nào đi vậy?" "Người xưa nói, không được lấy đồ của người chết đâu." Thấy tên mập cứ loay hoay với những thứ trong quan tài, Anh Tử đứng cạnh Tao Trư đã nảy sinh ý định rút lui.

Nhưng lúc này Tao Trư đã nếm được vị ngọt, sao có thể dễ dàng rời đi được? "Lão Hồ~ Tôi lấy được rồi..." Đúng lúc này, Vương Khải Toàn lại một lần nữa từ phía quan tài lật người chạy tới.

Trong tay anh ta là một chiếc mặt nạ mặt người vô cùng kỳ dị.

Trên chiếc mặt nạ đó còn dính một ít thứ gì đó cháy khét, trông giống như mô da bị cháy.

Chắc là do vừa mới cắt từ mặt cỗ thi thể cổ lông đỏ xuống. 【Vãi~ Tên mập đó thật sự đã cắt chiếc mặt nạ từ mặt cỗ thi thể xuống à?】 【Hay lắm, không hổ là công cụ nhân Vương Bàn tử!】 【Ghê tởm quá!】 【Như vậy cũng quá vô nhân tính rồi đi?】 【Ha

ha~ Như vậy đã là vô nhân tính rồi à?

Tôi từng xem trong mấy bộ phim đạo mộ còn có nhiều tên trộm mộ biến thái còn *làm bậy với thi thể* nữa kìa!】【Xem ra câu nói của người xưa không sai, người chết vì tiền, chim chết vì mồi!】【Lấy đồ tùy táng không sao, nhưng giật cả mặt nạ người ta đang đeo trên mặt, như vậy có hơi quá đáng rồi không?】Đối với việc Vương Khải Toàn dùng dao cưỡng ép cắt mặt nạ trên mặt cỗ thi thể cổ lông đỏ, ý kiến của cư dân mạng không đồng nhất.

Có người cho rằng, tiền tài là vật ngoài thân, sống không mang đến, chết không mang đi.

Lấy thì cứ lấy, không có gì to tát!

Dù sao người ta đến trộm mộ, chẳng phải là để lấy tiền tài, kiếm miếng cơm ăn sao?

Hơn nữa, người chết cũng không dùng được đồ của người dương gian.

Tuy nhiên, cũng có người cho rằng, hành vi trộm mộ của Vương Khải Toàn đã là kiếm tiền bất nghĩa rồi!

Bây giờ lại còn giật cả mặt nạ người ta đang đeo trên mặt.

Như vậy có hơi quá đáng!

Chuyện này có khác gì xâm phạm thi thể?

Tuy nhiên, không ai để ý rằng, ngay lúc Vương Khải Toàn cầm mặt nạ từ phía quan tài quay về, cây nến mà Tao Trư đã thắp ở góc tường trước đó, lại bị một cơn gió lạnh thổi qua và đột ngột tắt ngấm.

"Lão Hồ à, cậu mau nhìn xem, cái mặt nạ hoàng kim này chắc chắn còn đáng tiền hơn…" Vương Khải Toàn vui ra mặt, đưa chiếc mặt nạ hình người đến trước mặt Tao Trư.

Ngay lập tức, trong tầm nhìn của Tao Trư lại hiện ra một dòng thông tin vật phẩm: 【Hàng thật: Mặt nạ đồng xanh thời Kim Triều】【Giá trị: 8000 tệ】【Giới thiệu vật phẩm: Thông thường chỉ có các tướng lĩnh thời Kim Triều được phong hầu tước khi nhập liệm mới được đeo loại mặt nạ đồng xanh hình người này.

Chiếc mặt nạ tượng trưng cho vinh quang tột bậc, người có thể dùng mặt nạ đồng xanh che mặt sau khi chết, lúc sinh thời đều là nhân vật giàu sang quyền quý, có lai lịch lớn.】 "Không phải vàng, là đồng…" Thấy chiếc mặt nạ làm bằng đồng xanh chứ không phải vàng, Tao Trư không khỏi có chút thất vọng.

Nhưng món đồ này lại còn đắt hơn hai miếng ngọc bội kia.

Đây là điều hắn không ngờ tới!

Chẳng lẽ ở thời Kim Triều, đồng lại quý hơn ngọc sao?

"Cái gì?

Mặt nạ này bằng đồng à?" "Xem ra chủ nhân ngôi mộ này đúng là một kẻ nghèo kiết xác, đến một món đồ vàng cũng không có…" Vương Khải Toàn vừa nghe mặt nạ làm bằng đồng, lòng cũng nguội đi một nửa.

Chương 49

"Anh Hồ, anh Mập, hai người mau nhìn cây nến kia đi…" Đúng lúc này, Anh Tử đứng bên cạnh đột nhiên hét lên.

Tao Trư và Vương Khải Toàn lập tức ý thức được điều gì đó.

Cả hai đồng thời quay người nhìn về phía góc tường.

Trong tầm mắt, chỉ thấy cây nến vốn đang cháy liu riu, lúc này đã tắt ngấm.

"Kỳ lạ thật, trong mộ thất này lại không có gió, sao nến lại tắt được nhỉ?" "Chẳng lẽ thật sự là do ma thổi?" Tao Trư bất giác rùng mình một cái.

Không biết tại sao, sau khi cây nến tắt, hắn cảm thấy nhiệt độ trong mộ thất dường như cũng đột ngột giảm đi rất nhiều.

Cảm giác sau gáy cứ lành lạnh!

"Lão Hồ, có phải nến của cậu bị ẩm rồi không?" Vương Khải Toàn có chút lo lắng nhìn Tao Trư.

Cậu ta không tin vào mấy chuyện ma quỷ, chỉ lo người anh em tốt của mình sẽ bắt cậu ta đặt lại những thứ vừa lấy được.

Dù sao thì trước đó đối phương đã nói, gà gáy đèn tắt không trộm vàng.

Nhưng nỗi lo này của Vương Khải Toàn rõ ràng là thừa thãi.

Bởi vì Tao Trư bây giờ cũng muốn nhanh chóng mang những thứ này ra ngoài bán đi. 【Vãi~ Nến tắt rồi.】 【Tắt lúc nào thế, sao tôi không để ý nhỉ?】 【Trong mộ rõ ràng không có gió, sao lại tắt được?】 【Chắc là bị ẩm thật rồi.】 【Mà này, nến tắt thì sẽ thế

nào?】【Không biết nữa…】Bình luận liên tục trôi qua.

Cư dân mạng đều vô cùng tò mò.

Cái gọi là gà gáy đèn tắt không trộm vàng rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ nến tắt thì phải đặt lại những thứ đã lấy vào vị trí cũ?

Nếu không đặt lại thì sẽ ra sao?...

"Giáo sư Vương, nếu nến đã tắt mà Mạc Kim Giáo Úy không đặt đồ tùy táng lại chỗ cũ thì sẽ thế nào ạ?" Tại trường quay kênh Lịch sử, một nữ nhân viên mặc vớ lụa đen đột nhiên tò mò hỏi giáo sư Vương Kỳ một câu.

Câu hỏi vừa dứt, các nhân viên khác cũng đồng loạt nhìn về phía vị giáo sư già!

Họ cảm thấy vị chuyên gia uy tín với kiến thức khảo cổ uyên bác này chắc chắn sẽ biết câu trả lời.

"Từ những tư liệu cổ tịch mà chúng ta đã biết…" "Khi Mạc Kim Giáo Úy mở quan tài trộm mộ, nếu nến tắt thì bắt buộc phải đặt lại những thứ đã lấy vào vị trí cũ." "Nếu không đặt lại, ác quỷ sẽ từ địa ngục bò lên, sau đó giết chết tất cả mọi người." Giáo sư Vương Kỳ giải thích với ánh mắt nghiêm trọng.

Trong lúc nói, trong đầu ông cũng dần nhớ lại một sự kiện linh dị xảy ra tại một địa điểm khảo cổ khi ông còn trẻ.

Lần đó, đội khảo cổ của họ cũng đang khai quật một ngôi mộ cổ.

Và thi thể trong ngôi mộ đó cũng giống như cổ thi lông đỏ trong game.

Dù cơ thể đã mục rữa nhưng vẫn chưa hoàn toàn biến thành xương khô.

Lúc đó, một đồng nghiệp trong đội khảo cổ của ông nổi hứng

nghịch ngợm, muốn thử quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy ngay trong mộ.

Thế là anh ta bèn thắp một cây nến ở góc đông nam của mộ thất.

Kết quả là ngọn lửa nến vừa được thắp lên đã bị một luồng gió lạnh không rõ từ đâu thổi tắt ngấm.

Anh ta thử thắp lại mấy lần, thậm chí còn đổi mấy cây nến khác, nhưng vẫn không tài nào thắp lên được.

Các đồng nghiệp khác thấy cảnh này mới nhận ra có điều không ổn.

Hóa ra bộ quy tắc giữa người sống và người chết của Mạc Kim Giáo Úy không phải là chuyện bịa đặt, mà là thật!

Chương 50

Lúc đó mọi người rất muốn lập tức rút khỏi ngôi mộ.

Nhưng khi ấy, họ được chính quyền cử đến khai quật.

Nếu vì lý do này mà bỏ đi, sau đó chắc chắn sẽ bị bắt đi cải tạo.

Thế là, để không phải ở trong "nhà đá miễn phí", họ đành phải cắn răng tiếp tục công việc nghiên cứu trong ngôi mộ cổ.

Tuy nhiên, không lâu sau, chuyện kỳ dị đã xảy ra.

Cái xác cổ vốn đang nằm trong quan tài, vẫn chưa phân hủy hoàn toàn, vậy mà lại sống lại.

Diện mạo của cái xác cổ đó, giáo sư Vương Kỳ đến giờ vẫn nhớ như in, vô cùng đáng sợ.

Mấy người đồng nghiệp của ông đã chết dưới tay cái xác cổ đó.

May mà lực lượng vũ trang kịp thời đến hiện trường, những người còn lại trong số họ mới được cứu.

Sau đó, để không gây hoang mang trong dân chúng, chính quyền đã cho phong tỏa ngôi mộ cổ ngay trong đêm, đồng thời yêu cầu tất cả những người tham gia công tác khai quật như họ phải ký một bản thỏa thuận bảo mật.

Cả đời này không được phép tiết lộ chuyện đó ra ngoài! …… Trong game.

"Anh Hồ, anh Mập, nến tắt rồi, hai người mau đặt đồ lại chỗ cũ đi…" Anh Tử hai tay ôm chặt khẩu súng săn, gương mặt non nớt tràn ngập nỗi sợ hãi chưa từng có.

"Này Anh Tử, cô đừng có tự dọa mình nữa." "Biết đâu là do lão

Hồ mua phải nến rẻ tiền bị ẩm, lửa không bén nên mới tắt thì sao." Vương Khải Toàn vừa nghe phải trả lại bảo bối mình vừa lấy được thì lập tức không chịu.

Anh Tử không thèm để ý đến Vương Khải Toàn mà ngẩng đầu nhìn Tao Trư, đôi mắt to ngấn nước nói: "Anh Hồ…" "Két ——" Đúng lúc này, một âm thanh kỳ dị đột nhiên vang lên, cắt ngang lời Anh Tử định nói.

"Tiếng gì vậy?" Vương Khải Toàn cầm đèn pin soi loạn xạ trong mộ thất, dường như muốn tìm ra nguồn gốc của âm thanh đó.

"Hay là chúng ta rút trước đi?" Tao Trư lúc này cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn muốn biết điểm dừng, rời khỏi đây trước rồi tính sau.

Tuy nhiên, hắn vừa dứt lời, một tiếng xé gió dữ dội đã đột ngột ập đến bên tai.

Tao Trư quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nắp của chiếc quan tài đỏ đang bay thẳng về phía ba người họ.

"Nani???" Tao Trư chỉ kịp hét lên hai tiếng đó, rồi màn hình livestream của hắn tối sầm. 【Nhân vật trong game đã chết】 【Game thất bại, mời bạn chơi lại…】 ... 【Vãi~ Vừa rồi có chuyện gì vậy?】 【Tao Trư chết thế nào thế?】 【Không nhìn rõ, đầu óc tôi giờ vẫn trống rỗng.】 【Lần này Tao Trư chết nhanh quá, tôi còn chưa kịp phản ứng gì cả.】 Cư dân mạng đều ngơ ngác.

Ai cũng không hiểu nguyên nhân cái chết vừa rồi của Tao Trư là gì.

Bởi vì khoảnh khắc trước khi Tao Trư chết chỉ diễn ra trong chớp mắt, căn bản không thể nhìn rõ được!

Tuy nhiên, rừng nào cũng có chim lạ.

Lượng người xem trực tuyến trong phòng livestream của Tao Trư lúc này đã vượt qua 5 triệu người, có đủ mọi người từ các ngành nghề khác nhau, trong đó không thiếu những lập trình viên ưu tú.

Vì vậy, rất nhanh đã có người dùng kỹ thuật máy tính của mình, tra ra được khung hình ngay trước khi Tao Trư chết. 【Là nắp quan tài, Tao Trư bị nắp của cái quan tài đỏ đó đập chết.】 Khi dòng bình luận này xuất hiện, phòng livestream lập tức bùng nổ.

Cái gì???

Tao Trư bị nắp quan tài đập chết?

Chương 51

Sao có thể chứ?

Rất nhiều cư dân mạng tỏ ra không tin.

Đùa à!

Nắp quan tài sao có thể tự mình đập người được chứ?

Nhưng rất nhanh, người xem đó đã gửi khung hình mình chụp được lên phòng livestream của Tao Trư.

Lần này, dù không tin thì cư dân mạng cũng phải tin. 【Vãi, Tao Trư đúng là bị nắp quan tài đập chết thật!】 【Nhưng sao nắp quan tài lại đột nhiên bay tới vậy?】 【Chẳng lẽ là do cái xác cổ lông đỏ trong quan tài làm?】 【Lẽ nào thực sự có cương thi sống lại?】 【Kích thích vãi!!!】 ...

Cùng lúc đó.

Thượng Hải.

Trong một biệt thự sang trọng.

"Mẹ kiếp, không chơi nữa, tôi không bao giờ chơi nữa…" "Game này đáng sợ quá đi mất…" Tao Trư mồ hôi đầm đìa bò xuống từ máy chạy bộ.

Gương mặt béo tròn của hắn lúc này vẫn còn tái mét, rõ ràng là bị cảnh trong game dọa cho sợ chết khiếp, đến mức chân cũng nhũn ra.

Tao Trư nghiến răng bò đến trước bàn máy tính, sau đó vớ lấy một chai nước ngọt rồi tu ừng ực mấy hơi.

"Ực ực ực~" Vài ngụm nước ngọt vào bụng, tâm trạng căng thẳng của hắn mới dần ổn định lại.

"…" Đúng lúc này, Tao Trư đột nhiên cảm thấy có gì đó.

Hắn đưa tay sờ vào đũng quần mình, phát hiện chỗ đó đã ướt một mảng, lại còn dinh dính.

Vãi?

Mình thật sự bị dọa đến mức tiểu tiện mất kiểm soát sao?

"Tiểu Trư Trư?" "Anh sao thế này?

Tiểu Trư Trư…" Lúc này, cửa phòng được mở ra, vợ của Tao Trư là Tiểu Linh Mẫn vội vàng chạy vào.

Cô thấy chồng mình đang bò trên đất, bên dưới lại ướt một mảng thì lập tức hoảng hốt khóc lên.

"Chồng ơi, anh sao vậy?

Không phải anh đang chơi game sao?

Sao lại thành ra thế này?" "Anh không sao, nghỉ một lát là ổn thôi, em đỡ anh dậy trước đã…" "Vâng~" Tiểu Linh Mẫn nắm lấy tay Tao Trư, định kéo hắn dậy từ trên sàn.

Nhưng đúng lúc này, cô bỗng cảm thấy tay Tao Trư trơn trơn, lại còn dính dính.

"…" Tao Trư ngượng ngùng sững người.

Tiểu Linh Mẫn dường như cũng nhận ra điều gì đó, gương mặt xinh đẹp lập tức sa sầm.

"Vợ à?" "Cút ——" …….

Tuy Tao Trư, người đi đầu trong việc vượt ải, đã chết, nhưng các streamer khác vẫn nối gót nhau xông vào Tướng quân mộ!

Nhưng đáng tiếc, cuối cùng họ cũng không thoát khỏi số phận bị "bay màu".

Bất cứ người chơi nào xông đến chỗ quan tài đỏ đều bị chiếc nắp quan tài đột ngột bật ra đập chết.

Chương 52

Tất nhiên, hiện tại số người chơi có thể xông đến chỗ quan tài đỏ không nhiều.

Bởi vì phần lớn người chơi đã bị thiêu chết ngay ở ải tên lửa lân tinh.

Có những người vừa gà vừa thích chơi, thậm chí còn chưa qua được ải lợn rừng.

Dù Tao Trư và Chu Tiểu Di đã giúp mọi người tìm ra manh mối vượt ải, khiến tất cả người chơi đều biết được hướng dẫn cho các màn trước quan tài đỏ, nhưng có hướng dẫn là một chuyện, còn có thể qua màn được hay không lại là chuyện khác.

Hết cách, chỉ có thể trách Trương Mục đã làm cảm giác chân thực của game này quá xuất sắc!

Khi người chơi chơi game này, vì bị ảnh hưởng bởi không khí âm u trong game, toàn bộ thần kinh đều căng như dây đàn.

Giống như bạn biết rõ trong căn nhà phía trước có ma, nhưng vẫn lấy hết can đảm bước vào vậy.

Trong trạng thái kinh hồn bạt vía này, khả năng phản ứng của nhiều người chơi sẽ giảm đi đáng kể, muốn qua màn lại càng khó hơn....

Đêm hôm đó, Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội lại tìm đến Trương Mục, còn đề nghị muốn ăn tối cùng anh.

Trương Mục ở thế giới này không có nhiều bạn bè, thế nên trước lời mời nhiệt tình của Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội, anh đã chọn đến dự.

Vẫn là nhà hàng tư gia quen thuộc, vẫn là phòng riêng quen thuộc.

Chỉ có điều lần này, khi Trương Mục đến nơi, trong phòng còn có thêm một người.

Đó là một người đàn ông đeo kính trông rất lịch sự, tuổi tác khoảng trên dưới 30, mặc một bộ vest hàng hiệu tiêu chuẩn, trông giống như một nhân vật tinh anh trong xã hội.

"Trương Mục, mau lại đây, hôm nay cậu gọi món nhé, muốn ăn gì thì cứ gọi, tớ trả tiền!" Thấy Trương Mục bước vào phòng, Chu Tiểu Di vội vàng vui vẻ vẫy tay với anh.

Còn Ngốc Tiểu Muội thì trực tiếp đứng dậy mời anh vào chỗ ngồi.

Điều này khiến Trương Mục có chút được yêu mà sợ.

Nhưng anh cũng biết, hai người phụ nữ này tỏ ra nhiệt tình như vậy, chắc chắn là có chuyện muốn nhờ mình.

"Chị Vi, chị Di, vị này là?" Trương Mục nhìn người đàn ông mặc vest hỏi.

Trong lòng thầm nghĩ người đàn ông này không lẽ là bạn trai của Chu Tiểu Di hay Ngốc Tiểu Muội chứ?

"Ai da, cậu đừng để ý đến hắn…" "Hắn là quản lý của một bộ phận trong công ty Xí Nga." "Cũng không biết hắn tìm ra tôi bằng cách nào, vừa đến đã hỏi tôi có biết tác giả của game đạo mộ kia không, thật phiền chết đi được~" "Nếu tôi mà quen tác giả đó, thì còn chết trong game nhiều lần như vậy sao?" Vừa nhắc đến người đàn ông mặc vest này, Chu Tiểu Di đã tức không chịu nổi.

Vốn dĩ cô và Ngốc Tiểu Muội đã đến đây đặt phòng trước, chỉ chờ Trương Mục đến cùng ăn tối.

Kết quả vừa vào phòng, gã đàn ông đeo kính tự xưng là quản lý

của công ty Xí Nga này đã tìm đến.

"Chào anh, tôi là Lý Trung, quản lý bộ phận chăm sóc khách hàng của công ty Xí Nga.

Hôm nay tôi đặc biệt đến đây tìm cô Chu để bàn chút chuyện, đã làm phiền rồi." Lý Trung rất lịch sự đưa một tấm danh thiếp qua.

"Chào anh." Trương Mục lịch sự nhận lấy danh thiếp xem qua, phát hiện đối phương quả thật là người của công ty Xí Nga!

Trương Mục thầm mừng trong lòng.

May mà trước đó mình thông minh, không hề tiết lộ thân phận là nhà sản xuất game đạo mộ.

Bởi vì anh lo rằng sau khi game của mình nổi tiếng sẽ rước về rất nhiều phiền phức.

Ví dụ như công ty Xí Nga, kẻ độc quyền ngành công nghiệp game online trong nước, chắc chắn sẽ không ngồi yên nhìn anh.

Tuy nhiên, việc công ty Xí Nga tìm đến Chu Tiểu Di là điều anh không bao giờ ngờ tới.

Lý Trung đó sau khi đưa danh thiếp cho Trương Mục thì không để ý đến anh nữa.

Chương 53

Hắn tiếp tục nhìn Chu Tiểu Di, cười nói: "Cô Chu, nếu cô có thể cung cấp cho chúng tôi thông tin về tác giả của game đạo mộ này, công ty chúng tôi sẽ trả cho cô 5 triệu tệ phí tư vấn thông tin, tôi hy vọng cô có thể xem xét." "5 triệu?" Nghe thấy con số này, Chu Tiểu Di cũng sững sờ một chút.

Tuy cô không thiếu tiền, nhưng cũng không ngờ công ty Xí Nga lại đưa ra một khoản thù lao hậu hĩnh như vậy, mà chỉ cần cung cấp thông tin của tác giả game là được.

Mối làm ăn này thật sự quá hời.

Nhưng đáng tiếc… cô không biết tác giả của game đạo mộ đó là ai.

Cho nên dù số tiền này có dễ kiếm đến đâu, cô cũng không có phúc hưởng!

"Tôi đã nói rồi, tôi thật sự không quen, cầu xin anh mau đi đi, chúng tôi còn phải ăn cơm nữa!" Chu Tiểu Di chắp hai tay lại, làm ra bộ dạng tiễn ôn thần.

Điều này khiến sắc mặt của Lý Trung lập tức âm trầm xuống.

Hắn dừng lại một chút rồi nói: "Cô Chu, tôi hy vọng cô hiểu rằng, đối đầu với công ty Xí Nga chúng tôi sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu." "Game đạo mộ đó tuy hiện tại rất hot, nhưng công ty Xí Nga chúng tôi cũng có khả năng khiến nó biến mất chỉ trong một đêm." "Bây giờ chúng tôi chỉ là đang khát khao nhân tài, muốn nói chuyện hợp tác kỹ thuật với người bạn đứng sau lưng cô mà thôi!" "Hy vọng cô có thể giúp tôi chuyển lời, lần sau tôi sẽ lại đến tìm cô." Nói xong câu đó, Lý Trung liền đứng dậy rời khỏi phòng.

Rõ ràng, đối phương đã chắc chắn rằng Chu Tiểu Di quen biết với tác giả của game đạo mộ kia.

Và mục đích hắn đến tìm Chu Tiểu Di hôm nay chính là tiên lễ hậu binh.

Nếu Chu Tiểu Di không ngoan ngoãn nghe lời, tiếp theo có thể sẽ gặp rất nhiều phiền phức!

Trương Mục sống lại một đời, nhìn thấu rõ ràng, chỉ không biết Chu Tiểu Di có nhìn ra hay không. …….

"Gã này cuối cùng cũng đi rồi~" Đợi Lý Trung rời khỏi phòng, Chu Tiểu Di mới thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng Trương Mục lại thay Chu Tiểu Di toát một vốc mồ hôi lạnh.

Xem ra người phụ nữ vô tư này vẫn chưa nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề!

Bị công ty Xí Nga để mắt đến không phải là chuyện tốt.

Công ty đó ăn người không nhả xương đâu!

"Trương Mục, thực đơn cho cậu này, hôm nay cậu gọi món, đừng khách sáo với tớ, cứ gọi thoải mái!" Lúc này, Chu Tiểu Di hào phóng đưa một quyển thực đơn qua.

Trương Mục cũng không khách sáo.

Anh trực tiếp gọi mấy món mình muốn ăn, sau đó trả lại thực đơn cho Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di nhận lại thực đơn rồi gọi thêm mấy món nữa, lúc này mới giao cho phục vụ.

Các món ăn ở nhà hàng tư gia này đều được nấu ngay tại chỗ, nên tốc độ lên món sẽ khá chậm.

Trong lúc chờ đợi, Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội liếc nhìn nhau, sau đó cả hai cùng ngồi xuống bên cạnh Trương Mục, còn dùng ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào anh, trông như thể đang có âm mưu gì đó.

"Hai người gọi tôi ra ngoài, chắc không chỉ đơn giản là để ăn cơm đâu nhỉ?" Trương Mục nói thẳng.

Thực ra trong lòng anh đã lờ mờ đoán ra được suy nghĩ của hai người phụ nữ này.

Chu Tiểu Di nói với giọng điệu khoa trương: "Oa~ Trương Mục, cậu thông minh thật đấy, chúng tôi còn chưa mở lời mà cậu đã biết hết rồi!" Trương Mục giật giật khóe miệng: "Chị Di, có chuyện gì thì nói thẳng, chúng ta có thể đừng nói chuyện kiểu âm dương quái khí như vậy được không?" Gương mặt Chu Tiểu Di lập tức sượng trân.

Cái gì???

Dám nói bà đây âm dương quái khí?

"Khụ khụ~" Lúc này, Ngốc Tiểu Muội đứng bên cạnh đột nhiên ho nhẹ hai tiếng.

Cô tiếp lời: "Trương Mục, thực ra là thế này, gần đây chúng tớ không phải đang chơi game đạo mộ rất hot đó sao?" "Nhưng gần đây chúng tớ bị kẹt ải, không biết làm sao để qua màn, cậu có thể chỉ cho chúng tớ một chút được không?" Quả nhiên!

Chương 54

Hai người phụ nữ này đúng là đến vì chuyện này.

Trương Mục thầm cười khổ trong lòng.

Xem ra những gợi ý mà anh đưa cho họ trước đây đã khiến họ nếm được vị ngọt, cho nên lần này lại tìm đến cửa.

"Các cô đều kẹt ở đâu rồi?" Trương Mục mở miệng hỏi.

Chiều nay anh vẫn luôn xây dựng tuyến cốt truyện của "Tinh Tuyệt Cổ Thành", nên không hề để ý đến tiến độ vượt ải của các streamer này, chỉ biết hiện tại Tao Trư là người có tiến độ game cao nhất, kế đến là Đại Tư Mã.

"Để tớ nói trước, để tớ nói trước…" Chu Tiểu Di vội giành lời: "Tớ bị kẹt ở chỗ cơ quan nỏ tiễn trong Tướng quân mộ." Ngốc Tiểu Muội lúc này ngược lại có chút ngại ngùng.

Chỉ thấy cô ấp úng nói: "Tớ… tớ vẫn còn kẹt ở ải lợn rừng." Trương Mục nghe Ngốc Tiểu Muội còn kẹt ở ải đầu tiên, không khỏi có chút tò mò: "Tôi nhớ ải lợn rừng hình như là ải đầu tiên mà?

Bây giờ trên mạng không phải có rất nhiều hướng dẫn rồi sao?

Cô không xem à?" Ngốc Tiểu Muội mấp máy môi, đang định nói thì đã bị Chu Tiểu Di giành trả lời trước: "Cậu ấy không biết leo cây, bắn súng cũng không chuẩn, đào hố thì chậm, hố còn chưa đào xong lợn rừng đã ra rồi…" Hay thật!

Thế là nói ra hết tất cả khuyết điểm của chị em mình rồi!

Đúng là bạn thân thật sự!

Ngốc Tiểu Muội lườm Chu Tiểu Di một cái: "Tớ tự nói được,

không cần cậu trả lời giúp.” Chu Tiểu Di hai tay chống nạnh: “Tớ chỉ là thực tế một chút trả lời giúp cậu thôi mà, ai bảo cậu chỉ mở miệng mà không nói.” Ngốc Tiểu Muội: “Cậu im đi…” Chu Tiểu Di: “Tớ không im đấy, cậu cắn tớ đi?

Lêu lêu…” Ngốc Tiểu Muội: “Cậu…” Thấy hai cô gái lại sắp bắt đầu khẩu chiến, Trương Mục vội vàng cắt ngang: “Game mà các cô nói, trưa nay tôi cũng đã xem rồi.” “Tôi nghĩ là, nếu chị Vi dùng những hướng dẫn trên mạng mà vẫn không qua được ải, có thể thử giao súng săn cho Vương Khải Toàn.” “Vai trò của nhân vật Vương Khải Toàn là quân nhân giải ngũ, tài bắn súng của anh ta hẳn là rất chuẩn.” “Tất nhiên, nếu cô chạy nhanh, cũng có thể chạy vòng quanh cái cây lớn khi lợn rừng xuất hiện!” “Lợn rừng thân hình cồng kềnh, chạy vòng tròn nó chắc chắn không đuổi kịp cô đâu.” Thực ra Trương Mục thiết kế ải đầu tiên rất đơn giản.

Chủ yếu là do người chơi lúc đó đều bị khung cảnh chân thực xung quanh làm choáng ngợp, cộng thêm con lợn rừng trông cũng khá đáng sợ, nên đã khiến nhiều người chơi trong lúc hoảng loạn bị nó húc chết, đặc biệt là những người chơi nữ nhát gan!

“Đúng ha~” “Lúc đầu game giới thiệu nhân vật chính Hồ Bát Nhất, đúng là có nói anh ấy từng đi lính.” “Mà Vương Khải Toàn chính là chiến hữu của anh ấy…” Nghe giải pháp này của Trương Mục, Ngốc Tiểu Muội cũng lập tức hiểu ra.

Trương Mục lại cười nói: “Thực ra trong game này có rất nhiều chi tiết có thể tận dụng để làm hướng dẫn vượt ải, chỉ cần cô quan sát kỹ lưỡng, kiên nhẫn để ý là được.” “Vậy còn tớ thì sao?

Còn tớ thì sao?” Thấy Trương Mục giúp Ngốc Tiểu Muội giải quyết vấn đề, Chu Tiểu Di cũng sốt ruột.

Cô vội nói: “Trương Mục, tớ chạy không đủ nhanh, lúc cơ quan

nỏ tiễn khởi động, không thể chạy kịp vào phòng chứa đồ đó, cái này phải giải quyết thế nào?" Trương Mục giả vờ suy nghĩ một lát, sau đó mới mở miệng trả lời: "Chị Di, ải mà chị nói tôi cũng đã xem rồi." "Lúc đó tôi còn để ý đến đường bay của những mũi tên lân tinh đó." "Tôi thấy chị căn bản không cần chạy, cứ nằm sấp tại chỗ là được rồi!" "Bởi vì độ cao bắn thấp nhất của những mũi tên đó là khoảng dưới nửa mét." "Nếu chị nằm sấp xuống, mũi tên chắc chắn sẽ không bắn trúng chị đâu." Cũng tương tự, ải nỏ tiễn này thực ra cũng rất đơn giản, chỉ cần nằm sấp tại chỗ là được.

Hiện tại rất nhiều người chơi bị kẹt ở đây, chủ yếu là vì Tao Trư là người đầu tiên qua ải, đã dùng sai phương pháp, sau đó dẫn dắt các người chơi khác đi chệch hướng luôn. …….

Nghe xong hướng dẫn của Trương Mục, Ngốc Tiểu Muội và Chu Tiểu Di đều thu hoạch được rất nhiều.

Còn ở một nơi khác, Trương Bàn Tiên đã nửa ngày không chơi game, lúc này vừa ăn bánh trung thu nhân thập cẩm, vừa ngồi trước máy tính tra cứu tài liệu khảo cổ.

Đồng thời, điện thoại của hắn cũng đang phát lại những bộ phim tài liệu về quá trình khai quật mộ cổ của các đội khảo cổ ngày xưa.

Có công mài sắt có ngày nên kim.

Sau nửa ngày tra cứu tài liệu, Trương Bàn Tiên đã hoàn toàn khẳng định được hướng dẫn vượt ải của game đạo mộ này, đó là phải tìm trong tài liệu khảo cổ.

Bởi vì các cơ quan trong ngôi mộ của game này rất giống với những tình huống mà các đội khảo cổ đã gặp phải tại hiện trường.

Tuy không giống hệt nhau, nhưng cũng có thể lần theo dấu vết.

Lúc này, Trương Bàn Tiên đã hoàn toàn đắm chìm vào việc học

tập khảo cổ, không thể dứt ra được.

Hắn không vội livestream, vì hắn muốn đợi mình tra cứu xong xuôi tài liệu, đợi đến khi hoàn toàn hiểu rõ tất cả các tài liệu khảo cổ hiện có, rồi mới lên mạng làm một cú kinh thiên động địa....

Cùng lúc đó, tại một bệnh viện ở Thượng Hải, Tao Trư đã bị vợ mình cưỡng chế lôi đến phòng bệnh, và theo sự sắp xếp của bác sĩ, làm một cuộc kiểm tra toàn thân.

Tiểu Linh Mẫn vô cùng lo lắng liệu chồng mình sau này có thường xuyên bị tiểu tiện mất kiểm soát hay không.

Chương 55

Nếu vậy thì cô đúng là xui xẻo rồi.

Rất may, sau một loạt kiểm tra, bác sĩ nói với Tiểu Linh Mẫn rằng lần tiểu tiện mất kiểm soát trước đó của chồng cô chỉ là do bị hoảng sợ quá độ, gây ra phản ứng căng thẳng, thực tế không có gì đáng ngại.

Chỉ là mỡ máu, đường huyết và huyết áp hơi cao, thận cũng hơi yếu.

Sau này chỉ cần chú ý đến thói quen ăn uống, rồi sinh hoạt vợ chồng tiết chế một chút là được.

Nghe xong chẩn đoán của bác sĩ, Tiểu Linh Mẫn mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cô lặng lẽ tắt trang web tra cứu trên điện thoại ——【Làm thế nào để phân chia tài sản sau khi ly hôn】!

"Ai da vợ ơi~" "Anh đã nói là anh không sao rồi mà~" "Em lôi anh đến đây, hết kiểm tra cái này lại kiểm tra cái kia, làm anh mất mặt quá đi." Lúc từ phòng kiểm tra ra, mặt Tao Trư vẫn còn chút ngượng ngùng.

Bởi vì bác sĩ kiểm tra hậu môn cho hắn lúc nãy là một phụ nữ.

Hơn nữa do tư thế kiểm tra phải cúi người, hắn còn vô tình thả một chuỗi "bom".

"Em cũng là vì tốt cho anh thôi mà, anh nói xem chúng ta vừa mới cưới, lỡ anh có mệnh hệ gì, em phải làm sao đây?" Tiểu Linh Mẫn nói với vẻ tủi thân.

Tao Trư thấy vậy, lòng lập tức mềm nhũn: "Được rồi được rồi, anh không trách em, chúng ta về nhà thôi." Tao Trư lấy điện thoại ra

định đi thanh toán viện phí.

Kết quả điện thoại vừa mở lên, trên đó liền hiện ra trang quản lý livestream của hắn.

Tao Trư lúc này mới nhận ra, lúc mình rời game trước đó, hình như đã quên tắt phòng livestream.

Điện thoại để trong túi tuy không có hình ảnh, nhưng âm thanh thì vẫn nghe được.

Và lúc này, những người hâm mộ trong phòng livestream của hắn đang bàn tán về chuyện hắn tiểu tiện mất kiểm soát, bị Tiểu Linh Mẫn đưa đến bệnh viện kiểm tra.

Điều này khiến Tao Trư vốn đã ngượng ngùng lại càng thêm không biết giấu mặt vào đâu!...

Đêm hôm đó, tại Thâm Thành, bên ngoài một tòa chung cư kiểu Tô Châu độc đáo, một chiếc Rolls-Royce màu hồng từ từ dừng lại ở vị trí đỗ xe chuyên dụng gần đó.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc đồng phục 'lái xe hộ' bước xuống từ ghế lái.

Anh ta đầy vẻ ngưỡng mộ đưa chìa khóa xe cho Trương Mục ở ghế sau, sau đó nói một câu "anh bạn diễm phúc không nhỏ", rồi đạp xe đạp gấp rời đi.

Trương Mục cười khổ một tiếng, rồi quay đầu nhìn Ngốc Tiểu Muội và Chu Tiểu Di đã ngủ say bên cạnh mình.

Vì vui vẻ, ba người họ trước đó đã uống vài ly trong phòng riêng, đến nỗi lúc về, ngoài Trương Mục có tửu lượng khá hơn một chút vẫn còn tỉnh táo, thì Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội đều đã say không biết trời đất gì nữa.

“Ai~ Tửu lượng kém mà còn uống nhiều như vậy, thật là…” Trương Mục lắc đầu, sau đó mỗi tay một người, trực tiếp dìu Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội xuống xe.

Vì không biết chìa khóa phòng của hai cô gái này để ở đâu, nên Trương Mục đành phải tạm thời đưa họ về phòng mình.

Nhưng điều khó xử là trong phòng anh chỉ có một chiếc giường, mà còn là giường đơn.

Ngốc Tiểu Muội và Chu Tiểu Di nằm ngang ra, lập tức không còn chỗ trống.

“Thôi kệ, dù sao hôm nay mình cũng không định ngủ…” Trương Mục vào bếp pha một ly cà phê.

Anh chuẩn bị đêm nay sẽ hoàn thành nốt cốt truyện tiếp theo của “Tinh Tuyệt Cổ Thành”!

“Để xem tiến độ chơi game của người chơi thế nào đã…” Trương Mục bưng ly cà phê đến trước máy tính, mở nền tảng livestream lên.

Đập vào mắt anh toàn là các streamer đang chơi “Tinh Tuyệt Cổ Thành”.

Ngay cả trên các bài đăng hot search, cũng toàn là những bài viết về hướng dẫn vượt ải mộ cổ.

Điều này khiến Trương Mục có chút bất ngờ.

Chương 56

Anh không ngờ game mình làm chỉ trong một ngày ngắn ngủi đã chiếm lĩnh tất cả các kênh hot của nền tảng livestream.

Chả trách lúc nãy Lý Trung kia muốn bỏ ra 5 triệu để mua thông tin liên lạc của mình.

Xem ra lần này công ty Xí Nga thật sự sốt ruột rồi! …….

Trương Mục biết rằng, công ty Xí Nga gần như độc chiếm toàn bộ ngành công nghiệp game online trong nước.

Hơn nữa, bất kỳ công ty game nào đối đầu với họ, từ studio game lớn cho đến các nhà phát triển độc lập, chỉ cần động chạm đến lợi ích của họ thì đều không có kết cục tốt đẹp.

Và đây cũng là lý do chính mà Trương Mục không muốn tiết lộ thân phận.

Ít nhất là trước khi có đủ tư cách để đối đầu với công ty Xí Nga, hắn sẽ không bao giờ để lộ danh tính của mình.

Nhưng vấn đề hiện tại là công ty Xí Nga đã nhắm vào Chu Tiểu Di.

Điều này khiến hắn cảm thấy có chút áy náy với cô.

Bởi vì nếu không phải hắn muốn mượn danh tiếng của Chu Tiểu Di để quảng bá game, cô đã không bị cuốn vào cơn bão này.

Trương Mục mở hậu đài hệ thống ra xem.

Hiện tại, điểm nhân khí tích lũy của hắn đã đạt 12 triệu.

Theo tỷ giá quy đổi mà hệ thống đưa ra, hắn hiện đã sở hữu 12 "mục tiêu nhỏ"!

Một ngày kiếm được 1,2 tỷ, chuyện này nếu là trước đây, hắn có mơ cũng không dám nghĩ tới!

Tuy nhiên, 1,2 tỷ này so với công ty Xí Nga lắm tiền nhiều của thì vẫn còn một khoảng cách rất xa.

Theo những gì Trương Mục biết, tổng tài sản hiện tại của công ty Xí Nga vào khoảng 2,38 nghìn tỷ!

Đối với người bình thường, đây tuyệt đối là một con số thiên văn, bao gồm cả Trương Mục của ngày hôm qua.

Nhưng bây giờ, Trương Mục đã có trong tay 【Hệ thống kiến tạo thế giới ảo cấp Thần】.

Chỉ cần hắn làm thêm vài tựa game nữa, việc đuổi kịp giá trị tài sản của công ty Xí Nga cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Phải biết rằng, việc sản xuất game vốn là một cuộc chiến không tiến ắt lùi.

Lượng người chơi trên thị trường vốn chỉ có bấy nhiêu.

Chỉ cần game hắn làm ra hot, các game của công ty Xí Nga sẽ không có ai chơi.

Cứ thế một bên tăng một bên giảm, tin rằng chẳng bao lâu nữa, giá trị thị trường của công ty Xí Nga sẽ dần dần sụt giảm.

Ở thế giới này, có tiền có thể mua được mọi thứ, không tiền ngay cả tôn nghiêm cũng chẳng có.

Một khi giá trị thị trường của công ty Xí Nga giảm xuống đến một mức độ nhất định, bọn họ sẽ không thể tác oai tác quái trong ngành game trong nước, thậm chí cả ngành giải trí như trước đây nữa!

Cái thời đại mở hội viên xem phim còn phải trả thêm 3 đồng để xem trước này, cuối cùng cũng sẽ trở thành quá khứ... "Hử?" Đúng lúc

này, Trương Mục đột nhiên phát hiện trên bảng tìm kiếm nóng lại có một bài đăng chính thức, hơn nữa độ hot còn xếp ở vị trí thứ 2! ——【Chứng nhận chính thức!!!

Viện Khảo cổ Quốc gia đăng thông báo tìm người khẩn cấp, cần phương thức liên lạc của tác giả 《Quỷ Xuy Đăng tự chương · Tướng quân mộ trong núi Dã Nhân》, bất kỳ ai cung cấp thông tin đều sẽ được thưởng, tin giả sẽ bị truy cứu!】 Trương Mục tò mò bấm vào xem.

Chà, bài đăng đã có đến mấy trăm nghìn lượt trả lời, thảo nào lại leo lên top 2 tìm kiếm nóng.

Chương 57

【Vãi chưởng~ Viện Khảo cổ Quốc gia cũng đang tìm tác giả game này, ông anh đó bá đạo thật chứ?】【Tôi cũng muốn biết người có thể làm ra tựa game này rốt cuộc là thần thánh phương nào!】【Tôi thấy tám phần là công ty Xí Nga, dù sao thì hiện tại cũng chỉ có họ mới có bản lĩnh đó thôi!】【Không đúng, nếu game này là của công ty Xí Nga, họ đã sớm thu phí rồi.】【Đúng vậy, có khi còn bày ra đủ loại skin và vật phẩm để chúng ta bỏ tiền ra mua nữa.】【Khó nói lắm, bây giờ mới là phó bản tân thủ thôi, có thể họ muốn nhử chúng ta, sau đó mới thu phí ở cốt truyện chính.】【Vãi, ông này nói nghe có lý ghê, đúng là phong cách của công ty Xí Nga.】【Thu phí tôi có thể chấp nhận, miễn là đừng ra mấy cái vật phẩm với skin hút máu vớ vẩn là được.】【Mọi người nghĩ nhiều rồi, nếu game này do công ty Xí Nga làm, cơ quan nhà nước còn cần phải lên đây đăng bài tìm người sao?】… Từ những bình luận này của cư dân mạng có thể thấy, phần lớn mọi người đều đang nghi ngờ tựa game đạo mộ này của Trương Mục là do công ty Xí Nga làm.

Dù sao thì công ty Xí Nga nhà lớn nghiệp lớn, họ có thể làm ra một tựa game chân thực như vậy cũng không phải là không thể!

Nhưng cũng có một bộ phận cư dân mạng cho rằng, một công ty chỉ biết đến lợi nhuận như Xí Nga sẽ không đời nào bỏ qua bất kỳ cơ hội kiếm tiền nào.

Đặc biệt là với loại game chơi đơn này, chắc chắn phải trả tiền để tải về, không thể nào miễn phí được.

Huống hồ, cơ quan nhà nước và công ty Xí Nga cũng có mối liên hệ công việc.

Nếu game này thật sự do Xí Nga làm, Viện Khảo cổ cũng không cần phải lên mạng đăng bài tìm người làm gì... "Viện Khảo cổ Quốc gia cũng đang tìm mình?" "Chẳng lẽ là công ty Xí Nga nhờ họ tìm?" Đối với việc Viện Khảo cổ Quốc gia đăng bài tìm mình, Trương Mục cũng vô cùng ngạc nhiên.

Ban đầu hắn tưởng là công ty Xí Nga ủy thác họ đăng bài, nhưng rất nhanh sau đó, suy nghĩ này đã bị hắn gạt bỏ!

Công ty Xí Nga chỉ là doanh nghiệp tư nhân!

Còn Viện Khảo cổ Quốc gia là cơ quan nhà nước.

Doanh nghiệp tư nhân dù quyền thế lớn đến đâu, bối cảnh mạnh thế nào cũng tuyệt đối không thể chi phối được cơ quan nhà nước.

Điều này cũng giống như Thẩm Vạn Tam, người giàu nhất triều Minh và hoàng đế Chu Nguyên Chương.

Thẩm Vạn Tam tuy giàu nứt đố đổ vách nhưng trước mặt Chu Nguyên Chương vẫn chỉ có thể cúi đầu xưng thần, không dám vượt rào nửa bước.

Đây chính là quyền uy của nhà nước, không thể thách thức!!!

Hiển nhiên, việc Viện Khảo cổ Quốc gia lên mạng đăng bài tìm hắn chắc chắn cũng có mục đích riêng.

Nhưng Trương Mục không muốn dính dáng gì đến Viện Khảo cổ.

Hắn bây giờ chỉ muốn tập trung làm game cho tốt, không muốn gây thêm chuyện, rước phiền phức không cần thiết vào người!

Nghĩ đến đây, Trương Mục liền lập tức tắt bài đăng, sau đó mở hệ thống, bắt đầu chuyên tâm sáng tác. … Ngày hôm đó, giới game online trong nước đã xảy ra một cơn chấn động chưa từng có.

Bởi vì ngay sáng hôm nay, một tựa game online thực tế ảo toàn

cảnh với độ chân thực lên đến 100% đột nhiên xuất hiện, và với tốc độ nhanh như chớp, nó đã trực tiếp leo lên vị trí đầu bảng của tất cả các bảng xếp hạng game trong nước, khiến mọi người đều trở tay không kịp.

Từ 8 giờ sáng đến 11 giờ đêm, lượt tải của tựa game này đã vượt qua con số một triệu!

Đồng thời, số người chơi online cùng lúc còn lên đến cả chục triệu!

Những người đã xem livestream hoặc đã chơi qua tựa game này đều cho rằng lối chơi tự do của game vô cùng thú vị!

Bởi vì trong game, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, người chơi muốn chơi thế nào cũng được!

Kể cả không đi làm nhiệm vụ, chỉ đi dạo loanh quanh trong núi Dã Nhân, cũng có thể thưởng thức cảnh núi non hùng vĩ, bao la!

Thu hết vào tầm mắt phong cảnh núi rừng đẹp đến nao lòng.

So với lối chơi theo khuôn mẫu cố định của các game trước đây, lối chơi của game này không có bất kỳ ràng buộc nào.

Muốn chơi thế nào thì chơi thế đó, đúng là đỉnh của chóp!!!

Và điều không thể tin nổi hơn nữa là nội dung cốt truyện của game lại liên quan mật thiết đến những di tích lịch sử có thật của đất nước.

Ngay cả thông tin về các vật phẩm tùy táng xuất hiện trong game cũng giống hệt với tài liệu văn vật mà Viện Khảo cổ đang nắm giữ, thậm chí còn đầy đủ hơn cả tài liệu của Viện Khảo cổ.

Người chơi có thể vừa chơi game, vừa tìm hiểu về văn hóa mộ táng cổ đại của đất nước.

Chương 58

Đây quả thực là ánh sáng của game nội địa! … Đêm hôm đó, sau bài đăng tìm người của cơ quan nhà nước, công ty Xí Nga cũng đăng một 'thông báo treo thưởng mười triệu' trên toàn mạng.

Chỉ cần có người cung cấp được phương thức liên lạc của tác giả tựa game đạo mộ kia, họ sẽ lập tức thưởng nóng 10 triệu.

Cái 'thông báo treo thưởng mười triệu' này giống như một quả bom hạng nặng, tức thì tạo nên một đám mây hình nấm khổng lồ trên toàn mạng, khiến tất cả mọi người đều sôi sục.

Đặc biệt là những cư dân mạng trước đó nghi ngờ game này do công ty Xí Nga làm, trong lòng càng kinh ngạc đến tột độ.

Bởi vì họ có nằm mơ cũng không ngờ rằng, tựa game thực tế ảo siêu hiện đại này lại không phải do doanh nghiệp hàng đầu trong nước làm ra.

Vậy thì vấn đề là!

Nếu game này không phải do công ty Xí Nga làm, thì là ai làm?

Chẳng lẽ trong nước còn có nhà phát triển game nào có tầm cỡ hơn cả công ty Xí Nga sao?

Với sự nghi ngờ đó, cùng với sự cám dỗ từ mười triệu tiền thưởng của công ty Xí Nga, hàng chục triệu cư dân mạng trên cả nước đều bắt đầu tìm kiếm thông tin về nhà sản xuất của tựa game này trên mạng!

Có người dùng Baidu, có người dùng công cụ tìm kiếm IP, có người tự viết phần mềm.

Phía nhà nước thậm chí còn dùng đến định vị tín hiệu vệ tinh.

Tuy nhiên, điều đáng tiếc là, dù họ dùng phương pháp gì cũng không thể tìm ra máy chủ của game này ở đâu.

Kể cả những hacker kỹ thuật cao siêu cũng không ngoại lệ.

Lần này, tất cả mọi người càng tò mò hơn về tác giả của tựa game này.

Người đó rốt cuộc là ai?

Tại sao anh ta lại nghiên cứu ra tựa game này và phát hành miễn phí?

Mục đích của anh ta là gì?

Chẳng lẽ thật sự là để câu view, sau đó thu phí ở cốt truyện chính sắp tới?

Không ai biết.

Đương nhiên, nếu nói ai là người sốt ruột nhất hiện giờ, thì đó chính là công ty Xí Nga.

Bởi vì họ đều hiểu rất rõ, sau này người chơi chắc chắn sẽ ngày càng ưa chuộng những tựa game online toàn cảnh có độ chân thực cao như thế này.

Còn những game trong tay họ như 《Vương Giả》 và 《Liên Minh》!

Thị phần sau này chắc chắn sẽ ngày càng thu hẹp.

Điều này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến giá trị thị trường và lợi nhuận của công ty họ.

Vì vậy, để có thể giải quyết nhanh chóng rắc rối này, tổng giám đốc Mã của công ty Xí Nga đã ra một chỉ thị ngay trong đêm.

Đó là yêu cầu bộ phận kỹ thuật của công ty lập tức khởi động

chương trình sao chép, phải sao chép lại tựa game đạo mộ kia trong thời gian ngắn nhất.

Đồng thời, việc tìm kiếm tác giả game cũng phải được đẩy nhanh tiến độ.

Cứ song song như vậy mới có thể đạt hiệu quả cao nhất.

Ngoài ra, tổng giám đốc Mã còn gửi một bản 《Hợp đồng phá đảo game》 với thù lao hậu hĩnh cho một số streamer kỹ thuật.

Ông ta muốn những streamer đó dốc toàn lực để công phá các cửa ải của game đạo mộ kia.

Chương 59

Bởi vì công ty họ hiện tại vẫn chưa biết gì về cốt truyện sau này của game, nên chỉ có thể để những streamer kỹ thuật đó liên tục phá đảo, liên tục mở khóa cốt truyện tiếp theo.

Chỉ có như vậy, bộ phận kỹ thuật của công ty họ mới có thể sao chép lại hoàn chỉnh chương trình của tựa game đạo mộ đó! … Sáng sớm hôm sau, Chu Tiểu Di tỉnh dậy trước trên giường của Trương Mục.

Do hôm qua say rượu nên đầu cô bây giờ vẫn còn hơi choáng váng. "Ủa?

Đây là… phòng của Trương Mục sao?" "Chẳng lẽ hôm qua là anh ấy đưa mình về nhà?" Tỉnh dậy, Chu Tiểu Di phát hiện mình đang nằm trong phòng Trương Mục, trên ga giường còn thoang thoảng mùi hương của hắn, lòng cô lập tức như nai con chạy loạn. "Ưm~~~ Trương Mục chắc không nhân lúc mình say mà làm gì mình chứ?" Chu Tiểu Di thoải mái vươn vai một cái, định đứng dậy đi tìm Trương Mục.

Kết quả vừa quay người, liền nhìn thấy Ngốc Tiểu Muội đang mấp máy môi trong mơ. "Vãi chưởng——" Chu Tiểu Di theo phản xạ tung một cước, đá thẳng Ngốc Tiểu Muội xuống giường. "Ái u~" Một tiếng kêu thảm thiết vang lên từ gầm giường.

Chu Tiểu Di thầm kêu không hay, sao mình lại đá bà cô nhỏ này xuống giường rồi?

Đợi đã… sao con hàng Tân Cát Vi này lại ở đây?

Chẳng lẽ Trương Mục hôm qua… không thể nào? "Chu Tiểu Di, cậu đá tớ làm gì?" "Cậu cố tình phải không?" "Hiss——" "Đau quá

đi~" Lúc này, Ngốc Tiểu Muội ôm gáy lồm cồm bò dậy từ dưới đất.

Chu Tiểu Di bĩu môi: "Ai bảo cậu tự dí sát mặt vào như thế, còn mấp máy môi nữa, ghê chết đi được…" "Mấp máy môi?" Nghe thấy ba từ này, Ngốc Tiểu Muội mơ hồ nhớ lại giấc mơ vừa rồi của mình.

Cô nhớ trong giấc mơ đó, mình hình như đang cùng Trương Mục làm một vài chuyện rất xấu hổ. "…" Nghĩ đến cảnh tượng trong mơ, má Ngốc Tiểu Muội lập tức đỏ bừng, đầu óc trống rỗng, đến cả chuyện bị Chu Tiểu Di đá cũng quên mất. "Tiểu Vi, cậu sao thế?" "Sao mặt cậu đỏ thế?" "Không phải là vừa nãy bị đập mặt đấy chứ?" Thấy gò má đỏ ửng của Ngốc Tiểu Muội, Chu Tiểu Di còn tưởng đối phương vừa rơi xuống đất bị đập mặt nên vội vàng quan tâm hỏi han. "Không… không sao, chỉ là va nhẹ một chút thôi, không sao đâu…" Ngốc Tiểu Muội ấp úng trả lời cho qua.

Lúc này, cô cũng nhận ra căn phòng này hình như là của Trương Mục, bèn vội hỏi Chu Tiểu Di: "Tiểu Di, hôm qua là Trương Mục đưa chúng ta về à?" Chu Tiểu Di gãi đầu: "Chắc vậy?

Tớ không nhớ rõ lắm, còn cậu thì sao, có ấn tượng gì không?" Ngốc Tiểu Muội chớp mắt suy nghĩ: "Tớ chỉ nhớ cuối cùng đã đưa chìa khóa xe cho Trương Mục, sau đó thì không nhớ gì nữa…" Nói đến đây, Ngốc Tiểu Muội đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Cô vội kéo cổ áo và quần jean của mình ra xem. "May quá may quá, đồ vẫn còn nguyên, cũng không có dấu vết gì…" "Xem ra Trương Mục không phải loại tra nam thừa nước đục thả câu." Nói thì nói vậy, nhưng trên mặt Ngốc Tiểu Muội rõ ràng đã lộ ra vẻ thất vọng.

Mình hôm qua say đến mức đó rồi mà tên Trương Mục kia lại chẳng có phản ứng gì.

Chẳng lẽ mình thật sự không có chút hấp dẫn nào sao? "Tiểu Vi, cậu còn non lắm, có những thứ không thể chỉ nhìn bề ngoài được…"

Lúc này, Chu Tiểu Di đột nhiên thần bí ghé sát vào tai Ngốc Tiểu Muội thì thầm vài câu.

Ngốc Tiểu Muội nghe xong, khuôn mặt nhỏ vốn đã đỏ bừng nay lại càng thêm ửng hồng.

Sau đó, hai người dậy dọn dẹp một chút.

Thấy Trương Mục không ở đó nên họ tự về phòng mình trước.

Nhưng lúc đóng cửa, Chu Tiểu Di cố ý ném một chiếc dép của mình xuống gầm giường, rồi mới mỉm cười quay người rời đi.

Không lâu sau, cửa phòng lại mở ra.

Chương 60

Trương Mục ăn sáng xong ở bên ngoài quay trở lại phòng.

Hắn nhìn chiếc giường bừa bộn, biết Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội đã đi rồi, liền trực tiếp ngã xuống giường ngủ say sưa.

Hắn đã thức trắng đêm qua để hoàn thành 《Tinh Tuyệt Cổ Thành》, bây giờ đã sớm mệt lả, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon. "Hehe~ mình đúng là thông minh." "Để dép ở phòng Trương Mục, như vậy lần sau mình sẽ có cớ vào thẳng phòng tìm anh ấy." Chu Tiểu Di tung tăng nhảy nhót về phòng mình.

Vì âm mưu đã thành, tâm trạng cô lúc này vô cùng vui vẻ.

Cô vào phòng tắm vệ sinh cá nhân qua loa, sau đó bưng một ly sữa ấm, cầm một miếng bánh mì, ngồi trước máy tính lướt các bài đăng hot trong phòng livestream.

Cô muốn xem qua một đêm, mấy gã trai tráng cày game thâu đêm đã phá đảo được ngôi mộ tướng quân kia chưa. "Phụt~" Đúng lúc này, Chu Tiểu Di đột nhiên lướt thấy một bài đăng, nội dung bên trong suýt nữa khiến cô phun cả ngụm sữa vừa uống trong miệng ra ngoài. "Vãi chưởng~ tên Sao Trư kia đã làm gì vậy?" "Sợ đến són cả ra quần, còn phải vào viện, có khoa trương đến thế không?" Chu Tiểu Di tỏ vẻ kinh ngạc.

Trong ký ức của cô, Sao Trư tuy trông có vẻ bỉ ổi nhưng cũng không đến mức bị cảnh trong game dọa cho són ra quần chứ?

Chẳng lẽ lá gan của tên mập này còn nhỏ hơn cả mình sao?

Nhưng rất nhanh, biểu cảm trên mặt Chu Tiểu Di liền đờ ra.

Bởi vì cô phát hiện, trong bài đăng của Sao Trư còn có rất nhiều

streamer quen thuộc cũng đang vào than khổ.

Mà nguyên nhân họ than khổ, lại đều là vì cái nắp quan tài màu đỏ kia.

Không thể nào?

Nắp quan tài đỏ đó đáng sợ đến vậy sao? … 【Đại Tư Mã: Vãi~ cái nắp quan tài đỏ này đáng sợ quá, tôi đã trốn vào góc tường rồi mà nó vẫn đập trúng tôi được.】 【Huân Trí: Cứu mạng~ tôi đã lấy gã Vương mập làm lá chắn thịt rồi, kết quả cái nắp quan tài lại đập bẹp cả tôi lẫn hắn thành tương thịt, lực mạnh quá vậy?】 【Tiểu Đoàn Đoàn: Đúng vậy, mà tốc độ bay của nắp quan tài cũng nhanh quá, không cho mình bất kỳ cơ hội nào để phản ứng.】 【Dương lão bản: Mọi người đều kẹt ở ải đó à?】 【Nhiệt Ba: Lão bản, chị cũng chơi game này à! (đầu chó)】 【Triệu Tiểu Cốt: Nhiều người quen quá, náo nhiệt thật! (mặt cười)】 【Phong Nương Dật: Các vị, tôi ăn quả đào trấn tĩnh được không? (chảy nước miếng)】 Nhìn những streamer và ngôi sao vào than khổ, Chu Tiểu Di cũng có chút khó hiểu.

Chẳng phải chỉ là một miếng ván quan tài thôi sao?

Có đáng sợ đến thế không?.

Nói rồi, lòng hiếu kỳ trỗi dậy, Chu Tiểu Di cũng lập tức mở livestream, sau đó trang bị chỉnh tề, nhảy thẳng lên máy chạy bộ để vào game.

Cốt truyện vẫn như cũ.

Chu Tiểu Di dựa theo lối chơi của mình, rất nhanh đã cùng với tên công cụ Vương Khải Toàn mò đến ngôi mộ cổ của tướng quân.

Tuy nhiên, đến ải nỏ lân hỏa, Chu Tiểu Di đột nhiên thay đổi suy nghĩ.

Ban đầu cô định dùng phương pháp Trương Mục dạy mình để phá

giải, nhưng lại lo tốc độ nằm xuống của mình không đủ nhanh, cuối cùng vẫn sẽ bị tên lân hỏa bắn trúng.

Vì vậy trên đường đi, cô đã nghĩ ra một phương pháp khác mà cô cho là tuyệt đối an toàn.

Đó chính là để một mình Vương Khải Toàn đi kích hoạt cơ quan, còn mình thì cứ trốn luôn trong phòng chứa đồ cho xong. "Lão Hồ, cậu lợi hại thật, nhanh thế đã tìm ra cơ quan rồi!" Vương Khải Toàn lúc này vẫn chưa biết mình đã bị Chu Tiểu Di coi như quân cờ thí.

Dưới sự chỉ dẫn của Chu Tiểu Di, hắn đi thẳng đến trước cơ quan gạch đá đầu tiên, sau đó dùng sức ấn viên gạch đó vào.

Chương 61

Tiếp đó, Chu Tiểu Di lại chỉ cho hắn vị trí của viên gạch thứ hai.

Tuy nhiên, ngay khi Vương Khải Toàn ấn viên gạch thứ hai, tiếng lên nỏ quen thuộc lại một lần nữa vang lên bên tai Chu Tiểu Di. "Bàn tử, chạy mau…" Chu Tiểu Di gào to hết cỡ.

Nhưng lời còn chưa dứt, những mũi tên lân hỏa trên vách mộ đạo đã bắn thẳng về phía Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn không kịp có bất kỳ phản ứng nào, cơ thể đã bị mấy mũi tên lân hỏa bắn trúng, tức thì biến thành một ngọn đuốc sống. "A a a ——" Vương Khải Toàn hét lên thảm thiết.

Mười mấy giây sau, trong mộ thất lại có thêm một cái xác cháy đen. "Khải Toàn huynh đệ, anh không thể trách tôi được, tôi đã bảo anh chạy rồi, là do anh tự mình không chạy thoát thôi." Chu Tiểu Di vái lạy thi thể của Vương Khải Toàn.

Lúc này, bệ đá được mở ra, chiếc quan tài đỏ cũng từ từ trồi lên. "Hehe~ tiểu thư ta đây cũng coi như đã bắt kịp top đầu rồi nhỉ?" Chu Tiểu Di hít một hơi thật sâu, sau đó đi về phía chiếc quan tài đỏ.

Phải công nhận, sau mấy lần trải nghiệm game, lá gan của Chu Tiểu Di đã lớn hơn không ít.

Nếu là lúc mới vào game, đừng nói là nhìn thấy chiếc quan tài đỏ này, chỉ cần mấy bức bích họa trong mộ thất thôi cũng đủ dọa cô chết khiếp. 【Vãi chưởng~ chị Chu cũng là người độc ác đấy, bán đứng luôn cả Vương Khải Toàn!】 【Đầu tiên là đuổi Anh Tử, tiếp theo lại bán đứng Vương Khải Toàn, bộ chiến thuật lầy lội này của chị Chu quả nhiên không tầm thường.】 【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hy sinh Vương Khải Toàn lại có thể dễ dàng qua ải này, đúng là tôi

không ngờ tới.】【Vương Khải Toàn: Hóa ra tôi chỉ là một tên công cụ dùng để dẫm bẫy thôi à?】【Chị Chu không hổ là chị Chu, trò lầy lội chưa bao giờ hết.】【Nhưng tôi nhớ cái nắp quan tài đỏ kia hình như nặng lắm mà?

Bây giờ đồng đội NPC của cô ấy đi hết rồi, làm sao mở quan tài đây?】Cư dân mạng bị pha xử lý này của Chu Tiểu Di làm cho ngớ người.

Bọn họ không thể nào ngờ được Chu Tiểu Di lại để Vương Khải Toàn đi làm vật hy sinh.

Những người chơi khác đều mong sao có thể tăng độ hảo cảm với mấy NPC đó, còn cô thì hay rồi, nói bán là bán, không chút do dự! "Xì~ các người biết cái gì, chiêu này của bà đây gọi là 'thà để đạo hữu chết chứ bần đạo không chết'." "Chỉ là một NPC thôi, miễn là giúp tôi qua ải, đó chính là giá trị tồn tại của hắn." "Biết đâu tác giả game này mở đầu cho chúng ta hai NPC chính là để chúng ta dùng để dẫm bẫy thì sao." Chu Tiểu Di đương nhiên cũng thấy được bình luận của cư dân mạng, nhưng cô không quan tâm người khác nói gì.

Bởi vì trong mắt cô, chỉ cần có thể qua ải là được.

Nhưng rất nhanh, Chu Tiểu Di đã hối hận.

Bởi vì cô phát hiện, chỉ dựa vào sức một mình cô, căn bản không thể đẩy nổi nắp của chiếc quan tài đỏ kia. "Vãi chưởng~" "Công cốc rồi——" …【Ha ha ha~ cười chết tôi rồi, tôi đã nói một người không mở được quan tài mà?】【Xem ra chiến thuật lầy lội của chị Chu cũng chỉ đến đây thôi.】【Ai cũng biết, chiến thuật của chị Chu chỉ để giải trí thôi, xem cho vui chứ đừng có học theo!】Thấy Chu Tiểu Di thử mãi mà không mở được quan tài, fan của cô cũng bắt đầu trêu chọc.

Quả nhiên… chị Chu vẫn là chị Chu ngày nào.

Toàn những trò lầy lội.

Nhìn thì tưởng chiến thuật của cô có thể qua ải, nhưng thực chất lại là tự cắt đứt đường lui của mình.

Đúng lúc này, một dòng bình luận đột nhiên lướt qua, thu hút sự chú ý của mọi người: 【Mọi người mau qua phòng livestream của Sao Trư xem đi, Sao Trư tái xuất giang hồ rồi kìa.】 Lời này vừa nói ra, những cư dân mạng khác đều ngẩn người.

Sao Trư hôm qua không phải bị dọa đến són cả ra quần sao?

Nghe nói còn vào bệnh viện kiểm tra toàn thân.

Sao hôm nay mới sáng sớm đã livestream rồi?

Với sự tò mò đó, một bộ phận cư dân mạng liền chuyển trận địa, kéo sang phòng livestream của Sao Trư. "Anh em, thật ra mọi người đều hiểu lầm rồi, cơ thể tôi không có vấn đề gì lớn cả." "Tôi chỉ bị 'ba cao' thôi, với cả thận hơi yếu một chút." "Nhưng cái này chắc mọi người cũng hiểu mà đúng không?" "Dù sao thì tôi cũng đã kết hôn mấy năm rồi." "Để có con, mỗi ngày đều phải nộp công lương chục lần tám lượt…" Lúc này, Sao Trư tái xuất giang hồ đang giải thích với cư dân mạng trong phòng livestream về nguyên nhân mình bị són ra quần hôm qua.

Không còn cách nào khác, nếu anh ta không giải thích, với cái tài tam sao thất bản của cư dân mạng, có khi mấy ngày nữa tin anh ta qua đời cũng lan truyền trên mạng mất.

Chương 62

【Thầy Piao, anh đừng giải thích nữa, mau vào game đi, chúng tôi đều đang chờ anh đấy.】【Đúng vậy, chúng tôi còn trông chờ anh phá đảo đấy!】【Trư ca đã trở lại, lúc này không xông pha, còn đợi đến bao giờ!】【Một ngày nộp công lương 10 lần, thầy Piao không hổ là anh!】【Nhớ nhé, là mỗi ngày, không phải một ngày, đây mới là trọng điểm.】【Tôi thấy thầy Piao bây giờ vẫn còn sống đã là kỳ tích rồi.】【Không nói nhiều, tặng mấy quả tên lửa lớn trước, bồi bổ cho thầy Piao của chúng ta đã!】 Bình luận liên tục trôi qua.

Đối với sự trở lại của Sao Trư, cư dân mạng đều vô cùng phấn khích.

Dù sao thì gã này cũng là người chơi đầu tiên đến được chỗ quan tài đỏ.

Mọi người vẫn rất tin tưởng vào kỹ thuật của anh ta!

Để chúc mừng Sao Trư trở lại, không ít fan còn tặng quà, không khí trong phòng livestream vô cùng náo nhiệt.

Thực ra điều mà cư dân mạng không biết là, Tao Trư sở dĩ livestream từ sớm như vậy, chủ yếu là vì vợ anh đã giúp anh ký một bản "Hợp đồng phá đảo game" với công ty Penguin!

Trong thời hạn hợp đồng, nếu anh ta có thể là người đầu tiên phá đảo các cửa ải tiếp theo và mở khóa cốt truyện game mới, anh ta sẽ nhận được một khoản tiền thưởng phá đảo hậu hĩnh.

Hơn nữa, mỗi cửa ải đều có.

Nhưng nếu anh ta chây ì, hoặc không livestream, thì sẽ phải bồi thường một khoản tiền vi phạm hợp đồng trên trời.

Đương nhiên, trong lòng Sao Trư cũng có chút không cam tâm.

Là một streamer kỹ thuật, sao anh ta có thể gục ngã ngay ở cốt truyện tân thủ được chứ?

Huống hồ, tựa game đạo mộ này hiện tại đang hot như vậy, nếu anh ta không nắm bắt được làn sóng lưu lượng này, sau này làm sao còn trụ được trong giới streamer hàng đầu?

Chính vì những lý do này, nên khi Tiểu Linh Mẫn giúp anh ta ký bản hợp đồng đó, anh ta cũng không ngăn cản, vì đây cũng là điều anh ta muốn. "Cảm ơn các anh em đã donate." "Để đáp lại sự nhiệt tình của mọi người, hôm nay tôi sẽ lập một cái flag ở đây!" "Trong vòng 3 tiếng, tôi nhất định sẽ phá đảo!" "Nếu không sẽ gập bụng 300 cái!" Sao Trư tự tin tuyên bố trong phòng livestream.

Rất nhanh, dưới sự mong đợi của hàng vạn cư dân mạng, Sao Trư mặc bộ đồ cảm ứng cỡ lớn nhất, đeo cặp kính VR đặc chế hình mắt mèo, bắt đầu chuyến hành trình đạo mộ của mình trong ngày hôm nay.

Sau khi vào game, Sao Trư cũng theo lối mòn đã nghiên cứu từ trước, rất nhanh đã đến được ngôi mộ cổ của tướng quân và thuận lợi làm xuất hiện chiếc quan tài đỏ.

Lúc này, tim của cư dân mạng cũng đập thình thịch.

Sao Trư là streamer kỹ thuật đầu tiên phá đảo đến đây.

Nay anh ta tái xuất giang hồ, và lập flag 3 tiếng phá đảo, liệu có thành công không? … "Lão Hồ~ cậu mau xem, cái mặt nạ vàng này chắc chắn còn đáng tiền hơn…" Trong game, Vương Khải Toàn lại cười hì hì đưa chiếc mặt nạ đồng đến trước mặt Sao Trư.

Nhưng lần này, Sao Trư không thèm để ý đến Vương Khải Toàn, mà quay người nhìn về phía cây nến trắng đang cháy liu riu ở góc tường. "Vù~" Đột nhiên, một cơn gió lạnh quỷ dị thổi qua, ngọn lửa

trên nến lại một lần nữa tắt ngấm. "Hồ đại ca, nến tắt rồi…" Anh Tử lo lắng nhắc nhở bên cạnh. "Tôi biết." Sao Trư vô cùng bình tĩnh gật đầu, sau đó quay người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài đỏ.

Anh ta biết, nếu không có gì bất ngờ, cái nắp quan tài đó sắp sửa bay lên rồi. "Két~" Quả nhiên, ngay khi Sao Trư vừa nhìn vào chiếc quan tài đỏ, âm thanh quỷ dị khiến người ta sởn gai ốc lại một lần nữa vang lên. "Lão Hồ, tiếng gì vậy?" Vương Khải Toàn vẫn cầm đèn pin soi khắp mộ thất.

Tuy nhiên lúc này, Sao Trư lại mỉm cười nhạt. "Đây là… âm thanh của tử thần." Vừa dứt lời, chỉ thấy chiếc nắp quan tài đột ngột bật lên, bay thẳng vào mặt Sao Trư.

RẦM!!!

Tức thì, phòng livestream của Sao Trư lại một lần nữa chìm vào bóng tối.

Chương 63

【Nhân vật trong game đã tử vong】【Game thất bại, xin hãy cố gắng hơn…】 Nhìn dòng thông báo tử vong quen thuộc này, cư dân mạng suy sụp hoàn toàn.【Vãi chưởng~ Sao Trư anh đang làm cái gì vậy?

Nhìn thẳng vào tử thần à?】【Hay thật, các streamer khác đến đoạn này đều đang tìm cách chạy trốn, còn anh ta thì hay rồi, đứng yên cho nắp quan tài đập.】【Gã này không phải cũng muốn học chị Chu, dùng trò lầy để qua ải đấy chứ?】【Toang rồi, Sao Trư sắp bị chị Chu dắt lệch đường rồi!】【Mà nói chứ hai người họ không phải có gian tình gì đấy chứ?】【Không thể nào, một người đàn ông mỗi ngày nộp công lương 10 lần, còn đâu ra sức lực mà đi tìm gái khác?】【Nhưng mà vợ anh ta cũng có mấy ngày không tiện mà!】【Ngốc, mấy ngày đó có thể đi 'cửa sau' mà! (cười gian)】【Huyết chiến cũng không phải là không được. (cười xấu xa)】【Thanh niên manh động~~ (ảnh bà già)】 Cư dân mạng bây giờ đều đang nghi ngờ, có phải Sao Trư đã bị chị Chu làm hư rồi không.

Chiến thuật đàng hoàng không đi tìm tòi, lại đi chơi trò lầy lội.

Không phải nói là trong 3 tiếng sẽ phá đảo sao?

Thế này à??? … Lúc này, tại nhà Sao Trư, Tiểu Linh Mẫn cầm cây phất trần lông gà, tức giận tìm đến Sao Trư đang uống nước. "Chồng, anh có phải có gian tình với chị Chu không?

Cư dân mạng nói hết rồi, anh khai thật cho em." Sao Trư dở khóc dở cười: "Trời đất chứng giám vợ ơi, mỗi ngày anh đều bị em vắt cho khô kiệt rồi, còn đâu ra sức lực mà đi tìm chị Chu nữa." Tiểu Linh Mẫn nhíu mày: "Thế sao gần đây anh lại có nhiều trò mới thế?

Ngay cả tư thế cũng thay đổi, mấy hôm trước còn cắn tai em nữa." Sao Trư ngớ người: "Vợ ơi, em có phải lạc đề rồi không?

Chuyện gì với chuyện gì vậy?" "Khụ khụ~" Tiểu Linh Mẫn đỏ mặt ho khan hai tiếng, rồi nói tiếp: "Quay lại chuyện chính, vừa nãy rốt cuộc anh đang làm gì?

Chúng ta bây giờ đã ký hợp đồng với công ty Xí Nga rồi, nếu anh chây ì là chúng ta phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng trên trời đấy." Sao Trư vội vàng an ủi Tiểu Linh Mẫn: "Yên tâm đi vợ, anh biết mình đang làm gì, hơn nữa anh đã tìm ra cách qua ải rồi." "Cái gì?

Anh đã tìm ra cách qua ải rồi?

Nhưng vừa nãy rõ ràng anh chẳng làm gì cả mà?" "Haha~ ai nói anh không làm gì, không phải anh đã nhìn thẳng vào tử thần rồi sao?" "Nhìn thẳng vào tử thần?" "Đúng, tiếp theo em cứ xem màn trình diễn của anh là được, anh lên sóng đây!" Nói xong, Sao Trư lại một lần nữa vào game. … "Anh em, mọi người đừng cà khịa tôi nữa." "Tôi nói cho các người biết, có đôi khi chỉ có nhìn thẳng vào tử thần mới có thể chiến thắng tử thần!" "Người xưa có câu gì ấy nhỉ…" "Đúng rồi, chính là 'đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống'." Trên đường đến mộ tướng quân, Sao Trư chịu ấm ức giải thích với cư dân mạng đang cà khịa mình trong phòng livestream.

Nhưng lúc này, cư dân mạng đã mất hết lòng tin vào anh ta. 【Anh muốn ra vẻ thì nói thẳng đi, cái gì mà nhìn thẳng vào tử thần, anh nghĩ chúng tôi sẽ tin sao?】 【Ai~ một streamer kỹ thuật giỏi giang, không ngờ cũng bắt đầu sa đọa rồi.】 【Tỉnh lại đi Sao Trư, trò lầy lội chỉ vui nhất thời thôi, có kỹ thuật mới có thể sống sót.】 【Đúng vậy, người ta chị Chu ngoài trò lầy ra còn có nhan sắc và thân hình, còn anh ngoài kỹ thuật ra còn có gì?

Cân nặng ba trăm cân và mái tóc sắp hói à?】 【Tôi hối hận vì vừa

nãy đã tặng tên lửa cho Sao Trư, siêu quản, tôi giờ rút lại tiền còn kịp không?】 Bình luận trong phòng livestream vẫn sôi nổi, nhưng về cơ bản đều là cà khịa Sao Trư.

Một số cư dân mạng mới vào phòng livestream thấy vậy còn tưởng mình vào nhầm phòng.

Sao Trư vốn luôn được đánh giá tốt, sao lại có nhiều người chửi anh ta thế này? … Giữa những lời cà khịa của mọi người, Sao Trư lại một lần nữa đến ngôi mộ tướng quân.

Cốt truyện vẫn như cũ, Vương Khải Toàn lấy chiếc mặt nạ đồng từ trên xác cổ lông đỏ.

Nhưng lần này, chưa đợi nến tắt, Sao Trư đã dẫn Vương Khải Toàn và Anh Tử trốn ngay bên cạnh chiếc quan tài đỏ. "Két~" Giây tiếp theo, tiếng kêu quái dị quen thuộc lại vang lên.

Ngay sau đó, chiếc nắp quan tài đã cướp đi sinh mạng của vô số người chơi lại một lần nữa bật lên, rồi với tốc độ mắt thường khó thấy, nó lướt qua đầu Sao Trư trong nháy mắt. "——ẦM!" Theo một tiếng nổ lớn vang vọng trong mộ thất, chỉ thấy chiếc nắp quan tài kia đã đập thẳng vào cửa mộ, làm tung lên một đám bụi mù mịt.

Thấy cảnh này, những cư dân mạng vốn đang cà khịa, lúc này đều há hốc mồm.

Vãi chưởng!

Gã này thật sự phá đảo rồi!

Chương 64

…. 【Vãi, Tao Trư qua ải rồi kìa!】 【Tôi không nhìn lầm chứ?】 【Hóa ra muốn qua ải này chỉ cần trốn bên cạnh quan tài là được à, dễ quá vậy?】 【Đây có tính là lạm dụng bug không?】 【Mẹ nó, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, sao trước đây mình không nghĩ ra nhỉ!】 【Xem ra trước đây chúng ta đều trách lầm Tao Trư rồi.】 【Nói là ba tiếng phá ải, không ngờ cuối cùng chỉ mất hơn một tiếng, lợi hại thật!】 【6666...】 【Không hổ là người đàn ông mỗi ngày đều phải nộp 10 lần công lương!】 Phòng livestream của Tao Trư bùng nổ.

Tất cả mọi người đều không ngờ tới.

Tao Trư vậy mà thật sự đã lách qua được cửa ải này.

Hơn nữa chỉ thử đúng hai lần.

Quá lợi hại!!!

Phải biết rằng, trước đó khi các người chơi khác xông vào ải này, nắp quan tài cứ như có mắt vậy.

Bất kể họ trốn đi đâu, nó cũng sẽ bay tới với tốc độ mắt thường khó thấy.

Số người chơi chết dưới tay cái nắp quan tài đó, không có một nghìn thì cũng phải tám trăm rồi... "Ha ha ha..." "Xem ra tôi đoán không sai!" "Cái nắp quan tài này tuy sẽ nhắm vào người chơi mà lao tới, tốc độ lại nhanh đến khó né tránh." "Nhưng đòn tấn công của nó có điểm mù." "Và điểm mù này chính là khu vực xung quanh chiếc quan tài đỏ." "Chỉ cần chúng ta trốn vào đó trước khi nắp quan tài lao tới là có thể dễ dàng qua ải!" Sau khi thông quan, Tao Trư cũng lập tức bung xõa.

Hắn trực tiếp nhảy điệu rap bóng rổ của Khôn ca ngay trong mộ thất, khiến Anh Tử và Vương Khải Toàn đứng bên cạnh ngơ ngác không hiểu gì.

Anh bạn này... bị trúng tà à?

Đúng lúc này, Vương Khải Toàn và Anh Tử đột nhiên như nhìn thấy thứ gì đó đáng sợ.

Cả hai đứng ngây như phỗng tại chỗ, ánh mắt dán chặt vào phía sau lưng Tao Trư, trong con ngươi tràn ngập nỗi sợ hãi chưa từng có. "Lão... lão Hồ ~" "Phía sau cậu..." Vương Khải Toàn giọng run rẩy nhắc nhở Tao Trư vẫn đang lắc mông.

Tao Trư quay đầu lại, kết quả là ngay giây tiếp theo, hắn cũng sợ đến mức nhảy dựng lên tại chỗ: "Oh my lady gaga~" Trong tầm mắt, chỉ thấy cỗ cổ thi lông đỏ mặt mũi biến dạng, lúc này đã ngồi thẳng tắp trong quan tài.

Cặp mắt đen ngòm trống rỗng đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Bầu không khí kinh hoàng lập tức bao trùm toàn bộ mộ thất. 【Vãi chưởng~ Vãi chưởng~ Vãi chưởng~】 【Mẹ ơi~ Thi thể sống lại thật rồi.】 【Đây chắc chắn là cương thi rồi.】 【Anh Thúc phù hộ, A Di Đà Phật!!!】 【Cổ thi này ngồi trong quan tài sao trông vẫn cao thế nhỉ?】 【Xem ra cái nắp quan tài lúc nãy chắc là do nó đẩy.】 【Da trên mặt cổ thi này không còn nữa, đáng sợ quá.】 【Đây nhất định là kiệt tác của Vương Khải Toàn.】 Cư dân mạng cũng đều bị dọa chết khiếp.

Cỗ cổ thi lông đỏ này da thịt toàn thân thối rữa, trên mặt máu thịt be bét, tròng mắt gần như sắp rơi ra ngoài.

Cảnh tượng này, dù là cách màn hình, cũng đủ khiến người ta tê cả da đầu.

Quá đáng sợ.... "Đệt, lại ướt rồi à?" Lúc này, Tao Trư đã sợ đến mức chân mềm nhũn.

Hơn nữa hắn còn có thể cảm nhận rõ ràng, dưới đũng quần lại truyền đến một cảm giác ấm nóng.

Nếu không có gì bất ngờ, chắc là mình lại tè ra quần rồi.

Nhưng lúc này, Tao Trư đã không còn thời gian để ý đến những chuyện đó.

Tè thì tè thôi, dù sao cũng không phải lần đầu. "Ặc..." Lúc này, cổ thi lông đỏ ngồi trong quan tài cũng bắt đầu cử động.

Chỉ thấy nó chống hai tay vào thành quan tài từ từ đứng dậy, sau đó sải một bước dài, đi ra khỏi quan tài.

Chương 65

Thân hình cao gần ba mét, chỉ nhìn thôi cũng đủ tạo cho người ta một cảm giác áp bức mạnh mẽ. "Rầm!" Theo bước chân của cổ thi lông đỏ, cả mộ thất dường như rung chuyển.

Tao Trư hoàn toàn ngây người.

Mẹ kiếp!!!

Con quái vật biến thái thế này thật sự chỉ là thứ trong cốt truyện tân thủ thôi sao?

Tác giả game, tôi chửi mẹ ông nhé~ "Lão Hồ, cậu còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chạy đi..." Thấy cổ thi lông đỏ sắp đến gần, Vương Khải Toàn kéo Tao Trư bỏ chạy.

Anh Tử bên cạnh cũng không kịp bắn súng, vội vàng quay người chạy theo.

Ba người nhanh chóng chạy đến cửa mộ.

Vương Khải Toàn muốn đẩy cái nắp quan tài ra, nhưng lúc này nó đã kẹt cứng trong cửa mộ.

Dù hắn có dùng sức thế nào cũng không đẩy ra được. "Toang rồi, xem ra tên này muốn giữ chúng ta ở lại đây bầu bạn với nó rồi." Thấy nắp quan tài không đẩy được, Vương Khải Toàn cũng bỏ cuộc.

Hắn vội vàng quay người lại, tay nắm chặt cây xẻng công binh, ra vẻ muốn liều mạng với cổ thi lông đỏ!

Ở phía bên kia, Tao Trư cũng rút thanh đao chỉ huy mà trước đó đã chôm được ở doanh trại quân Quan Đông ra.

Nhưng dù có đao trong tay, Tao Trư vẫn rất hoảng sợ.

Vì hắn biết rõ, con quái vật lông đỏ trước mắt này hoàn toàn không phải là thứ mà ba người bọn họ có thể đối phó.

Tuy nhiên, ngay khi cổ thi lông đỏ đến gần, trong tầm nhìn của Tao Trư đột nhiên xuất hiện một thông báo: (Gợi ý game: Khi trộm mộ khó tránh khỏi việc gặp phải những "bánh ú" (cổ thi sống lại) đang ngủ say, có rất nhiều cách để đối phó với chúng, ví dụ như máu chó đen, móng lừa đen, đều là những đạo cụ trừ tà rất tốt) "Vãi chưởng~ Máu chó đen?

Móng lừa đen?" "Mẹ nó chứ bây giờ tôi đi đâu để kiếm mấy thứ này?" Thấy đạo cụ trừ tà mà game gợi ý, Tao Trư suýt nữa chửi thề.

Ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, mình biết kiếm mấy thứ đó ở đâu? "Đúng đúng đúng...

Móng lừa đen, sao mình lại quên mất thứ này nhỉ." Lúc này, Vương Khải Toàn nghe thấy lời than vãn của Tao Trư, đột nhiên lấy ra một cái móng lừa đen sì từ trong túi.

Tao Trư thấy vậy, liền ngây người.

Vãi chưởng!

Tên này vậy mà thật sự có mang theo móng lừa đen? ... 【Haha~ Xem ra thời khắc mấu chốt vẫn phải trông cậy vào anh Mập nhà ta!】 【Tên này nhất định là đã có chuẩn bị, chứ người bình thường ai lại mang theo thứ này bên mình!】 【Theo tôi thấy, Vương Khải Toàn này chắc chắn là một NPC cực kỳ quan trọng, Piao ca có qua được ải này hay không, có lẽ phải nhờ vào hắn rồi.】 【Vậy mà chị Chu bên phòng livestream kế bên lại xem tên mập này như công cụ, đúng là cười chết tôi rồi.】 Thấy Vương Khải Toàn lấy móng lừa đen ra từ trong túi, cư dân mạng cũng vô cùng ngạc nhiên.

Không ít người thậm chí còn cho rằng, NPC mập này có lẽ chính

là nhân vật chủ chốt giúp người chơi phá giải cửa ải cuối cùng.... "Anh Tử, tất cả yêu ma quỷ quái đều là hổ giấy cả..." "Chúng ta không sợ, trong tay chúng ta có móng lừa đen!" "Nó mà dám đến đây, chúng ta sẽ xử đẹp nó..." Vương Khải Toàn tay cầm móng lừa đen, lớn tiếng hét về phía cổ thi lông đỏ.

Nhưng qua giọng nói run rẩy của hắn, ai cũng có thể nghe ra, tên này bây giờ có lẽ còn sợ hơn bất cứ ai.

Quả nhiên... khi cổ thi lông đỏ ngày càng đến gần, Vương Khải Toàn vốn đang hùng hổ đòi xử đẹp đối phương, lập tức xìu xuống.

Chỉ thấy hắn hai tay bám vào cánh tay Tao Trư, hoảng hốt nói: "Lão Hồ~ Lão Hồ, nó đến rồi, nó đến thật rồi..." "Cậu có thể thương lượng với nó một chút không, chúng ta trả lại đồ cho nó." "Nếu mà động thủ, chẳng tốt cho ai cả." "Mọi người nên dĩ hòa vi quý chứ..." Tao Trư: ???

Chương 66

Tao Trư trực tiếp ngây người.

Hay cho tên mập chết tiệt này, hóa ra còn nhát gan hơn cả mình!

Tao Trư: "Mẹ nó, trong tay cậu không phải có móng lừa đen sao?

Sợ nó làm gì?

Lên mà khô máu với nó đi!" Vương Khải Toàn lại nuốt nước bọt: "Nhưng thứ này tôi cũng mới dùng lần đầu, không biết có tác dụng không nữa?" Tao Trư vô cùng chắc chắn nói: "Yên tâm, chắc chắn có tác dụng, tin tôi đi..." Nhìn ánh mắt quả quyết của Tao Trư, Vương Khải Toàn cũng bình tĩnh lại một chút.

Mà trong lòng Tao Trư cũng hiểu rõ, trong tình huống này, chỉ có ba người bọn họ phối hợp mới có cơ hội sống sót.

Nếu không, chỉ có một con đường chết. "Ặc..." Lúc này, cỗ cổ thi lông đỏ cao hơn 3 mét đã đi đến trước mặt bọn họ! "Anh Mập, đằng nào cũng chết, chúng ta cùng nhau liều mạng với nó đi!" Giờ phút này, Tao Trư tay cầm thanh đao võ sĩ dường như đã tìm lại được trạng thái khi chơi Yasuo.

Chỉ thấy hắn đặt ngang thanh đao chỉ huy trước ngực, giọng điệu kiên định nói: "Tôi chơi Yasuo yểm trợ cho cậu, cậu xông lên dùng móng lừa đen xử nó!" Vương Khải Toàn ngơ ngác: "Yasuo là ai?

Sao cậu lại muốn chơi hắn?" Tao Trư: "Cái này cậu đừng quan tâm, chỉ cần nhớ lời tôi nói là được." "Được, chúng ta cùng liều mạng với nó..." "Anh Tử, cô trốn kỹ đi, con quái vật này giao cho hai chúng tôi." Thấy dáng vẻ kiên định của Tao Trư, Vương Khải Toàn cũng quyết định liều một phen.

Hắn và Tao Trư nhìn nhau.

Dưới sự giao tiếp bằng ánh mắt, hai người lập tức đưa ra một quyết định.

Sau đó, Vương Khải Toàn trực tiếp giơ móng lừa đen lên lao về phía cổ thi lông đỏ.

Còn Tao Trư thì ra tay sau, hai tay nắm chặt thanh đao võ sĩ, nhanh chóng tấn công từ bên hông của cổ thi.

Hai người trước sau giáp công, phối hợp vô cùng ăn ý. 【Vãi chưởng~ Piao ca cuối cùng cũng cứng rồi!】 【Trận chiến BOSS cuối cùng sắp bắt đầu rồi sao?】 【Piao ca được Yasuo nhập quả nhiên trâu bò, khí thế hoàn toàn khác hẳn.】 【Piao ca cố lên!!!】 Thấy Tao Trư và Vương Khải Toàn phối hợp ra tay, cư dân mạng cũng đều phấn khích theo.... "Keng!" Trong game, thanh đao võ sĩ của Tao Trư chém trúng người cổ thi lông đỏ trước tiên.

Tuy nhiên, lớp da của cổ thi trông như đã thối rữa, nhưng lại vô cùng dai.

Cú chém này của Tao Trư đã dùng hết toàn lực, cũng chỉ có thể để lại một vệt trắng mờ trên người nó, không gây ra bất kỳ tổn thương thực chất nào. "Ặc..." Tuy nhiên, đòn tấn công của Tao Trư cũng đã thu hút sự thù hận của cổ thi lông đỏ.

Một đôi mắt đen ngòm đáng sợ lập tức khóa chặt vào người hắn. "Cơ hội tốt!" Lúc này, Vương Khải Toàn ở bên cạnh chớp lấy thời cơ, vội vàng nhét móng lừa đen trong tay vào miệng cổ thi lông đỏ.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, một chuyện dở khóc dở cười đã xảy ra.

Do chênh lệch chiều cao quá lớn, móng lừa đen trong tay Vương Khải Toàn chỉ chạm tới ngực của cổ thi, hoàn toàn không thể nhét vào miệng nó. "Mẹ nó, không với tới..." "Thôi kệ, lão tử cũng liều với

mày!" Lúc này Vương Khải Toàn cũng không biết lấy dũng khí từ đâu ra.

Thấy móng lừa đen không có tác dụng, hắn lại lập tức giơ xẻng công binh lên, không chút do dự mà đập xuống người cổ thi lông đỏ.

Nhưng đáng tiếc, cú đập này của hắn không những không để lại chút dấu vết nào trên người cổ thi, ngược lại còn làm chính mình bị rách hổ khẩu. "Tổ cha nhà mày, cứng thế?" Vương Khải Toàn ôm bàn tay phải đầy máu tươi, đau đến nhe răng trợn mắt.

Tuy nhiên, chưa kịp để hắn có hành động tiếp theo, cánh tay của cổ thi lông đỏ đã mang theo tiếng gió vung tới. "Bốp!" Vương Khải Toàn bị một tát bay xa mấy mét, cuối cùng đập mạnh vào tường mộ, phun ra một ngụm máu lớn.

Chương 67

"Khải Toàn huynh đệ..." Tao Trư muốn qua xem thương thế của Vương Khải Toàn, nhưng cổ thi lông đỏ lại sải một bước dài, chặn ngay trước mặt hắn.

Một bàn tay to lớn thối rữa đột ngột chộp về phía hắn. "Vãi chưởng~ Anh Tử, mau nổ súng..." Tao Trư hét lớn.

Anh Tử nghe vậy, vội vàng giơ súng săn lên bắn một phát vào cổ thi lông đỏ. "Đoàng" một tiếng, viên đạn tạo ra một lỗ hổng to bằng nắm tay trên lưng nó, nhưng dường như không có tác dụng gì.

Tuy nhiên, phát súng của Anh Tử đã thu hút sự chú ý của cổ thi.

Nó bỏ qua Tao Trư, quay người đi về phía Anh Tử. "Hồ đại ca, nó qua đây rồi..." "A..." Anh Tử dù sao cũng là phận nữ nhi, trước đây bắn lợn rừng thì còn được, bây giờ nhìn thấy cỗ cổ thi lông đỏ đáng sợ này, sợ đến mức viên đạn thứ hai cũng không nạp vào nổi.

Cuối cùng, cô dứt khoát ném cả khẩu súng săn về phía cổ thi lông đỏ, rồi co cẳng bỏ chạy. "Vãi chưởng~ Đồ phá của, vứt súng đi làm gì?" Tao Trư vội vàng chạy qua nhặt khẩu súng săn mà Anh Tử đã ném đi.

Ai ngờ tay vừa chạm vào báng súng, cổ thi lông đỏ đã giẫm một chân xuống. "Chết tiệt~" Trong lúc nguy cấp, Tao Trư đột nhiên nảy ra một kế.

Chỉ thấy hắn lăn một vòng trên đất, vừa né được đôi chân to lớn, vừa dùng thanh đao chỉ huy trong tay chém mạnh vào hạ bộ của đối phương. "Mẹ nó, hổ không ra oai mày tưởng tao là mèo bệnh à!" "Xem đây, Yasuo một đao, trước hết chặt đứt đường con cháu của mày!" "Keng!" Tuy nhiên, theo một tiếng kêu giòn tan vang lên, thanh

đao chỉ huy trong tay Tao Trư lại gãy làm đôi.

Mà Tao Trư nhất thời không thu lại được lực, cả người lao thẳng vào hạ bộ của cổ thi lông đỏ. "..." Tao Trư chỉ cảm thấy một mùi hôi thối nồng nặc ập đến, suýt nữa thì ngất đi.

Ngay sau đó, cơ thể hắn bị cổ thi lông đỏ nhấc lên bằng một tay.

Cổ thi một tay nắm lấy hai chân Tao Trư, một tay giữ chặt đầu hắn.

Sức mạnh kinh khủng khiến Tao Trư không có một chút cơ hội giãy giụa.

Sau đó, cổ thi lông đỏ dùng sức xé một cái. "Rắc" một tiếng!

Đầu của Tao Trư bị nó trực tiếp vặt xuống, dễ dàng như xé một người giấy.

Tầm nhìn lộn nhào xuống dưới, hình ảnh cuối cùng Tao Trư nhìn thấy là Anh Tử quỳ trên đất khóc nức nở, nhưng lại không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Rất nhanh, hình ảnh trong phòng livestream cũng dần trở nên mờ ảo, cuối cùng bị bóng tối nuốt chửng. 【Nhân vật trong game đã chết】 【Game thất bại, xin hãy cố gắng hơn...】 ... 【Vãi chưởng~!

Piao ca bị xé làm đôi rồi!】 【Mẹ nó, cổ thi lông đỏ này cũng lợi hại quá rồi, đao thương bất nhập, đánh thế nào đây?】 【Đồ ngốc~ Dùng móng lừa đen chứ, gợi ý trong game không phải đã nói rồi sao?】 【Nói thì dễ, cổ thi lông đỏ kia cao hơn ba mét, người thường làm sao nhét móng lừa đen vào miệng nó được?】 【Tiếc quá, tôi còn tưởng Piao ca lần này chắc kèo rồi chứ!】 【Đừng vội, Piao ca của chúng ta hiện vẫn là người đàn ông có tiến độ game nhanh nhất.】 【Mỗi ngày 10 lần rồi, không nhanh sao được?】 【Mà nói chứ, con quỷ lông đỏ này chắc là BOSS cuối của cốt truyện tân thủ rồi nhỉ?】

【Chắc là vậy...】 Tao Trư tuy đã "tạch" trong game, nhưng độ nổi tiếng trong phòng livestream của hắn vẫn cao ngất ngưởng, thậm chí còn có một lượng lớn người mới đổ vào.

Số người xem trực tuyến tăng vọt, quà tặng thì bay tới tấp!

Mà nguyên nhân dẫn đến tình trạng này, chỉ là vì hắn là người chơi đầu tiên gặp được cổ thi lông đỏ.

Giống như Trương Bàn Tiên đã nói trước đó, chơi loại game vượt ải này, ai phá ải nhanh hơn, người đó sẽ có được lượng truy cập lớn nhất.

Và Tao Trư đã làm được điều đó!...

Chương 68

Thượng Hải.

Bên trong biệt thự sang trọng.

Tao Trư lại một lần nữa bò xuống từ máy chạy bộ.

Quần áo trên người hắn lúc này đã ướt đẫm, ngay cả trên tóc cũng là mồ hôi lạnh nhớp nháp.

Đặc biệt là ở đũng quần, còn chảy ra một lượng lớn chất lỏng màu vàng.

Đúng vậy, hắn lại không nhịn được.

Hơn nữa lần này lượng còn nhiều hơn lần trước. "Trời ơi chồng ơi, sao anh lại tè ra nữa rồi?" Tiểu Linh Mẫn biết Tao Trư đã thoát game liền mở cửa chạy vào.

Cô trước tiên đỡ Tao Trư ngồi xuống ghế, sau đó đưa cho hắn một bộ quần áo sạch sẽ. "Mẹ nó, đáng sợ quá." "Lão tử lúc nãy đã liều mạng rồi mà vẫn không đánh lại được con thi thể lông đỏ đó." Sau khi thay quần áo xong, Tao Trư vẫn mặt mày ủ rũ.

Hắn bắt đầu hồi tưởng lại những chi tiết trong game.

Con thi thể lông đỏ đó không sợ đao kiếm chém, thậm chí súng săn của Anh Tử cũng không có tác dụng lớn.

Điều này cho thấy đối phương không có cảm giác đau, hoặc là sức phòng ngự rất cao.

Còn có sức mạnh kinh khủng của nó nữa, Vương Khải Toàn bị nó tát một phát bay xa mấy mét, nằm trên đất không dậy nổi.

Và cuối cùng, ngay cả chính hắn cũng bị đối phương dễ dàng bẻ

gãy cổ. "Hít~" Nghĩ đến cảm giác cổ bị xé toạc lúc đó, Tao Trư không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Cảm giác đó, thật sự quá đáng sợ.

Kết hợp những điểm trên, Tao Trư cuối cùng đi đến một kết luận, đó là không thể đối đầu trực diện, chỉ có thể dùng mưu.

Bởi vì cho dù có Anh Tử và Vương Khải Toàn giúp sức, hắn cũng tuyệt đối không thể địch lại cỗ thi thể lông đỏ đó.

Mà điểm mấu chốt để dùng mưu, chắc chắn nằm ở cái móng lừa đen trong tay Vương Khải Toàn.

Nhưng vấn đề lại nảy sinh.

Cỗ thi thể lông đỏ đó cao hơn ba mét, đúng là một gã khổng lồ.

Bọn họ dù có kiễng chân lên cũng không thể nhét móng lừa đen vào miệng đối phương được! "Chồng à, anh chơi game này ra nhiều mồ hôi quá!" "Mỗi lần chơi xong lại thay đồ cũng không phải là cách." "Hay là lát nữa đừng mặc quần áo nữa?" Lúc này, Tiểu Linh Mẫn cầm một túi đồ đi tới, cắt ngang dòng suy nghĩ của Tao Trư. "Ừm, game này chơi nhập tâm quá, không biết từ lúc nào đã bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, không mặc quần áo cũng được." Tao Trư cảm thấy vợ mình nói rất có lý, thế là liền cởi bộ quần áo vừa mới mặc vào. "Vợ ơi, quần áo bẩn phiền em nhé, anh đi livestream vượt ải tiếp đây." Nói với Tiểu Linh Mẫn một tiếng, Tao Trư chuẩn bị tiếp tục xông ải.

Tuy nhiên, hắn vừa nhảy lên máy chạy bộ, Tiểu Linh Mẫn đã gọi lại: "Chồng ơi đợi chút, lót cái này vào rồi hẵng chơi." Nói rồi, Tiểu Linh Mẫn đưa túi đồ trong tay qua. "Cái gì vậy?" Tao Trư nhận lấy túi đồ xem thử, khóe miệng lập tức co giật. "Hộ Thư Bảo???" "Vợ ơi, em nghiêm túc đấy à?" Tiểu Linh Mẫn chống hai tay bên hông, phồng

má nói: "Bảo anh lót thì cứ lót đi, nói nhảm nhiều thế." Tao Trư mặt đầy ngơ ngác: "Nhưng anh là đàn ông con trai, em bắt anh dùng cái này..." Tiểu Linh Mẫn ngắt lời: "Đàn ông con trai thì sao?

Ai bảo anh cứ tè dầm mãi, chẳng lẽ em phải giặt quần lót cho anh cả ngày à?" Tao Trư: "Anh không có ý đó, em có thể vứt luôn quần đi mà." Tiểu Linh Mẫn: "Không được, chúng ta phải tiết kiệm một chút, nhà còn phải trả góp tiền nhà, tiền xe, với lại dạo này em đang thích một cái túi xách..." Tao Trư: "..." Dưới sự uy hiếp của Tiểu Linh Mẫn, Tao Trư chỉ có thể mặt mày ấm ức lót một miếng "Hộ Thư Bảo" cỡ lớn vào trong quần.

Tiểu Linh Mẫn thấy vậy mới hài lòng cười: "Chồng ơi, đàn ông tốt là phải biết thương vợ, em giặt đồ sẽ hỏng tay, anh có thể thông cảm cho em mà đúng không?" Tao Trư đưa tay kéo kéo đũng quần: "Em nói gì cũng đúng, vậy bây giờ anh lên sóng được chưa?" Tiểu Linh Mẫn vui vẻ gật đầu: "Ừm, anh cố gắng thông quan nhé, em vào phòng livestream xem anh biểu diễn, yêu yêu!" Nói xong, cô vui vẻ chạy ra ngoài.

Chương 69

Tao Trư cũng không lãng phí thời gian nữa.

Hắn kéo lại miếng "Hộ Thư Bảo" bị kẹt trong đũng quần, sau đó đeo kính VR, một lần nữa đăng nhập vào game. ...

Khi Tao Trư bắt đầu cốt truyện mới, các streamer và người chơi khác cũng lần lượt bắt chước chiến thuật của hắn.

Trong số đó, người bắt trend nhanh nhất chính là Đại Tư Mã, cũng là một streamer game kỹ thuật.

Hắn gần như ngay sau khi nhận được tin đã lập tức xem lại bản ghi livestream của Tao Trư.

Và qua việc quan sát bản ghi, hắn còn tìm ra rất nhiều lỗ hổng trong chiến thuật của Tao Trư.

Ví dụ như khi Tao Trư đối phó với cỗ cổ thi lông đỏ, hắn cho rằng Tao Trư quá lỗ mãng.

Cầm thanh đao chỉ huy đi đối đầu làm gì?

Thứ đồ rách của bọn Nhật thì có tác dụng quái gì chứ?

Còn có đoạn Vương Khải Toàn cầm móng lừa đen xông lên.

Chiêu dương đông kích tây của Tao Trư không tệ, nhưng lại bỏ qua một yếu tố quan trọng, đó là chiều cao của cổ thi lông đỏ.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Tao Trư thất bại.

Nhưng, nếu lúc đó Vương Khải Toàn có chỗ để kê chân thì sao?

Ví dụ như cái quan tài đỏ, hay chính cơ thể của Tao Trư.

Đây đều là những thứ có thể dùng để kê chân mà!

Nếu lúc đó Vương Khải Toàn có thể đạp lên những thứ này, chắc chắn có thể nhét móng lừa đen vào miệng cỗ cổ thi đó.

Sau khi nghĩ thông những lỗ hổng trong chiến thuật của Tao Trư, Đại Tư Mã cũng lập tức vào game.

Hắn chuẩn bị tự mình kiểm chứng.

Cốt truyện vẫn như cũ.

Rất nhanh, Đại Tư Mã cuối cùng cũng gặp được cỗ cổ thi lông đỏ cao hơn ba mét. "Chết tiệt~ Chẳng trách lúc đó Tao Trư lại sợ đến tè ra quần." "Cảm giác áp bức của cổ thi lông đỏ này quả thật không phải đáng sợ bình thường." Nhìn cỗ cổ thi đang bò ra từ quan tài, Đại Tư Mã cũng không khỏi bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng hiểu tại sao lúc đó Tao Trư lại sợ đến tè ra quần.

Bởi vì có những thứ, lần đầu tiên nhìn thấy là đáng sợ nhất.

Sau đó cũng quen dần.

Mà Tao Trư là người đầu tiên mở khóa đoạn cốt truyện này.

Nỗi sợ hãi mà hắn phải đối mặt lúc đó, không phải người chơi nào khác cũng có thể so sánh.... "Anh Tử~ Cô đừng sợ, tất cả yêu ma quỷ quái đều là hổ giấy thôi." "Trong tay chúng ta có móng lừa đen, chúng ta sẽ xử đẹp nó..." Lúc này, thấy cổ thi lông đỏ đi tới, Vương Khải Toàn lại bắt đầu ra vẻ ta đây.

Đại Tư Mã bình tĩnh nói: "Không được, đối phó với thứ này, chúng ta không thể đối đầu trực diện." Vương Khải Toàn mắt sáng lên: "Lão Hồ, có phải cậu đã nghĩ ra cách gì rồi không?" "Ừm." Đại Tư Mã gật đầu, rồi chỉ tay về phía chiếc quan tài đỏ nói: "Lát nữa tôi sẽ dụ con cổ thi đó đi trước." "Cậu tìm cơ hội trèo lên trên cái quan tài đó!" "Sau đó tôi sẽ tìm cách dụ con cổ thi qua đó." "Đến lúc đó cậu

canh đúng thời cơ, nhét móng lừa đen vào miệng nó, hiểu chưa?" Vương Khải Toàn nghe vậy, vội vàng gật đầu: "Tôi hiểu rồi." Anh Tử lo lắng hỏi: "Hồ đại ca, vậy còn tôi?" Đại Tư Mã nói: "Cô cầm súng săn ở bên cạnh yểm trợ chúng tôi, nếu một trong hai chúng tôi gặp nguy hiểm, cô lập tức nổ súng." "Được, tôi biết rồi." Anh Tử tuy rất sợ hãi, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.... "Vút!" Sắp xếp xong kế hoạch tác chiến, Đại Tư Mã liền rút đao chỉ huy xông lên trước.

Tuy nhiên hắn không chọn tấn công trực diện, mà sau khi lao đến trước mặt cổ thi lông đỏ, liền lăn một vòng sang bên cạnh, rồi co giò bỏ chạy.

Chương 70

Cổ thi lông đỏ thấy vậy, lập tức đuổi theo.

Một người một thi bắt đầu chơi trò rượt đuổi trong mộ thất.

Ở phía bên kia, Vương Khải Toàn cũng chớp lấy thời cơ, lén lút mò đến bên cạnh chiếc quan tài đỏ.

Sau đó nhân lúc cổ thi lông đỏ không chú ý, nhanh chóng trèo lên trên. "Lão Hồ, bên này tôi chuẩn bị xong rồi." Vương Khải Toàn cầm móng lừa đen, lớn tiếng gọi Đại Tư Mã.

Đại Tư Mã nghe vậy, lập tức chạy về phía Vương Khải Toàn.

Cỗ cổ thi lông đỏ bám sát ngay sau lưng hắn.

Tên này tuy động tác có phần chậm chạp, nhưng mỗi bước đi đều có thể sải xa hơn hai mét, người thường thật sự không chạy lại.

Rất nhanh, Đại Tư Mã đã dụ được cổ thi lông đỏ đến chỗ Vương Khải Toàn.

Mà lúc này cổ thi lông đỏ vẫn chưa nhận ra mình đã bị gài bẫy, vẫn bám sát theo sau Đại Tư Mã. "Lão Hồ, làm tốt lắm!" Thấy cổ thi lông đỏ theo sau Đại Tư Mã đi tới, Vương Khải Toàn đang đứng trên quan tài liền cầm móng lừa đen nhảy qua.

Nhưng lúc này, cỗ cổ thi dường như cũng đã phát hiện ra Vương Khải Toàn, bước chân vốn đang đuổi riết đột nhiên dừng lại một chút. "Vãi chưởng~ Không đủ khoảng cách..." Vương Khải Toàn hét lớn.

Hắn vốn đã tính toán khoảng cách, nhưng ai ngờ được, cổ thi lông đỏ lại dừng lại giữa chừng? "Mau đạp lên lưng tôi..." Trong gang tấc, Đại Tư Mã xả thân lao ra, dùng lưng của mình làm điểm tựa cho Vương Khải Toàn.

Mà Vương Khải Toàn cũng nhân cơ hội này, trực tiếp nhét móng lừa đen trong tay vào miệng cổ thi lông đỏ. ... "Ọc!" Ngay khoảnh khắc Vương Khải Toàn nhét móng lừa đen vào miệng thi thể, cỗ cổ thi lông đỏ vốn đang hùng hổ lập tức bị định tại chỗ, không động đậy! 【Vãi~ Nhét vào rồi!】 【Lầu trên nói chuyện xin nói cho đầy đủ, không thì tôi tố cáo anh tội khiêu dâm đấy.】 【???】 【Trâu bò~ Cú kê lưng cuối cùng của Đại Tư Mã quá đỉnh.】 【Đúng vậy, nếu không có cú kê lưng đó của anh ấy, tên mập Vương Khải Toàn kia không thể nào nhét móng lừa đen vào miệng cổ thi được.】 【Không hổ là người đàn ông thường xuyên tập gym, khả năng phản ứng này đúng là tuyệt vời!】 【Kim Luân Tư Mã, YYDS!!!】 Cư dân mạng đều sôi sục.

Cú kê lưng vừa rồi của Đại Tư Mã, tuy trông có chút hèn mọn, nhưng lại phát huy tác dụng quan trọng vào thời khắc mấu chốt!

Thậm chí còn trở thành điểm nhấn của toàn bộ cốt truyện, khiến kết cục vốn đang đi đến thất bại lập tức được đảo ngược.

Đơn giản là quá ngầu!!!...

Trong game. "Tốt quá rồi lão Hồ~ Chúng ta thành công rồi!" "Xem ra sách nói không sai, móng lừa đen này thật sự rất có tác dụng!" Vương Khải Toàn đá đá vào cỗ cổ thi lông đỏ, phát hiện đối phương thật sự không còn động tĩnh, hắn lúc này mới hạ cây xẻng công binh trong tay xuống. "Hồ đại ca, anh lợi hại thật!" Anh Tử trốn trong góc thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cả hai đều rất cảm kích Đại Tư Mã.

Bởi vì trong lòng họ đều biết rõ, vừa rồi nếu không có sự chỉ huy và dụ địch của Đại Tư Mã, chỉ dựa vào hai người họ thì không thể nào khống chế được cỗ cổ thi lông đỏ này. 【Độ hảo cảm của Anh Tử với bạn +10】 【Độ hảo cảm của Vương Khải Toàn với bạn

+15】 Lúc này, hai dòng thông báo đột nhiên xuất hiện.

Đại Tư Mã lại một lần nữa nhận được hảo cảm từ Anh Tử và Vương Khải Toàn.

Nhưng lúc này, Đại Tư Mã lại không vui nổi.

Bởi vì hắn phát hiện, sau khi mình phối hợp với Vương Khải Toàn khống chế cổ thi lông đỏ, cốt truyện tân thủ vậy mà vẫn chưa kết thúc.

Chương 71

Chuyện gì thế này?

Lẽ nào... khống chế cổ thi lông đỏ không được tính là thông quan thành công? "Đinh!" Quả nhiên.

Ngay khi ý nghĩ này vừa nảy sinh trong đầu Đại Tư Mã, trước mắt hắn lại xuất hiện một gợi ý game: (Gợi ý game: Hiệu quả của móng lừa đen này chỉ có thể duy trì trong 30 giây, xin hãy nhanh chóng rời khỏi mộ thất) "Tổ cha nhà mày~ Thật sự bị mình đoán trúng rồi?" Đại Tư Mã lập tức chửi ầm lên.

Vừa rồi để hỗ trợ Vương Khải Toàn nhét móng lừa đen vào miệng cổ thi, hắn đã phải để người khác đạp lên lưng mình.

Kết quả chỉ đổi lại được 30 giây hiệu quả định thân?

Thế này thì chơi cái quái gì nữa!!!

Tác giả game, tôi đang chửi mẹ ông đấy... "Anh Tử, Khải Toàn huynh đệ, mau đi bẩy nắp quan tài..." "Móng lừa đen chỉ có thể tạm thời khống chế tên này, chúng ta không còn thời gian nữa." Tuy trong lòng đã hỏi thăm tổ tông mười tám đời của tác giả game này, nhưng Đại Tư Mã vẫn lập tức dẫn Anh Tử và Vương Khải Toàn chạy đến cửa mộ.

Hắn và Vương Khải Toàn dùng cọc sắt và xẻng công binh nêm vào khe cửa, muốn dùng nguyên lý đòn bẩy để bẩy nắp quan tài ra.

Anh Tử cũng đến giúp một tay.

Nhưng đáng tiếc, cho dù kết hợp sức mạnh của cả ba người, nắp quan tài vẫn kẹt cứng trong cửa mộ không nhúc nhích.

Dù họ có dùng sức thế nào cũng không có tác dụng.

Lần này, Đại Tư Mã hoàn toàn sụp đổ.

Hắn vốn tưởng mình có thể trở thành người chơi đầu tiên thông quan phó bản tân thủ, không ngờ cuối cùng lại bị kẹt ở cửa mộ. "Không được rồi lão Hồ, cái nắp quan tài này đã bị kẹt cứng trong khe cửa rồi..." Vương Khải Toàn lo lắng nói.

Đại Tư Mã lại dùng sức bẩy mấy cái, đang định nói gì đó, ai ngờ lúc này, Anh Tử ở bên cạnh đột nhiên hét lớn lên. "Hồ đại ca, anh Mập, hai người mau nhìn kìa, nó hình như động đậy rồi..." Đại Tư Mã và Vương Khải Toàn quay đầu lại, chỉ thấy cỗ cổ thi lông đỏ vốn đã bị đinh thân, lại tự mình đưa tay lấy móng lừa đen trong miệng ra. "Lão Hồ, làm sao bây giờ, cậu mau nghĩ cách đi?" Vương Khải Toàn quay đầu nhìn Đại Tư Mã, mặt đầy lo lắng hỏi.

Đại Tư Mã lúc này cũng hết cách: "Còn có thể làm sao nữa, chỉ có thể liều mạng với nó thôi..." Nói xong, hắn vội vàng lấy khẩu súng săn trong tay Anh Tử, sau đó nhắm vào đầu cỗ cổ thi lông đỏ mà nổ một phát súng. "Đoàng" một tiếng, nửa bên mặt của cổ thi lông đỏ bị đạn bắn thủng một lỗ.

Thịt thối nát văng ra cùng với tròng mắt, khiến khuôn mặt vốn đã đáng sợ của đối phương lập tức trở nên kinh dị hơn. "A..." Anh Tử tại chỗ sợ hãi hét lên.

Mà những cư dân mạng nhát gan trong phòng livestream của Đại Tư Mã cũng đều che mắt lại.

Họ không dám nhìn thẳng vào cảnh tượng kinh hoàng đó nữa.

Không lâu sau, Đại Tư Mã bị kẹt trong mộ thất, lại một lần nữa bị cổ thi lông đỏ tiễn ra khỏi game.

Hơn nữa còn chết thảm hơn cả Tao Trư, đầu bị giẫm nát! "Mẹ nó, khó quá..." "Tác giả của game này có phải là người không vậy?" "Một

cốt truyện tân thủ mà khó đến thế này, ai mà qua nổi." Sau khi thoát game, Đại Tư Mã mồ hôi đầm đìa nằm trên máy chạy bộ, thở hổn hển.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một dòng bình luận đột nhiên lướt qua, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người: 【Tin nóng, tin nóng!

Chị Chu bên kênh kế bên đã qua màn cốt truyện tân thủ rồi!】 ...

Chương 72

"Cái quái gì vậy?" "Chu tỷ qua được màn tân thủ rồi à?" Nhìn dòng bình luận đang từ từ trôi qua, Đại Tư Mã đơ cả người!

Độ khó của màn tân thủ trong game đạo mộ này cao đến mức nào, ngay cả streamer game online hàng đầu như gã và Tao Trư cũng phải bỏ mạng.

Còn Trương Bàn Tiên, kẻ sở hữu 60 triệu fan hâm mộ, sau khi chơi nửa ngày cũng tự kỷ tại chỗ, đến ngày hôm sau vẫn chưa dám bật stream.

Về phần những cao thủ game online, streamer kỹ thuật khác, tất cả đều ngã gục trên con đường thông quan.

Hoặc là bị mũi tên lửa ma trơi thiêu thành người lửa, hoặc là bị nắp quan tài đè chết, hoặc là giống như gã và Tao Trư, bị con cổ thi lông đỏ hành cho đến chết.

Có thể nói là thương vong thảm trọng.

Mà Chu Tiểu Di kia trước đây chỉ là một bình luận viên game mà thôi.

Sau này vì ngoại hình nổi bật, lại thích chơi những trò lầy lội, nên mới chuyển sang làm streamer game online!

Với cái trình độ chơi game nửa vời của cô, làm sao có thể qua được màn tân thủ của game đạo mộ này chứ?

Thực ra không chỉ Đại Tư Mã có thắc mắc này trong lòng.

Những cư dân mạng trong phòng livestream của gã cũng không tin Chu Tiểu Di có thể thông quan. 【Vãi chưởng~ Chu tỷ vậy mà qua được màn tân thủ rồi?

Thật hay đùa vậy?】【Chắc chắn là giả rồi, thằng cha gửi bình luận này tám phần là từ phòng stream của Chu tỷ qua đây lôi kéo người, mục đích là lừa chúng ta qua đó câu view thôi.】【Tôi cũng thấy vậy, bây giờ rất nhiều streamer kỹ thuật đã đánh đến ải cổ thi lông đỏ rồi, còn Chu tỷ đến giờ hình như còn chưa mở được cái nắp quan tài kia nữa, fan trong phòng stream của cô ấy sắp bỏ đi hết rồi.】【Để câu view mà dùng cả chiêu bẩn này, chất lượng fan của Chu tỷ kém thật!】【Ai~ Nói đi cũng phải nói lại, Chu tỷ cũng đáng thương thật, cô ấy là người đầu tiên chơi game này, kết quả chỉ húp được miếng canh nóng hổi, còn lại fame đã bị các streamer khác cướp sạch.】【Ha ha~ Bây giờ người cướp fame đâu chỉ có mấy streamer hot trên mạng, còn có cả những ngôi sao lớn nữa.

Tôi nghe nói cả sếp Dương và Nhiệt Ba, còn có Triệu Tiểu Cốt cũng đang chơi đó.】【Không phải chứ?

Game này bây giờ đã hot đến cả giới giải trí rồi à?】【Chứ còn gì nữa, biết đâu sau này còn ra cả phim điện ảnh và phim truyền hình liên quan ấy chứ!】【Má ơi~ Kích thích quá đi!】Bình luận liên tục trôi qua.

Mọi người đều cho rằng dòng bình luận này chắc chắn là giả!

Với trình độ chơi game của Chu tỷ, làm sao có thể thông quan được chứ?

Tuy nhiên, đúng lúc này, trên đầu phòng livestream của Đại Tư Mã, một loạt banner tên lửa bất ngờ xuất hiện: 【Chúc mừng 'Bọ hung không nói chuyện' tặng {Tên lửa siêu cấp} x10!】【Lời nhắn: Chúc mừng Chu tỷ trở thành người chơi đầu tiên thông quan màn tân thủ, tung hoa!

Tung hoa!】【Chúc mừng 'Anh họ của Ách Ba' tặng {Tên lửa siêu cấp} x12!】【Lời nhắn: Chị họ quả không hổ là đại lão nắm

trong tay chiến thuật thông quan, xin nhận của em một lạy!!!】【Chúc mừng 'Ngốc Tiểu Muội' tặng {Tên lửa siêu cấp} x5!】【Lời nhắn: Đã bảo là phải đợi tớ, cậu lại tự mình thông quan trước, đáng ghét, bữa tối cậu mời đó!!!】【Chúc mừng...】Nhìn những banner tên lửa liên tục hiện lên, cư dân mạng lúc này mới nhận ra, Chu Tiểu Di thật sự đã thông quan rồi.

Nếu không, fan của cô ấy làm sao có thể tặng nhiều tên lửa siêu cấp như vậy trong một lúc?

Trông không giống như đang đùa chút nào!

Và cùng với sự xuất hiện của những banner tên lửa này, cư dân mạng cũng như thủy triều, ồ ạt kéo sang phòng livestream của Chu Tiểu Di.

Ngay cả Đại Tư Mã và Tao Trư, những streamer hàng đầu đang livestream, cũng đi qua xem.

Bởi vì họ cũng rất muốn biết, rốt cuộc Chu Tiểu Di đã thông quan bằng cách nào...

Mà lúc này, phòng livestream của Chu Tiểu Di đã chìm vào màn hình đen.

Nhưng không giống như màn hình đen khi những người chơi khác thất bại, trong khung hình của Chu Tiểu Di không hề xuất hiện dòng chữ tử thần【Game thất bại, cố gắng hơn nhé】.

Mà bên dưới màn hình, fan của Chu Tiểu Di vẫn đang liên tục tặng quà, hô hào "6666" các kiểu.

Rõ ràng, Chu Tiểu Di thật sự đã thông quan! "Xoẹt xoẹt xoẹt..." Đúng lúc này, một khung cảnh hoàn toàn mới dần dần xuất hiện trên màn hình.

Đó là một con hẻm nhỏ cũ kỹ nhưng vô cùng sạch sẽ, gọn gàng.

Trông có chút giống những con ngõ tứ hợp viện ở kinh thành cổ.

Chương 73

Ngay sau đó, giọng nói tường thuật ngoài khung hình từng xuất hiện trong đoạn CG mở đầu cũng từ từ vang lên: 【Hồ Bát Nhất: Sau khi trở về từ ngôi mộ cổ thời Liêu-Kim, tôi và Bàn tử đã quay lại kinh thành.】 【Hồ Bát Nhất: Vì không có tiền sinh sống, chúng tôi đã giao những thứ mang ra từ mộ cho Đại Kim Nha, nhờ hắn bán giúp.】 【Hồ Bát Nhất: Cũng chính lúc đó, Đại Kim Nha đã giới thiệu cho hai chúng tôi một công việc, nghe nói là đi cùng một đội khảo cổ, đến vùng biên cương tìm kiếm di tích của một thành cổ.】 【Hồ Bát Nhất: Theo lời Đại Kim Nha, đội khảo cổ đó muốn tìm một người biết thuật 'phân kim định huyệt' để làm người dẫn đường, hắn đã tiến cử tôi, và đội khảo cổ đó cũng rất hứng thú với tôi.】 【Hồ Bát Nhất: Tôi nghĩ đây là một cơ hội kiếm tiền tốt, nên đã vui vẻ đồng ý.】 【Hồ Bát Nhất: Tuy nhiên, tôi không bao giờ ngờ rằng, chính vì quyết định này của mình, đã đẩy tôi và Bàn tử từng bước một tiến vào một vực thẳm đầy rẫy chết chóc và lời nguyền.】 【Hồ Bát Nhất: Và trong đội khảo cổ đó, tôi cũng đã gặp được người mà cả đời này tôi không thể nào quên.】 【Hồ Bát Nhất: Tên cô ấy là Dương Tuyết Lệ, một người Hoa kiều mang quốc tịch Mỹ, đồng thời, cô ấy cũng là... cháu ngoại của thủ lĩnh Bàn Sơn đời đó, Già Cô Tiếu!】 ...

Nghe giọng nói tường thuật quen thuộc này, cư dân mạng đều sôi sục cả lên.

Đặc biệt là những người vừa mới tràn vào phòng livestream, càng không nhịn được mà trừng lớn mắt. 【Ôi đệt~ Chu tỷ thật sự đã làm được việc mà người khác không làm được.】 【Xem ra lời đồn là thật, Chu tỷ thực sự quen biết tác giả game, hơn nữa còn có gian tình với anh ta!】 【Nhưng lỡ tác giả game này cũng là con gái thì sao?】

【Huynh đệ, đôi khi giới tính đừng nên cứng nhắc quá, biết song long không?

Nó vẫn có thể mang lại cho cậu cảm giác vượt xa sức tưởng tượng đấy!】【Mẹ nó, có ai quay lại màn hình không, tôi muốn xem Chu tỷ thông quan thế nào?】【Tất nhiên là có rồi, ngay trên trang chủ của phòng livestream đó, tự đi mà tìm!】【Ha ha~ Cách thông quan của Chu tỷ đảm bảo sẽ khiến các người rớt cằm cho xem!】Bình luận trong phòng livestream điên cuồng trôi qua.

Thấy Chu tỷ thật sự đã mở khóa được cốt truyện mới, những streamer và người chơi tìm đến đây thậm chí còn không kịp xem đoạn CG của cốt truyện mới.

Họ vội vàng nhấn vào trang chủ phòng livestream của Chu tỷ, sau đó tìm đến đoạn video quay lại cảnh thông quan, rồi háo hức xem ngay: Trong đoạn video, chỉ thấy Chu tỷ đang cùng Anh Tử và Vương Khải Toàn mở quan tài trong mộ thất.

Rõ ràng, lần này Chu tỷ cũng đã khôn ra rồi.

Cô biết chỉ dựa vào sức một mình không thể di chuyển nắp quan tài.

Vì vậy, cô đã bắt chước chiến thuật của Tao Trư, ở ải đầu tiên dùng cách trèo cây bắn súng để hạ gục con lợn rừng đã húc mình không biết bao nhiêu lần.

Chính vì vậy, sau đó Anh Tử đã không rời đội, mà cùng cô đến Tướng quân mộ.

Khoan đã...

Tại sao đằng sau Anh Tử còn có 4 con chó săn?

Lúc này, có cư dân mạng đột nhiên chú ý thấy sau lưng Anh Tử hình như còn có 4 cái bóng.

Nhìn kỹ lại, thì ra là 4 con chó săn.

Hay lắm!

Lần này Chu tỷ còn xúi giục Anh Tử mang cả 4 con chó săn của cô ấy vào mộ thất.

Phải biết rằng, trước đây khi những người chơi khác xuống Tướng quân mộ, Anh Tử đều buộc 4 con chó săn của mình ở bên ngoài đường hầm...

Cốt truyện tiếp theo cũng tương tự.

Chu tỷ dẫn Vương Khải Toàn và Anh Tử trốn quanh quan tài đỏ, nhờ đó tránh được việc bị cổ thi lông đỏ đẩy nắp quan tài ra.

Sau đó là đến màn diệt thi đầy căng thẳng và kịch tính.

Thấy đến đây, tất cả cư dân mạng đều nín thở hồi hộp.

Trong số họ cũng có một số người đã từng đối mặt trực tiếp với con cổ thi lông đỏ đó, biết rằng thực lực của đối phương vô cùng khủng bố.

Đao thương bất nhập, sức mạnh vô cùng.

Hoàn toàn không phải là thứ người thường có thể chống lại!

Vậy vấn đề là, Chu Tiểu Di, người suốt cả chặng đường luôn nhút nhát, qua ải toàn dựa vào may mắn và ăn vạ, đã làm cách nào để tiêu diệt con cổ thi lông đỏ đó?

Chẳng lẽ là vì có thêm 4 con chó săn sao?

Với sự nghi hoặc đó, mọi người tiếp tục xem. "Anh Tử, nhanh~ Thả chó cắn nó..." Trong màn hình, Chu Tiểu Di vừa run lẩy bẩy trốn sau lưng Anh Tử, vừa xúi giục Anh Tử để 4 con chó săn xông lên cắn cổ thi lông đỏ.

Anh Tử thả dây xích chó.

Chương 74

"Gâu gâu gâu~" Trong khoảnh khắc, 4 con chó săn như ngựa hoang thoát cương, lao thẳng về phía cổ thi lông đỏ. 4 con chó săn và cổ thi lông đỏ ngay lập tức lao vào cắn xé nhau.

Vì tình hình chiến đấu khá hỗn loạn, Anh Tử chỉ có thể đứng một bên giơ súng săn nhắm bắn, nhưng mãi không dám nổ súng.

Có lẽ là sợ mình sẽ bắn nhầm 4 con chó săn!

Còn Vương Khải Toàn, người vốn là chủ lực tấn công, lúc này cũng chỉ có thể đứng tại chỗ, căng thẳng quan sát.

Hết cách, đây là một trận cận chiến giữa dã thú và cương thi.

Người thường căn bản không giúp được gì. "A hú~~" Rất nhanh, cùng với một tiếng kêu thảm thiết vang lên, chỉ thấy một trong những con chó săn đã bị cổ thi lông đỏ nhấc bổng lên và xé thành hai mảnh.

Máu tươi màu đỏ sẫm cùng nội tạng văng đầy đất.

Cảnh tượng cực kỳ máu me khiến không ít cư dân mạng cảm thấy dạ dày cuộn trào, suýt nữa thì nôn ra.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một cảnh tượng kỳ lạ đã xảy ra.

Chỉ thấy con cổ thi lông đỏ sau khi xé xác con chó săn, trên người nó cũng bắt đầu bốc lên một lượng lớn khói trắng, hơn nữa còn gầm lên thảm thiết, trông có vẻ vô cùng đau đớn. "Vãi~ Là máu chó đen, con chó săn đó màu đen, sao trước đây mình không nghĩ ra nhỉ?" Thấy đến đây, Đại Tư Mã mới bừng tỉnh ngộ.

Thì ra lý do Chu tỷ mang 4 con chó săn xuống mộ, chính là để hiến tế 4 con chó này!

Trước đây game hình như đã có gợi ý, máu chó đen cũng có tác dụng trừ tà.

Sao mình lại không nghĩ ra điểm này chứ?

Đại Tư Mã tưởng rằng bí quyết thông quan của Chu tỷ nằm ở 4 con chó săn đó.

Nhưng rất nhanh, gã phát hiện mình đã sai.

Bởi vì máu chó đen chỉ có thể khiến con cổ thi lông đỏ chịu chút đau đớn, chứ không thể trực tiếp giết chết nó.

Hơn nữa, 4 con chó săn tuy hung dữ vô cùng, nhưng so với cổ thi lông đỏ, chênh lệch vẫn quá lớn.

Không bao lâu sau, cả 4 con chó săn đều bị cổ thi lông đỏ giết chết.

Một trong số đó thậm chí còn bị nó cắn nát sọ ngay tại chỗ.

Nghe tiếng nhai "rôm rốp" đó, không ít cư dân mạng cảm thấy da đầu tê dại. "Vãi chưởng~ Chuyện gì vậy?" "Chẳng lẽ bí quyết thông quan của Chu tỷ không nằm ở 4 con chó săn này?" Tao Trư đang xem lại video livestream, lúc này cũng ngơ ngác.

Gã cũng giống như Đại Tư Mã, trước đó cũng tưởng rằng Chu tỷ dựa vào 4 con chó săn mới qua được ải.

Nhưng bây giờ xem ra, rõ ràng là không phải! "A~ Anh Tử, mau nổ súng đi..." Trong màn hình, nhìn thấy con cổ thi lông đỏ đang uống máu tươi lại tiến về phía mình, Chu tỷ lập tức hét lên thất thanh.

Mà Anh Tử, người vừa mất đi 4 con chó cưng, lúc này cũng không do dự.

Cô vội vàng nhắm họng súng vào đầu lâu của con cổ thi lông đỏ.

Tuy nhiên, ngay khi Anh Tử chuẩn bị bóp cò, Chu Tiểu Di ở phía sau lại đột nhiên hét lên, đồng thời còn vòng tay ôm lấy eo cô.

Bị Chu Tiểu Di làm như vậy, súng săn trong tay Anh Tử lập tức chệch hướng, bắn về phía nóc mộ thất.

Chương 75

"Rắc" một tiếng, viên đạn vừa hay bắn trúng vào ngói lưu ly chứa dầu trên nóc mộ thất.

Mái ngói vỡ tan.

Giây tiếp theo, một lượng lớn dầu cháy Tây Vực, mang theo ngọn lửa nóng hổi, như sao băng rơi xuống. "Chết tiệt~" Vương Khải Toàn thấy tình hình không ổn, vội vàng nép vào rìa mộ thất.

Còn con cổ thi lông đỏ di chuyển chậm chạp thì không may mắn như vậy.

Thân hình nó vốn đã to lớn, lúc này trong mộ thất chẳng khác nào một tấm bia sống.

Cùng với dầu cháy Tây Vực trút xuống, thân thể nó nhanh chóng bốc cháy.

Cùng lúc đó, cả gian mộ thất cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Trên tường mộ bắt đầu xuất hiện vô số vết nứt. "Lão Hồ, nắp quan tài lỏng rồi..." Lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên hét lớn.

Chu Tiểu Di quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chiếc nắp quan tài vốn bị kẹt cứng ở cửa mộ, vậy mà thật sự đã lung lay. "Nhanh, bẩy nó ra..." Chu Tiểu Di mừng như điên.

Cô vội vàng cùng Vương Khải Toàn dùng xà beng sắt bẩy nắp quan tài ra. "Ầm" một tiếng, nắp quan tài bị ném mạnh xuống đất.

Cửa mộ cuối cùng cũng đã thông.

Ba người Chu tỷ nhìn nhau cười, sau đó dìu nhau rời khỏi mộ thất!

Ngay sau đó, màn hình tối đen.

Đoạn video quay lại đến đây là kết thúc. ... 【Vãi~ Thì ra chỉ cần bắn thủng nóc mộ là có thể thông quan!】 【Khó tin thật, dễ quá vậy?】 【Nhưng mà dung nham chảy xuống từ nóc mộ trông quen quen thế nhỉ!】 【Khoan đã...

Đó không phải là dung nham mà chúng ta đào mộ ở bên ngoài lúc trước, phun ra từ dưới lòng đất sao?】 【Hay lắm~ Thì ra cái gò đất mà chúng ta đào trước đó, chính là nóc của gian chủ mộ thất này!】 【Không ngờ cơ quan trong mộ cổ này, không chỉ có thể trở thành nguy hiểm chí mạng, mà còn có thể là chìa khóa để chúng ta thông quan!】 【Cơ quan trong mộ liên kết chặt chẽ với nhau, tác giả game này chi tiết quá.】 【Xem ra sau này chơi game này, chúng ta phải tìm hiểu trước môi trường và bố cục xung quanh mộ thất, nếu không, dù cách thông quan ở ngay bên cạnh, chúng ta cũng không phát hiện ra được.】 【Đúng vậy, chỉ tiếc là không tìm thấy cái yếu tắc Quan Đông quân, không lấy được phần thưởng ẩn rồi.】 【Ha ha~ Vừa rồi không phải có người nói sao?

Chơi game này cần phải tìm hiểu trước bố cục môi trường xung quanh mộ thất, biết đâu cái yếu tắc Quan Đông quân đó ở ngay vách bên cạnh mộ thất thì sao, lần sau cậu lấy đồ đập thủng tường mộ, có khi lại tìm thấy nó đấy.】 【Phụt~ Nếu mà đơn giản như vậy thì tốt quá...】 ...

Xem xong đoạn video thông quan của Chu Tiểu Di, cư dân mạng lập tức bàn tán sôi nổi trong phòng livestream của cô.

Chu Tiểu Di có thể dùng cách này để qua ải, đây là điều họ không bao giờ ngờ tới.

Vận may này cũng quá tốt rồi!... "Mẹ nó, thì ra cách thông quan đơn giản như vậy!" "Vậy mình còn ở đây chờ gì nữa?" "Về cày tiếp thôi!" Xem xong video, Tao Trư lập tức quay trở lại phòng livestream

của mình.

Gã bây giờ chẳng còn tâm trạng nào để ở lại bên chỗ Chu Tiểu Di.

Gã phải lập tức thông quan màn tân thủ, sau đó theo sát tiến độ game của Chu Tiểu Di, để mở khóa cốt truyện chính.

Nếu không, lượng view của cốt truyện mới sẽ bị cướp sạch.

Cùng lúc đó, Đại Tư Mã, Tiểu Đoàn Đoàn và một loạt streamer kỹ thuật khác, cùng những người chơi có tiến độ game tương đối cao, cũng lần lượt quay trở về phòng livestream của mình.

Giờ phút này, một cuộc cạnh tranh view để mở khóa cốt truyện chính, đã chính thức bước vào giai đoạn gay cấn....

Chương 76

Mà ở phía khác, cốt truyện mới trong phòng livestream của Chu Tiểu Di, cuối cùng cũng đã đi vào quỹ đạo trong sự mong đợi của cư dân mạng. 【Năm 1981 · Kinh thành】 Cùng với dòng thời gian quay trở lại cốt truyện chính, màn hình chuyển cảnh.

Chu Tiểu Di phát hiện mình đã quay trở lại kinh thành trong game, hơn nữa còn là kinh thành những năm 80.

Trên đường phố đầy ắp người qua lại và các quầy hàng.

Nhà cửa xung quanh phần lớn là tứ hợp viện và những con hẻm nhỏ, mang đậm hơi thở của thời gian và khói lửa nhân gian.

Tuy không có ánh đèn neon rực rỡ như các đô thị lớn, nhưng lại mang đến một cảm giác vô cùng thoải mái. 【Vãi~ Đây không phải là kinh thành lúc mình còn nhỏ sao?】 【Má ơi~ Đây là phục dựng 100% con hẻm nhỏ ở kinh thành năm đó à!】 【Mọi người mau nhìn kìa, bên đường còn có cả quầy bán sữa đậu...】 【Thật sự rất hoài niệm cảnh tượng này!】 Một số cư dân mạng lớn tuổi nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lập tức lộ ra vẻ đầy hoài niệm.

Họ nằm mơ cũng không ngờ rằng, bối cảnh lịch sử của một tựa game lại có thể được làm chân thực đến vậy.

Bỏ qua những thứ khác, chỉ riêng con ngõ tứ hợp viện đầy hơi thở nhân gian này, cùng những người bán hàng rong đang rao bán dọc đường, quả thực giống hệt kinh thành cổ trong ký ức của họ!... "Đinh!" Lúc này, Chu Tiểu Di đang đứng ngẩn ngơ trong đám đông đột nhiên nhận được một nhiệm vụ mới: 【Nhiệm vụ chính tuyến: Đến số 17 phố Nhân Dân tìm đội khảo cổ quốc gia, và vượt qua bài kiểm tra của giáo sư Trần Cửu Nhân để gia nhập đội khảo cổ!】 Chu

Tiểu Di mắt trợn tròn.

Hay lắm!

Ngay cả đội khảo cổ quốc gia cũng xuất hiện.

Tác giả game này đúng là có gan!

Chẳng lẽ anh ta không sợ bị kiểm tra đồng hồ nước sao? "Lão Hồ, cậu ngẩn ra đó làm gì vậy?" "Nhanh đi thôi, người ta biết đâu còn đang đợi chúng ta..." Lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau.

Chu Tiểu Di quay đầu lại, phát hiện đó là NPC Vương Khải Toàn.

Trong tay đối phương cầm một mảnh giấy trắng, trên đó ghi một địa chỉ, chính là số 17 phố Nhân Dân. "Không có gì, đi thôi!" Chu Tiểu Di gật đầu, sau đó di chuyển cơ thể sang một bên, ra hiệu cho Vương Khải Toàn dẫn đường.

Vương Khải Toàn cũng không nói gì, cứ thế nghênh ngang đi về phía trước.

Những con ngõ hẻm ở kinh thành cổ rất nhiều, và những con đường nhỏ bên trong thông với nhau, giống như một mê cung.

Nếu người chơi không quen địa hình, tám phần sẽ bị lạc ở đây.

Nhưng may mắn thay, Vương Khải Toàn dường như khá quen thuộc với khu vực này.

Dưới sự dẫn dắt của anh ta, hai người nhanh chóng đến bên ngoài một sân lớn.

Sân này được bao bọc bởi một cánh cổng sắt lớn màu đỏ, trông có vẻ trang nghiêm, không giống nhà dân bình thường.

Trông giống một nơi như nhà khách hơn.

Chu Tiểu Di ngẩng đầu nhìn số nhà trên tường.

Trên đó ghi 【Số 17 đường Nhân Dân】.

Chính là nơi họ cần tìm. "Xem địa chỉ thì chắc là ở đây rồi..." "Đến cái biển hiệu cũng không có, mấy chuyên gia khảo cổ này giấu cũng kỹ thật!" Vương Khải Toàn chỉnh lại quần áo, sau đó đẩy cửa bước vào.

Chu Tiểu Di thấy vậy, cũng vội vàng đi theo. ...

Chương 77

Bước vào sân, điều đầu tiên đập vào mắt là một khoảng sân xi măng rất rộng.

Mặt đất không được bằng phẳng lắm, rất phù hợp với chất lượng thi công những năm 80.

Xung quanh khoảng sân còn có mấy bồn hoa xây bằng gạch đá, trên đó trồng lác đác vài cây cao hơn đầu người.

Trông có vẻ đơn sơ, nhưng lại vô cùng gọn gàng.

Chu Tiểu Di đi theo sau Vương Khải Toàn, vừa quan sát tình hình trong sân, vừa tiếp tục đi vào trong.

Đi qua bồn hoa phía trước, hai người nhìn thấy 3 người trẻ tuổi đang sắp xếp đồ đạc trong sân.

Chu Tiểu Di lại gần xem, phát hiện họ đang sắp xếp những thứ như lều trại và máy ảnh.

Nhìn là biết đồ của đội khảo cổ rồi.

Nhìn lại thông tin thân phận của 3 người trẻ này: (Tát Địch Bằng: thành viên đội khảo cổ quốc gia, thích nghiên cứu người ngoài hành tinh.) (Diệp Nhất Tâm: nữ học viên duy nhất trong đội khảo cổ quốc gia.) (Sở Kiện: học viên mới gia nhập đội khảo cổ quốc gia.) Quả nhiên! 3 người trẻ này đều là người của đội khảo cổ quốc gia.

Xem ra họ không tìm sai chỗ. 【Vãi~ Diệp Nhất Tâm này xinh quá!】 【Cô em gái nhà bên dịu dàng, đây chính là nữ thần của tôi!】 【Tạo hình của nhân vật nữ này còn đỉnh hơn cả mấy người mẫu nữ trong Học viện Mỹ thuật Thanh Hoa nhiều!】 【Xem ra thẩm mỹ của tác giả game này vẫn rất bình thường.】 【Không được rồi, tôi cũng

phải đi thông quan cốt truyện chính, tôi muốn tương tác với em gái Diệp Nhất Tâm trong game.】【Hì hì~ Không biết trong game này có thể làm chuyện gì đó quá đáng không.】【Huynh đệ, suy nghĩ của cậu rất nguy hiểm đấy, nhưng tôi thích...】【Mấy người đàn ông các người ghê tởm quá.】【Kinh tởm...】【Đàn ông quả nhiên không có ai tốt đẹp cả.】Nhìn thấy Diệp Nhất Tâm xuất hiện trên màn hình, các nam đồng bào trong phòng livestream lập tức bùng nổ.

Tạo hình của Diệp Nhất Tâm này vô cùng phù hợp với ảo tưởng của nam giới nước Hạ về cô em gái nhà bên.

Tóc cô buộc thành hai bím đuôi ngựa, trên người mặc một chiếc áo sơ mi đơn màu hồng rộng rãi, bên dưới là một chiếc quần jean đơn giản, sạch sẽ.

Tuy trên mặt không trang điểm, nhưng mắt sáng răng trắng, thanh tú thoát tục.

Chỉ riêng mặt mộc này thôi cũng đủ để hạ gục 95% các cô gái trên đời.... "Xin hỏi các vị tìm ai?" Thấy Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn đi tới, NPC tên Tát Địch Bằng lập tức đến hỏi một câu.

Mà Sở Kiện và Diệp Nhất Tâm ở bên cạnh, lúc này cũng đang dùng ánh mắt tò mò quan sát hai người họ, trông có vẻ rất cảnh giác. "Chúng tôi tìm giáo sư Trần." Vương Khải Toàn nói thẳng mục đích.

Ba người nghe nói là đến tìm giáo sư Trần, lúc này mới buông lỏng cảnh giác.

Tát Địch Bằng đưa tay chỉ vào căn phòng bên cạnh, nói: "Giáo sư Trần ở trong đó." "Cảm ơn nhé huynh đệ!" Vương Khải Toàn gật đầu với Tát Địch Bằng, sau đó dẫn Chu Tiểu Di cùng vào căn phòng mà giáo sư Trần đang ở....

Đến trong phòng, Chu Tiểu Di phát hiện ở đây còn có rất nhiều

người.

Trong phòng khách có hai người đang nói chuyện với một giáo sư khảo cổ tên Hách Kiến Quốc.

Từ nội dung cuộc trò chuyện của họ, có vẻ hai người này cũng đến để ứng tuyển.

Nhưng quá trình ứng tuyển hình như không mấy lý tưởng, vì điều kiện mà Hách Kiến Quốc đưa ra vô cùng hà khắc!

Tầm mắt từ từ chuyển sang phòng trong.

Ở đó có một chiếc bàn làm việc rất lớn.

Một ông già hói đầu và một cô gái tóc dài ăn mặc thời thượng, lúc này đang lật xem tài liệu trên bàn, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Nhìn thấy thông tin thân phận của hai người này, mắt Chu Tiểu Di lập tức sáng lên.

Bởi vì hai người này không phải ai khác, chính là người mà cô cần tìm trong nhiệm vụ lần này.

Ông già hói đầu chính là giáo sư Trần Cửu Nhân của Viện Khảo cổ Quốc gia.

Chương 78

Còn cô gái tóc dài ăn mặc thời thượng kia, chính là Dương Tuyết Lệ đã được nhắc đến trong đoạn CG của game khi mở khóa cốt truyện mới.

Người Hoa kiều gốc Mỹ rất giàu có đó.

Dường như chú ý đến ánh mắt của Chu Tiểu Di, Dương Tuyết Lệ đang lật xem tài liệu cũng quay người nhìn qua.

Bùm!!!

Ngay lập tức!

Toàn bộ não của Chu Tiểu Di như nổ tung. "Vãi chưởng, người phụ nữ này... không phải là sếp Dương sao?" "Má ơi~ Tác giả của game này nhất định là một lão già dê, một tên biến thái..." Ánh mắt Chu Tiểu Di dán chặt vào ngực của Dương Tuyết Lệ, vẻ ngưỡng mộ trong mắt không thể che giấu.

Vừa rồi ở ngoài nhìn thấy Diệp Nhất Tâm kia, tuy cô cũng thấy đối phương trông rất thanh tú, nhưng trong lòng lại không cảm thấy gì.

Bởi vì kích thước mà Diệp Nhất Tâm có, cô cũng có.

Hơn nữa, bản thân cô cũng không xấu, hoàn toàn không thua kém Diệp Nhất Tâm.

Nhưng mà... sau khi nhìn thấy Dương Tuyết Lệ này, Chu Tiểu Di hoàn toàn tự ti.

Không phải vì dung mạo của Dương Tuyết Lệ trông giống hệt ngôi sao lớn sếp Dương!

Mà là thứ mà đối phương sở hữu!

Cô căn bản không thể so sánh được.

Nếu nói tình hình hiện tại của cô là quả táo, thì đối phương chính là quả dưa hấu!

Sự khác biệt giữa A và F.

Cái cảm giác dù mặc quần áo vẫn vô cùng căng đầy đó, Chu Tiểu Di cả đời này cũng chưa từng trải nghiệm qua.

Giết người còn giết cả tim!

Tác giả của game này, tuyệt đối là đang giết người giết cả tim! ...

Mà ngay khi Chu Tiểu Di đang dán mắt vào Dương Tuyết Lệ và chìm trong tự ti, cư dân mạng cũng không thể ngồi yên được nữa. 【Vãi~ Đây không phải là sếp lớn Dương sao?】 【To... thật sự rất to...】 【Thôi xong, nhìn thấy Dương Tuyết Lệ này, tại sao trong đầu tôi lại hiện lên cảnh sếp Dương say sóng trong phim 《Cô Đảo Kinh Hồn》 vậy, tôi còn cứu được không?】 【Ha ha ha~ Tác giả game này nhất định cũng là fan của sếp Dương!】 【Ha ha~ Dù không phải fan, chỉ cần là đàn ông, ai mà không thích sếp Dương chứ?】 【Nhảm nhí, tôi không thích đấy, một người phụ nữ đã kết hôn, còn sinh con, có gì đáng để thích?】 【Tiểu đệ đệ~ Cậu bây giờ còn trẻ, không hiểu đâu!】 【Đúng vậy, phụ nữ đã kết hôn mới là hoàn mỹ nhất!】 【Xem ra các vị ở đây đều là hậu duệ Tào gia cả rồi!】 【Đại quân Tào gia của ta đâu?】 【Khoan đã, chồng tôi đâu???】 ...

Vô số bình luận trôi qua, thậm chí còn có không ít cư dân mạng trung niên thành đạt, trực tiếp tặng một lượng lớn tên lửa siêu cấp và lễ hội trong phòng livestream.

Hàng trăm tên lửa siêu cấp liên tiếp bay lên trời.

Hàng nghìn lễ hội đồng loạt nở rộ bùng nổ.

Đồng thời còn kèm theo không ít quà nhỏ!

Lần này, cư dân mạng hoàn toàn phát điên rồi!

Hết cách, có trách thì chỉ có thể trách Trương Mục đã làm cho nhân vật Dương Tuyết Lệ trong game này quá hoàn mỹ.

Chương 79

Hắn không chỉ dùng tạo hình của sếp Dương, mà còn trên cơ sở vóc dáng ban đầu của sếp Dương, lại thêm vào một chút gì đó.

Và chút gì đó mà hắn thêm vào, đủ để khiến tất cả các nam đồng bào phải phát cuồng.

Nếu nói tạo hình của Diệp Nhất Tâm vừa rồi đã thỏa mãn ảo tưởng của tất cả các chàng trai ngây thơ về mối tình đầu của mình, thì Dương Tuyết Lệ xuất hiện lúc này, đã có thể nói là già trẻ đều mê, như gió cuốn mây tan.

Chỉ cần bạn chưa bị treo trên tường, đều không thể thoát khỏi sức hút toát ra từ người Dương Tuyết Lệ này....

Cùng lúc đó, trong một căn hộ cao cấp sang trọng ở nội thành Kinh Đô. "Phụt~" Sếp Dương đang vừa uống cà phê vừa xem livestream, trực tiếp phun ngụm cà phê vừa uống vào miệng lên màn hình máy tính.

Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Dương Tuyết Lệ xuất hiện trên màn hình, tròng mắt gần như sắp rơi ra ngoài. "Cái quái gì vậy?" "Lại dám dùng dung mạo của mình làm tạo hình cho nhân vật game." "Hơn nữa còn cố ý tạo cho vóc dáng của mình hoàn mỹ như vậy, muốn chết à!" Tuy trong lòng có chút bực bội, nhưng sau khi nhìn thấy 'bản thân' trong game có khí chất và hình tượng xuất sắc như vậy, trong lòng sếp Dương vẫn vô cùng vui sướng!

Lúc này, chuông điện thoại bên cạnh đột nhiên vang lên.

Sếp Dương cầm lên xem, phát hiện là người quản lý của mình, Tiểu Triệu gọi đến.

Sếp Dương lau miệng, bắt máy: "Alo~ Tiểu Triệu, có chuyện gì sao?" "Chị Dương, em biết chị đang ở trong phòng livestream của Chu Tiểu Di, chị thấy Dương Tuyết Lệ xuất hiện trong cốt truyện mới chưa?" "Ừm, thấy rồi, chị không ngờ tác giả game đó lại đưa tạo hình của chị vào game này, nhưng cảm thấy cũng khá thú vị." "Chị Dương còn cười được à?

Đây là chuyện lớn đấy, chị nên biết, game này là chế độ tự do, lỡ có người chơi nào làm gì đó với Dương Tuyết Lệ trong game, chị có nghĩ đến hậu quả không?" "À, cái này... chị thật sự chưa nghĩ tới, chị nghĩ chắc không có ai biến thái đến vậy đâu nhỉ?" "Dù có hay không, dù sao chuyện này chúng ta tuyệt đối không thể ngồi yên mặc kệ, hơn nữa chị là người của công chúng, có một số thứ chị không thể tùy tiện cho người khác dùng, đặc biệt là quyền hình ảnh." "Vậy em định làm gì?

Đi tìm tác giả game đó đòi phí bản quyền hình ảnh à?" "Trước đây em cũng nghĩ vậy, nhưng muốn tìm được tác giả của game này, xem ra có chút phiền phức." "Phiền phức?

Với mối quan hệ và khả năng của em, chẳng lẽ còn không tìm được một tác giả game sao?" "Thật sự rất phiền phức, bây giờ người muốn tìm tác giả game đó nhiều vô kể, kết quả họ đều không tìm được, công ty Xí Nga thậm chí còn treo thưởng 10 triệu để tìm người nữa đấy!" "Thật hay giả vậy?

Tác giả game này giỏi đến thế à?

Ngay cả công ty Xí Nga cũng không tìm được anh ta?" "Vâng, em không nói chuyện với chị nữa, dù sao gần đây cũng không có lịch trình gì, chị cứ chú ý đến game này nhiều hơn đi, em đi làm việc đây." "Được!" Cúp điện thoại, lông mày của sếp Dương cũng nhíu chặt lại.

Bản thân cô cũng đang chơi game này, hơn nữa cũng vô cùng say

mê nó.

Vì vậy khi nhìn thấy tạo hình của mình xuất hiện trong nhân vật game, cô cũng không tức giận, chỉ cảm thấy tác giả game này khá thú vị, hơn nữa còn là một người rất có tài.

Nếu không, đối phương cũng không thể làm ra một tựa game có trải nghiệm mạnh mẽ đến vậy.

Nhưng bây giờ, sau khi nghe những lời của người quản lý, sếp Dương đột nhiên cảm thấy, tác giả của game này, dường như còn có chút bí ẩn!

Anh ta rốt cuộc là ai nhỉ? ...

Trong game, Hách Kiến Quốc vẫn đang kiểm tra hai người qua đường kia.

Trần Cửu Nhân và Dương Tuyết Lệ cũng đang bận rộn sắp xếp dược liệu trong phòng.

Dương Tuyết Lệ vừa rồi tuy có ngẩng đầu nhìn Chu Tiểu Di một cái, nhưng rất nhanh đã cúi xuống.

Mọi người đều bận việc của mình.

Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn bị cho ra rìa.

Điều này khiến Chu Tiểu Di vô cùng bực bội.

Chết tiệt, bộ hai người bọn tôi là người vô hình à?

Sao không có ai ra tiếp đãi thế này?

Chương 80

Bọn tôi là Mạc Kim Giáo Úy đấy nhé! "Thật xin lỗi, trình độ của hai vị hiện tại vẫn chưa đạt yêu cầu của đội khảo cổ chúng tôi." "Tôi không tiễn." Lúc này, hai người qua đường đến ứng tuyển cuối cùng cũng bị Hách Kiến Quốc tiễn ra khỏi phòng khách.

Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn vội vàng nhường đường cho họ.

Đợi hai người kia đi rồi, Vương Khải Toàn vội nói với Hách Kiến Quốc: "Đồng chí, xin chào, chúng tôi là…" "Hai vị không cần tự giới thiệu nữa." Hách Kiến Quốc xua tay cắt ngang lời Vương Khải Toàn, sau đó không thèm ngẩng đầu lên mà nói: "Ý đồ của hai người tôi đã biết rồi." "Chắc là yêu cầu của đội khảo cổ chúng tôi, hai vị cũng biết rồi, đúng không?" Lúc Hách Kiến Quốc nói chuyện, khí thế rất mạnh, dường như ông ta đã biết tất cả mọi chuyện.

Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn bị hỏi như vậy, chỉ có thể ngơ ngác gật đầu.

Thấy vậy, Hách Kiến Quốc cũng không khách sáo.

Ông ta dùng giọng điệu kẻ cả nói thẳng: "Đội khảo cổ chúng tôi lần này là phá lệ của mọi phá lệ, ngoại lệ của mọi ngoại lệ." "Hai vị có kinh nghiệm sinh tồn và thám hiểm sa mạc không, có am hiểu chuyên ngành khảo cổ học không, điều này vô cùng quan trọng." "Nếu hai vị không có bản lĩnh về phương diện này, chúng tôi tuyệt đối sẽ không tiếp nhận." Vương Khải Toàn vừa nghe, lập tức sốt ruột: "Này, chúng ta không thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng được à?" Chu Tiểu Di cũng rất tán thành mà gật gật đầu: "Đúng vậy, hai người vừa rồi ông còn mời họ ngồi xuống nói chuyện cơ mà!" "Sao đến lượt

chúng tôi, ông đến cả ngồi cũng không cho?" "Ông đây là đang bắt nạt người thật thà đúng không?" 【Phụt ~ Chị Chu lại tự nhận mình là người thật thà á?】【Ha ha ~ Cười chết tôi rồi, sao cô ấy không hỏi Hách Kiến Quốc rốt cuộc đã ăn mấy bát bột đi?】【Đáng sợ quá, bây giờ người thật thà đã biến thành từ mang nghĩa xấu rồi sao?】 Nghe Chu Tiểu Di tự nhận là người thật thà, cư dân mạng đều cười lăn lộn... "Lời tôi nói đã rất rõ ràng rồi." Tuy nhiên, Hách Kiến Quốc không hề để ý đến lời phàn nàn của Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn.

Ông ta tiếp tục nhìn chằm chằm hai người nói: "Nếu hai vị không có kinh nghiệm ở hai phương diện này, tôi nghĩ chúng ta cũng không cần thiết phải ngồi xuống nói chuyện." "Như vậy chỉ lãng phí thời gian của mọi người, hai người nói có đúng không?" Nghe đến đây, cộng thêm vẻ mặt vênh váo của Hách Kiến Quốc, Vương Khải Toàn không nhịn nổi cơn nóng nảy nữa: "Này, ông nói chuyện kiểu gì thế?" Nói rồi, gã định vung nắm đấm dạy dỗ gã giáo sư khảo cổ mắt chó coi thường người khác này.

Chu Tiểu Di ở bên cạnh thấy vậy vội vàng cản lại: "Vãi chưởng ~ Anh em Khải Toàn, đừng manh động, ông ta là giáo sư của viện khảo cổ quốc gia đấy." Vương Khải Toàn tức giận gầm lên: "Giáo sư thì sao?

Giáo sư thì có thể coi trời bằng vung à?

Người ta đều nói khách đến từ xa, ông xem thái độ của ông ta có phải là đạo tiếp khách không?" Trong lòng Chu Tiểu Di rất ủng hộ lời của Vương Khải Toàn.

Cô thậm chí cũng rất muốn đập cho Hách Kiến Quốc một trận.

Nhưng mục đích họ đến đây là để gia nhập đội khảo cổ.

Nếu đánh giáo sư phụ trách tuyển người, vậy thì làm sao họ gia

nhập được nữa? "Anh em Khải Toàn, cậu…" Chu Tiểu Di còn định khuyên tiếp.

Nhưng ai ngờ lúc này, Hách Kiến Quốc lại lên tiếng cắt lời cô: "Hai vị muốn cãi nhau thì mời về nhà mà cãi!" "Đây không phải là nơi để các người gây rối, tôi không tiễn." Nói xong, Hách Kiến Quốc quay người đi vào phòng khách mà không hề ngoảnh đầu lại.

Nhìn bộ dạng đó, dường như ông ta chẳng hề coi Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn ra gì.

Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn lần này thật sự nổi giận.

Mẹ nó, lão già này nói chuyện tức chết người ta.

Bọn tôi đường đường chính chính vào cửa ứng tuyển, ông không cho chúng tôi một ngụm nước uống thì thôi đi, đến cả ngồi cũng không cho, trực tiếp đuổi chúng tôi ngay ở cửa?

So với hai người ứng tuyển trước đó, Chu Tiểu Di cảm thấy mình và Vương Khải Toàn giống như đến ăn xin.

Hơn nữa, cơm còn chưa xin được đã bị người ta đuổi đi.

Chút tôn nghiêm còn sót lại dường như bị người ta giẫm dưới chân mà chà đạp.

Chu Tiểu Di càng nghĩ càng tức, cuối cùng không nhịn được nữa.

Cô lặng lẽ buông Vương Khải Toàn đang trong trạng thái nổi điên ra, sau đó còn đặt một chiếc ghế vào tay gã. "Anh em Khải Toàn, dùng cái này…" "..." Vương Khải Toàn vốn chỉ muốn dọa Hách Kiến Quốc một chút, nhưng bây giờ Chu Tiểu Di đưa ghế như vậy, gã cảm thấy nếu mình không đánh thì thật mất mặt.

Thế là… "Mẹ nó, lão tử liều với mày!" "Ai bảo mày dám coi thường người khác, lão tử cùng lắm không kiếm đô la nữa, quay về

đào mộ…" Vương Khải Toàn hét lớn, sau đó vung ghế lên ném về phía Hách Kiến Quốc.

Chu Tiểu Di ở bên cạnh cũng không rảnh rỗi.

Cô cũng xông lên đạp Hách Kiến Quốc mấy cái, miệng còn không ngừng lẩm bẩm: "Bọn tôi đến tìm giáo sư Trần, chứ có phải đến tìm ông đâu." "Tôi đánh ông thì sao?

Tôi đánh ông thì sao nào…" … 【Vãi ~ Chị Chu ra tay thật kìa!】【Không hổ là chị Chu của tôi, người chất ít nói!】【Đáng đời, NPC này đúng là ngứa đòn, với thái độ vừa rồi của ông ta, đến tôi cũng không nhịn được muốn đánh!】【Game này còn có thể chơi như vậy sao?】【Bây giờ tôi cuối cùng cũng hiểu 'chế độ chơi hoàn toàn tự do' là gì rồi.】【Kích thích quá…】 Thấy Hách Kiến Quốc bị Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn đánh cho một trận, cư dân mạng cũng phấn khích hẳn lên.

Chương 81

Đánh NPC trong game, thật sự quá thú vị!

Nhưng rất nhanh, họ đã không cười nổi nữa.

Vì ngay sau khi Chu Tiểu Di ra tay không lâu, một đám công an từ ngoài xông vào.

Sau đó, Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn bị còng tay giải đi. 【Bạn đã bị bắt giam vì hành hung giáo sư đội khảo cổ quốc gia】 【Nhiệm vụ thất bại, xin hãy cố gắng hơn…】 Thông báo thất bại quen thuộc lại xuất hiện.

Cư dân mạng lúc này mới hiểu ra, điểm mấu chốt của màn này chính là để thử thách tính kiên nhẫn của họ.

Bất kể Hách Kiến Quốc có gây khó dễ thế nào, họ cũng không được ra tay!

Nếu không sẽ thua! ... "Vãi, tôi lại toang rồi…" "Tác giả game này có bị bệnh không vậy?" "Lại tạo ra một lão già khó ưa để làm người ta ghê tởm." "Tức chết tôi rồi…" Chu Tiểu Di lầm bầm chửi rủa rồi nhảy xuống khỏi máy chạy bộ.

Cô uống vài ngụm nước, sau đó chuẩn bị đi gặp lại lão Hách Kiến Quốc độc mồm độc miệng kia.

Nhưng đúng lúc này, chuông điện thoại bên cạnh đột nhiên vang lên.

Chu Tiểu Di quay đầu nhìn, phát hiện lại là một số lạ. "Kỳ lạ, dạo này sao cứ có số lạ gọi đến vậy nhỉ?" "Chẳng lẽ có người bán thông tin của mình rồi?" "Thôi kệ, chơi game trước đã, cùng lắm lần sau đổi số…" Chu Tiểu Di vô tư không để ý đến chuyện này.

Cô chuyển điện thoại sang chế độ im lặng, sau đó lập tức nhảy lên máy chạy bộ.

Kể từ khi phá đảo Tướng quân mộ, điểm lưu game của Chu Tiểu Di đã đến phần cốt truyện chính.

Bây giờ chỉ cần vào game là cô có thể trực tiếp quay về Bắc Kinh những năm 80, không cần phải vật lộn trong Tướng quân mộ nữa.

Đối với Chu Tiểu Di, đây không nghi ngờ gì là một tin tốt.

Vì hiện tại có rất nhiều cư dân mạng muốn xem cốt truyện chính mới.

Và là người đầu tiên phá đảo Tướng quân mộ, cô lại thu hút được rất nhiều lưu lượng.

Tuy nhiên, theo thời gian, những người chơi đã biết chiến lược phá đảo Tướng quân mộ cũng nhanh chóng mở khóa được cốt truyện chính....

Trong phòng livestream của Tao Trư.

Tao Trư vừa phá đảo Tướng quân mộ, lúc này cũng đã cùng Vương Khải Toàn đến số 17 phố Nhân Dân. "Anh em, không ngờ phương pháp phá đảo Tướng quân mộ lại đơn giản như vậy." "Xem ra chơi game này, chúng ta phải thay đổi lối suy nghĩ thông thường." "Không thể chỉ dựa vào thực lực và kỹ thuật của bản thân để qua màn." "Đôi khi phải dùng chút trí tuệ!" Tao Trư vừa tự tin khoác lác, vừa đưa tay đẩy cánh cửa sắt lớn màu đỏ trước mặt.

Giống như Chu Tiểu Di, hắn cũng nhanh chóng gặp được giáo sư Hách Kiến Quốc.

Và Hách Kiến Quốc cũng ngay lập tức cho họ ăn canh cửa đóng.

Nhưng Tao Trư không tức giận.

Vì hắn biết, muốn vượt qua bài kiểm tra của đội khảo cổ, chắc chắn phải có độ khó.

Nhưng hắn tin rằng, chỉ cần mình cho thấy thân phận và kể lại kinh nghiệm xuống mộ của mình cho đối phương, đối phương chắc chắn sẽ đồng ý cho mình gia nhập đội khảo cổ.

Điều này cũng giống như đi ứng tuyển vào công ty lớn.

Bằng cấp cố nhiên quan trọng, nhưng kinh nghiệm và lý lịch cũng là điểm cộng quan trọng.

Chương 82

"Lão giáo sư, về những điều kiện ông nói, tôi thấy mình hoàn toàn phù hợp." "Thứ nhất, tôi là quân nhân giải ngũ, thể chất chắc chắn không có gì để nói, thám hiểm sa mạc đối với tôi chỉ là chuyện nhỏ." "Thứ hai, tôi vừa mới từ núi Ngưu Tâm xuống mộ về, đối với những cơ quan cạm bẫy trong cổ mộ cũng đã có hiểu biết nhất định." "Tôi thậm chí có thể nói cho ông biết, tôi còn từng đánh cả 'bánh ú' trong cổ mộ nữa!" "'Bánh ú' ông biết chứ?

Chính là loại thi thể nằm trong quan tài, không bị thối rữa ấy…" Tao Trư đắc ý kể lại những chiến tích của mình trong Tướng quân mộ.

Hắn còn cố ý gọi cổ thi lông đỏ là 'bánh ú'.

Hắn cho rằng 'bánh ú' chính là thuật ngữ chuyên ngành trong đội khảo cổ.

Mình gọi cổ thi là 'bánh ú', chắc chắn có thể ghi thêm điểm trong lòng đối phương.

Tuy nhiên… Khi Tao Trư kể xong những kinh nghiệm xuống mộ của mình, sắc mặt Hách Kiến Quốc đột nhiên thay đổi lớn.

Chỉ thấy ông ta mặt đầy giận dữ quát: "Thì ra đám đạo mộ tặc đã phá hủy lăng mộ Liêu Kim ở núi Ngưu Tâm dạo trước chính là hai người các ngươi…" Nói rồi, Hách Kiến Quốc lại lớn tiếng gọi ra ngoài cửa: "Tiểu Sở, Tiểu Tát, mau đóng cửa lại." "Tiểu Diệp, mau qua nhà bên cạnh gọi công an…" "Hai tên này là đạo mộ tặc…" Tao Trư: ???

Vương Khải Toàn: ???

Không lâu sau, một đám công an nhanh chóng chạy vào nhà, trực tiếp đè Tao Trư và Vương Khải Toàn xuống đất. 【Thân phận đạo mộ tặc của bạn bị bại lộ】 【Nhiệm vụ thất bại, xin hãy cố gắng hơn…】 …. 【Ha ha ha ~ Cười chết tôi rồi, Tao Trư đúng là đồ ngốc, người ta là đội khảo cổ quốc gia, hắn lại còn kể chuyện mình đi trộm mộ trước đây, đây không phải là tự thú rành rành sao?】 【Anh Phiêu cũng là nhân tài, vừa nãy còn nói chơi game này phải dùng trí tuệ, kết quả giây sau đã bị người ta đè xuống đất rồi.】 【Mà nói chứ, anh Phiêu vừa rồi có được xem là đang khiêu khích sự tôn nghiêm của đội khảo cổ quốc gia không?】 【Chứ còn gì nữa!】 【Hách Kiến Quốc: Hay lắm, cả đời này tao mới thấy một tên đạo mộ tặc ngông cuồng như vậy!】 【Đây không phải là game đạo mộ kịch tính căng thẳng sao?

Sao tôi lại có cảm giác như đang xem phim hài vậy?】 【Phim hài hay phim kinh dị chủ yếu phụ thuộc vào người diễn, ví dụ như bạn để Thẩm Đằng đóng phim kinh dị, bạn còn thấy sợ không?】 【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, màn này rốt cuộc phải qua thế nào đây?】 Thấy Chu tỷ và Tao Trư liên tiếp thất bại, cư dân mạng cũng bắt đầu tò mò.

Hách Kiến Quốc ở màn này vừa tự cao tự đại, lại còn cứng mềm không ăn.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể vượt qua bài kiểm tra của ông ta, thành công gia nhập đội khảo cổ đây?...

Hôm đó, khi Tướng quân mộ lần lượt bị người chơi công phá, rất nhiều người chơi đang cày cuốc ở tuyến đầu cũng lần lượt mở khóa được cốt truyện chính.

Nhưng đáng tiếc là, tất cả bọn họ không có ngoại lệ, đều bị kẹt ở màn Hách Kiến Quốc.

Thế là, để có thể giải quyết Hách Kiến Quốc, không ít người chơi bắt đầu lên mạng chung sức chung lòng, cùng nhau bàn bạc đối sách.

Có người đề nghị, sau khi vào nhà, họ có thể vòng qua Hách Kiến Quốc, trực tiếp vào phòng trong tìm giáo sư Trần Cửu Nhân ứng tuyển.

Dù sao nhiệm vụ cũng chỉ nói là tìm Trần Cửu Nhân, chứ không phải tìm Hách Kiến Quốc.

Mọi người đều cảm thấy đề nghị này không tồi, liền lập tức hành động.

Nhưng đáng tiếc, khi họ chuẩn bị xông thẳng vào phòng trong để tìm Trần Cửu Nhân, Hách Kiến Quốc lại đột nhiên xuất hiện, chặn họ lại giữa đường.

Sau đó lấy lý do là bất lịch sự và vô giáo dục, trực tiếp đuổi những người chơi đó ra khỏi sân.

Sau đó, lại có người chơi nghĩ ra một cách.

Đó là trước khi đi tìm đội khảo cổ, họ có thể ra chợ bên ngoài mua một ít quà.

Tục ngữ có câu, quà nhiều người không trách.

Họ hoàn toàn có thể mang một ít quà đến tặng Hách Kiến Quốc.

Đến lúc đó đối phương nể tình quà cáp, chắc chắn sẽ châm chước.

Phương pháp này vừa được đề xuất, lập tức nhận được sự tán thưởng của không ít người chơi.

Thế là, người chơi lại bắt đầu hành động.

Tuy nhiên, điều họ không ngờ tới là, Hách Kiến Quốc cực kỳ cứng nhắc.

Đối phương không những không nhận quà của họ, mà còn lấy lý do hối lộ công chức nhà nước, trực tiếp cho người bắt họ lại.

Chương 83

Hơn nữa, sau khi vào game lần thứ hai, những người chơi đã mua quà còn phát hiện, số tiền họ bỏ ra mua quà cho Hách Kiến Quốc trước đó không thể lưu lại được.

Tiêu là mất.

Lỗ nặng! ...Sau hai đợt thất bại này!

Một số người chơi tìm lối thoát không được, liền trực tiếp buông xuôi.

Họ theo nguyên tắc "lợn chết không sợ nước sôi", ngay tại chỗ biểu diễn tài năng trước mặt Hách Kiến Quốc.

Nào là rap bóng rổ, đập đá trên ngực, nhảy hiphop, yoga, trồng cây chuối uống nước, gập bụng.

Chỉ cần là tài năng có thể dùng được, họ đều thử qua một lần.

Nhưng đáng tiếc, kết quả cuối cùng vẫn là thất bại.

Đặc biệt là người chơi biểu diễn rap bóng rổ, do tư thế thực sự 'quá đẹp', đến cả Dương Tuyết Lệ trong phòng cũng không nhìn nổi, phải chạy ra đuổi khách.

Trong một thời gian ngắn, tất cả người chơi đã mở khóa cốt truyện chính đều gục ngã trước Hách Kiến Quốc.

Không một ai có thể thành công gia nhập đội khảo cổ....

Đêm đó, Chu Tiểu Di bị Hách Kiến Quốc hành hạ vô số lần trong game cuối cùng cũng tắt livestream.

Tâm trạng cô hiện tại rất tệ, thậm chí đến cơm tối cũng không có khẩu vị. "Lão Hách Kiến Quốc này chắc chắn có vấn đề." "Không

đúng, phải là tác giả của game này chắc chắn có vấn đề, lại nghĩ ra một NPC như vậy, thật là…" Chu Tiểu Di lầm bầm chửi rủa rồi cầm điện thoại lên.

Cô định lướt Tiktok để thư giãn một chút, kết quả vừa mở điện thoại, đã thấy hơn 100 cuộc gọi nhỡ!

Trong đó có một số còn gọi liên tiếp hơn 10 lần, hơn nữa còn là số máy bàn.

Theo kinh nghiệm của Chu Tiểu Di, số máy bàn có thể gọi liên tục cho bạn hơn 10 lần như vậy, chắc không phải là cuộc gọi làm phiền hay quảng cáo.

Thế là, cô lập tức gọi lại.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

Bên kia là một cô gái có giọng nói rất ngọt ngào: "Xin chào, xin hỏi có phải cô Chu Tiểu Di không ạ?" "Ừm, là tôi." "Chào cô Chu, tôi là nhân viên chăm sóc khách hàng của công ty Xí Nga, chúng tôi đã gửi một hợp đồng phá đảo game đạo mộ vào hòm thư điện tử của cô, chỉ cần cô có thể phá đảo game và mở khóa cốt truyện mới, sẽ nhận được phần thưởng rất hậu hĩnh.

Hiện tại đã có rất nhiều streamer kỹ thuật ký hợp đồng này, nếu cô cũng muốn thử, có thể dành thời gian xem qua ạ." "Hợp đồng phá đảo?

Được, tôi biết rồi." Tắt điện thoại, Chu Tiểu Di vội vàng mở email xem.

Cô rất tò mò bản hợp đồng mà công ty Xí Nga gửi cho mình trông như thế nào.

Quả nhiên, lúc trưa, công ty Xí Nga đúng là đã gửi cho cô một email.

Trong email là một bản hợp đồng điện tử.

Nội dung hợp đồng rất đơn giản, đó là ai là người đầu tiên vượt qua màn chơi của game đạo mộ và mở khóa cốt truyện mới, sẽ nhận được một khoản tiền thưởng hậu hĩnh.

Ngoài ra, nếu có ai mở khóa được cốt truyện ẩn hoặc hoàn thành nhiệm vụ ẩn trong game, công ty Xí Nga sẽ có thêm phần thưởng bổ sung.

Hơn nữa, danh sách phá đảo và tiền thưởng này sẽ được ghi lại trên bảng phụ lục của hợp đồng điện tử.

Bảng xếp hạng sẽ được chia sẻ toàn mạng và cập nhật theo thời gian thực, giúp người chơi danh lợi song thu!

Hiện tại trên bảng xếp hạng đã có một người nhận thưởng.

Chương 84

【Người đầu tiên phá đảo Tướng quân cổ mộ: Tao Trư —— Tiền thưởng 1 triệu (Đã phát)】 "Vãi ~" "Người đầu tiên phá đảo không phải là tôi sao?" Nhìn thấy tên người nhận thưởng, Chu Tiểu Di lập tức tức điên!

Rõ ràng mình là người chơi đầu tiên phá đảo, tại sao tiền thưởng lại phát cho Tao Trư?

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di đột nhiên phát hiện ở góc dưới bên phải hợp đồng còn có một dòng chữ: 【Việc phát thưởng sẽ căn cứ vào thời gian ký hợp đồng của người chơi, mọi thành tích người chơi đạt được trong thời gian chưa ký hợp đồng đều không có hiệu lực】 Hay thật!

Ký hợp đồng chậm vài tiếng, trực tiếp bỏ lỡ một trăm triệu à!

Chu Tiểu Di hoàn toàn suy sụp.

Tiền thưởng và danh hiệu phá đảo đầu tiên này, vốn dĩ phải là của cô.

Nhưng bây giờ lại bị Tao Trư hớt tay trên.

Mặc dù tiền thưởng chỉ có 1 triệu, nhưng trong mắt Chu Tiểu Di, cảm giác bị người khác cướp mất hào quang này, chẳng khác gì mất một trăm triệu cả! ...

Cùng lúc đó, tại phòng dưới lầu.

Trương Mục ngủ cả ngày trời lúc này đang tắm rửa trong nhà vệ sinh.

Anh đã dành cả đêm qua để hoàn thiện cốt truyện tiếp theo của "Tinh Tuyệt Cổ Thành", và đã tải phiên bản hoàn chỉnh lên mạng

trước khi xuống lầu ăn sáng.

Tuy rất mệt, nhưng Trương Mục phát hiện, cùng với kỹ thuật sản xuất ngày càng thành thạo, việc làm cốt truyện game tiếp theo dường như cũng thuận tay hơn.

Phải biết rằng, trước đây khi làm đoạn cốt truyện tân thủ "Liêu Kim Tướng quân mộ", anh cũng mất cả một đêm.

Còn lần này, một cốt truyện hoàn chỉnh của "Tinh Tuyệt Cổ Thành", anh lại chỉ mất cùng một khoảng thời gian để hoàn thành.

Xem ra người xưa nói quen tay hay việc, quả không sai chút nào.

Tắm rửa xong, Trương Mục định ra ngoài ăn chút gì đó.

Nhưng đúng lúc này, khóe mắt anh đột nhiên liếc thấy một vật dưới gầm giường.

Đó là một chiếc tất ngắn của phụ nữ, lại còn có viền ren. "Sao trong phòng mình lại có thứ này?" Trương Mục dùng móc phơi quần áo khều chiếc tất lên xem xét kỹ lưỡng.

Đúng là một chiếc tất ren.

Hơn nữa, trên chiếc tất ren này còn thoang thoảng một mùi nước hoa nhàn nhạt.

Mùi nước hoa này anh rất quen, hình như đã ngửi thấy ở đâu đó.

Chờ đã… đây không phải là mùi trên người Chu Tiểu Di sao?

Trương Mục đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Anh nhớ hôm qua khi dìu Chu Tiểu Di lên giường nghỉ ngơi, hình như đã ngửi thấy mùi này trên người cô.

Nhưng mà, tại sao chiếc tất này chỉ có một chiếc? "Ding dong ~!" Đang suy nghĩ, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Trương Mục đặt chiếc tất xuống, đi ra mở cửa, phát hiện người đến chính là Chu Tiểu Di. "Chị Di, có chuyện gì không ạ?" Trương Mục lên tiếng hỏi. "Khụ khụ ~" Chu Tiểu Di ho nhẹ hai tiếng, sau đó giả vờ lo lắng hỏi: "Trương Mục, tôi bị mất một chiếc tất, có lẽ sáng nay đi vội quá, quên ở chỗ anh rồi." Trương Mục buột miệng: "Có phải là một chiếc tất ngắn màu đen không?" Chu Tiểu Di hơi sững sờ: "Anh… anh đã tìm thấy rồi à?" Trương Mục gật đầu: "Ừm, ở dưới gầm giường, chị tự vào lấy đi." Nói rồi, Trương Mục đưa tay chỉ vào nơi có chiếc tất, ra hiệu cho Chu Tiểu Di tự vào lấy.

Chương 85

"..." Chu Tiểu Di lại ngượng ngùng đứng sững tại chỗ.

Cô vốn định nhân lúc tìm tất để có thời gian ở riêng với Trương Mục một lát.

Nhưng ai có thể ngờ, Trương Mục đã phát hiện ra chiếc tất đó.

Hóa ra sáng nay mình vứt đi công cốc à? "Chị Di?

Chị sao thế?" Trương Mục thấy Chu Tiểu Di cứ đứng sững ở cửa không vào, liền hỏi một câu. "Không… không có gì." Chu Tiểu Di mặt đầy ngượng ngùng chạy vào phòng, sau đó nhặt chiếc tất của mình từ dưới đất lên.

Đúng lúc quay người định về, Chu Tiểu Di đột nhiên nảy ra một ý, lại nghĩ ra một chủ đề có thể tiếp tục nói chuyện với Trương Mục.

Cô quay người nhìn Trương Mục, hỏi: "Trương Mục, tối qua là anh đưa tôi và Tân Cát Vi về à?" Trương Mục gật đầu: "Đúng vậy, lúc đó hai người đều say rồi." Nghe câu trả lời này, trong đầu Chu Tiểu Di lập tức hiện lên hình ảnh Trương Mục ôm mình đi vào phòng.

Không biết từ lúc nào, má cô đã đỏ ửng lên.

Tiếp đó, Chu Tiểu Di lại hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm hỏi: "Vậy… vậy anh có làm gì chúng tôi không?" "Ý tôi là, tại sao anh lại đưa hai chúng tôi vào phòng của anh?" Thực ra trong lòng Chu Tiểu Di đã sớm biết câu trả lời.

Vì cô chưa từng có bạn trai.

Nếu Trương Mục tối qua thật sự đã động vào mình, cô không thể không nhận ra.

Mà cô hỏi như vậy, chỉ là muốn trêu chọc người đàn ông không hiểu phong tình trước mặt này một chút.

Trương Mục biết Chu Tiểu Di đang lo lắng điều gì.

Anh vội vàng giải thích: "Tôi không biết chìa khóa phòng của các chị để ở đâu, lúc đó cũng không dám lục soát trên người các chị, nên đã trực tiếp đưa các chị vào phòng của tôi." "Nhưng chị yên tâm, hôm qua tôi ngủ tạm trên ghế cả đêm, không hề làm gì các chị cả." Xem ra tên này đúng là một thẳng nam sắt thép!

Hai mỹ nhân tuyệt sắc ngủ trên giường của anh, lại còn say không biết gì.

Anh lại có thể ngủ tạm trên ghế cả đêm?

Chu Tiểu Di có chút kinh ngạc nhìn Trương Mục.

Mặc dù trong lòng có chút thất vọng nhỏ, nhưng đối với nhân phẩm của Trương Mục, cô lại càng hài lòng hơn.

Cô cảm thấy người đàn ông này chính là bạch mã hoàng tử mà mình vẫn luôn chờ đợi.

Tiếp đó, Chu Tiểu Di lại ngồi trong phòng Trương Mục một lúc.

Hai người tìm hiểu lẫn nhau.

Mãi hai tiếng sau, Chu Tiểu Di mới lưu luyến rời khỏi phòng Trương Mục.

Đợi Chu Tiểu Di đi rồi, Trương Mục nhìn đồng hồ, thấy đã 10 giờ tối.

Thế là, anh cũng không định ra ngoài ăn cơm nữa, trực tiếp gọi đồ ăn ngoài.

Trong lúc chờ đồ ăn, Trương Mục mở hệ thống hậu đài xem điểm danh vọng game của mình. 【Điểm danh vọng tích lũy hiện tại của

game: 1,255 tỷ】 "Vãi ~ Tình hình gì đây???" Trương Mục suýt nữa thì nhảy dựng lên khỏi ghế.

Anh có chút không tin vào mắt mình.

Mình mới ngủ có một ngày thôi mà điểm danh vọng game đã tăng gấp 100 lần? ...

Chương 86

Theo ước tính của Trương Mục, cho dù anh đã tải lên phiên bản hoàn chỉnh của "Tinh Tuyệt Cổ Thành" vào buổi sáng, điểm danh vọng trong hậu đài nhiều nhất cũng chỉ tăng được gấp 10 lần là đã khá lắm rồi!

Dù sao cũng chỉ có mười mấy tiếng đồng hồ, có tăng thì cũng tăng được đến đâu?

Nhưng mà, khi nhìn thấy con số 1,255 tỷ điểm danh vọng này, anh thật sự bị sốc!

Tăng nhiều quá rồi đấy? "Xem ra trên mạng chắc chắn đã xảy ra chuyện gì lớn." Trương Mục mơ hồ đoán được điều gì đó.

Anh vội vàng mở máy tính, sau đó lướt tìm những bài đăng hot gần đây trên mạng.

Quả nhiên, hai ngày nay trên mạng thật sự xuất hiện mấy chuyện lớn.

Trong đó có ba chuyện thậm chí còn được đẩy lên top tìm kiếm toàn mạng, độ quan tâm của cư dân mạng trực tiếp vượt mốc trăm triệu!

Điểm quan trọng hơn là, cả ba chuyện này đều liên quan đến game do anh làm ra.

Một là 【Lệnh truy nã mười triệu】 do công ty Xí Nga công bố.

Nội dung của lệnh truy nã này rất đơn giản, chỉ cần có người tìm được tác giả của "Tinh Tuyệt Cổ Thành", công ty Xí Nga sẽ trực tiếp thưởng cho người đó 10 triệu!

Đúng chất bạo lực thẩm mỹ, chính là dùng tiền để đè người.

Mặc dù lệnh truy nã 10 triệu chỉ có thể thưởng cho một người, nhưng sức nóng này, không nghi ngờ gì là vô cùng hấp dẫn!

Vì ai cũng có cơ hội trở thành người nhận thưởng.

Chuyện thứ hai cũng là do công ty Xí Nga bày ra.

Họ công bố trên toàn mạng một thông báo mang tên【Bảng xếp hạng mở khóa cốt truyện】!

Bảng xếp hạng này hiện tại chỉ nhắm vào những người chơi cao cấp và streamer kỹ thuật có tiến độ nhanh.

Nhân viên chăm sóc khách hàng của công ty Xí Nga sẽ không ngừng tìm kiếm những người chơi có tiềm năng và tiến độ game cao, sau đó ký với họ một bản《Hợp đồng phá đảo》!

Chỉ cần là người chơi tham gia hoạt động này, nếu có thể mở khóa cốt truyện mới trong thời hạn hợp đồng, sẽ nhận được một khoản tiền thưởng hậu hĩnh.

Đồng thời, thành tích mở khóa và ID của người đó cũng sẽ được treo trên bảng xếp hạng.

Đối với người chơi mà nói, loại bảng xếp hạng có giá trị cao này không nghi ngờ gì là một sự cám dỗ chết người.

Xem xong hai sự kiện hot này, Trương Mục cũng ngay lập tức hiểu ra ý đồ của công ty Xí Nga.

Xem ra tập đoàn game không có đạo đức này muốn thông qua phương pháp này để có được nhiều thông tin hơn về game, sau đó tự mình sao chép.

Đây đúng là phong cách trước giờ của họ.

Tuy nhiên, Trương Mục hoàn toàn không lo lắng công ty Xí Nga sẽ ăn cắp thành quả lao động của mình.

Vì game anh làm ra, người khác không dễ dàng sao chép được.

Huống chi, tài nguyên trong tay anh không chỉ có mỗi "Tinh Tuyệt Cổ Thành"! "Tinh Tuyệt Cổ Thành" trong mắt anh, chỉ là một phần nổi của tảng băng chìm trong toàn bộ thế giới đạo mộ mà thôi!

Nói một câu thật lòng, trong lòng anh thực ra còn khá cảm ơn công ty Xí Nga.

Đợt tạo sóng này của đối phương, tuy là để sao chép game của anh, nhưng cũng mang lại cho game của anh không ít lưu lượng và danh vọng.

Một đợt quảng cáo miễn phí toàn mạng!

Chương 87

Thật sự quá thơm!!!

Cuối cùng, Trương Mục lại chuyển ánh mắt sang sự kiện hot thứ ba!

Độ hot của sự kiện này là cao nhất trong bảng tìm kiếm, thậm chí còn cao hơn cả tổng lượng truy cập của hai bài đăng kia của công ty Xí Nga cộng lại mấy lần.

Bài đăng này có tên: 【Chấn động!

Đại minh tinh Sếp Dương xuất hiện trong game đạo mộ, anh em hành động đi, nhất định phải cưa đổ Sếp Dương trong game!】 Trương Mục nhấn vào bài đăng xem thử.

Anh phát hiện bài đăng này là do một người chơi "lão làng" đăng.

Bây giờ đã bị báo cáo khóa tài khoản!

Chắc là do nhân viên trong phòng làm việc của Sếp Dương làm!

Nhưng vì độ hot của bài đăng này thực sự quá cao!

Cho dù người đăng đã bị khóa tài khoản, bài đăng này vẫn còn tồn tại, thậm chí còn được cư dân mạng đẩy lên top 1.

Số lượng bình luận bên dưới bài đăng càng đạt tới hơn 300 triệu lượt. "Không ngờ Sếp Dương lại có độ nổi tiếng cao như vậy ở trong nước!" Thấy bài đăng của một người qua đường có thể đè bẹp công ty Xí Nga, trở thành đầu bảng, Trương Mục cũng rất ngạc nhiên.

Xem ra game của mình có thể trong một ngày tăng vọt 100 lần danh vọng!

Công lao của bài đăng này chắc chắn chiếm phần lớn!

Nhưng Trương Mục cũng biết, độ hot của bài đăng này cao như vậy, Sếp Dương công không thể không kể.

Thực ra trước đây khi tạo mô hình cho Dương Tuyết Lệ, anh vốn chỉ là nảy ra ý tưởng bất chợt, nên mới tạo mô hình Dương Tuyết Lệ thành phiên bản nâng cấp của Sếp Dương.

Lại không ngờ ý tưởng bất chợt này, cuối cùng lại có thể mang về cho game của mình nhiều lưu lượng đến vậy.

Chẳng trách khi trong nước quay phim điện ảnh và truyền hình, những ngôi sao nổi tiếng lại có thể nhận được cát-xê cao như vậy.

Hóa ra một ngôi sao lớn có sẵn danh tiếng lại thơm đến thế!!! "Xem ra lần sau khi tạo mô hình nhân vật game, mình phải suy nghĩ kỹ càng rồi…" Nhìn bài đăng hot về Sếp Dương, Trương Mục dần dần chìm vào suy tư.

Đồng thời, một ý tưởng táo bạo cũng từ từ hiện ra trong đầu anh.

...

Sau khi màn đêm buông xuống.

Để có thể làm việc tốt hơn vào ngày hôm sau, những người bận rộn cả ngày giờ đây đều đã dần chìm vào giấc ngủ, bắt đầu nghỉ ngơi.

Nhưng trong thế giới game, những người chơi đang miệt mài vượt ải vẫn hừng hực khí thế.

Chu Tiểu Di cũng không ngoại lệ.

Sau khi từ chỗ Trương Mục trở về, cô qua loa nấu một bát mì tôm rồi lại lao vào thế giới game để đối đầu với Hách Kiến Quốc.

Tuy nhiên lần này, Chu Tiểu Di vừa vào game, phòng livestream của cô đã hiện lên một dòng bình luận ghim lấp lánh rực rỡ: 【Vương Kỳ: Cô chủ phòng, lão phu có một cách, có lẽ có thể giúp cô vượt qua

thử thách này.】 Dòng bình luận ghim bảy sắc có tên kèm tiền tố hiện chỉ có những Đại V được chính thức xác nhận mới có thể gửi.

Mà tất cả những người có tư cách này về cơ bản đều là những vị giáo sư lão thành có thâm niên rất cao và thường xuyên tham gia các buổi diễn thuyết trực tiếp, hoặc là chuyên gia hàng đầu trong một lĩnh vực nào đó.

Dòng bình luận ghim này vừa xuất hiện, phòng livestream của Chu Tiểu Di lập tức bùng nổ. 【Vãi~ Đại V có tick xanh của nền tảng lại đang ẩn mình trong phòng livestream của chị Chu à?】 【Điên rồi điên rồi, phòng livestream chị Chu xuất hiện Đại V chính thức, rốt cuộc là đạo đức suy đồi hay nhân tính chôn vùi!】 【Vãi chưởng~ Là giáo sư Vương Kỳ của Viện Khảo cổ Quốc gia, đây là người nổi tiếng đấy!】 【Có phải là giáo sư Vương Kỳ lần trước được mời làm diễn giả cho chương trình Danh Gia Giảng Đàn không?】 【Xem ra con đường của chị Chu cũng rộng mở phết, ngay cả nhân vật tầm cỡ như giáo sư Vương Kỳ cũng đến trợ giúp!】 【Đến cả giáo sư Vương cũng đến hiến kế cho chị Chu, chị Chu đỉnh thật!】 【Giáo sư khảo cổ trong game VS giáo sư khảo cổ ngoài đời thực, kích thích!】 Không ai nghi ngờ thân phận của Vương Kỳ, bởi vì dòng bình luận ghim bảy sắc có tiền tố tên là không thể làm giả được!

Chương 88

"Trời ơi~ là giáo sư Vương Kỳ, không ngờ ông ấy cũng ở trong phòng livestream của mình!" Đương nhiên Chu Tiểu Di cũng nhìn thấy dòng bình luận ghim nổi bật đó.

Cô hiện giờ vô cùng phấn khích.

Bởi vì giáo sư Vương Kỳ rất nổi tiếng ở Hạ quốc.

Lần trước khi ông tham gia chương trình Danh Gia Giảng Đàn trên sóng livestream, cô cũng đã xem.

Ông ấy chắc chắn là một giáo sư uyên bác có thực tài.

Lần này nếu có thể nhận được sự giúp đỡ của ông!

Chắc chắn qua ải! "Giáo sư Vương, bây giờ tôi nên làm gì ạ?" Chu Tiểu Di dè dặt hỏi. 【Vương Kỳ: Cứ làm theo từng bước, đợi gặp Hách Kiến Quốc, cô chỉ cần giữ bình tĩnh, mọi việc cứ nghe theo lời khuyên của tôi là được!】 "Vâng!" Có giáo sư Vương Kỳ làm chỗ dựa, sự tự tin của Chu Tiểu Di cũng quay trở lại.

Cô nghênh ngang đẩy cánh cửa sắt ra, sau đó lướt qua ba người Diệp Nhất Tâm, đi thẳng vào trong nhà tìm Hách Kiến Quốc.

Lúc này, Hách Kiến Quốc vẫn đang phỏng vấn hai người qua đường xui xẻo kia.

Chu Tiểu Di tự tin đứng đợi ở cửa một lúc.

Rất nhanh, hai người qua đường đó đã bị Hách Kiến Quốc mời ra ngoài.

Tình tiết vẫn như cũ.

Hách Kiến Quốc vẫn là một Hách Kiến Quốc đáng ăn đòn.

Mỗi một câu, mỗi một chữ hắn nói ra, đều như đang ngoắc tay với bạn: 'Lại đây đánh tôi đi?' Nhưng cũng may, hôm nay Chu Tiểu Di đã lặp lại cảnh này hơn năm mươi lần, sớm đã quen rồi. "Nếu hai vị không có bản lĩnh đó, vậy chúng ta không cần thiết phải ngồi xuống bàn bạc nữa." Đoạn đối thoại nhanh chóng đi đến chỗ mấu chốt nhất.

Trước đây Chu Tiểu Di đều thất bại ở đoạn này.

Nếu cô trả lời mình am hiểu khảo cổ, Hách Kiến Quốc sẽ đưa ra hàng loạt câu hỏi học thuật về khảo cổ cho cô.

Hơn nữa đều là loại không thể tra được thông tin trên mạng.

Sao cô có thể trả lời được chứ?

Nhưng lần này, có giáo sư Vương Kỳ ở đây, Chu Tiểu Di tự tin mười phần.

Chỉ thấy cô vênh váo đáp: "Đừng thấy tôi trẻ mà xem thường, kiến thức khảo cổ của tôi tuyệt đối không thua ông đâu!" Lời vừa dứt, Hách Kiến Quốc khựng người lại.

Hắn quay đầu nhìn Chu Tiểu Di, trong mắt tràn đầy nghi ngờ và khinh thường. "Nếu cô đã nói vậy, cô có thể chấp nhận thử thách của tôi không?" "Đương nhiên, ông cứ ra đề, sai một chữ coi như tôi thua." "Được!" Thấy Chu Tiểu Di tự tin như vậy, Hách Kiến Quốc cũng lập tức có hứng thú với cô.

Tiếp theo, Hách Kiến Quốc đưa ra tổng cộng ba câu hỏi sâu xa về học thuật khảo cổ.

Chu Tiểu Di nghe mà ngơ ngác.

Cư dân mạng cũng vậy.

Nhưng giáo sư Vương Kỳ trong phòng livestream lại trả lời rất dễ dàng.

Chu Tiểu Di thấy vậy, lập tức học theo, lặp lại đáp án của giáo sư Vương Kỳ.

Hách Kiến Quốc nghe xong, trong mắt lập tức lộ ra vẻ khó tin.

Chương 89

Cùng lúc đó, Trần Cửu Nhân và Dương Tuyết Lệ đang tìm tài liệu trong phòng trong cũng nghe tiếng bước ra. ... "Hai vị hẳn là đồng chí Tiểu Hồ và đồng chí Tiểu Vương mà đồng chí Tiểu Kim giới thiệu đến phải không?" Giáo sư Trần Cửu Nhân từ trong nhà bước ra, đánh giá Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn từ trên xuống dưới, khuôn mặt nở một nụ cười nhàn nhạt.

Còn Dương Tuyết Lệ bên cạnh thì cứ nhìn chằm chằm vào Chu Tiểu Di.

Điều này khiến Chu Tiểu Di có chút ngượng ngùng.

Lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên ghé sát vào hỏi: "Lão Hồ, đồng chí Tiểu Kim mà ông ta nói là ai vậy?" Chu Tiểu Di lắc đầu: "Tôi cũng không biết." Trần Cửu Nhân nghe hai người nói chuyện, cười nói: "Người trẻ các cậu hay gọi đồng chí Tiểu Kim là Đại Kim Nha." "Ài~ Hóa ra là Đại Kim Nha, đúng vậy, chúng tôi chính là do cậu ta giới thiệu đến." Vừa nghe 'đồng chí Tiểu Kim' trong miệng Trần Cửu Nhân chính là Đại Kim Nha, Vương Khải Toàn mới vỡ lẽ.

Chu Tiểu Di nhân cơ hội hỏi: "Giáo sư Trần, vậy bây giờ chúng tôi có được tính là đã gia nhập đội khảo cổ chưa?" Trần Cửu Nhân ngẩng đầu nhìn Dương Tuyết Lệ một cái, sau đó cười nói: "Là thế này, đồng chí Tiểu Hồ, thông tin của cậu, đồng chí Tiểu Kim đã nói với chúng tôi rồi." "Cậu trước đây từng là đại đội trưởng, tham gia chiến tranh, hơn nữa còn từng vào sa mạc, đến sông băng, rất đáng nể." "Làm đội trưởng cho đám mọt sách chúng tôi, có thể nói là dư sức." Vãi chưởng~!

Thiết lập nhân vật của mình đỉnh vậy sao?

Nghe những lời giới thiệu đơn giản của Trần Cửu Nhân, Chu Tiểu Di cũng lập tức nhập vai.

Cô ho khan hai tiếng rồi nói: "Giáo sư Trần nói không sai, sông băng sa mạc đối với tôi mà nói, hoàn toàn là chuyện nhỏ!" "Lúc rảnh rỗi trước đây, tôi thường đến những nơi đó 'barbecue', quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa!" 【Phụt~ Chị Chu lại chém gió rồi!】【'Barbecue' ở sông băng sa mạc?

Sao chị không nói mình còn từng đấu súng ở đó luôn đi?】【Chị Chu ơi cẩn thận chút đi, vừa rồi nếu không có giáo sư Vương Kỳ giúp thì chị toang lâu rồi.】【Đúng rồi, mọi người có ghi lại những gì giáo sư Vương Kỳ nói lúc nãy không?】【Đương nhiên là ghi lại rồi, đây là tài liệu qua ải hiếm có, biết đâu sau này còn bán được tiền ấy chứ.】【Nhưng sao tôi không tìm thấy những tài liệu này trên mạng nhỉ?】【Đây mới gọi là chuyên nghiệp!】【Không hổ là giáo sư uy tín!】Bình luận lướt qua tới tấp.

Cư dân mạng đều toát mồ hôi lạnh thay cho Chu Tiểu Di.

Con bé này vừa mới nhờ sự giúp đỡ của giáo sư Vương Kỳ để xử lý xong Hách Kiến Quốc, giờ lại bắt đầu chém gió trước mặt Trần Cửu Nhân.

Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Tuy nhiên, qua chuyện này, cư dân mạng cũng nhận ra một vấn đề.

Đó là, muốn qua ải trong tựa game đào mộ này, bắt buộc phải có kiến thức nhất định về khảo cổ và lịch sử.

Nếu không, một khi gặp phải tình huống như hôm nay, e là không một ai có thể vượt qua.... "Đồng chí Tiểu Hồ à, về khả năng sinh tồn hoang dã của cậu, chúng tôi hoàn toàn công nhận." "Hơn nữa đồng chí Tiểu Kim cũng nói, cậu cũng có hiểu biết nhất định về kiến thức mộ

táng cổ đại." "Nhưng mà, nơi chúng tôi sắp đến lần này rất bí ẩn, người bình thường e là không tìm được." "Vì vậy, đội trưởng mà chúng tôi muốn tuyển còn có một yêu cầu đặc biệt." "Đó là phải biết Phân kim định huyệt." Lúc này, Trần Cửu Nhân lại mỉm cười, nói ra yêu cầu tuyển dụng lần này của mình. "Phân kim định huyệt?" Nghe thấy bốn chữ này, Chu Tiểu Di ngẩn người.

Cô tò mò hỏi: "Giáo sư Trần, Phân kim định huyệt mà ông nói, có phải là phương pháp chia vàng sau khi chúng ta tìm thấy mộ cổ không?" Trần Cửu Nhân: "..." Hách Kiến Quốc: "..." Dương Tuyết Lệ: "..." 【Vãi chưởng~ Cách giải thích này của chị Chu đỉnh thật!】 【Giải thích thần sầu luôn.】 【Lại còn định chia vàng với đội khảo cổ quốc gia, con bé này não úng nước à?】 Cư dân mạng đều bật cười.

Ngay lúc này, một dòng bình luận ghim rực rỡ lại xuất hiện trong phòng livestream: 【Vương Kỳ: Chủ phòng, cô đừng nói bậy, Phân kim định huyệt là một phương pháp tìm mộ cổ đại, nó có thể thông qua thế đi của núi sông long mạch để xác định phương hướng và vị trí của một ngôi mộ cổ.

Tuy nhiên, thông tin về phương diện này, các cổ tịch lưu lại đến nay cũng rất ít, cô câu giờ một chút, tôi đi tìm tài liệu liên quan!】 Là giáo sư Vương Kỳ.

Ông lại đưa ra lời khuyên cho Chu Tiểu Di.

Cư dân mạng đều trở nên phấn khích.

Đồng thời không ít người cũng nhìn Chu Tiểu Di với ánh mắt ghen tị.

Có thể nhận được sự giúp đỡ tận tình của giáo sư Vương Kỳ, xem ra lần này chị Chu đúng là gặp may mắn rồi! ... "Haha~ Xem các vị sợ chưa kìa." "Tôi vừa mới đùa với mọi người một chút thôi, mọi người

đừng căng thẳng..." Thấy sắc mặt của giáo sư Trần và mấy người kia đều sa sầm, Chu Tiểu Di vội vàng giải thích.

Mọi người nhìn nhau, không nói gì.

Lúc này, trong tầm nhìn của Chu Tiểu Di đột nhiên hiện lên ba dòng thông báo: 【Độ hảo cảm của Dương Tuyết Lệ với bạn -5】 【Độ hảo cảm của Trần Cửu Nhân với bạn -5】 【Độ hảo cảm của Hách Kiến Quốc với bạn -10】 May quá may quá!

Chỉ bị trừ một chút độ hảo cảm, nhiệm vụ vẫn chưa thất bại.

Chương 90

Chu Tiểu Di thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong đầu cũng bắt đầu suy tính.

Cô biết, tiếp theo mình phải tìm mọi cách để câu giờ, cho đến khi giáo sư Vương Kỳ tìm được tài liệu liên quan mới thôi.

Nếu không thì toi đời. "Vậy đồng chí Tiểu Hồ, cậu có biết thuật Phân kim định huyệt này không?" Ngay lúc đó, Trần Cửu Nhân lại đột nhiên lên tiếng hỏi. "Khụ khụ~ Cái này tôi đương nhiên biết." Chu Tiểu Di thầm nghĩ không ổn, nhưng bề ngoài vẫn ra vẻ tự tin ho khan hai tiếng.

Sau đó, cô dùng giọng điệu chậm nhất có thể, lặp lại những lời giáo sư Vương Kỳ vừa nói. "Cái gọi là thuật Phân kim định huyệt, thực chất là một phương pháp tìm mộ cổ đại!" "Thuật này có thể thông qua thế đi của núi sông long mạch để xác định phương hướng và vị trí của một ngôi mộ cổ!" "Giáo sư Trần, tôi nói không sai chứ." Trần Cửu Nhân gật đầu lia lịa: "Đúng đúng đúng~ Cậu nói rất đúng, còn gì nữa không?" Chu Tiểu Di trong lòng hơi kinh ngạc.

Xem ra giáo sư Vương Kỳ đoán không sai.

Chỉ dựa vào hai câu nói mập mờ này thì không thể qua mặt được.

Thấy tình hình này, sự lanh lợi của Chu Tiểu Di cũng trỗi dậy.

Cô đảo mắt một vòng rồi nói: "Giáo sư Trần, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện được không?

Ông xem chúng ta đã đứng đây nửa ngày rồi... mỏi quá." "Xin lỗi, xin lỗi, là tôi sơ suất, hai vị mời vào trong." Cách này của Chu Tiểu Di quả nhiên có hiệu quả.

Trần Cửu Nhân nhiệt tình mời hai người họ vào phòng khách bên trong.

Trong phòng khách có một bộ ghế dài bằng gỗ nguyên khối chuyên dùng để tiếp khách.

Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn không chút khách khí ngồi xuống.

Vương Khải Toàn lúc ngồi xuống còn không quên mỉa mai Hách Kiến Quốc bên cạnh một câu: "Thấy chưa, tôi đã nói là phải ngồi xuống nói chuyện mà." "..." Hách Kiến Quốc không nói gì, cũng tìm một chỗ ngồi xuống.

Trần Cửu Nhân ngồi đối diện Chu Tiểu Di.

Ông ta đầy vẻ phấn khích nhìn cô, ánh mắt nóng rực như muốn nhìn thấu cả con người cô.

Chỉ có Dương Tuyết Lệ vẫn lặng lẽ đứng bên cạnh.

Ánh mắt cô cũng đặt trên người Chu Tiểu Di, nhưng không lộ liễu như Trần Cửu Nhân.

Lúc này, Trần Cửu Nhân ngồi xuống lại lên tiếng hỏi: "Đồng chí Tiểu Hồ, bây giờ có thể nói về kiến giải của cậu đối với thuật Phân kim định huyệt được chưa?" Chu Tiểu Di chép miệng: "Có thể thì có thể, nhưng giờ tôi hơi khát nước, giáo sư Trần, có nước không ạ?" Trần Cửu Nhân quay đầu nhìn Hách Kiến Quốc: "Kiến Quốc, cậu đi rót cho đồng chí Tiểu Hồ và đồng chí Tiểu Vương ly nước." "Vâng thưa thầy." Hách Kiến Quốc nghe vậy, lập tức đứng dậy đi ra sau rót hai ly nước mang tới.

Chu Tiểu Di nhận lấy ly nước rồi ra vẻ uống lấy uống để, giả vờ như mình rất khát.

Trời ạ!

Giáo sư Vương Kỳ, ông mau quay lại đi!

Tôi sắp không trụ nổi nữa rồi. "Ực ực~" Rất nhanh, một ly nước đầy đã bị Chu Tiểu Di uống cạn.

Trần Cửu Nhân đối diện thấy vậy, lại lập tức hỏi: "Đồng chí Tiểu Hồ, cậu uống nước xong rồi, bây giờ nói được chưa?" Chu Tiểu Di cười gượng: "Cái đó... cho tôi thêm ly nữa được không?" "..." Sắc mặt Trần Cửu Nhân hơi cứng lại.

Lúc này, Hách Kiến Quốc ngồi bên cạnh cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Hắn đập mạnh bàn, đứng dậy quát lớn: "Tôi nói này, rốt cuộc cô có biết thuật Phân kim định huyệt không?

Chương 91

Nếu không biết thì mau đi đi, đừng lãng phí thời gian của mọi người." "Này~ Ông la lớn tiếng như vậy làm gì?

Lão Hồ nhà chúng tôi bản lĩnh lớn lắm đấy, đương nhiên biết cái thuật Phân kim định huyệt gì đó rồi, cậu ấy bây giờ chỉ khát nước, muốn uống miếng nước thôi, thì sao nào?" Vương Khải Toàn cũng lên tiếng hùa theo.

Hắn đã sớm ngứa mắt Hách Kiến Quốc rồi.

Nếu là ở bên ngoài, hắn đã cho đối phương một trận nhừ tử.

Nhưng sau khi mắng Hách Kiến Quốc xong, Vương Khải Toàn lại ghé sát vào Chu Tiểu Di nhỏ giọng hỏi một câu: "Lão Hồ, cái thuật Phân kim định huyệt mà họ nói, rốt cuộc cậu có biết không vậy?" Chu Tiểu Di che miệng nói: "Lát nữa sẽ biết." Vương Khải Toàn ngẩn ra: "Lát nữa?

Chẳng lẽ cậu không nhớ ra à?

Ông nội cậu không phải đã dạy cậu những thứ này rồi sao?" Chu Tiểu Di: "Ông nội tôi mất lâu rồi." Vương Khải Toàn: "..." "Thầy ơi, có chuyện gì vậy?" "Giáo sư Trần, mọi người không sao chứ?" "Thầy, bên cạnh là đồn công an, nếu cần, em có thể lập tức đi gọi người đến." Lúc này, nghe thấy tiếng động trong phòng, ba người Diệp Nhất Tâm cũng vội vàng chạy vào.

Tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều đồng loạt nhìn Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ và không thiện cảm, ra chiều chỉ cần một lời không hợp là sẽ lao vào đánh nhau.

Chu Tiểu Di tự biết mình đuối lý, chỉ có thể im lặng ngồi đó,

không dám nói gì.

Còn Vương Khải Toàn bên cạnh thấy huynh đệ mình có bộ dạng sợ sệt như vậy, khí thế hùng hồn ban đầu cũng lập tức xìu xuống.

Cư dân mạng đều cho rằng lần này Chu Tiểu Di chắc chắn lại thất bại.

Tuy nhiên, ngay lúc này, bình luận ghim rực rỡ của giáo sư Vương Kỳ cuối cùng cũng xuất hiện trong phòng livestream. ... 【Vương Kỳ: Chủ phòng, tôi vừa tìm một số tài liệu cổ tịch về Phân kim định huyệt, tuy không đầy đủ, nhưng tôi nghĩ sẽ có ích cho cô.】 Bên trong Viện Khảo cổ Quốc gia, giáo sư Vương Kỳ vừa lật xem cuộn cổ thư rách nát trong tay, vừa hừng hực gõ bàn phím.

Ông giờ đây ngày càng hứng thú với tựa game đào mộ này.

Bởi vì bối cảnh lịch sử của game không chỉ giống hệt thế giới thực, mà thậm chí còn liên quan đến rất nhiều kiến thức khảo cổ và lịch sử.

Điều này khiến trong lòng ông không khỏi nảy sinh tâm lý hiếu thắng.

Ông rất muốn xem, giáo sư khảo cổ trong game này, so với giáo sư khảo cổ trong thế giới thực như mình, rốt cuộc ai chuyên nghiệp hơn?

Sau khi gõ lạch cạch một đoạn chữ dài, giáo sư Vương Kỳ liền nhấn phím Enter, gửi đi toàn bộ tài liệu mà mình thu thập được.

Rất nhanh, trong phòng livestream của Chu Tiểu Di xuất hiện một dòng bình luận ghim rất dài: 【Vương Kỳ: Thuật Phân kim định huyệt thời cổ đại còn được gọi là thuật Kham Dư!

Thuật này huyền ảo khó hiểu, cực kỳ khó nắm bắt, không chỉ phải biết xem thế núi sông, sông ngầm hồ nổi, mà còn phải biết quan sát sự thay đổi của nhật nguyệt tinh tú.

Ngoài ra, người xưa khi tìm kiếm nơi có phong thủy tốt, còn thường vận dụng một số tinh hoa của thiên văn học.

Trời đất cách nhau tám vạn bốn nghìn dặm, tim và thận của con người cách nhau tám tấc bốn phân.

Ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ trong cơ thể con người ứng với năm ngôi sao trên trời, lại có hai mươi tư tinh tú, tương ứng với núi sông địa lý trong thiên hạ.

Sao có tốt xấu, đất có hung cát, phàm là nơi có phong thủy tuyệt hảo, tất sẽ tương ứng với tinh tú nhật nguyệt trên trời!

Trời có hai mươi tư tú, ngày có hai mươi tư giờ, nên phong thủy cũng có hai mươi tư hướng, hai mươi tư vị.

Nếu có người có thể quan sát sự sắp xếp hung cát giữa các tinh tú, cộng thêm la bàn định vị, là có thể tìm được một nơi đất lành có phong thủy tuyệt hảo.

Năm xưa, lăng mộ mà vua Càn Long chọn lúc sinh thời chính là ở một nơi càn khôn tụ tú, âm dương giao hòa.

Trong phạm vi ngàn dặm của nơi đó, long huyệt sa thủy, không gì không đẹp, hình thế lý khí, tốt lành đủ cả.

Dù nhìn khắp long mạch thiên hạ, cũng là một nơi kim long chi tích hiếm có.】 "Vãi~ Nhiều thế này..." Chu Tiểu Di mừng như điên.

Dù tài liệu mà giáo sư Vương Kỳ tìm được rất nhiều, nhưng cô vẫn đọc lại toàn bộ thông tin đó cho giáo sư Trần và mấy người kia nghe.

Chương 92

Giáo sư Trần và mọi người nghe xong, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ngay cả Hách Kiến Quốc trước đó xem thường Chu Tiểu Di, lúc này cũng thay đổi thái độ, nhìn cô với ánh mắt kính phục. "Đồng chí Tiểu Hồ, cậu nói hay quá." Trần Cửu Nhân nhìn Chu Tiểu Di với ánh mắt lấp lánh.

Ông ta kích động nói: "Sa mạc lớn ngoài biên cương, quanh năm bị cát bụi xâm thực, những thành phố ốc đảo ngày xưa sớm đã biến thành biển cát, huống chi là những di tích và mộ cổ trong sa mạc!" "Mà phương pháp quan sát tinh tượng địa mạch để tìm mộ cổ của người xưa này, chính là thứ chúng ta cần nhất hiện nay." "Nếu chúng ta muốn tìm những lăng mộ bị chôn vùi trên con đường tơ lụa cổ đại, dùng thuật Phân kim định huyệt của người xưa hẳn là con đường đơn giản và hiệu quả nhất, đúng không?" 【Độ hảo cảm của Dương Tuyết Lệ với bạn +5】【Độ hảo cảm của Trần Cửu Nhân với bạn +10】【Độ hảo cảm của Hách Kiến Quốc với bạn +10】 Trong lúc nói chuyện, Chu Tiểu Di lại nhận được một loạt thông báo hảo cảm.

Nhưng lần này là tăng độ hảo cảm!

Chu Tiểu Di ngẩn ra một lúc, rồi lập tức phản ứng lại: "Đúng đúng đúng...

ông nói đều đúng, vậy... bây giờ tôi đã qua được thử thách chưa ạ?" Khi Chu Tiểu Di hỏi câu này, giáo sư Vương Kỳ đang dán mắt vào màn hình cũng lập tức căng thẳng.

Những tài liệu ông vừa nói cho Chu Tiểu Di, tuy là vội vàng tìm được, nhưng phần tài liệu cổ tịch đó chỉ có bấy nhiêu thôi.

Dù thời gian có dư dả, ông cũng chưa chắc tìm được nhiều hơn.

Nếu Chu Tiểu Di vẫn không thể qua ải, vậy thì thật sự phiền phức.

Nghĩ đến đây, trên gương mặt già nua của giáo sư Vương Kỳ không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc. "Tác giả của trò chơi này rốt cuộc là ai?" "Tại sao trong game lại xuất hiện những kiến thức cổ đại mà ngay cả Viện Khảo cổ chúng ta cũng chưa nghiên cứu thấu đáo?" ... "Đương nhiên là qua rồi." Trong game, Trần Cửu Nhân đã phấn khích đứng dậy khỏi ghế gỗ.

Ông nắm lấy hai tay Chu Tiểu Di, giọng điệu kích động tuyên bố với tất cả mọi người trong đội khảo cổ: "Từ bây giờ, đồng chí Tiểu Hồ, cậu chính là một thành viên của đội khảo cổ chúng ta!" "Hy vọng dưới sự dẫn dắt của cậu, chúng ta có thể tìm thấy tòa thành Tinh Tuyệt Cổ Thành đã biến mất trong sa mạc." Cùng với lời tuyên bố của Trần Cửu Nhân, Chu Tiểu Di cũng nhận được âm thanh thông báo hoàn thành nhiệm vụ. 【Chúc mừng bạn đã thuận lợi gia nhập đội khảo cổ quốc gia, trở thành một thành viên của đội khảo cổ】 Đồng thời, nhiệm vụ chính tuyến cũng được làm mới. 【Nhiệm vụ chính tuyến: Giúp đội khảo cổ quốc gia tìm thấy di tích Tinh Tuyệt Cổ Thành】 ... 【Vãi~ Chị Chu qua được rồi!】 【Haha~ Xem ra thời khắc quan trọng vẫn phải để giáo sư khảo cổ đích thân ra tay giải quyết!】 【Vận may của chị Chu cũng tốt quá, có giáo sư Vương Kỳ trong phòng livestream, chẳng phải chị ấy sẽ xông thẳng đến ải cuối cùng sao?】 【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, những tài liệu mà giáo sư Vương Kỳ vừa nói, sao tôi không tìm thấy chút nào trên mạng vậy?】 【Đúng vậy, tôi cũng rất tò mò, theo lý mà nói bây giờ là thời đại dữ liệu lớn, trên mạng phải có rất nhiều tài liệu mới đúng.】 【Giáo sư Vương Kỳ, những tài liệu này ông tìm ở đâu vậy ạ?

Có thể tiết lộ một chút không?】 【@Vương Kỳ, quỳ gối xin giáo

sư giải đáp!】 Cư dân mạng thi nhau bình luận trong phòng livestream.

Đối với việc Chu Tiểu Di có thể thuận lợi qua ải, nhiều người không cảm thấy bất ngờ.

Dù sao cũng có chuyên gia uy tín như giáo sư Vương Kỳ ở đó.

Chu Tiểu Di ở ải này chẳng khác nào bật hack.

Nếu thế mà vẫn không qua được thì quá vô lý!

Thực ra so với việc Chu Tiểu Di có thể qua ải, điều mà cư dân mạng quan tâm hơn lúc này chính là những tài liệu khảo cổ mà giáo sư Vương Kỳ vừa nói.

Bởi vì họ rất muốn biết, giáo sư Vương Kỳ rốt cuộc đã tìm những tài liệu đó từ đâu.

Một số cư dân mạng gan dạ thậm chí còn trực tiếp tag cả giáo sư Vương Kỳ, ra vẻ muốn hỏi cho ra nhẽ.

Thấy cư dân mạng hứng thú với những tài liệu khảo cổ mình vừa nói, giáo sư Vương Kỳ cũng không giấu giếm.

Ông nhanh chóng gõ bàn phím, lại gửi đi một dòng bình luận rực rỡ: 【Vương Kỳ: Những thứ tôi vừa nói đều là tài liệu cổ tịch mà Viện Khảo cổ chúng tôi đang nghiên cứu giải mã, hiện tại vẫn chưa lưu hành trên thị trường, các bạn không tìm thấy trên mạng được đâu.】 Lời này vừa ra, cư dân mạng mới vỡ lẽ.

Hóa ra là tài liệu nội bộ của Viện Khảo cổ.

Chẳng trách họ không tìm thấy trên mạng!

Ngay lúc này, trong phòng livestream lại hiện lên dòng bình luận rực rỡ thứ hai: 【Vương Kỳ: Tác giả của trò chơi này chắc chắn có kiến giải rất sâu sắc về khảo cổ học và lịch sử học, kiến thức của

người đó về phương diện này thậm chí không thua kém tôi.

Chương 93

Nếu mọi người muốn qua ải dễ dàng hơn, tôi nghĩ các bạn nên học thêm kiến thức về lĩnh vực này, mài dao không tốn công đốn củi, tôi nghĩ sẽ có ích cho các bạn.】 Dòng bình luận thứ hai của giáo sư Vương Kỳ rất dài, nhưng cư dân mạng vẫn đọc hết một cách nghiêm túc.

Mọi người đều cảm thấy giáo sư Vương Kỳ nói rất có lý.

Tuy họ không thể tra cứu được những tài liệu cổ tịch nội bộ của Viện Khảo cổ, nhưng tài liệu khảo cổ và lịch sử trên mạng cũng vô cùng phong phú.

Nếu họ có thể chuẩn bị kỹ càng trước khi vượt ải, đến lúc đó chắc chắn có thể làm ít công to!

Sau khi nghe lời khuyên này của giáo sư Vương Kỳ, những người chơi đang vượt ải, hoặc đang chuẩn bị vượt ải, lập tức lên mạng tìm kiếm tài liệu về khảo cổ học và lịch sử học.

Một số cư dân mạng thậm chí còn trực tiếp đặt mua trên mạng cả một bộ sách khảo cổ và bộ «Sử Ký» ghi lại 5000 năm lịch sử của Hạ quốc!

Chuẩn bị về nhà đọc thâu đêm.

Trong một thời gian, cả Hạ quốc bỗng dấy lên một làn sóng yêu khảo cổ và lịch sử.

Vô số người bắt đầu đọc những cuốn sách khảo cổ và lịch sử mà trước đây họ chẳng bao giờ đụng tới.

Có lẽ chính Trương Mục cũng không ngờ, anh chỉ làm một tựa game đào mộ thôi, kết quả lại vô tình khiến toàn bộ cư dân mạng cả

nước đều nảy sinh hứng thú sâu sắc với khảo cổ và lịch sử.

Điều này khiến các giáo viên lịch sử không biết phải làm sao!

Trời ạ!!!

Trước đây chúng tôi ở trên lớp hết lời khuyên các em học lịch sử, kết quả các em ngủ gà ngủ gật!

Bây giờ vì một trò chơi, các em lại bắt đầu học lịch sử thâu đêm suốt sáng?

Chúng tôi, những giáo viên lịch sử này, không cần thể diện sao?.... "Vãi~ Giáo sư khảo cổ chỉ đạo tại trận cho chị Chu qua ải?" "Vận may của con bé này cũng tốt quá rồi đấy?" "Sao phòng livestream của tôi lại không có nhân tài như vậy nhỉ?" Nhận được tin Chu Tiểu Di qua ải, Tao Trư lập tức ghen tị đến phát khóc.

Hắn không ngờ trong phòng livestream của Chu Tiểu Di lại ẩn giấu một chuyên gia khảo cổ, hơn nữa còn là giáo sư uy tín của Viện Khảo cổ Quốc gia, Vương Kỳ.

Vận may này cũng quá tốt rồi!!! "Anh em, phòng livestream của tôi hiện có 50 vạn người, trong các bạn có chuyên gia hay giáo sư nào ẩn mình không?" Tao Trư không nhịn được hỏi một câu trong phòng livestream của mình.

Rất nhanh, fan hâm mộ của hắn đã gửi lại bình luận phản hồi: 【Có chứ anh Phiêu, em đánh top cực đỉnh, được mệnh danh là chuyên gia đi top vạn năm!】 【Em đi rừng cũng rất bá, người ta toàn gọi em là giáo sư đi rừng!】 【Em vạn trận EZ, được tặng biệt danh giáo sư EZ!】 【Em trai Tao Trư, nhà em nuôi heo, em có kinh nghiệm rất phong phú về việc nuôi heo, người trong làng toàn gọi em là chuyên gia nuôi heo!】 【Em là chuyên gia nuôi gà...】 【Em là chuyên gia thông cống...】 "Được rồi được rồi, các bạn đừng nói nữa,

cứ coi như tôi chưa hỏi gì..." Tao Trư lộ vẻ mặt chán đời.

Hóa ra bên Chu Tiểu Di toàn là giáo sư chuyên nghiệp uy tín, đến bên mình thì không phải nuôi heo cũng là nuôi gà?...

Cùng lúc đó, trong game.

Khi Chu Tiểu Di thành công gia nhập đội khảo cổ, nhiệm vụ chính tuyến được làm mới, màn hình game của cô cũng dần chìm vào bóng tối.

Khi màn hình sáng trở lại, Chu Tiểu Di phát hiện mình đã ở trên một chuyến tàu đang chạy rất nhanh.

Chính xác hơn, đây hẳn là một chuyến tàu hỏa vỏ xanh.

Bởi vì tiếng còi và tiếng bánh xe lăn rất lớn vọng vào từ ngoài cửa sổ, đây là đặc trưng của tàu hỏa vỏ xanh.

Chu Tiểu Di lúc này đang ngồi trong một khoang giường nằm rất chật hẹp.

Trong khoang có tổng cộng bốn người.

Ngoài Chu Tiểu Di ra, còn có Vương Khải Toàn, Trần Cửu Nhân và Dương Tuyết Lệ.

Vương Khải Toàn ngồi ngay bên cạnh Chu Tiểu Di, còn Trần Cửu Nhân và Dương Tuyết Lệ thì ngồi đối diện hai người.

Giữa bốn người còn có một chiếc bàn ăn nhỏ, trên đó đặt một cuốn sách, có một tấm ảnh đen trắng kẹp bên trong.

Chương 94

Chu Tiểu Di cúi đầu nhìn, phát hiện trong tấm ảnh là một con bọ rùa rất đẹp. "Đồng chí Tiểu Hồ~" Lúc này, Trần Cửu Nhân ngồi đối diện đột nhiên lên tiếng: "Chuyện là thế này, trước khi chúng ta vào sa mạc, phải đến sông băng Côn Luân một chuyến." "Ở đó có một thứ rất quan trọng, chúng ta bắt buộc phải tìm được nó." Sông băng Côn Luân?

Chu Tiểu Di hơi ngẩn ra.

Mấy người này không phải nói là đi sa mạc sao?

Sao bây giờ lại đổi đường rồi?

Trên thông báo nhiệm vụ cũng không có mà? "Giáo sư Trần, thứ các ông muốn tìm rốt cuộc là gì vậy?" Lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên tò mò hỏi một câu. "Là một cuốn sổ tay." Người trả lời Vương Khải Toàn là Dương Tuyết Lệ.

Chỉ thấy cô ấy nói với vẻ mặt nghiêm trọng: "Trên cuốn sổ tay đó ghi chép chi tiết bản đồ lộ trình đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, nếu chúng ta muốn tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, cuốn sổ tay đó là thứ không thể thiếu." Nói đến đây, Dương Tuyết Lệ lại ngẩng đầu nhìn Chu Tiểu Di. "Anh Hồ, tôi nghe nói trước đây anh từng đi lính ở đó, nên muốn xin ý kiến của anh." 【Vãi~ Đây chắc chắn là nhiệm vụ ẩn!】 【Nhiệm vụ ẩn tự tìm đến cửa à?】 【Không đúng, có lẽ là tình tiết phụ.】 【Phụ cái con khỉ, người ta không phải đã nói rồi sao?

Muốn tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành thì phải tìm được cuốn sổ tay đó, hai cái này liên quan đến nhau.】 Cư dân mạng bàn tán sôi nổi.

Có người cho rằng, lần này đội khảo cổ chủ động đề xuất đổi lộ trình, chắc chắn là để mở nhiệm vụ ẩn hoặc nhiệm vụ phụ.

Nhưng cũng có người cho rằng, lần này đến sông băng Côn Luân là để tìm cuốn sổ tay, mà sổ tay là mấu chốt để tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nên chỉ có thể tính là một mắt xích trong nhiệm vụ chính tuyến, chứ không phải nhiệm vụ ẩn hay nhiệm vụ phụ gì cả.... "Được, vậy chúng ta đổi đường đến sông băng Côn Luân đi!" Lúc này, kẻ ngốc cũng biết nên chọn thế nào.

Chu Tiểu Di không phải kẻ ngốc, nên quả quyết đồng ý.

Dương Tuyết Lệ nghe vậy, lập tức gật đầu: "Được, nếu anh Hồ đã nói vậy, vậy chúng ta đi sông băng Côn Luân trước!" Vèo —— Cùng với tiếng nói của Dương Tuyết Lệ, phòng livestream lại một lần nữa chìm vào bóng tối.

Khi màn hình sáng trở lại, Chu Tiểu Di phát hiện mình đã ở trong một cái lều lớn sáng trưng.

Mọi người trong đội khảo cổ đang sắp xếp trang bị bên cạnh cô.

Trang phục trên người mọi người lúc này đều đã thay đổi.

Tất cả đều mặc áo bông dày, đội mũ bông, một bộ trang phục mùa đông giá rét.

Chu Tiểu Di lại cúi đầu nhìn mình, phát hiện trên người mình cũng đã mặc áo bông. "Mọi người nhanh tay chuẩn bị, mang theo những thiết bị cần thiết, chúng ta sắp vào sông băng rồi." Hách Kiến Quốc đứng bên cạnh thúc giục mọi người. "Vù vù~" Lúc này, rèm lều bị vén lên, một người đàn ông cao lớn mặc áo khoác quân đội màu xanh bước vào.

Anh ta tìm đến Trần Cửu Nhân, kính cẩn nói: "Giáo sư Trần, bên đại đội chúng tôi đã sắp xếp xong rồi, có thể xuất phát bất cứ lúc nào!" Trần Cửu Nhân nhìn những người khác, thấy mọi người đã

chuẩn bị gần xong, liền lập tức đáp: "Được, vậy chúng ta xuất phát ngay bây giờ!" ...

Theo lệnh của Trần Cửu Nhân, Diệp Nhất Tâm và mấy người khác lập tức đeo trang bị rời khỏi lều.

Chu Tiểu Di vội vàng theo sau, cùng đội khảo cổ ra ngoài.

Khi nhìn thấy cảnh băng thiên tuyết địa bên ngoài, Chu Tiểu Di hoàn toàn sững sờ! "Vãi chưởng~ Đẹp quá đi mất?" Trong tầm mắt, mấy đỉnh núi tuyết trong suốt lấp lánh, sừng sững ở phía trước như những người khổng lồ chống đỡ trời đất.

Phía trên những đỉnh núi tuyết ấy là một dải mây dày đang cuộn lại chầm chậm.

Mây tuy màu trắng nhưng lại mang đến cảm giác u ám, như thể sắp đổ ập xuống bất cứ lúc nào.

Chương 95

Và những ngọn núi tuyết hùng vĩ kia, lúc này đang chống đỡ những tầng mây ấy, dường như không muốn để chúng rơi xuống.

Cảnh tượng trời tuyết một màu thế này, trong đời thực căn bản không thể nào thấy được.

Quá hùng vĩ!!!

Lúc này, ngay cả cộng đồng mạng cũng không nhịn được mà liên tục cảm thán: 【Trời đất~ Cảnh tuyết này đẹp quá vậy?】 【Đây...

đây thật sự chỉ là game thôi sao?】 【Cảnh tuyết này thôi cũng đủ gây chấn động hơn cả mấy bộ phim bom tấn của Hollywood rồi!】 【Tác giả game này mà không đi làm chuyên viên hiệu ứng bối cảnh thì đúng là quá đáng tiếc.】 【Làm ra game này chắc chắn tốn không ít tiền đâu nhỉ?

Tác giả lại còn phát hành miễn phí, đúng là lương tâm của ngành!】 【Ha ha~ Trước đây không phải có người nói phó bản tân thủ là để hút người chơi, rồi tác giả sẽ bắt đầu thu phí ở cốt truyện chính sao?

Nhìn người ta đi, thế nào mới gọi là đẳng cấp?】 ...

Cảnh tuyết ở sông băng Côn Luân tuy tráng lệ, nhưng môi trường cũng vô cùng khắc nghiệt.

Đặc biệt là nhiệt độ ở đây, quanh năm đều ở mức âm mười mấy độ.

Chu Tiểu Di đi theo đội khảo cổ không lâu thì cảm thấy một luồng khí lạnh buốt như đang xuyên qua lớp áo bông.

Cảm giác này giống như bị ai đó dùng dao nhọn đâm vào người,

lạnh đến thấu xương, ngay cả da cũng đau nhói.

Chu Tiểu Di nhìn quanh.

Cô phát hiện lần này ngoài người của đội khảo cổ ra, trong đội còn có thêm ba người lính mặc quân phục màu xanh lục.

Người lính cao to đã báo cáo với giáo sư Trần trong lều trước đó cũng ở trong số họ.

Thông tin thân phận của anh ta chỉ hiển thị là 'Gã To Xác', có lẽ là biệt danh.

Bởi vì anh ta là người cao nhất trong đội, chiều cao ước chừng phải đến 2 mét, cao to lực lưỡng, vô cùng vạm vỡ.

Hai người lính còn lại thì trẻ hơn.

Một người tên Tiểu Lưu, một người tên Ca Oa.

Người tên Tiểu Lưu có lẽ là lính thông tin, vì Gã To Xác và Ca Oa đều trang bị súng, hành trang gọn nhẹ, chỉ có anh ta là vác trên lưng thiết bị liên lạc nặng trịch. "Vù vù~~" Lúc này, một cơn gió lạnh đột nhiên thổi tới.

Bông tuyết lớn như lông ngỗng bắt đầu từ từ rơi xuống từ trên trời.

Trong phút chốc, nhiệt độ xung quanh lại bắt đầu giảm thêm vài độ.

Chu Tiểu Di lạnh đến run cầm cập, chỉ có thể cố gắng quấn chặt chiếc áo bông trên người. "Mẹ ơi~ Lão Hồ, ở đây lạnh quá, trước đây cậu thật sự từng đi lính ở đây à?" Đi về phía trước thêm một lúc, giọng của Vương Khải Toàn đột nhiên vang lên từ phía sau.

Chu Tiểu Di không để ý đến anh ta.

Không phải cô không muốn để ý, mà là bây giờ cô đã lạnh đến

mức miệng cũng run lên, ngay cả hít thở cũng có chút khó khăn, hoàn toàn không có sức để nói chuyện. "Vù vù~" Gió lạnh buốt xương gào thét điên cuồng bên tai mọi người.

Bông tuyết trên trời bắt đầu rơi càng lúc càng lớn.

Mặt đất nhanh chóng tích tụ một lớp tuyết dày.

Mọi người gắng sức bước đi trên lớp tuyết, nhưng không bao lâu sau, độ dày của tuyết đã ngập quá đầu gối.

Bất đắc dĩ, giáo sư Trần chỉ có thể ra lệnh cho mọi người tạm dừng nghỉ ngơi, đợi tuyết nhỏ lại rồi tiếp tục lên đường.

Chương 96

"Mẹ ơi~ Cuối cùng cũng được nghỉ rồi!" Chu Tiểu Di kiệt sức ngồi phịch xuống nền tuyết.

Thế nhưng ngay giây tiếp theo, một cảm giác đau nhói truyền đến từ dưới mông cô. "Vãi~ Cái gì thế?" Chu Tiểu Di vội vàng nhảy dựng lên khỏi nền tuyết.

Cô vừa xoa mông, vừa nhìn về phía mình vừa ngồi.

Chỉ thấy trên dấu mông bằng phẳng, dường như có một thứ gì đó vàng óng.

Chu Tiểu Di nhặt thứ đó lên xem.

Hóa ra đó là một chiếc huy hiệu vinh dự có khắc chữ 'Vì Nhân Dân Phục Vụ'.

Thứ đâm vào mông cô lúc nãy, chắc hẳn là cây kim trên đó.

Soạt—— Đột nhiên, ngay lúc Chu Tiểu Di đang nhìn chiếc huy hiệu, màn hình trong phòng livestream bỗng nhấp nháy như đèn chiếu.

...

Màn hình livestream đồng bộ với tầm nhìn của Chu Tiểu Di.

Lúc này màn hình xuất hiện những đoạn phim chớp nhoáng, cũng có nghĩa là Chu Tiểu Di cũng nhìn thấy những hình ảnh đó.

Trong những đoạn phim chớp nhoáng này, Chu Tiểu Di từ góc nhìn của thượng đế đã thấy một nhóm người đang đi bộ trên tuyết.

Nhóm người này đều mặc quân phục màu xanh lục, bên hông còn đeo súng.

Chắc hẳn là đội tuần tra phụ trách tuần tra núi tuyết.

Chu Tiểu Di còn nhìn thấy chính mình trong nhóm người đó.

Không đúng, chính xác mà nói, người đó là Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất ở trong đội này, hơn nữa còn là đội trưởng.

Ngay lúc đó, có một người trong đội trượt chân ngã xuống từ sườn núi tuyết.

Hồ Bát Nhất thấy vậy, không chút do dự dẫn những người khác đuổi theo.

Họ đã cứu được người đồng đội bị trượt chân ở dưới sườn núi, đồng thời cũng phát hiện ra một con bọ rùa phát ra ánh sáng xanh lam.

Con bọ rùa lửa xanh đó rất đẹp, trông hơi giống đom đóm nhưng lại lớn hơn rất nhiều.

Có người trong đội muốn đưa tay ra bắt con bọ rùa đó.

Kết quả là ngay khoảnh khắc chạm vào nó, cả người anh ta bị một ngọn lửa màu xanh lam bao bọc.

Trong nháy mắt, người đó đã bị ngọn lửa xanh thiêu thành một đống tro trắng, ngay cả mảnh xương vụn cũng không còn.

Thấy cảnh này, những người khác đều hoảng sợ.

Và ngay lúc đó, hàng trăm, hàng ngàn con bọ rùa lửa xanh khác bay ra từ gần đó.

Hồ Bát Nhất dẫn đội bắt đầu bỏ chạy.

Có người trong lúc chạy đã nổ súng vào đàn bọ rùa phía sau.

Thế nhưng tiếng súng vừa vang lên, cả ngọn núi tuyết lập tức xảy ra lở tuyết.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chương 97

Bão tuyết trong nháy mắt đã nuốt chửng tất cả, vùi lấp mọi người dưới lớp tuyết.

Trong cơn bão tuyết cuồn cuộn, mọi người lờ mờ nhìn thấy một vết nứt khổng lồ như ranh giới trời đất, xuất hiện giữa hai ngọn núi tuyết cùng với sự rung chuyển của mặt đất.

Ngay sau đó, màn hình tối sầm rồi chuyển cảnh.

Một bệnh nhân đầu quấn băng gạc đột nhiên giật mình tỉnh dậy trên giường bệnh.

Bệnh nhân đó chính là Hồ Bát Nhất.

Hoặc nói đúng hơn, là Hồ Bát Nhất sau khi thoát chết trong gang tấc.

Giây tiếp theo, màn hình livestream lại 'soạt' một tiếng trở về góc nhìn thứ nhất của Chu Tiểu Di.

Xung quanh vẫn là núi băng tuyết trắng xóa.

Mọi thứ vẫn như cũ, như thể những đoạn phim thoáng qua kia chưa từng xuất hiện! 【Trời đất~ Những hình ảnh vừa rồi là sao vậy?】 【Không biết nữa, cảm giác như một đoạn hồi ức.】 【Mấy con bọ rùa đó là sao vậy?

Sao vừa chạm vào người là người tự bốc cháy thế?】 【Còn người đàn ông tỉnh dậy trên giường bệnh cuối cùng, hình như chính là nhân vật Hồ Bát Nhất trong game đạo mộ này đúng không?】 【Chắc là vậy rồi, xem ra chiếc huy hiệu đó đã gợi lại ký ức của nhân vật.

Đây chắc chắn là một manh mối quan trọng, có khi là thông tin mấu chốt để tìm ra cuốn sổ tay kia.】 Bình luận liên tục trôi qua.

Cộng đồng mạng đều rất tò mò tại sao những đoạn phim kia lại đột ngột xuất hiện.

Có người cho rằng chiếc huy hiệu mà Chu Tiểu Di nhặt được là một đạo cụ quan trọng, nó đã gợi lại ký ức của nhân vật, nên trong màn hình mới xuất hiện những đoạn ký ức này.

Những người khác cũng rất đồng tình với quan điểm này.

Nhưng sự thật rốt cuộc là gì, không ai nói chắc được.... "Lão Hồ, đây là di vật của chiến hữu cậu à?" Trong lúc Chu Tiểu Di đang cầm huy hiệu ngẩn người, Vương Khải Toàn đột nhiên đi tới ngồi xổm xuống bên cạnh cô.

Lúc này Chu Tiểu Di vẫn chưa hoàn hồn sau những đoạn ký ức kia, chỉ ngây người nhìn chằm chằm vào huy hiệu, không nói lời nào.

Vương Khải Toàn tưởng cô thấy vật nhớ người, nên cũng không hỏi thêm gì nữa. "Đồng chí Tiểu Hồ~" Lúc này, người của đội khảo cổ cũng đi tới.

Trần Cửu Nhân có chút lo lắng nói với Chu Tiểu Di: "Theo suy đoán trước đây của chúng ta, gần đây hẳn là vị trí của vết nứt sông băng bị trận lở tuyết năm đó tạo ra." "Nhưng những năm gần đây, tuyết lớn dường như đã phủ lấp lại địa hình địa mạo ở đây rồi." "Đồng chí Tiểu Hồ, cậu đã từng đến đây, cậu có ấn tượng gì không?" Vết nứt sông băng?

Lở tuyết?

Nghe câu nói này của Trần Cửu Nhân, Chu Tiểu Di cũng lập tức hoàn hồn.

Cô nhớ trong những đoạn ký ức vừa xem, dường như đã xuất hiện một vết nứt sông băng khổng lồ.

Hơn nữa vết nứt đó chính là do một trận lở tuyết tạo ra.

Xem ra những đoạn ký ức vừa rồi, thật sự là điểm mấu chốt để kích hoạt cốt truyện.

Nhưng vấn đề là, tốc độ nhấp nháy của những đoạn ký ức đó quá nhanh, cô căn bản không nhớ được vết nứt sông băng đó ở đâu.

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di lại cúi đầu nhìn chằm chằm vào chiếc huy hiệu một lúc.

Cô muốn thử xem có thể kích hoạt lại những đoạn ký ức lúc nãy không.

Nhưng đáng tiếc, bây giờ dù cô có nhìn chằm chằm vào huy hiệu thế nào, những đoạn ký ức trước đó vẫn không hề xuất hiện lại.

Rõ ràng, những đoạn ký ức đó có lẽ chỉ được kích hoạt khi người chơi tiếp xúc với huy hiệu lần đầu tiên.

Chương 98

Mọi người thấy Chu Tiểu Di cứ nhìn chằm chằm vào chiếc huy hiệu, trong lòng đều có chút khó hiểu.

Diệp Nhất Tâm tò mò hỏi: "Anh Hồ, sao anh cứ nhìn chằm chằm vào cái huy hiệu thế?

Giáo sư Trần đang hỏi anh kìa!" Chu Tiểu Di do dự một chút, đang chuẩn bị nói mình đã quên.

Nhưng đúng lúc này, một bình luận bảy màu đột nhiên xuất hiện trong phòng livestream của cô: 【Vương Kỳ: Streamer, cô có thể nhìn về phía đông nam được không?】 Là giáo sư Vương Kỳ!

Thầy ấy lại đến chỉ điểm cho mình rồi.

Chu Tiểu Di vui mừng khôn xiết.

Cô vội vàng đứng dậy nhìn về phía ngọn núi tuyết ở bên trái phía trước, và quan sát cẩn thận.

Lúc này, bình luận của giáo sư Vương Kỳ lại xuất hiện: 【Vương Kỳ: Streamer, đó là phía tây bắc, cô nhầm hướng rồi.】 Câu nói này vừa xuất hiện, cộng đồng mạng lập tức cười bò. 【Phụt ha ha~ Chị Chu ngay cả đông nam tây bắc cũng không phân biệt được!】 【Cười chết tôi mất...】 【Cũng không biết bằng lái của chị Chu thi kiểu gì.】 【Bằng lái của cô có nghiêm túc không vậy?】 【Chị Chu của chúng ta lại không phải Mạt Tử, cần gì bằng lái?】 "..." Chu Tiểu Di đỏ mặt, rồi lại đổi một hướng khác.

Trần Cửu Nhân và những người khác thấy Chu Tiểu Di cứ liên tục quan sát địa mạo của núi tuyết, còn tưởng cô đang suy nghĩ, nên đều không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn cô.

Chu Tiểu Di đổi đúng hướng quan sát một lúc, rất nhanh, bình luận màu của giáo sư Vương Kỳ lại xuất hiện: 【Vương Kỳ: Không sai được đâu, trong những đoạn ký ức trước đó, vết nứt sông băng xuất hiện ngay giữa hai ngọn núi tuyết, và hình dáng của hai ngọn núi đó giống hệt hai ngọn núi tuyết ở phía đông nam của cô.

Cô chỉ cần đi theo hướng này, hẳn là có thể tìm thấy vết nứt sông băng đó.】 ... "Vãi, hóa ra vết nứt sông băng ở ngay đó à!" "Không hổ là giáo sư có thẩm quyền của viện khảo cổ, khả năng quan sát này đúng là tuyệt đỉnh!" Sau khi xem bình luận của giáo sư Vương Kỳ, Chu Tiểu Di lập tức chuyển lời cho Trần Cửu Nhân và mọi người về việc vết nứt sông băng có khả năng xuất hiện ở phía đông nam!

Trần Cửu Nhân nghe xong, vẻ mặt lập tức trở nên kích động: "Đồng chí Tiểu Hồ, cô chắc chắn vết nứt sông băng ở phía đông nam chứ?" "Chắc chắn, tuyệt đối và khẳng định!" Chu Tiểu Di tự tin vỗ ngực.

Đùa à!

Giáo sư Vương Kỳ của chúng ta là chuyên gia có thẩm quyền của Viện Khảo cổ Quốc gia.

Hướng mà thầy ấy phân tích ra, sao có thể sai được chứ? "Được, vậy đợi lát nữa tuyết nhỏ đi một chút, chúng ta sẽ lập tức xuất phát." Thấy Chu Tiểu Di khẳng định chắc nịch như vậy, Trần Cửu Nhân cũng không còn nghi ngờ nữa.

Ông trước giờ luôn là người dùng người không nghi, nghi người không dùng.

Đã chọn Chu Tiểu Di làm người dẫn đội, tự nhiên là phải nghe theo phán đoán của đối phương.

Tuyết lớn ở sông băng Côn Luân đến thì đến, đi thì đi.

Không bao lâu sau, tuyết lớn như lông ngỗng trên trời đã tạnh, gió cũng nhỏ đi nhiều. "Mọi người thu dọn đi, chúng ta phải cố gắng đến được vết nứt sông băng trước khi trời tối!" Trần Cửu Nhân không dám ở lại đây lâu.

Bởi vì vào ban đêm, nhiệt độ ở đây sẽ còn thấp hơn nữa.

Thế là, dưới sự chỉ dẫn của Chu Tiểu Di, cả đội lập tức chuyển hướng, bắt đầu nhanh chóng tiến về phía đông nam của sông băng Côn Luân. ...

Cùng lúc đó, trong phòng livestream của Ngốc Tiểu Muội.

Khác với những người chơi tuyến đầu đang điên cuồng vượt ải trong cốt truyện chính, vì chơi game quá gà, Ngốc Tiểu Muội hiện vẫn đang kẹt ở Tướng quân mộ.

Do đó, số người xem trực tuyến trong phòng livestream của cô cũng chỉ có hơn 2000 người.

So với phòng livestream của Chu Tiểu Di đã phá vỡ con số mười triệu người, chỗ của cô quả thực giống như khu ổ chuột!

Tuy nhiên, với tư cách là một streamer chuyên nghiệp từ từ leo lên từ tầng đáy, tâm thái của Ngốc Tiểu Muội vẫn rất tốt.

Chương 99

Dù trong phòng livestream không có nhiều người, cô vẫn tận tâm tận lực livestream, còn thỉnh thoảng tương tác với cộng đồng mạng.

Vì vậy, không khí trong phòng livestream của cô cũng không lạnh lẽo như tưởng tượng. "Anh em ơi, lần này cuối cùng tôi cũng sắp chiến đấu với con cương thi lông đỏ đó rồi!" "Mọi người cho tôi thêm tự tin đi, tôi sợ quá đi~" Lúc này, Ngốc Tiểu Muội đã thuận lợi tránh được tấm nắp quan tài đoạt mạng, và sắp phải đối mặt trực diện với cổ thi lông đỏ.

Đây là lần đầu tiên cô đối mặt với thứ đó.

Mặc dù cô đã xem video hướng dẫn của người khác mấy lần, nhưng khi nghĩ đến việc mình sắp phải tận mắt đối mặt với cổ thi lông đỏ, trong lòng Ngốc Tiểu Muội vẫn rất hoảng.

May mà sau vô số lần thử trước đó, lần này cô cũng đã huy động toàn bộ nhân lực.

Vương Khải Toàn và Anh Tử đều có mặt tại hiện trường.

Điều này khiến cô có thêm chút can đảm.

Điều duy nhất có chút đáng tiếc là do độ hảo cảm với Anh Tử không đủ, cô không thuyết phục được Anh Tử thả bốn con chó săn ra.

Nhưng bây giờ, Ngốc Tiểu Muội đã không còn quản được nhiều như vậy nữa.

Bởi vì con cổ thi lông đỏ kia, lúc này đã từ từ bò ra khỏi quan tài.

Cùng với một mùi hôi thối đến ngạt thở xộc vào mũi, tim của Ngốc Tiểu Muội cũng thắt lại nơi cổ họng. 【Bà già ơi, ải này thực ra rất đơn giản, bà chỉ cần lấy súng săn của Anh Tử, rồi bắn một phát

vào nóc mộ là được.】【Đúng vậy, chị Chu người ta đã mò đến sông băng Côn Luân rồi, bà phải cố lên chứ!】【Không chỉ chị Chu, Tao Trư và Đại Tư Mã, còn có các streamer hàng đầu khác cũng sắp đến sông băng Côn Luân rồi.】【Bà già mau cố lên đi, không thì lưu lượng của game này bị người ta ăn hết mất!】Các fan lúc này đều đang cổ vũ cho Ngốc Tiểu Muội.

Nhưng họ cũng biết, chuyện này không thể vội được.

Đặc biệt là với một cô gái nhát gan như Ngốc Tiểu Muội, việc cô có thể cứng đầu đối mặt với cổ thi lông đỏ này đã là rất không dễ dàng rồi.... "Chị Anh Tử, mau cho em mượn súng săn một chút." Trong game, Ngốc Tiểu Muội cũng học theo những người chơi khác, mượn khẩu súng săn trong tay Anh Tử.

Sau đó, cô nhanh chóng giơ súng lên, một mắt nhắm vào nóc mộ, ngón tay bóp cò. "——Đoàng!" Viên đạn bay ra khỏi nòng súng, bắn thẳng vào tường mộ. "Không trúng à?" Ngốc Tiểu Muội hơi sững sờ, rồi lại nạp một viên đạn khác vào, giơ tay lên bắn thêm một phát nữa.

Nhưng... vẫn không trúng. "A a a~" "Súng này ngay cả kính ngắm cũng không có, sao mà nhắm được chứ..." Ngốc Tiểu Muội phát điên.

Trước đây cô thường chơi game sinh tồn, súng trong đó cơ bản đều có kính ngắm.

Vận may tốt còn có thể nhặt được scope 4x hoặc 8x.

Cô chỉ cần nhắm vào chấm đỏ trong kính ngắm là bắn, phát nào trúng phát đó.

Nhưng khẩu súng săn kiểu cũ này, đừng nói là scope 8x, ngay cả kính ngắm cơ bản nhất cũng không có.

Bắn thế nào đây? ...【Ha ha ha~ Cười chết tôi mất, nóc mộ ngay trên đầu, người khác bắn một phát là rụng, bà già này lại bắn hai phát

không trúng...】【Quê quá đi!】【Con mắm này chắc chắn là trước đây chơi game sinh tồn nhiều quá, bây giờ gặp loại súng săn cũ này nên không biết dùng.】 Cộng đồng mạng trong phòng livestream đều cười bò.

Tướng quân mộ này tuy lúc đầu rất khó qua, nhưng sau khi biết cách, người chơi về cơ bản đều qua ải một cách dễ dàng.

Một số người chơi lanh lợi, thậm chí còn chưa đợi thi thể lông đỏ bò ra khỏi quan tài đã bắn thủng nóc mộ rồi.

Chương 100

Kết quả đến lượt Ngốc Tiểu Muội, lại bắn hai phát liên tiếp không trúng cái nóc mộ khổng lồ đó.

Đây là kiểu pháp súng gì vậy? ... "A——" Ngốc Tiểu Muội định nạp viên đạn thứ ba để bắn thêm phát nữa, kết quả là con cổ thi lông đỏ đã bước những bước chân nặng nề đi tới.

Trong tình thế cấp bách, cô chỉ có thể hét lớn rồi chạy sang một bên.

Vương Khải Toàn và Anh Tử thấy vậy cũng lập tức lùi sang một bên. "Anh Hồ, sao lúc nãy anh không lấy súng bắn nó?" Anh Tử tò mò hỏi.

Ngốc Tiểu Muội vội vàng giải thích: "Trên nóc mộ có chất lỏng giống như nham thạch, chỉ cần bắn vỡ nó là chúng ta có thể rời đi." Trong lúc nói chuyện, Ngốc Tiểu Muội đột nhiên nghĩ ra một ý.

Nếu chỉ cần bắn vỡ nóc mộ là có thể qua ải, vậy tại sao cô phải tự mình nổ súng?

Để Anh Tử hoặc Vương Khải Toàn bắn, chẳng phải cũng như nhau sao?

Nghĩ đến đây, Ngốc Tiểu Muội lại lập tức trả lại khẩu súng săn cho Anh Tử, và nói với cô ấy: "Chị Anh, em bắn không tốt, chị bắn đi." "Bắn nóc mộ à?" "Đúng vậy, tin em đi, không thì tất cả chúng ta đều phải chết ở đây." "Được..." Dưới sự thuyết phục hết lời của Ngốc Tiểu Muội, Anh Tử cuối cùng cũng bị thuyết phục.

Cô vội vàng nạp đạn vào súng săn.

Nhưng đúng lúc này, con cổ thi lông đỏ lại bước những bước chân

ngang ngược đuổi tới.

Anh Tử thấy vậy, chỉ có thể vừa nhét đạn vào nòng súng, vừa lùi về phía sau.

Kết quả vừa lùi được hai bước, cô đã bị kẽ gạch dưới chân vấp ngã, cả người ngã sõng soài trên mặt đất.

Thấy con cổ thi lông đỏ sắp giẫm lên, Vương Khải Toàn vội vàng kéo Anh Tử lùi vào cửa hang của phòng chứa đồ.

Ngốc Tiểu Muội cũng lập tức theo sau.

Anh Tử tuy được Vương Khải Toàn cứu, nhưng khẩu súng săn trong tay cô cũng bị cổ thi lông đỏ giẫm nát.

Ngốc Tiểu Muội thấy vậy chỉ có thể dở khóc dở cười.

Cách qua ải này là dùng súng bắn vỡ nóc mộ, bây giờ súng săn đã hỏng, phải làm sao đây? "Ặc..." Trong lúc suy nghĩ, con cổ thi lông đỏ lại gầm lên và đi về phía họ.

Ba người Ngốc Tiểu Muội không còn đường lui, chỉ có thể quay người chạy vào phòng chứa đồ phía sau.

Phòng chứa đồ này rất nhỏ.

Trước đây khi người chơi chiến đấu với con cổ thi lông đỏ, đều không chạy vào đây.

Bởi vì một khi bị cổ thi lông đỏ dồn vào đây, trong không gian chật hẹp, người chơi chỉ có một con đường chết. "Mau dùng đồ ném nó..." Thấy con cổ thi lông đỏ cũng đi vào theo, ba người Ngốc Tiểu Muội vội vàng ném tất cả những thứ có thể ném trong phòng chứa đồ về phía nó.

Những vũ khí rách nát trưng bày trên tường, và những bình gốm đất xếp trên mặt đất, tất cả đều bị họ ném ra.

Nhưng đáng tiếc, con cổ thi lông đỏ ngay cả súng cũng không sợ, thì sao có thể sợ những thứ đồ rách nát này chứ! "Không được, mấy thứ đồ bỏ đi này không có tác dụng." "Xem ra chỉ có thể dùng cái này thôi..." Lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên nhìn vào cây chùy lang nha.

Anh ta muốn thử dùng cây chùy này để đập con cổ thi lông đỏ.

Anh Tử lại lo lắng nói: "Không được đâu anh Mập, thứ này nặng lắm, chúng ta không nhấc nổi đâu." Vương Khải Toàn: "Bây giờ chỉ có thể liều thôi, ba chúng ta cùng dùng sức, tôi không tin là không nhấc nổi." Nói rồi, anh ta đã nắm lấy cán chùy và bắt đầu dùng sức.

Chương 101

Anh Tử và Ngốc Tiểu Muội thấy vậy cũng chỉ có thể lên giúp. "Tôi đếm một hai ba, mọi người cùng phát lực, rồi trọng tâm dồn về phía trước, dùng đầu chùy lang nha đập vào con cổ thi đó." Vương Khải Toàn hét lớn, rồi lập tức đếm số. "3..." "2..." "1..." "Lên——" Ba người nghiến chặt răng, cùng nhau phát lực. "Két~" Giây tiếp theo, cây chùy lang nha nặng mấy trăm cân cuối cùng cũng rời khỏi giá vũ khí, được họ nhấc lên.

Và lúc này, con cổ thi lông đỏ cũng đã đến trước mặt họ. "Đập nó..." Vương Khải Toàn không nói hai lời, trực tiếp dùng hết sức đập cây chùy lang nha tới.

Nhưng đáng tiếc, vì khoảng cách quá gần, ba người họ dù đã dùng hết sức bình sinh, đập cây chùy vào người cổ thi lông đỏ, cũng không thể hất ngã nó.

Ngược lại còn bị cổ thi lông đỏ dùng bàn tay to lớn nắm lấy đầu chùy.

Và cây chùy lang nha cần ba người họ dùng hết sức mới có thể di chuyển, lúc này trong tay con cổ thi lông đỏ lại nhẹ như một cây gậy đồ chơi. "Sao lại thế này?" Ngốc Tiểu Muội tuyệt vọng.

Nhưng chưa kịp có hành động tiếp theo, một lực cực lớn đã truyền đến từ cây chùy lang nha.

Ngay sau đó, cây chùy trong tay họ lập tức tuột khỏi tay bay đi, đập mạnh vào bức tường mộ phía sau. "Toang rồi..." Hy vọng cuối cùng tan vỡ, Ngốc Tiểu Muội thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng để bắt đầu lại.

Nhưng đúng lúc này, một dòng thông báo đột nhiên xuất hiện

trước mắt cô: 【Chúc mừng bạn đã phát hiện Pháo đài quân Quan Đông】 【Hoàn thành nhiệm vụ ẩn, nhận được phần thưởng: 3000Y】 【Kích hoạt nhiệm vụ ẩn (hai): Vui lòng tìm thấy tấm bản đồ thủy ngân trong Pháo đài quân Quan Đông, và mang nó trở lại mặt đất.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ có thể nhận được một khoản tiền thưởng hậu hĩnh】 ... "Cái gì vậy?" "Mình hoàn thành nhiệm vụ ẩn rồi à?" Ngốc Tiểu Muội sững sờ một lúc, rồi lập tức nghĩ ra điều gì đó.

Cô vội vàng quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy phía sau bức tường mộ bị chùy lang nha đập thủng, lại xuất hiện một cái hang đen ngòm.

Phía sau bức tường này lại là rỗng?

Chẳng lẽ đó chính là lối vào Pháo đài quân Quan Đông sao? 【Vãi chưởng~ Bà già thật sự tìm thấy Pháo đài quân Quan Đông rồi!】 【Thông báo game đã hiện ra rồi, còn giả được sao?】 【Đúng là kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc, vận may của bà già này cũng quá tốt rồi!】 【Không ngờ nhiệm vụ ẩn này còn có bước thứ hai nữa!】 【Bà già mau vào đi, xông lên, xông lên!!!】 【Để chúc mừng bà già hoàn thành nhiệm vụ ẩn, tôi tặng một quả tên lửa trước!】 【Tháng này tôi đã ăn mì gói rồi, nhưng để cổ vũ cho bà già, tôi sẽ tặng một chiếc xe đua!】 Khoảnh khắc Ngốc Tiểu Muội phát hiện ra Pháo đài quân Quan Đông, các fan trong phòng livestream của cô cũng đều phấn khích.

Mọi người đều không ngờ, bà già vừa gà vừa thích chơi này, lại là người chơi đầu tiên trong game tìm thấy Pháo đài quân Quan Đông.

Vận may này cũng quá nghịch thiên rồi!!! ...

Cùng lúc đó, khi Ngốc Tiểu Muội hoàn thành nhiệm vụ ẩn, trong tầm nhìn của tất cả những người chơi đang chơi game, cũng đều hiện

lên một dòng thông báo: 【Thông báo game: Chúc mừng người chơi (Ngốc Tiểu Muội) đã phát hiện Pháo đài quân Quan Đông, hoàn thành nhiệm vụ ẩn. 10 người chơi đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ ẩn trong game có cơ hội nhận được đạo cụ hiếm.

Người chơi đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ ẩn sẽ được thưởng một lần thông báo toàn game!】 Dòng thông báo game này vừa xuất hiện, lập tức!

Tất cả người chơi, streamer, và cả những người xem đang theo dõi livestream, đều sững sờ.

Chuyện gì vậy???

Ngốc Tiểu Muội lại phát hiện ra Pháo đài quân Quan Đông?

Dòng thông báo này giống như một banner quảng cáo, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người!

Chương 102

Cộng đồng mạng bắt đầu đổ xô vào phòng livestream của Ngốc Tiểu Muội như thủy triều!

Trong khoảnh khắc, số người xem trực tuyến trong phòng livestream của Ngốc Tiểu Muội đã từ hơn 2000 người, tăng vọt lên hơn 2 triệu.

Và con số này vẫn đang tăng lên với tốc độ khó tin!

Quà tặng trong phòng livestream càng bay loạn xạ, thậm chí còn khiến người ta hoa cả mắt....

Trong game. "Anh Hồ~" "Phía sau bức tường mộ đó là rỗng." Khi Ngốc Tiểu Muội quay đầu nhìn về phía bức tường, Anh Tử cũng chú ý đến cái hang phía sau.

Vương Khải Toàn hét lớn: "Đó chắc là một mật thất, hai người còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau vào đi..." Nói xong, anh ta đã chui qua cái lỗ tường bị đập thủng trước.

Nhưng khi chui được một nửa, bụng của anh ta lại bị mấy viên gạch mộ kẹt lại. "Anh Mập, xin lỗi nhé." Thấy con cổ thi lông đỏ đã đi tới, Anh Tử không còn cách nào khác, chỉ có thể đá một cước vào mông Vương Khải Toàn, mới đẩy được thân hình béo ú của anh ta vào trong lỗ tường. "Ui da~ Ai vừa đá tôi thế?

Không biết nhẹ tay một chút à..." Phía sau lỗ tường tối om nhanh chóng vang lên tiếng kêu thảm của Vương Khải Toàn.

Nhưng lúc này, Ngốc Tiểu Muội và Anh Tử hoàn toàn không có thời gian để ý đến cảm nhận của anh ta.

Hai người một trước một sau, nhanh chóng chui qua lỗ tường.

Nhưng khi đặt chân xuống, Ngốc Tiểu Muội đột nhiên cảm thấy mình như giẫm phải một đống gì đó mềm mềm.

Cúi đầu xuống nhìn, hóa ra là Vương Khải Toàn đang nằm bẹp phía dưới. "Hít——" "Này lão Hồ, cậu đặt chân xuống không thể chú ý một chút được à?" "May mà trưa nay tôi ăn ít, không thì đã bị cậu giẫm ra cả *** rồi." Vương Khải Toàn nhe răng nhếch mép bò dậy từ dưới đất, đang định nói thêm gì đó.

Nhưng đúng lúc này, con cổ thi lông đỏ đuổi theo sát nút đã trực tiếp dùng thân mình đâm vào tường mộ. "——Ầm!" Một tiếng nổ lớn, bức tường mộ phía sau ba người như bị xe tải đâm phải, cả mảng tường ở giữa lồi ra. "Rào rào rào~" Gạch trên tường bắt đầu rơi lả tả, và xuất hiện vô số vết nứt. "Trời ơi~ Mau chạy..." Vương Khải Toàn hét lớn, co giò bỏ chạy.

Ngốc Tiểu Muội và Anh Tử cũng không do dự, vội vàng theo sau. "——Ầm ầm ầm!" Hầu như ngay lúc ba người họ rời khỏi phía sau bức tường, con cổ thi lông đỏ cũng thuận thế phá tan tường mộ.

Cùng với lượng lớn khói bụi bay mù mịt, thân hình vạm vỡ cao hơn ba mét của nó cũng bước một bước vào trong mật thất.

Ngốc Tiểu Muội quay đầu lại nhìn một cái, suýt nữa thì hồn bay phách lạc.

Dưới sự truy đuổi sát sao của cổ thi lông đỏ, ba người bắt đầu chạy thục mạng.

Trong lúc chạy, nhờ ánh đèn pin trong tay Vương Khải Toàn, Ngốc Tiểu Muội đột nhiên nhận ra, nơi này thực ra không thể coi là mật thất, mà là một nơi giống như đường hầm mỏ.

Hai bên đều có dấu vết đào đẽo nhân tạo, một số nơi còn được gia

cố bằng giàn gỗ. "Lão Hồ~ Phía trước có một cái cửa, chúng ta được cứu rồi..." Lúc này, Vương Khải Toàn chạy ở phía trước nhất đột nhiên hét lên.

Ngốc Tiểu Muội ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy cuối đường hầm thực sự có một cánh cửa sắt lớn đang sừng sững.

Hơn nữa cửa sắt còn đang mở!

Chương 103

Ba người lập tức tăng tốc chạy qua. "Lão Hồ, Anh Tử, mau lại giúp một tay!" Sau khi vào trong cửa sắt, Vương Khải Toàn muốn đóng cửa lại, nhưng cánh cửa này quá nặng, chỉ một mình anh ta không thể nào đẩy nổi.

Ngốc Tiểu Muội và Anh Tử thấy vậy, vội vàng lên giúp anh ta đẩy. "——Rầm!" Dưới sự nỗ lực không ngừng của ba người, cánh cửa sắt đã lâu không được động đến này cuối cùng cũng từ từ đóng lại.

Nhưng ngay khoảnh khắc cửa đóng lại, qua khe hở trên cửa, Ngốc Tiểu Muội và Vương Khải Toàn lại phát hiện con cổ thi lông đỏ cũng đã đuổi tới. "Cái thứ này sao cứ như cao dán chó thế, bám riết lấy chúng ta." Vương Khải Toàn lập tức hoảng.

Con cổ thi lông đỏ đó sức mạnh vô cùng, cánh cửa sắt này có lẽ không đủ cho nó đâm một cái.

Cộng đồng mạng lúc này cũng xem đến hồi hộp, ngay cả bình luận cũng ít đi rất nhiều.

Mọi người dường như đều đang tập trung theo dõi tình hình của Ngốc Tiểu Muội, không còn tâm trí làm việc khác.

Đúng lúc này, Ngốc Tiểu Muội đột nhiên chỉ vào hai cái vòng tròn trên cửa sắt nói: "Đây chắc là dùng để khóa, chúng ta chỉ cần khóa cửa lại, con quái vật lông đỏ đó chắc chắn sẽ không vào được." "Thế còn chờ gì nữa?

Mau khóa lại đi." Vương Khải Toàn nghe vậy, vội vàng nắm lấy tay cầm của vòng tròn và xoay.

Còn Ngốc Tiểu Muội thì xoay cái còn lại. "——Cạch!" Không lâu sau, tiếng khóa chốt vang lên, cánh cửa sắt dùng để bảo mệnh này cuối cùng cũng bị hai người khóa lại. "——Rầm!" "——Rầm!" Tuy nhiên, chưa kịp để Ngốc Tiểu Muội thở phào, cánh cửa sắt phía sau đã vang lên những tiếng va đập dữ dội.

Cửa sắt bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Ngốc Tiểu Muội nuốt nước bọt.

Không khí căng thẳng khiến toàn bộ thần kinh của cô căng như dây đàn.

Cộng đồng mạng trong phòng livestream cũng vậy.

Họ đều nhìn chằm chằm vào màn hình, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

May mà chất lượng của cánh cửa sắt này khá chắc chắn.

Con cổ thi lông đỏ sau khi đâm vài cái, dường như phát hiện mình không phá được cửa, nên không còn động tĩnh gì nữa. "Mẹ ơi~ Sợ chết tôi rồi..." Thoát chết trong gang tấc, Ngốc Tiểu Muội cả người mềm nhũn.

Vừa rồi là lần đầu tiên cô cảm nhận được cảm giác lướt qua tử thần trong game.

Mấy lần trước cô đều bị giết trong nháy mắt, ngay cả cơ hội cảm nhận cũng không có. 【Vãi~ Vừa rồi gay cấn quá.】 【Con cổ thi lông đỏ đó chắc là đi rồi nhỉ?】 【Hồi hộp quá, tôi vừa nãy còn bóp nát cả ly cà phê trong tay.】 【Tôi cũng vậy, bây giờ người tôi vẫn còn đầy mồ hôi lạnh đây.】 【Cốt truyện ẩn này đúng là khác biệt, đáng sợ quá.】 【Bà già mau đi xem trong Pháo đài quân Quan Đông có cái gì đi?

Tôi tò mò quá!】 【Lũ chó Nhật thì có gì tốt đẹp chứ, tám phần là

mấy thứ không thể cho người khác thấy.】【Nói chứ tác giả game này đưa Pháo đài quân Quan Đông vào game, chẳng lẽ không sợ Nhật Bản kiện vi phạm bản quyền à?】【Kiện cái beep, tội ác mà lũ lùn đó gây ra trên mảnh đất nước Hạ của chúng ta, chúng ta còn chưa tìm chúng tính sổ đâu?

Chúng có mặt mũi để kiện à?】【Đúng thế, sách giáo khoa trong nước của chúng bây giờ toàn là nội dung giả dối, chúng ta còn chưa kiện chúng bóp méo sự thật đâu, nếu chúng dám tới, tôi trực tiếp dùng bàn phím phun chết chúng!】 Sau khi Ngốc Tiểu Muội thoát hiểm, bình luận của cộng đồng mạng lại bắt đầu spam khắp màn hình.

Mọi người đều lo lắng thay cho Ngốc Tiểu Muội.

Nhưng đồng thời, cũng có không ít người xem tỏ ra hứng thú sâu sắc với Pháo đài quân Quan Đông này.

Họ đều rất muốn biết, trong tựa game có bối cảnh lịch sử chân thực này, Pháo đài quân Quan Đông rốt cuộc là như thế nào! ...

Chương 104

"Lẽ nào đây chính là pháo đài của đội quân Quan Đông mà mấy ông lão trong làng nói tới?" Sau khi bình tĩnh lại, Vương Khải Toàn lập tức quan sát tình hình phía sau cánh cửa sắt.

Nơi đây vẫn là một đường hầm mỏ.

Nhưng so với đường hầm còn dang dở trước đó, nơi này rõ ràng hoàn thiện hơn nhiều.

Dưới đất không chỉ có thêm đường ray sắt để vận chuyển xe quặng mà trên đỉnh đầu còn treo từng chiếc đèn chiếu sáng kiểu cũ.

Ngay cả vách tường xung quanh cũng được đúc bằng xi măng, hoàn toàn không thể so sánh với vách đá gia cố bằng khung gỗ lúc trước. "Soạt soạt soạt~" Ngốc Tiểu Muội cùng hai người kia cẩn thận đi về phía trước.

Trong đường hầm vô cùng yên tĩnh.

Ngoài tiếng bước chân của ba người, thứ duy nhất Ngốc Tiểu Muội có thể nghe thấy chính là tiếng tim đập của mình.

Dù đã rời khỏi cổ mộ, nhưng cảm giác mà pháo đài này mang lại dường như còn âm u và đáng sợ hơn cả ngôi Tướng quân mộ lúc trước. "Anh Hồ, anh Mập, hai người mau qua đây xem..." Lúc này, giọng nói của Anh Tử đột nhiên vang lên từ bên cạnh.

Ngốc Tiểu Muội quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Anh Tử lúc này đang đứng trước một bức tường, dùng đèn pin liên tục chiếu vào một tấm bản đồ trên đó.

Vương Khải Toàn ghé lại gần xem: "Toàn là tiếng Nhật, xem ra đây đúng là pháo đài của đội quân Quan Đông rồi." Anh Tử tò mò hỏi:

"Nếu là pháo đài của bọn chó Nhật, vậy ở đây chắc phải có lối ra chứ?" Vương Khải Toàn gật đầu chắc nịch: "Lối ra chắc chắn có, nhưng trên này toàn chữ Nhật, chúng ta cũng không hiểu." Anh Tử có chút sốt ruột: "Anh Mập, anh có cách nào tìm lối ra trước không?

Nơi này đáng sợ quá, em thấy chúng ta nên mau chóng rời đi thì hơn." Vương Khải Toàn nghe vậy lập tức không vui: "Anh Tử em nói bậy bạ gì thế?

Trong pháo đài của bọn chó Nhật này chắc chắn có không ít đồ tốt, chúng ta không thể đến đây một chuyến công cốc được." "Hơn nữa, lúc kháng chiến ngày trước, đám lùn đó đã càn quét bao nhiêu thứ tốt đẹp trên đất nước Hạ chúng ta." "Lần này chúng ta đến pháo đài của chúng, nếu không vơ vét lại chút gì, tôi cảm thấy mình có lỗi với những anh hùng kháng chiến đã hy sinh." 【Ha ha~ Gã mập Vương này nói tuy thô nhưng mà thật, nghĩ y hệt tôi!】 【Tuy chỉ là game, nhưng nghĩ đến việc càn quét pháo đài bí mật của bọn chó Nhật, tôi lại thấy phấn khích lạ thường.】 【Đúng vậy, còn phấn khích hơn cả xem phim hành động Nhật Bản!】 【Tốt nhất là trước khi đi nên phóng một mồi lửa đốt trụi nơi này!】 【Đúng đúng đúng, ý này hay!】 【Đốt chết mẹ nó đi, xử bọn chó Nhật!】 Đề nghị của Vương Khải Toàn lập tức nhận được sự đồng tình của không ít cư dân mạng.

Người nước Hạ luôn đề cao lễ nghĩa có đi có lại.

Năm đó bọn chó Nhật càn quét trên lãnh thổ nước Hạ không biết bao nhiêu lần, bây giờ họ càn quét lại một lần thì đã sao chứ?... "Lão Hồ, cậu có hiểu mấy chữ Nhật này không?" Vương Khải Toàn quay đầu nhìn Ngốc Tiểu Muội.

Ngốc Tiểu Muội gật đầu: "Có thể hiểu một chút." mắt Vương Khải Toàn sáng lên: "Thật sao?

Vậy cậu mau đến xem trên bản đồ này có những nơi nào, có phòng

chứa đồ, hay kho chuyên cất giữ vật tư và vũ khí trang bị không." "Để tôi xem." Ngốc Tiểu Muội ghé sát vào bản đồ quan sát kỹ lưỡng.

Vương Khải Toàn thấy vậy, vội vàng chiếu đèn pin qua đó. "Chỗ này hẳn là phòng phát điện..." "Chỗ này hình như là kho đạn..." "Còn cái này là phòng nghỉ..." "Cái này là phòng thí nghiệm sinh học..." Ngốc Tiểu Muội thuận theo các chỉ dẫn trên bản đồ, một hơi nói ra hết toàn bộ nội dung thông tin trên đó.

Vương Khải Toàn nghe xong, cả người kinh ngạc đến ngây người: "Vãi~ Lão Hồ, tiếng Nhật của cậu giỏi thế từ bao giờ vậy, sao tôi không biết gì hết?" Ngốc Tiểu Muội cười cười: "Tiếng Nhật vốn dĩ được phát triển từ tiếng nước ta, chỉ cần biết một chút mẹo là có thể thông suốt ngay." Thực ra cô định nói là mình học được khi xem anime Nhật Bản.

Nhưng nghĩ lại, người ở thời đại này có lẽ không biết anime là gì, thế là cô đành bịa ra một cái cớ. 【Không ngờ bà già này còn hiểu được tiếng Nhật, không đơn giản!】 【Muốn hiểu chữ viết Nhật Bản không khó, cái khó là nói được khẩu ngữ.】 【Khẩu ngữ khó lắm à?

Tôi thấy chỉ cần xem vài bộ anime hay phim hành động Nhật Bản là học được ngay thôi mà!】 【Thế cậu học được gì rồi?】 【Ví dụ như a ma tề, khâu nhĩ kê oa, còn có sà sú ke, na rú tộ...】 【...】 Đối với việc Ngốc Tiểu Muội có thể hiểu tiếng Nhật, rất nhiều cư dân mạng cũng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng cũng có những người am hiểu văn hóa Nhật Bản cho rằng chuyện này chẳng có gì lạ.

Dù sao thì trong văn hóa Nhật Bản vốn dĩ đã có rất nhiều yếu tố văn hóa của nước Hạ.

Ta là cha, chúng nó là con.

Cha hiểu con thì có gì là không bình thường chứ?... "Chúng ta đến phòng phát điện xem trước, nơi này không nhỏ, tối om thế này cũng khó tìm đồ." Sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, Vương Khải Toàn quyết định đến phòng phát điện xem trước.

Chương 105

Nếu có thể khôi phục hệ thống chiếu sáng của pháo đài này, họ có thể thoải mái tìm kiếm đồ đạc.

Ngốc Tiểu Muội và Anh Tử đều không có ý kiến.

Thế là, ba người lập tức mò đến căn phòng có biển 'Phòng phát điện'.

Không lâu sau, ba người thuận lợi đến được phòng phát điện.

Nơi đây đặt một máy phát điện diesel công suất lớn.

Vương Khải Toàn tiến lên dùng tay quay vài vòng, đèn chỉ thị trên máy phát điện lập tức sáng lên, nhưng rất nhanh lại tắt ngóm. "Chắc là hết dầu rồi." Vương Khải Toàn đặt tay quay xuống, tìm kiếm xung quanh một hồi, cuối cùng tìm thấy mấy thùng dầu cao bằng người ở phía sau hàng rào sắt gần đó.

Hắn cũng không ngại bẩn, trực tiếp mở một thùng dầu ra ngửi. "Tốt quá rồi, dầu vẫn còn, cũng chưa biến chất, thế này có thể phát điện được rồi!" Nói xong, Vương Khải Toàn tìm một cái thùng nhỏ dưới đất, rồi múc một ít dầu diesel từ thùng lớn ra.

Nhìn một loạt thao tác thành thạo của Vương Khải Toàn, Ngốc Tiểu Muội cũng không khỏi thầm cảm thán.

May mà NPC này không chết dọc đường, nếu không ở trong pháo đài này, cô thật sự sẽ gặp khó. "Anh... anh Hồ~" Đúng lúc này, Anh Tử đứng bên cạnh đột nhiên kéo áo Ngốc Tiểu Muội.

Ngốc Tiểu Muội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt Anh Tử lúc này trắng bệch, ánh mắt né tránh, hoàn toàn là bộ dạng vô cùng sợ hãi.

Ngốc Tiểu Muội nghi hoặc hỏi: "Sao vậy?" Giọng Anh Tử có chút

run rẩy: "Anh Hồ, ngoài ba chúng ta ra, ở đây còn có ai khác không ạ?" Ngốc Tiểu Muội ngẩn ra: "Chắc là không có đâu?

Vừa rồi không phải chúng ta cùng vào sao?" "Nhưng... vừa rồi em hình như thấy có hai đứa trẻ chạy qua phía trước." "Hai đứa trẻ?" "Đúng vậy, ngay sau lưng anh, vụt một cái đã chạy qua rồi..." "Vãi chưởng~ Cô đừng dọa tôi nhé?" ... "Ầm ầm ầm..." Ngay lúc hai người đang nói chuyện, Vương Khải Toàn bên kia cuối cùng cũng khởi động được máy phát điện.

Tiếng động cơ gầm rú inh tai nhức óc lập tức tràn ngập cả phòng phát điện, đồng thời cũng xua tan nỗi sợ hãi trong lòng Anh Tử và Ngốc Tiểu Muội. "Tốt quá rồi lão Hồ~ Máy phát điện này vẫn dùng được!" Vương Khải Toàn vừa kích động nói, vừa nhanh chân đi đến chỗ bảng điều khiển, rồi đẩy hết tất cả các công tắc lên. "Xì xì xì ——" Giây tiếp theo, đèn trong phòng phát điện lập tức sáng lên, tiếp đó là đèn chiếu sáng bên ngoài.

Trong nháy mắt, cả pháo đài như thể được đả thông kinh mạch, lập tức sáng như ban ngày! "He he he~ Giờ thì có thể yên tâm vơ vét rồi!" Lúc này, Vương Khải Toàn trông như một gã trai tân vừa cưới được vợ mới, mặt mày toe toét nụ cười gian xảo.

Thế nhưng đúng lúc này, một tiếng va chạm cửa sắt mơ hồ đột nhiên truyền đến từ phía bên kia pháo đài.

Nghe hướng âm thanh truyền đến, hình như là cánh cửa sắt dùng để chặn cổ thi lông đỏ lúc trước đã bị thứ gì đó tông mở.

Nụ cười trên mặt Vương Khải Toàn lập tức cứng đờ. "Mẹ nó chứ, vậy mà không chịu buông tha cho chúng ta." "Đi, chúng ta đến kho đạn xem trước, nếu kiếm được khẩu pháo nào đó, ông đây sẽ cho con quái lông đỏ một phát nổ tan xác!" Nói xong, ba người lập tức chạy về phía kho đạn.

Sau khi đèn chiếu sáng được bật lên, đường đi trong pháo đài cũng dễ đi hơn nhiều.

Nhưng từ phòng phát điện đến kho đạn khá xa, trên đường cần đi qua đại sảnh và phòng thí nghiệm sinh học.

Ngốc Tiểu Muội bây giờ chẳng cầu gì khác, chỉ hy vọng mình không đụng phải cái cổ thi lông đỏ kia trên đường đi.

Ba người chạy như bay, rất nhanh đã đi qua đại sảnh.

Chương 106

Nhưng ngay khi đến khu vực phòng thí nghiệm sinh học, Ngốc Tiểu Muội đột nhiên chú ý thấy, cửa của một phòng thí nghiệm ở đây đang khẽ lay động, cứ như thể vừa mới có người mở ra.

Hơn nữa, phòng thí nghiệm sinh học này trông cũng rất kỳ lạ, trên tấm biển ngoài cửa lại dán hai chữ 【Kỳ Lân】!

Kỳ Lân, đây không phải là một loài thú thần thoại mang điềm lành trong thần thoại nước Hạ sao?

Lẽ nào bọn chó Nhật năm đó còn có thể nghiên cứu cả loại thú trong truyền thuyết này? ... 【Vãi chưởng~ Bọn chó Nhật này rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy?

Tại sao phòng thí nghiệm này lại có hai chữ 'Kỳ Lân'?】. 【Đám lùn đó không lẽ đang bí mật nghiên cứu sinh vật như Kỳ Lân à?】 【Không thể nào, Kỳ Lân ở nước Hạ chúng ta cũng chỉ là sinh vật trong truyền thuyết, làm sao có thể có người nghiên cứu thứ đó được chứ?】 【Tôi nói này, mọi người nghiêm túc thế làm gì, đây chỉ là thiết lập trong game thôi, đừng có lôi mấy thứ ở thế giới thực vào.】 【Đúng đó, nói không chừng tác giả game này trước đây chơi Mộng Ảo Tây Du, lại còn có một con thần thú Kỳ Lân, nên mới tạo ra một phòng thí nghiệm Kỳ Lân như vậy!】 【Không thể nào, thiết lập của game này luôn rất chặt chẽ, ngay cả bối cảnh lịch sử cũng cực kỳ tương đồng với thế giới thực, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện thứ hoàn toàn phi logic như vậy được, tôi thấy bên trong chắc chắn có vấn đề.】 Nhìn thấy phòng thí nghiệm có tên 'Kỳ Lân', các cư dân mạng cũng đều bối rối.

Họ không hiểu nổi, Kỳ Lân là loài thú trong truyền thuyết của

nước Hạ, trong đời thực căn bản không tồn tại.

Tại sao tác giả game này lại đưa thứ đó vào game?

Chẳng lẽ thật sự chỉ để cho vui sao?... "Lão Hồ, cậu nhanh lên, chúng ta bây giờ không có thời gian lề mề ở đây đâu..." Trong game, vì chú ý đến 【Phòng thí nghiệm Kỳ Lân】 kia, bước chân của Ngốc Tiểu Muội bất giác chậm lại.

Vương Khải Toàn chạy phía trước thấy vậy, lập tức quay đầu giục giã.

Ngốc Tiểu Muội nghe vậy mới tăng tốc đuổi theo.

Thế nhưng, cô không hề chú ý rằng, khi cô quay người rời đi, cánh cửa phòng thí nghiệm kia lại từ từ mở ra.

Ngay sau đó, chỉ thấy một bóng đen mà mắt thường khó có thể nhận ra, đột nhiên lóe lên rồi biến mất trong sâu thẳm đường hầm... ...

Vài phút sau, sau một quãng đường chạy như điên, ba người Ngốc Tiểu Muội cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm đến được kho đạn của pháo đài.

Kho đạn này có diện tích rất lớn, trông như một nhà kho khổng lồ.

Bên trong không chỉ có những đống thùng gỗ và giá hàng chứa đầy các loại đạn dược, mà thậm chí còn có rất nhiều vũ khí hạng nặng như pháo cối và súng cối.

Nhìn những trang bị la liệt trước mắt, cả ba người Ngốc Tiểu Muội đều ngây ra. "Trời đất ơi~ Đội quân Quan Đông này rốt cuộc có dã tâm lớn đến mức nào mà lại cất giấu nhiều vũ khí đạn dược ở đây như vậy." Ánh mắt Vương Khải Toàn lóe lên, chỉ hận không thể khuân hết tất cả những thứ này về nhà.

Anh Tử cũng kinh ngạc vô cùng: "Cả đời em đây là lần đầu tiên

nhìn thấy nhiều vũ khí như vậy!" Vương Khải Toàn kích động nói: "Anh Tử, anh Mập nói không sai chứ?

Trong pháo đài này có nhiều đồ tốt lắm, em cứ tùy tiện lấy vài món ra ngoài bán là nửa đời sau không lo cơm ăn áo mặc rồi." Anh Tử: "Anh Mập, mấy thứ này em không dám mang ra ngoài bán đâu, đi tù đó, nếu cơm ăn áo mặc không lo mà anh nói là thế này thì em thà không cần còn hơn." Vương Khải Toàn cười gian: "Cô em ngốc, thế này mà em cũng không hiểu sao?" "Em không cần hiểu cái này." Anh Tử không thèm để ý đến Vương Khải Toàn đang khoác lác, mà quay sang nhìn Ngốc Tiểu Muội bên cạnh: "Anh Hồ, em thấy anh cứ im lặng mãi, có phải đang lo lắng chuyện gì không ạ?" Ngốc Tiểu Muội lắc đầu: "Không có, tôi chỉ đang nghĩ, đồ đạc ở đây đã bám đầy một lớp bụi rồi, còn dùng được không?" Vương Khải Toàn cười nói: "Dùng được hay không, thử một chút là biết ngay thôi mà?" Trong lúc nói chuyện, ba người đã đến trước một đống thùng gỗ.

Những chiếc thùng này đều đã bị khóa.

Nhưng điều này không thể làm khó được Vương Khải Toàn đang hừng hực lòng tham.

Hắn không biết kiếm đâu ra một chiếc rìu thép, không nói hai lời, nhắm thẳng vào một chiếc thùng gỗ mà bổ xuống. "Bốp" một tiếng, chiếc khóa trên thùng gỗ lập tức rơi xuống đất.

Vương Khải Toàn dùng rìu nạy lên, thuận thế mở bung chiếc thùng ra.

Ngốc Tiểu Muội ghé lại xem, phát hiện bên trong thùng lại là một số mặt nạ phòng độc. (Mặt nạ phòng độc: Có thể chống lại sự xâm thực của các loại khí độc hại như sương mù, bột độc) Anh Tử tò mò hỏi: "Mấy cái mặt nạ kỳ quái này là gì vậy ạ?" Vương Khải Toàn cười hắc hắc: "Mặt nạ phòng độc, đây đều là đồ tốt cả đấy, nào, Anh

Tử, đưa túi cho tôi." "Ồ, được!" Anh Tử vội vàng đưa chiếc túi trên người qua.

Chương 107

Vương Khải Toàn cũng không khách sáo, trực tiếp vơ lấy mặt nạ phòng độc trong thùng nhét vào túi.

Đợi đến khi túi không thể nhét thêm được nữa, hắn mới trả lại cho Anh Tử.

Tiếp đó, Vương Khải Toàn lại bổ mở một chiếc thùng gỗ khác.

Khi chiếc thùng này được mở ra, Ngốc Tiểu Muội rõ ràng ngửi thấy một mùi dầu giấy.

Quả nhiên, những thứ bên trên trong thùng này được phủ một lớp giấy dầu vàng óng.

Vương Khải Toàn đưa tay lật lớp giấy dầu ra, chỉ thấy bên dưới là một hàng súng trường bóng loáng. (Súng trường Type 38: Vũ khí tiêu chuẩn của quân Nhật, hộp đạn chứa 5 viên, tầm bắn 460m, cỡ nòng 6.5mm, cơ chế lên đạn bằng tay sau mỗi phát bắn, uy lực khá lớn) "Vãi~ Ba-tám đại cái, lại còn được bôi dầu bảo quản." Nhìn thấy lô súng trường này, Vương Khải Toàn mừng rỡ ra mặt.

Ba-tám đại cái, đây đúng là hàng tốt!

Anh Tử lúc này cũng cực kỳ kích động: "Anh Mập, loại súng này bác em ngày xưa đi lính cũng từng dùng, nghe nói bắn thích lắm." Vương Khải Toàn cầm một khẩu súng trường lên tay ngắm nghía vài cái, miệng không quên khoác lác với Anh Tử: "Súng này không chỉ bắn thích, mà còn bắn chuẩn, quan trọng là tầm bắn xa!" "Vừa rồi mà có thứ này trong tay, con quái lông đỏ kia tôi đã sớm xử lý nó rồi!" Thế nhưng lời vừa dứt, Ngốc Tiểu Muội bên cạnh lại tỏ vẻ chán ghét nói: "Đây chẳng phải là một khẩu 98K sao?

Dù nạp đầy đạn cũng chỉ bắn được 5 phát, mà mỗi lần bắn lại phải lên đạn một lần, hồi trước tôi chơi game 'ăn gà', loại súng này đến chó còn không thèm dùng." Vương Khải Toàn: "..." Anh Tử: "Anh Mập, 98K mà anh Hồ nói là gì vậy ạ?

Còn 'ăn gà' nữa, lúc trước hai anh ở trong quân đội ăn uống tốt thế ạ?" Vương Khải Toàn bĩu môi nói: "Em đừng để ý đến cậu ta, ngày xưa ở trong quân đội cậu ta chuyên dùng súng bán tự động, nên coi thường loại súng trường kiểu cũ phải lên đạn bằng tay này." Anh Tử: "Thì ra là vậy ạ." Vương Khải Toàn: "Nhưng mà anh nói cho em biết, bắn người thì vẫn là súng này bắn chuẩn hơn!" Vương Khải Toàn chọn ra ba khẩu từ lô súng trường, rồi chia cho mỗi người một khẩu.

Ngốc Tiểu Muội tuy miệng nói coi thường loại '98K' này, nhưng hai tay vẫn rất thành thật nhận lấy súng.

Sau đó, Vương Khải Toàn lại lấy mấy hộp đạn từ giá hàng gần đó, trực tiếp chia cho mỗi người mấy trăm viên. "Thế nào?

Hay là chúng ta bây giờ quay lại xử nó?" Tay cầm khẩu ba-tám đại cái, Vương Khải Toàn dường như đã lấy lại được sự tự tin, ngay lập tức muốn quay lại tìm con cổ thi lông đỏ báo thù.

Nhưng Anh Tử lại không muốn làm vậy, cô khuyên: "Anh Mập, chúng ta mau đi thôi, đừng chọc vào thứ đó nữa." Vương Khải Toàn há miệng, đang định nói gì đó.

Nhưng đúng lúc này, từ phía bên kia của pháo đài lại đột nhiên vang lên một trận động tĩnh.

Nghe âm thanh giống như có hai con thú hoang đang đánh nhau, mà còn rất kịch liệt.

Vương Khải Toàn nhíu mày: "Trong pháo đài này ngoài chúng ta và con quái lông đỏ, còn có ai khác sao?" Nghe đến đây, Anh Tử

dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Cô có chút kinh hãi nói: "Vừa rồi ở phòng phát điện, em hình như đã nhìn thấy hai đứa trẻ." "Em nói gì?

Trẻ con?" "Vâng, nhưng chúng chạy rất nhanh, chớp mắt đã không thấy đâu, em cũng không biết có phải mình nhìn nhầm không nữa." "..." Sắc mặt Vương Khải Toàn trở nên nghiêm trọng.

Anh Tử tuy là con gái, nhưng lại là thợ săn trong làng.

Mắt của thợ săn thường không nhìn nhầm.

Có lẽ thứ cô ấy nhìn thấy lúc trước không phải là trẻ con, mà là thứ gì đó khác.

Nghĩ đến đây, Vương Khải Toàn lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh.

Hắn quay đầu nhìn Ngốc Tiểu Muội, hỏi: "Lão Hồ, cậu còn nhớ vị trí lối ra ở đâu không?" Ngốc Tiểu Muội gật đầu: "Nhớ." "Nhớ là tốt rồi, nơi này tà môn quá, chúng ta nên ra ngoài trước rồi tính sau." "Được." Nghe Vương Khải Toàn muốn đi, Ngốc Tiểu Muội cũng rất vui mừng.

Thực ra cô đã muốn rời khỏi đây từ lâu.

Mặc dù hoàn thành nhiệm vụ ẩn tiếp theo sẽ có phần thưởng bổ sung, nhưng cô biết mình có bao nhiêu cân lượng.

Vừa rồi vô tình nhận được phần thưởng của một nhiệm vụ ẩn, cô đã rất mãn nguyện rồi.

Bây giờ cô chẳng muốn gì khác, chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này, đi theo cốt truyện chính.

Như vậy lần sau khi nói chuyện với cô bạn thân Chu Tiểu Di, mình sẽ không bị đối phương chế giễu là gà mờ!

Chương 108

Nghĩ là làm, Ngốc Tiểu Muội lập tức dẫn Vương Khải Toàn và Anh Tử chạy về phía lối ra của pháo đài.

Pháo đài do đội quân Quan Đông xây dựng năm xưa có quy mô rất lớn.

Các đường hầm bên trong chằng chịt, lại toàn là ngã rẽ, có nơi còn phải đi cầu thang, chẳng khác nào một mê cung.

May mà Ngốc Tiểu Muội đã xem qua bản đồ phân bố của pháo đài, cộng thêm mỗi ngã rẽ đều có biển chỉ dẫn, nên nói là lạc đường thì cũng không đến nỗi.... ...

Mười mấy phút sau, dưới sự dẫn đường của Ngốc Tiểu Muội, ba người rất thuận lợi đến được lối ra của pháo đài.

Chỉ có điều khi nhìn thấy lối ra, sắc mặt cả ba người đều sa sầm.

Bởi vì họ phát hiện, con đường dẫn đến lối ra đã bị đá vụn chặn kín.

Nơi này trước đây dường như đã xảy ra một trận sạt lở quy mô lớn. "Xem ra chỉ có thể quay lại liều mạng với con quái lông đỏ kia thôi!" Vương Khải Toàn hít một hơi thật sâu.

Hắn chuẩn bị quay lại quyết chiến một trận sống mái với con cổ thi lông đỏ kia.

Nhưng đúng lúc này, Anh Tử bên cạnh đột nhiên hét lên: "A ——" "Anh Hồ, anh Mập, hai người nhìn kia là cái gì?" Ngốc Tiểu Muội và Vương Khải Toàn thuận theo ánh mắt của Anh Tử nhìn qua.

Chỉ thấy ở một góc rẽ của đường hầm không xa, dường như có một bóng đen nằm trên đất.

Đó là một cái xác thịt nát bấy, hơn nữa đầu đã không còn.

Chỗ cổ bị đứt lìa vẫn còn lờ mờ thấy được một số tổ chức cơ bị xé rách, cảm giác như bị thứ gì đó sống sờ sờ giật đứt đầu.

Vì cảnh tượng quá máu me, Ngốc Tiểu Muội không dám qua xem kỹ.

Chỉ có Vương Khải Toàn lấy hết can đảm từ từ tiến lại gần. "Vãi~ Là con quái lông đỏ..." "Nó bị thứ khác giết rồi." ... 【Vãi nồi~ Cổ thi lông đỏ này sao lại chết ngắc rồi?】 【Xác còn bị xé nát bấy, ngay cả đầu cũng bị giật đứt, không phải là bị thú dữ cắn chứ?】. 【Không thể nào, cổ thi lông đỏ này đến súng săn còn không ăn thua, thú dữ nào có thể cắn chết nó được?】 【Xem ra trong pháo đài này chắc chắn còn có thứ đáng sợ hơn cả cổ thi lông đỏ.】 Bình luận trong phòng livestream liên tục trôi qua.

Các cư dân mạng cũng đều bị cái xác đột ngột của cổ thi lông đỏ dọa cho một phen hết hồn.

Cổ thi lông đỏ này trong cốt truyện tân thủ có thể nói là trùm cuối.

Theo thiết lập của các game online trước đây, nó chính là BOSS trong phó bản!

Thế nhưng bây giờ, cái gọi là BOSS này, lại chết một cách khó hiểu trong cốt truyện ẩn, mà còn chết thảm như vậy.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Lẽ nào... trong pháo đài này thật sự còn có sinh vật đáng sợ hơn cả cổ thi lông đỏ sao?... "Hử?" "Thứ này là gì?" Vương Khải Toàn kiểm tra cái xác cổ thi lông đỏ, cuối cùng phát hiện trong tay đối phương có một miếng vảy lớn bằng lòng bàn tay trẻ con.

Hắn cầm miếng vảy đó đến trước mặt Ngốc Tiểu Muội, rồi nghi hoặc hỏi: "Lão Hồ, cậu đã thấy thứ này bao giờ chưa?" Ngốc Tiểu

Muội ôm khẩu ba-tám đại cái lắc đầu: "Chưa từng thấy..." Vương Khải Toàn lại nhìn chằm chằm vào miếng vảy đó nói: "Thứ này bị con quái lông đỏ kia nắm trong tay, tôi đoán là do thứ đã giết nó để lại." Ngốc Tiểu Muội có chút sợ hãi: "Anh Mập, anh đừng quan tâm đến thứ này nữa, lối ra ở đây đã bị chặn rồi, chúng ta mau quay lại mộ thất bên kia đi." Ba người họ bây giờ mỗi người đều có một khẩu '98K', đạn dược cũng có mấy trăm viên.

Quay lại mộ thất phá vỡ đỉnh mộ, tuyệt đối là chuyện dễ như trở bàn tay. "Anh Hồ nói đúng, anh Mập, chúng ta mau đi thôi..." Anh Tử cũng rất đồng tình với đề nghị của Ngốc Tiểu Muội.

Chương 109

"Được, vậy chúng ta đi theo đường mộ thất kia rời đi." Vương Khải Toàn lúc này cũng không do dự.

Ba người lập tức quay hướng chạy về phía Tướng quân mộ.

Nhưng ngay khoảnh khắc quay người, đồng tử của Vương Khải Toàn lại đột nhiên co rụt lại.

Anh Tử tò mò hỏi: "Anh Mập, sao anh không đi nữa?" "Lão Hồ, Anh Tử, bên chúng ta hẳn là chỉ có ba người thôi đúng không?" Ánh mắt Vương Khải Toàn dán chặt xuống đất, ngay cả giọng nói cũng có chút run rẩy.

Ngốc Tiểu Muội và Anh Tử cũng nhận ra điều gì đó.

Họ thuận theo ánh mắt của Vương Khải Toàn nhìn xuống đất một cái.

Kết quả, cái nhìn này trực tiếp dọa hai người toát mồ hôi lạnh.

Ba người họ lúc này đang đứng dưới một ngọn đèn chiếu sáng.

Theo lý mà nói, trên mặt đất chỉ nên có ba cái bóng của họ mà thôi.

Nhưng bây giờ, trên mặt đất lại có thêm một cái bóng người nữa. "Chạy mau ——" Vương Khải Toàn hét lớn một tiếng, sau đó lập tức quay người bắn một phát về phía sau lưng Ngốc Tiểu Muội.

Ngay khoảnh khắc tiếng súng vang lên, Ngốc Tiểu Muội và Anh Tử cũng liều mạng chạy về phía trước.

Ngốc Tiểu Muội không biết cái bóng người đứng sau lưng mình là ai.

Cô cũng không dám quay đầu lại nhìn, chỉ có thể tiếp tục chạy

như điên về phía trước.

Nhưng chạy được một lúc, cô đột nhiên nhận ra có điều không ổn.

Anh Tử và Vương Khải Toàn vốn vẫn luôn đi bên cạnh mình, vậy mà đều đã biến mất.

Trên con đường hầm tĩnh mịch chỉ có tiếng bước chân của một mình cô vang vọng.

Cảnh tượng quỷ dị như vậy khiến Ngốc Tiểu Muội dựng hết cả tóc gáy.

Cô tìm một góc rẽ phía trước dừng lại, rồi qua mép tường, cẩn thận nhìn lại tình hình phía sau.

Thế nhưng trên con đường hầm trống trải lại chẳng có gì cả.

Chỉ có mấy ngọn đèn chiếu sáng đang chớp tắt, như thể có thể tắt ngóm bất cứ lúc nào. "Anh Tử~" "Anh Mập~" Ngốc Tiểu Muội gọi khẽ hai tiếng vào trong đường hầm, nhưng không có ai trả lời cô.

Bầu không khí căng thẳng bắt đầu dần lan tỏa. "Ực~" Ngốc Tiểu Muội không nhịn được nuốt nước bọt.

Cô không dám tiếp tục ở lại đây, chuẩn bị quay về mộ thất trước rồi tính.

Nhưng ngay khoảnh khắc quay người đi, một khuôn mặt đầy máu với mái tóc rối bù, lại đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt cô. "A ——" Nỗi sợ hãi tột độ khiến Ngốc Tiểu Muội hét lên thất thanh ngay tại chỗ.

Mà khuôn mặt máu me đáng sợ kia, lại đang nở một nụ cười quỷ dị với Ngốc Tiểu Muội.

Sau đó, phòng livestream của Ngốc Tiểu Muội chìm vào một màu đen kịt. 【Nhân vật trong game đã tử vong】 【Nhiệm vụ ẩn thất bại,

xin hãy cố gắng hơn...】 Thông báo tử vong xuất hiện.

Ngốc Tiểu Muội trực tiếp chết trong game....

Chương 110

【Mẹ kiếp~ Cái mặt máu me kia là cái quái gì vậy?

Đáng sợ quá đi mất?】【Bà già này bị dọa chết à?】【Độ khó của cốt truyện ẩn này có vẻ hơi cao đấy.】【Cao gì nữa, đúng là vô lý.】【Mẹ ơi, thuốc hạ huyết áp của con đâu, mau lấy cho con, con không chịu nổi nữa rồi.】【Con trai, phiền con mua thêm cho mẹ một xe bỉm người già nữa nhé, của năm nay dùng hết rồi.】Ngay khoảnh khắc Ngốc Tiểu Muội bị đá ra khỏi game, các cư dân mạng cũng đều bùng nổ.

Cốt truyện ẩn này thật sự quá đáng sợ.

So với con cổ thi lông đỏ di chuyển chậm chạp trước đó, cái bóng người mặt máu me vừa xuất hiện trên màn hình quả thực là cơn ác mộng của người chơi.

Cổ thi lông đỏ tuy đáng sợ, nhưng ít nhất còn nhìn thấy được, bắn được.

Còn cái bóng người mặt máu me kia, hoàn toàn giống như ma quỷ, xuất quỷ nhập thần, bất thình lình đứng ngay sau lưng bạn.

Ai mà chịu nổi chứ?... ...

Cùng lúc đó, tại phòng livestream của Tao Trư.

Lúc này, Phiêu ca của chúng ta cũng đã học theo cách của Ngốc Tiểu Muội để mở cốt truyện ẩn, và thuận lợi tìm thấy kho đạn chứa đầy vũ khí.

Hắn cố tình quay lại từ cốt truyện chính.

Game này có chức năng tự động lưu.

Người chơi chỉ cần qua một màn, hệ thống sẽ lưu lại bản đồ thành thị và bản đồ hoang dã của màn đó.

Ví dụ như sau khi qua được Tướng quân mộ, người chơi lần sau khi vào game có thể tự do lựa chọn cho nhân vật quay lại thôn Ngưu Tâm và Tướng quân mộ, hoặc đi thẳng đến màn chơi của cốt truyện chính.

Càng qua nhiều màn về sau, lựa chọn tiến trình của người chơi cũng sẽ càng nhiều.

Mọi người ban đầu tưởng rằng thiết lập này là để cho họ có thể quay lại các bản đồ thành thị mua sắm đạo cụ trước khi bắt đầu game.

Nhưng sau khi thấy Ngốc Tiểu Muội mở được cốt truyện ẩn, họ mới hiểu ra.

Thì ra những bản đồ được lưu lại này, ngoài việc cho họ quay lại mua sắm đạo cụ, còn có thể quay lại để kích hoạt cốt truyện ẩn! "Anh em, tôi nghe nói bà già bên kia đã toi rồi, mà còn là bị một cái bóng người mặt máu me xuất quỷ nhập thần dọa chết, đúng là vô dụng." "Nhưng mọi người yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu!" "Bởi vì tôi đã tìm ra yếu tố then chốt để qua được cốt truyện ẩn này rồi." Tao Trư vừa lùng sục vũ khí trong kho đạn, vừa tự tin nói với fan.

Hắn nghĩ như thế này, bên Chu Tiểu Di có giáo sư khảo cổ Vương Kỳ trợ giúp, mình dù có cố gắng đuổi theo cũng chắc chắn không bằng tiến độ của Chu Tiểu Di.Hay là cứ thử làm cái tình tiết ẩn này trước đã.

Dù sao thì độ hot của game này hiện tại đã chia thành hai phần, một là cốt truyện ẩn, một là cốt truyện chính.

Nếu mình đã không thể chiếm được ưu thế trong cốt truyện chính, thì chỉ có thể đến cốt truyện ẩn này thử vận may. "Tìm thấy rồi, chính là cái này..." Không lâu sau, Tao Trư cuối cùng cũng tìm thấy vũ khí mình muốn trong một đống thùng gỗ. (Súng tiểu liên Type 100: Cỡ nòng 8.22mm, tốc độ bắn 700 phát/phút, tầm bắn hiệu quả 120m, tầm bắn tối đa 600m, sử dụng hộp đạn, dung lượng hộp đạn có thể lên tới 50 viên) "Ha ha~ Có thứ này rồi, lão tử thần cản giết thần, phật cản giết phật." Là một tuyển thủ chuyên nghiệp game 'ăn gà' từng trải, Tao Trư rất am hiểu kiến thức về súng ống.

Súng nào lợi hại nhất trong thời kỳ Thế chiến II, hắn biết quá rõ.

Súng tiểu liên Type 100 này tuy không phải là loại súng máy có uy lực lớn nhất, nhưng tuyệt đối là loại súng máy bán tự động phù hợp nhất cho tác chiến cá nhân.

Dùng trong pháo đài này, vừa vặn. "Vãi~ Lão Hồ, cậu tìm được đồ tốt rồi đấy!" Lúc này, nghe thấy tiếng động, Vương Khải Toàn và Anh Tử cũng đi tới.

Anh Tử ôm một đống mặt nạ phòng độc hỏi: "Anh Hồ, khẩu súng này của anh trông lạ quá?

Là súng máy hạng nhẹ à?" Tao Trư khẽ cười: "Đây là súng tiểu liên Type 100 do bọn chó Nhật chế tạo, thứ này hiệu suất đáng tin cậy, tỷ lệ hỏng hóc thấp, cấu trúc đơn giản, độ chính xác và uy lực đều rất cao, phù hợp nhất cho tác chiến cá nhân trong không gian chật hẹp như thế này." Nói xong, hắn lại nhìn khẩu ba-tám đại cái trong tay Vương Khải Toàn trêu chọc một câu: "Bàn tử, vứt cái đồ nát của cậu đi, súng đó bây giờ chẳng còn ai dùng nữa đâu." "..." Vương Khải Toàn nhìn cái thùng súng tiểu liên Type 100 trước mặt Tao Trư, rồi lại nhìn khẩu ba-tám đại cái trong tay mình, sau đó không chút do dự ném khẩu ba-tám đại cái sang một bên.

Đúng lúc này, Tao Trư lại ôm một cái thùng khác từ dưới đất lên.

Chương 111

Thùng được mở ra, bên trong là một đống lựu đạn được cố định trên giá.

Vương Khải Toàn vừa nhìn thấy cái này, mắt gần như muốn rớt ra ngoài. "Hàng ngon, lão Hồ, cậu lợi hại quá vậy?

Ngay cả thứ này cũng tìm được!" Tao Trư xoa xoa mũi, không nói gì.

Là một người đàn ông đã có gia đình thường xuyên cần dùng phim hành động Nhật Bản để trợ hứng, những chữ Nhật ghi trên mấy cái thùng gỗ này căn bản không làm khó được hắn.

Ba người nhanh chóng trang bị một lượt.

Để tăng cường hỏa lực, Tao Trư còn bảo Anh Tử đổi hết mặt nạ phòng độc trong ba lô thành lựu đạn. "Đi, chúng ta đi xem những nơi khác..." Sau khi trang bị hết những thứ có thể trang bị, Tao Trư lập tức cầm súng tiểu liên, bắt đầu mò đến những nơi khác trong pháo đài.

Khác với Ngốc Tiểu Muội chỉ một lòng muốn qua được cốt truyện tân thủ, mục tiêu lần này của Tao Trư rất rõ ràng, chính là tìm ra vệt thủy ngân, hoàn thành cốt truyện ẩn.

Cho nên hắn không vội rời đi.

Không lâu sau, ba người Tao Trư cũng đến được 【Phòng thí nghiệm Kỳ Lân】 mà Ngốc Tiểu Muội đã thấy trước đó!

Cửa phòng thí nghiệm này vẫn đang khép hờ.

Tao Trư cảm thấy nơi này rất đáng ngờ, thế là lấy hết can đảm trực tiếp đá tung cửa.

Cũng không biết có phải là đường dây của phòng thí nghiệm bị hỏng hay không, đèn chiếu sáng trong phòng cứ chớp tắt liên tục, mang lại cho người ta cảm giác vô cùng âm u.

Dựa vào ánh đèn chớp tắt, Tao Trư quét mắt nhìn tình hình trong phòng.

Phòng thí nghiệm tổng thể vẫn khá ngăn nắp, không có cảnh tượng hỗn loạn như hắn tưởng tượng!

Chỉ có một số tài liệu rơi vãi trên đất.

Tao Trư cẩn thận bước vào.

Đúng lúc này, ánh mắt hắn đột nhiên dừng lại trên một chiếc bàn dài ở góc phòng thí nghiệm.

Trên chiếc bàn đó đặt mấy bình chứa có cắm ống truyền dịch, mà thứ được ngâm trong bình, lại là từng đứa trẻ sơ sinh chỉ to bằng nắm tay. 【Mẹ kiếp, lũ chó Nhật tàn ác này, lại dám lấy trẻ sơ sinh làm thí nghiệm trên người.】 【Lũ trời đánh, trên đời sao lại có loại chủng tộc tàn nhẫn như vậy.】 【Đồ khốn, chó đẻ!!!】 【Đệt~ Ngày mai tao sẽ đi nổ tung cái viện dưỡng lão Trung-Nhật bên cạnh!】 【Anh em tôi ủng hộ cậu, tiền có đủ không?

Không đủ thì tôi chuyển khoản ngay!】 Dù chỉ là game, nhưng khi nhìn thấy những cảnh này, các cư dân mạng vẫn vô cùng phẫn nộ.

Bởi vì trong lịch sử, bọn chó Nhật thật sự đã làm những chuyện này.

Đơn vị 731 từng khiến cả thế giới kinh tởm, chính là một trong số đó.

Tao Trư cũng rất tức giận.

Nhưng hắn hiện tại không có thời gian để tương tác với cư dân

mạng, chỉ có thể di chuyển tầm nhìn, tiếp tục tìm kiếm trong phòng thí nghiệm.

Hắn phải nhanh chóng tìm thấy cái 【Vệt thủy ngân】 được nói đến trong nhiệm vụ.

Bởi vì kể từ khi Ngốc Tiểu Muội mở ra tuyến cốt truyện ẩn này, hiện tại đã có rất nhiều người chơi đến pháo đài của đội quân Quan Đông này.

Mọi người đều đang tìm mọi cách để tìm vật phẩm nhiệm vụ.

Hắn tự nhiên cũng không thể lơ là. "Hử?" "Cái này là gì?" Lúc này, Tao Trư đột nhiên nhìn thấy một cuốn sổ tay bị bụi phủ kín trên một chiếc bàn làm việc.

Chương 112

(《Gia tộc họ Trương ở Đông Bắc - Danh sách nghiên cứu Huyết Kỳ Lân》: Cuốn danh sách này dường như ẩn giấu một thông tin rất quan trọng, người chơi có thể thu thập) ....

Sổ ghi chép mà người chơi có thể thu thập?

Đây là cái quái gì vậy?

Chẳng lẽ cũng là đạo cụ trong game sao?.

Tao trư mở cuốn sổ ra xem.

Bên trong viết tên rất nhiều người, đều là họ Trương.

Nhưng tên của đa số đã bị khoanh tròn màu đỏ.

Vào thời đó, khoanh tròn màu đỏ có lẽ có nghĩa là đã chết.

Tao trư lật nhanh một lượt, cuối cùng chỉ tìm thấy hai cái tên chưa bị khoanh đỏ trong danh sách.

Một là Trương Khởi Sơn, một là Trương Khải Linh.

Tao trư cũng không biết danh sách này dùng để làm gì.

Nhưng nếu đã là thứ người chơi có thể thu thập, vậy thì cứ cất đi đã.

Dù sao cũng chẳng chiếm bao nhiêu chỗ.

Lỡ đâu lần sau lại có ích thì sao! 【Danh sách nghiên cứu Máu Kỳ Lân?

Hóa ra đây là nguồn gốc của thí nghiệm Kỳ Lân à?】 【Tôi còn tưởng là nghiên cứu Kỳ Lân trong truyền thuyết chứ?

Ai ngờ lại là nghiên cứu máu.】 【Mà nói chứ, Máu Kỳ Lân này là

cái gì?

Lũ chó Nhật tại sao lại nghiên cứu thứ này?】【Chắc là giống máu gấu trúc, là một loại nhóm máu đặc biệt nào đó thôi!】【Mẹ kiếp, nhóm máu này thì có gì đáng nghiên cứu?

Lũ quỷ tử này đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi.】【Ha ha ~ Lũ súc sinh đó nghiên cứu cái gì cần lý do à?

Trong lịch sử, các quốc gia khác phát động chiến tranh với chúng ta là vì tiền tài, chỉ có lũ chó Nhật là vì diệt chủng, anh em nói xem chúng nó giết người có cần lý do không?

Đơn vị 731 năm đó đã làm những thí nghiệm tàn độc nào ở nước ta, chẳng lẽ cũng đều có lý do cả sao?】【Anh em đừng nói nữa, để trừng phạt lũ chó Nhật, cá nhân tôi quyết định sau này sẽ không bao giờ xem phim hành động của chúng nó nữa!】【……】Các cư dân mạng phẫn nộ spam bình luận trong phòng livestream.

Đối với cái gọi là 'Máu Kỳ Lân', mọi người đều cho rằng nó cũng giống như 'máu gấu trúc', chỉ là một nhóm máu hiếm gặp hơn mà thôi, không hề nghĩ sâu xa hơn.

Nhưng đối với việc lũ chó Nhật vì nghiên cứu một nhóm máu mà lấy trẻ em ra làm thí nghiệm trên cơ thể người, rất nhiều cư dân mạng đều cảm thấy phẫn nộ chưa từng có!

Thậm chí còn không ít người tuyên bố ngay tại chỗ, sau này sẽ không bao giờ mua đồ của Nhật nữa, nhất định phải trừng phạt kinh tế chúng nó!... "Lũ chó Nhật chết tiệt, ngay cả chuyện thế này cũng làm ra được, đúng là cầm thú không bằng, đồ chó đẻ…" "Trước đây tôi từng nghe ông bác tôi nói, lũ quỷ tử vẫn luôn bắt người ở nước Hạ chúng ta để làm thí nghiệm, không ngờ là thật." Lúc này, Vương Khải Toàn và Anh Tử cũng đã thấy những đứa trẻ bị ngâm trong dung dịch fomanđêhít.

Giống như cư dân mạng, cả hai người họ cũng tỏ ra vô cùng tức giận.

Đặc biệt là Vương Khải Toàn, người chịu ảnh hưởng sâu sắc từ quân đội.

Hắn thậm chí còn tức đến mức chửi rủa tổ tông mười tám đời của lũ chó Nhật ngay tại trận. "Đi thôi, chúng ta qua chỗ khác xem sao." Tao trư vẫy tay, ra hiệu cho hai người đổi chỗ khác để tìm 【Thủy ngân ban】.

Vương Khải Toàn và Anh Tử gật đầu.

Ba người lần lượt quay người rời khỏi phòng thí nghiệm.

Chương 113

Nhưng ngay khi Tao trư quay lại đường hầm bên ngoài, hắn đột nhiên nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ.

Có hai đứa trẻ mặc trang phục trẻ em thời xưa, bất ngờ chạy vụt qua từ cuối đường hầm. "Cái gì vậy?" Tao trư buột miệng hỏi.

Anh Tử và Vương Khải Toàn đi theo sau hắn nhìn nhau, không hiểu Tao trư đang nói gì.

Lúc này, Tao trư đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Hắn quay người nhìn Anh Tử, hỏi: "Anh Tử, lúc nãy cô nói nhìn thấy hai đứa trẻ, có phải hai đứa đó chỉ khoảng bốn năm tuổi, và đều mặc quần áo thời xưa không." "Đúng vậy, anh Hồ vừa rồi cũng thấy sao?" "Ừ, ngay cuối đường hầm này, chúng nó chạy vụt qua." Vừa nói, Tao trư lại ngẩng đầu nhìn về phía cuối đường hầm.

Nhưng lúc này, nơi đó đã trống không. 【Hai đứa trẻ vừa rồi là sao vậy?

Chẳng lẽ là oan hồn?】 【Có thể là nạn nhân của phòng thí nghiệm vừa rồi.】 【Thật đáng thương, nhỏ vậy đã bị chủ nghĩa đế quốc độc ác hãm hại.】 【Không đúng, kháng chiến bùng nổ là ngày 18 tháng 9 năm 1931, nhưng quần áo trên người hai đứa trẻ rõ ràng là kiểu dáng thời Liêu Kim.】 【Thời Liêu Kim?

Vậy là oan hồn từ hơn một nghìn năm trước à?】 【Tin vào khoa học, bài trừ mê tín, thế giới này làm gì có ma quỷ?】 【Một cái game mà ông anh giảng khoa học với tôi à?】 【Xem ra đây đúng là một game kinh dị rồi!】 Tầm nhìn của Tao trư được kết nối với phòng livestream.

Những gì hắn thấy, cư dân mạng trong phòng livestream tự nhiên cũng thấy được.

Mọi người đều vô cùng lo lắng.

Có người cho rằng, hai đứa trẻ đó hẳn là nạn nhân bị lũ chó Nhật bắt đi làm thí nghiệm, bây giờ trở thành oan hồn về đòi mạng.

Nhưng cũng có một số cư dân mạng am hiểu lịch sử cho rằng, kiểu quần áo trên người hai đứa trẻ là từ thời Liêu Kim, hoàn toàn không liên quan đến những chuyện xảy ra trong thời kỳ kháng chiến.

Chắc không phải là nạn nhân bị lũ chó Nhật bắt đi làm thí nghiệm đâu.... "Vãi chưởng ~ Oan hồn trẻ con từ hơn một nghìn năm trước, các người đừng doạ tôi chứ." Nhìn bình luận của cư dân mạng, Tao trư cũng hoảng cả người.

Mặc dù trong tay hắn có súng tiểu liên và lựu đạn, nhưng hai thứ này hình như chẳng đối phó được với ma quỷ! "Ực ~" Tao trư nuốt nước bọt, chuẩn bị đổi đường khác.

Nhưng đúng lúc này, có người lại đẩy hắn một cái từ phía sau, khiến hắn suýt ngã xuống đất. "Bàn tử, cậu đẩy tôi làm gì?" Tao trư quay đầu nhìn Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn lại ngơ ngác: "Lão Hồ, ông điên à?

Tôi đẩy ông lúc nào?" Tao trư nhíu mày, rồi lại quay đầu nhìn Anh Tử: "Vậy là Anh Tử cô đẩy tôi?" Anh Tử lắc đầu: "Không phải tôi đâu anh Hồ, tự dưng tôi đẩy anh làm gì?" Vương Khải Toàn vội vàng nói chen vào: "Lão Hồ, lúc nãy hai chúng tôi không ai đẩy ông cả, là tự ông đột nhiên bước về phía trước hai bước đấy." "Là tự tôi bước về phía trước hai bước?" Tao trư hơi sững người.

Đúng lúc này, Anh Tử đột nhiên đưa tay chỉ vào lưng hắn và hét lên: "Anh Hồ, anh… lưng của anh…" "Lưng tôi làm sao?" Tao trư

không hiểu, nhưng vẫn kéo áo sau lưng mình ra xem.

Chỉ thấy sau lưng hắn không biết từ lúc nào đã có thêm một dấu tay màu trắng.

Dấu tay đó trông rất nhỏ, chắc là của một đứa trẻ.

Liên tưởng đến hai oan hồn trẻ con mà mình vừa thấy, Tao trư lập tức toát mồ hôi lạnh.

Mẹ ơi!!!

Lẽ nào lúc nãy đẩy mình chính là hai oan hồn trẻ con đó?

Chúng nó đẩy mình làm gì chứ? 【Vãi chưởng ~ Dấu tay cũng xuất hiện rồi, các người còn nói đó không phải oan hồn à?】 【Trời ơi!

Chẳng lẽ đây thật sự là một thế giới game có tồn tại oan hồn sao?】 【Cương thi còn xuất hiện, có oan hồn thì bình thường thôi mà?】 【Cốt truyện ẩn này đáng sợ quá, mẹ ơi, con muốn về nhà!】 Cư dân mạng lúc này cũng bị dọa cho giật nảy mình.

Chương 114

Một dấu tay trắng đột nhiên xuất hiện sau lưng, thật quá đáng sợ!... "Chỗ này tà ma quá, chúng ta mau đi thôi." Tao trư không dám nán lại đây lâu, quay người dẫn Vương Khải Toàn và Anh Tử đi về một hướng khác.

Trước đó, qua lời của cư dân mạng, Tao trư đã biết được tình hình bên phía Ngốc Tiểu Muội.

Hắn biết trong pháo đài này còn có một bóng người mặt máu xuất quỷ nhập thần.

Vì vậy, dù bây giờ hắn rất muốn nhanh chóng tìm được 【Thủy ngân ban】, cũng không dám đi lung tung.

Càng không dám đi về phía lối ra của pháo đài.

Hơn nữa, mỗi khi phía trước xuất hiện ngã rẽ hoặc khúc cua, hắn đều sẽ quan sát kỹ lưỡng cái bóng phản chiếu từ ánh đèn.

Tóm lại là vô cùng cẩn thận.

Nhưng có những lúc chính là như vậy, càng sợ cái gì thì cái đó càng đến.

Tao trư dẫn Anh Tử và Vương Khải Toàn đi qua một khúc cua trong đường hầm, đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng động kỳ lạ.

Nghe như có thứ gì đó đang nhai thức ăn.

Tao trư vội ra hiệu 'im lặng' với Vương Khải Toàn và Anh Tử, ý bảo hai người đừng phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Sau đó, hắn tự mình áp sát vào tường, cẩn thận nhìn về phía phát ra tiếng động.

Khi tầm mắt từ từ lướt qua góc tường, Tao trư thấy trên đường hầm phía trước có một cái xác rất lớn.

Chính là cái xác cổ lông đỏ đã dồn họ vào pháo đài lúc trước.

Nhưng lúc này, cái xác cổ lông đỏ đã hoàn toàn mất đi vẻ oai phong trước đó.

Chỉ thấy nó nằm trong một vũng máu đen, thịt da bầy nhầy.

Đầu của nó đã biến mất, bụng cũng bị moi rỗng, trông vô cùng thê thảm.

Điều khiến người ta kinh hãi hơn là, lúc này còn có một bóng người tóc tai bù xù đang ngồi xổm bên cạnh nó.

Trong tay đối phương hình như đang cầm thứ gì đó không ngừng gặm nhấm.

Tiếng nhai mà họ vừa nghe thấy, chắc là do gã này phát ra.

Không cần nghĩ cũng biết, gã này hẳn là bóng người mặt máu đã giết Ngốc Tiểu Muội trước đó.

Tao trư bây giờ chỉ muốn nhanh chóng tìm được vật phẩm nhiệm vụ 【Thủy ngân ban】, không muốn gây sự với đối phương, nên lại từ từ lùi lại.

Nhưng đúng lúc này, Anh Tử lại khẽ gọi hắn một tiếng: "Anh Hồ ~ Bên anh có chuyện gì không?" Toi rồi!

Mặc dù Anh Tử gọi rất nhỏ, nhưng ngay khoảnh khắc cô cất tiếng, Tao trư cảm nhận rõ ràng bóng người đang nhai thứ gì đó cũng đột nhiên dừng động tác.

Tiếng nhai bặt im.

Tao trư nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy gã đó cũng đột ngột quay đầu lại.

Đây là một khuôn mặt mà Tao trư cả đời này sẽ không bao giờ quên.

Lớp da trên mặt đối phương đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một mảng cơ bắp máu thịt bầy nhầy.

Hơn nữa, trên đó còn lờ mờ mọc mấy miếng vảy.

Những miếng vảy đó dường như chui ra từ trong cơ mặt, trên đó còn không ngừng nhỏ xuống những giọt máu nhớp nháp.

Chương 115

Còn thứ mà đối phương đang nhai lúc nãy, không phải gì khác, chính là hộp sọ của cái xác cổ lông đỏ kia. "Khặc khặc khặc ~" Thấy Tao trư, gã mặt máu lập tức vứt cái sọ đã gặm được một nửa trong tay đi.

Sau đó, giống như một con nhện, nó trực tiếp bò trên tường lao tới.

Tốc độ nhanh đến mức không thể tin nổi. "Mau bắn đi—" Tao trư hét lớn, quay người bỏ chạy.

Ngay khi Tao trư chạy từ khúc cua về, Vương Khải Toàn và Anh Tử đang đợi phía sau cũng nhìn thấy gã mặt máu bám sát sau lưng hắn. "Vãi ~ Cái quái gì vậy?" Vương Khải Toàn chửi một tiếng, rồi lập tức nâng súng tiểu liên bắn về phía gã mặt máu sau lưng Tao trư. "Tạch tạch tạch…" Tiếng súng gầm rú vang dội khắp đường hầm.

Anh Tử tuy chậm hơn một nhịp, nhưng cũng nhanh chóng nâng súng lên bắn.

Một người là thợ săn trong làng, một người là lính già lớn lên trong quân đội từ nhỏ, tài bắn súng tự nhiên không cần phải bàn.

Những viên đạn họ bắn ra đều tránh được cơ thể Tao trư, găm vào người gã mặt máu phía sau.

Sau khi bị những viên đạn dày đặc bắn trúng, gã mặt máu cũng lập tức rơi từ trên tường xuống.

Nhưng đạn của súng tiểu liên Type-100 dường như không có tác dụng gì với nó.

Sau khi rơi xuống từ tường, nó lại lập tức hứng đạn, gầm lên và

lao về phía ba người. "Mau nằm xuống…" Ngàn cân treo sợi tóc.

Tao trư đã chạy đến trước mặt Vương Khải Toàn và Anh Tử, trực tiếp giật chốt hai quả lựu đạn.

Sau đó, hắn nhảy lên quay người, ném cả hai quả lựu đạn về phía gã mặt máu. "—BÙM!" "—BÙM!" Theo hai tiếng nổ lớn vang lên, ba người Tao trư lập tức bị một luồng khí nóng hất văng đi mấy mét.

Đồng thời, cơ thể họ cũng nhanh chóng bị khói bụi cuộn đến từ phía sau nuốt chửng.

Đường hầm lập tức trở lại yên tĩnh.

Ngay cả không khí cũng dường như ngưng đọng. "Phù ~" Không lâu sau, Tao trư giũ bụi trên tóc, bò dậy từ dưới đất.

Vương Khải Toàn và Anh Tử bên cạnh hắn cũng dùng báng súng chống đỡ cơ thể, vịn vào tường đứng dậy.

Ba người nhìn nhau cười, sau đó đồng loạt quay đầu nhìn lại đường hầm phía sau.

Nơi đó đã bị lựu đạn vừa rồi làm sập, con đường cũng bị đá vụn rơi xuống chặn lại. 【Tốt quá rồi, Piao-ca không sao!】 【Xứng danh là tuyển thủ chuyên nghiệp năm xưa, chơi game bắn súng anh chưa bao giờ làm tôi thất vọng!】 【Piao-ca đúng là lợi hại, Ngốc Tiểu Muội chết ngay trong tay gã mặt máu đó, vậy mà anh ấy còn có thể phản công!】 【Đây vẫn là Tao trư hay sợ són ra quần sao?】 【Ha ha ~ Mọi sự thiếu tự tin đều đến từ việc hỏa lực không đủ, gã Tao trư này chỉ cần có súng trong tay là chẳng sợ gì nữa.】 【Không nói nhiều, tặng tên lửa trước đã!】 Thấy Tao trư không sao, cư dân mạng đều phấn khích.

Thậm chí còn không ít người trực tiếp tặng quà!

Gã mặt máu vừa rồi đáng sợ như vậy, Tao trư không những không

chết, mà còn tận dụng trang bị trong tay để phản công.

Quá lợi hại!!!... "Lão Hồ, cái thứ vừa đuổi theo ông rốt cuộc là cái gì vậy?" Nhìn đống đá vụn sập xuống, Vương Khải Toàn vẫn còn sợ hãi hỏi.

Tao trư cười khổ: "Ông hỏi tôi, tôi làm sao biết được?" "Lạo xạo…" Ngay khi hai người đang nói chuyện, trên đống đá vụn đột nhiên có vài viên sỏi lăn xuống.

Chương 116

Tao trư lo rằng gã mặt máu vẫn chưa chết hẳn, nên lập tức gọi Vương Khải Toàn và Anh Tử chạy về hướng ngược lại.

Ba người đi lòng vòng trong pháo đài, cuối cùng đến trước một nhà kho.

Nhà kho này bị một cánh cửa sắt khổng lồ chặn lại, trên cửa còn viết bốn chữ lớn màu đỏ —【Lập Nhập Cấm Chỉ】.

Vương Khải Toàn sờ sờ cánh cửa sắt, sau đó quay đầu nhìn Tao trư và Anh Tử nói: "Bên trong chắc chắn là nhà xác, hoặc là lò thiêu!" Anh Tử ngẩn ra: "Sao anh biết?" Vương Khải Toàn xoa xoa mũi nói: "Trên cửa này không phải đã viết rồi sao, lập nhập cấm chỉ, tức là người đứng thì không được vào, chỉ có người nằm mới được vào." 【Phụt ~ Tên mập này muốn chọc cười chết tôi để thừa kế tiền mua nhà của tôi à?

Lập nhập cấm chỉ mà nghĩa là thế à?】【Nhưng mà xét về nghĩa đen, cậu ta nói cũng có lý đấy chứ!】【Có lý cái con khỉ, rõ ràng là cấm vào mà!】 Cách giải thích theo nghĩa đen của Vương Khải Toàn khiến cư dân mạng cười bò.... "Nhà xác gì chứ?

Đây là cấm vào!" "Tôi thấy tám phần bên trong là một nhà kho khu vực cấm!" "Hơn nữa lúc tôi xem bản đồ địa hình trước đó, trên bản đồ hình như không có nhà kho này." Tao trư nhìn cánh cửa sắt lớn trước mắt nói.

Vương Khải Toàn vừa nghe nhà kho này không có trên bản đồ, lập tức hứng thú hơn.

Hắn xoa tay nói: "Nếu là nhà kho khu vực cấm, vậy chúng ta có nên vào xem không?" Tao trư gật đầu: "Vào thì chắc chắn phải vào,

nhưng cánh cửa sắt này trông kỳ lạ quá, cũng không biết mở khóa thế nào?" "Cái này đơn giản." Vương Khải Toàn lấy ra hai quả lựu đạn từ trong ngực, cười nói: "Cho nổ là xong chứ gì?" ……. "Cậu điên rồi à?" "Lựu đạn của lũ chó Nhật Bản uy lực không nhỏ đâu." "Lỡ như lại làm sập đường hầm như vừa rồi thì sao?" Tao trư trực tiếp bác bỏ đề nghị của Vương Khải Toàn.

Gã này đúng là biết đùa.

Tình cảm là hai quả lựu đạn vừa rồi nổ vẫn chưa đã ghiền sao?

Vương Khải Toàn gãi đầu: "Vậy phải làm sao?

Trên cửa sắt này tuy có van xoay, nhưng cũng không xoay được, chắc chắn là bị khóa rồi." "Đừng vội, cách nào mà chẳng nghĩ ra được." Tao trư vỗ vai Vương Khải Toàn, ra vẻ nói một câu.

Sau đó, hắn lập tức bật chế độ cầu cứu trong phòng livestream: "Anh em ơi, lần này thật sự phải nhờ vào mọi người rồi!" "Tôi phải làm thế nào mới mở được cánh cửa sắt này đây, có đại lão nào rành về thiết bị quân sự không?" Suy nghĩ của Tao trư rất đơn giản, đó là huy động trí tuệ tập thể!

Bây giờ trong phòng livestream đã có hơn 4 triệu người.

Hắn không tin trong 4 triệu người này, lại không có một ai rành về thiết bị quân sự.

Rất nhanh, lời cầu cứu của Tao trư đã nhận được phản hồi từ một cư dân mạng. 【Streamer, tôi tuy không phải chuyên gia quân sự gì, nhưng trước đây tôi thường chơi mô hình quân sự, hơn nữa còn từng du học ở Nhật, anh có thể lại gần xem kỹ cánh cửa sắt đó không?

Tôi muốn quan sát kỹ một chút.】 "Không vấn đề." Nghe lời đề nghị của cư dân mạng này, Tao trư lập tức đến gần cánh cửa sắt và quan sát kỹ lưỡng.

Thấy bộ dạng nghiêm túc của Tao trư, Vương Khải Toàn và Anh Tử còn tưởng hắn thật sự đang nghĩ cách, nên cũng không làm phiền.

Một lúc sau, cư dân mạng kia lại gửi một bình luận nữa: 【Streamer, tôi biết rồi, đây là một cánh cửa kín khí kiểu Nhật!】 "Cửa kín khí kiểu Nhật?" Tao trư hơi sững sờ, rồi lập tức hỏi: "Vậy cửa này mở thế nào?" Hắn tuy thường chơi game bắn súng, nhưng lại chẳng biết gì về loại thiết bị quân sự này.

Bây giờ chỉ có thể nghe theo lời khuyên của cư dân mạng này thôi!

Không lâu sau, đối phương lại gửi một tin nhắn nữa: 【Trên cửa kín khí có lỗ thoát khí, loại cửa này khi đóng lại sẽ hút sạch không khí bên trong trước, tạo ra một môi trường chân không.

Vì vậy muốn mở loại cửa này, phải thông khí trước.

Anh có thể tháo mấy con ốc lớn trên cửa sắt ra trước, mấy con ốc đó chắc là dùng để thoát khí và thông khí.

Đợi khi bên trong thông khí rồi, chắc là có thể xoay van và mở cửa.】 Vị cư dân mạng này đã chỉ cho Tao trư cách mở cửa kín khí một cách chân thật.

Và Tao trư cũng nhân cơ hội dùng lời nói của anh ta để khoe mẽ trước mặt Vương Khải Toàn và Anh Tử. "Anh Hồ, anh lợi hại quá, ngay cả cái này cũng biết." "Lão Hồ, trước đây thật không nhìn ra đấy, không ngờ ông còn biết cách mở khóa loại cửa kín khí này!" Vương Khải Toàn và Anh Tử đều nhìn Tao trư với ánh mắt ngưỡng mộ.

Cùng lúc đó, Tao trư cũng thuận thế nhận được một loạt thông báo hảo cảm: 【Độ hảo cảm của Anh Tử với bạn +10】 【Độ hảo cảm của Vương Khải Toàn với bạn +5】 Tiếp theo, ba người Tao trư đã dùng phương pháp của cư dân mạng kia để mở cánh cửa kín khí này. "Két ~" Khi cánh cửa sắt từ từ mở ra, một luồng khí ẩm mốc lập tức

từ bên trong bay ra.

Chương 117

"Hôi quá?" "Mẹ kiếp, chẳng lẽ đây thật sự là nhà xác à?" "Đừng nói bậy, nhà xác sao lại dùng cửa kín khí chứ?" Ba người vội vàng bịt miệng.

Nhưng rất nhanh, khi cánh cửa sắt mở ra hoàn toàn, ánh sáng bên ngoài chiếu vào, mắt của Tao trư và Vương Khải Toàn cũng sáng rực lên.

Đằng sau cánh cửa kín khí này, lại là một gian mộ thất vô cùng xa hoa.

Ít nhất cũng hoành tráng hơn gian Tướng quân mộ bên ngoài nhiều.

Hơn nữa, quan tài bên trong cũng không chỉ có một cỗ.

Tao trư quét mắt một vòng trong mộ thất, phát hiện ở đây có tới 11 cỗ quan tài.

Nhưng trong đó có 10 cỗ quan tài khá nhỏ, chắc là quan tài phụ dùng để bồi táng.

Những cỗ quan tài phụ này được đặt ở hai bên mộ thất, mỗi bên 5 cỗ, rất ngay ngắn.

Chúng quây quần quanh cỗ quan tài chính ở giữa, trông như sao vây quanh trăng, bao bọc lấy cỗ quan tài chính ở trung tâm mộ thất.

Chỉ có điều, cỗ quan tài chính hiện đang được phủ một tấm vải xám, từ bên ngoài không thể nhìn thấy hình dáng của nó. 【Vãi chưởng ~ Sao đằng sau cánh cửa sắt này lại là một gian mộ thất vậy?】 【Kỳ lạ, đây không phải là pháo đài của quân Quan Đông sao?

Tại sao lại có mộ thất?】 【Tôi biết rồi, chắc chắn là lúc quân

Quan Đông xây dựng pháo đài ở đây, đã vô tình đào phải gian mộ thất này, nên đã dùng cửa sắt niêm phong lại.】【Mẹ nó, vận may của chúng nó tốt quá vậy?

Đào pháo đài cũng đào được mộ cổ, tôi đào ba năm trong rừng sâu núi thẳm rồi mà đến một sợi lông cũng chưa đào được.】【Vãi cả nồi ~ Anh em trên lầu, mẹ nó ông là trộm mộ thật à?】【@Admin, mau thông báo cho cảnh sát mạng, trong phòng livestream xuất hiện trộm mộ!】【@Admin, chấn động!

Phòng livestream của Tao trư lại có cả trộm mộ thật trà trộn vào!】【Đừng @admin nữa, @cảnh sát mạng luôn đi!!!】Thấy Tao trư lại phát hiện một gian mộ thất sau cánh cửa sắt, cư dân mạng lại lập tức bàn tán sôi nổi.

Chỉ có điều chủ đề này chưa được bàn luận bao lâu thì họ đã bị một cư dân mạng vô tình tiết lộ mình là trộm mộ thu hút sự chú ý.

Trong phòng livestream xuất hiện trộm mộ thật, thế này thì còn ra gì nữa?

Gọi admin, gọi cảnh sát mạng ngay và luôn!!!... "He he he ~ Lần này thật sự sắp phát tài rồi!" Nhìn những cỗ quan tài trong mộ thất, Vương Khải Toàn đã cười không khép được miệng.

Tao trư lúc này cũng vô cùng phấn khích.

Phải biết rằng, người chơi tìm được đồ cổ trong mộ có thể mang ra thành bán.

Số tiền bán được có thể dùng để mua trang bị trong cốt truyện chính.

Nếu hắn có thể thu hoạch được vài món đồ tốt ở đây, đến lúc đó dù không có sự trợ giúp của giáo sư khảo cổ, hắn vẫn có thể đuổi kịp tiến độ game của Chu Tiểu Di.

Chỉ cần hỏa lực đủ!

Cứ thế mà càn quét qua thôi!

Giống như lần ở Tướng quân mộ trước đây, nếu hắn có được bộ trang bị như hiện tại, cái xác cổ lông đỏ kia chẳng phải là xử lý trong một nốt nhạc sao?

Thật sự không được thì cứ mua một đống thuốc nổ ném vào!

Đến lúc đó mặc kệ là cơ quan mộ táng, hoạt thi hay xác cổ!

Ném một túi thuốc nổ qua, xem nó có chết không!

Ngoài ra, cái 【Thủy ngân ban】 được nhắc đến trong nhiệm vụ ẩn, tuy Tao trư không biết là thứ gì, nhưng hắn cảm thấy, vì đây là một game đạo mộ, vật phẩm nhiệm vụ này tám phần là có liên quan đến mộ cổ.

Biết đâu lại ở ngay trong gian mộ thất này thì sao!

Tao trư càng nghĩ càng phấn khích.

Chương 118

Sau đó, hắn gọi Vương Khải Toàn cũng đang rất phấn khích lại.

Hai người chuẩn bị mở hộp mù từ cỗ quan tài phụ gần cửa nhất!

Tuy nhiên, khi cỗ quan tài phụ đầu tiên được mở ra, nụ cười trên mặt hai người cũng lập tức cứng đờ.

Đậu má!!!

Bên trong quan tài này lại trống rỗng! "Sao có thể?" "Chẳng lẽ đã bị lũ chó Nhật dọn sạch rồi?" Tao trư và Vương Khải Toàn đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Hai người vô cùng ăn ý mở hết 9 cỗ quan tài phụ còn lại.

Kết quả phát hiện, trong 10 cỗ quan tài phụ này, ngoài một đống xương cốt ra, đến một sợi lông cũng không có! "Mẹ kiếp, lẽ ra tôi phải nghĩ đến sớm hơn, với chính sách ba sạch của lũ chó Nhật, sao có thể để lại thứ gì cho chúng ta chứ?" Vương Khải Toàn chửi bới, trong mắt tràn đầy sự tức giận và không cam lòng với lũ chó Nhật. "Haizz ~ Xem ra đây là số mệnh rồi." Tao trư cũng bất lực thở dài một hơi.

Nhưng rất nhanh, hắn lại dời ánh mắt sang cỗ quan tài chính: "Bàn tử, vậy cỗ quan tài chính này chúng ta có mở không?" Vương Khải Toàn ngẩng đầu liếc nhìn cỗ quan tài chính bị vải xám che phủ, thở dài: "Đến cũng đến rồi, mở ra xem thử đi, lỡ đâu bên trong có hàng thì sao." Hai người ăn ý, lập tức đến trước cỗ quan tài chính.

Vương Khải Toàn đưa tay nắm lấy tấm vải xám che trên quan tài, sau đó dùng sức giật mạnh. "Phựt —" Trong nháy mắt, một cỗ quách màu đen đỏ với hình dáng độc đáo, trên thân còn chạm khắc những hoa văn tinh xảo, lập tức hiện ra trước mắt hai người! "Vãi chưởng ~

Lão Hồ, cá lọt lưới à!" Nhìn thấy cỗ quách tinh xảo này, mắt Vương Khải Toàn lại sáng rực lên: "Cho dù bên trong không có đồ, chúng ta mang cái quan tài này ra ngoài bán, cũng được khối tiền đấy chứ?" "……" Tao trư có chút cạn lời.

Gã này đang đùa à?

Mang quan tài ra ngoài bán, chẳng phải sẽ bị mời lên phường uống trà ngay tại trận sao? "Đừng nói nhảm nữa, mở quan tài trước đi." Mặc dù cũng không hy vọng gì ở cỗ quan tài chính này, nhưng Tao trư vẫn quyết định mở ra xem trước rồi tính. "Được, mở quan tài!" Vương Khải Toàn ánh mắt ngưng tụ, rồi đứng dậy chuẩn bị cùng Tao trư mở quan tài.

Nhưng đúng lúc này, Anh Tử lại đột nhiên chạy tới: "Anh Hồ, anh không thắp nến nữa à?" Tao trư buột miệng nói: "Thắp cái quái gì, giờ không có tâm trạng!" Anh Tử: "……" …….

Thấy Tao trư không muốn thắp nến, Anh Tử cũng không nói gì.

Cô lại lẳng lặng lui sang một bên, nhưng miệng thì cứ lẩm bẩm: "Vừa nãy rõ ràng tự mình nói mở quan tài phải thắp nến, bây giờ lại không thắp nữa…" Trông cô vô cùng tủi thân. 【Piao-ca đúng là không biết lãng mạn, sao lại có thể từ chối yêu cầu của em gái chứ!】. 【Dám từ chối nữ thần của tôi, Piao-ca chết đi!!!】 【Piao-ca ~ Trong game đã nói, thắp nến trước khi mở quan tài là giao ước giữa Mạc Kim Giáo Úy và người chết, anh mở quan tài không thắp nến, cẩn thận thứ trong quan tài nhảy ra cắn anh đấy.】 【Nhân điểm chúc, quỷ xuy đăng, ngầu thế cơ mà, Tao trư lại từ chối!】 Cư dân mạng lúc này đều đang bênh vực Anh Tử.

Nhưng Tao trư không thèm để ý đến họ.

Mặc dù mở quan tài thắp nến là quy tắc Mạc Kim do game thiết lập, có thể phán đoán xem đồ trong quan tài có lấy được không, nhưng

điều kiện tiên quyết để thắp nến là trong quan tài phải có hàng đã!

Với chính sách ba sạch của lũ quỷ tử, xác suất có đồ bên trong gần như bằng không.

Hắn bây giờ chỉ muốn nhanh chóng tìm được vật phẩm nhiệm vụ【Thủy ngân ban】, không có thời gian chơi trò thắp nến Mạc Kim ở đây. "Bàn tử, mở quan tài!" "Okê ~" Tao trư và Vương Khải Toàn nhìn nhau, sau đó cùng nhau dùng sức đẩy nắp của cỗ quan tài chính ra.

Cỗ quan tài này không có đinh, đẩy một cái là ra.

Giống như 10 cỗ quan tài phụ trước đó.

Điều này khiến lòng Tao trư lại lạnh đi một mảng lớn.

Chương 119

Phải biết rằng, lần trước khi họ mở quan tài trong Tướng quân mộ, trên cỗ quan tài đỏ đó có đóng mấy cây đinh.

Trước khi mở quan tài, họ phải nạy mấy cây đinh đó ra trước mới đẩy được nắp quan tài.

Mà đinh trên cỗ quan tài này rõ ràng đã bị người ta nhổ đi rồi.

Điều này cho thấy cỗ quan tài này chắc chắn đã bị người ta mở qua.

Quả nhiên!

Đúng như Tao trư nghĩ.

Bên trong cỗ quan tài chính này cũng trống không.

Ngoài một đống thi thể đã hóa thành tro cốt, một sợi lông cũng không có! "Trời ạ ~ Tức chết tôi rồi, lũ chó Nhật đáng nguyền rủa này, thật sự không để lại cho chúng ta một chút gì, tôi chửi cả nhà nó…" Vương Khải Toàn tức đến mức liên tục dậm chân.

Hắn mặc kệ tất cả ngồi phịch xuống đất, miệng không ngừng chửi rủa cả nhà lũ chó Nhật, trông vô cùng tức giận. "Haizz ~" Tao trư cũng nặng nề thở dài một hơi.

Nhưng hắn vừa rồi đã chuẩn bị tâm lý, lúc này cũng không thất vọng như Vương Khải Toàn.

Anh Tử đứng bên cạnh thấy hai người như vậy, lập tức hỏi một câu: "Anh Hồ, anh Mập, hai người sao vậy?

Chẳng lẽ trong quan tài này cũng không có gì sao?" "Cô tự qua xem đi…" Vương Khải Toàn bây giờ không có tâm trạng nói chuyện, nên

buột miệng nói một câu.

Anh Tử quay đầu nhìn cỗ quách chạm hoa xinh đẹp.

Cô rất tò mò bên trong cỗ quan tài đẹp như vậy rốt cuộc trông thế nào, nên cũng cầm đèn pin, lấy hết can đảm bước tới. "Lão Hồ, ông nói xem lũ chó Nhật có đáng chết không?" "Lũ khốn nạn này cướp bóc trên đất nước Hạ chúng ta thì thôi đi." "Bây giờ ngay cả đồ dưới lòng đất cũng dọn sạch, không để lại cho chúng ta một chút nào…" Vương Khải Toàn không để ý đến Anh Tử, mà tiếp tục than khổ với Tao trư.

Tao trư cười khổ lắc đầu, đang định nói gì đó.

Nào ngờ lúc này, Anh Tử vừa đi đến trước quan tài chính lại đột nhiên hét lên một tiếng. "A —" Tiếng hét thất thanh đột ngột khiến Tao trư và Vương Khải Toàn đang ở trong mộ thất cũng giật nảy mình.

Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn Anh Tử.

Chỉ thấy cô gái lúc này đã ngồi bệt trước quan tài, toàn thân run rẩy không ngừng, dường như đã thấy thứ gì đó rất đáng sợ. "Anh Tử, cô không sao chứ?" "Này Anh Tử, bên trong chỉ có một đống tro cốt thôi mà, cô có cần phải sợ đến mức này không?" Tao trư và Vương Khải Toàn vội vàng chạy qua.

Cả hai đều nghĩ rằng Anh Tử bị đống tro cốt trong quan tài dọa sợ.

Nhưng Anh Tử lại co rúm cổ, giọng nói run rẩy: "Không phải xương… còn có thứ khác." "Thứ khác?

Đừng có đùa, có thứ khác thì lúc nãy chúng tôi đã thấy rồi." Vương Khải Toàn tuy miệng nói không tin, nhưng vẫn cầm đèn pin quay lại chỗ quan tài chính.

Anh Tử thấy vậy vội nhắc nhở anh ta: "Anh Mập, thứ đó ở ngay vách trong cùng của quan tài…" "Ái chà mẹ ơi —" Lời của Anh Tử

vừa dứt, bên phía Vương Khải Toàn dường như cũng đã thấy thứ gì đó đáng sợ, lập tức hét lớn một tiếng.

Ngay sau đó, Tao trư thấy Vương Khải Toàn hoảng hốt chạy từ chỗ quan tài chính về. "Lão Hồ, trong quan tài thật sự có đồ, hình như là hai đứa trẻ…" Hai đứa trẻ?

Nghe lời này của Vương Khải Toàn, Tao trư lập tức liên tưởng đến hai oan hồn trẻ con mà mình đã thấy trước đó.

Hắn nuốt nước bọt: "Ông cũng thấy hai oan hồn trẻ con đó à?" Vương Khải Toàn vẻ mặt kinh hãi lắc đầu: "Không phải oan hồn, là thi thể, hơn nữa rất kỳ lạ…" "Rất kỳ lạ?" "Đúng, chúng không những không bị phân hủy, mà còn rất nguyên vẹn, chỉ là trên da có rất nhiều vết đốm bạc." "Vãi chưởng ~ Chẳng lẽ lại là tống tử?" "Có khả năng, giờ chúng ta làm sao đây?" "Còn làm sao nữa?

Chương 120

Mau chạy đi…" 【Ha ha ~ Để cho mày mở quan tài không thắp nến, giờ thì hay rồi nhé, lại gặp phải tống tử rồi!】 【Tao trư, mày có thể để tâm hơn được không.】 【Đúng vậy, gợi ý trong game không phải để đùa đâu.】 【Haizz ~ Nếu lúc nãy mày nghe lời em gái Anh Tử, có lẽ bây giờ đã không có chuyện này rồi.】 Bình luận lần lượt lướt qua.

Cư dân mạng đều cho rằng Tao trư vì không thắp nến khi mở quan tài, đã phá vỡ quy tắc của game, nên mới lại gặp phải tống tử.

Nhưng Tao trư lúc này chẳng có tâm trạng nào nghe họ nói nhảm, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Hắn dẫn Anh Tử và Vương Khải Toàn nhanh chóng chạy ra khỏi mộ thất.

Nhưng đúng lúc này, một bình luận trong phòng livestream lại đột nhiên thu hút ánh mắt của hắn. 【Streamer, anh có biết Thủy ngân ban là gì không?

Thủy ngân ban chính là một loại thi thể không bị phân hủy, hơn nữa thời xưa rất nhiều Thủy ngân ban đều được làm theo mô hình kim đồng ngọc nữ, hai thi thể trẻ con trong quan tài đó, có thể chính là Thủy ngân ban mà anh đang tìm.】 Bình luận này vừa xuất hiện, bước chân của Tao trư lập tức dừng lại.

Cùng lúc đó, những cư dân mạng khác trong phòng livestream của hắn cũng nổ tung. 【Vãi chưởng ~ Thủy ngân ban là thi thể?

Thật hay giả vậy?】 【Tại sao tôi tra trên mạng không thấy?】 【Tôi vừa tra Baidu, nhưng nó lại cho tôi đáp án là Uế Thổ Ban.】 【Thần kinh à mà Uế Thổ Ban, ông xem Naruto nhiều quá rồi à?】

【Tôi thấy người này chắc chắn đang nói bừa, hắn chỉ muốn ké fame từ lượng người xem hiện tại của Tao trư thôi.】 【Đúng vậy, lát nữa có khi hắn còn nói, bạn nào muốn biết về Thủy ngân ban có thể follow tôi một cái, lần sau tôi livestream sẽ chém gió tiếp cho các bạn.】 Mọi người bàn tán xôn xao, dường như không ai tin lời của cư dân mạng kia.

Có người thậm chí còn nói hắn đến đây để câu view chùa, chỉ thiếu mỗi câu 'cả nhà ơi cho xin một follow'.

Nhưng lúc này, cư dân mạng kia lại gửi một bình luận dài: 【Thông tin về Thủy ngân ban, các bạn tra trên mạng sẽ không thấy đâu, vì đây là chuyện tôi nghe ông nội tôi kể lúc nhỏ.

Ông nội tôi nói, một số quan lại quyền quý thời xưa để thể hiện địa vị của mình ở âm gian, sẽ chuẩn bị một cặp đồng nam đồng nữ không quá 6 tuổi để bồi táng.

Họ sẽ khoét hai lỗ trên đầu hai đứa trẻ đó, rồi đổ thủy ngân vào.

Cuối cùng lại bôi bột thủy ngân lên thi thể, giống như làm thành tiêu bản vậy.

Như vậy dù trải qua vạn năm, thi thể cũng sẽ không bị phân hủy.

Và nếu muốn giữ được ngoại hình như lúc còn sống, chỉ có thể đổ thủy ngân vào cơ thể hai đứa trẻ khi chúng còn sống.

Vì máu của người chết không lưu thông, không thể làm cho thủy ngân chảy khắp cơ thể.】 Khi bình luận này lướt qua, mọi tiếng nghi ngờ đều biến mất.

Người này nói chuyện đâu ra đấy, thậm chí còn nói ra cả phương pháp chế tạo Thủy ngân ban.

Lẽ nào hai thi thể trẻ con kia thật sự là Thủy ngân ban? "……" Tao trư lúc này rất phân vân.

Ban đầu hắn cũng không tin lời của cư dân mạng này, nhưng bây giờ đối phương nói có đầu có cuối như vậy, cảm giác cũng không giống như đang nói dối. "Thôi kệ, liều một phen, xe đạp biến thành xe máy!" Tao trư đứng ở cửa mộ thất trầm ngâm một lúc, cuối cùng hạ quyết tâm, trực tiếp quay trở lại mộ thất. "Này ~ Lão Hồ, ông quay lại làm gì nữa vậy?" "Anh Hồ…" Vương Khải Toàn và Anh Tử vốn còn định đóng cửa sắt lại, kết quả thấy Tao trư lại chạy ngược vào, nên cũng đành phải đi theo.

Ba người nhanh chóng quay lại trước cỗ quan tài chính.

Vì đã có sự chuẩn bị tâm lý từ trước, lần này Anh Tử và Vương Khải Toàn cũng không sợ hãi như vừa rồi!

Và lúc này, Tao trư cuối cùng cũng đã thấy được thi thể của hai đứa trẻ.

Chúng đang cúi đầu ngồi dựa vào vách trong cùng của quan tài.

Đúng như lời cư dân mạng kia nói, ngoại hình của hai thi thể trẻ con này không khác gì lúc còn sống.

Trên người không những không có một vết tích phân hủy, thậm chí cả tóc và lông mày cũng còn nguyên.

Điểm khác biệt duy nhất với người sống là da của chúng có màu xám trắng, và trên đó còn có rất nhiều kinh mạch và vết đốm màu tím đỏ dày đặc.

Chương 121

Trông có chút kinh hãi.

Khi Tao trư dời tầm mắt đến hai thi thể trẻ con này, trước mắt hắn cũng hiện ra một dòng thông báo: (Vật phẩm nhiệm vụ: Kim Đồng Ngọc Nữ · Thủy ngân ban) (Giới thiệu vật phẩm: Tiêu bản trẻ em dùng để bồi táng cho quý tộc thời xưa, trong cơ thể toàn là thủy ngân, có độc tính cực mạnh) Tao trư hơi sững sờ.

Xem ra cư dân mạng kia nói không sai, thi thể của hai đứa trẻ này thật sự là Thủy ngân ban!

Nhưng trên người chúng có độc tính cực mạnh, làm sao để mang chúng ra khỏi mộ đây? "Lão Hồ, hai đứa trẻ này có phải là tống tử không?" Lúc này, giọng của Vương Khải Toàn đột nhiên vang lên bên cạnh hắn.

Tao trư quay đầu nhìn Vương Khải Toàn, sau đó nảy ra một ý, nghĩ đến một phương pháp vô cùng an toàn....

Vài phút sau, ba người lại rời khỏi gian mộ thất.

Chỉ có điều so với lần trước, trên người Vương Khải Toàn lúc này có thêm hai cái bọc nặng trĩu. "Này lão Hồ, ông mang hai thứ này ra ngoài làm gì vậy?" "Còn nữa… tại sao cả hai cái bọc đều bắt tôi đeo?" Vương Khải Toàn nới lỏng dây vải trên vai, mặt mày đầy vẻ tủi thân. "Khụ khụ ~" Tao trư ho khan hai tiếng, nghiêm túc nói: "Tôi đã xem bản đồ địa hình, cần phải dẫn đường cho mọi người, Anh Tử là con gái, trên người còn đeo cả một túi lựu đạn lớn, cũng không rảnh tay được." Vương Khải Toàn: "……" Anh Tử: "……" Bị Tao trư nói như vậy, Vương Khải Toàn và Anh Tử chỉ có thể âm thầm gánh chịu tất cả.

Không còn cách nào khác, ai bảo cả hai người họ đều không hiểu được tấm bản đồ pháo đài đó chứ?

Tiếp theo, dưới sự dẫn đường của Tao trư, ba người bắt đầu nhanh chóng tiến về phía Tướng quân mộ.

Trên đường đi vô cùng an toàn, ba người không gặp phải quái vật nào nữa.

Tao trư nghĩ, gã mặt máu kia chắc là đã bị mình xử lý rồi.

Nếu không thì với việc họ đi lòng vòng trong pháo đài như vậy, đối phương đã sớm đuổi theo rồi....

Mười mấy phút sau, ba người cuối cùng cũng thuận lợi quay trở lại Tướng quân mộ. "Lão Hồ, cái nắp quan tài này phải làm sao?

Có cần bắn thủng nóc mộ không?" Vương Khải Toàn định dùng phương pháp mà Tao trư đã nói trước đó để bắn thủng nóc mộ, nhưng lại bị Tao trư cản lại: "Hỏa lực của chúng ta bây giờ rất dồi dào, cứ dùng đạn bắn thủng nắp quan tài là được rồi!" Nói rồi, Tao trư liền nâng súng tiểu liên Type-100, dứt khoát nhắm vào nắp quan tài phía trước.

Phương pháp bắn thủng nóc mộ tuy hữu hiệu, nhưng cũng đi kèm với nguy hiểm.

Bởi vì sau khi nóc mộ bị bắn thủng, ngọn lửa Lưu ly Long Hỏa trên đó sẽ rơi xuống ngẫu nhiên, và tốc độ rất nhanh.

Hiện tại trên người Anh Tử còn đeo cả một túi lựu đạn lớn, lỡ như lửa Lưu ly Long Hỏa không cẩn thận kích nổ lựu đạn, thì công sức của hắn sẽ đổ sông đổ bể.

Còn dùng đạn bắn thủng nắp quan tài tuy có hơi phiền phức, nhưng lại an toàn. "Ha ha ~ Ông đúng là xa xỉ thật, nhưng tôi thích…" Vương Khải Toàn cười hì hì, sau đó cũng nhắm khẩu súng tiểu liên

Type-100 của mình vào nắp quan tài.

Hai người đồng thời bóp cò. "Tạch tạch tạch…" Khi hai khẩu súng tiểu liên trong tay họ không ngừng phun lửa, cái nắp quan tài xui xẻo đó trực tiếp bị bắn thành tổ ong.

Một lượng lớn dăm gỗ bắt đầu nổ tung trên nắp quan tài!

Anh Tử bịt tai đứng một bên, trong mắt lấp lánh ánh sáng phấn khích.

Mười mấy giây sau, hai người cuối cùng cũng bắn hết một băng đạn và dừng lại. "Ha ha ~ Từ lúc xuất ngũ đến giờ, lâu lắm rồi mới được bắn súng sảng khoái như vậy!" Vương Khải Toàn cười lớn đi lên đá một cước, trực tiếp đá cái nắp quan tài đã thủng lỗ chỗ thành hai mảnh.

Rất nhanh!

Lối ra khỏi Tướng quân mộ đã xuất hiện trước mặt Tao trư.

Chương 122

"Đi!" Tao trư ánh mắt lóe lên, vội vàng dẫn Vương Khải Toàn và Anh Tử chạy ra ngoài....

Rào — Ngay khoảnh khắc Tao trư chạy ra khỏi đường hầm, phòng livestream của hắn lại một lần nữa chìm vào bóng tối.

Ngay sau đó, một loạt thông báo phần thưởng đầy phấn khích hiện ra trong phòng livestream của Tao trư. 【Chúc mừng người chơi (Tao trư) hoàn thành nhiệm vụ ẩn, nhận được tiền: 5000¥!】 【Chúc mừng người chơi Tao trư là người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ ẩn, nhận được đạo cụ hiếm: Máu Kỳ Lân *1 ống!】 【Thông báo game: Bạn đã thành công phát hiện pháo đài của quân Quan Đông, và đã báo cáo cho quốc gia, nhận được sự tôn sùng của dân làng địa phương, sau này khi bạn mua vật tư tại (thôn Ngưu Tâm Sơn), có thể được hưởng ưu đãi giảm giá 20%!】 (Gợi ý thân thiện: Đặc sản giới hạn của thôn Ngưu Tâm Sơn — Móng lừa đen) ……. 【Wooo~ Cất cánh!】 【Anh Phiêu ngầu bá cháy, một hơi phá đảo màn chơi ẩn luôn!】 【Đúng là anh Phiêu của tôi, yêu yêu!!!】 【Xem streamer kỹ năng cao chơi game vẫn sướng hơn, chứ kỹ thuật của Ngốc Tiểu Muội xem mà sốt ruột chết đi được!】 【Ha ha~ Mụ già đó vừa gà vừa thích chơi, chỉ để giải trí thôi chứ không nghiêm túc được!】 【Anh Phiêu, mau đi xem món đạo cụ hiếm kia đi.】 【Đúng đúng~ Cái máu Kỳ Lân kia không phải là thứ mà Cẩu Trung từng nghiên cứu sao?

Mau xem nó có công hiệu gì!】 【Không nói nhiều nữa, tôi tặng một quả tên lửa khuấy động không khí đây!】 【Tôi cũng góp một tay!】 【Đang nạp tiền, sắp tới lượt tôi!】 Sau khi Tao Trư phá đảo màn chơi ẩn, bạn bè trên kênh livestream của hắn cũng sôi sục theo.

Ai nấy đều vô cùng phấn khích.

Vài người thậm chí còn nạp tiền tặng liên tiếp mấy quả siêu tên lửa.

Những món quà nhỏ như xe thể thao, kẹo mút thì nhiều không đếm xuể.

Chỉ trong chốc lát, Tao Trư đã nhận được mấy chục vạn tiền donate.

Ngoài ra, vì đã ký hợp đồng phá đảo với công ty Chim Cánh Cụt, Tao Trư còn nhận được một khoản tiền thưởng trị giá 2 triệu.

Điều này khiến Tiểu Linh Mẫn, người vẫn luôn theo dõi livestream của Tao Trư, mừng phát điên!

Chẳng trách bây giờ có nhiều người chơi game đạo mộ này đến vậy.

Với kiểu tặng quà điên cuồng và tiền thưởng phá đảo thế này, ai mà chịu nổi chứ!!! ... "Cảm ơn anh em đã tặng quà." "Tiếp theo, chúng ta hãy cùng xem thành quả sau khi phá đảo màn chơi ẩn lần này nhé!" Tao Trư cũng không dài dòng.

Hắn trực tiếp chuyển bản đồ đến 【Thôn Ngưu Tâm Sơn】!

Sau đó, màn hình chuyển cảnh.

Giây tiếp theo, Tao Trư xuất hiện trong một ngôi thôn vô cùng tồi tàn.

Ngôi thôn này tuy rất lớn nhưng các công trình bên trong đều là những ngôi nhà trình tường được xây bằng đá và đất vàng trộn lẫn, vừa cũ vừa nát.

Hơn nữa, mái của nhiều ngôi nhà còn không có ngói, chỉ dùng cỏ tranh lợp tạm để chống thấm.

Ngoài ra, đường trong thôn cũng là loại đường đất lồi lõm, hai bên không có lấy một cột đèn đường.

Không đúng, không chỉ đèn đường!

Thậm chí cả cột điện cũng không có.

Đây là một ngôi thôn còn chưa có điện. "Vãi, thôn Ngưu Tâm Sơn này nghèo đến thế sao?" "Vậy phiếu giảm giá 20% của mình chẳng phải là phí hoài rồi à?" Tao Trư dở khóc dở cười.

Hắn vốn tưởng thôn Ngưu Tâm Sơn này phải là một thôn làng khấm khá, không ngờ lại ra nông nỗi này. "Thôi kệ, cứ xem món đạo cụ hiếm kia trước đã!" Tao Trư bình tĩnh lại, mở túi đồ ra xem lọ máu Kỳ Lân. (Đạo cụ hiếm: Máu Kỳ Lân *1 lọ) (Loại đạo cụ: Trừ tà) (Công dụng: Có thể khiến bất kỳ tà ma âm thi nào cũng phải tránh xa) "Thì ra đây chính là máu Kỳ Lân!" Nhìn lọ máu đặc sệt to bằng ngón tay trong túi đồ, Tao Trư vui như điên.

Giới thiệu công dụng của máu Kỳ Lân tuy chỉ có một câu ngắn gọn, nhưng giá trị của câu nói này lại rất cao.

Có thể khiến bất kỳ tà ma âm thi nào cũng phải tránh xa.

Chương 123

Nhớ kỹ!

Là bất kỳ!!!

Đây là một từ khóa quan trọng! 【Ối giời~ Máu Kỳ Lân trừ tà được á?

Thế máu gấu trúc của tôi có được không?】 【Hay là cậu thử xem?】 【Dùng máu trừ tà là lần đầu tôi nghe thấy đấy.】 【Đó là do cậu ít hiểu biết, máu chó đen và máu gà trống cũng có thể trừ tà, Anh Thúc nói thế đấy!】 【Nói như cậu thì nước tiểu đồng tử chẳng phải tốt hơn sao?】 【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nghe giới thiệu thì máu Kỳ Lân này có vẻ khá bá đạo!】 【Đúng vậy, không hổ là đạo cụ hiếm!】 Tuy nhiên, khi thấy máu Kỳ Lân chỉ là một loại đạo cụ trừ tà, cư dân mạng lại có chút thất vọng.

Họ cảm thấy thứ này chắc cũng tương tự như máu chó đen hay máu gà trống, không có tác dụng gì lớn lắm.

Lúc này, ánh mắt của Tao Trư lại hướng về túi tiền của mình. (Tiền tệ: 20000Y) Trước đó, Tao Trư đã lấy được cặp đai ngọc và mặt nạ đồng trong Tướng quân mộ.

Sau khi phá đảo, hắn đã bán hai thứ đó được 3000Y và 8000Y.

Sau đó là phát hiện ra pháo đài Quan Đông quân, hắn cũng nhận được 3000Y!

Cộng thêm 5000Y tiền thưởng phá đảo nhiệm vụ ẩn vừa rồi, và 1000Y tiền thưởng cơ bản của màn chơi tân thủ.

Tổng cộng vừa tròn 20000Y!

Tao Trư rất hài lòng với điều này.

Trong số rất nhiều người chơi, 20000Y tiền tệ của hắn chắc chắn đã là số vốn khởi đầu giàu có nhất rồi!

Chỉ hơi tiếc là những trang bị mang ra từ pháo đài Quan Đông quân trước đó đều đã biến mất.

Chắc là sau khi phá đảo, những thứ đó cũng đã bị hệ thống game nộp lại cho nhà nước, sau đó đổi lấy một phiếu giảm giá 20% ở thôn Ngưu Tâm Sơn!

Ngoài ra, qua lần chơi lại phó bản tân thủ này, Tao Trư còn phát hiện ra tất cả phần thưởng trong Tướng quân mộ, bao gồm cả những vật bồi táng, người chơi chỉ có thể nhận được trong lần phá đảo đầu tiên.

Chơi lại lần hai sẽ không có bất kỳ phần thưởng nào.

Kể cả cuối cùng bạn có lấy hết những vật bồi táng trong quan tài đi nữa, sau khi rời khỏi phó bản chúng cũng sẽ biến mất.

Nhưng cũng phải thôi.

Nếu chơi lại lần hai, lần ba mà vẫn có thể lấy được đồ trong mộ cổ thì người chơi đã sớm không thiếu tiền rồi.

Tuy nhiên, lần này có thể phá đảo nhiệm vụ ẩn, nhận được 20000Y vốn khởi đầu, Tao Trư đã rất mãn nguyện rồi!

Tiếp theo, Tao Trư đi dạo một vòng quanh thôn Ngưu Tâm Sơn.

Cuối cùng ở một nơi khá náo nhiệt, hắn tìm thấy tiệm tạp hóa duy nhất trong thôn có thể mua đồ.

Hắn bỏ ra 500Y mua 5 chiếc móng lừa đen của năm ngoái. 5 chiếc là giới hạn mua trong một ngày.

Nếu muốn mua thêm thì phải đợi đến ngày thứ hai.

Mua xong móng lừa đen, Tao Trư lại đến Cố đô, tìm Đại Kim Nha

mua một lô súng ống đạn dược ở chợ đen.

Tổng cộng tốn mất 12000Y!

Trong nháy mắt, hơn một nửa số tiền tiết kiệm đã bay biến.

Nhưng Tao Trư không hề đau lòng.

Chương 124

Vì hắn luôn tin chắc rằng, chỉ cần mình chuẩn bị đầy đủ, những màn chơi trong cốt truyện chính, hắn vẫn có thể vượt qua một cách dễ dàng! ...

Cùng lúc đó, trong khi Tao Trư đang dốc sức công phá màn chơi ẩn, phía Chu Tiểu Di dưới sự chỉ đạo của giáo sư khảo cổ Vương Kỳ cũng đã thuận lợi tìm thấy khe nứt sông băng đó. "Tốt quá rồi đồng chí Tiểu Hồ, xem ra phán đoán của cậu là chính xác!" "Chúng ta thật sự đã tìm thấy khe nứt sông băng rồi." Giáo sư Trần lúc này tâm trạng vô cùng kích động, ông không tiếc lời khen ngợi Chu Tiểu Di một trận.

Những người khác trong đội khảo cổ cũng nhìn Chu Tiểu Di với ánh mắt kính phục.

Trong chốc lát, Chu Tiểu Di đã trở thành đối tượng được mọi người chú ý và nhìn với cặp mắt khác xưa. 【Độ hảo cảm của Hách Kiến Quốc đối với bạn +3】 【Độ hảo cảm của Trần Cửu Nhân đối với bạn +5】 【Độ hảo cảm của Dương Tuyết Lệ đối với bạn +5】 【Độ hảo cảm của Diệp Nhất Tâm đối với bạn +10】 【Độ hảo cảm của Sở Kiện đối với bạn...】 Một loạt thông báo tăng độ hảo cảm đồng thời xuất hiện.

Chu Tiểu Di cảm thấy có chút ngại ngùng. "Giáo sư Vương Kỳ, ông thật sự quá đỉnh!" "Tôi quyết định rồi, sau này ông chính là thần tượng của tôi, là ánh sáng trong lòng tôi!" Chu Tiểu Di bây giờ vô cùng cảm kích vị giáo sư Vương Kỳ kia.

Vì trong lòng cô hiểu rất rõ, nếu không có sự giúp đỡ của đối phương, dù bản thân cô có thể tìm thấy khe nứt sông băng này, cũng sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Tất nhiên, ngoài Chu Tiểu Di, những cư dân mạng trong phòng livestream cũng vô cùng cảm ơn giáo sư Vương Kỳ.

Vì đối phương trong lúc giúp đỡ Chu Tiểu Di, cũng đã gián tiếp giúp họ có được một lộ trình hướng dẫn chính xác.

Mà họ chỉ cần ghi nhớ lộ trình này, sau này khi tự mình chơi game, sẽ có thể đi bớt rất nhiều đường vòng.

Trong đó vui mừng nhất chính là công ty Chim Cánh Cụt.

Vì những vị giáo sư già cấp quốc gia như Vương Kỳ, trước đây họ có mời cũng không mời được.

Nhưng bây giờ, đối phương lại đang giúp Chu Tiểu Di giải mã màn chơi trong phòng livestream.

Đây chẳng phải là đang gián tiếp giúp họ có được nhiều tư liệu game hơn sao? ... "Được rồi, lát nữa mọi người sẽ xuống từ đây." "Anh Cả, Tiểu Lưu, dựng lều trước đi." Sau khi đội ngũ đến được khe nứt sông băng, Đại Cá Tử bảo Tiểu Lưu và Ca Oa dựng một cái lều tạm bên cạnh khe nứt trước.

Sau đó họ đặt tất cả các thiết bị liên lạc và máy dò radar mang theo vào trong lều.

Bên đội khảo cổ, giáo sư Trần cũng bắt đầu bàn bạc hành động tiếp theo với mọi người.

Ông quyết định chỉ để lại nhân viên liên lạc Tiểu Lưu và Diệp Nhất Tâm trong lều làm hỗ trợ trên mặt đất.

Còn những người khác đều sẽ xuống dưới khe nứt sông băng để tìm cuốn sổ tay kia!

Mọi người đều không có ý kiến gì.

Rất nhanh, đội ngũ bắt đầu hành động.

Họ đóng mấy cây cọc dọc theo mép khe nứt, sau đó móc dây leo núi vào cọc, chuẩn bị dùng phương pháp leo núi để xuống dưới khe nứt sông băng.

Nhân lúc những người khác đang bận đóng cọc, Chu Tiểu Di tò mò đi đến mép khe nứt nhìn một cái.

Kết quả là giây tiếp theo, hai chân cô mềm nhũn, ngã phịch xuống nền tuyết.

Vãi!!!

Cao quá vậy?

Lát nữa mình thật sự phải leo xuống từ đây sao?

Chương 125

"Lão Hồ, đội sắp xuất phát rồi, cậu mau thắt dây vào người đi!" Lúc này, Vương Khải Toàn cũng đang bò bên mép khe nứt đột nhiên gọi Chu Tiểu Di một tiếng.

Chu Tiểu Di ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Vương Khải Toàn lúc này mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, cũng không biết có phải vì lạnh hay không.

Chu Tiểu Di do dự một lúc rồi nói: "Anh Mập, tôi... tôi sợ độ cao..." Vương Khải Toàn nghe vậy, ngẩn người ra: "Cậu đừng đùa nữa, tôi mới có chứng sợ độ cao, chứ cậu thì không." "Chứng sợ độ cao?" "Đúng rồi..." "Chính là chứng sợ độ cao, anh Mập, tôi yêu anh..." Nghe Vương Khải Toàn nhắc đến ba chữ 'chứng sợ độ cao', trong lòng Chu Tiểu Di liền nghĩ ra một cách để không phải xuống khe nứt sông băng.

Chỉ thấy cô vội vàng chạy đến chỗ giáo sư Trần, sau đó bịa ra chuyện mình cũng có chứng sợ độ cao.

Cô hy vọng mình có thể giống như Diệp Nhất Tâm, ở lại trên mặt đất hỗ trợ mọi người.

Dù sao nhiệm vụ chính tuyến của cô là đến sa mạc tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Việc xuống sông băng tìm sổ tay, tại sao cô phải tự mình làm chứ?

Để những NPC này tự đi tìm không phải cũng được sao?

Tuy nhiên, sau khi nghe cái cớ mà Chu Tiểu Di bịa ra, giáo sư Trần lại tưởng cô đang đùa. "Đồng chí Tiểu Hồ, đừng đùa nữa, cậu trước đây từng vào sông băng, đến sa mạc, còn làm đại đội trưởng trong

quân đội." "Một người ưu tú như cậu, sao có thể có chứng sợ độ cao được chứ?" "Hơn nữa, theo nghiên cứu của các chuyên gia, chứng sợ độ cao thực ra chính là nỗi sợ hãi về độ cao trong tâm lý của bản thân, có thể khắc phục được!" "Lần này xuống sông băng Côn Luân, cậu là người dẫn đường và đội trưởng quan trọng của đội khảo cổ chúng ta, chúng ta không thể thiếu cậu được!" Bị giáo sư Trần chụp cho cái mũ to như vậy, Chu Tiểu Di không thể bịa tiếp được nữa.

Nhưng cô vẫn có chút không cam lòng.

Cô quay đầu lại nhìn Diệp Nhất Tâm đang sắp xếp thiết bị trong lều, sau đó lại tiếp tục nói với giáo sư Trần: "Giáo sư Trần, lần này tại sao Tiểu Diệp không xuống cùng chúng ta ạ?" "Tiểu Lưu là nhân viên liên lạc, cậu ấy cần điều khiển thiết bị liên lạc, cái này tôi có thể hiểu!" "Nhưng Tiểu Diệp không phải là thành viên của đội khảo cổ sao?" "Cơ hội khảo sát dưới sông băng lần này hiếm có như vậy, tại sao cô ấy không đi cùng chúng ta?" "Cái này..." Bị Chu Tiểu Di hỏi vậy, giáo sư Trần cũng có chút khó xử.

Ông biết lý do Diệp Nhất Tâm không thể xuống, nhưng lại không tiện nói ra! "Anh Hồ, mấy ngày nay em hơi khó chịu, không thể leo núi được." Ngay lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng đột nhiên vang lên từ phía sau.

Chu Tiểu Di quay đầu lại.

Thì ra là Diệp Nhất Tâm nghe thấy cuộc nói chuyện của cô và giáo sư Trần nên đã tự mình đi tới.

Chu Tiểu Di giả vờ tốt bụng hỏi: "Tiểu Diệp, em sao vậy?

Bị cảm à?" Diệp Nhất Tâm mặt đỏ bừng: "Không phải... không phải bị cảm." Chu Tiểu Di chớp chớp mắt: "Không phải bị cảm?

Vậy là vì sao?" Diệp Nhất Tâm cúi đầu giải thích: "Anh Hồ, thật

ra em cũng rất muốn xuống, nhưng... nhưng mấy ngày nay em vừa lúc gặp phải tình huống đặc biệt..." Nói đến cuối, má của Diệp Nhất Tâm lại càng thêm hồng hào.

Nhìn thấy dáng vẻ này của Diệp Nhất Tâm, Chu Tiểu Di, cũng là phụ nữ, lúc này mới phản ứng lại: "Vãi~ Tiểu Diệp, thì ra là cậu tới tháng à!" Diệp Nhất Tâm: "..." 【Ha ha ha~ Chị Chu, chị định cười chết tôi để thừa kế Huabei của tôi à?】 【Chị Chu đúng là đồ vô tâm, người ta đã nói rõ như vậy rồi mà chị mới hiểu!】 【Chuyện này mà chị nói thẳng trước mặt người ta như vậy, có lịch sự không hả?】 【Đúng đúng, con gái mỗi tháng đều có mấy ngày không tiện mà, chị cứ phải hỏi cho ra nhẽ làm gì?】 【Không ngờ chị lại là một Chu tỷ như vậy!】 【Chị Chu, bản thân chị không phải cũng là phụ nữ sao?

Sao phản ứng chậm chạp vậy?】 Bình luận liên tục trôi qua.

Cư dân mạng lúc này đều không hiểu nổi thao tác của Chu Tiểu Di.

Cái đứa vô tâm này lại muốn làm gì nữa đây?

Tại sao cứ bám riết lấy Diệp Nhất Tâm không tha?

Không phải chỉ là leo núi thôi sao!

Có gì mà phải sợ!

Thực ra cư dân mạng không biết.

Chu Tiểu Di chỉ muốn thuyết phục Diệp Nhất Tâm đổi vị trí với mình, chứ không có ác ý gì.

Chương 126

Nhưng xem tình hình trước mắt, việc cô muốn đổi vị trí có lẽ là không thể rồi.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người đều nghĩ rằng Chu Tiểu Di chỉ có thể ngoan ngoãn quay về leo núi, con hàng này lại đột nhiên buột ra một câu: "Giáo sư Trần, thật không dám giấu, thực ra mấy ngày nay tôi cũng tới tháng..." Giáo sư Trần: ???

Diệp Nhất Tâm: ??? ... 【Vãi~ Chị Chu, tỉnh lại đi, nhân vật của chị Hồ Bát Nhất là nam, đừng nhập giới tính của mình vào chứ!】【Mẹ nó~ Vì không muốn xuống sông băng mà chị đến liêm sỉ cũng không cần nữa à!】【Mà tuần trước không phải bà dì của chị vừa đi sao?

Sao hôm nay lại đến rồi?

Kinh nguyệt không đều à? (đầu chó)】【Thằng lầu trên có vấn đề! (mặt cười điểu)】【Chu tỷ cũng có kinh nguyệt á?

Không phải chị ấy là dũng sĩ mặc giáp 366 ngày quanh năm sao? (cười gian)】【Ông anh này còn quá đáng hơn...】Thấy Chu Tiểu Di liên tục có những pha xử lý đi vào lòng đất, cư dân mạng thực sự không thể chịu nổi nữa.

Con hàng này rốt cuộc muốn làm gì?

Không phải chỉ là leo núi trong game thôi sao?

Có cần đến mức không cần mặt mũi không? ...

Nhìn những bình luận chế giễu mình, Chu Tiểu Di lúc này mới nhận ra nhân vật của mình trong game là nam.

Dùng lý do tới tháng hình như không thích hợp cho lắm. "Anh Hồ,

anh đừng lấy chuyện này ra đùa nữa!" "Em cũng không muốn thế này đâu, em cũng rất muốn xuống sông băng..." Diệp Nhất Tâm xấu hổ đến mức sắp khóc.

Giáo sư Trần thấy vậy, vội vàng an ủi cô: "Được rồi Tiểu Diệp, em còn trẻ, lần này không xuống được khe nứt sông băng, sau này vẫn còn cơ hội." Nói rồi, ông quay đầu nhìn Chu Tiểu Di, nói: "Đồng chí Tiểu Hồ, đùa thì đùa, vừa phải thôi, chúng ta không có nhiều thời gian, cậu mau quay về chuẩn bị đi, mọi người sắp xuống rồi!" "Ồ~ được thôi." Kế hoạch ăn vạ thất bại, Chu Tiểu Di chỉ có thể quay lại bên mép khe nứt. "Lão Hồ, cho cậu này, đây là của cậu..." Lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên đưa một bộ dây leo núi qua.

Chu Tiểu Di ngẩng đầu nhìn Vương Khải Toàn, phát hiện đối phương lúc này trên người đã buộc xong dây thừng, ngay cả dây an toàn cũng đã móc vào.

Một bộ dạng sẵn sàng leo xuống bất cứ lúc nào.

Cô không nhịn được hỏi: "Anh Mập, anh không phải bị chứng sợ độ cao sao?" Vương Khải Toàn hít sâu một hơi nói: "Sợ độ cao thì sao?

Hai chúng ta cùng đến đây, cậu mà xuống, tôi đảm bảo là người thứ hai, tuyệt đối không chần chừ!" Tuy hắn nói rất dõng dạc, nhưng Chu Tiểu Di lại thấy hai chân hắn lúc này vẫn không ngừng run rẩy.

Đây rõ ràng là triệu chứng của sợ độ cao mà! 【Thật không ngờ, gã mập này cũng rất có nghĩa khí.】 【Đúng vậy, cùng anh em đồng sinh cộng tử, vào sinh ra tử, xã hội bây giờ đã rất ít người có thể làm được điều này.】 【Xem ra sau này chúng ta phải nhìn NPC mập này bằng con mắt khác rồi.】 【Chỉ vì câu nói này của hắn, tôi quyết định sau này sẽ không dùng hắn làm bia đỡ đạn nữa.】 【Vương Khải Toàn: Thế thì tôi cảm ơn cả nhà cậu!】 Cư dân mạng đều bị lời nói

của Vương Khải Toàn làm cảm động.

Gã mập này tuy tham tiền, nhưng lại trọng tình trọng nghĩa, là một hảo hán! ...

Thấy ngay cả Vương Khải Toàn bị chứng sợ độ cao cũng đã chuẩn bị xuống, Chu Tiểu Di cũng chỉ có thể dẹp bỏ những ý định khác.

Cô im lặng nhận lấy dây thừng từ tay Vương Khải Toàn, sau đó thắt vào người mình. "Tôi và Ca Oa xuống trước dò xét tình hình, lát nữa mọi người cứ theo sau chúng tôi là được." Sau khi mọi người chuẩn bị xong, Đại Cá Tử dẫn Ca Oa cùng nhau leo xuống khe nứt sông băng trước.

Chương 127

Dương Tuyết Lệ theo sát phía sau.

Động tác của cô vô cùng nhanh nhẹn.

Tuy là người thứ ba leo xuống, nhưng lại rất nhanh đã đuổi kịp Đại Cá Tử và Ca Oa đi trước một bước.

Sau đó là Hách Kiến Quốc, giáo sư Trần và những người khác trong đội khảo cổ! "Liều thôi~" Chu Tiểu Di hít sâu một hơi, sau đó cũng leo xuống theo.

Đội khảo cổ lần này chuẩn bị trang bị rất đầy đủ.

Không chỉ có dây leo núi, mà còn có cả giày đinh và cuốc chim cùng các dụng cụ phá băng khác.

Chu Tiểu Di tuy là lần đầu tiên leo trên sông băng, nhưng với sự hỗ trợ của những dụng cụ này, cô cũng leo rất thuận lợi.

Tốc độ thậm chí còn nhanh hơn Vương Khải Toàn bị chứng sợ độ cao bên cạnh! "Ha ha~ Anh em ơi, thấy chưa, tôi học được cách leo trên sông băng rồi này, lợi hại không?" Sau khi leo được một đoạn trên sông băng, Chu Tiểu Di liền vênh váo.

Cô bắt đầu khoe khoang trong phòng livestream.

Hành động này của cô cũng khiến nhiều cư dân mạng nhận ra một điều, đó là tầm quan trọng của đạo cụ trong game này.

Một người không biết leo núi như Chu Tiểu Di, vậy mà sau khi trang bị một bộ đạo cụ leo núi được nhân vật trong cốt truyện tặng miễn phí, đã có thể đi lại như trên đất bằng trên vách băng dốc đứng như vậy.

Vậy sau này khi họ đi phó bản phá đảo, nếu có thể chuẩn bị đủ nhiều đạo cụ, chắc hẳn độ khó phá đảo cũng sẽ giảm đi rất nhiều? ...

Quá trình leo núi diễn ra rất thuận lợi.

Ngoài việc Vương Khải Toàn giữa đường bị ngã một cú hú vía nhưng không sao, những người khác đều rất thuận lợi leo xuống đáy khe nứt sông băng.

Nơi này là một con đường đá rộng khoảng 2 mét.

Chu Tiểu Di nhìn quanh một lượt, phát hiện phía trước dường như có một cửa hang tối om, cũng không biết có phải là nơi đội khảo cổ cần tìm hay không. "A ——" "Thi thể, ở đó có một cái xác..." Ngay lúc này, Tát Địch Bằng của đội khảo cổ đột nhiên hét lớn lên.

Mọi người nghe vậy, lập tức vây lại.

Chu Tiểu Di cũng chạy theo.

Có lẽ vì ở đây đông người, lá gan của cô cũng lớn hơn không ít.

Qua khe hở giữa đám đông, Chu Tiểu Di nhìn thấy một người đang ngồi dựa vào vách đá cách đó không xa.

Làn da trên người đó đã hoàn toàn khô quắt và đen lại.

Nhưng hiện tại vẫn chưa có dấu hiệu thối rữa.

Chắc là nhiệt độ thấp ở đây đã bảo quản được sự nguyên vẹn của thi thể.

Đúng lúc Chu Tiểu Di đang chăm chú quan sát thi thể, Dương Tuyết Lệ đột nhiên bước những bước nhẹ nhàng từ trong đám đông đi ra.

Người phụ nữ này mặc một bộ đồ bông bó sát màu đỏ.

Trước đó khi đi trên tuyết nguyên, Chu Tiểu Di không để ý kỹ.

Bây giờ bình tâm lại, cô phát hiện bộ đồ bông mà người khác mặc vào sẽ trông rất cồng kềnh, nhưng trên người Dương Tuyết Lệ này lại không hề thấy vậy.

Chương 128

Kể cả bộ đồ bông mùa đông cũng không thể che đi được vóc dáng đáng ngưỡng mộ của cô ấy.

Thân hình của người phụ nữ này, quả thực quá hoàn hảo! 【Mau nhìn, nữ thần Dương của tôi lại đến rồi!】 【Mẹ kiếp, vóc dáng này thật sự là tuyệt phẩm!】 【Ngay cả áo bông cồng kềnh cũng không thể phong ấn được thân hình của cô ấy sao?】 【Chị Chu, cho thêm tí cảnh của Dương Tuyết Lệ đi, tôi có thể tặng quà cho chị!】 【Đúng vậy chị Chu, trên đường đi chị nhất định phải theo sát Dương Tuyết Lệ, nhất định phải theo sát sau lưng cô ấy, nhớ kỹ, nhất định phải ở sau lưng!】 【Thằng lầu trên hơi quá đáng rồi đấy, nhưng tôi thích!】 Ngay khi Dương Tuyết Lệ xuất hiện, cư dân mạng lại sôi sục lên.

Thậm chí còn có không ít người vì thế mà tặng quà! "Hừ~ đúng là một đám dê già!" Tuy nhiên, nhìn những bình luận của cư dân mạng, Chu Tiểu Di không nhịn được bĩu môi.

Lứa cư dân mạng này thật khó chiều.

Mình đến đây để chơi game đạo mộ, chứ không phải để làm mấy trò câu view rẻ tiền!

Không phải chỉ là thân hình trước sau lồi lõm sao?

Tôi cũng có mà... "Đây chắc là người trong đội khảo cổ của cha tôi..." Lúc này, Dương Tuyết Lệ đang đứng trước thi thể đột nhiên lên tiếng.

Giáo sư Trần có chút kích động: "Tuyết Lệ, cháu chắc chứ?" Dương Tuyết Lệ gật đầu: "Cháu chắc chắn, trang bị trên người họ đều tương tự nhau." Giáo sư Trần nói: "Nói vậy thì tín hiệu chúng ta nhận được trước đây là đúng, đội khảo cổ của cha cháu trước khi mất

tích, thật sự đã đến đây." Dương Tuyết Lệ "ừm" một tiếng, sau đó liền ngồi xổm xuống trước thi thể.

Chu Tiểu Di lúc này vừa hay đứng sau lưng Dương Tuyết Lệ.

Thấy Dương Tuyết Lệ ngồi xuống, tầm mắt của cô cũng vừa vặn rơi vào chỗ cong cong của đối phương.

Cảm giác xung kích thị giác mạnh mẽ đó, trong nháy mắt khiến đám dê già trong phòng livestream hét lên. "Đám thỏ con này, không phải chỉ là chỗ để đi nặng thôi sao, có gì mà hiếm lạ, tôi cũng có..." Để cư dân mạng có thể nhanh chóng bình tĩnh lại, Chu Tiểu Di cố ý đổi một vị trí khác.

Cũng chính lúc này, cô đột nhiên nhìn thấy Dương Tuyết Lệ đang ngồi đó sờ mó thi thể. "Vãi~ Nữ thần của các người đến thi thể cũng không tha, cô ta nhất định là một kẻ biến thái tâm lý!" ...

Nghe câu nói này của Chu Tiểu Di, lại thấy Dương Tuyết Lệ trong màn hình lúc này thật sự đang sờ mó khắp người thi thể, những cư dân mạng dê già ban nãy còn đang la hét, lập tức đều im lặng.

Họ không dám tin đây là sự thật.

Một nhân vật nữ trong game hoàn hảo như vậy, sao có thể là một kẻ biến thái tâm lý đến thi thể cũng không tha chứ!

Thật quá sốc!

Ngay khi mọi người còn đang bối rối, Dương Tuyết Lệ trong màn hình đột nhiên lấy ra từ trên người thi thể một khẩu súng lục và mấy băng đạn.

Chỉ thấy cô với vẻ mặt lạnh lùng lên đạn, thay băng đạn mới, sau đó quay đầu nhìn giáo sư Trần nói: "Trên người ông ấy không có cuốn sổ tay chúng ta cần tìm, nhưng khẩu súng này vẫn còn dùng được." Nhìn thấy cảnh này, cư dân mạng lúc này mới vỡ lẽ.

Thì ra Dương Tuyết Lệ ban nãy là đang tìm sổ tay trên người thi thể. 【Vãi~ Chị Chu, đừng có lái dư luận lung tung chứ, ban nãy thật sự bị chị dọa chết khiếp!】 【Đúng đúng, tác giả game khó khăn lắm mới tạo ra được một nhân vật nữ tốt như vậy, sao có thể là kẻ biến thái tâm lý được!】 【Tôi đồng ý, tác giả game này tuy làm game đáng sợ, nhưng thẩm mỹ của anh ta rất cao, mà người có thẩm mỹ cao, thường không phải là kẻ biến thái tâm lý.】 【Tôi thấy chị Chu nhất định là ghen tị rồi, dù sao những gì chị chủ Dương có, chị ấy không có! (đầu chó bảo mệnh)】 【Đúng, chị ấy chắc chắn là ghen tị!】 Bình luận liên tục trôi qua.

Chu Tiểu Di suýt nữa thì tức nổ phổi.

Chị chủ Dương có mà tôi không có?

Đúng là nói bậy.

Tôi cũng rất có da có thịt được chưa.

Có lẽ là do thói quen, hoặc là quên mất mình còn đang ở trong thế giới game, Chu Tiểu Di trong lúc nghĩ những chuyện này, hai tay cũng vô thức kéo cổ áo trước ngực mình, sau đó cúi đầu nhìn một cái.

Chương 129

"..." Vương Khải Toàn ở bên cạnh thấy cô làm hành động kỳ quái này, lập tức ngẩn người. "Lão Hồ~ cậu đang làm gì vậy?" Nghe vậy, Chu Tiểu Di mới phản ứng lại.

Cô vội vàng giải thích: "À...

ở đây nóng quá, tôi muốn thoáng khí chút." Vương Khải Toàn trợn mắt!

Nóng quá?

Trời đất~ Anh bạn, đây là dưới sông băng âm mấy chục độ đó!

Cậu nói với tôi là nóng quá? "Giáo sư Trần, chúng tôi đã xem xét xung quanh rồi, ở đây chỉ có một hướng có thể đi, tôi dẫn mọi người qua đó." Hai người đang nói chuyện, Đại Cá Tử và Ca Oa đột nhiên chạy tới.

Họ đã tìm thấy một con đường có thể đi tiếp.

Mọi người nghe vậy, mừng rỡ. "Vậy chúng ta xuất phát ngay bây giờ đi!" Giáo sư Trần nói một cách nóng lòng.

Mọi người thu dọn đồ đạc, sau đó lập tức đi theo Đại Cá Tử và Ca Oa về phía trước.

Chu Tiểu Di nhìn về phía trước, phát hiện hướng mà Đại Cá Tử nói, chính là cửa hang mà cô đã thấy trước đó.

Mọi người xếp hàng đi vào trong hang.

Bên trong tối om.

May mà lần này đội khảo cổ chuẩn bị rất đầy đủ.

Mỗi người đều đội một chiếc đèn mỏ trên đầu, tay cũng cầm đèn

pin.

Vấn đề ánh sáng đã được giải quyết trực tiếp.

Tuy nhiên lúc này, phía Chu Tiểu Di lại trở nên khó xử.

Cô lục lọi túi đồ của mình, kết quả phát hiện bên trong không có đèn pin.

Hóa ra đội khảo cổ chuẩn bị cho mình một bộ đồ leo núi và một bộ đồ bông chống lạnh, nhưng lại không chuẩn bị đèn pin? 【Ha ha ha~ Chị Chu đúng là đồ ngốc, chơi game đạo mộ mà không mang đèn pin.】 【Con hàng này căn bản là không chuẩn bị trang bị gì cả, nhìn trong ba lô của chị ta kìa, ngoài mấy thứ được tặng ở màn tân thủ, chẳng có gì cả.】 【Trong túi không phải còn có 5 cây nến sao?

Chị Chu, cùng lắm thì chị cứ châm nến mà đi đi!】 【Kỳ lạ, nhân vật trong cốt truyện đã tặng trang bị leo núi và đồ bông, tại sao lại không tặng đèn pin nhỉ?】 【Cái này tôi biết, trang bị leo núi và đồ bông đều là đạo cụ tập thể, nên trong cốt truyện sẽ tự sắp xếp, nhưng đèn pin loại trang bị cá nhân này, tám phần là người chơi phải tự mua.】 【Thì ra là vậy, xem ra lần sau chơi game, tôi phải mang thêm vài cái đèn pin, không thì giống chị Chu khó xử quá.】 【Đúng vậy, một đội trưởng đội khảo cổ mà không mang theo trang bị gì, e rằng cũng chỉ có chị Chu mới làm được!】 Lúc này Chu Tiểu Di đã trở thành tấm gương xấu cho cư dân mạng.

Điều này khiến Chu Tiểu Di rất khó chịu.

Rõ ràng mình là người có tiến độ game nhanh nhất, sao lại trở thành tấm gương xấu chứ? "Lão Hồ, đèn pin của cậu đâu?" Lúc này, Vương Khải Toàn chú ý đến tình cảnh khó xử của Chu Tiểu Di đột nhiên đi tới.

Chu Tiểu Di trong lúc khó ló cái khôn, vội vàng nói: "Quên mang

rồi, hay là cậu cho tôi mượn dùng tạm?" Vương Khải Toàn cười khổ: "Tôi chỉ mang một cái, pin thì có dư một ít, cậu có cần không?" Chu Tiểu Di cạn lời: "Chỉ có pin thì có ích gì." Vương Khải Toàn: "Vậy thì tôi hết cách rồi, nhưng bên đội khảo cổ hình như có đèn pin dự phòng, hay là cậu đến mượn họ đi." "Ý hay." Chu Tiểu Di cảm thấy đề nghị này của Vương Khải Toàn không tồi.

Thế là lập tức chạy lên tìm giáo sư Trần.

Kết quả là mượn được đèn pin, nhưng lại mất 3 điểm hảo cảm của tất cả mọi người trong đội khảo cổ.

Bên Dương Tuyết Lệ còn mất thẳng 5 điểm.

Chu Tiểu Di dở khóc dở cười.

Chương 130

Nhưng lúc này cô cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Ai bảo mình chuẩn bị không đầy đủ, ngay cả đèn pin cũng không mang chứ?

Có đèn pin rồi, tầm nhìn của Chu Tiểu Di cũng sáng sủa hơn không ít.

Cô đi theo đội ngũ tiếp tục tiến về phía trước. "Mọi người chú ý, đây là hướng chính nam." "Cửa hang này hẳn là khe nứt giữa hai ngọn núi." "Đi tiếp về phía trước, chúng ta có thể đến ngay bên dưới sông băng." Phía sau đội ngũ, Hách Kiến Quốc lúc này đang cầm la bàn, vừa giới thiệu cho học sinh của mình về sự hình thành của hang động này, vừa xác nhận vị trí hiện tại của họ.

Mọi người đều nghe rất chăm chú.

Ngay cả cư dân mạng cũng không khỏi kinh ngạc.

Họ không ngờ chơi game này còn có thể học được một số kiến thức địa lý.

Vốn kiến thức của tác giả game này thật phong phú!

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di vừa mất một lượng lớn điểm hảo cảm, lúc này không có tâm trạng để nghe những thứ này.

Cô tự mình đi ở phía trước đội ngũ.

Ngay lúc này, đèn pin của cô đột nhiên chiếu vào một đống quặng màu đỏ lấp lánh! "Ối~ Đây là hồng ngọc sao?

Đẹp quá!" Chu Tiểu Di mừng rỡ.

Là một nữ đồng chí, đối với những thứ đẹp đẽ thế này, cô trước

nay không có chút sức đề kháng nào.

Tuy nhiên, Dương Tuyết Lệ ở bên cạnh lại nói: "Hồng ngọc gì chứ, đây chỉ là một đống vân mẫu, chẳng lẽ ngài Hồ ngay cả vân mẫu cũng không biết sao?" Chu Tiểu Di rất tò mò: "Vân mẫu?

Đây là thứ gì vậy?" Dương Tuyết Lệ lắc đầu, không thèm để ý đến cô, mà tiếp tục đi về phía trước. "..." Chu Tiểu Di suýt nữa tức nổ phổi.

Mẹ nó!

Dương Tuyết Lệ này đang coi thường ai vậy!

Lúc này, những người khác trong đội khảo cổ cũng nhìn thấy đống vân mẫu đó.

Hách Kiến Quốc mặt đầy cuồng nhiệt nói: "Vân mẫu và thạch anh thường mọc cùng một tầng địa chất!" "Màu sắc của những viên vân mẫu này rất đậm, điều này cho thấy vị trí địa lý trước đây của chúng cũng rất sâu." "Chúng ta có thể nhìn thấy chúng ở độ cao này, hoàn toàn là kết quả của vận động địa chất." Hách Kiến Quốc đang nói hăng say.

Vương Khải Toàn đột nhiên chen vào một câu: "Giáo sư Hách, cái vân mẫu này có đắt tiền không?" Hách Kiến Quốc quay đầu liếc hắn một cái: "Thị trường khoáng sản có bán sỉ thứ này, nếu cậu muốn, có thể đến đó mua một ít." "Có thể bán sỉ?

Vậy là không đắt tiền rồi?" Vương Khải Toàn dùng cuốc chim gõ gõ vào đống vân mẫu, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

Đội ngũ tiếp tục tiến lên.

Cùng với việc mọi người đi sâu vào khe nứt sông băng này, quặng vân mẫu xuất hiện bên cạnh họ cũng nhiều lên.

Những viên vân mẫu đó giống như những bông hoa dại nở rộ khắp nơi, mọc chi chít trên vách đá xung quanh và trên con đường đội ngũ đang đi.

Nhìn mà hoa cả mắt.

Đến cuối cùng, mọi người chỉ có thể giẫm lên những viên vân mẫu đó mà đi.

Vì dưới chân họ cũng toàn là vân mẫu. "Xem ra đúng là hàng bán sỉ không đáng tiền..." Vương Khải Toàn không nhịn được lẩm bẩm một câu.

Chương 131

Hắn vốn còn tưởng Hách Kiến Quốc đang lừa hắn, nhưng bây giờ cuối cùng cũng tin rồi....

Đội ngũ giẫm lên vân mẫu đi suốt một quãng đường.

Không lâu sau, bên tai Chu Tiểu Di đột nhiên vang lên tiếng nước chảy. "Tiếng nước chảy?" "Chẳng lẽ phía trước có một con sông?" Chu Tiểu Di vô cùng kinh ngạc.

Nhiệt độ dưới sông băng ít nhất cũng âm mười mấy độ.

Trong tình huống này, sao có thể có tiếng nước chảy được chứ?

Nước dưới không độ sẽ đóng băng, đây là kiến thức cô giáo khoa học dạy mà! "Phía trước chắc có một con sông ngầm, và rất có khả năng là một con sông ngầm nước nóng." Lúc này, giáo sư Trần cũng nghe thấy tiếng nước chảy đột nhiên lên tiếng.

Chu Tiểu Di ngẩn người: "Giáo sư Trần, sông ngầm nước nóng là gì ạ?" Giáo sư Trần: "Chính là suối nước nóng mà các cháu thường nói." "Vãi~ Ở đây lại có cả suối nước nóng?" Chu Tiểu Di lập tức kích động.

Vì có cảm giác cơ thể, cô bây giờ sớm đã lạnh đến run cầm cập!

Nếu phía trước có suối nước nóng, vậy thì quá tuyệt vời rồi!

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di không tự chủ được mà tăng tốc bước chân.

Rẽ qua khe đá phía trước, Chu Tiểu Di liền nhìn thấy một con sông ngầm bốc hơi nghi ngút.

Con sông ngầm này rộng khoảng 30 mét.

Nước sông chảy ra từ khe đá thượng nguồn, chảy thẳng vào khe đá hạ nguồn.

Trông giống như một hồ suối nước nóng tự nhiên khổng lồ. "Trời ơi, sao ở đây lại có một con sông ngầm chứ?" "Thật thần kỳ!" "Nước còn nóng nữa, mọi người mau đến rửa mặt, làm ấm người đi." Những người khác trong đội cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc trước con sông ngầm này.

Mọi người lần lượt cởi găng tay, bắt đầu làm ấm tay trong làn nước ấm áp. "Mọi người cứ nghỉ ngơi tại chỗ một lát, chúng ta nghĩ cách qua sông đã." Giáo sư Trần cười nói dặn dò mọi người một câu, sau đó lại quay người nhìn Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di thầm nghĩ không ổn.

Lão giáo sư đầu hói này mỗi lần nhìn mình như vậy, chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp. "Không ổn rồi, cô Dương mất tích rồi..." Giáo sư Trần đang định nói, kết quả là giọng của Ca Oa đột nhiên vang lên từ phía sau.

Sau đó là giọng của Đại Cá Tử: "Tôi không phải đã bảo cậu ở phía sau trông chừng sao?

Cậu trông chừng kiểu gì vậy?" Mọi người nghe thấy Dương Tuyết Lệ xảy ra chuyện, lập tức đều chạy về.

Chỉ có Vương Khải Toàn lén lút đến bên cạnh Chu Tiểu Di.

Hắn nói nhỏ: "Lão Hồ, cô gái Mỹ kia mất tích rồi, cậu không đi tìm à?" "Một con yêu tinh, mất tích là tốt rồi." Chu Tiểu Di nhún vai vẻ không quan tâm.

Cô vốn dĩ đã không có cảm tình tốt với 'cô Dương' chỗ nào cũng cong hơn mình kia.

Bây giờ nghe thấy đối phương mất tích, trong lòng mừng còn

không kịp!

Sao có thể quay về tìm người chứ?

Vương Khải Toàn thấy Chu Tiểu Di một chút cũng không lo lắng, còn tưởng rằng cô cảm thấy Dương Tuyết Lệ chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Thế là cũng thả lỏng tâm trí.

Chương 132

Nhưng lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream lại sốt ruột cả lên. 【Vãi~ Chị Chu, mau quay lại tìm Dương Tuyết Lệ đi, tôi cầu xin chị đó, tôi không thể không có Dương Tuyết Lệ!】 【Đúng vậy chị Chu, chị mau quay lại tìm đi, Dương Tuyết Lệ là nhân vật quan trọng trong cốt truyện đó, lỡ thật sự xảy ra chuyện, chị cũng sẽ toi đời!】 【Chị Chu, chỉ cần chị quay lại tìm Dương Tuyết Lệ, tôi lập tức tặng chị 10 quả tên lửa lớn!】 "Xì~ một con yêu tinh chỉ biết quyến rũ đàn ông, tôi không thèm quay lại tìm!" Chu Tiểu Di quả quyết từ chối yêu cầu vô lý của cư dân mạng.

Cũng chính lúc này, nhìn vào suối nước nóng bốc hơi nghi ngút phía trước, trong đầu Chu Tiểu Di đột nhiên nảy ra một ý nghĩ táo bạo.

Bây giờ mình là nhân vật nam mà.

Suối nước nóng tự nhiên tốt như vậy, không xuống ngâm một lát thì thật lãng phí!

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di liền lập tức cởi quần áo trên người.

Vương Khải Toàn ở bên cạnh thấy vậy, lại ngẩn người ra: "Lão Hồ, cậu lại làm gì nữa vậy?" Chu Tiểu Di cười hì hì: "Vừa nãy trên đường lạnh chết đi được, bây giờ xuống ngâm suối nước nóng, làm ấm người, dù sao mọi người bây giờ cũng không vội đi đường." Nói xong, Chu Tiểu Di chỉ còn lại một chiếc quần lót liền nhảy thẳng vào hồ suối nước nóng. "Hù~" "Thoải mái quá!" Chu Tiểu Di bơi lội trong hồ suối nước nóng bốc hơi nghi ngút, cảm giác cả người như được thăng hoa.

Nhiệt độ của suối nước nóng này vừa phải!

Quá thoải mái! "..." Vương Khải Toàn trên bờ lúc này đã hoàn toàn ngây người.

Anh em của mình thật quá đỉnh.

Những người khác lúc này đều đang bận tìm cô gái Mỹ kia.

Nhưng hắn lại ở đây ung dung ngâm suối nước nóng.

Đây thật sự không phải là chuyện người thường có thể làm được....

Vài phút sau, người của đội khảo cổ lại quay về đây.

Dương Tuyết Lệ lúc này cũng ở trong đội.

Mọi người nhìn thấy Chu Tiểu Di đang bơi lội trong sông ngầm, tất cả đều trợn tròn mắt.

Chu Tiểu Di thấy vậy, đang định giải thích gì đó.

Nhưng ngay lúc này, trước mắt cô đột nhiên xuất hiện một loạt thông báo hảo cảm: 【Độ hảo cảm của Hách Kiến Quốc đối với bạn +2】 【Độ hảo cảm của Sở Kiện đối với bạn +2】 【Độ hảo cảm của Tát Địch Bằng đối với bạn...】 Chu Tiểu Di: ???

Tình huống gì đây?

Tôi chỉ ngâm suối nước nóng thôi mà, các người lại có hảo cảm với tôi rồi?

Chẳng lẽ là vì vóc dáng của nhân vật này quá đẹp sao?

Nhưng các người đều là nam mà! "Đồng chí Tiểu Hồ, thật vất vả cho cậu rồi." "Tôi vốn còn định mời cậu xuống thăm dò độ sâu của sông, không ngờ cậu đã tự mình xuống trước rồi." Ngay khi Chu Tiểu Di đang kinh ngạc, giọng của giáo sư Trần đột nhiên vang lên từ bờ.

Nghe thấy lời này, Chu Tiểu Di mới vỡ lẽ.

Thì ra những người trong đội khảo cổ còn tưởng rằng mình đang giúp họ thử độ sâu của con sông ngầm này!

A ha~ Vận may chết tiệt này, thật là đỉnh!

Chu Tiểu Di đang đắc ý nghĩ ngợi.

Kết quả là những người trên bờ lại đột nhiên hét lớn lên: "Đồng chí Tiểu Hồ, mau quay lại..." "Lão Hồ, mau quay lại đi." "Anh Hồ ——" Mọi người vừa gào thét khản cổ, vừa không ngừng vẫy tay với cô.

Trông có vẻ vô cùng lo lắng.

Chương 133

Chu Tiểu Di thậm chí còn thấy hai anh lính kia đã giơ súng AK47 trong tay lên, và nhắm vào mình. "Tình huống gì vậy?" Chu Tiểu Di ngơ ngác.

Tuy nhiên ngay lúc này, một tiếng thở gấp gáp đột nhiên vang lên từ phía sau lưng cô.

Đồng thời còn kèm theo một mùi tanh tưởi đến buồn nôn. "..." Chu Tiểu Di cuối cùng cũng nhận ra có điều không ổn.

Sau lưng mình... có thứ gì đó?

Trong khoảnh khắc, toàn thân cô nổi da gà. "Ực~" Chu Tiểu Di nuốt nước bọt.

Có lẽ là do tò mò, có lẽ là do bản năng.

Cô cứng đờ người, từ từ quay đầu lại.

Trong tầm mắt, chỉ thấy một cái đầu lâu màu đỏ sẫm dữ tợn, không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng cô.

Cái đầu lâu này trông hơi giống cá cóc khổng lồ, nhưng lại lớn hơn cá cóc khổng lồ gần trăm lần, thậm chí còn lớn hơn cả cơ thể của Chu Tiểu Di. "Vãi~" Chu Tiểu Di chỉ kịp thốt ra hai từ này, sau đó liền bị cái đầu cá khổng lồ đó nuốt chửng.

Màn hình livestream lập tức tối đen.

Sau đó, hai dòng chữ nhắc nhở quen thuộc lại hiện ra: 【Nhân vật đã tử vong】 【Game thất bại, xin hãy cố gắng hơn...】 ... 【Đệch mợ~ con quái vật vừa xuất hiện là cái quái gì thế?

Đáng sợ quá đi!】 【Nhìn giống một con cá cóc khổng lồ, nhưng

lại thấy không giống lắm.】【Cá cóc đâu có màu đỏ nhỉ?】【Có cao nhân nào ra giải thích một chút không?】【Xin lỗi, tôi vừa tra "Thế Giới Đại Dương" và "Thế Giới Động Vật" rồi, không tìm thấy loại cá kỳ lạ này.】【Đây chắc là quái vật do tác giả game tưởng tượng ra thôi nhỉ?】【Tôi thấy không giống, đây là game đạo mộ bám sát lịch sử thực tế, bất cứ thứ gì xuất hiện bên trong đều phải có nguồn gốc rõ ràng chứ.】 Dù Chu Tiểu Di đã bị văng ra khỏi game, nhưng độ nóng của cuộc thảo luận từ cư dân mạng vẫn không hề suy giảm.

Nguyên nhân không gì khác, chính là vì con cá quái vật khổng lồ vừa xuất hiện trong màn hình.

Thật sự quá chấn động!

Hình thể của nó có thể so sánh với một con voi, toàn thân màu đỏ sẫm, miệng đầy những chiếc răng nanh sắc nhọn như dao găm.

Chỉ cần há miệng là có thể nuốt chửng một người trưởng thành.

Rốt cuộc đây là quái vật gì?

Ngay lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi, giáo sư khảo cổ Vương Kỳ đã lâu không xuất hiện lại gửi một bình luận được ghim trong phòng livestream:【Vương Kỳ: Nếu tôi không nhầm thì con cá quái vật khổng lồ mà streamer nhìn thấy cuối cùng chính là Kỳ nhông Bá vương thời tiền sử, một loài đã tuyệt chủng từ rất lâu rồi!】 Cái gì?

Kỳ nhông Bá vương thời tiền sử?

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sững sờ.

Hóa ra con cá quái vật xuất hiện trong game không phải là sinh vật do tác giả game bịa ra, mà là một loài có thật trong lịch sử, chỉ là bây giờ đã tuyệt chủng mà thôi.

Thảo nào họ đều không nhận ra!

Trong phút chốc, phòng livestream của Chu Tiểu Di lại bùng nổ hàng loạt bình luận. 【Má ơi~ tác giả game này đỉnh quá, không chỉ am hiểu về mộ táng cổ đại của nước ta mà ngay cả sinh vật thời tiền sử cũng biết rõ, thật không thể tin nổi!】 【Không chỉ vậy, ông ta có vẻ cũng rất am hiểu về những chuyện thời Thế chiến II, nếu không trong game đã chẳng xuất hiện cái pháo đài Quan Đông quân kia.】 【Tôi thấy tác giả game này chắc chắn là học bá kép ngành lịch sử và khảo cổ học!】 【Học bá hay không thì tôi không biết, nhưng tuổi chắc chắn không nhỏ, dù sao kiến thức lịch sử cũng cần thời gian tích lũy, học bá trẻ tuổi bình thường không làm được đâu!】 【Đúng vậy, hơn nữa những người am hiểu lịch sử Thế chiến II bây giờ gần như đều là những cựu binh từng tham gia cuộc chiến.】 【Đệt~ hình như đúng là thế thật!】 【Thảo nào các giáo sư của viện khảo cổ tuổi đều lớn như vậy!】 【Suỵt~ giáo sư Vương Kỳ còn ở đây đấy, nói năng cẩn thận chút.】 ... "A a a a ——" "A~ đừng mà…… đừng mà……" "Yamete ——" Cả đêm hôm đó, tiếng hét thảm thiết phát ra từ phòng của Chu Tiểu Di không hề ngớt, mà âm thanh còn cực kỳ lớn!

Chương 134

Ngay cả Trương Mục ở tầng dưới cũng nghe rõ mồn một.

Trương Mục cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Hôm nay hắn vốn định đi ngủ sớm, kết quả là giọng của Chu Tiểu Di to đến mức khiến hắn không tài nào ngủ được.

Không lâu sau, có hai nhóm người lái xe đến dưới lầu.

Một nhóm là nhân viên của khu dân cư.

Họ nhận được phản ánh của hàng xóm xung quanh, nói rằng trong tòa nhà này có một người bị tâm thần cứ la hét om sòm.

Thế là họ lần theo tiếng động tìm đến phòng của Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di bị cảnh cáo tại trận một lần.

Nhóm còn lại là người của cục cảnh sát.

Họ nhận được tin báo của quần chúng, nói rằng trong tòa nhà có người bị bạo hành gia đình và đánh đập, tiếng kêu vô cùng thảm thiết!

Thế là, họ cũng lần theo tiếng động tìm đến phòng của Chu Tiểu Di.

Sau một hồi tra hỏi, xác định Chu Tiểu Di chỉ vì chơi game gây tiếng động quá lớn chứ không hề gặp phải bạo hành gia đình gì, họ mới rời đi.

Nhưng trước khi đi, Chu Tiểu Di lại bị giáo huấn một trận ra trò.

Cũng vì Chu Tiểu Di mà Trương Mục không ngủ được, rảnh rỗi không có việc gì làm, bèn nảy ra ý định làm một trang web chính thức cho game của mình.

Game của hắn hiện tại chỉ có một đường link tải xuống, ngoài ra không có gì khác, trông có phần hơi tồi tàn.

Trước đây Trương Mục không biết game của mình có thể hot đến vậy, nên cũng không để ý đến chuyện này.

Nhưng bây giờ game đã nổi rồi, thì cái "mặt tiền" cần có vẫn nên có một chút.

Dù sao thì có một trang web chính thức tử tế cũng là một cách để thu hút người chơi.

Nghĩ là làm, Trương Mục sử dụng chức năng của hệ thống, trực tiếp đổi link tải game thành địa chỉ trang web chính thức.

Người chơi sau này nếu muốn tải game này chỉ cần vào trang web chính thức này và nhấn tải xuống là được, tốc độ còn có thể nhanh hơn gấp đôi.

Tiếp đó, Trương Mục lại đặt cho trang web chính thức của mình một cái tên rất kêu, gọi là "Quỷ Xuy Đăng Bút Ký"!

Phong cách bố cục của trang web rất đơn giản.

Banner đặt ở vị trí nổi bật nhất vẫn là link tải game.

Sau đó là mấy đoạn CG cốt truyện đã xuất hiện trong game, cùng với video phân tích của chính hắn về tứ đại môn phái đạo mộ.

Ngoài ra, Trương Mục còn thiết lập một khu vực riêng trên trang web để thảo luận về cốt truyện game.

Người chơi có thể thoải mái phát biểu, đăng bài tùy ý trong đó, không có bất kỳ hạn chế hay ràng buộc nào.

Cuối cùng, ở phần cuối trang web, Trương Mục còn bê cả bảng xếp hạng phần thưởng của công ty Penguin vào.

Trước đây công ty Penguin của họ không phải rất thích bắt chước

đồ của người khác sao?

Vậy thì hôm nay hãy để họ nếm thử cảm giác đồ mình làm ra cũng bị người khác bê đi.

Đương nhiên, ngoài bảng xếp hạng này, để có thể thu hút thêm nhiều lưu lượng truy cập, Trương Mục cũng tự mình làm một bảng xếp hạng.

Nhưng bảng xếp hạng của hắn khác với của công ty Penguin.

Chương 135

Hắn làm một bảng xếp hạng điểm số.

Mỗi khi người chơi hoàn thành một cốt truyện chính, hệ thống sẽ dựa vào biểu hiện của họ trong game để chấm điểm.

Điểm số được chia thành bốn loại: C, B, A, S.

Nếu người chơi sau khi hoàn thành có thể đạt điểm A, sẽ nhận được giải thưởng tiền mặt 5 triệu!

Nếu đạt điểm S, sẽ nhận được giải thưởng tiền mặt 10 triệu.

Suất thưởng chỉ dành cho 10 người chơi hoàn thành đầu tiên.

Cách nhận thưởng rất đơn giản, chỉ cần nhập thông tin cá nhân và số tài khoản ngân hàng trên trang web là có thể nhận trực tiếp!

Tiền thưởng về tài khoản trong một nốt nhạc!!! ...

Có lẽ vì game này hiện đang rất hot, Trương Mục vừa cập nhật địa chỉ trang web của mình xong, lập tức đã thu hút một lượng lớn người chơi. 【Đệch~ tác giả game này cũng bắt đầu làm trang web chính thức rồi à!】 【Mau vào xem có hướng dẫn không!】 【Không có hướng dẫn, đánh giá kém!!!】 【Ủa~ trong mục CG game hình như có thêm mấy video mới, có vẻ là về tứ đại môn phái đạo mộ!】 【Ôi trời~ mau đi xem đi, biết đâu lại có ích cho cốt truyện chính!】 【Trời đất ơi, tác giả game này bá đạo thật, còn bê cả thông tin bảng xếp hạng của công ty Penguin qua nữa chứ.】 【Cười chết mất~ trước đây chỉ có công ty Penguin sao chép đồ của người khác, không ngờ lần này lại bị người khác sao chép lại.】 【Sếp Mã lúc này chắc đã khóc ngất trong nhà vệ sinh rồi!】 【Ngoài bảng xếp hạng của công ty Penguin, tác giả game này còn làm một bảng xếp hạng điểm số mới,

điểm S thưởng mười triệu, hào phóng thật!】【Một game miễn phí mà còn có thưởng xếp hạng?

Tác giả này là đại gia à?】Cư dân mạng bàn tán sôi nổi trong khu bình luận, số lượng bài viết bắt đầu tăng lên với tốc độ bùng nổ!

Nhìn thấy cảnh này, khóe miệng Trương Mục bất giác nở một nụ cười.

Xem ra phỏng đoán trước đây của hắn không sai.

Làm một trang web chính thức tốt quả thực có thể mang lại không ít lưu lượng truy cập cho game của mình.

Thảo nào các trang web game đó luôn thích làm cho trang chủ của mình trông thật hoành tráng, trong khi nội dung game lại nát bét.

Hóa ra đây chính là thủ đoạn thu hút người chơi của họ! .....

Thâm Thành, trụ sở chính của công ty Penguin.

Sếp Mã với vẻ mặt tiều tụy lúc này đang ngồi trước máy tính tra cứu giá trị thị trường của công ty.

Hai ngày nay, vì sự bùng nổ của game đạo mộ kia, thành tích mảng game của công ty Penguin đã tụt dốc không phanh.

Hiện tại tổng giá trị thị trường của công ty đã giảm 30%!

Và xu hướng sụt giảm này vẫn đang tiếp diễn.

Là chủ tịch của công ty Penguin, sếp Mã đã hai ngày hai đêm không chợp mắt, thậm chí còn không ăn cơm, chỉ uống cà phê để tỉnh táo.

Nhân viên các bộ phận của công ty Penguin hai ngày nay cũng đều tăng ca thêm giờ.

Tất cả mọi người đều đang nghĩ cách cứu vãn tình hình.

Nhưng đáng tiếc là, cho đến nay, mấy phương án họ thảo luận ra, chưa có một cái nào thành công. "Sếp Mã~" Ngay lúc sếp Mã cảm thấy tâm lực kiệt quệ, một nhân viên của bộ phận kỹ thuật đột nhiên chạy vào từ bên ngoài văn phòng.

Thấy đối phương hớt hải, sếp Mã còn tưởng anh ta đã nghĩ ra cách giúp công ty vượt qua khó khăn, liền lập tức đứng dậy khỏi ghế văn phòng. "Chuyện gì?" Sếp Mã kích động hỏi, ông cố gắng kiềm chế bản thân, chỉ thiếu điều lao lên túm vai đối phương mà lắc. "Sếp Mã, ngài xem cái này đi." "Đây là thứ chúng tôi vừa tra được." "Tác giả của game đạo mộ đó hình như đã tự làm một trang web." "Hơn nữa còn đạo cả bảng xếp hạng của chúng ta qua..." Nhân viên đó vừa nói vừa đưa một chiếc máy tính bảng cho sếp Mã.

Chương 136

Sếp Mã cầm lấy máy tính bảng xem, cả người liền trở nên tồi tệ.

Trước đây game đạo mộ đó chỉ tung ra một link tải xuống, chỉ dựa vào một nữ streamer cấp triệu fan để quảng bá mà đã nổi tiếng khắp cả nước trong vòng một ngày.

Bây giờ tác giả game lại làm một trang web chính thức đàng hoàng.

Đây không phải là đang dồn công ty Penguin của họ vào đường cùng sao?

Còn cho người khác sống không vậy! "Sếp Mã~!" Đúng lúc này, lại có một nữ nhân viên mặc trang phục công sở với tất đen bước nhanh vào văn phòng.

Trước ngực cô treo một tấm thẻ công tác, trên đó ghi 【Trưởng phòng Quan hệ công chúng · Tô Mị】 "Trưởng phòng Tô?

Nhiệm vụ của phòng quan hệ công chúng các cô hoàn thành chưa?" Thấy Tô Mị, trong mắt sếp Mã chợt lóe lên một tia sáng.

Trước đây ông đã giao cho phòng quan hệ công chúng một nhiệm vụ, đó là bảo họ đi tìm người phụ trách của các nền tảng phát hành game để thương lượng, xem có thể gỡ link của game đạo mộ đó xuống không.

Nếu phòng quan hệ công chúng có thể hoàn thành nhiệm vụ này, thì công ty Penguin của họ có thể vượt qua cơn khủng hoảng trước mắt.

Thế nhưng Tô Mị lúc này lại có chút thất vọng nói: "Xin lỗi sếp Mã, nhiệm vụ ngài giao cho chúng tôi, chúng tôi đã thất bại." Sắc mặt

sếp Mã thay đổi: "Lý do là gì?

Vì tiền đưa không đủ à?" Tô Mị lắc đầu: "Không phải vấn đề tiền bạc, mà là link tải của game đạo mộ đó có vấn đề." Sếp Mã: "Link tải có vấn đề?

Lời này của cô có ý gì?" Tô Mị nói: "Thực ra trước đây chúng tôi đã thương lượng xong với người phụ trách của các nền tảng game lớn, và họ cũng đã đồng ý yêu cầu của chúng ta, nhưng khi họ tiến hành thao tác, lại phát hiện game đó không tài nào gỡ xuống được." Nghe Tô Mị miêu tả, nhân viên kỹ thuật bên cạnh lập tức nhíu mày.

Anh ta có chút kinh ngạc nói: "Link tải không thể xóa trên nền tảng, vậy chắc chắn là link này đã bị người ta giở trò rồi, xem ra tác giả game này cũng rất thông thạo kỹ thuật hacker." Sếp Mã quay đầu nhìn nhân viên kỹ thuật: "Bộ phận kỹ thuật của các cậu có giải quyết được vấn đề này không?" Nhân viên kỹ thuật lắc đầu: "Rất khó, các nền tảng game đó chắc chắn cũng có bộ phận kỹ thuật của riêng họ, họ nhất định đã xử lý vấn đề này rồi, nhưng không xử lý được." Nghe câu trả lời này, trái tim sếp Mã lập tức rơi xuống đáy vực.

Sao lại thế này?

Chẳng lẽ trời muốn diệt công ty Penguin của ta sao?

Sếp Mã trầm ngâm một lát, sau đó lại nói với nhân viên kỹ thuật: "Phải rồi, tiến độ sao chép chương trình game của các cậu thế nào rồi?" Nhân viên kỹ thuật ngập ngừng nói: "Đoạn cốt truyện về Tướng quân mộ, chúng tôi đã sao chép xong rồi, chỉ có điều..." Nói đến đây, anh ta đột nhiên do dự. "Chỉ có điều gì?" Sếp Mã sốt ruột nói: "Bây giờ đã đến nước này rồi, cậu còn có gì không thể nói sao?" Thấy sếp Mã dường như đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhân viên kỹ thuật mới nói ra sự thật: "Sếp Mã, sự việc là thế này." "Thực ra mã chương trình của game đó rất đơn giản." "Chúng tôi chỉ mất 10 phút

đã sao chép toàn bộ cốt truyện tân thủ của nó." "Nhưng mỗi lần chúng tôi tiến hành sao chép, tất cả nội dung đã sao chép trước đó đều sẽ biến thành một đống mã lỗi." "Cũng không biết là tại sao." "Nhưng ngài yên tâm, chúng tôi hiện đang dốc toàn lực tìm cách giải quyết vấn đề này." Nghe đối phương nói vậy, sếp Mã mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Rõ ràng, tác giả của game đạo mộ này hẳn rất thông thạo về lập trình máy tính.

Kỹ thuật mà đối phương nắm giữ có lẽ đã vượt xa thời đại hiện tại của họ.

Nếu không, chương trình game anh ta làm ra sao có thể không gỡ xuống được, cũng không sao chép được chứ?

Nghĩ đến đây, lòng sếp Mã lại lạnh đi mấy phần.

Đúng lúc này, Tô Mị bên cạnh dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì.

Chỉ thấy cô chớp chớp mắt nói: "Sếp Mã, ngài đừng vội." "Trước đây ngài không phải đã để Lý Trung đi liên hệ với nữ streamer kia rồi sao?" "Có lẽ anh ta có thể từ trên người nữ streamer đó mà tra ra tác giả của game đạo mộ này!" Tào Tháo vừa nhắc, Tào Tháo đến ngay.

Tô Mị bên này vừa nói xong câu đó, Lý Trung cũng từ bên ngoài đẩy cửa bước vào.

Thấy trong văn phòng có nhiều người như vậy, Lý Trung đầu tiên là giật mình, sau đó mới đi đến trước mặt sếp Mã báo cáo tình hình của mình: "Sếp Mã, bên Chu Tiểu Di tôi đã điều tra rồi, cô ta dường như không quen biết tác giả của game đó." "Còn lệnh truy nã mười triệu ngài bảo tôi đăng, những người liên hệ với tôi toàn là một đám giả mạo muốn lĩnh thưởng, cảm giác không có tác dụng gì." Nghe

xong báo cáo của Lý Trung, sếp Mã vốn đã sắp sụp đổ, trực tiếp ngồi phịch xuống ghế văn phòng.

Ông không ngờ mấy phương án đối phó mà mình nghĩ ra trong cuộc họp trước đây lại toàn quân bị diệt, không có lấy một cái thành công. "..." Nhìn bộ dạng này của sếp Mã, ba người Tô Mị đều không dám nói gì.

Văn phòng rộng lớn trong nháy mắt trở nên im phăng phắc.

Ba người họ tuy đều là những nhân viên cốt cán ưu tú của công ty Penguin, những người xuất sắc trên thương trường, nhưng lúc này lại đều cảm thấy một sự bất lực chưa từng có. "Tít tít~" Thế nhưng ngay lúc mọi người rơi vào im lặng, chuông điện thoại của Lý Trung đột nhiên vang lên không đúng lúc.

Chương 137

Lý Trung biết bây giờ không phải là lúc nghe điện thoại, bèn định lấy ra tắt đi.

Nhưng khi anh ta lấy điện thoại ra, đồng tử lại đột nhiên co rút lại.

Bởi vì anh ta phát hiện, lần này không phải có người gọi đến, mà là có người gửi một email cho anh ta.

Tên email là 【Sếp Lý, tôi biết tác giả game đó là ai, tôi có ảnh làm bằng chứng, tôi muốn 10 triệu tiền thưởng】 .....

Lý Trung vội vàng mở email đó ra.

Những kẻ đến lĩnh thưởng giả mạo trước đây chỉ toàn nói những thông tin mập mờ, có kẻ thậm chí còn gửi email ẩn danh, đến lời nói dối cũng không bịa cho tròn.

Còn người gửi email lần này, không những không ẩn danh mà còn nói mình có bằng chứng hình ảnh.

Điều này khiến anh ta lập tức hứng thú.

Trong email có tổng cộng ba tấm ảnh và một đoạn văn bản đính kèm.

Người trong ba tấm ảnh đó Lý Trung đều đã gặp.

Là Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội, còn có một người đàn ông lần trước được Chu Tiểu Di gọi đến ăn cơm cùng, hình như tên là Trương Mục.

Nhìn tiếp đoạn văn bản đính kèm dưới ảnh: 【Sếp Lý, trên ba tấm ảnh này đều có thời gian chụp.

Là tôi chụp trong khoảng thời gian Chu Tiểu Di liên tiếp thất bại

khi chơi game và lúc đột nhiên tìm thấy Tướng quân mộ.

Ngài nghĩ xem, Chu Tiểu Di liên tiếp mấy lần đều không tìm thấy Tướng quân mộ, nhưng ăn cơm xong quay về thì đột nhiên tìm thấy.

Trong khoảng thời gian đó cô ta đã gặp ai, tiếp xúc với ai, điều này có quan trọng không?

Tôi thấy thông tin này của tôi, hẳn là đáng giá đó chứ?

Đương nhiên, nếu ngài thấy không đáng, cho ít một chút cũng được.

Anh em tôi gần đây đang hơi kẹt tiền, ngài cứ tùy tiện cho vài chục nghìn để tôi xoay xở tạm cũng được.】 Xem nội dung từ hình ảnh và văn bản, người gửi email này hẳn là một tên đầu đường xó chợ.

Nhưng thông tin anh ta cung cấp lại rất hữu ích.

Tuy không thể xác định trăm phần trăm, nhưng ít nhất cũng có chút lý lẽ. "Lý Trung, anh nhận được tin tốt gì à?" Tô Mị giỏi quan sát sắc mặt, thấy Lý Trung lúc này cứ dán mắt vào điện thoại, liền hỏi một câu. "Sếp Mã, ngài xem cái này đi..." Lý Trung cũng không giấu giếm, anh ta trực tiếp đưa điện thoại cho sếp Mã.

Nhìn thấy nội dung của email đó, ánh mắt của sếp Mã lập tức trở nên sắc bén.

Ông ngẩng đầu nhìn Lý Trung, nói: "Lý Trung, anh cứ chuyển cho người đó 100 ngàn trước, nếu những thông tin anh ta nói có ích, đến lúc đó sẽ đưa nốt 9 triệu 900 ngàn còn lại!" "Vâng, lát nữa tôi sẽ bảo bộ phận tài vụ chuyển cho anh ta ngay." Lý Trung vội vàng gật đầu.

Tiếp đó, sếp Mã lại đưa điện thoại cho Tô Mị bên cạnh: "Trưởng phòng Tô, cái tên Trương Mục này, tôi muốn nhờ cô đi thăm dò, cô xử lý được không?" Tô Mị nhận lấy điện thoại liếc nhìn, rồi mỉm cười:

"Ồ~ còn là một anh chàng đẹp trai nữa chứ!" "Sếp Mã ngài yên tâm, chỉ cần anh ta là đàn ông, thì không thoát khỏi lòng bàn tay của Tô Mị tôi đâu!" Vì thông tin do cư dân mạng kia cung cấp, công ty Penguin lập tức khóa mục tiêu vào Trương Mục.

Nhưng họ không lập tức rầm rộ đi tìm Trương Mục, vì chuyện này vẫn chưa điều tra rõ ràng.

Hơn nữa, cho dù Trương Mục đó thật sự là tác giả của game đạo mộ này, họ cũng sẽ dùng lễ trước, dùng binh sau, không bắt đầu bằng thủ đoạn cứng rắn.

Dù sao bây giờ cũng là xã hội pháp trị, có những chuyện nếu có thể dùng tiền giải quyết thì tự nhiên là tốt nhất rồi. ...

Lúc này, tại phòng livestream của Sao Trư, Phiêu ca nhà giàu vẫn đang bận rộn mua sắm vật phẩm ở Lão Kinh Thành.

Lẽ ra anh ta đã sớm đi đến sông băng Côn Lôn rồi, nhưng có một fan hâm mộ đã mang đến cho anh ta một tin tức trước khi anh ta khởi hành.

Chương 138

Nội dung tin tức đó là, chị Chu đã bị một con Kỳ nhông Bá vương thời tiền sử nuốt chửng ở con sông ngầm tại sông băng Côn Lôn.

Điều này khiến Sao Trư lập tức cảnh giác.

Dựa theo mô tả của fan hâm mộ đó, cộng thêm việc anh ta tự mình vào phòng livestream của Chu Tiểu Di xem lại bản ghi hình lúc đó, Sao Trư rất nhanh đã nghĩ ra một phương pháp đối phó với Kỳ nhông Bá vương thời tiền sử.

Đó chính là lợi dụng thuyền cao su, vượt qua sông ngầm với tốc độ nhanh nhất.

Anh ta cho rằng, con Kỳ nhông Bá vương thời tiền sử đó chắc chắn cũng giống như các loài cá khác, có thể cảm nhận được sự dao động của dòng nước.

Mà Chu Tiểu Di lúc đó lại dại dột tắm rửa trong sông ngầm, nên đối phương mới bơi đến chỗ cô.

Nếu anh ta có thể dùng thuyền cao su lao đến bờ đối diện trước khi con Kỳ nhông Bá vương thời tiền sử đó bơi tới, thì nó chắc chắn sẽ không làm gì được anh ta! ... "Tìm thấy rồi, chính là ở đây..." Sao Trư đi đến trước cửa một cửa hàng chuyên bán hàng nhập khẩu và dừng lại.

Trước đó anh ta đã hỏi Đại Kim Nha, người thông thạo mọi việc ở Kinh Thành, rằng cả Kinh Thành chỉ có ở đây mới bán thuyền cao su.

Bước vào trong cửa hàng, Sao Trư phát hiện cửa hàng này quả thực có thuyền cao su, hơn nữa còn là loại bơm hơi, sức chứa tối đa là 10 người.

Chỉ có điều giá cả hơi cao, cần 2000 đồng một chiếc, có thể tặng kèm một ống bơm.

Để có thể thuận lợi qua màn, Sao Trư nghiến răng, trực tiếp mua một chiếc!

Sau đó, anh ta liền trực tiếp đến chỗ giáo sư Trần, và theo hướng dẫn đã ghi nhớ trước đó, thuận lợi gia nhập đội khảo cổ.

Cốt truyện tiếp theo vẫn như cũ.

Sao Trư theo đội khảo cổ tiến vào sông băng Côn Lôn, và thuận lợi tìm thấy khe nứt sông băng đó, đến gần sông ngầm. "Trời ơi, sao ở đây lại có một con sông ngầm chứ?" "Thần kỳ quá!" "Nước còn ấm nữa này, mọi người mau đến rửa mặt cho ấm người đi." Người của đội khảo cổ hiện vẫn chưa biết trong sông có một con Kỳ nhông Bá vương thời tiền sử, đang chuẩn bị xuống sông làm ấm đôi tay đã đông cứng của mình.

Sao Trư thấy vậy, vội vàng ngăn họ lại: "Đừng tùy tiện xuống nước, trong sông này không an toàn đâu." Mấy người nghe vậy, lập tức lùi lại khỏi bờ sông.

Giáo sư Trần quay đầu nhìn Sao Trư, tò mò hỏi: "Đồng chí Tiểu Hồ, cậu từng đến sông băng Côn Lôn rồi sao, có hiểu biết gì về con sông ngầm này không?" Sao Trư nghiêm túc bịa chuyện: "Nơi này là sông băng âm mấy chục độ, chúng ta cảm thấy thoải mái ở đây, những thứ khác có lẽ cũng cảm thấy thoải mái." Câu nói này của Sao Trư dường như không nói gì, nhưng lại như đã nói tất cả.

Tóm lại là đầy vẻ bí ẩn.

Người của đội khảo cổ nghe xong đều cảm thấy rất có lý.

Mọi người vội vàng rời khỏi sông ngầm, đến bãi sông gần đó.

Lúc này, giọng của Ca Oa vang lên đúng như dự đoán: "Không hay

rồi, cô Dương biến mất rồi..." Giáo sư Trần và những người khác nghe tin Dương Tuyết Lệ biến mất, liền chuẩn bị quay lại xem tình hình.

Nhưng Sao Trư lại rất bình tĩnh nói: "Mọi người đừng hoảng, ở đây chỉ có một con đường đi vào, mà con đường đó chúng ta đã đi qua rồi, rất an toàn, cô Dương không thể bị lạc được, có thể cô ấy đi vệ sinh rồi." Lời này vừa nói ra, cả đội khảo cổ lập tức đứng khựng tại chỗ.

Ngay cả giáo sư Trần cũng do dự.

Ông rất muốn quay lại tìm Dương Tuyết Lệ, nhưng lại lo lắng tình huống mà Sao Trư nói.

Lỡ như Dương Tuyết Lệ thật sự đang đi vệ sinh ở phía sau, vậy họ quay lại tìm cô, chẳng phải rất khó xử sao?

Đúng lúc này, Sao Trư cuối cùng cũng đặt chiếc ba lô nặng trịch trên người xuống, lấy ra chiếc thuyền cao su bơm hơi mua với giá 2000 đồng.

Mọi người thấy anh ta mang theo thuyền cao su, đều kinh ngạc đến ngẩn người.

Tát Địch Bằng trợn mắt nói: "Anh Hồ, anh là người ngoài hành tinh à?

Sao đột nhiên biến ra một chiếc thuyền cao su vậy!" Hách Kiến Quốc vội lườm Tát Địch Bằng một cái: "Tiểu Tát, tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, cậu là một nhân viên khảo cổ, đừng lúc nào cũng nhắc đến người ngoài hành tinh." Giáo sư Trần kích động nói: "Tốt quá rồi đồng chí Tiểu Hồ, tôi vừa rồi còn đang lo làm sao để qua sông đây, không ngờ cậu lại mang theo thuyền bơm hơi xuống." "Khụ khụ~ mọi người đừng đứng đó nữa, qua đây giúp bơm đầy khí cho

thuyền, lát nữa chúng ta cùng dùng thuyền cao su chèo qua." Sao Trư lúc này đã có dáng vẻ của một người lãnh đạo, ít nhất đã học được cách sai khiến người khác làm việc.

Chương 139

Anh ta rất hưởng thụ cảm giác làm đội trưởng này, cho dù đây chỉ là một trò chơi, anh ta cũng cảm thấy rất sảng khoái!!! "Anh Hồ, chúng tôi đến giúp anh bơm khí nhé!" "Đúng vậy, chúng tôi còn trẻ, có sức lực." Sở Kiến và Tát Địch Bằng vội vàng chạy tới.

Họ nhận lấy ống bơm trong tay Sao Trư, rồi lập tức bơm khí cho thuyền cao su.

Và ngay lúc họ đang bơm khí, Đại Cá Tử và Ca Oa cũng dẫn Dương Tuyết Lệ quay lại.

Giáo sư Trần thấy vậy, lập tức lo lắng hỏi: "Tuyết Lệ, em vừa đi đâu vậy, sao không đi sát theo đội?" Dương Tuyết Lệ mấp máy môi, đang định nói, ai ngờ lúc này, Vương Khải Toàn lại lắm lời chen vào một câu: "Giáo sư Trần, Lão Hồ chẳng phải vừa nói rồi sao?

Cô Dương trốn vào góc đi vệ sinh đấy, cô ấy sợ bị chúng ta nhìn thấy nên mới cố tình tránh đi, phải không, cô Dương?" Sao Trư: "???" Dương Tuyết Lệ: "..." ..... 【Độ hảo cảm của Dương Tuyết Lệ với bạn -5】 Thông báo đột ngột hiện ra, Sao Trư cả người ngẩn ra một lúc.

Anh ta bực bội lườm Vương Khải Toàn một cái.

Miệng tên mập này thật sự quá nhiều chuyện, chẳng lẽ không biết lựa hoàn cảnh mà nói sao? "..." Chú ý đến ánh mắt như muốn giết người của Sao Trư, Vương Khải Toàn vội rụt cổ lại, rồi quay đầu đi chỗ khác. 【Ha ha ha~ cười chết tôi rồi, 5 điểm hảo cảm này của Phiêu ca đúng là bị trừ một cách khó hiểu!】 【Sao Trư oan quá, còn oan hơn cả Đậu Nga nữa!】 【Tôi thấy không oan, ai bảo lúc nãy anh ta nói cô Dương nhà người ta đi tiểu tiện đại tiện ở phía sau chứ!】

【Hóa ra nội dung lời nói của các NPC khác cũng ảnh hưởng đến độ hảo cảm của người chơi à!】【Xem ra sau này phải cẩn thận lời nói rồi, đặc biệt là trước mặt tên Vương Khải Toàn này.】【Mà nói chứ cái độ hảo cảm này rốt cuộc có tác dụng gì vậy, đến giờ tôi vẫn chưa hiểu được.】【Nhìn là biết ông không chơi game nghiêm túc rồi, thông báo game trước đó không phải đã nói sao?

Độ hảo cảm sẽ thay đổi hướng đi của cốt truyện tiếp theo, hoặc là kích hoạt sự kiện khác.】【...】...

Sao Trư gặp họa từ trên trời rơi xuống, cư dân mạng cũng đều bị chọc cười.

Nhưng chuyện này cũng khiến mọi người hiểu ra một điều, sau này không thể nói lung tung trước mặt NPC nữa. ... "Giáo sư Trần, em chỉ là vừa thấy những cụm mica đó rất thú vị, nên ở lại phía sau chụp vài tấm ảnh." Dương Tuyết Lệ giải thích với giáo sư Trần một câu, sau đó liền nhìn về phía Sở Kiến và Tát Địch Bằng đang bơm khí cho thuyền.

Cô nhíu mày, hỏi: "Sao ở đây lại có thuyền cao su?" Giáo sư Trần cười nhìn Sao Trư: "Là đồng chí Tiểu Hồ, cậu ấy đã chuẩn bị trước cái này, lát nữa chúng ta có thể trực tiếp ngồi thuyền qua bờ đối diện rồi." Nghe vậy, Dương Tuyết Lệ lại ngẩng đầu liếc nhìn Sao Trư đang lườm nhau với Vương Khải Toàn, trong mắt không khỏi lóe lên một tia sáng.

Trong lúc nói chuyện, bên Sở Kiến và Tát Địch Bằng cũng đã bơm căng thuyền lên. "Anh Hồ, giáo sư Trần, thuyền đã bơm xong khí rồi." "Chúng ta qua sông bây giờ luôn chứ?" Sở Kiến và Tát Địch Bằng phấn khích nói. "Đúng, chúng ta qua sông bây giờ." Giáo sư Trần không thể chờ đợi được nữa, gật đầu lia lịa.

Đối diện sông ngầm có một hang động tự nhiên rất lớn, ông vừa

nhìn thấy rồi.

Theo trực giác của ông, trong hang động tự nhiên đó chắc chắn có giấu thứ gì đó quan trọng.

Ông bây giờ chỉ muốn nhanh chóng qua đó xem thử.

Còn việc nghỉ ngơi, đợi sau khi trở về có cả đống thời gian để nghỉ ngơi.

Có lệnh của giáo sư Trần, mọi người lập tức thu dọn đồ đạc bên bờ sông.

Còn Sao Trư thì vẫn luôn chú ý động tĩnh trên mặt sông.

Mặt nước lúc này rất yên tĩnh, không có một gợn sóng lăn tăn.

Trông có vẻ như không có dấu hiệu hoạt động của sinh vật nào.

Nhưng Sao Trư trong lòng rất rõ, có những nơi càng yên tĩnh thì càng nguy hiểm.

Anh ta đã từng tận mắt nhìn thấy con Kỳ nhông Bá vương thời tiền sử đó trong video ghi lại của Chu Tiểu Di.

Thứ đó quá kinh khủng.

Chương 140

Tuy anh ta đã mua sắm không ít vũ khí đạn dược, chuẩn bị đầy đủ, nhưng nếu có thể không kinh động đến gã khổng lồ đó thì tốt nhất là đừng kinh động.

Dù sao đạn dược cũng là anh ta bỏ tiền ra mua, đó đều là máu thịt của anh ta cả!

Đội khảo cổ nhanh chóng thu dọn xong đồ đạc.

Sức chứa của chiếc thuyền cao su này là 10 người.

Cả đội có 9 người, cộng thêm những trang bị đó, vừa khít!

Trên thuyền có hai mái chèo nhựa được tặng kèm.

Sau khi mọi người lên thuyền, Đại Cá Tử và Ca Oa liền ngồi phía trước dùng mái chèo chèo thuyền. "Chèo, chèo, chèo~" Khi dòng nước bắt đầu chuyển động, thuyền cao su cũng từ từ hướng về bờ đối diện.

Ngồi trên thuyền, giáo sư Trần kích động nói: "Lần này may mà có đồng chí Tiểu Hồ, nếu không có cậu, chúng tôi thật không biết phải làm sao." Lời này vừa nói ra, những người khác trong đội khảo cổ cũng đều nhìn Sao Trư với ánh mắt cảm kích! 【Độ hảo cảm của Giáo sư Trần với bạn +5】 【Độ hảo cảm của Hách Kiến Quốc với bạn +5】 【Độ hảo cảm của Dương Tuyết Lệ với bạn +1】 【Độ hảo cảm của Sở Kiến với...】 Một loạt thông báo hiện lên, Sao Trư lại sung sướng thu hoạch được một đợt hảo cảm của đám người này.

Nhưng có một điểm Sao Trư tuyệt đối rất kỳ lạ, những người khác đều là 5 điểm, chỉ có Dương Tuyết Lệ là 1 điểm.

Ít đến mức vô lý rồi đúng không?

Chẳng lẽ là vì lúc nãy mình nói sai, đối phương bây giờ đã không

thể tăng hảo cảm với mình nữa? "Anh Hồ, giáo sư Trần, mọi người mau nhìn đáy sông..." Ngay lúc Sao Trư đang suy nghĩ về những chuyện này, Đại Cá Tử đang chèo thuyền phía trước đột nhiên hét lớn một tiếng.

Sao Trư tưởng con Kỳ nhông Bá vương thời tiền sử đến rồi, liền vội vàng nắm chặt khẩu súng tiểu liên trong túi. "Sao dưới đáy sông này toàn là xương trắng vậy?" Lúc này, Sở Kiến đột nhiên tò mò hỏi một câu.

Sao Trư cũng nghiêng đầu nhìn xuống đáy sông một cách cẩn thận.

Quả nhiên, dưới con sông ngầm này thật sự có một bãi xương trắng, hơn nữa còn đều là xương người. "Xem ra đồng chí Tiểu Hồ lúc nãy nói không sai, con sông ngầm này rất nguy hiểm, may mà lúc nãy mọi người không xuống nước..." Hách Kiến Quốc lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Mọi người nghe vậy, đều im lặng gật đầu.

Sở Kiến không nhịn được hỏi: "Thầy ơi, trong sông này có cá ăn thịt người không?" Hách Kiến Quốc suy nghĩ một chút: "Cá ăn thịt người là loài cá sống ở vùng nhiệt đới, theo lý mà nói thì sẽ không xuất hiện ở sông băng, nhưng con sông ngầm này là sông suối nước nóng, khả năng xuất hiện cá ăn thịt người cũng có." Nghe nói trong sông này có thể có cá ăn thịt người, tâm trạng của mọi người cũng đều trở nên căng thẳng.

Nhưng chỉ có Sao Trư biết, thứ trong sông này còn đáng sợ hơn cá ăn thịt người rất nhiều.

Nhưng anh ta không nói cho mọi người biết sự thật, vì anh ta lo lắng đám trí thức này sau khi biết trong sông có một con Kỳ nhông Bá vương thời tiền sử, sẽ kích động muốn ở lại làm công tác nghiên cứu.

Dù sao trong phim, những nhà sinh vật học khi nhìn thấy sinh vật cổ đại còn sống, chẳng phải đều như vậy sao?

Mọi người căng thẳng nhìn chằm chằm vào sông, ngay cả thở mạnh cũng không dám, sợ rằng mỗi một hành động của mình đều sẽ thu hút cá ăn thịt người!

Khi không khí căng thẳng bắt đầu lan tỏa, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều nín thở.

Phải biết rằng, trước đây Chu Tiểu Di chính là ở đây bị con Kỳ nhông Bá vương thời tiền sử đó nuốt chửng.

Mà Sao Trư lần này tuy đã chuẩn bị để qua sông, nhưng cuối cùng có thể thuận lợi qua sông hay không, hiện tại vẫn là một ẩn số.

Thuyền cao su từ từ lướt trên mặt sông.

Có lẽ vì lo lắng trong sông có cá ăn thịt người, nên khi Đại Cá Tử và Ca Oa vung mái chèo, biên độ cũng nhỏ đi rất nhiều, mỗi một nhịp đều hết sức cẩn thận.

May mà đoạn đường này khá yên bình, Kỳ nhông Bá vương thời tiền sử không xuất hiện, cá ăn thịt người cũng không xuất hiện.

Chương 141

Rất nhanh, thuyền cao su đã thuận lợi đến bờ đối diện.

Mọi người nhảy khỏi thuyền với tốc độ nhanh nhất.

Sao Trư bảo Sở Kiến và Tát Địch Bằng tìm một tảng đá lớn, buộc thuyền cao su vào đó.

Cả đội chỉnh đốn đơn giản bên bờ sông, sau đó tiếp tục đi về phía hang động phía trước.

Hang động ở bờ đối diện rộng rãi hơn nhiều so với khe nứt sông băng mà họ đã đi qua trước đó, cảm giác như đã đến một hang động ngầm nào đó, tầm nhìn lập tức thoáng đãng hơn rất nhiều.

Mọi người men theo hang động từ từ dò dẫm tiến về phía trước.

Không lâu sau, phía trước hang động đột nhiên xuất hiện một vùng ánh sáng xanh le lói.

Những tia sáng xanh đó xuyên qua vách đá chớp nháy một cách có quy luật, cảm giác giống như tần suất hô hấp của con người, vô cùng kỳ diệu.

Ánh mắt của mọi người bị ánh sáng xanh đó thu hút, đều bất giác dừng bước.

Nhưng lúc này, Sao Trư lại đột nhiên nhớ lại những đoạn ký ức mà mình đã thấy trên thảo nguyên tuyết.

Anh ta nhớ rằng loài Hỏa Biểu Trùng có thể khiến người ta tự bốc cháy trong nháy mắt, hình như cũng mang ánh sáng xanh.

Đệch mợ!

Phía trước không lẽ có Hỏa Biểu Trùng chứ? ..... 【Streamer cẩn

thận a, ánh sáng xanh đó chắc chắn là do Hỏa Biểu Trùng phát ra.】【Tôi cứ tưởng ở đây có một con kỳ nhông bạo chúa thời tiền sử là ghê lắm rồi, không ngờ lại còn có cả Hỏa Biểu Trùng!】【Mẹ kiếp, cứ nghĩ đến cảnh bị Hỏa Biểu Trùng thiêu thành tro trong nháy mắt là tôi lại nổi da gà.】【Streamer ơi, anh có mua đạo cụ phòng Hỏa Biểu Trùng không đấy?

Có thì mau chuẩn bị đi.】【Rốt cuộc dưới khe nứt băng này giấu thứ gì vậy, sao lại có nhiều sinh vật kỳ quái thế?】Bình luận liên tục trôi qua.

Giống như Tao Trư.

Khi thấy những đốm sáng xanh lập lòe xuất hiện trong khung hình, cộng đồng mạng cũng trở nên cảnh giác!

Suy cho cùng, trước đó họ cũng đã xem qua những đoạn ký ức đó rồi, biết Hỏa Biểu Trùng đáng sợ đến mức nào! ... "Đội trưởng Hồ, phía trước có chút kỳ lạ, hay hai chúng ta qua đó xem trước nhé?" Gã to con quay đầu lại nói với Tao Trư.

Nghe vậy, Tao Trư lập tức toát mồ hôi lạnh.

Hắn rất muốn từ chối.

Nhưng lúc này, những người khác trong đội khảo cổ đều đang nhìn hắn với ánh mắt mong chờ.

Ngay cả Dương Tuyết Lệ, người luôn tỏ ra lạnh lùng suốt quãng đường, cũng vậy.

Hắn nhất thời không nỡ từ chối.

Thôi vậy ~ Ai bảo mình là đội trưởng của đội này chứ!

Đã là đội trưởng thì phải gánh vác trách nhiệm của đội trưởng. "Khụ khụ ~" "Vậy mọi người nghỉ ngơi ở đây một lát, tôi và gã to con

qua xem tình hình trước." Tao Trư quay lại dặn dò giáo sư Trần và mấy người khác một câu, sau đó đành liều mình cùng gã to con đi về phía cuối hang động. 【Điểm hảo cảm của Trần giáo thụ đối với bạn +5】 【Điểm hảo cảm của Hách Kiến Quốc đối với bạn +5】 【Điểm hảo cảm của Dương Tuyết Lệ đối với bạn +3】 【Điểm hảo cảm của Sở Kiến đối với bạn...】 Không ngoài dự đoán, hành động này của Tao Trư một lần nữa làm Trần giáo sư và những người khác cảm động.

Hắn lại thu về một lượt điểm hảo cảm của mọi người.

Chương 142

Ngay cả Dương Tuyết Lệ, người trước đó đã có chút ác cảm với hắn, giờ đây thái độ cũng đã thay đổi, trực tiếp cộng thêm 3 điểm hảo cảm!

Nhưng lúc này, Tao Trư đã hoàn toàn không để tâm đến những chuyện đó nữa.

Trong đầu hắn bây giờ chỉ toàn là hình ảnh những người đồng đội bị Hỏa Biểu Trùng thiêu chết trong đoạn ký ức, làm sao cũng không xua đi được.

Tao Trư tập trung cao độ nhìn chằm chằm vào cuối hang động.

Từ độ sáng của ánh sáng xanh phản chiếu từ vách đá, có thể thấy số lượng Hỏa Biểu Trùng phía trước chắc chắn không ít!

Hắn rất lo mình sẽ giống như những người trong đoạn ký ức, bị đám Hỏa Biểu Trùng này thiêu thành tro bụi.

Thật quá đáng sợ!

Trong lúc suy nghĩ, Tao Trư đã cùng gã to con đến khu đất đá ở cuối hang động.

Thế nhưng ngay giây tiếp theo, cả người hắn như bị sét đánh giữa trời quang, đứng ngây ra tại chỗ.

Gã to con bên cạnh cũng vậy.

Cả hai đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Trong tầm mắt, chỉ thấy một tòa cổ lâu khổng lồ sừng sững giữa hang động phía trước.

Tòa cổ lâu này có tổng cộng chín tầng, trên đó treo đầy những

mảnh vải rách và thi thể.

Không đúng, chính xác hơn là treo đầy xương cốt.

Hàng trăm hàng ngàn bộ xương!

Trên những bộ xương đó còn có vô số Hỏa Biểu Trùng đang đậu, dày đặc như kiến.

Những đốm sáng xanh mà mọi người vừa thấy chính là phát ra từ đám Hỏa Biểu Trùng này.

Nhưng xem ra đám Hỏa Biểu Trùng này hiện tại đều đang trong trạng thái ngủ đông.

Đây là một điều may mắn.

Nếu không, tất cả mọi người ở đây đừng hòng sống sót ra ngoài. 【Vãi chưởng ~ Nhiều Hỏa Biểu Trùng thế này?

Đây là vào tận ổ của chúng nó rồi à!】 【Streamer cố lên, đừng có sợ tè ra quần nữa đấy!】 【Trời ơi, số Hỏa Biểu Trùng ở đây ít nhất cũng phải mấy vạn con rồi chứ?】 【Có khi còn hơn, không thấy trong tòa lầu kia toàn là đốm sáng xanh sao?】 【Ghê quá đi, mà này, cuốn sổ tay đội khảo cổ cần tìm, không lẽ nào lại ở trong tòa lầu đó chứ?】 【Không phải là không có khả năng...】 【May mà đám côn trùng đó đang ngủ, không thì streamer GG luôn rồi.】 Bình luận trên kênh livestream liên tục hiện lên.

Giờ đây, các cư dân mạng cũng bị số lượng Hỏa Biểu Trùng trong tòa cổ lâu làm cho khiếp sợ.

Số lượng này thật sự quá nhiều. ... "Đội trưởng Hồ, đám côn trùng phát sáng đó là cái gì vậy?" Gã to con nhìn chằm chằm vào tòa cổ lâu trước mặt hỏi.

Đây là lần đầu tiên gã thấy loại bọ cánh cứng phát ra ánh sáng

xanh này.

Tao Trư khẽ giải thích: "Đây là Hỏa Biều Trùng, một loại côn trùng rất nguy hiểm, người ta một khi chạm vào nó sẽ bị thiêu thành tro bụi trong nháy mắt." "Không thể nào, nguy hiểm đến thế sao?" Gã to con không khỏi rùng mình một cái. "Đồng chí Tiểu Hồ..." Đúng lúc này, giọng của giáo sư Trần đột nhiên vang lên từ phía sau.

Tao Trư quay đầu lại nhìn, lúc này mới phát hiện những người còn lại trong đội khảo cổ cũng đã đi theo lên. "Giáo sư Trần, sao mọi người cũng qua đây?

Chương 143

Tôi không phải đã bảo mọi người ở lại chỗ cũ sao?" Tao Trư nhỏ giọng nói. "Đội trưởng Hồ, lúc nãy chúng tôi ở phía sau gọi anh và gã to con, hai người đều không phản ứng, chúng tôi còn tưởng hai người gặp chuyện gì rồi chứ!" Ca Oa thật thà nói.

Giọng anh ta khá lớn.

Gã to con nghe vậy, vội vàng quay lại ra hiệu im lặng với anh ta. "Ca Oa, nói nhỏ thôi, đừng kinh động đám kia ở phía trước." Mọi người thấy gã to con cẩn thận như vậy, cũng đều nhận ra có điều không ổn.

Trần giáo sư hạ giọng hỏi: "Đồng chí Tiểu Hồ, phía trước rốt cuộc là tình hình thế nào?" "Mọi người tự mình lên xem là biết." Tao Trư vẫy vẫy tay với Trần giáo sư.

Thực ra, dù Tao Trư không nói, sự tò mò của Trần giáo sư và mọi người lúc này cũng đã bị khơi dậy.

Họ nóng lòng đi đến bên cạnh Tao Trư và gã to con.

Thế nhưng ngay giây tiếp theo, tất cả mọi người đều ngây người.

Họ cũng giống như Tao Trư lúc nãy, đều nhìn tòa cổ lâu trước mặt mà sững sờ tại chỗ, ngây như phỗng.

Giây phút này, trong con ngươi của mọi người dường như đều phản chiếu cảnh tượng bên trong tòa cổ lâu.

Quá đáng nhất chính là anh lính Ca Oa.

Anh ta vậy mà lại quỳ thẳng xuống trước tòa cổ lâu đó, rồi như đang cầu xin thần linh, liên tục dập đầu xuống đất, miệng lẩm bẩm điều gì không rõ.

Gã to con thấy vậy, vội vàng chạy tới kéo anh ta dậy: "Ca Oa, cậu đang mặc quân phục đấy?

Sao lại còn bày trò mê tín dị đoan này, mau đứng dậy cho tôi." Nghe gã to con cảnh cáo, Ca Oa lúc này mới hoảng hốt nhận sai.

Bị Ca Oa làm một phen như vậy, những người khác cũng nhanh chóng tỉnh lại từ cơn chấn động.

Vương Khải Toàn nhìn chằm chằm vào tòa cổ lâu phía trước nói: "Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì vậy, sao lại chết nhiều người thế này?" Mọi người nhìn nhau, ai nấy đều tỏ ra bối rối.

Lúc này, Trần giáo sư đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Chỉ thấy ông ta vẻ mặt hưng phấn nói: "Nếu tôi không đoán sai, đây có lẽ chính là Cửu Tầng Yêu Lâu trong truyền thuyết..." "Cửu Tầng Yêu Lâu?" Nghe thấy bốn chữ này, Tao Trư cũng kinh ngạc lẩm bẩm một tiếng.

Hắn tuy không biết Cửu Tầng Yêu Lâu này là gì, nhưng nhìn vào bầu không khí đáng sợ của tòa yêu lâu trước mắt, hắn biết tòa yêu lâu này chắc chắn không phải là một công trình đơn giản.

Rất có thể trong tuyến cốt truyện tiếp theo, đây còn là một manh mối phá giải cục diện rất quan trọng! .... "Giáo sư Trần, Cửu Tầng Yêu Lâu này... cũng là một ngôi mộ sao?" Vương Khải Toàn nhìn về phía giáo sư Trần hỏi.

Không giống những người khác, hắn bây giờ chỉ muốn biết Cửu Tầng Yêu Lâu có phải là mộ hay không.

Nếu là mộ, vậy hắn có thể thỏa sức tung hoành rồi.

Còn đám Hỏa Biểu Trùng kia, không phải đều đang ngủ say sao?

Chỉ cần không kinh động chúng là được.

Trần giáo sư dĩ nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Vương Khải Toàn.

Chỉ thấy ông ta nhìn tòa yêu lâu với vẻ cuồng nhiệt, tiếp tục nói: "Cửu Tầng Yêu Lâu là hình thức mai táng lăng mộ của các đời quân vương Ma Quốc thời cổ đại, về mặt lý thuyết, nó cũng được xem là một ngôi mộ cổ." Là mộ à?

Vậy thì không thành vấn đề rồi!

Chương 144

Mắt Vương Khải Toàn sáng lên.

Trong lòng hắn đã âm thầm có những dự định.

Lúc này, Tát Địch Bằng ở bên cạnh đột nhiên xen vào: "Giáo sư, trước đây tôi từng đọc trong một cuốn sách, nghe nói ở huyệt máu của Thanh Hồ cũng có một di tích cổ rất giống với tòa yêu lâu này." Trần giáo sư gật đầu: "Đúng vậy, chỉ tiếc là tòa yêu lâu đó vào thời điểm Ma Quốc diệt vong, đã bị anh hùng Cách Tát Nhĩ vương phá hủy rồi." Tao Trư suy nghĩ một lát rồi nói: "Giáo sư Trần, Ma Quốc mà ông nói rốt cuộc là quốc gia nào vậy, sao tôi chưa từng nghe qua?" Trần giáo sư chậm rãi nói: "Về thông tin của Ma Quốc, tôi cũng chỉ biết một chút, nghe nói đó là một vương quốc tôn thờ thần quyền!" "Toàn bộ thần dân trong nước đều sống trong một đô thành tên là Ác La Hải Thành, quốc vương của họ lấy Quỷ Mẫu làm tôn xưng, truyền từ đời này sang đời khác!" "Và Tinh Tuyệt Cổ Thành mà chúng ta lần này phải đi tìm, rất có khả năng cũng có quan hệ lớn với Ma Quốc này!" "Bởi vì chúng tôi phát hiện, chữ viết mà hai quốc gia này sử dụng đều giống nhau, đều là chữ Quỷ Động trong truyền thuyết." Nói đến đây, vẻ mặt của Trần giáo sư càng trở nên cuồng nhiệt hơn.

Ông ta dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục nói: "Thực ra trong lòng tôi vẫn luôn nghi ngờ, Nữ vương Tinh Tuyệt của Tinh Tuyệt Cổ Thành, liệu có phải cũng là một trong các đời Quỷ Mẫu không?" 【Ác La Hải Thành, Ma Quốc Quỷ Mẫu, chữ Quỷ Động và Nữ vương Tinh Tuyệt, mọi người mau ghi lại, biết đâu đây đều là manh mối quan trọng để thông quan sau này.】 【Đã ghi chép xong, streamer moi thêm chút thông tin nữa đi, ông giáo sư hói này có vẻ biết nhiều thứ lắm!】 【Đúng đúng đúng, moi cho cạn kiệt ông giáo sư Trần này trước đã,

biết đâu có thể kích hoạt cốt truyện ẩn!】 Cư dân mạng đều đang nghiêm túc ghi chép.

Game này không có bất kỳ hướng dẫn nào.

Tuy cách chơi tự do, nhưng chính cách chơi tự do này cũng sẽ khiến nhiều người chơi đi lạc đường.

Sau mấy lần tổng hợp hướng dẫn trước đây, không ít cư dân mạng đã phần nào nắm được một số lối chơi cốt lõi, đó chính là moi thông tin từ các NPC này, cố gắng moi càng nhiều thông tin liên quan đến tuyến nhiệm vụ chính càng tốt.

Làm như vậy, biết đâu có thể tổng hợp được một bộ hướng dẫn chơi hoàn chỉnh!

Tao Trư dĩ nhiên cũng thấy được những bình luận này.

Thực ra trong lòng hắn cũng có ý định đó!

Nếu không, lúc nãy hắn cũng sẽ không thừa thãi đi hỏi Trần giáo sư về thông tin của Ma Quốc! "Giáo sư Trần, vậy ông có biết Ma Quốc này ở đâu không?" Tao Trư tiếp tục hỏi.

Hắn muốn moi thêm thông tin từ miệng vị giáo sư hói uyên bác này.

Nhưng đáng tiếc là, sự hiểu biết của Trần giáo sư về Ma Quốc cũng chỉ dừng lại ở bề nổi.

Ông chỉ biết trên đời có một Ma Quốc tôn thờ thần quyền, chứ không biết Ma Quốc này rốt cuộc ở đâu.

Đối với điều này, Tao Trư cũng chỉ có thể bất lực.

Xem ra muốn biết thêm thông tin về Ma Quốc, hắn chỉ có thể ra tay từ các NPC khác.

Nghĩ vậy, ánh mắt của Tao Trư cũng bất giác dời sang Dương

Tuyết Lệ.

Thân phận của Dương Tuyết Lệ này rất đặc biệt.

Ông ngoại là thủ lĩnh Bàn Sơn năm xưa, Già Cô Tiếu.

Cô ta từ nhỏ lớn lên ở Mỹ, lại đột nhiên trở về nước tài trợ cho đội khảo cổ vào sa mạc tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Chuyện này nhìn thế nào cũng có vấn đề.

Hình như nhận ra ánh mắt của Tao Trư, Dương Tuyết Lệ cũng lập tức quay đầu lại nhìn: "Anh Hồ, anh có chuyện gì muốn nói với tôi sao?" Tao Trư cũng không giả vờ nữa, hắn thẳng thắn nói: "Cô Dương, tôi muốn hỏi một chút, cô có biết về Ma Quốc không?" Dương Tuyết Lệ mặt không biểu cảm đáp lại: "Thứ mà ngay cả giáo sư Trần cũng không biết, làm sao tôi có thể biết được?" Nói xong, cô ta lại lập tức ngẩng đầu nhìn về phía tòa Cửu Tầng Yêu Lâu phía trước!

Có vấn đề!!!

Dương Tuyết Lệ này tuyệt đối có vấn đề!!!

Vì đã kết hôn, Tao Trư có thể nói là rất hiểu lời nói và hành động của phụ nữ.

Dương Tuyết Lệ này vừa trả lời xong câu hỏi của mình, đã lập tức né tránh ánh mắt của hắn.

Đây rõ ràng là biểu hiện của sự chột dạ.

Xem ra Dương Tuyết Lệ này chắc chắn biết điều gì đó, chỉ là không muốn nói mà thôi.

Vậy phải làm thế nào mới có thể moi được những điều cô ta biết ra đây?

Đúng rồi!!!

Chương 145

Điểm hảo cảm!

Chắc chắn là điểm hảo cảm!

Hóa ra công dụng thực sự của điểm hảo cảm chính là đây!

Trong lòng Tao Trư nháy mắt đã thông suốt tất cả.

Cùng lúc đó, Trần giáo sư đứng bên cạnh Tao Trư lại không nhịn được mà cảm thán: "Tôi đã nghiên cứu cả đời, di tích cổ đại hoàn chỉnh như thế này, quả thực chưa từng thấy qua!" Vương Khải Toàn hai mắt sáng rực phụ họa: "Vậy trong này chắc chắn có rất nhiều đồ cổ nhỉ?" Hách Kiến Quốc giọng điệu kích động: "Đâu chỉ là đồ cổ, mọi thứ bên trong này đều đáng để nghiên cứu!" "Hê hê ~" Vương Khải Toàn không trả lời Hách Kiến Quốc, mà cười cười nháy mắt với Tao Trư bên cạnh.

Tao Trư biết gã này lại đang có ý đồ gì.

Thế là hắn nhỏ giọng cảnh cáo: "Bàn tử, cậu tốt nhất đừng có làm bậy, nếu kinh động đám Hỏa Biểu Trùng kia, tất cả chúng ta đều phải chết ở đây đấy." Tao Trư tuy cũng rất muốn vào tòa Cửu Tầng Yêu Lâu kia để vơ vét đồ tùy táng, nhưng hắn càng muốn an toàn rời khỏi nơi này hơn.

Suy cho cùng, tiền đề để mang đồ tùy táng đi bán là phải sống sót rời khỏi mộ cổ.

Nếu chết rồi, không những chẳng được lợi lộc gì, mà còn lãng phí rất nhiều thời gian.

Bây giờ những người chơi top đầu có lẽ cũng đã đến nơi này.

Nếu mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở đây, tiến độ game khó

khăn lắm mới dẫn trước được, lại bị họ vượt qua mất. "Lão Hồ cậu yên tâm, tôi đảm bảo sẽ không làm bậy." Vương Khải Toàn vỗ ngực nói.

Hắn ra vẻ đảm bảo, nhưng ai cũng biết gã này căn bản không hề để lời dặn của Tao Trư vào tai.

Điều này khiến Tao Trư có chút cạn lời.

Xem ra lát nữa mình chỉ có thể để mắt đến gã mập này nhiều hơn.

Ở một bên khác, thấy bộ dạng gian manh của Vương Khải Toàn, cộng đồng mạng cũng bắt đầu lo lắng! 【Vãi chưởng ~ Gã mập chết tiệt này chắc chắn lại đang có ý đồ xấu rồi!】 【Đây là một tín hiệu nguy hiểm đấy!】 【Tôi có cảm giác, lát nữa hắn chắc chắn sẽ đi động vào đồ tùy táng trên mấy bộ xương, rồi đánh thức đám Hỏa Biểu Trùng, trong mấy bộ phim trước đây, đồng đội tạ không phải đều diễn như vậy sao?】 【Để cho an toàn, tôi đề nghị xử lý hắn luôn đi!】 【Ngu à?

Nổ súng ở đây sẽ kinh động đám Hỏa Biểu Trùng đó, dùng dao đi!】 【Dùng dao?

Chẳng lẽ mày định một nhát cứa cổ, rồi nói với hắn là bạn thân chết rồi?

Hít thở sâu vào?

Đau là chuyện bình thường?】 【Tôi nói tại sao phải giết hắn chứ?

Đánh ngất hắn đi là được rồi mà?】 .... "Giáo sư Trần, anh Hồ, mọi người mau nhìn... kia là cái gì vậy?" Ngay lúc mọi người đang nhìn Cửu Tầng Yêu Lâu thất thần, giọng của Tát Địch Bằng đột nhiên vang lên từ phía sau!

Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cậu ta đang dùng đèn pin soi

vào con mương phía trước yêu lâu.

Con mương đó được đào bao quanh yêu lâu, trông giống như con hào bảo vệ của các thành bang cổ đại.

Mà nơi Tát Địch Bằng đang dùng đèn pin soi vào lúc này, dường như có một đống bột màu trắng.

Mọi người đi tới nhìn kỹ đống bột màu trắng đó.

Trần giáo sư như ngộ ra điều gì, nói: "Hình dạng của đống bột này trông giống như một người, lẽ nào là những người bị Hỏa Biểu Trùng thiêu chết mà đồng chí Tiểu Hồ đã nói trước đây?" Lời này vừa nói ra, ánh mắt của những người khác lập tức lại nhìn về phía Tao Trư. "Không sai, người này chính là bị Hỏa Biểu Trùng tấn công." Tao Trư rất khẳng định gật đầu nói.

Đống bột màu trắng này không khác gì những gì hắn thấy trong đoạn ký ức.

Chương 146

Hắn có thể chắc chắn, đống bột màu trắng này chính là hài cốt của con người sau khi bị Hỏa Biểu Trùng tấn công.

Đúng lúc này, Tao Trư đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Hắn ngẩng đầu nhìn Dương Tuyết Lệ, rồi giả vờ quan tâm hỏi: "Cô Dương, tôi nhớ cô từng nói, đội thám hiểm của cha cô cũng đã đến đây, đúng không?" Dương Tuyết Lệ gật đầu: "Đúng vậy, trước khi mất tích, tín hiệu cuối cùng mà cha tôi và mọi người phát ra là ở vị trí này." Nghe vậy, trên mặt Tao Trư không khỏi lộ ra một vẻ tiếc nuối.

Sau đó, hắn lại dùng giọng điệu an ủi nói với Dương Tuyết Lệ: "Cô Dương, tôi nghĩ cô chắc cũng đã nhận ra, những bộ xương trắng mà chúng ta thấy dưới lòng sông ngầm trước đó, và tro cốt ở đây, rất có khả năng chính là..." "Tôi hiểu." Dương Tuyết Lệ mặt không biểu cảm ngắt lời Tao Trư: "Thực ra trong lòng tôi sớm đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi, nên anh không cần phải lo lắng cho tôi đâu." Nói thì nói vậy, nhưng khi Dương Tuyết Lệ vừa dứt lời, Tao Trư vẫn nhận được một thông báo tăng điểm hảo cảm: 【Điểm hảo cảm của Dương Tuyết Lệ đối với bạn +5】 Tuyệt vời ~ Lại một lúc tăng được 5 điểm hảo cảm.

Tao Trư vui mừng khôn xiết.

Hắn xem lại điểm hảo cảm của mình với Dương Tuyết Lệ.

Cộng cả những điểm tích lũy và bị trừ trước đó, hắn hiện đã thiết lập được mối quan hệ hảo cảm 18 điểm với Dương Tuyết Lệ!

Nếu mình có thể thể hiện tốt hơn nữa, ước chừng rất nhanh sẽ có thể lên được 20 điểm.

Cũng không biết sau khi đạt 20 điểm hảo cảm, mình có thể moi được chút thông tin gì về Ma Quốc từ miệng cô ta không.

Tao Trư bây giờ trong lòng có một cảm giác rất mãnh liệt.

Ma Quốc trong miệng Trần giáo sư, rất có khả năng chính là một phó bản ẩn.

Và điều kiện kích hoạt phó bản ẩn này, có xác suất rất lớn nằm trên người Dương Tuyết Lệ này. 【Vãi chưởng ~ Streamer vừa rồi là đang thả thính Dương Tuyết Lệ à?】 【Giả vờ quan tâm, kiếm điểm hảo cảm, tra nam!!!】 【Không hổ là người đàn ông 10 lần mỗi ngày, về phương diện đối phó phụ nữ, tôi xin gọi anh là mạnh nhất!】 【Tao Trư trâu bò!!!】 【Tường tôi không vịn, chỉ phục mỗi anh!】 【Nói chứ sau khi cày full 100 điểm hảo cảm với Dương Tuyết Lệ, có thể làm chuyện xấu hổ với cô ấy không.】 【Tôi nói cho các ông biết, Dương Tuyết Lệ này không đơn giản đâu, trước đây có mấy lão dê già ở chỗ Nhân Dân Lộ định giở trò với cô ấy, kết quả lại bị Dương Tuyết Lệ ba đấm hai đá hạ gục, gãy cả mấy cái xương sườn đấy.】 【Không thể nào?

Chẳng lẽ Dương Tuyết Lệ này còn biết võ công?】 【Chuyện này có gì lạ đâu?

Người ta là cháu ngoại của lão đại Bàn Sơn, chắc chắn cũng có vài ngón nghề chứ!】 【Nếu cô ta biết Tao Trư đang thả thính mình, có đánh cho Tao Trư một trận không nhỉ.】 【Yên tâm, phụ nữ đều thích bị thả thính, không thì tại sao họ miệng thì nói ghét tra nam, mà sau lưng lại cứ đổ cho tra nam?】 【Ha ha, người ta tra nam cứ đòi, họ không cho được à?】 Thấy Tao Trư thành công thả thính Dương Tuyết Lệ, cộng đồng mạng đều giơ ngón tay cái tán thưởng.

Đặc biệt là những lão dê già đã từng nếm mùi đau khổ trên người Dương Tuyết Lệ trước đây, lúc này càng khâm phục hắn sát đất.

Xem ra đối phó với loại phụ nữ mạnh mẽ này, vẫn phải dùng chiêu trò. ... "Giáo sư Trần, chúng ta phải vào tòa yêu lâu đó xem thử." "Tôi cảm thấy cuốn sổ tay chúng ta cần tìm, rất có khả năng ở trong yêu lâu." Dương Tuyết Lệ tuy rất lo lắng đám Hỏa Biều Trùng sẽ thức tỉnh, nhưng cô cũng không quên mục đích của chuyến đi này.

Cuốn sổ tay đó nhất định phải tìm được.

Nếu không, sau này trong sa mạc họ sẽ khó mà đi tiếp được. "Cô nói không sai, tôi cũng có cảm giác này." Trần giáo sư vẻ mặt nghiêm trọng gật đầu, rồi lại mở miệng nói: "Nhưng bên chúng ta đông người quá, nếu tất cả đều vào yêu lâu, có thể sẽ kinh động đến đám Hỏa Biều Trùng." Nói rồi, ông ta lại đưa mắt nhìn về phía Tao Trư.

Tao Trư hổ khu chấn động, đột nhiên có một cảm giác không lành.

Quả nhiên, vị giáo sư hói này lại giao cho hắn một nhiệm vụ mới: "Đồng chí Tiểu Hồ, đồng chí Tiểu Vương, hai người cùng tôi vào yêu lâu xem thử đi." "Những người còn lại ở lại đây, trong con mương này cũng có một số di tích yêu lâu bị vỡ!" "Mọi người có thể nghiên cứu một chút, nhưng nhất định phải chú ý an toàn." Phải nói rằng, sự sắp xếp này của Trần giáo sư quả thực là hợp lý nhất.

Để đại bộ phận ở lại bên ngoài yêu lâu, chỉ cử ba người vào yêu lâu tìm sổ tay.

Làm như vậy tuy hiệu suất sẽ thấp hơn một chút, nhưng an toàn! "Giáo sư Trần ông yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp các ông tìm được cuốn sổ tay đó!" Nghe tin mình được chọn vào yêu lâu tìm sổ tay, Vương Khải Toàn ngược lại vui mừng khôn xiết.

Hắn vốn còn đang nghĩ phải tìm cớ gì để vào yêu lâu xem thử, kết quả Trần giáo sư trực tiếp sắp xếp cho hắn luôn!

Đây quả thực là thần trợ công! "Vậy chúng ta tranh thủ thời gian,

bây giờ đi thôi." Tao Trư cũng không có ý kiến.

Hắn bây giờ chỉ một lòng muốn vun đắp quan hệ với Dương Tuyết Lệ.

Chương 147

Vào yêu lâu tìm sổ tay cũng là một lựa chọn không tồi.

Thế nhưng, ngay lúc mọi người vừa thương lượng xong đối sách, chuẩn bị tiến vào yêu lâu, Dương Tuyết Lệ lại đột nhiên đứng ra khỏi đám đông.

Cô nhìn Trần giáo sư nói: "Giáo sư, ông tuổi đã cao, hay là để tôi cùng anh Hồ và anh Vương vào yêu lâu đi!" "Ông cứ ở lại đây cùng mọi người khai quật di tích yêu lâu trong con mương này là được rồi!" Dương Tuyết Lệ trực tiếp đề nghị thay thế Trần giáo sư.

Trần giáo sư do dự một chút rồi nói: "Vậy được thôi, nhưng Tuyết Lệ, các cháu nhất định phải cẩn thận nhé ~" "Yên tâm đi giáo sư Trần, tôi sẽ cẩn thận." "Đi thôi, anh Vương." Dương Tuyết Lệ nghiêm túc gật đầu.

Cô chào Tao Trư một tiếng, sau đó liền nhẹ nhàng đi về phía tòa yêu lâu phía trước.

Tao Trư và Vương Khải Toàn nhìn nhau một cái, rồi cũng vội vàng đi theo. "Được rồi, mọi người cũng tranh thủ thời gian khai quật di tích yêu lâu trong con mương này đi, nhưng nhất định phải nhẹ tay, đừng gây ra tiếng động quá lớn." Sau khi ba người Tao Trư rời đi, Trần giáo sư cũng lập tức dẫn những người còn lại trong đội khảo cổ, bắt đầu công việc nghiên cứu trong con mương bên ngoài yêu lâu.

Con mương này tuy không bằng Cửu Tầng Yêu Lâu, nhưng cũng được xem là một phần của yêu lâu.

Bên trong cũng có rất nhiều di tích tàn tích, cũng đáng để nghiên cứu. ... 【Vãi chưởng ~ Cuối cùng cũng vào yêu lâu rồi!】 【Hóng ing!!!】 【Tôi còn tưởng Tao Trư không dám vào yêu lâu chứ!】

【Haha ~ Streamer của chúng ta đâu phải Chu tỷ, không có nhiều trò mèo, chắc chắn sẽ vào yêu lâu.】【Cũng không biết Tao Trư có tìm được cuốn sổ tay đó không.】【Tôi nghe nói Đại Tư Mã cũng đã thuận lợi qua được sông ngầm rồi, hiện đang trên đường tới yêu lâu!】【Tiểu Đoàn Đoàn hình như cũng sắp tới rồi...】【Mẹ ơi ~ Nhiều streamer top đầu tụ tập ở Cửu Tầng Yêu Lâu, xem ra một cuộc cạnh tranh khốc liệt là không thể tránh khỏi rồi.】【Anh nói thừa à?

Cuốn sổ tay đó chính là một tấm bản đồ, chỉ cần tìm được nó là tương đương với việc hoàn thành một nửa cốt truyện chính, cạnh tranh đương nhiên là khốc liệt rồi!】【Nghe nói tác giả game đã ra thông báo rồi, ai là người đầu tiên thông quan cốt truyện Tinh Tuyệt Cổ Thành sẽ nhận được 10 triệu tiền thưởng!】【Đó là phải đạt xếp hạng S mới được, xếp hạng A thì chỉ có 5 triệu thôi!】【Có 5 triệu là đủ rồi, đừng quên, mấy streamer top đầu còn ký hợp đồng thông quan với công ty Chim Cánh Cụt nữa, ai có thể mở khóa cốt truyện mới đầu tiên còn nhận được phần thưởng thông quan hậu hĩnh nữa!】【Đúng vậy, bây giờ ai có tiến độ game cao hơn thì người đó sẽ được ăn miếng bánh đầu tiên, những người còn lại có khi canh cũng chẳng có mà húp.】Cùng với việc Tao Trư tiến vào Cửu Tầng Yêu Lâu, không khí trong phòng livestream cũng bắt đầu trở nên căng thẳng.

Mọi người đều tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào màn hình, không dám rời mắt nửa giây, sợ sẽ bỏ lỡ cảnh tượng đặc sắc nào đó.
...

Trong game, sau khi tiến vào yêu lâu, Tao Trư cuối cùng cũng thấy được tình hình bên trong.

Tuy Trần giáo sư nói tòa yêu lâu này là lăng mộ của các đời quân vương Ma Quốc, tương đương với một ngôi mộ cổ, nhưng bố cục kết cấu bên trong lại giống như nhà sàn trong các trại cổ.

Không những không có chút trang nghiêm và xa hoa nào của một ngôi mộ cổ quân vương, thậm chí trông còn có chút tồi tàn.

Nếu không phải vì trong lầu treo rất nhiều xương cốt thi thể, và còn có hàng ngàn vạn Hỏa Biều Trùng đang trú ngụ, Tao Trư còn tưởng mình đã vào một tòa nhà sàn sắp bỏ hoang rồi.

Ba người tìm kiếm một lúc ở tầng dưới cùng của yêu lâu, phát hiện không có gì khả nghi, liền từ từ đi lên tầng hai.

Xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có tiếng đập cánh khe khẽ của Hỏa Biều Trùng vang vọng trong lầu, như tiếng thở hổn hển của quỷ mị, không ngừng khuấy động tâm trí của mọi người.

Tao Trư cẩn thận nhìn quanh, hắn phát hiện trên một bộ hài cốt cách mình không xa, đang có rất nhiều Hỏa Biều Trùng trú ngụ.

Trong đó có một vài con Hỏa Biều Trùng còn đang từ từ bò trên hài cốt, trông không giống đang ngủ.

Nhưng điều khiến Tao Trư cảm thấy kỳ lạ là, những con Hỏa Biều Trùng đang bò này dường như không để ý đến sự hiện diện của họ trong yêu lâu.

Cảm giác giống như chúng đang mộng du!

Tuy cơ thể đang di chuyển, nhưng đầu óc không hề tỉnh táo. "Ực ~" Tao Trư không nhịn được nuốt nước bọt.

Hắn bây giờ căng thẳng vô cùng, cảm giác như tim mình sắp nhảy ra ngoài.

Lúc này, Dương Tuyết Lệ đi ở phía trước đột nhiên quay đầu lại ra hiệu cho hắn.

Tao Trư hiểu ra.

Dương Tuyết Lệ muốn hắn đi sang phía bên kia của yêu lâu xem

thử, để cô và Vương Khải Toàn tiếp tục tìm ở đây.

Ba người chia nhau hành động, như vậy mới không lãng phí thời gian!

Chương 148

Tao Trư gật đầu, quả quyết đồng ý với đề nghị của Dương Tuyết Lệ.

Bầu không khí trong tòa yêu lâu này quá quỷ dị, cảm giác như đang chơi trốn tìm với tử thần vậy.

Hắn bây giờ chỉ muốn mau chóng tìm được cuốn sổ tay đó, rồi rời khỏi đây.

Sau khi Dương Tuyết Lệ đi, Tao Trư và Vương Khải Toàn liền tiếp tục tìm kiếm ở tầng hai.

So với tầng một không có gì cả, tầng hai rõ ràng có nhiều thi thể hơn.

Đương nhiên, số lượng Hỏa Biểu Trùng cũng nhiều hơn.

Tao Trư không dám lên tiếng.

Hắn bước trên sàn lầu, cẩn thận luồn lách giữa những thi thể này, đồng thời ánh mắt không ngừng quét xung quanh, hy vọng có thể mau chóng tìm thấy cuốn sổ tay đó.

Vương Khải Toàn bên kia cũng vậy.

Nhưng hắn không phải đang tìm sổ tay, mà là đang tìm những thứ có giá trị khác.

Đúng lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên phát hiện sau một cây cột của yêu lâu hình như có một đống gì đó.

Trên đó không có Hỏa Biểu Trùng.

Hắn tò mò đi qua xem thử, phát hiện đống đó lại là một bộ thi thể của phụ nữ.

Tại sao lại nói là phụ nữ?

Bởi vì tóc của thi thể này vẫn còn trên hộp sọ.

Tóc rất dài, còn được tết bím.

Hơn nữa, quần áo trên người cô ta cũng là loại áo choàng dài kiểu nữ. "Chậc ~ Ta còn tưởng là thứ gì chứ?

Hóa ra là một bộ thi thể." Vương Khải Toàn có chút thất vọng lắc đầu, định đi nơi khác xem thử.

Thế nhưng, ngay lúc quay người rời đi, khóe mắt của hắn lại đột nhiên liếc thấy một sợi dây chuyền ngọc thạch.

Nó đang đeo trên cổ của thi thể nữ kia. "Có hàng?" Vương Khải Toàn mừng rỡ.

Hắn trước tiên quay đầu lại nhìn về phía Dương Tuyết Lệ, thấy cô ta vẫn chưa quay lại, liền lập tức cúi người ngồi xuống, đưa tay lấy sợi dây chuyền trên cổ thi thể nữ kia xuống.

Sợi dây chuyền này được quấn đầy ngọc thạch và mã não, tuy tay nghề có chút thô ráp, nhưng chất liệu thì đầy đủ.

Cầm trên tay khá nặng. "Hê hê hê ~ Đây là đồ tốt đây." Vương Khải Toàn tham lam cười một tiếng, định cất sợi dây chuyền này vào lòng.

Nào ngờ lúc này, Tao Trư cũng mò tới.

Hắn nhỏ giọng hỏi: "Bàn tử, cậu vừa tìm được cái gì thế?

Là sổ tay à?" "Không phải sổ tay, nhưng cũng là đồ tốt, cậu xem..." Vương Khải Toàn đưa tay lấy sợi dây chuyền đó ra.

Tao Trư ghé sát vào xem, một dòng thông tin vật phẩm đột nhiên hiện ra: 【Vật phẩm: Dây chuyền của nô lệ Ma Quốc】 【Giá trị: 2000Y】 【Giới thiệu vật phẩm: Các đời Quỷ Mẫu của Ma Quốc sẽ

dùng phụ nữ để tiến hành tế sống, và những người phụ nữ bị đem đi tế lễ này, trên người đều sẽ đeo một số dây chuyền ngọc thạch có tay nghề thô ráp, Quỷ Mẫu cho rằng những người phụ nữ này bị đem đi tế lễ, trong lòng chắc chắn sẽ có oán khí nồng đậm, mà ngọc thạch lại có thể phong ấn oán khí trên người họ, vì vậy bị xem là vật không may mắn】 Vãi chưởng!

Sợi dây chuyền ngọc thạch này tuy có chút giá trị, nhưng giới thiệu vật phẩm này cũng quá tàn nhẫn rồi đi?

Chương 149

Dùng phụ nữ để tế sống, còn dùng ngọc thạch phong ấn oán khí trên người họ.

Đây là muốn họ sau khi chết ngay cả linh hồn cũng không được yên ổn à! "Thế nào lão Hồ?

Món này chắc chắn rất có giá trị nhỉ?" Vương Khải Toàn vẻ mặt đắc ý cười nói: "Đây coi như là khởi đầu thuận lợi, cậu xem tòa yêu lâu này lớn như vậy, tôi đoán còn có thể tìm được nhiều đồ tốt hơn nữa." Nói đến đây, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Trần giáo sư và những người khác đang đào mương ở xa, rồi lại tiếp tục nhỏ giọng nói với Tao Trư: "Nhưng những thứ này tuyệt đối không thể để cho đám người của đội khảo cổ phát hiện!" "Không thì chắc chắn sẽ bị họ sung công!" "Đúng rồi, lát nữa nếu tìm được nhiều đồ, cậu cũng phải giấu một ít đi đấy!" "Anh em mình cùng nhau phát tài, không thể cái gì cũng để tôi giấu hết được chứ?" Nghe những lời này của Vương Khải Toàn, Tao Trư cũng lập tức động lòng.

Tòa yêu lâu này tuy nguy cơ tứ phía, nhưng đồng thời cũng là một kho báu lớn.

Một sợi dây chuyền ngọc thạch của nô lệ đã có giá 2000Y rồi.

Nếu họ có thể tìm được thêm một số thứ ở đây, thu hoạch chắc chắn sẽ không nhỏ.

Mình sắp phải vào sa mạc rồi, trong Tinh Tuyệt Cổ Thành kia còn không biết có nguy hiểm gì!

Nếu có thể kiếm thêm chút tiền mua trang bị bổ sung, hình như cũng không tệ!

Nghĩ đến đây, Tao Trư liền vui vẻ đồng ý với đề nghị của Vương Khải Toàn: "Bàn tử, tôi cho phép cậu vơ vét đồ, nhưng nếu tìm được cuốn sổ tay đó, nhất định phải nhớ nói cho tôi biết." "Còn nữa, những thứ tìm được trước khi rời đi phải đưa hết cho tôi, tôi đem đi bán, biết chưa?" Vương Khải Toàn gian xảo cười: "Yên tâm, đầu óc cậu linh hoạt hơn tôi, tôi chắc chắn sẽ giao cho cậu đi bán!" "Được, vậy chúng ta bắt đầu hành động ngay đi!" "Hê hê, tôi đang đợi câu này của cậu đấy!" Hai người ăn nhịp với nhau, sau đó lập tức bắt đầu vơ vét trong tòa yêu lâu này.

Nào là mảnh ngọc rơi ở góc tường, rồi dây chuyền, trang sức trên người những thi thể kia.

Bất cứ thứ gì có thể lấy được, đều bị hai người họ lột sạch.

Đương nhiên, hai người họ cũng không phải kẻ ngốc.

Những thi thể bị Hỏa Biểu Trùng chiếm giữ, và những nơi có nhiều Hỏa Biểu Trùng, họ không động vào.

Không lâu sau, Tao Trư bên này đã thu hoạch được đầy một túi đồ tùy táng, đa số là ngọc bội, dây chuyền các loại.

Hắn ước tính sơ bộ, nếu đem những thứ này ra ngoài bán, ít nhất có thể thu về 50000Y!

Đây còn chưa tính thu hoạch của Vương Khải Toàn!

Lần này, phát tài to rồi!!! .....

Thấy Tao Trư lại dám lục lọi đồ bồi táng trong Cửu Trọng Yêu Lâu, cư dân mạng trong phòng livestream đều chết lặng. 【Vãi~ Phiêu ca đi đến đâu cũng nghĩ đến chuyện chôm chỉa đồ mang đi à!】 【Cậu ta không sợ kinh động lũ Hỏa Biểu Trùng kia sao?】 【Ha ha~ Đây gọi là giàu sang tìm trong hiểm nguy, nếu chuyến này mà về được thuận lợi, Phiêu ca ít nhất cũng kiếm được 100.000 tiền game đấy!】

【Hít~ Mười vạn tiền game, mua được bao nhiêu trang bị.】【Đúng vậy, chỉ tiếc là đồ trong phó bản không thể nhận được lần thứ hai, nếu không thì nơi này đúng là thánh địa cày tiền rồi!】【Một lần cũng tốt, lần sau tôi mà đến đây, cũng phải vơ vét chút gì đó mang đi.】【Tôi cũng vậy...】【+1】Bình luận liên tục trôi qua.

Mọi người đều không ngờ rằng Tao Trư lại dám lục lọi đồ đạc ở một nơi có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Gan lớn thật!

Nhưng đồng thời, một số cư dân mạng nhanh trí đã nghĩ ra con đường làm giàu cho mình...

Trong game, sau một hồi tìm kiếm, Tao Trư đã cùng Vương Khải Toàn lên đến tầng cao nhất của Cửu Trọng Yêu Lâu.

Lúc này, ba lô của cậu đã đầy ắp, Vương Khải Toàn cũng vậy.

Hai người nhìn nhau, khóe miệng không kìm được nhếch lên.

Ngay lúc này, Tao Trư đột nhiên phát hiện tầng cao nhất của Cửu Trọng Yêu Lâu lại không có một con Hỏa Biểu Trùng nào, thậm chí cả thi thể bồi táng cũng không có.

Cả tầng lầu trống không, giống như một căn phòng chưa bắt đầu trang trí.

Không đúng, cũng không thể nói là không có gì.

Vì ở chính giữa tầng lầu, có một chiếc bàn dài đặt trơ trọi, trên đó dường như có để vài thứ.

Chương 150

Vì không có Hỏa Biểu Trùng ở gần nên ánh sáng ở tầng này tối hơn mấy tầng dưới rất nhiều.

Tao Trư không nhìn rõ trên bàn gỗ đặt thứ gì, bèn cùng Vương Khải Toàn cẩn thận lần mò lại gần.

Đến gần nhìn kỹ, Tao Trư mới phát hiện ra, trên bàn gỗ này cũng có một thi thể nữ.

Chỉ có điều, thi thể nữ này khác với những thi thể khác trong yêu lâu.

Bà ta mặc một chiếc áo choàng dài màu đen, da dẻ tuy đã nhăn nheo nhưng chưa hoàn toàn thối rữa.

Cả thi thể cho người ta cảm giác như vừa mới chết không lâu.

Điều kỳ dị hơn là, thi thể nữ này không những không có mùi hôi thối mà còn thoang thoảng một mùi hương tựa như gỗ đàn hương.

Quá kỳ lạ! "Bố cục của tầng này kỳ quái như vậy, biết đâu cuốn sổ tay ở ngay đây..." Sự việc bất thường ắt có yêu ma, Tao Trư cảm thấy cuốn sổ tay mà đội khảo cổ muốn tìm rất có thể được giấu ở đây, thậm chí có thể ở ngay trên người thi thể này. "Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta mau ra tay thôi..." Vương Khải Toàn bên cạnh đã có chút không chờ nổi.

Nhưng anh ta không phải muốn tìm sổ tay gì, mà là muốn xem trên người thi thể nữ này có trang sức gì đáng giá không. "Cậu cẩn thận chút, tôi canh gác cho." Tao Trư khẽ gật đầu, ra hiệu cho Vương Khải Toàn chú ý, đừng gây ra động tĩnh quá lớn.

Hiển nhiên Vương Khải Toàn biết chừng mực.

Anh ta đưa tay vén áo choàng đen trên người thi thể nữ, rồi cẩn thận bắt đầu lục lọi bên trong.

Còn Tao Trư thì cảnh giác quan sát động tĩnh trong tầng lầu, một là để phòng Dương Tuyết Lệ đột nhiên đi lên, hai là cậu muốn xem trong tầng này còn có thứ gì khác không. "Vãi~ lão Hồ..." lúc này, Vương Khải Toàn đang lục lọi thi thể nữ đột nhiên khẽ gọi.

Tao Trư quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Khải Toàn mặt mày kinh hãi nhìn chằm chằm vào thi thể nữ đó rồi nói: "Lão Hồ, cái... cái xác này hình như mắt vừa chớp một cái..." "Cái gì chớp một cái?" "Là... là có thứ gì đó đột nhiên sáng lên trong con ngươi của bà ta." "Ông nhìn nhầm rồi phải không?" Nghe Vương Khải Toàn nói, Tao Trư cũng cúi đầu nhìn vào mắt thi thể nữ.

Cậu nhớ là mắt của thi thể này đã sớm không còn nữa, dù sao nhãn cầu cũng là cơ quan chứa nhiều nước nhất trong cơ thể người, là nơi thối rữa đầu tiên của thi thể.

Không có nhãn cầu cũng rất bình thường!

Tuy nhiên, khi cậu nhìn lại thi thể nữ lần nữa, khuôn mặt của bà ta lại đột ngột quay sang.

Cùng lúc đó, cặp nhãn cầu vốn đã biến mất trong hốc mắt bà ta lại hiện ra, đồng thời lóe lên một tia sáng đỏ yêu dị, tựa như đồng tử của yêu ma. "Vãi chưởng~" Tao Trư bị dọa đến mức ngã sõng soài trên đất. "Phập phập phập phập..." Có lẽ động tĩnh ở đây đã kinh động đến lũ Hỏa Biều Trùng đang nghỉ ngơi trong yêu lâu.

Khi Tao Trư ngã xuống đất, toàn bộ Hỏa Biều Trùng trong Cửu Trọng Yêu Lâu cũng bắt đầu từ từ tỉnh lại.

Vô số đốm sáng xanh lam như đèn ảo ảnh bắt đầu nhấp nháy không ngừng.

Ánh sáng xanh nhuộm cả tòa yêu lâu, thậm chí cả hang động thành một màu xanh lam quỷ dị.

Giáo sư Trần đang khai quật nghiên cứu dưới hào nước thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi... "Thôi rồi, mau chạy..." Tao Trư thầm nghĩ không ổn, đứng dậy bỏ chạy.

Vương Khải Toàn cũng không kịp tiếp tục lục lọi đồ trên người thi thể nữ nữa, vội vàng đuổi theo.

Chương 151

Hai người chạy như bay đến cầu thang, đang định men theo cầu thang xuống lầu.

Nhưng đúng lúc này, bước chân của Tao Trư lại đột ngột dừng lại. "Lão Hồ, ông làm gì vậy?

Lũ Hỏa Biểu Trùng sắp tỉnh lại rồi, mau lên..." Vương Khải Toàn còn chưa nói hết câu, cả người cũng sững sờ ở cửa cầu thang như Tao Trư.

Bởi vì anh ta phát hiện, dưới cầu thang lúc này lại có một người đang cúi đầu đứng đó.

Người đó khoác một chiếc áo choàng đen sang trọng, đầu cũng bị mũ trùm che kín, không nhìn rõ mặt.

Nhưng xét theo dáng người, hẳn là một phụ nữ. "..." Tao Trư và Vương Khải Toàn dường như cùng lúc nghĩ đến điều gì đó.

Hai người bất giác quay đầu lại nhìn, kết quả lại thấy chiếc bàn gỗ lúc này đã trống không.

Thi thể nữ lúc nãy còn nằm trên đó đã biến mất. "Chẳng lẽ..." Hai người bất giác nuốt nước bọt, rồi lại quay đầu nhìn xuống dưới cầu thang.

Lúc này, người đứng dưới cầu thang cũng từ từ ngẩng cái đầu đang cúi lên.

Đó là một khuôn mặt phụ nữ cực kỳ yêu diễm.

Tuy trang điểm đậm nhưng không hề có chút trần tục nào, thậm chí còn mang một cảm giác cao cao tại thượng.

Tao Trư và Vương Khải Toàn đều ngây người.

Họ nhớ rõ ràng khuôn mặt của thi thể nữ trên bàn gỗ đã khô héo và đen sạm đi rồi mà.

Sao bây giờ lại trở nên yêu diễm thế này?

Gặp ma rồi sao?

Hai người nhìn đến ngẩn ngơ.

Kết quả, giây tiếp theo, mắt của người phụ nữ lại lóe lên một tia sáng đỏ.

Khuôn mặt của bà ta bắt đầu thối rữa nhanh chóng, trong nháy mắt lại biến thành một gương mặt da đen nhăn nheo đáng sợ.

Ầm!!!

Giây tiếp theo!

Tao Trư và Vương Khải Toàn đột nhiên bừng tỉnh.

Hai người nhìn quanh bốn phía, phát hiện mình lúc này vẫn đang đứng trước chiếc bàn gỗ kia.

Mà thi thể nữ cũng đang nằm bất động trên bàn, chưa từng rời đi.

Thì ra tất cả những gì lúc nãy đều là ảo giác.

Tao Trư lúc này đã sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Cậu không ngờ game này lại còn có thể khiến người ta sinh ra ảo giác!

Quá đáng sợ!!! "Vo ve vo ve..." Không kịp nghĩ nhiều, lũ Hỏa Biểu Trùng ở tầng dưới đã lục tục bay lên tầng cao nhất.

Chương 152

Đồng thời, tiếng của Dương Tuyết Lệ và giáo sư Trần cũng vọng lên từ dưới yêu lâu: "Anh Hồ, mau chạy..." "Anh Hồ, anh Vương, hai người mau xuống đi..." "Đồng chí Hồ nhỏ..." ... 【Lúc nãy là sao vậy?

Tại sao thi thể nữ kia lúc thì sống lại, lúc thì lại nằm trên bàn, chuyển cảnh nhanh quá vậy?】 【Đồ ngốc, không phải thi thể nữ sống lại, mà là Tao Trư lúc nãy bị rơi vào ảo giác.】 【Cái gì?

Ảo giác?

Game này còn có thể làm người chơi sinh ra ảo giác?

Làm thật quá rồi đấy?】 【Chờ đã~ Tao Trư bắt đầu rơi vào ảo giác từ lúc nào vậy, sao tôi không phản ứng kịp gì cả.】 【Trời ạ~ Ngay cả người chơi cũng không biết mình rơi vào ảo giác từ lúc nào, đáng sợ quá!】 【Tôi nghĩ chắc là mắt của thi thể nữ có vấn đề, Tao Trư bắt đầu sinh ra ảo giác sau khi nhìn thấy mắt thi thể nữ phát sáng.】 【Đúng đúng đúng... tôi lúc nãy cũng để ý, mắt của thi thể nữ lúc nãy đột nhiên lóe lên một tia sáng đỏ, tôi còn tưởng màn hình của mình bị chớp nữa chứ!】 【Mắt phát ra ánh sáng đỏ?

Chẳng lẽ là Sharingan trong truyền thuyết?

Vãi, Tao Trư lúc nãy không phải bị dính Tsukuyomi rồi chứ?】 【Tsukuyomi mẹ mày à, mày tưởng Tao Trư là Kakashi à?

Đây là Tinh Tuyệt Cổ Thành, không phải Naruto...】 【Sasuke!!! (đầu chó)】 【???】 ...Phòng livestream của Tao Trư lúc này đã hoàn toàn bùng nổ.

Cư dân mạng điên cuồng gửi bình luận.

Mọi người đều không ngờ rằng, những hình ảnh mà Tao Trư vừa

thấy lại chỉ là ảo giác.

Game này làm chân thực quá.

Không đúng!!!

Đây đã không còn là một tựa game đơn giản nữa!

Mà là công nghệ đen chính hiệu! ... "Lão Hồ, làm sao bây giờ?

Lũ Hỏa Biểu Trùng bay lên rồi..." Tao Trư định dẫn Vương Khải Toàn chạy trốn theo lối cầu thang, nào ngờ trong cầu thang đã bắt đầu có Hỏa Biểu Trùng bay lên.

Lũ Hỏa Biểu Trùng đó chỉ cần chạm vào là có thể khiến người ta tan thành tro bụi.

Tao Trư không dám mạo hiểm xông qua, bèn lập tức dẫn Vương Khải Toàn chạy sang phía bên kia của tầng lầu.

Lúc này, Tao Trư đột nhiên phát hiện trên tầng thượng có một sợi dây thừng dường như có thể trượt thẳng xuống hào nước bên dưới.

Trên sợi dây thừng đó treo mấy dải vải giống như cờ tam giác, cũng không biết dùng để làm gì.

Nhưng lúc này, Tao Trư cũng không quản được nhiều như vậy nữa. "Bàn tử, mấy sợi dây này có thể trượt xuống được, nhưng phải đi từng người một, nếu không dây có thể sẽ đứt..." Tao Trư nhìn Vương Khải Toàn nói.

Vương Khải Toàn lúc này cũng đã nhìn thấy sợi dây có thể trượt xuống đất.

Anh ta không chút do dự nói: "Vậy ông còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau trượt xuống đi." Tao Trư sững sờ: "Vậy còn cậu?" Vương Khải Toàn cười khổ nói: "Tôi nặng quá, ông trượt xuống trước thì an

toàn hơn, lỡ như tôi làm đứt dây thì chẳng phải cả hai chúng ta đều phải chết ở đây sao?" "Bàn tử..." Tao Trư biết Vương Khải Toàn muốn nhường cơ hội sống cho mình.

Trong lòng cậu vô cùng cảm động.

Nhưng lúc này thời gian gấp gáp, cậu cũng không kịp nói những lời từ biệt sến sẩm với Vương Khải Toàn, quay người nắm lấy sợi dây rồi trượt xuống.

Chương 153

Vì trong tay không có ròng rọc, lòng bàn tay của Tao Trư bị sợi dây ma sát đến tróc cả một lớp da.

Cơn đau dữ dội khiến cậu nghiến chặt răng. "Vù~" "Vo ve vo ve~" Lúc này, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng gió rít dữ dội, đồng thời còn kèm theo tiếng đập cánh của Hỏa Biểu Trùng.

Tao Trư quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hỏa Biểu Trùng trong yêu lâu lúc này đang dần dần tỉnh lại.

Một số con đang bay về phía hào nước nơi giáo sư Trần và những người khác đang ở, nhưng phần lớn đã nhanh chóng xông lên tầng thượng. "A a a a..." Ngay lúc này, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng la hét thảm thiết của Bàn tử.

Tao Trư biết Vương Khải Toàn đã bị Hỏa Biểu Trùng thiêu chết.

Thật lòng mà nói, đối với NPC Bàn tử này, trong lòng cậu thực sự có rất nhiều cảm xúc.

Trên suốt chặng đường, anh ta đều rất nghe lời mình, mình bảo anh ta làm gì, anh ta đều làm theo không chút nghi ngờ.

Đặc biệt là lúc nãy, trong tình huống biết rõ người ở lại sẽ chết, anh ta vẫn nhường cơ hội sống cho mình không chút do dự.

Tình nghĩa này khiến cậu không khỏi cay khóe mắt.

Dù trong cuộc sống thực, cậu cũng có rất nhiều bạn bè!

Nhưng trong lòng cậu rất rõ, những người bạn đó đều là bạn bè xã giao, bạn trên bàn nhậu.

Bây giờ cậu sống sung túc, nhà có tiền, họ có thể còn xưng huynh

gọi đệ với cậu.

Nhưng nếu cậu phá sản, hoặc gặp biến cố lớn, tám phần mười những người đó sẽ biến mất.

Trong lúc suy nghĩ, Tao Trư đã theo sợi dây trượt xuống hào nước.

Vì không có dụng cụ ròng rọc, cậu không kịp hãm tốc độ trượt xuống của mình, đâm thẳng đầu vào thành hào!

Máu tươi lập tức chảy ra từ đầu cậu, đồng thời kèm theo một trận choáng váng. "Anh Hồ, mau chạy đi..." "Anh Hồ..." "Đồng chí Hồ nhỏ, mau lên đây..." Dương Tuyết Lệ và những người khác trong đội khảo cổ vẫn đang hô hoán ở đằng xa.

Nhưng lúc này, Tao Trư lại đột nhiên nghĩ thông suốt một chuyện.

Cậu không lập tức chạy về phía đội khảo cổ, mà gắng gượng đứng dậy từ mặt đất, rồi từ từ quay người lại, ánh mắt quyết liệt nhìn về phía Cửu Trọng Yêu Lâu đã rực sáng ánh xanh.

Lúc này, hai tay và đầu của Tao Trư đã đầy máu nhớp nháp.

Có lẽ vì máu tươi làm mờ mắt, nên màn hình trong phòng livestream của cậu lúc này cũng đã biến thành một màu đỏ như máu. 【Phiêu ca định làm gì vậy?

Sao cậu ta không chạy?】 【Không biết nữa, chẳng lẽ bị đập đầu choáng váng rồi?】 【Vãi~ Cậu ta không phải định liều mạng với lũ Hỏa Biều Trùng đó chứ?】 【Không phải chứ?

Lũ Hỏa Biều Trùng đó chỉ cần chạm vào là tan thành tro bụi, cậu ta đi lên đó là tìm chết mà!】 【Chẳng lẽ cậu ta lại muốn ra vẻ nữa rồi?】 【Tôi biết rồi, cậu ta chắc chắn định dùng máu Kỳ Lân...】 【Nhưng máu Kỳ Lân là đạo cụ trừ tà, có đối phó được với lũ Hỏa Biều Trùng này không?】 Cư dân mạng lúc này đều không biết Tao Trư rốt cuộc muốn làm gì, chỉ có thể phỏng đoán trong phòng

livestream.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Tao Trư lại hiên ngang quyết đoán bước về phía Cửu Trọng Yêu Lâu.

Không đúng, chính xác mà nói, cậu không phải đang đi về phía yêu lâu, mà là đang giang rộng hai tay đón lấy những con Hỏa Biều Trùng đang lao tới.

Cho đến khoảnh khắc này, cư dân mạng mới nhận ra, thì ra Tao Trư muốn điềm nhiên đối mặt với cái chết.

Nhưng tại sao cậu lại làm vậy?

Phải biết rằng, hiện tại rất nhiều người chơi hàng đầu và streamer kỹ thuật cũng đã đến Cửu Trọng Yêu Lâu như cậu.

Chương 154

Nếu lần này cậu chết, vị trí số một về tiến độ game có thể sẽ phải nhường cho người khác!

Ngay khi mọi người đang băn khoăn khó hiểu, trong phòng livestream đột nhiên vang lên một giọng nói: "Bàn tử... lần sau, tôi nhất định sẽ đưa cậu sống sót rời khỏi đây..." Tiếng nói vừa dứt, thân thể của Tao Trư cũng bùng cháy dưới sự tấn công của Hỏa Biểu Trùng.

Phòng livestream lại một lần nữa chìm vào bóng tối.

Thông báo tử vong xuất hiện: 【Nhân vật đã tử vong】 【Nhiệm vụ game thất bại, mời bạn cố gắng hơn...】 ...

Yên tĩnh.

Yên tĩnh như chết...

Khi Tao Trư bị Hỏa Biểu Trùng đá văng khỏi game, phòng livestream của cậu cũng lập tức chìm vào im lặng.

Không một bình luận nào xuất hiện nữa.

Mấy triệu cư dân mạng như thể biến mất trong chốc lát.

Mãi một lúc sau, mới lại có người bắt đầu lên tiếng: 【Vãi~ Câu nói vừa rồi của Phiêu ca ngầu quá, quá đỉnh!】 【Ha ha~ Phiêu ca cháy lên rồi, mọi người mau spam tên lửa đi!】 【Mẹ kiếp, tôi còn tưởng cậu ta vừa rồi định buông xuôi, hóa ra là cậu ta muốn chơi lại cốt truyện một lần nữa, để đưa Vương Khải Toàn sống sót ra khỏi yêu lâu!】 【Không ngờ có ngày Phiêu ca cũng cháy lên như vậy!】 【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Vương Khải Toàn đó thật sự rất tốt, lúc nãy nếu không phải anh ta nhường cơ hội sống, người bị thiêu

chết trong yêu lâu đã là Tao Trư rồi.】【Đúng vậy, xã hội bây giờ, người trọng tình trọng nghĩa như vậy không còn nữa rồi.】【Nếu Bàn tử này là anh em của tôi, tôi nguyện ý đập gãy xương sườn của mình để hầm canh cho anh ấy uống.】【Vậy chẳng phải anh ta càng mập hơn sao?】【...】...Bình luận của mọi người bắt đầu mọc lên như nấm sau mưa trong phòng livestream, và ngày càng nhiều hơn.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều bị màn thể hiện vừa rồi của Tao Trư và câu nói trước khi chết của cậu làm cho bùng cháy.

Cư dân mạng điên cuồng hò hét.

Tên lửa lớn, lễ hội trong phòng livestream cũng bắt đầu xuất hiện không ngớt.

Những phần thưởng nhỏ như xe đua, kẹo mút thì càng không cần phải nói.

Trong chốc lát, số tiền thưởng mà Tao Trư nhận được đã vượt qua một triệu.

Và con số này vẫn đang không ngừng tăng lên.

Thấy cảnh này, Tiểu Linh Mẫn vốn còn định mắng Tao Trư lãng phí một lần cốt truyện game, lúc này mới nguôi ngoai một chút.

Nhưng cô vẫn vội vàng chạy đến phòng chơi game của Tao Trư. "Vợ?

Sao em lại đến đây?" Tao Trư lúc này đang uống nước, thấy Tiểu Linh Mẫn bước vào, liền giật mình.

Tiểu Linh Mẫn chống hai tay bên hông, tức giận nói: "Anh giấu cũng kỹ quá nhỉ, bây giờ còn học được cách khuấy động cảm xúc của cư dân mạng, lừa họ tặng quà nữa!" Tao Trư hơi sững người: "Lừa cư dân mạng tặng quà?

Anh đâu có..." Tiểu Linh Mẫn chỉ vào máy tính bên cạnh Tao Trư: "Anh tự đi mà xem, cư dân mạng đều bị màn thể hiện vừa rồi của anh làm cảm động, bây giờ đang điên cuồng tặng quà cho anh đấy!" "..." Nghe Tiểu Linh Mẫn nhắc nhở, Tao Trư mới lật đật chạy đến trước máy tính kiểm tra số tiền thưởng ở hậu trường.

Kết quả không xem thì thôi, xem xong giật cả mình.

Tổng số tiền thưởng trong phòng livestream của cậu hôm nay đã vượt qua 2 triệu, nhưng phần lớn đều là vừa mới được tặng.

Tao Trư lại liếc nhìn bình luận của cư dân mạng, phát hiện họ lúc này đều đang bàn về màn hi sinh hào hiệp của mình lúc trước. "Vãi~ Lúc nãy mình chỉ là bốc đồng thôi, không ngờ phản ứng của cư dân mạng lại mạnh mẽ như vậy!" Tao Trư gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói.

Tiểu Linh Mẫn nghe xong, lập tức nổi giận: "Anh nói gì?

Anh lúc nãy chỉ là bốc đồng?

Anh có nghĩ đến tiền thưởng cho người đầu tiên thông quan là bao nhiêu không?

Nếu lần này tiến độ game của anh không giữ được, số tiền thưởng đó sẽ bị người khác cướp mất đấy." Cô vốn tưởng Tao Trư làm vậy để lừa tiền thưởng của cư dân mạng, nên mới diễn một màn trong game.

Chương 155

Ai ngờ, tên này lúc nãy chỉ là bốc đồng.

May mà cảm xúc của đám cư dân mạng bị khuấy động lên, nếu không phen này lỗ nặng rồi!

Nghĩ đến đây, trong mắt Tiểu Linh Mẫn lập tức lộ ra vẻ tức giận.

Tao Trư trong lòng lạnh toát, vội vàng giải thích: "Vợ, em đừng giận, anh vừa mới đùa với em thôi!

Thật ra anh cảm thấy Vương Khải Toàn có thể là một nhân vật cốt truyện quan trọng!

Nếu anh ta chết, độ khó của các cửa ải tiếp theo có thể sẽ lớn hơn.

Hơn nữa lúc đó anh đã bị thương nặng rồi, cho dù có thể rời khỏi yêu lâu, cũng tuyệt đối không chạy thoát khỏi sự truy đuổi của lũ Hỏa Biều Trùng.

Cho nên anh nghĩ, thay vì lãng phí thời gian trốn chạy, chẳng bằng trực tiếp đi chết rồi mở lại cốt truyện!

Như vậy ngược lại là cách nhanh và tiết kiệm thời gian nhất, em nói có đúng không?" Tiểu Linh Mẫn tuy không hiểu rõ về tựa game này, nhưng nghe Tao Trư bây giờ nói một cách rành mạch như vậy, cô đột nhiên cũng cảm thấy có vẻ đúng là như thế.

Thế là cô đổi giọng, quát Tao Trư: "Vậy anh còn đứng ngây ra đây làm gì?

Mau đi vượt ải đi!" Tao Trư cầm ly nước, vẻ mặt tủi thân: "Anh chỉ uống ngụm nước, chạy trên máy chạy bộ mệt quá, bổ sung chút nước đã..." "Anh còn uống nước?

Đừng uống nữa, uống nhiều dễ són tiểu." "Vợ à, lần trước bác sĩ chẳng phải đã nói rồi sao?

Anh són tiểu là do tam cao và sinh hoạt vợ chồng quá nhiều, chỉ cần kiểm soát một chút là được rồi." "Nói như vậy, anh đang trách em à?" "Không không... anh không có ý đó." "Nếu không có ý đó, vậy anh còn không mau đi vượt ải." Nói xong, Tiểu Linh Mẫn trực tiếp đẩy Tao Trư lên máy chạy bộ, rồi tiện tay ném luôn kính VR trên bàn qua.

Tao Trư đỡ lấy kính VR, chỉ có thể khổ sở chép miệng, rồi lật đật đăng nhập vào game.

Đối với cô vợ này của mình, Tao Trư vẫn rất sợ.

Đương nhiên, trong mắt cậu, đây không thể gọi là sợ, mà là tôn trọng.

Tôn trọng vợ mình có sai không?

Đương nhiên là không!!! ... "Anh em, ta, Hồ Hán Tam, đã trở lại rồi đây..." Sau khi quay lại game, Tao Trư lại một lần nữa đến cửa hàng nhập khẩu ở kinh thành cũ.

Vì lần trước xuống hơi không được thu hồi, cậu cần phải mua lại một chiếc ở đây. "Trời ạ, lại 2000 tệ nữa, tiền này đúng là không bền thật..." Tiêu tiền mua xuống cao su xong, Tao Trư đang định rời đi.

Nhưng đúng lúc này, cậu chợt nhìn thấy trên kệ hàng có một khẩu súng nước đồ chơi của trẻ con.

Hàng nhập khẩu những năm 80 tuy gia công thô kệch nhưng giá lại cực đắt.

Một khẩu súng nước đồ chơi mà giá 50 tệ, chẳng khác gì ăn cướp! "Trên người Hỏa Biểu Trùng toàn là lửa, chắc chắn sợ nước!

Nếu mình có thể mua một ít súng nước đến yêu lâu, có lẽ sẽ có tác

dụng." Tao Trư trầm ngâm một lát, cuối cùng vẫn mua 5 khẩu súng nước cùng 10 bình chứa nước.

Tổng cộng tốn hết 350 tệ!

Mua xong súng nước, Tao Trư lập tức chuyển cảnh bản đồ, đến phó bản sông băng Côn Luân!

Sau khi trở lại doanh trại sông băng, Tao Trư cũng không lãng phí thời gian, cậu lập tức vào tuyến cốt truyện, rồi với tốc độ nhanh nhất, dẫn đội khảo cổ đến khe nứt sông băng kia.

Chương 156

...Cùng lúc đó, tại phòng livestream của Đại Tư Mã.

Giống như Tao Trư, Đại Tư Mã cũng đã kinh động lũ Hỏa Biều Trùng trong Cửu Trọng Yêu Lâu.

Anh ta cầm khẩu súng trường mua từ chợ đen, đại chiến một trận với lũ Hỏa Biều Trùng trong yêu lâu.

Với sự phối hợp của Đại Cá Tử và Ca Oa, họ đã đẩy lùi được đợt Hỏa Biều Trùng tỉnh lại đầu tiên.

Nhưng đáng tiếc, tiếng súng giao tranh của họ cũng đã đánh thức thêm nhiều Hỏa Biều Trùng hơn trong yêu lâu.

Khi Hỏa Biều Trùng dày đặc như một đám mây bao phủ toàn bộ hang động, Đại Tư Mã trực tiếp tuyệt vọng.

Anh ta bắn hết viên đạn cuối cùng trong băng đạn, nhưng cuối cùng vẫn bị Hỏa Biều Trùng thiêu thành tro bụi.

Thực ra không chỉ có Đại Tư Mã, Tiểu Đoàn Đoàn đầy tự tin, Huân Trí khí thế hừng hực, và cả Chu Tiểu Di vừa quay trở lại, tất cả họ đều gục ngã tại Cửu Trọng Yêu Lâu, bị hàng ngàn vạn con Hỏa Biều Trùng thiêu thành tro bụi.

Trong một thời gian, Cửu Trọng Yêu Lâu trực tiếp trở thành cửa ải khó nhất trong tuyến cốt truyện "Tinh Tuyệt Cổ Thành", khiến tất cả người chơi đến vượt ải đều bị tiêu diệt tại đây.

Và lũ Hỏa Biều Trùng có thể thiêu người thành tro bụi trong nháy mắt đó cũng trở thành cơn ác mộng của tất cả người chơi...

Trong lúc tất cả người chơi đang chìm đắm trong Cửu Trọng Yêu Lâu không thể thoát ra, một chuyện kỳ lạ cũng xảy ra trong khu nhà trọ

của Ngốc Tiểu Muội.

Cô gái vốn ở phòng đối diện Trương Mục đột nhiên gửi cho Ngốc Tiểu Muội một tin nhắn trả phòng, rồi vội vã rời đi mà không kịp lấy lại tiền cọc.

Ngốc Tiểu Muội vẫn còn đang thắc mắc về chuyện này.

Kết quả không lâu sau, lại có một người phụ nữ ăn mặc rất trưởng thành chủ động tìm đến cửa, nói là muốn tìm phòng thuê.

Hơn nữa, yêu cầu về phòng mà cô ta đưa ra rất giống với căn phòng mà cô gái kia vừa trả.

Ngốc Tiểu Muội vô tư cũng chẳng nghĩ nhiều!

Chuyện tốt kết nối liền mạch như vậy tìm đâu ra?

Thế là, cô không nói hai lời, lập tức cho người phụ nữ đó thuê căn phòng đối diện cửa phòng Trương Mục...

Đêm hôm đó, sau khi ăn tối xong, Trương Mục lại bắt đầu xây dựng thế giới ảo.

Lần này anh chuẩn bị biến những cốt truyện trước đó của 《Quỷ Xuy Đăng Series》 thành các phó bản ẩn để đưa vào game.

Chỉ cần có người chơi đạt đến một mức độ thiện cảm nhất định với các nhân vật cốt truyện liên quan, là có thể trực tiếp kích hoạt những phó bản ẩn này, sau đó dùng một thân phận khác để trải nghiệm game trong các phó bản ẩn đó.

Ví dụ như 《Bình Sơn Cổ Mộ》, nhân vật mấu chốt trong đó là Trần Ngọc Lâu.

Người này sẽ xuất hiện trong 《Long Lĩnh Mê Quật》 sau này.

Nếu có người chơi có thể xây dựng đủ độ thiện cảm với ông ta, thì có thể kích hoạt cốt truyện phó bản 《Bình Sơn Cổ Mộ》.

Sau đó, người chơi đó có thể dùng thân phận của Trần Ngọc Lâu để vào thế giới phó bản, trải nghiệm những sự kiện mà Trần Ngọc Lâu đã gặp phải ở Bình Sơn Cổ Mộ năm đó.

Đương nhiên, ngoài 《Bình Sơn Cổ Mộ》, còn có 《Tây Hạ Hắc Thủy Thành》, 《Hoàng Bì Tử Phần》, 《Kim Quan Lăng Thú》, v.v.

Những câu chuyện xảy ra trước cốt truyện chính này, Trương Mục đều chuẩn bị dùng hình thức phó bản ẩn để cho người chơi cũng được trải nghiệm phong thái của tứ đại môn phái đạo mộ năm xưa. "Đinh đông~" Ngay lúc Trương Mục đang suy nghĩ về những chuyện này, chuông cửa phòng anh đột nhiên vang lên.

Trương Mục tưởng là Chu Tiểu Di hoặc Ngốc Tiểu Muội lại đến tìm mình, bèn đứng dậy ra mở cửa.

Kết quả mở cửa ra lại phát hiện, người đứng bên ngoài lại là một người phụ nữ xa lạ vô cùng quyến rũ.

Người phụ nữ này ăn mặc rất mát mẻ.

Chương 157

Một đôi tất lụa có hoa văn chữ cái cùng chiếc áo thun rộng vừa vặn che đi những bộ phận hiểm hóc.

Cách phối đồ như vậy, cộng thêm lớp trang điểm nhẹ trên mặt và dung mạo vốn đã xuất chúng, đủ để khiến tất cả đàn ông phải điên cuồng.

Trương Mục tuy đã có hệ thống, và bây giờ cũng sở hữu tài sản hàng trăm triệu, nhưng dù sao cũng là một người đàn ông bình thường.

Vì vậy, khi nhìn thấy người phụ nữ khí chất xuất chúng và cực kỳ quyến rũ trước mắt, anh cũng không nhịn được mà nhìn thêm vài lần. "Chào cậu em, chị tên là Tô Mị, là hàng xóm vừa mới chuyển đến đối diện nhà em, sau này mong được quan tâm nhiều hơn nhé." Người phụ nữ đó vừa cười nhẹ nhàng, vừa đưa qua một hộp bánh kem nhỏ tinh xảo: "Đây là bánh chị tự làm, em có thể giúp chị nếm thử vị được không?" "Ồ, được, cảm ơn..." Trương Mục có chút bối rối, nhưng vẫn đưa tay ra nhận bánh.

Ai ngờ Tô Mị lại đột nhiên đưa bánh qua, và tay của Trương Mục vốn định nhận bánh, thuận thế nắm lấy tay cô ta.

Trong khoảnh khắc, một cảm giác mềm mại, mịn màng lập tức truyền đến từ tay Trương Mục.

Là một thanh niên ưu tú hơn 20 năm chưa từng chạm vào phụ nữ, trái tim của Trương Mục lúc này đã đập nhanh hơn cả tên lửa.

Nhưng anh cũng không để thú tính trỗi dậy.

Suy nghĩ của anh vẫn rất tỉnh táo.

Người phụ nữ tên Tô Mị trước mắt này tuyệt đối là một tay chơi

tình trường, hoặc nói cách khác, EQ của cô ta rất cao.

Nếu không, với một người đàn ông mà mình chưa từng gặp mặt, sao cô ta có thể biểu hiện thân thiết như vậy được?

Mà loại phụ nữ có EQ cao như thế này, nói chung, hoặc là nhân vật rất thành công trên thương trường, có thể dễ dàng đàm tiếu phong vân trong giới kinh doanh.

Hoặc là tình nhân của một ông tổng nào đó, có thể dễ dàng nắm bắt tâm lý đàn ông, khiến đàn ông cam tâm tình nguyện tiêu tiền vì cô ta.

Người phụ nữ như vậy, căn bản không thể nào thuê nhà ở khu nhà trọ của Ngốc Tiểu Muội được.

Hơn nữa Trương Mục còn nhớ, cô gái ở đối diện mình hình như còn đang học thạc sĩ ở một trường đại học danh tiếng gần đó.

Cô ấy căn bản không có lý do gì để đột nhiên chuyển đi.

Và sau khi cô ấy chuyển đi, Tô Mị này lại chuyển vào một cách liền mạch.

Tất cả những điều này chẳng lẽ chỉ là trùng hợp sao?

Sự việc bất thường ắt có yêu ma.

Người phụ nữ tên Tô Mị này, tuyệt đối có vấn đề.

Trương Mục trong lòng nghĩ những chuyện này, vì quá nhập tâm, nhất thời quên mất thu tay về.

Mãi đến khi Tô Mị đối diện tự mình nhẹ nhàng rút tay ra, Trương Mục mới phản ứng lại. "Xin lỗi." Trương Mục có chút ngượng ngùng nói.

Tô Mị lại cười nhẹ: "Cậu em, em còn chưa nói cho chị biết tên mình là gì đâu nhé?" "Tôi tên Trương Mục." "Trương Mục?

Ừm~ tên này dễ nhớ đấy, chị nhớ rồi." "..." "Vậy em cứ thưởng thức bánh của chị trước đi, lần sau chị lại đến tìm em để hỏi cảm nhận nhé!" Nói xong, Tô Mị liền quay người trở về phòng đối diện.

Trương Mục khịt khịt mũi.

Trong không khí lúc này vẫn còn lưu lại mùi nước hoa thoang thoảng.

Đó là mùi trên người Tô Mị.

Người đi rồi mà mùi hương vẫn còn lưu lại trong không khí, loại nước hoa này giá thường rất đắt.

Điều này khiến Trương Mục càng thêm nghi ngờ về thân phận của Tô Mị.

Chương 158

Mục đích cô ta đến đây thuê phòng, tám phần là nhắm vào mình.

Để xác nhận lại suy đoán của mình, Trương Mục vội vàng chạy đến trước máy tính tra cứu cái tên 'Tô Mị'.

Sau một hồi sàng lọc, hắn phát hiện trong nước có tổng cộng 3422 người phụ nữ tên 'Tô Mị'.

Nhưng trong số đó, chỉ có một 'Tô Mị' được đưa lên bách khoa toàn thư nhân vật.

Giám đốc quan hệ công chúng của công ty Xí Nga, đồng thời cũng là một trong những giám đốc điều hành của công ty.

Bức ảnh trên chứng minh thư trong bách khoa toàn thư nhân vật giống hệt người phụ nữ hắn vừa thấy.

Thật không ngờ!

Hóa ra là người của công ty Xí Nga.

Chẳng trách khí thế lúc nãy lại áp đảo đến vậy!. "Xem ra thân phận của mình đã bị lộ rồi sao?" "Không đúng, nếu bị lộ thì người của công ty Xí Nga đã sớm đến gặp mình để đàm phán rồi." "Bọn họ bây giờ chắc vẫn chưa dám chắc chắn, nên mới cử Tô Mị này đến để thăm dò mình." "Cũng thú vị đấy..." Trương Mục khẽ nhếch mép.

Hiện tại, tài sản của hắn đã sớm vượt qua con số trăm tỷ, và còn đang tăng lên nhanh chóng.

Trên thế giới này, tiền tuy không mua được tất cả, nhưng lại có thể mua được rất nhiều thứ.

Chỉ cần hắn chịu vung tiền, dù là doanh nghiệp hàng đầu như công

ty Xí Nga cũng chẳng làm gì được hắn.

Huống hồ, công ty Xí Nga bây giờ đã bắt đầu đi xuống dốc.

Tin rằng chẳng bao lâu nữa, bọn họ sẽ không còn miếng bánh nào để chia trong lĩnh vực game online.

Tuy nhiên, trong lòng Trương Mục vẫn còn một chuyện vô cùng lo lắng.

Công ty Xí Nga đã chiếm cứ thị trường nhiều năm, mạng lưới quan hệ và tài nguyên của họ tuyệt đối không phải người thường có thể tưởng tượng.

Có khi còn có cả tài nguyên từ thế giới ngầm âm thầm hỗ trợ họ.

Trương Mục tuy không sợ công ty Xí Nga đối đầu trực diện, nhưng lỡ như bọn họ chơi trò bẩn thì sao?

Vậy chẳng phải hắn sẽ rất nguy hiểm sao?

Rốt cuộc, thương sáng dễ tránh, tên ngầm khó phòng! "Đinh!" Ngay lúc này, trong đầu Trương Mục đột nhiên vang lên một giọng nói máy móc: "Phát hiện ký chủ có ý thức nguy cơ, kích hoạt tính năng đổi vật phẩm trong thế giới ảo." "Ký chủ có thể sử dụng điểm nhân khí để đổi tất cả vật phẩm trong thế giới ảo, bao gồm kinh nghiệm, thể chất và năng lực đặc biệt của một nhân vật nào đó!" Khi giọng nói máy móc vang lên, trong đầu Trương Mục cũng đồng thời xuất hiện một số thông tin về việc đổi vật phẩm. (Danh sách đổi vật phẩm hiện tại) 【Xẻng Lạc Dương: 30 điểm nhân khí】 【Xẻng công binh: 30 điểm nhân khí】 【Súng săn: 50 điểm nhân khí】 【Lựu đạn: 100 điểm nhân khí】 【Súng xung kích Bách Thức: 100 điểm nhân khí】 【Dầu hỏa long Tây Vực: 200 điểm nhân khí】 ... 【Dạ Nhãn: 300,000 điểm nhân khí】 【Bàn Sơn thuật: 500,000 điểm nhân khí】 【Kinh nghiệm thực chiến của thủ lĩnh Bàn Sơn Già Cô Tiếu:

1,000,000 điểm nhân khí】【Máu Kỳ Lân: 5,000,000 điểm nhân khí】Trong danh sách có hơn năm mươi món đồ.

Nhỏ thì vài chục điểm nhân khí là có thể đổi được xẻng Lạc Dương và xẻng công binh.

Lớn thì cần đến hàng triệu điểm nhân khí để đổi kinh nghiệm thực chiến của Già Cô Tiếu hay máu Kỳ Lân.

Có thể nói là vô cùng toàn diện.

Nhưng Trương Mục lại cảm thấy hình như thiếu thiếu gì đó.

Đúng rồi!

Những thứ trong danh sách này đều là những thứ hắn vừa tạo ra trong thế giới ảo!

Nói cách khác, chỉ những thứ hắn đã tạo ra trong thế giới ảo mới được đưa vào danh sách đổi!

Chương 159

Còn về việc tại sao đồ của Già Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu cũng xuất hiện, có lẽ là do lúc hắn làm CG game, hai nhân vật này đã xuất hiện. "Giá đổi cũng không đắt lắm!" Trương Mục lướt qua danh sách, ngoài máu Kỳ Lân có giá 5 triệu điểm, những vật phẩm khác cơ bản đều dưới 1 triệu điểm.

Mà hắn hiện tại đã có mấy tỷ điểm nhân khí, cái giá này hắn căn bản không thèm để vào mắt.

Kể cả món đắt nhất là máu Kỳ Lân cũng vậy.

Đừng nói là 5 triệu!

Dù là 50 triệu hắn cũng sẽ không chớp mắt lấy một cái. "Hệ thống, đổi Dạ Nhãn!" "Đổi kinh nghiệm thực chiến của thủ lĩnh Bàn Sơn Già Cô Tiếu!" "Đổi Bàn Sơn thuật!" "Đổi máu Kỳ Lân!" Trương Mục đổi một hơi hết những thứ mình cần.

Còn những thứ khác, không phải hắn không đổi nổi, mà là không cần thiết. "Đổi vật phẩm thành công!" "Vù vù vù..." Khi tất cả vật phẩm đã được đổi xong, trên người Trương Mục lập tức hiện lên mấy cột sáng vàng rực.

Cảm giác ấy giống như nhân vật game lên cấp vậy.

Giây tiếp theo, Trương Mục cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng nóng bỏng tràn ngập khắp cơ thể.

Luồng khí đó giống như một dòng nước ấm, từ từ chảy trong cơ thể hắn, vô cùng dễ chịu.

Cùng lúc đó, đôi con ngươi của hắn cũng trở nên đen láy và sáng hơn.

Trương Mục vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này đã là đêm khuya.

Mặc dù bên ngoài có đèn đường, nhưng nhiều nơi đèn đường không thể chiếu tới, vẫn chìm trong bóng tối.

Nhưng trong mắt Trương Mục, những nơi đó vẫn rõ ràng như ban ngày.

Trương Mục biết, đây là do máu Kỳ Lân và Dạ Nhãn hắn vừa đổi đã có hiệu lực.

Thật sảng khoái!!! ——ẦM!!!

Trong lúc Trương Mục đang cảm thán, một luồng thông tin khó tả khác lại tức thì chui vào đầu hắn.

Hắn có thể cảm nhận được trong đầu mình có thêm rất nhiều thứ liên quan đến phái Bàn Sơn.

Những thứ đó phảng phất như bẩm sinh đã có, trực tiếp khắc sâu vào ký ức của hắn.

Cùng lúc đó, một số kỹ năng cận chiến, ném đồ, và thuật dùng súng cũng đồng thời được in vào đầu hắn, hòa hợp hoàn hảo với cơ thể, giúp hắn nắm vững những năng lực này. "Hù ~" "Đây là năng lực của Già Cô Tiếu sao?" "Trông có vẻ không tồi!" Trương Mục nhẹ nhàng thở ra một hơi khí đục.

Sau đó hắn lộn một vòng trên không, cơ thể xoay nhanh mấy vòng giữa không trung, cuối cùng vững vàng đáp xuống đất.

Mọi động tác đều liền mạch, trôi chảy như mây bay nước chảy.

Giờ phút này, Trương Mục đã sở hữu máu Kỳ Lân của Trương Khải Linh, thân thủ của Già Cô Tiếu, và Dạ Nhãn của Trần Ngọc Lâu.

Bây giờ hắn không nói là một địch trăm, nhưng một mình đánh

mấy chục người hoàn toàn không thành vấn đề.

Hơn nữa, khả năng cảm nhận nguy hiểm của hắn cũng nhạy bén hơn trước rất nhiều.

Nếu để ý một chút, ngay cả đạn cũng có thể né tránh trước.

Chương 160

Đây không phải là nói đùa...

Cùng lúc đó, trong game.

Sao Trư đã một lần nữa dẫn đội khảo cổ đến tòa yêu lâu chín tầng.

Trên đường mọi thứ vẫn bình thường, không khác gì lần đầu.

Điều duy nhất có chút đáng tiếc là, làm cùng một việc lần thứ hai đã không thể nhận được độ hảo cảm của đội khảo cổ nữa.

Nhưng những điều này đều nằm trong dự liệu của Sao Trư, hắn không thấy bất ngờ.

Đội khảo cổ bàn bạc một lúc, cuối cùng vẫn là Sao Trư, Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn vào trong yêu lâu tìm sổ ghi chép. "Bàn tử, cậu muốn vơ vét đồ đạc thì không sao, nhưng tuyệt đối đừng lên tầng cao nhất, nhất định phải nhớ kỹ." Lần này trước khi vào yêu lâu, Sao Trư đã dặn dò Vương Khải Toàn trước.

Vương Khải Toàn lại tỏ ra nghi hoặc: "Tại sao?

Chẳng lẽ cậu biết trên tầng đó có gì sao?" Sao Trư: "Không biết, nhưng tôi cảm thấy ở đó rất nguy hiểm, tóm lại cậu cứ nhớ lời tôi là được." Vương Khải Toàn kinh ngạc nhìn Tao Trư một cái, sau đó gật đầu mạnh: "Được rồi, nếu cậu đã nói vậy thì tôi sẽ không lên tầng cao nhất nữa." ...

Sau khi dặn dò Vương Khải Toàn xong, Sao Trư liền đi thẳng đến chỗ Dương Tuyết Lệ.

Lần này hắn muốn hành động cùng cô.

Bởi vì lần trước, hắn và Vương Khải Toàn hai người đã lật tung hầu hết các nơi trong yêu lâu chín tầng mà vẫn không tìm thấy cuốn sổ ghi chép đó.

Vì vậy, hắn bây giờ cơ bản có thể khẳng định, cuốn sổ đó rất có khả năng nằm ở những khu vực mà Dương Tuyết Lệ tìm kiếm.

Bởi vì lần trước hắn và Vương Khải Toàn vì muốn vơ vét đồ tùy táng nên đã cố ý tránh tầm mắt của Dương Tuyết Lệ, cho nên khu vực của cô, hai người họ không hề tìm kiếm.

Còn về việc vơ vét đồ tùy táng, Sao Trư lúc này đã sớm ném ra sau đầu rồi.

Hắn bây giờ chỉ muốn nhanh chóng tìm được sổ ghi chép, hoàn thành nhiệm vụ cốt truyện giai đoạn này rồi tính tiếp.

Đối với đề nghị của Sao Trư, Dương Tuyết Lệ cũng không từ chối.

Hai người cẩn thận tìm kiếm trong các tầng lầu.

Lúc này, Sao Trư đột nhiên chú ý thấy bước chân của Dương Tuyết Lệ dường như rất nhẹ.

Dù cô có bước trên hành lang hay trên ván sàn, cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Ngược lại, phía hắn, vì bước đi không có nặng nhẹ, mỗi bước đều phát ra tiếng động nhỏ.

May mà tiếng bước chân nhỏ này không kinh động đến lũ bọ lửa.

Nhưng qua chuyện này, Sao Trư càng chắc chắn rằng thân thủ của Dương Tuyết Lệ rất tốt.

Người phụ nữ này quả nhiên không đơn giản.

Tiếp theo, Sao Trư đi theo Dương Tuyết Lệ tìm kiếm ở tầng hai

của yêu lâu.

Nhưng tìm một lúc, hai người vẫn không phát hiện bất kỳ manh mối nào về cuốn sổ ghi chép ở tầng này.

Vì vậy, họ chỉ có thể tìm lên từng tầng một.

Lần này Sao Trư tìm kiếm đặc biệt kỹ lưỡng, ngay cả những thi thể đầy bọ lửa cũng quan sát kỹ một lượt.

Còn về phía Vương Khải Toàn, gã này để không cho Dương Tuyết Lệ phát hiện mình đang vơ vét đồ tùy táng trong yêu lâu, thấy Sao Trư và Dương Tuyết Lệ đi lên, liền lập tức lên tầng trên nữa.

Tóm lại là sống chết không ở cùng tầng với Dương Tuyết Lệ.

Chương 161

Nhưng trong lòng hắn lúc nào cũng ghi nhớ câu nói mà Sao Trư đã dặn trước đó.

Không được lên tầng cao nhất của yêu lâu.

Vì vậy, khi vơ vét đến tầng thứ tám, Vương Khải Toàn liền vác một ba lô đầy ắp đồ, đi từ trên lầu xuống. "Hửm?" Thấy Vương Khải Toàn đi xuống, Sao Trư lập tức ra hiệu bằng mắt với hắn.

Ý của hắn là muốn hỏi Vương Khải Toàn có tìm thấy cuốn sổ ghi chép đó không.

Nhưng Vương Khải Toàn lại hiểu sai ý.

Chỉ thấy hắn cười hì hì vỗ vỗ cái ba lô căng phồng của mình, rồi lại nở một nụ cười vô cùng gian xảo với Sao Trư.

Phảng phất như đang nói với Sao Trư, lần này thu hoạch của mình không tồi.

Sao Trư mặt đầy bất lực.

Xem ra hai người hoàn toàn không cùng tần số.

Ngay lúc này, Dương Tuyết Lệ cũng từ gần đó đi tới.

Vương Khải Toàn vội vàng giấu ba lô ra sau lưng, rồi làm một động tác tay với Dương Tuyết Lệ ý là 'mình xuống dưới tìm tiếp', rồi lạch bạch chạy xuống lầu.

Ba người giao tiếp trong yêu lâu, toàn bộ đều dùng động tác tay và ánh mắt, không có bất kỳ lời nói nào.

Cư dân mạng cảm thấy mình như đang xem một vở kịch câm.

Nhưng họ không những không cảm thấy nhàm chán, mà ngược lại

còn trở nên căng thẳng hơn.

Bởi vì tìm kiếm vật phẩm nhiệm vụ trong bầu không khí này, đối với họ quả thực quá kích thích...

Sau khi xuống lầu, Vương Khải Toàn không tiếp tục tìm sổ ghi chép, mà tìm một hành lang ở tầng một không có bọ lửa, rồi ngồi phịch xuống.

Hắn không thể chờ đợi được nữa, mở ba lô ra, muốn xem chiến lợi phẩm lần này của mình.

Nhưng ngay lúc này, hắn đột nhiên phát hiện, trên mặt đất đá nơi giao nhau giữa yêu lâu và con mương, lại có một thi thể đang nằm.

Trước đó khi vào yêu lâu, ánh mắt của ba người họ đều bị những con bọ lửa và thi thể bên trong yêu lâu thu hút, vì vậy không chú ý đến bên ngoài yêu lâu còn có một thi thể.

Với phương châm tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ cơ hội phát tài nào, Vương Khải Toàn vội vàng đi tới.

Lại gần xem, Vương Khải Toàn mới chú ý thấy, thi thể này không giống những thi thể nô lệ trong yêu lâu.

Quần áo trên người lại là áo khoác của người hiện đại, giống hệt thi thể bị đóng băng mà họ gặp khi trèo xuống từ khe nứt băng hà. "Đây không phải là bố của cô nàng Mỹ kia chứ?" Ánh mắt Vương Khải Toàn lóe lên, sau đó trực tiếp đưa tay sờ soạng. "Ể?" Sau một hồi sờ soạng, Vương Khải Toàn sờ thấy một cái bọc trong lòng thi thể.

Mở bọc ra xem, bên trong lại là một cuốn sổ ghi chép dày cộp. "Vãi~ Tôi tìm thấy rồi..." Vương Khải Toàn lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Hắn vội vàng chạy ra ngoài yêu lâu, rồi giơ cuốn sổ ghi chép lên,

vẫy mạnh mấy cái về phía Sao Trư và Dương Tuyết Lệ trên lầu. "Bàn tử tìm thấy sổ ghi chép rồi." Thấy Vương Khải Toàn cầm một cuốn sổ ghi chép trong tay, Sao Trư lập tức vui mừng khôn xiết.

Dương Tuyết Lệ cũng vậy.

Hai người vội vàng từ trong yêu lâu đi xuống.

Chương 162

Đến trước mặt Vương Khải Toàn, Dương Tuyết Lệ liền muốn lấy cuốn sổ trong tay hắn.

Nhưng lúc này, Vương Khải Toàn lại không chịu.

Hắn vội vàng thu cuốn sổ trong tay lại, rồi nói nhỏ: "Tôi nói này cô Dương, cuốn sổ này đối với chuyến khảo cổ lần này của các vị chắc là rất quan trọng nhỉ?" Dương Tuyết Lệ không biết Vương Khải Toàn muốn làm gì, nhưng vẫn nghiêm túc gật đầu, và thốt ra một chữ "Phải".

Vương Khải Toàn thấy vậy, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười gian manh.

Sau đó hắn nghiêm túc nói: "Cô Dương, vốn dĩ tôi nhận tiền của cô, làm việc cho cô là rất bình thường!" "Nhưng lần này đến Côn Luân Băng Xuyên là do các vị tạm thời thay đổi lộ trình, không nằm trong tuyến đường ban đầu của chúng ta." "Thôi, những chuyện khác tôi cũng không nói nhiều nữa, đến Côn Luân Băng Xuyên coi như là dịch vụ thêm tôi tặng các vị, tôi có thể không thu thêm tiền." "Nhưng bây giờ tôi mạo hiểm giúp các vị tìm thấy cuốn sổ ghi chép cực kỳ quan trọng này trong yêu lâu, cô phải thêm cho tôi chút tiền chứ?" Nghe xong một tràng lời nhảm của Vương Khải Toàn, Dương Tuyết Lệ cũng tức thì hiểu ra.

Hóa ra gã mập này muốn dùng cuốn sổ để tống tiền mình, để mình có thể cho hắn thêm chút thù lao! 【Vãi chưởng~ Vương Bàn tử ngầu vãi, trực tiếp hóa thân thành 'Thánh Thêm Tiền'!】 【Không ngờ gã mập này cũng biết điều ghê.】 【Một đời Bàn tử không ai hỏi, một câu 'thêm tiền' thiên hạ đều hay.】 【Hắn sẽ không đột nhiên nói một

câu 'cô nàng này mượt' đấy chứ?】 Cư dân mạng đều bị màn thêm tiền của Vương Khải Toàn làm cho cười bò.

Trước đây họ chỉ biết gã mập này rất tham tiền, nhưng không ngờ đối phương lại tham đến mức này.

Tìm thấy vật phẩm quan trọng xong liền đòi chủ thuê thêm tiền ngay tại chỗ.

Đây quả thực chính là 'Thánh Thêm Tiền' rồi! ... "Khụ khụ~ Bàn tử, đừng quậy nữa, mau đưa sổ ghi chép cho cô Dương đi." Thấy Vương Khải Toàn dùng sổ ghi chép để tống tiền Dương Tuyết Lệ, Sao Trư không những không khó chịu, mà trong lòng còn giơ ngón cái cho hắn.

Hay lắm!!!

Gã mập này quả thực đang tạo cơ hội cho mình cày độ hảo cảm với Dương Tuyết Lệ mà!

Xem ra người anh em này quả không kết giao vô ích! "Lão Hồ, đây là tôi khó khăn lắm mới tìm được đấy, chúng ta đã liều cả tính mạng đó." Vương Khải Toàn ôm chặt cái bọc đựng sổ ghi chép, mặt đầy tiếc nuối.

Sao Trư thấy vậy, liền trừng mắt với hắn: "Cầm tiền của người, lo việc cho người, chúng ta đã đồng ý với người ta thì nên cống hiến hết mình, cậu làm trò ngồi tại chỗ tăng giá thế này, sau này ai còn dám thuê chúng ta nữa?" "Nhưng mà... nhưng mà..." "Đừng có nhưng mà nữa, đưa đây!" Không đợi Vương Khải Toàn nói xong, Sao Trư đã trực tiếp giật lấy cuốn sổ trong tay hắn.

Vương Khải Toàn thấy vậy, chỉ có thể uất ức nói: "Tôi nói này lão Hồ, có phải bây giờ hồn của cậu đã bị cô nàng Mỹ kia câu đi mất rồi không, sao cứ nghĩ cho cô ta thế?" Sao Trư giả vờ rất tức giận: "Im

miệng, người ta là chủ thuê của chúng ta, chủ thuê là thượng đế, chúng ta đương nhiên phải nghĩ cho cô Dương rồi." 【Độ hảo cảm của Dương Tuyết Lệ đối với bạn +5】 Thông báo hảo cảm đột nhiên hiện ra.

Khóe miệng Sao Trư khẽ nhếch lên.

Xem ra suy đoán trước đây của mình không sai.

Muốn nhận được độ hảo cảm của một NPC trong game này, chỉ có tâng bốc là cách nhanh nhất!

Không nói nhiều nữa.

Sau này cứ ra sức nịnh bợ Dương Tuyết Lệ này là được! "Khụ khụ~ Cô Dương, cô xem cuốn sổ các vị cần tìm có phải là cuốn này không?" Sao Trư nghiêm túc đưa cả cuốn sổ và cái bọc cho Dương Tuyết Lệ.

Dương Tuyết Lệ cầm cuốn sổ lật xem mấy trang, sau đó kích động gật đầu với Sao Trư: "Đúng là cuốn sổ này, cảm ơn anh, Hồ tiên sinh!" Sao Trư gãi đầu: "Không cần khách sáo, đây là việc tôi nên làm!" Vương Khải Toàn đứng bên cạnh chen vào: "Thế còn tôi thì sao?

Cuốn sổ này là tôi tìm được, sao không cảm ơn tôi?" Dương Tuyết Lệ không thèm để ý đến hắn, mà đi thẳng về phía đội khảo cổ đang ở bên con mương. "..." Vương Khải Toàn mặt đầy cạn lời.

Hóa ra cuốn sổ mình tìm được, cuối cùng lại không đổi được một lời cảm ơn của cô nàng Mỹ này? "Ai~ Bàn tử, cậu nên thấy may mắn vì mình vẫn còn sống..." Sao Trư đi đến trước mặt Vương Khải Toàn vỗ vỗ vai hắn, nói một câu đầy ẩn ý.

Sau đó cũng đi theo Dương Tuyết Lệ về phía đội khảo cổ.

Chương 163

Chỉ để lại một mình Vương Khải Toàn ngơ ngác đứng trước yêu lâu không biết làm sao... "Tuyết Lệ, các em tìm thấy cuốn sổ đó chưa?" Thấy Dương Tuyết Lệ và mọi người quay lại, giáo sư Trần lập tức dẫn người ra đón. "Tìm thấy rồi ạ, lần này may mà có Hồ tiên sinh..." Dương Tuyết Lệ đưa cuốn sổ trong tay cho giáo sư Trần, tiện thể đổ hết công lao lên đầu Sao Trư.

Còn về người thực sự tìm thấy cuốn sổ là Vương Khải Toàn, thì lại bị cô trực tiếp lờ đi.

Thấy cảnh này, cư dân mạng cũng đều cười phụt. 【Ha ha~ Vương Khải Toàn này đắc tội với Dương Tuyết Lệ rồi à?

Ngay cả công lao tìm thấy sổ ghi chép của mình cũng bị chuyển cho Sao Trư luôn.】 【Ai bảo lúc nãy hắn ngồi tại chỗ tăng giá, hóa thân thành 'Thánh Thêm Tiền' làm gì.】 【Nói chứ các ông có phát hiện không, từ khi anh Phêu cày độ hảo cảm với Dương Tuyết Lệ này, quan hệ của hai người họ hình như cũng ngày càng tốt hơn.】 【Đúng vậy, lúc nãy trên đường, Dương Tuyết Lệ này lúc nào cũng lạnh như băng, ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn Sao Trư một cái, nhưng bây giờ, cô ấy không những cùng Sao Trư tìm sổ ghi chép, thậm chí còn nói tốt cho Sao Trư nữa, thái độ thay đổi nhanh thật đấy.】 【Cho nên nói phụ nữ đều hay thay đổi.】 【Xem ra Sao Trư đã tìm ra một cách cày độ hảo cảm rồi!】 【Cách gì?】 【Đồ ngốc, cậu xem biểu hiện lúc nãy hắn nịnh bợ Dương Tuyết Lệ đi, đó chẳng phải là một cách cày độ hảo cảm sao?】 【Ý cậu là... nịnh nọt những nhân vật cốt truyện đó có thể nhanh chóng nhận được độ hảo cảm của đối phương?】 【Chuyện này không phải đã quá rõ ràng rồi sao?】 【Hình như đúng là vậy thật.】 【Không hổ là anh Phêu, lại tìm ra

một chiến thuật mới.】 Bình luận liên tục trôi qua.

Mọi người vừa cảm thấy tiếc cho Vương Khải Toàn, vừa từ một loạt hành động của Sao Trư mà tìm ra một cách để nhanh chóng cày độ hảo cảm với nhân vật cốt truyện.

Đó chính là nịnh!!!

Nịnh điên cuồng!!!

Chỉ cần nịnh đúng chỗ, là có thể trực tiếp hạ gục NPC đó.

Sao Trư chính là tấm gương sáng nhất!... "Đúng là cuốn sổ này." "Tốt quá rồi, Tuyết Lệ... có cuốn sổ này, chúng ta có thể nhanh chóng tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi!" Sau khi lật xem mấy trang nội dung của cuốn sổ, giáo sư Trần cũng lập tức phấn khích lên.

Tuy nhiên, ngay lúc này, một luồng ánh sáng trắng chói mắt đột nhiên lóe lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tát Địch Bằng lúc này đang cầm máy ảnh chụp tòa yêu lâu chín tầng.

Mà luồng sáng trắng đột nhiên xuất hiện lúc nãy, chắc là đèn flash trên máy ảnh của hắn. "Tiểu Tát~ Cậu làm gì vậy?

Mau tắt đèn flash đi..." Hách Kiến Quốc nhận ra có điều không ổn, liền lập tức quát khẽ một tiếng.

Tát Địch Bằng nghe vậy, chỉ có thể im lặng tắt đèn flash trên máy ảnh.

Tuy nhiên, ngay khi hắn một lần nữa giơ máy ảnh lên chuẩn bị chụp, tòa yêu lâu trước mắt lại đột ngột lóe lên vô số ánh sáng xanh lam. "Không xong rồi, đèn flash lúc nãy đã đánh thức lũ bọ lửa..." Sắc mặt Sao Trư kịch biến.

Hắn đã từng trải qua một lần cảnh tượng bọ lửa thuộc tính, hắn

biết rất rõ, khi yêu lâu tỏa ra ánh sáng xanh lam rực rỡ, chính là dấu hiệu những con bọ lửa trong lầu sắp tỉnh lại.

Sao Trư vội vàng quay người nói với Dương Tuyết Lệ và mọi người: "Chúng ta không thể ở lại đây nữa, phải đi mau." "Đồng chí Tiểu Hồ nói đúng." "Mọi người mau thu dọn đồ đạc rời đi." "Hành động phải nhanh..." Mọi người lúc này cũng nhận ra sự nghiêm trọng của tình hình, vội vàng trèo lên khỏi con mương. "Bàn tử, cầm lấy cái này..." Sao Trư ném một khẩu súng nước và hai bình chứa nước cho Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn ngẩn ra: "Cậu đưa cho tôi thứ này làm gì?" Sao Trư nói: "Thứ này có lẽ có thể đối phó với bọ lửa, nhưng tốt nhất là không cần dùng đến." Nói xong, hắn lại đưa một khẩu súng nước và hai bình chứa nước khác cho Dương Tuyết Lệ.

Dương Tuyết Lệ là truyền nhân của phái Bàn Sơn, thông thạo đạo sinh khắc của vạn vật.

Bọ lửa thuộc tính hỏa, mà hỏa thì sợ thủy.

Vì vậy cô không nói lời thừa nào, trực tiếp cầm lấy khẩu súng nước của Sao Trư.

Đội ngũ bắt đầu nhanh chóng rút lui.

Chương 164

Và ngay khi tất cả mọi người rời khỏi hang động đó, những con bọ lửa dày đặc cũng bắt đầu lao ra từ trên yêu lâu.

Hàng vạn con bọ lửa tụ tập lại với nhau, giống như châu chấu tràn qua biên giới!

Lập tức đuổi theo nhóm người của Sao Trư! ... 【Vãi chưởng~ Tên Tát Địch Bằng kia bị ngáo à?

Chụp ảnh có đèn flash trong cái hang động tối tăm này, đây không phải là tìm chết sao?】【Chẳng trách gã này họ Tát, vì Tát và Sỏa (ngu) đồng âm, xem ra quả nhiên là một tên ngốc!】【Thực ra tôi đã sớm nhận ra rồi, gã này cứ lảm nhảm về người ngoài hành tinh, vừa nhìn đã biết đầu óc không bình thường.】【Đúng vậy, người bình thường ai lại suốt ngày nói về người ngoài hành tinh chứ!】【Lần này Sao Trư thật sự bị hắn hại chết rồi.】【Đây chẳng lẽ là đồng đội heo trong truyền thuyết sao?】【Nói chứ tên ngốc này làm sao mà vào được đội khảo cổ quốc gia vậy?

Chẳng lẽ bây giờ người của đội khảo cổ quốc gia đều thiểu năng thế sao?】【Tôi thấy NPC tên Tát Địch Bằng này chính là một nhân vật BUG mà tác giả game vô tình tạo ra thôi!】【Uông ca: Loại người này, thần kinh có vấn đề!】【Tôi quyết định rồi, lần sau tôi đến đây, nhất định phải tìm một nơi không có ai để xử lý hắn, trừ hậu họa vĩnh viễn.】【Vãi~ Anh em trên lầu ác thật đấy!】 ...

Thấy Tát Địch Bằng dẫn hết bọ lửa trong yêu lâu ra, khiến cho cốt truyện vốn đang rất thuận lợi bỗng chốc rơi vào tuyệt cảnh.

Cư dân mạng cũng đều ném ánh mắt ghét bỏ về phía NPC này.

Một số cư dân mạng nóng tính thậm chí đã âm thầm quyết định,

lần sau mình đến Côn Luân Băng Xuyên tìm sổ ghi chép, nhất định phải tìm cơ hội xử lý tên Tát Địch Bằng này.

Tránh cho đến lúc đó mình cũng giống như Sao Trư bây giờ, bị tên NPC ngốc này làm cho nhảy nhót lung tung.... "Giáo sư Trần mau lên..." "Mọi người mau chạy đi, tuyệt đối đừng quay đầu lại." Trong game, Sao Trư lúc này đã hoàn toàn coi mình là đội trưởng của đội khảo cổ này.

Hắn để Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn dẫn đội khảo cổ rút lui trước, còn mình thì cùng Đại Cá Tử và Ca Oa chạy ở cuối đội, sẵn sàng ở lại bọc hậu bất cứ lúc nào.

Nhưng đáng tiếc, cho dù họ có chạy nhanh đến đâu, làm sao có thể chạy nhanh hơn những con bọ lửa biết bay chứ? "Đội trưởng Hồ, lũ bọ lửa đuổi kịp rồi..." Rất nhanh, giọng của Ca Oa đã vang lên từ phía sau.

Sao Trư quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đám ánh sáng xanh lam chói mắt đã áp sát họ.

Trong đám ánh sáng đó toàn là những con bọ lửa dày đặc, số lượng ít nhất cũng phải hai ba trăm con. "Ca Oa, khai hỏa~" "Vâng~" Thấy lũ bọ lửa đuổi theo sắp đến sau đội, Đại Cá Tử không chần chừ nữa, trực tiếp gọi Ca Oa nổ súng vào đám bọ lửa phía sau. "Đoàng đoàng đoàng..." "Đoàng đoàng đoàng..." Lửa đạn phun ra, hỏa lực mạnh mẽ của hai khẩu AK47 lập tức áp chế những con bọ lửa đang bay tới.

Nhưng đáng tiếc, sự áp chế này cũng chỉ là tạm thời.

Kích thước của bọ lửa chỉ bằng ngón tay cái, khi chúng tụ tập lại, đạn có lẽ rất dễ bắn trúng.

Nhưng, sau khi mười mấy con bọ lửa ở đầu bị bắn hạ, những con

bọ lửa phía sau lập tức tản ra.

Vì mất đi mục tiêu tập trung, những viên đạn mà Đại Cá Tử và Ca Oa bắn ra, lập tức mất đi hiệu quả áp chế như lúc đầu.

Mà những con bọ lửa đã tản ra cũng không bỏ chạy.

Chúng nhanh chóng xoay một vòng trên không, rồi lại như mưa đạn, trực tiếp lao về phía Đại Cá Tử và Ca Oa.

Đại Cá Tử và Ca Oa vội vàng xoay nòng súng, muốn bắn hạ từng con bọ lửa đang bay tới.

Nhưng lúc này, đạn trong băng đạn của họ đã hết. "Đại Cá Tử, tôi thay băng đạn, ông cầm cự một lát..." "Tôi cũng hết đạn rồi." Hai người vừa lùi vừa thay băng đạn.

Vì không có đạn ngăn cản, những con bọ lửa cũng không bị cản trở mà lao tới.

Mắt thấy mấy con bọ lửa bay nhanh nhất sắp lao thẳng vào mặt, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc. "Xì xì xì~" Một cột nước đột nhiên bắn ra từ phía sau hai người, lập tức bắn hạ mấy con bọ lửa đang bay tới xuống đất.

Chương 165

Những con bọ lửa bị cột nước bắn trúng giãy giụa mấy cái trên đất, rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Bọ lửa lại chết ngay lập tức?

Thấy cảnh này, Đại Cá Tử và Ca Oa lập tức ngây người.

Ngay cả cư dân mạng trong phòng livestream lúc này cũng đều lộ ra vẻ mặt khó tin. 【Trời ơi, con bọ lửa kinh khủng như vậy, lại bị nước tạt một cái là chết?】 【Chẳng trách anh Phêu trước khi đến Côn Luân Băng Xuyên, đã đi đến cửa hàng nhập khẩu mua súng nước!】 【Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ anh Phêu biết những con bọ lửa này sợ nước?

Nên đã đi mua đạo cụ để đối phó với loại bọ lửa này trước?】 【Nhưng làm sao anh ta biết được nhỉ?

Chẳng lẽ anh ta có chiến thuật?】 【Không thể nào chứ?

Chúng ta vẫn luôn ở trong phòng livestream của anh ta, nếu anh ta có chiến thuật, thì lần trước đã không chết rồi!】 【Mẹ kiếp, chiến thuật này là trọng điểm, mau ghi lại, lần sau vào băng hà, nhất định phải mua trước một lô súng nước.】 【Không biết trong cửa hàng đó có vòi rồng không, nếu có vòi rồng thì mua luôn một cái, đến lúc đó bắn chết lũ bọ lửa này.】 【Ờ... những năm 90 có súng nước đã là rất tốt rồi, cậu còn muốn vòi rồng, đừng có mơ.】 Mọi người bàn tán xôn xao.

Tất cả đều không ngờ rằng, những con bọ lửa có thể thiêu người thành tro trong nháy mắt, lại sợ nước.

Điều này quá không thể tin nổi.... "Xì xì xì~" "Xì xì xì~" Trong

màn hình, khi Sao Trư liên tục dùng súng nước bắn ra những cột nước, những con bọ lửa đang bay tới cũng lần lượt bị hắn bắn hạ xuống đất.

Sự khác biệt giữa súng nước và súng thật nằm ở chỗ sau khi cột nước được bắn ra, nó sẽ lan rộng ra trên không, có thể bắn trúng nhiều bọ lửa hơn.

Kể cả khi những con bọ lửa đó tản ra cũng không sao.

Nhưng đạn thì khác, nó chỉ có thể bắn theo một đường thẳng, khu vực tấn công không rộng bằng súng nước.

Dưới sự tấn công bằng cột nước của Sao Trư, đợt bọ lửa đầu tiên đuổi theo đã bị tiêu diệt toàn bộ. "Vo ve vo ve~" Tuy nhiên, chưa kịp để Sao Trư thở phào nhẹ nhõm, một đàn bọ lửa khác lại từ phía sau hang động đuổi tới. "Vãi chưởng~" Sao Trư lập tức chửi thề!

Số lượng của đàn bọ lửa này còn nhiều hơn đợt đầu, ước chừng phải có đến cả nghìn con.

Sao Trư cầm súng lên tiếp tục chiến đấu, nhưng số lượng bọ lửa thực sự quá đông.

Hắn vừa bắn hạ đợt bọ lửa ở hàng đầu, thì bọ lửa phía sau lại tiếp tục bay tới, cảm giác như đang lấy đồng loại ở hàng trước làm lá chắn vậy.

Sao Trư lần đầu tiên cảm nhận được kiểu tấn công như thiêu thân lao vào lửa này, nhất thời có chút không chống đỡ nổi.

May mà vào thời điểm quan trọng, Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ vốn đã hộ tống đội khảo cổ ra phía trước, đột nhiên quay trở lại.

Hai người cũng dùng súng nước trong tay nhắm vào những con bọ lửa trên không.

Dưới sự phun nước đồng thời của ba khẩu súng nước, đàn bọ lửa cả nghìn con đó mới bị chặn lại. ...

Sau khi Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ quay lại, súng nước trong tay Chu Tiểu Di cũng vừa lúc hết sạch.

Cô ném khẩu súng hết nước về phía Đại Cá Tử, rồi lại lôi từ trong túi ra hai khẩu súng nước khác.

Ngay sau đó, cô tay trái tay phải mỗi tay cầm một khẩu, hai nòng cùng lúc bắn thẳng về phía bầy bọ lửa. "Hay thật, lão Hồ, trong túi của cậu rốt cuộc giấu bao nhiêu súng nước vậy?" Thấy Chu Tiểu Di lại lôi ra hai khẩu súng nước, Vương Khải Toàn liền cười mắng một câu.

Chương 166

"Hết rồi, đây là hàng tồn kho cuối cùng..." Chu Tiểu Di cười khổ đáp.

Với việc Chu Tiểu Di khai hỏa cả hai nòng, cộng thêm sự trợ giúp của Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ, đợt bọ lửa thứ hai đuổi theo rất nhanh đã bị bắn hạ gục xuống đất.

Nhưng lúc này, súng nước trong tay ba người cũng đã cạn sạch.

Để đề phòng đám bọ lửa vẫn tiếp tục đuổi theo, họ lập tức quay người chạy về phía đội khảo cổ.

Trên đường chạy trốn, Chu Tiểu Di còn ném một khẩu súng nước khác cho Ca Oa bên cạnh.

Bây giờ năm người họ, mỗi người một khẩu súng nước.

Nếu lát nữa lại có bọ lửa đuổi đến, với sự phối hợp luân phiên của năm người, có lẽ họ có thể chống đỡ được đợt tấn công của chúng.

Nhưng vấn đề hiện tại là, nước trên người họ đã dùng hết sạch, vì vậy phải nhanh chóng đến con sông ngầm, vì chỉ có nơi đó mới có nước.

Tuy nhiên, chưa đợi năm người họ quay người chạy được vài bước, phía sau lại vang lên tiếng đập cánh.

Hơn nữa lần này, âm thanh đó dường như còn dồn dập hơn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đợt bọ lửa thứ ba đuổi theo này có số lượng chắc chắn vượt xa hai đợt trước.

Năm người Chu Tiểu Di cảm thấy không ổn.

Bọn họ lúc này chẳng khác nào đang chạy đua với tử thần.

Nếu có thể đến được sông ngầm trước khi bầy bọ lửa phía sau đuổi kịp, họ sẽ có thể lợi dụng nước sông để phản công.

Nhưng nếu không làm được, họ chỉ có thể bỏ mạng trên con đường chạy trốn này.

Năm người bắt đầu tranh thủ từng giây, chạy hết sức bình sinh.

Nhưng rất nhanh, Chu Tiểu Di phát hiện Vương Khải Toàn dường như không theo kịp bước chân của họ.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy gã mập lúc này đang cõng một túi đồ tùy táng lớn, mồ hôi đầm đìa bám theo sau đội, tốc độ ngày càng chậm lại, như thể mỗi bước chân đều lấy đi mạng già của gã.

Thấy vậy, Chu Tiểu Di vội vàng nhắc nhở: "Bàn tử, mau vứt đồ trên người đi..." Vương Khải Toàn lại lưu luyến nói: "Không được, đây là những thứ tôi khó khăn lắm mới lấy ra được từ yêu lâu." Nghe vậy, Dương Tuyết Lệ bên cạnh cũng quay đầu nhìn lại.

Cô nghi hoặc hỏi: "Anh Hồ, sao cái túi trên người anh Vương lại phồng thế kia?

Anh ấy lấy đồ tùy táng trong yêu lâu à?" Dương Tuyết Lệ nói trúng tim đen, vạch trần suy nghĩ của Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn.

Đồng thời, ánh mắt cô cũng không ngừng săm soi trên người Chu Tiểu Di, dường như đang nghi ngờ điều gì đó.

May mà Chu Tiểu Di nhanh trí, vội vàng giải thích: "Người anh em này của tôi luôn rất ngưỡng mộ đội khảo cổ quốc gia, vừa rồi cậu ấy nói muốn thu thập một số thứ đáng nghiên cứu trong yêu lâu về đưa cho đội khảo cổ, nên là... bây giờ đến mạng cũng không cần nữa." Lời này vừa nói ra, sự nghi hoặc trong mắt Dương Tuyết Lệ mới dần tan

biến.

Ban đầu cô còn nghi ngờ hai người này có phải định tự ý trộm đồ trong yêu lâu ra ngoài bán hay không.

Hóa ra là để nộp cho giáo sư Trần bọn họ nghiên cứu! "Nghiên cứu văn vật cố nhiên quan trọng, nhưng lúc này, giữ mạng vẫn hơn, mau bảo anh ấy vứt đồ đi." Dương Tuyết Lệ lo lắng nói. "Vẫn là cô Dương hiểu đại nghĩa." Chu Tiểu Di giơ ngón tay cái với Dương Tuyết Lệ.

Sau đó lại quay đầu nhìn về phía Vương Khải Toàn, hét lên: "Bàn tử, cậu nghe thấy chưa, cô Dương cũng bảo vứt đồ đi rồi, cậu mau vứt đi, không thì cậu sẽ bị đám bọ lửa sau lưng thiêu chết đấy." "..." Vương Khải Toàn lúc này trong lòng hối hận vô cùng.

Sớm biết vậy lúc ở trong yêu lâu mình đã lấy ít đi một chút rồi. "Chết tiệt, ông đây không phải chỉ lấy của chúng mày một ít đồ thôi sao?

Chương 167

Bây giờ trả lại cho chúng mày..." Gã mập nghiến răng chửi rủa.

Dù đau lòng như cắt, nhưng để sống sót, gã vẫn phải ném chiếc ba lô nặng trịch trên lưng ra ngoài. "Ai~ Tiền game của tôi..." Nhìn Vương Khải Toàn vứt đi túi đồ tùy táng lớn, lòng Chu Tiểu Di cũng đang rỉ máu.

Đống đồ đó nếu mang ra ngoài bán, ít nhất cũng được cả chục vạn tiền game.

Giờ thì hay rồi, mất trắng!

Không còn gánh nặng, tốc độ của Vương Khải Toàn nhanh chóng tăng lên.

Năm người chạy như điên, cuối cùng cũng đến được bờ sông ngầm trước khi đám bọ lửa đuổi kịp.

Lúc này, người của đội khảo cổ đã ngồi cả trên xuồng cao su chờ họ. "Anh Hồ, nhanh lên..." "Cô Dương..." "Đồng chí Hồ nhỏ, đồng chí Vương nhỏ..." Thấy nhóm Chu Tiểu Di chạy về từ phía sau hang động, người của đội khảo cổ lập tức vẫy tay với họ.

Nhưng ngay giây tiếp theo, vẻ mặt kích động trên mặt họ cứng đờ.

Bởi vì họ thấy, phía sau mấy người Chu Tiểu Di, lại là một bầy bọ lửa dày đặc.

Lũ bọ lửa đó như vô tận, không ngừng bay ra từ hang động phía sau.

Họ không biết rõ số lượng bầy bọ lửa đó rốt cuộc là bao nhiêu, nhưng ít nhất cũng phải vài nghìn con.

Hơn nữa, những con bọ lửa bay nhanh nhất lúc này đã sắp đuổi tới sát mông mấy người Chu Tiểu Di rồi. "Mau chèo thuyền, mau..." Chu Tiểu Di hét lớn.

Tát Địch Bằng và Sở Kiến trên xuồng cao su nghe vậy, lập tức chèo thuyền. "Soạt soạt ~" Xuồng cao su bắt đầu từ từ hướng về bờ bên kia.

Nhưng với tốc độ này, cho dù nhóm Chu Tiểu Di có lên được thuyền, cũng chắc chắn sẽ bị bọ lửa đuổi kịp.

Vì vậy, Chu Tiểu Di không chút do dự đưa ra một quyết định.

Sau khi chạy đến trước xuồng cao su, cô không lập tức lên thuyền, mà dẫn theo bốn người Dương Tuyết Lệ, trước tiên đổ đầy khoang chứa nước của súng nước, sau đó mượn nước sông ngầm, bắn hạ tốp bọ lửa bám sát phía sau xuống đất.

Nhưng rất nhanh, bầy bọ lửa lớn phía sau cũng ập tới như sóng thần.

Làn sóng màu xanh lam ngợp trời khiến Chu Tiểu Di tê cả da đầu. "Tất cả mọi người nhảy xuống nước, mau..." Chu Tiểu Di lại hét lớn.

Không còn cách nào khác.

Dù cô biết trong con sông ngầm này có một con kỳ nhông bạo chúa thời tiền sử!

Lúc này cũng chỉ có thể để mọi người lặn xuống sông trước.

Bởi vì nếu không nhảy xuống, bị bầy bọ lửa khổng lồ phía sau đuổi kịp, họ cũng chắc chắn sẽ chết. ... 【Vãi~ Lũ bọ lửa này rốt cuộc có bao nhiêu vậy?

Sao cảm giác giết mãi không hết?】 【Anh Phiêu đã giết hai đợt rồi, không ngờ đợt thứ ba còn điên cuồng hơn...】 【Ban đầu tôi cứ

tưởng Đại Tư Mã diệt được một đợt bọ lửa đã là ghê gớm lắm rồi.

Nhưng giờ nhìn lại, đợt đầu tiên hắn diệt so với đợt thứ ba mà Chu Tiểu Di gặp, quả thực là khác biệt giữa con kiến và con voi!】【Má~ Nhiều bọ lửa thế này, ai mà đỡ nổi!】【May quá may quá...

Chương 168

Chu Tiểu Di và mọi người đã chạy đến sông ngầm rồi, lũ bọ lửa đó sợ nước, chỉ cần họ nhảy xuống sông là không sao.】【Nhảy xuống sông là không sao?

Anh bạn, chẳng lẽ cậu không biết trong con sông ngầm này còn có một con kỳ nhông bạo chúa thời tiền sử ăn người không nhả xương à?】【Vãi~ Sao tôi lại quên mất con quái vật đó nhỉ.】【Toang rồi, nhóm Chu Tiểu Di đúng là vừa thoát hang sói lại vào miệng cọp!】【Mẹ kiếp, màn này khó quá vậy?】【Thủ phạm của tất cả chuyện này chính là Tát Địch Bằng, phải giết chết tên này, nếu không chúng ta sẽ chết!】【Đúng, thằng ngu này lần sau nhất định phải xử!】【Thua màn này cũng được, nhưng Tát Địch Bằng phải chết!】【Đồng ý!!!】【+1】【...】 Lúc này, phòng livestream của Chu Tiểu Di đã hoàn toàn bùng nổ!

Cư dân mạng điên cuồng gửi bình luận.

Mọi người đều lo lắng cho Chu Tiểu Di.

Nhưng đồng thời, cũng có một số người chơi càng chắc chắn hơn về suy nghĩ trước đây của mình.

NPC tên Tát Địch Bằng đó, nhất định phải chết!

Nếu không thì đừng hòng qua màn này!... "Nghe lời đồng chí Hồ nhỏ, mọi người mau nhảy xuống nước..." "Thầy ơi, còn quyển sổ ghi chép thì sao?" "Không sao, sổ cứ để trên xuồng, ba lô của chúng ta chống nước..." Nhìn bầy bọ lửa che trời lấp đất gào thét lao tới, giáo sư Trần và những người khác cũng không chút do dự, trực tiếp từ xuồng cao su nhảy xuống sông ngầm.

Nhóm của Chu Tiểu Di cũng nhanh chóng từ bỏ việc dùng súng

nước, quay người lặn xuống sông.

Đùa à!!!

Bầy bọ lửa lúc này chẳng khác nào cơn sóng thần gào thét ập tới.

Đừng nói là năm khẩu súng nước của họ, cho dù họ thực sự có một khẩu pháo nước, e rằng cũng chẳng có tác dụng gì.

Ngũ hành tương sinh tương khắc thì đúng, nhưng trước số lượng tuyệt đối, dù là tương sinh tương khắc cũng mất tác dụng.

Rốt cuộc, nước có thể dập lửa, nhưng lửa cũng có thể làm nước bốc hơi! "Phụt phụt phụt..." "Xèo xèo xèo..." Khi Chu Tiểu Di lao đầu xuống sông ngầm, bên tai cô ngoài tiếng nước chảy, còn có tiếng "xèo xèo" của vô số ngọn lửa bị dập tắt truyền đến.

Có lẽ do số lượng bọ lửa lao xuống sông quá nhiều, Chu Tiểu Di cảm thấy nhiệt độ nước sông dường như cũng đang tăng lên nhanh chóng.

Cô lo rằng nếu cứ tiếp tục thế này, mình có thể sẽ bị nước sông sôi luộc chín.

May mà không lâu sau, tiếng "xèo xèo" từ phía sau đã biến mất.

Nhưng Chu Tiểu Di không lập tức nổi lên mặt nước!

Mà tiếp tục nín thở dưới nước một lúc, mãi cho đến khi bên ngoài hoàn toàn không còn động tĩnh, mới trồi lên.

Tuy nhiên, khi Chu Tiểu Di ngoi lên khỏi mặt nước, cô hoàn toàn chết lặng trước cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy trên mặt sông lúc này đang nổi lềnh bềnh một mảng xác bọ lửa dày đặc.

Chúng chất thành từng đống, số lượng ít nhất cũng phải trên vạn con, thậm chí còn nhiều hơn.

Trong phòng livestream, những khán giả mắc chứng sợ lỗ nhìn thấy cảnh này đều nổi hết cả da gà.

Họ nằm mơ cũng không ngờ, chỉ trong chốc lát, đã có nhiều bọ lửa chết ở đây như vậy.

Lũ bọ lửa tuy đã chết hết, nhưng xác của chúng lại tỏa ra từng làn khói trắng kỳ lạ.

Làn khói trắng đó vô cùng khó chịu!

Giống như mùi nhựa bị đốt cháy.

Nhìn lại chiếc xuồng cao su mà đội khảo cổ đã ngồi trước đó, lúc này cũng đã bị thiêu thành tro.

May mà chiếc ba lô đựng sổ ghi chép lúc nãy cũng rơi xuống sông, nếu không, quyển sổ mà họ đã phải vất vả lắm mới tìm được, có lẽ giờ cũng đã bị thiêu rụi. "Mọi người mau bơi sang bờ bên kia, đừng ở lại dưới sông..." Chu Tiểu Di lo lắng con kỳ nhông bạo chúa thời tiền sử trong sông ngầm sẽ ngửi thấy tiếng động mà đến, liền lập tức gọi mọi người trong đội khảo cổ bơi về phía bờ đối diện.

Chương 169

Trong đội khảo cổ có một số người không biết bơi.

May mà con sông ngầm này không sâu, nơi sâu nhất cũng chỉ đến ngực mọi người.

Dù không biết bơi, họ cũng có thể dẫm lên đá dưới đáy sông từ từ đi sang bờ bên kia. "Đại Cá Tử, Ca Oa, hai người chú ý mặt sông một chút, nếu có động tĩnh gì, lập tức nổ súng, biết chưa?" Chu Tiểu Di quay đầu dặn dò Đại Cá Tử và Ca Oa.

Đại Cá Tử và Ca Oa nhìn nhau.

Mặc dù họ không hiểu tại sao Chu Tiểu Di lại lo lắng về con sông ngầm này như vậy, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm trọng của đối phương, hoàn toàn không giống đang đùa, họ liền lập tức gật đầu đồng ý. "Đội trưởng Hồ yên tâm đi, tôi và Đại Cá Tử là xạ thủ thần trong liên đội, dù trong sông có quái vật gì, chúng tôi cũng có thể hộ tống mọi người qua sông an toàn!" Ca Oa vỗ ngực, tự tin nói.

Nghe vậy, Đại Cá Tử liền từ phía sau vỗ vào đầu cậu ta một cái: "Xem cậu tài giỏi chưa kìa, còn xạ thủ thần, đi mau, đừng để tụt lại phía sau..." Ca Oa còn định quay lại cãi vài câu.

Ai ngờ vừa quay đầu qua, cả người cậu ta liền chết trân tại chỗ.

Chỉ thấy cậu ta ngây như phỗng nhìn phía sau Đại Cá Tử, hai mắt trợn tròn, như thể gặp ma. "Cậu nhóc nhìn tôi làm gì?

Cái biểu cảm gì thế?" Đại Cá Tử cười mắng.

Nhưng ngay giây tiếp theo, anh ta cũng nhận ra có điều không ổn từ vẻ mặt kinh hãi của Ca Oa.

Cùng lúc đó, Chu Tiểu Di và Dương Tuyết Lệ cảm nhận được

động tĩnh phía sau cũng quay đầu nhìn lại.

Trong tầm mắt, chỉ thấy một cái đầu cá khổng lồ màu đỏ, không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng Đại Cá Tử.

Chính là con kỳ nhông bạo chúa thời tiền sử đã nuốt chửng Chu Tiểu Di một ngụm! "Đại Cá Tử, cẩn thận sau lưng..." Chu Tiểu Di hét lớn một tiếng, đồng thời khẩu súng tiểu liên trong tay cũng được cô không do dự giơ lên.

Bên cạnh, Vương Khải Toàn thấy vậy, liền kinh hãi thất sắc, trợn tròn hai mắt: "Vãi~ Lão Hồ, trong túi của cậu sao đến súng tiểu liên cũng có?" Chu Tiểu Di không kịp trả lời câu hỏi của Vương Khải Toàn.

Cô trực tiếp bóp cò, bắn ra một băng đạn. ... "Pằng pằng pằng..." Là một cựu tuyển thủ game bắn súng chuyên nghiệp, tài bắn súng của Chu Tiểu Di đương nhiên không cần phải bàn cãi.

Mặc dù lúc này là ra tay trong lúc cấp bách, hơn nữa còn là khẩu súng tiểu liên khó ghìm tâm nhất, nhưng mỗi viên đạn cô bắn ra vẫn cực kỳ chính xác găm vào đầu con cá sau lưng Đại Cá Tử.

Cùng với một trận máu tươi bắn ra, trên đầu con cá đó lập tức xuất hiện một chuỗi lỗ đạn. "Tốt quá, đạn có tác dụng..." Chu Tiểu Di mừng rỡ.

Ban đầu cô còn tưởng con kỳ nhông bạo chúa thời tiền sử này cũng sẽ không sợ đạn như con Hồng Mao Thi mà mình gặp ở Tướng quân mộ lần trước.

Nhưng bây giờ xem ra, đạn vẫn có hiệu quả với nó!

Ít nhất là đã bắn ra máu rồi. "Gàoooo~" Con kỳ nhông bạo chúa thời tiền sử sau khi ăn một loạt đạn của Chu Tiểu Di, lập tức gầm lên.

Đồng thời nó há miệng, định nuốt chửng cả Đại Cá Tử trước mặt.

May mà vào thời khắc mấu chốt, Dương Tuyết Lệ và Ca Oa cũng vội vàng bóp cò!

Khẩu súng trong tay Dương Tuyết Lệ là khẩu tìm thấy trên thi thể cổ dưới sông băng trước đó!

Chương 170

Tuy là súng ngắn, nhưng uy lực không hề nhỏ.

Còn khẩu AK47 trong tay Ca Oa thì càng không cần phải nói.

Đó là một trong những khẩu súng trường tự động mạnh nhất những năm 80.

Hai người đồng thời bắn, trực tiếp đẩy lùi cái miệng vừa định há ra của con kỳ nhông bạo chúa thời tiền sử.

Mà Đại Cá Tử lúc này cũng đã phản ứng lại.

Anh ta nhanh chóng quay người, sau đó cùng Ca Oa và mọi người nổ súng vào con kỳ nhông bạo chúa. "Tạch tạch tạch..." "Tạch tạch tạch..." Đạn của ba người đồng thời bắn trúng kỳ nhông bạo chúa!

Trực tiếp biến đầu nó thành tổ ong vò vẽ.

Nhưng đầu của con kỳ nhông đó cũng bằng sắt.

Dù bị nhiều đạn bắn trúng như vậy, nó vẫn không chết ngay tại trận.

Chỉ thấy nó gầm lên một tiếng với mọi người, sau đó quay người lặn xuống chỗ sâu của sông ngầm, biến mất tăm! "Mau đi..." Chu Tiểu Di không dám ở lại trong sông một khắc nào, lập tức dẫn những người khác bơi sang bờ bên kia.

Đại Cá Tử vừa thoát chết lúc này vẫn đang thở hổn hển.

Anh ta vô cùng cảm kích Chu Tiểu Di, vì nếu vừa rồi không phải Chu Tiểu Di kịp thời nổ súng, anh ta có lẽ đã bị con cá lớn đó nuốt chửng rồi. 【Độ hảo cảm của Đại Cá Tử đối với bạn +20】 Chu Tiểu Di đột nhiên nhận được 20 điểm hảo cảm từ Đại Cá Tử.

Một lần tăng hẳn 20 điểm, đây là điều mà trước đây Chu Tiểu Di không dám nghĩ tới.

Phải biết rằng, trước đây cô nhận được độ hảo cảm của NPC, nhiều nhất cũng chỉ là 10 điểm!

Không ngờ lần này lại nhận được tới 20 điểm!

Qua trận chiến này, Chu Tiểu Di lại xác định được một điều.

Đó là cứu mạng một NPC, có lẽ sẽ nhận được nhiều độ hảo cảm hơn.

Xem ra lần sau muốn nhận được nhiều độ hảo cảm hơn từ Dương Tuyết Lệ, phải tìm cách cứu mạng cô ấy mới được....

Sau khi mấy người vất vả vượt qua sông ngầm, đang chuẩn bị tiếp tục đi đến khe nứt sông băng, ai ngờ lúc này, phía sau lại vang lên tiếng côn trùng đập cánh. "Vãi~ Không lẽ vẫn còn bọ lửa đuổi theo à?" Chu Tiểu Di tê dại cả người.

Đợt bọ lửa vừa rồi chết chìm dưới sông ngầm ít nhất cũng phải hơn một vạn con.

Cộng thêm hai đợt chết trong tay họ trước đó, số lượng đã đủ kinh người rồi!

Không ngờ vẫn còn bọ lửa đuổi theo.

Hơn nữa nghe tiếng động lần này, số lượng bọ lửa đuổi theo dường như còn dày đặc hơn cả đợt thứ ba.

Mẹ kiếp!!!

Trong yêu lâu đó rốt cuộc có bao nhiêu bọ lửa vậy?

Tác giả game, tôi thật sự muốn chửi anh!!! "Mọi người mau chạy..." Mặc dù trong lòng đã hỏi thăm tác giả thiết kế màn chơi này cả trăm lần, nhưng phản ứng đầu tiên của Chu Tiểu Di lúc này vẫn là

chạy.

Chương 171

Họ bây giờ phải lập tức rời khỏi khe nứt sông băng này, sau đó tìm cách bịt kín cửa hang từ bên ngoài.

Nếu không, cuối cùng họ sẽ chỉ bị bọ lửa vô tận thiêu thành tro!

Những người khác trong đội khảo cổ tự nhiên cũng hiểu đạo lý này.

Vì vậy mọi người không dừng lại bên bờ sông chút nào!

Sau khi vắt khô nước trên quần áo, họ lập tức chạy về phía lối ra của khe nứt sông băng. "—— Vút!" Nhưng đúng lúc này, trên mặt sông đột nhiên phóng ra một cái lưỡi dài đầy mụn mủ.

Cái lưỡi đó trong nháy mắt quấn lấy chân Dương Tuyết Lệ, rồi kéo cô về phía sông.

Cùng lúc đó, con kỳ nhông bạo chúa thời tiền sử bị mọi người đánh chạy trước đó, cũng lại nổi lên mặt sông.

Mọi người đều bị dọa cho giật nảy mình.

Nhưng Chu Tiểu Di lúc này lại trở nên kích động.

Cô vừa mới nghĩ, mình phải làm thế nào mới cứu được mạng Dương Tuyết Lệ!

Kết quả cơ hội đến nhanh như vậy. "Đại Cá Tử, Ca Oa, hai người đưa giáo sư Trần và mọi người đi trước, ở đây giao cho chúng tôi..." Chu Tiểu Di quay đầu nói với Đại Cá Tử và Ca Oa: "Đúng rồi, để lại súng và đạn của hai người." Trong lúc nói, khẩu súng tiểu liên của cô đã thay xong băng đạn, sau đó không chút do dự bắn một băng về phía con kỳ nhông bạo chúa thời tiền sử.

Nhưng đáng tiếc, tốc độ bắn của súng tiểu liên thì cao, nhưng uy lực đạn lại không ổn lắm.

Băng đạn đó bắn vào đầu con kỳ nhông, chỉ có thể làm tróc một ít da của nó!

Tuy có máu tươi bắn ra!

Nhưng không hề hấn gì.

May mà băng đạn này cũng làm con kỳ nhông bạo chúa chậm lại tốc độ kéo Dương Tuyết Lệ, giúp Dương Tuyết Lệ có được một chút thời gian thở dốc. "Anh Hồ, nếu chúng tôi đi rồi, thì các anh làm sao?" Lúc này, giọng của Ca Oa đột nhiên từ phía sau truyền đến.

Chu Tiểu Di hiên ngang lẫm liệt, không quay đầu lại nói: "Đừng nói nhảm nữa, không đi nữa thì không ai đi được đâu..." "Được, vậy chúng tôi ở ngoài đợi các anh." Đại Cá Tử và Ca Oa cũng biết bây giờ không phải là lúc tranh cãi.

Hai người họ nhìn nhau, sau đó lập tức ném khẩu AK47 và mấy băng đạn trên người xuống đất, quay người dẫn giáo sư Trần và mọi người chạy ra ngoài hang. "Bàn tử, cầm súng của họ, bắn cho tôi thật mạnh vào!" Chu Tiểu Di cất khẩu súng tiểu liên của mình đi, sau đó nhanh chóng nhặt khẩu AK47 mà Đại Cá Tử và Ca Oa để lại dưới đất, một khẩu ném cho Vương Khải Toàn, một khẩu tự mình thay đạn lên nòng.

Sau đó, hai người lại trực tiếp xả súng điên cuồng vào con kỳ nhông bạo chúa thời tiền sử. "Tạch tạch tạch..." "Tạch tạch tạch..." Uy lực của AK47 lớn hơn súng tiểu liên của cô rất nhiều.

Mỗi viên đạn bắn vào đầu con kỳ nhông, đều có thể tạo ra một cái hố máu lớn.

Nhưng lúc này, con kỳ nhông đó dường như cũng đã quyết tâm

phải kéo Dương Tuyết Lệ đi.

Cho dù nửa cái đầu bị bắn cho máu thịt be bét, nó cũng không có ý định buông Dương Tuyết Lệ ra.

Thấy đám bọ lửa từ sâu trong hang động sắp đuổi tới, Chu Tiểu Di không còn cách nào khác.

Cô nhanh chân bước đến bên cạnh Dương Tuyết Lệ, sau đó trực tiếp chĩa nòng khẩu AK47 trong tay vào cái lưỡi đó. "Cô Dương, có thể sẽ hơi đau, ráng chịu nhé..." Chu Tiểu Di nói với Dương Tuyết Lệ một tiếng, sau đó liền bóp cò, dí súng vào lưỡi con kỳ nhông bạo chúa mà bắn. "Pằng!" "Pằng pằng...

Chương 172

pằng!" Lần này, Chu Tiểu Di không bật chế độ bắn liên thanh, mà dùng chế độ bắn điểm xạ.

Bởi vì cái lưỡi đó lúc này vẫn đang quấn chặt vào chân Dương Tuyết Lệ.

Nếu trực tiếp dùng chế độ liên thanh, khi đạn liên tục trúng vào lưỡi, lực phản chấn của cái lưỡi cũng sẽ làm chân Dương Tuyết Lệ bị thương.

Còn nếu dùng điểm xạ, tuy đạn cũng sẽ gây chấn động phản lại lên cái lưỡi!

Nhưng sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Đây là đạo lý mà Chu Tiểu Di đã ngộ ra sau nhiều năm chơi game bắn súng. ... "Pằng ~ pằng ~ pằng..." Sau khi bắn liên tiếp mấy phát, mắt cá chân của Dương Tuyết Lệ đã bị lực phản chấn từ cái lưỡi làm cho tê dại.

Nhưng may mà hành động này của Chu Tiểu Di cũng đã thuận lợi bắn đứt cái lưỡi dài của con kỳ nhông bạo chúa thời tiền sử.

Mà Dương Tuyết Lệ cũng cuối cùng thoát khỏi tình thế nguy hiểm. "Cô Dương, cô còn tự mình đi được không?".

Chu Tiểu Di hai mắt sáng rực hỏi.

Dương Tuyết Lệ không nói gì, mà thử tự mình đứng dậy từ mặt đất.

Nhưng ngay giây tiếp theo, cô lại loạng choạng, trực tiếp ngã xuống đất.

May mà lúc này Chu Tiểu Di 'nhanh tay lẹ mắt', vội vàng đỡ cô dậy. "Cô Dương, bây giờ thời gian cấp bách, thất lễ rồi..." Chu Tiểu Di biết cơ hội thể hiện của mình đã đến, vì vậy cũng không đợi Dương Tuyết Lệ trả lời, trực tiếp bế thốc cô lên rồi chạy ra ngoài khe nứt sông băng.

Đồng thời cũng không quên quay đầu hét với Vương Khải Toàn vẫn đang nổ súng: "Bàn tử, mau rút..." "Vãi~ Lão Hồ, cậu bế cô gái Mỹ đó chạy rồi, còn nói mình không có ý gì với cô ta?" Giọng của Vương Khải Toàn rất nhanh từ phía sau truyền đến.

Nhưng Chu Tiểu Di lúc này đã hoàn toàn không nghe thấy gì nữa.

Bởi vì ngay lúc cô bế Dương Tuyết Lệ chạy ra ngoài khe nứt sông băng!

Trong tầm nhìn của cô lại hiện ra hai dòng tin nhắn thông báo: 【Độ hảo cảm của Dương Tuyết Lệ đối với bạn +15】 【Độ hảo cảm của Dương Tuyết Lệ đối với bạn +2】 Mặc dù không biết tại sao hệ thống game lại chia làm hai lần cộng điểm hảo cảm cho mình, nhưng một lần nhận được 17 điểm hảo cảm của Dương Tuyết Lệ, điều này khiến Chu Tiểu Di trong nháy mắt bay bổng.

Nhìn lại Dương Tuyết Lệ trong lòng mình, vị nữ thần băng giá cao ngạo này lúc này đã hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo ban đầu.

Chỉ thấy cô dùng hai tay ôm chặt cổ Chu Tiểu Di, ánh mắt e thẹn, cũng cố tình né tránh ánh mắt của Chu Tiểu Di nhìn qua, một bộ dáng muốn từ chối nhưng lại chào đón.

Chu Tiểu Di thậm chí còn thấy trên má cô một vệt hồng.

Trong khoảnh khắc này, trong lòng Chu Tiểu Di lập tức có một cảm giác chinh phục trọn vẹn.

Ha ha~ Không ngờ một NPC cao ngạo như vậy, lại có thể bị sức

hấp dẫn của mình chinh phục.

Sướng!!! 【Vãi~ Vãi~ Chu Tiểu Di phất rồi!】 【Trâu bò thật, lại có thể bế được đại tiểu thư Dương vào lòng!】 【Mẹ kiếp~ Anh Phiêu bây giờ chắc sướng chết rồi nhỉ?】 【Ha ha~ Đó là phiên bản nâng cấp của bà chủ Dương đấy, cảm giác tay đó, mùi vị đó, nhất định rất tuyệt vời nhỉ?】 【Mẹ ơi~ Tôi cũng muốn được như anh Phiêu, xin hỏi, làm thế nào mới được như vậy, đợi online ~ gấp gấp gấp!!!】 【Không biết vợ của Chu Tiểu Di có đang xem livestream không, nếu đang xem thì tôi đoán sau khi tắt stream Chu Tiểu Di sẽ phải quỳ bàn phím!】 【Ai~ Đây chính là nỗi buồn của người đàn ông đã có gia đình!】 【May mà tôi chưa kết hôn...】 【Các người không hiểu đâu, như vậy mới kích thích, vụng trộm hiểu không?】 【Đúng~ Tục ngữ nói rất hay, chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu, đừng nói là bị vợ nhìn thấy, cho dù là bị mẹ vợ nhìn thấy, anh Phiêu của chúng ta cũng không hề sợ hãi!】 【Anh bạn trên lầu, tôi cảm thấy sau khi Tiểu Linh Mẫn (vợ streamer) nhìn thấy câu này của cậu, Chu Tiểu Di có lẽ không chỉ đơn giản là quỳ bàn phím đâu!】 【Mẹ nó, quỳ gối trước Dương Tuyết Lệ, còn tìm đúng cơ hội cứu Dương Tuyết Lệ, những chiến thuật này nhất định phải ghi lại, cho dù không qua màn, cũng nhất định phải nếm thử mùi vị của đại tiểu thư Dương.】 【Đúng đúng đúng~ Cái này phải ghi lại!!!】 【Xông lên!!!】 【...】 Thấy Chu Tiểu Di bế Dương Tuyết Lệ chạy trốn, cư dân mạng cũng đều phấn khích.

Đặc biệt là các nam đồng bào!

Lúc này càng lộ ra vẻ ghen tị và hưng phấn chưa từng có.

Bởi vì họ nằm mơ cũng không ngờ, Dương Tuyết Lệ vốn là nữ thần cao ngạo, lúc này lại bị Chu Tiểu Di bế chạy, hơn nữa còn lộ ra vẻ mặt e thẹn đó.

Lẽ nào...

Chương 173

tăng độ hảo cảm với Dương Tuyết Lệ lên một chút, thật sự có thể làm gì thì làm với cô ấy sao?

Nghĩ vậy, nụ cười trên mặt không ít cư dân mạng cũng bắt đầu dần trở nên biến thái.

Có một số cư dân mạng thậm chí còn nảy ra trong đầu một số ý tưởng quá đáng!

Chỉ đợi lần sau mình vào game tự mình trải nghiệm một phen....

Mà lúc này, Chu Tiểu Di đang bế Dương Tuyết Lệ chạy như điên cuối cùng cũng nhìn thấy một tia sáng phía trước. "Lão Hồ, đến cửa ra rồi..." Vương Khải Toàn phía sau kích động nói. "Tôi biết." Chu Tiểu Di không quay đầu lại nói.

Thực ra trong lòng cô lúc này có chút hụt hẫng.

Bởi vì cô biết, chỉ cần rời khỏi đây, mình sẽ không thể bế Dương Tuyết Lệ như vậy nữa.

Nhưng chuyện này cô cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng.

Rốt cuộc mục đích của cô là tăng độ hảo cảm của mình với Dương Tuyết Lệ, sau đó từ miệng Dương Tuyết Lệ moi ra một số thông tin về Ma quốc, chứ không phải vì cảm giác trong tay nhất thời của mình.

Tuy rằng cảm giác này quả thực không tồi.

Nhưng là một người đàn ông tốt coi trọng sự nghiệp!

Sao cô có thể không kiềm chế được bản thân như vậy? "Vãi~ Lão Hồ, sao tốc độ của cậu chậm lại vậy, chạy nhanh lên, bọ lửa phía sau

sắp đuổi kịp rồi." Ngay lúc Chu Tiểu Di đang suy nghĩ những điều này, giọng của Vương Khải Toàn lại một lần nữa vang lên bên tai cô.

Chu Tiểu Di quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Khải Toàn vốn đang theo sau mình!

Lúc này lại đã đến bên cạnh mình. "..." Chu Tiểu Di không khỏi có chút ngượng ngùng!

Xem ra niềm tin kiên định trong đầu mình và cơ thể mình đã xảy ra xung đột nghiêm trọng.

Xung đột giữa lý trí và dục vọng, cuối cùng vẫn là dục vọng chiến thắng lý trí sao?

Chu Tiểu Di trong lòng cười khổ.

Nhưng cô không cảm thấy mình có gì đáng xấu hổ.

Rốt cuộc, đối mặt với một người phụ nữ gần như hoàn hảo như Dương Tuyết Lệ, muốn kiềm chế là rất khó!

Huống hồ bây giờ cô còn đang ôm chặt đối phương. "Anh Hồ, chân của tôi bây giờ đã hồi phục rồi, anh thả tôi xuống đi..." Lúc này, Dương Tuyết Lệ cũng đỏ mặt tía tai lên tiếng. "Ồ...

được!" Chu Tiểu Di tuy cực kỳ không nỡ, nhưng để có thể giữ vững hình tượng lịch lãm của mình trước mặt Dương Tuyết Lệ, cô vẫn không chút do dự mà đặt đối phương xuống. "Chặng đường này vất vả cho anh rồi, anh Hồ..." Dương Tuyết Lệ vô cùng cảm kích nói với Chu Tiểu Di một câu, sau đó lập tức theo Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn chạy về phía cửa hang phía trước.

Cùng lúc đó, Chu Tiểu Di cũng lại nhận được một thông báo hảo cảm: 【Độ hảo cảm của Dương Tuyết Lệ đối với bạn +5】 Chao ôi~ Chu Tiểu Di trong lòng vui như điên.

Xem ra màn trình diễn bế Dương Tuyết Lệ liều mạng chạy trốn vừa rồi của mình, lại làm cảm động vị nữ thần băng giá cao ngạo trước mắt này rồi.

Ha ha~ Trước đây không biết là ai nói tôi không hiểu lòng phụ nữ!

Chương 174

Thực ra ông đây rất hiểu có được không!

Thấy chưa!

Đại tiểu thư Dương mà người khác không tán được, lúc này đã bị tôi hạ gục!

Với chiến tích này, còn ai nữa??? ...

Trên đường chạy trốn ra khỏi khe nứt, Tao Trư liếc nhìn độ hảo cảm của mình với Dương Tuyết Lệ, phát hiện đã đạt đến 45 điểm.

Điều này khiến cô không khỏi có chút mừng thầm trong lòng.

Độ hảo cảm thế này, có lẽ những người chơi khác hiện tại chỉ có thể trơ mắt nhìn mà thôi.

Cũng không biết bây giờ mình có thể hỏi Dương Tuyết Lệ về thông tin của Ma Quốc được chưa.

Đương nhiên, cô cũng không phải kẻ ngốc.

Tình hình bây giờ rất nguy cấp, mọi người vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm.

Nếu lúc này cô hỏi đối phương về chuyện Ma Quốc, cho dù cô ấy có biết thì cũng chưa chắc đã nói cho mình.

Chuyện này không liên quan đến độ hảo cảm, mà liên quan đến tình hình hiện tại.

Dù sao đây cũng là một game mô phỏng thực tế, mọi thứ đều phải gắn liền với hoàn cảnh thực tế.

Cho nên... cô quyết định đợi sau khi rời khỏi sông băng Côn Luân!

Khi mọi người đều ở trong một môi trường an toàn!

Sẽ tìm Dương Tuyết Lệ để hỏi về chuyện Ma Quốc!

Như vậy có lẽ xác suất hỏi được sẽ lớn hơn một chút.

Trong lúc suy nghĩ, ba người Tao Trư đã chạy đến lối ra của khe nứt.

Cô thấy Ca Oa và Đại Cá Tử lúc này đang đợi gần đó, mặt đầy lo lắng.

Còn những người trong đội khảo cổ thì đã bắt đầu leo lên phía trên khe nứt. "Đội trưởng Hồ, cô Dương... mau lên!!!" "Đội trưởng Hồ, nhanh hơn nữa..." Thấy ba người Tao Trư chạy ra từ khe nứt, Đại Cá Tử và Ca Oa liền vẫy tay về phía họ. "Có lựu đạn không?

Chuẩn bị lựu đạn đi..." Tao Trư vội vàng hét lớn.

Đại Cá Tử nghe vậy, lập tức lấy lựu đạn trên người ra: "Có, đội trưởng Hồ, anh định cho nổ tung cửa động à?" Là một người lính già có kinh nghiệm tác chiến, Đại Cá Tử hiểu rất rõ ý định tiếp theo của Tao Trư.

Thực ra anh và Ca Oa đang canh giữ ở lối ra cũng là định đợi sau khi ba người Tao Trư ra ngoài thì sẽ cho nổ tung ngay lập tức.

Chỉ cần bịt kín lối ra, vậy thì cho dù toàn bộ Hỏa biêu trùng trong tòa yêu lâu kia có chui ra, họ cũng không cần lo bị thiêu chết.

Tuy nhiên... ngay lúc Tao Trư và Đại Cá Tử ngầm hiểu ý nhau, chuẩn bị cho nổ tung lối ra, Dương Tuyết Lệ nghe thấy cuộc nói chuyện của họ thì lại không giữ được bình tĩnh.

Chương 175

Cô vội nhìn Tao Trư nói: "Ông Hồ, không thể dùng lựu đạn cho nổ lối ra được." Tao Trư ngơ ngác: "Tại sao?

Đây là cơ hội duy nhất để chúng ta cắt đuôi Hỏa biêu trùng mà?" Vương Khải Toàn cũng đầy nghi hoặc: "Đúng vậy cô Dương, tôi thấy cách của lão Hồ rất hay mà, tại sao lại không thể cho nổ lối ra chứ?" Dương Tuyết Lệ nhíu mày nói: "Chẳng lẽ trước khi xuống đây hai người không chú ý rằng khe nứt sông băng này nằm ngay giữa hai đỉnh núi tuyết sao?" "Nếu ở đây xảy ra chấn động mạnh, tuyết tích tụ trên hai đỉnh núi sẽ sạt lở xuống!" "Đến lúc đó, cho dù chúng ta không bị đám Hỏa biêu trùng phía sau thiêu chết, cũng sẽ bị chôn sống dưới trận tuyết lở." Lời này vừa dứt, sắc mặt Vương Khải Toàn lập tức cứng đờ.

Ban đầu nghe được kế hoạch của Tao Trư, trong lòng anh ta còn khá vui mừng.

Ít nhất họ cuối cùng cũng có thể cắt đuôi được đám Hỏa biêu trùng phía sau.

Thế nhưng... sau khi nghe những lời vừa rồi của Dương Tuyết Lệ, trái tim anh ta lại lập tức rơi xuống vực thẳm, bị cảm giác tuyệt vọng bao trùm.

Không thể cho nổ lối ra, chẳng phải họ vẫn phải đối đầu trực diện với đám Hỏa biêu trùng phía sau sao? ...

Lúc này, trong lòng Tao Trư cũng trăm mối ngổn ngang.

Vì trước đó bị con kỳ nhông bá vương tiền sử làm phiền, lúc rời khỏi con sông ngầm, họ căn bản không có thời gian để bơm nước vào súng phun nước!

Thành ra bây giờ khi đối mặt với đám Hỏa biều trùng phía sau, họ đã không còn cách nào khác.

Nếu lúc này không cho nổ tung lối ra khe nứt, vậy thì lát nữa dù cả nhóm có leo ra ngoài được, cũng sẽ bị đám Hỏa biều trùng đó thiêu chết.

Dù sao thì Hỏa biều trùng biết bay, chúng có thể bay thẳng ra ngoài khe nứt sông băng!

Sau đó tấn công bất ngờ từ trên không, khiến bạn không có đường nào để thoát!!! 【Toang rồi, kế hoạch của Tao Trư bị Dương Tuyết Lệ phá vỡ không thương tiếc!】 【Cũng đành chịu thôi, dù sao cô Dương cũng suy nghĩ rất chu toàn, nếu cho nổ lựu đạn ở đây, các đỉnh núi tuyết phía trên khe nứt chắc chắn sẽ xảy ra tuyết lở quy mô lớn, đến lúc đó dù họ có tránh được sự tấn công của Hỏa biều trùng thì cũng bị chôn sống dưới bão tuyết, vẫn chết chắc.】 【Ai~ Tôi còn tưởng lần này Tao Trư có thể qua màn trực tiếp luôn chứ!】 【Xem ra chúng ta đã mừng quá sớm rồi!】 【Nhưng cũng may, anh Phiêu lần này tuy vượt ải thất bại, nhưng cũng không phải không có thu hoạch, ít nhất cô ấy đã nhận được mấy chục điểm hảo cảm của Dương Tuyết Lệ.】 【Đúng đúng đúng~ Nghe nói loại điểm hảo cảm này sẽ không biến mất vì vượt ải thất bại đâu, lần thứ hai vào game, độ hảo cảm tích lũy với NPC trước đó vẫn còn, chỉ là không thể dùng cách tương tự để nhận thêm điểm hảo cảm nữa.】 【Không sai, hơn nữa lần này Tao Trư nghĩ ra cách dùng súng phun nước đối phó với Hỏa biều trùng, điều này đã mở ra một cánh cửa thế giới mới cho chúng ta rồi, ít nhất chúng ta đã biết nên dùng phương pháp gì để nhắm vào lũ Hỏa biều trùng này, đến lúc đó chỉ cần cẩn thận một chút, ở Cửu Trọng Yêu Lâu chúng ta sẽ có vốn để mà vênh váo.】 【Vênh váo cái con khỉ, tôi thấy gợi ý công lược lớn nhất mà Tao Trư cho chúng ta lần này, là tìm cách xử lý thằng Tát Địch Bằng trước, chỉ

cần hắn chết, sẽ không có nhiều chuyện chó má xảy ra nữa.】【Còn nữa còn nữa, lần này Tao Trư cũng cho chúng ta biết cuốn sổ tay đó giấu ở đâu trong yêu lâu, đây cũng là một thông tin quan trọng.】【Đúng, nói thế nào đi nữa, anh Phiêu nhà ta lần này dù có hy sinh, cũng đã cống hiến rất lớn cho chúng ta, cô ấy chết cũng đáng rồi.】【Hình như cũng đúng...】【Vậy nên, yếu tố quyết định của màn này nằm ở việc làm thế nào để xử lý thằng Tát Địch Bằng trong âm thầm?】【Đúng, tôi nghĩ đây mới là cách qua màn Cửu Trọng Yêu Lâu chính xác, cũng là phương pháp an toàn duy nhất!】【...】...

Lúc này, các cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều cảm thấy tiếc cho Tao Trư.

Rõ ràng đã chạy đến lối ra khe nứt, mà trước đó Tao Trư còn nghĩ ra cách cắt đuôi đám Hỏa biều trùng phía sau.

Nhưng ai mà ngờ được, cuối cùng lại chết vì một câu nói của Dương Tuyết Lệ.

Thật quá đáng tiếc.

Tuy nhiên, qua chuyện này, rất nhiều cư dân mạng cũng đã nhìn ra được yếu lĩnh qua màn.

Muốn an toàn lấy được cuốn sổ tay, sau đó thuận lợi rời khỏi khe nứt sông băng, không phải là làm sao để tránh con kỳ nhông bá vương tiền sử kia, cũng không phải là làm sao dùng đạo cụ khắc chế Hỏa biều trùng, mà là nhất định phải tìm cách xử lý thằng Tát Địch Bằng trước.

Chỉ cần xử lý được hắn, vậy thì người chơi chỉ cần cẩn thận một chút trên đường, sau đó lấy được cuốn sổ tay trong yêu lâu là có thể an toàn rời đi!

Cảnh tượng kinh hoàng bị hàng chục nghìn con Hỏa biều trùng

truy đuổi sau đó, căn bản sẽ không xảy ra!!! ... "Cô Dương, tôi biết mối lo của cô là gì." "Nhưng bây giờ chúng ta đã không còn cách nào khác." "Dùng lựu đạn cho nổ lối ra khe nứt sông băng, quả thực sẽ gây ra tuyết lở trên các ngọn núi băng xung quanh." "Nhưng tuyết lở xảy ra cũng cần một khoảng thời gian nhất định." "Lúc xuống đây, tôi cũng đã quan sát sơ qua địa hình xung quanh." "Khe nứt sông băng chúng ta đang ở, cách hai đỉnh núi tuyết hai bên ít nhất cũng phải 800 đến 1000 mét!" "Cộng thêm độ cao vốn có của đỉnh núi, cho dù thực sự xảy ra tuyết lở, chúng ta cũng có ít nhất 5 phút để thoát khỏi nơi này." "Tôi biết, 5 phút rất ngắn, thậm chí có khả năng rất cao chúng ta không thể rời đi trước khi tuyết lở ập đến đây." "Nhưng ít nhất chúng ta cũng có một tia hy vọng, đúng không?" "Còn nếu chúng ta không bịt kín lối ra khe nứt, một khi đám Hỏa biêu trùng phía sau đuổi kịp, chúng ta sẽ không còn một tia cơ hội sống nào cả." "Một bên là khả năng tử vong rất cao, nhưng vẫn còn một tia hy vọng sống, một bên là chết chắc, cô Dương, chẳng lẽ cô không định cược một lần sao?" Tuy nhiên, ngay lúc mọi người đều cho rằng Tao Trư sắp thất bại trong việc qua màn, cô lại đột nhiên nói với Dương Tuyết Lệ những lời này một cách nghiêm túc.

Lời vừa dứt, Dương Tuyết Lệ dường như cũng có chút xúc động.

Chỉ thấy cô ấy nhíu mày suy nghĩ một lúc, cuối cùng nhìn thẳng vào Tao Trư, gật đầu thật mạnh: "Xem ra giáo sư Trần nói không sai, ông Hồ quả thực có bản lĩnh hơn người, những chuyện ông vừa cân nhắc đến, tôi lại không nghĩ tới." "Nếu thực sự phải cược một phen, chúng ta quả thực vẫn còn một tia cơ hội sống sót." Vì những lời vừa rồi của Tao Trư, Dương Tuyết Lệ vốn đã hoàn toàn tuyệt vọng, trong lòng cuối cùng cũng nhen nhóm lại một tia hy vọng.

Cùng lúc đó, Tao Trư lại nhận được một thông báo hảo cảm: 【Độ hảo cảm của Dương Tuyết Lệ đối với bạn +5】 50 điểm rồi!!!

Cuối cùng cũng đột phá 50 điểm hảo cảm.

Tao Trư mừng như điên.

Theo kinh nghiệm chơi game online trước đây của cô, nếu độ hảo cảm của người chơi với một NPC nào đó đột phá 50 điểm, sẽ xảy ra một sự thay đổi về chất.

Chương 176

Quả nhiên không ngoài dự đoán...

Hầu như ngay sau khi thông báo này biến mất, trong tầm nhìn của Tao Trư, một thông báo game mới lại hiện ra: 【Chúc mừng người chơi đã nâng độ hảo cảm với Dương Tuyết Lệ lên 50 điểm!】 【Thông báo game: Mối quan hệ của bạn với Dương Tuyết Lệ đã từ (Ban đầu) thăng cấp thành (Thân thiện)!】 【Gợi ý thân thiện: Mối quan hệ hảo cảm không cố định, nó sẽ thay đổi theo sự tăng giảm độ hảo cảm của người chơi với NPC, xin hãy duy trì mối quan hệ tốt với một số NPC quan trọng, điều này sẽ giúp ích cho cốt truyện game sau này của bạn!】 "Xem ra lần này thật sự có thể tìm cơ hội nói chuyện kỹ với Dương Tuyết Lệ về thông tin của Ma Quốc rồi." Sau khi nhận được thông báo về mối quan hệ hảo cảm này, Tao Trư càng thêm tin tưởng vào sự khẳng định trước đó của mình.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ đến chuyện này.

Bởi vì lúc này cô đã dẫn Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn đến lối ra của khe nứt.

Cùng lúc đó, lựu đạn trong tay Đại Cá Tử cũng đã giật chốt, khói trắng đang bốc ra.

Rõ ràng...

Đại Cá Tử cũng đã tính toán thời gian, chỉ đợi khoảnh khắc ba người Tao Trư chạy ra khỏi khe nứt là sẽ ném lựu đạn ra. ... "—Nằm xuống mau!" Hầu như cùng lúc Tao Trư dẫn Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn chạy ra khỏi lối ra khe nứt, Đại Cá Tử cũng ném thẳng quả lựu đạn sắp nổ trong tay mình ra ngoài.

Giây tiếp theo, Đại Cá Tử và Ca Oa lập tức nằm rạp xuống đất.

Còn ba người Tao Trư thì còn trực tiếp hơn, vì không dừng lại được, họ dứt khoát lao người về phía trước, cả cơ thể không chút do dự mà bổ nhào.

Làm vậy tuy sẽ chịu chút đau da thịt, nhưng lại là cách nằm xuống nhanh nhất.

Nếu không thì chẳng lẽ lại bảo họ dừng chân lại, rồi mới nằm rạp xuống như Đại Cá Tử và Ca Oa sao?

E rằng đến lúc đó họ còn chưa kịp nằm xuống, quả lựu đạn Đại Cá Tử ném ra đã nổ tung rồi.

Phải biết rằng, là một người lính được huấn luyện bài bản, Đại Cá Tử không chỉ là tay súng thiện xạ trong liên đội, mà còn là một tay ném lựu đạn có kinh nghiệm phong phú.

Từ lúc giật chốt đến lúc phát nổ, lựu đạn cần đợi bao nhiêu giây, trong lòng anh ta có thể nói là rõ như lòng bàn tay.

Và vừa rồi, khi ba người Tao Trư chạy ra khỏi khe nứt sông băng, Đại Cá Tử đã tính toán xong thời gian phát nổ của lựu đạn.

Vì vậy, khi anh ta ném lựu đạn ra, quả lựu đạn đó đã phát nổ ngay giữa không trung! "—Ầm!!!" Chỉ nghe một tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc, cả khe nứt sông băng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Lượng lớn đá vụn cùng với băng tuyết bắt đầu sụp đổ từ phía trên khe nứt.

Lực nổ cực lớn lập tức tạo ra một làn sóng nhiệt kinh hoàng cuốn về phía mấy người Tao Trư...

May mà mấy người Tao Trư vừa rồi đã kịp thời nằm xuống, nếu không thì chỉ với làn sóng nhiệt này, cũng đủ để thiêu cháy da của họ.

Dù sao thì cho nổ lựu đạn trong một khe núi hẹp thế này!

Mối nguy hiểm này không phải chuyện đùa.

Sơ suất một chút là rất có khả năng tự làm mình bị thương.

Thế nhưng điều đáng tiếc là, uy lực của một quả lựu đạn dường như không đủ để làm sập hoàn toàn khe nứt sông băng trước mắt.

Khi ba người Tao Trư đứng dậy từ mặt đất, quay đầu nhìn lại, biểu cảm trên mặt họ lập tức đông cứng.

Chỉ thấy khe nứt sông băng kia tuy bị quả lựu đạn vừa rồi làm sập một phần, nhưng vẫn chưa hoàn toàn bịt kín lối ra.

Kích thước của Hỏa biều trùng rất nhỏ, nếu không thể bịt kín hoàn toàn lối ra của khe nứt sông băng, vậy thì chúng sẽ liên tục chui ra từ những kẽ hở đó.

Đến lúc đó, trong tay không có bất kỳ phương pháp đối phó nào, họ vẫn chỉ có một con đường chết. "Xem ra uy lực của một quả lựu đạn không đủ." "Đại Cá Tử, Ca Oa, trên người hai người còn lựu đạn không?" Tao Trư vội vàng nhìn về phía Đại Cá Tử và Ca Oa hỏi.

Chương 177

Đại Cá Tử và Ca Oa nhìn nhau một cái.

Sau đó, Ca Oa lập tức lấy lựu đạn trên người ra. "Đội trưởng Hồ, tôi còn một quả..." Vừa nói, Ca Oa vừa đưa quả lựu đạn trong tay mình cho Đại Cá Tử bên cạnh.

Cậu ta tuy bắn súng chuẩn, nhưng nói về ném lựu đạn, vẫn là Đại Cá Tử có kinh nghiệm hơn.

Đại Cá Tử không nói nhiều lời vô ích, bởi vì lúc này họ đã không còn nhiều thời gian nữa.

Sau khi nhận quả lựu đạn từ tay Ca Oa, anh ta liền giật thẳng chốt trên đó ra. "Xì xì xì..." Ngay lập tức, lựu đạn bốc lên khói trắng.

Chốt kíp nổ của lựu đạn đã được rút ra, thời gian phát nổ bắt đầu đếm ngược! "5..." "4..." "3..." "Đi nào..." Đại Cá Tử thầm đếm trong lòng!

Đợi đến khi thời gian phát nổ chỉ còn lại hai giây cuối cùng, anh ta ném thẳng quả lựu đạn trong tay vào giữa khe nứt sông băng phía trước.

Mà lúc này, bên trong khe nứt sông băng cũng đồng thời tuôn ra một lượng lớn Hỏa biêu trùng.

Ngay lập tức!!!

Quả lựu đạn Đại Cá Tử ném ra, va chạm trực tiếp với đám Hỏa biêu trùng đó giữa không trung. ... "Không ổn..." "Nằm xuống mau..." Thấy quả lựu đạn mình ném ra lại va chạm với đám Hỏa biêu trùng lao ra từ khe nứt, Đại Cá Tử cảm thấy không ổn.

Anh ta vội vàng hét lớn một tiếng, sau đó cả người lại một lần

nữa nằm rạp xuống đất.

Mà mấy người Tao Trư thấy cảnh này, cũng lập tức nằm xuống đất. "—Ầm!!!" Giây tiếp theo, quả lựu đạn đã được Đại Cá Tử tính toán thời gian, lại một lần nữa phát nổ giữa không trung trong khe nứt sông băng!

Ánh lửa nổ kinh hoàng lập tức lan rộng.

Chịu trận đầu tiên, tự nhiên là những con Hỏa biều trùng xui xẻo đó.

Đám Hỏa biều trùng lao ra đầu tiên từ khe nứt sông băng, bị ánh lửa từ vụ nổ của lựu đạn nổ tan thành hư vô.

Cùng lúc đó, sóng xung kích từ vụ nổ của lựu đạn, cũng thổi bay những con Hỏa biều trùng xung quanh.

Những con Hỏa biều trùng bị thổi bay này, lúc này giống như những ngôi sao băng cháy rực ngọn lửa màu xanh lam, không chút lưu tình mà bắn ra bốn phía.

May mà vừa rồi Tao Trư và những người khác lại kịp thời nằm xuống đất, nếu không thì chỉ với đợt này, họ chắc chắn sẽ chết dưới tay những con Hỏa biều trùng bị luồng khí thổi bay này. "Ầm ầm ầm..." Đúng lúc này, phía trên sông băng đột nhiên truyền đến một trận tiếng nổ dữ dội.

Ngay cả tầng đáy khe nứt nơi họ đang đứng, cũng bắt đầu rung chuyển kịch liệt.

Cảm giác như có núi lở quy mô lớn ở gần đây.

Lòng Tao Trư và những người khác thắt lại, xem ra quả lựu đạn thứ hai Đại Cá Tử cho nổ vừa rồi, đã làm tuyết tích tụ trên hai đỉnh núi tuyết hai bên khe nứt sông băng sạt lở!

Tuyết lở cuối cùng cũng đã bùng phát!!! "—Ầm ầm ầm!!!" Lượng lớn đá vụn bắt đầu lăn xuống từ phía trên khe nứt sông băng.

Trong đó, một tảng đá có thể tích lớn nhất, vừa hay kẹt lại ở lối ra của khe nứt.

Chương 178

Hoàn toàn bịt kín lối ra vốn đã bị đá vụn lấp đầy.

Thấy cảnh này, mấy người Tao Trư mới thở phào nhẹ nhõm.

Tốn bao công sức, cuối cùng cũng đã chặn được đám Hỏa biều trùng đó bên trong khe nứt.

Tuy nhiên, còn chưa kịp thở hết hơi, một câu nói tiếp theo của Dương Tuyết Lệ, lại một lần nữa kéo họ trở về thực tại. "Tuyết lở đã bắt đầu rồi..." "Bây giờ chúng ta phải rời khỏi khe nứt trong vòng 3 phút." "Nếu không sẽ bị chôn vùi vĩnh viễn ở đây, trở thành một xác chết đông cứng trong khe nứt sông băng." Lời này vừa dứt, Tao Trư cũng lập tức phản ứng lại. "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?

Mau leo thôi!" Nói xong, cô liền chạy thẳng đến trước một sợi dây thừng, sau đó móc khóa an toàn trên người vào dây thừng, bắt đầu nhanh chóng leo lên phía trên sông băng.

Dương Tuyết Lệ, Vương Khải Toàn, Ca Oa và cả Đại Cá Tử, lúc này cũng không chút do dự.

Họ bám sát theo Tao Trư, tìm thấy sợi dây thừng của mình ở gần đó.

Những sợi dây thừng đó là do họ để lại khi leo xuống trước đó, mục đích là để khi quay về, lại dùng dây thừng để leo lên.

Tuy nhiên, muốn từ đáy khe nứt sông băng leo lên trên mặt sông băng, theo ước tính của Tao Trư, cho dù họ có dùng hết sức lực, cũng cần ít nhất 5 phút.

Muốn trong vòng ba phút leo lên trên mặt sông băng, căn bản là chuyện không thể.

Nhưng, lúc này cô cũng đã không còn lựa chọn nào khác.

Leo, còn có cơ hội sống sót.

Không leo, vậy chỉ có thể ở dưới khe nứt sông băng chờ chết! "Tốt quá rồi, dây thừng động rồi, đội trưởng Hồ và cô Dương họ cũng đã quay lại..." "Nhanh, mọi người mau kéo dây, kéo đồng chí Tiểu Hồ họ lên." Tuy nhiên, ngay lúc trong lòng Tao Trư gần như đã rơi vào tuyệt vọng, phía trên sông băng lại đột nhiên truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Là giáo sư Trần và họ!

Giây tiếp theo, Tao Trư cảm thấy dây thừng của mình bị người ta kéo, cơ thể bắt đầu nhanh chóng được kéo lên trên mặt sông băng!

Cho dù mình không đạp vào vách đá, cũng có thể lên nhanh như đi thang máy.

Nếu đạp vào vách đá phối hợp, tốc độ lên còn có thể nhanh hơn một chút!

Mà tình hình của những người khác cũng vậy.

Giờ khắc này, dây thừng của cả năm người họ đều bị một lực khác kéo, bắt đầu nhanh chóng được thu về phía trên mặt sông băng. "Tốt quá rồi!" "Nếu có người ở trên kéo, chúng ta có thể quay lại mặt sông băng trong vòng 3 phút!" Tao Trư mừng như điên!

Xem ra cổ nhân nói không sai, trời không tuyệt đường người! ... 【Mẹ nó, kích thích quá, Tao Trư trâu bò thật, thế này mà cũng thoát chết được!】【Không ngờ cuối cùng lại là đám đội khảo cổ vô dụng kia cứu Tao Trư.】【Quá lợi hại!!!】【Thực ra đội khảo cổ có thể cứu Tao Trư vào thời khắc cuối cùng này, cũng là do hành động trước đó của Tao Trư, nếu không phải cô ấy để Ca Oa và Đại Cá Tử hộ tống đội khảo cổ đi trước, đội khảo cổ căn bản không thể ở trên kéo

họ lên được.】 【Không sai, xem ra game này, mỗi một hành động, mỗi một việc làm của người chơi chúng ta, đều liên quan mật thiết đến kết cục cốt truyện cuối cùng của mình, chỉ cần sơ suất một chút, có thể sẽ xuất hiện kết cục khác nhau.】 【Xem ra Tao Trư vẫn rất biết đối nhân xử thế nhỉ!】 【Chết tiệt, lại bị cái con hàng này ra vẻ rồi!!!】 【Ha ha ha~ Theo như tôi biết về Tao Trư, con hàng này nếu có thể qua màn sông băng Côn Luân, có thể sẽ lên livestream chém gió về mình ngay lập tức!】 【Vãi chưởng~ Tiến độ game của Tao Trư lại sắp trở thành số một toàn mạng rồi.】 【Chuyện này không phải rất bình thường sao?

Dù sao người ta cũng là streamer kỹ thuật mà!】 【Mà nói chứ không phải cô ấy đã tham gia giao ước qua màn của công ty Chim Cánh Cụt à?

Lần này qua sông băng Côn Luân, mở khóa cốt truyện mới, e là lại nhận được không ít tiền thưởng rồi?】 【Chắc chắn rồi...】 【...】 Các cư dân mạng thi nhau gửi bình luận trên phòng livestream.

Mọi người đều mừng cho Tao Trư có thể thuận lợi qua màn sông băng Côn Luân.

Đương nhiên... trong đó cũng có một số người chơi có lòng đố kỵ mạnh đã ghen tị đến đỏ cả mắt.

Chương 179

Phải biết rằng, lần này nếu Tao Trư có thể qua được màn sông băng Côn Luân có độ khó cực cao này, cũng có nghĩa là cô ấy sắp mở khóa cốt truyện mới.

Chưa nói đến lần này qua màn cô ấy có thể nhận được bao nhiêu tiền donate của fan, chỉ riêng tiền thưởng mà công ty Chim Cánh Cụt cho cô ấy, e là cũng nhận đến mỏi tay.

Ngoài ra, sau khi trở thành người có tiến độ game số một, độ hot và nhân khí phòng livestream của Tao Trư chắc chắn còn có thể bay vọt lên trời, thậm chí đứng đầu toàn bộ giới livestream.

Nếu cô ấy nắm bắt được miếng bánh lưu lượng khổng lồ này, vậy thì cô ấy thật sự sẽ một bước lên mây!... "Ha ha~ Anh em ơi, xem ra tôi sắp trở thành người đầu tiên qua được sông băng Côn Luân rồi!" "Tên lửa, lễ hội hóa trang của mọi người đã chuẩn bị xong chưa?" "Tôi tuy không thiếu tiền, nhưng để chúc mừng khoảnh khắc hào hứng này." "Các người chẳng lẽ không nên bắn vài quả tên lửa để khuấy động một chút sao???" "Tiếp theo, hãy để anh đây dẫn các người khám phá tuyến cốt truyện mới!" "Để xem cái gọi là Tinh Tuyệt Cổ Thành, rốt cuộc trâu bò đến mức nào..." Thấy mình sắp được đội khảo cổ kéo lên mặt sông băng, Tao Trư cuối cùng cũng không kìm được tâm trạng phấn khích, bắt đầu chém gió trong phòng livestream.

Ra vẻ như mình đã vượt ải thành công.

Thế nhưng đúng lúc này. "—Bùm!!!" Phía dưới khe nứt đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn.

Tao Trư quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lối ra khe nứt vốn bị đá vụn chặn lại, lại bị chấn động làm sập xuống.

Và cùng với những tảng đá vụn bị chấn động làm rơi, đám Hỏa biều trùng đang tụ tập bên trong, cũng như nước vỡ đê, tuôn thẳng ra ngoài.

Thấy cảnh này, trái tim đang phấn khích của Tao Trư, lập tức chìm xuống đáy vực. "Vãi chưởng~ Đây là muốn ép tôi chết ở đây à..." "Tôi đệt tác giả game nhà ông, có cần phải chơi vậy không???" ... "Vo ve vo ve ~" Vì lúc này mấy người Tao Trư đều đã leo lên trên vách đá sông băng, đám Hỏa biều trùng tuôn ra từ miệng khe nứt không phát hiện ra họ ngay lập tức.

Đàn Hỏa biều trùng dày đặc bắt đầu lượn lờ dưới đáy khe nứt.

Tiếng đập cánh lúc trầm lúc bổng, lúc này giống như lưỡi hái trong tay tử thần, không lúc nào không nhắc nhở mấy người Tao Trư, nếu bị đám Hỏa biều trùng phía dưới biết họ đang ở trên vách đá, thì kết cục chắc chắn là chết không nghi ngờ.

Giờ khắc này, không chỉ Tao Trư, mà cả Dương Tuyết Lệ, Vương Khải Toàn và Đại Cá Tử, Ca Oa, trái tim của bốn người họ cũng như bị treo lên cổ họng.

Mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám, cứ thế im lặng dừng lại trên vách đá, không dám có chút sơ suất.

Bởi vì họ lo lắng, bây giờ chỉ cần mình cử động, tiếng động phát ra sẽ bị đám Hỏa biều trùng phía dưới phát hiện.

Thế nhưng... vấn đề bây giờ là, họ có thể dừng lại không động, nhưng đội khảo cổ phía trên sông băng vẫn đang không ngừng kéo họ!

Cộng thêm tuyết lở từ hai đỉnh núi tuyết hai bên vẫn đang không ngừng đổ xuống, điều này dẫn đến việc có rất nhiều khối tuyết đá vụn từ trên sông băng, liên tục rơi xuống đáy khe nứt.

Thế là rất nhanh, đám Hỏa biều trùng tuôn ra từ lối ra khe nứt,

chúng chỉ lượn một vòng dưới đáy khe nứt, ngay sau đó lại lập tức bay lên phía trên sông băng. "Vãi chưởng~" "Toang rồi..." Tao Trư lòng như lửa đốt.

Họ bây giờ tuy có người của đội khảo cổ ở trên kéo, tốc độ leo nhanh hơn rất nhiều so với tự mình leo, nhưng tốc độ bay của Hỏa biều trùng còn nhanh hơn.

Chỉ trong nháy mắt, đám Hỏa biều trùng đã lao đến dưới chân họ.

Có lẽ vì đã phát hiện ra mấy người Tao Trư, đám Hỏa biều trùng dường như bị kích thích, tốc độ bay lại nhanh hơn không ít. "Đội trưởng Hồ, anh nhất định phải đưa những người khác ra ngoài..." Ngay lúc Tao Trư rơi vào tuyệt vọng, Đại Cá Tử đột nhiên buông sợi dây thừng trên người ra, sau đó hai tay mỗi tay cầm một quả lựu đạn, nhảy thẳng xuống đám Hỏa biều trùng đang lao lên phía dưới. "Đại Cá Tử..." "Huynh đệ, cậu đừng làm chuyện dại dột..." Ca Oa và Vương Khải Toàn thấy Đại Cá Tử cầm hai quả lựu đạn nhảy xuống, lập tức đều trừng lớn hai mắt.

Ca Oa ở bên cạnh Đại Cá Tử còn định đưa tay ra kéo Đại Cá Tử.

Nhưng tốc độ buông dây nhảy xuống của Đại Cá Tử vừa rồi quá nhanh, đến nỗi khi cậu ta muốn đưa tay ra kéo Đại Cá Tử, Đại Cá Tử đã nhảy xuống rồi. "Phụt ~" "Phụt ~" Ngay lúc Đại Cá Tử nhảy xuống, hai quả lựu đạn trong tay anh ta cũng được anh ta đồng thời giật chốt.

Chương 180

"Ca Oa, sau này không có ai quản cậu nữa, sau khi cậu trở về nhất định phải báo hiếu tổ quốc thật tốt nhé..." Đây là câu nói cuối cùng Đại Cá Tử để lại trên thế gian.

Khi giọng nói vừa dứt, thân hình vĩ đại của Đại Cá Tử, cũng lập tức rơi vào giữa đàn Hỏa biều trùng đang lao lên.

Ngay sau đó. "—Ầm ầm ầm!!!" Chỉ nghe một tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc, thân thể của Đại Cá Tử đã cùng đám Hỏa biều trùng đang bay lên đó đồng quy vu tận.

Khi ánh lửa chói mắt hoàn toàn tan biến, Đại Cá Tử và đám Hỏa biều trùng, tất cả đều đã biến mất!

Một người lính biên cương vạm vỡ.

Một người lính Hạ quốc ít nói, nhưng trên đường đi vẫn luôn âm thầm bảo vệ mọi người.

Bây giờ lại dùng mạng sống của mình để chặn đứng nguy hiểm cuối cùng cho nhóm người Tao Trư.

Anh đã hoàn thành nhiệm vụ mà liên đội trưởng giao cho mình, bằng một cách rực rỡ nhất. "Đại ca tử..." Ca Oa đau lòng gào lên, giọng nói cũng đã khản đặc.

Nhưng đáng tiếc, Đại cá tử lúc này đã hiến dâng mạng sống của mình trong biển lửa.

Dù Ca Oa có gào thét thế nào, anh ta cũng không thể nghe thấy nữa.

Thực ra không chỉ có Ca Oa, những người khác lúc này cũng đều chìm trong im lặng, ngay cả Tao Trư cũng không ngoại lệ.

Bởi vì dù trong mơ hắn cũng không ngờ rằng, Đại cá tử lại chọn cách đồng quy vu tận với đám bọ hung lửa vào lúc này.

Mặc dù đối phương chỉ là một NPC, một nhân vật trong cốt truyện game, nhưng tinh thần hy sinh của anh ta đã lay động sâu sắc đến Tao Trư.

Đương nhiên, những người cũng bị lay động còn có cả các cư dân mạng trong phòng livestream. 【Vãi chưởng~ Anh chàng to con này được đấy, có nguy hiểm là anh ấy xông lên thật!】 【Người lính Hạ Quốc này đỉnh quá, lúc nãy anh ấy nhảy xuống không một chút do dự, đúng là tấm gương cho chúng ta!】 【Tuy đây chỉ là một trò chơi, nhưng nói thật, lúc nãy tôi đã thực sự cảm động!!!】 【Tôi cũng vậy, tác giả game này lại có thể khắc họa mỗi NPC chân thực đến thế, điều này tôi không bao giờ ngờ tới.】 【Đúng vậy, NPC của những game trước đây rất cứng nhắc, đặc biệt là phần đối thoại, cứ như bê nguyên xi khuôn mẫu hệ thống vào.

Nhưng game này, NPC bên trong đều là những sinh vật có máu có thịt, người không biết còn tưởng họ là người thật đấy!】 【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu ở ngoài đời thực, chắc không có ai làm được đến mức này đâu nhỉ?

Kể cả anh ta là quân nhân!】 【Nước khác thì tôi không biết, nhưng ở Hạ Quốc chúng ta, tuyệt đối có khả năng xảy ra.】 【Không sai, ở Hạ Quốc chúng ta, quân nhân là nghề nghiệp thiêng liêng nhất, không cho phép bất kỳ ai xúc phạm hay hạ thấp!】 【Đúng thế, năm xưa mỗi lần Hạ Quốc chúng ta gặp nguy cơ, những người đi đầu trong việc cứu trợ thiên tai, chẳng phải đều là họ đang âm thầm cống hiến, không một lời oán thán sao?】 【Đây chính là quân nhân của Hạ Quốc chúng ta, vì lợi ích và an toàn của nhân dân, họ có thể từ bỏ tất cả, kể cả mạng sống của chính mình!】 【Điểm này tôi đồng ý, xin dành một like cho quân nhân của Hạ Quốc chúng ta!!!】 【Tôi cũng

đồng ý!!!】【+1】【...】Bình luận liên tục trôi qua.

Giây phút này, tất cả mọi người đều bị hành động quả cảm của Đại cá tử làm cho chấn động.

Họ không bao giờ ngờ rằng, NPC trông có vẻ tầm thường, vốn tưởng chỉ đến đây cho đủ vai, lại có thể giúp đỡ Tao Trư nhiều đến vậy vào thời khắc cuối cùng, thậm chí không tiếc cả mạng sống của mình.

Điều này thật không thể tin nổi.

Nhưng rất nhanh, sự kinh ngạc của cư dân mạng dần biến thành một sự khẳng định.

Nhưng sự khẳng định này không chỉ nhắm vào một mình Đại cá tử, mà là nhắm vào mỗi một quân nhân Hạ Quốc ngoài đời thực.

Bởi vì trong cuộc sống hiện thực, hình ảnh người lính Hạ Quốc để bảo vệ an toàn tính mạng và tài sản của nhân dân, chẳng phải cũng giống như vậy sao?

Để người dân Hạ Quốc có thể sống trong một môi trường ổn định và sung túc, họ đã luôn âm thầm tiến về phía trước, lặng lẽ giúp đỡ người khác gánh vác mọi nguy hiểm hữu hình và vô hình.

Bờ vai của họ gánh vác trách nhiệm mà người khác không thể chịu đựng.

Cũng chính vì có họ, vào những lúc tổ quốc cần nhất, đã chọn lựa âm thầm cống hiến và bảo vệ, nên mới có được sự phồn hoa thịnh vượng của Hạ Quốc ngày nay.

Không phải sao??? ...【Chào mọi người, tôi là Ngô Tinh của một tập đoàn điện ảnh, tôi muốn dùng cốt truyện Sông băng Côn Luân này để quay một bộ phim tài liệu ca ngợi quân nhân Hạ Quốc chúng ta.

Chương 181

Nếu ai biết thông tin liên lạc của tác giả game này, xin hãy liên hệ với tôi ngay lập tức.

Đương nhiên, nếu tác giả game cũng đang ở trong phòng livestream này, anh cũng có thể trực tiếp liên hệ với tôi.

Tôi thành tâm muốn mua bản quyền đoạn cốt truyện này trong game của anh, tôi chỉ cần đoạn này thôi, làm ơn!】 Ngay lúc này, một bình luận rất dài đột nhiên xuất hiện trong phòng livestream.

Tuy không phải là bình luận ghim màu mè của acc VIP, nhưng nó lại thu hút sự chú ý của vô số người.

Không vì lý do gì khác, chỉ vì người gửi bình luận này lại chính là đạo diễn nổi tiếng nhất Hạ Quốc chuyên về đề tài quân sự, Ngô Tinh!

Ngô Tinh là một đạo diễn lớn chuyên quay các phim đề tài quân sự yêu nước của Hạ Quốc.

Các series phim "Lang Chiến" và "Tân Hồ" do ông tự đạo diễn và thủ vai chính không chỉ nổi tiếng khắp cả nước với hàng tỷ khán giả, đánh thức lòng tôn sùng và tình yêu của mọi người dành cho Hạ Quốc, mà thậm chí còn được các nước trên thế giới ca ngợi, doanh thu phòng vé luôn ở mức cao ngất ngưởng.

Kể cả nhiều năm sau, hễ có ai nhắc đến phim quân sự đề tài yêu nước, mọi người đều sẽ ngay lập tức liên tưởng đến cái tên Ngô Tinh.

Tuy nhiên, không ai ngờ rằng, một vị đạo diễn có sức ảnh hưởng lớn trong làng điện ảnh Hạ Quốc như vậy lại cũng có mặt trong phòng livestream của Tao Trư.

Càng không ngờ hơn là, ông ấy lại công khai lên tiếng trước hàng chục triệu cư dân mạng, muốn mua trực tiếp bản quyền đoạn cốt truyện Sông băng Côn Luân của game này.

Điều này khiến không ít người phải kinh ngạc.

Dù sao thì Ngô Tinh cũng là một ông lớn trong giới điện ảnh, còn game đào mộ này, dù làm có chân thực đến đâu, cũng chỉ là một trò chơi mà thôi.

Lẽ nào... danh tiếng của game này đã lan đến tai các vị đạo diễn lớn trong giới điện ảnh rồi sao?

Nếu thật sự là như vậy, thì tác giả của game này quá đỉnh rồi.

Phải biết rằng, trước đây việc chuyển đổi bản quyền thường bắt đầu từ tiểu thuyết.

Tiểu thuyết sẽ được chuyển thể thành phim điện ảnh hoặc phim truyền hình, cuối cùng mới phát sinh ra game và các sản phẩm khác.

Nhưng bây giờ, game đào mộ này lại đảo ngược hoàn toàn quy trình, từ bản quyền game lại phát sinh ra bản quyền phim.

Điều nực cười hơn nữa là, lại còn do một đạo diễn lớn trong lĩnh vực này đích thân đến hỏi mua.

Điều này ngay lập tức đã lật đổ nhận thức của mọi người về bản quyền điện ảnh.

Nhưng đáng tiếc là, dù đạo diễn lớn Ngô Tinh có đích thân ra mặt hỏi, gần chục triệu cư dân mạng trong phòng livestream cũng không một ai trả lời câu hỏi của ông.

Bởi vì trong số bao nhiêu người đó, không một ai biết tác giả của game này là ai, càng không ai biết thông tin liên lạc của anh ta.

Điều này khiến Ngô Tinh và đông đảo cư dân mạng cảm thấy vô

cùng tiếc nuối.

Nhưng đồng thời, họ lại càng tò mò hơn về thân phận của tác giả game này.

Tác giả đã cung cấp địa chỉ tải game miễn phí cho cả nước, thậm chí còn thiết lập một bảng xếp hạng với giải thưởng lớn trên trang web chính thức vừa ra mắt.

Mục đích của anh ta rốt cuộc là gì?

Nếu là vì tiền, thì cách thức tải game không nên là miễn phí!

Dù sao với độ chân thực và tính hấp dẫn của game này, dù có phải trả vài trăm hay thậm chí vài nghìn tệ phí tải, chắc chắn cũng sẽ có rất nhiều người chơi sẵn lòng mua.

Nhưng anh ta lại chọn hình thức tải miễn phí, thậm chí còn tự bỏ tiền túi ra để công bố một bảng xếp hạng với phần thưởng không hề nhỏ.

Thật sự không thể hiểu nổi cách làm của người này.

Còn nếu nói anh ta làm vì danh lợi, vậy tại sao lại phải che giấu thân phận của mình, thậm chí cả địa chỉ IP của trang web cũng bị ẩn đi?

Chương 182

Không vì tiền, cũng không vì danh lợi, vậy rốt cuộc anh ta làm vì cái gì? ... "Mọi người mau lên đi..." "Đại cá tử hy sinh là vì chúng ta." "Nếu chúng ta không lên nữa, anh ấy sẽ hy sinh vô ích..." Mặc dù trong lòng vô cùng đau khổ, nhưng thấy sắp qua màn, Tao Trư vẫn lớn tiếng động viên mọi người.

Dương Tuyết Lệ bên cạnh nghe vậy cũng lập tức hét lên: "Bàn tử, Ca Oa, mau lên đi, không kịp nữa rồi, tuyết lở sắp đến rồi..." Nghe Tao Trư và Dương Tuyết Lệ nhắc nhở, Vương Khải Toàn và Ca Oa mới từ trong bi phẫn tỉnh lại.

Hai người hít một hơi thật sâu, sau đó tiếp tục kéo dây thừng leo lên trên sông băng.

Khoảng một phút sau, nhóm năm người của Tao Trư... không... bây giờ phải là nhóm bốn người, cuối cùng họ cũng đã leo lên khỏi khe nứt sông băng. "Đội trưởng Hồ, cô Dương..." "Anh Khải Toàn, Ca Oa..." "Sao chỉ có bốn người các anh?" "Đại cá tử đâu rồi?" Khi nhóm bốn người của Tao Trư leo lên mặt sông băng, người lính thông tin Tiểu Lưu đi cùng với Ca Oa và Đại cá tử liền chạy tới.

Cậu ta túm lấy cổ áo Ca Oa, gầm lên: "Ca Oa, anh mau nói cho tôi biết, Đại cá tử đâu rồi?

Hai tiếng nổ vừa rồi là sao?" Thực ra dù Ca Oa không nói, trong lòng Tiểu Lưu lúc này cũng đã nghĩ đến một khả năng.

Bởi vì người chịu trách nhiệm kéo sợi dây thừng của Đại cá tử lúc nãy chính là cậu.

Trước đó khi Đại cá tử cởi dây thừng nhảy xuống đồng quy vu tận với đám bọ hung lửa, sợi dây bên phía cậu cũng ngay lập tức

chùng xuống.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc đều biết, dây thừng chùng xuống cũng có nghĩa là người ở đầu dây bên kia đã không còn ở trên đó nữa.

Tuy nhiên, dù trong lòng đã mơ hồ đoán được điều này, nhưng với tư cách là những chiến hữu từng cùng nhau vào sinh ra tử, trong lòng Tiểu Lưu vẫn có chút không thể chấp nhận.

Vì vậy, cậu muốn nghe câu trả lời từ chính miệng Ca Oa.

Nếu không, cậu không tin người đồng đội có thành tích xuất sắc trong liên đội như Đại cá tử lại có thể chết dưới khe nứt. "Tiểu Lưu, Đại cá tử...

để yểm trợ chúng ta rút lui, đã hy sinh rồi..." "Thực ra tôi đáng lẽ phải nghĩ ra sớm hơn." "Số lựu đạn trên người Đại cá tử còn nhiều hơn tôi." "Lúc trước khi phá hủy lối ra của khe nứt, anh ấy chỉ lấy ra một quả lựu đạn, nhưng lại giấu hai quả còn lại trên người." "Ban đầu tôi cứ tưởng anh ấy không nỡ ném hai quả lựu đạn của mình, nên đã đưa lựu đạn của tôi cho anh ấy." "Nhưng ai ngờ, hai quả lựu đạn mà anh ấy giữ lại, lại là để, là để..." Ca Oa nghẹn ngào nói, trong mắt tràn đầy vẻ bất lực và tự trách.

Tuy cậu không nói hết câu, nhưng hốc mắt của Tiểu Lưu đã hoàn toàn ướt đẫm.

Hai người đau đớn tột cùng.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để đau buồn.

Bởi vì khe nứt phía sau đã bắt đầu sụp đổ từng tầng theo sự rung chuyển của mặt đất.

Cùng lúc đó, tuyết từ hai đỉnh núi bên cạnh đổ xuống, cũng đã nhanh chóng ập về phía họ. "Tuyết lở sắp đến rồi, mọi người mau đi thôi..." Giáo sư Trần vừa ôm sổ ghi chép, vừa hét về phía mọi người.

Nhưng lúc này mọi người đã hoàn toàn rối loạn, đặc biệt là các sinh viên trong đội khảo cổ, giờ phút này càng không biết phải làm sao.

Phía sau là khe nứt sông băng, hai bên là tuyết đang lở xuống, dưới chân còn có những vết nứt lớn đang nhanh chóng lan rộng.

Một nơi tuyệt cảnh như thế này, đừng nói là đã thấy, trước đây dù trong mơ họ cũng chưa từng nghĩ tới. "Chết tiệt, không phải leo lên là qua màn sao?" "Sao cốt truyện này vẫn chưa kết thúc vậy?" Tao Trư lúc này cũng nóng như lửa đốt.

Hắn vốn nghĩ chỉ cần leo lên mặt sông băng là có thể thuận lợi qua màn.

Nhưng ai ngờ, sau khi leo lên khỏi khe nứt sông băng, không những không thuận lợi qua màn, mà còn gặp phải cảnh tượng còn kinh khủng hơn!

Chương 183

Trong đầu hắn bây giờ chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là chửi rủa thậm tệ tác giả game.

Mấy cái màn chơi nối tiếp nhau, nguy hiểm trùng trùng điệp điệp thế này, rốt cuộc có phải làm ra cho người chơi không vậy? ...

Tao Trư lại một lần nữa rơi vào tuyệt vọng, đồng thời lại chửi thầm tác giả của game này mấy trăm lần.

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt hắn đột nhiên dừng lại ở một hướng khác của khe nứt sông băng.

Mặt đất ở đó tuy cũng đang nứt ra từng tầng, nhưng tốc độ nứt lại không nhanh bằng những khu vực xung quanh. "Liều vậy..." "Mọi người theo tôi đi bên này..." Dù sao đằng nào cũng chết, Tao Trư chuẩn bị thử một lần.

Thế là, hắn lập tức dẫn những người khác bắt đầu chạy như điên về hướng đó.

Diệp Nhất Tâm và Tiểu Lưu vì phải lo cho các thiết bị thông tin nên chạy hơi chậm một chút.

Tao Trư không nói hai lời, trực tiếp qua đó ném hết các thiết bị thông tin trong tay họ xuống đất. "Bây giờ là lúc nào rồi, mạng sống là trên hết, bỏ hết mấy thứ này đi." Nói xong, hắn nắm lấy tay Diệp Nhất Tâm bắt đầu tăng tốc chạy như điên về phía trước. "Anh Hồ..." Diệp Nhất Tâm vốn còn định nói gì đó, nhưng cảm nhận được hơi ấm truyền đến từ tay Tao Trư và cảm giác chắc chắn khi được người khác nắm chặt, gò má vốn còn hơi tái nhợt của cô bỗng chốc đỏ ửng lên.

Dù trong lòng còn muốn nói gì, lúc này cũng không thể nói ra được nữa.

Còn về Tiểu Lưu, cậu thấy Tao Trư kéo Diệp Nhất Tâm chạy như điên lên phía trước đội, cũng lập tức vứt bỏ hết mọi gánh nặng trên người, bắt đầu tăng tốc đuổi theo mọi người. "Anh tác giả ơi, đây đã là cơ hội sống cuối cùng của em rồi, đừng hành em nữa mà..." "Cứ cho em qua màn thuận lợi đi..." "Nếu lần này em có thể qua màn thuận lợi, lát nữa tắt live em nhất định sẽ đốt nhiều tiền vàng cho anh..." Tao Trư vừa kéo Diệp Nhất Tâm chạy trối chết, vừa không ngừng lẩm bẩm trong miệng.

Hắn bây giờ không nghĩ gì cả, chỉ muốn mau chóng thoát khỏi cảnh tuyệt vọng do trận bão tuyết này gây ra.

Cư dân mạng lúc này cũng xem mà hồi hộp không thôi.

Họ cũng rất mong đợi Tao Trư có thể thuận lợi qua màn!

Bởi vì chỉ có Tao Trư thuận lợi qua màn, họ mới có thể xem được cốt truyện mới phía sau, xem cái gọi là Tinh Tuyệt Cổ Thành. 【Chúc mừng bạn đã tìm thấy (cuốn sổ ghi chép vị trí của Tinh Tuyệt Cổ Thành), và đã thuận lợi thoát khỏi phạm vi càn quét của bão tuyết】 Ngay khi mọi người đang mong chờ, một dòng chữ đột nhiên hiện lên trong phòng livestream của Tao Trư.

Ngay sau đó, hình ảnh trong phòng livestream dần biến mất.

Màn hình lại một lần nữa chìm trong bóng tối.

Thấy cảnh này, cư dân mạng trước tiên ngẩn ra một lúc, rồi ngay lập tức vỡ òa trong tiếng hoan hô kịch liệt: 【Vãi chưởng~ Tao Trư thành công rồi!!!】 【Anh Phiêu đỉnh thật, lại có thể tìm đúng hướng thoát thân.】 【Mọi người lúc nãy có ghi lại hướng chạy của anh Phiêu không?】 【Ghi lại rồi, cảm ơn anh Phiêu đã giúp chúng ta qua

màn, cho chúng ta một hướng dẫn để có thể thuận lợi vượt qua Sông băng Côn Luân!】【Tao Trư đúng là streamer kỹ năng cao, đỉnh!

Quá đã!】【Xem ra vẫn là Tao Trư đỉnh hơn, Đại Tư Mã bên cạnh đã vào sông băng ba lần rồi, nhưng cuối cùng vẫn chết dưới tay đám bọ hung lửa.】【Mới có ba lần vào sông băng thôi à, chị Chu nhà người ta đã bắt đầu thử lần thứ năm rồi đấy.】【Không phải chứ?

Trong phòng livestream của chị Chu không phải có một giáo sư khảo cổ sao?

Có ông ấy chỉ điểm tại chỗ, sao chị Chu vẫn gà thế?】【Cái này thì không biết, có thể là do chị Chu vừa gà vừa ham chơi chăng.】【Trời ạ, xem ra đám bọ hung lửa đó thật sự đáng sợ, nhiều streamer xông vào như vậy, cuối cùng người sống sót rời đi được lại chỉ có một mình Tao Trư.】【Tôi nghe nói chị Chu không chết dưới tay bọ hung lửa, mà là chết trong miệng con kỳ nhông bá vương tiền sử kia.】【Lần nào cũng vậy à?】【Đúng!】【Vãi, sao cái con gà đó không biết rút kinh nghiệm vậy, nó nghiện tắm ở sông ngầm rồi à?】【Nói bậy, chị Chu là vì tìm thấy một vài văn tự kỳ lạ gần sông ngầm, theo gợi ý của hệ thống, hình như là chữ Quỷ Động gì đó, lúc đội khảo cổ đang nghiên cứu ở đó thì bị kỳ nhông bá vương tiền sử dưới sông tấn công, nên mới toàn quân bị diệt!】【Chữ Quỷ Động?

Đó là cái gì?】【Không biết, game chỉ gợi ý ba chữ đó, không có thông tin nào khác!】【...】...

Cùng lúc đó, tại phòng livestream của Chu Tiểu Di.

Vì thất bại liên tiếp mấy lần, cộng thêm việc Tao Trư bên kia đã thuận lợi qua màn, lượng người xem trong phòng livestream của Chu Tiểu Di đã từ hơn 5 triệu lúc đầu, giảm thẳng xuống còn hơn 1 triệu.

Tuy con số hơn 1 triệu này nếu đặt ở trước đây cũng là một con số khủng, nhưng ở thời điểm hiện tại, một phòng livestream hơn 1 triệu

người xem đã không còn được coi là hàng top nữa!

Không vì lý do gì khác, chỉ vì độ hot của game đào mộ này hiện đã lan rộng khắp cả nước.

Chương 184

Lượng truy cập quá bùng nổ, vì vậy cũng thu hút không ít cư dân mạng đến các phòng livestream của các streamer lớn để theo dõi.

Hễ là người chơi game đào mộ này, dù trước đây không phải là streamer, cũng sẽ có rất nhiều người vào phòng livestream của họ để xem.

Dù sao thì mỗi người một vẻ, mỗi người chơi đều sẽ có lối chơi của riêng mình.

Mà cư dân mạng cũng mỗi người một sở thích, họ sẽ chọn phòng livestream mà họ muốn xem dựa trên lối chơi mà họ thích.

Hiện tượng này cũng khiến cho các streamer hàng đầu vốn đã có lượng người xem đông đảo lại càng được hưởng lợi nhiều hơn.

Có câu nói thế nào nhỉ?

Chỉ cần đứng ở đầu ngọn gió, dù là một con heo cũng có thể bay lên.

Đúng, chính là câu nói đó.

Nó vô cùng phù hợp với tình hình lưu lượng truy cập của giới streamer hiện tại!

Chỉ cần là streamer chơi game đào mộ này, đều có thể ít nhiều chia sẻ được một phần lưu lượng.

Còn đối với những streamer hàng đầu vốn đã có lượng fan lớn, thì lại càng không cần phải nói.

Nhưng, vạn biến không rời gốc rễ, muốn có được lưu lượng, muốn cất cánh tại chỗ, có một điều kiện tiên quyết.

Đó chính là phải chơi game đào mộ này.

Từ đó có thể thấy, hiện tại ở Hạ Quốc, game đào mộ này hot đến mức nào. "Giáo sư Vương Kỳ, những chữ Quỷ Động này ông đã nghiên cứu rất nhiều lần rồi." "Ông có nhìn ra được gì không ạ?" "Nếu không có phát hiện gì đặc biệt, vậy thì tôi đi vượt ải trước đây." "Tôi nghe nói Tao Trư bên cạnh đã qua màn này rồi, nếu tôi không theo kịp tiến độ, phòng livestream của tôi sẽ không còn ai xem mất..." Đứng gần sông ngầm, Chu Tiểu Di vừa than khổ trên livestream, vừa dán chặt mắt vào những văn tự kỳ dị trên vách đá!

Những văn tự kỳ dị này trông giống như bùa vẽ của quỷ.

Bản thân cô thì không hiểu gì cả, nhưng giáo sư Vương Kỳ trong phòng livestream lại nhất quyết bắt cô phải xem.

Hơn nữa, phải nhìn hết tất cả các văn tự trên đó, và phải nhìn thật kỹ, tuyệt đối không được bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Và đây cũng là nguyên nhân chính khiến Chu Tiểu Di mấy lần đều bỏ mạng trong miệng con kỳ nhông bá vương tiền sử kia.

Bởi vì cô đã dành hết thời gian để quan sát những chữ Quỷ Động này, đến nỗi đã cho con kỳ nhông bá vương tiền sử kia thời gian và cơ hội để đột kích.

Nếu cô cũng giống như Tao Trư, sau khi đến sông ngầm, liền lập tức bơm xuồng cao su lên, rồi dùng tốc độ nhanh nhất để qua sông ngầm, có lẽ đã không chết ở đây rồi.

Tuy nhiên, vì Chu Tiểu Di vô tình phát hiện ra mối quan hệ của chữ Quỷ Động này, các thành viên trong đội khảo cổ như Trần Cửu Nhân và Hách Kiến Quốc lại vô cùng phấn khích.

Chu Tiểu Di thậm chí còn nhờ đó mà nhận được một đợt tăng độ hảo cảm của họ.

Điều này cũng coi như là một chút an ủi cho Chu Tiểu Di. 【Streamer, những chữ Quỷ Động này rất giống với văn hóa Maya mà chúng tôi hiện đang nghiên cứu, tôi muốn ghi lại, sau đó về nghiên cứu kỹ hơn, làm phiền cô rồi.】 Giáo sư Vương Kỳ gõ chữ trong phòng livestream.

Chu Tiểu Di tuy mặt mày méo xệch, nhưng cũng không dám nói gì.

Ai bảo người ta là giáo sư khảo cổ ngoài đời thực chứ!

Hơn nữa, việc cô có thể đuổi kịp Tao Trư trong tuyến cốt truyện tiếp theo hay không, chỉ có thể dựa vào ông ấy thôi! ...

Vì yêu cầu của giáo sư Vương Kỳ, Chu Tiểu Di chỉ có thể tiếp tục cố gắng, cẩn thận quan sát những chữ Quỷ Động được khắc bên bờ sông ngầm.

May mà mấy lần trước, cô đã quan sát hầu hết các chữ Quỷ Động rồi.

Chương 185

Lần này, cô chỉ cần quan sát kỹ những chỗ trong góc mà trước đó đã bỏ sót là được. 【Được rồi, những chữ Quỷ Động trên này tôi đều đã ghi lại rồi, cảm ơn cô, streamer, cô có thể tiếp tục rồi.】 Không lâu sau, bình luận ghim của Vương Kỳ lại xuất hiện trong phòng livestream. "Trời ạ, cuối cùng cũng xong rồi sao?" Chu Tiểu Di thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, chưa kịp thở xong, con kỳ nhông bá vương tiền sử kia lại từ dưới lòng sông cuồn cuộn trồi lên.

Ngay sau đó, Chu Tiểu Di và những người trong đội khảo cổ, lại bị nó dùng chiếc lưỡi dài kéo từng người một xuống sông.

Lần vượt ải thứ năm của Chu Tiểu Di lại thất bại.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di đã quá quen với thất bại, hoàn toàn không để tâm thêm một lần nữa.

Hơn nữa, cô cũng chẳng tin rằng lần này mình có thể thuận lợi vượt qua màn Sông băng Côn Luân.

Bởi vì cô vừa nghe cư dân mạng trong phòng livestream nói, lý do Tao Trư có thể thành công thuận lợi là vì sau khi vào Sông băng Côn Luân, anh ta đã không lãng phí một giây một phút nào.

Từ lúc xuống khe nứt sông băng, anh ta đã luôn di chuyển với tốc độ nhanh nhất về phía Yêu lâu chín tầng.

Và sau khi tìm thấy cuốn sổ ghi chép ở Yêu lâu chín tầng, lại vì bị bầy bọ hung lửa truy đuổi, anh ta lại chạy đến lối ra của khe nứt sông băng trong thời gian ngắn nhất.

Tóm lại, trên đường đi anh ta không hề dừng lại, lúc nào cũng là

chạy trối chết.

Ngược lại, phía mình, mấy lần này vì giúp giáo sư Vương Kỳ nghiên cứu những chữ Quỷ Động khó hiểu này, đã lãng phí rất nhiều thời gian rồi.

Vì vậy, Chu Tiểu Di cảm thấy mấy lần này mình không thể qua màn thuận lợi cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng cô cho rằng, chỉ cần lần sau mình tranh thủ thời gian hơn một chút là được.

Thế là rất nhanh, Chu Tiểu Di lại một lần nữa vào game.

Cốt truyện vẫn như cũ, cô theo đội khảo cổ thuận lợi đến gần sông ngầm.

Lần này, cô cũng lấy ra một chiếc xuồng cao su bơm hơi từ trong túi.

Đây là chiến thuật mà cô học được từ các cuộc thảo luận của cư dân mạng trong phòng livestream.

Thực ra mấy lần trước khi giúp giáo sư Vương Kỳ quan sát những chữ Quỷ Động đó, Chu Tiểu Di cũng không phải là không làm gì.

Ít nhất cô vẫn luôn theo dõi thông tin trò chuyện của cư dân mạng trong phòng livestream.

Và từ những thông tin trò chuyện này, cô cũng đã hiểu được bảy tám phần về chiến thuật giúp Tao Trư thuận lợi qua màn.

Vì vậy, lần này khi chuẩn bị dốc toàn lực để qua màn, Chu Tiểu Di cũng đã chuẩn bị trước một số đạo cụ qua màn, ví dụ như xuồng cao su bơm hơi, súng phun nước, v.v.

Có chiến thuật của Tao Trư, Chu Tiểu Di cũng rất thuận lợi vượt qua con sông ngầm đó.

Chỉ có điều khi đặt chân lên bờ đối diện, cô đột nhiên thấy cư dân mạng bắt đầu spam một số bình luận trong phòng livestream: 【Chị Chu, trước khi gặp Yêu lâu chín tầng, chị phải xử lý gã Tát Địch Bằng kia, nếu không chị chết chắc đấy!】 【Đúng vậy, gã Tát Địch Bằng đó phải chết, nếu không người chết sẽ là chị!】 【Tao Trư lần trước là do may mắn nên mới thuận lợi qua màn, nhưng vận may của chị trước giờ không tốt lắm, nhớ kỹ, nhất định phải xử lý gã Tát Địch Bằng đó!】 【Đúng, chỉ cần xử lý gã Tát Địch Bằng đó, tôi đảm bảo chị có thể qua màn này một cách an toàn!】 【...】 ... "Cái quái gì vậy?" "Lại bảo mình xử lý gã Tát Địch Bằng đó?" "Mấy cái đứa dở hơi này đang chê mình thất bại chưa đủ nhiều à?" Chu Tiểu Di mặt đầy cạn lời.

Đám cư dân mạng này thật sự khó chiều quá, toàn đưa ra mấy ý tưởng tào lao.

Gã Tát Địch Bằng kia tuy trông giống như một nhân vật qua đường, nhưng dù sao người ta cũng là người của đội khảo cổ quốc gia.

Nếu mình xử lý hắn ta, người của đội khảo cổ chẳng phải sẽ tìm mình tính sổ sao?

Không chừng còn bị lão giáo sư đầu hói kia trực tiếp đá ra khỏi đội khảo cổ!

Đến lúc đó đừng nói là đi sa mạc tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, e là các nhiệm vụ tiếp theo cũng sẽ toang luôn.

Chương 186

Chu Tiểu Di tuy có lúc hơi vô tâm, thậm chí còn hay làm mấy trò lố để khuấy động không khí trong phòng livestream, nhưng điều đó không có nghĩa cô là một kẻ ngốc.

Thân phận của Tát Địch Bằng là một thành viên của đội khảo cổ, nếu mình xử lý hắn ta, thì vấn đề tiếp theo không chỉ là nhiệm vụ có thất bại hay không, mà là mình còn có thể tiếp tục ở lại đội khảo cổ hay không nữa!

Hơn nữa, trong cái hang động nứt nẻ chật hẹp này, có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Làm sao mình có thể âm thầm thủ tiêu một người sống sờ sờ như vậy được?

Sau khi suy đi nghĩ lại, Chu Tiểu Di vẫn dứt khoát từ chối đề nghị của cư dân mạng.

Cốt truyện tiếp tục.

Giống như lần của Tao Trư, Chu Tiểu Di cũng rất nhanh phát hiện ra tòa Yêu lâu chín tầng trong hang động phía trước.

Vì có chiến thuật do cư dân mạng cung cấp, Chu Tiểu Di không lãng phí thời gian mò mẫm trong tòa yêu lâu trước mắt, mà đi thẳng vào vấn đề, đến gần thi thể có giấu cuốn sổ ghi chép, và thuận lợi tìm thấy nó.

Cùng lúc đó, Chu Tiểu Di cũng dặn đi dặn lại Tát Địch Bằng, tuyệt đối không được chụp ảnh, dù có muốn chụp thì cũng phải tắt đèn flash đi.

Nhưng đáng tiếc là, khi cô thành công lấy được cuốn sổ ghi chép,

đèn flash của Tát Địch Bằng vẫn sáng lên. "Vãi chưởng~ Tôi đã bảo anh tắt đèn flash đi rồi mà?" Chu Tiểu Di muốn khóc không ra nước mắt.

Gã Tát Địch Bằng này chẳng lẽ đúng là một tên ngốc cộng thêm đồ đần sao?

Mình vừa mới dặn đi dặn lại đối phương không được chụp ảnh, dù chụp cũng phải tắt đèn flash đi.

Kết quả đối phương vẫn bật đèn flash lên chụp.

Đây là đang chê bọn họ chết chưa đủ nhanh à. "Giáo sư Hách, giáo sư Trần, tôi thấy cái tên ngốc Tát Địch Bằng này, sau khi về các ông nên sớm sa thải hắn đi!" "Mang theo một tên ngốc như vậy bên cạnh, sớm muộn gì cũng sẽ mang đến tai họa diệt vong cho các ông thôi." Chu Tiểu Di trước tiên nói một câu đầy thấm thía với giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, sau đó lập tức hét lớn: "Mấy người còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau chạy đi..." "Ông ông ông~" Gần như ngay khi Chu Tiểu Di vừa dứt lời, ánh sáng màu lam bên trong yêu lâu cũng giống như những đóa hoa bung nở!

Từng luồng ánh sáng xanh chói mắt tức thì được giải phóng!

Cả tòa yêu lâu trong hang động ngay lập tức bị nhuộm thành một màu xanh lam kỳ dị bởi ánh sáng từ thân những con bọ hung lửa.

Thấy cảnh này, những người trong đội khảo cổ cuối cùng cũng nhận ra có điều không ổn.

Thế là, Chu Tiểu Di liền dẫn họ bắt đầu cuộc chạy trốn trối chết về phía lối ra của khe nứt.

Nhưng đáng tiếc là, cô không có vận may của Tao Trư, càng không có kỹ năng chơi game của Tao Trư.

Vì vậy, trong quá trình chạy trốn, dù cô đã chia những khẩu súng phun nước trên người cho Ca Oa và Đại cá tử, vẫn không may bị một con bọ hung lửa chui vào kẽ hở.

Cô đã được nếm trải trọn vẹn mùi vị bị ngọn lửa xanh biếc thiêu đốt! "Đậu má~" "Đậu má—". "Nóng chết tôi rồi, con hỏa biều trùng này rốt cuộc là cái quái gì vậy?" "Tôi chỉ bị nó chạm nhẹ một cái mà cả người thật sự bốc cháy luôn..." "Mẹ ơi~ cái ải sông băng Côn Luân này khó quá rồi đấy?" "Không được, tôi phải đích thân sang xem hướng dẫn của gã Tao Trư kia mới được, nếu không chắc chắn không qua nổi ải này!" Chu Tiểu Di vừa chửi bới om sòm vừa nói, đoạn mở kênh livestream của Tao Trư ở bên cạnh lên.

Vừa rồi, những hướng dẫn về sông băng Côn Luân đều là do Chu Tiểu Di nghe từ các cư dân mạng.

Tuy họ giảng giải rất rõ ràng, nhưng... người khác có nói rõ đến đâu cũng không thể chi tiết bằng chính mắt mình nhìn thấy!

Chu Tiểu Di mở lại đoạn video quay lại quá trình Tao Trư vượt ải sông băng Côn Luân trong livestream của hắn.

Qua những thủ đoạn và chiến thuật trong video, cuối cùng Chu Tiểu Di cũng đã đích thân trải nghiệm được tình cảnh của Tao Trư lúc đó.

Chương 187

Mẹ ơi!!!

Gã Tao Trư đó đúng là may mắn tột đỉnh!

Ngay cả trong tình thế hiểm nghèo như vậy mà vẫn sống sót được, lại còn dẫn theo cả đội khảo cổ thoát khỏi trận tuyết lở!

Thật là trâu bò!!!

Tuy nhiên, sau khi xem xong video vượt ải của Tao Trư, Chu Tiểu Di cũng đã tổng hợp được một số thông tin quan trọng.

Đó là, ngoài súng phun nước và thuyền cao su bơm hơi, cô còn phải xây dựng được điểm hảo cảm với Dương Tuyết Lệ và Đại Hán Tử.

Bởi vì trong video, cô thấy có mấy lần Tao Trư suýt nữa là toi mạng, đều là nhờ Dương Tuyết Lệ quay lại giúp đỡ, mới đẩy lùi được con kỳ nhông bạo chúa thời tiền sử và đám hỏa biêu trùng truy đuổi phía sau!

Nhưng mà... lúc cô vượt ải trước đó, Dương Tuyết Lệ đâu có tốt bụng quay lại giúp mình!

Vì vậy...

Chu Tiểu Di quả quyết, muốn nhận được sự giúp đỡ của Dương Tuyết Lệ, chắc chắn phải liên quan đến điểm hảo cảm giữa Tao Trư và cô ấy.

Chỉ khi điểm hảo cảm đủ cao, Dương Tuyết Lệ mới bất chấp tất cả quay lại giúp người chơi!

Có lẽ... việc Đại Hán Tử ở thời khắc cuối cùng đã ủy thác cho Tao

Trư đưa những người khác ra ngoài cũng là vì tin tưởng hắn nên mới làm vậy!

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Chu Tiểu Di liền lập tức quay trở lại phòng livestream của mình.

Lúc này, độ nổi tiếng trong kênh của cô đã lại giảm đi mười mấy vạn, hiện tại đã không còn đủ một triệu.

Chu Tiểu Di biết, nếu mình không nhanh chóng vượt ải, thì toàn bộ lưu lượng người xem trong kênh có thể sẽ chảy hết sang bên Tao Trư. "Hôm nay dù không ăn không ngủ, mình cũng phải phá đảo cái sông băng Côn Luân này..." Chu Tiểu Di thầm hạ quyết tâm!

Sau đó, cô đeo kính VR lên và đăng nhập lại vào game!

Thấy Chu Tiểu Di quay lại kênh livestream, bình luận của fan lại bắt đầu hiện lên tới tấp. 【Vãi~ Chị Chu cuối cùng cũng quay lại rồi!】 【Cô nàng này không phải lại đi tìm tác giả game xin hướng dẫn đấy chứ?】 【Chắc chắn là vậy...】 【Tìm tác giả game làm gì, bây giờ người chơi và streamer nào muốn xem hướng dẫn đều qua kênh của Tao Trư xem video vượt ải rồi, chỉ cần xem đoạn video đó, hiểu được chiêu trò bên trong, muốn qua ải cơ bản là chuyện chắc như đinh đóng cột.】 【Nói vậy cũng không đúng, Đại Tư Mã và Tiểu Đoàn Đoàn sau khi xem video của Tao Trư chẳng phải vẫn thất bại liên tiếp đó sao?】 【Tôi thấy Tao Trư cũng là do may mắn nên mới qua được thôi!】 【Đúng vậy, vận may của gã đó thật sự quá tốt!】 【Xem ra muốn qua ải này, vận may cũng là một yếu tố cực kỳ quan trọng!】 【...】 ... "Cô Dương, cô vác nhiều đồ trên lưng như vậy chắc là mệt lắm phải không?

Để tôi vác giúp cho!" "Cô Dương, đường đi trong khe nứt này khó đi như vậy, chân cô chắc đau lắm nhỉ?

Để tôi cõng cô đi..." "Cô Dương, cô có khát không?

Tôi có mang theo ít nước, là nước suối sạch đấy, cô uống không?". "Cô Dương, cô có đói không, tôi có mang theo một con gà quay, được bọc trong giấy bạc, bây giờ vẫn còn hơi nóng, hay là cô ăn chút gì trước đi?" "Cô Dương..." "Cô Dương..." "..." ...Sau khi trở lại game, Chu Tiểu Di trực tiếp học theo tinh túy trong chiến thuật của Tao Trư!

Nịnh bợ Dương Tuyết Lệ!

Bất cứ khi nào có cơ hội thể hiện trước mặt Dương Tuyết Lệ, cô đều không bỏ qua.

Dù không có cơ hội, cô cũng tự tạo ra cơ hội.

Tóm lại, suốt chặng đường, Chu Tiểu Di cứ bám riết lấy Dương Tuyết Lệ, không ngừng hỏi han ân cần.

Thậm chí để lấy lòng Dương Tuyết Lệ, trước khi vào phó bản sông băng Côn Luân, cô còn cố ý đi mua một ít nước suối sạch và gà nướng, cốt là để trong môi trường khắc nghiệt của sông băng Côn Luân, Dương Tuyết Lệ có thể cảm nhận được sự ấm áp từ cô.

Chương 188

Nhìn thấy màn trình diễn này của Chu Tiểu Di, cư dân mạng cũng ngớ người! 【Vãi~ Chị Chu, chị lại giở trò bựa gì thế???】 【Người ta là Tao Trư thì tìm cơ hội ra tay, còn chị thì nịnh sống luôn, có phải hơi quá rồi không?】 【Mẹ ơi~ Hóa ra lúc chị Chu nịnh bợ còn lố hơn cả đám đàn ông chúng ta...】 【Đây còn là chị Chu mà tôi biết sao?】 【Chấn động!

Một nữ streamer đến đôi tất mình đã đi qua còn không chịu bán, vậy mà lại điên cuồng nịnh bợ một NPC nữ trong game!】 【Chị Chu, tỉnh lại đi, làm liếm cẩu không có kết cục tốt đẹp đâu, nhất là kiểu nịnh sống như chị!!!】 【Chị Chu, cách nịnh này của chị gượng quá, đổi cách khác được không?】 【Đúng đó, mau học hỏi đại pháp nịnh bợ của Tao Trư đi, người ta nịnh có kỹ xảo và bài bản, còn chị rõ ràng là đang làm người khác thấy ghê tởm!】 【Chị xem kìa... cái khoảnh khắc chị lôi con gà quay ra, mấy người xung quanh, đặc biệt là Vương Khải Toàn, mắt trợn muốn lòi cả ra rồi kìa...】 【Mẹ nó, chị sang kênh của Tao Trư một lúc mà chỉ học được mỗi cái này thôi à?】 【...】 ...Cư dân mạng bàn tán sôi nổi trong phòng livestream.

Mọi người đều không ngờ rằng, sau khi sang kênh của Tao Trư, chị Chu quay về lại biến thành thế này.

Nói rằng chiến thuật vượt ải của Tao Trư, việc nịnh bợ Dương Tuyết Lệ là mấu chốt ư!

Điều đó cũng không sai.

Nhưng... cách mà Chu Tiểu Di đang nịnh bợ Dương Tuyết Lệ hiện tại, ít nhiều có phần gượng gạo!

Đây đâu phải là nịnh bợ gì!

Rõ ràng là nịnh sống, nịnh thô thiển!!!

Nhìn sắc mặt của Dương Tuyết Lệ mà xem, đã sa sầm cả lại rồi.

Quả nhiên.

Cùng với chiến thuật nịnh sống suốt chặng đường của Chu Tiểu Di, cô không những không nhận được chút điểm hảo cảm nào từ Dương Tuyết Lệ, mà còn bị những người khác trong đội khảo cổ ghét ra mặt.

Điều này khiến Chu Tiểu Di, người chưa bao giờ nịnh bợ ai, có chút không hiểu.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Rõ ràng mình đã học được tinh túy trong chiến thuật vượt ải của Tao Trư rồi, sao vẫn không có hiệu quả gì?

Chẳng lẽ... mình phải liều mạng bảo vệ Dương Tuyết Lệ, mới có thể khiến cô ấy có hảo cảm với mình? ...

Chu Tiểu Di tuy đã nghĩ thông suốt điểm mấu chốt nhất, nhưng lại gặp phải một vấn đề nan giải khác.

Muốn để Dương Tuyết Lệ gặp nguy hiểm đến tính mạng, sau đó mình ra tay anh hùng cứu mỹ nhân.

Chuyện này nói thì đơn giản, nhưng làm lại cực kỳ khó.

Trước hết là phải để Dương Tuyết Lệ gặp nguy hiểm, hơn nữa còn là loại nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng vấn đề là, Dương Tuyết Lệ thân thủ rất tốt, muốn để cô ấy gặp nguy hiểm đến tính mạng, nói dễ hơn làm?

Lần trước Tao Trư cũng chỉ là may mắn, mèo mù vớ phải cá rán mà thôi.

Nếu để hắn thử lại một lần nữa, chưa chắc đã thành công.

Trong lúc suy nghĩ, Chu Tiểu Di lại dẫn mọi người đến gần con sông ngầm đó.

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di bỗng nảy ra một ý tưởng. "Giáo sư Trần, tôi vừa xem xét khe nứt băng này, phát hiện nó hình như không được vững chắc cho lắm." "Cảm giác như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào." "Vì vậy tôi nghĩ, chúng ta nên có một người ở lại đây, chuẩn bị sẵn sàng ứng cứu chúng ta." "Còn những người khác cùng tôi sang bờ sông bên kia xem sao, ông thấy thế nào?" Chu Tiểu Di nghiêm túc nói với Trần Cửu Nhân.

Trần Cửu Nhân suy nghĩ một lúc, ông cảm thấy lời của Chu Tiểu Di cũng có lý.

Chương 189

Khe nứt băng này là do vận động của vỏ trái đất vô tình tạo ra trước đó.

Mà trong môi trường trên là băng tuyết lạnh giá, dưới là suối nước nóng ấm áp, do mối quan hệ tuyệt đối của sự giãn nở vì nhiệt, vận động của vỏ trái đất có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Nói không chừng ngay sau khi họ vượt qua sông ngầm, toàn bộ khe nứt băng sẽ lại xuất hiện vết nứt hoặc sụp đổ.

Vì vậy, để một người ở lại đây chờ đợi cũng rất cần thiết.

Thế là, ông ta liền đồng ý với đề nghị của Chu Tiểu Di.

Và Chu Tiểu Di cũng thuận nước đẩy thuyền, để Tát Địch Bằng ở lại.

Cô nghĩ thế này, nếu mình không thể ra tay giết Tát Địch Bằng trên đường đi, vậy thì cứ để con kỳ nhông bạo chúa thời tiền sử kia ra tay là được.

Dù sao chỉ cần Tát Địch Bằng ở lại đây, đợi họ qua sông, con kỳ nhông bạo chúa đó hẳn cũng sẽ ngửi thấy mùi mà mò tới.

Chỉ cần Tát Địch Bằng bị xử lý, vậy thì đến lúc đó, ở Cửu Trọng Yêu Lâu sẽ không có ai bật đèn flash chụp ảnh nữa. "Vãi~ Mình thật là thông minh quá đi..." Nghĩ đến việc mình đã giải quyết hoàn hảo trước nguy cơ ở Cửu Trọng Yêu Lâu, trên mặt Chu Tiểu Di không khỏi lộ ra một nụ cười.

Tuy nhiên, điều cô không ngờ tới là, Tát Địch Bằng tuy không đến Cửu Trọng Yêu Lâu, nhưng ở đó lại có một người khác chụp ảnh tòa yêu lâu.

Và người đó chính là Sở Kiến.

Gã này lại thay thế vị trí của Tát Địch Bằng, dụ hết đám hỏa biều trùng đang ngủ say trong yêu lâu ra ngoài!

Lần này thì, Chu Tiểu Di cuối cùng cũng sụp đổ.

Mẹ nó!!!

Mình đã vứt thằng ngu Tát Địch Bằng đó ở bên sông ngầm rồi, sao vẫn còn có thằng đần bật đèn flash chụp ảnh trước yêu lâu vậy?

Đây không phải là muốn lấy mạng già của người ta sao?

Ở một diễn biến khác, cư dân mạng cũng đang bàn tán sôi nổi về đoạn tình tiết này trong phòng livestream. 【Vãi, tôi cứ tưởng lần này chị Chu có thể vượt ải một cách hoàn hảo rồi, không ngờ giữa đường lại lòi ra một tên Sở Kiến!】 【Sao lại thế này?

Chẳng lẽ việc có người bật đèn flash chụp ảnh trước Cửu Trọng Yêu Lâu là một kết cục không thể đảo ngược sao?】 【Không phải là không có khả năng này, giống như là cốt truyện đã được tác giả game thiết lập sẵn, dù cuối cùng ai đến được Cửu Trọng Yêu Lâu, cũng sẽ dụ đám hỏa biều trùng bên trong ra, từ đó kích hoạt một loạt tình tiết tiếp theo.

Cho nên, dù chúng ta có giết Tát Địch Bằng hay Sở Kiến trên đường đi cũng vô dụng, vì dù cả hai đều chết, đám hỏa biều trùng đang ngủ say trong yêu lâu cũng sẽ tỉnh lại bằng một cách khác, đó là điều tác giả game đã cài đặt sẵn!】 【Mẹ kiếp, hóa ra là vậy...】 【Nói vậy thì, muốn vượt qua ải sông băng Côn Luân này, chúng ta không thể đi đường tắt, mà phải dựa vào bản lĩnh thật sự để chạy trốn?】 【Từ tình hình hiện tại mà xem, có lẽ là như vậy!】 【...】 ...

Chu Tiểu Di tất nhiên cũng đã thấy được những bình luận của cư dân mạng!

Nếu không thể tránh được, vậy thì dốc toàn lực thôi!

Thế là... cô lại một lần nữa dẫn đội khảo cổ bắt đầu cuộc chạy trốn điên cuồng.

Nhưng đáng tiếc là, cũng giống như lần trước, trong quá trình chạy trốn, vì không thể đẩy lùi đám hỏa biều trùng truy đuổi phía sau, Chu Tiểu Di lại một lần nữa nếm trải nỗi đau bị ngọn lửa màu xanh thiêu đốt.

Thực ra không chỉ có Chu Tiểu Di.

Lúc này!

Những streamer và người chơi khác lấy được hướng dẫn vượt ải từ kênh của Tao Trư cũng đều gặp phải vấn đề tương tự.

Mọi người đều phát hiện, dù đã xem video vượt ải của Tao Trư, hiểu được đại khái chiến thuật, nhưng khi tự mình thử, lại gặp phải đủ loại vấn đề.

Mẫu hướng dẫn có thể áp dụng trực tiếp trong cốt truyện tân thủ, dường như đã không còn phù hợp trong cốt truyện chính này nữa.

Chương 190

Cho đến lúc này, tất cả mọi người mới nhận ra.

Nếu muốn vượt qua các ải trong cốt truyện chính, việc chỉ rập khuôn và tham khảo hướng dẫn của người khác là không đủ!

Bản thân cũng phải nỗ lực mới được, nếu không thì đừng hòng qua ải....

Cùng lúc đó, tại phòng livestream của Tao Trư.

Lúc này, Tao Trư đang ngồi trên một chiếc xe tải quân sự kiểu cũ.

Giáo sư Trần tay cầm một tấm bản đồ đi đến khu vực biên giới.

Ông kết hợp với bản đồ lộ trình trong cuốn sổ tay, đang bàn bạc với hắn xem nên đi như thế nào.

Tao Trư tất nhiên là không hiểu những thứ trên đó, nhưng vì sĩ diện, hắn cũng chỉ có thể cứng rắn gật đầu, giả vờ rất hiểu.

Tóm lại là ông là giáo sư già của nhà nước, mọi điều ông nói đều đúng, tôi chỉ cần biết gật đầu là được. 【Vãi~ Anh Phiêu ngầu thật, là người đầu tiên phá đảo sông băng Côn Luân!】 【Tôi vừa mới sang xem kênh của các streamer khác, những người đó tuy đã biết cách vượt ải sông băng Côn Luân, nhưng không một ai thành công, đúng là khó tin!】 【Có gì mà khó tin?

Hướng dẫn của anh Phiêu nhà ta đâu phải dễ dùng như vậy?

Nếu không có kỹ năng nhất định, dù cho họ có được hướng dẫn cũng vô dụng.】 【Đúng vậy... cái gì gọi là kỹ thuật, bộ hướng dẫn này của anh Phiêu chính là kỹ thuật, không có trình độ nhất định, dù cho bạn đi theo hướng dẫn cũng không qua được ải!】 【Ha ha ha~ Chị Chu bên cạnh cầm hướng dẫn thử mấy lần rồi, kết quả lần nào

cũng toi mạng!】【Chuyện này không phải rất bình thường sao?

Phụ nữ chơi game, có ai chơi giỏi đâu?】【Chị Chu cũng chỉ là giỏi mấy trò lắt léo thôi, mấy lần trước cô ta có thể may mắn vượt ải, chắc là do vận may thôi, nhưng người ta làm gì có chuyện lần nào cũng may mắn như vậy?】【Không đúng, tôi nhớ chị Chu không phải quen biết tác giả game sao?

Sao cô ta không đi tìm tác giả game xin hướng dẫn có thể qua ải?】【Đó chỉ là tin đồn nhảm của các người thôi, chị Chu có thừa nhận mình quen tác giả game đâu.】【Tôi thấy chị Chu có thể thuận lợi qua ải, chủ yếu là vì trong kênh của cô ấy có giáo sư Vương Kỳ, nếu không thì bây giờ cô ấy có thể vẫn đang cùng Ngốc Tiểu Muội điên cuồng nộp mạng trong cốt truyện tân thủ!】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, từ lúc vào sông băng Côn Luân, giáo sư Vương Kỳ đó hình như cũng không đưa ra thông tin hữu ích nào nữa?】【Có lẽ những thứ trong sông băng Côn Luân, ngay cả giáo sư Vương Kỳ đó cũng chưa từng thấy qua?】【Nói chứ anh Phiêu nhà ta chắc là sắp đến sa mạc rồi nhỉ?】【Cậu nói thừa à?

Tôi đoán đợi vị giáo sư ngốc nghếch này nghiên cứu xong lộ trình với anh ấy, là sẽ vào bản đồ sa mạc thôi!】【...】...

Nhìn những bình luận của cư dân mạng, lúc này trong lòng Tao Trư cũng vô cùng kích động.

Theo diễn biến cốt truyện hiện tại, nếu không có gì bất ngờ, tiếp theo mình sẽ có thể trực tiếp mở ra bản đồ mới ở sa mạc. "Nếu chúng ta đã tìm thấy lộ trình đến Tinh Tuyệt Cổ Thành từ cuốn sổ tay!" "Vậy đề nghị của tôi là, khi đến nơi, chúng ta sẽ lập tức xuất phát." "Bởi vì từ thông tin trên sổ tay, chỉ có trong mùa gió mới có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Hiện tại chính là mùa gió ở khu vực sa mạc biên cương, vì vậy chúng ta phải tranh thủ thời gian." "Lỡ như mùa gió qua

đi, chúng ta dù có vào sa mạc cũng có thể không tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Dương Tuyết Lệ vừa nghiêm túc phân tích, vừa trực tiếp đưa cuốn sổ tay cho Tao Trư. "Anh Hồ, anh xem lộ trình trên bản đồ này, nếu không có vấn đề gì, vậy tiếp theo chúng ta sẽ sắp xếp như vậy, được không?" Từ giọng điệu của Dương Tuyết Lệ có thể thấy, cô ấy hiện tại đã có đủ sự tin tưởng đối với Tao Trư.

Nếu không, cô cũng sẽ không đưa cuốn sổ tay quý giá như vậy cho Tao Trư, để Tao Trư tự mình xem xét.

Nhưng đáng tiếc là, Tao Trư đối với loại bản đồ vẽ tay lằng nhằng này không có chút hứng thú nào.

Hơn nữa hắn cũng không hiểu!

Hắn chỉ làm bộ làm tịch nhận lấy cuốn sổ tay từ tay Dương Tuyết Lệ, sau đó lại giả vờ lật xem một chút.

Cuối cùng, hắn lại gật gù như hiểu như không, đưa lại cuốn sổ tay cho Dương Tuyết Lệ: "Cô Dương nói không sai, hiện tại đúng là mùa gió trong sa mạc, xem ra chúng ta phải tranh thủ thời gian rồi." Dương Tuyết Lệ nghe vậy, cũng lập tức gật đầu đáp: "Được, nếu anh Hồ không có ý kiến gì, vậy tiếp theo chúng ta sẽ theo kế hoạch đã định để tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành nhé!" Tao Trư gật đầu, tỏ vẻ không có ý kiến.

Đúng lúc này, Vương Khải Toàn, người nãy giờ im lặng bên cạnh, đột nhiên lên tiếng: "Đến nơi là xuất phát ngay, cái này tôi không có ý kiến!" "Nhưng tôi nói trước nhé!" "Lần này chúng ta phải được trang bị vũ khí, súng ống, đạn dược các thứ, phải thật đầy đủ!" "Nếu không, lỡ trên đường lại gặp nguy hiểm gì, Bàn gia tôi không có cách nào bảo vệ các người đâu!" "Còn nữa, còn nữa... vào sa mạc thì phải có lạc đà chứ, lạc đà cũng phải chuẩn bị, tôi không muốn đi bộ vào sa mạc đâu." Phải công nhận, Vương Khải Toàn tuy bề ngoài trông vô

tâm vô phế, chỉ biết hám lợi, nhưng con người hắn lại là kẻ gan lớn mà lòng dạ cẩn thận.

Những yêu cầu hắn đưa ra lúc này, có thể nói là sự đảm bảo an toàn khi vào sa mạc.

Ngay cả Tao Trư sau khi nghe lời hắn nói, cũng không kìm được mà gật đầu lia lịa: "Bàn tử nói những lời này không phải không có lý, nếu có điều kiện, những thứ này có thể trang bị được một ít thì vẫn nên cố gắng trang bị, dù sao cũng là vì sự an toàn của mọi người!" Thế nhưng lời này vừa nói ra, những người trong đội khảo cổ lại nhìn nhau ái ngại.

Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đều có chút khó xử nhìn Dương Tuyết Lệ.

Dương Tuyết Lệ lập tức hiểu ý họ.

Chương 191

Đội khảo cổ không có tiền, việc mua sắm trang bị chỉ có thể do cô phụ trách.

Dương Tuyết Lệ ngừng một chút rồi nói: "Anh Hồ, anh Vương, hai vị yên tâm, sau khi đến nơi, tôi sẽ tìm cách thuê một ít lạc đà ở địa phương trước, lúc đó nước ngọt và lương khô cũng sẽ chuẩn bị một ít, chắc chắn sẽ không để các vị bị đói trên đường." Vương Khải Toàn xen vào: "Vậy súng thì sao?" Dương Tuyết Lệ cười khổ: "Chuyện này chắc anh rõ hơn tôi, hiện tại ở Hạ Quốc không cho phép cá nhân mang theo và mua bán súng ống, trừ khi anh quen biết người trong chợ đen, nhưng tôi nghĩ ở một thị trấn nhỏ khu vực sa mạc biên cương, cũng sẽ không có thương nhân chợ đen đâu nhỉ?" ...

Vương Khải Toàn ngẩn người một lúc: "Ồ à, xem ra cô là người Mỹ mà lại khá hiểu tình hình hiện tại của Hạ Quốc chúng tôi nhỉ?" Dương Tuyết Lệ đảo mắt.

Cô không để ý đến Vương Khải Toàn nữa, mà tiếp tục nhìn về phía Tao Trư, hỏi: "Anh Hồ, anh thấy đề nghị vừa rồi của tôi thế nào?

Nếu anh còn muốn bổ sung gì, tôi có thể cố gắng hết sức để làm." "Tạm thời không có, cô có thể kiếm được lạc đà và đồ tiếp tế đã là rất giỏi rồi." Tao Trư không đưa ra yêu cầu quá đáng như Vương Khải Toàn.

Mặc dù hắn cũng rất muốn nhân cơ hội này nhờ tay Dương Tuyết Lệ để kiếm một ít súng ống đạn dược.

Dù sao như vậy, hắn sẽ không cần phải bỏ tiền ra mua những thứ này.

Phải biết rằng, vừa rồi để vượt qua ải sông băng Côn Luân, tiền

trên người hắn đã tiêu gần hết.

Hơn nữa trên đường chạy trốn cuối cùng, những món đồ tùy táng trong yêu lâu hắn cũng không lấy ra được.

Nói chung, chuyến đi sông băng Côn Luân này, ngoài việc điểm hảo cảm với Dương Tuyết Lệ tăng lên một chút, còn lại đều là lỗ nặng! ——Vụt!!!

Đúng lúc này, màn hình đột nhiên chuyển cảnh.

Kênh livestream của Tao Trư lại một lần nữa chìm vào bóng tối.

Khi hình ảnh rõ nét trở lại, Tao Trư phát hiện mình đã đến một thị trấn biên cương nhỏ.

Đây là một thị trấn được xây dựng ở rìa sa mạc.

Trong trấn chỉ có khoảng một trăm hộ gia đình.

Phía trước thị trấn là bãi Gobi cát vàng mịt mù, phía sau là một ốc đảo trồng đầy cây cỏ.

Sự tồn tại của thị trấn này giống như một thanh kiếm sắc bén, thẳng thừng chia cắt Gobi và ốc đảo.

Nhưng nếu quan sát kỹ, có thể phát hiện, những thảm thực vật phía sau thị trấn phần lớn là cây hồ dương.

Các loại cây khác rất ít.

Bởi vì hồ dương là loài cây thích hợp nhất để sinh trưởng ở khu vực sa mạc.

Các loại cây khác ở đây gần như không thể sống nổi.

Và cảnh tượng này cũng vô tình thể hiện một cách hoàn hảo quyết tâm của Hạ Quốc trong việc khai phá khu vực biên cương vào thời điểm đó.

Nếu không, ai lại đi trồng cây trên bãi Gobi cát vàng chứ? 【Đây chính là khu vực biên cương của Hạ Quốc chúng ta vào những năm 80 sao?

Cảnh thật này làm chân thực quá!】 【Đúng vậy, ngay cả cây cũng là cây hồ dương, và một bên thị trấn còn là sa mạc, chi tiết như vậy tuyệt đối không thể thấy trong các game khác.】 【Tác giả game này không lẽ đã làm tất cả các cảnh phó bản đến mức độ này sao?】 【Khó nói, dù sao đây đã là bản đồ cảnh thứ ba rồi.】 【Các người có gì mà phải ngạc nhiên?

Tác giả game này ngay cả phó bản tân thủ cũng làm chân thực như vậy, cốt truyện chính làm như thế này không phải rất bình thường sao?】 【Nói thì đúng là vậy, nhưng game này miễn phí, trong game lại không có quảng cáo, thậm chí còn có bảng xếp hạng phần thưởng cao ngất ngưởng, anh ta dựa vào đâu để kiếm lời?】 【Biết đâu người ta căn bản không nghĩ đến việc kiếm lời thì sao?】 【Đúng đúng, lỡ như tác giả game này vốn đã rất giàu thì sao?

Hoặc có lẽ mục đích ban đầu anh ta làm game này chỉ là vì đam mê hoặc vì một lý do nào khác thì sao?

Điều này cũng có khả năng mà?】 【...】 ...Lúc này, cư dân mạng cũng bị cảnh tượng của thị trấn Gobi trước mắt làm cho choáng váng.

Họ nằm mơ cũng không ngờ rằng, tác giả của game này lại có thể tái hiện một thị trấn biên cương chân thực đến vậy, thậm chí còn nghĩ đến cả ốc đảo được trồng bằng cây hồ dương.

Thật không thể tin nổi!

Chương 192

Đây đâu phải là game!

Rõ ràng là đưa người chơi trực tiếp vào một bộ phim tài liệu tả thực!

Sau đó để họ thực hành trực tiếp trong bộ phim tài liệu đó! ...

Trong game. "Các vị lãnh đạo, các vị lãnh đạo..." "Hoan nghênh, hoan nghênh, đường xa vất vả, thật là khổ cho các vị..." Tao Trư và mấy người vừa xuống xe, một nhóm cán bộ địa phương đã nhiệt tình vây quanh.

Khung cảnh có phần giống như minh tinh xuống máy bay được người hâm mộ chào đón.

Tao Trư rất thích cảm giác này, nên cũng lặng lẽ tận hưởng đãi ngộ này một chút.

Dù sao trong đời thực, cảnh tượng được cán bộ nhà nước chào đón nồng nhiệt không phải là thứ người bình thường có thể hưởng thụ được.

Lúc này, Hách Kiến Quốc đột nhiên vênh váo bước ra.

Hắn nhìn giáo sư Trần rồi giới thiệu với mọi người: "Vị này là giáo sư Trần Cửu Nhân, là chuyên gia của chúng ta trong chuyến khảo cổ Tây Vực lần này." Nhóm cán bộ nghe vậy, lập tức được yêu chiều mà lo sợ, lại tâng bốc họ một phen.

Nhưng giáo sư Trần bây giờ chỉ muốn nhanh chóng vào sa mạc, cũng không nói nhiều.

Ông chỉ cười tủm tỉm lấy thẻ công tác của mình ra.

Tao Trư liếc nhìn người đứng đầu trong nhóm cán bộ kia.

Người này tên là Triệu Ái Quốc, là một khoa trưởng ở địa phương.

Ở một thị trấn biên cương như thế này, khoa trưởng hẳn được coi là quan lớn. "Giáo sư Trần khiêm tốn quá, ông xem, người đã đến đây rồi, còn cho chúng tôi xem thẻ công tác làm gì?" Triệu Ái Quốc là người rất khéo léo, tuy miệng nói vậy, nhưng hai tay vẫn rất lịch sự nhận lấy thẻ công tác mà giáo sư Trần đưa qua.

Nhưng ông ta cũng chỉ liếc qua một cách tượng trưng, không dừng lại lâu trên đó, sau đó lại đưa trả cho giáo sư Trần.

Ngay sau đó, Triệu Ái Quốc lại một phen nịnh hót khen ngợi giáo sư Trần, khiến giáo sư Trần cũng có chút ngượng ngùng.

Thực ra, về việc đội khảo cổ quốc gia lần này đến Tây Vực khảo sát, Triệu Ái Quốc đã sớm nhận được thông tin từ cấp trên.

Làm sao có thể đi nghi ngờ tính xác thực của nhóm giáo sư Trần được chứ?

Hơn nữa, trong bối cảnh hiện tại, ai dám mạo danh chuyên gia giáo sư của Viện Khảo cổ Quốc gia!

Phải công nhận, nhóm cán bộ địa phương này, bản lĩnh khác có hay không không biết, nhưng bản lĩnh khen ngợi cấp trên thì tuyệt đối là số một.

Chỉ trong vài phút gặp mặt ngắn ngủi, họ đã khen ngợi toàn bộ nhân viên đội khảo cổ không dưới một lần.

Đặc biệt là Triệu Ái Quốc, ông ta còn rất lịch sự bắt tay từng người một.

Vẻ mặt tươi cười xun xoe đó, đừng nói là giáo sư Trần, ngay cả

những người khác trong đội khảo cổ cũng bị ông ta khen đến mức có chút ngượng ngùng.

Nhưng Tao Trư lại cảm thấy, những người này dường như không phải đang cố ý khen ngợi, mà là đang đội mũ cao cho họ.

Mới gặp lần đầu mà đã khen họ như Tề Thiên Đại Thánh toàn năng, vậy lỡ như lần này họ vào sa mạc mà không tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, chẳng phải là mất mặt lắm sao? "Khoa trưởng Triệu, lần này chúng tôi không có nhiều thời gian, nên có một việc, ông nhất định phải giúp chúng tôi." Đúng lúc này, Dương Tuyết Lệ, người từ lúc xuống xe đến giờ chưa hề mở miệng nói chuyện, đột nhiên đi đến trước mặt Triệu Ái Quốc.

Triệu Ái Quốc không nghĩ ngợi gì mà đáp ngay: "Việc gì, chỉ cần là chúng tôi có thể giúp, chắc chắn sẽ cố gắng hết sức đáp ứng các vị lãnh đạo." Dương Tuyết Lệ cũng không dài dòng, nói thẳng: "Chúng tôi cần một đàn lạc đà, cùng với một lượng lớn nước ngọt và lương khô, ít nhất phải đủ dùng trong 10 ngày.

Chỉ cần ông có thể giúp chúng tôi tìm thấy những thứ này trong thời gian ngắn nhất, tiền bạc không thành vấn đề." Dương Tuyết Lệ vừa mở miệng đã nồng nặc mùi tiền.

Chương 193

Và giọng điệu hào phóng của cô cũng khiến Triệu Ái Quốc, người vẫn luôn ăn cơm nhà nước, giật nảy mình.

Ông ta liếc nhìn giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, rồi nhỏ giọng hỏi: "Xin hỏi vị tiểu thư này là..." Ông ta vừa rồi tuy đã khen ngợi từng người trong đội khảo cổ một lượt, nhưng kiểu khen ngợi đó chỉ là nịnh hót bề ngoài mà thôi.

Thực tế, ngoài việc biết Trần Cửu Nhân là chuyên gia giáo sư của đội khảo cổ này, những người khác đảm nhận chức vụ gì trong đội, ông ta hoàn toàn không biết!

“Vị này là cô Dương Tuyết Lệ, nhà đầu tư cho chuyến khảo sát văn hóa Tây Vực lần này của chúng tôi, đến từ Mỹ, là một người Mỹ gốc Hoa!” Để xua tan đi những lo ngại của Triệu Ái Quốc, giáo sư Trần đã đích thân giới thiệu về Dương Tuyết Lệ.

Triệu Ái Quốc vừa nghe Dương Tuyết Lệ là người từ Mỹ đến thì lập tức kinh ngạc.

Ông ta lẩm bẩm: “Hầy, sao dạo này cứ có người nước ngoài đến chỗ chúng ta thế nhỉ?” Tuy Triệu Ái Quốc nói rất nhỏ, nhưng Chu Tiểu Di vẫn nghe thấy.

Cô cảm thấy tác giả game không thể nào vô duyên vô cớ thiết lập những tình tiết này.

Vị trưởng khoa Triệu này chắc chắn nắm giữ thông tin quan trọng nào đó.

Đặc biệt là những người nước ngoài mà ông ta vừa nhắc đến.

Rất có thể liên quan đến chuyến đi sa mạc tìm Tinh Tuyệt Cổ

Thành sắp tới của họ.

Với lòng hiếu kỳ đó, Chu Tiểu Di bèn hỏi thẳng không chút khách sáo: "Trưởng khoa Triệu, câu ông vừa nói có ý gì vậy?

Chẳng lẽ ngoài cô Dương ra, còn có người nước ngoài nào khác đến đây sao?" Triệu Ái Quốc ngẩng đầu nhìn Chu Tiểu Di, tò mò hỏi: "Vị này là…" Giáo sư Trần vội vàng đáp lời: "Đây là đội trưởng của đội khảo cổ chúng tôi lần này, đồng chí Hồ Bát Nhất!" Triệu Ái Quốc vừa nghe Chu Tiểu Di là đội trưởng đội khảo cổ thì lập tức nở nụ cười!

Ông ta lại một lần nữa nhiệt tình nắm lấy tay Chu Tiểu Di, rồi nói liền một hơi: "Hóa ra là đội trưởng Hồ, vừa rồi thật thất kính…" Chu Tiểu Di xua tay nói: "Trưởng khoa Triệu, ông vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu!" Triệu Ái Quốc nghe vậy mới từ từ lên tiếng, kể ra những chuyện mình biết: "Chuyện là thế này, trước đây không lâu cũng có một nhóm người nước ngoài đến chỗ chúng tôi, nói là đi thám hiểm sa mạc." "Chắc cũng khoảng hơn mười người?

Trang bị rất đầy đủ, trông như những nhà thám hiểm chuyên nghiệp." "Nhưng sau khi họ vào sa mạc thì không thấy ra nữa." "Đã gần nửa tháng trôi qua rồi, chúng tôi bây giờ cũng đang rất lo lắng." "Lỡ như họ gặp phải chuyện gì không may trong sa mạc, đây sẽ là vấn đề an toàn quốc tế đấy." Nghe những lời của Triệu Ái Quốc, Chu Tiểu Di lập tức hiểu ra.

Nửa tháng trước đúng là lúc mùa gió vừa bắt đầu.

Thông thường, người bình thường tuyệt đối sẽ không vào sa mạc trong mùa gió.

Mà nhóm người nước ngoài mà Triệu Ái Quốc vừa kể lại chọn vào sa mạc đúng mùa gió.

Mục đích chắc chắn chỉ có một.

Đó là vì Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Rõ ràng, mục đích của những người nước ngoài đó giống hệt họ.

Dương Tuyết Lệ lúc này cũng nghĩ đến điểm này.

Cô ngẩng đầu nhìn Chu Tiểu Di.

Từ trong ánh mắt của Dương Tuyết Lệ, Chu Tiểu Di thấy được một tia lo lắng.

"Xem ra chúng ta phải khẩn trương lên, không thể trì hoãn được nữa," giáo sư Trần cũng nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

Trước đó họ không biết còn có người khác nhòm ngó Tinh Tuyệt Cổ Thành, nên trên đường đã lãng phí không ít thời gian.

Bây giờ đã biết rồi thì tự nhiên phải đẩy nhanh tiến độ.

Nếu không, lỡ như để đám người nước ngoài đó tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành trước, thì vấn đề sẽ rất lớn.

Phải biết rằng, những người nước ngoài đó khi đến lãnh thổ nước Hạ để tìm kiếm bảo vật thường rất bạo lực.

Họ sẽ mang đi hết những thứ có thể di chuyển trong lăng mộ cổ, sau đó dùng những biện pháp cứng rắn để lấy những thứ không thể di chuyển rồi mang đi.

Tóm lại, nếu đám người nước ngoài đó tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành trước, thì Tinh Tuyệt Cổ Thành chắc chắn sẽ bị họ hủy hoại!

Mọi người đều rất đồng tình với đề nghị của giáo sư Trần.

Chương 194

Thế là, dưới sự sắp xếp của trưởng khoa địa phương Triệu Ái Quốc, nhóm của Chu Tiểu Di nhanh chóng thuê được mười con lạc đà.

Cùng lúc đó, Dương Tuyết Lệ cũng để Sở Kiến, Diệp Nhất Tâm và Tát Địch Bằng đi mua một số vật tư cần thiết để vào sa mạc.

Lều trại thì họ đã mang theo trên đường, bây giờ chủ yếu là mua nước ngọt, bánh đậu và muối.

Công dụng của nước ngọt trong sa mạc thì không cần phải nói nhiều, đó là nguồn sống.

Tục ngữ có câu, vào sa mạc có thể không mang lương khô, không mang dụng cụ phòng thân, nhưng tuyệt đối không thể không mang nước ngọt.

Vì một khi hết nước, bạn sẽ không thể đi nổi một bước trong sa mạc.

Còn bánh đậu, đây là một loại lương khô rất nổi tiếng ở địa phương, không chỉ chống đói mà còn có thể bảo quản lâu dài trong môi trường khô ráo, rất thích hợp để mang theo ăn trên đường.

Về phần muối, Chu Tiểu Di không hiểu tại sao Dương Tuyết Lệ lại chuẩn bị thứ này.

Đương nhiên, rất nhiều cư dân mạng trong phòng livestream cũng không biết. 【Sao cô Dương Tuyết Lệ này vào sa mạc lại mua muối làm gì nhỉ?】 【Chẳng lẽ cô ấy chê bánh đậu nhạt nhẽo, muốn thêm gia vị à?】 【Muốn thêm gia vị thì mua ớt bột hoặc tiêu bột không phải tốt hơn sao?】 【Thời những năm 80 có tiêu bột không?】

【Không có à?】【Kể cả là để thêm gia vị, tôi cũng không khuyên mua muối, dù sao ăn nhiều muối sẽ khát, lúc đó lại phải uống thêm nước.】【Đúng vậy, trong sa mạc nước ngọt cực kỳ quan trọng, cô ấy mang nhiều muối như vậy vào, chẳng phải là gián tiếp tiêu tốn thêm tài nguyên nước ngọt sao?】【Thật không biết cô gái Mỹ này rốt cuộc nghĩ gì nữa.】【Không đúng, thân phận của Dương Tuyết Lệ này là truyền nhân của phái Bàn Sơn, là cháu ngoại của thủ lĩnh Bàn Sơn năm đó Già Cô Tiếu, theo lý mà nói, những vấn đề thường thức này, cô ấy phải rõ hơn chúng ta chứ.】【Có lẽ là "bà dì" của cô ấy cũng đến rồi?】【"Bà dì" đến thì có liên quan gì đến việc ăn muối?】【Ai biết được, có lẽ có liên quan thì sao?】【Vớ vẩn, "bà dì" đến thì phải ăn đường, không phải ăn muối.】【Có lẽ mấy cô gái Mỹ mạnh mẽ hơn, nên họ không ăn đường mà ăn muối…】【Tôi thấy chắc là do tác giả game lúc thiết lập tình tiết này đã nhầm lẫn gì đó rồi?】【Tôi cũng thấy vậy, ai lại vào sa mạc chuẩn bị muối chứ, nếu nói là để bổ sung muối thì lượng muối trong bánh đậu chắc cũng đủ rồi!】【…】… Cư dân mạng bàn tán sôi nổi trong phòng livestream.

Mọi người đều không hiểu nổi tại sao Dương Tuyết Lệ trước khi vào sa mạc lại chuẩn bị muối.

Ăn muối sẽ khiến người ta cảm thấy khát hơn, chẳng lẽ cô ấy không hiểu sao?

Một số cư dân mạng thậm chí còn cho rằng đây có lẽ là sai sót của tác giả game khi thiết lập tình tiết này.

Có lẽ ban đầu thứ mà tác giả để Dương Tuyết Lệ mang theo không phải là muối, mà là một thứ khác.

Chỉ là lúc đó ông ta gõ nhầm mã, rồi đến khi người chơi tự mình trải nghiệm thì nó lại biến thành muối.

Tuy nhiên, đúng lúc này, trong phòng livestream đột nhiên xuất hiện một dòng bình luận: 【Tôi nói này, mấy người có phải chưa ai vào sa mạc bao giờ không?

Trong sa mạc rất dễ bị mất nước, lúc đó mà uống nước lọc không thì nguy hiểm lắm, phải thêm muối vào mới uống được.

Tác giả game chẳng nhầm lẫn gì cả, chỉ là mấy người chưa từng vào sa mạc lại cứ tỏ ra vẻ ta đây thôi.】 Thấy bình luận của cư dân mạng này, những tiếng nghi ngờ trong phòng livestream lập tức biến mất quá nửa.

Rõ ràng, những người vừa nghi ngờ việc mang muối vào sa mạc về cơ bản đều là những người chưa từng thực sự đến sa mạc.

Lúc này bị một người từng đi sa mạc phản bác lại, sự tự tin trong lòng họ lập tức tan biến.

"Hóa ra là để phòng chứng mất nước." "Thú vị đấy…" Mà Chu Tiểu Di cũng nhờ vào bình luận của cư dân mạng đó mà hiểu ra lý do tại sao Dương Tuyết Lệ lại mang muối vào sa mạc.

Cùng lúc đó, trong lòng cô cũng có một cái nhìn toàn diện hơn về tác giả của trò chơi này.

Mặc dù độ khó của các màn chơi mà tác giả này thiết lập rất cao, thậm chí cao đến mức khiến người ta phải rùng mình.

Nhưng không thể không nói, ông ta thực sự đã làm rất tốt trong việc thiết lập các chi tiết của trò chơi.

Đối phương thậm chí còn biết rõ cả những chuyện như làm thế nào để phòng chống mất nước trong sa mạc.

Điều này gần như đã lật đổ nhận thức của cô về tất cả các tác giả game.

Mà này, tác giả của trò chơi này chẳng lẽ cũng đã từng đích thân đến sa mạc rồi sao?

Đội khảo cổ chuẩn bị rất nhanh.

Chu Tiểu Di chỉ nghỉ ngơi một lát ở quảng trường ngoài thị trấn.

Không lâu sau, ba người Diệp Nhất Tâm đã mang theo những túi lớn túi nhỏ vật tư trở về.

Vật tư rất nhiều, ba người phải chạy đi chạy lại mấy chuyến mới chuyển hết đến quảng trường.

Chương 195

Còn Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn thì phụ trách buộc những vật tư họ mang về lên lưng lạc đà.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, đội khảo cổ liền cưỡi lạc đà tiến về phía sa mạc Gobi bên ngoài thị trấn.

Lần này Dương Tuyết Lệ thuê tổng cộng mười con lạc đà!

Đội khảo cổ năm người cộng thêm Dương Tuyết Lệ, rồi Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn, tổng cộng tám người, mỗi người cưỡi một con lạc đà.

Hai con lạc đà còn lại được dùng để chở vật tư.

Đương nhiên, trên mình những con lạc đà mọi người đang cưỡi cũng treo một ít nước ngọt.

Dù sao nước ngọt là tài nguyên tiêu hao lớn nhất khi vào sa mạc.

Bất cứ chỗ nào có thể mang đồ, đội khảo cổ đều chất đầy nước ngọt.

Rời khỏi thị trấn, đội khảo cổ men theo bản đồ lộ trình trên cuốn sổ tay, bắt đầu tiến về hướng Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Trên đường đi, tiếng cười nói không ngớt.

Diệp Nhất Tâm thậm chí còn cùng Sở Kiến và Tát Địch Bằng vừa cưỡi lạc đà vừa hát hò.

Không khí vô cùng thoải mái.

Cảm giác như thể họ vào sa mạc hoàn toàn không phải để nghiên cứu khảo cổ, mà là đi du lịch!

Điều này khiến trong lòng Chu Tiểu Di dâng lên một cảm giác

khủng hoảng.

Bởi vì cô biết, tác giả game đó chắc chắn sẽ không thiết lập một con đường an toàn cho họ đi.

Bề ngoài càng trông an toàn, có lẽ lại càng ẩn giấu nguy cơ lớn hơn.

Vì vậy cô không thể không cẩn thận.

"Lão Hồ, cậu nói xem cuốn sổ tay trong tay họ có đáng tin không?" Ngay khi Chu Tiểu Di đang suy nghĩ về những chuyện này, Vương Khải Toàn đột nhiên cười lạc đà đến bên cạnh cô.

Giống như Chu Tiểu Di, trong lòng anh ta cũng luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Quá thuận lợi rồi!

Đúng vậy!

Chuyến đi này quá thuận lợi.

Thuận lợi đến mức anh ta không dám tin mình đang ở trong sa mạc.

Về nỗi lo của Vương Khải Toàn, Chu Tiểu Di lúc này cũng không thể nói rõ được.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô vào sa mạc, có thể nói là hoàn toàn không quen thuộc với địa hình ở đây.

Vì vậy, muốn tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành bị chôn vùi trong sa mạc đó, thứ duy nhất cô có thể dựa vào lúc này!

Cũng chỉ có thể là bản đồ lộ trình trong cuốn sổ tay đó!

Thực ra không chỉ Chu Tiểu Di cảm thấy có gì đó không ổn, mà trong phòng livestream cũng có rất nhiều cư dân mạng lúc này đã ý

thức được vấn đề. 【Không đúng nha ~ Nhiệm vụ này có phải hơi đơn giản quá không?

Cảm giác không giống nhiệm vụ chính tuyến chút nào!】 【Đúng vậy, độ khó của game này mọi người trước đây đều đã thấy rõ, từ Tướng quân mộ đến Côn Luân Băng Xuyên, người chơi đều thập tử nhất sinh, nhưng sau khi vào sa mạc, sao phong cách lại thay đổi đột ngột thế?】 【Không chỉ Tướng quân mộ và Côn Luân Băng Xuyên, còn có bản đồ ẩn pháo đài Quan Đông quân, đó cũng là một phó bản có độ khó cực cao, mà phó bản sa mạc dẫn đến Tinh Tuyệt Cổ Thành này, sao cảm giác như một đoàn du lịch đang đi chơi vậy!】 【Đúng đúng, còn cô Diệp Nhất Tâm kia nữa, lại còn hát hò, quá đáng thật, đây còn là game trộm mộ nguy hiểm kịch tính nữa không?】 【Mọi người đừng vội, theo sự hiểu biết của tôi về tác giả game này, những nơi càng trông an toàn, càng có thể ẩn chứa nguy cơ chết người, nếu các bạn không tin thì cứ chờ xem, tôi đoán lát nữa chắc chắn sẽ có nguy hiểm ập đến.】 【Đúng đúng đúng ~ Nếu nhóm Chu Tiểu Di có thể thuận lợi đến được Tinh Tuyệt Cổ Thành như vậy, thì màn hình đã chuyển đến Tinh Tuyệt Cổ Thành từ lâu rồi, các bạn còn nhớ lúc ở Côn Luân Băng Xuyên, khi Chu Tiểu Di tìm được hướng của khe nứt băng không?

Lúc đó sau khi cô ấy tìm đúng vị trí, màn hình không phải đã trực tiếp chuyển đến đích rồi sao?】 【Đúng nhỉ, với phong cách thiết lập của tác giả game này, những tình tiết tìm kiếm một địa điểm nào đó, nếu người chơi tìm đúng phương hướng và vị trí, sau đó lại không có nguy hiểm gì, thì màn hình game đúng là sẽ trực tiếp chuyển đến đích.】 【Thế nên mới nói, bây giờ các bạn đừng thấy trên đường yên bình, thực tế là đang ẩn chứa sát cơ đấy!】 【Chẳng lẽ đây chính là sự bình yên trước cơn bão trong truyền thuyết?】 【…】 … Cư dân mạng thi nhau gửi bình luận.

Chương 196

Từ những thông tin này không khó để thấy rằng, rất nhiều cư dân mạng thực ra đã cảm nhận được nguy hiểm ẩn giấu trong sa mạc.

Bởi vì dựa trên sự hiểu biết của họ về các phó bản trước đó của trò chơi này, tác giả game tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ để người chơi lãng phí thời gian trên sa mạc.

Đừng nhìn nhóm của Chu Tiểu Di bây giờ thảnh thơi nhàn nhã, nhưng thực chất đã rơi vào nguy hiểm.

"——Vù vù vù!!!" Quả không ngoài dự đoán!

Không lâu sau, nhóm của Chu Tiểu Di đã gặp phải một cơn gió mạnh trong sa mạc.

Cơn gió này từ xa cuốn tới, mang theo cát bụi, thổi khiến người ta gần như không thể mở mắt.

Và quan trọng hơn là, khi họ tiếp tục tiến sâu vào sa mạc, sức mạnh của cơn gió này dường như cũng không ngừng gia tăng.

Bầu trời đầy cát vàng cùng với bão tố bao trùm xung quanh đội khảo cổ, khiến nhóm của Chu Tiểu Di gần như không thể nhìn thấy con đường phía trước.

Đúng lúc này, trong phòng livestream đột nhiên có người hét lên một tiếng: 【Toang rồi, đây là bão cát trong sa mạc, nhóm của Chu Tiểu Di gặp phải bão cát rồi…】 Câu nói này vừa vang lên, những người khác mới phản ứng lại.

Chẳng trách bụi cát vàng trong màn hình livestream càng lúc càng kinh khủng.

Hóa ra là nhóm của Chu Tiểu Di gặp phải bão cát!

Nhưng đội khảo cổ đều đang cưỡi lạc đà, nếu gặp bão cát thì lạc đà chắc có thể đưa họ chạy thoát.

Và đúng lúc này, trong phòng livestream lại xuất hiện một giọng nói khác: 【Không đúng, bão cát thông thường không có uy thế kinh khủng như vậy, đây có thể là bão cát đen trong truyền thuyết, không phải bão cát thông thường…】 Nghe thấy ba chữ "bão cát đen"!

Cư dân mạng trong phòng livestream đều giật nảy mình.

Họ trước đây chỉ nghe nói đến bão cát, nhưng đối với bão cát đen, họ còn chưa từng nghe qua. 【Bão cát đen là cái gì?

Bão cát này còn phân biệt màu sắc sao?】 【Có phải là bão cát cuốn theo cát đen thì gọi là bão cát đen không?】 【Nếu có bão cát đen, vậy có bão cát trắng không?】 【Còn bão cát trắng nữa, sao bạn không nói luôn là bão cát vàng đi?】 【Huynh đệ, rốt cuộc bão cát đen này là gì?

Đừng nói nửa vời thế, làm người ta tò mò là hành vi vô liêm sỉ đấy!】 【Nghe giọng điệu của huynh đệ vừa rồi, cảm giác bão cát đen này chắc phải kinh khủng hơn bão cát thông thường nhiều?】 【Phụt ~ Tôi thấy ông đó cố tình nói cho sự việc nghiêm trọng hơn, để chúng ta cảm thấy ông ta chuyên nghiệp hơn thôi, nói cho cùng, chỉ là để ra vẻ thôi!】 【Đúng vậy, bão cát thì là bão cát, còn bày đặt bão cát đen, đúng là nói bậy bạ!】 【…】 … Bình luận liên tục trôi qua.

Mọi người dường như đều rất hứng thú với cái gọi là 'bão cát đen' này.

Nhưng từ giọng điệu của những bình luận này không khó để thấy, rất nhiều người đều tỏ thái độ nghi ngờ đối với cư dân mạng vừa nói 'bão cát đen'.

Dường như họ không tin vào cái gọi là bão cát đen!

Trong mắt họ, bão cát thì là bão cát.

Đối phương đột nhiên bày ra cái gì mà 'bão cát đen'!

Chẳng qua chỉ là một cách nói để thu hút sự chú ý mà thôi!

Tuy nhiên… ngay khi mọi người đang thi nhau chế giễu lời nói của cư dân mạng đó, một bình luận khác đột nhiên xuất hiện trong phòng livestream: 【Tôi thấy huynh đệ vừa rồi nói không sai, streamer lần này gặp phải đúng là bão cát đen.

Tôi là một nhà địa chất học của nước Hạ, chuyên nghiên cứu về môi trường khí tượng tự nhiên.

Bão cát đen tên gốc là bão gió đen, là một loại bão cát cực mạnh, thường được gọi là gió đen.

Đương nhiên, các bạn nói cũng không sai, bão cát đen thực chất cũng là một loại bão cát.

Chỉ là quy mô và cường độ của nó lớn hơn bão cát thông thường gấp nhiều lần, và cũng nguy hiểm hơn.

Vì vậy chúng tôi đã đặt cho nó một cái tên là bão cát đen.

Khi bão cát đen hình thành, gió mạnh sẽ cuốn cát lên không trung tạo thành một bức tường cát có mật độ rất cao.

Chương 197

Nơi thác cát đi qua, tầm nhìn gần như bằng không.

Kể cả những vật nặng hàng trăm cân, trước thác cát này, cũng sẽ trở nên mỏng manh, dễ dàng bị xé thành từng mảnh, như giấy vụn.

Nhưng loại bão cát quy mô này chỉ xuất hiện trong những mùa khí hậu cực kỳ bất ổn định, chính là mùa gió mà các nhân vật trong game trước đó đã đề cập.

Hơn nữa điều kiện hình thành cực kỳ khắc nghiệt.

Thông thường, vài chục năm mới gặp được một lần, đã được coi là bạn may mắn rồi.

Phải nói rằng, tác giả của trò chơi này trong việc nắm bắt chi tiết, thực sự đã làm đến mức không chê vào đâu được.

Ông ta đầu tiên dẫn dắt rằng Tinh Tuyệt Cổ Thành chỉ có thể tìm thấy trong mùa gió.

Ngay sau đó, khi người chơi theo đội khảo cổ vào sa mạc, lại xuất hiện bão cát đen chỉ có trong mùa gió.

Loại thiên tai nối tiếp nhau này, tôi đoán cũng là cạm bẫy mà tác giả game đã thiết lập trong cốt truyện.

Thực ra tôi nên nghĩ đến điểm này ngay từ đầu.

Chỉ là tôi không ngờ tác giả game này lại đưa cả bão cát đen vài chục năm mới gặp một lần vào trong game.

Sự kinh ngạc mà tác giả game này mang lại cho tôi thực sự quá lớn.

Tôi thực sự rất khó tưởng tượng, ông ta lại có thể biến cả bão cát

đen thành một màn chơi trong game!

Điều này thực sự quá đỉnh!!!】 Dù bình luận mà cư dân mạng tự xưng là nhà địa chất học này gửi rất dài, nhưng mọi người vẫn rất nghiêm túc đọc hết.

Ban đầu mọi người còn không tin những lời này của anh ta, nghĩ rằng gã này chắc cũng vì muốn thu hút sự chú ý nên mới nói một tràng dài như vậy.

Nhưng… khi họ nhấp vào ID của cư dân mạng đó, lại kinh ngạc phát hiện, chứng nhận thân phận của đối phương, lại thực sự là một nhà địa chất học của nước Hạ.

Lần này, tất cả mọi người đều không còn bình tĩnh được nữa.

Vì ảnh hưởng từ thân phận, lời nói của nhà địa chất học chắc chắn sẽ không sai.

Hơn nữa, đối phương có thể nói ra những lời này ở một nơi công cộng như vậy!

Chắc chắn cũng là sau khi đã có đủ căn cứ mới dám nói như vậy. 【Trời đất ơi, người này thực sự là nhà địa chất học của nước ta, có chứng nhận chính thức, thân phận chắc chắn không sai.】 【Vãi chưởng ~ Nói như vậy, trên đời này thực sự tồn tại bão cát đen sao?】 【Phải ở trong môi trường khí hậu đặc định mới xuất hiện bão cát cực mạnh, mà còn là vài chục năm mới xuất hiện một lần, chẳng trách trước đây tôi chưa từng nghe nói.】 【Đợi đã, những chuyên gia giáo sư có thân phận được chính thức chứng nhận, không phải đều sẽ có bình luận ghim màu mè sao?

Tại sao nhà địa chất học này lại không có?】 【Đúng vậy, trong phòng livestream của chị Chu bên cạnh, giáo sư khảo cổ tên Vương Kỳ đó, bình luận ông ta gửi là bình luận ghim bảy màu.】 【Ngốc à,

bình luận ghim màu mè chỉ dành cho những chuyên gia giáo sư thường xuyên giảng dạy kiến thức chuyên môn trong phòng livestream thôi, rất nhiều chuyên gia không phải kiến thức chuyên môn không đủ, mà là họ căn bản chưa từng giảng dạy trong phòng livestream, nên bình luận họ gửi mới giống chúng ta.】【Hóa ra là vậy, thảo nào bình luận ông ta gửi cũng bình thường như chúng ta!】【Bình luận bình thường không sao, bạn chỉ cần xem thông tin thân phận ID của ông ta là biết, chứng nhận thân phận trong đó không thể làm giả được!】【Mẹ kiếp ~ Tác giả game này rốt cuộc là ai vậy?

Sao đến cả bão cát đen, thứ mà chúng ta còn chưa từng nghe nói, cũng đưa vào game, ông ta chẳng lẽ cũng là một nhà địa chất học sao?】【Không phải là không có khả năng này…】【Không thể nào?

Vừa nãy các bạn còn nói ông ta là một nhà khảo cổ học và nhà sinh vật học nữa mà?

Sao bây giờ lại biến thành nhà địa chất học rồi?】【Khụ khụ ~ Có thể là người ta học nhiều chuyên ngành, tinh thông nhiều môn học thì sao!】【Nhưng… đồng thời tinh thông ba môn học, cũng quá bá đạo rồi chứ?

Trên đời này thực sự có người như vậy sao?】【Trên đời này có người như vậy hay không tôi không biết, nhưng tác giả của trò chơi này, tuyệt đối không phải người thường!】【Bạn nói thừa à?

Nếu ông ta là người thường, có thể miễn phí phát hành một trò chơi kịch tính như vậy sao?

Nếu đổi lại là công ty Chim Cánh Cụt, sớm đã vắt kiệt chúng ta rồi!】【…】… Số người xem trực tuyến trong phòng livestream của Chu Tiểu Di vốn đã đông.

Mà lúc này, sau khi được nhà địa chất học đó giải thích và khen

ngợi, bình luận trong phòng livestream lại một lần nữa bùng nổ như điên.

Mọi người đều không ngờ, tác giả của trò chơi này, lại có thể đưa cả bão cát đen trong truyền thuyết vài chục năm mới xuất hiện một lần, vào trong game.

Điều này thực sự quá bá đạo!!!

Chương 198

Trong chốc lát, mọi người lại càng tò mò hơn về tác giả của trò chơi này!

Một người không vì tiền, cũng không vì danh lợi, mà còn tinh thông nhiều kiến thức và học vấn như vậy.

Một con người hoàn hảo như thế, liệu có thực sự tồn tại trên đời này không?

Nếu thực sự tồn tại, vậy ông ta rốt cuộc sẽ là ai?

"Vãi chưởng~" "Bão cát đen mấy chục năm mới gặp?" "Tác giả game, tôi chửi thề nhà ông!!!" Bình luận của cư dân mạng, Chu Tiểu Di tự nhiên cũng đã thấy.

Nhưng khác với sự tán thưởng và sùng bái của họ, Chu Tiểu Di lúc này đối với tác giả game này, chỉ có đầy sự căm hận và chửi bới.

Hết cách, dù sao những người khác chỉ là người ngoài cuộc.

Họ có thể tận hưởng bữa tiệc thị giác đỉnh cao, dùng mắt để cảm nhận cơn bão cát đen kinh hoàng đến mức rùng mình.

Nhưng cô lại phải đích thân trải nghiệm cơn bão cát đen này.

Dưới sự kích thích của bộ đồ cảm ứng, cô tương đương với việc đang tự mình cảm nhận sự đáng sợ mà cơn bão cát đen này mang lại!

Cái cảm giác bị cát điên cuồng quất vào mặt, đến mắt cũng không thể mở ra.

Người không tự mình trải nghiệm, tuyệt đối không thể cảm nhận được!

"Mọi người mau chạy…" "Đây là bão cát đen, một khi bị cuốn

vào, chúng ta chỉ có một con đường chết…" Còn trong game, tuy trong lòng Chu Tiểu Di không ngừng chửi bới tác giả game, nhưng để có thể sống sót qua cơn bão cát đen này, cô vẫn lập tức dẫn theo những người còn lại trong đội khảo cổ bắt đầu chạy trốn!

"Mọi người nghe lời đồng chí Tiểu Hồ, mau đổi hướng…" "Tất cả mọi người mau chạy, đừng dừng lại…" "Mọi người mau vứt hết những thứ có thể vứt đi, chạy nhanh hết mức có thể…" "Giáo sư Trần, trên lưng lạc đà chỉ còn lại nước ngọt và lương khô, cũng phải vứt đi sao?" "Đừng quan tâm đến nước ngọt nữa, trước tiên thoát khỏi cơn bão cát đen này đã rồi nói sau…" "Đúng, hai con lạc đà chở hàng kia cũng mặc kệ đi, mọi người dùng hết sức điều khiển lạc đà, vứt hết tất cả mọi thứ trên người, giảm tải trọng hết mức có thể…" Giáo sư Trần và những người khác cũng không ngốc.

Vừa rồi khi bão cát đen cuồn cuộn ập đến, họ cũng đã nhận ra đây không phải là một trận bão cát thông thường.

Lúc này lại thêm lời nhắc nhở của Chu Tiểu Di, họ liền lập tức cùng cô chạy như điên về hướng ngược lại với cơn bão cát đen.

Mà trong quá trình chạy trốn, để đảm bảo mọi người có thể rút lui khỏi khu vực bão cát đen với tốc độ nhanh nhất, họ còn vứt hết những vật nặng có thể vứt trên mình lạc đà xuống đường, ngay cả nước ngọt và bánh đậu cũng vứt đi.

Nhưng đáng tiếc là, dù họ đã vứt hết mọi thứ trên lưng lạc đà, tốc độ chạy của lạc đà vẫn không thể bì được với tốc độ bao phủ của bão cát đen.

Chỉ trong chốc lát, đội khảo cổ đã bị cơn bão cát đen cuồn cuộn từ phía sau dần dần nhấn chìm.

Cát điên cuồng che trời lấp đất mang theo những đám mây đen kịt, gần như che khuất nửa bầu trời sa mạc.

Bão cát mang theo thế núi lở biển gầm cuồn cuộn ập đến, trên đường đi bất kể gặp phải thứ gì, đều bị cơn gió kinh hoàng không chút lưu tình cuốn lên trời, cuối cùng bị lớp sóng cát đen như mây nuốt chửng.

Ngay khoảnh khắc màn hình livestream bị cơn bão cát đang lan rộng hoàn toàn nhấn chìm, dòng thông báo quen thuộc của game lại một lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người: 【Nhân vật tử vong】 【Thất bại, mời thử lại sau…】 Chu Tiểu Di đã thất bại.

Cơn bão cát đen kinh hoàng đã trong nháy mắt đẩy đội khảo cổ đang tự tin tràn đầy xuống địa ngục.

Điều này cũng vừa vặn ứng nghiệm với lời dự đoán của một số cư dân mạng trước đó.

Nơi càng trông an toàn, lại càng ẩn chứa nguy hiểm chết người.

Và trong sa mạc vô tận này, thứ đáng sợ nhất không phải là hết nước hết lương thực, mà là cơn bão cát đen che trời lấp đất!

"Vãi chưởng~ Tác giả game này chắc chắn có độc!" "Cái loại bão cát đen như vừa rồi?

Làm sao có người chơi nào né được?" "Đây hoàn toàn là một màn chơi chắc chắn chết mà!" Chu Tiểu Di vừa chửi vừa tháo kính VR xuống, trong mắt toàn là sự oán hận dành cho tác giả game đó.

Vừa rồi cô đã phát hiện ra bão cát đen đang đến gần và lập tức quay đầu chạy hết tốc lực.

Hơn nữa để có thể tăng tốc, cô còn vứt hết những thứ có thể vứt trên người.

Tốc độ của lạc đà chạy như điên trong sa mạc rất nhanh, ít nhất là nhanh hơn người chạy rất nhiều!

Chương 199

Nhưng dù vậy, cô vẫn bị cát bay mù mịt nhấn chìm trong nháy mắt.

Và vào khoảnh khắc bị cát nuốt chửng, cô cảm thấy khoang mũi của mình gần như toàn là hạt cát.

Hơn nữa con lạc đà dưới chân và cả cơ thể của cô, cũng bị cát vùi lấp vào lúc đó.

Cảm giác ngạt thở tột độ đó, gần như trong nháy mắt đã khiến não cô ngừng hoạt động!

Khi cô tỉnh táo lại, thì phát hiện mình đã rời khỏi game.

Mọi chuyện vừa xảy ra tuy nói thì dài, nhưng thực tế cũng chỉ trong vòng vài chục giây ngắn ngủi mà thôi.

Từ lúc phát hiện bão cát đen ập đến, cho đến khi cô hoàn toàn bị nó nuốt chửng, chỉ có vài chục giây ngắn ngủi.

Trong thời gian ngắn như vậy, cô không tin có ai có thể tránh được cơn cát điên cuồng ập đến từ khắp nơi!

Đây căn bản không phải là một màn chơi mà một người có thể vượt qua.

Lần đầu tiên Chu Tiểu Di cảm nhận được, trước thảm họa thiên nhiên kinh hoàng như vậy, sức mạnh của con người nhỏ bé đến nhường nào.

Dù trang bị trên người bạn có đầy đủ đến đâu, cũng không thể sống sót trong thảm họa thiên nhiên đó.

“Không được~” “Mình hiện là người chơi có tiến độ nhanh nhất.”

“Bão cát đen này tuy đáng sợ, nhưng mình cũng không thể từ bỏ như vậy.” “Mình phải vượt qua vùng bão cát đen đó trước khi những người khác đuổi kịp.” “Không ai được phép vượt qua tiến độ game của mình…” Dù Chu Tiểu Di biết mình không thể sống sót trước cơn bão cát đen kinh hoàng đó, nhưng cô cũng không muốn từ bỏ vị trí số một về tiến độ game mà mình đã khó khăn lắm mới giành được.

Thế là, sau một lát nghỉ ngơi ngắn ngủi, cô lại lập tức đeo kính VR lên, bắt đầu chuyến đi sa mạc lần thứ hai!

Cốt truyện vẫn như cũ.

Chu Tiểu Di cười lạc đà, dẫn theo đội khảo cổ, tiếp tục đi theo lộ trình trên cuốn sổ tay.

Trên đường, Diệp Nhất Tâm và những người khác vẫn vui vẻ hát hò đùa giỡn.

Còn Vương Khải Toàn thì tiếp tục nhìn chằm chằm vào Dương Tuyết Lệ.

Chỉ có Chu Tiểu Di luôn nhìn về phía xa, ánh mắt không dám rời đi một khắc.

Lần này, cô dự định chỉ cần mình thấy manh mối hình thành của bão cát đen, sẽ lập tức dẫn toàn bộ đội khảo cổ rút lui.

Chu Tiểu Di nghĩ vậy.

Lần trước cô bắt đầu chạy trốn khi bão cát đen đã ập đến.

Nếu lần này mình có thể chạy trốn sớm hơn, có lẽ sẽ có thể thoát khỏi phạm vi bao phủ của bão cát đen!

Dù sao chạy trốn sớm hơn, sẽ có lợi thế rất lớn về thời gian.

“——Vù vù vù!!!” Đang suy nghĩ, gió xung quanh đột nhiên bắt đầu mạnh lên.

Chu Tiểu Di nheo mắt nhìn xa, phát hiện ở cuối sa mạc đã có một đám mây đen xám xịt.

Đám mây đen đó hiện giờ vẫn còn cách họ rất xa.

Thêm vào đó sa mạc vốn dĩ thỉnh thoảng sẽ có gió cát thổi qua.

Nếu không nhìn kỹ, căn bản không thể dễ dàng phát hiện!

Nhưng… Chu Tiểu Di đã trải qua một lần bão cát đen thì biết rõ, đám mây đen xám xịt đó, chính là bão cát đen vừa mới hình thành.

Đúng vậy.

Cơn bão cát đen đủ sức nuốt chửng mọi thứ!

Chương 200

Nó lại đến rồi!

"Vãi chưởng~ Bão cát đen đến rồi…" "Mọi người mau chạy đi…" Lần này, ngay khoảnh khắc nhìn thấy bão cát đen hình thành ở phía xa, Tao Trư lập tức dẫn đội khảo cổ chạy thục mạng về hướng cũ.

Hắn vốn tưởng rằng với cảnh báo sớm của mình lần này thì có thể tránh được cuộc tấn công của bão cát đen.

Nhưng đáng tiếc, người tính không bằng trời tính.

Ngay khi Tao Trư vừa quay đầu chuẩn bị chạy hết tốc lực, giáo sư Trần của đội khảo cổ lại tỏ ra bình tĩnh nói: "Đồng chí Tiểu Hồ, đó chẳng qua chỉ là một trận bão cát thông thường mà thôi." "Trước khi đến đây, tôi đã đặc biệt nghiên cứu về sự thay đổi khí hậu trong sa mạc." "Loại bão cát này gần như ngày nào cũng xuất hiện trong sa mạc." "Nó sẽ cản trở tầm nhìn, khiến chúng ta khó đi tiếp." "Nhưng chúng ta có lạc đà, lạc đà có thể chống chọi với loại bão cát này để đi tiếp." "Chúng ta chỉ cần cưỡi lạc đà là hoàn toàn có thể vượt qua bão cát để tiếp tục lên đường." "Mùa gió sắp qua rồi, chúng ta còn cách Tinh Tuyệt Cổ Thành một đoạn đường rất dài." "Không thể tùy tiện thay đổi lộ trình hoặc quay về được, như vậy sẽ bỏ lỡ mùa gió." Giáo sư Trần không hổ là giáo sư Trần.

Trên đường đến đây, ông thậm chí còn chuyên môn nghiên cứu về điều kiện thời tiết trong sa mạc.

Nếu là trước đây, có lẽ Tao Trư đã thật sự bị những lời này của ông thuyết phục.

Nhưng… hắn đã trải qua bão cát đen một lần rồi.

Hắn biết, vào thời điểm này, tại vị trí này!

Bão cát xuất hiện phía trước căn bản không phải là bão cát thông thường!

Mà là bão cát đen còn kinh khủng hơn cả bão cát thông thường!

Đó là ác quỷ có thể thổi bay cả người, thậm chí chôn sống trong nháy mắt!

"Đúng vậy anh Hồ, trước đây tôi cũng từng tra tài liệu về sinh tồn trong sa mạc, chúng ta chỉ cần cưỡi lạc đà, trừ khi gặp bão bụi, còn bão cát thông thường thì không cần lo lắng!" "Đúng đúng đúng~ Với lại trong sa mạc rất dễ lạc đường, nếu chúng ta không đi theo lộ trình trong sổ ghi chép, lỡ đi sai thì phiền phức lắm…" "Anh Hồ, tôi thấy bão cát phía trước cũng không lớn lắm mà, nếu không được thì chúng ta có thể cho lạc đà vây thành một vòng, rồi mọi người trốn vào trong đó, như vậy dù bão cát có lớn hơn một chút chúng ta cũng có thể chịu được, đây là kinh nghiệm sinh tồn trong sa mạc sách dạy đó!" Những người khác trong đội khảo cổ đều cảm thấy giáo sư Trần nói có lý.

Họ lần lượt khuyên Tao Trư rằng đó chỉ là một trận bão cát thường thấy trong sa mạc.

Chỉ là gió cát cuốn theo sỏi đá tạo thành cuồng phong, không có gì to tát.

Chỉ cần mọi người cưỡi trên lạc đà, bám chặt vào bướu của nó là sẽ không sao.

Điều này khiến Tao Trư vô cùng cạn lời.

Hắn lại cố gắng thuyết phục những người này một lần nữa.

Nhưng mọi người đều lấy lý do muốn nhanh chóng tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành để khéo léo từ chối hắn.

Bất đắc dĩ, Tao Trư chỉ có thể căng da đầu tiếp tục đi cùng đội khảo cổ.

Mãi cho đến khi cát bụi từ xa thổi đến ngày càng dày đặc, trên trời bắt đầu xuất hiện những đám mây đen kịt, những người trong đội khảo cổ mới nhận ra, hóa ra những gì Tao Trư vừa nói không sai.

Thứ xuất hiện trước mặt họ không phải là bão cát thông thường, mà là bão cát đen có thể cướp đi sinh mạng.

Thế là, giáo sư Trần và những người khác mới bắt đầu chạy thục mạng theo Tao Trư về đường cũ.

Nhưng đáng tiếc, đã quá muộn rồi.

Khi họ nhìn thấy bão cát đen hình thành, thực ra đã định sẵn kết cục tiếp theo.

Bởi vì tốc độ chạy của họ, căn bản không phải là đối thủ của bão cát đen!

Chỉ trong chốc lát, những người trong đội khảo cổ đã bị chôn sống dưới lớp cát.

Trong đó Hách Kiến Quốc còn bị thổi bay lên trời ngay tại chỗ!

Thân thể trong nháy mắt bị cuồng phong và sỏi đá tàn phá đến biến dạng.

Khi ông ta rơi trở lại mặt đất, đã hoàn toàn không còn hình người!

...

Chương 201

Tao Trư thất bại lần thứ hai, mà còn thất bại ở chỗ bão cát đen.

Điều này khiến cư dân mạng lập tức không còn bình tĩnh nữa.

Không phải bão cát đen này xuất hiện ở một khu vực cố định sao?

Hơn nữa trước khi bão cát đen hình thành, thời tiết xung quanh cũng đã đưa ra cảnh báo trước rồi mà.

Sao ải này lại khó qua như vậy?

Thế là, một số cư dân mạng có đầu óc tương đối linh hoạt liền bắt đầu hiến kế cho Tao Trư trong phòng livestream. 【Phiêu ca, anh quan tâm đến sống chết của đám đội khảo cổ đó làm gì?

Cứ tự mình chạy là được rồi, đạo lý "bạn chết chứ tôi không chết", chẳng lẽ anh không hiểu à?】 【Không được, đội khảo cổ có cuốn sổ ghi chép, dù anh có muốn chạy cũng phải cướp cuốn sổ đó rồi mới chạy, nếu không mất sổ thì cũng không tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành đâu.】 【Thực ra tôi thấy anh có thể đi đường vòng mà, chỉ cần định sẵn một lộ trình phụ là có thể hoàn hảo tránh được bão cát đen đó rồi, đợi bão cát qua đi, anh lại theo lộ trình phụ đã vạch sẵn quay lại đường chính là được thôi?】 【Ý này hay, nhưng tôi còn có một cách an toàn hơn, đó là nghỉ ngơi một ngày ở thị trấn biên cương đó, đợi ngày thứ hai hãy đi, như vậy có thể trực tiếp tránh được thời điểm bão cát đen ập đến.】 【Mấy cách các ông nói đều không đáng tin cậy, đội khảo cổ bây giờ đang tranh thủ từng giây, chỉ hận không thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành ngay lập tức, mà mấy cách các ông vừa nói lại cần lãng phí rất nhiều thời gian, cho dù Phiêu ca thật sự làm vậy, tôi đoán đám người trong đội khảo cổ cũng sẽ không đồng ý đâu, điểm này có thể thấy qua tình huống thất bại lần thứ hai của Tao

Trư vừa rồi, lúc đó nếu đám người đội khảo cổ chịu nghe lời Phiêu ca sớm hơn một chút, họ cũng sẽ không chết nhanh như vậy.】【Tôi có một đề nghị hay, Tao Trư có thể đào một cái hố dưới hố cát trước khi bão cát ập đến, sau đó tất cả mọi người nhảy vào hố này, rồi phủ một tấm bạt lên trên, đợi bão cát qua đi, các ngươi lại từ từ bò ra khỏi đống cát là được.】【Không thể nào, dù ông có dùng bạt che lớp cát trên cùng, nhưng ở dưới lớp cát lâu cũng sẽ bị ngạt thở đó!】【Cũng chưa chắc, bão cát đen tuy trông rất dữ dội, nhưng thứ càng dữ thì đi càng nhanh, giống như ông chồng chết tiệt nhà tôi vậy, lần nào cũng hùng hổ, nhưng kết quả chỉ được vài giây, cho nên, chỉ cần Tao Trư và họ cầm cự được vài phút trong bão cát đen là chắc sẽ không sao đâu.】【Vãi chưởng~ Chị gái à, đường núi thế này mà chị cũng lái xe được, chị muốn nghịch thiên à!】【Quả nhiên, người thích lái xe thì đường nào cũng lái được, mà còn là lái mọi lúc mọi nơi, ngầu vãi!】【…】… Bình luận liên tục trôi qua.

Giờ khắc này, những cư dân mạng trong phòng livestream cứ như thể được Gia Cát Lượng nhập hồn vậy.

Từng đề nghị và phương pháp được họ nói ra, mà còn không hề trùng lặp.

Tuy trong đó có rất nhiều phương pháp nghe có vẻ không đáng tin cậy, thậm chí có thể nói là ý kiến tồi.

Nhưng cũng có một số phương pháp nghe rất ổn.

Ví dụ như cách tránh thời điểm bão cát đen ập đến, để đội khảo cổ đổi đường trước, đi một vòng lớn rồi quay lại lộ trình ban đầu.

Như vậy vừa có thể tránh bị bão cát đen nuốt chửng, vừa có thể quay lại lộ trình chính vào cuối cùng.

Cùng lắm chỉ là lãng phí thêm chút thời gian mà thôi.

Sau khi nghe xong đề nghị của cư dân mạng, Tao Trư cũng dứt khoát áp dụng phương án này.

Hết cách rồi, dù sao bây giờ hắn cũng không có cách nào tốt hơn, cứ coi như ngựa chết thành ngựa sống vậy! ...

Nhân lúc những người khác còn đang điên cuồng vượt ải ở Côn Lôn Băng Xuyên, Tao Trư lại một lần nữa vào game.

Cốt truyện vẫn như cũ.

Hắn cùng đội khảo cổ lại một lần nữa đến khu vực sa mạc sẽ bị bão cát đen tấn công.

Nhưng lần này, Tao Trư còn chưa kịp nhìn thấy dấu hiệu bão cát đen hình thành ở phía xa, đã đi trước một bước đề nghị với giáo sư Trần về việc thay đổi lộ trình.

"Giáo sư Trần, tôi từng đến sa mạc vài lần, biết rằng trong sa mạc có rất nhiều nơi trông thì không có gì, nhưng thực tế lại đầy rẫy nguy hiểm." "Ví dụ như vùng sa mạc trước mắt chúng ta, tuy trông không có bất kỳ nguy hiểm nào, thậm chí một chút gió cát cũng không có." "Nhưng theo tôi được biết, địa hình này dễ hình thành cát lún nhất." "Cho nên tôi cảm thấy, chúng ta nên thay đổi lộ trình một chút mới an toàn." Những lời này của Tao Trư tuy là bịa đặt tạm thời, nhưng với tư cách là một streamer kỹ thuật có đầu óc linh hoạt, những lời nói dối mà hắn bịa ra cũng đều đã được suy nghĩ kỹ lưỡng.

Bởi vì cát lún khác với bão tố, không nhìn thấy, không sờ được.

Nhưng nếu có người giẫm phải, thì tuyệt đối không thể sống sót rời đi.

Dùng cái cớ này để đội khảo cổ đi đường vòng, chắc chắn hiệu quả hơn là dùng bão cát đen để dọa họ.

Ngoài ra, sau khi vào game lần thứ ba, Tao Trư còn cẩn thận cân

nhắc thiết lập nhân vật của mình.

Hồ Bát Nhất này là một Mạc Kim Giáo Úy am hiểu phong thủy huyền thuật, còn có thể thông qua địa hình xung quanh và vị trí sắp xếp của các thiên thể để phân kim định huyệt.

Đây có lẽ là nguyên nhân chính khiến hệ thống game đưa ra gợi ý khi hắn nhìn thấy một số vật thể đặc định.

Mà bây giờ hắn có thể tận dụng điểm này, để cho đội khảo cổ biết con đường phía trước rất nguy hiểm.

Như vậy, có lẽ họ sẽ đồng ý đổi đường.

Chương 202

“Đồng chí Tiểu Hồ, cậu chắc chắn phía trước là một vùng cát lún sao?” Giáo sư Trần nửa tin nửa ngờ hỏi.

Tuy ông biết Tao Trư biết phân kim định huyệt, có thể dựa vào địa hình xung quanh để biết tình hình dưới lòng đất.

Nhưng thuật khảo sát thần kỳ này, trước đây ông cũng chỉ nghe người khác nhắc tới, hôm nay mới là lần đầu tiên nhìn thấy.

Cho nên, đối với những lời Tao Trư nói lúc này, trong lòng ông ít nhiều vẫn có chút hoài nghi.

Chỉ là sự hoài nghi này không biểu hiện ra quá rõ ràng mà thôi.

Nhưng Tao Trư không muốn lãng phí thời gian vào lúc này.

Hắn trực tiếp nhún vai nói: “Giáo sư Trần, nếu ông không tin tôi, cứ việc tiếp tục dẫn đội đi tiếp, nhưng tôi thì phải đi đường vòng rồi, vì tôi không muốn bị lún vào cát, dù sao thì tỷ lệ sống sót khi gặp cát lún trong sa mạc rất thấp!” Nói xong, Tao Trư đã quay đầu lạc đà, ra vẻ muốn đường ai nấy đi với đội khảo cổ.

Giáo sư Trần và những người khác thấy Tao Trư không giống như đang nói đùa, trong lòng cũng có chút hoảng hốt.

Họ quay đầu lại nhìn vùng đồi cát mênh mông phía trước, trong lòng không khỏi nảy sinh một tia nghi ngờ.

Vùng đồi cát trông không có chút dấu vết sụt lún nào này, bên dưới thật sự ẩn giấu cát lún chết người sao?

“Được rồi, đồng chí Tiểu Hồ, cậu biết phân kim định huyệt, lại là người dẫn đường chúng ta tìm.

Đã cậu nói vậy, thì chúng ta sẽ đi theo cậu…" "Nhưng sau khi đi vòng qua vùng cát lún phía trước, chúng ta phải lập tức quay lại đường cũ, nếu không sẽ bị lạc trong sa mạc." Không suy nghĩ quá lâu, giáo sư Trần liền đồng ý ngay với đề nghị đổi đường của Tao Trư.

Tao Trư trong lòng tự nhiên rất vui mừng.

Dù sao kế hoạch bước đầu của mình đã thành công.

Tiếp theo chỉ cần dẫn đội khảo cổ đi một vòng lớn ở đây, đợi bão cát đen qua đi rồi quay lại là được!

"Mẹ nó chứ~ Mình đúng là thiên tài mà!" "Chỉ cần qua được ải này, mình có thể bỏ xa đám người chơi phía sau, một mình độc chiếm ngôi đầu!" "Ha ha ha…" Tao Trư thầm nghĩ, nụ cười trên mặt cũng dần trở nên có chút biến thái.

Có thể nổi bật giữa biển người chơi, một mình dẫn đầu, trở thành sự tồn tại tối cao duy nhất.

Đó là giấc mơ cả đời của mỗi người chơi! ...

Dự tính của Tao Trư rất tốt, nhưng thực tế lại thường khá tàn khốc.

Tuy hắn đã đi vòng tránh khu vực bão cát đen ập đến từ trước, nhưng điều hắn không ngờ tới là, phạm vi bao phủ của bão cát đen đó thực sự quá kinh khủng.

Hắn đã đi vòng trước hai ba dặm, kết quả vẫn không thoát khỏi kết cục bị cát cuồng chôn vùi.

"Chết tiệt, xem xét phạm vi bao phủ của bão cát đen vừa rồi, muốn đi đường vòng để tránh trước là không thể rồi." "Xem ra chỉ có thể dùng thử mấy cách mà các cư dân mạng khác cung cấp thôi…" Không cam lòng, Tao Trư uống vài ngụm nước, rồi lại bắt đầu hành trình vượt ải lần thứ ba.

Lần này, hắn chuẩn bị dẫn đội khảo cổ đào hố sau một gò đất trước khi bão cát đen ập đến.

Có gò đất chắn phía trước, cộng thêm cái hố mình đào, chỉ cần bão cát đen không kéo dài, họ vẫn có hy vọng có thể bò ra khỏi hố đất sau khi bão cát qua đi.

Tuy nhiên, thực tế lại một lần nữa giáng một đòn mạnh vào Tao Trư.

Lúc đầu, mọi thứ đều rất thuận lợi.

Hắn dùng tài ăn nói thuyết phục được giáo sư Trần và mấy người kia, để họ tìm một gò đất tương đối cao trước khi bão cát đen ập đến!

Sau đó đào hố ngay sau gò đất.

Tao Trư vì việc này còn chuẩn bị trước một loạt dụng cụ đào đất.

Và cái hố cũng đã được đào xong trước khi bão cát đen ập đến.

Chương 203

Chỉ có điều, Tao Trư nằm mơ cũng không ngờ tới, sau khi họ nhảy vào hố, phủ tấm bạt dùng để cách ly cát bụi lên, bão cát đen lại không nhanh chóng tan đi như hắn tưởng tượng, mà kéo dài rất lâu.

Mãi đến khi họ phát hiện có gì đó không ổn, muốn vén tấm bạt bò ra, thì đã không kịp nữa rồi.

Lớp cát dày đặc trực tiếp chôn họ dưới lòng đất.

Cùng với việc dưỡng khí cạn kiệt, hắn và những người trong đội khảo cổ cũng dần dần chết ngạt.

Một kế không thành lại dùng kế khác.

Tiếp theo, Tao Trư đăng nhập lại game, dứt khoát thuyết phục đội khảo cổ ở lại thị trấn một đêm, đợi ngày thứ hai mới vào sa mạc.

Bão cát đen dù có phạm vi ảnh hưởng lớn đến đâu, thời gian kéo dài bao lâu, cũng không thể nào kéo dài đến sáng ngày thứ hai chứ?

Nhưng đáng tiếc, giáo sư Trần và mấy người kia lấy lý do thời gian không đủ để từ chối thẳng thừng đề nghị này của hắn.

Ngay sau đó, Tao Trư lại một lần nữa cảm nhận sự kinh hoàng của bão cát đen.

Ngày hôm đó, Tao Trư đi đầu bị bão cát đen hành hạ đến sống dở chết dở mười mấy lần.

Hắn đã nghĩ ra đủ mọi cách, còn tham khảo ý kiến của cư dân mạng.

Kết quả mỗi lần thử, đều không thể thay đổi kết cục thất bại.

Mãi đến mấy lần cuối cùng, mỗi khi nhìn thấy bão cát đen từ xa ập

đến, lòng hắn cũng chùng xuống đáy vực, thậm chí không còn ý định chạy trốn hay phản kháng.

Bởi vì hắn biết, chỉ cần hắn nhìn thấy bão cát đen hình thành trong tầm mắt, ván game này đã định sẵn là thất bại.

Dù sao trước thảm họa cấp độ tự nhiên này, sức mạnh của con người thực sự quá nhỏ bé.

Bất kể hắn dùng cách gì, cũng không thể lay chuyển được cơn bão cát đen kinh hoàng đó!

Cũng không thể thay đổi kết cục bị bão cát đen chôn vùi của mình.

Đã vậy, cần gì phải vùng vẫy vô ích?

Tuy nhiên… ngay khi Tao Trư chuẩn bị buông xuôi lần cuối cùng, trong phòng livestream đột nhiên có người đưa ra một đề nghị hoàn toàn khác với những cư dân mạng khác: 【Tao Trư, gần bất kỳ chất độc nào cũng sẽ có thuốc giải, tại sao anh không đến thị trấn kia hỏi thăm cách tránh bão cát đen?

Người dân ở thị trấn đó sống lâu năm ở rìa sa mạc, biết đâu họ lại biết cách tránh bão cát đen thì sao?】 ...

Bình luận của cư dân mạng này vừa xuất hiện, lập tức nhận được sự hưởng ứng của những người khác trong phòng livestream. 【Vãi chưởng~ Sao mình không nghĩ ra cách này nhỉ?】 【Trước đây tôi cũng nghe ông nội nói, phàm là vật kịch độc, trong trăm bước ắt có thuốc giải.】 【Thực ra chúng ta nên nghĩ ra từ sớm rồi, thị trấn biên giới đó nằm gần bãi Gobi, mà họ vẫn luôn trồng cây gây rừng, phủ xanh sa mạc, họ chắc chắn rất hiểu tình hình trong sa mạc, nếu chúng ta hỏi thăm các NPC địa phương trước khi vào sa mạc, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ!】 【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bão cát đen không phải bão bụi thông thường, dân làng địa phương dù có nhiều

kinh nghiệm sinh tồn trong sa mạc đến đâu, cũng không thể biết cách đối phó với bão cát đen chứ?】【Đồ ngốc, cần gì phải biết cách đối phó với bão cát đen?

Chỉ cần biết cách né tránh là được rồi mà.】【Nhưng… không phải bão cát đen này mấy chục năm mới gặp một lần sao?

NPC dân làng địa phương thật sự có kinh nghiệm tránh bão cát đen à?】【Ông không đi hỏi thì dĩ nhiên là không biết rồi, dù sao bây giờ các cách khác Tao Trư đều thử cả rồi, chỉ còn lại cách này thôi, dù có hay không, cứ đi hỏi rồi tính.】【Đúng rồi, Phiêu ca, nếu anh thật sự muốn tìm NPC dân làng địa phương để hỏi về chuyện bão cát đen, tốt nhất nên tìm những người lớn tuổi, những NPC lớn tuổi chắc chắn sẽ biết, người trẻ tuổi có thể cũng như chúng ta, còn chưa từng thấy bão cát đen.】【Đúng đúng đúng… nhất định phải tìm NPC dân làng lớn tuổi để hỏi, xác suất nhận được thông tin từ họ sẽ lớn hơn.】【…】

… Cư dân mạng bàn tán sôi nổi trong phòng livestream.

Không khí vô cùng náo nhiệt.

Mọi người đều đang hiến kế cho Tao Trư.

Mà Tao Trư lúc này cũng đang nhìn chằm chằm vào các bình luận.

Hết cách rồi!

Bây giờ bản thân hắn đã cạn kiệt chiêu trò.

Nếu muốn qua ải bão cát đen này, thứ duy nhất hắn có thể dựa vào, cũng chỉ có đề nghị của hơn 10 triệu cư dân mạng trong phòng livestream mà thôi.

Tuy rằng có rất nhiều đề nghị không đáng tin cậy, nhưng dù sao cũng đông người.

Chương 204

Cổ nhân có câu, đông người sức mạnh lớn.

Dù trong 100 đề nghị mà cư dân mạng đưa ra chỉ có 1 cái nghe có vẻ khả thi, hắn cảm thấy mình cũng có thể thử một lần.

Lỡ thành công thì sao?

"Đến thị trấn hỏi thăm NPC dân làng cách tránh bão cát đen sao?" "Xem ra bây giờ cũng chỉ có thể thử xem." Tao Trư xem một lúc các đề nghị của cư dân mạng, phát hiện mọi người bây giờ đều cảm thấy đến thị trấn hỏi thăm NPC là lựa chọn tốt nhất.

Thế là, với thái độ thử một lần, nhân lúc đội khảo cổ còn đang mua sắm vật tư, hắn trực tiếp đến thị trấn tìm mấy cụ già hỏi thăm một lượt.

Nào ngờ không hỏi thì thôi, vừa hỏi đã thật sự hỏi ra được một vài manh mối.

Tao Trư đã tìm tổng cộng ba cụ già trong thị trấn, kết quả lời nói của mỗi người đều rất thống nhất.

Đó là, những người ngoài như họ nếu muốn vào sa mạc, tốt nhất nên tìm một người tên là An Lực Mãn.

Người đó ở địa phương được mệnh danh là bản đồ sống của sa mạc.

Chỉ cần có ông ta dẫn đường, bất kể bạn vào sa mạc làm gì, ông ta đều có thể đưa bạn trở về an toàn.

Trước đây có rất nhiều người từ nơi khác đến sa mạc du lịch thám hiểm!

Đều tìm ông ta làm người dẫn đường. ...

"Giáo sư Trần, cô Dương…" "Tôi nghĩ chúng ta muốn vào sa mạc trong mùa gió, tốt nhất nên tìm một người dẫn đường ở địa phương." "Tôi vừa mới hỏi thăm trong thị trấn, nghe các cụ già địa phương nói, vào sa mạc trong mùa gió rất nguy hiểm, mà còn có khả năng gặp phải bão cát đen trong truyền thuyết…" Sau khi hỏi thăm được thông tin về An Lực Mãn từ các NPC dân làng, Tao Trư lập tức tìm đến giáo sư Trần và những người khác, rồi kể lại cặn kẽ những gì mình vừa hỏi được.

Mà giáo sư Trần và mấy người kia sau khi nghe xong lời của Tao Trư!

Cũng đều cảm thấy rất có lý!

Dương Tuyết Lệ gật đầu nói: "Vào sa mạc trong mùa gió quả thực là một việc vô cùng nguy hiểm!" "Nhưng chính vì lý do này, e là người dân địa phương cũng sẽ không làm người dẫn đường cho chúng ta đâu nhỉ?" "Dù sao thì họ cũng không thể nào đi cùng chúng ta vào sa mạc trong mùa gió được." Nghe những lời này của Dương Tuyết Lệ, Tao Trư biết cô ấy lúc nãy đi mua vật tư chắc chắn cũng đã hỏi thăm người dân địa phương.

Nhưng từ lời nói của đối phương, hắn cũng nghe ra được Dương Tuyết Lệ có lẽ chưa hỏi được chuyện về An Lực Mãn.

Thế là… hắn trực tiếp lên tiếng: "Cô Dương, cô nói không sai, người dân địa phương bình thường chắc chắn sẽ không mạo hiểm tính mạng để dẫn chúng ta vào sa mạc trong mùa gió, nhưng có một người thì có thể." Lời này vừa thốt ra, không chỉ Dương Tuyết Lệ, mà cả những người khác trong đội khảo cổ cũng đều quay đầu nhìn lại.

Giáo sư Trần kích động nói: "Đồng chí Tiểu Hồ, người cậu nói là ai vậy?" Hách Kiến Quốc cũng nói theo: "Đúng vậy đồng chí Tiểu Hồ,

trưởng khoa Triệu kia vừa thấy chúng ta muốn vào sa mạc trong mùa gió, còn khuyên chúng ta đừng đi cơ mà?

Cậu thật sự chắc chắn người đó có thể dẫn chúng ta vào sa mạc trong mùa gió sao?" Đối với những lời Tao Trư vừa nói, mọi người trong lòng vẫn giữ thái độ nghi ngờ.

Nhưng cũng khó trách.

Dù sao thì những người trong đội khảo cổ như họ trước khi đến đây đều đã tìm hiểu kỹ.

Về mức độ nguy hiểm khi vào sa mạc trong mùa gió, họ về cơ bản đều lòng dạ biết rõ!

Nếu không phải trong sổ ghi chép nói chỉ có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành trong mùa gió, có lẽ họ cũng sẽ đợi mùa gió qua đi mới vào sa mạc.

Tuy nhiên… đối mặt với sự nghi ngờ của mọi người, Tao Trư lại không hề hoảng hốt, chậm rãi nói: "Giáo sư Trần, cô Dương, tôi vừa tìm mấy cụ già ở đây hỏi thăm, họ nói trong thị trấn này có một người tên là An Lực Mãn!" "An Lực Mãn này ở địa phương được người ta gọi là bản đồ sống của sa mạc." "Chỉ cần có ông ấy dẫn chúng ta, bất kể hoàn cảnh khắc nghiệt đến đâu, ông ấy đều có thể dẫn chúng ta an toàn xuyên qua sa mạc." "Đối với tình hình của vùng sa mạc phía trước, không ai quen thuộc hơn ông ấy." Nghe những lời này của Tao Trư, những người trong đội khảo cổ đều sững sờ.

Bản đồ sống của sa mạc?

Đây không phải là người mà họ cần tìm nhất bây giờ sao?

Dương Tuyết Lệ kích động hỏi: "Anh Hồ, vậy anh có biết người tên An Lực Mãn này ở đâu không?" Tao Trư gật đầu nói: "Tôi biết, tôi vừa mới hỏi địa chỉ của ông ấy rồi, ở trong căn nhà cách đây không

xa.” Làm việc phải làm cho trót.

Điểm này Tao Trư vẫn hiểu.

Vừa rồi sau khi hỏi được về An Lực Mãn, hắn cũng tiện thể hỏi luôn địa chỉ của ông ta từ các cụ già trong thị trấn.

Chương 205

Bởi vì trong lòng hắn rất rõ, chỉ cần mình nói ra điều kiện về An Lực Mãn này, đội khảo cổ chắc chắn sẽ đi mời đối phương làm người dẫn đường! … 【Ha ha~ Thế là được rồi còn gì?

Chỉ cần tìm được gã tên An Lực Mãn đó, bão cát đen gì chứ, chẳng phải là chuyện giải quyết trong một nốt nhạc sao?】 【Không ngờ mấu chốt của tuyến cốt truyện chính này lại thật sự ẩn giấu trong cái thị trấn nhỏ này!】 【Tôi đã nói rồi mà, tác giả này kiểm soát chi tiết chặt chẽ như vậy, sau khi Tao Trư vào cốt truyện chính, không đi thẳng đến sa mạc mà lại đến thị trấn này trước, điều này cho thấy trong thị trấn này chắc chắn có một số thứ không thể bỏ qua, nếu không thì ông ta đã bỏ qua đoạn cốt truyện này từ lâu rồi!】 【Đúng ha, xem ra chúng ta bây giờ đã bắt đầu quen với lối chơi cốt lõi của game này rồi, chỉ cần thử thêm vài lần nữa, lần sau chơi chắc chắn sẽ đơn giản hơn nhiều.】 【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, An Lực Mãn này thật sự dễ tìm như vậy sao?】 【Ông nói thừa à?

Tao Trư đã hỏi được địa chỉ của ông ta rồi?

Muốn tìm ông ta còn không đơn giản sao?】 【Nhưng lỡ ông ta ra ngoài rồi thì sao?

Hoặc là ông ta đã đi xa rồi thì sao?

Chẳng lẽ chúng ta cũng phải ở đây tiếp tục đợi ông ta?】 【Đúng vậy, sao mình không nghĩ ra điểm này nhỉ?

Vừa nãy nghe ông giáo sư ngốc kia nói, mùa gió sắp kết thúc rồi, lỡ An Lực Mãn đó đi xa, thì Tao Trư chắc chắn không kịp mời ông ta làm người dẫn đường rồi.】 【Tôi nói các ông lo vớ vẩn cái gì thế?

Tác giả đã sắp xếp nhân vật này và tuyến cốt truyện liên quan đến

nhân vật này, tôi nghĩ xác suất ông ta đi xa chắc chắn không lớn.】【Đúng, tôi cũng cảm thấy gã tên An Lực Mãn này chắc chắn đang ở trong thị trấn này, cho dù có ra ngoài cũng tuyệt đối không đi quá xa, nếu không ải này chính là ngõ cụt rồi.】【…】… Thấy Tao Trư dẫn đội khảo cổ đi tìm An Lực Mãn, cư dân mạng trong phòng livestream cũng bắt đầu bàn tán xôn xao.

Có người cảm thấy An Lực Mãn có tiếng tăm lớn như vậy trong thị trấn, người chơi chỉ cần hỏi là có thể tìm ra.

Điều này quá đơn giản, hoàn toàn không phù hợp với độ khó biến thái mà tác giả game này thiết lập cho cốt truyện chính!

Có khi An Lực Mãn căn bản không ở nhà, mà đã đi xa rồi, cần Tao Trư nghĩ cách tìm ông ta về mới được.

Tuy nhiên, cũng có một số cư dân mạng cảm thấy, An Lực Mãn chắc chắn không thể đi xa được!

Dù sao thì trong cuốn sổ ghi chép đó cũng đã nói, Tinh Tuyệt Cổ Thành chỉ có thể tìm thấy trong mùa gió.

Nếu bỏ lỡ mùa gió, dù họ có đến nơi cuối cùng, cũng tuyệt đối không thể nhìn thấy di tích cổ thành.

Cho nên, dù An Lực Mãn không ở nhà, cũng chắc chắn sẽ không rời khỏi thị trấn này.

Nếu không, đừng nói là tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, chỉ riêng ải bão cát đen trước mắt này cũng đủ để quét sạch toàn bộ người chơi.

Không một ai có thể thoát được.

Tác giả game này tuy thiết lập độ khó của các ải rất cao, nhưng cuối cùng ông ta luôn để lại một con đường sống, sẽ không thật sự dồn người chơi vào đường cùng! … "Đến rồi, nghe các cụ già nói, An

Lực Mãn ở đây…" Không lâu sau, Tao Trư cuối cùng cũng theo sự chỉ dẫn của các cụ già địa phương, đến trước một ngôi nhà bằng đất.

Ngôi nhà này trông cũ nát, nhưng diện tích lại rất lớn!

Phía trước là hai căn nhà trệt thấp.

Phía sau có một cái sân lớn, trong sân đặt một số cỏ khô chuyên dụng cho lạc đà ăn.

Bên trong còn có mấy cái mái che đơn sơ.

Tao Trư nhón chân nhìn vào, thấy tình hình các gian chuồng dưới mái che, đây có lẽ là chỗ ở của lạc đà.

Chỉ có điều bây giờ bên trong không có một con lạc đà nào.

Điều này khiến lòng Tao Trư chùng xuống.

Lạc đà không ở nhà, lẽ nào An Lực Mãn thật sự đã đi xa rồi? ...

Tao Trư đi đến trước nhà gõ cửa!

Kết quả một lúc lâu sau, trong nhà vẫn không có động tĩnh gì.

Chương 206

Lần này lòng Tao Trư càng thêm rối bời.

Mẹ nó!

An Lực Mãn đó không phải thật sự đã đi xa rồi chứ? 【Vãi chưởng~ Vừa nãy ai nói An Lực Mãn ra ngoài rồi?

Mau đứng ra đây, tôi đảm bảo không đánh chết anh!】【Đúng là miệng quạ, nói tốt không linh nói xấu thì linh…】【Lần này thì toang thật rồi, không có bản đồ sống của sa mạc, e là Tao Trư lại phải quỳ nữa rồi!】【Đừng vội kết luận như vậy, lỡ An Lực Mãn đó chỉ ra ngoài mua nước tương thì sao?】【Ra ngoài mua nước tương?

Ông nghiêm túc đấy à?

Nếu ông ta thật sự ra ngoài mua nước tương, vậy đám lạc đà trong sân nhà ông ta đâu?

Chẳng lẽ cũng đi theo mua nước tương à?】【Đúng ha, nếu An Lực Mãn chỉ đi dạo trong thị trấn, cũng không cần dắt theo lạc đà.】【Xem ra thật sự đã đi xa rồi.】【Trước đây nghe trưởng khoa Triệu nói, bên họ thường có người nước ngoài đến thám hiểm du lịch, An Lực Mãn đó không phải đã dẫn người khác vào sa mạc rồi chứ?】【Không phải không có khả năng này, dù sao ông ta vốn làm nghề này mà…】【Nói như vậy, lần này Tao Trư lại phải một mình đơn thương độc mã rồi?】【Hay là ngày mai hãy vào sa mạc, nói chuyện tử tế với đội khảo cổ, hoặc là trực tiếp đánh ngất ông giáo sư Trần kia đi.】【Khốn kiếp~ Mày điên à?

Đánh ngất giáo sư Trần, mày nghĩ mình còn có thể tiếp tục ở lại đội khảo cổ không?】【Hay là bỏ thuốc đi?

Lát nữa cho đội khảo cổ uống chút nước, bỏ gói thuốc mê vào nước, như vậy hôm nay họ không đi được nữa rồi!】【Ý này hay, tao thấy được…】【Được cái gì mà được?

Mày ngốc à?

Thuốc mê vào những năm 80 đã là vật cấm rồi, mày đi đâu mà mua được thứ đó?】【Chợ đen chứ đâu, chợ đen ngay cả súng đạn còn mua được, chút thuốc mê thì có là gì?】【…】… Thấy An Lực Mãn không ở nhà, cư dân mạng cũng rất thất vọng!

Nhưng vẫn có rất nhiều người tốt bụng tiếp tục hiến kế cho Tao Trư.

Nhưng đáng tiếc, Tao Trư liếc qua những cách họ nói, đều cảm thấy không đáng tin cậy.

Bỏ thuốc?

Thủ đoạn hèn hạ như vậy, hắn không thèm làm.

Hơn nữa, vô duyên vô cớ chia nước cho mọi người uống, người ta lại không ngốc, chẳng lẽ sẽ ngoan ngoãn uống sao?

Cho dù lùi một vạn bước mà nói, những người trong đội khảo cổ thật sự uống hết nước đã bị bỏ thuốc, đợi ngày thứ hai tỉnh lại, họ cũng sẽ phát hiện nước của mình đã bị động tay động chân.

Dù sao uống một ngụm nước mà ngủ cả ngày, nước đó còn lợi hại hơn cả rượu, làm sao có thể chứ?

Đến lúc đó, với tư cách là người chia nước cho mọi người, chẳng phải hắn sẽ bị nghi ngờ sao?

"Ai~ Toàn là ý kiến tồi, không có cái nào dùng được." "Thôi vậy, cùng lắm thì thử thêm một lần nữa." Tao Trư thở dài, chuẩn bị cứng đầu tiếp tục xông vào bão cát đen.

Kết quả lúc này, Dương Tuyết Lệ đột nhiên lên tiếng: "Xem ra An Lực Mãn này không ở nhà, hay là chúng ta chia nhau ra đi tìm trong thị trấn, hỏi thăm dân làng địa phương, biết đâu họ biết ông ấy đi đâu rồi." "Nếu ông ấy mới vừa rời khỏi thị trấn, có lẽ chúng ta có thể đuổi theo gọi ông ấy lại…" Lời này vừa thốt ra, mắt Tao Trư cũng sáng rực lên.

Đúng vậy!

Lỡ như An Lực Mãn này mới vừa ra ngoài thì sao?

Nếu đối phương thật sự vừa mới ra ngoài, vậy mình vẫn còn cơ hội đuổi người về! ...

Tao Trư biết mình không còn nhiều thời gian nữa.

Vì vậy, hắn lập tức ra lệnh cho đội khảo cổ tản ra, bảo họ đến thị trấn nhỏ hỏi thăm xem tấm bản đồ sống của sa mạc An Lợi Mãn có phải vừa mới rời đi không.

Nếu đối phương đã đi được một lúc, thì phải hỏi xem hắn đi về hướng nào.

Chỉ cần biết được hướng đi của đối phương, họ chỉ cần đi theo hướng đó, có lẽ sẽ tránh được cơn bão cát đen kinh hoàng kia.

Dù sao thì An Lợi Mãn cũng là tấm bản đồ sống của sa mạc.

Chương 207

Hắn vào sa mạc chắc chắn sẽ không để mình bị chôn vùi trong bão cát đen đâu nhỉ?

Phải công nhận, lúc này đầu óc của Tao Trư vẫn rất tỉnh táo.

Và đề nghị này của hắn cũng nhanh chóng được các thành viên trong đội khảo cổ đồng tình.

Mọi người lập tức tản ra khắp các ngóc ngách của thị trấn, tìm người dân địa phương để hỏi thăm về chuyện của An Lợi Mãn!...

Cùng lúc đó, trong khi Tao Trư và đội khảo cổ đang tìm kiếm An Lợi Mãn, các streamer hàng đầu như Chu Tiểu Di, Ngốc Tiểu Muội, Đại Tư Mã và Tiểu Đoàn Đoàn vẫn đang liều mạng vượt ải ở Côn Luân Băng Xuyên.

Mặc dù họ đã có video vượt ải của Tao Trư để tham khảo, nhưng lại không có được may mắn như hắn.

Lần nào rút lui, họ cũng hoặc là bị lũ bọ lửa đuổi kịp thiêu chết, hoặc là bị con kỳ nhông bá vương tiền sử ẩn dưới sông ngầm ăn thịt.

Thất bại liên tục khiến họ khổ không tả xiết.

Nhưng điều duy nhất đáng mừng là, cùng với việc tích lũy kinh nghiệm thất bại, tiến độ vượt ải của họ cũng dần dần được cải thiện.

Ví dụ như Chu Tiểu Di.

Ban đầu, cô chỉ có thể đi đến bờ sông ngầm là toi mạng.

Nhưng sau khi xem video của Tao Trư, cộng với N lần thất bại của chính mình, bây giờ cô đã có thể nhìn thấy Cửu Trọng Yêu Lâu!

Thậm chí khi chạy trốn trở về, cô còn có thể chạy đến gần sông

ngầm.

Các streamer khác hiện tại cũng phần lớn bị kẹt ở đây.

Ngoài Tao Trư ra, người chơi có tiến độ nhanh nhất chính là Đại Tư Mã.

Hắn đã có thể thuận lợi qua sông ngầm, chạy đến lối ra của khe nứt.

Chỉ là khi đang leo lên khe nứt băng, hắn vẫn bị lũ bọ lửa từ lối ra ùa tới đuổi kịp.

Trong ngày hôm đó, gần như tất cả người chơi xông đến Côn Luân Băng Xuyên đều lớp trước ngã xuống, lớp sau tiến lên đấu trí đấu dũng với bọ lửa và kỳ nhông bá vương tiền sử.

Một số người chơi thậm chí còn mua mấy thùng dầu hỏa trước khi xuất phát, định thiêu chết con kỳ nhông bá vương tiền sử ẩn dưới sông ngầm.

Nhưng đáng tiếc, cuối cùng vì lửa quá lớn, khe nứt băng dưới tác động của sự giãn nở vì nhiệt đã bị sập.

Những người chơi đó cũng vì thế mà kết thúc sớm chuyến vượt ải của mình!...

Về đêm, Trương Mục vẫn đang vắt óc suy tư để xây dựng cốt truyện cho phó bản "Bình Sơn Cổ Mộ".

Vì quá tập trung, hắn đã không ăn gì cả một ngày.

Mãi cho đến khi đêm xuống, cơn đói cồn cào xộc thẳng lên não, hắn mới tỉnh táo lại từ thế giới ảo do mình tạo ra. "Đã 10 giờ tối rồi sao?" "Xem ra xây dựng game cũng giống như chơi game, thời gian trôi nhanh thật..." "Thôi kệ, xuống lầu ăn chút gì đã, ăn no rồi làm tiếp, hôm nay nhất định phải vạch ra toàn bộ tuyến cốt truyện của Bình

Sơn Cổ Mộ." Trương Mục cười khổ một tiếng, rồi chuẩn bị ra ngoài ăn.

Nhưng đúng lúc hắn mở cửa phòng, một bóng hình xinh đẹp đột nhiên hiện ra trước mắt! ... "Tô Mị?" Trương Mục khẽ nheo mắt.

Người xuất hiện ngoài cửa phòng hắn lúc này không ai khác chính là Tô Mị, người vừa mới chuyển đến đối diện nhà hắn sáng nay. "Cậu em trai Trương Mục, gọi thẳng tên chị như thế là không hay đâu nhé." "Chị lớn hơn em mấy tuổi đấy?

Em cũng phải gọi chị một tiếng chứ nhỉ?" Tô Mị cười rất tự nhiên.

Chương 208

Trương Mục không nói gì, chỉ nhìn người phụ nữ trước mặt từ trên xuống dưới.

Đối phương lúc này chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm ren màu đen, lại còn là loại bán trong suốt.

Có những chỗ nửa kín nửa hở, trông vô cùng khêu gợi.

Nếu là kẻ háo sắc nào đó, e rằng đã bất chấp tất cả mà lao vào rồi.

Nhưng Trương Mục không phải loại người đó.

Hắn bây giờ chỉ muốn xuống lầu ăn chút gì, nếu không sẽ đói đến ngất đi mất. "Cậu em Trương Mục, em đã ăn bánh kem chị làm sáng nay chưa?" "Vị thế nào?

Chị đến đây là để hỏi ý kiến của em đấy..." Tô Mị thấy Trương Mục cứ nhìn mình mà không nói gì, tưởng rằng đối phương đã bị mỹ nhân kế của mình mê hoặc.

Vì vậy, giọng điệu của cô cũng bắt đầu trở nên mập mờ.

Tuy nhiên, với tư cách là giám đốc quan hệ công chúng của một công ty hàng đầu, Tô Mị không ngốc đến mức tự dâng mình lên.

Dâng hiến miễn phí chỉ là trò của những cô gái trẻ chưa trải sự đời.

Thủ đoạn quen thuộc của cô là dùng điều kiện ưu việt của mình để khơi gợi sự thèm muốn của người khác, sau đó để họ tự không kiềm chế được mà chủ động rơi vào lòng bàn tay cô.

Chỉ cần đối phương bị sự quyến rũ của cô chinh phục, thì mọi chuyện tiếp theo đều dễ nói.

Nói trắng ra, chính là dục cầm cố túng.

Trước đây, cô chính là dựa vào thủ đoạn này để tung hoành trên thương trường, mang lại lợi nhuận khổng lồ cho công ty Xí Nga.

Và lần này, cô cũng chuẩn bị dùng thủ đoạn này để hạ gục chàng trai trẻ trông chỉ mới ngoài hai mươi tuổi trước mặt.

Tuy nhiên... "Xin lỗi, tôi không thích ăn đồ ngọt." Trương Mục thu lại ánh mắt, giọng điệu bình thản nói.

Tô Mị hơi sững sờ: "Cậu nói gì?

Cậu không thích ăn đồ ngọt?" Cô có chút ngớ người.

Thằng nhóc này là khúc gỗ à?

Cái bánh kem đó chỉ là một cái cớ để bắt chuyện thôi.

Ai thật sự hỏi cậu bánh có ngon không chứ.

Cậu chỉ cần tùy tiện khen chị vài câu, chị sẽ cho cậu miếng mồi ngon hơn, thậm chí còn mời cậu vào nhà ngồi chơi nữa!

Này ~ cậu em, sao cậu không chơi theo kịch bản vậy?

Tô Mị trong lòng đã bắt đầu phát điên.

Cô không ngờ thủ đoạn câu người bách phát bách trúng của mình hôm nay lại thất bại trên người cậu trai này. "Chị Tô Mị, chị còn có chuyện gì không?

Nếu không, phiền chị tránh đường, tôi phải ra ngoài ăn cơm." Trương Mục liếc nhìn Tô Mị đang có chút ngẩn ngơ, tiếp tục nói.

Tô Mị lúc này mới phản ứng lại.

Cô vội vàng chỉnh lại tư thế, cười nói: "Cậu em Trương Mục, muộn thế này rồi mà em còn chưa ăn cơm sao?

Chương 209

Hay là đến nhà chị đi, chị nấu cho em ăn, tay nghề của chị tốt lắm đấy!" Tô Mị ánh mắt lấp lánh.

Kế hoạch nếm bánh kem đã thất bại, vậy thì đổi cớ khác lừa thằng nhóc này vào nhà mình vậy.

Dù sao trong nhà mình đã sắp đặt sẵn mọi thứ.

Chỉ cần thằng nhóc này dám vào, bà đây không tin không hạ gục được nó. "Đến nhà cô ăn?" Trương Mục ngẩng đầu nhìn người phụ nữ phong tình quyến rũ trước mắt.

Đối phương 10 giờ đêm đến tìm mình để hỏi về chiếc bánh kem.

Cái cớ này chỉ có những thanh niên ngây thơ mới tin.

Mà hắn đã sống hai đời, tuy tuổi không lớn nhưng tâm lý lại vượt xa bạn bè cùng trang lứa.

Chút mưu mẹo trong lòng Tô Mị, hắn đã sớm nhìn thấu.

Tuy nhiên, nếu đối phương đã muốn mời mình vào nhà ngồi chơi, vậy thì cứ đi thôi.

Vừa hay hắn cũng muốn xem, vị giám đốc quan hệ công chúng của công ty Xí Nga này, rốt cuộc muốn lấy được gì từ hắn? ... "Được thôi, nhưng cô làm nhanh một chút, tôi đang rất đói..." Trương Mục giả vờ trầm ngâm một lát, cuối cùng đồng ý lời mời của Tô Mị. "..." Tô Mị mặt đầy vẻ cạn lời.

Thằng nhóc này sao chẳng hiểu phong tình gì cả?

Bà đây hôm nay vừa xịt nước hoa, vừa trang điểm nhẹ!

Thậm chí còn mặc một chiếc áo hai dây ren đen bình thường

chẳng mấy khi mặc!

Thế mà nó lại chỉ chăm chăm nghĩ đến chuyện ăn uống?

Bà đây tuy đã 33 tuổi!

Nhưng ngày nào cũng tập yoga, gym, dưỡng sinh.

Tiền chăm sóc da mỗi tháng cũng tốn mấy chục triệu.

Tuy đã 33 tuổi, nhưng làn da này trông cũng chẳng khác cô gái 20 mấy tuổi là bao đâu nhỉ?

Chẳng lẽ mình bây giờ trong mắt mấy đứa trẻ này đã thật sự mất đi sức hấp dẫn rồi sao?

Hành động của Trương Mục khiến Tô Mị nhất thời rơi vào tự ti, thậm chí đã bắt đầu hoài nghi bản thân.

Nhưng những chuyện này, cô hiện tại cũng chỉ nghĩ trong lòng, chứ không dám thể hiện ra trước mặt Trương Mục. "Đi thôi, cậu em Trương Mục, hôm nay chị sẽ đích thân xuống bếp làm cho em vài món ngon, để em nếm thử tay nghề của chị." Tô Mị gọi Trương Mục một tiếng, sau đó quay người đi vào phòng mình, chỉ để lại cho Trương Mục một bóng lưng thướt tha.

Trương Mục cũng không khách sáo!

Hắn vừa ngửi mùi nước hoa còn vương lại trên người Tô Mị, vừa bước theo!

Sau khi vào phòng Tô Mị, Trương Mục phát hiện nơi này dường như đã được trang trí cẩn thận.

Trước đây tuy hắn chưa từng vào căn phòng này, nhưng mỗi lần về nhà, nếu cô gái ôn thi kia đang dọn phòng, hắn cũng thỉnh thoảng liếc nhìn vào trong.

Hắn nhớ căn phòng này trước đây có phong cách rất đơn giản,

sạch sẽ, gọn gàng, không một chút thừa thãi.

Chương 210

Nhưng bây giờ, trong phòng không chỉ bày đầy những vật trang trí nhỏ màu hồng, mà đèn cũng đã được thay, đổi thành loại ánh sáng ấm áp, trông rất dễ chịu.

Ngoài ra, trong phòng còn thoang thoảng một mùi hương nhẹ.

Mùi này rất giống mùi nước hoa trên người Tô Mị, nhưng nếu ngửi kỹ sẽ thấy có chút khác biệt.

Hơn nữa, ngửi mùi này lâu sẽ khiến người ta có cảm giác nóng nảy khó tả.

Nếu không phải Trương Mục đã thức tỉnh máu Kỳ Lân, có lẽ tư duy của hắn bây giờ đã có chút hoang mang, ý loạn tình mê rồi. "Mỹ nhân kế của Tô Mị này quả nhiên không phải là công cốc." "Nhưng mà..." "Cô ta dám chơi với lửa như vậy, chẳng lẽ không sợ lửa bén vào người sao?" Tô Mị vào phòng liền đi ngay vào bếp bận rộn.

Nhưng nhìn bóng lưng mặc áo hai dây ren đen của đối phương, Trương Mục lại rơi vào trầm tư.

Mùi nước hoa và ánh sáng ấm áp trong phòng này, từng giây từng phút đều đang khuấy động tâm trí hắn.

May mà hắn có máu Kỳ Lân áp chế, có thể bách độc bất xâm, vạn tà bất nhập.

Chứ nếu là người đàn ông khác đến đây, e rằng sớm đã bất chấp tất cả mà theo vào bếp khai chiến rồi!

Trương Mục không tin một giám đốc quan hệ công chúng kiêm thành viên hội đồng quản trị của công ty Xí Nga lại hy sinh bản thân vì thành tích.

Dù sao đến cấp bậc của cô ta, tiền bạc đã không thiếu, căn bản không cần phải làm vậy.

Tô Mị này dám chơi như vậy, chắc chắn là có chỗ dựa.

Hoặc là cô ta đã mai phục người ở ngoài phòng, chỉ chờ hắn cắn câu rồi giăng bẫy tiên nhân khiêu.

Hoặc là bản thân người phụ nữ này có thân thủ không tồi.

Nếu không, cô ta chơi như vậy có khác gì bán thịt ở miệng cọp? ...

Tô Mị bận rộn trong bếp một lúc, cuối cùng bưng ra một bát mì trứng.

Nói là mì trứng, thực ra chỉ là mì gói thêm một quả trứng, mà quả trứng đó còn bị vỡ lòng đỏ.

Điều này khiến Trương Mục có chút cạn lời: "Đây là cái mà cô nói để tôi nếm thử tay nghề của cô à?" Tô Mị có chút ngượng ngùng nói: "Thật sự xin lỗi, hôm nay tôi mới chuyển đến đây, trong nhà không có nguyên liệu gì, hôm nay cậu tạm ăn đỡ nhé, ngày mai tôi đi mua ít đồ ăn, lúc đó sẽ nấu cho cậu một bữa thịnh soạn." Trương Mục bây giờ đã đói đến hoa mắt.

Mì gói này tuy trông không ra gì, nhưng ngửi thì cũng không tệ.

Dù sao cũng là mì ăn liền, chỉ cần cho gói gia vị vào, mùi vị thường sẽ không quá tệ.

Thế là, Trương Mục cũng không khách sáo, trực tiếp bưng bát lên ăn như rồng cuốn.

Bộ dạng hổ đói vồ mồi đó khiến Tô Mị nhìn đến ngây người.

Trời ạ!!!

Thằng nhóc này thật sự đói điên rồi sao?

Chị đây đang ngồi đối diện em, thế mà em ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn chị, chỉ lo cắm đầu ăn mì? "Đừng vội, mì vẫn còn, nếu em không đủ ăn, chị lại đi nấu cho em một gói nữa..." Nhìn bộ dạng Trương Mục liên tục húp mì, Tô Mị cảm thấy có chút xúc động.

Cô cảm thấy người đàn ông trước mắt này khác với những gã đàn ông thối tha mà cô từng gặp.

Đối phương dường như không coi cô là loại phụ nữ chỉ biết phô diễn phong tình, mà thật sự coi cô như một người bạn.

Ít nhất trong lòng cô là nghĩ như vậy.

Chương 211

"Nếu có thì tốt nhất nấu cho tôi thêm hai gói nữa, nhưng đừng cho trứng, trứng của cô vỡ lòng rồi, không ngon." Trương Mục vừa ăn mì vừa nói mà không ngẩng đầu lên.

Tô Mị che miệng cười: "Em không sợ chị bỏ độc à?" "Không sợ..." Trương Mục buột miệng.

Hắn hoàn toàn không có lo lắng về phương diện này.

Đùa à!

Lão tử bây giờ đã thức tỉnh máu Kỳ Lân, bách độc bất xâm.

Cô có bỏ độc thì lão tử cũng vẫn ăn được. "Vậy em đợi chút, chị đi nấu cho em thêm hai gói nữa..." Thấy Trương Mục sắp ăn xong bát mì, Tô Mị lại đứng dậy vào bếp nấu thêm hai gói.

Nhưng lần này, cô không cho trứng.

Rất nhanh, lại có hai bát mì được bưng ra trước mặt Trương Mục.

Mà bát mì trước đó, ngay cả nước súp cũng đã bị Trương Mục uống cạn. "Xem ra em thật sự rất đói à?" Tô Mị nhìn chằm chằm vào cái bát rỗng trước mặt, có chút khó tin nói.

Trương Mục cầm bát mì kia lên, nói: "Chẳng lẽ cô nghĩ lúc nãy tôi đang đùa với cô à?" Lời này vừa thốt ra, Tô Mị lập tức sững sờ.

Đúng vậy!

Đối phương trước đó quả thực đã nói mình đói lắm rồi.

Là do trong lòng mình có tính toán riêng, nên mới không để tâm đến những lời đối phương nói lúc nãy.

Người đàn ông này sao lại đơn thuần như một tờ giấy trắng vậy?

Chẳng lẽ hắn đang giả vờ trước mặt mình?

Nhưng nhìn hành động cử chỉ của đối phương, lại không giống như đang giả vờ!

Tô Mị tự nhận mình đã gặp vô số người.

Nếu có ai cố tình giả vờ ngây thơ trước mặt cô, cô đã sớm nhìn ra.

Nhưng trên người Trương Mục này, cô lại không nhìn ra được chút nào là đối phương đang cố tình ngụy trang.

Nghĩ vậy, Tô Mị nhất thời quên mất mục đích mình đến đây.

Cô cứ ngồi như vậy trước mặt Trương Mục, nhìn hắn ăn mì.

Mãi cho đến khi hai bát mì kia cũng bị Trương Mục ăn sạch, cô mới hoàn hồn lại. "Ăn liền ba bát mì, em ăn khỏe thật đấy..." "Ha ha ~chủ yếu là đói quá rồi." Trương Mục lấy giấy lau miệng.

Tô Mị cười nhạt, rồi đứng dậy lấy một chai nước từ tủ lạnh ra. "Cảm ơn." Trương Mục cũng không khách sáo, nhận lấy chai nước Tô Mị đưa rồi uống liền mấy ngụm.

Lúc này, Tô Mị đột nhiên đảo mắt, cười hỏi: "Đúng rồi cậu em Trương Mục, chị nghe nói gần đây có một game đạo mộ rất hot, em có chơi không?" Trương Mục ánh mắt khẽ lóe lên.

Hay lắm!

Người phụ nữ này quả nhiên là đến vì chuyện này sao?

Tôi chỉ vào ăn một bát mì, mà cô đã định gài bẫy tôi rồi?

Chương 212

... "Có tải rồi, nhưng không có thời gian chơi, sao vậy?" Trương Mục cười nhìn Tô Mị.

Cái gọi là no cơm ấm cật thì... khụ khụ!

Dù sao bây giờ ăn no không có việc gì làm, hắn chuẩn bị cùng vị quản lý cấp cao của Xí Nga đang muốn gài bẫy mình này nói chuyện một chút, tiện thể xem có thể moi được chút thông tin gì về chiến lược sắp tới của công ty Xí Nga hay không. "Không có thời gian chơi?

Tại sao lại không có thời gian?

Gần đây không phải em đã nghỉ việc ở nhà rồi sao..." Tô Mị vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Nhưng nói được nửa chừng, cô liền nhận ra mình đã lỡ lời, bèn vội vàng chuyển chủ đề, tiếp tục cười hỏi: "Chị nghe nói game này có tiền thưởng rất cao?

Chỉ cần là người chơi có kỹ thuật, có thể vượt qua các cửa ải đầu tiên là có thể nhận được một khoản tiền thưởng từ 5 triệu đến 10 triệu, đây không phải là chuyện mà các bạn trẻ các em thích nhất sao?" Hay lắm!

Ngay cả thông tin tôi gần đây đã nghỉ việc ở nhà mà cũng điều tra được.

Xem ra công ty Xí Nga thật sự đã để mắt đến mình rồi!

Trương Mục thầm nghĩ trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn không hề biến sắc nói: "Tôi không rành về game lắm, nhà cũng không có thiết bị chơi game thực tế ảo toàn diện, muốn chơi cũng không chơi được, nhưng video chơi game của các streamer thì tôi lại hay xem!" "Phải

công nhận, đồ họa của game đạo mộ đó làm rất tốt, lúc đầu tôi còn tưởng đó là phim đạo mộ do Hollywood sản xuất đấy!" "Đúng rồi, chị Tô Mị, chị nói với tôi cái này làm gì?

Chẳng lẽ chị cũng đang chơi game này à?" Nói đến cuối cùng!

Trương Mục liền phản khách vi chủ, hỏi ngược lại Tô Mị một câu.

Điều này khiến Tô Mị có chút không đỡ nổi.

Cô không ngờ chàng trai trước mặt vừa nãy còn chẳng nói chuyện gì với mình, bây giờ lại đột nhiên mở miệng nói chuyện rôm rả.

Không chỉ biết suy một ra ba!

Thậm chí còn học được cách hỏi ngược lại mình. "Chị đương nhiên là có chơi rồi, nhưng kỹ thuật của chị không tốt lắm." "Ngược lại là em... chị nghe nói hai streamer Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội trước đây khi gặp phải cửa ải khó, còn phải nhờ em chỉ giáo, đúng không?" Tô Mị tiếp tục cười nói.

Nghe đến đây, Trương Mục trong lòng cũng đã có chút hiểu biết về Tô Mị.

Người phụ nữ này trước khi đến đây, tuyệt đối đã từ nhiều phương diện điều tra về hắn.

Ngay cả chuyện hai cô gái Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội trước đây từng nhờ hắn chỉ giáo, đối phương cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

Phải công nhận, thủ đoạn điều tra của công ty Xí Nga quả thật lợi hại.

Xem ra sau này mình nhất định phải cẩn thận hơn.

Khoan đã... tính theo tài sản hiện có, giá trị của mình bây giờ e rằng không thua gì ông chủ Mã của công ty Xí Nga.

Hơn nữa mình bây giờ lại có thân thủ của Già Cô Tiếu và máu Kỳ Lân của Trương Khởi Linh.

Mình bây giờ còn cần phải sợ công ty Xí Nga đến điều tra sao?

Mình còn cần phải rụt rè như trước đây sao?

Chương 213

Nhìn Tô Mị trưởng thành quyến rũ trước mắt, đôi mắt Trương Mục đột nhiên nheo lại.

Khoảnh khắc này, hắn đột nhiên nghĩ thông suốt.

Nếu công ty Xí Nga đã muốn tìm mình, vậy thì mình cần gì phải tiếp tục che giấu nữa?

Với tài lực và thực lực hiện tại của hắn, ngoài mối quan hệ không bằng công ty Xí Nga ra, hắn căn bản không cần phải sợ công ty Xí Nga nữa. "..." Cảm nhận được ánh mắt sắc bén trong mắt Trương Mục, Tô Mị không khỏi rùng mình.

Từ ánh mắt của Trương Mục lúc này, cô dường như cảm nhận được một luồng khí lạnh chưa từng có.

Ánh mắt của thằng nhóc này sao lại đột nhiên thay đổi...

Hắn... hắn rốt cuộc muốn làm gì??? ... "Cậu em Trương Mục... em không sao chứ?" Tô Mị có chút lo lắng huơ tay trước mặt Trương Mục.

Không biết tại sao, cô đột nhiên cảm thấy, người đàn ông đang ngồi trước mặt mình!

Và chàng trai trẻ ngây ngô mà cô vừa dẫn vào nhà!

Dường như không phải là cùng một người.

Tên này trước đó chẳng lẽ là đang giả vờ trước mặt mình sao? "Tôi không sao, tôi chỉ muốn biết, tại sao cô lại biết rõ chuyện của tôi như vậy!" "Cô đang điều tra tôi à?" Trương Mục ánh mắt nhìn thẳng vào Tô Mị!

Ánh mắt sắc bén đó dường như muốn nhìn thấu cả con người Tô Mị.

Lúc này!

Ngược lại là Tô Mị trở nên câu nệ.

Thực ra lúc nãy cô nói ra chuyện của Trương Mục, chủ yếu là muốn cho đối phương biết bản lĩnh của mình rất lớn.

Những chuyện đối phương đã làm trước đây đều không qua được mắt cô.

Cô muốn dùng điều này để thị uy, để Trương Mục phải thành thật khai báo.

Nhưng ai ngờ, Trương Mục trước mắt sau khi biết được khả năng tình báo của cô, không những không lộ ra chút sợ hãi, ngược lại còn một lời vạch trần chuyện cô đang điều tra hắn.

Đối phương có thể trực tiếp hỏi cô câu hỏi này, chỉ có hai khả năng.

Một là đối phương không biết gì cả!

Cái gọi là nghé con không sợ hổ, hỏi thì hỏi thôi, không có gì phải sợ!

Còn loại thứ hai!

Chính là đối phương có chỗ dựa, dù biết bản lĩnh của cô không nhỏ, vẫn không hề sợ hãi.

Từ ánh mắt sắc bén lúc nãy của đối phương, Tô Mị biết, Trương Mục trước mắt tuyệt đối là loại thứ hai.

Tên này quả nhiên có bí mật.

Chương 214

"Đúng vậy, trước đây tôi đã điều tra về cậu." "Bởi vì tôi cảm thấy cậu là một người rất thú vị, nên muốn tìm hiểu thêm về cậu..." Đã bị Trương Mục nhìn thấu, Tô Mị dứt khoát không giả vờ nữa.

Cô trực tiếp nói rõ mục đích của mình. "Thực ra tôi là giám đốc quan hệ công chúng của công ty Xí Nga, đồng thời cũng là một trong những thành viên hội đồng quản trị của công ty Xí Nga." "Lần này tôi đến tìm cậu, chủ yếu là muốn hỏi cậu một chuyện." "Nếu cậu em Trương Mục chịu trả lời thật câu hỏi của tôi, chị đây tuyệt đối sẽ không để em chịu thiệt." Ngả bài rồi sao?

Không đúng, vẫn chưa hoàn toàn ngả bài.

Ít nhất đối phương vẫn chưa trực tiếp nói ra rằng công ty Xí Nga của họ đang nghi ngờ tôi chính là tác giả của game đạo mộ đó.

Xem ra họ vẫn chưa chắc chắn lắm.

Nếu đã vậy, thì tôi giúp họ một tay vậy! "Không biết chị Tô Mị muốn biết điều gì từ tôi?" Trương Mục nói với thái độ không kiêu ngạo cũng chẳng tự ti.

Tô Mị cười cười nói: "Thực ra cũng không có gì?

Chị chỉ muốn hỏi em, em có quen tác giả của game đạo mộ này không?" Khi hỏi câu này, ánh mắt của Tô Mị luôn nhìn chằm chằm vào mắt Trương Mục.

Với tư cách là một giám đốc quan hệ công chúng đã gặp vô số người, cô biết nếu một người nói dối, thì thứ đầu tiên bán đứng họ chính là đôi mắt!

Người nói dối sẽ chớp mắt liên tục.

Cô muốn xem khi Trương Mục trả lời câu hỏi này, mắt có chớp liên tục không.

Nếu đối phương chớp mắt liên tục!

Thì chứng tỏ hắn đang nói dối.

Phải công nhận, chiêu trò của Tô Mị quả thật rất thâm sâu.

Trước tiên là ngả bài để Trương Mục thả lỏng cảnh giác, tiếp theo lại chơi trò tâm lý chiến này.

Từng lớp từng lớp chiêu trò này, nếu là người có tâm tính không vững vàng, có lẽ thật sự không chống đỡ nổi.

Nếu Trương Mục lúc nãy không nghĩ thông suốt, dưới tâm lý chiến của Tô Mị lúc này, có lẽ cũng sẽ lộ ra chút sơ hở!

Nhưng bây giờ... hắn đã không còn gì phải sợ!

Lại sao có thể để tâm đến tâm lý chiến này của Tô Mị? ... "Thực ra cô đã biết câu trả lời rồi, cần gì phải hỏi thừa một câu như vậy?" Trương Mục ánh mắt bình tĩnh nhìn Tô Mị, cười nói.

Lời này vừa thốt ra, dù là với tâm tính của Tô Mị, cũng không khỏi sững sờ tại chỗ.

Hồi lâu sau, cô mới phản ứng lại: "Ý của cậu là... cậu thật sự là tác giả của game đạo mộ đó?" Lúc này trong lòng Tô Mị đã nổi sóng to gió lớn.

Cô nằm mơ cũng không ngờ, Trương Mục trước mắt lại trực tiếp thừa nhận.

Điều này khiến cô nhất thời có chút không hiểu được đối phương.

Từ cuộc đối thoại lúc nãy với đối phương, Trương Mục này tuy trông còn trẻ, nhưng sự thâm trầm và tâm tính tuyệt đối không thua kém cô.

Nếu đối phương lúc nãy phủ nhận, hoặc là tùy tiện tìm một cái cớ, cô có lẽ cũng hết cách.

Chương 215

Nhưng đối phương lại trực tiếp thừa nhận.

Rốt cuộc là vì sao?

Trước đây không phải hắn vẫn luôn tìm mọi cách che giấu thân phận của mình sao?

Sao hôm nay đột nhiên lại không che giấu nữa?

Hay là... hắn bây giờ đã không cần phải che giấu thân phận của mình nữa? "Đúng, tôi chính là tác giả game mà công ty Xí Nga của các người vẫn luôn tìm kiếm." "Tôi cũng biết công ty Xí Nga của các người muốn tìm tôi làm gì!" "Nhưng các người hẳn là rất rõ, tôi sẽ không đồng ý bán bản quyền cho các người đâu." "Vậy nên các người hãy từ bỏ ý định đó đi!" "Còn nữa... nếu công ty Xí Nga của các người cảm thấy mình có thể dựa vào các thủ đoạn khác để đàn áp game của tôi." "Vậy thì các người cũng nghĩ nhiều rồi, game đạo mộ mà tôi làm, hiện tại chỉ mới bắt đầu mà thôi." "Cốt truyện của Tướng quân mộ và Tinh Tuyệt Cổ Thành, chẳng qua chỉ là phần nổi của tảng băng trong thế giới đạo mộ!" "Điểm này, chỉ cần có người chơi tiếp tục phá ải, các người hẳn là sẽ lĩnh hội được!" "Đúng rồi, công ty Xí Nga của các người cũng đừng thử dùng thủ đoạn mờ ám gì để đối phó với tôi!" "Nếu các người dùng thủ đoạn mờ ám trước, vậy thì tôi chỉ có thể dùng thủ đoạn tương tự để đáp trả thôi." Trương Mục vẻ mặt bá khí nói.

Hắn đem những điều mình muốn nói, và cả những chuyện Tô Mị muốn hỏi, tất cả đều nói ra một hơi.

Điều này trực tiếp khiến Tô Mị ngơ ngác.

Cô ngây người nhìn Trương Mục, hồi lâu sau mới thốt ra được

một câu: "Mục đích cậu làm vậy là vì cái gì?" Trương Mục cười cười nói: "Không có gì?

Tôi chỉ muốn ở đây yên ổn an cư lạc nghiệp, làm những việc mình thích, xem những thứ mình muốn xem!" An cư lạc nghiệp?

Quỷ mới tin!

Cậu rõ ràng là muốn làm cho công ty Xí Nga của chúng tôi phá sản mà!

Mặc dù Trương Mục nói thật, nhưng Tô Mị không tin mục đích đối phương làm game đạo mộ này chỉ là để có thể sống tốt.

Cô cân nhắc một hồi, nói: "Vậy hôm nay cậu nói cho tôi những điều này, chẳng lẽ không sợ tôi công bố thân phận của cậu ra ngoài sao?" Trương Mục vắt chéo chân cười nói: "Cứ nói đi, tốt nhất là mở một cuộc họp báo, cũng để tôi trải nghiệm cảm giác trở thành nhân vật tiêu điểm một lần!" Nhìn bộ dạng không hề sợ hãi của Trương Mục, Tô Mị thật sự hết cách.

Trước khi đến cô đã chuẩn bị rất nhiều, cũng đã sắp xếp rất nhiều chiến lược để đối phó với Trương Mục.

Nhưng bị Trương Mục làm cho một phen như vậy, cô nhất thời rối loạn!

Cô không biết mình nên đáp lại Trương Mục như thế nào.

Vì vậy, sau khi trầm ngâm một lát, cô chỉ có thể ngây người nói ra một câu: "Tôi thấy hay là để sếp của tôi đến nói chuyện với cậu về việc này đi!" "Nhưng trước đó, tôi muốn biết những lời cậu vừa nói, rốt cuộc có phải là thật không!" ...

Nghe những lời này của Tô Mị, Trương Mục không khỏi bật cười.

Người phụ nữ này thật thú vị.

Trước đây mình không thừa nhận!

Đối phương tìm mọi cách muốn hắn thừa nhận.

Bây giờ mình thừa nhận rồi, đối phương lại nói mình đang lừa cô ta. "Cô cần tôi chứng minh thế nào?" Trương Mục nhìn Tô Mị hỏi.

Thực ra hắn bây giờ cũng có rất nhiều chuyện muốn nói với ông chủ Mã kia.

Nếu có thể để ông chủ Mã đến đây một chuyến, có lẽ cũng không tệ.

Tô Mị nghĩ một lúc rồi nói: "Rất đơn giản, hiện tại người chơi có tiến độ nhanh nhất là streamer kỹ thuật Tao Trư, nhưng hắn bây giờ đã bị kẹt ở ải bão cát đen rồi, nếu cậu có thể giúp hắn giải quyết ải đó, tôi sẽ tin cậu là tác giả của game này." Chỉ vậy thôi sao???

Trương Mục cười nhạt.

Hắn không ngờ phương pháp xác minh mà Tô Mị nghĩ ra lại là cái này!

Chương 216

Người khác có lẽ rất khó tìm ra cách tránh bão cát đen, nhưng đối với hắn, chuyện này thật sự quá đơn giản! "Chẳng qua chỉ là một cơn bão cát đen mà thôi, thực ra rất đơn giản, cô bảo Tao Trư đó đi tìm một người tên là An Lợi Mãn, người đó có thể dẫn họ tránh được bão cát đen!" Trương Mục thản nhiên nói.

Tuy nhiên, nghe được câu trả lời này, Tô Mị, người vẫn luôn theo dõi tiến độ của Tao Trư, lại đột nhiên bật cười: "Câu trả lời này của cậu có lẽ nói quá đơn giản rồi chăng?" "Tìm được An Lợi Mãn là có thể vượt qua bão cát đen, bây giờ cả mạng đều biết!" "Cậu nói với tôi điều này, làm sao tôi tin cậu là tác giả của game này được?" Cái gì?

Phương pháp tìm An Lợi Mãn để vượt qua bão cát đen đã bị Tao Trư phát hiện rồi sao?

Xem ra bản lĩnh của Tao Trư này cũng không nhỏ!

Nghe Tô Mị nói Tao Trư đã thành công tìm ra phương pháp giải quyết bão cát đen, Trương Mục cũng rất ngạc nhiên.

Hắn không ngờ tốc độ vượt ải của người chơi ở thế giới này lại nhanh như vậy.

Xem ra mình chuẩn bị sẵn các phó bản tiếp theo là đúng đắn.

Nếu không, đợi họ giải quyết hết các cửa ải trước đó, mà mình vẫn chưa làm xong các cửa ải tiếp theo, thì mất mặt lắm!

Trương Mục tiếp tục nhìn Tô Mị nói: "Nếu Tao Trư đó đã tìm ra phương pháp vượt qua bão cát đen, vậy lúc nãy cô còn hỏi tôi câu này làm gì?" Tô Mị nói: "Hắn đúng là đã tìm ra phương pháp vượt qua bão cát đen, nhưng bây giờ lại không tìm được An Lợi Mãn đó, nên điều

tôi muốn cậu làm là, cho tôi biết làm thế nào mới có thể tìm được An Lợi Mãn đó!" Chỉ vậy thôi sao???

Trương Mục lại ngơ ngác!

Xem ra streamer kỹ thuật tên Tao Trư đó cũng là một nhân tài!

Giải quyết được vấn đề khó nhất, lại bị kẹt ở vấn đề dễ giải quyết nhất.

Tìm người không phải là đến đồn công an địa phương là được sao?

Đó chỉ là một thị trấn biên giới, muốn tìm ai, chỉ cần đến đồn công an hỏi nhân viên trực ban là có thể biết rõ ràng!

Đối phương ngay cả điều này cũng không biết? "Cô bảo hắn đến đồn công an địa phương hỏi là được rồi, An Lợi Mãn đó hiện đang bị giam trong đồn công an!" Trương Mục không chút do dự nói. "Bị giam ở đồn công an địa phương?" Tô Mị nhíu mày: "Tại sao An Lợi Mãn đó lại bị giam?" Trương Mục cười nói: "Bởi vì hắn dẫn một đám người nước ngoài mũi to vào sa mạc, cuối cùng chỉ có một mình trở về, người dân địa phương nghi ngờ hắn mưu tài hại mệnh trong sa mạc, nên đã bắt giam hắn." ... "Gì cơ..." Nghe Trương Mục giải thích, Tô Mị ngẩn cả người.

Cô nằm mơ cũng không ngờ tới.

An Lợi Mãn mà Tao Trư tìm kiếm cả buổi trời lại bị bắt vào đồn công an.

Hơn nữa, lý do bị bắt lại là vì anh ta dẫn một đám người nước ngoài vào sa mạc rồi một mình chạy về.

Đúng là chỉ có Trương Mục mới nghĩ ra được lý do này.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lý do này nghe có vẻ kỳ quặc,

nhưng nếu phân tích kỹ thì cũng khá hợp lý.

Dù sao thì vào những năm 80, đất nước vẫn đang trong giai đoạn phát triển quan trọng, quan hệ đối ngoại có thể nói là vô cùng cẩn trọng.

Nếu một nhóm người nước ngoài đến du lịch mà mất tích, phía chính quyền chắc chắn phải có lời giải thích.

Nếu không, các quan chức ngoại giao của các nước khác sẽ không để yên.

An Lợi Mãn dẫn một nhóm người nước ngoài vào sa mạc, cuối cùng chỉ có mình anh ta trở về, vấn đề này có thể lớn có thể nhỏ.

Cơ quan công an địa phương chắc chắn phải điều tra làm rõ. "Cậu Trương Mục, cậu đợi chút, để tôi gửi một tin nhắn cho Tao Trư kiểm chứng đã..." Tô Mị nói với Trương Mục, rồi lập tức mở điện thoại vào phòng livestream của Tao Trư.

An Lợi Mãn có thật sự đang ở trong đồn công an hay không, chỉ cần bảo Tao Trư đến đó xem là biết ngay.

Chương 217

Đến lúc đó, lời của Trương Mục là thật hay giả sẽ rõ như ban ngày! "Cứ tự nhiên..." Trương Mục không từ chối yêu cầu của Tô Mị.

Hắn ngả người ra ghế sofa, vắt chéo chân, không chút khách khí mà lấy đồ ăn vặt trong nhà Tô Mị ra ăn.

Dù sao thì đống đồ ăn vặt này tám phần cũng là do Tô Mị chuẩn bị cho hắn.

Hắn ăn một chút chắc cũng không quá đáng đâu nhỉ!

Cùng lúc đó, trong game, Tao Trư đang ở tiền tuyến vẫn đang tìm kiếm An Lợi Mãn trong thị trấn biên giới!

Kể từ khi quyết định phải tìm bằng được tấm bản đồ sa mạc sống đó, anh đã lang thang trong thị trấn gần nửa tiếng đồng hồ.

Hễ gặp một NPC dân làng nào trên đường, anh đều tiến lên hỏi thăm.

Anh thậm chí còn đến hỏi cả vị Trưởng phòng Triệu đã tiếp đãi họ trước đó!

Nhưng đáng tiếc, dù anh hỏi thế nào, dân làng trong thị trấn đều không biết tung tích của An Lợi Mãn.

Một vài người biết thì cũng chỉ nói rằng nửa tháng trước có gặp An Lợi Mãn, sau đó thì không biết gì nữa.

Điều này khiến Tao Trư nóng như lửa đốt.

Mình không tìm được An Lợi Mãn, mà các NPC dân làng ở đây cũng nói gần đây không gặp anh ta.

Chẳng lẽ...

An Lợi Mãn thật sự đã rời khỏi thị trấn này từ lâu rồi sao?

Thấy Tao Trư mãi không tìm được An Lợi Mãn, các khán giả trong phòng livestream của anh lại bắt đầu hiến kế.

Nhưng những người này nói qua nói lại cũng chỉ có vài gợi ý không đáng tin.

Có vài kẻ ngốc còn bảo anh đến chợ đen mua một chiếc xe tăng.

Thật là hoang đường.

Kể cả chợ đen có bán xe tăng thật đi nữa, thì cũng phải có tiền mới được chứ!

Tiền trên người anh sắp tiêu hết rồi, đừng nói là xe tăng, ngay cả mô hình xe tăng cũng không mua nổi.

Đúng lúc này, một tin nhắn xuất hiện, ngay lập tức thu hút sự chú ý của Tao Trư. 【Streamer, mau đến đồn công an địa phương xem đi, An Lợi Mãn rất có thể đang ở đó, nhanh lên!!!】... "Cái gì?" "Đến đồn công an địa phương xem?" Nhìn thấy dòng tin nhắn này, Tao Trư sững người tại chỗ.

Nội dung của tin nhắn này tuy cũng là hiến kế cho anh, nhưng giọng điệu lại khác hẳn những khán giả toàn đưa ra ý kiến tào lao kia.

Thay vì nói là hiến kế, chi bằng nói người gửi tin nhắn này đang ra lệnh cho anh!

Hơn nữa còn là kiểu mệnh lệnh khẩn cấp.

Điều này khiến anh lập tức chú ý đến dòng tin nhắn này.

Đương nhiên, những khán giả khác trong phòng livestream cũng đã thấy nội dung của tin nhắn. 【Trời đất, bây giờ hiến kế cho streamer mà cũng bá đạo thế này sao?】 【Đây đâu phải hiến kế, rõ ràng là ra lệnh cho anh Phiêu của chúng ta mà.】 【Anh Phiêu, gã này dám ra

lệnh cho anh, anh nhịn được sao?

Tuyệt đối không được đến đồn công an, nếu không là anh bị hắn sai khiến rồi đấy!】【Đúng vậy anh Phiêu, nếu anh vì dòng tin nhắn này mà đến đồn công an thì sau này tôi cũng dùng giọng điệu này để nhắn tin, không bao giờ nhỏ nhẹ với anh nữa!】【Anh Phiêu, nếu anh nghe lời gã đó thì anh thành M rồi còn gì!】【Còn nữa...

Chương 218

anh đừng quên thân phận ẩn của anh là Mạc Kim Giáo Úy đấy nhé, Mạc Kim Giáo Úy là gì?

Là trộm mộ đấy, nếu anh đến đồn công an, có khi người ta bắt giữ anh luôn thì sao.】【Đúng đúng đúng... với thân phận của anh mà đến cơ quan công an địa phương, thì khác gì đi tự thú?】【Anh Phiêu, cố lên, tuyệt đối đừng thỏa hiệp, anh là một streamer lớn có hàng chục triệu fan hâm mộ, sao có thể để người khác dùng giọng điệu đó sai khiến chứ?

Phong cách của anh có cho phép anh làm vậy không?】【Anh Phiêu, tôi thấy vẫn nên đến đồn công an xem thử thì hơn, dù sao anh cũng đã tìm nhiều nơi rồi, vẫn chưa tìm ở đồn công an mà!】【...】...

Tin nhắn trôi qua tới tấp.

Có lẽ vì không hài lòng với dòng tin nhắn kia, rất nhiều khán giả khuyên Tao Trư đừng nghe lời người đó.

Hơn nữa, nhân vật Hồ Bát Nhất của Tao Trư là Mạc Kim Giáo Úy.

Mạc Kim Giáo Úy nghe thì hay ho, nhưng thực chất là một tên trộm mộ.

Nếu đến đồn công an, chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao?

Lỡ bị người ta phát hiện thân phận rồi bắt lại, chẳng phải rất oan uổng sao???

Tuy nhiên, cũng có khán giả cho rằng, nếu đã muốn hỏi thăm tin tức của An Lợi Mãn trong thị trấn này, đến đồn công an xem thử cũng

không tồi.

Dù sao thì thông tin ở đồn công an thường rất nhanh nhạy.

Còn về thân phận trộm mộ, thì không cần phải lo lắng.

Có đội khảo cổ quốc gia chống lưng cho anh cơ mà!

Công an địa phương sao có thể đến điều tra thân phận của anh chứ?

Hơn nữa, nếu thật sự không được, thì cứ để giáo sư Trần và những người khác cùng đến đồn công an là được.

Có mấy vị giáo sư cấp quốc gia như giáo sư Trần ở đó, người của đồn công an chắc cũng sẽ nể mặt vài phần?

Nhìn những dòng tin nhắn đang bàn luận sôi nổi trong phòng livestream, Tao Trư nhất thời cũng không quyết định được.

Đúng lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên từ xa đi tới.

Chỉ thấy anh ta thở hổn hển nói: "Ôi lão Hồ, không xong rồi, tôi hỏi hết người trong thị trấn này rồi, nhưng họ đều chỉ nói nửa tháng trước có gặp An Lợi Mãn, trong vòng nửa tháng nay không ai gặp cả, giờ phải làm sao đây?" "Cậu chắc là đã tìm hết rồi chứ?" Tao Trư lên tiếng hỏi.

Vương Khải Toàn suy nghĩ một lúc rồi nói: "Có một nơi chưa tìm, tôi không dám đến..." Tao Trư hỏi: "Ở đâu?" Vương Khải Toàn ghé vào tai anh, nói nhỏ: "Còn có thể là đâu nữa?

Đương nhiên là đồn công an địa phương rồi..."... "Đồn công an địa phương?" Nghe Vương Khải Toàn nói vậy, Tao Trư lập tức nhíu mày.

Anh suy nghĩ một lúc rồi lại hỏi: "Vậy giáo sư Trần và những người khác thì sao?

Họ đã đi đâu tìm rồi?" Vương Khải Toàn đáp: "Họ đi tìm ở hướng khác rồi, tôi cũng xui xẻo, chọn đúng hướng có đồn công an, cậu nói xem với thân phận của hai chúng ta, đến đồn công an chẳng phải là tự tìm rắc rối sao?". "Nếu để người trong đồn công an biết chúng ta từng xuống mộ, chẳng phải sẽ bị bắt luôn à?" Nỗi lo của Vương Khải Toàn lúc này cũng giống như một số khán giả trong phòng livestream.

Đều cảm thấy dùng thân phận Mạc Kim Giáo Úy đến đồn công an quá nguy hiểm.

Lỡ bị bắt tại trận, thì có trăm cái miệng cũng không giải thích được.

Nhưng...

Tao Trư bây giờ đã không còn cách nào khác.

Họ đã lật tung cả thị trấn lên rồi, chỉ còn lại đồn công an địa phương là chưa tìm.

Chương 219

Lỡ như An Lợi Mãn thật sự ở đó, chẳng phải họ đã bỏ lỡ cơ hội này sao? "Đồng chí Tiểu Hồ..." "Anh Hồ..." Đúng lúc này, giáo sư Trần và mấy người khác cũng từ gần đó đi tới.

Nhìn vẻ mặt thất vọng của họ, Tao Trư biết ngay họ chắc chắn không tìm được An Lợi Mãn.

Quả nhiên.

Hách Kiến Quốc vừa về đã hỏi ngay anh có hỏi được tung tích của An Lợi Mãn không.

Tao Trư dĩ nhiên là lắc đầu.

Hách Kiến Quốc thấy vậy, cũng chỉ đành thở dài một hơi: "Xem ra An Lợi Mãn không có ở trong thị trấn rồi, nếu đã vậy, chúng ta không đợi ông ta nữa!" Nói rồi, ông ta lại nhìn về phía Tao Trư: "Đồng chí Tiểu Hồ, trước đây cậu cũng từng vào sa mạc, đối với địa hình trong sa mạc cũng khá quen thuộc, có cậu dẫn đường, chúng tôi cũng rất yên tâm." Tát Địch Bằng nói theo: "Đúng vậy anh Hồ, hay là anh dẫn chúng tôi vào sa mạc đi, tôi tin tưởng anh!" Sở Kiến nói: "Tôi cũng tin tưởng anh, anh Hồ, lát nữa nếu có việc gì cần tôi làm, anh cứ ra lệnh một tiếng, tôi nhất định sẽ giúp anh giải quyết!" Diệp Nhất Tâm cũng cười nói: "Anh Hồ, anh đừng thấy tôi là con gái, nhưng tôi cũng rất tháo vát đấy, anh muốn sai bảo tôi cũng được, chỉ cần anh có thể giúp chúng tôi tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành là được." Dương Tuyết Lệ tuy không nói gì, nhưng trong ánh mắt cô dành cho Tao Trư cũng tràn đầy sự khẳng định.

Trần Cửu Nhân đứng bên cạnh thấy mọi người lòng tin tràn đầy, cũng rất hài lòng gật gật đầu.

Ông ta nhìn Tao Trư nói: "Đồng chí Tiểu Hồ, nếu chúng ta không tìm được An Lợi Mãn, vậy thì cậu dẫn chúng tôi vào sa mạc đi, cậu xem mọi người đều rất tin tưởng cậu, sẵn sàng giao tính mạng của mình vào tay cậu, tôi tin cậu nhất định sẽ không làm chúng tôi thất vọng." Phải nói rằng, vị giáo sư hói đầu này thật biết cách đội mũ cao cho người khác.

Chỉ một câu nói ngắn gọn như vậy, đã trực tiếp đổ hết mọi trách nhiệm lên người Tao Trư.

Điều này khiến Tao Trư rất cạn lời.

Chẳng trách người ta nói càng lớn tuổi càng tinh ranh.

Xem ra câu nói này không sai chút nào.

Đội khảo cổ này rõ ràng là của Trần Cửu Nhân, kết quả bây giờ lại làm như thể là của anh vậy.

Nếu lát nữa vào sa mạc không xảy ra chuyện gì thì thôi.

Nhưng lỡ như xảy ra chuyện, thì mọi trách nhiệm chỉ có thể do anh, người dẫn đội này, gánh vác.

Không đúng... không phải là lỡ như.

Mà là chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Dù sao thì uy lực của trận bão cát đen kia!

Anh đã từng chứng kiến mấy lần rồi.

Nếu không có An Lợi Mãn, bọn họ vào sa mạc lần nữa, cũng chỉ có nước chết thêm một lần!

Không có kết cục thứ hai nào khác! "Giáo sư Trần, thực ra chúng ta vẫn còn một nơi chưa đến tìm..." Sau một lúc trầm ngâm, Tao Trư cuối cùng cũng nói ra chuyện mình và Vương Khải Toàn chưa đến đồn công an địa phương tìm.

Giáo sư Trần và mấy người nghe vậy, đều có chút không hiểu.

Hách Kiến Quốc hỏi: "Vậy sao các cậu không đến tìm?" Vương Khải Toàn nhất thời cứng họng, không biết nên trả lời thế nào.

Lúc này, Tao Trư đột nhiên lên tiếng: "Đồn công an dù sao cũng là cơ quan chính quyền, hai chúng tôi lại không phải người của chính quyền, vào thẳng hỏi thăm, có phần không lễ phép cho lắm!" "Cho nên tôi mới định đợi các vị quay lại, chúng ta cùng nhau đến đó hỏi thăm." "Dù sao các vị đều là những giáo sư cấp quốc gia, người của đồn công an chắc chắn sẽ nể mặt các vị!" Mấy câu này của Tao Trư không chỉ giải thích một cách hoàn hảo cho việc anh không đến đồn công an hỏi thăm An Lợi Mãn, mà còn nhân cơ hội tâng bốc giáo sư Trần và mấy người một phen, khiến họ cảm thấy rất hài lòng.

Điều này làm Vương Khải Toàn đứng bên cạnh kinh ngạc đến ngây người.

Mẹ kiếp!!!

Lão Hồ, sao cậu cũng học được thói nịnh nọt rồi!

Hơn nữa còn nịnh một cách hoàn hảo như vậy!

Chương 220

Như thế này chúng ta có thể để mấy người của đội khảo cổ tự mình đến đồn công an hỏi rồi. 【Hóa ra anh Phiêu cũng biết nịnh nọt à, thật hiếm thấy!】 【Ha ha ha ~ người ta là sợ vợ mà, nịnh nọt chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?】 【Nhưng nói đi cũng phải lại, tôi thấy vẫn nên để người của đội khảo cổ tự mình đến đồn công an hỏi thì hơn, nếu Tao Trư đi cùng, lỡ thân phận trộm mộ bị phát hiện, chẳng phải là kết thúc game sớm sao?】 【Không đến nỗi đâu nhỉ?

Có người của đội khảo cổ quốc gia đi cùng, người của đồn công an chắc sẽ không điều tra hai người họ đâu?】 【Đúng vậy, trừ khi anh tự đi nói với người ta mình là Mạc Kim Giáo Úy, nếu không thì ai biết được chứ?

Những năm 80 làm gì có máy nói dối, cũng không có camera giám sát, những việc họ làm trong tướng quân mộ, chỉ cần họ không nói, ai mà biết được?】 【Khó nói lắm, ngày xưa người của đồn công an mắt tinh lắm, ai là trộm, họ nhìn một cái là ra ngay!】 【Không thể nào?

Thần thánh vậy sao?】 【...】 ...

Thấy Tao Trư tâng bốc giáo sư Trần và mấy người, các khán giả trong phòng livestream cũng kinh ngạc.

Tuy nhiên, họ vẫn cảm thấy Tao Trư và Vương Khải Toàn cùng đến đồn công an có chút rủi ro.

Lỡ bị người của đồn công an nhận ra họ là Mạc Kim Giáo Úy, thì trải nghiệm game lần này thật sự phải kết thúc sớm.

Tuy nhiên lúc này, Tao Trư đã không còn quan tâm nhiều đến vậy

nữa.

Anh đã nghĩ hết mọi cách có thể nghĩ ra rồi, nhưng vẫn không thể vượt qua được trận bão cát đen kinh hoàng kia!

Bây giờ nếu không dựa vào An Lợi Mãn, anh còn có thể làm gì nữa?

Thế là... dưới sự dẫn dắt của giáo sư Trần và mấy người, anh và Vương Khải Toàn đang run lẩy bẩy cũng cùng nhau đến đồn công an địa phương.

Đồn công an ở thị trấn biên giới, dân cư thưa thớt.

Sân trong vắng tanh!

Ngay cả nhân viên trực ban cũng không có.

Sau khi bước vào cổng đồn công an, mấy người Tao Trư liền đi thẳng theo bảng chỉ dẫn đến văn phòng của sở trưởng.

Nói là văn phòng sở trưởng, thực ra chỉ là một căn nhà cấp bốn không khác gì những căn phòng khác.

Trong phòng chỉ có hai chiếc bàn làm việc cũ kỹ.

May mà bên trong vẫn có người đang trực ban!

Cũng không khiến mấy người Tao Trư đi một chuyến công cốc!

Tao Trư theo sau giáo sư Trần và mấy người bước vào văn phòng.

Lúc này, trong văn phòng chỉ có hai người đang trực ban.

Một người là cảnh sát trung niên mập mạp, ông ta đang ngồi trước bàn làm việc lật xem tài liệu.

Còn một người cảnh sát khác gầy hơn một chút, thì đang cầm bình nước nóng tự rót nước cho mình.

Trông có vẻ là một khung cảnh vô cùng hài hòa và thoải mái, rất

gần gũi với cuộc sống!.

Tao Trư ló đầu nhìn qua thông tin thân phận của hai người cảnh sát kia.

Người mập mạp tên là Vương Bách Vạn, ông ta còn là cục trưởng của đồn công an này.

Người còn lại tên là Vương Kiến Quân, là cảnh sát trực ban hôm nay.

Nhìn thấy tên của hai người cảnh sát này, các khán giả trong phòng livestream lập tức bật cười: 【Vãi, cái tên Vương Bách Vạn này đặt ngầu thật!】 【Ngầu vãi, người dám đặt tên Vương Bách Vạn, trên người không có một triệu thì cũng phải có một trăm nghìn chứ nhỉ?】 【Chỉ là một cái tên thôi mà, các người có cần phải kích động thế không?】 【Ha ha ha... người nước ta những năm 80 sao tên ai cũng na ná nhau vậy, không là Ái Quốc thì là Kiến Quốc, hoặc là Kiến Quân, nhiều nhất cũng chỉ đổi họ, người trùng tên chắc nhiều lắm nhỉ!】 【Cậu nói thừa à?

Chương 221

Hồi đó trình độ văn hóa của mọi người có hạn, ai mà đặt tên phức tạp làm gì!】【Đúng đúng, còn nữa tôi nghe bà nội tôi nói, ngày xưa thế hệ của bà có thể sinh rất nhiều con, phụ nữ trong làng bà, gần như ai cũng sinh 5 đứa trở lên đấy!】【Vãi~ mỗi nhà 5 đứa à?

Đẻ khỏe thế?

Thế thì phải bị phạt siêu sinh bao nhiêu tiền.】【Tôi thấy làng của bà nội cậu ngày xưa chắc chắn là một làng giàu có, nếu không sinh 5 đứa con ra, gia sản cũng bị phạt hết!】【Tôi nói này mấy đứa nhóc không biết thì đừng nói bừa được không?

Ngày xưa sinh con làm gì có chuyện siêu sinh, mà sinh 5 đứa còn có danh hiệu vinh dự 'Bà mẹ vinh quang' đấy nhé!】【Không sai, ngày xưa tôi cũng nghe ông nội tôi nói, nếu không phải vì sự cống hiến của thế hệ các bà mẹ đó, nước ta bây giờ làm sao có được lợi thế dân số vàng như hiện nay!】【Trời ạ~ sinh nhiều như thế, dù không bị phạt tiền, muốn nuôi sống cũng không dễ đâu nhỉ?】【Ngày xưa làm gì có nhiều chuyện cầu kỳ?

Chỉ cần có cơm ăn là được, cậu tưởng còn giống bây giờ à, đủ thứ đồ ngon vật lạ, còn phải ăn vặt uống sữa không ngừng, tôi nói cho cậu biết, trẻ con ngày xưa có được một củ khoai lang nướng ăn đã là hạnh phúc lắm rồi.】【Gì mà khoai lang nướng, hồi nhỏ tôi mà có được một miếng bánh gạo nướng than ăn là đã mãn nguyện lắm rồi, còn có khoai tây nướng than, chính là lấy củ khoai tây sống vùi vào than, chấm muối ăn cũng được, ăn không cũng được, thơm lắm!】【Chính vì con đông, nên đặt tên cũng rất tùy tiện, Kiến Quốc, Kiến Quân, Ái Quốc đã là hay rồi, ở nông thôn, có nhà còn gọi thẳng là Đại

Mao, Nhị Mao, Đại Cẩu, Nhị Cẩu, nói là tên xấu dễ nuôi...】【Đúng đúng đúng... quê tôi ngày xưa cũng ở nông thôn, cái này tôi có thể làm chứng, là thật đấy!】【Vãi~ nếu nghĩ như vậy, thì tác giả của game này trong việc đặt tên cho NPC hình như cũng rất có tâm đấy chứ, ít nhất ông ta cũng dựa vào bối cảnh tình hình đất nước ta năm đó để đặt tên cho những NPC này.】【Lợi hại thật, chi tiết của game này đúng là khiến tôi nể phục...】【Không sai, từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng nể phục ai, chỉ nể phục tác giả của game này.】【Tôi cũng vậy...】【Còn tôi nữa...】【Như trên!】【Như trên +1】【+2】【...】Tin nhắn của khán giả trôi tới tấp trong phòng livestream.

Trong lúc mọi người đang cảm thán về tình hình đất nước năm xưa, họ cũng có một ấn tượng sâu sắc hơn về tác giả của trò chơi này.

Đó là tác giả của game này, về mặt chi tiết có thể nói là hoàn hảo không một kẽ hở.

Việc ông ta đã kết nối hoàn hảo bối cảnh lịch sử của game với lịch sử hiện đại đã đành.

Bây giờ ngay cả tên của những NPC quần chúng này cũng được đầu tư như vậy.

Hoàn toàn phù hợp với lịch sử cận đại của đất nước họ.

Quá lợi hại!!!. "Các vị là... chuyên gia từ thủ đô đến phải không?" "Các vị đến đây sao không báo trước một tiếng, để chúng tôi còn tiếp đãi mọi người!" Ngay khi giáo sư Trần và mấy người bước vào văn phòng, hai người cảnh sát trực ban cũng lập tức chú ý đến họ.

Cục trưởng Vương Bách Vạn liền đặt tờ báo trong tay xuống, tươi cười đứng dậy khỏi ghế!

Ông ta đích thân chào đón giáo sư Trần và mọi người vào phòng, còn nhiệt tình mang mấy chiếc ghế ra mời mọi người ngồi.

Một bộ dạng vô cùng hiếu khách. "Không dám, không dám, chúng tôi chỉ muốn đến đây hỏi thăm một chút tin tức, à phải rồi, sao các vị nhận ra chúng tôi vậy?" Giáo sư Trần được đối đãi ân cần cũng có chút bất ngờ, mỉm cười nói chuyện với Vương Bách Vạn!

Vương Bách Vạn cười nói: "Haizz~ ở thị trấn nhỏ này, thông tin của cục chúng tôi là nhanh nhạy nhất, có chuyên gia từ thủ đô đến, chúng tôi là nơi nhận được tin đầu tiên." "Tôi thấy cách ăn mặc của các vị không giống người địa phương chúng tôi, vừa nhìn đã biết là những trí thức cao cấp từ thủ đô đến." "Tôi nghĩ chắc tôi không nhận nhầm người đâu nhỉ?" Chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể nghe ra, Vương Bách Vạn lúc này có phần đang nịnh nọt.

Tuy nhiên, sau khi nghe những lời này, trong mắt những người của đội khảo cổ đều lóe lên một tia sáng.

Nơi này là nơi có thông tin nhanh nhạy nhất thị trấn.

Xem ra lần này họ đã tìm đúng chỗ rồi.

Vì thời gian gấp gáp, giáo sư Trần cũng không nói nhiều lời thừa.

Sau khi chứng minh thân phận của mình với Vương Bách Vạn, ông nhanh chóng nói rõ mục đích của chuyến đi lần này. "Cái gì?" "Các vị đến đây tìm An Lợi Mãn?" "Các vị tìm ông ta làm gì?" Nghe giáo sư Trần và mọi người đến đây hỏi thăm về An Lợi Mãn, Vương Bách Vạn cũng giật mình.

Tuy An Lợi Mãn rất nổi tiếng ở địa phương, nhưng phẩm hạnh của người này hiện đang có vấn đề nghiêm trọng.

Hơn nữa đối phương cũng rất khó gần.

Mấy vị giáo sư chuyên gia từ thủ đô này tìm ông ta làm gì?

Giáo sư Trần nói thẳng: "Chuyện là thế này, chúng tôi muốn vào sa mạc làm một cuộc khảo sát, hy vọng có thể mời ông An Lợi Mãn

làm người dẫn đường cho chúng tôi, nếu cục trưởng Vương biết ông ấy đang ở đâu, mong ông hãy cho chúng tôi biết." "Chuyện này..." Vương Bách Vạn do dự một lúc rồi nói: "Thực ra mùa này các vị tìm ai cũng vô ích, mùa gió mà vào sa mạc là chết người đấy, cho dù có An Lợi Mãn dẫn các vị vào sa mạc cũng rất nguy hiểm." "Các vị đều là chuyên gia, giáo sư từ thủ đô đến, các vị đã đến đây, thì vấn đề an toàn của các vị, chúng tôi phải có trách nhiệm chứ." "Lỡ như các vị gặp phải nguy hiểm gì trong sa mạc, thì chúng tôi biết ăn nói thế nào với bên thủ đô đây?" Lời của Vương Bách Vạn tuy nói có chút không dễ nghe, nhưng mọi người đều biết ông ta nói đúng sự thật.

Đặc biệt là Tao Trư.

Dù sao anh cũng là người đã ra vào sa mạc mấy lần.

Chương 222

Sa mạc đó nguy hiểm đến mức nào, ở đây không ai rõ hơn anh!

Đối với nỗi lo lắng của Vương Bách Vạn, giáo sư Trần và mấy người trong lòng dĩ nhiên cũng rất rõ.

Nói thật, họ thực ra cũng không muốn vào sa mạc trong mùa gió nguy hiểm.

Nhưng trong sổ ghi chép lại nói chỉ có vào sa mạc trong mùa gió mới có thể tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Điều này khiến họ lúc này vô cùng bị động.

Vì ấn tượng ban đầu, cho dù những gì ghi trong sổ ghi chép là sai, họ cũng phải vào sa mạc trong mùa gió để tìm hiểu cho rõ.

Bởi vì họ không dám cược.

Chỉ thấy giáo sư Trần nghiêm túc nói: "Cục trưởng Vương, giấy giới thiệu tôi vừa đưa cho ông ông cũng đã xem rồi..." "Lần này chúng tôi từ thủ đô xa xôi đến đây, chính là vì dự án khảo sát này." "Hơn nữa dự án khảo sát của chúng tôi rất đặc biệt, phải tiến hành vào mùa gió mới được." "Việc đặc biệt cần đối xử đặc biệt, ông nói có đúng không?" Lời lẽ của giáo sư Trần trực tiếp khiến Vương Bách Vạn không biết phải phản bác thế nào.

Đương nhiên, ông ta cũng không phải là phản bác.

Ông ta chỉ đang khuyên giáo sư Trần và họ đừng vào sa mạc trong mùa gió mà thôi.

Người ta cũng là vì sự an toàn của họ, chứ không có ý đồ gì khác.

Tuy nhiên, thấy thái độ kiên quyết muốn vào sa mạc trong mùa gió

của giáo sư Trần và mọi người, Vương Bách Vạn biết nếu mình còn tiếp tục khuyên nữa, thì chính là mình không biết điều.

Thế là ông ta liền thở dài một hơi nói: "Giáo sư Trần, những điều ông nói tôi đều hiểu, nhưng những mối lợi hại trong đó, tôi cũng phải nói rõ với các vị, còn cuối cùng nên làm thế nào, thì chỉ có thể do các vị tự quyết định rồi." Giáo sư Trần liên tục gật đầu: "Điều này ông cứ yên tâm, chúng tôi đều biết vào sa mạc trong mùa gió rất nguy hiểm, và chúng tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi, cho dù lần này chúng tôi thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong sa mạc, cũng là chúng tôi cam tâm tình nguyện, không cần các vị phải chịu trách nhiệm." 【Vãi~ lão già hói này lại muốn đội mũ cao cho người ta rồi.】 【Lão giáo sư này ích kỷ quá, nếu đội khảo cổ của họ đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh, thì người ta An Lợi Mãn có đồng ý đâu, ông ta nói như vậy, nếu bị An Lợi Mãn nghe thấy, người ta sẽ nghĩ thế nào?】 【Đúng vậy, gã này chỉ biết lo cho dự án khảo sát của mình, cũng không nghĩ đến sự an toàn của người khác, lỡ như An Lợi Mãn trên có mẹ già 80 tuổi, dưới có con nhỏ 8 tuổi, vợ còn bệnh nặng nằm liệt giường thì sao?

Nếu ông ta chết trong sa mạc, chẳng phải cả gia đình đều tan nát sao?】 【Thần kinh à mà trên có mẹ già 80, cậu xem mấy bộ phim bi kịch nhiều quá rồi đấy?】 【An Lợi Mãn: Các người không thể mong tôi tốt đẹp hơn một chút được à?】 【Dù nói thế nào đi nữa, giáo sư Trần Cửu Nhân này quả thực quá ích kỷ, lần sau có cơ hội, tôi nhất định phải đánh ông ta một trận, cho dù lãng phí một lần thời gian cốt truyện game, tôi cũng phải đánh cho ông ta một trận ra trò.】 【Huynh đệ, cậu nghĩ giống hệt tôi, tiếc là game này không thể chơi online, nếu không chúng ta cùng nhau đánh ông ta!】 【...】 ...

Những lời vừa rồi của giáo sư Trần, tuy đã thể hiện hết sự cao thượng của đội khảo cổ của họ, nhưng trong mắt các khán giả, gã này chính là một con quỷ ích kỷ không hơn không kém.

Nếu ông ta biết vào sa mạc trong mùa gió là một dự án khảo sát có thể mất mạng bất cứ lúc nào, vậy mà ông ta vẫn cố chấp mời An Lợi Mãn làm người dẫn đường cho đội khảo cổ của họ.

Đây chẳng phải là đang đẩy An Lợi Mãn vào hố lửa sao?

May mà An Lợi Mãn không có ở hiện trường, nếu không, có khi người ta đã xông lên đánh ông ta tại trận rồi. "Cục trưởng Vương, chúng tôi không có nhiều thời gian, nếu ông biết có thể tìm được An Lợi Mãn ở đâu, xin hãy cho chúng tôi biết." Thấy Vương Bách Vạn cứ thoái thác, nói nửa ngày trời mà không vào vấn đề chính, Dương Tuyết Lệ cuối cùng cũng sốt ruột.

Cô trực tiếp ngắt lời cuộc nói chuyện của giáo sư Trần và Vương Bách Vạn, và cho Vương Bách Vạn biết rằng thời gian của họ rất eo hẹp.

Nào ngờ Vương Bách Vạn nghe vậy, lại chỉ cười nhạt: "Không cần các vị đi tìm, An Lợi Mãn đang ở chỗ chúng tôi đây." "Cái gì?" "An Lợi Mãn đang ở chỗ các vị?" "Thật không?" "Không đúng, chúng tôi vừa đến nhà ông ấy tìm rồi, lạc đà trong nhà ông ấy đều không thấy đâu, rõ ràng là đã đi xa rồi, sao có thể ở chỗ các vị được?" Mọi người nhìn nhau ngơ ngác.

Trong ánh mắt của mọi người ngoài sự kinh ngạc ra, còn có niềm vui không thể kìm nén.

Tuy họ rất không hiểu về việc An Lợi Mãn ở đồn công an địa phương, nhưng Vương Bách Vạn là cục trưởng cơ mà.

Ông ta không có lý do gì để lừa họ chuyện này cả?

Lúc này, chỉ thấy Vương Bách Vạn trực tiếp đứng dậy khỏi ghế. "Nếu các vị không tin, tôi sẽ dẫn các vị đến chỗ ông ấy xem thử..." Nói rồi, ông ta liền dẫn giáo sư Trần và mọi người rời khỏi văn

phòng.

Tao Trư và Vương Khải Toàn không dám nói chuyện ở đây, chỉ có thể im lặng đi theo sau giáo sư Trần và mấy người.

Nhưng trong lòng họ lại vô cùng vui mừng.

Đặc biệt là Tao Trư.

Anh nằm mơ cũng không ngờ, An Lợi Mãn mà mình tìm cả buổi trời không thấy, lại đang ở trong đồn công an địa phương.

Hơn nữa xem ra còn bị giam lại.

Chương 223

May mà lúc nãy có khán giả kia nhắc nhở, nếu không cả đời này anh cũng đừng hòng tìm được tấm bản đồ sống trong sa mạc đó.

Nghĩ đến đây, Tao Trư không nhịn được mà cảm ơn người khán giả đã nhắc nhở mình trong phòng livestream: "Vị đại ca lúc nãy, thật sự cảm ơn anh rất nhiều, nếu không có sự chỉ điểm của anh, tôi muốn tìm được An Lợi Mãn chắc phải mất một thời gian dài nữa, tôi xin chân thành cảm ơn anh một lần nữa, hy vọng tiếp theo anh sẽ cho tôi thêm nhiều lời nhắc nhở, làm ơn!" Thấy Tao Trư cảm ơn người khán giả đã nhắc nhở mình trong phòng livestream, những khán giả khác lập tức không bình tĩnh được nữa. 【Vãi~ Tao Trư anh thiên vị quá, lúc nãy chúng tôi cũng nhắc nhở anh mà, sao anh chỉ cảm ơn người đó, không cảm ơn chúng tôi?】 【Đúng đúng, hơn nữa, người vừa nhắc nhở anh hình như là ID nữ, anh gọi người ta là đại ca, như vậy có hợp lý không?】 【Lầu trên đừng đùa nữa, ID có thể làm giả mà, ngày xưa tôi chơi game online cũng thích dùng ID nữ, dù sao đồ cho nhân vật nữ cũng rẻ hơn, mà nếu gặp mấy ông chú độc thân, tôi còn có thể giả giọng nũng nịu vài câu, biết đâu còn lừa được không ít đồ!】 【Mẹ kiếp~ ngày xưa tao cũng gặp phải loại lừa đảo chơi nick nữ này, biết đâu người đó chính là mày, tao phải giết mày...】 【Tôi nói này các người có đi lạc đề quá không, bây giờ đang thảo luận vấn đề Tao Trư thiên vị, chứ không phải thảo luận ai chơi nick nữ.】 【Nói thì nói vậy không sai, nhưng những đề nghị và cách làm trước đây của chúng ta, Tao Trư dùng xong là chết thẳng cẳng luôn mà?】 【Đúng vậy, tự hỏi lòng mình xem, với những đề nghị không đáng tin như vậy, chẳng lẽ anh ta cũng phải cảm ơn chúng ta sao?

Có phải hơi quá đáng không?】 【Đợi đã... tại sao khán giả kia lại

rõ ràng về nội dung cốt truyện của game như vậy, và nghe cái giọng điệu ra lệnh cho Tao Trư lúc nãy, có vẻ rất chắc chắn An Lợi Mãn đang ở đồn công an địa phương, các người nói xem... trong tay người đó có khi nào có hướng dẫn game không?】【Cũng không phải là không có khả năng này...】【Có khi là chính tác giả xem không nổi nữa, trực tiếp đưa ra gợi ý cho anh Phiêu của chúng ta đấy!】【...】 "Tác giả game đang ở trong phòng livestream của chúng ta à?".

"Không thể nào?".

"Nếu ông ta thật sự ở trong phòng livestream của mình, lại còn chỉ điểm cho mình, thế chẳng phải mình cất cánh luôn sao?".

"Khoan đã…".

"Tuy mình là người chơi có tiến độ nhanh nhất, nhưng ông ta cũng đâu có lý do gì để chỉ điểm cho mình chứ…".

Thấy có người nói rằng người bạn trên mạng vừa chỉ điểm cho mình rất có thể chính là tác giả của tựa game đạo mộ này, Sao Trư cũng có cảm giác được yêu thương mà lo sợ.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ tác giả của game này lại có mặt trong phòng livestream của mình!

Tuy nhiên, với tư cách là một streamer kỹ thuật hàng đầu, Sao Trư cũng không ngốc!

Hắn không thể chỉ dựa vào lời nói phiến diện của dân mạng mà tin rằng tác giả game vừa thật sự chỉ điểm cho mình.

Bởi lẽ, bất kỳ ai làm ra một trò chơi đều hy vọng thấy game của mình vừa hợp lý, lại vừa có thể làm khó tất cả người chơi.

Điều này giống như câu chuyện về mâu và thuẫn.

Những người chơi như hắn giống như ngọn mâu, còn tác giả làm

game là chiếc khiên.

Mâu luôn cố gắng đâm thủng khiên!

Nhưng liệu khiên có đi giúp mâu đâm thủng chính mình không?

Chắc chắn là không!!!

Có lẽ người chơi vừa chỉ điểm cho mình chỉ là đột nhiên nghĩ ra điểm đó.

Hoặc cũng có thể đối phương là mèo mù vớ phải cá rán, tình cờ đoán đúng.

Chuyện này cũng không phải là không có khả năng.

"Khoan đã…".

Đúng lúc này, Sao Trư đột nhiên nghĩ ra một chuyện.

Người bạn trên mạng vừa nhắc nhở mình là một tài khoản nữ!

Nếu tác giả game đó thật sự là phụ nữ, vậy thì đối phương có lẽ thật sự có khả năng vào phòng livestream của mình để chỉ điểm!

Dù sao thì mình cũng đẹp trai thế này, nói là ngọc thụ lâm phong cũng không quá đáng.

Có khi đối phương thấy nể mặt giá trị nhan sắc của mình nên mới đến chỉ điểm cũng nên?...

Cùng lúc đó, ngay khi Sao Trư đang suy nghĩ viển vông, trong căn phòng trọ của Tô Mị.

Tô Mị cũng kinh ngạc nhìn Trương Mục.

Chương 224

Cô có chút không dám tin nói: "Vậy mà lại bị anh nói đúng, An Lợi Mãn đó thật sự đang ở đồn công an địa phương…".

Trương Mục bưng ly cà phê Tô Mị vừa pha cho mình lên uống một ngụm, sau đó cười nói: "Chuyện này không phải rất bình thường sao?

Tôi đã nói tôi là tác giả của game này, biết An Lợi Mãn ở đâu thì có gì là lạ đâu?".

"…" Tô Mị vẫn có chút không dám tin.

Thật ra ngay từ đầu khi biết đến Trương Mục, cô đã cảm thấy anh chàng này chắc chắn không phải là tác giả của tựa game đạo mộ đó.

Bởi vì kiến thức lịch sử và khảo cổ học liên quan trong game này hoàn toàn không giống những gì một người trẻ tuổi có thể biết được.

Trong ấn tượng của cô, cô luôn cho rằng tác giả của tựa game đạo mộ đó ít nhất cũng phải là một người đàn ông trung niên bốn, năm mươi tuổi.

Hoặc là một ông lão ngoài sáu mươi đứng sau lên kế hoạch, bày mưu tính kế.

Mà Trương Mục trước mắt đây!

Chỉ riêng về tuổi tác đã bị cô trực tiếp phủ định!

Hơn nữa!

Tác giả của game đó còn đăng một bảng xếp hạng điểm số trên trang web của mình.

Chỉ cần có người chơi vượt qua một cốt truyện, và nhận được

điểm số tương ứng, là có thể nhận được phần thưởng ít nhất 5 triệu.

Cho dù danh sách nhận thưởng điểm số chỉ có 10 người, thì đây cũng là một khoản tiền thưởng ít nhất 50 triệu.

Một thanh niên mới hơn 20 tuổi, lại còn sống trong một căn phòng trọ thế này.

Làm sao cậu ta có thể có nhiều tiền như vậy chứ?

Nếu cậu ta thật sự có nhiều tiền như vậy, chẳng phải đã sớm sở hữu biệt thự của riêng mình rồi sao?

Làm sao có thể còn phải sống tạm bợ ở đây? …….

"Chỉ biết một An Lợi Mãn thì cũng chẳng nói lên được điều gì!".

"Cậu có lẽ biết cốt truyện của game đạo mộ này, nhưng chưa chắc đã là người thực sự tạo ra nó".

"Bởi vì theo điều tra của chúng tôi, hiện tại trên người cậu hoàn toàn không có đủ vốn để duy trì một trang web".

"Càng không thể thiết lập một bảng xếp hạng điểm số với quỹ thưởng hàng chục triệu trên trang web!".

"Nếu tôi không đoán sai…".

"Cậu hẳn chỉ là người tham gia chế tác game này, chứ không phải tác giả thực sự đứng sau, đúng không?".

Tô Mị nhìn chằm chằm vào Trương Mục, lời nói đầy vẻ chất vấn.

Cô có thể trở thành giám đốc quan hệ công chúng của công ty Xí Nga ở tuổi ba mươi, và còn là một trong những giám đốc điều hành, không chỉ dựa vào vẻ ngoài xinh đẹp và vóc dáng nóng bỏng đó.

Thực tế, đầu óc cô còn linh hoạt hơn bất kỳ ai.

Thật ra, ban đầu khi Mã lão tổng bảo cô đến điều tra Trương Mục,

cô đã lờ mờ đoán được rằng Trương Mục này dù có biết một vài nội tình về game, cũng không thể nào là tác giả thực sự.

Cùng lắm chỉ là một người tham gia mà thôi.

Còn về việc tại sao đối phương lại nói cho Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội về công lược, có lẽ là muốn tán tỉnh hai nữ streamer đó, kết quả lại tình cờ bị người ta chụp được.

Chương 225

"…" Thấy Tô Mị tỏ vẻ chất vấn mình như vậy, Trương Mục cũng rất cạn lời.

Cái cô này bị bệnh à?

Tôi đã nói cho các người biết thân phận tác giả game của mình rồi, hơn nữa vừa rồi cũng là các người tự đến điều tra tôi trước.

Bây giờ tôi tự mình thừa nhận, các người ngược lại còn nghi ngờ tôi?

Cái quái gì thế này?

Sự tin tưởng lẫn nhau giữa người với người, chẳng lẽ bây giờ đã trở nên hời hợt đến vậy sao?

"Nếu cô không tin tôi, thì tôi cũng hết cách, cáo từ…".

Trương Mục uống một hơi hết ly cà phê Tô Mị pha cho mình, rồi đứng dậy định rời đi.

Nhưng lúc này, Tô Mị lại gọi anh lại.

"Cậu em Trương Mục, đừng đi vội, chúng ta còn nhiều chuyện để nói mà?".

Khi gọi anh lại, giọng của người phụ nữ này lại trở nên dịu dàng hơn nhiều.

Giọng điệu cũng tràn đầy một cảm giác quyến rũ, nghe rất mềm mại, giống như bị một luồng điện chạy qua khắp cơ thể, vô cùng dễ chịu.

Nhưng đáng tiếc, Trương Mục lúc này đã biết chiêu trò của người phụ nữ này sâu đến mức nào, không dám tiếp tục ở lại đây nữa.

Anh không chút do dự lao ra khỏi cửa, rồi đi thẳng về phòng mình.

Tô Mị thấy vậy cũng không đuổi theo.

Chơi trò lạt mềm buộc chặt chính là chiến thuật tâm lý, mình phải nắm quyền chủ động.

Nếu bây giờ mình đuổi theo, mình sẽ trở nên bị động.

Hơn nữa, đối phương hiện tại vẫn là một thanh niên mới hơn 20 tuổi, ở độ tuổi huyết khí phương cương.

Nếu mình đuổi vào phòng đối phương, lỡ như đối phương nhất thời không kiềm chế được, có khi thật sự sẽ bị cậu ta được nước lấn tới.

Mặc dù mình luôn là tâm điểm trong các buổi giao tế, thường xuyên trò chuyện vui vẻ với các ông lớn trong giới kinh doanh, nhưng vẫn luôn giữ mình trong sạch, ngay cả bạn trai thực sự cũng chưa từng có.

Nếu lần này thật sự mất đời con gái trong căn phòng trọ này, chẳng phải là lỗ to sao?

"Nhưng mà nói đi nói lại, Trương Mục này trông đẹp trai thật…".

"Nếu mình thật sự bị cậu ta chiếm được trong căn phòng trọ này, cũng khá lãng mạn đấy chứ!".

"Coi như là hoàn thành giấc mơ thời thiếu nữ mà mình đã bỏ lỡ đi…".

Nhìn cánh cửa phòng Trương Mục, trong lòng Tô Mị bỗng nảy ra suy nghĩ đó, khuôn mặt xinh đẹp của cô lập tức ửng hồng. …….

"Phù~".

"Bình tĩnh, bình tĩnh~".

“Mình đến đây để điều tra Trương Mục này”.

“Không thể sa vào được”.

“Mình cũng đã lớn tuổi rồi, sao còn mơ mộng thế này chứ?”.

Chương 226

Tô Mị vỗ nhẹ lên má mình đang hơi nóng lên, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Tiếp đó, cô lập tức gọi điện cho Mã lão tổng, rồi báo cáo lại toàn bộ nội dung cuộc trò chuyện vừa rồi với Trương Mục!

Đương nhiên, trong đó cũng bao gồm yêu cầu của Trương Mục muốn gặp trực tiếp Mã lão tổng.

Mặc dù cô khẳng định Trương Mục không phải là tác giả đứng sau của tựa game đó, chỉ là một người tham gia, nhưng dù chỉ là người tham gia, thân phận này cũng đã đủ sức nặng.

Bởi lẽ người tham gia sản xuất game và tác giả game về cơ bản đều có liên hệ trực tiếp.

Cho dù đối phương không phải là tác giả thực sự, cũng tuyệt đối có cách liên lạc với tác giả.

Bây giờ chỉ xem Mã lão tổng có muốn gặp cậu ta hay không.

Nếu Mã lão tổng đồng ý gặp, có lẽ Trương Mục đó thật sự sẽ nói ra tác giả đứng sau.

Dù sao thì việc đối phương vừa rồi có thể nói ra ý muốn gặp Mã lão tổng để thương lượng, hẳn không phải chỉ để nói cho sướng miệng.

Sau khi Tô Mị báo cáo thông tin mình có được và tình hình phân tích của mình cho Mã lão tổng, bên Mã lão tổng cũng nhanh chóng đưa ra câu trả lời.

Ông ta đồng ý gặp Trương Mục một lần.

Nhưng với điều kiện, Trương Mục phải đích thân đến trụ sở chính của công ty Xí Nga để tìm ông ta.

Đến lúc đó, ông ta có thể đưa ra một cái giá khiến Trương Mục hài lòng, mua lại toàn bộ bản quyền của tựa game đạo mộ đó.

Câu trả lời này của Mã lão tổng hoàn toàn nằm trong dự liệu của Tô Mị.

Tuy nhiên, Tô Mị không lập tức đi tìm Trương Mục.

Cô cảm thấy thái độ vừa rồi của đối phương quá kiêu ngạo.

Nếu mình đi tìm đối phương vào lúc này, thằng nhóc đó chắc chắn sẽ nghĩ rằng công ty Xí Nga của họ đã mềm lòng.

Cứ để cậu ta chờ một đêm đã.

Đợi sự kiêu ngạo của cậu ta giảm bớt, mình đi tìm cũng không muộn.

Dù sao thì quyền chủ động phải nằm trong tay mình.

Đây mới là mấu chốt của đàm phán!...

Cùng lúc đó, trong game.

Đoàn người của Sao Trư cũng đã theo Vương Bách Vạn đến một sân nhỏ bên trong đồn công an địa phương.

Theo lời Vương Bách Vạn, An Lợi Mãn này bị họ giam ở đây, và đã giam được mấy ngày rồi.

Ngay cả lạc đà của ông ta cũng ở đây.

“Nói thật với mọi người, An Lợi Mãn này là người nổi tiếng ở chỗ chúng tôi”.

“Nhưng ông ta không phải người bản địa”.

“Ông ta đến đây để hỗ trợ biên giới khi còn trẻ!”.

“Có một lần gặp bão cát trong sa mạc, chính con lạc đà đã cứu mạng ông ta”.

“Từ đó về sau, con lạc đà đó chính là mạng sống của ông ta, ông ta nuôi lạc đà cho đến tận bây giờ”.

“Mọi người đừng coi thường, lạc đà mà gã đó nuôi ra quả thật tốt hơn của người khác”.

Chương 227

"Vì vậy, những du khách từ nơi khác đến đây chơi đều thích thuê lạc đà của ông ta, hoặc trực tiếp mời ông ta làm người dẫn đường vào sa mạc".

"Nhưng tôi vẫn nói câu cũ, mùa này các người tìm ông ta cũng vô ích".

Trên đường đi tìm An Lợi Mãn, Vương Bách Vạn còn nhiệt tình giới thiệu sơ qua tình hình cơ bản của An Lợi Mãn cho nhóm Sao Trư.

Sao Trư âm thầm ghi nhớ những lời này.

Theo phỏng đoán của hắn, những NPC này chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ nói với người chơi những điều này.

Nếu đối phương đã nói, vậy chắc chắn là có ích cho cốt truyện! .....

Khi đi qua một con hẻm nhỏ trong sân, Sao Trư đột nhiên ngửi thấy một mùi hôi thối.

Sao trong sân của đồn công an lại hôi thế này?

Sao Trư nhón chân nhìn vào chuồng rào bên cạnh, không ngờ lại thấy mấy con lạc đà cao lớn bên trong.

Những con lạc đà đó trông có tinh thần hơn nhiều so với những con hắn cưỡi trong mấy lần vào sa mạc trước đây, và hình như cũng cao lớn hơn một chút.

Xem ra những con lạc đà này hẳn là do An Lợi Mãn đó nuôi.

Phải công nhận, cưỡi những con lạc đà này vào sa mạc, cảm giác an toàn có vẻ thật sự nhiều hơn một chút so với cưỡi những con khác.

Bởi vì ngay cả kẻ ngốc cũng biết, con lạc đà gầy còn hơn con ngựa béo.

Năng lực của lạc đà có liên quan mật thiết đến vóc dáng của nó.

Lạc đà càng to lớn thì tốc độ đi trong sa mạc và sức bền của nó cũng sẽ tốt hơn.

"Cục trưởng Vương, những con lạc đà này là do An Lợi Mãn đó nuôi sao?".

"Lạc đà to thật đấy!".

"Đúng vậy, tôi cũng là lần đầu tiên thấy lạc đà to như vậy, màu lông của nó cũng đẹp nữa".

Ba người Diệp Nhất Tâm lúc này cũng nhìn thấy những con lạc đà được nuôi trong chuồng rào bên cạnh.

Vì là lần đầu tiên nhìn thấy loại lạc đà lớn này, họ cũng không kìm được mà kinh ngạc thốt lên.

Giáo sư Trần thấy vậy, trong lòng càng thêm tự tin: "Xem ra quyết định lần này của chúng ta đến tìm An Lợi Mãn là đúng, có những con lạc đà tốt này, sự an toàn của chúng ta trong sa mạc sẽ được đảm bảo hơn".

Hách Kiến Quốc đứng bên cạnh cũng lập tức nói theo: "Không hổ là bản đồ sống trong sa mạc, bản lĩnh thật phi thường".

Nghe hai vị chuyên gia từ kinh thành đến khen ngợi người dân trong trấn mình, Vương Bách Vạn cũng lập tức cười lên: "Nói thật với mọi người, An Lợi Mãn này không chỉ nuôi lạc đà giỏi, mà đầu óc cũng rất linh hoạt".

"Bây giờ không phải đang cải cách mở cửa sao, rất nhiều người nước ngoài thích đến chỗ chúng tôi du lịch".

“An Lợi Mãn này liền nghĩ ra một cách kiếm tiền hay!”.

“Ông ta tự thành lập một đoàn du lịch lạc đà, thường xuyên dẫn những người nước ngoài đến du lịch sa mạc, làm hướng dẫn viên cho họ”.

“Những người nước ngoài đó đều khá hào phóng, ngoài tiền công hướng dẫn viên cố định, còn cho rất nhiều tiền boa”.

“Sau này những người nuôi lạc đà khác ở đây cũng học theo ông ta”.

“Phải công nhận, mọi người nhờ vậy mà kiếm được không ít tiền, rất nhiều người nhờ vào cách làm hướng dẫn viên của An Lợi Mãn mà trở nên giàu có”.

“Tuy nói cách làm hướng dẫn viên của họ không có giấy phép kinh doanh chuyên nghiệp!”.

Chương 228

"Nhưng dù sao cũng là nơi nhỏ bé mà, khó khăn lắm mới thấy mọi người đều có thể kiếm tiền, chúng tôi cũng không quản chuyện này".

Nói đến đây, Vương Bách Vạn đột nhiên thở dài một hơi.

Sao Trư cũng nghe ra có vấn đề.

Xem ra cách làm hướng dẫn viên của An Lợi Mãn này, hẳn là đã xảy ra chuyện.

Quả nhiên.

Vương Bách Vạn sau khi thở dài lại tiếp tục nói: "Mới đây thôi, An Lợi Mãn đó bất chấp sự nguy hiểm của mùa gió, lại dẫn một đám người nước ngoài vào sa mạc, kết quả mấy ngày sau, một mình ông ta trở về".

"Lạc đà một con không thiếu, chỉ có những người nước ngoài đó là biến mất".

"Thế thì chuyện này chính quyền chúng tôi phải quản rồi…".

"Nhưng lão già đó hỏi gì cũng không biết, thế là chúng tôi bắt giữ cả người lẫn lạc đà lại". ……. 【Vãi~ Sao An Lợi Mãn này nghe có vẻ không đáng tin vậy?】 【Mẹ nó, đây chẳng phải là kẻ giết người cướp của sao?】 【Dẫn người ta vào sa mạc, rồi một mình quay về, chuyện này làm quá tuyệt tình rồi!】 【Giờ tôi như đã thấy được cảnh Sao Trư đi theo An Lợi Mãn vào sa mạc, sau đó An Lợi Mãn đột ngột biến mất giữa đường!】 【Trùng hợp quá, tôi cũng thấy cảnh đó rồi…】 【Chả trách gã đó bị bắt vào đồn, xem ra thật sự có vấn đề!】 【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, mọi người có nghe Vương Bách Vạn nói không, An Lợi Mãn này hình như chỉ hại người nước ngoài,

chứ không ra tay với đồng bào của mình!】【Đúng rồi, nói vậy là ông ta còn chọn người để hại à?】【Thế này có được tính là yêu nước không?】【Yêu nước hay không, phải đi hỏi đạo diễn Ngô ấy.】【Mấy thằng ngu này, những năm 80 nước Hạ nghèo rớt mồng tơi, người nước Hạ lúc đó làm gì có tiền rảnh rỗi đi du lịch sa mạc vùng biên giới này, đi toàn là người nước ngoài, An Lợi Mãn đó dù có muốn hại đồng bào của mình, hình như cũng không có cơ hội?】【Hít~ Hình như đúng là lý lẽ này…】【Trâu bò!】【……】…… Nghe lời của Vương Bách Vạn, dân mạng cũng đều có chút nghi ngờ về nhân phẩm của An Lợi Mãn đó.

Gã này nhận tiền làm hướng dẫn viên cho người ta, kết quả lại bỏ mặc người ta trong sa mạc, một mình chạy về.

Chuyện này, dù nhìn từ góc độ nào, có vẻ cũng không thoát khỏi liên quan đến giết người cướp của?

Nếu Sao Trư đi theo một người như vậy vào sa mạc, liệu có thật sự tránh được trận bão cát đen đó không?

Đừng để đến lúc bão cát đen chưa tránh được, mình đã bị An Lợi Mãn đó hại chết trước rồi!

Nếu thật sự như vậy, thì đúng là lỗ nặng!...

"Lão Hồ, An Lợi Mãn này sao nghe có vẻ mờ ám thế?

Gã này rốt cuộc có đáng tin không?".

Vương Khải Toàn lúc này cũng ghé sát vào Sao Trư, nhỏ giọng hỏi một câu.

Sao Trư suy nghĩ một lát rồi nói: "Dù sao đi nữa, cứ gặp mặt ông ta trước rồi tính".

Vương Khải Toàn chớp chớp mắt, do dự nói: "Cậu nói cũng đúng, dù thế nào cũng phải gặp người trước đã".

Lúc này, nghe thấy hai người nói chuyện, Dương Tuyết Lệ đột nhiên lên tiếng: "Tôi đoán tám phần là họ không thỏa thuận được giá cả trong sa mạc, hoặc là An Lợi Mãn đó sau khi dẫn đám người nước ngoài vào sa mạc thì bắt đầu hét giá, người ta không đồng ý, thế là ông ta một mình chạy về trước".

Lời này vừa nói ra, những người trong đội khảo cổ cũng đều âm thầm gật đầu.

Phân tích này của Dương Tuyết Lệ nghe có vẻ rất hợp lý.

Diệp Nhất Tâm tò mò nói: "Chị Dương, vậy nếu An Lợi Mãn này thật sự xấu như chị nói, chúng ta có nên mời ông ta làm hướng dẫn viên không?".

Dương Tuyết Lệ không do dự, nói thẳng: "Chỉ cần ông ta có bản lĩnh đó, tôi dám dùng ông ta, tiền bạc không thành vấn đề, tôi chỉ cần ông ta có thể dẫn chúng tôi tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành là được".

Giáo sư Trần nói: "Có cuốn sổ tay đó, tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành hẳn không phải vấn đề, tôi chỉ lo đường đi quá xa, vật tư chúng ta mang theo sẽ không đủ dùng".

Nói đến chuyện vật tư, Vương Bách Vạn lại cười nói: "Giáo sư Trần, chuyện này ông cứ yên tâm, An Lợi Mãn đó biết nơi nào trong sa mạc có thể bổ sung nguồn nước, các người dẫn ông ta cùng vào sa mạc, chỉ cần mang đủ lương khô là được, vấn đề nước uống ông ta sẽ giúp các người giải quyết!". …….

"Thật sao?

Vậy thì tốt quá…".

Chương 229

Nghe nói An Lợi Mãn đó còn biết tìm nguồn nước trong sa mạc, giáo sư Trần cũng bị kinh ngạc một phen.

Thật ra không chỉ có giáo sư Trần.

Vào lúc này, những người khác trong đội khảo cổ, bao gồm cả Sao Trư!, cũng đều bị kỹ năng này của An Lợi Mãn làm cho kinh ngạc.

Có thể tìm được nguồn nước trong sa mạc, bản lĩnh này không hề nhỏ chút nào!

Phải biết rằng, trong sa mạc, tài nguyên bổ sung quan trọng nhất chính là nước ngọt.

Con người có thể nhịn ăn mấy ngày trong sa mạc!

Nhưng nếu một ngày không uống nước, sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Nếu có người có thể tìm được nguồn nước trong sa mạc, thì chẳng khác nào có được sự bảo đảm an toàn ngay trong sa mạc.

Chả trách An Lợi Mãn có thể được người dân địa phương gọi là bản đồ sống trong sa mạc.

Hóa ra ngoài việc nuôi lạc đà giỏi, ông ta còn có bản lĩnh như vậy! 【Vãi~ An Lợi Mãn này vậy mà còn có thể tìm được nguồn nước trong sa mạc, người này trâu bò thật!】 【Đúng vậy, chỉ riêng kỹ năng tìm nước trong sa mạc này thôi, ông ta đã có thể đi ngang trong sa mạc rồi!】 【Nói vậy, lần này Sao Trư thật sự vớ được báu vật rồi?】 【Chưa chắc, bản lĩnh của một người dù lớn đến đâu, cũng phải xem nhân phẩm nữa, An Lợi Mãn đó nhân phẩm không tốt, dù bản lĩnh lớn đến đâu cũng vô dụng!】 【Không sai, điều này giống như những tội

phạm có chỉ số IQ cao, người càng thông minh, khi phạm tội càng táng tận lương tâm!】【Đúng đúng đúng~ Tôi cũng nghĩ vậy, nếu nhân phẩm của An Lợi Mãn này không được, tốt nhất là không nên dính vào, kẻo đến lúc chết thế nào cũng không biết!】【Tôi nói này, các người có phải quá nhạy cảm không?

Người còn chưa gặp, các người đã chắc chắn nhân phẩm của An Lợi Mãn không tốt rồi sao?】【Đúng thế, phàm việc gì cũng phải có bằng chứng, lỡ như An Lợi Mãn bỏ người trong sa mạc là có nỗi khổ riêng thì sao?】【Không sai, tôi cũng thấy nên hỏi rõ ràng trực tiếp thì hơn, kẻo đến lúc lại oan cho người tốt.】【……】…… Đối với bản lĩnh tìm nước trong sa mạc của An Lợi Mãn, dân mạng cũng đều tỏ ra kinh ngạc.

Tuy nhiên họ vẫn cho rằng, nếu nhân phẩm của An Lợi Mãn này không tốt, Sao Trư tốt nhất không nên thuê ông ta.

Kẻo đến lúc bị đối phương bán đi, còn phải đếm tiền giúp đối phương nữa?

Nhưng cũng có một số dân mạng cho rằng, những gì họ biết về An Lợi Mãn bây giờ đều là thông tin nghe đồn, thật giả khó phân.

Tốt nhất là đợi gặp được An Lợi Mãn rồi hỏi cho rõ.

Lỡ như An Lợi Mãn cũng có nỗi khổ riêng thì sao?

Vậy chẳng phải họ đã oan cho một người tốt sao?...

Trong lúc nói chuyện, đoàn người của Sao Trư đã theo Vương Bách Vạn đến trước một căn nhà nhỏ.

"An Lợi Mãn mà các người cần tìm đang ở trong này".

Vương Bách Vạn chỉ vào căn nhà nhỏ nói: "Nếu lần này ông ta thật sự có thể giúp được các người, tôi có thể phá lệ thả ông ta đi!".

“Dù sao cũng là vì quốc gia cống hiến mà, nếu ông ta có thể lập công chuộc tội, đó cũng là phúc phận của ông ta”.

“Nhưng tôi vẫn nói câu cũ, vào sa mạc mùa gió rất nguy hiểm, hy vọng các người có thể suy nghĩ kỹ trước khi hành động”.

Vương Bách Vạn nói những lời này rất thành khẩn.

Sao Trư cũng nghe ra được, ông ta thật lòng lo lắng cho sự an toàn của đội khảo cổ!

Nhưng giáo sư Trần lại cười nói: “Cục trưởng Vương ông cứ yên tâm, sau khi vào sa mạc chúng tôi nhất định sẽ cẩn thận!”.

“Được, nếu các người đã quyết tâm đi, vậy tôi cũng không nói gì nữa, tôi mở cửa cho các người đây”.

Thấy giáo sư Trần và mọi người vẫn không chịu nghe lời khuyên của mình, Vương Bách Vạn cuối cùng cũng từ bỏ.

Ông ta lắc đầu thở dài, sau đó lấy chìa khóa trong túi ra, mở cửa cho căn nhà nhỏ trước mắt. …….

“An Lợi Mãn, có người đến này~”.

Chương 230

Sau khi mở cửa, Vương Bách Vạn đi vào trước.

Mấy người Sao Trư theo sát phía sau.

Căn nhà nhỏ này diện tích không lớn, chỉ khoảng mười mấy mét vuông.

Bên trong chỉ có một chiếc bàn gỗ nhỏ và một chiếc giường gỗ đơn sơ.

Trông giống như một phòng biệt giam, hoặc là phòng tạm giữ.

Lúc này, trên chiếc giường gỗ đơn sơ đó đang có một người ngồi.

Đây là một ông lão mặc áo dài vải thô, đội mũ tròn.

Cách ăn mặc của ông ta trông rất giống người dân tộc thiểu số.

Khi đoàn người của Sao Trư bước vào, đối phương đang nhắm mắt, hai tay khoanh trước ngực, cúi người, đồng thời miệng không ngừng lẩm bẩm điều gì đó.

Cảm giác như đang tụng kinh, hoặc là cầu nguyện.

Gã này lúc này dường như đã chìm đắm trong trạng thái đó.

Vương Bách Vạn gọi ông ta mấy tiếng trước mặt, ông ta cũng không hề có phản ứng.

Sao Trư nhân cơ hội nhìn qua thông tin thân phận của đối phương, phát hiện người này chính là An Lợi Mãn mà họ đang tìm kiếm.

Lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên nhỏ giọng hỏi: “Lão Hồ, đây là người Duy Ngô Nhĩ à?”.

Sao Trư lắc đầu: “Không biết, nhưng xem ra chắc là dân tộc thiểu

số".

Vương Bách Vạn cười khổ nói: "Dân tộc thiểu số gì chứ, người Hán, ông ta cố ý ăn mặc thành người dân tộc thiểu số, như vậy có thể dễ dàng xin tiền boa của mấy người nước ngoài hơn".

Vương Khải Toàn vừa nghe gã này còn có bản lĩnh lừa tiền này, mắt liền sáng lên: "Hay cho gã, An Lợi Mãn này đúng là lừa bịp gạt gẫm thứ gì cũng giỏi!". 【Nhân tài, An Lợi Mãn này tuyệt đối là nhân tài!】 【Mẹ nó, ban đầu tôi cũng tưởng gã này là dân tộc thiểu số, không ngờ cũng là người Hán!】 【Để lừa tiền boa của mấy người nước ngoài tốt hơn, vậy mà còn ăn mặc thành người dân tộc thiểu số, xem ra đầu óc của gã này thật không phải linh hoạt bình thường!】 【Loại người này thực ra rất đáng sợ.】 【Nói bậy, người ta đây rõ ràng là dựa vào bản lĩnh kiếm cơm, đáng sợ cái quái gì!】 【Ha ha~ Lừa bịp gạt gẫm cũng được coi là bản lĩnh sao?】 【Nhưng mà nói đi nói lại, ăn mặc thành người dân tộc thiểu số, mấy người nước ngoài đó thật sự sẽ cho nhiều tiền boa hơn sao?】 【Chuyện những năm 80 ai mà biết được!】 【Tôi thấy gã này làm vậy là để có thể dễ dàng xóa bỏ nghi ngờ trên người mình sau khi hại người, nên mới cố ý ăn mặc thành người dân tộc thiểu số!】 【Ừm, không phải là không có khả năng này…】 【……】 …… Bình luận liên tục trôi qua.

Dân mạng lúc này đều đang chỉ trỏ bình luận về trang phục của An Lợi Mãn.

Đương nhiên, sau khi gặp được An Lợi Mãn này, Sao Trư bây giờ cũng đã có chút dao động với quyết định trước đó của mình.

Gã này vì lừa tiền, đúng là không từ thủ đoạn, dùng đủ mọi cách!

Một người như vậy, liệu có thật sự thể dẫn mình vượt qua cơn bão cát đen đó không?

"An Lợi Mãn, ông đừng bái nữa…".

“Ông tin vị thần nào, tôi còn không biết sao?”.

“Mau tỉnh lại đi, bây giờ cho ông một cơ hội cống hiến cho đất nước…”.

“Lần này nếu ông lập công, không những có thể lấy công chuộc tội, mà ánh mắt người khác nhìn ông cũng sẽ khác đi…”.

Vương Bách Vạn lúc này vẫn đang lải nhải trước mặt An Lợi Mãn.

Nhưng An Lợi Mãn đó dường như không thèm để ý đến ông ta.

Mặc cho đối phương nói gì trước mặt mình, ông ta vẫn không thèm đếm xỉa.

Ông ta cứ thế chuyên tâm ngồi trên giường, lặp đi lặp lại mấy động tác cầu nguyện bái lạy của mình!

Điều này khiến Vương Bách Vạn sốt ruột không thôi!

Chương 231

…….

“Được rồi được rồi…”.

“An Lợi Mãn, đây đều là người từ Bắc Kinh đến đấy!”.

“Nếu ông còn không mau kết thúc cái trò này của ông, tôi sẽ không khách khí với ông nữa đâu…”.

Thấy An Lợi Mãn này không nể mặt mình chút nào, Vương Bách Vạn cũng thật sự nổi giận.

Ông ta thậm chí còn giơ tay lên làm ra vẻ muốn đánh An Lợi Mãn.

Nhưng đáng tiếc, dù vậy, An Lợi Mãn vẫn tỏ vẻ không thèm để ý đến ông ta.

Đối với điều này, Vương Bách Vạn cũng rất bất lực.

Là một công chức nhà nước, ông ta không dám thật sự dùng tư hình với An Lợi Mãn.

Vừa rồi giơ tay lên, cũng chỉ là để dọa dẫm đối phương thôi.

Nhưng đáng tiếc, người ta không ăn chiêu này!

“Giáo sư Trần, tình hình bây giờ là như vậy đấy…”.

“Gã này bây giờ là một kẻ cố chấp!”.

“Tôi khuyên không được nữa rồi, các người tự nghĩ cách đi?”.

Vương Bách Vạn thấy mình không khuyên được An Lợi Mãn, cũng lười quản chuyện này.

Ông ta trực tiếp giao nhiệm vụ tiếp theo với An Lợi Mãn cho đội khảo cổ.

Điều này khiến giáo sư Trần và mọi người không biết phải làm sao.

An Lợi Mãn này hôm nay họ cũng là lần đầu tiên gặp.

Vương Bách Vạn ông không phải là người trung gian sao?

Nếu ông không quản nữa, họ biết làm thế nào?

Giáo sư Trần muốn khuyên Vương Bách Vạn giúp mình thêm lần nữa, nhưng Vương Bách Vạn lại lấy cớ trong đồn còn có việc bận, trực tiếp rời khỏi phòng.

"Hay thật, hóa ra Vương Bách Vạn này cũng là một kẻ không đáng tin!".

Vương Khải Toàn cười khổ nói.

Diệp Nhất Tâm có chút lo lắng: "Anh Vương, anh đừng nói mát nữa, chúng ta bây giờ không còn nhiều thời gian, nếu chúng ta không thuyết phục được ông lão An Lợi Mãn này, làm sao vào sa mạc đây?".

Tuy nhiên đối mặt với sự lo lắng của Diệp Nhất Tâm, Vương Khải Toàn lại vỗ ngực nói: "Em gái Diệp cứ yên tâm, không phải còn có Bàn ca anh đây sao?

Chuyện này cứ giao cho anh!".

Nói xong, Vương Khải Toàn liền đi thẳng đến trước mặt An Lợi Mãn.

Sau đó làm ra vẻ lưu manh, nói với An Lợi Mãn: "Này~ lão già, có biết Bàn gia ở Phan Gia Viên ta đây là ai không?".

"Bây giờ chúng tôi mời ông làm người dẫn đường, mời ông dẫn chúng tôi vào sa mạc".

"Nếu ông biết điều một chút, thì đi cùng chúng tôi một chuyến".

“Còn nếu ông muốn rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, thì đừng trách Bàn gia ta đây không khách khí!”.

Chương 232

Vừa nói, Vương Khải Toàn lại trực tiếp giơ nắm đấm ra trước mặt An Lợi Mãn.

"Thấy chưa, nắm đấm to bằng bao cát này!".

"Ta nói cho ngươi biết, ta mà nổi điên lên, chính ta cũng sợ, ngươi tốt nhất nên hợp tác một chút, chỉ có lợi cho ngươi thôi, hiểu chưa…".

Thấy bộ dạng này của Vương Khải Toàn, mọi người cũng lập tức hiểu ra ý đồ của hắn.

Hóa ra gã này định dùng cách này để uy hiếp An Lợi Mãn!

Nhưng mà… cách này thật sự có tác dụng sao?

Mọi người nhìn Vương Khải Toàn đang giơ nắm đấm, rồi lại nhìn An Lợi Mãn vẫn đang nhắm mắt bái lạy.

Rõ ràng, phương pháp này của Vương Khải Toàn không có tác dụng gì với An Lợi Mãn.

Người ta thậm chí còn lười để ý đến hắn!

"Hay cho gã, đây là do ngươi ép ta…".

Vương Khải Toàn cảm thấy mình mất mặt, bèn trực tiếp đưa tay nắm lấy cổ áo của An Lợi Mãn, kéo mạnh ông ta về phía mình.

Ai ngờ cú kéo này quá mạnh, vậy mà lại trực tiếp đập đầu An Lợi Mãn vào góc bàn bên cạnh giường.

Chỉ nghe một tiếng "bốp", An Lợi Mãn vậy mà trực tiếp bị đập đầu chảy máu!

Ngã xuống đất co giật!

Vương Khải Toàn lập tức hoảng hốt: “Lão Hồ, làm sao bây giờ? Tôi không cố ý, tôi chỉ muốn dọa ông ta thôi…”.

Sao Trư: ??? ……. 【Trời đất, ông lão bán hàng An Lợi Mãn này chết thế thôi à?】【Vãi, định làm tôi cười chết à?】【Đúng là không thể động tay động chân với mấy ông già được, không thì đền chết luôn!】【Đây chính là lý do chính mà tôi thấy người già ngã trên đường cũng không dám đỡ.】【Vương Khải Toàn này đúng là xui xẻo!】【Người xui phải là Tao Trư chứ, khó khăn lắm mới tìm được An Lợi Mãn, kết quả người vừa tìm được đã đi tong.】【Xem ra Tao Trư và An Lợi Mãn này bát tự không hợp rồi, nhanh thế đã toi mạng.】【Người chết thì cũng chết rồi, mau đi cướp lạc đà của ông ta đi, mấy con lạc đà trông khỏe mạnh thế kia, biết đâu cưỡi chúng nó vượt qua được bão cát đen thì sao!】【Nằm mơ đi, bão cát đen cấp đó thì đừng nói là lạc đà, có lái xe bọc thép đến cũng vô dụng.】【Nói vậy là lần này Tao Trư lại toang rồi à?】【Còn phải nói sao?】【Tội nghiệp An Lợi Mãn, tội nghiệp Tao Trư!】【...】Thấy An Lợi Mãn bị Vương Khải Toàn ngộ sát, cộng đồng mạng được một trận cười vỡ bụng.

Bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ, An Lợi Mãn mà Tao Trư vất vả tìm kiếm lại nhận cơm hộp nhanh đến thế, mà còn là bị chính đồng đội Vương Khải Toàn vô ý giết chết.

Thật hết nói nổi!!! ... "Đồng chí Tiểu Vương, cậu đang làm cái gì vậy?" Thấy An Lợi Mãn đầu vỡ máu chảy ngã trên đất, toàn thân co giật không ngừng, thậm chí còn sùi bọt mép, giáo sư Trần và mọi người cũng hoảng hốt.

Cục trưởng Vương vừa mới rời khỏi đây, bọn họ đã biến người ta thành ra thế này.

Chuyện quái gì vậy?

Hách Kiến Quốc vội vàng thúc giục Diệp Nhất Tâm: "Tiểu Diệp, mau đi tìm cục trưởng Vương, bảo anh ta gọi bác sĩ tới..." "Vâng..." Diệp Nhất Tâm gật đầu, lập tức chạy ra khỏi phòng.

Không lâu sau, Vương Bách Vạn vừa mới rời đi lại vội vã chạy vào. "Sao lại thế này?" "An Lợi Mãn...

An Lợi Mãn..." Vương Bách Vạn quỳ xuống đất thực hiện các biện pháp sơ cứu cho An Lợi Mãn.

Nhưng đáng tiếc, lúc này An Lợi Mãn đã hoàn toàn tắt thở, ngay cả hô hấp và nhịp tim cũng không còn.

Chuyện này khiến Vương Bách Vạn sợ hãi.

Chương 233

Ông ta quay đầu nhìn giáo sư Trần, nói: "Không xong rồi, người chết rồi..." Ầm!!!

Câu nói của Vương Bách Vạn như sét đánh giữa trời quang, khiến cả nhóm giáo sư Trần đứng hình tại chỗ.

An Lợi Mãn thật sự chết rồi sao?

Chuyện này... vậy thì bọn họ tìm ai để vào sa mạc đây! "Giáo sư Trần, tuy tôi không biết An Lợi Mãn chết như thế nào, nhưng ông ta chết ở đây, tôi hy vọng các vị có thể cho tôi một lời giải thích.

Dù sao đây cũng là mạng người, tôi không thể ngồi yên không quản." Vương Bách Vạn nghiêm túc nhìn giáo sư Trần, ra vẻ muốn truy cứu trách nhiệm.

Mọi người không nói gì, chỉ đổ dồn ánh mắt về phía Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn cũng là người dám làm dám chịu.

Anh ta vội vàng đứng ra, kể lại toàn bộ sự việc mình vô ý giết An Lợi Mãn cho Vương Bách Vạn nghe.

Sau khi nghe xong, Vương Bách Vạn lại hỏi qua giáo sư Trần và những người khác.

Biết được Vương Khải Toàn thật sự chỉ là vô ý giết người, ông ta mới chậm rãi nói: "Cho dù là ngộ sát, cũng phải chịu trách nhiệm pháp lý nhất định.

Đồng chí Vương Khải Toàn, từ bây giờ, cậu không được rời khỏi nơi này.

Chúng tôi phải tiến hành điều tra cậu thêm nữa!" "Cậu cứ chuẩn bị ngồi tù sắt đi..." Nói xong, Vương Bách Vạn gọi mấy nhân viên trực ban từ bên ngoài vào.

Bọn họ trực tiếp tạm giữ Vương Khải Toàn lại. ... "Ai~ xem ra lần này đúng là mất cả chì lẫn chài!" "Vương Khải Toàn này, sao làm việc lại không đáng tin cậy như vậy chứ!" Nhìn Vương Khải Toàn bị Vương Bách Vạn và người của ông ta áp giải đi, Tao Trư cũng cạn lời.

Anh không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Anh vốn đã lên kế hoạch cả rồi.

Đợi tìm được An Lợi Mãn sẽ lập tức lên đường vào sa mạc.

Hơn nữa, năng lực của An Lợi Mãn này còn lợi hại hơn anh tưởng.

Không chỉ nuôi lạc đà giỏi, mà còn có thể tìm được nguồn nước trong sa mạc.

Đây chẳng phải là người dẫn đường mà anh hằng mơ ước sao!

Nhưng ai mà ngờ được, gã này lại không biết điều như vậy, thái độ lại cao ngạo, chẳng thèm để ý đến bọn họ.

Nếu vừa rồi đối phương biết điều một chút thôi, thì đã không xảy ra chuyện này rồi. "Xem ra bây giờ chúng ta chỉ có thể tự mình vào sa mạc thôi." Giáo sư Trần lúc này cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Nhưng với tư cách là một nhà khảo cổ chuyên nghiệp, mục đích chính của ông vẫn là vào sa mạc tìm thành cổ Tinh Tuyệt.

Dù cho An Lợi Mãn đã chết, Vương Khải Toàn bị tạm giữ, cũng không thể lay chuyển quyết tâm vào sa mạc của họ.

Sau khi ổn định lại tâm trạng, mọi người lại tiếp tục bàn bạc

chuyện vào sa mạc.

Nhưng Tao Trư lúc này đã không còn tâm trí nào để bàn bạc với họ nữa.

Anh chỉ muốn kết thúc trải nghiệm game lần này thật nhanh rồi bắt đầu lại.

Chương 234

Bởi vì trong lòng anh rất rõ, không có người dẫn đường chuyên nghiệp như An Lợi Mãn, chỉ dựa vào mấy người bọn họ vào sa mạc, cuối cùng cũng chỉ trở thành vật hy sinh cho bão cát đen mà thôi.

Không lâu sau, dưới sự sắp xếp của giáo sư Trần, đội khảo cổ lại cưỡi lạc đà tiến vào sa mạc.

Có lẽ vì họ đã đến đồn cảnh sát một lần, gặp được An Lợi Mãn, nên lần này lạc đà họ dùng chính là những con mà An Lợi Mãn nuôi.

Điều này khiến Tao Trư không khỏi cảm khái.

An Lợi Mãn đáng thương, sau khi chết, đàn lạc đà vất vả nuôi nấng cũng bị tịch thu.

Nếu dưới suối vàng có biết, không biết ông ta có tức đến mức bật nắp quan tài nhảy ra không.

Nhưng phải công nhận, lạc đà An Lợi Mãn nuôi quả thực rất tốt.

Tao Trư cưỡi trên lưng chúng, tốc độ nhanh hơn nhiều so với mấy lần trước thuê lạc đà ở nơi khác.

Chỉ tiếc là, dù tốc độ của những con lạc đà này có nhanh đến đâu, cũng không nhanh bằng bão cát đen.

Rất nhanh... cả đoàn người lại gặp phải cơn bão cát đen kinh hoàng đó.

Tao Trư bảo mọi người cưỡi lạc đà liều mạng bỏ chạy, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi sự tấn công của bão cát.

Giống như mấy lần trước, tất cả thành viên đội khảo cổ đều bị chôn vùi trong bão cát đen.

Trải nghiệm game lần này của Tao Trư cũng kết thúc trong tiếng chửi bới ầm ĩ của anh.... "Vãi~ thế này còn chơi được không?" "Vừa mới tìm được chút manh mối để qua màn bão cát đen..." "Kết quả người còn chưa chiêu mộ vào đội khảo cổ đã bị tên Vương Khải Toàn kia làm cho toi mạng!" "Tức chết tôi rồi, tức chết tôi rồi...

Oa a a a a~ thận của tôi sắp nổ tung vì tức rồi!" Sau khi thoát game, Tao Trư liền chửi ầm lên trong phòng chơi game của mình.

Anh không cam tâm!!!

Thật sự không cam tâm!!!

Rõ ràng là một nhiệm vụ rất dễ hoàn thành, sao đến tay anh lại xảy ra nhiều sự cố như vậy?

Rốt cuộc là do vận khí của mình quá đen, hay là An Lợi Mãn kia thật sự rất khó chiêu mộ vào đội khảo cổ?

Thật sự điên mất!!! ... "Chồng ơi, anh sao thế..." Nghe thấy tiếng động, Tiểu Linh Mẫn vội vàng chạy từ ngoài vào.

Tao Trư mặt đầy ấm ức nói: "Vợ à, lần này anh thật sự đã cố hết sức rồi, không thể trách anh được!" Tiểu Linh Mẫn chống nạnh nói: "Em biết anh đã cố hết sức, nhưng anh không được nghỉ ngơi, mau quay lại tiếp tục vượt ải đi.

Em tin anh thông minh như vậy, chắc chắn có thể kéo được An Lợi Mãn kia vào đội khảo cổ!" Tao Trư vạch đen đầy đầu, anh xoa xoa bụng nói: "Nhưng bây giờ anh đói lắm, anh chơi cả nửa ngày rồi, còn chưa ăn miếng cơm nào!" Tiểu Linh Mẫn nói: "Còn ăn cơm gì nữa?

Bây giờ nhân lúc những người chơi khác chưa qua được Sông Băng Côn Luân, anh phải tranh thủ thời gian qua màn bão cát đen kia đi, không thì đợi người khác qua được Sông Băng Côn Luân, lợi thế

của anh bây giờ sẽ mất hết!" Nỗi lo của Tiểu Linh Mẫn, Tao Trư đương nhiên cũng rất rõ.

Và lý do anh liều mạng vượt ải vừa rồi cũng là vì điều này.

Nhưng, bây giờ anh thật sự rất đói, đói đến mức đầu óc quay cuồng.

Nếu không ăn chút gì, anh rất lo mình sẽ bị tụt đường huyết khi chơi game.

Phải biết rằng, tụt đường huyết rất đáng sợ. "Được rồi được rồi, em cho anh năm phút, anh mau ăn chút gì rồi tiếp tục vượt ải..." Thấy bộ dạng khổ sở của Tao Trư, Tiểu Linh Mẫn cũng không ép anh nữa.

Chương 235

Cô trực tiếp cho Tao Trư năm phút để ăn. "Năm phút?

Vợ ơi, năm phút anh còn không đủ thời gian úp mì tôm nữa..." Tao Trư hơi cạn lời.

Năm phút thì làm được gì?

Ăn mì gói sống à?

Hay là bánh mì?

Mấy thứ đó sao mà no được?

Tuy nhiên, đối mặt với sự phàn nàn của Tao Trư, Tiểu Linh Mẫn lại xua tay nói: "Trong phòng anh không phải có rất nhiều đồ ăn vặt sao?

Ăn tạm chút là được rồi.

Anh còn 4 phút, em bấm giờ cho anh, anh hãy quý trọng đi." "Vãi~ vợ ơi, em làm thật à?" Thấy Tiểu Linh Mẫn nhìn đồng hồ, Tao Trư liền choáng váng.

Anh vội vàng chạy đến khu đồ ăn vặt đã chuẩn bị từ trước, rồi chọn mấy miếng bánh mì nguyên cám và mấy hộp sữa tươi ăn ngấu nghiến.

Phải nói rằng, khi một người đối mặt với áp lực cực hạn, tiềm năng thường rất lớn!

Dưới sự uy hiếp của Tiểu Linh Mẫn, đống đồ ăn vặt vốn cần mười mấy phút để ăn, Tao Trư chỉ dùng chưa đến năm phút đã giải quyết xong. "Mẹ ơi, suýt nữa thì nghẹn chết mình...

Ợ~~~" Tao Trư uống xong hộp sữa cuối cùng trong tay, rồi ợ một

tiếng thật dài!

Tiểu Linh Mẫn đứng bên cạnh thấy vậy, lập tức thúc giục: "Ăn xong chưa?

Ăn xong rồi thì mau đi chơi game.

Em nói cho anh biết, hôm nay anh mà không qua được màn bão cát đen đó, thì tối đừng hòng đi ngủ!" "Cái gì???" Nghe Tiểu Linh Mẫn nói tối không được ngủ, Tao Trư suýt nữa thì hồn bay phách lạc!

Mẹ kiếp!!!

Mấy ngày nay mình toàn thức thâu đêm.

Cứ tưởng bây giờ tiến độ vượt ải đã dẫn trước người khác, cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành.

Kết quả lại phải thức trắng chơi tiếp.

Có còn để người ta sống không vậy?

Nếu cứ tiếp tục thế này, đừng nói là qua ải, ngày mai mình có tỉnh lại được không còn là một vấn đề!

Vợ ơi!!!

Em không thể tha cho anh được à?

Ngày nào cũng thức trắng, ngày nào cũng thức trắng.

Một tháng không được nghỉ ngơi mấy ngày.

Anh mệt lắm có biết không!!!

Em không thể thông cảm cho anh một chút sao?

Em xem bây giờ anh gầy thành cái dạng gì rồi?

Chương 236

...

Tuy trong lòng không ngừng oán thán, nhưng cơ thể của Tao Trư vẫn rất thành thật.

Dưới ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của Tiểu Linh Mẫn, anh lại lẳng lặng bước lên máy chạy bộ, rồi uể oải đeo kính VR lên! ——Đăng nhập game!

Thấy Tao Trư quay lại phòng livestream, cộng đồng mạng lại lập tức sôi sục. 【Vãi~ dân chơi, cuối cùng anh cũng quay lại rồi!】 【Mẹ ơi, tôi còn tưởng anh lại đi 'trả bài' cho vợ rồi chứ!】 【Lầu trên nói bậy gì thế?

Tổng cộng mới có năm sáu phút, 'trả bài' chắc không nhanh thế đâu nhỉ?】 【Hahaha~ vậy là cậu sai rồi, anh Trư nhà ta 'trả bài' nổi tiếng là nhanh đấy, năm phút anh ấy có thể 'trả' hai lần rồi!】 【Không phải chứ?

Năm phút 'trả bài' hai lần, giữa hiệp không cần nghỉ ngơi à?】 【Cậu có thể đã hiểu lầm ý tôi rồi, năm phút mà tôi nói đã bao gồm cả thời gian nghỉ giữa hiệp.

Theo một cư dân mạng không muốn tiết lộ danh tính, anh Trư nhà ta thường tính thời gian 'trả bài' bằng giây, năm phút thì chắc thời gian nghỉ giữa hiệp đã hơn bốn phút rồi!】 【Vãi~ năm phút mà nghỉ giữa hiệp hết bốn phút, có phải hơi nhanh quá không?】 【Không thì cậu nghĩ một ngày mười lần của anh ấy từ đâu ra?

Cậu phải hiểu một điều, chỉ có tốc độ đủ nhanh, mới có thể chiếm ưu thế về số lượng, đồ ngốc!!!】 【Hít~ ra là 'một ngày mười lần' của Tao Trư là như vậy à, đỉnh thật đỉnh thật!】 【...】 "Mấy gã này,

rốt cuộc đang nói nhảm cái gì vậy?" Thấy bình luận trong phòng livestream toàn nói về chuyện mình 'trả bài', Tao Trư càng thêm cạn lời.

Mẹ nó chứ!!!

Lão tử có 'trả bài' hay không, một lần mất bao lâu, liên quan quái gì đến các ngươi?

Chết tiệt, lứa cư dân mạng này thật khó chiều.

Đúng là chủ đề gì cũng dám nói bừa.

Chửi thì chửi vậy, nhưng khi nhìn thấy hơn 10 triệu người đang xem trực tuyến, Tao Trư vẫn cun cút bắt đầu trải nghiệm game lần này.

Cốt truyện vẫn như cũ.

Anh dẫn đội khảo cổ một lần nữa đến đồn công an địa phương, và thông qua Vương Bách Vạn, tìm được nơi ở của An Lợi Mãn.

Nhưng lần này, Tao Trư trực tiếp chặn Vương Khải Toàn ở ngoài cửa. "Bàn tử, cậu đừng vào nữa, cậu đi xem mấy con lạc đà kia giúp tôi, nếu được, lát nữa chúng ta có thể sẽ phải cưỡi chúng vào sa mạc đấy!" Tao Trư cũng không ngốc, vô duyên vô cớ chặn Vương Khải Toàn ngoài cửa, đối phương chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Vì vậy anh trực tiếp tìm một cái cớ, bảo đối phương đi xem lạc đà mà An Lợi Mãn nuôi.

Như vậy, đối phương sẽ không nghi ngờ!

Quả nhiên.

Vương Khải Toàn vừa nghe lát nữa mình có thể phải cưỡi mấy con lạc đà đó vào sa mạc, liền lập tức đồng ý. "Lão Hồ cậu cứ yên tâm, tôi đi kiểm tra trước giúp cậu, nếu có con nào chưa ăn no, tôi nhất

định sẽ cho chúng nó ăn no căng!" Nói xong, Vương Khải Toàn liền chạy đến chuồng lạc đà. "Phù~ cuối cùng cũng đuổi được cái gã hấp tấp này đi rồi!" Tao Trư không nhịn được thở phào một hơi.

Vương Khải Toàn cái gì cũng tốt, chỉ là quá bốc đồng.

Nhưng may là gã này còn nghe lời mình.

Bây giờ đối phương đi rồi, mình chỉ cần bình tĩnh nói chuyện tử tế với An Lợi Mãn, chắc là có thể giải quyết được lão già này! ...

Một lần nữa quay lại phòng giam.

Vì đã có kinh nghiệm lần trước, Tao Trư không đợi Vương Bách Vạn nói xong đã trực tiếp cắt ngang: "Cục trưởng Vương, ông đừng nói nữa, ông lão này sẽ không để ý đến ông đâu." Vương Bách Vạn dường như cũng biết An Lợi Mãn sẽ không để ý đến mình, nên cũng lười nói nhảm.

Chương 237

Ông ta trực tiếp nhìn Tao Trư nói: "Xem ra vẫn là cậu hiểu gã này, nếu đã vậy, nơi này giao cho các cậu tự giải quyết." Nói xong, Vương Bách Vạn liền vội vã rời đi.

Giáo sư Trần mặt đầy khó hiểu nhìn Tao Trư, hỏi: "Đồng chí Tiểu Hồ, cậu quen An Lợi Mãn này sao?" Tao Trư nhún vai: "Không quen, lần đầu gặp." Giáo sư Trần ngẩn người: "Vậy tại sao cậu lại biết rõ ông ta sẽ không để ý đến chúng ta?" Tao Trư chỉ vào An Lợi Mãn đang nhắm mắt bái lạy, nói: "Giáo sư Trần, ông xem bộ dạng hiện tại của ông ta đi, rõ ràng là đang thành tâm bái Phật.

Tôi từng nghe người già nói, khi một người đang bái Phật, chúng ta không được làm phiền, nếu không sẽ là bất kính với Phật, như vậy sẽ khiến người bái Phật rất phản cảm!" Lời này vừa nói ra, không chỉ giáo sư Trần, mà cả những người khác trong đội khảo cổ cũng đều âm thầm gật đầu.

Bọn họ cũng cảm thấy những lời Tao Trư nói rất có lý.

Diệp Nhất Tâm mặt đầy sùng bái nói: "Không ngờ anh Hồ lại am hiểu cả nghi lễ bái Phật của Phật giáo, thật là lợi hại!" Tao Trư gãi đầu nói: "Thật ra cũng không có gì, vì trước đây nhà tôi cũng có người lớn tuổi thích bái Phật, nên cũng biết sơ sơ về cái này." Câu này Tao Trư không nói bừa.

Trước đây bà nội anh chính là người tin Phật.

Cho nên dưới sự ảnh hưởng lâu dài, anh ít nhiều cũng biết một số lễ nghi của Phật giáo.

Mặc dù cách bái lạy của An Lợi Mãn trước mắt có chút khác biệt so với bà nội anh, nhưng nhìn chung vẫn khá tương đồng!

Vì vậy, anh cảm thấy An Lợi Mãn lúc này chắc là đang bái Phật.

Đây có lẽ cũng là lý do chính mà trước đó Vương Bách Vạn và họ gọi mà đối phương không có bất kỳ phản ứng nào!

Dù sao thì các tín đồ Phật giáo khi lễ Phật, phải thành tâm một trăm phần trăm, không được có bất kỳ sự phân tâm nào.

Lúc này, Hách Kiến Quốc đột nhiên lên tiếng: "Đồng chí Tiểu Hồ, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?" Tao Trư suy nghĩ một lát, rồi thốt ra một chữ: "Đợi!" "Đợi?" Nghe vậy, những người trong đội khảo cổ đều ngẩn ra.

Bọn họ bây giờ đang chạy đua với thời gian.

Phải đợi đến bao giờ?

Dương Tuyết Lệ có chút lo lắng hỏi: "Anh Hồ, vậy anh nghĩ chúng ta nên đợi bao lâu?" Tao Trư liếc nhìn An Lợi Mãn một cái, rồi nói: "Đương nhiên là đợi ông ta bái xong." Dương Tuyết Lệ lại hỏi: "Vậy anh có biết ông ta phải bái bao lâu không?" Tao Trư suy nghĩ rồi nói: "Cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm, nhưng chắc là nhanh thôi." Nghe Tao Trư nói thời gian chờ đợi sẽ không quá lâu, Dương Tuyết Lệ cũng không hỏi thêm nữa.

Nếu thời gian không lâu, vậy họ đợi một chút cũng không có vấn đề gì.

Tuy nhiên Tao Trư không biết, An Lợi Mãn căn bản không phải đang bái Phật.

Ông ta cố tình tỏ ra thần bí như vậy, chính là không muốn để ý đến bọn họ.

Bởi vì ông ta cảm thấy, nhóm người của Tao Trư rất có khả năng là bạn của mấy tên người nước ngoài mà ông ta đã cắt đuôi trước đó.

Bây giờ là đến tìm ông ta để hỏi tội! ... 【Vãi~ Anh Trư không hổ là anh Trư, ngay cả nghi lễ bái Phật của Phật giáo cũng biết.】 【Đúng vậy, đỉnh quá...】 【Theo lời Tao Trư, vậy An Lợi Mãn này hiện tại là đang bái lạy tín ngưỡng của mình?】 【Cậu nói thừa à?

Nhìn bộ dạng nhắm mắt quỳ lạy của ông ta bây giờ đi, thành tâm biết bao!】 【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nghi lễ bái Phật của Phật giáo thật sự chỉ cần một chút thời gian thôi sao?】 【Đúng vậy, tôi nghe nói nghi lễ bái Phật là nghi thức rườm rà nhất trong tất cả các tôn giáo, có khi còn phải bái liên tục mấy tiếng đồng hồ đấy!】 【Gì mà mấy tiếng, là cả một đêm được không?】 【Vãi~ nếu thật sự là vậy, chẳng phải lần này nhóm Tao Trư phải đợi công cốc à?】 【Đừng đùa, bái Phật là chú trọng hình thức, hơn nữa còn phải hoàn thành trong chùa, trường hợp như An Lợi Mãn này, chắc chỉ là bái lạy đơn giản thôi, rất nhanh là xong.】 【Không sai, tôi cũng thấy An Lợi Mãn chắc sẽ sớm hoàn thành nghi thức thôi.】 【Các người nói xem, nhóm Tao Trư bây giờ có giống Lưu, Quan, Trương ba lần đến lều cỏ năm xưa không?】 【Lưu, Quan, Trương ba lần đến lều cỏ?

Ý gì?】 【Đồ ngốc, năm xưa Lưu, Quan, Trương ba lần đến lều cỏ, không phải cũng là để mời Gia Cát Lượng xuất sơn, nên mới đợi ngoài lều cỏ sao?

Mà tình cảnh bây giờ của nhóm Tao Trư, không phải rất giống đoạn Lưu, Quan, Trương mời Gia Cát Lượng xuất sơn sao?】 【Đúng rồi, tôi nhớ trong 'ba lần đến lều cỏ' có một đoạn hình như là Gia Cát Lượng ngủ trong nhà, Lưu, Quan, Trương cứ thế đợi bên ngoài.】 【Đúng đúng đúng~ tôi nói chính là đoạn đó, các người có thấy giống không?】 【Anh không nói thì thôi, đúng là có chút tương tự thật.】 【Vãi~ nói vậy thì tác giả game này còn đem cả tình tiết Lưu, Quan, Trương ba lần đến lều cỏ vào đây à?】 【Mẹ kiếp, đây không phải là đạo nhái tình tiết sao?】 【Đạo nhái cái gì, văn nhân

học hỏi tình tiết chỉ có thể gọi là tham khảo, không thể gọi là đạo nhái, hơn nữa, chỉ là tình tiết tương tự thôi, có giống y hệt đâu...】

【...】 Lúc này, cộng đồng mạng trong phòng livestream của Tao Trư cũng đang điên cuồng bàn tán về An Lợi Mãn.

Mọi người đều rất đồng tình với quan điểm của Tao Trư.

Họ cho rằng Tao Trư nói không sai, An Lợi Mãn này chắc chắn là đang thành tâm bái Phật, nên mới không để ý đến người khác.

Hơn nữa, nghi thức bái lạy đơn giản như vậy chắc cũng sẽ không kéo dài quá lâu.

Nhóm của Tao Trư chỉ cần yên lặng đợi một bên, tin rằng An Lợi Mãn sẽ sớm tiếp xúc với họ.

Cứ như vậy, dưới sự mong đợi của mọi người, nhóm của Tao Trư bắt đầu yên lặng chờ đợi ở cửa phòng.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Chương 238

Nửa tiếng sau, An Lợi Mãn vẫn đang nhắm mắt bái lạy trên giường.

Dương Tuyết Lệ không đợi được nữa, cô quay đầu nhìn Tao Trư, hỏi: "Anh Hồ, không phải anh nói nghi thức bái lạy của An Lợi Mãn này sẽ sớm kết thúc sao?" Tao Trư lúng túng gật đầu: "Chắc là sắp rồi, cô Dương, cô đợi thêm chút nữa đi..." Dương Tuyết Lệ cau mày: "Nhưng chúng ta đã đợi nửa tiếng rồi." Tao Trư nói: "Chính vì chúng ta đã đợi nửa tiếng, nên cũng không thiếu mấy phút này, cô nói có đúng không?" Dương Tuyết Lệ do dự một lát.

Cô cảm thấy lời Tao Trư nói hình như cũng có lý.

Thế là cô lại tiếp tục đứng ở cửa phòng chờ đợi. ...

Phòng giam của An Lợi Mãn nhanh chóng lại chìm vào im lặng.

Dương Tuyết Lệ lúc này tuy rất sốt ruột, nhưng cô đã rất tin tưởng Tao Trư.

Huống hồ Tao Trư nói cũng không sai, bọn họ vì muốn mời An Lợi Mãn làm người dẫn đường mà đã đợi nửa tiếng đồng hồ, đó là còn chưa kể thời gian tìm kiếm ông ta trước đó.

Đã tốn nhiều thời gian như vậy rồi, đợi thêm một lát nữa thì có sao đâu?

Dù sao bây giờ người cũng đã tìm được, không sợ đối phương chạy mất. "Thầy ơi, thầy nói An Lợi Mãn này thật sự đang bái Phật cầu nguyện sao?" Diệp Nhất Tâm tò mò nhìn Hách Kiến Quốc hỏi. "Chắc là vậy..." Hách Kiến Quốc suy nghĩ rồi nói.

Ông không biết nhiều về lễ nghi Phật giáo!

Nhưng nhìn bộ dạng thành tâm của An Lợi Mãn lúc này, cộng thêm sự khẳng định của Tao Trư vừa rồi, ông cũng cho rằng đối phương đang bái Phật.

Nếu không phải bái Phật, tại sao đối phương lại có tư thế vừa lẩm nhẩm vừa quỳ lạy như vậy chứ?

Do những người trong đội khảo cổ lúc này đều không chắc chắn, nên họ chỉ có thể nghe theo đề nghị của Tao Trư, tiếp tục chờ đợi ở đây.

Tuy nhiên... mười mấy phút nữa lại trôi qua.

Thấy An Lợi Mãn vẫn giữ nguyên bộ dạng đó, những người này cuối cùng cũng không đợi được nữa, đặc biệt là Dương Tuyết Lệ.

Chỉ thấy cô nhíu mày nói: "Không được, chúng ta không có thời gian, phải gọi ông ta dậy." Tao Trư vội vàng khuyên: "Cô Dương, nếu chúng ta làm gián đoạn, ông ta sẽ ghi hận chúng ta đấy." Dương Tuyết Lệ nói: "Không quản được nhiều thế nữa, lẽ nào ông ta cứ bái như vậy mãi, chúng ta cũng phải đứng đây đợi mãi sao?" Lời này vừa nói ra, đội khảo cổ vốn đã mất kiên nhẫn cũng lần lượt gật đầu.

Hách Kiến Quốc nói: "Cô Dương nói không sai, thời gian của chúng ta không còn nhiều, mùa gió sắp kết thúc rồi, nếu chúng ta không thể tìm được thành cổ Tinh Tuyệt trong mùa gió, có lẽ phải đợi đến mùa gió sau." Giáo sư Trần lúc này cũng không kìm được nữa, ông cũng lập tức nói theo: "Đúng, thời kỳ đặc biệt đối đãi đặc biệt, chỉ cần chúng ta thái độ thành khẩn, tôi nghĩ vị anh An Lợi Mãn này chắc chắn có thể thông cảm cho chúng ta!" Ngay khi mọi người chuẩn bị tiến lên cưỡng ép gọi An Lợi Mãn dậy, Vương Khải Toàn bị Tao Trư điều đi trước đó cũng đột nhiên từ ngoài bước vào. "Tôi nói này, bên các người xong chưa đấy, tôi ở ngoài xem lạc đà hơn nửa tiếng rồi." Khi nghe thấy hai chữ "lạc đà", An Lợi Mãn vốn đang nhắm mắt bái

lạy bỗng sững người một chút.

Nhưng rất nhanh, ông ta lại tiếp tục giả vờ bái lạy.

Tao Trư lúc này vẫn luôn chăm chú quan sát nhất cử nhất động của An Lợi Mãn.

Vừa rồi khoảnh khắc sững người của ông ta tuy chỉ trong chớp mắt, nhưng vẫn bị anh phát hiện.

Lão già này căn bản không phải đang chuyên tâm bái Phật, ông ta đang nghe lén chúng ta nói chuyện.

Hơn nữa, ông ta dường như rất quan tâm đến lạc đà của mình, nếu không, khi Vương Khải Toàn vừa nhắc đến hai chữ lạc đà, cơ thể đối phương không thể nào có phản ứng đột ngột như vậy. "Hử?" "Lão già này vẫn còn đang bái à?" "Ông ta định bái đến bao giờ đây?" Vương Khải Toàn vào phòng, thấy An Lợi Mãn vẫn quỳ ngồi trên giường nhắm mắt bái lạy, liền nghi hoặc hỏi một câu.

Anh nhớ lúc mình ra chuồng xem lạc đà, cũng thấy An Lợi Mãn đang bái lạy trên giường.

Sao bây giờ mình đã cho lạc đà ăn xong rồi, mà gã này vẫn còn đang bái?

Lẽ nào ông ta định bái đến ngày mai mới xong?

Chương 239

... "Anh Vương, cuối cùng anh cũng về rồi." "An Lợi Mãn này cứ quỳ trên giường bái lạy suốt, gần một tiếng rồi." "Bây giờ chúng tôi cũng không biết phải làm sao nữa." Thấy Vương Khải Toàn, Tát Địch Bằng và Sở Kiện đều tỏ ra rất kích động.

Sau một chặng đường tìm hiểu, họ đã rất hiểu tính cách của Vương Khải Toàn.

Đối phương rất hào sảng, trượng nghĩa, quan trọng hơn là có nhiều mưu mẹo.

Biết đâu lần này đối phương cũng có thể giúp họ giải quyết An Lợi Mãn này. "Vậy sao?

Xem ra lão già này thật sự không nể mặt chúng ta rồi." "Nhưng các người yên tâm, bây giờ Mập gia ta đến rồi." "Ta sẽ khiến ông ta kết thúc cái nghi thức bái lạy gì đó ngay lập tức..." Vương Khải Toàn vừa nghe An Lợi Mãn cứ quỳ trên giường bái lạy, không thèm để ý đến nhóm Tao Trư, trong lòng cũng tức giận.

Lão già này thật không biết điều.

Bọn họ tìm ông ta cả nửa ngày, bây giờ lại đợi ở đây hơn nửa tiếng, mà ông ta lại không có chút đạo đãi khách nào!

Đây không phải là cố tình ra vẻ cho bọn họ xem sao?

Loại người này, đúng là thiếu đòn!

Nói rồi, Vương Khải Toàn liền xắn tay áo đi về phía An Lợi Mãn.

Tao Trư thấy vậy, liền hoảng hốt.

Vừa rồi Vương Khải Toàn chính vì ra tay không biết nặng nhẹ,

nên mới ngộ sát An Lợi Mãn!

Nếu lần này đối phương lại gây sự với An Lợi Mãn, chẳng phải anh lại toang nữa sao?

Không được, tuyệt đối không thể để Vương Khải Toàn tiếp xúc với An Lợi Mãn, nếu không anh tiêu đời. "Bàn tử, cái đó... không phải vừa rồi cậu ra ngoài xem lạc đà sao?" Tao Trư đột nhiên gọi Vương Khải Toàn lại.

Vương Khải Toàn quay đầu nhìn Tao Trư: "Đúng vậy, không phải cậu bảo tôi đi xem à?" Tao Trư tiếp tục nói: "Vậy cậu xem thế nào rồi?

Mấy con lạc đà có vấn đề gì không?" "Cậu nói mấy con lạc đà đó à, đều tốt..." Vương Khải Toàn vốn định nói mấy con lạc đà đó đều ổn cả, con nào con nấy được nuôi rất tốt.

Nhưng khi anh vừa nói được nửa câu, thì phát hiện Tao Trư đột nhiên nháy mắt với mình.

Mà trong lúc nháy mắt, ánh mắt đối phương còn liên tục liếc về phía An Lợi Mãn.

Vương Khải Toàn đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức hiểu ý. "Khụ khụ..." Vương Khải Toàn ho khan hai tiếng rồi nói: "Vừa rồi tôi thấy mấy con lạc đà đó, hình như ủ xìu, có mấy con còn bị tiêu chảy, cũng không biết có phải ăn phải thứ gì không, tóm lại là trạng thái rất không tốt!" "Hơn nữa vừa rồi ở ngoài tôi còn nghe Vương Bách Vạn nói, nếu mấy con lạc đà đó không qua khỏi, mấy ngày nữa sẽ đem chúng nó hầm ăn thịt." "Đến lúc đó cho thêm chút hành tỏi ớt và gia vị, hương vị chắc chắn không tồi..." Vương Khải Toàn bình thường đã thích chém gió.

Lúc này cùng Tao Trư tung hứng, lời nói ra lại càng khoa trương

hơn.

Người bình thường nếu nghe những lời này, có lẽ trong lòng sẽ nảy sinh nghi ngờ, vì nó quá giả!

Nhưng...

An Lợi Mãn nghe tin lạc đà của mình sắp chết, mà Vương Bách Vạn còn định mấy ngày nữa ăn thịt lạc đà của ông ta, ông ta liền ngồi không yên nữa.

Chỉ thấy ông ta đột ngột mở mắt, rồi lo lắng hỏi Vương Khải Toàn: "Vị bằng hữu này, cậu nói vừa rồi là thật sao?

Lạc đà của tôi thật sự sắp chết rồi?" Vương Khải Toàn nhếch mép: "Hiện tại chỉ mới tiêu chảy thôi, nhưng xem ra cũng sắp rồi..." Ai cũng biết lúc này Vương Khải Toàn đang lừa An Lợi Mãn.

Nhưng họ cứ im lặng không nói.

Chương 240

Ai bảo lão An Lợi Mãn này ban nãy cứ qua loa cho xong chuyện, chẳng thèm nói chuyện với họ làm gì?

Giờ đây, lời nói của Vương Khải Toàn cuối cùng cũng khiến lão chủ động đáp lời.

Đây là một cơ hội tốt.

Đương nhiên, những cư dân mạng chứng kiến toàn bộ sự việc cũng hiểu rõ trong lòng.

Sở dĩ Vương Khải Toàn nói như vậy, hoàn toàn là do bị ảnh hưởng và ra hiệu từ Chu Tiểu Di. 【Chết tiệt!

Anh Phiêu nhìn ra lão An Lợi Mãn kia đang lừa họ à?】 【Còn phải nói sao?

Chẳng lẽ ông không thấy ban nãy cậu ta nháy mắt với Vương Khải Toàn à?】 【Trời đất ơi!

Lão An Lợi Mãn này trông cũng thật thà mà, sao lại là một lão già thích lừa người thế này!】 【Ha ha!

Anh bạn, ông ổn không vậy?

Nếu lão già này thật thà thì đã không bị nhốt ở đây rồi!】 【Đúng đúng, lão này trước đây chuyên lừa mấy du khách nước ngoài, vậy mà ông còn nói lão thật thà?

Ông ổn không?

Không sao thì mau đi ăn ô mai đi!】 【Xem ra vẫn là Chu Tiểu Di tinh mắt, ban nãy tôi còn không phát hiện lão An Lợi Mãn này có vấn đề.】 【Đó là vì ông không nhìn kỹ, lúc nãy khi Vương Khải Toàn

nhắc đến lạc đà, thân thể lão An Lợi Mãn đột nhiên run lên một cái.

Từ đó có thể thấy lão này rất quan tâm đến bầy lạc đà của mình, cho nên ra tay từ chúng chắc chắn là một hướng đi không tồi.】【Đúng đúng đúng!

Tình huống này tôi cũng để ý thấy, nhưng không ngờ Vương Khải Toàn lại nói mấy con lạc đà thê thảm đến vậy, con nào con nấy đều tiêu chảy, lại còn sắp bị lão Vương Bách Vạn kia nấu ăn nữa, đúng là mất hết nhân tính!】【Vương Bách Vạn: Mẹ kiếp, tôi nằm không cũng dính đạn à?】【...】Bình luận liên tục trôi qua.

Cư dân mạng không ngờ rằng An Lợi Mãn lại đang giả vờ thành tâm bái Phật.

Chả trách ban nãy Chu Tiểu Di và mọi người đợi lâu như vậy mà lão không thèm đếm xỉa đến họ! ...! "Sao rồi?

Sao rồi?" "Lão An Lợi Mãn kia có đồng ý vào sa mạc với mấy người không?" Đúng lúc này, nghe thấy tiếng động, Vương Bách Vạn cũng đi vào.

An Lợi Mãn lúc này đang lo lắng cho bầy lạc đà của mình.

Thấy Vương Bách Vạn bước vào, lão vội chạy tới hỏi: "Vương Bách Vạn!

Ông không phải nói sẽ chăm sóc tốt cho bầy lạc đà của tôi sao?

Tại sao lạc đà của tôi lại bị tiêu chảy hết cả rồi?" "Còn nữa...

Ông vừa nói muốn ăn thịt lạc đà của tôi, là sao vậy hả?" Có lẽ do giả làm người dân tộc thiểu số quá lâu, giọng điệu và ngữ khí của An Lợi Mãn lúc này nghe rất gượng gạo.

Có chút âm hưởng của người dân tộc thiểu số, nhưng lại như thiếu thiếu cái gì đó.

Luôn có cảm giác dở dở ương ương.

Nhất là khi lão gọi ba chữ 'Vương Bách Vạn', nghe gần như 'vương bát đản'.

Điều này khiến Vương Khải Toàn đứng bên cạnh ngẩn người!

Hắn vội ghé sát vào mặt Chu Tiểu Di, nhỏ giọng nói: "Này lão Hồ, lão An Lợi Mãn này cũng gan thật, dám chửi cục trưởng là vương bát đản à?" Chu Tiểu Di cười khổ: "Vương bát đản gì chứ, lão ta đang gọi Vương Bách Vạn, chỉ là ngữ điệu hơi dở dở ương ương thôi.

Chắc lão còn muốn diễn kịch, vậy chúng ta cứ diễn cùng lão là được." Vương Khải Toàn lúc này mới vỡ lẽ: "Hóa ra lão này đang diễn à, tôi còn đang thắc mắc sao lão bị nhốt ở đây rồi mà vẫn to gan thế chứ..." … "Này An Lợi Mãn, ông đang nói cái gì vậy?" "Sao tôi không hiểu một câu nào hết." "Bầy lạc đà của ông không phải vẫn ổn cả sao?" "Con nào bị tiêu chảy?" "Còn cái món thịt lạc đà ông nói, ông không biết là tôi không bao giờ ăn thứ đó à?" Lúc này, Vương Bách Vạn vừa từ ngoài vào cũng bị một loạt câu hỏi của An Lợi Mãn làm cho hoàn toàn ngơ ngác!

Chương 241

Ông ta hoàn toàn không hiểu An Lợi Mãn đang nói gì.

Mấy ngày nay lão bị nhốt trong cục, nhân viên trực ban của họ gần như ngày nào cũng chăm sóc bầy lạc đà như chăm tổ tông.

Mỗi ngày ba bữa cỏ, nước sạch cũng không thiếu.

Đối xử như vậy, còn tìm đâu ra?

Kết quả là lão An Lợi Mãn này không những không cảm kích, ngược lại còn nói họ ngược đãi bầy lạc đà, thậm chí còn muốn ăn thịt chúng.

Chuyện này quá vô lý rồi?

Chẳng lẽ lão không biết người sống ở thành phố sa mạc không bao giờ ăn thịt lạc đà sao?

Mặc dù Vương Bách Vạn đang cố gắng hết sức để biện minh và giải thích rằng bầy lạc đà không sao cả, vẫn rất khỏe mạnh.

Nhưng An Lợi Mãn lòng dạ đang treo trên bầy lạc đà lại không nghĩ vậy.

Lão nhón chân nhìn ra chuồng lạc đà ngoài cửa sổ, rồi cố ý giả vờ không tin nói: "Ừm...

Tôi đã mấy ngày không nhìn thấy lạc đà của mình rồi, cũng không biết các người chăm sóc chúng thế nào nữa." "Bây giờ lạc đà có bị tiêu chảy hay không, ông nói không tính, phải để tôi tận mắt nhìn thấy mới được." Có hy vọng rồi!!!

Thấy An Lợi Mãn cứ hỏi Vương Bách Vạn về bầy lạc đà, trong lòng Chu Tiểu Di đã mừng thầm.

Lão này càng lo lắng cho bầy lạc đà, họ càng có thể lấy chúng ra làm cớ.

Nếu không được nữa, cô hoàn toàn có thể dùng chiêu của Tào Tháo năm xưa, mượn vua ra lệnh cho chư hầu.

Dùng bầy lạc đà đó để uy hiếp lão già này cùng mình vào sa mạc.

Cô không tin mình dùng bầy lạc đà làm con bài mặc cả và mồi nhử mà lão già này còn không ngoan ngoãn khuất phục.

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di cũng không nói nhiều nữa.

Cô trực tiếp nói với Vương Bách Vạn: "Cục trưởng Vương, chuyện tiếp theo cứ để chúng tôi tự nói chuyện với lão, ông không cần bận tâm nữa." "Được, vậy mấy người tự giải quyết đi, nếu có vấn đề gì thì cứ tìm tôi bất cứ lúc nào." Vương Bách Vạn vừa nghe Chu Tiểu Di muốn tự mình giải quyết An Lợi Mãn thì mừng hết lớn.

Ông ta quay đầu nhìn An Lợi Mãn nói: "An Lợi Mãn, đừng nói tôi không cho ông cơ hội, lần này chỉ cần ông ngoan ngoãn đi theo các chuyên gia từ kinh thành đến đây hoàn thành nhiệm vụ, tôi có thể coi như ông lấy công chuộc tội.

Còn bầy lạc đà của ông, tôi cũng sẽ trả lại hết cho ông." Nghe câu này, mắt An Lợi Mãn lập tức sáng lên.

Nhưng ngay giây sau, vẻ phấn khích trên mặt lão lại dần biến thành kinh hãi.

Chỉ thấy lão vội vàng lắc đầu xua tay nói: "Tôi thật sự không biết gì hết, nếu tôi biết họ là người từ kinh thành đến, có đánh chết tôi cũng không dẫn họ vào sa mạc đâu..." "Vả lại, không phải tôi không quan tâm đến họ, là người ta không cần tôi nữa mà..." Nhìn bộ dạng của An Lợi Mãn lúc này, cộng thêm vẻ mặt vô tội của lão.

Rất rõ ràng, những chuyện lão nói và những gì Chu Tiểu Di và mọi

người nghĩ trong đầu hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Nhưng...

Chu Tiểu Di không cho rằng những lời An Lợi Mãn nói đều là vô nghĩa.

An Lợi Mãn dẫn những người nước ngoài đó vào sa mạc, sau đó lại bị họ đuổi thẳng về.

Rõ ràng ở đây có vấn đề.

Hơn nữa, vấn đề này rất có thể liên quan đến mục đích chuyến đi của họ.

Những người nước ngoài đó, rất có khả năng cũng vào sa mạc để tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành! ...

Lúc này, giáo sư Trần trong lòng cũng đã rất sốt ruột liền bước tới.

Chương 242

Chỉ thấy ông nhìn An Lợi Mãn nói: "Lão ca, chúng tôi không phải đến đây để hỏi ông về chuyện của người nước ngoài!" "Chúng tôi đến đây để tiến hành khảo cổ!" "Chúng tôi hy vọng ông có thể dẫn chúng tôi vào sa mạc." "Xin mời ông làm người dẫn đường cho chúng tôi." Có vẻ như đã cân nhắc đến tâm trạng của An Lợi Mãn lúc này, giọng điệu của giáo sư Trần rất nhỏ nhẹ, trên mặt cũng nở nụ cười. "Vào sa mạc?" An Lợi Mãn nghe xong, cũng lộ ra vẻ mặt đầy dấu hỏi.

Lão có chút ngơ ngác nhìn Vương Bách Vạn.

Vương Bách Vạn vội giải thích: "Đúng vậy mà, chuyện người ta nói với ông căn bản là hai chuyện khác nhau!" Lúc này, Shirley Dương đứng bên cạnh cũng vội xen vào: "Ngài An Lợi Mãn, chỉ cần ông có thể dẫn chúng tôi vào sa mạc, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề." Shirley Dương vẫn giữ thói quen cũ, cứ trực tiếp dùng tiền đập vào mặt.

Điều này khiến Chu Tiểu Di không khỏi cảm thán.

Chẳng lẽ cuộc sống của phú bà lại khô khan và vô vị như vậy sao?

Động một tí là vung tiền?

Quá hào phóng rồi?

Mà này, cô có nhiều tiền như vậy, sao không ném cho tôi một ít?

Như vậy tôi cũng có thể mua thêm ít đạo cụ rồi. 【Ghê thật, Shirley Dương này rốt cuộc có bao nhiêu tiền vậy?】 【Cụ thể không rõ, nhưng những năm 80 nước ta mới mở cửa, những Hoa kiều từ nước ngoài về đều có rất nhiều tiền!】 【Chết tiệt, nếu tôi cũng quen được một phú bà ngày nào cũng ném tiền vào mặt tôi thì tốt quá.】

【Anh bạn, phú bà 300 cân có chịu không?】【Cút, tôi nói là phú bà như Shirley Dương kia.】【Ha ha, phú bà như cô ấy chắc chỉ có trong thế giới game thôi, phú bà ngoài đời thực cơ bản đều là loại mà ông không thèm liếc mắt.】【Chưa chắc đâu, sếp Dương của chúng ta không phải là phú bà đỉnh của chóp sao?】【Nhưng người ta cũng phải để ý đến ông đã chứ, các ông đừng có mơ mộng hão huyền nữa!】【Mấy thằng đàn ông các người thật ghê tởm, động một tí là phú bà phú bà, của cải là phải do chính đôi tay mình tạo ra, đó mới gọi là của cải, các người có hiểu không?】【Nhảm nhí, đàn ông chúng tôi ghê tởm?

Chẳng lẽ phụ nữ các cô cao thượng lắm à?

Nếu thấy mấy cậu ấm nhà giàu, chẳng phải các cô cũng lao vào ngay tại chỗ sao?】【Đúng thế, trên đời này phụ nữ bám càng đại gia chắc chắn nhiều hơn đàn ông chúng tôi.

Hơn nữa, chúng tôi cũng chỉ chém gió ở đây thôi, chứ không thực sự làm chuyện đó, còn các cô thì sao?

Mặc dù miệng nói khinh thường loại người này, nhưng thực tế, các cô chỉ mong mình trở thành loại người đó thôi!】【Không sai, phụ nữ đều khẩu thị tâm phi, không thể tin được!】【...】Thấy Shirley Dương lần nữa thể hiện sự giàu có, các nam đồng bào trong phòng livestream đều lộ ra vẻ mặt ngưỡng mộ.

Họ cảm thấy, nếu trong đời thực cũng có một phú bà vừa xinh đẹp vừa giàu có như vậy thì tốt quá.

Khi đó dù có liều mạng, họ cũng nhất định phải bám lấy đùi của cô ấy.

Tuy nhiên, những bình luận có vẻ như đùa giỡn của họ lại bị một đám nữ cư dân mạng chỉ trích một trận.

Nhưng các nam đồng bào cũng không phải dạng vừa.

Thấy các nữ cư dân mạng chỉ trích mình, lại còn tỏ ra mình là bạch liên hoa cao thượng, họ lập tức phản pháo lại.

Trong chốc lát, phòng livestream của Chu Tiểu Di bỗng chốc cãi nhau inh ỏi. ...

Cuộc tranh cãi của những cư dân mạng trong phòng livestream, Chu Tiểu Di tự nhiên cũng thấy được.

Nhưng lúc này cô không có thời gian để quản những chuyện này.

Bởi vì cô đã lãng phí không ít thời gian ở cửa ải này rồi.

Cho nên phải nhanh chóng thuyết phục An Lợi Mãn cùng mình vào sa mạc mới được.

Nếu không, một khi những người chơi phía sau đuổi kịp, lợi thế mà cô duy trì ở phía trước sẽ tan thành mây khói. "Vương Bách Vạn, ông vừa nói là thật sao?

Chỉ cần tôi dẫn họ vào sa mạc, ông sẽ trả lại hết bầy lạc đà của tôi sao?" "Ông nói thừa à?

Ông không có lạc đà, làm sao dẫn họ vào sa mạc được?" "Vậy thì được rồi, không vấn đề gì nữa... không vấn đề gì nữa..." An Lợi Mãn lúc này vẫn đang thì thầm với Vương Bách Vạn.

Chương 243

Chỉ có điều, cuộc thì thầm của hai người họ, âm lượng không hề nhỏ chút nào.

Những người khác trong phòng đều có thể nghe thấy.

Sau khi xác nhận với Vương Bách Vạn rằng dẫn đội khảo cổ vào sa mạc có thể lấy lại được lạc đà của mình, ánh mắt của An Lợi Mãn lập tức sáng lên rất nhiều.

Lão dang rộng hai tay nói với giáo sư Trần và mọi người: "Tất cả đều là bạn bè mà, việc này của các bạn, tôi nhất định sẽ giúp.

Bạn bè mà, nên giúp đỡ lẫn nhau chứ..." Thấy bộ dạng giả nhân giả nghĩa của lão này, khóe miệng Vương Khải Toàn co giật mấy cái: "Sao tôi cảm thấy hai chữ 'bạn bè' từ miệng lão này nói ra, nghe gượng gạo thế nhỉ?" Chu Tiểu Di cười khổ: "Có lẽ chỉ là ngữ điệu của người ta nghe hơi kỳ lạ thôi!" Mặc dù nói vậy, nhưng thực ra trong lòng cô cũng có chút không đoán được An Lợi Mãn này.

Lão này ban nãy còn tỏ ra thờ ơ với họ.

Bây giờ vừa nghe dẫn họ vào sa mạc có thể lấy lại lạc đà của mình, liền lập tức xưng hô bạn bè, lại còn tỏ ra hào phóng.

Nhìn thế nào cũng có chút giả tạo.

Nhưng mà, với tình hình hiện tại của họ, cho dù biết rõ đối phương có vấn đề, họ cũng chỉ có thể nhắm mắt làm liều.

Dù sao thì đến lúc đó đối phương cũng phải cùng họ vào sa mạc.

Cho dù trong lòng đối phương thật sự có tính toán gì, chỉ cần họ để mắt một chút, chắc sẽ không có chuyện gì. "Ngài An Lợi Mãn, bây giờ là mùa gió, ông có chắc mình có thể dẫn chúng tôi vào sa mạc

không?" Trong lúc Chu Tiểu Di đang suy nghĩ những chuyện này, giọng của Shirley Dương lại đột nhiên vang lên trong phòng.

Lời này vừa thốt ra, những người khác trong đội khảo cổ cũng đều trở nên căng thẳng.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào An Lợi Mãn.

Trước đây, tất cả những người họ gặp đều nói vào sa mạc mùa gió chẳng khác nào tìm đến cái chết.

Cho nên họ rất muốn biết, trong mắt của cái gọi là bản đồ sống của sa mạc này, vào sa mạc mùa gió rốt cuộc có thật sự nguy hiểm đến vậy không!

Tuy nhiên, dưới ánh mắt nghi ngờ của mọi người, An Lợi Mãn lại xua tay, tỏ ra không hề để tâm. "Mùa gió?" "Tôi vào sa mạc quanh năm suốt tháng, tôi không biết sa mạc có mùa gọi là mùa gió..." Vừa nói, lão đã bắt đầu sắp xếp hành lý của mình trên giường.

Nhìn bộ dạng nóng lòng của lão, như thể chắc chắn đội khảo cổ sẽ đưa lão rời khỏi đây vậy.

Nhưng sự thật đúng là như vậy.

Sau khi nghe câu trả lời này của An Lợi Mãn, giáo sư Trần và mấy người kia đều thở phào nhẹ nhõm. "Tốt quá rồi, xem ra mùa gió cũng có thể vào sa mạc!" "Quanh năm suốt tháng đều vào sa mạc, An Lợi Mãn này đúng là không hổ danh là bản đồ sống của sa mạc." "Đúng vậy, chả trách người dân địa phương lại nể phục ông ấy đến thế!" ...

Sau khi đưa An Lợi Mãn rời khỏi phòng giam, đội khảo cổ lập tức đưa lão đến chuồng lạc đà.

An Lợi Mãn thấy bầy lạc đà của mình lúc này vẫn còn, lại còn con nào con nấy đều tinh thần phơi phới, lúc này mới cuối cùng yên lòng.

Lão bắt đầu chăm sóc cẩn thận bầy lạc đà, cho chúng ăn cỏ, thêm nước uống.

Sau đó lại dùng bàn chải lông chà lên người chúng, một bộ dạng yêu thương không nỡ rời tay.

Tuy nhiên, điều khiến Chu Tiểu Di có chút kỳ lạ là, sau khi đến chuồng lạc đà này, An Lợi Mãn lại không hề nhắc đến chuyện vào sa mạc.

Điều này khiến trong lòng cô lại dấy lên một cảm giác không lành.

Lão già này đầu óc có chút lanh lợi, không biết lại đang giở trò gì nữa.

Shirley Dương lúc này cũng không đợi được nữa.

Chỉ thấy cô vội vàng đi đến sau lưng An Lợi Mãn, rồi nói với lão đang chải lông lạc đà: "Chú An Lợi Mãn, khi nào chúng ta có thể khởi hành vào sa mạc?" Lời này vừa thốt ra, những người khác trong đội khảo cổ cũng đều đổ dồn ánh mắt vào An Lợi Mãn.

Chương 244

Để có thể khiến An Lợi Mãn này cùng họ vào sa mạc, họ đã đợi ở đây rất lâu rồi.

Mùa gió sắp kết thúc rồi, họ không có nhiều thời gian để tiếp tục lãng phí!

Tuy nhiên, sau khi nghe câu hỏi của Shirley Dương, An Lợi Mãn lại chẳng hề vội vàng.

Lão tiếp tục chải lông trên thân lạc đà, đầu cũng không ngoảnh lại lẩm bẩm: "Bọn họ, đúng là chẳng biết nuôi lạc đà gì cả..." "Mọi người xem lạc đà của tôi gầy đi rồi, gầy đi rồi, gầy đi rồi..." Shirley Dương mặt mày cạn lời.

Mình hỏi lão khi nào có thể vào sa mạc, sao lão này cứ nói mãi chuyện lạc đà của mình bị gầy vậy?

Mấy con lạc đà này béo tốt khỏe mạnh!

Không phải nuôi rất tốt sao?

Chẳng gầy chút nào cả!

Thấy An Lợi Mãn trả lời trớt quớt, Vương Khải Toàn đứng bên cạnh cũng sốt ruột: "Này lão già, rốt cuộc khi nào chúng ta có thể xuất phát?

Mọi người đều đến đây để kiếm tiền, cô Dương đây cũng không thuê ông không công, ông đừng có ở đây lãng phí thời gian, thời gian của Bàn gia tôi quý giá lắm đấy!" Tên mập cũng được xem là dân giang hồ lão luyện.

Câu nói này không chỉ giúp Shirley Dương chất vấn An Lợi Mãn, mà đồng thời cũng nhân cơ hội nhấn mạnh với Shirley Dương về mối

quan hệ thuê mướn giữa mình và cô.

Để nhắc nhở Shirley Dương, sau khi họ từ sa mạc trở về, đừng quên mất tiền công của mình.

Shirley Dương cũng là người thông minh.

Cô tự nhiên nghe ra được ý trong lời nói của Vương Khải Toàn.

Nhưng cô cũng không cảm thấy có gì.

Dù sao thì đối phương nói cũng không sai.

Mọi người chỉ là quan hệ thuê mướn.

Tôi trả tiền, anh ra sức.

Chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Không ai nợ ai.

Hơn nữa, cô cũng không thiếu chút tiền này, sao có thể để ý chứ? "Khi nào xuất phát, thì phải xem khi nào lạc đà của tôi ăn no uống đủ đã..." An Lợi Mãn ôm hai đống cỏ khô từ dưới đất lên, vừa cho lạc đà ăn vừa nói.

Vương Khải Toàn nghe xong, lại hỏi tiếp: "Vậy khi nào lạc đà của ông mới ăn no uống đủ?" An Lợi Mãn tiếp tục cho ăn cỏ, đầu cũng không ngoảnh lại nói: "Vậy thì phải xem các người rồi..." Vừa nghe câu trả lời này của An Lợi Mãn, trong lòng Vương Khải Toàn lập tức hiểu ra đại khái.

Ghê thật!!!

Hóa ra lão già này cũng giống mình, muốn trước khi vào sa mạc, thương lượng xong xuôi chuyện thù lao với Shirley Dương đã! ...

Vương Khải Toàn là dân giang hồ lão luyện, hắn vừa nghe đã hiểu ý trong lời của An Lợi Mãn.

Nhưng Shirley Dương tuy thông minh, nhưng cô sống ở Mỹ đã lâu, không biết nhiều về kiểu nói hai mặt của người trong nước.

Nhất là khi An Lợi Mãn nói những lời này, lại còn với giọng điệu âm dương quái khí.

Cho nên nhất thời cô không hiểu được ý chính của An Lợi Mãn. "Anh Hồ, lão An Lợi Mãn này nói vậy rốt cuộc là có ý gì?" "Chúng ta đợi ông ta, ông ta đợi lạc đà, lạc đà đợi chúng ta?

Chương 245

Đây chẳng phải là một vòng lặp chết rồi sao?" Shirley Dương ngẩng đầu nhìn Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di cười khổ nói: "Lão ta đang đợi cô ra giá cho chuyến đi sa mạc lần này đó!" Nghe Chu Tiểu Di giải thích, Shirley Dương lúc này mới vỡ lẽ.

Hóa ra lão già này muốn nói chuyện thù lao!

Chuyện này đơn giản.

Shirley Dương tiến lên hai bước, nhìn An Lợi Mãn nói: "Chú An Lợi Mãn, chú yên tâm, chỉ cần chú có thể dẫn chúng tôi vào sa mạc, tiền bạc tuyệt đối không thành vấn đề." An Lợi Mãn nghe cô gái này cuối cùng cũng hiểu ý mình, bèn không giả vờ nữa.

Lão trực tiếp quay đầu lại nhìn Shirley Dương nói: "Không phải tôi tham tiền, chủ yếu là vì lạc đà của tôi mà!" "Lạc đà của tôi phải ăn, phải uống, tôi phải có tiền chứ." "Nói lùi vạn bước, tôi có thể không cần tiền, nhưng lạc đà của tôi cần tiền mà." "Không có tiền, thì tôi làm sao nuôi sống lạc đà của mình?" "Không có lạc đà, thì tôi làm sao dẫn các người vào sa mạc chứ?" "Mọi người nói có đúng không nào?" An Lợi Mãn nói một tràng dài, ép mình phải đổ hết ý định muốn tiền lên đầu bầy lạc đà.

Điều này khiến Chu Tiểu Di và mọi người kinh ngạc đến ngây người.

Chết tiệt!!!

Lão già này cũng quá không biết xấu hổ rồi!

Tự mình muốn tiền thì cứ nói thẳng ra đi!

Dù sao ông ra sức, người ta trả thù lao cho ông!

Đây cũng là chuyện rất bình thường!

Nhưng ông lại đổ hết lý do muốn tiền cho bầy lạc đà.

Như vậy thì có hơi quá đáng rồi?

Người ta lạc đà có chọc gì đến ông không?

Còn phải giúp ông gánh cái nồi đen này!

Cùng lúc đó, cư dân mạng trong phòng livestream của Chu Tiểu Di cũng đang bàn tán về An Lợi Mãn! 【Tôi đã nói lão già này không đáng tin rồi, bây giờ thấy chưa?】 【Đổ hết lòng tham của mình lên đầu lạc đà, loại người này đúng là quá không biết xấu hổ.】 【Đúng vậy, tôi thà rằng lão trực tiếp nói với Shirley Dương rằng mình đi sa mạc một chuyến muốn bao nhiêu tiền, còn hơn là đổ hết trách nhiệm cho bầy lạc đà không biết nói.

Đây là cái quái gì vậy?】 【Không biết tại sao, tôi luôn cảm thấy An Lợi Mãn này rất nguy hiểm, không chừng lát nữa Chu Tiểu Di sẽ chết trong tay lão.】 【Không phải chứ?

Lão già này tuy tham lam vô sỉ, nhưng hình như không có ý định hại người mà?】 【Đồ ngốc, tội phạm có bao giờ nói cho anh biết nó muốn hại anh không?】 【Đúng thế, đến lúc đó An Lợi Mãn này dẫn Chu Tiểu Di và mọi người vào sa mạc, sau đó dựa vào sự quen thuộc địa hình trong sa mạc mà bỏ chạy, Chu Tiểu Di và mọi người dù có muốn đuổi cũng không đuổi kịp.】 【Ha ha!

Tôi thấy các ông quá ngây thơ rồi, đừng quên, Chu Tiểu Di và mọi người vào sa mạc là phải cưỡi lạc đà.

Đến lúc đó họ cưỡi lạc đà của đối phương vào sa mạc, cho dù đối phương muốn chạy, lạc đà của lão có chạy được không?】 【Đúng rồi, lão già này quan tâm đến lạc đà của mình như vậy, đến lúc đó

chắc chắn sẽ không bỏ lại lạc đà của mình mà chạy trốn đâu.

Chu Tiểu Di và mọi người chỉ cần cứ cưỡi trên lưng lạc đà, chắc sẽ không có chuyện gì!】【Vậy lỡ như Chu Tiểu Di và mọi người xuống khỏi lạc đà thì sao?】【Nhảm nhí, ở sa mạc có lạc đà không cưỡi, chẳng lẽ ông còn muốn học theo Bear Grylls đi bộ xuyên sa mạc à?】【...】...

Cư dân mạng bàn tán sôi nổi trong phòng livestream.

Bình luận nhiều không đếm xuể.

Tất cả mọi người đều cảm thấy An Lợi Mãn này thật sự quá không đáng tin.

Ban nãy ở trong phòng giam, đối phương còn luôn miệng gọi là bạn bè.

Kết quả ra ngoài, nhìn thấy lạc đà của mình, liền bắt đầu bàn giá cả với Shirley Dương.

Mà bàn giá cả cũng thôi đi.

Dù sao thì lão và Shirley Dương bây giờ cũng là quan hệ thuê mướn.

Bàn trước giá cả cũng được.

Chương 246

Như vậy sau này có thể bớt đi rất nhiều phiền phức.

Nhưng... lão lại đổ hết ý định muốn bàn trước giá cả của mình lên đầu những con lạc đà không biết nói.

Như vậy thì có hơi quá đáng rồi!

Cái gọi là quân tử yêu tiền, nhưng phải lấy một cách đúng đắn.

Điều này rất bình thường.

Nhưng người vô sỉ như An Lợi Mãn, hôm nay họ mới lần đầu tiên gặp.

Đi cùng loại người này vào sa mạc!

Có thật sự an toàn không?... "Không sao, ông cần bao nhiêu tiền cứ nói..." "Ông chỉ cần cho chúng tôi biết khi nào có thể xuất phát là được!" Shirley Dương tuy cũng rất kinh ngạc trước thủ đoạn đùn đẩy trách nhiệm của An Lợi Mãn, nhưng về mặt tiền bạc, cô chưa bao giờ keo kiệt.

Nếu An Lợi Mãn này muốn bàn trước giá cả, vậy thì cứ đưa tiền cho lão trước là được.

Dù sao mình cũng không thiếu chút tiền đó. "Aiya!

Cô nói sớm đi mà..." "Có tiền thì có thể xuất phát nhanh thôi..." An Lợi Mãn nghe cô gái nhỏ này dễ nói chuyện như vậy, trên mặt cũng lập tức nở nụ cười, cười rất vui vẻ.

Shirley Dương nói: "Rất nhanh là khi nào?

Có thể nói một thời gian chính xác không, để chúng tôi lập tức đi chuẩn bị." Nghe lời này của Shirley Dương, những người khác trong

đội khảo cổ cũng đều âm thầm gật đầu.

Mọi người đều nghĩ cái 'rất nhanh' mà An Lợi Mãn nói, là nửa tiếng hoặc một tiếng sau sẽ xuất phát.

Ai ngờ câu trả lời của An Lợi Mãn lại khiến tất cả mọi người sững sờ tại chỗ. "Nửa tháng sau mà..." Nghe câu trả lời này của An Lợi Mãn, Shirley Dương lập tức nhíu mày: "Nửa tháng sau, lúc đó mùa gió đã qua rồi." An Lợi Mãn lại rất bình tĩnh, lão nhìn Shirley Dương, gật đầu nói: "Đúng vậy mà!

Cô cũng biết bây giờ là mùa gió, mùa gió vào sa mạc là sẽ chết người đó, tôi cũng là vì tốt cho mọi người thôi mà..." "..." Shirley Dương mặt mày cạn lời!

Nếu có thể, cô thật sự rất muốn rút khẩu súng mà mình nhặt được ở sông băng Côn Luân trước đó ra, bắn chết đối phương ngay tại chỗ!

Lão già chết tiệt này.

Rõ ràng ban nãy còn nói mình quanh năm suốt tháng đều vào sa mạc.

Mùa gió trong mắt lão, căn bản chỉ là trò dọa người.

Kết quả đến lúc họ sắp xuất phát, lại nói mùa gió vào sa mạc sẽ chết người.

Lại còn là vì tốt cho mọi người.

Mẹ kiếp, đây là đang đùa giỡn với họ à? 【Vãi chưởng!

Lão An Lợi Mãn này tôi thật sự không chịu nổi nữa rồi, sao trên đời lại có loại người như vậy chứ?】 【Lão già chết tiệt này thật sự quá hèn hạ vô sỉ rồi, ban nãy còn nói mùa gió vào sa mạc đối với lão không thành vấn đề, kết quả bây giờ lại nói mình không dám vào sa mạc mùa gió nữa, hóa ra ban nãy trong phòng giam, lão chỉ là đang

chém gió à?】【Người nói dối tôi đã gặp rồi, nhưng loại nói dối mà mặt không đỏ, lại còn tỏ ra đường hoàng như lão, tôi thật sự lần đầu tiên gặp.】【Lão này ban nãy có phải là muốn lừa Chu Tiểu Di và mọi người đưa mình rời khỏi phòng giam, cho nên mới chém gió như vậy không?】【Còn phải nói sao?

Chắc chắn là vậy rồi!】【Quá vô sỉ!】...【May mà bây giờ không phải tôi đang chơi game, nếu không chắc lão đã nằm xuống rồi!】【May là lão chỉ ở trong thế giới game, nếu là ở thế giới thực, tôi đoán bây giờ lão đã bị người ta đánh chết rồi!】【Ha ha!

Chương 247

Thật ra trong cuộc sống thực tế, người còn vô sỉ hơn loại này cũng có đầy, chỉ là anh chưa gặp thôi!】【Đúng thế, thế giới rộng lớn không thiếu chuyện lạ, đừng vì mình chưa thấy mà quả quyết thế giới này không có.】【Đúng đúng đúng!

Giống như mấy bà lão ngã trên đường ngày xưa, có người tốt bụng đến đỡ, kết quả lại bị đối phương lừa mất mấy vạn.】【Còn có mấy ông già chuyên ăn vạ cũng rất đáng ghét, ỷ mình lớn tuổi, chúng ta không dám làm gì, liền trực tiếp uy hiếp chúng ta, đúng là vô lý!】【Thấy chưa, tôi đã nói trên đời này người ghê tởm còn nhiều lắm...】【...】Bình luận liên tục trôi qua.

Lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream của Chu Tiểu Di cũng đều bùng nổ.

Họ nằm mơ cũng không ngờ, lão già An Lợi Mãn này lại có thể hèn hạ vô sỉ đến vậy.

Đã lớn tuổi như vậy rồi, mà còn giở trò với Chu Tiểu Di và mọi người.

Ai mà chịu nổi chứ?

Không ít cư dân mạng cảm thán, may mà An Lợi Mãn này chỉ xuất hiện trong thế giới game.

Nếu ở thế giới thực, e rằng đã sớm bị người khác đánh chết rồi!

Nhưng cũng có một số cư dân mạng cho rằng, thực ra trong thế giới thực, những kẻ như An Lợi Mãn cũng không phải là không có, chỉ là rất ít người gặp phải thôi.

Dù sao thì thế giới rộng lớn, không thiếu chuyện lạ.

Chuyện kỳ quặc, người kỳ quặc trên đời này, nhiều không kể xiết!

Anh chưa gặp, nhưng không có nghĩa là trên đời này không có!

Cho nên... sau này ra ngoài, mọi việc vẫn phải cẩn thận một chút.

Nếu không có thể sẽ bị người ta lừa lúc nào không hay!

Mấy ông già bà lão giả vờ ngã trên đường ngày xưa, chẳng phải cũng thường xuyên dùng chiêu trò lừa người khác sao?... "Ông lão An Lợi Mãn, tôi vừa rồi còn nhớ chính ông nói mình quanh năm suốt tháng đều vào sa mạc, mùa gió đối với ông không là gì cả mà?

Sao bây giờ lại đổi giọng rồi?" Vương Khải Toàn mặt đầy tức giận nói với An Lợi Mãn.

Hắn bây giờ rất tức giận.

Vì trước đây chỉ có hắn lừa người khác, người khác muốn lừa hắn, cửa cũng không có.

Nhưng hôm nay, hắn lại bị lão già trước mặt này lừa.

Mặc dù đối phương lừa chủ yếu là Shirley Dương, nhưng hắn bây giờ đang đi cùng Shirley Dương.

Đối phương lừa Shirley Dương, cũng không khác gì lừa hắn.

Điều này khiến hắn làm sao nhịn được?

Nếu không phải có người khác ở đây, lại còn đang ở trong cục công an, hắn bây giờ đã sớm đấm cho một phát rồi.

Bất kể đối phương vì lý do gì, dám lừa hắn chính là tìm chết.

Đánh một trận trước rồi nói!

Tuy nhiên... nhìn thấy Vương Khải Toàn mặt đầy phẫn nộ, An Lợi Mãn lại chẳng hề hoảng sợ.

Lão phủi phủi vụn cỏ trên quần áo, sau đó bình tĩnh nói: "Tôi nói

tôi quanh năm suốt tháng đều vào sa mạc, nhưng tôi chưa bao giờ gặp mùa gió cả!" Vương Khải Toàn tức đến tím mặt gầm lên: "Lão già tôi nói cho ông biết, ông đừng có ở đây nói năng lung tung..." "Mẹ nó, ông chính là muốn lợi dụng chúng tôi, để sớm ra khỏi cục công an!" "Thực ra ông căn bản không hề có ý định dẫn chúng tôi vào sa mạc, đúng không?" "Ông tốt nhất là thành thật nói cho tôi biết, nếu không tôi bây giờ sẽ đánh cho ông vĩnh viễn không vào được sa mạc nữa..." ...

Thấy ý đồ của mình bị Vương Khải Toàn nhìn thấu, An Lợi Mãn cũng chẳng thèm che giấu nữa.

Chương 248

Lão nhìn thẳng Vương Khải Toàn, nói: "Chuyện này cũng đâu thể trách tôi...

Ai bảo ông nói con lạc đà của tôi bị tiêu chảy trước làm gì.

Tôi cũng chỉ muốn xem thử lạc đà của mình có sao không, nên mới tìm cách ra ngoài xem một chút thôi mà." Hay cho một câu.

An Lợi Mãn lúc này lại đổ hết trách nhiệm lên đầu Vương Khải Toàn.

Dù biết mình đuối lý, nhưng với cái tính nóng nảy của Vương Khải Toàn, sao có thể để người khác đổ vỏ cho mình được.

Hơn nữa...

Shirley Dương vẫn còn ở đây, hắn phải thể hiện tốt một chút chứ?

Lỡ đâu cô ấy thấy hắn biểu hiện tốt, xử lý được việc, lại cho thêm ít tiền công thì sao?

Nghĩ đến đây, Vương Khải Toàn cũng quyết liều một phen.

Hắn nhặt ngay một cây gậy gỗ gần chuồng lạc đà, nói với An Lợi Mãn: "Hôm nay nếu ông không cùng chúng tôi vào sa mạc, tôi đây sẽ đánh cho ông răng môi lẫn lộn, ông tin không?" An Lợi Mãn cũng không phải kẻ dễ bị dọa.

Thấy Vương Khải Toàn định đánh mình, lão không những không tỏ ra sợ hãi chút nào, ngược lại còn chủ động dí cái đầu của mình qua. "Được thôi, dù sao mấy năm nay người nước ngoài đến cũng ít đi.

Tôi đã lâu không có mối làm ăn nào rồi.

Tới đi, tới đi...

Tốt nhất là ông đánh tôi thẳng vào bệnh viện luôn đi.

Như vậy nửa đời sau của tôi có thể dựa vào ông rồi..." Nói đoạn, An Lợi Mãn thậm chí còn dí đầu vào dưới cây gậy của Vương Khải Toàn, trực tiếp bày ra cái vẻ "nếu mày không đập thì mày là đồ hèn".

Vương Khải Toàn đứng hình tại chỗ.

Đúng là giang hồ sợ kẻ liều, kẻ liều sợ kẻ không cần mạng.

Mục đích hắn cầm gậy lên chỉ là để dọa lão già An Lợi Mãn này một chút.

Ai ngờ lão già này lại không chơi theo bài, thậm chí còn chủ động ăn vạ.

Chuyện này khiến hắn không biết phải làm sao.

Đập thẳng cây gậy xuống ư?

Lỡ như thật sự đánh lão già này xảy ra chuyện gì, hắn không những bị cục công an địa phương bắt giữ mà còn phải chịu trách nhiệm cho nửa đời sau của lão.

Đây đúng là một vụ mua bán lỗ vốn!

Nhưng... mình đã cầm gậy lên rồi.

Tên đã lên dây, không thể không bắn.

Nếu cứ thế lủi thủi thu về, chẳng phải sẽ khiến người ta nghĩ mình sợ lão già này sao?

Ở một diễn biến khác, thấy An Lợi Mãn trơ trẽn như vậy, cư dân mạng cũng không thể chịu nổi nữa. 【Vãi~ Lão già này đúng là không biết xấu hổ, ngay cả chiêu ăn vạ cũng dùng tới.】 【Đúng vậy...

Cây gậy này của Vương Khải Toàn mà đập xuống, dù đối phương không sao chắc cũng sẽ nằm lăn ra ăn vạ tiền cho xem?】 【Ăn vạ

tiền còn là chuyện nhỏ, lỡ như bản thân lão có bệnh sẵn, một gậy này đập xuống, không chừng bệnh tật gì đó tại chỗ phát ra hết, rồi lại bảo là do ông đập ra đấy.】【Đúng, mấy lão già ăn vạ trước đây chẳng phải đều làm thế sao?

Chương 249

Vòi tiền còn đỡ, không khéo vòi cả đời ông luôn.】【Mẹ nó~ Cái này thì khốn nạn quá, lát nữa tôi mà tự chơi game thì sẽ không đi tìm ông tổ này đâu.】【Cũng khó nói, NPC càng khó nhằn, biết đâu tác dụng càng lớn.

Dù sao thì các ông cũng thấy rồi đấy, Sao Trư đã thử đủ mọi cách, nhưng cuối cùng vẫn không thể an toàn vượt qua cơn bão cát đen đó.

Lỡ như An Lợi Mãn này thật sự có bản lĩnh thì sao?

Nếu không tìm lão, có lẽ sẽ vĩnh viễn không đến được thành cổ Tinh Tuyệt!】【Ai~ Game này khó quá...】【Không phải game khó, mà là game này làm quá chân thật, tác giả tạo ra mỗi NPC đều có suy nghĩ như người thật.

Điều này thực sự đã lật đổ tam quan của tôi về game, đây còn là game nữa không?】【...】...

Mọi người trong phòng livestream bàn tán sôi nổi!

Tất cả đều không ngờ An Lợi Mãn lại xảo quyệt đến vậy.

Lão không chỉ dùng mánh khóe để Sao Trư và mọi người đưa mình ra khỏi phòng giam, mà thậm chí dưới sự uy hiếp vật lý của Vương Khải Toàn, còn trực tiếp diễn một màn ăn vạ cao cấp.

Cái quái gì đây, đây còn là nhân vật ảo trong thế giới game sao?

Từng chuyện từng việc, làm còn chuyên nghiệp hơn cả những ông già bà cả thích ăn vạ ngoài đời thực.

Nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc tác giả game này đã làm thế nào để tạo ra các NPC chân thật đến vậy?

Thật không thể tin nổi... "Chết tiệt, lão Hồ, tôi hết cách với lão già này rồi...

Cậu trước giờ nhiều mưu mẹo nhất, có cách nào hay để trị lão không?" Vương Khải Toàn cầm gậy gỗ, tiến thoái lưỡng nan đứng trước mặt An Lợi Mãn một lúc lâu, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Hắn thở dài, rồi đưa cây gậy trong tay cho Sao Trư.

Sao Trư mặt đầy cạn lời.

Mẹ kiếp!!!

Chuyện do mày gây ra, giờ lại bắt tao đi dọn dẹp?

Mày còn trơ trẽn hơn cả An Lợi Mãn kia đấy!

Thấy Vương Khải Toàn đặt hy vọng cuối cùng vào Sao Trư, những người khác trong đội khảo cổ cũng đồng loạt nhìn sang. "Hồ đại ca, anh là người nhiều cách nhất, anh chắc chắn có cách để An Lợi Mãn này dẫn chúng ta vào sa mạc chứ?" "Đúng vậy Hồ đại ca, lần trước ở sông băng Côn Luân, chính anh đã cứu mọi người, tôi tin lần này anh cũng nhất định có thể thuyết phục được cụ An Lợi Mãn!" "Tiểu Hồ đồng chí à, mấy người làm nghiên cứu chúng tôi ăn nói vụng về lắm.

Cậu bảo chúng tôi nghiên cứu văn hóa cổ đại thì chúng tôi rành, chứ bảo chúng tôi giao tiếp với người khác thì chịu thôi, nên chuyện này vẫn phải nhờ cậu cả." "Tiểu Hồ đồng chí, cậu chắc là không có vấn đề gì chứ?" "Hồ tiên sinh, nhờ cả vào anh..." Ngay lúc này, tất cả mọi người đều nhìn Sao Trư bằng ánh mắt đầy kỳ vọng, khiến anh cũng thấy ngại.

Mẹ nó, đây là trực tiếp đội mũ cao cho mình rồi còn gì? "Tới đi~ Nếu cậu muốn nuôi tôi nửa đời sau thì cứ cầm gậy đập xuống đi, dù sao tôi cũng già rồi, không có con cái chăm sóc..." Lúc này, thấy cây

gậy đã được Sao Trư cầm trong tay, đầu của An Lợi Mãn cũng lập tức dí sát vào. "Vậy nếu một gậy này của tôi đập chết ông thì sao?" Sao Trư khẽ nhếch mép, nhìn An Lợi Mãn nói.

Nghe câu này, thân hình An Lợi Mãn rõ ràng run lên một chút.

Nhưng rất nhanh, lão lại bắt đầu giở trò vô lại: "Đập đi~ Tốt nhất là đập chết tôi đi, dù sao mạng của một lão già như tôi cũng chẳng đáng tiền!

Nhưng cậu là người trẻ tuổi, sau này còn cả một tương lai tươi sáng để phung phí!

Cùng tôi xuống mồ, tôi không thiệt đâu, tới đi, đập đi..." Nhìn bộ dạng gợi đòn của lão già này, Sao Trư suýt nữa không nhịn được.

Nếu là trước đây, dù cho lần trải nghiệm game này có thất bại, Sao Trư chắc chắn cũng sẽ đập chết lão già này trước rồi tính sau.

Ai bảo gã này đáng ăn đòn như vậy!

Chương 250

Nhưng bây giờ, cuộc sống hôn nhân mấy năm qua đã dần mài mòn đi những góc cạnh của anh.

Vì vậy, cho dù An Lợi Mãn có nói những lời khó nghe, bộ dạng đáng ghét đến đâu, Sao Trư chỉ cần hít một hơi thật sâu để bình tĩnh là có thể đè nén hết mọi cảm xúc tức giận trong lòng. ... "Hù~" Sao Trư nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Thế giới tươi đẹp biết bao, mà ta lại bạo tàn thế này, không tốt, không tốt..." Không lâu sau, khi cảm xúc bực bội trong lòng dần tan biến, mắt Sao Trư cũng từ từ mở ra. "Vương đại ca, Hồ đại ca đang làm gì vậy?" Diệp Nhất Tâm hỏi Vương Khải Toàn với vẻ mặt khó hiểu.

Vương Khải Toàn đương nhiên cũng không hiểu Sao Trư đang làm gì.

Nhưng vì giữ thể diện, hắn vẫn cười và bịa chuyện với Diệp Nhất Tâm: "Lão Hồ đang nghĩ cách, và anh ấy đã nghĩ ra cách rồi." Diệp Nhất Tâm tiếp tục tò mò hỏi: "Sao anh biết Hồ đại ca đã nghĩ ra cách rồi?" Vương Khải Toàn xoa xoa mũi đáp: "Cô tự nhìn mắt anh ấy đi, ánh mắt sắc bén như vậy, giống như chim ưng có tầm nhìn xa.

Ánh mắt này, thường chỉ có ở những người đã có kế hoạch trong lòng, người khác tuyệt đối không có được." Thấy Vương Khải Toàn nói Sao Trư thần thánh như vậy, Diệp Nhất Tâm cũng lập tức có thêm niềm tin.

Thực ra lúc này không chỉ có Diệp Nhất Tâm, những người khác trong đội khảo cổ sau khi nghe lời Vương Khải Toàn cũng đều tràn đầy tin tưởng vào Sao Trư.

Thế nhưng, dưới ánh mắt mong chờ của mọi người, Sao Trư lại trực tiếp cầm cây gậy gỗ trong tay lên!

Sau đó nhắm thẳng vào cái gã An Lợi Mãn đáng ăn đòn kia!

Một gậy đập thẳng xuống! "Bốp!!!" Cùng với tiếng dưa hấu vỡ, đầu của An Lợi Mãn bị Sao Trư dùng gậy gỗ đập cho vỡ toác, máu chảy đầm đìa.

An Lợi Mãn bị đập ngất tại chỗ.

Nhưng chuyện chưa dừng lại ở đó.

Sau khi An Lợi Mãn ngã xuống đất, Sao Trư lại nhặt cây gậy gỗ dính máu, đập thêm mấy phát vào đầu lão.

Vừa đập vừa chửi: "Mẹ mày, hổ không ra oai, mày tưởng tao là mèo bệnh à?

Ở nhà bị vợ bắt nạt thì thôi.

Vào game mà một lão già như mày cũng dám bắt nạt tao à?

Hôm nay tao mà không đánh chết mày, tao họ mày luôn." "***¥%¥%¥%@%¥#@#@#*@*@***..." Sao Trư liên tục đập An Lợi Mãn gần 10 giây, đánh đến mức óc trắng của lão cũng văng ra.

Giây phút này, anh dường như đã trút hết tất cả những oán niệm tích tụ trong lòng ra ngoài.

Đội khảo cổ lúc này đã hoàn toàn sững sờ.

Bởi vì họ nằm mơ cũng không ngờ Sao Trư lại đột nhiên ra tay.

Không phải lúc nãy anh ta còn rất bình tĩnh hít một hơi thật sâu sao?

Hóa ra hít thở sâu là để chuẩn bị cho màn này à?

Còn nữa...

Đại ca!!!

Đây là cục công an đấy!

Anh đánh chết một ông lão ngay dưới mí mắt người ta, không sợ bị bắt tại trận sao? "Toang rồi, toang rồi...

Lão Hồ, sao cậu lại không giữ được bình tĩnh thế?

Chương 251

Phen này hay rồi, cậu thì đánh sướng tay rồi, nhưng cuộc sống tươi đẹp của tôi cũng bị cậu đánh cho tan tành rồi..." Nhìn bóng lưng Sao Trư đang điên cuồng đập An Lợi Mãn, Vương Khải Toàn đã hoàn toàn sụp đổ!

Hắn khó khăn lắm mới bám được vào Shirley Dương, một đại gia, để cô ấy dẫn mình vào sa mạc kiếm tiền công.

Giờ thì hay rồi, tất cả đều tan thành mây khói... "Sao Hồ đại ca lại bốc đồng thế nhỉ?" "Bạo lực quá..." "Hồ đại ca đáng sợ thật." "Tiểu Hồ đồng chí, sao cậu lại hồ đồ như vậy~" Những người trong đội khảo cổ lúc này cũng vô cùng tiếc nuối.

Nhưng Sao Trư lúc này chẳng quan tâm đến những điều đó.

Dù An Lợi Mãn bị mình đánh chết, nhưng lần này anh đánh quá đã.

Nếu được chọn lại một lần nữa, anh vẫn sẽ chọn cách không nương tay mà trút hết sự tức giận và oán hận trong lòng ra ngoài.

Cùng lắm thì lãng phí một lần trải nghiệm game thôi! ... "Mau bỏ hung khí xuống!" "Mau vứt gậy đi, không thì chúng tôi bắn đấy..." Rất nhanh, nghe thấy tiếng động, Vương Bách Vạn liền dẫn những người khác trong cục công an đến vây quanh.

Chuồng lạc đà này nằm ngay trong cục công an, Sao Trư biết mình chắc chắn không thể chạy thoát.

Anh cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp vứt cây gậy gỗ trong tay xuống.

Vương Bách Vạn thấy vậy, lập tức dẫn người lên khống chế.

Và ngay khi anh bị bắt và đè xuống đất, thông báo thất bại quen

thuộc lại hiện ra. 【Nhân vật trong game bị bắt】 【Nhiệm vụ thất bại, mời làm lại và cố gắng hơn...】 ...

Nhìn thấy thông báo thất bại này, cư dân mạng trong phòng livestream của Sao Trư mới hoàn hồn sau cú sốc. 【Vãi~ Sao Trư ngầu vãi chưởng?

Dám xử luôn An Lợi Mãn ngay trong cục công an!】 【Lợi hại, thật sự quá lợi hại, chuyện này tôi cũng chỉ dám nghĩ thôi, không ngờ anh ấy lại dám làm thật!】 【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, pha này của Sao Trư xem đã tức thật sự, lâu lắm rồi tôi mới sướng như vậy.】 【Đúng vậy, An Lợi Mãn kia đúng là đáng ăn đòn, giờ thì hay rồi, người đi rồi, xem lão còn ngông cuồng thế nào!】 【Chuyện này cũng chỉ có Sao Trư mới dám làm, dù sao bây giờ chỉ có một mình anh ấy đang ở cốt truyện chính, những người khác còn chưa qua được sông băng Côn Luân nữa là!】 【Vậy ra đây là lý do anh ta dám ra tay xử An Lợi Mãn à?】 【Xem ra người có tiến độ game cao thật sự có thể muốn làm gì thì làm!】 【Không nói nhiều, tặng tên lửa với phi thuyền trước đã!】 【Một lần sao đủ, ít nhất phải hai lần】 【Tôi cũng tham gia, anh em làm liên tiếp ba lần đi...】 【66666...】 【Lên!!!】 【...】 ...

Bình luận liên tục trôi qua, kèm theo đó là hàng loạt tên lửa và phi thuyền.

Những món quà nhỏ như xe thể thao, kẹo mút cũng nối đuôi nhau không ngớt.

Dù lần này Sao Trư thất bại nhiệm vụ, nhưng anh lại nhận được vô số donate từ fan.

Không vì lý do gì khác, chỉ vì anh đã đập chết cái gã An Lợi Mãn trông đã thấy ngứa mắt kia.

Tuy làm vậy sẽ khiến nhiệm vụ chính của game thất bại, nhưng ít

nhất là đã sướng!

Niềm vui chính khi chơi game chẳng phải là để sướng sao?

Nếu cứ phải chơi game trong ấm ức, thì thà không chơi còn hơn! "Vãi chưởng~" "Thế này mà cũng nhận được nhiều donate vậy sao?" "Mấy gã này điên hết rồi à?" Nhìn số tiền donate trên bảng quản lý livestream không ngừng tăng vọt, Sao Trư cũng ngây người.

Anh vốn đã chuẩn bị tinh thần bị fan chửi rồi.

Kết quả không ngờ, anh không những không bị chửi, ngược lại còn nhận được một khoản donate khổng lồ!

Thật quá bất ngờ!

Sau lần trải nghiệm game bất chấp hậu quả này, Sao Trư dường như đã tìm ra một cách chơi mới cho tựa game này!

Phá đảo cốt truyện chính?

Chương 252

Đó là chuyện chỉ có game thủ chuyên nghiệp mới làm.

Còn streamer như họ, điều quan trọng nhất là gì?

Đó là khuấy động không khí phòng livestream, làm cho fan của mình xem thấy sướng!

Chỉ cần fan trong phòng livestream xem sướng, mình còn sợ không kiếm được tiền sao? "Rầm!!!" Đang suy nghĩ, cửa phòng game đột nhiên bị đẩy ra.

Chỉ thấy vợ của Sao Trư, Tiểu Linh Mẫn, tức giận đùng đùng chạy vào.

Cô chống hai tay bên hông, mặt đầy giận dữ nói: "Sao Trư, anh vừa làm cái gì vậy?

Tại sao lại đánh chết An Lợi Mãn?

Anh không biết NPC đó rất có thể là nhân vật then chốt để vượt qua cơn bão cát đen kia sao?" ... "Nhưng mà vợ ơi...

Pha xử lý vừa rồi của anh được rất nhiều fan donate mà!" Nếu là trước đây, thấy vợ mình tức giận như vậy, Sao Trư đã sớm tự giác chạy đi quỳ bàn phím rồi.

Nhưng bây giờ, Sao Trư lại có một sự tự tin vững chắc.

Bởi vì anh biết, vợ mình rất yêu tiền!

Pha xử lý vừa rồi của anh đã nhận được gần 30 vạn tiền donate từ cư dân mạng.

Sau khi chia với nền tảng, anh có thể nhận được 15 vạn.

Tuy 15 vạn đối với anh không là gì, nhưng số tiền donate 15 vạn

này lại được ném lên chỉ trong vài phút.

Thử hỏi, kiếm 15 vạn trong vài phút, có ngầu không chứ???

Hơn nữa, trong lòng Sao Trư lúc này đã có một lối chơi hoàn toàn mới.

Chỉ cần chơi game đạo mộ theo cách này, dù cuối cùng anh không phá đảo, hoặc bị các streamer khác vượt qua tiến độ, anh vẫn có thể nhận được donate từ cư dân mạng.

Đúng vậy, đây chính là nguồn gốc sự tự tin của Sao Trư hiện tại.

Tuy nhiên, đối mặt với lời giải thích của Sao Trư, Tiểu Linh Mẫn lại thẳng tay tát cho anh một cái bạt tai. "Anh điên rồi à?

Anh đừng quên là mình đã ký hợp đồng đua top với công ty Chim Cánh Cụt đấy.

Bây giờ anh chơi game, không thể chỉ lo cho sự hưởng thụ của bản thân được.

Nếu anh không nghiêm túc đua top, mở khóa cốt truyện mới, lỡ như bị đội ngũ kiểm duyệt game của công ty Chim Cánh Cụt biết được, chúng ta sẽ phải bồi thường một khoản tiền vi phạm hợp đồng khổng lồ đấy!" Tiểu Linh Mẫn xoa bàn tay đỏ ửng của mình, gầm lên với Sao Trư.

Còn Sao Trư thì ôm bên má béo của mình, ấm ức nói: "Vợ ơi em nói gì?

Tiền vi phạm hợp đồng?

Trong hợp đồng làm gì có tiền vi phạm hợp đồng?

Sao trước đây anh không thấy?" Dù hợp đồng với công ty Chim Cánh Cụt là do Tiểu Linh Mẫn ký giúp anh, nhưng nội dung hợp đồng anh cũng đã xem qua.

Anh nhớ là trong hợp đồng đó không có điều khoản vi phạm nào cả! "Đó là vì em đã giấu những điều khoản vi phạm đó đi, chỉ cho anh xem những nội dung có thể nhận được tiền thưởng thôi." Tiểu Linh Mẫn biết không thể giấu được nữa, nên đã nói ra toàn bộ sự thật.

Chương 253

Thực ra trước đây cô giấu những điều khoản vi phạm đó đi là vì sợ Sao Trư sau khi thấy số tiền vi phạm sẽ không ký hợp đồng.

Vì số tiền đó thực sự quá cao.

Đương nhiên, nếu các streamer có thể chăm chỉ cày cuốc, không cố tình thực hiện những pha xử lý "bẩn", thì những điều khoản vi phạm này hoàn toàn có thể bỏ qua.

Nhưng Sao Trư thì khác.

Anh vốn không thiếu tiền, chơi game là để giải trí, hoặc là để có được niềm vui khi cạnh tranh với người khác.

Anh sẽ không quan tâm đến chuyện vi phạm hay không!

Nếu không thể chơi game theo ý mình, thì còn gọi là chơi game sao?

Gọi là bị game chơi thì đúng hơn?

Và Tiểu Linh Mẫn chính là lo Sao Trư cảm thấy sau này không thể chơi game theo ý mình được nữa, nên mới giấu đi những điều khoản vi phạm đó, chỉ đưa cho Sao Trư một phần nội dung hợp đồng không đầy đủ. "Vợ ơi, em đừng lừa anh.

Em mau đưa những nội dung vi phạm đó cho anh xem..." Thấy vợ mình vẻ mặt lo lắng, Sao Trư cũng hoảng.

Anh lập tức bảo Tiểu Linh Mẫn lấy nội dung vi phạm hợp đồng ra.

Và Tiểu Linh Mẫn, biết mình đuối lý, lần này cũng rất biết điều, trực tiếp đưa cho Sao Trư phần nội dung hợp đồng mà mình đã giấu

trước đó! ... "Vãi~" "Vãi~" "Vãi~ Vợ ơi, em thế này là muốn anh khuynh gia bại sản à???" Sau khi đọc xong nội dung hợp đồng liên quan đến tiền vi phạm, Sao Trư liên tục thốt lên ba tiếng "vãi chưởng", thể hiện sự kinh ngạc tột độ trong lòng.

Anh nằm mơ cũng không ngờ, tiền vi phạm hợp đồng của công ty Chim Cánh Cụt lại cao đến thế.

Đó là 200 tỷ đấy!

Mà còn là đô la Mỹ!

Đổi sang tiền Nhân dân tệ thì cũng phải hơn 16000 tỷ!

Với số tiền vi phạm này, đừng nói là Sao Trư, cho dù là người giàu nhất Hạ Quốc hiện tại đến cũng không chịu nổi! "Mẹ nó, tôi biết ngay mà, làm sao công ty Chim Cánh Cụt lại có thể đưa ra một bản hợp đồng mà tất cả lợi ích đều nhường cho người chơi chúng ta được chứ!" Sao Trư tức giận mắng.

Thực ra anh đã nên nghĩ đến điều này từ sớm.

Dù sao công ty Chim Cánh Cụt nổi tiếng "hút máu" đến mức nào, tất cả các streamer và game thủ trong nước, hễ ai đã từng chơi game của họ đều biết!

Mức độ "hút máu" của họ chỉ có thể dùng một từ để hình dung, đó là – "tuyệt"!

Dù sao, đó là một ông chủ mà ngay cả khi bạn đã mua gói thành viên, vẫn phải trả tiền để xem trước các tập phim truyền hình! "Ai~ Đều tại tựa game đạo mộ này quá hấp dẫn.

Nếu không, sao mình có thể dễ dàng ký vào bản hợp đồng này chứ." Sao Trư bây giờ vô cùng hối hận.

Mặc dù hợp đồng này là do vợ anh ký, nếu công ty Chim Cánh Cụt

thật sự truy cứu, anh cũng có thể phủi tay làm người ngoài cuộc, bán đứng vợ mình đi.

Như vậy, cho dù Tiểu Linh Mẫn có thể chia đi một nửa tài sản của anh, anh vẫn còn lại nửa kia.

Nhưng...

đã làm streamer ở Hạ Quốc nhiều năm như vậy, tính nết của công ty Chim Cánh Cụt, anh quá hiểu.

Chương 254

Thứ họ tự hào nhất không phải là bộ phận phát triển game, cũng không phải bộ phận quảng bá, càng không phải bộ phận quan hệ công chúng hay bộ phận bán hàng, mà là bộ phận pháp lý.

Họ sở hữu đội ngũ luật sư hàng đầu cả nước.

Nếu họ muốn, cho dù Sao Trư không làm gì sai, họ cũng có thể trực tiếp gán cho bạn một tội danh, chứ đừng nói đến nửa tài sản còn lại của anh!

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Sao Trư lại lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Nhưng lúc này, Tiểu Linh Mẫn lại nghĩ thoáng hơn.

Cô bước đến an ủi Sao Trư: "Anh đừng suy nghĩ lung tung nữa, bây giờ anh là người chơi có tiến độ cao nhất trong game đạo mộ này, anh chỉ vừa phạm một sai lầm nhỏ thôi.

Hơn nữa, An Lợi Mãn kia thật sự quá đáng ghét, em nghĩ đội ngũ kiểm duyệt của công ty Chim Cánh Cụt chắc sẽ thông cảm cho anh!

Nhưng tiếp theo anh không được tùy hứng nữa, chỉ lo chơi game theo ý mình.

Chỉ cần anh chơi đàng hoàng, phá đảo nghiêm túc, thì nội dung vi phạm trong hợp đồng đó không thể làm gì anh được!

Anh xem các streamer và game thủ hàng đầu khác không phải cũng đã ký hợp đồng này sao?

Họ không phải cũng biết tiền vi phạm khủng khiếp đến mức nào sao?

Nhưng họ vẫn ký đấy thôi, đúng không?

Cho nên, anh đừng bận tâm về chuyện này nữa...

Nếu có thời gian bận tâm chuyện này, thà mau chóng vào game tìm cách xử lý An Lợi Mãn còn hơn!" (Câu cuối không có trong bản gốc, có lẽ là lỗi copy-paste, tôi sẽ bỏ đi và sửa lại cho hợp lý) "...Nếu có thời gian bận tâm chuyện này, thà nhanh chóng vào game tìm cách xử lý cái gã An Lợi Mãn kia đi!" Sao Trư vốn đang chán nản, nhưng nghe được những lời này của vợ, anh lập tức lấy lại tinh thần. "Vợ nói đúng!

Hợp đồng đã ký rồi, vậy thì anh chỉ có thể xông pha đến cùng..." Nói xong, Sao Trư lại đeo kính VR lên, tiếp tục cày game! ...

Cùng lúc đó, Chu Tiểu Di cũng đã đến giai đoạn cuối cùng của sông băng Côn Luân.

Cô dẫn đội khảo cổ chạy thục mạng từ Yêu Lâu Cửu Trọng.

Suốt quãng đường, cô đã dốc hết sức lực, gần như tất cả đạo cụ có thể dùng đều đã dùng hết.

Cuối cùng, dù đã mất đi Ca Oa và Đại Cá Tử, cô cũng đã thuận lợi leo lên được mặt trên của sông băng Côn Luân.

Nhưng đáng tiếc là, dù đã rời khỏi khe nứt băng, thoát khỏi lũ bọ lửa chết người, cô cuối cùng vẫn không thể tránh được trận bão tuyết lở xuống từ hai bên núi. "A a a a a..." "Chỉ còn một bước nữa thôi, chỉ còn một bước nữa thôi, thật sự chỉ còn một bước nữa thôi anh em ơi..." "Chết tiệt, lúc nãy tôi suýt nữa thì nứt ra rồi." "Nếu lúc nãy tôi không bước hụt một chân, có lẽ bây giờ đã đến thành cổ Tinh Tuyệt ở trên đó rồi." "Tiếc quá..." Chu Tiểu Di gào thét điên cuồng trong phòng livestream.

Giọng nói hào sảng của cô, ngay cả bà cô hàng xóm đang tắm cũng phải giật mình ba lần!

Tuy nhiên, fan trong phòng livestream của cô lại khá bình tĩnh.

Không vì gì khác, vì họ đã sớm quen với giọng của Chu Tiểu Di rồi.

Dù sao thì, không ai chịu nổi giọng của Chu tỷ, và cũng không ai chịu nổi nhan sắc và thân hình của Chu tỷ.

Cả hai câu này đều dùng để miêu tả cô! 【Chu tỷ, tôi thấy lúc nãy trên đường chạy trốn nếu chị không nói chuyện, có lẽ đã phá đảo thành công rồi.】 【Đúng, tôi cũng nghĩ vậy, chị chính là vì trên đường chạy trốn nói nhảm quá nhiều, lại còn luôn la hét ầm ĩ, nên mới làm chậm tốc độ.】 【Đúng vậy, với cái giọng của chị, tuyết lở dù không bị lựu đạn làm cho sập xuống, cũng phải bị giọng chị hét cho sập rồi.】 【Đúng vậy, với cái giọng của chị, tuyết lở dù không bị lựu đạn làm cho sập xuống, cũng phải bị giọng chị hét cho sập xuống rồi.】 【Hay là lát nữa chị tắt tiếng toàn bộ đi, biết đâu như vậy lại có thể thuận lợi phá đảo!】 【Không tệ, tôi vẫn thích chị lúc không nói chuyện hơn, Chu tỷ, thế nào, chị làm được không?】 【Chu tỷ, lát nữa nếu chị tắt tiếng toàn bộ, tôi sẽ tặng chị 10 cái tên lửa lớn ngay bây giờ!】 【Tôi cũng tặng chị 10 cái để cổ vũ, nhưng điều kiện tiên quyết là chị không được nói chuyện!!!】 【Ha ha ha~ Vậy tôi cũng tham gia cho vui, Chu tỷ, thế nào?

Chị dám cược không?】 【...】 ...

Nhìn những bình luận trên màn hình livestream, Chu Tiểu Di cảm thấy không ổn.

Chương 255

"Mấy đại ca, tôi đang nói về chuyện tôi suýt nữa thì phá đảo thành công.

Sao mọi người lại lái sang chuyện giọng của tôi thế?

Giọng của tôi là giọng cá heo tiêu chuẩn đấy nhé?

Rất hay đấy, không tin mọi người nghe kỹ đi, ư ư ư~" Chu Tiểu Di nói với vẻ mặt không phục.

Tuy nhiên... 【Vãi~ Chu tỷ đừng như vậy mà.】 【Chết tiệt~ Ngốc Tiểu Muội và Tiểu Đoàn Đoàn mà ư ư ư thì còn được, nghe đều hay, còn chị thì thôi đi!】 【Chu tỷ, chị đừng dọa tôi, tôi không muốn gặp ác mộng buổi tối đâu...】 【Chu tỷ, chị tha cho tôi đi, chị mà còn như vậy nữa là tôi xem livestream của chị ở chế độ tắt tiếng đấy.】 【Chu tỷ mau im đi, không thì lần sau tôi không tặng tên lửa lớn cho chị nữa đâu!】 【Cầu xin chị đó, tha cho đôi tai của tôi đi, tôi còn trẻ, tôi không muốn bị điếc đâu!】 【Đừng nói nhảm nữa, Chu tỷ, chị mau đi cày game đi, Sao Trư bên kia đang bị kẹt ở ải bão cát đen rồi, nếu chị không nói nhảm mà nỗ lực phá đảo, biết đâu còn có thể đuổi kịp đấy.】 【Đúng đúng, đừng quên, giáo sư Vương Kỳ còn đang ở trong phòng livestream của chị đấy, chị đừng có dọa người ta chạy mất!】 【...】 ...

Chu Tiểu Di rất muốn chứng minh bản thân, nhưng đáng tiếc là, gần như không một cư dân mạng nào chịu tin cô!

Họ đều cảm thấy khi Chu Tiểu Di chơi game, tốt nhất là không nên nói chuyện.

Nếu cô không nói chuyện, dưới sự chỉ dẫn của giáo sư Vương Kỳ, biết đâu thật sự có thể so kè với các streamer kỹ thuật hàng đầu

khác!

Nếu không, có lẽ ngay cả giáo sư Vương Kỳ cũng sẽ bị giọng của cô dọa chạy mất.

Đến lúc đó đừng nói là so kè tiến độ game với các streamer kỹ thuật hàng đầu, có lẽ ngay cả tiến độ hạng hai hiện tại cũng không giữ được.

Chu Tiểu Di tuy rất không phục, nhưng cô không phải kẻ ngốc.

Cô cũng biết mình có thể cày đến đây, về cơ bản đều là nhờ sự chỉ dẫn của giáo sư Vương Kỳ.

Nếu không có giáo sư Vương Kỳ chỉ dẫn trong phòng livestream, có lẽ bây giờ cô vẫn còn đang loanh quanh ở Dã Nhân Câu! "Được rồi, các ông nói đều đúng, vậy lát nữa tôi sẽ không nói chuyện nữa, chỉ cắm đầu vào phá đảo thôi!!!" Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Chu Tiểu Di cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp đeo kính VR, bắt đầu lần phá đảo thứ N của mình.

Ở một nơi khác, Đại Tư Mã, Tiểu Đoàn Đoàn, Ngốc Tiểu Muội và một số streamer nổi tiếng khác cũng đang dốc toàn lực cày game.

Trong số đó, tiến độ gần bằng Chu Tiểu Di là Đại Tư Mã và Tiểu Đoàn Đoàn.

Dù trong phòng livestream của họ không có chuyên gia khảo cổ như giáo sư Vương Kỳ, nhưng với sự chung sức của cư dân mạng, cộng thêm video hướng dẫn xem được từ bên Sao Trư, sau một quá trình mài giũa và làm quen, họ lúc này cũng đã cày đến điểm mấu chốt cuối cùng của sông băng Côn Luân!

Đó chính là tránh né tuyết lở!

Nhưng đáng tiếc, tuyết lở ở sông băng Côn Luân tuy không đáng sợ như bão cát đen ở sa mạc, nhưng cũng là một thảm họa cấp độ tự

nhiên!

Muốn tìm đúng phương hướng để tránh né tuyết lở, nói thì dễ.

Tất nhiên, lý do chính khiến những người chơi này liên tục thất bại ở màn tuyết lở là vì tuyết lở mà họ gặp phải đều không giống nhau!

Họ không thể dựa vào phán đoán của Sao Trư lúc đó để đưa ra lộ trình chạy trốn tương tự.

Cái gọi là "nghìn người nghìn vẻ" chính là để chỉ điều này.

Và đây, cũng là điểm độc đáo trong tựa game của Trương Mục.

Cốt truyện mà mỗi người chơi gặp phải, tuy về đại thể là giống nhau, nhưng về mặt chi tiết, tình huống mà họ gặp phải lại được quyết định dựa trên mức độ hoàn thành cốt truyện trước đó của chính họ.

Trong cốt truyện phía trước, cho dù có người chơi chỉ nhẹ nhàng đá đi một hòn đá!

Hoặc là chạy chậm hơn người khác một chút, đều có khả năng ảnh hưởng trực tiếp đến cốt truyện mà họ gặp phải sau này.

Vì vậy, việc mù quáng bắt chước video hướng dẫn của người chơi khác!

Có thể giúp bạn dễ dàng phá đảo hơn, nhưng... muốn dựa vào thủ đoạn sao chép tương tự để phá đảo trực tiếp, đó là điều hoàn toàn không thể!

Chương 256

...

Quay trở lại với Sao Trư.

Vì đã có vết xe đổ, lần này Sao Trư đã khôn ra.

Anh trực tiếp nhờ Vương Bách Vạn trong phòng giam lấy một tờ giấy, sau đó viết lên đó một loạt điều khoản thuê An Lợi Mãn vào sa mạc, trong đó nhấn mạnh rằng phải đi vào sa mạc trong mùa gió.

Cuối cùng, sau khi để An Lợi Mãn ký tên, điểm chỉ vào bản hợp đồng này, anh mới nhờ Vương Bách Vạn thả lão ra ngoài!

Những người trong đội khảo cổ thấy Sao Trư cẩn thận như vậy, đều nhìn anh với ánh mắt khác.

Họ đều cảm thấy vị đội trưởng này thật sự quá tỉ mỉ, ngay cả chuyện An Lợi Mãn sau khi rời khỏi phòng giam sẽ đổi ý cũng đã nghĩ đến.

Thật lợi hại!

Diễn biến nhanh chóng lại đến đoạn An Lợi Mãn ăn vạ.

Cả đội khảo cổ đều bó tay với lão già vô lại này.

Ngay cả Vương Khải Toàn cũng chẳng làm gì được lão.

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di trực tiếp cầm bản hợp đồng thuê mướn ném vào người An Lợi Mãn. "Này lão gia, chúng ta đã có hợp đồng thuê mướn hẳn hoi đấy." "Nếu ông không thành thật hợp tác với chúng tôi..." "Theo như nội dung vi phạm trên hợp đồng này, tôi không những có thể tống ông về lại phòng giam..." "Mà còn có thể phạt ông một khoản tiền kha khá, khiến ông khóc không ra nước mắt!" Chu

Tiểu Di tự tin nói.

Có bản hợp đồng này trong tay, cô không sợ An Lợi Mãn không nghe lời mình.

Nếu lão già này còn muốn cậy già lên mặt, giở trò cù nhầy vô lại, thì cô chỉ có thể dựa vào điều khoản vi phạm hợp đồng mà trị lão cho ra trò.

Dù sao nơi này vẫn thuộc phạm vi của đồn công an.

Chỉ cần cô muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể tống lão già này về lại phòng giam. "Hay quá, may mà anh Hồ nghĩ ra trước điểm này, nếu không chúng ta thật sự bị ông chú An Lợi Mãn này cho ăn quả lừa rồi." "Đúng vậy, anh Hồ lợi hại thật!" "Xem ra đồng chí Hồ nhỏ trong chuyện đối nhân xử thế giỏi hơn đám mọt sách chúng ta nhiều!" "Đồng chí Hồ nhỏ, lần này lại phải phiền cô rồi..." Những người trong đội khảo cổ thấy Chu Tiểu Di lấy ra bản hợp đồng thì cũng yên tâm phần nào.

Lúc này họ cũng nghĩ giống hệt Chu Tiểu Di.

Chỉ cần có bản hợp đồng thuê mướn này, không sợ An Lợi Mãn lật lọng.

Đương nhiên, ngoài họ ra, đám dân mạng trong phòng livestream của Chu Tiểu Di cũng nghĩ tương tự. 【Ngầu vãi, đúng là Chu tỷ, nhanh thế đã nghĩ ra cách trị lão già An Lợi Mãn này.】 【Đúng vậy, lúc trước tôi còn đang thắc mắc, tại sao lại phải làm cái hợp đồng thuê mướn phiền phức với lão già dở hơi này, hóa ra là để ép lão ngay tại đây!】 【Ha ha ha ~ Đúng là chị Chu của chúng ta, tôi biết ngay chị ấy sẽ có cách mà.】 【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chỉ dựa vào một bản hợp đồng này, thật sự có thể khiến An Lợi Mãn khuất phục sao?】 【Đương nhiên là được rồi, bối cảnh thế giới của game này tuy là ở Hoa Hạ những năm 80, hệ thống pháp luật về thuê mướn có

thể chưa hoàn thiện, nhưng hợp đồng thuê mướn thì đã có hiệu lực hoàn toàn rồi, chỉ cần An Lợi Mãn ký tên, điểm chỉ lên đó là hợp đồng có hiệu lực!】【Thế lỡ lão An Lợi Mãn này sống chết không đi thì sao?

Phải biết là, có những lão già rất cố chấp, dù biết mình sai cũng không thừa nhận, thậm chí còn quay lại cắn ngược một phát đấy!】【Không đâu, đây vẫn là đồn công an, hơn nữa lúc nãy khi lão An Lợi Mãn ký hợp đồng này, cục trưởng Vương Bách Vạn cũng có mặt ở đó, lão không dám giở trò đâu, trừ khi lại muốn quay về phòng giam.】【...】 ... ...

Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán sôi nổi.

Ai cũng cảm thấy lần này Chu Tiểu Di chắc kèo rồi.

Chỉ cần có bản hợp đồng thuê mướn này, không sợ An Lợi Mãn lại giở trò vô lại.

Tuy nhiên, điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là, đối mặt với bản hợp đồng thuê mướn mà Chu Tiểu Di ném tới, An Lợi Mãn lại tỏ ra chẳng hề bận tâm.

Lão chỉ cười cười nói: "Bạn ơi, cái hợp đồng thuê mướn này của cô với tôi hoàn toàn vô dụng đấy mà, tờ giấy này ở chỗ tôi chẳng khác gì giấy lộn, cô cầm về đi, không thì tôi cho lạc đà của tôi ăn đấy..." ..... "Cái gì?" "Lão già này điên rồi sao?" Nghe An Lợi Mãn nói vậy, Chu Tiểu Di ngớ cả người.

Hợp đồng thuê mướn vô dụng?

Chương 257

Ông đang nằm mơ à?

Cô nhìn An Lợi Mãn nói: "Này lão già, lúc ông ký hợp đồng này, cục trưởng Vương cũng có mặt tại hiện trường đấy, sao ông có thể nói hợp đồng này chỉ là giấy lộn được?" An Lợi Mãn nhìn bản hợp đồng trong tay, nói: "Người trẻ tuổi, sau này làm việc đừng bốc đồng thế chứ, cái loại hợp đồng thuê mướn mà các cô nói, tôi cũng biết đấy mà, bên trong phải có chính chủ ký tên điểm chỉ mới có hiệu lực, nhưng tôi chỉ ký tên, chứ không có điểm chỉ, nên hợp đồng này không tính đâu mà!" Lời này vừa thốt ra, Chu Tiểu Di cũng lập tức phản ứng lại.

Cô vội giật lấy bản hợp đồng từ tay An Lợi Mãn.

Quả nhiên, trên đó chỉ có tên của An Lợi Mãn, chứ không hề có dấu vân tay!

Xem ra lúc trước là do cô sơ suất.

Cô vốn nghĩ có Vương Bách Vạn ở đó, An Lợi Mãn sẽ ngoan ngoãn ký hợp đồng.

Ai ngờ được, lão chỉ ký tên mà không điểm chỉ.

Nhưng mà, muốn hợp đồng có hiệu lực, chỉ cần có chữ ký của đối phương là được.

Dấu vân tay thực ra có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Nghĩ đến đây, cô lại lập tức giải thích cho An Lợi Mãn: "Lão gia An Lợi Mãn, đừng nói tôi không nhắc ông, dù ông không điểm chỉ vào bản hợp đồng này, nó vẫn có hiệu lực rồi, vì tên của ông đã được viết trên đó, chính mắt tôi thấy ông viết, cái này thì ông không chối được

đâu nhỉ?" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, An Lợi Mãn cũng không úp mở nữa.

Lão đáp thẳng: "Cô nói đúng đấy mà, tên này đúng là do tôi ký, nhưng thế thì đã sao nào?" Chu Tiểu Di tỏ vẻ cạn lời: "Có chữ ký của ông thì hợp đồng đã có hiệu lực rồi, điều này chẳng lẽ ông không hiểu sao?" An Lợi Mãn cười nhạt: "Đồng chí nhỏ, cái này tôi đương nhiên hiểu, nhưng vấn đề là, tên trên đó không phải tên của tôi mà." "..." Chu Tiểu Di ngẩn người.

Cô lại cúi đầu nhìn bản hợp đồng.

Tên ký trên đó đúng là ba chữ【An Lợi Mãn】mà.

Đâu có sai!

Sao lại không phải được chứ? "Đây không phải là tên ông sao?

An Lợi Mãn... không sai mà!" Chu Tiểu Di lên tiếng.

An Lợi Mãn lại xua tay: "Sai rồi sai rồi, An Lợi Mãn không phải tên tôi, chỉ là biệt danh của tôi thôi mà, tôi có thể tên là An Lợi Mãn, cô cũng có thể tên là An Lợi Mãn, ai cũng có thể tên là An Lợi Mãn cả đấy mà..." Chu Tiểu Di: .....

Chu Tiểu Di hoàn toàn sụp đổ!

Mẹ kiếp???

Hóa ra mình bận rộn cả buổi trời, tên thật của lão già này lại không phải là An Lợi Mãn? "Lão Hồ, cậu đừng phí lời với lão già này nữa." Lúc này, Vương Khải Toàn đứng bên cạnh cuối cùng cũng không nhìn nổi nữa.

Gã trực tiếp vung nắm đấm xông lên. "Tôi thấy lão già này ngứa đòn rồi, để tôi dạy dỗ lão một trận là lão ngoan ngoãn ngay." Chu Tiểu Di không thèm để ý đến gã.

Vì cô biết, gã mập này chỉ là loại sấm to mưa nhỏ.

Gã căn bản không dám ra tay đánh An Lợi Mãn!

Quả nhiên, chẳng mấy chốc, Vương Khải Toàn đã rụt rè lùi lại.

Gã ghé vào tai Chu Tiểu Di nói: "Không được lão Hồ ạ, lão già này biết chắc là tôi không dám đánh lão trong đồn công an nên chẳng thèm để ý đến tôi." Chu Tiểu Di cười khổ: "Kể cả ở bên ngoài, cậu cũng đâu dám đánh ông ta?" Vương Khải Toàn nghe vậy, lập tức không phục nói: "Sao lại không chứ?

Nếu là ở bên ngoài, tôi nhất định đánh cho lão rụng hết răng, còn nướng hết mấy con lạc đà của lão lên ăn nữa." ..... "Ai da~~~ "Người trẻ tuổi, đừng có hơi tí là đòi giết lạc đà, ăn thịt lạc đà chứ!" "Lạc đà là bạn của chúng ta, trong sa mạc mà không có lạc đà, chúng ta căn bản không thể sống sót ra ngoài được." "Lạc đà của tôi trước đây còn cứu mạng tôi đấy, sao cậu có thể ăn nó được!" Vừa nghe Vương Khải Toàn nói muốn ăn thịt lạc đà của mình, An Lợi Mãn lập tức trở nên kích động.

Chương 258

Chu Tiểu Di vốn đang đau đầu không biết đối phó với lão già cù nhầy này thế nào.

Kết quả thấy An Lợi Mãn lúc này vẻ mặt căng thẳng, cô liền nảy ra một ý.

Lúc trước ở trong phòng giam!

Lão già này cũng vì nghe nói lạc đà của mình sắp chết nên mới tìm mọi cách để ra ngoài xem.

Thậm chí còn vì thế mà lừa gạt cả đám người bọn họ.

Còn bây giờ... khi nghe Vương Khải Toàn đòi nướng lạc đà ăn, cảm xúc của lão lại kích động đến thế.

Điều này chứng tỏ tình cảm của lão với đàn lạc đà này vô cùng sâu đậm!

Nếu đã như vậy, tại sao mình không bắt đầu từ đám lạc đà này để trị lão già này nhỉ?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Chu Tiểu Di lại nở một nụ cười.

Chỉ thấy cô nhặt một cây gậy gần đó, đi đến bên một con lạc đà, rồi ra vẻ khoa chân múa tay trên người nó vài cái.

An Lợi Mãn thấy bộ dạng của Chu Tiểu Di, lập tức hoảng hốt.

Lão vội chạy tới nói với cô: "Người trẻ tuổi, làm việc đừng bốc đồng thế mà, cô làm vậy sẽ dọa lạc đà của tôi đấy..." Thấy hành động của Chu Tiểu Di, lại nhìn phản ứng và biểu hiện của An Lợi Mãn lúc này, tất cả mọi người có mặt đều lập tức hiểu ra chuyện gì.

Hóa ra An Lợi Mãn này cũng không phải là loại trời không sợ đất

không sợ.

Ít nhất lão vẫn rất lo lắng cho đàn lạc đà của mình bị thương.

Thế thì dễ rồi.

Vương Khải Toàn hiểu ý, lập tức nhặt một hòn đá dưới đất lên, nói với An Lợi Mãn: "Này lão già, nói thật cho ông biết, món tôi thích ăn nhất trước đây chính là thịt lạc đà, nếu ông không ngoan ngoãn nghe lời chúng tôi, cùng chúng tôi vào sa mạc..." "Thì đàn lạc đà này của ông, tối nay có lẽ sẽ chui vào bụng tôi đấy." Nói xong, gã còn cố ý dùng hòn đá trong tay giơ giơ lên đầu một con lạc đà. "Nghe nói đập chết lạc đà rồi ăn óc của chúng sẽ rất tươi non, không biết có thật không, muốn thử quá đi..." Lời này vừa thốt ra, An Lợi Mãn vốn đã lo lắng hết mức, giờ chỉ muốn khóc mà không ra nước mắt.

Lão vội chạy đến chỗ Vương Khải Toàn, khuyên nhủ: "Người trẻ tuổi, có gì từ từ nói mà, cần gì phải động tay động chân?

Chúng ta đều là bạn bè mà, bạn bè..." Chu Tiểu Di cười nói tiếp lời: "Nếu đã là bạn bè, vậy ông cùng chúng tôi vào sa mạc đi, tôi bảo đảm, chỉ cần ông đi cùng chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ không động đến đám lạc đà này!" An Lợi Mãn do dự nói: "Không phải tôi không muốn dẫn các cô vào sa mạc mà, lúc nãy tôi nói rồi còn gì?

Đợi mùa gió qua đi, tôi sẽ lập tức dẫn các cô vào sa mạc ngay mà!" Chu Tiểu Di nói: "Nhưng chúng tôi muốn vào sa mạc ngay trong mùa gió, đợi mùa gió qua đi thì chúng tôi cũng không cần vào sa mạc nữa." An Lợi Mãn khoanh tay nói: "Tôi cũng là vì an toàn của các cô thôi mà, vào sa mạc mùa gió là chết người đấy, các cô không sợ chết, nhưng tôi và lạc đà của tôi còn sợ chết chứ..." Vương Khải Toàn mất hết kiên nhẫn: "Ây tôi nói lão già này sao không hiểu chuyện thế nhỉ?

Tôi thấy ông nhất định muốn chúng tôi ăn thịt một con lạc đà trước, ông mới chịu cùng chúng tôi vào sa mạc phải không?" .....

Dù An Lợi Mãn rất lo lắng đàn lạc đà của mình sẽ bị đám chuyên gia đến từ kinh thành này ăn thịt, nhưng lão vẫn không muốn vào sa mạc trong mùa gió.

Bởi vì lão biết rõ, nếu vào sa mạc mùa gió, bọn họ muốn sống sót trở ra là rất khó.

Người còn không thể sống sót ra ngoài, thì lạc đà đi cùng họ liệu còn có mạng không? "Thôi được rồi, anh Hồ, cứ để tôi..." Dương Tuyết Lệ thấy Chu Tiểu Di dùng lạc đà uy hiếp cũng không có tác dụng lớn, bèn dùng đến chiêu tiền bạc.

Chỉ thấy cô mỉm cười đi đến trước mặt An Lợi Mãn, nói: "Chú An Lợi Mãn, nếu lần này chú có thể đi cùng chúng tôi vào sa mạc, tôi có thể trả giá gấp đôi để mua lại toàn bộ đàn lạc đà của chú." "Đợi khi từ sa mạc trở về, lạc đà vẫn là của chú, hơn nữa tôi sẽ trả cho chú một khoản tiền công khiến chú hài lòng!" "Chú thấy phương án này thế nào?" Nghe câu nói của Dương Tuyết Lệ, ánh mắt An Lợi Mãn cũng sáng lên trong giây lát.

Lão quay đầu nhìn Dương Tuyết Lệ, có chút không chắc chắn hỏi: "Cô nói thật chứ?

Về rồi lạc đà trả lại tôi, tiền cũng đưa cho tôi?" Dương Tuyết Lệ gật đầu: "Vâng, tất cả đều là của chú!" 【Ghê thật, vẫn phải là đại tiểu thư Dương của tôi, màn vung tiền này đúng là khiến tôi cạn lời...】 【Gì mà đại tiểu thư, sau này phải gọi là đại phú bà Dương, tiểu thư làm gì có nhiều tiền thế, chỉ có phú bà mới giàu thế này, hiểu không?】 【Vãi, cô Dương này đúng là giàu thật, trước tiên dùng giá gấp đôi mua lạc đà, sau khi về lại trả lạc đà cho An Lợi Mãn, cuối cùng còn trả một khoản tiền công hậu hĩnh, tính ra là cho không hai khoản tiền lớn!】 【Đúng thế, mà mỗi khoản tiền đều không nhỏ, đàn lạc đà của An Lợi Mãn ít nhất cũng phải mười mấy con, dùng giá gấp

đôi mua mười mấy con lạc đà, mẹ nó tốn bao nhiêu tiền chứ?】【Quan trọng là lúc nãy cô ấy vung tiền mà mắt còn không thèm chớp, điều này chứng tỏ tài sản của cô ấy chắc chắn nhiều hơn rất nhiều so với số tiền bỏ ra cho An Lợi Mãn!】【Nói thừa, tài sản không nhiều thì sao có thể cho An Lợi Mãn nhiều tiền thế được?】【Mẹ ơi, tại sao mình lại không gặp được phú bà cấp này nhỉ!】【Trời ơi~ xin hãy ban cho con một phú bà như Dương Tuyết Lệ đi!】【...】 ... ...

Thấy Dương Tuyết Lệ không nói một lời đã vung tiền ra, mà còn vung tay quá trán, đám dân mạng trong phòng livestream cũng bị sốc nặng.

Chương 259

Họ trước đây chỉ biết Dương Tuyết Lệ rất giàu, nhưng không ngờ lại giàu đến mức này!

Một hơi mua mười mấy con lạc đà, mà còn mua với giá gấp đôi, mắt cũng không thèm chớp.

Quá hào phóng rồi!!!... "Nếu các cô đã muốn vào sa mạc trong mùa gió như vậy, thì tôi đi cùng các cô một chuyến vậy." "Nhưng tôi nói trước nhé..." "Nếu ở trong sa mạc gặp nguy hiểm, tôi sẽ không đi cùng các cô chịu chết đâu." "Các cô là người ngoài không biết sự nguy hiểm của việc vào sa mạc mùa gió, chứ tôi thì rõ lắm đấy mà..." Dưới sự uy hiếp và dụ dỗ của Chu Tiểu Di và Dương Tuyết Lệ, An Lợi Mãn chỉ do dự một lúc rồi nhanh chóng đồng ý.

Hết cách rồi!

Đi cùng đám người này vào sa mạc, lạc đà của lão có lẽ còn có đường sống.

Chứ nếu không đi, với bộ dạng hung hãn lúc nãy của bọn họ, đám lạc đà này của lão tám phần là sẽ lên đĩa!

Vì đàn lạc đà của mình, lão chỉ có thể lựa chọn liều một phen! ..... 【Ngầu vãi, đại tiểu thư Dương lợi hại quá!】 【Đúng vậy, cô ấy vừa ra tay, An Lợi Mãn đã thỏa hiệp ngay lập tức!】 【Nhưng tại sao cô ấy không ra tay sớm hơn nhỉ?】 【Đúng vậy, đại tiểu thư Dương đã có nhiều tiền như vậy, nếu cô ấy ra tay sớm hơn, có lẽ Chu tỷ giờ này đã vào sa mạc rồi!】 【Có lẽ đây là sắp xếp của cốt truyện thôi!】 【Không đúng, tôi đoán chỉ dùng tiền thì không lay chuyển được An Lợi Mãn đâu, lúc nãy Chu tỷ dùng đàn lạc đà của lão làm con tin để uy hiếp cũng rất quan trọng.】 【Chuẩn, tôi cũng nghĩ vậy, một

bên dùng tiền dụ dỗ, một bên dùng lạc đà uy hiếp, song kiếm hợp bích, mới có thể khiến An Lợi Mãn này thỏa hiệp, nếu thiếu một trong hai, e là không thành công!】【Đúng đúng đúng ~ Mấy ông nói chuẩn quá, tôi phải ghi lại mới được, để lần sau tự chơi là qua màn trực tiếp luôn!】【Wuhu ~ Cuối cùng cũng được vào sa mạc rồi.】【Haha ~ Chẳng phải Chu tỷ đã vào sa mạc từ trước rồi sao?

Ông phải nói là cuối cùng cũng có thể vượt qua cơn bão cát đen đó mới đúng!】【Đúng đúng đúng ~ Cuối cùng cũng có thể vượt qua cơn bão cát đen đó rồi.】【Xì ~ Tôi khuyên các ông đừng mừng vội, lão An Lợi Mãn này nhìn là biết không đáng tin rồi, hơn nữa bản lĩnh của lão cũng toàn là do người khác đồn thổi, chưa được kiểm chứng thực tế, lỡ lão này chỉ là con hổ giấy thì sao?】【Không thể nào?

Cốt truyện của NPC này nhiều như vậy, không thể là hổ giấy được!】【Haha ~ Mỗi NPC trong game này đều được làm như người thật, có máu có thịt có tình cảm, nếu ông dám tán gẫu với NPC, họ có thể nói chuyện với ông cả ngày đấy!】【Chuẩn, lúc trước tôi còn ngồi nghe kể chuyện ở thành cổ, trời ạ, lão sư phụ kể chuyện từ đầu đến cuối, câu chuyện không hề lặp lại, nếu không phải vì có một số thông tin dữ liệu và thông tin thân phận nhân vật, tôi suýt nữa không phân biệt được đâu là thế giới game, đâu là thế giới thực.】【Dù sao đi nữa, bây giờ đã giải quyết xong lão An Lợi Mãn này, thì cứ dẫn lão vào sa mạc xem sao.】【Đúng vậy, lão già này là lừa hay ngựa, cứ kéo ra ngoài đi một vòng là biết ngay!】【...】 ... ...

Thấy Dương Tuyết Lệ vung tiền như rác, trực tiếp thu phục được lão già vô lại An Lợi Mãn, đám dân mạng trong phòng livestream cũng sôi sục cả lên.

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ được, người cuối cùng khiến An Lợi Mãn thỏa hiệp lại chính là Dương Tuyết Lệ.

Đương nhiên, cũng có một số người hiểu rất rõ, nếu không có màn uy hiếp vừa rồi của Chu Tiểu Di, cho dù Dương Tuyết Lệ cuối cùng có vung tiền thật, e rằng cũng không thể khiến An Lợi Mãn thỏa hiệp.

Suy cho cùng, vung tiền chỉ được coi là dụ dỗ.

Thủ đoạn dụ dỗ tuy cũng có thể khiến nhiều người thỏa hiệp, nhưng khi tính mạng bị đe dọa, vẫn sẽ có rất nhiều người từ chối!

Nhưng mà, nếu dụ dỗ lại cộng thêm uy hiếp, thì lại khác.

Uy hiếp và dụ dỗ, tuy là một thành ngữ, nhưng ý nghĩa của nó có thể tách ra làm hai để hiểu – một là dụ dỗ, một là uy hiếp.

Hai ý nghĩa này nếu tách rời, chỉ có thể coi là một thủ đoạn dụ dỗ đơn giản, hoặc là thủ đoạn ép buộc.

Nhưng nếu kết hợp lại để sử dụng, hiệu quả sẽ không đơn giản là 1+1=2!

Suy cho cùng, đây là kết quả của sự tương hỗ lẫn nhau!

Và việc Chu Tiểu Di và nhóm của cô có thể khiến An Lợi Mãn thỏa hiệp, ngoài sự dụ dỗ của Dương Tuyết Lệ, sự uy hiếp của Chu Tiểu Di cũng là một yếu tố quan trọng không thể thiếu.

Cả hai, thiếu một cũng không được! .....

Sau khi thuyết phục được An Lợi Mãn, người của đội khảo cổ liền lập tức đi thu thập vật tư để vào sa mạc.

Vật tư vẫn là những thứ cũ, bánh đậu, muối và quan trọng nhất là nước ngọt.

Phải công nhận, đàn lạc đà mà An Lợi Mãn nuôi quả thực rất khỏe mạnh.

Trọng lượng mà lạc đà của lão có thể chở gần như cao hơn 20% so với lạc đà của những người dân khác trong trấn!

Đừng coi thường 20% trọng lượng này, nếu quy đổi thành nước ngọt, ở trong sa mạc có thể cứu mạng người.

Chương 260

Đương nhiên, điều mà đội khảo cổ nhắm đến không chỉ là đàn lạc đà này của An Lợi Mãn, mà là bản lĩnh tìm nguồn nước trong sa mạc của lão, và sự quen thuộc của lão với vùng sa mạc đó.

Dù sao ngay cả người dân địa phương cũng nói lão là tấm bản đồ sống trong sa mạc.

Vậy thì, điều đó cũng cho thấy, đối phương chắc chắn có bản lĩnh thật sự! "Lão Hồ, cậu xem đây là gì này?" Ngay khi mọi người đang chuẩn bị vật tư vào sa mạc ở quảng trường, Vương Khải Toàn đột nhiên chạy từ gần đó tới.

Chu Tiểu Di ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong tay gã lúc này đang cầm một khẩu súng săn.

Không đúng, đây cũng không thể coi là súng săn, nhiều nhất chỉ có thể coi là loại súng kíp mà những người thợ săn già hay dùng, còn thô sơ hơn cả khẩu súng mà Anh Tử dùng trước đây. "Cậu lấy thứ này ở đâu ra vậy?" Chu Tiểu Di tò mò hỏi.

Cô nhớ mấy lần vào sa mạc trước đây, trong tay Vương Khải Toàn không có thứ này.

Xem ra việc An Lợi Mãn gia nhập đã thực sự khiến tuyến cốt truyện tiếp theo của họ có chút thay đổi!

Nếu không, Vương Khải Toàn cũng sẽ không tìm được khẩu súng kíp này. "Mượn của Vương Bách Vạn đấy, trời ạ, còn bắt tôi viết giấy cam đoan, nói là sau khi về phải trả lại ngay lập tức." Vương Khải Toàn tuy đang càu nhàu, nhưng mặt lại đầy vẻ đắc ý. "Thứ này tuy nhiều nhất chỉ có thể bắn chim, nhưng có còn hơn không." "Chỉ là đạn hơi ít, Vương Bách Vạn đúng là keo kiệt." "Tôi cầu xin lão nửa

ngày, lão chỉ cho tôi một hộp, hơn hai mươi viên đạn." "Nếu trên đường gặp phải bầy sói hay chó hoang gì đó, với số đạn này, căn bản không đủ bắn!" Vương Khải Toàn lẩm bẩm hồi lâu.

Tuy miệng thì cứ chê bai khẩu súng kíp này, nhưng tay thì lại không ngừng lên đạn xuống đạn, chơi rất hăng.

Chu Tiểu Di thấy vậy, không khỏi cười khổ: "Cậu đừng có được hời còn khoe mẽ nữa, thứ đáng sợ nhất trong sa mạc không phải là bầy sói hay chó hoang gì đâu, mà là bão cát." Thực ra Chu Tiểu Di không hề ghen tị với Vương Khải Toàn.

Vì vũ khí trong túi của cô còn mạnh hơn nhiều so với khẩu súng kíp rách trong tay gã.

Đương nhiên, những trang bị này nếu không đến lúc nguy cấp, cô chắc chắn sẽ không lấy ra.

Trải qua chuyến đi Côn Luân Băng Xuyên lần trước, cô đã hiểu thêm một quy tắc của game.

Đó là, bất kỳ loại vũ khí bị kiểm soát nào, chỉ cần lộ ra trước mặt người của đội khảo cổ, một khi cốt truyện của màn chơi đó kết thúc, những vũ khí đã lộ diện trước mặt đội khảo cổ đều sẽ bị tịch thu.

Hơn nữa còn không có bất kỳ khoản bồi thường nào.

Lúc này, trong tay cô tuy cũng có vũ khí, nhưng vì thiếu vốn, nên cũng chỉ có một khẩu súng lục và hơn một trăm viên đạn mà thôi.

Tuy có ngầu hơn khẩu súng kíp trong tay Vương Khải Toàn một chút, nhưng cũng không tốt hơn là bao.

Hơn nữa trong lòng cô cũng rất rõ, những thứ này nếu có thể không lấy ra dùng, thì tốt nhất không nên lấy ra.

Trừ khi bạn đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị tịch thu! .....

Dưới sự chuẩn bị đồng lòng của mọi người, mười mấy con lạc đà của An Lợi Mãn nhanh chóng được chất đầy vật tư.

Đương nhiên, trong đó chỉ có vài con chuyên phụ trách vận chuyển vật tư.

Những con lạc đà khác vì còn phải chở người, nên chỉ chất một ít nước ngọt và vài miếng bánh đậu lên trên.

Vì làm như vậy có thể duy trì thể lực của lạc đà ở mức tối đa, giúp đội khảo cổ có thể đi xa hơn trong sa mạc.

Việc phân bổ trọng lượng cho lạc đà đều do một mình An Lợi Mãn hoàn thành.

Lão đã điều chỉnh cho từng con lạc đà.

Sau khi đảm bảo tất cả lạc đà đều có thể gánh vác trọng lượng của mọi người và vật tư trên lưng, lão mới phủi tay, ra hiệu cho đội khảo cổ có thể vào sa mạc.

Chương 261

Nhìn tất cả những gì An Lợi Mãn sắp xếp, mọi người đều có cái nhìn khác về lão già này.

Bất kể nhân phẩm của lão ra sao, nhưng ít nhất, về kinh nghiệm vào sa mạc, lão chắc chắn lợi hại hơn bất kỳ ai có mặt ở đây.

Dù sao tất cả bọn họ đều không biết cách san đều trọng lượng vật tư cho lạc đà, nhưng lão già này lại biết.

Lão thậm chí còn tính cả trọng lượng của từng người trong đội khảo cổ vào, cố gắng hết sức để san đều tải trọng cho tất cả lạc đà. "Lão ca, lần này phải để ông cùng chúng tôi chịu khổ rồi." Giáo sư Trần thấy An Lợi Mãn bận rộn trước sau, cũng vô cùng cảm kích.

Nhưng An Lợi Mãn lại là người không biết nói chuyện.

Lão thấy giáo sư Trần nói chuyện với mình, không những không tỏ ra vui vẻ, thậm chí còn nói một câu đầy mỉa mai: "Không phải chịu khổ, là mất mạng...

Nhưng không sao đâu, dù sao mọi người đều là bạn bè mà, bạn bè đương nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau..." Nghe lão già An Lợi Mãn này lại mở miệng ngậm miệng một tiếng bạn bè, Vương Khải Toàn đang nghịch súng lập tức nghe không lọt tai.

Gã vác khẩu súng kíp sau lưng, rồi nói với Chu Tiểu Di: "Lão Hồ, lão già này cứ một tiếng bạn bè, tôi nghe sao cứ cảm giác như đang chửi người thế nhỉ?" Chu Tiểu Di nhún vai: "Không chỉ mình cậu cảm thấy vậy, tôi cũng thấy thế, nhưng mà phải công nhận, lão già này về mặt vào sa mạc, kinh nghiệm nhiều hơn chúng ta rất nhiều!" Vương Khải Toàn vẻ mặt nghi hoặc: "Chúng ta còn chưa vào sa mạc mà?

Sao cậu biết kinh nghiệm của lão nhiều hơn chúng ta?" Chu Tiểu Di cười nói: "Cậu xem lúc nãy lão sắp xếp vật tư tải trọng cho đám lạc đà, còn kiểm tra cho chúng trước khi đi, đó đều là kinh nghiệm.

Chỉ khi công tác chuẩn bị này được làm tốt, lát nữa vào sa mạc chúng ta mới có nhiều cơ hội sống sót hơn!" Những lời này đương nhiên là do Chu Tiểu Di tự bịa ra.

Thực ra cô sở dĩ khẳng định An Lợi Mãn này có chút bản lĩnh, chủ yếu là vì mấy lần vào sa mạc trước đây, những người dân cho họ thuê lạc đà không hề giúp họ chuẩn bị nhiều như vậy.

Đừng nói là san đều tải trọng vật tư cho lạc đà, ngay cả việc kiểm tra lạc đà trước khi khởi hành cũng không có.

Mấy lần trước, lạc đà của họ đi được nửa đường đã bắt đầu ì ạch!

Trong đó có mấy con thấy ven đường có cây hồ dương và xương rồng thì lập tức chạy đến gặm.

Đây rõ ràng là biểu hiện của việc chưa được ăn no trước khi đi.

Nhưng An Lợi Mãn này lại khác.

Lão gần như đã điều chỉnh tất cả lạc đà của mình đến trạng thái tốt nhất.

Cưỡi những con lạc đà này vào sa mạc, những thứ khác không dám đảm bảo, nhưng tốc độ chắc chắn nhanh hơn những con thuê từ tay những người dân khác.

Điểm này, trước đây Chu Tiểu Di đã từng trải nghiệm một lần rồi!

.....

Không lâu sau, dưới sự dẫn dắt của An Lợi Mãn, đội khảo cổ lại một lần nữa tiến vào bãi cát hoang vu không một bóng người phía

trước.

Giáo sư Trần và An Lợi Mãn đi đầu.

Vì trong tay giáo sư Trần có cuốn sổ ghi chép, cần phải giải thích cho An Lợi Mãn về nơi họ muốn đến lần này.

Điều khiến Chu Tiểu Di cảm thấy có chút kỳ lạ là, An Lợi Mãn không những không hề có chút nghi vấn nào về tuyến đường mà giáo sư Trần chỉ ra, thậm chí ở một số nơi, còn chưa đợi giáo sư Trần nói ra, lão đã biết nên đi như thế nào rồi.

Điều này khiến trong lòng Chu Tiểu Di lập tức dấy lên một tia nghi hoặc.

An Lợi Mãn này, có lẽ trước đây đã từng đi qua con đường này.

Nếu không, tại sao lão lại quen thuộc với bản đồ tuyến đường mà giáo sư Trần chỉ ra như vậy?

Đương nhiên, những nghi hoặc này hiện tại cô cũng chỉ có thể giấu trong lòng, không nói ra.

Vì cô biết, lát nữa họ sẽ phải đối mặt với thảm họa đáng sợ nhất trong sa mạc.

Nếu không thể thuận lợi vượt qua cuộc tấn công của cơn bão cát đen đó, cho dù có làm rõ được lý do tại sao An Lợi Mãn lại quen thuộc với tuyến đường này như vậy cũng vô dụng.

Chương 262

Vì cuối cùng họ vẫn sẽ chết ở đây.

Tuy nhiên, cũng không biết tại sao, từ khi có An Lợi Mãn đi cùng trong đội, trong lòng Chu Tiểu Di đã có một sự tự tin nhất định đối với tình huống gặp phải bão cát đen sắp tới.

Cô cảm thấy, An Lợi Mãn này trông tuy không đáng tin lắm, nhưng có lẽ thật sự có thể giúp họ vượt qua khó khăn.

Ở một bên khác, ba người Diệp Nhất Tâm lại bắt đầu cất tiếng hát.

Bầu không khí lại dần trở nên thoải mái hơn không ít.

Nhưng Chu Tiểu Di và đám dân mạng trong phòng livestream đều biết, cảm giác thoải mái này, thực ra là dùng để mê hoặc những người chơi như họ.

Vì không lâu sau, cơn bão cát đen có thể nuốt chửng mọi thứ sẽ ập đến.

Sự tĩnh lặng trước cơn bão, chính là nói về điều này. "Lão tiên sinh An Lợi Mãn, ông cho rằng thứ đáng sợ nhất trong sa mạc này là gì?" Lúc này, Chu Tiểu Di cố ý thúc lạc đà tiến lên hỏi An Lợi Mãn một câu.

An Lợi Mãn không cần suy nghĩ, nói thẳng: "Đương nhiên là bão cát đen rồi..." Tát Địch Bằng ở bên cạnh nghe vậy, liền nói: "Tôi thấy đáng sợ nhất phải là bầy sói, tôi từng đọc trong sách, có người đã gặp phải mấy trăm con sói trong sa mạc, cả đoàn mười mấy người, toàn bộ đều bị sói ăn thịt." Sở Kiến cũng nói theo: "Đúng đúng đúng ~ Tôi cũng đã đọc cuốn sách đó, nghe nói là trải nghiệm thật của tác giả,

bầy sói trong sa mạc không phải là bầy sói bình thường, một khi gặp phải, khả năng sống sót rất nhỏ." Diệp Nhất Tâm có chút sợ hãi: "Vậy lát nữa chúng ta sẽ không gặp phải bầy sói chứ?" Tát Địch Bằng cười nói: "Sa mạc lớn như vậy, bầy sói đâu có dễ gặp thế?

Hơn nữa, tốc độ chạy của sói trong sa mạc cũng không bằng lạc đà, chỉ cần chúng ta cưỡi lạc đà, dù có gặp phải bầy sói cũng có thể tránh né trước, căn bản không cần lo lắng." Diệp Nhất Tâm nói: "Không ngờ ngoài việc nghiên cứu người ngoài hành tinh, anh còn hiểu rõ về bầy sói trong sa mạc như vậy!" Tát Địch Bằng có chút ngại ngùng gãi đầu: "Đây đều là tài liệu tôi tra trên sách trước đây, học vẹt thôi, không đáng kể." Bị mấy người Tát Địch Bằng nói như vậy, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc cũng cảm thấy rất có lý.

Nếu gặp phải bầy sói trong sa mạc, quả thực sẽ rất phiền phức.

Tuy nhiên An Lợi Mãn lại lắc đầu nói: "Không đúng không đúng, bầy sói tuy đáng sợ, nhưng bão cát đen còn đáng sợ hơn bầy sói gấp trăm nghìn lần, nếu gặp phải bão cát đen, cho dù chúng ta cưỡi lạc đà cũng vô dụng, chỉ có một con đường chết..." .....

“Vãi thật, lão già này lại còn biết cả bão cát đen à?” “Xem ra trước đây ông ta chắc chắn cũng từng gặp bão cát đen rồi.” “Gặp bão cát đen mà vẫn sống sót được, nói vậy thì lần này Chu Tiểu Di thật sự tìm đúng người rồi?” “Tuyệt quá, tôi đã nói mà, lão già này thâm tàng bất lộ, lần này cô ấy ổn rồi!” “Trước đó lãng phí bao nhiêu thời gian với lão già này, tôi còn tưởng Chu Tiểu Di công cốc rồi chứ, không ngờ ông ta lại thật sự biết cách tránh bão cát đen.” “Streamer đỉnh thật, lần này chắc chắn ổn rồi!” “Một người có thể sống sót trong bão cát đen, lại còn tìm được nguồn nước trong sa mạc, nuôi lạc đà cũng giỏi như vậy, chẳng trách NPC trong thị trấn đều gọi ông ta là tấm bản đồ sống của sa mạc!” “Chết tiệt, không biết ngoài đời thực có người như vậy không!” “Chắc là có chứ?

Dù gì nước Đại Việt ta cũng có gần 1,5 tỷ người, với số lượng lớn như vậy, xuất hiện vài nhân tài kiệt xuất cũng là chuyện có xác suất rất cao!" "Đúng vậy, cao thủ ẩn trong dân gian, tôi tin rằng ở nước Đại Việt ta người như vậy tuyệt đối không ít." "Đúng đúng đúng ~ Giống như tác giả làm ra game đạo mộ này vậy, trước khi người ta chưa làm game, ai trong chúng ta biết trên đời này lại có một trò chơi vừa hay vừa chân thực đến thế!" "Ừm, nói có lý, xem ra trước đây là tôi đã quá coi thường nhân tài nước Đại Việt rồi!" "Bây giờ anh nhận ra vẫn còn kịp." "..." … Thấy An Lợi Mãn cũng biết trong sa mạc sẽ xuất hiện bão cát đen, cư dân mạng trong phòng livestream lập tức sôi trào.

Lão già này đã biết về bão cát đen, vậy thì chắc chắn ông ta cũng biết cách để né tránh nó.

Nếu không, sao ông ta có thể mạo hiểm làm người dẫn đường cho đội khảo cổ chứ!

Mặc dù trong đó cũng có phần uy hiếp lợi dụ của Chu Tiểu Di và Dương Tuyết Lệ!

Nhưng nếu An Lợi Mãn kiên quyết không đi, hai người họ cũng chẳng làm gì được.

Cho nên, lão già này chắc chắn có bản lĩnh thật sự.

Dù sao người xưa có câu, không có kim cương thì đừng mong ôm việc gốm sứ!

Nếu An Lợi Mãn không có bản lĩnh thật sự, ông ta tuyệt đối không dám dẫn đội khảo cổ vào sa mạc trong mùa gió.

Dù sao đây là chuyện đùa với mạng sống, không phải trò đùa! ...

"Chú An Lợi Mãn, cái chú gọi là bão cát đen rốt cuộc là gì vậy?

Là bão cát bụi sao?" "Đúng đó, nghe chú nói cái bão cát đen này

ghê gớm vậy, còn lợi hại hơn cả bầy sói, nói làm cháu cũng hơi muốn tận mắt chứng kiến một lần!" "Chú An Lợi Mãn, có phải chú không muốn dẫn chúng cháu vào sa mạc trong mùa gió, nên cố tình bịa ra một cái bão cát đen để dọa chúng cháu, để chúng cháu biết khó mà lui, quay về không?" Lúc này, ba người Diệp Nhất Tâm vẫn đang ríu rít trò chuyện bên cạnh An Lợi Mãn.

Chu Tiểu Di thấy vậy, trong lòng không khỏi cười khổ.

Mấy người trẻ tuổi này đúng là nghé con không sợ cọp mà!

Ông lão An Lợi Mãn đã nói bão cát đen còn đáng sợ hơn cả bầy sói, vậy mà các người vẫn không tin!

Cứ chờ xem!

Lát nữa bão cát đen ập đến, xem các người còn tin hay không!

Chương 263

"Mấy đứa nhỏ các cháu đừng có đùa như vậy!" "Thứ như bão cát đen mấy chục năm mới xuất hiện một lần!" "Thứ đó mà đến thật, tất cả chúng ta đều sẽ chết ở đây đó!" "Các cháu không thể tùy tiện đùa giỡn với thiên nhiên như vậy được nữa đâu…" …….

An Lợi Mãn cũng bị ba người Diệp Nhất Tâm làm cho cạn lời!

Ông ta chắp hai tay trước ngực, lại bắt đầu lẩm bẩm cầu nguyện một cách thần bí.

Ba người Diệp Nhất Tâm thấy vậy, lại bật cười.

Sở Kiến nói: "Chú An Lợi Mãn, chú đừng giả vờ nữa, trước đây cháu đã nghe cục trưởng Vương nói rồi, chú vốn chẳng có tín ngưỡng gì cả." Tát Địch Bằng nói: "Thật ra cháu thấy tin Phật tin Thượng Đế, còn không bằng tin người ngoài hành tinh ấy chứ?

Ít nhất Phật và Thượng Đế đều do con người tưởng tượng ra, còn người ngoài hành tinh là có thật mà!" Diệp Nhất Tâm liếc Tát Địch Bằng một cái đầy bực bội: "Tiểu Tát, cậu đừng nói chuyện người ngoài hành tinh nữa, cẩn thận bị thầy nghe thấy, lát nữa lại bị mắng cho xem!" Tát Địch Bằng nghe vậy, liền rụt cổ lại, không dám nói thêm gì nữa.

"Vù vù vù ~" Đúng lúc này, một cơn gió mạnh đột nhiên cuộn theo cát bụi thổi tới.

"Nổi gió rồi." An Lợi Mãn nhận ra điều bất thường, nhắc nhở mọi người cẩn thận một chút.

Đồng thời, ánh mắt ông ta cũng dán chặt vào đám mây đen đang dần hình thành ở phía xa.

Không hiểu vì sao, trong lòng ông ta đột nhiên dấy lên một cảm giác chẳng lành.

Ông ta quay đầu nhìn giáo sư Trần, nói: "Giáo sư Trần, tôi thấy chúng ta nên rời đi quay về thì hơn, mùa gió nổi lên rất dễ hình thành bão cát bụi." Giáo sư Trần lại không cho là đúng: "Không sao đâu lão ca, lạc đà của ông khỏe như vậy, cho dù gặp phải bão cát bụi, nó nhất định có thể đưa chúng ta vượt qua." Trước khi vào sa mạc, giáo sư Trần rõ ràng đã tìm hiểu kỹ càng!

Ông biết rất rõ, nếu gặp bão cát bụi trong sa mạc, chỉ cần mình cưỡi lạc đà là có thể tránh được.

Cùng lắm thì để lạc đà quỳ xuống tại chỗ, rồi họ nấp sau lưng lạc đà, che chắn cát bụi thổi tới là được.

An Lợi Mãn thấy giáo sư Trần không chịu nghe lời mình, cũng đành chịu, chỉ có thể tiếp tục cúi đầu đi về phía trước.

Nhưng… Chu Tiểu Di lúc này đã bắt đầu lo lắng.

Bởi vì cô biết rất rõ, đám mây đen đang hình thành phía trước kia không phải là bão cát bụi đơn giản, mà là một cơn bão cát đen có thể nuốt chửng họ trong nháy mắt!

Nếu họ không kịp thời tìm được nơi trú ẩn, hoặc tìm cách tránh khỏi đường đi của cơn bão cát đen, cuối cùng chỉ có một con đường chết.

Thế là… để không lãng phí một lần trải nghiệm game, cô lập tức thúc lạc đà chạy lên đầu đoàn.

Rồi cô nói với An Lợi Mãn: "An Lợi Mãn lão tiên sinh, tôi thấy đám mây đen phía trước có gì đó không ổn, hay là chúng ta tìm một nơi trú tạm trước đã?" An Lợi Mãn vừa nghe trong đoàn cuối cùng cũng có người chịu nghe lời mình, cũng lập tức hứng khởi.

Ông ta vội nói: “Vẫn là tiểu đồng chí cậu hiểu chuyện, tôi vừa mới nói với họ rồi, không thể đi tiếp về phía trước được nữa, nhưng họ không nghe, tôi biết làm sao được chứ.” Chu Tiểu Di ngẩng đầu nhìn cơn bão cát đen vẫn đang tiếp tục hình thành, rồi lại nói với An Lợi Mãn: “Chú An Lợi Mãn, nếu bây giờ chúng ta quay về, với tốc độ của mấy con lạc đà này, sẽ cần bao lâu?” An Lợi Mãn suy nghĩ một lúc: “Chắc cũng hơn một tiếng.” Hơn một tiếng sao?

Xem ra bây giờ cưỡi lạc đà quay về chắc là không kịp rồi.

Tốc độ tấn công của bão cát đen cô đã từng chứng kiến.

Tiếp đó… cô lại hỏi An Lợi Mãn: “Nếu lát nữa chúng ta gặp bão cát đen, chú có cách nào đưa chúng ta thoát khỏi đây không?” …….

“Cái gì?” “Bão cát đen?” An Lợi Mãn vừa nghe Chu Tiểu Di nói họ sắp gặp bão cát đen, lập tức trở nên căng thẳng.

“Tiểu đồng chí, cậu đừng có nói bậy.” “Nếu chúng ta thật sự gặp phải bão cát đen, vậy thì tất cả mọi người chỉ có thể chết ở đây thôi.” Nghe câu trả lời này của An Lợi Mãn, Chu Tiểu Di sững sờ một lúc.

Chết tiệt, ông là tấm bản đồ sống của sa mạc cơ mà.

Nếu ngay cả ông cũng không giải quyết được cơn bão cát đen đó, vậy tôi đưa ông vào sa mạc để làm gì?

Đại ca!

Ông không thể chỉ nhận lương mà không làm việc được!

Ít nhất cũng phải đưa ra thứ gì đó thực tế chứ?

“Vù vù vù ~” Ngay lúc Chu Tiểu Di đang nói chuyện với An Lợi Mãn, gió cát thổi tới từ phía trước lại mạnh hơn một chút.

Chương 264

Và cứ sau một khoảng thời gian, gió lại tăng thêm một phần.

An Lợi Mãn cuối cùng cũng nhận ra có điều không ổn.

Chỉ thấy ông ta nhìn đám mây đen đã sắp hình thành phía trước, mặt đầy kinh hãi nói: "Tiêu rồi, tiêu rồi, chúng ta thật sự gặp phải bão cát đen rồi." "Đây là sự trừng phạt cho những người các người không kính trọng thần linh." "Ai bảo các người cứ nói năng bậy bạ." An Lợi Mãn vừa nói vừa chửi, lời lẽ đầy trách móc đội khảo cổ và Chu Tiểu Di.

Tát Địch Bằng vẫn không để tâm.

Cậu ta nhìn đám mây đen phía trước nói: "Tôi nói này chú An Lợi Mãn, đó chẳng phải chỉ là một đám mây đen thôi sao?

Chỉ là nó thấp hơn một chút, có gì đáng sợ chứ?" "Đúng thế, không có gì đáng sợ, vậy các người cứ ở lại đây chờ chết đi, tôi không quan tâm các người nữa…" An Lợi Mãn cũng lười nói nhảm với cậu ta!

Ông ta trực tiếp quay đầu lạc đà, bắt đầu chạy về một hướng khác.

Chu Tiểu Di thấy vậy, lập tức hét lên với những người khác: "Mọi người đừng lề mề nữa, mau đuổi theo…" Giáo sư Trần và những người khác ban đầu còn chưa căng thẳng lắm, nhưng khi thấy bộ dạng của An Lợi Mãn và Chu Tiểu Di, họ cũng lập tức nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

Thế là, mọi người không nói hai lời, lập tức thúc lạc đà đuổi theo.

"Vù vù vù ~" "Vù vù vù ~" "Vù vù vù ~" Tiếng gió bên tai bắt đầu

ngày một lớn.

Đám mây đen phía sau cũng ngày càng ép xuống thấp.

Mọi người điên cuồng chạy theo An Lợi Mãn.

Khi quay đầu nhìn lại, họ phát hiện đám mây đen vốn còn ở tít tận chân trời, lúc này đã đuổi đến ngay sau lưng họ.

Và đám mây đen đó lúc này đã nối liền với sa mạc, hình thành một con sóng thần màu đen.

Cát bụi cuồn cuộn điên cuồng cùng với tiếng gió gào thét, không ngừng tàn phá xung quanh con sóng đen đó.

Bên trong con sóng đen có gì, họ đã không còn tâm trí để quan tâm.

Dù sao nhìn tình hình này, một khi họ bị cuốn vào trong đó, e rằng chỉ có một con đường chết.

Điều quan trọng hơn là tốc độ di chuyển của đám mây đen đó rất nhanh.

Những con lạc đà dưới chân họ đã chạy đủ nhanh rồi, nhưng vẫn không thể nào cắt đuôi được con sóng mây đen phía sau, thậm chí còn đang dần bị đối phương đuổi kịp.

Nếu họ không nghĩ ra cách gì đó, tin rằng không bao lâu nữa, họ sẽ bị con sóng mây đen như sóng thần kia nuốt chửng.

"Chú An Lợi Mãn, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Chú là tấm bản đồ sống của sa mạc, chắc chắn có cách cứu chúng cháu chứ?" Tát Địch Bằng lúc này cuối cùng cũng quên mất người ngoài hành tinh mà cậu ta luôn treo trên miệng, bắt đầu cầu cứu An Lợi Mãn.

Nhưng đáng tiếc, tiếng gió xung quanh quá lớn!

Mặc dù cậu ta chỉ cách An Lợi Mãn vài chục mét, nhưng lời cậu ta hét lên lại như đá chìm đáy biển!

Rất nhanh đã biến mất.

An Lợi Mãn căn bản không nghe thấy gì! …….

“Gay go rồi, tiếng gió xung quanh lớn quá, chú An Lợi Mãn không nghe thấy chúng ta nói gì…” Tát Địch Bằng thấy tiếng hét của mình không nhận được hồi đáp từ An Lợi Mãn, liền hét lên với Sở Kiến bên cạnh.

Tuy nhiên, dù Sở Kiến chỉ cách cậu ta vài mét, nhưng đối với những lời Tát Địch Bằng hét lên, anh ta cũng không nghe rõ.

“Hả?

Tát Địch Bằng, cậu vừa nói gì thế?

Chương 265

Sao tôi không nghe rõ gì cả?" Sở Kiến cũng hét lớn.

Nhưng đáng tiếc, tai của Tát Địch Bằng còn kém hơn, cậu ta hoàn toàn không nghe thấy tiếng của Sở Kiến, chỉ có thể thấy miệng Sở Kiến đang mấp máy.

Bên tai gần như toàn là tiếng gió rít gào.

Hết cách, cậu ta chỉ có thể hét lớn một lần nữa: "Đừng quan tâm nhiều nữa, mau đuổi theo An Lợi Mãn và anh Hồ, tuyệt đối đừng để bị tụt lại…" Câu này thì Sở Kiến nghe rõ.

Anh ta lập tức gật đầu: "Được, tôi hiểu rồi!" Tiếp đó, anh ta lại lặp lại những lời tương tự với Diệp Nhất Tâm bên cạnh.

Thực ra bây giờ dù anh ta không nói, những người khác trong lòng cũng hiểu rất rõ.

Với tình hình hiện tại, nếu họ không đi theo An Lợi Mãn, có lẽ sẽ thật sự phải chết trong sa mạc này.

Đúng lúc này, người của đội khảo cổ đột nhiên phát hiện, An Lợi Mãn đang chạy ở phía trước nhất lại bắt đầu vứt bỏ những vật tư buộc trên lưng lạc đà.

Đầu tiên là nồi niêu xoong chảo, sau đó là bánh đậu, rồi đến muối và nước ngọt.

Nói tóm lại, cái nào không quan trọng, ông ta vứt cái đó trước.

Và 'tiểu đồng chí Hồ' và 'tiểu đồng chí Vương' chạy sau ông ta, cùng với Dương Tuyết Lệ cũng nhanh chóng làm theo.

Vì đã vứt bỏ những vật tư đó, gánh nặng của lạc đà nhẹ đi rất

nhiều.

Do đó, tốc độ chạy của chúng cũng nhanh hơn.

Giáo sư Trần và những người khác dù biết vật tư trong sa mạc quan trọng đến mức nào, nhưng để thoát khỏi nguy hiểm, bây giờ họ cũng không còn cách nào khác.

Chỉ có thể làm theo An Lợi Mãn và mấy người Chu Tiểu Di!

Chẳng mấy chốc, 80% vật tư buộc trên lạc đà của họ đã bị vứt đi!

Nhưng nhìn tình hình trước mắt, vứt đi 80% rõ ràng vẫn chưa đủ.

Bởi vì con sóng mây đen phía sau, lúc này vẫn bám riết sau lưng họ, và khoảng cách với mông họ ngày càng gần!

Nếu không vứt nốt 20% vật tư còn lại, họ sẽ sớm bị con sóng mây đen đó nuốt chửng.

"Vứt, vứt hết đi, chạy thoát ra ngoài trước đã…" Hách Kiến Quốc hét lên một cách điên cuồng.

Diệp Nhất Tâm và những người khác bên cạnh nghe vậy, chỉ có thể tiếp tục dỡ đồ trên lưng lạc đà.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Tát Địch Bằng đột nhiên chỉ về phía trước hét lớn: "Mọi người mau nhìn kìa, đó là cái gì?" Mọi người tuy không nghe rõ lời Tát Địch Bằng hét lên, nhưng lại thấy được động tác chỉ tay của cậu ta.

Thế là, họ cũng lần lượt nhìn theo hướng tay cậu ta chỉ.

Trong tầm mắt, chỉ thấy một công trình kiến trúc bóng đen đang dần dần hiện ra qua lớp cát vàng mịt mù phía trước.

Có công trình kiến trúc?

Chẳng lẽ phía trước là một nơi trú ẩn?

Người của đội khảo cổ tuy chưa từng vào sa mạc, nhưng họ không ngốc.

Công trình kiến trúc bóng đen đó rõ ràng là một nơi có thể tránh bão cát.

An Lợi Mãn đưa họ đến đây, chứng tỏ nơi này chắc chắn có thể trú ẩn!

Nếu không, tại sao ông ta lại đưa tất cả mọi người đến đây? …….

Chương 266

"Vãi~ Thật sự có nơi trú ẩn à!" "Mẹ ơi, chỉ riêng cái nơi trú ẩn này thôi, mọi nỗ lực trước đó của streamer đã không uổng phí!" "Đúng vậy, xem ra An Lợi Mãn này cũng có chút bản lĩnh, lại còn biết ở đây có nơi trú ẩn!" "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nơi trú ẩn này trông có vẻ nát quá, nó có thật sự chống được sự tấn công của bão cát đen không?" "Anh bạn, cậu đang nghi ngờ năng lực của An Lợi Mãn à?

Người ta là tấm bản đồ sống của sa mạc, hơn nữa trước đây còn từng gặp bão cát đen, nơi trú ẩn ông ta tìm được sao có thể vô dụng được chứ?" "Đúng đúng, có khi nơi trú ẩn này chính là nơi An Lợi Mãn từng dùng để tránh bão cát đen trước đây đấy!" "Ôi~ Dù sao bây giờ cũng không còn cách nào khác, cho dù nơi trú ẩn An Lợi Mãn tìm được không chống nổi bão cát đen, cũng chỉ có thể vào đó trốn tạm thôi, chứ bạn còn muốn thế nào nữa?

Dùng thân mình chống bão cát đen à?" "Đúng vậy, bây giờ chỉ có thể tin An Lợi Mãn thôi, nhưng tôi cũng tin ông ta chắc chắn sẽ không đùa với mạng sống của mình đâu." "Chính xác, nếu nơi trú ẩn này vô dụng, An Lợi Mãn cũng sẽ không ngay khi phát hiện bão cát đen liền vứt bỏ tất cả vật tư chạy đến đây, đã chọn đến đây thì nơi này chắc chắn có thể chống được bão cát đen." "Tôi nói này, các người bây giờ lo hão cái gì thế?

Nơi trú ẩn đó rốt cuộc có dùng được hay không, chỉ cần vào xem là biết ngay thôi mà?" "Đúng thế, dù sao thì streamer bây giờ cũng không có lựa chọn nào khác." "Đúng đúng đúng~ Là lừa hay ngựa, phải dắt ra ngoài đi một vòng mới biết, nơi trú ẩn này rốt cuộc có chịu được sức tấn công của bão cát đen hay không, chỉ cần trốn vào xem là

rõ như ban ngày." "..." … Thấy nhóm người của Chu Tiểu Di dưới sự dẫn dắt của An Lợi Mãn đã phát hiện ra một nơi trú ẩn, cư dân mạng cũng lập tức trở nên kích động!

Họ nằm mơ cũng không ngờ rằng, giữa sa mạc hoang vắng không một bóng người này, lại có một tòa nhà.

Và điều quan trọng hơn là, tòa nhà đó trông còn khá nguyên vẹn, ít nhất mái nhà vẫn còn.

Điều này thật không thể tin được!

Không ít cư dân mạng cho rằng, tòa nhà đó chắc chắn là nơi trú ẩn mà An Lợi Mãn đã dùng để tránh bão cát đen trước đây.

Dù sao lão già đó có thể được người trong thị trấn gọi là tấm bản đồ sống của sa mạc, lại còn biết về bão cát đen, trước đây chắc chắn đã từng gặp bão cát đen và sống sót qua nó.

Nếu không, ông ta sẽ không rành rẽ về chuyện bão cát đen như vậy.

Và lúc này, ông ta có thể ngay khi phát hiện bão cát đen liền dẫn đội khảo cổ đến đây, giữa đường còn thẳng tay vứt bỏ gánh nặng vật tư trên lưng lạc đà, chỉ để chúng có thể chạy nhanh hơn.

Với khí thế quyết tâm như vậy mà dẫn mọi người đến đây, nếu đây không phải là nơi trú ẩn, họ đánh chết cũng không tin.

Nhưng… cũng có một số cư dân mạng cho rằng, An Lợi Mãn có lẽ chỉ là may mắn, tìm thấy một công trình kiến trúc trông giống nơi trú ẩn trên đường chạy trốn mà thôi.

Dù sao bây giờ cát vàng mịt mù, tầm nhìn thấp như vậy, cho dù An Lợi Mãn là tấm bản đồ sống của sa mạc, cũng không thể nào tìm được một nơi trú ẩn chính xác đến thế chứ?

Hơn nữa, bão cát đen mấy chục năm mới hình thành một lần!

Cho dù đối phương trước đây thật sự đã từng gặp bão cát đen và sống sót sau cuộc tấn công của nó, nhưng mấy chục năm đã trôi qua, làm sao ông ta có thể còn nhớ nơi trú ẩn trước đây của mình? …….

Ở một diễn biến khác, ngay lúc cư dân mạng đang bàn tán sôi nổi về việc tòa nhà mà An Lợi Mãn tìm thấy có phải là nơi trú ẩn có thể chống lại bão cát đen hay không, nhóm người của Chu Tiểu Di đã theo An Lợi Mãn chạy vào trong tòa nhà phía trước.

Toà nhà đó thuộc loại nhà bán âm, tức là có một nửa bị chôn vùi trong cát, chỉ có một nửa lộ ra bên ngoài.

Mặc dù tường của công trình được xây bằng đá, nhưng trên những bức tường đó đã bị gió cát ăn mòn tạo thành mấy cái lỗ hổng.

May mà những lỗ hổng đó không lớn lắm.

Khi nhóm của Chu Tiểu Di chạy vào, gió cát bên ngoài lập tức bị chặn lại.

Tuy nhiên, từ tiếng gió cát thổi tới từ bên ngoài, có vẻ như tòa nhà này cũng không trụ được bao lâu.

“Giáo sư, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Gió cát bên ngoài hình như ngày càng lớn.” “Đúng vậy giáo sư, nếu gió cát bên ngoài không mau dừng lại, tôi lo rằng chúng ta dù không bị gió cát thổi bay, cũng sẽ bị chôn sống ở đây.” “Sao lại thế này, vừa rồi thời tiết rõ ràng còn đẹp, sao đột nhiên lại gặp phải bão cát bụi lớn như vậy?” Ba người Diệp Nhất Tâm lúc này đều vô cùng lo lắng.

Bởi vì đây là lần đầu tiên họ vào sa mạc, cũng là lần đầu tiên gặp phải một trận bão cát bụi có quy mô lớn như vậy.

Nói không sợ, chắc chắn là nói dối!

Họ muốn hỏi ý kiến của giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc xem tiếp theo nên làm gì?

Nhưng đáng tiếc, trong tình huống hiện tại, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, hai vị giáo sư có kinh nghiệm dày dặn hơn, cũng bất lực!

Hai người nhìn nhau, từ trong ánh mắt của đối phương, cả hai đều thấy một tia tuyệt vọng.

Sau đó, giáo sư Trần lập tức hỏi Chu Tiểu Di: "Tiểu đồng chí Hồ, cậu đã từng vào sa mạc, cậu thấy chúng ta còn có cơ hội sống sót rời khỏi đây không?" Giọng của giáo sư Trần lúc này vô cùng yếu ớt, có lẽ là do mệt mỏi khi chạy trốn vừa rồi.

Chương 267

Đối với điều này, Chu Tiểu Di cũng rất khâm phục ông.

Vị giáo sư Trần này đã lớn tuổi, vốn dĩ đã có thể ở nhà lĩnh lương hưu, cùng gia đình hưởng thụ niềm vui sum vầy!

Nhưng ông lại khăng khăng muốn đến Tây Vực để khảo cổ.

Mặc dù đây là một trò chơi, nhưng tinh thần này vẫn đáng để người khác kính trọng!

Nhưng đáng tiếc là, Chu Tiểu Di lúc này cũng không thể trả lời câu hỏi của ông.

Họ còn có thể sống sót rời đi không?

Có lẽ!

Chỉ cần trận bão cát đen bên ngoài có thể kết thúc nhanh chóng, họ có lẽ vẫn có thể sống sót rời đi.

Nhưng… họ bây giờ đã mất phần lớn vật tư.

Cho dù sống sót rời đi thì sao chứ?

Trong sa mạc không có vật tư, cũng đồng nghĩa với việc mất đi sinh mạng.

Dù họ có thể vượt qua kiếp nạn này, có lẽ cũng sẽ chết trên đường đi.

Trừ khi… Khoan đã!

Chu Tiểu Di đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

An Lợi Mãn đó không phải có thể tìm được nguồn nước trong sa mạc sao?

Nếu có ông ta ở đây, cho dù họ đã vứt bỏ phần lớn vật tư trên đường, có lẽ vẫn có thể sống sót rời khỏi đây.

Thậm chí còn có thể dựa vào kỹ năng này của đối phương, tiếp tục đi sâu vào sa mạc, tìm ra cái gọi là Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di trong lòng lập tức trở nên phấn khích.

Hay lắm!!!

Xem ra lão già An Lợi Mãn này, ở trong sa mạc quả thật là một báu vật!

Chẳng trách những dân làng NPC trong thị trấn lại đánh giá cao ông ta như vậy! …….

"An Lợi Mãn đâu rồi?" "Vừa rồi ông ta còn ở đây mà?" Chu Tiểu Di nhìn quanh muốn tìm bóng dáng An Lợi Mãn, kết quả lại không hề phát hiện ra ông ta.

Điều này khiến cô lập tức căng thẳng.

Lão già đó không phải là không theo kịp trên đường chứ?

Không đúng!

Trước đó cô rõ ràng thấy ông ta chạy vào đây mà, sao lại không theo kịp được!

Dù sao nơi này cũng là do đối phương dẫn họ đến!

"Tôi thấy An Lợi Mãn hình như lại ra ngoài rồi…" Lúc này, Vương Khải Toàn vừa từ bên ngoài chạy vào đột nhiên lên tiếng.

Chu Tiểu Di nghe vậy, lập tức sững sờ tại chỗ.

Cái gì?

Chương 268

Lão già đó lại chạy ra ngoài rồi?

Ông ta điên rồi sao?

Bên ngoài là bão cát đen đấy!

Ông ta không ở yên trong này, chạy ra ngoài làm gì?

Chu Tiểu Di thật sự không hiểu nổi, tại sao An Lợi Mãn vào rồi lại chạy ra ngoài.

Chẳng lẽ ông ta muốn ra ngoài tìm chết sao?

Hay là… ông ta đã tìm được một nơi trú ẩn tốt hơn?

Nhưng vấn đề là… lúc vừa chạy vào đây, mình hoàn toàn không thấy có công trình kiến trúc nào khác ở gần đây cả!

Không đúng, nếu nói là công trình kiến trúc, thì bên ngoài còn có vài bức tường đất thấp.

Nhưng… những bức tường đất thấp đó, thì có tác dụng gì chứ?

Chẳng lẽ còn có thể dựa vào chúng để chống lại bão cát đen sao?

Đừng đùa nữa.

"Anh Hồ, chúng ta có cần ra ngoài xem thử không?" Ngay lúc Chu Tiểu Di đang suy nghĩ xem An Lợi Mãn rốt cuộc chạy ra ngoài làm gì, Dương Tuyết Lệ đột nhiên bước tới.

Trên mặt cô cũng mang vẻ lo lắng đậm đặc.

Rõ ràng, sự ra đi của An Lợi Mãn cũng khiến vị chủ đầu tư này có chút lo lắng!

Chỉ là không biết, cô lo lắng cho bản thân An Lợi Mãn, hay lo rằng

sau khi mất An Lợi Mãn, đội khảo cổ của họ sẽ không thể tiếp tục đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Chu Tiểu Di suy nghĩ một lát rồi nói: "Mọi người ở lại đây, Bàn tử, cậu cùng tôi ra ngoài xem thử." Vì hành trình sau này, An Lợi Mãn chắc chắn phải được tìm về.

Tuy nhiên, những người trong đội khảo cổ lúc này đã mệt lả.

Để họ ra ngoài tìm thì rõ ràng không thích hợp lắm.

Dương Tuyết Lệ tuy vẫn còn chút sức lực, nhưng dù sao cô ấy cũng là phụ nữ.

Phụ nữ thường nhẹ cân hơn đàn ông, trong môi trường gió mạnh cuồn cuộn bên ngoài, người nhẹ cân rõ ràng sẽ rất nguy hiểm.

Lỡ như bà chủ giàu có này bị gió mạnh thổi bay thì không hay rồi.

Vì vậy, Chu Tiểu Di cảm thấy bây giờ ra ngoài tìm An Lợi Mãn, để Vương Khải Toàn đi là hợp lý nhất!

Dù sao cậu ta cũng nặng gần 100kg, gió mạnh bình thường căn bản không thổi bay được cậu ta.

Nhưng cô cũng biết, với tính cách của gã Vương Khải Toàn này, nếu mình không đi cùng cậu ta, e rằng cậu ta cũng sẽ không đi một mình.

Do đó, Chu Tiểu Di chỉ có thể lựa chọn thử một phen.

"Lão Hồ, ông không nói đùa đấy chứ?

Bên ngoài bây giờ cát bay mù trời, lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng đó." Quả nhiên, Vương Khải Toàn vừa nghe Chu Tiểu Di bảo mình đi cùng ra ngoài tìm An Lợi Mãn, hai chân lập tức mềm nhũn.

Nhưng Chu Tiểu Di lúc này không quan tâm cậu ta có muốn hay

không, dù sao An Lợi Mãn chắc chắn phải tìm về.

Và hai người cùng đi, ở bên ngoài ít nhiều cũng có thể hỗ trợ nhau.

"Đừng lằng nhằng nữa, chúng ta không có nhiều thời gian, phải đi tìm An Lợi Mãn về ngay." Vì thời gian cấp bách, Chu Tiểu Di không nói nhiều lời vô nghĩa với Vương Khải Toàn!

Chương 269

Cô trực tiếp kéo cậu ta chạy ra ngoài! …….

“Vãi~ Lão Hồ, ông định kéo tôi đi chết à?” “Không được, tôi phải quay về…” Bị Chu Tiểu Di kéo ra ngoài nơi trú ẩn!

Đối mặt với gió cát ập đến như vũ bão!

Vương Khải Toàn lập tức sợ hãi.

Cậu ta la hét đòi quay về!

Nhưng lại bị Chu Tiểu Di kéo lại.

“Bàn tử, sao cậu lại không hiểu ra thế nhỉ.” Chu Tiểu Di hét lớn vào mặt Vương Khải Toàn.

Không hét lớn không được, bên ngoài gió cát quá lớn, thổi bên tai vù vù, nếu nói nhỏ, dù có đứng gần đến đâu cũng có thể không nghe thấy gì.

“Gì?

Ông nói gì?” “Lão Hồ, ông nói to lên được không…” Vương Khải Toàn nghiêng tai hét lên.

Giọng cậu ta rất lớn, Chu Tiểu Di nghe rất rõ.

Nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy giọng mình vừa rồi cũng rất lớn, tại sao Vương Khải Toàn lại không nghe thấy?

Chẳng lẽ… thằng nhóc này cố tình giả vờ không nghe thấy?

Quả nhiên… “Lão Hồ, ông nói gì thế?

Sao tôi không nghe thấy gì cả…” “Thật sự không được thì chúng ta quay về đi…” “Bên ngoài nguy hiểm quá, nếu chúng ta cứ ở ngoài

này, rất có khả năng sẽ bị gió cát thổi bay đi mất…" Vương Khải Toàn vừa hét, vừa lại muốn chạy vào nơi trú ẩn.

Chu Tiểu Di thấy vậy, lập tức kéo cậu ta lại hét lớn: "Tên ngốc này, đừng giả vờ với tôi nữa, chúng ta phải tìm được An Lợi Mãn về." "Lão già đó đã từng đến đây, cũng đã từng gặp bão cát đen." "Ông ta chắc chắn biết nơi nào có thể tránh bão cát đen." "Ông ta ở đây, tôi yên tâm, ông ta không ở đây, tôi không yên tâm…" Vương Khải Toàn quả nhiên vừa rồi đang giả vờ.

Những lời Chu Tiểu Di nói trước đó, cậu ta không nghe thấy, nhưng lúc này, Chu Tiểu Di dùng cùng một âm lượng nói với cậu ta, cậu ta lại nghe rõ mồn một.

Chỉ thấy cậu ta vô cùng sốt ruột nói: "Vãi~ Sao ông không nói sớm?" "Nếu ông nói sớm, lúc tôi vừa vào, tôi đã trực tiếp kéo ông ta lại rồi…" Vương Khải Toàn bây giờ trong lòng vô cùng hối hận.

Nếu cậu ta có thể nghĩ sớm hơn đến những điều Chu Tiểu Di vừa nói, lúc chạy vào nơi trú ẩn, cậu ta đã nên kéo An Lợi Mãn vừa chạy ra ngoài lại để hỏi cho rõ ràng.

Bây giờ thì hay rồi!

Lão già An Lợi Mãn đã biến mất tăm, tám phần là đã chạy đến một nơi trú ẩn khác tốt hơn.

Còn bọn họ ở lại trong cái nhà đất rách nát này, e rằng không trụ được bao lâu, sẽ bị bão cát đen chôn vùi hoàn toàn dưới đó!

Ở một diễn biến khác, nghe được những lời Chu Tiểu Di vừa hét với Vương Khải Toàn, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều hoảng hốt.

"Khốn kiếp, không phải chứ?

An Lợi Mãn đó lại chạy rồi?" "Tôi đã biết lão già đó không hề

đáng tin cậy mà, bây giờ bị tôi nói đúng rồi chứ?" "Vãi, anh bạn, cậu đúng là lật mặt nhanh thật đấy, tôi vừa mới nghe cậu nói An Lợi Mãn này rất đáng tin cậy, sao bây giờ lại nói ông ta không đáng tin rồi?" "Là cậu nghe nhầm đấy, tôi vẫn luôn nói An Lợi Mãn đó không đáng tin cậy…" "Mẹ ơi, tôi vốn tưởng An Lợi Mãn đó cũng khá lợi hại, nhưng nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tôi lập tức cảm thấy trong đầu ông ta toàn là ý đồ xấu!" "Tôi biết rồi, ông ta chắc chắn là giả vờ tìm được một nơi trú ẩn, sau đó để nhóm Chu Tiểu Di vào trước, đợi mọi người đều thả lỏng cảnh giác, ông ta liền tìm cơ hội rời đi, sau đó đến nơi trú ẩn thật sự có thể tránh bão cát đen, đợi sau khi người của đội khảo cổ đều bị chôn sống, ông ta lại có thể giết người cướp của!" "Đù má, hình như đúng là như vậy thật…" "…" …….

Cư dân mạng bàn tán xôn xao trong phòng livestream.

Mọi người đều không hiểu nổi hành động của An Lợi Mãn.

Rõ ràng gã đã dẫn đội khảo cổ đến đây rồi, tại sao lại không ở cùng họ?

Chẳng lẽ… gần đây ngoài căn nhà gạch bùn này, thật sự còn nơi nào khác để trú ẩn sao?

Nếu đúng là vậy, thì An Lợi Mãn bỏ mặc đội khảo cổ, một mình đến nơi trú ẩn đó thì thật quá tồi tệ!

Chương 270

Dĩ nhiên… hiện tại những suy đoán này của cư dân mạng cũng chỉ là phỏng đoán của riêng họ mà thôi.

Rốt cuộc tại sao An Lợi Mãn lại đột nhiên bất chấp nguy cơ bị bão cát đen cuốn đi để chạy ra ngoài, không ai biết được, cũng không tiện phán xét!... "Bàn tử, cậu đừng có la lối om sòm nữa…" Hồ Bát Nhất nói. "An Lợi Mãn mới chạy ra ngoài chưa được bao lâu, hơn nữa gió cát ở đây lớn thế này… tôi nghĩ dù ông ta có muốn chạy trốn cũng chắc chắn chưa chạy được xa đâu!

Nếu không được nữa thì hai chúng ta cứ đi tìm xung quanh, biết đâu lại tìm thấy ông ta…" Hồ Bát Nhất vẫn chưa từ bỏ việc tìm kiếm An Lợi Mãn.

Bởi vì cậu biết, An Lợi Mãn chắc chắn có điều gì đó mờ ám giấu giếm ở đây.

Nếu không, sao gã có thể đột nhiên chạy đi như vậy!

Nhìn lão già đó không giống kẻ ngốc, chắc chắn không phải đi tự sát!

Vì vậy, cậu muốn rủ Vương Khải Toàn đi tìm loanh quanh, biết đâu có thể tìm thấy lão.

Dù sao thì đối phương cũng mới rời đi không lâu, đáng lẽ chưa chạy xa được!

Tuy nhiên, nghe thấy đề nghị này của Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn lại không đồng ý. "Không được đâu lão Hồ, chia nhau ra tìm nguy hiểm lắm, lỡ bão cát đen ngày càng mạnh, chúng ta đều sẽ bị thổi bay mất.

Tôi thấy chúng ta cứ nên đi cùng nhau thì hơn!

Như vậy, lỡ có gặp nguy hiểm gì thì cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau!" Vương Khải Toàn nói một cách nghiêm túc.

Hồ Bát Nhất nghe xong cũng thấy rất có lý.

Bất kể trong tình huống nào, an toàn của bản thân vẫn là quan trọng nhất.

Gió cát ở đây vẫn đang tiếp tục mạnh lên, không chừng lát nữa người cũng bị thổi bay.

Nếu thật sự như vậy, hai người cùng hành động chắc chắn sẽ an toàn hơn nhiều!

Ít nhất là an toàn hơn nhiều so với việc một người hành động một mình! "Được, vậy chúng ta cùng nhau đi tìm xung quanh…" Hồ Bát Nhất biết thời gian của mình không còn nhiều, nên cũng không lãng phí thêm nữa, trực tiếp đồng ý với đề nghị của Bàn tử.

Hai người bắt đầu nắm tay nhau tìm kiếm xung quanh, đồng thời lớn tiếng gọi tên An Lợi Mãn.

Mặc dù Hồ Bát Nhất biết gọi như vậy cũng chẳng có tác dụng gì!

Ngoài việc gió cát xung quanh quá lớn, âm thanh không thể truyền đi xa, nếu An Lợi Mãn thật sự cố tình muốn tránh mặt họ, thì dù họ có gào rách họng, có lẽ gã cũng sẽ không đáp lại một lời!

Nhưng!

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn vẫn cứ gọi!

Không vì điều gì khác, chỉ để lấy thêm can đảm, đồng thời cũng có thể báo tin cho đội khảo cổ đang ở trong nơi trú ẩn, để họ biết rằng cậu và Vương Khải Toàn vẫn còn sống.

Nếu không, một khi bên này không có động tĩnh gì, không chừng

những người trong đội khảo cổ cũng sẽ chạy ra tìm họ.

Dĩ nhiên, Hồ Bát Nhất cũng không cho rằng tiếng gọi của mình có thể đến tai được mấy người giáo sư Trần trong nơi trú ẩn.

Cậu làm vậy, phần lớn nguyên nhân cũng chỉ là để tìm kiếm sự an ủi trong lòng mà thôi. ...

Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn đội gió cát tìm một vòng quanh nơi trú ẩn, nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy bóng dáng An Lợi Mãn.

Chương 271

Đừng nói là bóng dáng An Lợi Mãn, ngay cả một bóng ma cũng không thấy.

Xung quanh toàn là cát bụi cuồn cuộn mịt mù.

Hơn nữa, theo thời gian trôi đi, Hồ Bát Nhất còn phát hiện, gió cát thổi từ phía trước dường như càng lúc càng kinh khủng hơn, những hạt cát cuốn trong gió cũng dần nhiều lên.

Nếu họ đứng yên tại chỗ, chân sẽ nhanh chóng bị cát vùi lấp.

Vì vậy, cho dù đi ngược gió cát rất khó khăn, lúc này họ cũng chỉ có thể nghiến răng tiếp tục tìm kiếm xung quanh, không dám có ý định dừng lại nghỉ ngơi dù chỉ một chút.

Bởi vì một khi dừng lại, cơ thể họ có thể sẽ bị cát vùi lấp.

Đây không phải là chuyện đùa. "Lão Hồ, không tìm thấy An Lợi Mãn rồi, hay là chúng ta về trước đi?" Vương Khải Toàn thấy mình tìm cả một vòng mà không thấy An Lợi Mãn đâu, liền bắt đầu nản lòng!

Xét tình hình hiện tại, quay về nơi trú ẩn tuy cũng không an toàn tuyệt đối!

Nhưng ít nhất cũng an toàn hơn nhiều so với việc ở bên ngoài.

Ít nhất trong nơi trú ẩn, dù có bị cát vùi lấp dưới lòng đất, cũng phải đợi đến khi cả nơi trú ẩn bị cát phủ kín mới bị chôn.

Nhưng ở bên ngoài, e rằng chẳng bao lâu nữa!

Họ sẽ bị cát chôn sống trực tiếp!

Hơn nữa, gió bên ngoài giờ cũng đã ngày một lớn hơn.

Cứ đà này, dù họ không bị cát vùi, cuối cùng cũng sẽ bị cuồng phong thổi bay đi. "Không được, chúng ta phải tìm được An Lợi Mãn." Hồ Bát Nhất sốt ruột nói. "Trên người chúng ta không còn nhiều vật tư nữa.

Nếu không tìm được ông ta, dù chúng ta có tránh được trận bão cát đen này, trong tình trạng không có vật tư, chúng ta ở sa mạc cũng chỉ có thể cầm cự được nhiều nhất là hai ngày, thậm chí còn ít hơn…" Vương Khải Toàn nghe vậy, lập tức đáp lại: "Không phải chứ?

Chúng ta chẳng phải mới vào sa mạc không lâu sao?

Đến lúc bão cát dừng, chúng ta cứ theo đường cũ quay về là được mà!" Hồ Bát Nhất cười khổ nói: "Cảnh vật trong sa mạc này chỗ nào cũng giống nhau, hơn nữa lúc nãy khi chúng ta chạy trốn bão cát đen, còn chẳng biết là đang chạy về hướng nào!

Bây giờ chúng ta có thể nói là đã hoàn toàn mất phương hướng!

Mà An Lợi Mãn có thể đưa chúng ta đến đây, chắc chắn ông ta biết đây là đâu.

Chỉ có tìm được ông ta, chúng ta mới có thể sống sót rời đi.

Nếu không, sớm muộn gì cũng là một con đường chết…" Nghe những lời Hồ Bát Nhất nói lúc này, Vương Khải Toàn cuối cùng cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Hóa ra mạng sống của họ bây giờ đã hoàn toàn bị An Lợi Mãn nắm trong lòng bàn tay.

Nếu họ không nhanh chóng tìm thấy An Lợi Mãn!

Dù có thể tránh được trận bão cát đen này, cuối cùng cũng sẽ vì không có đủ vật tư và nước ngọt mà chết trong sa mạc.

Nghĩ đến đây, Vương Khải Toàn lập tức lấy lại tinh thần! "Thế

chúng ta còn đứng ngây ra đây làm gì?

Mau đi tìm người thôi…" Nói xong, gã liền kéo Hồ Bát Nhất tiếp tục đi tìm xung quanh.

Hồ Bát Nhất lúc này cũng không dám rời xa Vương Khải Toàn.

Chương 272

Vì gió cát bên ngoài bây giờ quá lớn.

Cậu cảm thấy nếu bây giờ mình buông tay Vương Khải Toàn ra, chắc chắn sẽ nhanh chóng bị cuồng phong cuốn đi.

Hiện tại có thể tự do đi lại trong gió cát mà không lo bị cuồng phong cuốn đi, e rằng cũng chỉ có Vương Khải Toàn với cân nặng hơn 200 cân mà thôi! ...

Dưới cảm giác an toàn từ cân nặng của Vương Khải Toàn, Hồ Bát Nhất lại tìm thêm một vòng ở khu vực xa hơn.

Nhưng đáng tiếc là, dù họ có tìm kiếm thế nào ở xung quanh, cũng không thể tìm thấy An Lợi Mãn.

Hai lần tìm kiếm không có kết quả, Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng hoảng sợ!

Tiếp tục tìm ra ngoài ư?

Gió cát bây giờ lớn như vậy, tầm nhìn lại thấp đến thế.

Nếu đi xa hơn một chút, lát nữa có khi họ sẽ không tìm được đường về nơi trú ẩn của đội khảo cổ.

Nhưng nếu không tiếp tục mở rộng phạm vi tìm kiếm, có lẽ họ sẽ không bao giờ tìm thấy An Lợi Mãn!

Tóm lại, Hồ Bát Nhất bây giờ cũng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Cậu không biết mình nên làm gì tiếp theo.

Từ bỏ và chơi lại từ đầu?

Nhưng… làm vậy có ích gì không?

Chẳng lẽ từ bỏ chơi lại một lần, cậu có thể hoàn hảo tránh được trận bão cát đen kia sao?

Rõ ràng là không thể!

Vì vậy… vẫn nên thành thật chơi cho tốt màn này thôi! "Ủa?" Vương Khải Toàn đột nhiên lên tiếng. "Lão Hồ, cậu có phát hiện ra điều gì không ổn không?" Hồ Bát Nhất quay đầu nhìn gã, hỏi: "Chỗ nào không ổn?" Vương Khải Toàn nhìn quanh bốn phía, nói: "Tôi nhớ lúc chúng ta mới đến đây, tất cả lạc đà hình như đều được đặt gần nơi trú ẩn mà, nhưng lúc nãy chúng ta tìm quanh nơi trú ẩn hai vòng, sao không thấy một con lạc đà nào cả?

Chẳng lẽ… tất cả chúng nó đều bị gió thổi bay rồi sao?

Hình như không đúng lắm?

Lũ lạc đà đó còn nặng hơn tôi nhiều.

Nếu ngay cả chúng nó cũng bị thổi bay, thì sao chúng ta bây giờ còn có thể đứng vững ở đây được chứ?" Nghe Vương Khải Toàn nói vậy, Hồ Bát Nhất cũng lập tức nhận ra vấn đề này.

Đúng vậy!

Lúc nãy khi cậu chạy đến nơi trú ẩn này, đã để lạc đà ở ngay bên ngoài.

Những con lạc đà đó đều đã được An Lợi Mãn huấn luyện, nếu không có người dắt đi, chúng sẽ chỉ ở yên tại chỗ, không chạy lung tung.

Hơn nữa, lạc đà tuy là động vật, nhưng cũng biết nơi nào an toàn, nơi nào không.

Bên ngoài nơi trú ẩn tuy cũng có gió cát rất lớn, nhưng phía trước có nơi trú ẩn che chắn, gió cát gần đó nhỏ hơn bên ngoài rất nhiều.

Lũ lạc đà đó dù có bị hoảng sợ muốn chạy trốn, cũng có vẻ không thể nào!

Dù sao bản năng sinh tồn của động vật còn mạnh hơn con người họ rất nhiều!

Chương 273

Chẳng lẽ… tất cả lạc đà đều bị gã An Lợi Mãn đó dắt đi rồi?

Hít một hơi lạnh, điều này hình như cũng không đúng!

Lạc đà họ cưỡi đến đây có hơn chục con!

An Lợi Mãn dù có ba đầu sáu tay, cũng không thể nào dắt hết tất cả lạc đà đi được!

Nếu phân tích như vậy, thì có lẽ An Lợi Mãn chỉ dắt lạc đà đến một nơi gần đó, chứ không đi xa.

Nói như vậy, chẳng lẽ gần đây thật sự còn có một nơi trú ẩn tốt hơn sao? "Bàn tử, lúc nãy cậu vào đây có thấy có công trình kiến trúc nào khác không?" Hồ Bát Nhất nhìn Vương Khải Toàn hỏi.

Vương Khải Toàn nghĩ một lúc: "Không có, ở đây chỉ có một căn nhà gạch bùn phía trước, những căn nhà khác tôi không thấy…" Nói đến đây, Vương Khải Toàn dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, chỉ thấy gã bổ sung thêm một câu: "Khoan đã, tường đất có được tính là kiến trúc không?" ...

Tường đất???

Nghe Vương Khải Toàn nói câu này, Hồ Bát Nhất lập tức nhớ lại lúc trước trên đường đến đây, hình như cậu quả thực đã thấy một dãy tường đất ở bên ngoài.

Nhưng dãy tường đất đó đã rất cũ nát, trông như có thể bị gió thổi sập bất cứ lúc nào!

An Lợi Mãn dù có muốn chạy, cũng không nên chạy đến đó chứ?

Dù sao ở đó cũng chỉ có một dãy tường đất, dù có thể che được

gió thổi, cũng chỉ che được một mặt mà thôi!

Ba mặt còn lại, hoàn toàn không có vật che chắn nào, còn tồi tàn hơn cả căn nhà gạch bùn mà họ mới phát hiện.

Đối phương không có lý do gì để đến đó cả! "Thế nào lão Hồ, chúng ta có nên qua bên tường đất xem thử không?" Vương Khải Toàn có chút lo lắng nói.

Thực ra gã chỉ muốn Hồ Bát Nhất nhanh chóng đến đó xem cho dứt điểm, như vậy gã có thể quay về căn nhà gạch bùn kia để trú ẩn! "Được.

Cậu còn nhớ vị trí của dãy tường đất đó ở đâu không?" Hồ Bát Nhất lúc này cũng không nghĩ nhiều.

Dãy tường đất đó tuy không đáng tin cậy lắm, nhưng bây giờ cậu cũng không có nơi nào tốt hơn để tìm!

Có lẽ… lão già An Lợi Mãn đó thật sự bị hỏng não, đang trú ẩn gần dãy tường đất đó cũng nên!!! "Tôi nhớ, ở ngay kia…" Vương Khải Toàn tiện tay chỉ một hướng. "Vậy chúng ta còn lề mề ở đây làm gì?

Mau đi thôi…" Hồ Bát Nhất vội vàng kéo Vương Khải Toàn đi qua!

Hai người đội gió cát lần mò đi tới.

May mà nơi trú ẩn đó cách vị trí tường đất cũng không xa lắm.

Không lâu sau, hai người từng bước một đã tìm thấy dãy tường đất.

Tuy nhiên, ngay khi họ nhìn thấy dãy tường đất đó, biểu cảm trên mặt lại trở nên kỳ quặc.

Bởi vì họ đã nhìn thấy một người.

Không đúng, nói chính xác hơn, là nhìn thấy một người và một đàn lạc đà.

Chính là An Lợi Mãn đã mất tích!

Chương 274

Trời ạ!!!

Lão già này vậy mà thật sự trốn ở đây, lại còn mang theo cả lũ lạc đà cùng trốn.

Đây là muốn làm trò gì vậy???

Chết cũng phải ở cùng lạc đà sao?

Chuyện này có hơi cẩu huyết quá rồi không? "Mẹ kiếp, không ngờ lão già này thật sự ở đây…" Vương Khải Toàn nhìn thấy An Lợi Mãn, cơn tức lập tức bùng lên.

Gã vội vàng kéo Hồ Bát Nhất đi qua, rồi một tay túm lấy cổ áo An Lợi Mãn nói: "Lão già, bây giờ là lúc nào rồi mà ông còn muốn chạy?

Ông nghĩ mình chạy thoát được à?" An Lợi Mãn mặt vô tội nói: "Chạy gì chứ?

Tôi chạy lúc nào, tôi đang sắp xếp cho lạc đà của tôi mà, lũ lạc đà này là mấu chốt để chúng ta có thể rời khỏi đây, không thể có bất kỳ sai sót nào được ~" An Lợi Mãn tuy đã nói ra lý do mình chạy ra ngoài, nhưng Vương Khải Toàn bây giờ đang đầy một bụng tức, căn bản không thèm để ý đến gã.

Chỉ thấy gã túm cổ áo An Lợi Mãn định đưa đối phương về lại chỗ đội khảo cổ.

Nhưng An Lợi Mãn bây giờ vẫn chưa buộc chặt dây thừng trên người lạc đà, sống chết cũng không muốn đi cùng Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn thấy vậy, liền nổi giận: "Giỏi lắm, lão già tuổi đã cao mà sức lực cũng không tồi nhỉ, ông nghe cho rõ đây, rốt cuộc ông có đi cùng tôi không, nếu ông không đi, tôi bây giờ sẽ giết hết lũ

lạc đà này của ông, tin không?" An Lợi Mãn nghe thấy gã thanh niên này lại muốn giết lạc đà của mình, lửa giận cũng bùng lên ngay lập tức. ... "Cậu trai trẻ, cậu có biết mình vừa nói gì không?" An Lợi Mãn lẩm bẩm với Vương Khải Toàn. "Chúng ta đang ở sa mạc, lạc đà là chỗ dựa duy nhất của chúng ta.

Nếu không có lạc đà, chúng ta căn bản không thể đi ra khỏi sa mạc.

Cậu bây giờ lại còn muốn giết lạc đà của tôi, cậu làm vậy sẽ bị quả báo đấy…" Nhưng Vương Khải Toàn đâu có nghe lọt tai mấy lời này.

Bây giờ gã chỉ muốn nhanh chóng quay về nơi trú ẩn.

Vì vậy, mặc cho An Lợi Mãn chửi bới, giãy giụa thế nào, gã vẫn không buông tay.

Hồ Bát Nhất vốn định nói gì đó, nhưng thấy gió cát xung quanh đã bắt đầu ngày càng lớn, nghĩ rằng cứ tiếp tục giằng co thế này cũng không phải là cách.

Thế là cậu trực tiếp cùng Vương Khải Toàn, khiêng An Lợi Mãn về lại nơi trú ẩn đó. "Anh Hồ bọn họ về rồi…" "Họ tìm thấy An Lợi Mãn chưa?" "Tìm thấy rồi, nhưng chú An Lợi Mãn bị họ khiêng về!" "Cái gì?

Khiêng về?

Chú An Lợi Mãn sao vậy?

Chú ấy không phải là bị ngất ở bên ngoài chứ?" "Hình như không phải, tôi thấy chú ấy vẫn đang giãy giụa…" Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn còn chưa về đến nơi trú ẩn, Diệp Nhất Tâm và những người khác đã sớm đứng chờ ở cửa động lập tức kích động la lên.

Giáo sư Trần và mấy người khác thấy vậy cũng lập tức chạy ra

cửa động.

Nhưng khi họ nhìn thấy An Lợi Mãn bị Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn hai người khiêng về, mà An Lợi Mãn còn không ngừng giãy giụa, họ lập tức ngây người tại chỗ.

Rốt cuộc là tình huống gì đây?

Tại sao hai người họ lại phải khiêng An Lợi Mãn về?

Còn nữa… tại sao An Lợi Mãn lại giãy giụa?

Chẳng lẽ lúc nãy ông ta thật sự muốn chạy trốn, sau đó bị đồng chí Hồ và đồng chí Vương bắt lại sao?

Chương 275

Không lâu sau, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn cuối cùng cũng khiêng được An Lợi Mãn về nơi trú ẩn.

Sau một hồi vật lộn trên đường, Hồ Bát Nhất đã sớm kiệt sức.

Cậu muốn uống một ngụm nước rồi nói tiếp, ai ngờ vừa mở bình nước ra thì phát hiện đã hết nước. "Đây, uống của tôi đi, tôi ở đây vẫn còn một ít…" Dương Tuyết Lệ đưa bình nước của cô qua! "Cảm ơn ~" Hồ Bát Nhất cảm ơn một tiếng, sau đó nhận lấy bình nước và "ừng ực ừng ực" tu mấy ngụm liền.

Vương Khải Toàn cũng muốn uống, nhưng lại bị Dương Tuyết Lệ giật lại. "Xin lỗi, nước của tôi không còn nhiều, lát nữa còn phải giữ lại để phòng trường hợp khẩn cấp!" Dương Tuyết Lệ lạnh nhạt nói.

Vương Khải Toàn ngẩn người: "Vậy tại sao lão Hồ lại được uống?" Dương Tuyết Lệ nói: "Bởi vì tiếp theo chúng ta còn cần dựa vào anh Hồ để tìm ra Tinh Tuyệt Cổ Thành." Vương Khải Toàn nghe vậy, lập tức hết cả tức giận.

Mẹ kiếp!!!

Con mụ người Mỹ này cũng bắt nạt người quá đáng rồi.

Lão Hồ biết phân kim định huyệt, cô có thể vô hạn bao dung anh ta, thậm chí có thể chia nước của mình cho anh ta.

Nhưng Bàn gia đây dù sao cũng là đi theo để bảo vệ các người mà!

Chẳng lẽ cô định trơ mắt nhìn Bàn gia tôi chết khát sao? "Đồng chí Vương, cậu uống của tôi đi, tôi ở đây còn một ngụm nước…" Ngay lúc Vương Khải Toàn đang đầy lòng ấm ức, giáo sư Trần đột nhiên

đưa bình nước của ông qua.

Vương Khải Toàn thấy vậy, lập tức cảm động đến rơi nước mắt: "Xem ra vẫn là giáo sư Trần đối tốt với tôi, ông yên tâm, trên đường đi, tôi nhất định sẽ bảo vệ ông…" Nói xong, Vương Khải Toàn liền không thể chờ đợi được nữa mà mở bình nước của giáo sư Trần ra, rồi tu một hơi!

Nhưng… gã vừa uống xong một ngụm, đang định uống ngụm thứ hai, thì kết quả là hết! ... "Nước đâu?" Vương Khải Toàn dùng sức lắc lắc bình nước, muốn nước bên trong chảy ra càng nhiều càng tốt.

Dù chỉ là một giọt cũng được. "Giáo sư Trần, nước trong bình của ông đâu rồi?

Sao lại hết nhanh vậy?" Nhưng đáng tiếc, nước trong bình này lúc nãy đã bị gã uống cạn rồi.

Bây giờ đừng nói là một giọt nước, ngay cả một vệt nước cũng không còn.

Dù sao ở sa mạc, nhiệt độ cao rất dễ làm bốc hơi hết nước trong bình đã mở! "Lúc nãy tôi chẳng phải đã nói với cậu rồi sao?

Tôi ở đây còn một ngụm nước, ngụm nước đó chẳng phải đều đã bị cậu uống rồi à?" Giáo sư Trần lấy lại bình nước từ tay Vương Khải Toàn.

Bình nước này tuy đã hết nước, nhưng nếu lát nữa thật sự vì thiếu nước, thứ này còn có thể dùng làm đồ chứa nước tiểu.

Dù sao nước tiểu đôi khi cũng có thể giải khát!

Ông phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Tuy nhiên… nghe câu nói này của giáo sư Trần, Vương Khải Toàn lại ngây người tại chỗ.

Trời ạ!!!

Hóa ra lúc nãy ông nói còn một ngụm nước, thật sự chỉ còn một ngụm nước thôi à?

Chương 276

Cái này cũng quá hại người rồi!

Bình nước mà Dương Tuyết Lệ lúc nãy đưa cho lão Hồ, bên trong còn rất nhiều nước mà! "Giáo sư Trần, mọi người còn nước không?

Tôi khát quá, một ngụm nước căn bản không đủ uống ~" Vương Khải Toàn mặt cầu xin nhìn giáo sư Trần.

Giáo sư Trần lại cười khổ nói: "Hết rồi, một ngụm đó còn là tôi lúc nãy giữ lại chuẩn bị cho mình phòng trường hợp khẩn cấp.

Nước ngọt của mọi người lúc nãy trên đường đến, về cơ bản đều đã vứt ở sa mạc rồi.

Nếu cậu còn muốn uống nước, thì chỉ có thể cầu nguyện bão cát đen bên ngoài mau qua đi.

Như vậy chúng ta có thể quay lại nhặt những vật tư đó." Những lời giáo sư Trần nói lúc này, trong lòng Vương Khải Toàn tự nhiên cũng đều hiểu!

Nhưng vấn đề là… bão cát đen bên ngoài khi nào có thể dừng, không phải là điều họ có thể quyết định!

Dù sao họ cũng là lần đầu tiên gặp phải bão cát đen này.

À đúng rồi!

Họ là lần đầu tiên gặp bão cát đen, nhưng An Lợi Mãn thì không phải.

Lão già đó trước đây chẳng phải cũng đã từng gặp sao?

Nếu đi hỏi ông ta, có lẽ có thể hỏi ra được nguyên do.

Nghĩ đến đây, Vương Khải Toàn liền lập tức lại nhìn về phía An

Lợi Mãn.

An Lợi Mãn lúc này vẫn đang lẩm bẩm niệm gì đó, thần sắc đặc biệt mệt mỏi.

Tóm lại là một vẻ mặt không còn gì luyến tiếc cuộc sống!

Diệp Nhất Tâm và Sở Kiến đang ở bên cạnh chăm sóc ông ta, nhưng có vẻ không có tác dụng gì.

Lão già bây giờ không thèm để ý đến ai, cứ quỳ trên đất, không ngừng dập đầu, miệng còn nói những câu như: "Bọn họ đều sẽ bị quả báo, giết lạc đà là không đúng." "Lão già này thật sự làm tới bến à?" Vương Khải Toàn nhíu mày, định qua đó nói chuyện phải quấy với An Lợi Mãn.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng sói tru, lập tức từ bên ngoài truyền vào.

Mọi người nghe thấy âm thanh này, thần kinh lập tức căng như dây đàn. "Vừa rồi là tiếng gì vậy?" Diệp Nhất Tâm mặt đầy lo lắng hỏi.

Sở Kiến nuốt nước bọt nói: "Nếu tôi không đoán sai, đó hẳn là tiếng sói…" Tát Địch Bằng dường như đột nhiên nghĩ đến điều gì đó không hay, chỉ thấy anh ta run rẩy nói: "Gần đây chỉ có một tòa nhà này, chúng ta có thể đến đây trú ẩn!

Vậy những động vật khác trong sa mạc, không lẽ cũng đến đây trú ẩn sao?" ...

Nghe câu nói này của Tát Địch Bằng, tất cả mọi người có mặt đều bị dọa toát mồ hôi lạnh.

Không phải chứ?

Bão cát đen bên ngoài bây giờ đã khiến họ tan tác, vô cùng thê

thảm rồi.

Nếu bây giờ lại thêm một bầy sói nữa, chẳng phải họ thật sự toi đời rồi sao?

Mà ở một bên khác, sau khi nghe thấy tiếng sói tru, cư dân mạng trong phòng livestream của Hồ Bát Nhất cũng đều trở nên không bình tĩnh nữa! 【Vãi chưởng ~ vừa rồi là tiếng sói tru à!】 【Trời đất ơi, ở đây không lẽ thật sự có bầy sói kéo đến sao?】 【Chắc không đâu nhỉ?

Bầy sói tuy ăn thịt người, nhưng cũng không đi săn vào lúc này chứ?】 【Đúng vậy, gió bên ngoài lớn như thế, nếu thật sự có bầy sói, e rằng sớm đã bị thổi bay rồi.】 【Cái này chưa chắc, đã nói là bầy sói rồi, nếu lũ sói đó tụ lại thành một cụm, dù gió cát bên ngoài rất lớn, cũng chưa chắc đã bị thổi bay!】 【Nhưng gió cát bên ngoài lớn như vậy, bầy sói không có lý do gì lại chọn đi săn vào lúc này chứ?】 【Có lẽ lũ sói đó cũng chỉ muốn đến đây để tránh bão cát đen thôi?】 【Ha ha ~ người và sói ở chung một nhà, dù chúng chỉ đến để trú ẩn, cậu nghĩ chúng sẽ bỏ qua cho đám Hồ Bát Nhất sao?】 【Đây đúng là vừa thoát khỏi miệng cọp, lại lọt vào hang sói mà!】 【Nếu bị bầy sói bao vây ở đây, hình như chạy cũng không chạy được nữa nhỉ?】 【Cậu nói thừa à?

Chương 277

Gió cát bên ngoài lớn như vậy, chạy ra ngoài cũng là chết.】【Xem ra bây giờ chỉ có thể giữ chặt cửa động, không để lũ sói bên ngoài chạy vào được.】【À đúng rồi, Vương Khải Toàn chẳng phải có súng sao?

Bắn vài phát, dọa lũ sói đó chạy đi là được mà?】【Đại ca ơi, khẩu súng trên người anh ta chỉ là một khẩu súng săn bắn chim thôi, có tác dụng quái gì đâu, hơn nữa, gió cát bên ngoài lớn như vậy, cậu có nổ súng, lũ sói đó có khi cũng không nghe thấy!】【Không phải chứ?

Nếu bầy sói không nghe thấy tiếng súng, vậy lúc nãy tiếng sói tru làm sao truyền vào được?】【Tôi biết rồi, chắc chắn là lũ sói đó đã đến gần nơi trú ẩn, nên tiếng tru của chúng mới truyền vào trong được.】【Không sai, chỉ có âm thanh ở khoảng cách đủ gần mới có thể truyền vào nơi trú ẩn, xem ra lần này đám Hồ Bát Nhất thật sự lành ít dữ nhiều rồi…】【Sợ cái gì?

Trực tiếp khô máu với chúng nó luôn, chẳng qua chỉ là bầy sói thôi mà, giết sạch chúng nó đi!!!】【……】Cư dân mạng bàn tán xôn xao trong phòng livestream.

Tất cả mọi người lúc này đều trở nên căng thẳng.

Nếu lần này đám Hồ Bát Nhất thật sự bị bầy sói chặn ở đây, vậy thì kết cục của họ tuyệt đối sẽ rất thảm!

Ít nhất muốn sống sót rời khỏi đây, về cơ bản là không thể nào!

Hy vọng có thể giữ được toàn thây!

Sẽ không chết đau đớn như vậy chứ?

Nhưng… nếu rơi vào tay bầy sói, muốn giữ được toàn thây, hình như cũng đã trở thành một điều xa xỉ. "Auuuu ~~~" "Auuuu ~~~" "Auuuu ~~~" Ngay lúc cư dân mạng đang tranh nhau thảo luận, bên ngoài nơi trú ẩn, lại liên tiếp truyền vào mấy tiếng sói tru.

Nghe đến đây, cư dân mạng lập tức càng chắc chắn hơn.

Thứ mà đám Hồ Bát Nhất gặp phải, không phải là một hai con sói!

Mà là cả một bầy sói!

Bởi vì chỉ có bầy sói mới hoạt động theo bầy đàn trong thời tiết bão cát này.

Và cũng chỉ có bầy sói mới dám gào thét điên cuồng trước mặt con mồi!

Bởi vì đối với chúng, con mồi bị mắc kẹt ở một nơi, đã là thức ăn trong miệng chúng rồi! ...

Tâm trạng của mọi người lúc này đều vô cùng căng thẳng!

Một mặt là lo lắng bão cát đen sẽ nhốt chết tất cả họ ở đây, mặt khác lại lo lắng lũ sói bên ngoài sẽ xông vào xé xác họ thành từng mảnh.

Đặc biệt là An Lợi Mãn, sau khi nghe thấy tiếng sói tru bên ngoài, ông ta cũng không còn lẩm bẩm oán trách nữa, mà lo lắng nhìn ra ngoài, dường như đang lo lắng điều gì đó.

Hồ Bát Nhất có thể nhìn ra, lão già này hẳn là đang lo lắng cho đàn lạc đà của mình ở bên ngoài.

Dù sao nơi nào bầy sói đi qua, hễ là động vật còn sống, bất kể là người hay thứ khác, đều sẽ bị chúng ăn thịt. "A ~~~~" Đúng lúc này, Diệp Nhất Tâm đột nhiên hét lớn lên.

Mọi người còn tưởng cô xảy ra chuyện gì, liền lập tức chạy qua

xem thử.

Kết quả không xem thì thôi, vừa xem đã dọa tất cả mọi người nhảy dựng lên.

Hóa ra, Diệp Nhất Tâm đã phát hiện một đống xương trong đống cát trong nhà, nên mới hét lớn như vậy.

Hơn nữa những bộ xương đó không phải là xương động vật, mà là xương người!!!

Nói cách khác, nơi này trước đây cũng đã có người đến.

Nhưng cuối cùng họ đều đã chết ở đây.

Cũng không biết là bị nhốt chết ở đây, hay là bị bầy sói ăn thịt.

Chương 278

"Giáo sư Trần, nơi này đáng sợ quá, chúng ta có thể đi được không?" Diệp Nhất Tâm dù sao cũng là con gái, nhìn thấy có đống xương người chất ở đây, lại còn nhiều như vậy, trong lòng lập tức không chịu nổi.

Giáo sư Trần có thể hiểu được tâm trạng của Diệp Nhất Tâm lúc này, nhưng ông vẫn chọn từ chối.

Không vì điều gì khác, chỉ vì bây giờ ngoài nơi này ra, họ căn bản không có nơi nào để trốn.

Chưa nói đến bên ngoài còn có bão cát đen kinh hoàng, dù không có bão cát đen, bây giờ bên ngoài còn có một bầy sói không rõ số lượng.

Họ dù có muốn chạy trốn, cũng có thể chạy đi đâu được chứ?

Nơi này tuy có xương người, nhưng ở cùng xương người, cũng còn hơn là ra ngoài liều mạng với bão cát đen và bầy sói.

Hách Kiến Quốc có chút thất vọng nhìn Diệp Nhất Tâm nói: "Tiểu Diệp, em là người làm khảo cổ, sao lại có thể sợ xương người chứ?

Em là người phải nghiên cứu những thứ này mà!" Nghe lời của Hách Kiến Quốc, Diệp Nhất Tâm cũng lập tức ý thức được thân phận của mình.

Cô nén nỗi sợ hãi trong lòng nói: "Thầy ơi, em không sợ những bộ xương này, em chỉ lo lắng không biết những người này có phải bị lũ sói bên ngoài ăn thịt không." "Hẳn là vậy…" Người trả lời câu hỏi này của Diệp Nhất Tâm là giáo sư Trần.

Chỉ thấy ông nhặt một mảnh xương trên đất lên nói: "Em xem những bộ xương này đều không còn nguyên vẹn, hơn nữa trên đó còn

có một số vết răng sắc nhọn, đây rõ ràng là dấu vết bị một loại động vật ăn thịt nào đó gặm qua.

Những người này dù không phải bị bầy sói ăn thịt, cũng chắc chắn là bị động vật ăn thịt khác ăn thịt." Lời này vừa nói ra, Diệp Nhất Tâm vốn đã lo lắng không yên, lập tức càng sợ hãi hơn!

Cô nuốt nước bọt nói: "Giáo sư Trần, câu nói vừa rồi của thầy là có ý gì?

Chẳng lẽ nơi này ngoài bầy sói ra, còn có động vật ăn thịt khác sao?" Giáo sư Trần nói: "Tôi cũng chỉ nói bừa thôi, nhưng tôi nghe nói trong sa mạc ngoài bầy sói ra, cũng sẽ có những loài động vật ăn thịt lớn khác tồn tại, ví dụ như báo hoặc linh miêu." Tát Địch Bằng vội vàng tiếp lời: "Vậy có thể có người ngoài hành tinh không?" Hách Kiến Quốc tức không chịu được: "Tiểu Tát, tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, cậu là một người làm công tác khảo cổ, đừng có suốt ngày người ngoài hành tinh này người ngoài hành tinh nọ…" ...

“Chú An Lợi Mãn, chú từng đến đây rồi, chắc là rất quen thuộc nơi này phải không?” Lúc này, Dương Tuyết Lệ đột nhiên tìm đến An Lợi Mãn.

Cô lo lắng hỏi: “Những bộ xương người ở đây, tôi nghĩ chắc chú cũng biết là chuyện gì đúng không?” An Lợi Mãn vốn vẫn đang lo cho mấy con lạc đà của mình, nhưng vừa nghe Dương Tuyết Lệ nhắc đến chuyện xương người, sắc mặt ông ta cũng thay đổi trong chốc lát.

Trương Mục chú ý đến biểu cảm trên mặt ông ta, trong lòng lập tức nghĩ đến một chuyện không hay!

Anh vội hỏi: “Chú An Lợi Mãn, những bộ xương này không phải là do chú làm chứ?” Câu nói này vừa thốt ra, những người khác cũng giật mình hoảng hốt!

Cái gì?

Những bộ xương này là do An Lợi Mãn gây ra?

Không phải chứ?

Lẽ nào ông ta đã giết những người này?

Hay là… ông ta đã ăn thịt họ?

Vương Khải Toàn lúc này cũng chợt nhớ ra điều gì đó.

Hắn lập tức giơ khẩu súng kíp trong tay lên, chĩa vào An Lợi Mãn nói: "Này lão già, thực ra lúc ở đồn công an, tôi đã biết lão không phải dạng vừa rồi." "Lão thành thật khai đi, có phải những người này là đám người nước ngoài bị lão lừa vào sa mạc trước đây không?" "Lão giết đám người nước ngoài đó, rồi chôn họ ở đây, tiện thể cuỗm luôn đồ đạc trên người họ, đúng không?" Phân tích của Vương Khải Toàn tuy có phần khoa trương, nhưng trong hoàn cảnh khắc nghiệt thế này, cũng không phải là không có khả năng xảy ra.

Mọi người đều căng thẳng nhìn An Lợi Mãn, hy vọng ông ta có thể cho họ một câu trả lời hợp lý.

An Lợi Mãn nghe xong những lời của Vương Khải Toàn, không khỏi giật giật khóe miệng.

Trí tưởng tượng của cậu nhóc này phong phú quá.

Tuy ông ta thích lừa gạt đám người nước ngoài, nhưng dù sao cũng là con người.

Loại chuyện súc sinh này, sao ông ta có thể làm được chứ?

"Chàng trai trẻ, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói bừa…" "Lần trước tôi dẫn đám người nước ngoài kia vào sa mạc, chưa bao giờ gặp bão cát đen cả." "Hơn nữa trên người họ đều có súng, họ không giết tôi đã là may lắm rồi, làm sao tôi có thể giết họ

được.” “Còn về nơi trú ẩn này, thực ra cũng là do tôi tình cờ phát hiện trong sa mạc trước đây.” “Ở đây đúng là có một vài bộ xương người, nhưng trên những bộ xương này đều có vết răng sắc nhọn.” “Nếu tôi không đoán sai, họ đều bị sói hoặc báo trong sa mạc ăn thịt.” “Các cậu nghĩ mà xem, một mình tôi làm sao có thể gặm những bộ xương này được chứ.” “Hơn nữa, nếu không gặp bão cát đen, với bản lĩnh của tôi thì cũng không thể bị kẹt ở đây.

Tôi muốn quay về thì dễ như trở bàn tay…” Để không bị mọi người nghi ngờ, An Lợi Mãn liền giải thích một tràng dài.

Chương 279

Ý của ông ta là những người này hoàn toàn không phải do ông ta hại chết.

Mọi người nghe xong, thấy cũng có lý.

Thế là tất cả đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì bão cát đen mấy chục năm mới gặp một lần.

Việc An Lợi Mãn muốn lợi dụng bão cát đen để lừa người khác đến đây cướp của giết người dường như cũng không khả thi lắm.

Tuy nhiên, sau khi nghe xong lời giải thích của An Lợi Mãn, sắc mặt Trương Mục lại không khỏi biến đổi.

Đám người nước ngoài mà An Lợi Mãn dẫn vào sa mạc trước đây đều có súng?

Nếu đó là sự thật, vậy lát nữa nếu họ gặp phải đám người đó, chẳng phải sẽ rất nguy hiểm sao? … "Anh Hồ, anh có thể qua đây một chút được không?" Dương Tuyết Lệ cũng nhận ra ý tứ trong lời nói của An Lợi Mãn lúc nãy.

Cô lặng lẽ kéo Trương Mục đến một góc của nơi trú ẩn, rồi nói ra nỗi lo trong lòng: "Anh Hồ, nghe ý của An Lợi Mãn, đám người nước ngoài mà ông ta dẫn vào sa mạc trước đây, có lẽ cũng đang nhắm đến thành cổ Tinh Tuyệt." "Hơn nữa trong tay họ đều có súng, anh thấy với trang bị hiện tại của chúng ta, liệu có thể tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt trước họ không?" Nghe những lo lắng của Dương Tuyết Lệ, Trương Mục cũng lập tức trầm tư.

Thực ra, những điều cô lo ngại cũng chính là điều anh đang bận tâm lúc này.

Đám người nước ngoài kia tám phần là bọn trộm mộ từ nước ngoài, nếu không sẽ chẳng mang súng vào sa mạc làm gì.

Dù sao thì những người nước ngoài khác đến đây đều là để du lịch, muốn chiêm ngưỡng phong cảnh độc đáo của sa mạc.

Ai lại mang súng vào sa mạc chứ?

Thứ đó vừa nặng vừa cồng kềnh.

Có sức lực đó, thà mang thêm ít nước ngọt còn hơn!

Vậy nên… từ những thông tin đã có, mục đích của đám người nước ngoài kia có lẽ cũng giống như họ, đều nhắm đến thành cổ Tinh Tuyệt.

Nếu thật sự là vậy, thì mọi chuyện phiền phức rồi.

Tuy trong tay họ cũng có súng nhưng lại không nhiều.

Dương Tuyết Lệ có một khẩu súng lục nhặt được từ sông băng Côn Luân lần trước.

Vương Khải Toàn có một khẩu súng kíp mượn từ cục trưởng Vương.

Chỉ dựa vào hai món đồ này, đừng nói là so với đám người nước ngoài kia, e rằng lát nữa đám sói bên ngoài xông vào, hai khẩu súng này cũng chẳng có tác dụng gì lớn.

Đương nhiên, trong túi anh cũng có súng dự phòng, nhưng những khẩu súng này đều là anh mua từ chợ đen.

Nếu lôi ra trước mặt đội khảo cổ, e rằng sau khi cốt truyện lần này kết thúc, số súng đạn này lại phải nộp lên trên.

Vụ mua bán lỗ vốn này, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, anh sẽ không đời nào làm.

Sau một lúc trầm tư, Trương Mục chỉ có thể thành thật nói với Dương Tuyết Lệ: "Nói thật, nếu đám người nước ngoài kia thực sự nhắm đến thành cổ Tinh Tuyệt, vậy khi chúng ta gặp họ, có thể sẽ là một trận chiến sinh tử." "Còn nữa… cô phải chuẩn bị tâm lý, đám người nước ngoài đó dám lén lút nhập cảnh đến đây trộm mộ, trong tay chắc chắn có bản lĩnh." "Ít nhất về mặt trang bị, có thể sẽ tốt hơn chúng ta." "Đương nhiên, trang bị tôi nói ở đây là vũ khí." "Với vũ khí hiện tại của chúng ta, muốn đấu với họ là rất khó." "Ngoài ra, ở đây ngoài cô, tôi và Vương Khải Toàn ra, những người khác đều là trí thức." "Trong sa mạc, họ không có chút khả năng tự vệ nào." "Tôi hy vọng cô có thể hiểu rõ điều này…" Lời này vừa nói ra, sắc mặt vốn đã khó coi của Dương Tuyết Lệ lại càng thêm tái nhợt.

Thực ra điều cô lo lắng trong lòng lúc nãy cũng chính là điểm này.

Đám người nước ngoài kia dám đến Hoa Hạ trộm mộ, chắc chắn có bản lĩnh.

Mà trong số người của họ, ngoài cô, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn ra, những người khác đều là trí thức.

Nếu đám trí thức này gặp phải bọn trộm mộ nước ngoài hung ác tàn bạo, hậu quả sẽ ra sao không cần nghĩ cũng biết.

Bây giờ cách tốt nhất là biết khó mà lui, vì chỉ có như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho mọi người!

Chương 280

Nhưng… nếu bảo họ từ bỏ như vậy, đừng nói là chính cô, mà giáo sư Trần và những người khác chắc chắn cũng sẽ không đồng ý! … Dương Tuyết Lệ đến sa mạc là để tìm Mộc Trần Châu.

Bây giờ bảo cô quay về, cô chắc chắn không muốn.

Tuy nhiên, cô cũng không phải là người ích kỷ.

Dù sao đám trộm mộ nước ngoài kia dám đến Hoa Hạ trộm mộ, chắc chắn đều là một lũ liều mạng.

Nếu họ gặp phải đám trộm mộ đó trên đường tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt, tất sẽ lành ít dữ nhiều.

Vì vậy, để đảm bảo an toàn cho mọi người, cô vẫn gọi đội khảo cổ lại, rồi cùng mọi người bàn bạc về chuyện này.

Đương nhiên, trừ Vương Khải Toàn ra.

Hắn đã bị Dương Tuyết Lệ gọi đi canh gác ở cửa ra vào nơi trú ẩn.

Dù sao bên ngoài vẫn không ngừng có tiếng sói tru.

Nếu đám sói đó thật sự xông vào, hắn cũng có thể kịp thời nhắc nhở mọi người.

Mặc dù lời nhắc nhở này cũng chẳng có tác dụng gì, vì ở một nơi kín như thế này, một khi bầy sói xông vào, tất cả họ đều sẽ không thể thoát thân.

An Lợi Mãn cũng không đến.

Ông ta ngồi ở cửa nơi trú ẩn, cứ nhìn ra ngoài, mặt đầy vẻ lo lắng, có lẽ là đang lo cho mấy con lạc đà của mình… “Giáo sư Trần, có một

chuyện tôi phải nói với mọi người." "Lần này ngoài chúng ta ra, có lẽ còn có một nhóm trộm mộ nước ngoài cũng đang tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt." "Nếu chúng ta tiếp tục đi, rất có khả năng sẽ chạm mặt nhóm trộm mộ đó." "Đến lúc đó, với trang bị trong tay chúng ta hiện tại, có thể sẽ chịu thiệt." "Tôi không muốn liên lụy mọi người, nên tôi phải nói rõ tình hình này với mọi người." "Nếu mọi người cảm thấy không có vấn đề gì, vậy chúng ta đợi bão cát đen qua đi rồi sẽ tiếp tục lên đường." "Nếu mọi người cảm thấy không muốn mạo hiểm, vậy tôi sẽ để chú An Lợi Mãn đưa mọi người về trước, rồi tự mình đi tìm thành cổ Tinh Tuyệt." Dương Tuyết Lệ nghiêm túc trình bày tình cảnh hiện tại cho đội khảo cổ.

Giáo sư Trần và mọi người nghe xong đều rơi vào im lặng.

Nhưng rất nhanh, giáo sư Trần liền đứng thẳng dậy.

Ông dõng dạc nói: "Cá nhân tôi đồng ý tiếp tục tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt, hơn nữa không thể lãng phí thời gian, phải tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt trước bọn trộm mộ nước ngoài đó." "Nếu không, một khi bị bọn trộm mộ đó tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt trước." "Theo như tôi hiểu về bọn trộm mộ, tất cả những thứ có giá trị khảo cổ trong thành cổ chắc chắn sẽ bị chúng lấy đi." "Thậm chí chúng còn hủy hoại những thứ không thể lấy đi, khiến cho những người làm công tác khảo cổ như chúng ta không thể tiếp tục nghiên cứu…" Lời nói của giáo sư Trần lập tức khích lệ những người khác trong đội khảo cổ.

Mọi người cũng lần lượt đứng dậy, bày tỏ rằng mình nguyện ý tiếp tục tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt.

Bất kể trên đường có gặp phải những tên trộm mộ nước ngoài nguy hiểm hay không, họ cũng sẽ không bỏ cuộc giữa chừng, càng không rời đi ngay tại đây.

Thấy mọi người có được sự giác ngộ như vậy, giáo sư Trần cũng rất vui mừng!

Ông vô cùng hài lòng nói: "Xem ra sự giác ngộ của mọi người đều cao hơn tôi tưởng tượng.

Nếu đã vậy, chúng ta hãy đợi bão cát đen qua đi rồi lập tức xuất phát đi tìm thành cổ Tinh Tuyệt!" Hách Kiến Quốc nói: "Thưa thầy, thầy đừng coi thường chúng em quá.

Chúng em đều là học trò của thầy, vì sự nghiệp khảo cổ ở Tây Vực, chúng em đều có thể vứt bỏ cả mạng sống…" … "Đám người này đúng là cứng thật." "Vì một cái gọi là sự nghiệp khảo cổ mà ngay cả mạng cũng không cần." "Xem ra chuyên gia trong thế giới game này đáng tin cậy hơn nhiều so với đám chuyên gia ngoài đời thực…" Nhìn những người trong đội khảo cổ đều mang vẻ mặt coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, trong lòng Trương Mục cũng có chút cảm thán!

Phải nói rằng, những giáo sư, chuyên gia trong đội khảo cổ này quả thực đáng tin cậy hơn nhiều so với đám chuyên gia ngoài đời thực.

Ít nhất họ là những người dám làm dám chịu, không phải loại nói một đằng làm một nẻo.

Dù gặp phải tình thế tuyệt vọng như hiện tại, họ cũng không hề có nửa phần nao núng.

Để có thể tiến xa hơn trong lĩnh vực chuyên môn của mình, họ thậm chí không tiếc hy sinh cả tính mạng.

Còn đám chuyên gia ngoài đời thực, ngoài việc đưa ra những lời khuyên vớ vẩn ra, e rằng chỉ biết ăn hại mà thôi!

Trương Mục đôi khi còn nghi ngờ, đám gọi là chuyên gia ngoài đời thực kia, họ có thật sự là chuyên gia không?

Hay chỉ là một lũ sâu mọt chỉ biết nói suông?

Thực ra không chỉ Trương Mục có suy nghĩ này, mà đám cư dân mạng trong phòng livestream của anh lúc này cũng gần như vậy.

Chương 281

[Phải công nhận, đám người trong đội khảo cổ này tuy chẳng có tác dụng gì, nhưng thái độ đối với khảo cổ học thì đáng được khen ngợi!] [Đúng vậy, ít nhất vì hướng nghiên cứu của mình mà họ liều cả mạng sống.

Chuyên gia như vậy, bây giờ trên đời chắc không còn nữa đâu nhỉ?] [Ha ha ~ Chuyên gia, giáo sư kiểu này bây giờ chỉ có thể thấy trong game và phim ảnh thôi.

Đám chuyên gia ngoài đời thực ngoài việc ăn hại ra thì còn làm được gì nữa?] [Còn có thể ăn shit nữa!!!] [Phụt ~ Anh bạn nói một câu quá thật!] [Ha ha ha ~ Nói hay lắm, đám chuyên gia ngoài đời thực đúng là một lũ sâu mọt hại người, suốt ngày khuyên cái này, đề nghị cái nọ, kết quả chả được tích sự gì!] [Vô dụng thì cũng thôi đi, vấn đề là lời khuyên của họ chẳng đáng tin chút nào, toàn là nói nhảm!] [Chính xác, cứ lấy chuyện lần trước tôi kể đi.

Tôi nói tôi không có tiền, hy vọng có thể tăng lương, dù chỉ một chút cũng được.

Kết quả là đám chuyên gia đó bảo tôi có thể cho thuê căn nhà không dùng đến, hoặc những lúc rảnh rỗi thì lấy xe riêng ra chạy dịch vụ, như vậy cũng có thể tăng thu nhập.

Vãi cả chưởng, nếu tôi có nhà thừa và xe riêng, tôi còn kêu mình không có tiền à?] [Đúng là quá đáng thật, chuyên gia kiểu này tốt nhất nên cút sớm đi!] [Nói khó nghe một chút, thế giới thực ra chẳng cần chuyên gia làm gì, lời khuyên của họ tôi toàn coi như đánh rắm thôi!] [Bây giờ đến mèo hoang chó dại cũng làm chuyên gia được, tôi cũng cạn lời!] [Có những chuyên gia tự cho mình là chuyên gia, thực ra chỉ

là đồ ngu!] […] … Cư dân mạng bàn tán sôi nổi trong phòng livestream.

Ban đầu họ không có suy nghĩ gì nhiều về thái độ của giáo sư Trần và những người khác đối với việc tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt.

Nhưng khi nghe có người nhắc đến đám chuyên gia ngoài đời thực, họ như bị tiêm thuốc kích thích, lập tức sôi sục lên.

Tuy nhiên, lý do họ sôi sục không phải vì đám chuyên gia ngoài đời thực giỏi giang đến mức nào, mà là muốn nhân cơ hội này để chửi bới đám gọi là chuyên gia ngoài đời thực một trận!

Dù sao thì có lúc đám chuyên gia đó thật sự quá đáng! … "Lão Hồ ~ Đám sói bên ngoài hình như sắp vào rồi…." Đúng lúc này, Vương Khải Toàn đang canh gác ở cửa nơi trú ẩn đột nhiên hét lớn một tiếng.

Mọi người nghe vậy liền vội vàng chạy tới.

Quả nhiên!

Bên ngoài nơi trú ẩn thật sự có từng bóng đen đang chạy tán loạn khắp nơi.

Và từ hình dáng của những bóng đen đó, có lẽ đều là sói hoang.

Trước đó họ chỉ nghe thấy tiếng sói tru, bây giờ lại thấy cả bóng sói lượn lờ bên ngoài.

Điều này cho thấy bầy sói bên ngoài sắp tràn vào.

"Cạch~" Vương Khải Toàn không chút do dự, lập tức lên đạn cho khẩu súng kíp, rồi lùi lại vài bước, chĩa thẳng họng súng ra ngoài.

Dương Tuyết Lệ cũng không ngoại lệ, cô lập tức rút khẩu súng lục gài bên hông ra.

Không khí đã căng thẳng đến mức này, Trương Mục vốn cũng định rút khẩu súng tiểu liên trong túi ra, nhưng vừa nghĩ đến việc sau

khi rút súng ra sẽ bị đội khảo cổ tịch thu, anh liền từ bỏ ý định.

Tiếp đó, anh chỉ có thể lặng lẽ rút ra một con dao rựa từ trong túi.

Loại dao này tuy cũng được coi là dao bị kiểm soát, nhưng ở nông thôn lại khá phổ biến vì đây là công cụ người dân dùng để chẻ củi.

Trương Mục trước đó lo rằng có những tình huống không thể dùng súng, cần phải dùng dao, nên đã mua một con.

Chủ yếu là vì nó rẻ.

Hơn nữa, loại công cụ này, dù bị người của đội khảo cổ nhìn thấy, sau khi trở về chắc cũng không cần phải nộp lại chứ?

Nếu không thì còn chơi cái quái gì nữa!!!

Vương Khải Toàn, Trương Mục và Dương Tuyết Lệ ba người đều đã chuẩn bị sẵn sàng đối phó với bầy sói.

Còn những người trong đội khảo cổ chỉ có thể lặng lẽ lùi về phía sau.

Vì họ biết rằng, nếu ở lại đây, họ chỉ làm vướng chân ba người Trương Mục.

Ngay cả An Lợi Mãn bây giờ cũng đã trốn sang một bên, mặt đầy kinh hãi nhìn ra ngoài, không biết đang nghĩ gì.

"Gâu úuuu~~~" Đột nhiên, theo một tiếng sói tru nữa vang lên, một con sói hoang cao hơn nửa mét lập tức từ bên ngoài xông vào.

Chương 282

Tốc độ vồ của nó rất nhanh.

Khi Trương Mục và những người khác chú ý đến nó, nó đã vượt qua vị trí Vương Khải Toàn đang nhắm tới và lao đến trước mặt Dương Tuyết Lệ.

"Pằng pằng pằng~" May mà Dương Tuyết Lệ nhanh tay lẹ mắt, lập tức bóp cò súng, mới không bị con sói đó cắn trúng.

Nhưng tiếng súng của Dương Tuyết Lệ, cùng với tiếng kêu thảm thiết của con sói khi ngã xuống, cũng lập tức gây ra sự náo động cho bầy sói bên ngoài.

"Gâu úuuu~~~" "Gâu úuuu~~~" "Gâu úuuu~~~" Trong khoảnh khắc, vô số tiếng sói tru bắt đầu vọng vào từ bên ngoài nơi trú ẩn.

Tất cả mọi người đều sợ hãi.

Mặc dù Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn đều có súng trong tay, và nơi trú ẩn chỉ có một lối vào, chỉ cần giữ được lối vào đó là có thể bảo vệ an toàn cho những người khác.

Nhưng từ tiếng tru của bầy sói bên ngoài, số lượng sói hoang e rằng không hề ít.

Lỡ như đạn trong súng của Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn hết, vậy họ phải làm sao?

Lẽ nào tay không đánh nhau với bầy sói?

"Thầy ơi, hôm nay chúng ta sẽ không chết ở đây chứ ạ?" Diệp Nhất Tâm mặt đầy sợ hãi nhìn về phía Hách Kiến Quốc.

Hách Kiến Quốc không nói gì, chỉ nhíu mày nhìn chằm chằm vào

lối vào nơi trú ẩn.

Ông rất muốn an ủi cô học trò của mình, nhưng lại không biết phải mở lời thế nào.

Dù sao thì ai cũng không phải kẻ ngốc.

Tình hình hiện tại, họ muốn sống sót rời đi, e rằng sẽ rất khó!

Vô cùng khó!!! … Thấy Hách Kiến Quốc không nói gì, Diệp Nhất Tâm lập tức như quả bóng xì hơi, trực tiếp mềm nhũn ra trên mặt đất.

Những người khác thấy bộ dạng này của Diệp Nhất Tâm, trong lòng cũng đại khái hiểu ra điều gì đó.

Rõ ràng, bây giờ họ có lẽ đã rất khó sống sót rời khỏi nơi trú ẩn này.

Giáo sư Trần thấy mọi người đều bi quan như vậy, liền muốn động viên vài câu, nhưng lại bị Hách Kiến Quốc ở bên cạnh ngăn lại.

"Thưa thầy, trong tình hình thế này, chúng ta tốt nhất không nên nói gì cả." "Dù sao thì mọi người đều có mắt, đều biết tình cảnh hiện tại." "Hơn nữa, trước khi đến đây chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh rồi." "Vì vậy, dù lần này chúng ta thật sự không thể sống sót rời khỏi đây, cũng không có gì đáng nói cả." Hách Kiến Quốc cười khổ nói.

Giáo sư Trần nghe vậy, cũng chỉ có thể thở dài.

Ông lặng lẽ ngẩng đầu, lại đưa tầm mắt đến cửa nơi trú ẩn.

Lúc này, dưới sự nỗ lực không ngừng của ba người Trương Mục, đã có 3 con sói hoang xông vào bị họ bắn chết trên mặt đất.

Tuy nhiên, dù đã liên tiếp giết chết 3 con sói hoang, nhưng ba người Trương Mục lại không hề có chút vui mừng nào.

Vì họ phát hiện ra, số lượng bóng sói bên ngoài dường như ngày

càng nhiều!

Lúc nãy bên ngoài chỉ có vài ba bóng sói lấp ló chạy qua.

Nhưng bây giờ, những bóng sói đó như bị kích thích, xuất hiện bên ngoài nơi trú ẩn càng thường xuyên hơn.

Có lúc thậm chí còn có mấy con cùng lúc xuất hiện gần cửa hang, suýt nữa làm Vương Khải Toàn sợ đến cướp cò.

Số lượng bầy sói này, cũng quá nhiều rồi.

May mà họ trốn trong nơi trú ẩn chỉ có một lối vào này, nếu không, nếu ở bên ngoài, đám người họ e rằng đã sớm bị bầy sói đó xé thành từng mảnh rồi!

Chương 283

“Khát máu, sói là loài động vật khát máu.” “Có lẽ máu chảy ra từ ba con sói này đã chọc giận đám sói bên ngoài, hoặc là mùi máu tanh ở đây đã kích phát bản tính hung hãn khát máu của bầy sói.” “Mọi người cẩn thận một chút, lát nữa đám sói bên ngoài có thể sẽ bất chấp tất cả lao vào.” “Đến lúc đó chúng ta có lẽ sẽ phải trải qua một trận chiến khốc liệt…” Dương Tuyết Lệ dường như rất am hiểu tập tính của loài sói.

Cô trực tiếp giải thích tình hình hiện tại của ba người họ cho Trương Mục và Vương Khải Toàn.

Đương nhiên, cô làm vậy không phải để dọa Trương Mục và Vương Khải Toàn, mà là muốn để họ chuẩn bị tâm lý trước.

Vì tiếp theo, họ có thể sẽ phải đối mặt với sự tấn công dữ dội của bầy sói.

“Gâu úuuu~~~” Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Gần như ngay sau khi Dương Tuyết Lệ nói xong những lời này không lâu, bầy sói bên ngoài lại có động tĩnh.

“Vút~~~” Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một con sói hoang nhân lúc Vương Khải Toàn không để ý, trực tiếp từ bên ngoài lao vào.

“Ái chà ~ Mẹ kiếp ~” Vương Khải Toàn vội vàng giơ súng kíp lên định bắn.

Nhưng đúng lúc này, lại có một con sói hoang khác theo sát phía sau, từ bên ngoài lao vào!

Rồi đến con thứ ba, thứ tư… Vương Khải Toàn còn chưa kịp nổ súng, đã bị một trong số đó trực tiếp đè ngã xuống đất.

Trương Mục thấy vậy, định lao lên đá bay con sói đó đi, nhưng còn chưa kịp nhấc chân lên, chính anh cũng bị một con sói khác đè ngã xuống đất.

"Pằng pằng pằng~" Dương Tuyết Lệ bắt đầu điên cuồng bóp cò, bắn vào những con sói hoang xông vào.

Nhưng tiếc là, hỏa lực của một mình cô quá yếu, hơn nữa những con sói hoang đó đều rất hung dữ.

Một hai phát súng căn bản không giết chết được chúng!

Chỉ có thể liên tục bắn trúng mấy viên đạn mới giết được một con.

Trừ phi bắn thẳng vào đầu.

Nhưng chúng quá linh hoạt, muốn một phát bắn trúng đầu, gần như là không thể! … "A ——" Thấy trong nháy mắt có nhiều sói hoang xông vào nơi trú ẩn như vậy, hơn nữa còn đè ngã cả Trương Mục và Vương Khải Toàn xuống đất, Diệp Nhất Tâm lập tức suy sụp hét lớn lên.

Tiếng hét của cô cũng ngay lập tức thu hút sự chú ý của bầy sói.

Trong chốc lát, nhiều con sói hoang hơn nữa như thủy triều, trực tiếp tràn vào nơi trú ẩn.

Ba con, bốn con, năm con, tám con, mười con.

Gần như chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, đã có hơn mười con sói hoang xông vào.

Dương Tuyết Lệ tuy đang cố gắng chống cự, nhưng đạn súng lục của cô chỉ có bấy nhiêu, rất nhanh đã hết.

Thế là!

Cô chỉ có thể rút ra Phi Hổ Trảo và Kim Cương Tán để đối đầu

với bầy sói.

Nhưng hai món đồ này một cái dùng để leo trèo, một cái dùng để phòng ngự, đối phó với sói hoang căn bản không có tác dụng, chỉ có thể tự vệ mà thôi.

Huống hồ, bây giờ bên ngoài còn có nhiều sói hoang hơn nữa đang không ngừng xông vào.

Đội khảo cổ rất nhanh đã xuất hiện thương vong.

Người đầu tiên chết trong miệng sói là Tát Địch Bằng, người suốt ngày lảm nhảm về người ngoài hành tinh.

Trong quá trình chạy trốn trong hang, anh ta không cẩn thận bị bộ xương người trên mặt đất làm ngã, trực tiếp ngã sõng soài.

Khi anh ta định đứng dậy, hai con sói hoang đã lao tới, một nhát cắn xuyên qua cổ anh ta.

Chương 284

Máu tươi lập tức như suối phun ra từ khí quản.

Anh ta co giật vài cái trên mặt đất rồi tắt thở.

Người thứ hai là Diệp Nhất Tâm.

Cô gái nhỏ vốn đã sợ hãi, lúc này thấy nhiều sói hoang xông vào như vậy, còn chưa kịp chạy trốn đã bị một con sói đè ngã xuống đất, trực tiếp cắn đứt cổ.

Phải nói đám sói hoang này cũng rất hung tàn, hơn nữa dường như rất có kỹ năng săn người.

Khi chúng vồ một người, mục tiêu đầu tiên chúng nhắm đến chính là khí quản.

Nơi đó một khi bị cắn đứt, dù là Ngọc Hoàng Đại Đế xuống cũng e rằng không cứu nổi.

Người thứ ba chết trong miệng sói là giáo sư Trần, sau đó là Hách Kiến Quốc.

Cả hai đều là giáo sư khảo cổ lớn tuổi.

Đặc biệt là giáo sư Trần, đã gần tuổi cổ lai hy, dù muốn chạy trốn cũng đã lực bất tòng tâm.

Hách Kiến Quốc cũng tương tự.

Cả hai trong lòng đều rất rõ, khi bầy sói đột phá phòng tuyến của ba người Trương Mục và tràn vào nơi trú ẩn, cũng có nghĩa là ngày chết của tất cả mọi người đã đến.

Vì vậy họ cũng lười chạy.

Thấy nhiều người trong đội đều bị sói hoang cắn chết, Sở Kiến,

người sống sót cuối cùng, cũng hoàn toàn từ bỏ chống cự.

Khi một bầy sói lao về phía anh, cuối cùng anh cũng theo chân những người khác trong đội khảo cổ đi gặp Diêm Vương.

Còn phải nói đến ba người cầm cự lâu nhất, đó chính là Trương Mục, Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ.

Ba người họ đều có vũ khí trong tay.

Chỉ số thông minh của đám sói hoang có lẽ cũng rất cao, thấy có người cầm vũ khí trong tay, chúng lại trở nên cảnh giác.

Tuy cũng không ngừng tấn công, nhưng đã cẩn thận hơn rất nhiều.

À, đúng rồi.

Còn có An Lợi Mãn.

Gã này ngay lúc bầy sói xông vào đã ôm một cây cột trèo lên mái nhà.

Nói chung, người an toàn nhất hiện tại chính là ông ta.

Nhưng lúc này, đối với Trương Mục, lão già đó còn sống hay không đã không còn quan trọng nữa.

Vì bây giờ anh cũng đã rơi vào thế trận khổ chiến.

Hơn nữa người của đội khảo cổ đều đã chết, e rằng dù anh có giết hết đám sói hoang này, nhiệm vụ cũng đã thất bại.

Tiếp tục cũng chẳng có ích gì.

Thế là, để không phải chịu đựng cảm giác bị bầy sói xé xác, anh trực tiếp dùng con dao rựa trong tay mình cứa cổ!

Đúng vậy, anh đã tự sát! … "Đệch ~ Đệch ~ Đệch ~~~" Sau khi thoát khỏi game, Trương Mục chửi thề liên tiếp ba câu.

Anh đã hoàn toàn chết lặng.

Chương 285

Mẹ nó chứ!!!

Đám sói hoang xông vào cuối cùng, số lượng quá nhiều, họ căn bản không thể nào giữ được!

Hơn nữa, trong đội khảo cổ ngoài Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ còn có chút sức chiến đấu ra, những người khác trước mặt bầy sói ngoài việc làm mồi nhử ra thì chẳng có tác dụng gì.

Thậm chí có lúc tiếng la hét thảm thiết của họ còn làm anh mất tập trung.

Thế này thì giữ thế nào được???

Trương Mục vừa chửi vừa bước xuống khỏi máy chạy bộ, rồi tu ừng ực mấy ngụm nước lớn mới từ từ thở ra một hơi.

Lúc nãy trong game, vì cứ chạy như điên trong sa mạc, anh đã sớm khát khô cả họng.

Tuy là game, nhưng trải nghiệm ngũ quan của game này quá mãnh liệt, cộng thêm việc bản thân anh vẫn luôn chạy trên máy chạy bộ, khiến cho ngoài đời thực anh cũng khát không chịu nổi.

Bây giờ chỉ muốn uống vài ngụm nước trước đã.

"—— Rầm!!!" Đúng lúc này, Tiểu Linh Mẫn đột nhiên từ bên ngoài xông vào.

Cô tức giận nói: "Chồng, anh vừa làm gì thế?

Tại sao lại tự sát?

Một lần trải nghiệm game tốt đẹp lại bị anh lãng phí…" Trương Mục vội vàng giải thích: "Vợ ơi, em vừa rồi không phải không thấy,

người của đội khảo cổ đều chết hết rồi, anh có cố gắng tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì, thà tự kết liễu sớm để còn nhanh chóng bắt đầu vòng trải nghiệm game tiếp theo!" "Thật không?" Tiểu Linh Mẫn nửa tin nửa ngờ nhìn Trương Mục.

Không phải cô không tin anh, chỉ là vì lúc nãy cô đang bận đếm tiền nên không quá chú ý đến phòng livestream của anh.

Đến khi cô nhìn vào, vừa hay thấy cảnh Trương Mục tự cắt cổ.

Thế là cô liền vội vàng chạy vào hỏi tội.

"Đương nhiên rồi vợ, anh là chồng em mà, lẽ nào đến chút lòng tin này em cũng không thể cho anh sao?" Trương Mục tủi thân nói.

Tiểu Linh Mẫn suy nghĩ một lúc, rồi hai tay chống hông ra lệnh: "Được, em tin anh.

Vậy bây giờ anh còn rảnh rỗi làm gì?

Mau đi phá đảo tiếp đi." "Em nói cho anh biết, bây giờ Đại Tư Mã cũng đã qua được ải sông băng Côn Luân rồi." "Nếu anh không tăng tốc lên, tiến độ game mà anh đang dẫn đầu hiện tại sẽ rất nhanh bị người khác thay thế, biết chưa?" Cái gì???

Bây giờ đã có người qua được ải sông băng Côn Luân rồi sao?

Nghe lời cảnh cáo của vợ mình, Trương Mục cũng sững người một lúc.

Anh vội chạy đến nền tảng livestream xem qua, phát hiện ra Chị Chu vốn đang ở vị trí thứ hai về độ hot, bây giờ đã tụt xuống thứ ba.

Còn người đang đứng thứ hai trên bảng xếp hạng độ hot hiện tại, lại chính là Đại Tư Mã, người trước đó chỉ xếp hạng mười mấy!

Từ video livestream hiện tại của đối phương mà xem, anh ta quả thực đã ở trong sa mạc, thậm chí đã trực tiếp tìm được An Lợi Mãn,

dẫn theo đội khảo cổ đặt chân đến sa mạc, bắt đầu đối mặt với cơn bão cát đen kinh hoàng đó.

"Chẳng trách gã này có thể xếp thứ hai về độ hot, xem ra mình thật sự không thể lề mề được nữa…" Trương Mục hít một hơi thật sâu, rồi cũng không nghỉ ngơi nữa.

Anh trực tiếp nhảy lên máy chạy bộ, đeo kính VR rồi vào game!

Tiểu Linh Mẫn ở bên cạnh thấy Trương Mục lại có ý chí chiến đấu, cũng rất hài lòng. *Chồng ơi!!!

Anh mau đi phá đảo đi!

Tiền anh kiếm được bây giờ đều là tài sản chung của vợ chồng mình.

Chương 286

Dù bây giờ em có ly hôn với anh, em cũng có thể chia được không ít tiền rồi.

Đương nhiên, tốt nhất là anh cứ chơi game thâu đêm rồi đột tử luôn đi.

Như vậy em có thể cuỗm hết số tiền anh kiếm được rồi!* "Anh em, nghe nói thằng cha Tao Trư đã bị kẹt trong bão cát đen lâu lắm rồi.

Tên đó tuy vận may không tệ, nhưng xét về thực lực và kỹ thuật thì chắc chắn không bằng tôi.

Mọi người cứ chờ xem, hôm nay tôi sẽ phá đảo trong một lượt...

Mọi người đừng hỏi tại sao tôi tự tin như vậy, bởi vì đời trai ngang tàng, không cần giải thích...

À còn nữa... mọi người đừng thấy phòng livestream của tôi không có chuyên gia giáo sư nào, thực ra tôi chẳng cần chuyên gia quái gì cả.

Bởi vì trong mắt tôi, mấy cái gọi là chuyên gia giáo sư đó chỉ là đồ bỏ, bọn họ không xứng cho tôi ý kiến, cũng không xứng chỉ tay năm ngón với tôi.

Lão tử chơi game, trước giờ luôn một đường tiến thẳng, không sợ trời không sợ đất, nếu cứ sợ này sợ nọ thì còn chơi game làm gì, mọi người nói có đúng không?" Lúc này, Đại Tư Mã đang chém gió với fan trong phòng livestream của mình.

Đương nhiên, tiến độ game của hắn cũng không hề chậm lại.

Hiện tại, hắn đã thuận lợi tìm được An Lợi Mãn, mua đủ tất cả vật tư tiếp tế, đang chuẩn bị xuất phát vào sa mạc, đối mặt với cơn bão cát đen trong truyền thuyết.

Hắn có thừa tự tin rằng mình có thể vượt qua ải bão cát đen đó.

Không đúng, nói chính xác hơn, hắn rất tự tin có thể đánh cho bầy sói tan tác.

Bởi vì, trước đó hắn đã mua một lô lựu đạn uy lực cao ở chợ đen.

Đến lúc đó, chỉ cần lũ sói hoang kia dám mò vào nơi trú ẩn, hắn sẽ cho lũ súc sinh đó nếm mùi lợi hại của lựu đạn.

Còn về việc liệu số lựu đạn này sau đó có bị đội khảo cổ phát hiện rồi tịch thu hay không, hắn cũng chẳng sợ!

Không đúng!

Không phải không sợ!

Mà là hoàn toàn không lo lắng!

Dù sao lựu đạn cũng là đồ dùng một lần, nổ xong là hết.

Hắn còn nộp cái lông gì nữa???

Nhặt mảnh đạn lên nộp à?

Đại Tư Mã đi cùng An Lực Mãn trong sa mạc một lúc.

Rất nhanh, sa mạc bắt đầu nổi gió.

Đại Tư Mã biết cơn bão cát đen sắp ập đến.

Thế là hắn lập tức nhắc nhở An Lực Mãn, rằng có phải nên nhanh chóng đến nơi trú ẩn không.

An Lực Mãn có chút tò mò nhìn Đại Tư Mã, trong lòng có chút nghi hoặc.

Thằng nhóc này sao lại biết gần đây có một nơi trú ẩn?

Chẳng lẽ trước đây nó cũng từng đến đây?

Dù trong lòng có thắc mắc như vậy, nhưng khi nhìn thấy đám mây

đen đang dần hình thành phía trước, An Lực Mãn cũng không chút do dự.

Chương 287

Lão ta vội vàng ra lệnh cho mọi người quay đầu lạc đà, rồi lập tức chạy về phía nơi trú ẩn.

Người của đội khảo cổ không biết đã xảy ra chuyện gì!

Khi thấy Đại Tư Mã và An Lực Mãn đều đổi hướng, họ cũng chỉ có thể cắm đầu đi theo.

Trên đường đi, để trấn an mọi người, Đại Tư Mã đã kể cho đội khảo cổ về cơn bão cát đen.

Hắn đến nơi trú ẩn sớm hơn Tao Trư.

Trên đường tuy có chút gió cát, nhưng vẫn chưa lớn lắm.

Điều này cũng giúp hắn tranh thủ được một khoảng thời gian nhất định.

Đợi đến khi An Lực Mãn dẫn họ đến nơi trú ẩn, cơn bão cát đen mới chỉ vừa áp sát. "Đồng chí tiểu Hồ, cậu đưa mọi người vào trước đi, tôi đi ổn định lũ lạc đà đã..." An Lực Mãn nói với Đại Tư Mã một tiếng, rồi lập tức dắt lạc đà chạy về phía bức tường đất mà họ đã thấy trên đường đến nơi trú ẩn.

Đại Tư Mã khẽ động lòng.

Hắn nhớ lại lần trước xem video của Tao Trư!

An Lực Mãn này đâu có dặn dò Tao Trư những chuyện này!

Lẽ nào việc mình dự đoán trước cơn bão cát đen đã khiến An Lực Mãn có cái nhìn khác về mình? ... 【Độ thiện cảm của An Lực Mãn đối với bạn +10】 【Độ thiện cảm của An Lực Mãn đối với bạn +10】 Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Gần như ngay khi ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu Đại Tư Mã, trong tầm mắt hắn liền hiện ra hai thông báo thiện cảm.

Độ thiện cảm của An Lực Mãn tăng vọt 20 điểm!

Xem ra cũng ghê gớm đấy!

Tuy nhiên, Đại Tư Mã cũng biết, trong game này, NPC càng quan trọng thì độ thiện cảm càng khó cày.

Hắn chỉ dựa vào mấy câu nói về bão cát đen mà đã nhận được 20 điểm thiện cảm từ An Lực Mãn!

Điều này cho thấy An Lực Mãn có lẽ không phải là NPC quan trọng trong game đạo mộ này!

Đương nhiên, đây hiện tại cũng chỉ là suy đoán cá nhân của hắn.

Có đúng thật hay không, chính hắn cũng không biết!

Nhưng có một suy đoán, dù sao cũng tốt hơn là chẳng biết gì cả, đúng không? "Lão Hồ, cậu không sợ lão già đó chạy mất à?" Sau khi An Lực Mãn dắt lạc đà rời đi, Vương Khải Toàn liền chạy tới.

Gã trước tiên nói ra nỗi lo của mình với Đại Tư Mã, rồi không đợi Đại Tư Mã trả lời, gã lại vội vàng chạy theo An Lực Mãn. "Không được, tôi không yên tâm về lão già này, tôi phải đi trông chừng lão..." Vương Khải Toàn đi theo An Lực Mãn.

Đại Tư Mã không để ý, vì hắn biết, có Vương Khải Toàn đi theo An Lực Mãn, lão ta căn bản không có cơ hội nào để trốn thoát!

Hơn nữa, bây giờ bão cát đen sắp ập đến, An Lực Mãn dù có muốn chạy trốn cũng tuyệt đối không chọn lúc này. "Anh Hồ, anh Vương đi đâu rồi ạ?" Đúng lúc này, Dương Tuyết Lệ với vóc dáng quyến rũ đột nhiên bước tới.

Đại Tư Mã nhún vai nói: "Bàn tử là người to gan nhưng cẩn thận,

cậu ta lo An Lực Mãn sẽ nhân cơ hội chạy trốn, nên đi theo canh chừng rồi..." Nghe vậy, Dương Tuyết Lệ cũng tò mò nhìn về hướng An Lực Mãn và Vương Khải Toàn rời đi.

Chương 288

Cô không ngờ Vương Khải Toàn trông thô kệch cục mịch như vậy mà lại có một mặt tinh tế đến thế.

Xem ra trước đây mình thật sự đã đánh giá thấp anh ta rồi! "Phải rồi cô Dương, trên người cô có vũ khí gì để phòng thân không, ý tôi là dụng cụ phòng thân ấy..." Đại Tư Mã đột nhiên nhìn Dương Tuyết Lệ hỏi.

Trước đây khi xem đoạn video của Tao Trư, hắn hình như nhớ người phụ nữ này có một cây dù sắt màu đen và một cái phi trảo rất lợi hại.

Phi trảo tuy ngầu nhưng hắn không biết dùng, lấy cũng vô dụng.

Nhưng cây dù sắt màu đen kia hình như có thể chống lại sự tấn công của bầy sói, thậm chí còn có thể dùng làm vũ khí để đập sói hoang.

Hắn đang nghĩ, nếu mình có thể lừa được cây dù sắt đen đó từ tay Dương Tuyết Lệ!

Không đúng, không thể nói là lừa.

Phải là mượn!

Nếu hắn có thể mượn được cây dù sắt đen trong tay Dương Tuyết Lệ một lát, lát nữa khi đối mặt với bầy sói hoang kia, có lẽ sẽ có thêm một phần cơ hội sống sót! "Dụng cụ phòng thân?" Dương Tuyết Lệ hơi sững sờ.

Cô không hiểu tại sao Đại Tư Mã lại nói những lời này.

Lẽ nào...

ở đây ngoài bão cát đen ra còn có nguy hiểm gì khác sao?

Nghĩ đến đây, lông mày của Dương Tuyết Lệ lập tức nhíu chặt lại.

Cô nghiêm nghị nói: "Anh Hồ, có phải anh đã phát hiện ra điều gì ở đây không?" Đại Tư Mã ngập ngừng, đang định nói gì đó.

Nhưng đúng lúc này, Dương Tuyết Lệ mắt tinh tay nhanh lại đột nhiên phát hiện một đống thứ màu nâu đen trên mặt đất! "Kia là... phân động vật?" ... "Cái gì?" "Phân động vật?" Đại Tư Mã hơi sững người.

Hắn cúi đầu nhìn theo ánh mắt của Dương Tuyết Lệ, quả nhiên thấy trên đất có một ít khối cứng màu nâu đen.

Nhìn hình dạng có hơi giống phân chó.

Chẳng lẽ đây là phân của bầy sói hoang kia sao?.

Đại Tư Mã đột nhiên nhớ lại cảnh tượng mọi người bị bầy sói xé xác trong video của Tao Trư, trong lòng bất giác lạnh toát.

Mặc dù hắn đã biết lát nữa sẽ có bầy sói tấn công, và trong lòng cũng đã có sự chuẩn bị!

Nhưng hắn vẫn có chút sợ hãi!

Dù sao cảnh tượng bị bầy sói xé xác đó!

Thật sự quá đáng sợ!

Hắn không muốn chịu kết cục giống như Tao Trư.

Đây là một loại cảm giác sợ hãi đến từ sâu thẳm trong tâm hồn, không liên quan gì đến việc có biết trước nguy hiểm sắp tới hay không.

Giống như một tử tù, biết rõ mình sắp bị xử bắn, nhưng khi bước

vào pháp trường, trong lòng vẫn sẽ dâng lên nỗi sợ hãi vô tận.

Chương 289

Và lúc này, cảm giác trong lòng Đại Tư Mã chính là như vậy. "A ——" Cũng chính lúc này, tiếng hét của Diệp Nhất Tâm từ bên trong nơi trú ẩn vọng ra.

Giống như lần trước của Tao Trư, đội khảo cổ đã phát hiện ra đống xương người được chôn trong nơi trú ẩn.

Và sau khi nhìn thấy đống xương người đó, tất cả người của đội khảo cổ đều sợ chết khiếp.

Diệp Nhất Tâm không muốn ở lại đây nữa, muốn khuyên Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc rời đi.

Nhưng Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc lại không chịu.

Nguyên nhân cũng giống như lần của Tao Trư.

Bây giờ bên ngoài là cơn bão cát đen kinh hoàng, họ trốn ở đây có lẽ còn có cơ hội sống sót, nhưng nếu rời đi, có thể sẽ nhanh chóng bị gió cát bên ngoài nuốt chửng. "Tiểu Diệp, em là dân học khảo cổ, sao lại sợ mấy thứ này chứ, để tôi nói cho mà nghe, đống xương người này có thể cũng có giá trị nghiên cứu nhất định đấy.

Tiểu Sở, tiểu Tát, hai em qua đó quan sát kỹ xem, xem rốt cuộc đống xương người này là thế nào." Hách Kiến Quốc vừa an ủi Diệp Nhất Tâm, vừa thúc giục Sở Kiến và Tát Địch Bằng qua xem đống xương người.

Ông ta cho rằng những bộ xương này rất có khả năng cũng là do người xưa để lại, nói không chừng chính là hài cốt của người cổ đại.

Nhưng rất nhanh, Tát Địch Bằng và Sở Kiến đã trực tiếp phủ quyết suy đoán này của ông ta.

Chỉ thấy Tát Địch Bằng vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Thầy ơi, mấy bộ xương này không ổn rồi, trên xương hình như có dấu răng động vật." Sở Kiến cũng nói theo: "Đúng vậy, hơn nữa những dấu răng này còn rất sắc nhọn, rất nhiều khúc xương đã bị loại dấu răng này cắn nát.

Em đoán những người này chính là bị một loài mãnh thú cỡ lớn nào đó cắn chết." Nghe lời của Tát Địch Bằng và Sở Kiến, những người còn lại trong đội khảo cổ đều sững sờ.

Họ vốn tưởng rằng đến nơi trú ẩn này là có thể an toàn rồi, không ngờ nơi này lại càng nguy hiểm hơn.

Nếu nói những người này đều bị một loài mãnh thú cỡ lớn nào đó cắn chết, vậy chẳng phải nơi này chính là sào huyệt của loài mãnh thú đó sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Nhất Tâm lại càng không muốn ở lại đây nữa.

Cô vội vàng nói với Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc: "Giáo sư Trần, thầy ơi, nơi này thật sự quá nguy hiểm, chúng ta mau rời khỏi đây thôi." "Bây giờ muốn đi, không kịp nữa rồi..." Người trả lời câu nói của Diệp Nhất Tâm là Vương Khải Toàn vừa từ bên ngoài trở về.

Diệp Nhất Tâm tò mò hỏi: "Tại sao ạ?

Chân mọc trên người chúng ta, nếu chúng ta muốn đi, chẳng lẽ còn không đi được sao?" ...

Nhìn Diệp Nhất Tâm với vẻ mặt ngây thơ, Vương Khải Toàn cũng không nói nhiều lời vô nghĩa.

Gã trực tiếp chỉ vào lối vào của nơi trú ẩn sau lưng, nói: "Bây giờ gió cát bên ngoài đã rất lớn rồi, đừng nói là cô, ngay cả Bàn gia tôi đây vừa nãy cũng suýt bị thổi bay..." Lời này vừa nói ra, không chỉ Diệp Nhất Tâm, mà cả những người còn lại trong đội khảo cổ cũng không

khỏi sững sờ.

Mọi người nhanh chóng chạy đến lối vào nơi trú ẩn, rồi nhìn ra ngoài một cái.

Giây tiếp theo, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ khó tin.

Bởi vì họ phát hiện, những gì Vương Khải Toàn vừa nói không sai chút nào.

Gió cát bên ngoài nơi trú ẩn bây giờ đã lớn đến mức khiến họ không thể đi nổi một bước.

Bên ngoài đâu đâu cũng là tiếng gió rít gào, còn có một lượng lớn cát vàng bay mù mịt giữa không trung.

Với thời tiết bão tố khắc nghiệt thế này, đừng nói là bọn họ, cho dù có lái một chiếc xe tải lớn đến đây cũng chưa chắc đã ra được. "Đây chính là bão cát đen sao." "Mấy chục năm mới gặp một lần mà." "Không ngờ vận may của các người tốt như vậy, mới vào sa mạc không bao lâu đã gặp phải rồi." An Lực Mãn đi cùng Vương Khải Toàn trở về, lúc này trên mặt cũng lộ ra một vẻ cay đắng.

Lão vào sa mạc lâu như vậy, cũng chỉ mới thấy bão cát đen hai lần.

Lần đầu tiên là khi lão mới vào sa mạc, cả một đội ngũ, ngoài lão ra, tất cả mọi người đều bị bão cát đen nuốt chửng.

Chương 290

Mà lão cũng là vì may mắn, nhìn thấy một con lạc đà trắng trong sa mạc, chính con lạc đà trắng đó đã đưa lão tìm được nguồn nước và lối ra.

Đây cũng là nguyên nhân chính vì sao lão không muốn vào sa mạc vào mùa gió.

Bởi vì thứ như bão cát đen, chỉ có mùa gió mới có cơ hội hình thành.

Đây là lần thứ hai lão gặp bão cát đen.

Lão cảm thấy, lần này có lẽ là đến lúc mình phải trả nợ rồi.

Cơn bão cát đen năm đó không mang lão đi, bây giờ ông trời lại phái một cơn bão cát đen khác đến tìm lão.

Nghĩ đến đây, An Lực Mãn liền quỳ xuống đất, sau đó vô cùng thành kính khấu đầu lạy, đồng thời miệng không ngừng lẩm bẩm những lời mà người khác không hiểu.

Giáo sư Trần và mấy người không ngờ An Lực Mãn lại làm ra chuyện như vậy.

Nhưng vì thông cảm, họ vẫn bước tới an ủi lão.

Họ cho rằng cơn bão cát đen này chẳng qua chỉ là một cơn bão có quy mô lớn hơn một chút mà thôi, chỉ cần họ có thể trốn trong nơi trú ẩn này, chắc chắn có thể an toàn vượt qua!

Nhưng đáng tiếc, An Lực Mãn căn bản không cần sự đồng cảm của họ.

Bởi vì trong mắt lão, đội khảo cổ đã tìm mọi cách xúi giục mình

vào sa mạc, chính là ác quỷ đẩy mình xuống vực sâu.

Nếu không có những người này, lão chắc chắn sẽ không chọn vào sa mạc trong mùa gió.

Hơn nữa, những người trong đội khảo cổ này căn bản không biết bão cát đen nguy hiểm đến mức nào.

Năm đó đội thám hiểm của họ có hơn 50 người, tất cả đều chết trong một trận bão cát đen.

Cuối cùng chỉ có một mình lão may mắn chạy thoát ra được.

Nơi trú ẩn này tuy có thể chống lại bão cát, nhưng có chống được sự tấn công của bão cát đen hay không, ngay cả chính lão cũng không biết.

Bây giờ điều duy nhất họ có thể làm, chính là phó mặc cho số phận.

Nếu ông trời muốn họ sống, thì họ có thể tiếp tục sống sót.

Nhưng nếu ông trời không muốn họ sống nữa, thì họ chỉ có thể bị chôn vùi vĩnh viễn ở đây! ...

Mặc dù Đại Tư Mã trốn vào nơi trú ẩn trước Tao Trư một bước, nhưng xét về mặt thời gian cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Điều duy nhất đáng nói là, nhóm của Đại Tư Mã khi chạy đến nơi trú ẩn, vì thời gian tương đối sớm, trên đường không hề làm rơi bất kỳ vật tư tiếp tế nào.

Nói cách khác, tình cảnh hiện tại của họ là an toàn.

Những vật tư này tuy không nhiều, nhưng nếu không có gì bất ngờ xảy ra, để họ ở trong nơi trú ẩn này bốn năm ngày thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Đây có lẽ là sự khác biệt lớn duy nhất giữa Đại Tư Mã và Tao

Trư!

Nhưng sự khác biệt này, đối với cư dân mạng mà nói, lại chẳng có tác dụng gì!

Bởi vì cho dù vật tư họ mang theo có đầy đủ, cũng không thể tránh được cuộc tấn công của bầy sói lát nữa.

Còn muốn trốn ở đây bốn năm ngày?

Nằm mơ đi!!! 【Đại Tư Mã quả không hổ là Đại Tư Mã, tuy tiến độ game không vượt qua được Tao Trư nhà bên, nhưng về mặt vật tư thì tuyệt đối ăn đứt cậu ta mấy con phố!】【Đúng vậy, tuy trong tình huống này vật tư không có tác dụng gì mấy, nhưng ít nhất có thể ổn định lòng người, người của đội khảo cổ không hoảng loạn nữa, điều này cũng có tác dụng cổ vũ tinh thần nhất định mà!】【Nhảm nhí~ cổ vũ tinh thần kiểu này có tác dụng cái quái gì?

Chương 291

Lát nữa bầy sói đến, người của đội khảo cổ vẫn hoảng như thường thôi!】【Haizz~ cũng không biết mấy người trong đội khảo cổ này đến đây làm gì, sợ này sợ nọ, chẳng có tác dụng gì, vẫn là anh em Vương Khải Toàn của tôi đáng tin cậy!】【Thật ra tôi rất tò mò, đã biết bầy sói ở đây rất đáng sợ, tại sao Tao Trư và Đại Tư Mã không mang vũ khí hạng nặng vào?

Mọi nỗi sợ hãi đều bắt nguồn từ việc hỏa lực không đủ, nếu hỏa lực đủ mạnh, đừng nói là bầy sói, cho dù có một bầy Godzilla đến cũng không sợ!】【Godzilla?

Đại ca, anh xem phim nhiều quá rồi à?

Nếu Godzilla mà đến được, đừng nói là cái nơi trú ẩn này, ngay cả cái thị trấn biên giới kia cũng bị nó san bằng rồi!】【Nói thật, Tao Trư và Đại Tư Mã chắc là hết tiền rồi, không mua nổi vũ khí hạng nặng ở chợ đen nữa chứ gì?】【Đúng rồi, đồ ở chợ đen vốn đã đắt hơn bên ngoài, hơn nữa loại vật phẩm bị kiểm soát này một khi bị người của đội khảo cổ nhìn thấy, sau khi trở về sẽ phải nộp lại, vật phẩm vốn có thể sử dụng lâu dài trực tiếp biến thành đồ dùng một lần, ai lại đi mua thứ vũ khí hạng nặng đắt đỏ đó chứ!】【Đội khảo cổ này thật là phiền phức, sa mạc nguy hiểm như vậy mà họ chỉ mang theo một khẩu súng kíp vào, đây không phải là đi tìm chết sao?】【Khẩu súng kíp đó là do đội khảo cổ mang đến à?

Nếu không phải anh em Khải Toàn của tôi mặt dày đi cầu xin Cục trưởng Vương Bách Vạn kia, có lẽ ngay cả khẩu súng kíp này cũng không có.】【May mà đại tiểu thư Dương của chúng ta còn có một khẩu súng lục, ít nhiều cũng có thể bổ sung một chút hỏa lực.】

【Một khẩu súng kíp, một khẩu súng lục, đạn dược có hạn, hỏa lực yếu ớt, với sát thương thế này mà đòi đánh bầy sói?】 【Sợ gì?

Trước đây Tao Trư nhà bên không phải là xách một con dao phay lên chơi khô máu rồi sao?

Đại Tư Mã của tôi là dân cơ bắp chính hiệu, còn sợ mấy con sói cỏn con à?】 【Ha ha~ Đại Tư Mã chắc là đã xem đoạn video thất bại của Tao Trư rồi, lần này anh ta dám mạnh miệng tuyên bố vào sa mạc phá đảo, chắc chắn có vũ khí bí mật.】 【Biết đâu anh ta mua vũ khí hạng nặng rồi thì sao!】 【Không phải chứ?

Đắt lắm đấy, anh ta nỡ tiêu số tiền đó à?

Hơn nữa... anh ta có nhiều tiền game như vậy sao?】 【...】 ...

Cư dân mạng bàn tán sôi nổi trong phòng livestream.

Rất nhiều người đang chê bai những người trong đội khảo cổ.

Chẳng có bản lĩnh gì mà lại đòi vào sa mạc khảo cổ.

Và điều quan trọng hơn là, người chơi bọn họ vừa lôi ra một khẩu súng hỏa lực mạnh bị kiểm soát nào, sau khi trở về sẽ bị họ tịch thu nộp cho nhà nước!

Nộp thì nộp đi, trợ cấp cũng không có.

Thật là vô lý!

Đây không phải là biến tướng muốn bòn rút số tiền game mà người chơi vất vả kiếm được sao?.

Giống như tình huống gặp bầy sói vây công nơi trú ẩn lần này.

Nếu như trong tay những cư dân mạng này có một vài vũ khí hạng nặng, đừng nói là bầy sói, cho dù là bầy sư tử, bầy hổ đến!

Họ cũng có thể chống đỡ được.

Dù sao người ta thường nói, mọi sự thiếu tự tin và tuyệt vọng đều đến từ việc hỏa lực không đủ.

Chỉ cần hỏa lực đủ mạnh, làm sao còn có thể có những phiền não này chứ?

Mọi người lúc này đều đang lo lắng liệu Đại Tư Mã có đi vào vết xe đổ của Tao Trư, trở thành mồi cho sói hay không!

Nhưng cũng có một số cư dân mạng cho rằng, Đại Tư Mã trước đó dám nói những lời mạnh miệng như vậy, chắc chắn là có chỗ dựa!

Biết đâu trong túi của đối phương đang giấu vũ khí hạng nặng nào đó thì sao!

Nếu không, làm sao hắn có thể dám mạnh miệng tuyên bố trong phòng livestream như vậy chứ?... "Auuuuu ~~~" Giống như tình huống mà Tao Trư gặp phải.

Đại Tư Mã và mọi người ở trong nơi trú ẩn một lúc.

Rất nhanh... bên ngoài nơi trú ẩn vang lên một tiếng sói tru rợn người.

Đại Tư Mã biết bầy sói mà mình lo lắng sắp đến rồi.

Chương 292

Thế là hắn lập tức chuẩn bị sẵn sàng tâm lý.

Tuy nhiên, hắn biết nguy hiểm mà mình sắp gặp phải là gì, nhưng những người khác thì không!

Đặc biệt là những người trong đội khảo cổ.

Sau khi nghe thấy tiếng sói tru đó, họ lập tức căng thẳng tụm lại với nhau, rồi bắt đầu lo lắng.

Mà những lời lo lắng trong miệng họ, cũng khiến Vương Khải Toàn cảm thấy có chút bực bội.

Chỉ thấy gã vội vàng hét lớn: "Tôi nói này, mấy người sao mà nhát gan thế?" "Không phải chỉ là gặp sói thôi sao?

Có gì mà phải sợ." "Mọi người xem trong tay Bàn gia tôi đang cầm gì đây?" "Thứ này tuy không bắn được người, nhưng bắn một con sói thì vẫn được!" "Lát nữa nếu con súc sinh đó dám vào, Bàn gia tôi sẽ bắn hạ nó ngay tại chỗ!" "Lát nữa mọi người cũng cải thiện bữa ăn, nướng chút thịt sói ăn, thế nào?" Vương Khải Toàn nói rồi nuốt nước bọt.

Có thể thấy, gã có vẻ nghiêm túc thật.

Tên này thật sự muốn nướng thịt sói ăn.

Đại Tư Mã liếc nhìn Vương Khải Toàn, trong lòng không khỏi thấy buồn cười.

Tên này nếu biết lát nữa xông vào không chỉ có một con sói, không biết có còn giữ ý định này không.

Lúc này, Hách Kiến Quốc đột nhiên lên tiếng: "Tôi nói này đồng

chí tiểu Vương, sói tuy rất hung dữ, nhưng dù sao cũng là động vật được nhà nước bảo vệ, nếu có thể không giết nó thì tốt nhất đừng nổ súng được không?" Câu nói này của Hách Kiến Quốc lập tức nhận được sự đồng tình của những người khác trong đội khảo cổ.

Diệp Nhất Tâm vội vàng gật đầu nói: "Đúng đúng đúng~ anh Vương, sói là động vật được bảo vệ, hơn nữa còn là cấp hai, nếu anh giết nó, về là phải đi tù đấy!" Sở Kiến nói: "Lát nữa anh bắn chỉ thiên một phát là được rồi, như vậy chắc có thể dọa nó chạy đi..." Tát Địch Bằng nói: "Anh Vương, anh nói xem tiếng sói tru vừa rồi có phải là do người ngoài hành tinh ngụy trang không?

Còn cơn bão cát đen bên ngoài nữa, liệu có phải là do phi thuyền của người ngoài hành tinh bay qua gây ra không?" ... 【Vãi chưởng~ mấy người trong đội khảo cổ này đúng là kỳ quặc, lát nữa bị bầy sói ăn thịt đến nơi rồi mà còn không muốn giết sói, thật hết nói nổi!】. 【Đây có lẽ là thánh mẫu trong truyền thuyết chăng?】 【Mẹ kiếp, Vương Khải Toàn này cũng bá đạo thật, lại còn định bắn sói để ăn, đúng là thứ gì cũng dám ăn!】 【Đây không phải là nói thừa sao?

Nếu cậu ta không phải thứ gì cũng dám ăn, thì làm sao có thể béo như vậy được?】 【Nhìn phản ứng của mấy người trong đội khảo cổ này, tôi đột nhiên phát hiện họ thật thiểu năng, họ có thật là trí thức không vậy?】 【Thật ra cũng không thể trách họ, dù sao họ cũng đâu biết bên ngoài có bao nhiêu con sói.】 【Đúng vậy, vừa nãy bên ngoài chỉ có một tiếng sói tru, họ có thể nghĩ rằng bên ngoài nơi trú ẩn chỉ có một con sói thôi.】 【Chết tiệt, sói là loài đáng sợ như vậy, đặc biệt là ở ngoài tự nhiên, gặp sói không phải là có thể giết thì giết, không thể giết thì chạy sao?

Mấy người này lại còn lúc này đi xem xét sói là động vật được nhà nước bảo vệ?】 【Ha ha~ đúng là cười chết tôi rồi, luật sư Trương Tam trước đây từng nói, nếu ở ngoài tự nhiên, khi tính mạng

con người bị đe dọa, đừng nói là sói - động vật được bảo vệ cấp hai, cho dù là gấu trúc - động vật được bảo vệ cấp đặc biệt cũng có thể ăn, mấy người trong đội khảo cổ này, chẳng lẽ chưa từng xem chương trình pháp luật của luật sư Trương Tam sao?】【Ờm~ tôi nói này anh bạn trên lầu, ở thời đại của họ, chắc là chưa có chương trình pháp luật đâu nhỉ?】【Có lẽ ngay cả TV cũng chưa có.】【Những năm 80, TV chắc là có rồi.】【Mấy người đủ chưa vậy, bây giờ là vấn đề TV à?

Bây giờ là vấn đề tư duy của mấy người trong đội khảo cổ này có được không?】【Chính xác, tư duy của đội khảo cổ này có vấn đề, cho dù không có TV để xem chương trình pháp luật của luật sư Trương Tam, nhưng chỉ cần là người có đọc qua chút luật pháp đều biết, tính mạng và tài sản của con người là cao nhất, những thứ như động vật được bảo vệ, trước mạng người, đều có thể bị gạt sang một bên!】【Cho nên nói, tôi vẫn thấy đề nghị của Vương Khải Toàn...】【Đề nghị nào?

Giết sói ăn thịt à?】【Đúng, sói là động vật sống theo bầy, nếu họ có thể giết một con sói để nướng ăn, có lẽ những con sói khác nhìn thấy sẽ chạy mất dép.】【Tôi thấy chưa chắc, biết đâu chúng nó thấy đồng bạn bị Vương Khải Toàn nướng, sẽ liều mình xông lên báo thù thì sao!】【...】...

Nhìn thấy những người trong đội khảo cổ đang trong tình thế nguy hiểm mà vẫn còn cân nhắc việc sói là động vật được bảo vệ.

Những cư dân mạng trong phòng livestream đều cười té ghế.

Đầu óc của những người trong đội khảo cổ này hỏng hết rồi sao?

Sắp bị bầy sói bao vây đến nơi rồi mà vẫn còn nghĩ đến việc bảo vệ sói.

Đây không phải là thánh mẫu điển hình sao?

So với những suy nghĩ kỳ quặc của những người này, ngược lại phương pháp của Vương Khải Toàn còn có vẻ đáng tin cậy hơn.

Gã tuy ham ăn, nhưng dùng cách ăn thịt sói để trấn áp bầy sói còn lại, đây có lẽ cũng là một cách giải quyết vấn đề.

Tuy nhiên, nếu có thể dùng hỏa lực để giải quyết bầy sói hoang đó, thì tự nhiên dùng hỏa lực là tốt nhất.

Dù sao, bất kỳ nguy hiểm nào, chỉ cần có đủ hỏa lực, thì đều không còn là nguy hiểm nữa!

Và vấn đề bây giờ là.

Trên người Đại Tư Mã rốt cuộc có mang theo vũ khí hạng nặng hay không.

Chương 293

Nếu hắn có mang vũ khí hạng nặng, vậy thì, cuộc khủng hoảng bầy sói lát nữa, về cơ bản là có thể ổn định rồi! ... "Lão Hồ, mấy người trong đội khảo cổ này điên hết rồi à?" "Bây giờ là lúc nào rồi, họ lại còn nghĩ đến chuyện sói có phải là động vật được bảo vệ hay không.". "Cậu nói xem lát nữa tôi có nên nổ súng không?" Vương Khải Toàn quay đầu nhìn Đại Tư Mã.

Gã cũng có chút không hiểu được lối suy nghĩ của những người trong đội khảo cổ này.

Nhưng... dù sao gã cũng là vệ sĩ được họ thuê đến.

Suy nghĩ của đội khảo cổ, gã ít nhiều cũng phải tôn trọng.

Dù sao... lỡ như vì gã giết một con sói mà đội khảo cổ trừ lương của gã, vậy thì không đáng!

Hơn nữa thịt sói cũng chẳng ngon, gã không cần thiết phải mạo hiểm như vậy! "Lát nữa cậu thấy sói là giết, tốt nhất là bắn thẳng vào đầu, như vậy có thể tiết kiệm được một ít đạn..." Tuy nhiên, đối mặt với sự nghi hoặc của Vương Khải Toàn, Đại Tư Mã lại trực tiếp cho gã một câu trả lời khẳng định.

Vương Khải Toàn nghe vậy, lập tức sững sờ.

Gã có chút nghi hoặc hỏi: "Nhưng lỡ như tôi giết một con sói, họ trừ tiền của tôi thì làm sao?" Đại Tư Mã cười khổ nói: "Không sao đâu, bây giờ họ nghĩ vậy, lát nữa có lẽ sẽ không nghĩ vậy nữa." Lời này vừa nói ra, vẻ mặt của Vương Khải Toàn lập tức thay đổi.

Gã có chút không dám tin nhìn Đại Tư Mã, hỏi: "Tôi nói này lão Hồ, lời này của cậu có ý gì vậy?" Đại Tư Mã đang định nói gì đó.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài nơi trú ẩn lại đột nhiên vang lên từng tràng tiếng sói tru lanh lảnh. "Auuuuu ~~~" "Auuuuu ~~~" "Auuuuu ~~~" "..." Lần này tiếng sói tru vang lên liên hồi, rõ ràng không phải do một con sói tru.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều dựng tóc gáy.

Diệp Nhất Tâm mặt đầy tuyệt vọng nói: "Không phải chứ?

Nhiều tiếng sói tru như vậy, chẳng lẽ sói hoang bên ngoài không chỉ có một con sao?" Sở Kiến nhíu mày nói: "Nghe âm thanh thì, sói hoang bên ngoài ít nhất cũng phải có mấy chục con..." Tát Địch Bằng kinh hãi nói: "Không phải chứ?

Bên ngoài có mấy chục con sói?

Vậy chẳng phải là lần này chúng ta đã gặp phải bầy sói rồi sao?" Sắc mặt của Vương Khải Toàn lúc này cũng vô cùng nghiêm trọng: "Cậu nhóc nói không sai, lần này chúng ta gặp phải có lẽ không chỉ là một con sói, mà là cả một bầy sói." Nghe lời này của Vương Khải Toàn, lòng của những người trong đội khảo cổ lập tức lạnh đi một mảng lớn.

Không phải chứ???

Thời tiết quỷ quái như thế này mà bầy sói còn xuất hiện sao?

Đây không phải là đùa chứ? "Mọi người chú ý, bầy sói dường như sắp có hành động rồi..." Ngay khi mọi người đang kinh hãi, Đại Tư Mã đã sớm chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận cuộc tấn công của bầy sói đột nhiên hét lớn một tiếng.

Vương Khải Toàn nghe vậy, lập tức giơ khẩu súng kíp lên, nhắm vào bên ngoài cửa động của nơi trú ẩn.

Gã đã tập trung tinh thần, chuẩn bị sẵn sàng cho mọi công tác nghênh địch.

Lỡ như lát nữa bên ngoài thật sự có bầy sói xông vào, gã nhất định sẽ không do dự nổ súng.

Còn về việc sau đó mình có bị đi tù vì giết sói hay không, bây giờ gã đã không còn thời gian để nghĩ đến những chuyện đó nữa. "Đồng chí tiểu Hồ, đồng chí tiểu Vương, hai người có thể bảo vệ chúng tôi không?" Giáo sư Trần mặt đầy lo lắng hỏi.

Chương 294

Đại Tư Mã nhún vai nói: "Giáo sư Trần ông yên tâm, tôi nhất định sẽ giết sạch bầy sói xông vào nơi trú ẩn lát nữa!" Vương Khải Toàn cũng nâng khẩu súng kíp trong tay lên nói: "Giáo sư Trần, ông cũng yên tâm, Bàn gia tôi bắn súng rất chuẩn, lát nữa nếu thật sự có bầy sói tấn công, tôi cũng nhất định sẽ bảo vệ mọi người." ...

Cái miệng của Vương Khải Toàn đúng là cái miệng quạ đã được khai quang.

Gã vừa dứt lời, một con sói hoang liền từ bên ngoài lao thẳng vào nơi trú ẩn.

Mà lúc Vương Khải Toàn nói chuyện, ánh mắt vừa hay nhìn về phía giáo sư Trần, khiến gã vốn đang canh gác gần cửa hang hoàn toàn không để ý đến con sói hoang đang lao tới.

May mà Dương Tuyết Lệ mắt lanh tay lẹ, lập tức bóp cò liên tục!

Trực tiếp bắn chết con sói hoang ngay sau lưng Vương Khải Toàn.

Lúc này Vương Khải Toàn mới phản ứng lại. "Vãi chưởng~ Con sói hoang này cũng gian xảo quá rồi, chuyên lựa lúc Bàn gia ta đây đang nói chuyện để đánh lén à?" Vương Khải Toàn sợ hãi vỗ vỗ ngực.

Sau đó, gã đi thẳng đến trước mặt con sói đã bị Dương Tuyết Lệ bắn chết, giơ chân đá hai cái.

Sau khi xác nhận con sói đã hoàn toàn bất động, gã mới thở phào nhẹ nhõm.

Gã quay đầu nhìn giáo sư Trần, nói: "Tôi nói này giáo sư Trần, tình hình vừa rồi ông cũng thấy rồi đấy, con sói này không có võ đức,

chỉ biết đánh lén sau lưng.

Ông nói xem, nếu chúng ta không bắn chết nó, có khi lát nữa người chết chính là chúng ta đấy." Lời của Vương Khải Toàn khiến sắc mặt giáo sư Trần có chút khó coi.

Thực ra không chỉ giáo sư Trần, mà cả Hách Kiến Quốc, Diệp Nhất Tâm, Sở Kiến và Tát Địch Bằng, sắc mặt của họ lúc này cũng chẳng khá hơn là bao.

Không vì gì khác, chỉ vì những gì Vương Khải Toàn vừa nói là sự thật.

Sói là loài động vật sinh tính gian hoạt, đặc biệt là bầy sói.

Nếu chúng đã có ý định ăn thịt người, thì đối với con người, đó chắc chắn là một mối nguy hiểm cực lớn!

Nếu lúc này, họ còn phải cân nhắc đến chuyện bảo vệ động vật, thì cuối cùng người chết ở đây, có lẽ chính là bản thân họ. "Bàn tử, cậu đừng nói nhảm nữa, mau canh giữ cửa hang, cẩn thận sói lại đến đánh lén..." Đại Tư Mã thấy nhóm người của đội khảo cổ đã nhận ra sai lầm của mình, liền lên tiếng giải vây cho họ.

Vương Khải Toàn cũng không làm to chuyện này nữa.

Gã bĩu môi rồi tiếp tục quay lại vị trí lối vào nơi trú ẩn.

Nhưng khi quay lại, gã vẫn nói với Sở Kiến và Tát Địch Bằng một câu: "Này, hai cậu cũng đừng đứng không nữa, mau lột da thứ này ra rồi nhóm lửa nướng lên đi?" Sở Kiến và Tát Địch Bằng nhìn nhau ngơ ngác.

Họ không ngờ Vương Khải Toàn này lại thật sự muốn ăn thịt sói. "Giáo sư Trần..." Sở Kiến quay đầu nhìn giáo sư Trần, dường như đang xin ý kiến của ông.

Giáo sư Trần cười khổ nói: "Đồng chí Vương đây đang đùa với các cậu thôi, sói là động vật ăn thịt, trong thịt của chúng có rất nhiều vi khuẩn, không ăn được đâu." Nói đến đây, giáo sư Trần lại chuyển chủ đề, tiếp tục nói: "Nhưng chúng ta có thể nhanh chóng nhóm đống lửa trại lên." "Động vật đều sợ lửa, chỉ cần chúng ta có thể nhóm lửa lên, bầy sói bên ngoài có lẽ sẽ không dám vào nữa." Lời này vừa nói ra.

Sở Kiến và Tát Địch Bằng cũng lập tức nghĩ đến chuyện này. "Đúng vậy, sao chúng ta lại quên mất chuyện này nhỉ, khi cắm trại ngoài trời, lửa trại là thứ không thể thiếu." "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa, mau nhóm lửa lên thôi..." Hai người vội vàng lấy ra một bình dầu hỏa từ trong một chiếc túi, chuẩn bị đốt lửa.

Nhưng đúng lúc này!

Họ lại quên mất một chuyện.

Dầu hỏa thì họ có mang theo, nhưng lại không có vật liệu dễ cháy để nhóm lửa!

Không có củi, chỉ có dầu hỏa!

Chuyện này dường như cũng vô ích?...

Chương 295

"Giáo sư Trần, chỗ chúng ta hình như không có vật liệu dễ cháy, làm sao mà nhóm lửa được đây?" Tát Địch Bằng nghi hoặc nhìn giáo sư Trần.

Giáo sư Trần suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nếu không được nữa thì xé lớp vải ngoài của một chiếc ba lô đi, lớp vải đó là dược liệu dùng để gia cố, chắc có thể cháy được một lúc." Lúc này, Hách Kiến Quốc đột nhiên đề nghị: "Thưa thầy, lúc nãy khi đến nơi trú ẩn, em thấy bên ngoài hình như có mấy cây dương hồ dương, hay là ra ngoài chặt một ít về đốt?" Giáo sư Trần vội vàng lắc đầu: "Không được, bên ngoài bây giờ gió cát lớn quá, lại còn có bầy sói, bây giờ ra ngoài chặt cây dương hồ dương chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ, vẫn là xé vải ba lô đi." "Vâng ạ, vậy thì xé ba lô thôi." Hách Kiến Quốc gật đầu.

Thực ra vừa rồi anh cũng chỉ hỏi ý kiến giáo sư Trần chứ không có ý định thật sự đi chặt cây.

Bởi vì những điều giáo sư Trần lo lắng, trong lòng anh cũng hiểu rất rõ.

Chưa nói đến trận bão cát đen đáng sợ bên ngoài, chỉ riêng bầy sói đang vây quanh nơi trú ẩn cũng đủ khiến họ khốn đốn rồi.

Có khi họ vừa bước ra khỏi nơi trú ẩn, còn chưa kịp chặt được cây dương hồ dương nào đã bị bầy sói hoang xé thành từng mảnh.

Nhưng!

Sau khi nghe những lời Hách Kiến Quốc vừa nói.

Đại Tư Mã và những cư dân mạng trong phòng livestream lại âm thầm ghi nhớ thông tin này.

Bên ngoài nơi trú ẩn có rất nhiều cây dương hồ dương.

Đây có lẽ là một thông tin hữu ích.

Không nói đâu xa, nếu có người chơi đến nơi trú ẩn sớm như Đại Tư Mã trước đó, có thể chặt một ít cây dương hồ dương trước khi bão cát đen và bầy sói kéo đến, rồi nhóm lửa trong nơi trú ẩn, nói không chừng bầy sói đã không đến tấn công họ. "Auuuu~~~" "Auuuu~~~" "Auuuu~~~" Đúng lúc này, tiếng sói tru bên ngoài nơi trú ẩn bỗng trở nên hung dữ hơn.

Đại Tư Mã vội vàng chuẩn bị sẵn sàng.

Hắn biết bầy sói sẽ sớm liên tiếp xông vào.

Hắn liền thò tay vào chiếc ba lô chứa lựu đạn.

Lần này hắn đã chuẩn bị tổng cộng 10 quả lựu đạn nổ mạnh, chỉ chờ thời khắc bầy sói phát động tổng tấn công là cho lũ súc sinh đó một đòn chí mạng.

Đương nhiên, những quả lựu đạn nổ mạnh này chắc chắn không thể kích nổ bên trong nơi trú ẩn.

Nếu kích nổ bên trong, có khi chưa đợi lũ sói hoang bị nổ chết dọa lui, chính họ đã bị nơi trú ẩn sụp xuống đè chết rồi. "Mọi người cẩn thận, bóng sói bên ngoài ngày càng nhiều." Dương Tuyết Lệ cũng nhận ra điều bất thường, vội vàng tập trung tinh thần, giơ súng lục lên trước người.

Vương Khải Toàn bên cạnh lúc này cũng thu lại nụ cười trên mặt, lẳng lặng lên đạn cho khẩu súng kíp, rồi nhanh chóng chĩa họng súng về phía lối vào. "Vút~~~" Đột nhiên, gần như cùng lúc Vương Khải Toàn chĩa súng về phía lối vào, một con sói hoang cũng từ bên ngoài lao vào. "——Bằng!!!" Vương Khải Toàn không chút do dự bóp cò.

Vì đã có sự chuẩn bị tâm lý từ trước, phát súng này của gã bắn

thẳng vào đầu con sói.

Một phát, nổ đầu.

Máu tươi lẫn với dịch trắng lập tức văng tung tóe khắp mặt đất, đồng thời cũng dính một ít lên quần áo của Vương Khải Toàn. "Anh Hồ, bắn hay lắm..." Dương Tuyết Lệ có chút kinh ngạc liếc nhìn Vương Khải Toàn!

Cô không ngờ tài bắn súng của gã mập này lại còn chuẩn hơn cả mình!... 【Vãi chưởng~ Gã mập này đỉnh thật, phát súng vừa rồi bắn chuẩn quá...】 【Đúng vậy, con sói đó hình như còn chưa kịp lao tới đã bị gã bắn nổ đầu giữa không trung rồi, tài bắn súng này đúng là tuyệt đỉnh.】 【Xem ra gã mập này trước đó không hề chém gió, tài bắn súng của gã đúng là chuẩn không cần chỉnh!】 【Haha~ Dù sao cũng là NPC quan trọng bên cạnh nhân vật chính, chắc chắn phải có chút kỹ năng, không thì sao mà lăn lộn cùng nhân vật chính được!】 【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cho dù Vương Khải Toàn bắn chuẩn đến đâu, nhưng khi đối mặt với cả bầy sói cùng xông vào, hình như cũng chẳng có tác dụng gì nhỉ?】 【Chủ yếu là hỏa lực không đủ, nếu cho Vương Khải Toàn một khẩu Gatling thay vì khẩu súng kíp rách nát này, thì bầy sói chỉ là đám mob đến nộp mạng cho gã thôi.】 【Hình như đúng là vậy thật...】 【Ha ha~ Mấy người đùa vui thật, bối cảnh thế giới của game này là ở Hạ quốc những năm 80, có được một khẩu AK47 đã là ngon lắm rồi, còn đòi Gatling?

Mấy người điên rồi à?】 【Đúng vậy, mấy tên này đúng là dám nghĩ, nếu có Gatling thật, với đám người bảo thủ của đội khảo cổ ở đó, cũng không thể nào mang vào được đâu?】 【Ai~ Chủ yếu vẫn là do đám người đội khảo cổ quá ngốc, nơi trú ẩn chỉ có một lối vào, nếu mỗi người trong tay họ đều có một khẩu súng, dù chỉ là súng kíp, chắc cũng có thể giữ được chứ?】 【Không sai, đám người đội khảo cổ này quá cố chấp, không mang vũ khí vào sa mạc, lại còn không cho

người chơi chúng ta tự mang vũ khí, đúng là hại người quá mà.】【Tôi thấy đây rõ ràng là tiêu chuẩn kép, mọi người có phát hiện không, trong tay Dương Tuyết Lệ cũng có một khẩu súng lục, nhưng người của đội khảo cổ lại không thu súng của cô ấy, chỉ thu súng của người chơi chúng ta, đây không phải tiêu chuẩn kép thì là gì?】【Thằng bạn nói câu này hay đấy, Dương đại tiểu thư là nhà đầu tư cho chuyến khảo cổ sa mạc lần này, nhà đầu tư chính là ông chủ, sao họ dám đi thu đồ của ông chủ mình chứ?】【Đúng đúng, nếu họ dám thu súng của Dương đại tiểu thư, cô ấy chỉ cần rút vốn bỏ đi, lúc đó họ chỉ có thể đứng nhìn thôi.】【Quả nhiên, ngay cả nhân viên của nhà nước cũng có lúc tiêu chuẩn kép à?】【Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi, ai bảo họ không có tiền chứ!】【Xem ra có tiền đúng là có thể làm bất cứ điều gì mình muốn!】【...】...

Thấy Vương Khải Toàn một phát bắn nổ đầu con sói lao vào nơi trú ẩn, các cư dân mạng trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Chương 296

Họ nằm mơ cũng không ngờ tài bắn súng của Vương Khải Toàn lại chuẩn đến vậy.

Trước đó khi thấy gã khoe khoang về tài bắn súng của mình, họ còn đang chế giễu.

Không ngờ bây giờ lại bị vả mặt nhanh đến thế!

Tuy nhiên, tài bắn súng của Vương Khải Toàn chuẩn thì chuẩn thật, nhưng các cư dân mạng vẫn không hề hy vọng gì vào cuộc chiến bảo vệ nơi trú ẩn lần này của Đại Tư Mã.

Không vì lý do gì khác, chỉ vì vũ khí trong tay họ quá cùi bắp.

Vương Khải Toàn tuy bắn súng không tồi, nhưng trong tay chỉ có một khẩu súng kíp rách.

Khẩu súng kíp này e rằng chỉ khi bắn trúng đầu sói mới có thể hạ gục nó bằng một phát!

Nếu bắn vào thân sói, trừ khi trúng vào bộ phận hiểm yếu, nếu không, có lẽ con sói sau khi trúng đạn vẫn còn khả năng di chuyển.

Giống như tình huống Dương Tuyết Lệ vừa rồi phải bắn mấy phát mới hạ được một con sói vậy!... "Ha ha ha~" "Bàn gia ta đây không phải đã nói với các ngươi từ lâu rồi sao?" "Ta từ nhỏ đã lớn lên trong quân đội, tài bắn súng các thứ, chắc chắn là đáng tin nhất." "Ngày xưa lúc còn trong quân đội, năm đó khi ta ở biên cương tiễu phỉ, một người một súng, xông thẳng lên đỉnh núi, đánh cho hơn 300 tên thổ phỉ chạy té khói." "Hơn 300 tên thổ phỉ đấy, các ngươi có dám tưởng tượng không?" "Cho nên, cô Dương à... lần này cô thuê tôi làm bảo tiêu cho đội khảo cổ của các ngươi, tuyệt đối là đáng đồng tiền

bát gạo..." Nghe Dương Tuyết Lệ cũng khen mình, Vương Khải Toàn lập tức vênh váo.

Đại Tư Mã đứng bên cạnh không nhìn nổi nữa, vội vàng nói: "Bàn tử, cậu đừng nói nhảm nữa, mau nhìn chằm chằm ra ngoài, đừng để xảy ra bất cứ sự cố nào nữa." "Tuân lệnh~ Hồ đoàn trưởng của tôi!" Vương Khải Toàn làm bộ làm tịch chào Đại Tư Mã một cái!

Sau đó lập tức lại cầm súng kíp, bắt đầu nấp ở gần lối vào!

Nhìn bộ dạng đó của gã, cũng có chút phong thái của quân nhân!

Nếu không có cái bụng bia to tướng kia, thì còn giống hơn nữa!!!

Tuy nhiên, màn chém gió vừa rồi của Vương Khải Toàn lại khiến các cư dân mạng trong phòng livestream cười bò. 【Phụt ha ha ha~ Vương mập này đúng là lố bịch, không nói khoác thì sẽ chết à?

Một mình lên núi đánh hơn 300 tên thổ phỉ, cũng gan thật đấy mới chém gió được như vậy!】 【Sao gã không nói mình một mình đánh hơn 3000 tên thổ phỉ luôn đi?

Như vậy chẳng phải khoa trương hơn sao?】 【Tầm nhìn hẹp quá, suy nghĩ nhỏ nhen rồi, theo tôi thấy nhé, nên nói hơn 30000 mới hợp lý, dù sao cũng là chém gió, không phải nên chém cho to vào à?】 【Này, các người đừng coi thường anh em Khải Toàn nhà chúng tôi, lỡ đâu những gì gã nói là thật thì sao?】 【Đúng vậy, lỡ đâu lúc đó gã cầm một khẩu súng máy Gatling thì sao?】 【Đại ca, sao lại là ông nữa rồi?

Súng máy Gatling là bố ông à?

Cứ Gatling mãi, ông sợ người khác không biết ông biết Gatling à?】 【Hạ quốc những năm 80 lấy đâu ra Gatling, huống chi là lúc Vương Khải Toàn còn đi lính trong quân đội.】 【Không sai, súng máy Gatling là vũ khí hạng nặng, một mình gã có cầm nổi không?

Cho dù cầm nổi, ông có chắc gã vác được khẩu Gatling chạy khắp núi không?

Chưa kể còn đạn dược nữa!】【Đúng rồi, nghe nói đạn của Gatling là loại đạn cỡ lớn đặc chế, nặng lắm đấy!】【Cho nên, theo phân tích của tôi, những lời gã vừa nói chỉ là lừa người, là đang chém gió!】【Ờ... mấy người này đúng là ăn no rửng mỡ, lời nói dối như vậy mà cũng cần phân tích, đây chẳng phải là chuyện rõ như ban ngày sao?】【Ha ha ha~ Xem ra trong phòng livestream của Đại Tư Mã nhà tôi cũng nhiều người rảnh rỗi thật đấy!】【...】...

Cư dân mạng bàn tán sôi nổi trong phòng livestream.

Mọi người đều không tin những gì Vương Khải Toàn vừa nói.

Một sơn trại thổ phỉ 300 người, ngay cả một tiểu đoàn quân chính quy cũng rất khó đánh hạ.

Gã một mình vác một khẩu súng mà hạ được?

Làm sao có thể chứ!

Chuyện khoác lác như vậy, không phải liếc mắt là biết đang chém gió sao?

Đương nhiên, đối với cái tính thích chém gió của Vương Khải Toàn, các cư dân mạng trong lòng cũng đều hiểu rõ.

Chương 297

Cho nên dù biết gã vừa rồi đang chém gió, họ cũng không quá truy cứu, chỉ coi đó như một trò cười mà thôi!... "Auuuu~~~" Giống như tình huống trước đó.

Bầy sói bên ngoài nơi trú ẩn ban đầu chỉ cho vài con vào thăm dò.

Nhưng rất nhanh, cuộc thăm dò này đã kết thúc.

Ngay sau đó, bầy sói bắt đầu không ngừng tràn vào nơi trú ẩn, không sợ chết, lớp trước ngã xuống lớp sau tiến lên.

Vương Khải Toàn đang canh giữ ở lối vào ban đầu còn mạnh miệng, nhưng khi thấy bầy sói bên ngoài bắt đầu liên tục lao vào, gã cũng sợ đến toát mồ hôi lạnh!

Suýt chút nữa thì ngồi bệt xuống đất.

May mà Dương Tuyết Lệ bên cạnh dùng đạn kéo hồn gã trở lại.

Gã lúc này mới vội vàng cầm súng kíp, bắt đầu bắn về phía những con sói đang xông vào.

Nhưng đáng tiếc, súng kíp chung quy cũng chỉ là súng kíp.

Loại vũ khí cũ kỹ lỗi thời này, bắn rất phiền phức.

Vì mỗi lần bắn một viên đạn, lại phải nạp thủ công một viên đạn khác, hơn nữa còn phải kéo chốt lên đạn trước, cuối cùng mới có thể bắn đạn ra.

Đồng thời còn phải đảm bảo đạn không bị kẹt, nòng súng không được quá nóng, tức là không thể bắn liên tục.

Trước đó sói hoang bên ngoài chỉ từng con một xông vào, Vương Khải Toàn còn không lo lắng những vấn đề này.

Dù sao, nếu đạn bị kẹt, hoặc nòng súng quá nóng, phía sau vẫn còn một Dương Tuyết Lệ.

Súng lục của cô có thể bù đắp khoảng trống hỏa lực của gã.

Nhưng bây giờ, số lượng sói hoang quá nhiều!

Hai người họ cùng lúc bắn cũng không thể chặn hết tất cả sói ở lối vào.

Huống chi gã còn phải vừa bắn vừa nạp đạn lên cò.

Vì vậy rất nhanh, Vương Khải Toàn vừa đánh vừa lùi, đánh mất cả phòng tuyến của mình.

Không mất không được!

Nếu gã đứng yên tại chỗ nạp đạn, sớm đã bị lũ sói xông vào xé thành từng mảnh rồi.

Mà phòng tuyến của Vương Khải Toàn thất thủ, cũng có nghĩa là Dương Tuyết Lệ không còn trận địa tiền duyên!

Vì thế, hai người rất nhanh đã lùi lại.

Vương Khải Toàn muốn nhờ Đại Tư Mã giúp đỡ, nhưng nghĩ đến trong tay Đại Tư Mã hình như cũng không có vũ khí, liền không mở miệng.

Dù sao tình hình bây giờ, nếu không có vũ khí, căn bản không thể đối mặt trực diện với bầy sói.

Tuy nhiên, đúng lúc Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ liên tiếp bại lui, từ lối vào nơi trú ẩn lùi về, Đại Tư Mã đã chuẩn bị sẵn lựu đạn nổ mạnh từ lâu, cũng đột ngột lăn một vòng, đến bên chân Vương Khải Toàn.

Sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ, hắn trực tiếp ném quả lựu đạn đã rút chốt trong tay ra

ngoài. "——Ầm ầm ầm!!!" Theo một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến, mặt đất của cả nơi trú ẩn đều rung chuyển dữ dội.

Cùng với đó là tiếng sói tru thảm thiết từ bên ngoài.

Mùi máu tanh trong không khí lập tức trở nên nồng nặc hơn.

Chương 298

Đại Tư Mã biết, quả lựu đạn nổ mạnh vừa rồi của mình chắc chắn đã nổ chết không ít sói hoang bên ngoài.

Nếu không, lũ sói hoang bên ngoài tuyệt đối sẽ không phát ra tiếng tru thê lương và kinh hoàng như vậy.

Hơn nữa trong không khí cũng không thể thoang thoảng mùi máu tanh nồng nặc đến thế!

Rất rõ ràng, kế hoạch của hắn đã thành công.

Hắn đã thành công chấn nhiếp bầy sói, giảm bớt áp lực cho mọi người.

Vấn đề duy nhất hắn lo lắng bây giờ!

Là bầy sói bên ngoài có vì bị lựu đạn của hắn chấn nhiếp mà rút lui hay không.

Nếu bầy sói cứ thế rút lui, thì nguy cơ bầy sói lần này của họ!

Coi như đã hoàn toàn qua đi.

Nhưng nếu bầy sói vẫn không đi, vậy hắn chỉ có thể tiếp tục đại khai sát giới rồi!... "Trên người anh lại có lựu đạn?" Dương Tuyết Lệ tò mò nhìn chằm chằm Đại Tư Mã, ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Tuy cô từ Mỹ qua, đối với loại lựu đạn này đã sớm thấy quen không lạ, nhưng cô nhớ ở trong lãnh thổ Hạ quốc, loại lựu đạn này đáng lẽ phải bị cấm mới đúng!

Không đúng, không chỉ lựu đạn, ngay cả súng kíp hay cung phức hợp, những loại vũ khí có tính sát thương, thậm chí là dao rựa, cũng đều bị cấm.

Mà người đàn ông tên Hồ trước mắt này, trên người lại mang theo lựu đạn, điều này khiến cô lập tức nghi ngờ thân phận của Đại Tư Mã.

Rõ ràng, người dẫn đường mà mình mời đến này, tuyệt đối không phải người bình thường.

Dù sao người bình thường cũng không có kênh nào mua được thứ này. "Vãi~ Lão Hồ, ông mang theo lựu đạn từ lúc nào thế." Vương Khải Toàn lúc này cũng kinh ngạc nhìn Đại Tư Mã.

Nhưng khác với ánh mắt nghi ngờ của Dương Tuyết Lệ, trong mắt gã tràn đầy vẻ kích động và hưng phấn. "Trên người ông còn không, cho tôi vài quả đi~ Lỡ đâu lát nữa bầy sói lại quay lại, Bàn gia ta đây cũng cho chúng nếm thử mùi vị của vụ nổ!" Thấy Vương Khải Toàn muốn xin lựu đạn, Đại Tư Mã dứt khoát từ chối. "Thứ này tôi cũng là nhờ người khác mua hộ từ trước, không nhiều, tôi muốn tự mình giữ lại dùng." Đùa à!!!

Gã mập này tuy rất trọng nghĩa khí, nhưng làm việc lại không có chừng mực.

Lỡ đâu hắn giao lựu đạn cho đối phương, đối phương lại ném nó vào trong nơi trú ẩn thì sao? "Lão Hồ ông keo kiệt quá." "Tôi coi ông là anh em, vậy mà ông ngay cả một hai quả lựu đạn cũng không cho tôi." Vương Khải Toàn có chút thất vọng liếc nhìn ba lô của Đại Tư Mã, sau đó lại nhìn khẩu súng kíp trong tay mình, trong mắt lập tức tràn đầy vẻ chán ghét. "Đồng chí Hồ nhỏ, lựu đạn này của cậu lấy ở đâu ra vậy?" "Đúng vậy đồng chí Hồ nhỏ, thứ này ở Hạ quốc là vật phẩm bị kiểm soát, có phải cậu mua từ chợ đen không, thứ này không thể mua bừa bãi đâu, sẽ xảy ra chuyện đấy." "Anh Hồ, anh không phải là người trong giới xã hội đen chứ?" "Đừng nói bậy, anh Hồ tốt như vậy, sao có thể là xã hội đen được." "Anh Hồ, mấy quả lựu đạn này

không phải là anh mua từ người ngoài hành tinh chứ?" Lúc này, nhóm người của đội khảo cổ nghe thấy động tĩnh cũng vây lại.

Họ cũng cảm thấy rất tò mò về việc Đại Tư Mã có lựu đạn.

Nhưng trong lời nói của họ ít nhiều vẫn có chút cảnh giác với Đại Tư Mã.

Đặc biệt là giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, hai người họ cũng không phải là thanh niên mới ra đời.

Đối với tình hình ở Hạ quốc, hai người họ biết rất rõ.

Hạ quốc tuy đã có các biện pháp kiểm soát đối với một số loại vũ khí nguy hiểm, nhưng trên đời luôn có những kẻ không tuân thủ quy tắc, chuyên buôn lậu.

Bỏ qua những thứ khác, những phần tử xã hội đen thường hoạt động ngầm, chúng có kênh để mua được những vật phẩm bị kiểm soát nguy hiểm đó.

Mà nơi có thể mua được những vật phẩm cấm đó, họ gọi là chợ đen, tức là những khu chợ bất hợp pháp.

Chương 299

Sự tồn tại của chợ đen bản thân nó đã là vi phạm pháp luật.

Cho nên, họ lo lắng người dẫn đường mà mình mời đến, rất có thể cũng là một trong những kẻ không tuân thủ quy tắc, thích gây chuyện thị phi trong giới xã hội đen. "Đồng chí Hồ nhỏ à, cậu từng đi lính, nên biết mức độ trấn áp của nhà nước đối với chợ đen!" "Tôi hy vọng cậu có thể kịp thời tỉnh ngộ, biết đường quay về, đừng sai lầm nối tiếp sai lầm, biết chưa?" Giáo sư Trần không mệt mỏi khuyên bảo.

Điều này khiến Đại Tư Mã rất khó xử.

Đại ca!

Tôi chỉ ném một quả lựu đạn thôi, ông có cần phải làm thế không?... 【Độ hảo cảm của Giáo sư Trần với bạn -10】 【Độ hảo cảm của Hách Kiến Quốc với bạn -10】 【Độ hảo cảm của Diệp Nhất Tâm với bạn -10】 【Độ hảo cảm của Tát Địch Bằng với bạn -10】 【Độ hảo cảm của Sở Kiến với bạn -10】 Đúng lúc này, một loạt âm thanh thông báo đột nhiên xuất hiện, khiến Đại Tư Mã ngớ người!

Cái quái gì vậy!!!.

Tình huống gì đây?

Đột nhiên lại có một loạt điểm hảo cảm âm!

Chỉ vì tôi nổ một quả lựu đạn ư?

Nhưng... lúc ở sông băng Côn Luân trước đó, tôi không phải còn dùng súng tiểu liên bắn loạn xạ sao?

Sao lúc đó các người không trừ điểm hảo cảm của tôi?

Đại Tư Mã dở khóc dở cười, nhưng rất nhanh hắn đã hiểu ra.

Có lẽ lần trước ở sông băng Côn Luân, những người của đội khảo cổ tưởng rằng khẩu súng tiểu liên trong tay hắn là mượn từ Đại Cá Tử và Ca Oa, nên không đề cập đến.

Dù sao lúc đó Đại Cá Tử và Ca Oa đều được trang bị súng.

Hơn nữa, lần vượt ải cuối cùng đó, hắn cũng không cầm súng tiểu liên, chỉ cầm súng nước vượt ải.

Mà súng nước thì đâu phải là vật phẩm bị kiểm soát!

Cùng lúc đó, thấy Đại Tư Mã bị người của đội khảo cổ nghi ngờ và chán ghét, các cư dân mạng trong phòng livestream lại được một trận cười hả hê! 【Vãi chưởng~ Đại Tư Mã này đỉnh thật, trên người lại còn mang theo cả lựu đạn.】 【Nói chứ lựu đạn này của hắn từ đâu ra vậy, cũng là mượn từ tay Vương Bách Vạn à?】 【Ngu ngốc, Vương Bách Vạn nghèo rớt mồng tơi, có được một khẩu súng kíp đã là ngon lắm rồi, mày còn mong hắn cho mày mượn lựu đạn à?】 【Tôi nghĩ chắc là mua từ chợ đen, dù sao ở chợ đen cái gì cũng mua được.】 【Vãi, hóa ra át chủ bài của Đại Tư Mã là thứ này à, bảo sao trước đó hắn nói chuyện tự tin thế, hóa ra là giấu lựu đạn trong túi!】 【Đến bây giờ mới lôi lựu đạn ra, Đại Tư Mã này cũng được đấy, nhịn được lâu thật!】 【Ha ha ha~ Tôi đoán là hắn muốn bất ngờ tạo cho chúng ta một cú sốc, nên mới chọn lúc này để lôi lựu đạn ra!】 【Nhưng mà, lựu đạn tuy là đồ tốt, nhưng cũng thuộc vật phẩm bị kiểm soát, hắn lấy ra dùng, không sợ bị người của đội khảo cổ phát hiện và tịch thu à?】 【Tịch thu cái quái gì, đồ dùng một lần, dùng xong biến thành một đống mảnh đạn, chẳng lẽ mày bắt người của đội khảo cổ đi thu hồi mấy mảnh đó à?】 【Thương Đại Tư Mã quá, cứ tưởng thắng chắc trong tay, ai ngờ lại bị trừ nhiều điểm hảo cảm thế!】 【Không sao, không phải chỉ là trừ điểm hảo cảm thôi sao, dù

sao đám người đội khảo cổ này đều là lũ ngốc, trừ hết cũng không sao, chỉ cần Dương đại tiểu thư nhà ta không trừ là được.】【Đúng rồi, tại sao người của đội khảo cổ đều trừ, chỉ có Dương đại tiểu thư là không trừ nhỉ!】【Chắc là do cô ấy có quốc tịch Mỹ, dù sao ở Mỹ, thứ này là hợp pháp!】【Thì ra là vậy...】【...】...

Cư dân mạng bàn tán sôi nổi.

Mọi người đều cảm thấy bất bình cho Đại Tư Mã khi bị nhóm người đội khảo cổ nghi ngờ.

Mục đích hắn ra tay cũng là để bảo vệ mọi người không bị bầy sói tấn công, kết quả là lòng tốt của hắn lại bị đám người đội khảo cổ coi như không khí!

Không những không biết ơn, thậm chí còn tại chỗ nghi ngờ thân phận của hắn.

Đặc biệt là giáo sư Trần, còn trực tiếp phê bình giáo dục hắn một trận, làm như thể hắn vừa mới ra tù vậy!

Lố bịch hơn nữa là, cả đội, trừ Dương Tuyết Lệ ra, lại đều trừ 10 điểm hảo cảm của Đại Tư Mã!

Điều này thật quá đáng!... "Auuuu~~~" "Auuuu~~~" "Auuuu~~~" Ngay khi các cư dân mạng đang cảm thấy bất bình cho Đại Tư Mã, bên ngoài nơi trú ẩn lại vang lên một tràng tiếng sói tru dồn dập!

Trong nháy mắt, giáo sư Trần, người vừa nãy còn đang hùng hồn giáo huấn Đại Tư Mã, lập tức cứng họng.

Ông vội vàng lùi lại mấy bước, mặt mày kinh hãi nhìn ra ngoài và nói: "Chuyện gì vậy?

Chương 300

Chẳng lẽ lũ sói hoang vẫn chưa bỏ chạy?" Sắc mặt Hách Kiến Quốc cũng khó coi không kém: "Theo lý mà nói, với tiếng nổ kinh hoàng vừa rồi, đừng nói là bầy sói, ngay cả sư tử và hổ cũng bị dọa chạy mất, sao bầy sói có thể vẫn còn ở bên ngoài chứ?" Sở Kiến nói: "Thưa thầy, lần trước em có nghiên cứu về loài sói trong sách, chúng tuy có cảm giác sợ hãi với âm thanh vượt quá 120Hz và lửa!" "Nhưng, nếu số lượng bầy sói đạt đến một mức độ nhất định, chúng sẽ cổ vũ lẫn nhau để thêm can đảm." "Sự sợ hãi đối với hai thứ này cũng sẽ giảm đi theo." "Còn nữa... nếu cảm giác đói của bầy sói càng lớn, chúng sẽ càng không sợ hãi gì cả." Lời này vừa nói ra, biểu cảm trên mặt những người khác lập tức cứng đờ.

Không phải chứ???

Ngay cả tiếng nổ của lựu đạn cũng không dọa được bầy sói, vậy số lượng bầy sói bên ngoài phải nhiều đến mức nào? "Xem ra tiếp theo chỉ có thể cùng lũ súc sinh đó quyết một trận sống mái rồi!" Vương Khải Toàn nghiến răng, trực tiếp bày ra tư thế muốn liều mạng.

Dương Tuyết Lệ ở bên kia cũng tương tự giơ súng lục lên, nhắm vào lối vào nơi trú ẩn.

Diệp Nhất Tâm có chút lo lắng hỏi: "Anh Hồ, trên người anh còn lựu đạn không?" Tát Địch Bằng cũng vội vàng hùa theo: "Đúng vậy anh Hồ, nếu trên người anh còn lựu đạn thì ném thêm một quả nữa đi, một quả lựu đạn không dọa được bầy sói bên ngoài, nếu ném thêm vài quả nữa, có lẽ sẽ có hiệu quả." Sở Kiến liên tục gật đầu: "Đúng đúng đúng~ Anh Hồ, anh nhất định phải cứu chúng tôi đấy." Nghe lời của

ba người này, Đại Tư Mã tại chỗ cạn lời.

Đám người đội khảo cổ này đúng là lật mặt còn nhanh hơn lật sách!

Vừa nãy còn đang phê bình giáo dục mình!

Bây giờ lại đến xin lựu đạn của mình.

Đại ca!!!

Mặt các người đúng là dày thật đấy! "Khụ khụ~ Mọi người lùi ra sau một chút, đừng cản trở tôi là được rồi." Đại Tư Mã xua tay, sau đó lại mò ra một quả lựu đạn từ trong túi.

Thấy trong tay Đại Tư Mã vẫn còn lựu đạn, những người của đội khảo cổ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tốt quá rồi!!!

Anh Hồ vẫn còn lựu đạn.

Lần này chúng ta được cứu rồi! "Hay lắm, lão Hồ, tôi vừa nãy còn tưởng ông hết lựu đạn rồi chứ?

Không ngờ ông vẫn còn giấu..." "Mau ném ra đi, không thì không kịp nữa đâu..." Vương Khải Toàn thấy Đại Tư Mã lại cầm lựu đạn đi tới, mắt lập tức sáng lên không ít.

Ngay cả Dương Tuyết Lệ bên cạnh trên mặt cũng hiện lên một nụ cười.

Hết cách rồi!

Trong tình hình hiện tại, e rằng chỉ có những loại vũ khí sát thương có uy lực lớn như lựu đạn mới có thể chấn nhiếp được lũ sói hoang bên ngoài.

Chỉ dựa vào hai khẩu súng rách trong tay họ, căn bản không ăn

thua! "Hai người tránh ra một chút, vừa nãy bên ngoài đã nổ một quả lựu đạn rồi, tôi lo đất đá xung quanh đã bị lỏng." Đại Tư Mã nói với Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ một tiếng, sau đó nhắm chuẩn vị trí bên ngoài!

Rút chốt trên quả lựu đạn ra, trực tiếp ném đi!...

Ầm!!!

Cùng với một tiếng nổ vang trời, toàn bộ căn hầm trú ẩn lại một lần nữa rung chuyển dữ dội.

Đồng thời, từ bên ngoài còn vọng vào tiếng sói tru.

Giây phút này, tất cả mọi người đều nín thở!

Ai nấy đều căng thẳng nhìn ra ngoài, mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

Bầy sói bên ngoài đã im bặt.

Chương 301

Xem ra quả lựu đạn vừa rồi đã có hiệu quả.

Mọi người trong đội khảo cổ đều trở nên phấn khích.

Thế nhưng, chẳng được bao lâu!

Bên ngoài lại vang lên từng tràng sói tru dồn dập.

Hơn nữa, so với lúc trước, những tiếng tru này dường như còn trở nên giận dữ hơn. "Rắc rắc rắc ~" Ngay lúc này, Đại Tư Mã bỗng nghe thấy một loạt âm thanh sột soạt kỳ quái truyền xuống từ trên đỉnh đầu.

Anh ta bất giác ngẩng lên nhìn, cả khuôn mặt lập tức sững sờ.

Trên nóc hầm trú ẩn, vậy mà lại có sói hoang đang không ngừng đào vào.

Không đúng!

Không chỉ có nóc hầm, mà cả những bức tường đất bên ngoài cũng vậy, dường như cũng có rất nhiều con sói hoang đang đào bới cùng lúc. "Chết tiệt, đám sói hoang này còn biết đào đất nữa, cái quái gì thế này, thành trộm mộ cả rồi à!" Vương Khải Toàn cũng phát hiện ra những con sói đang đào nóc và tường hầm, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Lúc này, những người trong đội khảo cổ cũng đều sợ chết khiếp. "Sao lại thế này?

Sao đám sói hoang không bỏ chạy, mà ngược lại còn đào hầm trú ẩn?" "Không biết nữa, tôi chưa bao giờ đọc được tình huống này trong sách…" "Xem ra đám sói hoang trong sa mạc này còn gian xảo hơn những gì sách vở ghi chép, ngay cả kỹ năng đào nhà cũng học được rồi." "Sói hoang có móng vuốt sắc bén, chúng đào thủng tường

chỉ là vấn đề thời gian thôi, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Diệp Nhất Tâm và những người khác vò đầu bứt tai, bàn tán về tình cảnh hiện tại của mình.

Nhưng đáng tiếc, họ bàn bạc hồi lâu mà vẫn không nghĩ ra được cách nào!

Cuối cùng, vẫn là giáo sư Trần đứng ra trấn an họ: "Mọi người đừng hoảng, tuy căn hầm này được xây bằng tường đất, nhưng muốn đào thủng cũng không phải chuyện dễ.

Chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, lợi dụng những cái lỗ nhỏ mà lũ sói đào ra để tấn công chúng, chúng chắc chắn sẽ biết khó mà lui." "Huống chi, bên ngoài còn có bão cát đen, tôi nghĩ đám sói hoang đó cũng không thể trụ được bên ngoài quá lâu đâu." Lời này vừa nói ra, những người khác trong đội khảo cổ cũng lập tức bình tĩnh lại.

Đúng vậy.

Bọn họ bây giờ đang chiếm thiên thời địa lợi.

Đám sói hoang kia tuy hung hãn, nhưng muốn đào xuyên qua nóc và tường của hầm trú ẩn trong điều kiện bão cát đen!

Độ khó không hề đơn giản như tưởng tượng.

Hơn nữa, theo tính toán trước đó của họ, cơn bão cát đen vẫn chưa đạt đến đỉnh điểm.

Thời gian trôi đi, sức gió chắc chắn sẽ còn mạnh lên.

Đến lúc đó, với trọng lượng của sói hoang, nếu chúng còn bám trên nóc nhà thì chắc chắn sẽ bị gió lớn thổi bay đi.

Ngoài ra, họ còn có thể thông qua những cái lỗ nhỏ mà lũ sói đào ra để tấn công chúng, làm tăng độ khó cho việc đào bới của chúng, thậm chí dùng những vật sắc nhọn đâm thẳng vào những bộ phận

hiểm yếu như mắt, mũi hoặc miệng.

Như vậy, những con sói bị thương sẽ không còn đáng sợ nữa.

Không thể không nói, phương pháp này của giáo sư Trần quả thực không tồi.

Đúng là giáo sư chuyên gia có trình độ chuyên môn cao! ...

Dưới sự đề nghị của giáo sư Trần, mọi người lập tức lấy ra những dụng cụ có thể tấn công lũ sói.

Nào là bút máy, bút chì!

Chương 302

Cả bàn chải sắt các loại nữa.

Hễ là vật gì có thể đâm xuyên qua những cái lỗ nhỏ để chọc vào lũ sói bên ngoài đều được họ lôi ra hết.

Mọi người đồng lòng hợp sức, dùng những dụng cụ này xuyên qua lỗ nhỏ để tấn công đám sói đang đào bới hầm trú ẩn bên ngoài!

Hiệu quả thật sự có!

Ít nhất là tạm thời dọa lui được lũ sói.

Đặc biệt là trên những dụng cụ hơi sắc nhọn một chút, thậm chí còn dính không ít lông và máu tươi của chúng.

Điều này khiến mọi người lại không nhịn được mà thở phào một hơi.

Đám sói hoang bên ngoài thật sự quá khó đối phó.

Ngay cả đạn thường và lựu đạn cũng không dọa lui được, thật quá vô lý. "Này ~ lão Hồ, ông xem mấy người đội khảo cổ kia kìa, cách họ vừa nghĩ ra có vẻ hiệu quả phết đấy," Vương Khải Toàn nháy mắt với Đại Tư Mã.

Đại Tư Mã thấy vậy, bèn nói: "Kệ bọn họ đi, chúng ta cứ giữ chặt cửa vào hầm là quan trọng hơn." Vương Khải Toàn đáp: "Cái này tôi dĩ nhiên biết rồi, nhưng với tình hình vừa rồi, nếu đám sói đó thật sự đào tường chui vào, thì chúng ta có phải cũng nên chuẩn bị trước không?" Dương Tuyết Lệ nói tiếp: "Anh Vương nói không sai, bây giờ chúng ta có lẽ đã bị một bầy sói lớn bao vây rồi, cho nên mọi ngóc ngách trong hầm trú ẩn này chúng ta đều không thể bỏ qua, phải luôn đề phòng đám sói lẻn vào mới được." "Cô Dương nói hay lắm!"

Vương Khải Toàn lập tức giơ ngón cái với Dương Tuyết Lệ.

Hắn cười nói: "Thật ra ý tôi lúc nãy cũng là vậy, chỉ là tôi không khéo ăn nói nên chưa giải thích rõ ràng." Đại Tư Mã cười khổ một tiếng.

Vương Khải Toàn này nói thì hay lắm, thực chất chỉ là đang nịnh bợ Dương Tuyết Lệ mà thôi.

Người ta nói mấy người trong đội khảo cổ mặt dày, nhưng thực ra nếu nói ai mặt dày nhất trong đội, thì phải là gã mập này!!!

Trong lúc nói chuyện, đám sói bên ngoài lại phát động đợt tấn công thứ ba.

Hơn nữa, sức mạnh của đợt tấn công này còn vượt xa hai lần trước.

Một lượng lớn sói hoang bắt đầu nối đuôi nhau xông vào từ cửa hầm.

Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ thấy vậy, lập tức bóp cò bắn vào đám sói đang tràn vào.

Nhưng đáng tiếc, hỏa lực của họ quá yếu, căn bản không thể ngăn chặn được sự tấn công của bầy sói bên ngoài.

Chẳng mấy chốc, phòng tuyến lại bị chọc thủng.

Một lượng lớn sói hoang bắt đầu tràn vào hầm trú ẩn.

May mà vào thời khắc mấu chốt, Đại Tư Mã lại ném ra một quả lựu đạn nữa. "Ầm!!!" Lại một tiếng nổ chói tai vang lên.

Mọi người vốn tưởng rằng sau khi bị lựu đạn nổ, đám sói sẽ lập tức rút lui, ít nhất là tạm thời sẽ không tấn công nữa, giống như hai lần trước.

Nhưng điều họ không ngờ tới là, quả lựu đạn lần này của Đại Tư

Mã, hiệu quả lại yếu hơn hai lần trước.

Tiếng nổ dữ dội lần này chỉ khiến đám sói hơi lùi lại một chút, rồi rất nhiều con lại tiếp tục nối đuôi nhau xông vào. "Chết tiệt ~ đám sói này có khả năng thích nghi à?

Nhanh thế đã không sợ lựu đạn rồi?" Đại Tư Mã biến sắc.

Anh ta biết bây giờ không phải là lúc tiết kiệm lựu đạn.

Thế là anh lại liên tiếp giật chốt hai quả lựu đạn, rồi ném cả hai quả ra ngoài cùng một lúc! ...

Chương 303

"Ầm!!!" "Ầm!!!" Lại hai tiếng nổ chói tai vang lên.

Có lẽ vì tăng số lượng, hiệu quả của lựu đạn lần này mạnh hơn lần trước một chút, nhưng cũng không có tác dụng gì lớn.

Bầy sói đáng nhào tới vẫn cứ nối đuôi nhau nhào tới.

Hơn nữa, Đại Tư Mã còn nghe thấy, trong tiếng sói tru bên ngoài, dường như còn có một loại tiếng kêu rất quỷ dị.

Nghe qua có chút giống tiếng sói tru, nhưng nếu nghe kỹ lại có phần không giống.

Âm thanh có chút trầm đục, cảm giác như tiếng chó nhà sủa.

Đương nhiên, cũng không thể nói là hoàn toàn giống tiếng chó sủa.

Tóm lại là rất kỳ quái. "Bàn tử, cậu có nghe thấy một âm thanh kỳ lạ không?" Đại Tư Mã nhìn sang Vương Khải Toàn hỏi.

Đồng thời, lựu đạn trong tay anh vẫn không ngừng ném ra ngoài.

Bây giờ không phải là lúc tiết kiệm đạn dược.

Họ phải cố hết sức chặn bầy sói bên ngoài hầm trú ẩn!

Nếu không, một khi cả bầy sói xông vào, thì kết cục chờ đợi họ chỉ có một con đường chết.

Cái kết của con lợn lòi trước đó chính là bài học nhãn tiền. "Ghê thật, lão Hồ, trên người ông rốt cuộc mang bao nhiêu lựu đạn thế, sao dùng mãi không hết vậy?" Thế nhưng sự chú ý của Vương Khải Toàn lúc này lại không đặt vào âm thanh quỷ dị kia, mà cứ nhìn chằm chằm vào ba lô của Đại Tư Mã.

Đại Tư Mã mặt đầy bất lực nói: "Không còn nhiều đâu, sắp hết

rồi...

Tôi hỏi cậu có nghe thấy câu hỏi của tôi lúc nãy không hả?" Vương Khải Toàn lúc này mới phản ứng lại: "Âm thanh kỳ lạ à?

Hình như là có, nhưng bây giờ là lúc nào rồi, sao ông còn lo nghe ngóng âm thanh làm gì?

Bây giờ không phải chúng ta nên nghĩ cách đẩy lùi bầy sói bên ngoài trước sao?" Đại Tư Mã suy nghĩ một lúc rồi nói: "Cậu nói không sai, nhiệm vụ chính của chúng ta bây giờ là tìm cách đẩy lùi bầy sói bên ngoài, nhưng cậu có phát hiện không, bầy sói bên ngoài chính là sau khi âm thanh kỳ lạ đó xuất hiện mới bắt đầu không sợ lựu đạn." "Điều này quá kỳ lạ." "Theo lẽ thường, động vật sẽ sợ tiếng súng và lửa, đó là bản năng, huống chi là lựu đạn có uy lực mạnh hơn!" "Cho nên tôi cảm thấy, âm thanh đó, rất có khả năng chính là mấu chốt để chúng ta có thể đẩy lùi bầy sói hay không." Nghe câu này của Đại Tư Mã, Vương Khải Toàn đờ cả người.

Hắn cảm thấy Đại Tư Mã nói có lý.

Nhưng nghĩ lại, lại không biết có lý ở chỗ nào.

Vương Khải Toàn mặt đầy nghi hoặc nói: "Lão Hồ, câu vừa rồi rốt cuộc có ý gì vậy?" Đại Tư Mã đáp: "Tôi nghĩ trong bầy sói có thể có sói chúa tồn tại, chính con sói chúa đó đang chỉ huy bầy sói, cho nên chúng mới không sợ lựu đạn!" "Ngoài ra, việc bầy sói lúc nãy đột nhiên đào hầm trú ẩn của chúng ta, chắc cũng là ý của con sói chúa đó." "Nếu không, hành động của đám sói hoang sẽ không thể nào đồng đều như vậy." Lời này vừa nói ra, không chỉ Vương Khải Toàn, mà ngay cả những người khác trong đội khảo cổ cũng đều sững sờ.

Đúng vậy!

Sao lúc nãy họ lại không nghĩ ra điểm này nhỉ!

Hành vi của bầy sói bên ngoài thống nhất như vậy, giống như một đội quân có kỷ luật.

Nhìn là biết không phải bầy sói bình thường.

Rất có thể phía sau thực sự có một con sói chúa đang ngấm ngầm chỉ huy những con sói khác cũng không chừng! ... 【Vãi chưởng ~ Đại Tư Mã nói có thật không vậy?

Trong bầy sói thật sự có sói chúa à?】 【Khó nói, nhưng từ phân tích của anh ấy lúc nãy, chắc là có một con sói chúa rồi, nếu không hành động của đám sói hoang sao có thể đồng đều như thế được?】 【Đúng đúng đúng ~ thật ra từ lúc đám sói hoang cùng nhau đào nóc và tường hầm, tôi đã biết trong bầy này chắc chắn có kẻ chỉ huy rồi.】 【Chết tiệt ~ đúng là Đại Tư Mã, vậy mà có thể thông qua một tiếng sói tru khác lạ mà nghe ra trong bầy có sói chúa, thật không thể tin nổi!】 【Xem ra thính lực của anh ấy chắc chắn rất tốt!】 【Ờm... streamer chơi game bắn súng sinh tồn ngày xưa, thính lực thường không tệ, dù sao họ cũng giỏi nghe tiếng bước chân mà!】 【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, lúc nãy Đại Tư Mã và mọi người chắc đã giết không ít sói rồi chứ?】 【Đúng, ít nhất cũng phải mười mấy hai mươi con, đặc biệt là mấy quả lựu đạn vừa rồi, chắc chắn nổ chết không ít.】 【Không đúng, tôi là người của hiệp hội động vật, đề tài gần đây vừa hay là về đời sống bầy sói, theo lẽ thường, số lượng một bầy sói thường chỉ khoảng ba mươi con, nhưng nhìn tình hình Đại Tư Mã gặp phải bây giờ, số lượng bầy sói bên ngoài hầm trú ẩn không chỉ có ba mươi con đâu!】 【Có lẽ là tác giả game này muốn tăng độ khó nên cố ý tăng số lượng bầy sói lên thôi!】 【Tôi thấy không phải, tư duy của tác giả game này rất chặt chẽ, bất kỳ tình tiết nào ông ấy làm cũng không có kẽ hở, y như tình hình thực tế, ông ấy không thể nào phạm sai lầm ở một kiến thức thường thức như vậy được.】 【Không sai, tôi cũng nghĩ vậy, nhưng nếu không phải tác giả tự tăng

độ khó game, tại sao số lượng bầy sói lại đột nhiên tăng nhiều như vậy?】【Không biết, có lẽ trong bầy có hai con sói chúa, ví dụ như hai con sói chúa liên minh với nhau, dù sao sói là động vật sống theo bầy, số lượng dĩ nhiên càng đông càng tốt!】【Không đúng, sói tuy là động vật sống theo bầy, nhưng chúng kiểm soát số lượng bầy đàn rất nghiêm ngặt, sói con, sói cái, sói già và sói đầu đàn đều có sự phân công riêng, không thể nào có chuyện hai bầy sói liên minh, chuyện này trong tự nhiên căn bản chưa từng xuất hiện.】【Haizz ~ không hiểu thì thôi không cần hiểu nữa, dù sao cũng chỉ là nhiều hơn mấy con sói thôi mà, sao cứ phải xoắn xuýt vấn đề này làm gì?】【Đây không phải là vấn đề xoắn hay không, mà là phân tích tình hình, biết đâu vấn đề này chính là mấu chốt để phá cục!】【Xì ~ ông ngáo à?

Chương 304

Chỉ là số lượng mấy con sói thôi, sao có thể là mấu chốt phá cục được!】【...】...

Cư dân mạng bàn tán sôi nổi trong phòng livestream.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc trước việc Đại Tư Mã phát hiện ra sự tồn tại của sói chúa trong bầy.

Bởi vì họ không thể nào ngờ được, Đại Tư Mã lại có thể chỉ dựa vào một tiếng sói tru quỷ dị mà nhận ra sự tồn tại của sói chúa.

Đương nhiên, cũng có cư dân mạng cho rằng, Đại Tư Mã vốn là streamer game bắn súng sinh tồn, thính lực của anh ta đỉnh như vậy là chuyện rất bình thường.

Dù sao trong tựa game đó, thính lực vô cùng quan trọng.

Rất nhiều người chơi chính là dựa vào thính lực hơn người mới có thể lết vào vòng cuối, thành công "ăn gà".

Nhưng cũng có cư dân mạng cho rằng, Đại Tư Mã chỉ là may mắn mà thôi.

Bởi vì hành vi của bầy sói trước đó thực sự quá quỷ dị.

Có thể thông qua hành vi quỷ dị đó mà phán đoán ra trong bầy có thể tồn tại sói chúa, đây cũng không phải là chuyện gì đáng tự hào! ...

Trong game, vì bầy sói đột nhiên trở nên hung hãn lạ thường, hơn nữa còn có tính tổ chức, lựu đạn của Đại Tư Mã lập tức mất đi sức uy hiếp vốn có.

Lúc đầu, lựu đạn của anh ném ra ít nhiều cũng có thể nổ chết vài con sói hoang, đồng thời còn uy hiếp được những con khác.

Nhưng càng về sau, số sói hoang bị lựu đạn nổ chết càng ngày càng ít.

Đặc biệt là mấy quả lựu đạn cuối cùng, anh vừa ném ra, đám sói bên ngoài như thể nhìn thấy thứ gì nguy hiểm, lập tức tản ra.

Hơn nữa sau khi tản ra, chúng còn lập tức nằm rạp xuống đất cát hoặc sau những đụn cát.

Vì vậy, cho dù lựu đạn vẫn có thể phát nổ, nhưng sức sát thương đã giảm đi rất nhiều.

Thậm chí một quả lựu đạn còn không nổ chết nổi một con sói hoang.

Điều này khiến Đại Tư Mã sụp đổ hoàn toàn.

Mẹ nó!!!

Đám sói hoang này cũng quá gian xảo rồi.

Đây còn là động vật sao?

Đây rõ ràng là người sống sờ sờ mà!

Ngay cả lựu đạn cũng biết tránh trước.

Thế này thì đánh đấm cái gì nữa!

Thôi tự tử cho xong. "Lão Hồ, sao lựu đạn của ông bây giờ không nổ chết được con sói nào nữa vậy, có phải ông ném không chuẩn không?" Vương Khải Toàn lúc này cũng chú ý đến tình cảnh khó xử của Đại Tư Mã, bèn vội vàng hỏi.

Dương Tuyết Lệ bên kia cũng vậy.

Bọn họ đều rất kỳ lạ.

Trước đó khi Đại Tư Mã ném lựu đạn ra, đám sói bên ngoài ít nhiều cũng sẽ kêu thảm vài tiếng.

Sau đó trong luồng khí do vụ nổ gây ra, còn mang theo một mùi máu tanh nồng nặc.

Chương 305

Nhưng mấy quả lựu đạn ném ra sau này, đừng nói là mùi máu tanh, ngay cả tiếng sói kêu thảm cũng không có. "Không phải tôi ném không chuẩn, mà là đám sói hoang bên ngoài quá gian xảo." "Chúng nó dường như biết tôi sẽ ném lựu đạn, lúc tôi vừa ném ra, chúng nó đã tản ra ngay lập tức." "Có những con không kịp tản ra, thậm chí còn nằm rạp xuống, bò trên mặt đất, để tránh mảnh đạn văng ra từ vụ nổ." "Với chỉ số thông minh này, tôi thật sự nghi ngờ chúng có phải là người giả dạng không nữa?" "Mọi người nói xem có kỳ quái không?" Đại Tư Mã lúc này cũng dở khóc dở mếu.

Nói thật, bây giờ anh ta có cả tâm tư muốn khóc.

Ban đầu anh còn tưởng có đám lựu đạn này, bầy sói kia anh có thể giải quyết trong một nốt nhạc.

Nhưng nhìn tình hình trước mắt, e rằng không phải là anh giải quyết bầy sói, mà là bầy sói giải quyết anh! "Hả?

Nghe ông nói vậy, hình như cũng đúng là thế thật." Vương Khải Toàn lúc này cũng ý thức được đám sói hoang này có vẻ không ổn.

Nhưng hắn chỉ nhận ra hành vi khác thường của chúng, còn không ổn ở đâu thì hắn cũng không nói được.

Tóm lại là rất kỳ quái.

Cuối cùng, vẫn là Dương Tuyết Lệ phát hiện ra vấn đề.

Chỉ thấy cô mặt mày nghiêm trọng nói: "Theo tình hình mà anh Hồ vừa nói, xem ra không phải bầy sói thông minh, mà là chỉ số thông minh của con sói chúa kia cao hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, nó có thể dự đoán được nguy hiểm, thậm chí còn có thể ra tín hiệu né

tránh trước cho những con sói khác." "Nếu thật sự là như vậy, thì việc chúng ta cần làm bây giờ, không phải là chặn cái cửa hầm trú ẩn này, mà là phải tìm cách giết chết con sói chúa đó." "Chỉ cần con sói chúa đó còn sống, bầy sói sẽ liên tục tấn công chúng ta, vì bầy sói sẽ không bao giờ trái lệnh sói chúa." "Có lẽ... chúng ta chỉ có giết chết sói chúa, bầy sói mới tan rã chăng?" ...

Những lời này của Dương Tuyết Lệ đã nói thẳng ra tình cảnh hiện tại của đội khảo cổ.

Thế là, không chỉ Vương Khải Toàn, mà ngay cả giáo sư Trần và những người khác cũng lập tức ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Ai cũng biết, tính bầy đàn của sói rất mạnh.

Đặc biệt là bầy sói có sói chúa.

Loại bầy sói này giống như một đội quân kỷ luật nghiêm minh.

Chỉ cần sói chúa ra lệnh, những con sói khác trong bầy, dù là núi đao biển lửa cũng sẽ xông vào, và tuyệt đối không lùi bước nửa phân.

Vì vậy, nếu không muốn đám sói hoang bên ngoài tiếp tục vây công hầm trú ẩn, thì chỉ có một cách duy nhất.

Đó chính là giết chết con sói chúa đang ẩn mình trong bầy!

Bởi vì đối với bầy sói có sói chúa, chỉ cần giết chết nó, bầy sói không còn sự ràng buộc của thủ lĩnh, gặp nguy hiểm sẽ tự động rút lui.

Cái gọi là "bắt giặc phải bắt vua trước" chính là đạo lý này.

Vậy vấn đề đã đến.

Bên ngoài đang có bão cát đen hoành hành, còn có một bầy sói không rõ số lượng đang rình rập, lúc nào cũng có thể nhào vào.

Muốn đi giết con sói chúa đó, nói thì dễ.

Nói một câu không hay, muốn đi săn giết con sói chúa đó, thì phải rời khỏi hầm trú ẩn, ra ngoài tìm cơ hội.

Nhưng vấn đề là, với tình hình hiện tại của đội khảo cổ, một khi có người rời khỏi hầm, dù không bị bão cát đen cuốn đi, cũng sẽ bị đám sói hoang bên ngoài vồ ăn sạch sẽ.

Căn bản không có cơ hội đi săn sói chúa.

Đại Tư Mã hiểu rất rõ điều này.

Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ, cùng những người khác cũng đều biết!

Vì vậy, ai sẽ ra ngoài tìm cơ hội này, đã trở thành đối tượng chú ý của mọi người.

Chương 306

Đương nhiên, nói là chú ý đối tượng, nhưng thực ra sự chú ý của mọi người lúc này về cơ bản đều tập trung vào Đại Tư Mã và Vương Khải Toàn.

Dù sao hai người họ là người dẫn đường và bảo tiêu của đội khảo cổ, hơn nữa còn là người trong quân đội ra.

Đối với nhiệm vụ đột kích kiểu này, hai người họ chắc chắn phù hợp hơn những người khác. "Lão Hồ, sao mấy người này lại nhìn chúng ta bằng ánh mắt đó vậy?

Bọn họ không phải là muốn chúng ta ra ngoài giết con sói chúa đó chứ?" Vương Khải Toàn rụt cổ, hỏi Đại Tư Mã.

Thế nhưng Đại Tư Mã lúc này cũng mặt đầy bất lực.

Mấy người đội khảo cổ này xem ra thật sự không coi hai người họ là người rồi.

Tại sao việc nặng việc bẩn, còn cả việc nguy hiểm, đều để hai người họ làm.

Kiếm chút tiền của các người, lẽ nào thật sự khó khăn đến vậy sao? "Xem tình hình thì chắc là vậy rồi, nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác." Đại Tư Mã nhún vai, cười nói: "Ông xem cả đội ngũ này, hiện tại có năng lực đó, ngoài cô Dương ra, thì chỉ có hai chúng ta thôi!" "Hai chúng ta không gánh vác nhiệm vụ gian nan này, ông bảo ai đi đây?" "Lẽ nào để cô Dương đi mạo hiểm sao?" Nghe câu này của Đại Tư Mã, Vương Khải Toàn lập tức nhíu mày.

Hắn do dự một lúc rồi nói: "Không được, cô gái người Mỹ này tuyệt đối không thể xảy ra chuyện, cô ấy mà xảy ra chuyện, tiền thù

lao của hai chúng ta biết đòi ở đâu?" Rõ ràng, đối với Vương Khải Toàn mà nói, Dương Tuyết Lệ lúc này tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

Dù sao sau này hai người họ có nhận được một khoản thù lao hậu hĩnh hay không, đều trông cậy vào Dương Tuyết Lệ này.

Nếu Dương Tuyết Lệ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn ở đây, thì chuyến đi sa mạc lần này của hai người họ, e rằng sẽ công cốc.

Đây là chuyện hắn tuyệt đối không thể chấp nhận! ... "Đi thôi, đừng lãng phí thời gian nữa!" "Lỡ lát nữa bầy sói lại tấn công thì tiêu đời." Đại Tư Mã biết lần này mình chắc chắn không trốn được, thế là cũng lập tức hạ quyết tâm, chuẩn bị dẫn Vương Khải Toàn cùng xông ra ngoài.

Vương Khải Toàn dĩ nhiên là không muốn.

Nhưng nghĩ lại, nếu hai người họ không đi, thì sẽ phải để Dương Tuyết Lệ đi.

Thế thì không được rồi!

Dương Tuyết Lệ là kim chủ của hắn, hắn không thể để cô ấy xảy ra chuyện được.

Ngoài Dương Tuyết Lệ ra, thì chỉ còn lại mấy phần tử trí thức của đội khảo cổ.

Nhưng mà... mấy phần tử trí thức đó ngoài việc nghiên cứu khoa học hơi giỏi một chút, những phương diện khác căn bản là mù tịt.

Để họ ra ngoài săn giết con sói chúa đó!

Chẳng khác nào đi tìm cái chết.

Nghĩ đến đây, Vương Khải Toàn cũng chỉ có thể thở dài một hơi nặng nề: "Ai ~ thôi thôi, đã không trốn được, vậy thì liều với chúng nó

một phen!" Hắn cố ý ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt, sau đó mặt đầy bất đắc dĩ nói với Dương Tuyết Lệ: "Tôi nói này cô Dương, tình hình lần này không phải tầm thường, tôi với lão Hồ rất có khả năng ra ngoài rồi sẽ không về được, cho nên..." "Nếu lần này chúng tôi có thể sống sót trở về, cô có thể xem xét tình hình, cho chúng tôi thêm chút tiền không?" Lời này vừa nói ra, mí mắt của Đại Tư Mã lập tức giật giật.

Mẹ nó!!!

Đây là lúc nào rồi, mà cái tên này vẫn còn nghĩ đến tiền.

Lẽ nào trong mắt hắn chỉ có tiền thôi sao? "Được, nếu hai người có thể sống sót trở về, tôi sẽ xem xét vấn đề này." Dương Tuyết Lệ cũng không phải người keo kiệt.

Đặc biệt là về phương diện tiền bạc, cô càng ra tay hào phóng.

Chương 307

Vì vậy, đối với yêu cầu mà Vương Khải Toàn đưa ra lúc này, cô cũng không từ chối.

Dù sao hai người họ bây giờ sắp ra ngoài liều mạng, còn mình thì chỉ cần bỏ ra một ít tiền là được.

Món hời này, tính thế nào cũng rất đáng.

Người ta bán mạng cho mình, mình đưa tiền cho người ta.

Quá bình thường!!! "Được thôi, có câu nói này của cô Dương, Bàn gia tôi yên tâm hơn nhiều rồi." Vương Khải Toàn vô cùng hài lòng gật đầu, sau đó liền cùng Đại Tư Mã đi ra ngoài hầm trú ẩn.

Những người còn lại đều ở phía sau nhìn chằm chằm, mặt đầy vẻ lo lắng.

Diệp Nhất Tâm chắp tay trước ngực, âm thầm cầu nguyện: "Hy vọng ông trời phù hộ, để anh Hồ và anh Vương có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, bình an trở về." Tát Địch Bằng quay đầu nhìn Diệp Nhất Tâm đang cầu nguyện, cười an ủi: "Tiểu Diệp cô yên tâm, bản lĩnh của anh Hồ và anh Vương lớn lắm, họ chắc chắn sẽ bình an trở về!" Diệp Nhất Tâm mặt mày nghiêm túc nói: "Thật sao?

Vậy thì tốt quá!" Sở Kiến ở bên cạnh phụ họa: "Đúng, tôi cũng nghĩ vậy, nếu nhiệm vụ này ngay cả anh Hồ và anh Vương cũng không thể hoàn thành, thì ở đây không ai có thể hoàn thành được." Nghe ba người Diệp Nhất Tâm nói chuyện, giáo sư Trần và những người khác tuy trong lòng cũng vô cùng lo lắng, nhưng cũng không nói gì ra mặt.

Bởi vì trong lòng họ đều rất rõ, với tình hình hiện tại mà nói, cầu

nguyện căn bản không có tác dụng gì.

Vương Khải Toàn và Đại Tư Mã ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ!

Khả năng sống sót trở về là cực thấp.

Đúng vậy, đây là một nhiệm vụ thập tử nhất sinh.

Họ lòng dạ biết rõ, nhưng lại không có cách nào ngăn cản.

Bởi vì bây giờ ngoài Đại Tư Mã và Vương Khải Toàn ra, những người khác mà đi, thì kết cục không phải là thập tử nhất sinh!

Mà là thập tử vô sinh!!! ... "Vù vù vù ~" Lúc này, gió cát bên ngoài hầm trú ẩn đã càng lúc càng lớn.

Gió lớn cuốn theo cát bụi bay tới, giống như đạn bắn, quất vào mặt đau như dao cắt.

Đại Tư Mã và Vương Khải Toàn cùng nhau cẩn thận thò đầu ra từ cửa hầm.

Còn chưa kịp đứng vững, đã bị gió bão thổi suýt ngã. "Vãi chưởng ~ sao bão cát bên ngoài lớn thế này?

Cát sỏi này quất vào mặt Bàn gia tôi, cảm giác như có người đang cầm ná bắn tôi vậy." "Không đúng, không phải ná, mà giống như súng vậy..." Vương Khải Toàn thật sự không chịu nổi nữa, ngay tại chỗ liền phàn nàn.

Đại Tư Mã cũng bị cơn bão cát này hành hạ không chịu nổi!

Cũng không biết đám sói hoang làm thế nào mà đi săn trong thời tiết thế này.

Lẽ nào là vì lớp lông trên người chúng nó dày hơn? "Auuuuu ~~~" Ngay lúc này, xung quanh lại đột nhiên vang lên một tiếng sói tru.

Không đúng!

Nói chính xác, đây không phải là tiếng sói tru, mà là âm thanh nghe giống tiếng sói tru kia!

Cũng chính là tiếng kêu của con sói chúa mà họ nghi ngờ. "Hay cho mày, lão Hồ, cái con gọi là sói chúa kia có phải đã biết hai chúng ta ra ngoài rồi không, vậy mà dám ngang nhiên gào thét, đây là sợ chúng ta không tìm được chỗ ẩn nấp của nó à?" Vương Khải Toàn cầm khẩu súng kíp của mình, không ngừng nhìn ngó xung quanh.

Chương 308

Đại Tư Mã không nói gì, chỉ cầm khẩu súng lục chĩa về hướng âm thanh truyền đến, trong mắt toàn là vẻ ngưng trọng.

Khẩu súng lục này là do Dương Tuyết Lệ đưa cho anh lúc anh rời khỏi hầm trú ẩn.

Dù sao cũng là đi săn sói chúa, trong tay không có súng thì làm sao được? "Đi, chúng ta qua đó xem..." Đại Tư Mã vẫy tay, ra hiệu cho Vương Khải Toàn cùng đi về hướng âm thanh truyền đến xem thử.

Vương Khải Toàn cũng không từ chối.

Hai người bắt đầu cẩn thận đi về phía trước.

Gió cát xung quanh vẫn gào thét dữ dội, tầm nhìn vô cùng hạn chế.

Vì vậy, Đại Tư Mã và Vương Khải Toàn chỉ có thể từ từ dò dẫm tiến lên.

Nói cũng lạ, trước đó khi họ ở trong hầm trú ẩn, bên ngoài còn có rất nhiều bóng sói hoang lượn lờ.

Nhưng bây giờ, khi họ rời khỏi hầm, đám sói hoang lại biến mất hết.

Tuy nhiên, cả Đại Tư Mã và Vương Khải Toàn đều không vì thế mà lơ là.

Bởi vì đám sói hoang ở đây thực sự quá gian xảo!

Sự biến mất đột ngột của chúng, không những không khiến Đại Tư Mã cảm thấy vui mừng, mà ngược lại còn khiến anh ta lập tức cảnh giác cao độ!

Đám sói hoang đó tuyệt đối không thể đã bỏ chạy.

Nếu chúng đã bỏ chạy, thì tiếng sói tru mang tính khiêu khích lúc nãy sẽ không xuất hiện. "Bàn tử, lát nữa cẩn thận một chút, đừng lơ là cảnh giác." Đại Tư Mã dặn dò Vương Khải Toàn một tiếng.

Vương Khải Toàn nghe vậy, lập tức mặt mày nghiêm trọng gật đầu: "Lão Hồ ông yên tâm, tôi không ngốc đến thế, đám sói hoang này không ổn, quá không ổn, tôi cảm thấy rất có khả năng chúng ta đã trúng bẫy của chúng nó rồi." Nói thì nói vậy, nhưng bước chân tiếp tục dò đường về phía trước của hắn lại không dừng lại.

Bởi vì hắn thật sự không nghĩ ra, sói hoang mà cũng biết tạo bẫy giả!

Đám sói hoang đó tuy gian xảo, nhưng dù sao cũng chỉ là súc sinh mà thôi.

Súc sinh dù có trí thông minh, thì đó cũng là trí thông minh của súc sinh, tuyệt đối không thể nào so sánh với con người được!

Thế nhưng, điều mà Vương Khải Toàn không ngờ tới là, lần này họ thật sự đã trúng bẫy của đám sói hoang.

Bởi vì ngay khi họ đi xa khỏi hầm trú ẩn, trong cơn gió cát thổi tới từ bốn phía, vậy mà lại xuất hiện từng cặp mắt phát ra ánh sáng u tối!

Họ, đã bị bầy sói bao vây!

Hơn nữa còn bị bầy sói chặn mất đường lui!

“Không ổn rồi ~ Mau rút lui ~” “Tiếng sói tru vừa rồi là cố ý dụ chúng ta đến đây.” Đại Tư Mã cảm thấy có gì đó không đúng, liền muốn lập tức kéo Vương Khải Toàn chạy về.

Nhưng... bọn họ đã bị bầy sói bao vây.

Dù không biết bầy sói bao vây họ có bao nhiêu con, nhưng nhìn những đôi mắt xanh biếc xung quanh, số lượng chắc chắn không dưới

mấy chục con!

Muốn rút lui về nơi trú ẩn từ trong vòng vây của nhiều sói hoang như vậy.

Nếu đông người hơn thì còn có chút khả năng!

Nhưng...

Chương 309

bây giờ họ chỉ có hai người, trong tay còn không có vũ khí hạng nặng.

Xông ra kiểu gì đây?

Nhìn những đôi mắt sói ngày càng tiến lại gần, Đại Tư Mã choáng váng.

ĐM!!!

Bọn sói hoang này cũng quá xảo quyệt rồi phải không?

Hóa ra chúng nó biết bên mình chắc chắn sẽ cử người ra thực hiện hành động tiêu diệt đầu sỏ, nên đã giăng sẵn cái bẫy này từ trước ư?

Nếu thật sự là như vậy, thì IQ của bầy sói này cũng quá cao rồi.

Không đúng.

Không phải IQ của bầy sói này cao, mà là con sói đầu đàn đứng sau chúng có IQ cao.

Cao đến mức vô lý.

Ranh ma hơn cả người!!!

"Auuuu ~~~" Theo tiếng gầm gừ nửa chó nửa sói lại vang lên, bầy sói vốn đang từ từ áp sát bỗng lao vào tấn công Đại Tư Mã và Vương Khải Toàn!

"Nổ súng!!!" "Liều mạng với chúng nó…" Đại Tư Mã và Vương Khải Toàn lúc này cũng liều mình.

Thấy bầy sói ập đến, hai người vội vàng giơ súng trong tay lên bắn trả.

Nhưng đáng tiếc!

Bây giờ họ đang ở trên một cồn cát rộng lớn.

Không có nơi trú ẩn nào để lợi dụng.

Bầy sói một khi đã tấn công là từ bốn phương tám hướng lao tới!

Hai người dù có đứng tựa lưng vào nhau cũng không thể chống đỡ được cuộc tấn công từ mọi phía như vậy.

Thế là rất nhanh, phòng livestream của Đại Tư Mã đã biến thành màn hình đen.

Đồng thời, thông báo tử vong lại xuất hiện. 【Nhân vật trong game đã tử vong!】 【Thất bại, mời thử lại…】 Trong phút chốc!

Toàn bộ cư dân mạng trong phòng livestream đều sôi sùng sục. 【Vãi ~ Vãi ~ Vãi ~ Rốt cuộc là chuyện gì thế?

Tại sao bầy sói lại mai phục ở đó?】 【ĐM, bầy sói này thành tinh rồi à?

Thông minh quá vậy.】 【Thông minh cái gì, rõ ràng là xảo quyệt thì có!】 【Không đúng, không phải bầy sói xảo quyệt, mà là con sói đầu đàn chỉ huy đằng sau chúng nó mới xảo quyệt!】 【Đúng đúng đúng ~ Con sói đầu đàn đó chắc chắn thành tinh rồi, nếu không sao nó có thể biết trước Đại Tư Mã sẽ cử người ra săn lùng mình, rồi tương kế tựu kế giăng bẫy chứ!】 【Nhưng mà… không phải sau khi lập quốc thì động vật không được phép thành tinh sao?

Đây là quy định rõ ràng của cấp trên mà!】 【Đồ ngốc, cấp trên chỉ nói sau khi lập quốc không được thành tinh, nhưng lỡ con sói đầu đàn đó thành tinh từ trước khi lập quốc thì sao?】 【Vãi ~ Ông anh trên lầu nói nghe có lý phết!】 【ĐM, ông ấy đã giải đáp thắc mắc bao năm của tôi!】 【Sugoi ~ Đỉnh quá!】 【Mẹ nó, ông anh trên lầu là gián điệp Nhật Bổn cử đến à?

Hay là kích động đến mức không biết nói gì nữa, bắt đầu bắn tiếng chim luôn rồi!】【Toang rồi, nếu con sói đầu đàn xuất hiện ở đây thật sự đã thành tinh, thì màn này qua kiểu gì đây?】【Tôi thấy cứ nên trốn trong nơi trú ẩn đi, ở đó an toàn nhất!】【Không đúng, tôi thấy nên mua một khẩu Barrett, rồi bắn tỉa từ xa, một phát hạ gục con sói đầu đàn đó!】【Thằng cha này lại xuất hiện rồi, những năm 80 lấy đâu ra Barrett, ông có biết không hả?】【…】… Cư dân mạng bàn tán sôi nổi trong phòng livestream.

Mọi người đều không ngờ rằng, con sói đầu đàn ẩn sau bầy sói lại xảo quyệt đến vậy.

Đầu tiên là cố ý giả vờ rút lui, chỉ để lại một mình sói đầu đàn ở đó tru lên.

Dùng cách đó để thu hút người chơi đến săn lùng.

Chương 310

Kết quả là khi người chơi đã đi xa khỏi nơi trú ẩn, nó mới huy động bầy sói bao vây tiêu diệt.

Toàn bộ chiến lược này, tràn ngập mùi vị âm mưu.

Đây là cái bẫy mà sói có thể nghĩ ra sao?

Đây rõ ràng là một con người đang âm thầm thao túng toàn cục, bày mưu tính kế ở phía sau!

Quá không thể tin được!

Thật sự quá không thể tin được!

"Chết tiệt, sao bầy sói đó khó nhằn thế nhỉ?" "Lúc thì bão cát đen, lúc thì bị bầy sói bao vây, đây có phải game cho người chơi không vậy?" "Cái thằng tác giả game kia, tuy tao không biết mày là ai, nhưng tao vẫn muốn chửi tổ tông nhà mày!!!" Sau khi thoát game, Đại Tư Mã vừa chửi bới vừa cầm bình nước trên bàn lên tu ừng ực mấy hớp.

Tuy nhiên, khi anh ta hồi phục lại từ cảm giác đau đớn bị bầy sói cắn xé lúc nãy, anh ta mới phát hiện cả người mình đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Rõ ràng, trong hành động tiêu diệt sói đầu đàn vừa rồi, anh ta trông có vẻ bình tĩnh, nhưng thực chất cũng hoảng lắm.

Nếu không thì, sao cơ thể anh ta ở thế giới thực lại có thể ướt đẫm mồ hôi lạnh được chứ!

"Mẹ nó, sắp hết xu trong game rồi." "Lần này hay là đi mua một khẩu súng bắn tỉa vậy." "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, vào những năm 80 ở Hạ Quốc, có loại súng bắn tỉa nào ngon không nhỉ?" "Barrett chắc chắn là không có rồi, còn 98K, có lẽ còn hỏi được."

“Nhưng như vậy lại phải đến Lão Kinh Thành một chuyến.” “Haiz ~ Đúng là lãng phí thời gian.” “Cũng không biết cách qua màn này rốt cuộc là gì…” Uống nước xong, Đại Tư Mã ăn thêm chút đồ, bổ sung thể lực.

Sau đó lại lập tức lên ngựa, trực tiếp bắt đầu chuyến đi sa mạc lần thứ hai!...

Cùng lúc đó, trong phòng livestream của Chu Tiểu Di.

Nhờ có sự chỉ dẫn của giáo sư Vương Kỳ, cùng với kinh nghiệm qua màn từ bên Sao Trư và Đại Tư Mã, Chu Tiểu Di cuối cùng cũng đã hoàn thành màn chơi ở sông băng Côn Luân dưới sự giúp đỡ của họ.

“Ối mẹ ơi ~” “Cuối cùng cũng qua màn rồi…” “Anh em, tôi đã nói là tôi chắc chắn qua được mà phải không?” “Ha ha ha ~ Mấy người lúc đầu còn nói tôi chém gió, bây giờ xem đi, tôi qua màn thật rồi này?” “Tôi nói cho mấy người biết, lúc trước nếu không phải tại tên mập chết bầm Vương Khải Toàn đó cản đường, thì thực ra tôi đã qua màn từ lâu rồi.” “Còn cái gã Tát Địch Bằng trong đội khảo cổ nữa, đúng là như thằng ngu, cả Sở Kiến nữa, tôi thấy cái đội khảo cổ này hoàn toàn là đến để cản đường tôi qua màn.” “Nếu không có họ đi theo, có khi tôi còn qua màn sớm hơn cả Sao Trư ấy chứ!” Chu Tiểu Di vẻ mặt phấn khích khoe khoang màn trình diễn vừa rồi của mình trong phòng livestream, đồng thời còn hạ bệ những người khác trong đội khảo cổ không ra gì.

Tóm lại, chỉ có một mình cô là ngầu.

Những người khác đều cản đường!

Thậm chí cả Cát Oa và Đại Cá Tử, những người đã hết lòng giúp đỡ cô qua màn, cũng bị cô nói thành bình hoa di động!

Nếu hai người họ đưa vũ khí ra sớm hơn, tốc độ qua màn của cô có khi còn nhanh hơn nữa! … Lúc này, phòng livestream của chị Chu cũng vô cùng náo nhiệt! 【Phụt ha ha ha ~ Chị Chu, chị định chọc em cười chết để thừa kế nhà cửa xe cộ và tiền trong tài khoản của em à?

Rõ ràng là chị đang kéo chân họ, mà còn dám nói người khác kéo chân mình!】 【Đúng đó chị Chu, làm người phải có lương tâm chứ, bọn em đâu có mù, màn trình diễn của chị ở sông băng Côn Luân lúc nãy, bọn em đều thấy hết mà!】 【Đúng đúng, chị Chu, chị để tâm chút đi, lần này nếu không có giáo sư Vương Kỳ, bảo chị lợi dụng con kỳ nhông bá vương thời tiền sử dưới con sông ngầm, thành công thu hút sự chú ý của đám bọ lửa, khiến phần lớn bọ lửa đều đi tấn công con kỳ nhông đó, thì có khi bây giờ chị vẫn còn đang mắc kẹt trong vòng lặp tử vong đấy!】 【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, những người trong đội khảo cổ ở màn sông băng Côn Luân lần này đúng là có hơi cản đường thật, cả đội chỉ có Cát Oa, Đại Cá Tử và cô Dương kia là có chút tác dụng, những người còn lại gần như là bình hoa di động, không đúng, bình hoa di động còn có thể dùng để trang trí, còn họ thì toàn gây rối, còn tệ hơn cả bình hoa di động!】 【Ặc ~ Nếu nói về bình hoa di động, tôi thấy Diệp Nhất Tâm có thể được tính là một, những người khác còn không bằng phân chó, đặc biệt là gã Tát Địch Bằng, đúng là một thằng ngu!】 【Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc cũng tương tự, lúc trước chị Chu có mấy lần đã có thể thoát hiểm thành công rồi, kết quả hai người họ lại bị ngã, haiz ~】 【Ha ha ~ Dù sao người ta cũng là giáo sư khảo cổ, chứ không phải vận động viên điền kinh, trong tình huống đó bị ngã cũng là chuyện bình thường, nếu là bạn thì có khi còn tệ hơn họ đấy!】 【Đúng vậy, khi con người hoảng loạn tột độ, dây thần kinh ở chân sẽ phản ứng chậm lại, đây cũng là lý do chính tại sao nhiều người khi băng qua đường, gặp phải xe lao tới tốc độ cao, sẽ đứng sững tại chỗ, chân không thể cử động được!】 【Ông anh trên lầu phân tích thấu đáo quá, tôi cũng nghĩ

vậy.】【Vậy nên… cả đội chỉ có Tát Địch Bằng là thằng ngu, những người khác ít nhiều cũng được, đúng không?】【Ha ha ~ Tát Địch Bằng đâu chỉ là thằng ngu, nếu không phải tại hắn, đội khảo cổ cũng sẽ không bị đám bọ lửa truy đuổi đến thở không ra hơi.】【Chỉ tiếc là cuối cùng Cát Oa không thoát khỏi nguy hiểm, trong đội vẫn có một người chết.】【Đó cũng là chuyện không thể tránh khỏi, so với bên Sao Trư và Đại Tư Mã, bên chị Chu chỉ chết một mình Cát Oa, thương vong đã được coi là ít nhất rồi!】【Nói cũng phải, bây giờ chỉ xem chị Chu có thể tiếp tục cố gắng để bắt kịp tiến độ game của Sao Trư và Đại Tư Mã hay không!】【Chắc là được, tôi vừa từ phòng livestream của Sao Trư và Đại Tư Mã về, hai người đó hiện đều đang bị kẹt ở nơi trú ẩn trong sa mạc, nếu chị Chu có thể tranh thủ thời gian qua màn đó, đẩy lùi bầy sói đang vây hãm nơi trú ẩn, thì có thể thuận lợi trở thành người chơi có tiến độ game nhanh nhất!】【Vãi ~ Cả hai người họ đều bị kẹt ở cái gọi là nơi trú ẩn đó à?

Tôi thấy đây không phải là tin tốt đâu!】【Đúng vậy, Sao Trư và Đại Tư Mã đều là những streamer kỹ thuật nổi tiếng trong ngành, nếu cả hai người họ đều bị kẹt ở đó, với cái đầu của chị Chu, muốn qua màn, e là không ổn lắm đâu!】【Ha ha ~ Chị Chu không được, chẳng phải còn có chúng ta hiến kế cho chị ấy sao?

Tôi nghe nói Sao Trư và Đại Tư Mã có thể qua màn đến đó, cũng là kết quả của việc cư dân mạng chung sức chung lòng đấy!】【Đúng đúng đúng, hơn nữa trong phòng livestream của chúng ta còn có giáo sư Vương Kỳ nữa, chỉ cần chị Chu không tự tìm chết, giành lại vị trí số một về tiến độ game tuyệt đối không phải là chuyện khó!】【Nhưng tôi chỉ sợ chị ấy tự tìm chết thôi!】【…】… “Mấy người là đồ khốn, tôi thích tự tìm chết từ bao giờ?” “Này ~ cái người kia, tốt nhất là nói rõ cho tôi đấy.” “Lúc nãy tôi vẫn luôn cố gắng chơi game mà, tự tìm chết lúc nào?” “Hôm nay anh phải nói rõ cho tôi,

không thì tôi không để yên cho anh đâu!" Nhìn những bình luận mà cư dân mạng gửi lên, Chu Tiểu Di lập tức không chịu nổi nữa.

Cô có thể chấp nhận người khác nói mình chơi game dở!

Cũng có thể chấp nhận người khác nói nhan sắc và kỹ thuật của mình không tương xứng.

Nhưng không thể chấp nhận người khác nói mình thích tự tìm chết.

Thế là, nhân lúc giáo sư Trần và mấy nhân viên tiếp đón địa phương đang trò chuyện, cô liền bật lại ngay.

Không đúng!

Cũng không thể nói là bật lại!

Chỉ có thể nói là không phục!

Chương 311

Nên phải phản bác một chút.

Bởi vì trong lòng cô hiểu rất rõ, nếu lúc này mình không phản bác lại đám khốn nạn đó, tin rằng không lâu sau, chuyện cô thích làm trò con bò trong game sẽ bị cả mạng biết đến.

Dù sao thì, sức mạnh của internet là vô cùng đáng sợ.

Đặc biệt là với một người có chút danh tiếng như cô.

Nếu gây ra chút động tĩnh nào, ngày hôm sau chắc chắn sẽ lan truyền ầm ĩ trên mạng.

Cái biệt danh "cô dâu câm" trước đây của cô, chẳng phải cũng từ đó mà ra sao?

Nhưng đáng tiếc, trong tình cảnh này, dù Chu Tiểu Di có phản bác thế nào, giải thích mình không làm trò con bò ra sao, cư dân mạng cũng đều lờ đi.

Cứ như thể hành vi làm trò của cô là chuyện đã đóng đinh vào bản sắt vậy.

Không thể thay đổi được.

Thấy cảnh này, Chu Tiểu Di suýt nữa thì tức điên lên!

Nhưng, dù trong lòng có tức giận đến đâu, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Sau khi giáo sư Trần và những người khác hoàn thành cuộc đối thoại với các nhân viên chính quyền của thị trấn địa phương, cô liền đi thẳng vào vấn đề chính.

Cô nói với đội khảo cổ rằng nhất định phải đến cục công an địa

phương tìm An Lực Mãn!

Còn tại sao cô lại biết những chuyện liên quan đến An Lực Mãn, đây chính là sức mạnh của internet.

Sao Trư và Đại Tư Mã là những người chơi có tiến độ game nhanh nhất hiện tại.

Những chuyện xảy ra trong cốt truyện chính của họ, lúc này đã lan truyền khắp trên mạng.

Ngay cả trong phòng livestream của Chu Tiểu Di, cũng có không ít cư dân mạng đang bàn luận về chuyện của họ.

Chu Tiểu Di không mù, tự nhiên cũng thấy được những thông tin đó.

Dù không tận mắt xem video qua màn của Sao Trư và Đại Tư Mã, nhưng thông qua những cuộc thảo luận của cư dân mạng, cô cũng đã biết được đại khái vài manh mối quan trọng trong tuyến nhiệm vụ chính.

Ví dụ như vào sa mạc sẽ gặp phải bão cát đen kinh hoàng.

Và muốn tránh được bão cát đen, thì phải đến cục công an địa phương tìm An Lực Mãn trước!

Bởi vì chỉ có An Lực Mãn mới có thể dẫn họ tìm thấy nơi trú ẩn trong cơn bão.

Ngoài ra, chuyện bầy sói vây công nơi trú ẩn, Chu Tiểu Di cũng đã biết.

Vì vậy lần này, cô cũng đã có sự chuẩn bị mới dám đến đây vượt ải.

Nhưng, sự chuẩn bị của cô không hề trực tiếp như Đại Tư Mã và Sao Trư.

Bắn súng, cô không giỏi lắm.

Ném lựu đạn, cô cũng ném không chuẩn.

Hơn nữa, Đại Tư Mã ném lựu đạn còn thất bại, nếu cô lại ném lựu đạn, thì chẳng phải là đi vào vết xe đổ sao!

Và đạo cụ mà cô chuẩn bị để vượt màn, là thứ mà người khác hoàn toàn không thể ngờ tới.

Đó chính là loa công suất lớn!

Loa công suất lớn sản xuất tại Hạ Quốc những năm 80!

Chương 312

Và trong chiếc loa này, cô còn cố ý lưu vào mấy âm thanh của mãnh thú.

Có sư tử, hổ, cả voi nữa!

Cô cảm thấy, bầy sói tuy lợi hại, nhưng trong tự nhiên chắc chắn cũng có thiên địch.

Tiếng gầm của sư tử, hổ và voi!

Có lẽ có thể trấn áp được chúng! … Cốt truyện phía trước vẫn không có nhiều khác biệt.

Dựa trên thông tin do cư dân mạng cung cấp, Chu Tiểu Di nhanh chóng tìm được An Lực Mãn cứng đầu trong cục công an.

Và thuận lợi lừa An Lực Mãn vào sa mạc.

Trước khi gặp bão cát đen, cô cũng đã báo trước cho An Lực Mãn về việc bão cát đen sắp tới.

An Lực Mãn sau khi biết bão cát đen sắp ập đến, lập tức dẫn đội khảo cổ đến căn nhà trú ẩn đó.

Vì thời gian sớm hơn, nên khi Chu Tiểu Di và mọi người đến nơi trú ẩn, dù sắc trời xung quanh đã dần tối sầm lại, nhưng nhìn chung tình hình vẫn ổn.

Nhân lúc An Lực Mãn đi sắp xếp chỗ cho lũ lạc đà, Chu Tiểu Di vội vàng lấy những chiếc loa công suất lớn trong túi ra.

Sau đó đặt tất cả loa ở các góc của nơi trú ẩn.

Đặc biệt là những bức tường có lỗ thủng nhỏ, cô đều đặt một chiếc loa.

Tiếp theo, cô lại lấy cuộn băng từ trong máy phát chính ghi lại tiếng gầm của hổ, sư tử, đặt lên thiết bị kết nối với loa công suất lớn.

Việc lắp đặt những thứ này, đều do cô tự xem sách hướng dẫn để hoàn thành.

Tuy tốn không ít thời gian, nhưng may là cô đã đến nơi trú ẩn sớm.

Thời gian nhìn chung vẫn đủ.

Tuy nhiên, nhìn Chu Tiểu Di loay hoay với những thứ này ở đây, những người trong đội khảo cổ đều không khỏi tò mò.

Diệp Nhất Tâm mặt đầy nghi hoặc hỏi: "Anh Hồ, sao trên người anh lại mang nhiều loa công suất lớn và máy phát kết nối với loa thế?" Sở Kiến cũng hỏi theo: "Đúng vậy anh Hồ, người ta vào sa mạc đều mang nước ngọt và thức ăn, sao trong túi anh toàn mấy thứ này vậy!" Tát Địch Bằng vẫn giữ nguyên ý nghĩ đó: "Anh Hồ, những chiếc loa này không phải là do người ngoài hành tinh bảo anh mang theo đấy chứ?

Anh có liên lạc với người ngoài hành tinh không?

Nếu không sao anh vào sa mạc lại mang những thứ này?" Chu Tiểu Di vừa loay hoay với đồ của mình, vừa cười nói: "Cái này thì các người không hiểu rồi phải không?

Tôi đây gọi là phòng bệnh hơn chữa bệnh!" "Phòng bệnh hơn chữa bệnh?" Câu nói này vừa thốt ra, những người trong đội khảo cổ đều nhìn nhau ngơ ngác.

Họ không hiểu tại sao Chu Tiểu Di lại đột nhiên nói câu này.

Bây giờ họ đều đã chạy vào nơi trú ẩn.

Gió cát bên ngoài tuy rất lớn, nhưng có căn nhà trú ẩn này, họ hẳn sẽ không sao.

Hơn nữa, lùi một vạn bước mà nói, cho dù căn nhà trú ẩn này không thể chống lại gió cát cuồn cuộn bên ngoài, thì những chiếc loa công suất lớn mà cô bày ra đây, lẽ nào lại có tác dụng?

Đây gọi là phòng bệnh hơn chữa bệnh kiểu gì vậy?

Giáo sư Trần đi tới hỏi: "Đồng chí Hồ nhỏ, có phải cậu còn biết chuyện gì đó, sợ chúng tôi lo lắng nên không nói cho chúng tôi biết không?" Hách Kiến Quốc nghe vậy, hình như đúng là có chuyện như thế thật.

Thế là cũng lập tức nói theo: "Tôi nói này đồng chí Hồ nhỏ, lần này chúng ta vào sa mạc đều đã mang theo quyết tâm tử chiến, nếu cậu biết chuyện gì thì cứ nói thẳng cho chúng tôi đi, chúng tôi sẽ không sợ hãi đâu." Diệp Nhất Tâm và hai người kia nghe giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc nói rằng những thứ mà Chu Tiểu Di bày ra có thể liên quan đến sự an nguy của họ lúc này, cũng lập tức lo lắng hẳn lên.

Ngay cả Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ cũng vậy.

Chương 313

Bởi vì ngoài lý do này ra, họ thực sự không thể hiểu nổi tại sao Chu Tiểu Di lại bày những thứ này trong căn nhà trú ẩn! … Tuy nhiên, ngay lúc mọi người đang cảm thấy khó hiểu, An Lực Mãn vừa từ bên ngoài sắp xếp xong chỗ cho lạc đà quay về, sau khi thấy hành động này của Chu Tiểu Di, lại đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Chỉ thấy ông ta nhìn Chu Tiểu Di hỏi: "Này tôi nói cậu đồng chí ơi, cái thứ cậu đang làm này, không phải là mìn đấy chứ hả?" "Lẽ nào cậu biết nơi trú ẩn này sẽ có thú dữ vào, nên mới bố trí mìn ở đây à?" "Nhưng tôi nói cho cậu biết nhé, cách làm này của cậu không được đâu." "Cậu chắc cũng thấy rồi, nơi trú ẩn này tuy khá chắc chắn, nhưng nếu cậu đặt mìn bên trong." "Lỡ vụ nổ mìn làm sập nền móng của nơi trú ẩn." "Thì chúng ta đều sẽ bị chôn sống ở đây cả." "Bão cát đen bên ngoài bây giờ càng lúc càng lớn rồi, chúng ta không có thời gian đi tìm nơi trú ẩn thứ hai đâu." An Lực Mãn tuy đang ngăn cản hành vi của Chu Tiểu Di lúc này, nhưng trong mắt ông ta lại tràn đầy vẻ kính phục.

Bởi vì hành động này của Chu Tiểu Di, khiến ông ta lầm tưởng rằng đối phương đã biết khi bão cát đen ập đến, nơi trú ẩn này không chỉ có họ vào tránh nạn!

Những động vật khác trong sa mạc, cũng sẽ đến đây tránh nạn.

Nhưng rất rõ ràng, An Lực Mãn đã nghĩ sai.

Và sai rất nghiêm trọng.

Bởi vì những thứ mà Chu Tiểu Di đang bố trí lúc này, hoàn toàn không phải là mìn!

Mà là những chiếc loa công suất lớn có thể dễ dàng mua được trên

thị trường.

Và lý do cô bố trí những chiếc loa này ở đây, cũng không phải để làm sập căn nhà trú ẩn này, mà là để dọa bầy sói sắp đến đây săn mồi.

Dĩ nhiên, ý sau thì rất gần.

Nhưng Chu Tiểu Di bây giờ không nghĩ nhiều như vậy.

Cô bây giờ chỉ muốn thử xem phương pháp mình nghĩ ra có hiệu quả hay không.

Nếu có hiệu quả, thì cô có thể thành công vượt qua Sao Trư và Đại Tư Mã!

Trở thành người chơi đỉnh nhất của game đạo mộ này!

Như vậy, cô không chỉ có thể nhận được phần thưởng mở khóa cốt truyện mới từ công ty Chim Cánh Cụt, mà còn có thể thành công thu hút thêm nhiều lượt xem.

Chu Tiểu Di là người chơi, cô rất rõ trong nơi trú ẩn sắp phải đối mặt với nguy hiểm gì.

Nhưng những người trong đội khảo cổ không biết.

Vì vậy, khi An Lực Mãn vừa nói rằng nơi này có thể có thú dữ vào, những người trong đội khảo cổ lập tức đều sợ hãi!

Diệp Nhất Tâm mặt đầy kinh hãi: "Chú An Lực Mãn, những lời chú vừa nói đều là thật sao?

Ở đây thật sự sẽ có thú dữ đến sao?" Sở Kiến cũng mặt mày nghiêm trọng: "Đúng vậy chú An Lực Mãn, chú đừng dọa chúng cháu nhé, bây giờ bão cát bên ngoài lớn như vậy, chắc sẽ không có thú dữ nào hoạt động trong thời tiết này đâu nhỉ?" Tát Địch Bằng vẫn vô lý như cũ: "Tôi nói này chú An Lực Mãn, chú không phải định nói, những con thú dữ sắp vào đây, đều là do người ngoài hành tinh nuôi

dưỡng đấy chứ?

Dù sao chỉ có thú dữ do người ngoài hành tinh nuôi dưỡng mới có thể coi thường thời tiết kỳ lạ biến đổi thất thường của Trái Đất." Hách Kiến Quốc không nhịn được lườm Tát Địch Bằng một cái: "Tôi nói này cậu Tát, tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, cậu là một thành viên của đội khảo cổ, đội khảo cổ chúng ta tin vào khoa học, đề cao khoa học, sao cậu cứ mở miệng ra là người ngoài hành tinh vậy?

Sau này không được phép nói những lời như vậy nữa, nếu không tôi sẽ không nhận cậu là học sinh của tôi, hiểu chưa?" Hách Kiến Quốc lần này coi như đã mắng thẳng mặt cậu học sinh không đáng tin cậy, suốt ngày nghĩ đến UFO và người ngoài hành tinh của mình.

Và Tát Địch Bằng dường như cũng ý thức được những lời mình vừa nói quả thực có chút gây hoang mang, thế là vội vàng ngậm miệng lại! … Thấy Hách Kiến Quốc huấn thị Tát Địch Bằng, những người khác trong đội khảo cổ tuy thấy nhưng đều không nói gì.

Bởi vì trong lòng họ đối với người đồng đội suốt ngày ảo tưởng về UFO và người ngoài hành tinh này, cũng đã chịu đủ rồi!

Tên này tuy rất yêu thích khảo cổ, và thành tích cũng như kiến giải trong lĩnh vực khảo cổ, cũng thuộc hàng đầu trong thế hệ trẻ.

Nhưng tên này lại cứ suốt ngày ảo tưởng về người ngoài hành tinh.

Cho rằng trên đời này có người ngoài hành tinh tồn tại.

Thực sự quá vô lý.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tên này từng viết một giả thuyết trong một bài luận, nói rằng những công trình kiến trúc cổ đại có kỹ thuật vô cùng xuất sắc và khó tin, là do người ngoài hành tinh để lại.

Chương 314

Ví dụ như kim tự tháp ở Ai Cập cổ đại, tượng đá khổng lồ ở đảo Phục Sinh, và di chỉ cổ đại ở Thần Nông Giá.

Anh ta đều cho rằng đó là dấu vết mà người ngoài hành tinh từng ở trên Trái Đất để lại.

Hoặc là những người cổ đại thời đó, dưới sự trợ giúp của người ngoài hành tinh, mới có thể xây dựng nên những công trình kiến trúc, di tích cổ đó.

Phải nói rằng, bài luận này của anh ta tuy nghe có vẻ vô căn cứ, nhưng đối với những người có tư tưởng đi trước thời đại, lại cũng có một khả năng khác.

Dù sao ở nước ngoài, giả thuyết về người ngoài hành tinh đã xuất hiện từ rất sớm.

Và ở nước ngoài cũng có rất nhiều người trong giới học thuật cho rằng, những di chỉ và công trình kiến trúc siêu cổ đại trên Trái Đất, có thể chính là do người ngoài hành tinh để lại năm đó.

Và những kiến giải này của họ, cũng trùng khớp với bài luận của Tát Địch Bằng.

Điều này cũng khiến Tát Địch Bằng cảm thấy lý thuyết về người ngoài hành tinh của mình càng có khả năng hơn.

Và trên thực tế, Tát Địch Bằng sở dĩ được đội khảo cổ tuyển chọn, và trở thành học sinh của Hách Kiến Quốc, cũng là do đội khảo cổ cảm thấy tư tưởng của cậu nhóc này tương đối đi trước thời đại, và thành tích các môn đều không tồi.

Họ cho rằng cậu nhóc này có lẽ sẽ có những phát hiện khác biệt

đối với giới khảo cổ hiện nay.

Vì vậy mới phá lệ tuyển chọn.

Nhưng ai có thể ngờ, tên này sau khi vào đội khảo cổ, mở miệng ngậm miệng đều là người ngoài hành tinh, UFO.

Có lúc những người khác đang nghiêm túc làm nghiên cứu khảo cổ, anh ta cũng sẽ bất thình lình thốt ra một câu về người ngoài hành tinh.

Đối với điều này, những người khác đều vô cùng chán ghét.

Và bây giờ, thấy Hách Kiến Quốc nghiêm khắc phê bình anh ta, Diệp Nhất Tâm và những người khác cảm thấy, điều này có lẽ có thể khiến Tát Địch Bằng sau này bớt bớt lại một chút.

Nhưng chuyện sau này, ai mà biết được chứ?

Dù sao tục ngữ có câu, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Muốn một người trong thời gian ngắn thay đổi tính cách và những thứ mình đã tin tưởng trước đây, quá khó. … Cùng lúc đó, cư dân mạng trong phòng livestream của Chu Tiểu Di, lúc này cũng đang thảo luận sôi nổi. 【Vãi ~ Chị Chu định làm gì vậy?

Chị ấy không phải định dùng mấy cái loa này để bật nhạc cho bầy sói bên ngoài nghe đấy chứ?】 【Chẳng lẽ chị ấy muốn thử cái gọi là khiêu vũ cùng sói trong truyền thuyết?】 【Tôi thấy đây không phải là khiêu vũ cùng sói nữa rồi, mà là khiêu vũ cùng bầy sói.】 【Mẹ nó, chị Chu không phải định quẩy ở nơi này đấy chứ?】 【Tôi từng thấy người nhảy disco trước mộ, thấy người đánh bạc trước mộ, nhưng chưa bao giờ thấy ai bật nhạc trong sa mạc để khiêu vũ cùng bầy sói cả, nếu chị Chu làm được thật, tôi thề sẽ chồng cây chuối ăn *** luôn!】 【Mẹ ơi, xem ra người khác nói không sai, chị Chu đúng là toàn những pha xử lý cồng kềnh!】 【Con bé này không phải là đã nát

còn phá cho nát hơn rồi chứ?】【Không đúng, chị Chu lúc nãy ở sông băng Côn Luân tuy gặp nhiều trắc trở, nhưng tiến độ game của chị ấy hiện vẫn thuộc hàng đầu trên toàn mạng, chị ấy hoàn toàn không có lý do gì để làm vậy, tôi thấy chắc chị ấy đã nghĩ ra manh mối gì đó để qua màn, nên mới mang những chiếc loa này vào sa mạc!】【…】… Bình luận liên tục trôi qua.

Mọi người đều đang đoán mục đích của Chu Tiểu Di khi mang loa công suất lớn vào sa mạc lần này.

Có cư dân mạng cho rằng cô muốn đằng nào cũng nát, quẩy lên.

Biết mình không thể thuận lợi qua màn, nên muốn làm thêm vài pha xử lý cồng kềnh.

Ví dụ như khiêu vũ cùng bầy sói chẳng hạn.

Dù sao trước đây cô cũng thường xuyên làm những chuyện như vậy.

Nhưng, cũng có một số cư dân mạng cho rằng, tiến độ game của Chu Tiểu Di hiện tại là người thứ ba sau Sao Trư và Đại Tư Mã.

Cô mang những chiếc loa này vào sa mạc, chắc chắn không phải để làm trò.

Dù sao, nếu người chơi có tiến độ game thứ ba mà lại làm trò ở đây, thì cũng quá lãng phí thời gian.

Có khi chính vì những pha xử lý cồng kềnh này của cô, mà khiến tiến độ game của những người chơi khác cũng đuổi kịp.

Đến lúc đó, lượt xem của cô có thể cũng sẽ sụt giảm.

Chương 315

Thậm chí còn khiến giáo sư Vương Kỳ, người vẫn luôn hiến kế trong phòng livestream, cảm thấy thất vọng và rời đi.

Nếu thật sự như vậy, thì Chu Tiểu Di sẽ lỗ to.

Vì vậy, họ cảm thấy, Chu Tiểu Di hiện tại, chắc chắn không phải đang chơi trò tự tìm chết gì cả, mà là cô cũng có những suy nghĩ của riêng mình.

Dĩ nhiên, dù cư dân mạng hiện tại có bàn luận kịch liệt đến đâu, những lời họ nói cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi.

Mục đích thực sự của Chu Tiểu Di khi mang những chiếc loa này vào sa mạc, rốt cuộc là gì, hiện tại e rằng cũng chỉ có mình cô biết.

Bên cạnh đó, cũng có một số cư dân mạng vẫn đang chửi Tát Địch Bằng. 【Vãi chưởng ~ Tên Tát Địch Bằng này đúng là thằng ngu à?

Đã đến lúc nào rồi, mà hắn vẫn còn nghĩ đến người ngoài hành tinh, hóa ra trong mắt hắn ngoài người ngoài hành tinh ra, thì không còn gì khác nữa à?】【Mẹ nó, tên này rốt cuộc là đến để khảo cổ, hay là đến để tìm người ngoài hành tinh vậy?】【Tuy tôi cũng rất ghét Hách Kiến Quốc, nhưng thấy ông ta mắng tên Tát Địch Bằng này, tôi lại cảm thấy sướng không tả được, thậm chí bắt đầu thích ông ta rồi.】【Đúng vậy, so với Hách Kiến Quốc không giỏi ăn nói, thì tên Tát Địch Bằng ngu ngốc này mới là người đáng ghét nhất!】【Tôi nói này, tại sao lúc trước ở sông băng Côn Luân, chị Chu lại cứu hắn về làm gì nhỉ?

Để hắn chết trong tay đám bọ lửa có phải sướng hơn không!】【Đúng vậy, nếu lúc đó không phải Cát Oa dùng mạng để câu giờ, mà là để tên Tát Địch Bằng này dùng mạng đi câu giờ, thì còn hoàn mỹ

hơn.】【Ha ha ~ Mấy người đúng là biết đùa, chỉ bằng bản lĩnh của tên Tát Địch Bằng này, hắn cũng xứng đi câu giờ từ tay bọ lửa à?

Tôi thấy hắn đi nộp mạng thì còn tạm được, muốn đi câu giờ, có khi chưa trụ được một giây.】【Thế thì quá đáng rồi, dù sao người ta cũng là thành viên cốt cán trong đội khảo cổ, tôi thấy hai giây chắc là trụ được, dù sao tự nhiên bốc cháy cũng có thể kéo dài được vài giây mà.】【Đáng sợ, các người lại để một chuyên gia của đội khảo cổ đi nộp mạng, quá tàn nhẫn.】【Có gì mà tàn nhẫn, tận dụng mọi thứ thôi, cái gọi là người khác không xuống địa ngục, thì ai xuống, nhân lúc hắn còn có thể nộp mạng để câu được chút thời gian, đây cũng được coi là cống hiến lớn nhất cho cả đội khảo cổ rồi.】【Thực ra tôi rất tò mò, tên này rốt cuộc vào đội khảo cổ kiểu gì vậy?

Lẽ nào đây là tiêu chuẩn của đội khảo cổ quốc gia?】【Tôi biết rồi, tên Tát Địch Bằng này có thể có người chống lưng, hoặc là đi cửa sau vào đội khảo cổ, nếu không thì sao hắn có thể đi cùng chuyên gia có thẩm quyền như giáo sư Trần vào sa mạc khảo cổ chứ?】【Có lý, xem ra tên này chắc chắn là phú nhị đại!】【Phú nhị đại những năm 80, lại còn ở Lão Kinh Thành, vãi ~ nghe có vẻ ngầu phết!】【…】… “Gâu gâu ~~~” “Gâu gâu ~~~” “Gâu gâu ~~~” Ngay lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi về tác dụng của mấy cái loa công suất lớn của Chu Tiểu Di, cũng như chửi rủa cái thằng ngu Sát Đế Bằng, thì bên ngoài khu trú ẩn lại vang lên từng tràng tiếng sói tru lúc có lúc không!

Rõ ràng!!!

Bầy sói bên phía Chu Tiểu Di cũng đã xuất hiện.

Tiếng sói tru từ xa vọng lại gần, rất nhanh đã xuất hiện xung quanh khu trú ẩn.

Cùng lúc đó, Chu Tiểu Di cũng nhìn thấy bóng những con sói hoang lấp ló qua lại bên ngoài.

“Vãi chưởng ~ Số lượng sói hoang này cũng không ít đâu!” Chu Tiểu Di nuốt nước bọt, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Dù cô đã lường trước được tình hình ở khu trú ẩn này và đã chuẩn bị tâm lý rất nhiều, nhưng những thông tin đó phần lớn đều là nghe từ cư dân mạng.

Tin tức nghe lỏm được không thể nào so sánh với việc tận mắt chứng kiến.

Dù sao cô cũng là con gái.

Tuy tính cách có phần mạnh mẽ, đôi khi còn văng tục, nhưng khi đối mặt với một bầy sói mà nói không sợ thì chắc chắn là nói dối.

Đương nhiên, nếu là chơi những game khác, thấy bầy sói vây quanh, cô cũng sẽ không sợ đến thế.

Dù sao cũng chỉ là thế giới game, bầy sói có đáng sợ đến đâu cũng không thể uy hiếp được cô ở thế giới thực.

Nhưng vấn đề là, độ chân thực của trò chơi này quá kinh khủng.

Dù trong lòng cô biết rõ đây là thế giới game, biết những con sói bên ngoài đều là giả, nhưng cơ thể vẫn không nhịn được mà run lên vì sợ hãi và kinh hoàng.

Không vì gì khác, chỉ vì nỗi sợ hãi tâm linh này!

Nó đã khiến cho não bộ của cô có một sự phán đoán sai lầm.

Những con sói này, chính là thật.

Ít nhất là khi chúng cắn xé bạn, cơ thể bạn sẽ cảm nhận được cơn đau như bị sói thật cắn xé.

“Mọi người cẩn thận, bên ngoài hình như có bầy sói.” Lúc này, Vương Khải Toàn tay cầm súng kíp cũng bắt đầu cảnh báo mọi người.

Ánh mắt của Dương Tuyết Lệ là sắc bén nhất.

Cô quan sát kỹ bầy sói bên ngoài qua lối vào của khu trú ẩn.

Chương 316

Sau đó, chỉ thấy cô vẻ mặt nặng trĩu nói với mọi người: "Số lượng bầy sói bên ngoài ít nhất phải trên 50 con, thậm chí còn nhiều hơn.

Xem ra lần này chúng ta muốn yên ổn trốn bão cát đen ở đây là không thể rồi." Nghe thấy số lượng bầy sói bên ngoài có hơn 50 con, Vương Khải Toàn lập tức hoảng loạn.

"Dương đại tiểu thư, cô không dọa tôi đấy chứ?

Bầy sói bên ngoài thật sự nhiều vậy sao?" Dương Tuyết Lệ gật đầu nói: "Tôi rất muốn an ủi mọi người rằng số lượng bầy sói chỉ có mười mấy con, nhưng tôi không muốn lừa dối các vị!" "50 con chỉ là ước tính thận trọng, có thể còn nhiều hơn!" "Chủ yếu là vì gió cát bên ngoài quá lớn, tôi không thể tính toán chính xác số lượng bầy sói được!" Vương Khải Toàn nghe vậy, lập tức muốn khóc mà không ra nước mắt.

Đạn trong khẩu súng kíp của hắn cũng chỉ còn khoảng hai mươi viên.

Tuy Dương Tuyết Lệ cũng có súng, nhưng đạn súng lục cũng có hạn.

Nói một cách khó nghe, số đạn của hai người họ cộng lại có lẽ cũng chỉ khoảng 50 viên.

Nếu số lượng bầy sói bên ngoài thật sự vượt quá 50 con, vậy có nghĩa là, dù mỗi viên đạn của họ đều có thể giết chết một con sói hoang, cũng rất có khả năng không thể tiêu diệt hết toàn bộ bầy sói.

Nếu thật sự là như vậy, thì chuyện lớn rồi!

Chẳng lẽ lát nữa họ còn phải cận chiến với sói hoang sao? …….

“Gầm ~~~” “Gầm ~~~” “Gầm ~~~” …… Ngay lúc Vương Khải Toàn đang cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, lại có một tràng tiếng thú gầm đáng sợ đột nhiên vang lên trong khu trú ẩn.

Những tiếng gầm này hoàn toàn khác với tiếng sói tru bên ngoài.

Dường như vang dội hơn, và cũng mạnh mẽ hơn.

“Đây… đây không phải là tiếng hổ gầm sao?” Vương Khải Toàn chết lặng.

Hắn có chút khó tin nói: “Trời đất ơi ~ trong sa mạc này không lẽ còn có cả hổ sao?” Lời này vừa dứt, lại có một tiếng thú gầm còn đáng sợ hơn vang lên.

“Gào ~~~” “Gào ~~~” “Gào ~~~” Âm thanh này có chút tương tự với âm thanh trước đó, nhưng dường như trầm hơn một chút, tựa như tiếng gầm phát ra từ cổ họng của một con sư tử đực trầm tĩnh.

Lần này, sắc mặt Vương Khải Toàn lập tức tái mét.

Chỉ thấy hắn trợn tròn mắt, trong con ngươi tràn đầy vẻ khó tin.

“Mẹ ơi ~ âm thanh này hình như là của sư tử?

Mà tuyệt đối là sư tử đực…” “Sao… sao trong sa mạc này lại có thể đồng thời xuất hiện cả hổ và sư tử?” “Đây rốt cuộc là sa mạc hay sở thú vậy?

Thật không thể tin nổi…” Trong lúc nói những lời này, Vương Khải Toàn còn tự véo mình mấy cái!

Khi cơn đau dữ dội truyền đến, hắn mới phát hiện, hóa ra đây không phải là hắn đang nằm mơ.

Tất cả đều là thật.

Trong sa mạc này vậy mà thật sự có hổ và sư tử.

"Vương đại ca, anh có lẽ đã hiểu lầm rồi." "Những tiếng thú gầm anh vừa nghe thấy, thực ra không phải do động vật phát ra, mà là kiệt tác của Hồ đại ca." Ngay lúc Vương Khải Toàn đang bối rối, lời nói của Diệp Nhất Tâm lại trực tiếp thu hút sự chú ý của hắn về phía Chu Tiểu Di.

Đến lúc này, Vương Khải Toàn mới phát hiện, hóa ra những tiếng hổ gầm và sư tử gầm mà mình vừa nghe thấy!

Vậy mà đều là do Chu Tiểu Di dùng cái loa công suất lớn kia phát ra, không phải là hổ và sư tử thật đang gầm thét!

Thực ra ngoài Vương Khải Toàn ra, những người khác sớm đã chú ý đến điều này.

Chủ yếu là vì ánh mắt của Vương Khải Toàn trước đó vẫn luôn dán chặt vào bên ngoài khu trú ẩn, nên không biết chuyện gì đang xảy ra bên trong.

Còn những người khác trong đội khảo cổ!

Chương 317

Tầm mắt của họ vẫn luôn ở trong khu trú ẩn!

Vì vậy, màn thao tác dùng loa công suất lớn phát ra tiếng hổ gầm và sư tử gầm của Chu Tiểu Di lúc nãy, họ đều đã thấy hết.

Điều này cũng không có gì lạ.

"Trời ơi ~ lão Hồ, thảo nào cậu lại đặt nhiều loa công suất lớn ở đây như vậy!" "Hóa ra cậu muốn dùng tiếng thú gầm này để dọa lui hết đám sói hoang bên ngoài à?" Vương Khải Toàn cũng không ngốc, hắn chỉ là phản ứng chậm một chút thôi.

Khi thấy Chu Tiểu Di đang dùng những chiếc loa đó để mô phỏng tiếng gầm của hổ và sư tử, hắn lập tức hiểu ra phương pháp mà Chu Tiểu Di định dùng!

Nhưng, hắn không cho rằng phương pháp này của Chu Tiểu Di sẽ có tác dụng.

Dù sao sói cũng là động vật họ chó, khứu giác của chúng cũng giống như chó.

Nếu chỉ nghe thấy tiếng gầm của hổ và sư tử, mà không ngửi thấy mùi của hai loại hung thú này, chúng chắc chắn sẽ không dễ dàng tin rằng ở đây có hổ và sư tử!

Hơn nữa, bầy sói không hề sợ sư tử và hổ.

Không đúng, nói chính xác hơn, nên là ở ngoài tự nhiên, dù là hổ hay sư tử gặp phải bầy sói, cũng phải tránh đường mà đi.

Muốn dùng tiếng gầm của hổ và sư tử để dọa lui đám sói hoang bên ngoài khu trú ẩn, căn bản là đang nằm mơ giữa ban ngày! …….

“Gâu gâu ~~~” “Gâu gâu ~~~” “Gâu gâu ~~~” Quả nhiên, sau khi nghe thấy tiếng sư tử và hổ gầm phát ra từ loa công suất lớn, đám sói hoang bên ngoài dường như cũng bị kích thích bản tính hoang dã nguyên thủy.

Chúng không những không hề lùi bước, mà còn tru lên dữ dội hơn.

Những tiếng sói tru nối tiếp nhau không dứt, như thể đang không ngừng khiêu khích đội khảo cổ trong khu trú ẩn.

Dương Tuyết Lệ sau khi nghe tiếng sói tru bên ngoài, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

“Sao có thể, tiếng sói tru bên ngoài sao đột nhiên lại nhiều đến thế?” Bàn Sơn Đạo Nhân vốn là truyền thừa của những cao thủ thường xuyên xuống mộ, mà Dương Tuyết Lệ với tư cách là truyền nhân chính thống của thủ lĩnh Bàn Sơn Già Cô Tiếu, bản lĩnh trên người cô tự nhiên cũng hơn hẳn người thường.

Cô có thể dựa vào tiếng sói tru bên ngoài để phân biệt được số lượng cụ thể của bầy sói.

Điều này đối với môn nhân Bàn Sơn tinh thông bí thuật Bàn Sơn mà nói, không phải là chuyện gì khó khăn.

Trần giáo sư thấy sắc mặt Dương Tuyết Lệ khó coi như vậy, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Chỉ thấy ông nhìn Dương Tuyết Lệ hỏi: “Tuyết Lệ, đám sói bên ngoài sao vậy?

Cô có phải đã nghe thấy động tĩnh gì rồi không?” Dương Tuyết Lệ sắc mặt khó coi gật đầu, rồi nói: “Từ tiếng tru của bầy sói bên ngoài, tôi cảm thấy số lượng sói vây quanh chúng ta, ít nhất phải có 100 con…” Lời này vừa nói ra, không chỉ Trần giáo sư, mà những người khác trong đội khảo cổ cũng không khỏi sững sờ.

Diệp Nhất Tâm vô cùng lo lắng hỏi: “Dương tỷ tỷ, chị không phải đang dọa chúng em đấy chứ?

Lúc nãy chị không phải nói số lượng bầy sói bên ngoài có 50 con sao?

Sao bây giờ đột nhiên lại biến thành 100 con rồi?” Sở Kiến cũng nói theo: “Đúng vậy Dương tiểu thư, lúc nãy nói bên ngoài có 50 con sói cũng là cô, bây giờ nói bên ngoài có 100 con sói cũng là cô, cô lúc thì nói thế này, lúc thì nói thế kia, rốt cuộc cái nào mới là thật đây!” Từ giọng điệu của Sở Kiến và Diệp Nhất Tâm không khó để nghe ra, hai người họ khó tin đến mức nào trước những lời Dương Tuyết Lệ vừa nói, thậm chí đã có chút cảm giác không tin tưởng.

Nhưng điều này cũng không thể trách được.

Dù sao lúc nãy người nói số lượng bầy sói có 50 con cũng là Dương Tuyết Lệ, bây giờ người nói số lượng bầy sói có 100 con cũng là cô.

Nếu nói là chênh lệch giữa 50 con và 60 con thì còn được, dù sao chênh lệch 10 con họ vẫn có thể chấp nhận!

Nhưng… chênh lệch gấp đôi này, cũng quá nhiều rồi?

Hóa ra phán đoán lúc nãy của Dương Tuyết Lệ đều là nói đùa sao?

Không đáng tin cậy như vậy?

Chương 318

Tuy nhiên, đối mặt với sự chất vấn của Diệp Nhất Tâm và Sở Kiến, Dương Tuyết Lệ vẫn giữ nguyên câu nói đó.

"Tôi đã nói rồi, số lượng bầy sói lúc nãy, chỉ là phán đoán của tôi, hơn nữa tôi nói là ít nhất 50 con, chứ không phải chỉ có 50 con!" "Ít nhất 50 con có nghĩa là gì, tôi nghĩ các vị đều biết chứ?" "Còn nữa, bên ngoài bây giờ đã bị bão cát xâm chiếm hoàn toàn, tiếng gió cát quá lớn." "Trong tình huống này, tôi căn bản không thể phán đoán chính xác số lượng cụ thể của bầy sói bên ngoài!" "Hơn nữa… sói là một loài động vật rất xảo quyệt!" "Chúng cũng không phải lúc nào cũng tru lên!" "Lần tru tập thể trước đó, có lẽ chỉ là một bộ phận của bầy sói đang hưởng ứng sói đầu đàn." "Đương nhiên, cũng có khả năng là sau đó lại có một nhóm sói hoang khác lục tục kéo đến, điều này cũng rất khó nói." "Tóm lại, chúng ta bây giờ tốt nhất nên chuẩn bị cho tình huống xấu nhất." "Bởi vì khi số lượng bầy sói đạt đến một mức độ nhất định, chúng sẽ là những kẻ săn mồi đáng sợ nhất trong rừng!" …….

Nghe những lời Dương Tuyết Lệ nói lúc này, người của đội khảo cổ mới nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

Nếu như, số lượng bầy sói bên ngoài thật sự đạt tới hơn 100 con.

Vậy thì, cho dù Chu Tiểu Di có dùng loa công suất lớn mô phỏng tiếng gầm của sư tử và hổ, e rằng cũng vô dụng.

Không đúng, nói chính xác hơn, cho dù Chu Tiểu Di lúc này thật sự gọi được sư tử và hổ đến giúp, đối với bầy sói bên ngoài mà nói, cũng chẳng có tác dụng gì!

Bởi vì đúng như Dương Tuyết Lệ vừa nói, sói là một loài động

vật rất kỳ lạ.

Sức mạnh cá thể của chúng có thể không phải là mạnh nhất, nhưng một khi số lượng bầy sói đạt đến một mức độ nhất định, chúng sẽ trở nên không sợ hãi bất cứ điều gì.

Cái gọi là lượng đổi chất đổi, chính là đạo lý này.

"Gâu gâu ~~~" Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Hầu như ngay khi Dương Tuyết Lệ vừa dứt lời, một lượng lớn sói hoang đã tràn vào lối vào của khu trú ẩn.

Những con sói này vậy mà đã bỏ qua giai đoạn thăm dò, trực tiếp phát động một cuộc tổng tấn công dữ dội.

Trong chốc lát, một lượng lớn sói hoang như những ác quỷ hung tàn, liên tục lao tới từ lối vào khu trú ẩn.

Vương Khải Toàn đang canh giữ ở vòng ngoài cùng còn chưa kịp nhận ra chuyện gì đang xảy ra, đã bị hai con sói hoang vồ ngã xuống đất.

Sau đó bị một trong số chúng không chút do dự cắn đứt cổ.

Trong nháy mắt, Vương Khải Toàn bị ép nhận cơm hộp.

Dương Tuyết Lệ thấy vậy, lập tức bung ô kim cương ra, bắt đầu rút lui.

Tuy nhiên, khi phòng tuyến của Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn bị bầy sói phá vỡ, sức mạnh phòng thủ của khu trú ẩn trong khoảnh khắc đã tan thành mây khói!

Ngay sau đó, là một lượng lớn sói hoang tràn vào.

Người của đội khảo cổ rất nhanh đã bay màu hết, ngay cả An Liman cũng không ngoại lệ.

Chu Tiểu Di lo lắng gào thét loạn xạ, thậm chí còn chưa kịp phát ra tiếng voi kêu, đã bị một con sói hoang vồ ngã xuống đất. 【Nhân vật tử vong!】 【Game thất bại, xin hãy cố gắng hơn…】 Thông báo tử vong lại xuất hiện, Chu Tiểu Di sụp đổ hoàn toàn.

Cô nằm mơ cũng không ngờ, mình vắt óc suy nghĩ ra một phương pháp hoàn hảo như vậy, kết quả lại không trụ được nổi nửa phút.

Đám sói hoang đó quả thực quá hung tàn, chúng vậy mà không sợ cả sư tử và hổ.

Phải làm sao đây? … Cùng lúc đó, cư dân mạng trong phòng livestream của Chu Tiểu Di cũng bùng nổ. 【Vãi, chị Chu đi nhanh thế?】 【Khó tin thật, tôi còn tưởng chị Chu có thể trụ được một lúc, không ngờ lại bay màu nhanh vậy!】 【Không đúng, tôi nhớ lúc Tao Trư và Đại Tư Mã thủ cái khu trú ẩn này, bầy sói lúc đầu đều xông vào từng con một mà, sao đến lượt chị Chu, bầy sói lại bỏ qua quá trình thăm dò ban đầu, trực tiếp ào ào xông vào thế này?】 【Đúng vậy, tôi cũng thấy lạ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?】 【Chắc là đám sói thấy chị Chu la hét om sòm trong khu trú ẩn, nên không nhịn được mà xông vào thẳng luôn!】 【Không đúng, tôi thấy có khả năng là bầy sói sau khi nghe thấy tiếng sư tử và hổ gầm mà chị Chu phát ra, đã tưởng rằng trong khu trú ẩn có sư tử và hổ đang khiêu khích chúng, nên mới trực tiếp tổng tấn công!】 【Đúng đúng đúng ~ tôi cũng nghĩ vậy!】 【Nói vậy là, những âm thanh mà chị Chu vừa dùng loa công suất lớn phát ra, không những không dọa lui được bầy sói, mà ngược lại còn bị chúng hiểu lầm là có động vật khác đang khiêu khích uy nghiêm của chúng, nên bỏ qua cả giai đoạn thăm dò, trực tiếp tấn công toàn lực?】 【Ừm, rất có khả năng là như vậy!】 【Tội nghiệp chị Chu, một màn thao tác màu mè xong, không những không qua ải được mà còn chết nhanh hơn!】 【……】 …….

“A a a a……” “Chết tiệt ~ chết tiệt, tại sao đám sói hoang lại

không sợ tiếng gầm của sư tử và hổ?" "Sư tử và hổ không phải là vua của rừng xanh và chúa tể muôn loài sao?" "Hóa ra những gì học ở trường trước đây, toàn là giả hết?" Thấy mình lại bị đá ra khỏi game, mà tốc độ còn nhanh như vậy, Chu Tiểu Di lại nổi điên hoàn toàn.

Cô vốn tưởng rằng dựa vào ý tưởng này của mình, dù không thể dọa lui được bầy sói bên ngoài, nhưng ít nhất cũng có thể ngăn chúng xông vào khu trú ẩn chứ?

Dù sao sư tử và hổ là vua của rừng xanh và chúa tể muôn loài mà!

Mấy con sói hoang cỏn con, chẳng qua chỉ là đám tép riu dưới trướng chúng thôi.

Chương 319

Nhưng ai mà ngờ được!

Cô bên này vừa phát ra tiếng gầm của sư tử và hổ, đám sói bên ngoài đã bắt đầu tổng tấn công, thậm chí còn không thèm thăm dò, cứ thế ào ào lao vào.

Lúc nãy cô còn chưa kịp phản ứng, đã bị hai con sói xé đứt cổ, nhận cơm hộp.

Quá cay!

Cô thực sự không thể chấp nhận được!!!

Chu Tiểu Di bóc một viên kẹo cao su để trấn tĩnh lại!

Đồng thời, tranh thủ khoảng thời gian nghỉ ngơi này, cô cũng lướt xem các bình luận của cư dân mạng trong phòng livestream, đa số đều là những đánh giá tiêu cực về màn thao tác vừa rồi của cô.

Điều này khiến Chu Tiểu Di muốn khóc mà không ra nước mắt.

Cô vốn tưởng tượng rằng sau khi mình dùng thủ đoạn này để qua ải, cư dân mạng sẽ đều phải quỳ lạy, hô vang vạn tuế.

Nhưng bây giờ lại là một tràng chửi bới và chế nhạo cô.

Thậm chí còn có người nói rằng màn thao tác màu mè của cô chỉ làm tăng tốc độ tử vong, không hề có tác dụng gì cho việc qua ải.

Nếu thực sự không nghĩ ra được cách nào hay, thì cứ ở lại thị trấn biên giới đó nghỉ ngơi thêm một chút, đợi giáo sư Vương Kỳ trong phòng livestream nghĩ ra cách rồi hãy dẫn đội khảo cổ vào sa mạc.

Như vậy, tuy tiến độ game sẽ rất chậm, nhưng ít nhất sẽ không xảy ra tình huống mất mặt như vừa rồi!

“Vãi chưởng ~ mấy người này thật sự chẳng hiểu gì cả!” “Tôi vừa rồi cũng là muốn dựa vào thực lực của mình để qua ải, nên mới mang theo mấy cái loa công suất lớn đó vào sa mạc, được chưa?” “Cái gì mà thao tác màu mè?

Chị đây trước giờ đều là thao tác chính quy!” “Mấy người không hiểu thì đừng nói bừa nhé…” Chu Tiểu Di phản bác lại những lời bình luận của cư dân mạng trong phòng livestream.

Cô rất không phục, vô cùng không phục!

Rõ ràng mình vẫn luôn rất nỗ lực, nhưng sao đám fan não tàn này cứ luôn nói mình đang chơi trò màu mè vậy?

Thật không hiểu nổi.

Tuy nhiên, đối với sự phản bác của Chu Tiểu Di!

Cư dân mạng tự nhiên đều không chấp nhận.

Bất kể Chu Tiểu Di giải thích thế nào, họ đều cho rằng cô vừa rồi chính là đang chơi trò màu mè.

Chu Tiểu Di tuy tức giận đến mức khó chịu, nhưng cũng không nói gì thêm!

Nếu ánh mắt của thế gian không thể hiểu được mình, vậy thì cô chỉ có thể tiếp tục nỗ lực.

Chỉ cần lát nữa cô thật sự có thể dựa vào thực lực của bản thân để xử lý đám sói hoang đó, những cư dân mạng hiểu lầm mình này, tự nhiên sẽ hiểu ra thôi.

Tuy nhiên, ngay lúc Chu Tiểu Di chuẩn bị đeo kính VR, định đi đối mặt với đám sói hoang đó một lần nữa, trong phòng livestream lại đột nhiên hiện lên một dòng bình luận ghim bảy màu đã lâu không thấy! 【Streamer, tôi cảm thấy đằng sau bầy sói mà cô gặp trong game, có

một thứ gì đó có thể điều khiển ý thức của chúng.

Nếu cô muốn qua được ải này, cách đơn giản nhất, chính là tiêu diệt cái thứ có thể điều khiển ý thức của bầy sói đó!】 …….

Dòng bình luận ghim bảy màu trong phòng livestream của Chu Tiểu Di, không còn nghi ngờ gì nữa, là do giáo sư Vương Kỳ gửi đến.

Sau khi thấy dòng bình luận này, mọi người đầu tiên là sững sờ.

Họ không ngờ giáo sư Vương Kỳ lại lên tiếng vào lúc này.

Nhưng rất nhanh, đã có một số cư dân mạng không phục bắt đầu chửi bới.

Chương 320

【Vãi chưởng ~ tôi nói này giáo sư Vương, cái quan điểm này của ông chúng tôi biết từ lâu rồi, ông bây giờ mới nói ra, không phải là nói như không nói sao?】【Đúng vậy đúng vậy, người ở các kênh khác sớm đã biết sau bầy sói có một con sói đầu đàn rồi, cái thứ ông nói có thể điều khiển ý chí của bầy sói, chắc là con sói đầu đàn đó chứ gì?】【Vuốt đuôi thì tôi cũng làm được, xem ra các giáo sư, chuyên gia lớn bây giờ, cũng chỉ đến thế mà thôi!】【Ha ha ~ tôi vốn còn tưởng trong phòng livestream của chị Chu có cao nhân nào ẩn mình chứ?

Hóa ra cũng chỉ có trình độ này thôi à!】【Thảo nào tiến độ game của chị Chu lại chậm như vậy, thậm chí còn không nhanh bằng Tao Trư và Đại Tư Mã bên kia, xem ra đây không phải là lỗi của một mình chị Chu, mà còn có cả vị chuyên gia giáo sư tự cho là đúng này nữa!】【Ai ~ tôi vốn còn tưởng giáo sư Vương Kỳ là loại chuyên gia có thực tài thực học, không ngờ cũng giống như các chuyên gia mạng khác.】【Ơ… cho tôi mạn phép hỏi một câu, bây giờ từ khi nào lại có cả chuyên gia mạng vậy?】【Anh bạn ở trên, làng của ông có phải mới có mạng không?

Đến cả chuyên gia mạng cũng không biết?】【À thì… trước đây tôi thực sự không hay lên mạng, chủ yếu là do công việc quá bận.】【Ha ha ~~ nếu đã vậy, thì tôi giải thích cho ông nhé, cái gọi là chuyên gia mạng, thực ra chính là những chuyên gia ngu ngốc chẳng biết gì, chỉ biết lên mạng dắt mũi dư luận, họ sẽ cho thủy quân đi gieo rắc lo lắng cho các cư dân mạng khác, sau đó đột nhiên đăng một video, nói rằng một thứ gì đó có thể giải tỏa lo lắng của cư dân mạng, rồi những cư dân mạng không biết gì đó sẽ đổ xô đi mua món đồ mà vị chuyên gia đó giới thiệu, đó chính là cái gọi là chuyên gia mạng, không có chút

liêm sỉ nào, chỉ biết giới thiệu đồ để bán hàng!】【Vãi ~ ông nói cái này không phải là streamer bán hàng sao?

Sao lại liên quan đến chuyên gia?】【Người ta streamer còn thừa nhận mình bán hàng, chứ mấy chuyên gia mạng kia thì không đâu, họ chỉ biết đội cái mác chuyên gia của mình lên livestream dắt mũi dư luận, nói khó nghe hơn, họ thậm chí còn không thể so sánh với các streamer bán hàng, ít nhất người ta còn thẳng thắn, lừa chính người nhà mình, nhưng các chuyên gia mạng thì khác, họ lừa tất cả mọi người, mà còn không thừa nhận mình đang bán hàng, cái gọi là vừa làm điếm vừa la làng, chính là chỉ những chuyên gia mạng này!】【Hay, anh bạn ở trên phân tích rất có lý!】【Vãi chưởng ~ không ngờ bây giờ đến cả chuyên gia cũng là từ mang nghĩa xấu rồi sao?】【Ai ~ hết cách rồi, bây giờ môi trường chung là vậy, những chuyên gia có thực tài thực học đã rất hiếm rồi, đa số là loại chỉ biết dắt mũi dư luận, nói năng linh tinh.】【Ha ha ~ thực ra chuyện này chỉ cần nghĩ một chút là có thể hiểu ra rồi, các giáo sư, chuyên gia chân chính, ai lại rảnh rỗi suốt ngày lên mạng đánh bóng tên tuổi mình chứ?

Các ông nói có đúng không?】【Đúng vậy, các giáo sư, chuyên gia chân chính, đều đang nỗ lực nghiên cứu học thuật, nâng cao kỹ năng học thức của mình, làm sao có thể suốt ngày lên mạng dắt mũi dư luận được!】【Thảo nào các ông thấy dòng bình luận của giáo sư Vương Kỳ, lại tức giận đến thế, hóa ra các ông cũng đang nghi ngờ giáo sư Vương Kỳ là chuyên gia mạng à?】【Chúng tôi không có tức giận, chúng tôi nói đều là sự thật!】【Đúng, đều là sự thật!】…….

"Vãi chưởng ~" "Mấy người này điên rồi sao?" "Giáo sư Vương Kỳ là chuyên gia có thẩm quyền đấy!" "Họ nói người ta như vậy, không sợ sau này bị truy cứu trách nhiệm à?" "Thật sự coi mạng internet là nơi ngoài vòng pháp luật rồi sao?" Nhìn những dòng bình luận công kích giáo sư Vương Kỳ của cư dân mạng trong phòng

livestream, Chu Tiểu Di chết lặng!

Cô nằm mơ cũng không ngờ, đám người này lại to gan đến thế, ngay cả chuyên gia có thẩm quyền của Viện Khảo cổ Quốc gia cũng dám chất vấn và công kích.

Anh em ơi, giáo sư Vương Kỳ không phải là chuyên gia mạng gì đâu!

Ông ấy có tick V chứng nhận đấy.

Dòng bình luận ghim bảy màu to đùng lúc nãy, chẳng lẽ mọi người không thấy sao?

Chu Tiểu Di bây giờ rất hoảng.

Cô lo rằng giáo sư Vương Kỳ sau khi thấy ở đây có nhiều người công kích mình như vậy, sẽ chọn rời khỏi phòng livestream.

Nếu đối phương thật sự rời đi, vậy thì sau này khi qua ải, cô sẽ không còn chỗ dựa nào nữa!

Để không làm giáo sư Vương Kỳ tức giận, Chu Tiểu Di lúc này chỉ có thể hóa thân thành người hòa giải, kiên nhẫn giải thích với những cư dân mạng nóng tính kia trong phòng livestream: "Anh em ơi, chúng ta phải tin tưởng giáo sư Vương Kỳ chứ, ông ấy là giáo sư thật có tick V chứng nhận, không phải là chuyên gia mạng gì đâu!" "Mọi người tuyệt đối đừng hiểu lầm ông ấy, có những lời đồn là không thể tin được." "Còn nữa… mọi người nghĩ kỹ lại xem, trên đường đi lúc nãy giáo sư Vương Kỳ đã giúp tôi bao nhiêu." "Tuy bây giờ ông ấy có nói một vài đáp án mà người khác đã biết!" "Nhưng chúng ta cũng không thể vì vậy mà nói ông ấy là chuyên gia mạng được, đúng không?" "Biết đâu giáo sư Vương Kỳ chỉ là chưa xem livestream của Tao Trư và Đại Tư Mã thì sao?" Tuy Chu Tiểu Di nói rất nhiều lời vô nghĩa, nhưng ý của cô thì mọi người đều hiểu.

Cô đang cố gắng hết sức để bảo vệ danh dự của giáo sư Vương Kỳ.

Đối với điều này, một số cư dân mạng ủng hộ giáo sư Vương Kỳ cũng lần lượt đứng ra. 【Chị Chu nói không sai, giáo sư Vương Kỳ trước đây đã giúp chị Chu nhiều như vậy, nếu không có ông ấy, chị Chu căn bản không thể trở thành một streamer top 3 về tiến độ game, làm người phải biết ơn, mấy người có hiểu không?】 【Đúng vậy đúng vậy, còn có một điểm chị Chu nói cũng rất đúng, giáo sư Vương Kỳ không có nhiều thời gian như chúng ta, ông ấy chắc chắn sẽ không lúc thì chạy qua livestream của Tao Trư, lúc thì chạy qua livestream của Đại Tư Mã, nên ông ấy không biết tình hình bên đó, điều này cũng rất hợp lý, đúng không?】 【Không sai, điểm này tôi cũng ủng hộ chị Chu, con bé này tuy bình thường làm việc không được đáng tin cho lắm, nhưng về mặt làm người thì vẫn rất tốt, tất cả những sự giúp đỡ của giáo sư Vương Kỳ trước đây đối với cô ấy, đều đã được chứng minh, bây giờ chỉ là chậm một bước, lặp lại tình hình bên phía Tao Trư và Đại Tư Mã, tôi thấy điều này căn bản không có gì cả, chúng ta không thể vì một lần sai sót này của ông ấy mà phủ nhận năng lực chuyên môn của ông ấy được.】 【Nói hay lắm, lần này tôi cũng chọn ủng hộ chị Chu!!!】 【Mấy người này thật là nực cười, suốt ngày oán trời trách đất, bây giờ mạng internet phát triển như vậy, ai là giáo sư chuyên gia mạng bán hàng, ai là giáo sư chuyên gia có thực tài thực học, trong lòng các người nên rất rõ ràng mới phải, hà cớ gì phải bám lấy một lần sai sót của giáo sư Vương Kỳ mà không buông?】 【Đúng, những phán đoán và phân tích trước đây của giáo sư Vương Kỳ đều đúng, chỉ sai lần này, à, không đúng, lần này cũng không thể coi là sai sót, chỉ là thông tin đến hơi muộn một chút, tôi thấy những lời các người vừa nói, thật sự có chút chuyện bé xé ra to rồi, cho nên, các người mau ngậm miệng lại đi, đừng nói nữa, cẩn thận giáo sư Vương Kỳ trực tiếp gửi thư cảnh cáo của luật sư đấy!】 【Ai ~ trên

mạng internet của nước Hạ, cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu anh hùng bàn phím, mọi người hãy lý trí khi hùa theo, tuyệt đối đừng bị một số người dắt mũi!】【……】…….

"Haha ~ xem ra sức hiệu triệu của mình vẫn rất đỉnh mà!" "Vậy mà có nhiều người ủng hộ mình như vậy." Thấy trong phòng livestream có nhiều cư dân mạng hơn chọn ủng hộ mình, không đúng… nên nói là ủng hộ giáo sư Vương Kỳ, Chu Tiểu Di cũng rất vui mừng.

Xem ra trong phòng livestream của mình vẫn có một số cư dân mạng lý trí!

Không bị những cư dân mạng tiêu cực kia dắt mũi lung tung.

Nhưng… dù vậy, trong lòng Chu Tiểu Di vẫn rất hoảng.

Bởi vì giáo sư Vương Kỳ kia kể từ khi bị các cư dân mạng khác chất vấn, đã không xuất hiện nữa.

Đối phương không phải là thấy phòng livestream này của mình oán khí nặng nề quá, nên đã trực tiếp rời đi rồi chứ?

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì sau này cô phải làm sao?

Độ khó của các màn chơi trong game đạo mộ này cao như vậy, nếu không có giáo sư Vương Kỳ ở phía sau bày mưu tính kế, chỉ dựa vào sức của một mình cô, căn bản không thể nào qua ải được!

Tuy nhiên… ngay lúc Chu Tiểu Di đang lo lắng giáo sư Vương Kỳ có phải đã rời khỏi phòng livestream của mình hay không, dòng bình luận ghim bảy màu của giáo sư Vương Kỳ lại xuất hiện: 【Streamer, video qua ải của hai streamer kia, tôi vừa cũng đã xem rồi.

Thực ra hướng phỏng đoán của họ là đúng, chỉ có điều một số chi tiết đã nhầm lẫn.

Con vật đứng sau bầy sói điều khiển những con sói hoang khác, không phải là sói đầu đàn gì cả, mà là một con Bái.

Tôi thấy một số cư dân mạng nói rất chính xác.

Bầy sói có sói đầu đàn, số lượng đội ngũ của nó rất nghiêm ngặt.

Cho dù là con sói đầu đàn mạnh nhất, dưới trướng nó cũng chỉ có thể có tối đa 30 con sói.

Chương 321

Một khi vượt quá con số này, sói đầu đàn sẽ mất quyền kiểm soát.

Còn về việc một số cư dân mạng nói rằng hai bầy sói đã liên minh, điều này cũng là vô căn cứ.

Sói tuy là động vật sống theo bầy, nhưng hai bầy sói không thể cùng tồn tại.

Ý thức lãnh thổ của chúng rất mạnh mẽ.

Một khi có một bầy sói khác xuất hiện trong lãnh thổ của chúng, vậy thì, bầy sói vốn đang canh giữ lãnh thổ này, chỉ có thể bị động phòng thủ, hoặc là trực tiếp chủ động tấn công, đuổi bầy sói xâm nhập đó ra ngoài.

Không có kết quả thứ hai, cái gọi là một núi không thể có hai hổ, dùng cho bầy sói cũng tương tự như vậy.

Chỉ có bầy sói có Bái, mới có thể có số lượng vượt quá 30 con, thậm chí còn nhiều hơn.

Bởi vì Bái là loài lai giữa cáo và sói, trí thông minh của chúng rất cao, và còn xảo quyệt hơn cả cáo.

Nhưng chân sau của chúng bẩm sinh bị tàn tật, nên phải bám trên lưng một con sói hoang mới có thể di chuyển.

Thành ngữ "lang bái vi gian" trong cổ ngữ, chính là xuất phát từ đây!

Hơn nữa mọi người nên biết một đạo lý.

Có một số sinh vật, nếu nó bị tàn tật ở một bộ phận nào đó, thì bộ phận khác của nó sẽ phát triển đặc biệt mạnh mẽ.

Ví dụ như người bị tàn tật hai chân, hai tay của họ thường có sức lực rất lớn.

Mà Bái cũng như vậy.

Nhưng… bộ phận phát triển mạnh mẽ của Bái, không phải là chân trước, mà là não bộ.

Não bộ của chúng vô cùng phát triển, có trí thông minh không thua kém con người.

Hơn nữa khi gặp phải động vật cùng loài!

Trong não của chúng còn phát ra một loại sóng điện não.

Mà loại sóng điện não này, có thể dễ dàng điều khiển những con sói hoang khác.

Đây cũng là nguyên nhân chính vì sao số lượng bầy sói mà các bạn gặp lại nhiều như vậy, và hành động lại thống nhất đến thế.

Tôi giải thích như vậy, cô có thể hiểu được chứ?

Streamer…】 ……. "Bái?" "Đây là cái gì vậy?" Xem xong bình luận của giáo sư Vương Kỳ, Chu Tiểu Di ngẩn người.

Cô cứ ngỡ "lưỡng bại vi gian" chỉ là một câu thành ngữ, không ngờ trên đời này lại thật sự có sinh vật tên là Bái.

Chuyện này thật khó tin.

Để kiểm chứng lời của giáo sư Vương Kỳ, Chu Tiểu Di vội mở máy tính, tra cứu trên Baidu.

Quả nhiên, sinh vật tên Bái này thực sự tồn tại.

Mặc dù phần giới thiệu về Bái trên đó lan man, thậm chí không chi tiết bằng lời của giáo sư Vương Kỳ, nhưng đã được đăng tải như một tư liệu chính thức trên trang Baidu thì chắc chắn không thể là giả!

【Vãi chưởng~ Giáo sư Vương Kỳ đỉnh thật, tôi vừa tra Baidu xong, đúng là có loài sinh vật tên Bái thật.】【Một loài tạp giao tứ chi tàn tật nhưng não bộ phát triển, không ngờ trên đời lại có sinh vật dị loại như vậy.】【Xem ra lúc nãy giáo sư Vương Kỳ không hề nói bừa, những gì ông ấy nói đều là sự thật.】【Tôi đã nói mà, giáo sư Vương Kỳ sao có thể nói bừa trên livestream được?

Người ta là chuyên gia, giáo sư đàng hoàng, khác biệt một trời một vực với mấy chuyên gia mạng rởm đời kia!】【Nói vậy là lúc nãy chúng ta đều trách nhầm giáo sư Vương Kỳ rồi sao?】【Nói thừa!】【Nhưng may mà giáo sư Vương Kỳ không những không trách chúng ta, mà còn kiên nhẫn giải thích truyền thuyết về Bái, đúng là người rộng lượng!】【Thế tôi có cần lo giáo sư Vương Kỳ sẽ gửi thư luật sư cho tôi không?】【Khó nói lắm, biết đâu giáo sư Vương Kỳ gõ xong dòng bình luận đó là liên hệ ngay với luật sư của mình rồi thì sao!】【Vãi~ Anh bạn, tôi yếu tim, đừng doạ tôi chứ!】【Ông nghĩ nhiều rồi, giáo sư Vương Kỳ là bậc đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, chẳng thèm so đo với mấy đứa tép riu chúng ta đâu!】【Mà nói đi cũng phải nói lại, nếu con Bái này thông minh như vậy thì làm sao qua được ải này đây?】【Cần phải nói sao?

Đương nhiên là thịt nó rồi...】【Nhưng vấn đề là, con Bái đó xảo quyệt như vậy, IQ lại cao, nếu nó trà trộn vào bầy sói thì muốn giết nó đâu có đơn giản!】【Xem ra chỉ có thể dùng Barrett thôi...】【Mẹ kiếp, cái thằng này lại tới nữa, Barrett là bố mày à?

Chương 322

Thập niên 80 lấy đâu ra Barrett!】【Nói chuyện nghiêm túc đi, muốn qua ải này thì có hai khả năng, một là giết con Bái, hoàn thành hành động "chặt đầu", hai là liên tục tiêu diệt bầy sói.

Bái tuy thông minh, nhưng nếu dưới trướng nó không có đủ sói hoang thì cũng chỉ là một tên tướng không quân mà thôi!】【Hai phương pháp ông nói không tồi, nhưng đang bị bão cát đen tấn công, lại ở trong cái nơi trú ẩn có thể sập bất cứ lúc nào, muốn hoàn thành hai nhiệm vụ này đều không dễ đâu!】【Đúng vậy, chẳng phải lúc trước Đại Tư Mã trong lúc thực hiện hành động "chặt đầu" đã bị con Bái đó chơi một vố sao?】【Hành động "chặt đầu" khó quá, xem ra vẫn nên giết sạch bầy sói thì dễ hơn.

Lát nữa mua thêm mấy khẩu súng vào, tôi không tin dưới hoả lực áp chế tuyệt đối mà bầy sói đó có thể xông vào nơi trú ẩn được?】【...】...

Lúc này, những cư dân mạng nhận ra sai lầm của mình đều bắt đầu xin lỗi giáo sư Vương Kỳ, hy vọng ông sẽ không vì một phút lỡ lời của họ mà gửi thư luật sư.

Đồng thời, cũng có một số cư dân mạng đã bắt đầu phân tích cách để qua ải này.

Nhưng đáng tiếc là, dù họ phân tích tình hình thế nào cũng không tìm ra được phương pháp qua ải phù hợp. ... "Toang rồi!" "Con Bái này xảo quyệt như vậy, mình làm sao qua được ải này đây?" Nhìn những bình luận của cư dân mạng trong phòng livestream, Chu Tiểu Di cũng chìm vào suy tư.

Thông tin mà giáo sư Vương Kỳ mang lại có thể nói là vô cùng

hữu ích.

Ít nhất thì bây giờ cô đã biết kẻ chủ mưu đứng sau điều khiển bầy sói là ai, cũng biết được điểm yếu của đối phương: không thể tự di chuyển, chỉ có thể để những con sói hoang khác cõng.

Nếu là bình thường thì giết con Bái này cũng không khó, chỉ cần có một khẩu súng là được.

Khẩu súng lục trong tay Shirley Dương và khẩu súng kíp của Vương Khải Toàn đều có thể làm được điều đó.

Thế nhưng, trong thời tiết bão cát với tầm nhìn cực kỳ hạn chế, muốn tìm ra con Bái đó giữa bầy sói thì độ khó lại tăng lên rất nhiều!

Cách duy nhất bây giờ!

Chính là mua một khẩu súng bắn tỉa uy lực khủng!

Hơn nữa còn phải có cả ống ngắm và thiết bị nhắm.

Như vậy, nói không chừng có thể dựa vào sự trợ giúp của ống ngắm và thiết bị nhắm để tìm ra con Bái đang ẩn nấp trong bầy sói và bắn hạ nó chỉ bằng một phát.

Con Bái đó có lẽ rất thông minh, nhưng trước một khẩu súng bắn tỉa tầm xa, chắc cũng chỉ có nước bị tiêu diệt thôi nhỉ?

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di liền lập tức vào trang quản lý game của mình xem qua!

Nhưng ngay giây tiếp theo, vẻ mặt cô lộ ra một nụ cười khổ.

Bởi vì cô phát hiện, tiền game của mình chỉ còn lại hơn 800.

Giá súng đạn trong game không hề rẻ.

Hơn 800 tiền game, có lẽ có thể mua được một khẩu súng lục và vài chục viên đạn, nhưng muốn mua một khẩu súng bắn tỉa có ống

ngắm và thiết bị nhắm thì chắc chắn là không đủ. "Haiz~" "Xem ra chỉ có thể dùng cách khác rồi." Ngay lúc Chu Tiểu Di chuẩn bị từ bỏ, trong phòng livestream của cô đột nhiên xuất hiện một bình luận được ghim lên đầu. 【Streamer, con Bái đó tuy IQ rất cao, thậm chí còn biết gài bẫy con người, nhưng cô cũng có thể tương kế tựu kế, dùng cách dụ nó ra mà.

Đừng quên, con người chúng ta là chúa tể của muôn loài, động vật dù thông minh đến đâu, chẳng lẽ còn thông minh hơn chúng ta sao?】 Là giáo sư Vương Kỳ.

Ông lại đưa ra một gợi ý cho Chu Tiểu Di trong phòng livestream.

Và khi bình luận này của ông vừa xuất hiện, lập tức đã gây ra sự hưởng ứng của các cư dân mạng khác. 【Vãi~ Giáo sư Vương Kỳ quả không hổ là chuyên gia cấp quốc gia, câu nói này của ông thật sự là một lời thức tỉnh người trong mộng, sao trước đây tôi không nghĩ ra cách này nhỉ!】 【Mẹ kiếp, giáo sư Vương Kỳ nói quá đúng, chúng ta là chúa tể của muôn loài, lũ động vật đó dù có thông minh, xảo quyệt đến đâu, chẳng lẽ còn so được với con người chúng ta sao?】 【Đúng vậy, nếu lũ động vật đó thông minh hơn con người chúng ta, thì trái đất này đã không phải do con người làm chủ rồi!】 【Chẳng phải lúc nãy con Bái kia đã dùng âm mưu dụ Đại Tư Mã ra ngoài sao?

Vậy chúng ta cũng có thể dùng chút thủ đoạn, dụ con Bái đó từ trong bóng tối ra.】 【Không sai, con Bái đó tuy ẩn nấp rất kỹ, nhưng nếu có thể nghĩ cách dụ nó ra thì ải này sẽ đơn giản hơn nhiều.】 【Đúng, kẻ địch thích ẩn nấp trong bóng tối thường có thực lực không cao, chúng ta chỉ cần nghĩ cách dụ nó ra, dù là khẩu súng kíp trong tay Vương Khải Toàn cũng có thể bắn hạ nó trong một phát!】 【Nhưng vấn đề là, chúng ta phải dùng cách gì để dụ con Bái đó ra đây!】 【Ờ~ Đây hình như là một vấn đề...】 【...】 ...

Giáo sư Vương Kỳ tuy đã nghĩ ra một phương pháp có thể giúp mọi người qua ải thuận lợi, và mọi người cũng đều cảm thấy phương pháp này rất khả thi.

Chương 323

Nhưng vấn đề là, muốn dụ con Bái xảo quyệt đó ra khỏi bầy sói, đây không phải là một chuyện đơn giản!

Rốt cuộc thì cái thứ đó cứ trốn trong bóng tối, chắc chắn nó biết rõ yếu điểm của mình, nên tuyệt đối sẽ không dễ dàng xuất hiện trong tầm mắt của kẻ địch.

Vì vậy, các cư dân mạng lại bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Có người cho rằng học theo tiếng kêu của Bái, có lẽ có thể dụ được con Bái đó ra.

Dù sao thì trong tài liệu trên Baidu đã ghi rõ, Bái là một loài tạp giao cực kỳ hiếm thấy.

Đã hiếm thì khi gặp đồng loại, có lẽ chúng sẽ cảm thấy thân thiết.

Nhưng cũng có cư dân mạng cho rằng, Bái đã sống trong bầy sói thì tập tính sinh hoạt của nó chắc chắn đã hòa làm một với bầy sói.

Phải biết rằng, ý thức lãnh thổ giữa các bầy sói rất mạnh.

Bắt chước tiếng kêu của Bái có lẽ không dụ được nó ra, thậm chí còn khiến con Bái đó điều khiển bầy sói phát động tấn công dữ dội hơn.

Cũng có một số cư dân mạng cho rằng, cách tốt nhất để dụ động vật vẫn là thức ăn, mà tốt nhất là thịt sống.

Dùng thịt sống làm mồi nhử, có lẽ có thể dụ thành công con Bái đó ra ngoài.

Các cư dân mạng tranh nhau đưa ra ý kiến của mình, ai nói cũng có lý, ai cũng cho rằng phương pháp mình nghĩ ra là đúng đắn nhất.

Những gợi ý này đều được Chu Tiểu Di ghi nhớ trong đầu. "Tiếng kêu của Bái khó bắt chước quá, mà cũng không biết chỗ bán đĩa ghi âm có bán không nữa." "Hay là dùng thịt sống làm mồi nhử đi, cách này xem ra có vẻ đáng tin cậy!" Chu Tiểu Di cẩn thận suy nghĩ một lát, cuối cùng, cô dứt khoát chọn phương pháp dùng thịt sống làm mồi nhử từ vô số gợi ý của cư dân mạng.

Dù sao thì giá thịt sống cũng không đắt, với tình hình kinh tế hiện tại của cô, hoàn toàn có thể chi trả được.

Hơn nữa, dùng thịt để dụ động vật ăn thịt, tình huống này cũng thường xuyên xuất hiện trên TV!

Vì vậy, Chu Tiểu Di cảm thấy phương pháp này có lẽ là đáng tin cậy nhất.

Nghĩ là làm, sau khi quyết định dùng thịt sống làm mồi nhử để dụ con Bái đó ra, Chu Tiểu Di liền lập tức nhảy lên máy chạy bộ, đeo kính VR và bắt đầu thử nghiệm! ...

Cốt truyện vẫn như cũ.

Theo chân An Liman, Chu Tiểu Di nhanh chóng cùng đội khảo cổ đến nơi trú ẩn.

Sau khi đến nơi, để không lãng phí thời gian, cô lập tức lấy miếng thịt sống đã mua trước đó để trong ba lô ra.

Chỉ có điều, khi cô lấy miếng thịt sống đó ra, miếng thịt vốn còn dính máu tươi giờ đây đã bị khô đi phần nào. "Sao lại thế này?" Chu Tiểu Di có chút buồn bực.

Cô nhớ lúc trước khi mua miếng thịt này ở chợ, để mùi máu tanh có thể bay xa hơn, cô còn cố ý nhờ ông chủ phết thêm một ít máu tươi lên miếng thịt để giữ độ tươi.

Nhưng ai ngờ, miếng thịt trong tay cô bây giờ không những máu

đã khô lại, mà ngay cả bề mặt thịt cũng đã có dấu hiệu bị khô.

Mùi máu tanh hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một mùi thịt nướng thoang thoảng.

Nếu rắc thêm chút bột thì là và tiêu lên, có khi có thể ăn thịt nướng trực tiếp luôn rồi! ... 【Vãi~ Chị Chu đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ chị ấy định tổ chức một bữa tiệc BBQ kinh dị và kích thích ở đây sao?】 【Chị ấy không phải lại định giở trò gì nữa đấy chứ?】 【Tôi thấy lát nữa có khi chị ấy còn lôi cả bột tiêu với thì là từ trong túi ra ấy chứ...】 【Đù má, các ông cũng dám nghĩ thật đấy!】 【Mà nói đi cũng phải nói lại, dùng mùi thịt nướng để dụ con Bái đó ra, có khi cũng được đấy chứ!】 【Được cái con khỉ~ Ông thấy sói ăn thịt chín bao giờ chưa?

Chương 324

Mà còn là thịt nướng có tẩm gia vị nữa chứ...】【Sao lại không ăn được, chó nhà tôi ngày nào cũng ăn thịt chín kiểu này mà!】【Ngu ngốc, chó là vật nuôi trong nhà, còn sói là động vật hoang dã.

Bầy sói hoang dã đã quen với thịt sống còn dính máu rồi, ông bảo chúng đột nhiên đi ăn thịt chín có tẩm gia vị, làm sao chúng quen được?】【Nhưng...

Bái cũng đâu phải là sói!】【Cho dù Bái không phải là sói, nhưng trong người nó vẫn chảy dòng máu của sói, huống chi con Bái trong game còn sống chung với bầy sói, ông nghĩ tập tính sinh hoạt của nó sẽ cho phép nó chấp nhận thịt chín sao?】【Ờ... nói vậy thì, lần này chị Chu lại phí công vô ích rồi?】【Biết đâu chị ấy chỉ muốn thử nướng thịt trong game thôi!】【Không đúng, tôi nhớ lúc trước khi chị Chu đi chợ mua thịt, chị ấy mua thịt sống mà, hơn nữa còn cố ý nhờ ông chủ rưới thêm ít máu tươi lên, sao bây giờ lại biến thành một miếng thịt nướng gần chín rồi?】【Đúng vậy, lúc nãy tôi cũng thấy chị Chu mua thịt sống còn dính máu, sao bây giờ lấy ra lại biến thành một miếng thịt chín khác vậy!】【Tôi biết rồi, chắc chắn là do nhiệt độ trong sa mạc quá cao, đã nướng chín miếng thịt sống mà chị Chu mua.】【Không thể nào?

Mới bao lâu đâu mà một miếng thịt sống đã bị nướng chín rồi?】【Đúng vậy, cho dù nhiệt độ trong sa mạc có cao đến đâu, cũng không thể nướng chín một miếng thịt trong thời gian ngắn như vậy được!】【...】...

Thấy miếng thịt Chu Tiểu Di lấy ra là thịt chín, các cư dân mạng trong phòng livestream đều cảm thấy khó hiểu.

Đặc biệt là những người đã tận mắt thấy chị Chu đi mua thịt sống lúc trước, lúc này càng ngơ ngác hơn.

Phải biết rằng, lúc trước họ đã tận mắt thấy miếng thịt chị Chu mua là thịt sống còn dính máu, sao chớp mắt một cái đã biến thành loại thịt chín này rồi!

Thật không thể tin nổi! "Lão Hồ, cậu lấy miếng thịt này ra làm gì vậy?" "Bây giờ không phải lúc ăn thịt đâu, giấu đi đã!" "Tôi còn mang cả bột tiêu và thì là đây này!" "Đợi trận bão cát đen này qua đi, lúc đó dùng lửa trại nướng lên, thế mới thơm chứ!" Ngay lúc Chu Tiểu Di đang ngẩn người nhìn miếng thịt chín trong tay, Vương Khải Toàn ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Chu Tiểu Di nghe vậy, lập tức nhận ra điều gì đó.

Cô quay đầu nhìn Vương Khải Toàn, hỏi: "Trên người cậu có mang bột tiêu và thì là à?" Vương Khải Toàn gật đầu nói: "Đúng vậy, lúc trước tôi thấy cậu đến hàng thịt trong trấn mua thịt, còn tưởng cậu định ăn thịt nướng trong sa mạc, thế là tôi liền qua tiệm tạp hóa bên cạnh mua một ít gia vị." Nói rồi, hắn còn tự cho là thông minh mà xoa xoa mũi nói: "À phải rồi, miếng thịt của cậu sống quá, lại còn nhiều máu như vậy, lúc trước khi sắp xếp vật tư, tôi đã lấy miếng thịt cậu mua ra dùng chảo rán sơ qua rồi!" "Thịt tái sẽ dễ bảo quản lâu hơn, cho dù ở trong sa mạc nóng nực cũng vậy." "Ha ha~ Nói về khoản ăn uống, cậu sao mà rành bằng anh Mập này được chứ?" ...

Nghe những lời Vương Khải Toàn nói lúc này, Chu Tiểu Di chỉ biết giật giật khóe miệng.

Đậu má!!!

Vương Khải Toàn đúng là đồ âm binh mà?

Cái tôi cần là thịt sống còn dính máu.

Vậy mà hắn lại đem miếng thịt sống của tôi chế biến thành thịt nướng tái.

Còn ra vẻ tự cho là mình giỏi giang lắm.

Hắn muốn hại chết tôi à?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại!

Bị Vương Khải Toàn làm hỏng việc, Chu Tiểu Di biết mình cũng có một phần trách nhiệm.

Nếu lúc trước không phải vì cô chê miếng thịt sống máu me để trong ba lô ghê quá, nên mới để nó vào khu vật tư chung của đội khảo cổ, thì có lẽ Vương Khải Toàn cũng không có cơ hội lấy miếng thịt sống đó đi chế biến.

Nói cho cùng vẫn là do cô sơ suất.

Nhưng... tình huống này, ai mà ngờ được chứ!

Ở một diễn biến khác, khi thấy miếng thịt sống của Chu Tiểu Di biến thành thịt nướng là do công của Vương Khải Toàn, các cư dân mạng trong phòng livestream cũng bắt đầu bàn tán xôn xao. 【Vãi~ Hóa ra miếng thịt sống chị Chu mua lúc trước đã bị Vương Khải Toàn mang đi chế biến rồi à, bảo sao tôi thấy rõ ràng chị ấy mua một miếng thịt sống, sao đột nhiên lại biến thành một miếng thịt chín!】 【Hết cách, có một đồng đội ham ăn thì sẽ xảy ra tình huống bất ngờ như vậy thôi, không còn cách nào khác.】 【Chị Chu cũng đáng đời, đạo cụ quan trọng như vậy, sao lại để ở khu vật tư chung chứ?】 【Chắc là chị ấy thấy miếng thịt sống dính máu ghê quá thôi, nếu là tôi, tôi cũng không vác miếng thịt máu me như vậy chạy lung tung đâu, đây là sự ý tứ của con gái chúng mình.】 【Ý tứ cái em gái nhà cô, bây giờ ai mà không biết con gái các cô bề ngoài càng sạch sẽ bóng bẩy thì nhà cửa càng bừa bộn?

Cô đừng có giả tạo ở đây nữa, được không?】【Không sai, em họ tôi chính là như vậy, ra ngoài lúc nào cũng chải chuốt như minh tinh đi thảm đỏ, kết quả là phòng riêng thì bừa như chuồng chó, lộn xà lộn xộn, không nỡ nhìn, lần trước tôi vào phòng nó tìm cái ô nhỏ, suýt nữa tè ra quần.】【Anh bạn, nhìn thấu nhưng không nói toạc, mọi người trong lòng hiểu là được rồi...

Đợi đã, anh vừa nói gì cơ?

Anh vào phòng em họ tìm cái ô nhỏ?

Tôi không nghe nhầm chứ?

Chương 325

Anh bạn, đó là em họ anh đấy...】【Em họ thì sao?

Lần trước tôi còn vào phòng chị họ tìm ô nhỏ nữa là?

Anh em họ hàng với nhau, cần gì phải để ý nhiều thế, hơn nữa chỉ là một cái ô nhỏ thôi mà, có gì đâu?】【Vãi~ Ngoài em họ ra, ngay cả chị họ cũng không tha, anh bạn, anh có biết là anh đang đi ngược lại với nhân tính không?】【Vãi thật~ Tôi chỉ vào phòng họ mượn một cái ô thôi, có lúc có thể không báo trước, nhưng tôi nghĩ ô cũng không phải vật gì quý giá, không nói với họ một tiếng chắc cũng không sao đâu nhỉ?】【Chết tiệt~ Thế các người có dùng chung ô bao giờ không?】【Ờ~ Có lúc ở cùng nhau, đúng lúc gặp trời mưa, ra ngoài tự nhiên phải che chung ô rồi...】【Này, sao tôi có cảm giác nội dung nói chuyện của hai người không cùng một tần số vậy nhỉ!】【Phụt~ Hai ông anh này đúng là hết thuốc chữa, một người thì đang nói chuyện mượn ô che chung với chị em họ, một người thì lại nói chuyện 'dùng ô' với chị em họ, nếu không phải là dân lái xe chuyên nghiệp thì có lẽ không nghe ra được hàm ý bên trong.】【Mấy người con trai các anh thật kinh tởm, cả ngày chỉ biết mấy thứ này...】【Vãi, các người có phải nói lạc đề rồi không?

Lúc trước không phải đang bàn chuyện Vương Khải Toàn lén lút chế biến miếng thịt của chị Chu sao?

Sao tự nhiên lại nhảy sang chuyện mượn ô của chị em họ vậy?】【...】 ... "Gâu gâu~~~ Ngay lúc các cư dân mạng đang dần dần lái chủ đề đi xa, phía Chu Tiểu Di đã bắt đầu phân đoạn bầy sói vây quét căng thẳng và kịch tính.

Tuy nhiên, vì pha xử lý cồng kềnh của Vương Khải Toàn, chiến

lược mà Chu Tiểu Di chuẩn bị trước đó giờ đã hoàn toàn vô dụng.

Dù sao thì sự khác biệt giữa thịt sống và thịt chín vẫn rất lớn.

Tất cả các loài động vật hoang dã đều ăn thịt sống, nhưng chúng có ăn thịt chín hay không thì không ai biết được.

Ước tính khả năng cao là sẽ không ăn.

Dù sao đối với những loài động vật sống ngoài tự nhiên, thịt chín là thứ chúng chưa từng thấy.

Mà những gì chưa biết thường đồng nghĩa với nguy hiểm.

Vì vậy, chúng không ăn cũng rất bình thường.

Nhưng... trong lòng Chu Tiểu Di vẫn có chút không phục!

Cô không muốn lãng phí một lần trải nghiệm game như vậy, cũng không muốn lãng phí thời gian như vậy.

Thế là, sau một hồi suy nghĩ ngắn ngủi, Chu Tiểu Di đã đưa ra một quyết định dứt khoát.

Cô ném thẳng miếng thịt chín ra ngoài nơi trú ẩn.

Đúng vậy!

Cô muốn liều một phen.

Dù sao nếu không thể dụ con Bái đó ra giết, thì bọn họ vẫn sẽ chết.

Đã như vậy, tại sao cô không thử với miếng thịt chín này?

Biết đâu con Bái đó cũng thích ăn thịt chín thì sao?

Đúng không?

Thế thì mọi vấn đề chẳng phải đều được giải quyết rồi sao?

Chu Tiểu Di thầm tự an ủi mình trong lòng, sau đó tập trung tinh

thần nhìn chằm chằm vào miếng thịt chín bị cô ném ra ngoài nơi trú ẩn.

Tuy nhiên... thấy cô ném một miếng thịt ngon lành ra ngoài, Vương Khải Toàn lại không vui. "Vãi~ Lão Hồ, cậu làm cái gì vậy?" "Miếng thịt đó là do tôi khó khăn lắm mới làm khô cạnh được, hơn nữa để giữ được vị tươi của thịt, tôi còn cố ý dùng xì dầu ướp một lúc đấy!" "Cậu ném thịt ra như vậy, chẳng phải là hời cho lũ sói hoang bên ngoài sao?" "Hơn nữa cậu có nghĩ đến không, lỡ như lũ súc sinh bên ngoài sau khi nếm được vị thịt, thú tính nổi lên thì sao?" "Vậy tình cảnh của chúng ta chẳng phải sẽ càng nguy hiểm hơn à?" Vương Khải Toàn lải nhải một tràng dài!

Tuy muốn biểu đạt nhiều ý, nhưng ý chính vẫn là Chu Tiểu Di ném miếng thịt đó ra ngoài quá lãng phí.

Hơn nữa trong mắt hắn, lý do Chu Tiểu Di ném miếng thịt đó ra ngoài chính là để cho lũ sói hoang bên ngoài ăn.

Chương 326

Đối phương có thể nghĩ rằng lũ sói hoang sau khi ăn xong miếng thịt đó sẽ tự động rời đi.

Nhưng suy nghĩ này thực sự quá ngây thơ.

Động vật hoang dã vốn dĩ bữa đói bữa no.

Chưa nói đến việc miếng thịt đó có đủ cho lũ sói hoang bên ngoài no bụng hay không, cho dù thật sự no bụng, chúng cũng chưa chắc đã rời đi.

Nhân tính tham lam, bản tính của động vật cũng vậy!

Sau khi nếm được vị thịt, lũ sói hoang bên ngoài có thể nghĩ rằng những người đang trốn trong nơi trú ẩn này cũng ngon như miếng thịt kia!

Nếu thật sự là như vậy, thì vấn đề còn tệ hơn nữa! "Bàn tử, cậu đừng nói nữa, nhìn chằm chằm vào miếng thịt bên ngoài, nếu lát nữa có thứ gì đến ăn, cậu hãy nổ súng, nhất định phải bắn chết đối phương trong một phát, hiểu chưa?" Tuy nhiên, đối mặt với sự chất vấn và nghi hoặc của Vương Khải Toàn, Chu Tiểu Di lúc này lại trực tiếp hóa thân thành một chỉ huy nghiêm túc.

Cô nghiêm nghị yêu cầu Vương Khải Toàn kê súng trong nơi trú ẩn, sau đó bảo hắn tập trung tinh thần, nếu lát nữa có thứ gì đến ăn miếng thịt đó, thì lập tức bắn chết, tuyệt đối không được do dự! ... "Cái gì?" "Cậu bảo tôi nhìn chằm chằm vào miếng thịt đó để giết sói?" Nghe lời của Chu Tiểu Di, Vương Khải Toàn cũng ngây người tại chỗ.

Hắn không ngờ mục đích của Chu Tiểu Di khi ném miếng thịt ra

ngoài lại là muốn dùng nó làm mồi nhử để săn sói.

Cái này... cái này cũng quá tùy tiện rồi?

Phải biết rằng, bây giờ bên ngoài toàn là bão cát mịt mù, tầm nhìn cực kỳ hạn chế.

Trong tình huống này, cách giết sói an toàn nhất không phải là cố thủ trong nơi trú ẩn này, sau đó đợi lũ sói hoang bên ngoài xông vào rồi cùng nhau tiêu diệt sao?

Dù sao nơi trú ẩn này chỉ có một lối vào, cho dù số lượng sói hoang bên ngoài có nhiều đến đâu, chúng cũng chỉ có thể vào từ lối này.

Mà họ chỉ cần giữ vững lối vào này là được.

Nhưng... nếu làm theo cách của Chu Tiểu Di, họ sẽ phải luôn nhìn chằm chằm vào miếng thịt bên ngoài.

Lỡ như lũ sói hoang không thèm để ý đến miếng thịt đó mà xông thẳng vào từ lối vào của nơi trú ẩn, vậy họ tập trung toàn bộ sự chú ý vào miếng thịt kia, chẳng phải là tự tìm đường chết sao? "Đúng vậy, cậu chỉ cần nghe lời tôi là được, tôi biết cậu bắn súng chuẩn hơn!" "Nhiệm vụ này... không phải cậu thì không được!" Vương Khải Toàn vốn dĩ còn có chút không vui, nhưng khi nghe câu cuối cùng của Chu Tiểu Di, đôi mắt hắn lập tức sáng lên. "Khụ khụ~ Xem ra cuối cùng cậu cũng thừa nhận tài bắn súng của anh Mập này chuẩn hơn cậu rồi nhỉ!" Vương Khải Toàn đắc ý xoa xoa mũi.

Sau đó, hắn lại quay đầu nhìn về phía miếng thịt mà Chu Tiểu Di đã ném ra lúc trước, nói tiếp: "Nói thật không giấu gì cậu, với tài bắn súng của anh Mập này, đừng nói là miếng thịt cậu ném ra ngoài, cho dù cậu ném một bao diêm ra, tôi cũng có thể bắn bay cho cậu xem!" Chu Tiểu Di lườm hắn một cái: "Đừng có chém gió nữa, mau nhìn

chằm chằm đi, đừng để lỡ cơ hội..." "Được thôi~ Cậu cứ yên tâm đi!" Vương Khải Toàn cười hì hì, rồi lập tức tìm một chỗ dễ bắn tỉa gần lối vào nơi trú ẩn và nằm xuống.

Khẩu súng kíp trong tay hắn tuy không phải là súng bắn tỉa chính quy, nhưng cũng có một cái khấc ngắm kiểu cũ.

Một số tay súng có kinh nghiệm, nếu muốn dùng loại súng kíp này để bắn tỉa, cũng có thể làm được!

Chỉ là tầm bắn hiệu quả của loại súng này khá ngắn, và uy lực cũng không bằng súng bắn tỉa chính quy, vì vậy càng đòi hỏi khả năng thực chiến của tay súng bắn tỉa!

May mà Vương Khải Toàn từ nhỏ đã lớn lên trong quân đội, hơn nữa còn từng là tay súng thiện xạ của đơn vị, kinh nghiệm thực chiến tự nhiên không cần phải bàn cãi.

Hắn rất tự tin, có thể dùng khẩu súng kíp trong tay mình bắn trúng con sói sẽ đến ăn thịt lát nữa.

Chỉ có điều, sau khi viên đạn bắn trúng con sói đó, con sói có chết ngay tại chỗ hay không, thì hắn không dám đảm bảo.

Chương 327

Dù sao, hắn chỉ chịu trách nhiệm bắn trúng mục tiêu!

Còn mục tiêu có chết ngay tại chỗ hay không, thì chỉ có thể phụ thuộc vào uy lực của súng và đạn!

Trừ khi hắn có thể bắn trúng đầu.

Nhưng, trong môi trường khí hậu đặc biệt này, cho dù là mục tiêu ở khoảng cách không quá xa, xác suất bắn trúng đầu vẫn rất nhỏ.

Phải biết rằng, bão cát sẽ đi kèm với cuồng phong dữ dội, và một khi tốc độ gió vượt quá một giới hạn nhất định, nó sẽ ảnh hưởng đến độ chính xác của viên đạn.

Đừng nhìn hắn vừa rồi nói với Chu Tiểu Di, cho dù là một bao diêm hắn cũng có thể bắn trúng.

Đó đều là hắn chém gió mà thôi.

Nếu là bình thường, có lẽ hắn có thể làm được.

Nhưng trong thời tiết bão cát!

Trong lòng hắn thực ra cũng không chắc chắn! ... "Anh Hồ, anh có nghĩ rằng lũ sói hoang bên ngoài sẽ ăn miếng thịt anh ném ra không?" Ngay lúc Vương Khải Toàn vào tư thế, kê súng xong, Shirley Dương ở bên cạnh cũng dẫn theo người của đội khảo cổ đi tới.

Cuộc đối thoại lúc nãy giữa Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn, họ cũng đều nghe thấy.

Tuy nhiên, trong lòng họ vẫn có chút nghi ngờ.

Miếng thịt mà Chu Tiểu Di ném ra rõ ràng là một miếng thịt gần chín không có mùi máu tanh.

Loại thịt này có thể thu hút lũ sói hoang bên ngoài sao? "Không biết nữa, cứ xem tình hình đã..." Chu Tiểu Di bất đắc dĩ nhún vai.

Chính cô sao lại không biết sức hấp dẫn của thịt gần chín đối với động vật hoang dã là cực kỳ hạn chế.

Nhưng, bây giờ cô có cách nào không?

Hết cách rồi!

Trong tay cô bây giờ chỉ có một miếng thịt này.

Nếu không dùng nó làm mồi nhử, thì còn dùng thịt gì làm mồi nhử nữa?

Đợi đã...

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Nếu chỉ cần là thịt là có thể làm mồi nhử, vậy thì bên họ hình như thật sự còn có loại thịt khác.

Chu Tiểu Di vô thức nhìn về phía những người trong đội khảo cổ ở bên cạnh.

Và khi cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Chu Tiểu Di, giáo sư Trần và những người khác lại đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương!

Cái gã này định làm gì?

Không lẽ định ném chúng ta ra làm mồi nhử chứ?

Diệp Nhất Tâm nuốt nước bọt nói: "Anh Hồ, anh nhìn chúng tôi bằng ánh mắt đó làm gì vậy?" Sở Kiến bất giác lùi lại hai bước: "Anh Hồ, anh muốn làm gì?" Sở Địch Bằng trong mắt lóe lên vẻ vừa hưng phấn vừa hoảng sợ: "Anh Hồ, anh không phải là người ngoài hành tinh biến thành đấy chứ?" Có lẽ vì tuổi tác tương đương, ba nhà khảo cổ trẻ tuổi này nhanh chóng nhận ra ý đồ của Chu Tiểu Di!

Nhưng giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc vẫn chưa nhận ra điều này.

Chương 328

Hai người họ trước tiên nhìn Chu Tiểu Di một cái, rồi lại nhìn ba người Diệp Nhất Tâm đang mặt mày hoảng hốt!

Hách Kiến Quốc nói: "Ba đứa đừng nói bậy, đồng chí Tiểu Hồ là người chúng ta mời đến, hơn nữa trước đây còn từng ở trong quân đội, sao cậu ấy có thể có suy nghĩ xấu xa như vậy được!" Giáo sư Trần cũng nói theo: "Không sai, bây giờ mọi người đều ở cùng nhau, ba đứa đừng nghĩ xấu cho đồng chí Tiểu Hồ như vậy." Nói rồi, ông lại quay đầu nhìn Chu Tiểu Di một cái: "Đúng không, đồng chí Tiểu Hồ?" Nghe giáo sư Trần nhắc nhở, Chu Tiểu Di mới phản ứng lại. "Đúng, đúng, đúng~ Tiểu Diệp và hai người kia nghĩ nhiều rồi, tôi tuy rất muốn tìm một miếng thịt sống làm mồi nhử, nhưng cũng sẽ không lấy mạng sống của các vị ra để đánh cược đâu, mọi người yên tâm đi, tôi không phải loại người đó..." Lời này vừa nói ra, ba người Diệp Nhất Tâm mới thở phào nhẹ nhõm một hơi!

Tuy nhiên họ vẫn chưa hoàn toàn thả lỏng.

Vì họ biết, bây giờ mọi người vẫn chưa bị bầy sói tấn công, nên bản thân họ vẫn an toàn!

Nhưng sự an toàn này chỉ là tạm thời!

Một khi tính mạng của mọi người gặp nguy hiểm, vị 'anh Hồ' trước mắt này sẽ làm ra những chuyện gì, không ai biết được!

Dù sao, trong một số tình huống cực kỳ nguy hiểm, có những người để có thể bảo toàn tính mạng của mình mà làm ra những việc trái với thiên lý và đạo đức.

Chuyện này cũng thường xuyên xảy ra!

Họ tuy không có nhiều kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã, nhưng cũng không phải là trẻ con ba tuổi.

Có những chuyện, họ chưa từng trải qua, nhưng không có nghĩa là họ không biết! 【Phụt ~ Chị Chu định làm tôi cười chết à?

Vào lúc thế này mà còn dùng ánh mắt đó nhìn những người khác trong đội khảo cổ, thảo nào Diệp Nhất Tâm và bọn họ lại hiểu lầm.】 【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hành động vô thức này của chị Chu cũng vừa hay chứng minh một điều, trong lòng chị ấy thực ra rất muốn dùng mấy người trong đội khảo cổ làm mồi nhử.】 【Nói thừa!

Những người khác tạm không nói, riêng cái gã Tát Địch Bằng kia, tôi thấy ném hắn ra làm mồi nhử là đáng giá nhất.

Dù sao trong đội khảo cổ này, ngoài việc nói mấy lời nhảm nhí về người ngoài hành tinh ra thì hắn chẳng có bản lĩnh gì khác.

Giữ lại cũng lãng phí tài nguyên, chi bằng tận dụng tối đa, để hắn ra ngoài dụ con Bái kia đi!】 【Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế…】 【Anh hùng ý kiến lớn gặp nhau, suy nghĩ của tôi cũng y hệt các ông!】 【Ha ha ~ Xem ra mọi người đều giống nhau cả, có lẽ đây chính là bản tính con người.

Nếu tính mạng của mình gặp nguy hiểm nghiêm trọng, trong tình thế bất đắc dĩ, "để bạn chết chứ không để mình chết" là chuyện ai cũng sẽ làm, trừ mấy mụ thánh mẫu giả tạo ra!】 【Nhưng tiếc là, mấy người trong đội khảo cổ có vẻ đều là thánh mẫu.

Nếu muốn ném gã Tát Địch Bằng kia ra làm mồi nhử, những người khác chắc chắn sẽ không đồng ý đâu.】 【Thế nên mới nói đám người này ngu ngốc mà!】 【Cùng lắm thì, cứ ném hết bọn họ ra ngoài làm mồi nhử đi!】 【Cùng lắm thì ném hết cả bọn họ ra làm mồi nhử luôn đi!】 【Mày ngu à?

Người của đội khảo cổ mà chết hết thì nhiệm vụ đến Tinh Tuyệt Cổ Thành tiếp theo làm thế nào?】【Đúng đúng, mấy ông thỉnh thoảng cũng dùng não một chút đi, đừng có nghe gió thành bão thế chứ.】【…】… Nhìn thấy phản ứng của những người trong đội khảo cổ lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream đều cười bò.

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ, Chu Tiểu Di chỉ dùng một ánh mắt mà đã dọa đám tri thức kia sợ đến thế này.

Lá gan cũng quá nhỏ rồi.

Nhưng!

Cũng có một số cư dân mạng cho rằng, suy nghĩ trong lòng Chu Tiểu Di lúc này mới chính là bản tính bình thường của con người.

Bởi vì trong thế giới thực, rất nhiều người đều như vậy!

Khi tính mạng bản thân gặp nguy hiểm nghiêm trọng!

Nếu có thể hy sinh người bên cạnh để mình thoát hiểm, họ sẽ không hề do dự!

Điều này không liên quan đến đạo đức, chỉ liên quan đến nhân tính.

Cái gọi là "nhân chi sơ, tính bản thiện" đều là nói nhảm.

Bản tính của con người, thực ra là ác!

Cái gọi là "người không vì mình, trời tru đất diệt", đây mới là bức tranh chân thực nhất phù hợp với xã hội hiện nay! … "Mọi người mau nhìn, có thứ gì đó đang đến…" "Là sói hoang, tôi có nên nổ súng không?" Ngay lúc này, Vương Khải Toàn vẫn đang nằm rạp trên mặt đất đột nhiên chú ý thấy miếng thịt mà Chu Tiểu Di ném ra ngoài nơi trú ẩn lúc trước dường như đã bị thứ gì đó ngoạm lấy.

Chương 329

Mọi người vội nhìn sang.

Chỉ thấy thứ ngoạm miếng thịt kia đúng thật là một con sói hoang!

"Đợi đã, đừng nổ súng vội…" "—— Pằng!!!" Chu Tiểu Di vừa định ngăn Vương Khải Toàn lại, nhưng vẫn chậm một bước.

Cô còn chưa nói hết câu, Vương Khải Toàn đã bóp cò!

Theo một tiếng súng vang lên, con sói hoang vừa mới ngoạm được miếng thịt, còn chưa kịp quay người bỏ đi, đã bị viên đạn của Vương Khải Toàn bắn thẳng vào đầu, ngã gục xuống đất! … "Tuyệt vời, một phát trúng ngay, xử gọn!" Thấy mình một phát súng đã giết chết con sói hoang đến tha thịt, Vương Khải Toàn lập tức reo hò nhảy cẫng lên.

Những người khác nghe vậy cũng đều tỏ vẻ kích động.

Vương Khải Toàn đã có thể một phát bắn chết một con sói hoang, vậy thì lát nữa nếu có con sói khác đến tha thịt, anh ta chắc chắn cũng có thể một phát bắn chết nó.

Dù sao những người am hiểu về bắn tỉa đều biết, khi bạn bắn tỉa một vật gì đó, phát súng đầu tiên thường là khó trúng nhất.

Nhưng nếu phát đầu tiên đã trúng, vậy thì tiếp theo chỉ cần dựa vào cảm giác đó để bắn tiếp, tỷ lệ trúng đích chắc chắn sẽ tiếp tục tăng lên.

Diệp Nhất Tâm vui mừng nói: "Anh Vương, anh lợi hại thật đấy.

Bên ngoài bão cát lớn như vậy, em còn không nhìn thấy miếng thịt, vậy mà anh lại có thể bắn chết con sói đến tha thịt, thật không thể tin được!" Sở Kiến cũng kích động theo: "Đúng vậy anh Vương, tài bắn

súng của anh chuẩn quá, tôi chưa bao giờ thấy ai bắn súng chuẩn như anh cả!" Tát Địch Bằng không nói thì thôi, hễ mở miệng là lại dính đến người ngoài hành tinh: "Anh Vương, anh không phải là do người ngoài hành tinh biến thành đấy chứ?

Hay là… trước đây anh từng đến căn cứ của người ngoài hành tinh để huấn luyện?

Nếu không thì tài bắn súng và thị lực của anh sao có thể đỉnh như vậy được?" Vương Khải Toàn vốn đang tận hưởng lời khen ngợi từ Diệp Nhất Tâm và Sở Kiến, nhưng vừa nghe những lời Tát Địch Bằng nói, vẻ mặt anh ta lập tức đơ ra.

Anh ta có chút kinh ngạc nhìn gã đeo kính, cả ngày chỉ biết "người ngoài hành tinh" này, thầm nghĩ gã này không phải bị ngốc đấy chứ?

Diệp Nhất Tâm và Sở Kiến đang khen mình đàng hoàng, gã này lại lôi người ngoài hành tinh vào.

Bộ trong mắt cậu ngoài người ngoài hành tinh ra thì không còn gì khác à?

Chẳng biết tí đối nhân xử thế nào cả!

Thật hết nói nổi!

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Vương Khải Toàn, Tát Địch Bằng còn tưởng mình đoán đúng, thế là trong mắt hắn ta lập tức lóe lên một tia sáng chưa từng có.

"Anh Vương, tại sao anh lại nhìn tôi như vậy, lẽ nào những chuyện tôi vừa nói đều là thật sao?

Trước đây anh thực sự đã gặp người ngoài hành tinh?" Vương Khải Toàn mặt đầy cạn lời.

Anh ta không thèm để ý đến gã chìm đắm trong thế giới người

ngoài hành tinh này nữa, mà quay trở lại vị trí nằm rạp lúc trước, bắt đầu tiếp tục ngắm bắn.

"Ai ~ Tiểu Tát à, tôi bây giờ cũng không biết nên nói cậu thế nào cho phải." "Sớm biết cậu si mê người ngoài hành tinh như vậy, tôi đã không tuyển cậu vào đội khảo cổ.

Bây giờ tôi thực sự hối hận…" Hách Kiến Quốc có chút khổ não vỗ trán mình.

Đối với biểu hiện gần đây của Tát Địch Bằng, trong lòng ông cũng vô cùng bất lực!

Nếu ông biết chàng trai trẻ này không đáng tin cậy như vậy, năm đó ông đã không tuyển gã này vào đội của mình.

Nhưng tiếc là, bây giờ mọi chuyện đã quá muộn.

Còn ở phía bên kia, Chu Tiểu Di lúc này lại hoàn toàn không có tâm trạng để ý đến việc Vương Khải Toàn một phát súng giết chết con sói hoang.

Bởi vì thông qua chuyện này, cô đột nhiên nghĩ đến một việc.

Trước đó, cô tưởng rằng dùng thịt làm mồi nhử có thể dụ được con Bái ra.

Chương 330

Nhưng lúc này!

Cô phát hiện mình đã sai, và sai một cách vô cùng ngớ ngẩn!

Vừa rồi, nếu miếng thịt cô ném ra là thịt sống, có lẽ con Bái kia cũng sẽ không bị dụ ra.

Khả năng cao hơn là nó sẽ cử một con sói hoang ra tha thịt về cho mình ăn.

Nếu như vậy, thì việc họ cứ chĩa súng vào miếng thịt mà bắn dường như cũng chẳng có tác dụng gì!

Sói hoang nhiều như vậy, dù có giết thêm vài con cũng chẳng ăn thua.

Vấn đề mấu chốt là phải tìm ra con Bái kia! … Thực ra không chỉ có Chu Tiểu Di.

Vào lúc này, những cư dân mạng trong phòng livestream cũng đã nhận ra vấn đề này. 【Vãi~ Miếng thịt nửa sống nửa chín của chị Chu thật sự đã dụ được sói hoang ra.】 【Xì ~ Chỉ dụ được một con sói hoang thôi mà, có phải dụ được con Bái ra đâu, có gì mà đắc ý!】 【Đúng vậy, dụ được con Bái mới là quan trọng nhất, dụ sói hoang ra không phải là mục đích ban đầu của kế hoạch mồi nhử này!】 【Xem ra con Bái kia cũng khá ranh ma đấy, lại để sói hoang thay mình đi tha thịt.

Có vẻ nó muốn để lũ sói đó làm bia đỡ đạn, thử xem miếng thịt kia có phải là cạm bẫy do con người giăng ra không!】 【Thực ra tôi sớm đã nghĩ đến điểm này rồi!】 【Sao lại thế này?】 【Đợi đã, nếu nói con Bái kia nhìn thấy thức ăn mình hứng thú mà không tự mình đi lấy,

lại để bầy sói xung quanh làm thay, vậy kế hoạch mồi nhử của chúng ta còn có ý nghĩa gì nữa không?】【Ai ~ Kế hoạch mồi nhử lẽ nào cứ thế này tuyên bố phá sản sao?】【Vậy bây giờ phải làm sao?

Lẽ nào chúng ta không dùng kế hoạch mồi nhử nữa?】【Chắc chắn là không được rồi, con Bái kia quá ranh ma, nó sẽ không tự mình ra tha thịt đâu, dù bạn có để thịt sống lên cũng vậy thôi.】【Nhưng… nếu không dùng kế hoạch mồi nhử, vậy màn này phải qua như thế nào đây?】【Cái này thì tôi không biết…】【Phiền phức quá, có đại lão nào ra mặt giải quyết không?】【Mà giáo sư Vương Kỳ không phải đã nói kế hoạch mồi nhử này khả thi sao?

Hay là lại đi hỏi ông ấy?】【Đừng phí công vô ích, giáo sư Vương Kỳ có lẽ đã theo dõi phòng livestream này từ nãy đến giờ rồi, ông ấy chắc chắn cũng đã phát hiện tình hình bên phía chị Chu, có lẽ bây giờ cũng đang nghĩ cách cứu vãn đấy!】【Cứu vãn?

Cứu vãn thế nào?】【Kế hoạch mồi nhử này lẽ nào còn có cơ hội cứu vãn sao?】【Đương nhiên rồi, bạn không nghĩ ra cách cứu vãn không có nghĩa là giáo sư Vương Kỳ cũng không nghĩ ra.

Chúng ta cứ đợi thêm đi, biết đâu lát nữa giáo sư Vương Kỳ sẽ lại đưa ra đề nghị!】【Đúng đúng đúng ~ chúng ta đợi thêm một chút…】【Chúng ta có thể đợi, nhưng bên chị Chu không đợi được nữa đâu.

Bây giờ Vương Khải Toàn đã nổ súng, bên ngoài đã có một con sói bị bắn chết, tôi đoán tiếp theo bầy sói có thể sẽ phát động tổng tấn công đấy!】【Cũng đành chịu thôi.】【Bây giờ chúng ta chỉ có thể hy vọng giáo sư Vương Kỳ có thể sớm đưa ra một đề nghị tốt hơn!】【…】… Cư dân mạng bàn tán sôi nổi trong phòng livestream.

Đối với tình huống mà Chu Tiểu Di đang gặp phải, mọi người đều tỏ ra rất tiếc nuối.

Nhưng đồng thời… cũng có rất nhiều cư dân mạng tin chắc rằng, kế hoạch mồi nhử mà giáo sư Vương Kỳ vừa đề xuất, đáng lẽ phải khả thi.

Chỉ là họ đã dùng sai phương pháp mà thôi.

Vì vậy… họ nhanh chóng bắt đầu spam bình luận trong phòng livestream, hy vọng ngài Vương Kỳ có thể đưa ra một vài đề nghị mang tính xây dựng hơn!

Dường như lời kêu gọi của mọi người đã gây được sự đồng cảm của giáo sư Vương Kỳ.

Chẳng mấy chốc, trong phòng livestream của Chu Tiểu Di lại xuất hiện một bình luận ghim rực rỡ sắc màu! 【Streamer, ngay từ đầu cô đã hiểu sai kế hoạch mồi nhử mà tôi nói rồi.

Đặt thịt bên ngoài nơi trú ẩn, chờ Bái đến tha, đó là chuyện hoàn toàn không thể.

Cô đừng quên, Bái sẽ không dễ dàng xuất động, nó chỉ để những con sói khác trong bầy đi làm thay mình.

Trong tình huống này, "ôm cây đợi thỏ" là lựa chọn thiếu khôn ngoan nhất!】 … Là giáo sư Vương Kỳ!

Ông ấy lại phát biểu trong phòng livestream rồi.

Trong chốc lát, cả phòng livestream lại sôi sục lên. 【Mau nhìn, giáo sư Vương Kỳ lại cho chúng ta đề nghị rồi…】 【Gì mà lại cho chúng ta đề nghị, rõ ràng là ông ấy đang cho chị Chu đề nghị có được không!】 【Vãi ~ Xem ra mặt mũi của chị Chu cũng lớn thật đấy… lại có thể được một nhân vật như giáo sư Vương Kỳ liên tục chỉ đạo!】 【Chết tiệt ~ Chị Chu chắc chắn có quan hệ với giáo sư Vương Kỳ kia, nếu không tại sao giáo sư Vương Kỳ chỉ cho cô ấy đề nghị, mà không cho những streamer và người chơi khác đang

livestream đề nghị chứ?】【Tầng trên tốt nhất nên cẩn thận một chút, giáo sư Vương Kỳ đức cao vọng trọng, sao có thể xấu xa như bạn nghĩ được!】【Đúng đúng, cẩn thận giáo sư Vương Kỳ gửi thư luật sư cảnh cáo đấy!】【Ha ha ~ Mọi người đừng căng thẳng, tôi chỉ đùa một chút cho không khí bớt căng thẳng thôi mà, mọi người đừng nghĩ nhiều…】【He he ~ Cái trò đùa này của bạn, chẳng vui chút nào cả…】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, quan hệ của chị Chu tốt thật.

Trước đây tôi nhớ còn có người nghi ngờ chị ấy có gian tình với tác giả của game đạo mộ này, bây giờ lại thêm giáo sư Vương Kỳ.

Bất kể quan hệ của họ là gì, dù sao không có lửa làm sao có khói, có người giúp đỡ cô ấy qua cửa ải khó, điều đó cũng cho thấy quan hệ của cô ấy khá nổi bật!】【Ừm, câu này thì đúng là thật…】【Quả nhiên, vẫn là chị Chu đỉnh!】【Khà khà khà ~ Chị Chu không nói chuyện, người người đều yêu!】【Đúng, điểm này tôi cũng phải thừa nhận!】【…】… "Vãi!!!" Thấy giáo sư Vương Kỳ lại gửi một bình luận ghim nữa, Chu Tiểu Di cũng kinh ngạc đến mức văng một câu chửi thề!

Chương 331

Nhưng, cô khác với những cư dân mạng có thể tùy tiện tán gẫu.

Cô bây giờ vẫn đang ở trong game, và đã đến thời điểm bầy sói sắp lao vào nơi trú ẩn.

Vì vậy, sau khi thấy giáo sư Vương Kỳ lại gửi bình luận ghim, cô cũng không nói bất kỳ lời tâng bốc hay chào hỏi nào để lãng phí thời gian, mà trực tiếp thỉnh giáo giáo sư Vương Kỳ về chuyện mồi nhử.

"Giáo sư Vương Kỳ, ngài có thể nói cụ thể hơn về chuyện mồi nhử không ạ?" "Ngài vừa nói phương pháp ôm cây đợi thỏ của tôi là sai, nhưng tôi ngốc quá, thật sự không nghĩ ra được phương pháp mồi nhử nào khác…" "Nếu ngài biết, thì phiền ngài nói thẳng cho tôi biết được không ạ?" "Bầy sói bên ngoài có lẽ sắp tổng tấn công nơi trú ẩn rồi." "Nếu phương pháp mồi nhử ngài nói tôi bây giờ vẫn có thể dùng được, thì tôi phải tranh thủ thời gian dùng ngay…" Chu Tiểu Di lúc này trông có vẻ hơi vội vàng, ngay cả lời nói cũng rất gấp gáp.

Nhưng cũng không thể trách được, dù sao tính thời gian, bầy sói bên ngoài hẳn là sắp lao vào nơi trú ẩn rồi.

Nếu phương pháp mồi nhử mà giáo sư Vương Kỳ nói cô bây giờ vẫn có thể dùng được, vậy thì cô sẽ không cần phải lãng phí thêm một lần trải nghiệm game nữa, lợi dụng lần trải nghiệm này là có thể qua màn trực tiếp!

Đương nhiên, nếu phương pháp mà giáo sư Vương Kỳ nói cô không thể hoàn thành trong lần trải nghiệm này, vậy thì cô chỉ có thể cố gắng thử một chút, đợi đến lần sau bắt đầu lại game, sẽ sắp xếp lại kinh nghiệm của lần này một cách cẩn thận!

Sau đó một hơi qua màn!

Đúng vậy, nói trắng ra, Chu Tiểu Di chỉ là không cam tâm, không muốn lãng phí lần trải nghiệm game này của mình mà thôi! … Thực ra không chỉ có Chu Tiểu Di, lúc này, ngay cả những cư dân mạng khác trong phòng livestream cũng đang âm thầm chờ đợi phương pháp mồi nhử từ miệng giáo sư Vương Kỳ.

Bởi vì họ cũng rất muốn biết, phương pháp mồi nhử của vị chuyên gia này, so với phương pháp mồi nhử mà Chu Tiểu Di vừa dùng, rốt cuộc có gì khác biệt.

Và trong sự mong đợi của tất cả mọi người, giáo sư Vương Kỳ rất nhanh lại đăng một bình luận ghim rực rỡ sắc màu trong phòng livestream: 【Thực ra phương pháp mồi nhử mà tôi muốn nói, về cơ bản là giống với phương pháp mà streamer cô vừa làm, chỉ cần cải tiến một chút về chi tiết là được.

Đầu tiên, cô có thể đi mua một quả lựu đạn, tốt nhất là loại kích hoạt bằng điều khiển từ xa, uy lực vừa phải là được, nhưng thể tích nhất định phải nhỏ.

Sau đó, cô tìm một miếng thịt sống, đương nhiên, nếu có gà sống vịt sống cũng được.

Cuối cùng, cô phải giấu quả lựu đạn vào trong thịt sống hoặc vật thể mà cô muốn dùng làm mồi nhử.

Đến lúc đó, dù con Bái kia không tự mình đến tha mồi, cô cũng không cần lo lắng.

Dù sao Bái trong bầy sói là tồn tại có địa vị cao nhất, những con sói khác tha mồi đi, cuối cùng cũng sẽ được đưa đến miệng nó.

Nhớ kỹ, khi sói hoang đến tha mồi, các người tuyệt đối không được nổ súng, để tránh đánh rắn động cỏ.

Đợi chúng tha mồi đi rồi, cô tự mình phán đoán thời gian, tùy lúc

kích nổ lựu đạn là được.

Tôi giải thích như vậy, cô có nghe hiểu không?

Streamer…】 Bình luận ghim mà giáo sư Vương Kỳ gửi vẫn là một bình luận dài với rất nhiều nội dung.

Bên trên viết lan man rất nhiều thông tin.

Nhưng, cư dân mạng vẫn rất kiên nhẫn đọc hết, bao gồm cả Chu Tiểu Di đang gấp gáp về thời gian.

Chỉ có điều, sau khi đọc xong bình luận dài này, bầy sói bên ngoài nơi trú ẩn cũng bắt đầu tấn công họ.

Vì kế hoạch mồi nhử đã thất bại, Chu Tiểu Di cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở đây.

Vì vậy, khi bầy sói bên ngoài lao vào, cô cũng lười phản kháng, trực tiếp bỏ cuộc.

Điều này cũng dẫn đến việc những người trong đội khảo cổ, so với mấy lần trước đó, còn sớm hơn đã nhận cơm hộp.

Còn ở phía bên kia, sau khi đọc xong bình luận ghim này của giáo sư Vương Kỳ, cư dân mạng cũng lập tức mắt chữ A mồm chữ O mà bày tỏ ý kiến của mình. 【Vãi ~ Đúng là chuyên gia của viện khảo cổ quốc gia, kế hoạch mồi nhử này đúng là tuyệt cú mèo!】 【Đúng vậy, quá đỉnh.

Kế hoạch mồi nhử mà chúng ta vừa nghĩ ra cũng chỉ tầm tầm như cái chị Chu vừa dùng, nhưng kế hoạch mà giáo sư Vương Kỳ nói, bất kể là độ chính xác hay tính bí mật, đều cao hơn xa so với kế hoạch chúng ta có thể nghĩ ra, quá lợi hại!】 【Mẹ ơi, lẽ nào đây chính là kế hoạch mồi nhử trong mắt các đại lão sao?】 【So với kế hoạch mồi nhử này của giáo sư Vương Kỳ, tôi cảm thấy kế hoạch mà tôi vừa nghĩ ra, chẳng khác nào trò trẻ con!】 【Tôi thấy nếu kế hoạch mồi

nhử này của giáo sư Vương Kỳ có thể thực thi thành công, tuyệt đối có thể xử lý con Bái kia.】【Nói thừa, kế hoạch mồi nhử này có tính bí mật cao như vậy, hơn nữa giáo sư Vương Kỳ còn giúp chúng ta phân tích tình hình con Bái sẽ để những con sói khác làm bia đỡ đạn đi tha mồi, nếu kế hoạch này mà còn thất bại nữa, thì đúng là vô lý!】【Vậy chúng ta còn đợi gì ở đây nữa?

Mau đi thử thôi…】【Đừng vội, xem chị Chu trước đã…】【Đúng, dù sao cốt truyện chính của chúng ta cũng chưa đến đây, cứ xem chị Chu làm thế nào để tận dụng kế hoạch mồi nhử này qua màn.

Chương 332

Nếu cô ấy thành công, vậy chúng ta chắc chắn cũng có thể thành công!】【…】… Cư dân mạng tuy cũng đã hiểu rõ kế hoạch mồi nhử mà giáo sư Vương Kỳ nói, nhưng họ không hành động ngay lập tức.

Thứ nhất, là vì tiến độ game của rất nhiều người trong số họ vẫn chưa đến khu vực sa mạc.

Thứ hai, kế hoạch mồi nhử mà giáo sư Vương Kỳ nói cho họ, tuy trông có vẻ rất đáng tin cậy, và có xác suất rất lớn có thể xử lý con Bái kia, nhưng đề nghị chung quy cũng chỉ là đề nghị.

Cuối cùng có thành công được hay không!

Trước khi có người đi thử, không ai dám nói chắc.

Vì vậy, trong số họ vẫn có đại đa số người, cuối cùng vẫn chọn tiếp tục quan sát.

Họ muốn xem, liệu Chu Tiểu Di có thể tận dụng kế hoạch mồi nhử này của giáo sư Vương Kỳ để qua màn thành công hay không.

Nếu Chu Tiểu Di thành công, vậy họ có thể bắt chước theo, trực tiếp áp dụng.

Đúng vậy, họ chính là xem Chu Tiểu Di như chuột bạch, muốn để cô đi thử trước.

Không có ý gì khác.

Đương nhiên, đối với suy nghĩ của những cư dân mạng này, trong lòng Chu Tiểu Di cũng rõ như ban ngày.

Nhưng, dù cô có biết, thì có thể làm thế nào?

Chẳng lẽ nói cô không muốn làm chuột bạch, thì không đi thử phương pháp này nữa sao?

Dù sao, trách nhiệm của một streamer game, chẳng phải chính là đi thử những cách chơi, những hướng dẫn mà người chơi khác chưa từng thử, hoặc không có gan đi thử sao?

Nếu cô ngay cả điểm này cũng không làm được, vậy còn làm streamer game làm gì? … "Anh em, tôi biết mọi người bây giờ chắc chắn rất sốt ruột, muốn tôi đi thử ngay phương pháp mà giáo sư Vương Kỳ vừa nói." "Nói thật, trong lòng tôi cũng rất sốt ruột." "Nhưng có một chuyện, tôi phải nói rõ với mọi người." "Tiền game trên người tôi bây giờ không còn nhiều nữa!" "Mọi người nên biết, lựu đạn có thể dùng điều khiển từ xa để kích nổ không dây vào những năm 80, thứ này chắc là rất đắt!" "Tôi sợ mình không kham nổi giá của nó!" Trong game, Chu Tiểu Di sau khi hồi sinh đã đến khu chợ đen chuyên mua bán các vật phẩm bị kiểm soát.

Cô dạo quanh con phố chợ đen một lúc, cuối cùng dừng lại trước một cửa hàng chuyên bán vũ khí quân dụng.

"Ông chủ, chỗ ông có lựu đạn điều khiển từ xa không?

Chính là loại có thể dùng điều khiển để kích nổ ấy." Chu Tiểu Di nói với vẻ mặt rất lịch sự.

Cô không thể không lịch sự, vì tiền trên người cô không còn nhiều, mà những NPC này đều có tính cách độc lập.

Cô cảm thấy nếu thái độ của mình tốt một chút, lát nữa biết đâu có thể để đối phương giảm giá, hoặc ưu đãi một chút.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ đơn phương của cô.

Muốn mặc cả ở chợ đen, đây căn bản là một chuyện không thể.

"Lựu đạn điều khiển từ xa à?

Đương nhiên là có, không biết cô có yêu cầu cụ thể gì không?" Ông chủ chợ đen nói với vẻ mặt bình thản.

Khác với những thương nhân bình thường bên ngoài, các ông chủ ở chợ đen đều làm ăn thất đức, và về cơ bản đều là người trong giang hồ.

Họ sẽ không tuân thủ cái quy tắc "khách hàng là thượng đế".

Trong mắt họ, giao dịch giữa hai người, chỉ cần đôi bên vừa mắt là được.

Bạn ra giá, tôi thấy được, thì giao dịch.

Bạn ra giá, tôi thấy không được, thì không giao dịch.

Đơn giản vậy thôi.

Chương 333

Muốn mặc cả?

Xin lỗi, ra cửa rẽ trái, ở đó có một cái chợ rau, trong đó có thể mặc cả! … "Yêu cầu à… cái này đương nhiên là có rồi." "Đầu tiên, quả lựu đạn tôi cần, thể tích nhất định phải nhỏ, tốt nhất là chỉ to bằng móng tay cái." "Thứ hai, phải là lựu đạn điều khiển không dây…" "Còn nữa là uy lực của lựu đạn, nếu có thể, ít nhất phải làm nổ chết được một con bò!" "Được rồi, yêu cầu của tôi chỉ có vậy thôi." Chu Tiểu Di suy nghĩ một lúc, cuối cùng một hơi nói ra hết yêu cầu của mình.

Nhưng nói đến cuối cùng, cô lại đột nhiên nhớ ra một chuyện, thế là… cô lại ngượng ngùng bổ sung thêm một câu ở phía sau: "À đúng rồi, hôm nay tôi mang không nhiều tiền lắm, ông chủ, nếu có thể rẻ hơn một chút thì cố gắng cho tôi giá rẻ nhé, tôi sẽ rất cảm ơn ông." Ông chủ chợ đen sau khi nghe những yêu cầu trước đó của Chu Tiểu Di, vốn dĩ đã giật giật khóe miệng.

Lúc này nghe câu cuối cùng của Chu Tiểu Di, sắc mặt vốn đã không tốt, lập tức lại trở nên tái mét.

"Cút cút cút… yêu cầu nhiều như vậy, còn muốn tôi bán rẻ, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy." "Nếu cô không thực lòng muốn mua đồ thì mau cút đi, đừng cản trở tôi làm ăn." Giọng điệu của ông chủ chợ đen đã rõ ràng lạnh đi, ngay cả trong lời nói cũng tràn đầy tức giận.

Chu Tiểu Di bĩu môi nói: "Ông chủ, tôi rất thành tâm mà.

Nếu chỗ ông có thứ tôi cần, vậy ông cứ cho tôi một cái giá, nếu tôi đủ tiền, tuyệt đối sẽ không mặc cả." Nói đi cũng phải nói lại… Chu

Tiểu Di cũng không phải kẻ ngốc.

Câu nói này của cô cũng coi như là kịp thời cứu vãn tình thế.

Ít nhất sau khi nghe câu này, sắc mặt của ông chủ chợ đen cũng khá hơn một chút so với lúc nãy.

"Nếu cô đã nói vậy, thì tôi cũng không ngại nói thật cho cô biết." "Loại lựu đạn mà cô nói, chỗ tôi không có…" "Không đúng, nói chính xác hơn, không phải chỗ tôi không có, mà là cả cái chợ đen này đều không có." Lúc này ông chủ chợ đen cũng nói thẳng với Chu Tiểu Di.

Loại lựu đạn mà Chu Tiểu Di muốn!

Đừng nói là ở chỗ ông ta!

Mà là cả cái chợ đen này cũng không thể có.

Điều này làm Chu Tiểu Di lo sốt vó.

Gì cơ???

Lựu đạn tôi cần ở chợ đen không có?

Sao có thể chứ?

Tuy đây là chợ đen của những năm 80, nhưng tôi đã hạ yêu cầu xuống mức này rồi, ông còn không có, thế này thì có hơi quá đáng rồi đấy.

"Ông chủ, ông không phải đang đùa tôi đấy chứ?" "Chợ đen của các ông không phải tự xưng là có thể mua được tất cả hàng tốt và hàng hiếm trên thế giới sao?" "Hơn nữa, loại lựu đạn tôi vừa nói, nó cũng không phải sản phẩm công nghệ cao gì cả!" Chu Tiểu Di có chút lo lắng hỏi.

Nếu cô không thể mua được loại lựu đạn có thể điều khiển từ xa ở đây, vậy kế hoạch mồi nhử mà giáo sư Vương Kỳ nói trước đó, chẳng phải là không thể hoàn thành sao?

Mình khó khăn lắm mới tìm được một phương pháp có xác suất qua màn cao, nếu bây giờ mất đi, cũng quá đáng tiếc rồi!!!

Ông chủ chợ đen nhìn Chu Tiểu Di, rồi thở dài nói: "Cô gái nhỏ, không phải tôi lừa cô, những yêu cầu cô vừa nói, những cái khác thì còn được!" "Chỉ là… tất cả lựu đạn có thể dùng để điều khiển từ xa ở chỗ chúng tôi, đều có dây kích nổ." "Cô muốn lựu đạn không có dây kích nổ, vậy thì chỉ có lựu đạn giật chốt thôi." … "Lựu đạn giật chốt?

Đó là lựu đạn gì?" Chu Tiểu Di ngơ ngác hỏi.

Ông chủ chợ đen cười khẩy: "Lựu đạn giật chốt chính là loại lựu đạn thông thường đó, cô giật cái chốt kích nổ trên đó, rồi ném ra ngoài, nó sẽ 'pằng' một tiếng nổ tung." "Sao?

Cô ngay cả phương pháp kích nổ lựu đạn cũng không biết, mà còn muốn mua loại lựu đạn đặc chế mà cô vừa nói à?" Lời này vừa nói ra, mặt Chu Tiểu Di lập tức tràn đầy vẻ lúng túng.

Chu Tiểu Di: "Cái đó… ông chủ, không phải tôi không biết, tôi chỉ là vừa mới quên thôi." Ông chủ chợ đen: "Được rồi, vậy cô định thế nào?

Có muốn loại lựu đạn giật chốt này không?" Chu Tiểu Di: "Cái này không cần, tôi chỉ muốn loại lựu đạn có thể tự mình kích nổ bất cứ lúc nào, lựu đạn giật chốt vừa giật chốt là phải nổ, đối với tôi không có tác dụng." Ông chủ chợ đen như có điều suy nghĩ: "Nghe giọng điệu của cô, cô là muốn làm bẫy, đúng không?" Chu Tiểu Di mắt sáng rỡ: "Vãi ~ Ông chủ, ông đúng là thần nhân, lại biết tôi dùng để làm bẫy." Ông chủ chợ đen ha ha cười nói: "Thực ra làm bẫy, cô căn bản không cần loại lựu đạn tự mình kích nổ đâu, mua một quả lựu đạn hẹn giờ, hoặc là trực tiếp mua một quả mìn là được rồi." Chu Tiểu Di chớp chớp mắt: "Lựu đạn hẹn giờ?

Mìn?" Ông chủ chợ đen gật đầu: "Đúng vậy, lựu đạn hẹn giờ cô

nên biết, chỉ cần đặt thời gian, đến giờ là sẽ nổ, còn mìn là cô dẫm trúng là sẽ nổ!" "Cả hai thứ này đều không có dây kích nổ!" "Thực ra cá nhân tôi thì đề nghị cô mua mìn, dù sao cũng là chế tạo bẫy, mìn chắc là thích hợp nhất!" Đề nghị của ông chủ chợ đen có thể nói là rất xác đáng.

Chu Tiểu Di nghe xong cũng như có điều suy nghĩ.

Một lát sau, cô liền mở miệng hỏi: "Lựu đạn hẹn giờ thì thôi, cái đó tôi cũng không biết dùng lắm.

Chương 334

Nhưng cái mìn này, có phải là chỉ cần nhận được va chạm mạnh, hoặc là chạm vào cơ quan trên đó, là sẽ nổ ngay lập tức không?" Ông chủ chợ đen gật đầu nói: "Không sai, hơn nữa mìn còn có thể thiết lập độ nhạy của bộ kích hoạt.

Nếu cô muốn nó chạm vào là nổ, thì chỉnh độ nhạy cao lên một chút.

Nếu cô muốn va chạm mạnh mới nổ, thì chỉnh độ nhạy thấp xuống một chút." Nghe xong lời giải thích của ông chủ chợ đen, mắt Chu Tiểu Di cũng lập tức trở nên sáng ngời.

Loại mìn có thể kích hoạt bằng va chạm này, chẳng phải chính là thứ cô đang cần nhất sao?

Tuy thứ này khác với lựu đạn điều khiển từ xa mà cô vốn định mua, nhưng bối cảnh thế giới ở đây dù sao cũng là những năm 80.

Có thể mua được loại mìn kích hoạt bằng va chạm, hơn nữa còn có thể tự mình điều chỉnh độ nhạy kích nổ, cũng đã rất tốt rồi.

Dù sao, bất kể quả mìn này cuối cùng có dùng được hay không, cứ mua một cái về thử trước đã!

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di liền không còn do dự, trực tiếp mở miệng nói với ông chủ chợ đen: "Được, ông chủ, tôi muốn mua một quả mìn, ông chỉnh độ nhạy kích nổ thấp xuống một chút cho tôi.

À đúng rồi, cái này giá cả thế nào?" Ông chủ chợ đen trước tiên giơ bàn tay của mình lên!

Lật qua lật lại, rồi lại giơ một ngón tay ra, nói: "Một quả mìn 500, phí điều chỉnh độ nhạy kích nổ 100, tổng cộng 600 đồng, không mặc

cả, cảm ơn…” … “Cái gì?” “Một quả mìn đã qua điều chỉnh mà giá 600?” “Chủ quán, ông đúng là gian thương mà…” Chu Tiểu Di giật nảy mình vì cái giá mà ông chủ chợ đen đưa ra.

Một quả mìn 500, cô còn có thể chấp nhận.

Nhưng… chi phí điều chỉnh và sửa đổi này lại cần thu thêm 100 tệ nữa.

Đây không phải là quá lừa bịp sao?

Chỉ là một món đồ chơi nhỏ thế này thôi mà?

Tùy tiện sửa một chút là được rồi.

Vậy mà còn mặt dày đòi 20% tổng giá trị vật phẩm!

Kể cả là chợ đen thì cũng không thể đen tối đến thế chứ?

“Tôi nói này cô nương, giá cả ở chỗ tôi là mua bán sòng phẳng, không mặc cả.” Ông chủ chợ đen thấy Chu Tiểu Di nói mình lòng dạ đen tối thì lập tức không vui.

“Cô đừng xem thường kỹ thuật điều chỉnh nho nhỏ này, bên trong có nhiều mánh khóe lắm đấy!” “Đầu tiên là độ chính xác kích hoạt của mìn, nếu không nắm chắc thì độ chính xác sẽ không chuẩn.” “Thôi được… tôi nói thẳng cho cô hiểu.” “Cô đã nghe nói đến phí kỹ thuật chưa?” Phí kỹ thuật???

Chu Tiểu Di hơi sững người.

Phí kỹ thuật thì đương nhiên cô đã từng nghe qua.

“Được rồi, 100 thì 100, chủ quán, lấy cho tôi một quả…” Chu Tiểu Di liếc nhìn số tiền trong túi, phát hiện vừa vặn còn đủ mua một quả.

Thế là cô nghiến răng, yêu cầu ông chủ chợ đen một quả mìn đã được sửa đổi!

Ai ngờ ông chủ chợ đen nghe Chu Tiểu Di chỉ lấy một quả, vẻ mặt lập tức cứng đờ.

“Cô nói gì?

Cô chỉ lấy một quả?” Chu Tiểu Di gật đầu: “Đúng vậy, sao thế?

Một quả không bán à?” Ông chủ chợ đen cau mày nói: “Bán thì có bán, nhưng phải trả thêm 50, tổng cộng 650!” Chu Tiểu Di vừa nghe, lập tức bực bội: “Làm cái gì vậy?

Không phải đã nói 600 sao?

Sao bây giờ lại tăng giá?” Ông chủ chợ đen hếch mũi: “600 là giá sỉ, giá bán lẻ là 650, đây là quy tắc ở chỗ chúng tôi, mà tôi đã tính rẻ cho cô rồi đấy.

Nếu cô đi hỏi chỗ khác, người ta có khi còn thu cô 700 một quả ấy chứ!” Nói đến đây, ông chủ chợ đen đột nhiên tỏ vẻ cực kỳ không tình nguyện.

“Tôi thấy cô vừa hỏi tôi nhiều vấn đề như vậy, còn tưởng cô muốn mua nhiều mìn lắm chứ?

Chương 335

Không ngờ lại chỉ mua một quả." "Nói thật, vừa rồi tôi không thu phí tư vấn của cô đã là tốt với cô lắm rồi." "Cô à, biết đủ đi…" Nghe xong lời của ông chủ, sắc mặt Chu Tiểu Di càng trở nên khó coi.

Mẹ kiếp!!!

Mua đồ hỏi chủ quán công dụng một chút, không phải là chuyện rất bình thường sao?

Sao đến đây lại còn phải thu cả phí tư vấn nữa?

"Tôi nói này vị khách nữ, cô rốt cuộc có muốn mua không, không muốn thì mau đi đi, đừng đứng đây cản trở việc làm ăn của tôi…" Thấy Chu Tiểu Di mãi không quyết định, ông chủ chợ đen lại bắt đầu giở chiêu trò bán hàng của mình, cố tình tỏ ra vẻ không thèm quan tâm đến đơn hàng này của cô.

Chu Tiểu Di bình thường mua đồ quen thói phóng khoáng, đã bao giờ gặp phải tình huống bị người khác coi thường thế này đâu.

Thế là cô cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp rơi vào cái bẫy mà ông chủ chợ đen đã giăng sẵn.

"Thôi được, 650 thì 650, dù sao cũng chỉ đủ tiền mua một quả…" Chu Tiểu Di dốc sạch túi, ném toàn bộ 654 tệ tiền game còn lại cho ông chủ chợ đen.

Cuối cùng còn bồi thêm một câu: "4 tệ còn lại coi như tiền boa cho ông, không cần thối…" Ông chủ chợ đen mặt tối sầm! 4 tệ tiền boa?

Khách quan, ngài thật hào phóng! … 【Vãi chưởng~ Chị Chu đang làm gì vậy?

Mua một món đồ mà lãng phí nhiều thời gian thế?】 【Cái này

cũng không thể trách chị Chu được, dù sao món đồ chị ấy muốn mua không có ở chợ đen, nên phải hỏi ý kiến người khác rồi mua một món có hiệu quả tương tự chứ?】【Đúng vậy, mấy người các ông đúng là đứng nói chuyện không biết đau lưng, hỏi cho rõ rồi mua, còn hơn là lát nữa mua nhầm lại lãng phí một lần trải nghiệm game chứ?】【Không sai, lần này tôi ủng hộ chị Chu, tục ngữ nói hay lắm, mài dao không chậm việc đốn củi, chị Chu, tôi chống lưng cho chị!!!】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cái gọi là mìn kích hoạt này có thật sự hữu dụng không?】【Ai mà biết được?

Dù sao chị Chu cũng mua rồi, đợi chị ấy thử xem sao, nếu thành công thì sau này chúng ta có thể dùng phương pháp này để qua màn!】【Nhưng nếu là tôi đi mua cái mìn kích hoạt này, chắc chắn sẽ không mua ở tiệm này, lừa đảo quá, phí điều chỉnh 100, phí tư vấn 50, rồi quả mìn 500, cảm giác tốn thêm bao nhiêu tiền.】【Đúng vậy, ông chủ tiệm đó gian thương quá, nếu lần sau tôi đến chợ đen mua mìn, chắc chắn phải đổi tiệm khác!】【Ha ha~ Nói thì hay lắm, chẳng lẽ các ông không nghe ông chủ tiệm nói sao?

Ông ta đã tính rất rẻ cho chị Chu rồi, nếu đổi sang tiệm khác mua, người ta có khi còn thu 700 ấy chứ!】【Huynh đệ, ông ngây thơ quá rồi, cái gọi là vô gian bất thương, huống chi là chợ đen, lời của ông chủ tiệm đó không thể tin hoàn toàn được, nếu ông tin hết thì ông thành chị Chu rồi.】【Tuy không thể tin hết, nhưng cũng phải đi hỏi giá ba nơi chứ?】【Các ông nghĩ nhiều rồi, nếu lần này quả mìn chị Chu mua thật sự hữu dụng, lần sau chúng ta đi mua thì nhiều nhất cũng chỉ cần 600 là đủ, 50 tệ kia không cần tốn!】【Tại sao?

Chẳng lẽ chúng ta không giống chị Chu à?】【Ông ngốc à? 50 tệ đó là phí tư vấn của chị Chu, chúng ta đã biết mình muốn mua gì rồi thì đâu cần phí tư vấn nữa, cứ trực tiếp yêu cầu mua là được.】【Đúng ha, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ?

Hóa ra chị Chu lại tiết kiệm cho chúng ta 50 tệ!】【Ha ha~ Đúng là không hổ danh chị Chu, đi theo chị ấy còn tiết kiệm được tiền, đây là điều tôi chưa bao giờ nghĩ tới.】【Ha ha~ Người ta là chị Chu không thiếu tiền, các ông không thấy sao?

Sau khi trả tiền xong, chị ấy còn boa cho ông chủ tiệm nữa đấy!】【Đúng rồi, nói chứ chị Chu này rốt cuộc đang làm gì vậy?

Lúc thì bắt chủ quán giảm giá, lúc thì lại cho tiền boa, tôi thật sự không hiểu nổi logic của chị ấy.】【Logic của chị Chu, phàm nhân như ông sao có thể hiểu được!】【Không nói nhiều nữa, chị Chu đỉnh!!!】【……】… Thấy Chu Tiểu Di cuối cùng cũng mua được quả mìn kích hoạt đã điều chỉnh, các cư dân mạng trong phòng livestream cũng bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Một số người cho rằng lần này Chu Tiểu Di chắc chắn đã bị ông chủ tiệm lừa.

Một quả mìn kích hoạt giá gốc 500, chỉ bị ông chủ tiệm điều chỉnh một chút độ nhạy của bộ phận kích nổ đã bị thu thêm 100 phí kỹ thuật.

Hơn nữa, lúc thanh toán cuối cùng, lại bị ông chủ tiệm lấy lý do giá bán lẻ cao hơn giá sỉ để lừa thêm 50 nữa.

Đây không phải là bị coi như cừu béo để làm thịt sao? … Tuy nhiên, cũng có người cho rằng lần này Chu Tiểu Di không hề bị lừa.

Dù sao thì bạn muốn sửa đổi cơ quan kích hoạt của mìn, người ta thu phí sửa đổi kỹ thuật của bạn, đây là chuyện rất bình thường.

Ai bảo bạn không tự mình sửa được chứ!

Nếu người có kỹ thuật giúp bạn sửa mà không thu phí, hoặc thu phí rẻ, thì sau này còn ai đi học kỹ thuật nữa?

Mọi người đều không đi học kỹ thuật thì xã hội làm sao tiến bộ

được?

Còn về cái gọi là phí tư vấn, tuy trông có vẻ hoang đường, nhưng nếu suy nghĩ kỹ lại thì thực ra cũng rất hợp lý.

Dù sao người ta đã lãng phí thời gian giúp bạn nghĩ cách, bạn cũng phải cho người ta chút lợi lộc chứ?

Chương 336

Không thì chẳng phải người ta giúp bạn không công sao?

Hay nói cách khác, cái gọi là phí tư vấn này, thực ra cũng có thể được gọi là phí tình nghĩa.

Nghe như vậy có lẽ sẽ hợp lý hơn một chút.

Đương nhiên rồi!

Khoản phí tình nghĩa này, sau khi Chu Tiểu Di trả xong, những người khác sẽ không cần phải trả nữa.

Vì nếu lần này quả mìn được sửa đổi của Chu Tiểu Di thành công, thì… những người chơi khác lần sau chỉ cần dựa theo kiểu mìn mà Chu Tiểu Di đã sửa đổi để mua là được.

Tối đa 600 là có thể giải quyết, 50 tệ phí tình nghĩa cũng không cần phải trả....

"Mẹ ơi, lần này đúng là phải dốc hết vốn liếng rồi." "Nếu lần này lại thất bại, mình sẽ không còn tiền game nữa." Sau khi mua đồ xong, Chu Tiểu Di lập tức quay lại cốt truyện chính.

Cốt truyện tiếp theo vẫn giống như trước.

Nhưng vì lần này đã dùng hết tiền game, nên khi mua thịt sống, Chu Tiểu Di đã dùng một chút trí tuệ.

Với lý do đội cần bổ sung protein thịt trong sa mạc, cô đã nhờ Shirley Dương đến chợ địa phương mua một miếng thịt sống.

Đối với yêu cầu này, Shirley Dương tự nhiên sẽ không từ chối.

Dù sao một miếng thịt sống cũng không tốn bao nhiêu tiền.

Ngoài ra, để đề phòng gã Vương Khải Toàn lại lấy miếng thịt

sống đi tự mình chế biến, Chu Tiểu Di còn đặc biệt cất thẳng miếng thịt vào trong túi của mình.

Như vậy, Vương Khải Toàn sẽ không có cơ hội biến miếng thịt đó thành thịt nướng.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, đội lại một lần nữa tiến vào sa mạc.

Vẫn là Anliman dẫn đường phía trước.

Cốt truyện không có nhiều khác biệt.

Không lâu sau, dưới sự dẫn dắt của Anliman, mọi người lại băng qua cơn bão cát đen để đến nơi trú ẩn kia.

"Sống hay chết là tùy vào lần này…" Chu Tiểu Di lấy ra quả mìn đã mua trước đó, rồi dùng dao rạch một đường trên miếng thịt sống.

Ngay sau đó, cô nhét thẳng quả mìn vào bên trong miếng thịt.

Cuối cùng, cô lại dùng kim chỉ khâu vết rạch lại.

Đương nhiên, những việc này đều do một mình cô tự làm trong một góc của nơi trú ẩn.

Tuy có chút phiền phức, nhưng lại khá đơn giản.

Kể cả người không biết may vá cũng làm được.

Dù sao cũng không cần khâu quá đẹp, chỉ cần quả mìn không dễ dàng rơi ra là được!

Sau khi tất cả các bước chuẩn bị đã hoàn tất, Chu Tiểu Di lập tức ném miếng thịt sống có chứa mìn ra ngoài nơi trú ẩn.

Tuy nhiên.

"Đệt~ Lão Hồ, ông tự dưng ném miếng thịt đó đi làm gì?

Không phải ông nói miếng thịt đó là để chúng ta bổ sung protein

sao?" Vương Khải Toàn ngơ ngác hỏi.

Vừa nói, gã định chạy ra ngoài nhặt miếng thịt về.

Chương 337

Nhưng đúng lúc này, Chu Tiểu Di vội vàng kéo gã lại.

"Đừng nhặt, miếng thịt đó không phải để ăn, mà là để làm mồi nhử…" … "Cái gì?" "Làm mồi nhử?" "Không phải chứ lão Hồ?

Tôi nhớ rõ ràng ông nói là để chúng ta bổ sung protein thịt mà?" "Sao bây giờ lại đột nhiên thay đổi rồi?" Vương Khải Toàn lúc này vẫn còn đang ngơ ngác.

Đương nhiên, trong sự ngơ ngác của gã, còn xen lẫn một chút tiếc nuối và khó hiểu.

Tiếc nuối là vì một miếng thịt ngon như vậy lại bị ném đi.

Còn khó hiểu là vì gã không hiểu ý nghĩa của từ "mồi nhử" mà Chu Tiểu Di nói.

Cùng lúc đó, nghe được cuộc đối thoại của Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn, những người khác trong đội khảo cổ cũng lần lượt vây lại.

Họ cũng đưa ra những thắc mắc tương tự như Vương Khải Toàn.

Ngay cả Shirley Dương cũng vậy.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di không vội giải thích.

Vì bây giờ cô có giải thích nhiều cũng vô ích.

Dù sao thì lát nữa, khi bầy sói xuất hiện, những người này hẳn sẽ hiểu ý cô.

"Auuuuu~~~" Đúng lúc này, một tiếng sói tru vang dội đột nhiên vang lên, khiến thần kinh của mọi người lập tức căng thẳng.

"Sói?" Vương Khải Toàn đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Gã quay người nhìn Chu Tiểu Di, hỏi: "Lão Hồ… mồi nhử ông vừa nói, chẳng lẽ là để đối phó với đám sói hoang bên ngoài sao?" Chu Tiểu Di gật đầu: "Đúng, chính là để đối phó với đám sói hoang đó." Vương Khải Toàn vô cùng kinh ngạc: "Vãi chưởng~ Lão Hồ, ông trở nên lợi hại như vậy từ khi nào thế?

Lại có thể biết trước ở đây sẽ có sói hoang xuất hiện, chẳng lẽ ông là nhà tiên tri trong truyền thuyết sao?" Chu Tiểu Di khẽ cười, rồi bịa chuyện: "Tiên tri cái con khỉ, chỉ là lúc tôi vừa vào đây, phát hiện bên ngoài có rất nhiều dấu chân sói…" Vương Khải Toàn kinh ngạc: "Không phải chứ?

Bên ngoài gió cát lớn như vậy, ông mà cũng nhìn thấy dấu chân sói à?" Chu Tiểu Di nói: "Chỉ cần ông quan sát kỹ một chút, tự nhiên sẽ thấy, hơn nữa lúc chúng ta vào đây, gió cát bên ngoài đâu có lớn như bây giờ…" Nói thì nói vậy, nhưng những người trong đội khảo cổ sau khi nghe Chu Tiểu Di nói vừa phát hiện dấu chân sói, trong lòng cũng có chút nhìn cô bằng con mắt khác.

Trong số tất cả những người có mặt, người có thể nhìn thấy dấu chân sói bên ngoài chỉ có một mình Chu Tiểu Di.

Có thể thấy khả năng quan sát của đối phương kinh người và tinh tế đến mức nào.

Đương nhiên, họ cũng không nghi ngờ tính xác thực của câu nói vừa rồi của Chu Tiểu Di.

Vì trong mắt họ, không ai rảnh rỗi đến mức đi nói dối về chuyện này.

Vì thế, đội khảo cổ không hiểu lòng người hiểm ác đã nhanh chóng tặng cho Chu Tiểu Di một đợt điểm hảo cảm.

Điều này khiến Chu Tiểu Di vô cùng phấn khích.

Mẹ kiếp!!!

Mấy người trong đội khảo cổ này dễ lừa thật.

Mình chỉ tùy tiện bịa ra một lời nói dối mà đã được tăng điểm hảo cảm rồi?

“Auuuuu~~~” Tiếng sói tru bên ngoài ngày càng gần.

Dựa theo kinh nghiệm thất bại mấy lần trước, Chu Tiểu Di bảo mọi người giữ im lặng.

Sau đó, cô cử Vương Khải Toàn và Shirley Dương canh ở cửa nơi trú ẩn, để Vương Khải Toàn có thị lực tốt nhất theo dõi miếng thịt sống.

Nếu bên ngoài có tình huống gì, Vương Khải Toàn có thể báo cáo bất cứ lúc nào.

Không lâu sau, mọi người trốn trong nơi trú ẩn lờ mờ nghe thấy một loạt tiếng bước chân sột soạt.

Chương 338

Những tiếng bước chân này trong gió cát tuy rất nhỏ, nhưng vì số lượng quá nhiều nên mọi người vẫn nghe thấy.

Trong thoáng chốc, tim của mọi người đều thót lên tận cổ họng.

Đúng lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên lên tiếng: "Đến rồi, lão Hồ… có một con sói hoang đã tha miếng thịt sống ông ném ra đi rồi!" … Mọi người nghe vậy, lập tức nhìn theo ánh mắt của Vương Khải Toàn.

Trong tầm mắt, chỉ thấy một bóng sói đen sì đang lượn lờ gần miếng thịt.

Nó cúi đầu ngửi mấy cái, rồi lập tức ngoạm lấy miếng thịt chạy ngược về.

Dưới sự che khuất của gió cát, bóng sói nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

"Miếng thịt bị tha đi rồi… Lão Hồ, tiếp theo chúng ta phải làm sao?

Kế hoạch mồi nhử của ông rốt cuộc là gì?" Vương Khải Toàn thấy miếng thịt bị sói hoang tha đi, lòng nóng như lửa đốt.

Trong lòng Chu Tiểu Di cũng căng thẳng không kém.

Nhưng để trấn an mọi người, cô vẫn cố tỏ ra bình tĩnh nói: "Cứ từ từ, chờ đã…" "Cái gì?

Chờ?" Vương Khải Toàn nghe vậy, lập tức ngẩn người.

"Lão Hồ, ông rốt cuộc có ý gì?

Không phải nói kế hoạch mồi nhử sao?

Bây giờ thịt đã bị sói tha đi rồi, ông vẫn chưa nói kế hoạch mồi nhử của ông rốt cuộc là gì?" Thực ra cũng khó trách Vương Khải Toàn lại sốt ruột.

Dù sao kế hoạch mồi nhử này của Chu Tiểu Di, hiện tại ngoài bản thân cô ra, những người khác trong đội khảo cổ hoàn toàn không biết gì.

Đúng lúc này, Shirley Dương dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó!

Chỉ thấy cô có chút kinh ngạc nhìn Chu Tiểu Di, hỏi: "Hồ tiên sinh, có phải anh đã hạ độc vào miếng thịt sống đó không?" Cái gì???

Hạ độc???

Nghe hai từ này, vẻ mặt của những người khác lập tức ngỡ ngàng.

Giáo sư Trần nói: "Đồng chí Tiểu Hồ, cậu hạ độc trong thịt sao cũng không báo trước cho chúng tôi một tiếng?

Lỡ chúng tôi không cẩn thận ăn phải miếng thịt đó, chẳng phải sẽ gây ra thảm kịch sao?" Hách Kiến Quốc cũng lo lắng nói theo: "Đúng vậy đồng chí Tiểu Hồ, lần sau nếu cậu làm chuyện này, bất kể vì mục đích gì, có thể báo trước cho chúng tôi một tiếng được không, chúng tôi cũng không phải người ngang ngược vô lý, nếu lý do của cậu chính đáng, kể cả là chuyện đầu độc, chúng tôi cũng sẽ đồng ý với cậu mà!" Nghe Shirley Dương, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đều cho rằng Chu Tiểu Di đã hạ độc vào miếng thịt sống đó, muốn dùng miếng thịt độc đó làm mồi nhử, những người khác trong đội khảo cổ lúc này mới bừng tỉnh ngộ.

Ra là miếng thịt sống đó có độc.

Thảo nào anh Hồ này vừa nãy lại nói đó không phải là một miếng

thịt sống bình thường, mà là một mồi nhử.

Nếu miếng thịt sống có độc đó bị tha vào hang sói, bị đám sói hoang chia nhau ăn, thì hậu quả có thể tưởng tượng được.

Ít nhất sẽ có một lượng lớn sói hoang bị độc chết.

Tuy cách làm này cực kỳ vô nhân đạo, nhưng bây giờ chính họ cũng sắp trở thành bữa ăn trong bụng bầy sói rồi.

Trong thời khắc sinh tử, đừng nói là hạ độc, kể cả là chuyện tàn nhẫn hơn, họ cũng có thể làm ra.

Dù sao so với mạng sống của sói, mạng người mới là quý giá nhất.

Tuy nhiên, đối mặt với lời giải thích của Shirley Dương và những người khác, Chu Tiểu Di lại có chút ngơ ngác.

Cái gì vậy?

Tôi đâu có hạ độc vào miếng thịt đó.

Chương 339

Tôi chỉ đặt một quả mìn kích hoạt vào trong thôi mà.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, phương pháp hạ độc này, hình như tốt hơn nhiều so với việc giấu mìn trong thịt!

Thứ nhất, trong các loại thuốc độc, thuốc chuột phổ biến nhất và cũng rẻ nhất là đã có thể độc chết cả một bầy sói rồi, có thể nói là hàng rẻ chất lượng.

Thứ hai, mìn kích hoạt có thể nổ nhầm, nhưng thuốc độc thì không.

So sánh như vậy, cảm giác hạ độc vào thịt sống để đối phó với con Bái kia, hình như cũng không tệ! … Thực ra không chỉ Chu Tiểu Di, sau khi nghe đề nghị đầu độc của Shirley Dương, các cư dân mạng trong phòng livestream cũng không khỏi sững sờ.

Không thể không nói, nếu thực hiện kế hoạch mồi nhử, đầu độc quả thực tốt hơn rất nhiều so với đặt mìn!. 【Mẹ ơi~ Đề nghị của cô Dương này đỉnh thật sự, tại sao chúng ta phải dùng mìn và lựu đạn điều khiển từ xa để đối phó với con Bái đó nhỉ?

Dùng thẳng thuốc độc không phải đơn giản và nhanh hơn sao?】【Đúng vậy, mà thuốc độc còn rẻ tiền, ít nhất chắc chắn rẻ hơn nhiều so với mìn đã qua sửa đổi chứ?】【Lúc trước tôi còn đang lo tiền game của mình không đủ, không mua nổi mìn đã qua sửa đổi.

Bây giờ tốt rồi, hạ độc thẳng tay, mìn cũng không cần dùng nữa!】【Xem ra lần này chúng ta cuối cùng cũng tìm được một cách qua màn khả thi rồi!】【Tôi vừa mới đặc biệt vào chợ đen xem thử, ở đó có nhiều loại thuốc độc lắm, thạch tín, DDVP, thuốc chuột, mấy thứ này đều có thể gây chết người, chỉ cần bôi lên thịt sống, con Bái

đó ăn vào, chắc chắn chết không nghi ngờ!】【Ha ha~ Có chút thú vị, xem ra cái game đạo mộ này, thực ra phá đảo cũng khá đơn giản, chỉ cần chúng ta tìm được phương pháp là được.】【Không sai, không nói nhiều nữa, đi mua mấy gói thạch tín đã.】【Thạch tín đắt quá, thôi cứ thuốc chuột đi, hoặc là thuốc diệt côn trùng cũng được, dù sao hiệu quả cũng tương tự.】【Để an toàn, tôi thấy vẫn nên dùng DDVP thì tốt hơn, dù sao DDVP cũng chỉ có 50 một chai, dạng chai còn có thể dùng nhiều lần, lỡ lát nữa trên đường lại gặp phải rắc rối tương tự, cũng không đến mức phải làm lại từ đầu!】【Thuốc chuột 2 tệ một gói, mua nhiều gói là được rồi, tiết kiệm một chút đi, tiền game quý lắm, có thể không lãng phí thì tốt nhất đừng lãng phí!】【……】… Bình luận liên tục trôi qua.

Các cư dân mạng thảo luận sôi nổi trong phòng livestream.

Giờ phút này, gần như tất cả mọi người đều từ bỏ ý định đặt mìn trong thịt sống.

Không vì lý do gì khác, chỉ vì họ đã tìm được một cách tốt hơn.

Đó chính là đầu độc vào thịt sống.

Ngay cả giáo sư Vương Kỳ đang xem trong phòng livestream, sau khi được gợi ý từ đề nghị đầu độc này, cũng liên tục cảm thán.【Xem ra trước đây là tôi sơ suất rồi, theo tình hình hiện tại, phương pháp đầu độc này quả thực là phù hợp nhất, cũng là hợp lý nhất với hoàn cảnh lúc này, streamer, nếu lần này bạn thất bại, có lẽ cũng có thể thử dùng phương pháp đầu độc để đối phó với con Bái đó, nhưng liều lượng thuốc độc tốt nhất không nên quá nhiều, vì khứu giác của sói rất nhạy, nếu bạn hạ quá nhiều thuốc độc trong thịt, chúng sẽ phát hiện ra.】Theo sau bình luận của giáo sư Vương Kỳ, các cư dân mạng càng thêm chắc chắn về phán đoán của mình.

Hạ độc vào mồi nhử chính là bí quyết qua màn của ải này!

Tuy nhiên, đối với Chu Tiểu Di mà nói, đề nghị này của giáo sư Vương Kỳ có chút muộn màng.

Bởi vì giờ phút này, cô đã không còn tiền để mua nổi một gói thuốc chuột nữa rồi.

"Vãi chưởng~ Biết vậy lúc trước không boa 4 tệ còn thừa cho ông chủ chợ đen đó rồi, 4 tệ đó, có thể mua được hai gói thuốc chuột rồi…" Chu Tiểu Di bây giờ hối hận vô cùng.

Sớm biết hạ độc mới là mấu chốt của ải này, cô đã không tốn cả đống tiền để mua quả mìn đã sửa đổi kia.

Kể cả mua loại DDVP dạng chai đắt nhất cũng chỉ có 50 tệ.

Số tiền còn lại, cô mua thêm vài trang bị khác, chẳng phải tốt hơn sao? … "——ẦM!!!" Ngay lúc Chu Tiểu Di đang hối hận không kịp, một tiếng nổ long trời lở đất đột nhiên truyền đến từ bên ngoài nơi trú ẩn.

Tiếng nổ này còn lớn hơn cả lúc Đại Tư Mã dùng lựu đạn kích nổ.

Khi tiếng nổ truyền vào, cả căn nhà trú ẩn đều rung chuyển dữ dội.

"Đệt~ Tình hình gì đây?

Tại sao bên ngoài đột nhiên lại có tiếng nổ?" Vương Khải Toàn ngơ ngác hỏi.

Shirley Dương như hiểu ra điều gì, quay người nhìn Chu Tiểu Di: "Hồ tiên sinh, tiếng nổ bên ngoài vừa rồi, có phải chính là mồi nhử mà anh nói không?" Chu Tiểu Di lúc này cũng không hề che giấu.

Cô trực tiếp gật đầu: "Đúng, tôi đã đặt một quả mìn kích hoạt trong miếng thịt sống đó, nếu có sói hoang hay thứ gì khác ăn miếng thịt đó, một khi bộ phận kích nổ của mìn được kích hoạt, nó sẽ lập

tức phát nổ.” Lời này vừa nói ra, những người khác trong đội khảo cổ đều trợn tròn mắt.

Giáo sư Trần có chút không dám tin hỏi: “Đồng chí Tiểu Hồ, cậu vừa nói gì?

Chương 340

Cậu đặt mìn trong miếng thịt sống đó?" Chu Tiểu Di tiếp tục gật đầu.

Hách Kiến Quốc thấy vậy, liền cau mày nói: "Không đúng, không phải cậu vừa nói là đã hạ độc vào miếng thịt sống đó sao?

Sao bây giờ lại biến thành mìn rồi?" Chu Tiểu Di nhún vai: "Hạ độc là các vị nói, tôi đâu có nói… Nhưng nói thật, sớm biết hạ độc hiệu quả như vậy, tôi đã không dùng mìn rồi." Hách Kiến Quốc: "???" Giáo sư Trần: "???" Shirley Dương: "???" Mọi người: "???" Để giải quyết những thắc mắc của đội khảo cổ, Chu Tiểu Di lúc này cũng không do dự mà nói cho họ biết về sự tồn tại của con Bái.

Mọi người vừa nghe trong bầy sói bên ngoài còn có con Bái trong truyền thuyết, ai nấy đều không khỏi giật mình.

Nhưng đồng thời, họ cuối cùng cũng hiểu được tại sao Chu Tiểu Di trước đó lại muốn dùng thịt sống làm mồi nhử.

Hóa ra mục tiêu của cô không phải là những con sói hoang bình thường, mà là con Bái quỷ kế đa đoan, trí thông minh cực cao kia!

Giáo sư Trần khó tin nói: "Nếu những gì đồng chí Tiểu Hồ nói là thật, thì tình cảnh của chúng ta hiện giờ rất nguy hiểm." Hách Kiến Quốc cũng nói theo: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đồng chí Tiểu Hồ, cách làm dùng mìn để nổ con Bái đó của cậu vừa rồi, thật sự có chút lỗ mãng!" "Bái ở nước ta là loài động vật trong truyền thuyết, cậu nên dùng thuốc mê để gây mê nó!" "Như vậy, chúng ta sẽ có cơ hội bắt nó và mang về nghiên cứu." "Phải biết rằng, giá trị nghiên cứu của một con Bái, còn quý hơn tất cả các loài động vật quý hiếm trên thế giới cộng lại." "Lỡ như quả mìn vừa rồi của cậu làm nó nổ chết,

thì tổn thất này lớn lắm đấy…” Nghe câu nói này của Hách Kiến Quốc, trên mặt những người khác trong đội khảo cổ cũng không tự chủ được mà lộ ra vẻ tiếc nuối.

Rõ ràng, tuy họ không nói thẳng ra như Hách Kiến Quốc, nhưng trong lòng cũng đã có chút khúc mắc với cách làm vừa rồi của Chu Tiểu Di.

Nhưng điều này cũng khó trách.

Dù sao thì nói cho cùng họ cũng chỉ là một nhóm nhà nghiên cứu khoa học.

Mà mức độ quý hiếm của Bái ở Hạ quốc, còn vượt xa cả quốc bảo gấu trúc!

Bây giờ khó khăn lắm mới gặp được một con, nếu cứ như vậy bị mìn nổ chết, thì thật sự quá đáng tiếc! … 【Vãi chưởng~ Mấy người trong đội khảo cổ này đúng là ngốc thật, bản thân sắp bị bầy sói ăn thịt rồi, mà vẫn còn nghĩ đến chuyện bắt Bái về nghiên cứu, đúng là ý nghĩ nực cười.】【Đúng vậy, tôi chưa bao giờ thấy người nào ngốc như vậy.】【May mà những người này chỉ là NPC trong game, không thì thật muốn xông lên đấm chết tại chỗ.】【Nghĩ nhiều rồi, ngoài đời thực cũng có những người như vậy, chỉ là ông may mắn chưa gặp phải thôi.】【Chị Chu cũng thật là, biết rõ mấy người trong đội khảo cổ này đều là cuồng nghiên cứu, sao còn phải nói cho họ biết chuyện về Bái làm gì?

Chẳng lẽ chị ấy còn chưa thấy đủ loạn sao?】【Đồ ngốc, với tình hình vừa rồi, nếu chị Chu không giải thích rõ ràng, mấy người trong đội khảo cổ chắc chắn sẽ truy hỏi đến cùng, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị họ làm phiền chết mất.】【Không sai, những người thích làm nghiên cứu này, thích nhất là hỏi cho ra nhẽ, bất kể là chuyện gì, đều muốn tìm ra sự thật.】【Nói như vậy, cách làm của chị Chu

trước đó vẫn là đúng rồi?】【Ừm, ít nhất tôi cho là đúng.】【Thương chị Chu quá, giải thích cũng không được, không giải thích cũng không xong, thật đáng thương.】【Ha ha~ Chẳng có bản lĩnh gì sất, mà còn muốn đi nghiên cứu Bái, đúng là một đám người không biết trời cao đất dày!】【Mấy người này mà biết trời cao đất dày, thì đã không ngốc như vậy rồi!】【Con Bái này có gì đáng nghiên cứu, chẳng phải là giống lai tạp giữa cáo và sói sao?

Cứ mở một trang trại chăn nuôi, tự mình nhân giống là được chứ gì?

Bây giờ đến cả em bé ống nghiệm còn làm được, chẳng lẽ không làm được lai tạo giống à?】【Đại ca, ông lên Baidu hỏi cho kỹ đi đã, Bái tuy là giống lai giữa cáo và sói, nhưng tỷ lệ lai tạo ra được là cực kỳ cực kỳ thấp, chưa đến một phần mấy trăm triệu đâu!】【Đúng đúng, nếu con Bái này giống như con la, tùy tiện lai tạo là có thể sản xuất hàng loạt, thì nó đã không trở thành sinh vật trong truyền thuyết rồi.】【Hơn nữa, giống lai tạp khác loài này, cho dù có thực sự nhân giống ra được, muốn nuôi sống cũng rất khó, có khi chưa được mấy ngày đã chết yểu rồi.】【……】… Thấy Hách Kiến Quốc và những người khác đều đang nghi ngờ chỉ trích Chu Tiểu Di dùng mìn nổ con Bái, các cư dân mạng trong phòng livestream lập tức không thể ngồi yên được nữa.

Họ lần lượt đứng ra bênh vực cho Chu Tiểu Di.

Đúng lúc này, bên ngoài nơi trú ẩn, lại một lần nữa vang lên những tiếng sói tru nối tiếp nhau!

“Auuuuu~~~” “Auuuuu~~~” “Auuuuu~~~” … Tuy nhiên, tiếng sói tru lần này so với trước đây, trong thanh âm dường như có thêm một chút thê lương.

Không còn nghi ngờ gì nữa, quả mìn mà Chu Tiểu Di đặt trong

miếng thịt sống vừa rồi, hẳn là đã nổ chết con Bái đó.

Nếu không, đám sói hoang khi tru lên, không thể nào phát ra âm thanh thê lương như vậy.

Giờ phút này, nghe tiếng sói tru bên ngoài nơi trú ẩn, tim của Chu Tiểu Di cũng thót lên.

Cô bây giờ không cầu xin điều gì cả, chỉ mong đám sói hoang bên ngoài mau chóng rút đi.

Nếu không, số tiền cô vừa bỏ ra, coi như đổ sông đổ bể.

Và quan trọng hơn là, cô bây giờ đã không còn một xu dính túi.

Nếu sau khi con Bái chết mà bầy sói bên ngoài vẫn không chịu rời đi, thì cho dù cô còn có những cách khác để thử, cũng không thử nổi nữa.

Dù sao, bất kể là mua mìn hay mua thuốc độc, đều cần phải tốn tiền. … Rất lâu sau, tiếng sói tru bên ngoài nơi trú ẩn cuối cùng cũng bắt đầu lắng xuống.

Ngay cả những bóng sói vốn lảng vảng bên ngoài giờ đây cũng biến mất không một dấu vết.

Rõ ràng... con Bái kia hẳn đã bị Chu Tiểu Di dùng mìn nổ chết.

Chương 341

Cùng với cái chết của nó, bầy sói bị nó dùng sóng não khống chế cũng bị ảnh hưởng bởi trận bão cát đen, lập tức tan tác, chạy trốn tán loạn khắp nơi.

Thấy tình hình này, Chu Tiểu Di lập tức kích động. "Vãi~ con Bái hình như bị tôi cho nổ chết rồi, anh em ơi, mọi người thấy không?" "Không đúng, mọi người có nghe thấy tiếng sói tru bên ngoài không?" "Nghe tiếng sói tru bên ngoài thì chắc là con Bái bị tôi dùng mìn nổ chết rồi nhỉ?" 【Vãi~ Chị Chu thành công thật rồi à?】 【Chắc vậy rồi?

Tiếng sói tru bên ngoài hình như tắt hết rồi...】 【Đỉnh thật, vẫn phải là chị Chu, người đầu tiên qua được ải bầy sói này!】 【Ha ha~ cái này không thể nói là chị Chu đỉnh được, mà là giáo sư Vương Kỳ đỉnh, dù sao nếu không có giáo sư Vương Kỳ hiến kế trong phòng livestream, chị Chu cũng không thể nghĩ ra cách giấu mìn vào thịt để nổ chết con Bái đó.】 【Đúng vậy, người lợi hại là giáo sư Vương Kỳ, không phải chị Chu, chị Chu chỉ là người thực hiện kế hoạch này thôi!】 【Chị Chu chỉ là may mắn, trong phòng livestream có giáo sư Vương Kỳ.

Nếu giáo sư không có ở đó, chị ấy căn bản không thể nào hạ được con Bái kia!】 【Nhưng mà... may mắn cũng là một phần thực lực mà!】 【Đúng đúng, may mắn cũng là thực lực, mấy người có được may mắn đó không?

Không có đúng không?】 【Mà nói đi cũng phải nói lại, tuy dùng độc chi phí thấp hơn, nhưng chiêu giấu mìn trong thịt của chị Chu hình như cũng không tệ đâu!】 【Đúng, và quan trọng hơn là, dùng

cách này để nổ con Bái, tỷ lệ thành công chắc cũng không nhỏ đâu nhỉ?

Dù sao chị Chu cũng đã tự mình thử rồi.】【Chính xác, dùng độc để hạ con Bái chỉ là phương pháp chúng ta tự nghĩ ra thôi, hiện tại có hiệu quả hay không chẳng ai biết.

Nhưng phương pháp giấu mìn trong thịt này, chị Chu đã tự mình thí nghiệm rồi.

Cái gọi là thực tiễn tạo ra chân lý, có tấm gương của chị Chu đi trước, nếu mọi người có tiền trong túi thì dùng cách này vẫn an toàn hơn, ít nhất tỷ lệ thành công cao!】【Đúng đúng đúng~ mọi người không thể phụ lòng tốt của chị Chu được đâu, chị ấy đã mạo hiểm mất 650 tiền game để dò đường cho chúng ta đấy!】【Đến giờ tôi vẫn không tin nổi, ải mà Sao Trư với Đại Tư Mã đều không qua được, lại bị chị Chu xử lý gọn gàng!】【Haha~ chị Chu nhà người ta là thâm tàng bất lộ đấy, đừng thấy chị ấy mở mồm là văng tục, kỹ năng chơi game của chị ấy cũng không tồi đâu!】【Đương nhiên, công lao lớn nhất trong vụ này thuộc về giáo sư Vương Kỳ!】【Không nói nhiều nữa, tặng một quả tên lửa trước đã.】【Tôi cũng tặng một quả, không thể để chị Chu chạnh lòng được!】【Vậy tôi cũng góp một cái lễ hội hóa trang nhé!】【...】...

Thấy Chu Tiểu Di thật sự đã hạ được con Bái, cư dân mạng trong phòng livestream cũng reo hò nhảy cẫng lên.

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ, ải mà các streamer kỹ thuật hàng đầu như Đại Tư Mã và Sao Trư liên tiếp thất bại, lại bị Chu Tiểu Di qua cửa một cách trực tiếp!

Mặc dù kiến nghị của giáo sư Vương Kỳ đã đóng vai trò then chốt!

Nhưng dù vậy, cũng đã rất lợi hại rồi... ... "Bầy sói hình như đã rút

rồi..." "Đúng vậy, bên ngoài hình như không còn tiếng động nữa." "Chẳng lẽ quả mìn của anh Hồ ban nãy đã dọa tất cả lũ sói hoang chạy mất rồi sao?" "Chắc là vậy?" "Không đúng, anh Hồ lúc nãy nói bên ngoài có một con Bái, và lý do anh ấy giấu mìn vào miếng thịt sống cũng là để làm mồi nhử dụ con Bái đó.

Tôi đoán quả mìn ban nãy chắc đã nổ chết con Bái rồi, Bái chết nên bầy sói xung quanh cũng tự động tan rã." "Ừ, Ái Quốc nói không sai, sự việc chắc là như vậy..." Cùng lúc đó, những người trong đội khảo cổ cũng nhận ra động tĩnh bên ngoài nơi trú ẩn.

Họ bạo gan nhìn ra phía ngoài nơi trú ẩn một cái.

Sau khi phát hiện lũ sói hoang bên ngoài đã rời đi hết, lòng họ cuối cùng cũng hoàn toàn thả lỏng.

Một cuộc chạm trán với bầy sói đầy hiểm nguy đã được Chu Tiểu Di giải quyết ngay từ trong trứng nước.

Thế là, khi nhìn về phía Chu Tiểu Di, ánh mắt của những người trong đội khảo cổ tràn ngập vẻ sùng bái nồng đậm hơn.

Bởi vì trong lòng họ đều rất rõ, lần này họ có thể tránh được cuộc vây công của bầy sói, đều là nhờ vào vị Hồ tiên sinh này.

Nếu không phải Hồ tiên sinh ném miếng thịt sống giấu mìn ra ngoài, nổ chết con Bái ẩn mình trong bầy sói, thì bọn họ cuối cùng chắc chắn đã bị lũ sói hoang bên ngoài xé thành từng mảnh.

Dù sao, sói hoang sống trong sa mạc không phải là đối thủ dễ đối phó! "Hồ tiên sinh, lần này thật sự cảm ơn anh rất nhiều, nếu không có anh, chúng tôi có lẽ đã bị lũ sói hoang bên ngoài tấn công rồi!" Shirley Dương tìm đến Chu Tiểu Di và chân thành cảm ơn cô.

Những người khác trong đội khảo cổ cũng vậy.

Giờ khắc này, không ai dám nghi ngờ Chu Tiểu Di nữa.

Ngay cả giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, những người trước đó còn bất mãn vì Chu Tiểu Di dùng thuốc nổ để tấn công Bái, giờ đây cũng mang vẻ mặt đầy cảm kích.

Không vì gì khác, chỉ vì hành động vừa rồi của Chu Tiểu Di đã gián tiếp cứu mạng mọi người.

Thực ra, trên đời này nhiều khi là như vậy.

Khi bạn chuẩn bị làm một việc gì đó, mà việc đó lại đụng chạm đến lợi ích của người khác, thì...

Chương 342

dù cho việc bạn làm là vì muốn tốt cho họ, những người bị đụng chạm lợi ích vẫn sẽ oán trách bạn.

Đây là điều không thể tránh khỏi.

Hoặc có thể nói, đây chính là bản chất của con người.

Nhưng... nếu bạn làm việc đó thành công, và việc đó thật sự khiến tất cả mọi người đều nhận được lợi ích thiết thực, thì... thái độ của mọi người đối với bạn sẽ thay đổi.

Kể cả những người từng oán trách bạn cũng vậy!

Đương nhiên, tính cách của Chu Tiểu Di vốn đã thẳng thắn, cô tự nhiên không nhận ra điểm này.

Nhưng... cư dân mạng trong phòng livestream lại nhìn ra được.

Phải nói rằng, tác giả của trò chơi này thật sự đã nắm bắt tâm lý con người quá đỉnh.

Nếu không, sao các NPC trong game lại có thể chân thực đến vậy. "A..." Sau khi bầy sói rút đi, đội khảo cổ vốn định nghỉ ngơi một lát trong nơi trú ẩn lại muộn màng phát hiện ra những bộ xương người bên trong.

Trong chốc lát, vẻ mặt của mọi người lại trở nên khó coi! ... "Sao ở đây lại có xương người thế này?" Diệp Nhất Tâm kinh hãi thất sắc hỏi.

Cô là người đầu tiên phát hiện ra những bộ xương này.

Vừa trải qua cuộc vây hãm của bầy sói, phòng tuyến tâm lý của cô lúc này đã hoàn toàn sụp đổ.

Chỉ thấy cơ thể cô không ngừng đổ mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy không ngừng, dường như có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

Giáo sư Trần đi tới xem xét, rồi lòng còn sợ hãi nói: "Những bộ xương người này hẳn là do lũ sói hoang vừa vây hãm chúng ta gây ra." Lời này vừa thốt ra, sắc mặt của Diệp Nhất Tâm và mấy người khác lập tức trở nên tái nhợt hơn nhiều!

Hách Kiến Quốc không nhịn được nói: "Thưa thầy, ý thầy là, nếu vừa rồi đồng chí Tiểu Hồ không đuổi lũ sói hoang bên ngoài đi, chúng ta cũng có thể sẽ biến thành một đống xương người như thế này?" Giáo sư Trần ánh mắt ngưng trọng: "Đúng vậy, xem ra lần này chúng ta thật sự phải cảm ơn đồng chí Tiểu Hồ rất nhiều, nếu không phải cậu ấy giúp chúng ta đuổi lũ sói hoang bên ngoài đi, hậu quả của chúng ta không thể tưởng tượng nổi." Nghe những lời này của giáo sư Trần, trên mặt những người còn lại trong đội khảo cổ đều lộ ra vẻ mặt như vừa thoát chết trong gang tấc!

Giáo sư Trần là chuyên gia có uy tín trong nước, lời của ông đối với những người này giống như thánh chỉ vậy.

Thế là, lòng kính phục của mọi người đối với Chu Tiểu Di lại càng trở nên mãnh liệt hơn.

Và Chu Tiểu Di cũng nhờ đó mà thu hoạch được một đợt điểm hảo cảm đầy ắp! 【Điểm hảo cảm của Diệp Nhất Tâm đối với bạn +10】【Điểm hảo cảm của Sở Kiến đối với bạn +10】【Điểm hảo cảm của Tát Địch Bằng đối với bạn +10】【Điểm hảo cảm của Hách Kiến Quốc đối với bạn +10】【Điểm hảo cảm của Giáo sư Trần đối với bạn +10】【Điểm hảo cảm của Vương Khải Toàn đối với bạn +5】【Điểm hảo cảm của Shirley Dương đối với bạn +5】 Ngay cả Shirley Dương và Vương Khải Toàn, hai NPC cốt truyện quan trọng, lúc này cũng tăng không ít điểm hảo cảm đối với Chu Tiểu

Di!

Có thể thấy thao tác vừa rồi của cô quan trọng đến mức nào đối với họ!

Tiếp theo, những người trong đội khảo cổ đốt lửa trại trong nơi trú ẩn.

Vì bên ngoài vẫn còn bão cát đen, họ dự định nghỉ ngơi ở đây một đêm rồi tính tiếp.

Dù sao bây giờ tính thời gian cũng sắp đến tối rồi.

Sa mạc về đêm vô cùng đáng sợ.

Nhiệt độ sẽ giảm xuống dưới không độ, tầm nhìn cực kỳ thấp, cộng thêm bão cát đen vẫn đang hoành hành.

Chương 343

Nếu bây giờ rời khỏi nơi trú ẩn thì gần như là đi tìm cái chết.

Vì vậy, đối với đề nghị này, Shirley Dương, người một lòng muốn tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành, cũng không từ chối.

Dù sao theo tình hình hiện tại, nếu họ muốn sống sót đến được Tinh Tuyệt Cổ Thành, thì phải giữ được mạng sống trong trận bão cát đen này trước đã!

Nếu mạng cũng mất rồi, thì việc đi sâu vào sa mạc tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành chẳng phải thành trò cười sao?

Còn Chu Tiểu Di, cô tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Khi lửa trại bùng lên, rất nhanh, nhiệt độ bên trong nơi trú ẩn cũng bắt đầu trở nên ấm áp.

Sở Kiến và Tát Địch Bằng bạo gan ra ngoài chặt một ít cành cây hồ dương mang về.

Có những cành cây này, đống lửa trại duy trì đến sáng mai chắc không thành vấn đề.

Và đống lửa này ngoài việc sưởi ấm, còn có tác dụng ngăn chặn bầy sói đã rời đi quay trở lại.

Mặc dù bầy sói đã thất bại một lần khó có khả năng quay lại lần thứ hai, nhưng bây giờ đang ở trong sa mạc, trong tình huống cực kỳ khắc nghiệt này, chuyện gì cũng có thể xảy ra! ...

Cùng lúc đó, tại phòng livestream của Sao Trư.

Lúc này...

Sao Trư vẫn đang đại chiến với lũ sói hoang bên ngoài nơi trú ẩn.

Nhưng đáng tiếc, số lượng sói hoang thực sự quá đông.

Bất kể anh ta dũng mãnh thế nào, cũng không thể tiêu diệt sạch lũ sói bên ngoài.

Lũ sói đó như thể vô tận, giết mãi không hết.

Điều này khiến Sao Trư vô cùng sốt ruột. "Mẹ kiếp, lũ súc sinh này cũng đông quá rồi đấy?" "Tao giết gần trăm con rồi chứ ít gì?

Sao tiếng sói tru bên ngoài vẫn nhiều như vậy?" "Đây là nhịp điệu giết mãi không hết à?" Sao Trư nắm chặt khẩu súng tiểu liên trong tay, giọng điệu vô cùng nặng nề.

Đúng vậy.

Lần này, để có thể đối đầu trực diện với lũ sói hoang bên ngoài nơi trú ẩn, anh ta đã đặc biệt đến chợ đen mua một khẩu súng tiểu liên và mấy trăm viên đạn.

Anh ta vốn tưởng rằng có những trang bị này, việc tiêu diệt lũ sói hoang bên ngoài nơi trú ẩn chắc chắn không thành vấn đề.

Dù sao, mọi nỗi sợ hãi và thất bại đều xuất phát từ việc hỏa lực không đủ.

Chỉ cần hỏa lực đủ mạnh!

Thì còn gì đáng sợ nữa chứ?

Cứ khô máu thôi!!!

Chỉ là anh ta không bao giờ ngờ rằng, số lượng sói hoang bên ngoài nơi trú ẩn lại đông đến thế!

Tuy nhiên, ngay khi Sao Trư đang nản lòng thoái chí, cảm thấy lần này mình lại sắp gục ngã dưới tay bầy sói bên ngoài, thì trong phòng livestream của anh ta đột nhiên tràn vào một nhóm cư dân mạng. 【Vãi~ Anh Phiêu ơi, bên chị Chu qua ải rồi kìa, sao anh còn vật vã ở

đây làm gì!】【Đúng đúng, chị Chu không chỉ qua ải mà còn nhận được rất nhiều điểm hảo cảm của NPC nữa!

Lần này chị ấy phất thật rồi!】【Sao Trư, anh dùng sức trâu thế này không được đâu, phải dùng não một chút, nếu không ải này đừng hòng qua...】Những cư dân mạng này rõ ràng đều từ phòng livestream của Chu Tiểu Di chạy sang.

Chương 344

Ý định của họ là muốn nhắc nhở Sao Trư một chút, tiện thể khoe mẽ trong phòng livestream này.

Rõ ràng, họ đã làm được.

Bởi vì, sau khi nghe những lời họ nói, những cư dân mạng và fan hâm mộ trong phòng livestream của Sao Trư lập tức không còn bình tĩnh được nữa! 【Không thể nào?

Chị Chu qua ải rồi?】 【Vãi, một streamer nhan sắc, không thể nào trâu bò thế được chứ?】 【Cô dâu câm lại gian lận nữa à?

Ể?

Sao tôi lại nói là 'lại' nhỉ?】 【Các vị, mọi người ở lại đây, tôi qua bên kia do thám tình hình.】 【Tôi cũng đi...】 Bình luận liên tục trôi qua.

Cư dân mạng không phải kẻ ngốc.

Họ cũng không thể chỉ nghe lời phiến diện của fan Chu Tiểu Di mà tin ngay rằng cô ấy thật sự đã qua ải!

Thế là, một số cư dân mạng muốn tìm hiểu sự thật đã lập tức sang phòng livestream của Chu Tiểu Di.

Tuy nhiên, điều họ không ngờ là, bên Chu Tiểu Di thật sự đã qua ải rồi.

Chu Tiểu Di lúc này đang ở trong nơi trú ẩn, vừa chém gió với đội khảo cổ, vừa uống rượu sữa ngựa do An Lợi Mãn cung cấp, vô cùng thoải mái.

Sau khi do thám được thông tin chính xác, những cư dân mạng đó

liền lập tức quay trở lại phòng livestream của Sao Trư, và kể lại tất cả những gì họ thấy cho những người ở đó.

Lần này, những cư dân mạng trong phòng livestream của Sao Trư cuối cùng cũng không thể ngồi yên được nữa! 【Vãi?

Chuyện này là thật à?】 【Cô dâu câm sao lại đỉnh thế?

Đây rốt cuộc là sự mờ nhạt của nhân tính, hay là sự suy đồi của đạo đức?】 【Chắc chắn là do vị chuyên gia giáo sư trong phòng livestream của chị Chu chỉ điểm, chứ với trình của chị Chu, căn bản không thể qua ải...】 【Đúng vậy, chắc chắn là do giáo sư Vương Kỳ đó chỉ điểm!】 【Tôi cũng nghĩ vậy...】 【...】 ...

Phòng livestream của Chu Tiểu Di có giáo sư Vương Kỳ của Viện Khảo cổ học Quốc gia trấn giữ!

Chuyện này cả mạng ai cũng biết!

Không phải là bí mật.

Vì vậy, khi cư dân mạng biết được Chu Tiểu Di đã thành công vượt qua ải bầy sói, điều đầu tiên họ nghĩ đến không phải là kỹ năng của Chu Tiểu Di đỉnh cao!

Mà là than thở vận may của cô ấy quá tốt!

Bởi vì họ đều nhất trí cho rằng, lý do Chu Tiểu Di có thể thuận lợi qua ải!

Chắc chắn đều là công lao của giáo sư Vương Kỳ.

Nếu không có giáo sư Vương Kỳ trấn giữ, với cái trình của Chu Tiểu Di, làm sao có thể thành công qua ải được chứ!

Tuy nhiên, dù Chu Tiểu Di không dựa vào thực lực của mình để qua ải!

Cư dân mạng cũng đều khâm phục cô sát đất.

Không còn cách nào khác, dù sao may mắn đôi khi cũng là một phần của thực lực. "Chết tiệt, cô dâu câm này rốt cuộc là có vận may gì vậy." "Nếu chỗ tôi có một chuyên gia giáo sư hơi đỉnh một chút, tiến độ game chắc chắn còn nhanh hơn cô ta!" Sau khi lại thất bại trong game, Sao Trư cũng tự mình sang phòng livestream của Chu Tiểu Di xem một lúc.

Sau khi quay về, anh ta cũng rất ghen tị với Chu Tiểu Di.

Nhưng chuyện này!

Chương 345

Anh ta cũng chỉ có thể ghen tị trong lòng mà thôi.

Dù sao, trong phòng livestream có chuyên gia giáo sư khảo cổ chuyên nghiệp hay không, đây không phải là điều anh ta có thể quyết định!

Phải xem vận may!!!

Rõ ràng!

Anh ta không có vận may đó.

Nếu không thì, lúc anh ta qua ải trước đây!

Trong phòng livestream đã sớm có nhân tài chuyên nghiệp nhảy ra chỉ điểm cho anh ta rồi!

Trong lúc suy nghĩ, Sao Trư lại bắt đầu chơi game.

Và lần này, anh ta cũng học theo phương pháp của Chu Tiểu Di, đầu tiên đến chợ đen mua một quả mìn đã được cải tiến.

Dù sao tiền game của anh ta vẫn còn một ít, có thể thử phương pháp này!

Còn việc dùng độc, anh ta không cân nhắc.

Bởi vì thủ đoạn dùng độc này, hiện tại vẫn chưa có ai thử qua!

Lỡ như phương pháp này không hiệu quả, chẳng phải anh ta lại phải làm lại từ đầu sao?

Cốt truyện tiếp theo vẫn tương tự.

Sao Trư cũng để Shirley Dương ra chợ mua một miếng thịt heo sống lớn.

Sau đó, anh ta cũng chôn quả mìn kích hoạt đã mua vào trong miếng thịt heo đó.

Khi đội ngũ tiếp tục tiến vào sa mạc, rất nhanh, họ lại quay trở lại nơi trú ẩn đơn sơ đó.

Sao Trư thấy thời gian cũng gần đến!

Thế là lập tức ném miếng thịt heo sống giấu mìn ra ngoài nơi trú ẩn.

Những người trong đội khảo cổ thấy vậy, liền đặt ra một loạt câu hỏi cho anh ta.

Mà Sao Trư cũng không giấu giếm, trực tiếp nói ra chuyện về Bái và bầy sói hoang.

Giáo sư Trần và những người khác sau khi nghe chuyện về Bái, liền kích động hẳn lên.

Đương nhiên, nguyên nhân chính khiến họ kích động, vẫn là việc Sao Trư muốn dùng mìn để nổ chết con Bái đó.

Giống hệt như lần trước của Chu Tiểu Di.

Về điểm này, Sao Trư đã biết từ trước, nên anh ta cũng không cảm thấy có gì bất ngờ.

Bởi vì sự chú ý của anh ta bây giờ, gần như đều tập trung vào miếng thịt sống bên ngoài nơi trú ẩn!

Không lâu sau, tiếng sói tru bắt đầu vang vọng từ bên ngoài vào.

Mọi người nghe thấy âm thanh liền căng thẳng hẳn lên.

Chỉ có Sao Trư trong lòng đang âm thầm mong đợi.

Theo lý mà nói, có tấm gương của Chu Tiểu Di đi trước, chỗ anh ta chắc cũng sẽ không có vấn đề gì!

Tuy nhiên, quy tắc của trò chơi này là mỗi người một kịch bản, cốt truyện của mỗi người chơi đều sẽ thay đổi theo diễn biến.

Chương 346

Điểm này, từ tình huống ở Côn Luân Băng Xuyên lần trước đã có thể thấy rõ.

Vì vậy!

Bây giờ dù có Chu Tiểu Di đi trước mở đường, trong lòng Sao Trư vẫn có chút lo lắng. ... 【Vãi~ Sao Trư cũng đang học theo chiêu của chị Chu, muốn nổ chết con Bái kia à?】 【Cái này còn phải nói sao?

Nhìn tình hình chắc chắn là vậy rồi!】 【Đỉnh thật, Sao Trư không nói gì khác, khả năng bắt chước này đúng là mạnh!】 【Cái này gọi là khả năng bắt chước gì chứ, chỉ cần là người đã xem video qua ải của chị Chu, về cơ bản đều đã mua mìn ở chợ đen rồi, được không!】 【Đúng vậy, bên Đại Tư Mã cũng đã mua mìn xong rồi, hiện đang tiến hành cải tiến đấy!】 【Trời~ Mấy người đó thật lắm tiền, theo tôi nói, cứ hạ độc trực tiếp là được rồi, ít nhất có thể tiết kiệm một khoản lớn!】 【Đồ ngốc, mùi thuốc độc quá nồng, mũi sói nhạy như vậy, cuối cùng vẫn không an toàn lắm đâu!】 【Vậy anh hạ liều lượng thuốc độc nhẹ một chút là được mà?

Thuốc độc mạnh thì mùi đương nhiên nồng rồi!】 【Nhưng vấn đề là, nếu anh hạ độc không đủ mạnh, lỡ như con Bái ăn xong không chết thì sao?

Chẳng phải là công cốc à?】 【Chắc không đâu nhỉ?

Bái không phải là con sói bị tàn tật sao?

Đã là tàn tật thì cơ thể chắc chắn không được tốt, dù chỉ là một chút thuốc độc cũng có thể lấy mạng nó chứ?】 【Người ta chỉ bị tàn tật ở chân sau, chứ không phải toàn thân, anh đừng có cắt câu lấy nghĩa thế chứ!】 【Nói gì thì nói, nếu có tiền, tôi cũng thấy dùng mìn

tốt hơn, dù sao mìn không màu không mùi, chỉ cần con Bái đó kích hoạt, chắc chắn sẽ nổ chết nó!】【Đúng đúng đúng~ hơn nữa phương pháp này đã được chị Chu đích thân thị phạm, chắc chắn hiệu quả hơn thủ đoạn hạ độc mà chưa ai thành công kia!】【Thôi, tôi không đủ tiền, tôi vẫn dùng phương pháp hạ độc vậy, lát nữa sẽ đi thử nước cho mọi người xem.】【Được, anh đi thử nước rồi gọi tôi một tiếng, tôi qua xem!】【Thử thành công rồi đừng quên qua đây thông báo một tiếng nhé, tôi cũng không có tiền, chỉ chờ anh hạ độc thử nước thôi.】【Ặc... mấy người đừng vội thế chứ, tôi hiện vẫn đang kẹt ở ải Tướng quân mộ, muốn thử nước còn phải qua được ải Côn Luân Băng Xuyên nữa, đây không phải là chuyện đơn giản đâu~!】【Vãi~ hóa ra anh vẫn đang kẹt ở Tướng quân mộ à?

Thế thì anh nói làm quái gì!】【Yên tâm, bây giờ bên Côn Luân Băng Xuyên đã có những người chơi khác lần lượt qua ải rồi, hướng dẫn cũng nhiều lên, anh lên mạng tìm thử, lỡ có hướng dẫn nào phù hợp với anh thì chép lại, lúc đó muốn qua ải vẫn rất đơn giản!】【Vậy anh còn ở đây chờ làm gì?

Mau đi qua ải Tướng quân mộ trước đi!】【...】...

Thấy Tao Trư cũng áp dụng thủ đoạn của Chu Tiểu Di để đối phó với con Bái ẩn nấp trong bầy sói, cư dân mạng trong phòng livestream cũng bàn tán xôn xao.

Trong đó có không ít người cho rằng Sao Trư quá lãng phí.

Đã biết có thể hạ độc để tiết kiệm chi phí, tại sao còn phải dùng mìn?

Mìn đắt như vậy, lỡ như thất bại, chẳng phải là lỗ sặc máu sao.

Nhưng cũng có một số cư dân mạng cho rằng, tuy hạ độc chi phí rất thấp, nhưng hiện tại dù sao vẫn chưa có ai thành công, nên tỷ lệ thành công vẫn là một ẩn số.

Ngược lại, dùng mìn để đối phó với con Bái, tuy chi phí có hơi cao một chút, nhưng có trường hợp thành công của Chu Tiểu Di đi trước, muốn thành công lần nữa chắc không phải là chuyện khó.

Trừ phi vận may của Sao Trư thực sự quá tệ.

Nhưng vận may thứ này, nếu không tự mình thực tiễn, thì ai có thể nói chắc được chứ? ... "Lão Hồ mau nhìn kìa, miếng thịt của ông bị một con sói hoang tha đi rồi..." Đúng lúc này, giọng của Vương Khải Toàn đột nhiên vang lên trong nơi trú ẩn.

Mọi người nhìn ra ngoài, quả nhiên, miếng thịt sống mà Sao Trư ném ra lúc trước, thật sự đã bị một con sói hoang tha đi mất.

Những người trong đội khảo cổ đều vô cùng kích động, vì tình huống họ đang gặp phải!

Sao Trư đã nói trước với họ rồi.

Miếng thịt sống giấu mìn đó, lát nữa sẽ bị một con sói hoang tha đi.

Nhưng con sói đó sẽ không ăn miếng thịt, mà sẽ tha về cho con Bái bị tàn tật hai chân ăn!

Và mục đích của anh ta cũng rất đơn giản, chính là để con Bái đó ăn miếng thịt, sau đó nó sẽ kích hoạt quả mìn bên trong, gây ra vụ nổ.

Mặc dù đối với việc nổ chết con Bái, những người trong đội khảo cổ đều cảm thấy vô cùng tiếc nuối, nhưng trong tình huống hiện tại, nếu không giết chết con Bái, người chết cuối cùng có thể chính là họ.

Về điểm này, những người trong đội khảo cổ cũng rất rõ.

Chương 347

"Lão Hồ, ông thần thật đấy, ngay cả việc con sói hoang đó không ăn thịt mà cũng tính được." Vương Khải Toàn kinh ngạc nhìn Sao Trư, trong mắt tràn đầy vẻ chấn kinh.

Anh ta nằm mơ cũng không ngờ, Sao Trư lại có thể nắm bắt tình hình hiện tại của họ một cách chính xác đến vậy.

Cứ như thể anh ta đã từng trải qua những chuyện này rồi.

Đối với điều này, Sao Trư chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai.

Ha ha~ tao đã chết liên tục ở ải này mấy lần rồi, mày nói xem tao tính có chuẩn không?

Nếu tao mà tính không chuẩn nữa, chẳng phải mấy lần chết trước đó của tao là vô ích sao? "——Ầm ầm ầm!!!" Không lâu sau, bên ngoài nơi trú ẩn đột nhiên vang lên một tiếng nổ dữ dội! "Nổ rồi!" Ánh mắt Sao Trư lóe lên.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tiếng nổ vừa rồi, hẳn là do con Bái đã kích hoạt mìn!

Nếu không có gì bất ngờ, con Bái đó bây giờ chắc đã bị nổ chết rồi!

Không đúng!

Không phải là chắc, mà là khẳng định đã bị nổ chết rồi!

Dù sao ở khoảng cách gần như vậy, một con Bái bị tàn tật, tuyệt đối không thể nào sống sót được. "Lão Hồ, mồi nhử của ông đã nổ rồi, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Vương Khải Toàn ngẩng đầu nhìn Sao Trư, có chút lo lắng hỏi.

Sao Trư đang chuẩn bị nói gì đó, nhưng lời còn chưa kịp nói ra, bên ngoài nơi trú ẩn lại vang lên từng tràng tiếng sói tru liên tiếp.

Những tiếng sói tru này cũng tương tự như lần Chu Tiểu Di gặp phải.

Lần này Sao Trư cuối cùng cũng có thể khẳng định, con Bái đó chắc chắn đã bị mìn nổ chết! "Bây giờ chúng ta không cần làm gì cả, chỉ cần yên tĩnh chờ ở đây là được..." Sao Trư tự tin nói.

Giáo sư Trần suy nghĩ một lúc rồi nói: "Đồng chí Tiểu Hồ, con Bái đó có phải đã bị mìn của cậu nổ chết rồi không?" Sao Trư gật đầu nói: "Đúng vậy, nếu tôi không đoán sai, chỉ cần con Bái đó chết, lũ sói hoang bên ngoài sẽ rất nhanh rút đi.

Không có sự chỉ dẫn của Bái, đối mặt với cuộc tấn công của bão cát đen, chúng không thể nào tiếp tục ở lại đây được." Lời này vừa thốt ra, những người trong đội khảo cổ mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ tiếng sói tru bên ngoài vang lên liên hồi!

Từ số lượng âm thanh mà phán đoán, quy mô bầy sói chắc chắn không nhỏ!

Nếu chúng thật sự có thể tự mình rút đi, thì tự nhiên là tốt nhất rồi.

Nếu không, dưới sự bao vây của nhiều sói hoang như vậy, việc họ muốn sống sót gần như là một điều không thể! ...

Dưới sự trấn an của Sao Trư, những người trong đội khảo cổ cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Mọi người đều lo lắng nhìn ra bên ngoài nơi trú ẩn.

Nhưng, cùng với sự di chuyển của những bóng sói bên ngoài, lòng họ lại một lần nữa căng như dây đàn.

Không phải nói sau khi Bái chết, lũ sói hoang bên ngoài sẽ rất nhanh rút đi sao?

Nhưng, nhìn những bóng sói không ngừng di chuyển bên ngoài, sao lại có cảm giác lũ sói hoang chẳng hề có ý định rút đi vậy! "Auuuu~~~" Ngay khi mọi người đang lo lắng không yên, tiếng sói tru bên ngoài lại một lần nữa thay đổi.

Chương 348

Cùng lúc đó, lũ sói hoang vốn đang lượn lờ bên ngoài nơi trú ẩn cũng bắt đầu từ từ rút đi tứ phía.

Vì gió cát bên ngoài rất lớn, những người trong đội khảo cổ tuy không thể nhìn rõ tình hình cụ thể của bầy sói.

Nhưng, từ những tiếng sói tru ngày càng xa dần, có thể đoán rằng lũ sói hoang đã chạy trốn tứ phía. "Tốt quá rồi, bầy sói bên ngoài hình như thật sự đã rút đi..." Shirley Dương mang vẻ mặt như vừa thoát chết trong gang tấc.

Những người khác nghe vậy cũng lần lượt kích động hẳn lên.

Rất nhanh, Sao Trư cũng giống như Chu Tiểu Di, nhận được một đợt điểm hảo cảm từ đội khảo cổ.

Điều này khiến Sao Trư mừng rỡ không thôi.

Xem ra, dù phòng livestream của mình không có chuyên gia giáo sư nào trấn giữ, anh ta vẫn có thể theo sát bước chân của Chu Tiểu Di, vượt qua ải này!

Mặc dù về mặt tốc độ, anh ta không nhanh bằng Chu Tiểu Di, nhưng điều đó thì sao chứ?

Dù sao qua được là được rồi.

Sau này chỉ cần mình nỗ lực một chút, chắc chắn vẫn có thể giành lại ngôi vị số một về tiến độ game!

Dù sao vị giáo sư Vương Kỳ kia tuy uyên bác, nhưng kiến thức chuyên môn của ông là khảo cổ.

Về mặt kỹ năng chơi game, chắc chắn không bằng mình.

Và đây, chính là ưu thế của anh ta.

Tiếp theo, tình hình bên phía Sao Trư cũng đồng bộ với bên Chu Tiểu Di!

Đội khảo cổ vừa thoát chết, để đề phòng bầy sói quay lại đột kích, liền lập tức để Tát Địch Bằng và Sở Kiến ra ngoài chặt một ít cành cây hồ dương mang về.

Còn Diệp Nhất Tâm và Shirley Dương!

Thì lợi dụng dầu hỏa trong vật tư, cộng thêm một ít củi khô có sẵn trong nơi trú ẩn, nhanh chóng nhóm lửa!

Trong thời gian này, họ cũng phát hiện ra những bộ xương người được chôn trong nơi trú ẩn.

Diệp Nhất Tâm bị dọa giật nảy mình.

Nhưng đồng thời, những người trong đội khảo cổ đối với Sao Trư cũng càng thêm kính phục.

Bởi vì họ đều biết rõ, vừa rồi nếu không phải Sao Trư kịp thời ném mồi nhử ra, nổ chết con Bái điều khiển bầy sói, thì họ cuối cùng cũng có thể sẽ trở thành một phần của đống xương người này.

Con người phải biết cảm ơn.

Những người trong đội khảo cổ này tuy đôi khi đặt học thuật lên hàng đầu, cũng không hiểu rõ nhân tình thế thái.

Nhưng ai đã cứu mạng họ, họ vẫn phân biệt được rõ ràng!

Đương nhiên, trong đó còn có An Lợi Mãn vẫn luôn đứng khoanh tay quan sát trong nơi trú ẩn.

Phải nói An Lợi Mãn này cũng thật bình tĩnh.

Thực ra lão đã sớm biết trong nơi trú ẩn này ngoài họ ra, gần đó

chắc chắn sẽ có những động vật khác đến để tránh bão cát đen.

Nhưng lão vừa rồi lại không nói, mãi cho đến khi Sao Trư nổ chết con Bái, bầy sói hoàn toàn rút lui, lão mới chậm rãi lấy ra một ít rượu sữa ngựa từ trong túi đồ của mình.

Một là để cảm ơn Sao Trư đã cứu mạng mọi người, hai là để an ủi chính mình và mọi người.

Dù sao sau khi thoát chết, uống một ngụm rượu sữa ngựa nóng hổi, có thể giúp thư giãn tinh thần, xua tan mệt mỏi thể xác!

Chương 349

【Mau nhìn kìa, Tao Trư cũng thành công rồi!】【Chuyện này bình thường mà?

Dù sao thì hướng dẫn gã dùng cũng giống hệt của chị Chu, chị Chu thành công được thì gã cũng thành công thôi!】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sao lão An Lợi Mãn kia trông cứ như đã biết trước nơi trú ẩn này sẽ bị bầy sói tấn công vậy nhỉ?

Lúc nãy khi Tao Trư dùng mìn để dụ và nổ chết con sói đầu đàn, mọi người có để ý không, lão ta có vẻ không hề căng thẳng, thậm chí còn tỏ ra như thể đó là chuyện đương nhiên.】【Đúng vậy, tôi cũng để ý thấy, lão già đó cứ như biết trước sẽ có bầy sói tấn công nơi trú ẩn này vậy, lạ thật.】【Nhưng logic này có vẻ không ổn, nếu lão biết trước nơi này sẽ bị sói tấn công thì tại sao còn dẫn đội khảo cổ đến đây?】【Còn phải nói sao?

Chắc chắn là để mưu tài hại mạng rồi!】【Không đúng, nếu mục đích của lão là mưu tài hại mạng, tại sao chính lão cũng vào đây làm gì?】【Phải đó, tôi cũng đang thắc mắc đây.

Nếu An Lợi Mãn muốn nhân cơ hội này để hãm hại nhóm Tao Trư, thì lão cũng không cần phải liều cả mạng mình chứ?】【Liệu có khả năng này không: lão biết trong nơi trú ẩn này có một mật thất.

Nếu bầy sói xông vào, lão có thể trốn vào đó, rồi đợi sau khi nhóm Tao Trư bị sói xé thành từng mảnh thì sẽ ra nhặt trang bị mà họ đánh rơi.

Có khả năng này không?】【Vãi~ Ý của ông là lão An Lợi Mãn này muốn mượn dao giết người?】【Không phải là không có khả năng này...】【Chết tiệt~ Người ta vẫn nói lòng người hiểm ác, nếu

đúng là như vậy thì trên đời này liệu còn có niềm tin giữa người với người không?】【Niềm tin?

Haha~ Từ khi mấy nữ streamer nhảy múa bắt đầu mặc quần bảo hộ thì niềm tin giữa người với người đã bốc hơi từ lâu rồi!】【Toang~ Nếu lão An Lợi Mãn này đúng là loại tiểu nhân như vậy, thì ly rượu sữa ngựa lão vừa đưa ra có phải đã bị bỏ thuốc rồi không?】【Chắc không đâu?

Lão cũng uống thứ đó mà, nếu bỏ thuốc thì chẳng phải chính lão cũng trúng độc sao?】【Biết đâu lão đã uống thuốc giải từ trước rồi thì sao?】【Lão già này có thể là kiểu miệng thì anh em tốt, sau lưng thì đạp cho một phát.】【Vãi~ ông anh, ông tưởng đây là Vua Hải Tặc à, còn một cước tiễn "siêu tân tinh" nữa chứ, tấu hài à?】【Khụ khụ~ Ý tứ gần giống là được...】【Chết tiệt~ Anh em đừng doạ tôi chứ, dù không còn niềm tin thì cũng không đến mức tàn sát lẫn nhau như vậy chứ?

Hơn nữa, lúc An Lợi Mãn dẫn nhóm Tao Trư vào sa mạc, Vương Bách Vạn ở cục công an đều biết cả.

Nếu lão hãm hại cả nhóm ở đây, sau khi trở về, chẳng phải Vương Bách Vạn sẽ lột da rút gân lão sao?】【Đúng đúng đúng~ Phải biết rằng giáo sư Trần và những người khác đều là người của viện khảo cổ quốc gia, nếu họ xảy ra chuyện ở sa mạc này, Vương Bách Vạn với tư cách là cục trưởng cục công an địa phương chắc chắn phải chịu trách nhiệm!】【Ờm~ Tôi nói này, có phải mọi người đã nghĩ xấu cho An Lợi Mãn quá rồi không?

Biết đâu người ta chỉ đơn thuần muốn lấy rượu sữa ngựa quý của mình ra chia sẻ cho nhóm Tao Trư uống thôi thì sao?】【Có lẽ chúng ta nghĩ nhiều rồi?

Nhưng lòng hại người không nên có, lòng phòng người không thể

không, cẩn thận một chút vẫn hơn.】【...】...

Cư dân mạng bàn tán sôi nổi trong phòng livestream.

Thành công của Tao Trư khiến họ vô cùng phấn khích.

Nhưng lúc này, cũng có không ít người đã nhận ra một số vấn đề trên người An Lợi Mãn! ...

An Lợi Mãn từ nãy đến giờ vẫn luôn thu mình trong góc của nơi trú ẩn, không nói một lời.

Ngay cả khi Tao Trư dùng mìn dụ và cho nổ chết con sói đầu đàn, lão ta dường như cũng không có phản ứng gì lớn.

Cứ như thể lão đã biết từ đầu rằng nơi trú ẩn này sẽ bị bầy sói bao vây vậy!

Hơn nữa, điều kỳ lạ hơn là, khi nhóm Diệp Nhất Tâm phát hiện có xương người trong nơi trú ẩn, An Lợi Mãn dường như cũng không hề để tâm.

Cảm giác như lão biết rõ nguồn gốc của những bộ xương này!

Điều này khiến không ít cư dân mạng dấy lên sự nghi ngờ sâu sắc đối với lão.

Bởi vì theo lẽ thường mà suy đoán, một người bình thường khi gặp phải những chuyện này, trừ khi đã biết trước tình hình ở đây, nếu không tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra bộ dạng như vậy!

Tất nhiên, những nghi ngờ đối với An Lợi Mãn về cơ bản cũng chỉ là suy đoán của cư dân mạng.

Họ không có bằng chứng xác thực nào.

Vì vậy, lúc này họ chỉ có thể tán gẫu trong phòng livestream, chứ không quá coi trọng.

Dù sao thì cốt truyện game bên phía Tao Trư vẫn đang tiếp diễn.

Nếu An Lợi Mãn thực sự có vấn đề gì, sớm muộn gì cũng sẽ lộ ra thôi!... "Oa~ Chú An Lợi Mãn, rượu sữa ngựa của chú ngon quá, cho cháu thêm một chút nữa được không?" Sở Kiến sau khi uống xong một ly rượu sữa ngựa do An Lợi Mãn rót liền bị nghiện, muốn xin An Lợi Mãn rót thêm một chút nữa.

Nhưng An Lợi Mãn lại lập tức giấu bầu rượu sữa ngựa ra sau lưng, vẻ mặt đầy tiếc nuối nói: "Ngô~ Hết rồi, hết rồi, lần này ra ngoài tôi chỉ mang theo một chút rượu sữa ngựa thôi, là để cho mọi người giải mệt.

Chương 350

Cậu mà uống thêm một chút, lần sau chúng ta sẽ không còn gì để uống đâu..." Lời này vừa nói ra, Vương Khải Toàn và Tát Địch Bằng vốn cũng định xin An Lợi Mãn thêm chút rượu sữa ngựa cũng lập tức ngậm miệng lại.

Sở Kiến nhỏ giọng lẩm bẩm: "Chậc~ Chẳng qua chỉ là một ngụm rượu sữa ngựa thôi mà?

Đúng là keo kiệt thật~" An Lợi Mãn nghe vậy, lập tức không vui.

Lão nhìn Sở Kiến nói: "Đồng chí nhỏ, không phải tôi nói cậu đâu, ở sa mạc này, đừng nói là một ngụm rượu sữa ngựa, cho dù là một ngụm nước, cũng vô cùng quý giá!" Nghe An Lợi Mãn nhắc đến vấn đề nước, Hách Kiến Quốc ở bên cạnh cũng lập tức xen vào: "Phải rồi, ông An Lợi Mãn, lúc nãy khi chúng ta tránh bão cát đen, để giảm bớt gánh nặng, chúng ta đã vứt bỏ không ít vật tư trên đường, không biết số vật tư còn lại của chúng ta có thể chống đỡ được bao lâu trong sa mạc này?" An Lợi Mãn suy nghĩ một lúc rồi nói: "May mà đồng chí Hồ nhỏ phát hiện bão cát đen sớm, nên chúng ta mới có đủ thời gian để chạy đến nơi trú ẩn này." "Vì vậy, những vật tư chúng ta vứt bỏ trên đường trước đó, về cơ bản đều là thực phẩm như khô đậu, nguồn nước vẫn còn khá đủ.

Nếu uống tiết kiệm một chút, cầm cự ba năm ngày chắc không thành vấn đề!" Nghe được câu trả lời này của An Lợi Mãn, Hách Kiến Quốc mới thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian ba năm ngày, nếu tiếp theo họ đủ thuận lợi, có lẽ sẽ tìm được tòa Tinh Tuyệt Cổ Thành kia.

Còn lúc trở về, theo lý mà nói, các thành bang cổ đại trong sa mạc

thường được xây dựng gần sông ngầm.

Chỉ cần họ tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, có lẽ sẽ tìm được nguồn nước.

Vì vậy, vấn đề nguồn nước bây giờ đã không còn là vấn đề nữa! ... "Xem tình hình thì trận bão cát đen này nhất thời sẽ không dừng lại đâu!" "Tối nay mọi người qua đêm ở đây đi!" "Mọi người mau lấy túi ngủ ra, chuẩn bị đi..." Giáo sư Trần nhìn ra cơn bão cát đen bên ngoài nơi trú ẩn, phát hiện lúc này gió cát vẫn rất lớn, và có vẻ như nhất thời sẽ không tan.

Thế là ông quyết định tạm trú một đêm ở đây rồi tính sau.

Nếu thuận lợi, sáng mai họ có lẽ sẽ có thể tiếp tục lên đường.

Dù sao thì, bão cát đen dù có kinh khủng đến đâu cũng không thể thổi suốt một đêm mà không tan được chứ?

Đối với đề nghị của giáo sư Trần, những người trong đội khảo cổ đều không có ý kiến.

Ngay cả "bản đồ sống sa mạc" như An Lợi Mãn cũng vậy.

Vậy thì Tao Trư càng không cần phải nói.

Mọi người đốt đống lửa lớn hết mức, cố gắng để ánh lửa tràn ngập toàn bộ nơi trú ẩn.

Tuy nhiên, do trước đó đã bị bầy sói tấn công, trong lòng các thành viên đội khảo cổ đều đã có chút đề phòng.

Vì vậy lần này, họ quyết định cử người thay phiên gác đêm.

Một là để trông chừng đống lửa, không để nó tắt, dù sao ban đêm ở sa mạc rất lạnh.

Đống lửa có thể đảm bảo cung cấp hơi ấm cho mọi người, đồng thời cũng có thể khiến những con thú bên ngoài tránh xa nơi trú ẩn.

Hai là để đội ngũ luôn trong tình trạng cảnh giác.

Lỡ như nửa đêm đột nhiên xảy ra chuyện gì, người gác đêm cũng có thể kịp thời thông báo cho mọi người, để mọi người có đủ thời gian chuẩn bị đối phó.

Với vai trò là người dẫn đường kiêm vệ sĩ, Tao Trư tự nhiên trở thành lựa chọn hàng đầu cho việc gác đêm.

Tiếp theo là Vương Khải Toàn, Dương Tuyết Lệ, Sở Kiến và Tát Địch Bằng!

Năm người mỗi người thay phiên canh gác 2 tiếng.

Còn về giáo sư Trần, Hách Kiến Quốc và An Lợi Mãn, ba người họ vì tuổi tác đã cao, không thể thức đêm!

Vì vậy đã được miễn trực tiếp ca gác đêm.

Về phần Diệp Nhất Tâm, cô là vì lý do sinh lý!

Mấy ngày nay thể chất khá yếu, nên cũng được đội ngũ chăm sóc đặc biệt!

Chương 351

Dù sao thì sắp xếp tạm thời là như vậy.

Còn việc tối nay có xảy ra tình huống đặc biệt nào không, đến lúc đó phải xem tình hình rồi mới nói được!

Sau khi sắp xếp xong thứ tự gác đêm, màn hình game liền trực tiếp tiến vào chế độ tự động tiếp diễn. ——Vụt!!!

Giây tiếp theo, màn hình phòng livestream tối sầm lại.

Sau đó, trên màn hình hiện ra ba chữ. ——【Ngày thứ hai】 Hiển nhiên, trong nửa đêm sau đó, nơi trú ẩn không hề xảy ra chuyện gì.

Nếu không, cốt truyện game không thể nào trực tiếp tiến vào mốc thời gian ngày thứ hai được!

Khi dòng chữ dần biến mất, phòng livestream lại một lần nữa hiện ra hình ảnh.

Tầm nhìn vẫn là góc nhìn thứ nhất của Tao Trư.

Hình ảnh có chút mơ hồ, trông như vừa mới ngủ dậy. "Cạch cạch~ Cạch cạch~" "Các cậu cẩn thận một chút, đừng làm gãy mấy bộ xương này." "Tiểu Sở, cậu qua bên kia đào một cái hố, chỗ này không đào xuống được nữa..." "Tiểu Tát, cậu mau qua giúp Tiểu Tát, mọi người cẩn thận một chút, đồng chí Hồ nhỏ và họ vẫn đang nghỉ ngơi, đừng làm phiền họ..." Tiếng xì xào vang lên bên tai.

Tao Trư quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mấy chiếc túi ngủ bên cạnh lúc này đã trống không.

Những người vốn ngủ trong đó đều đã biến mất.

Chỉ có tên Vương Khải Toàn kia vẫn đang ngủ say sưa ở đó.

Sau đó, Tao Trư lại quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Lúc này mới phát hiện, những người trong đội khảo cổ đang đào hố ở một góc của nơi trú ẩn.

Mà dưới chân họ, còn có một đống xương trắng!

Rõ ràng, họ đang chuẩn bị chôn cất tất cả những bộ xương người này. ... 【Vãi~ Mấy người trong đội khảo cổ này rảnh rỗi sinh nông nổi à?

Lại còn đi chôn mấy bộ xương người đó?】【Phải đó, mấy bộ xương đó có biết là của ai đâu, họ định làm gì vậy?】【Biết đâu những bộ xương này lúc còn sống là của bọn trộm mộ nước ngoài thì sao!】【Không phải là không có khả năng này...】【Chết tiệt~ Nếu những bộ xương này đều là của bọn trộm mộ nước ngoài, vậy thì mấy người trong đội khảo cổ giúp họ chôn cất hài cốt, chẳng phải là đang tiếp tay cho giặc sao?】【Không thể nói như vậy được, đây gọi là lấy đức báo oán, hơn nữa, sao các ông biết những bộ xương này đều là của bọn trộm mộ nước ngoài?

Lỡ như người ta là du khách bị lạc đường thì sao?

Đúng không?】【Không sai, trước khi có bằng chứng xác thực, tốt nhất chúng ta đừng nên tự ý suy đoán.】【Đợi đã, tôi cảm thấy những bộ xương này rất có khả năng là một cốt truyện ẩn.】【Không thể nào?

Chỉ là mấy bộ xương không rõ của ai thôi mà, sao có thể là cốt truyện ẩn được?】【Đúng vậy đúng vậy, hơn nữa, những bộ xương này trước đây Tao Trư cũng đã thấy mấy lần rồi, nếu chúng có thể kích hoạt cốt truyện ẩn, Tao Trư đã kích hoạt từ lâu rồi.】【Không chỉ Tao Trư, hình như trước đây chị Chu và Đại Tư Mã cũng đã phát hiện ra đống xương người này.】【Đúng đúng đúng, nhiều người như vậy đều đã phát hiện ra đống xương này, nếu có cốt truyện ẩn thì

đã xuất hiện từ lâu rồi, sao có thể đợi đến bây giờ được!】【Chuyện này khó nói lắm, đã nói là cốt truyện ẩn rồi, nếu dễ dàng kích hoạt như vậy thì còn gọi là cốt truyện ẩn nữa sao?】【Hửm~ Anh nói cũng có lý, nhưng tôi vẫn cảm thấy mấy bộ xương này quá bình thường, chắc là không có cốt truyện ẩn đâu.】【Dù sao thì người của đội khảo cổ cũng đã bắt đầu chôn cất những bộ xương đó rồi, rốt cuộc có cốt truyện ẩn hay không, chúng ta cứ chờ xem!】【...】...

Nhìn thấy người của đội khảo cổ đang chôn cất những bộ xương người đó, cư dân mạng trong phòng livestream cũng bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Họ không bao giờ ngờ rằng những người trong đội khảo cổ này lại dậy sớm để chôn cất những thứ đó.

Không ít cư dân mạng cảm thấy, những NPC của đội khảo cổ này đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, nên mới đi làm chuyện ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng như vậy.

Nhưng cũng có một số cư dân mạng cho rằng, những bộ xương người này rất có khả năng ẩn chứa một số manh mối cốt truyện nào đó, thậm chí rất có thể sẽ kích hoạt cốt truyện ẩn.

Tao Trư nên chủ động qua giúp đỡ, chứ không phải chỉ đứng nhìn như vậy.

Biết đâu gã qua giúp đỡ, sẽ có thể kích hoạt cốt truyện ẩn thì sao!

Chương 352

Đối với điều này, Tao Trư cũng rất bất lực.

Nhưng... vì tầm quan trọng của cốt truyện ẩn, gã vẫn bò ra khỏi túi ngủ, rồi bước những bước cà lơ phất phơ về phía những người trong đội khảo cổ. "Anh Hồ, anh tỉnh rồi à..." Diệp Nhất Tâm thấy Tao Trư đi tới, liền kính cẩn chào hỏi một câu.

Tao Trư đứng gần những bộ xương người đó, nhìn Sở Kiến và Tát Địch Bằng đang đào hố, có chút tò mò hỏi: "Các người đang làm gì vậy?" Diệp Nhất Tâm giải thích: "Giáo sư Trần nói những người này trước đây cũng trú nạn ở đây, giống như chúng ta, cũng coi như là một loại duyên phận, nên bảo chúng tôi chôn cất họ, để họ không phải phơi thây nơi hoang dã." ...

Lời của Diệp Nhất Tâm khiến Tao Trư trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Xem ra đám trí thức trong đội khảo cổ này đúng là rảnh rỗi quá mức.

Không có việc gì làm lại dậy sớm để tìm chỗ chôn cất cho những bộ xương không rõ danh tính này.

Thật không biết nên nói họ tốt bụng, hay là ăn no rửng mỡ nữa. "Anh Hồ, không phải anh biết một số kiến thức về phong thủy mộ táng sao?" "Dù sao thì anh cũng đã tỉnh rồi, hay là anh tìm giúp những người này một nơi phong thủy tốt đi." "Như vậy, cũng để họ có thể yên nghỉ dưới lòng đất một cách thoải mái hơn." Diệp Nhất Tâm là một cô gái có tấm lòng lương thiện.

Cô nhìn những mảnh xương người vụn vỡ trên mặt đất, trong lòng không nỡ, thế là liền muốn nhờ Tao Trư giúp họ tìm một huyệt vị

phong thủy tốt hơn!

Có thể thấy, cô ấy hoàn toàn không hiểu gì về kiến thức phong thủy bảo địa.

Nếu không, sao cô ấy có thể nói ra những lời như vậy được chứ!

Thật sự nghĩ rằng nơi phong thủy bảo địa dễ tìm như vậy sao!

Nếu một nơi trú ẩn tùy tiện cũng có thể có nơi phong thủy bảo địa, vậy thì trên đời này còn cần những thầy phong thủy tầm long điểm huyệt để làm gì? "Tiểu Diệp, em không hiểu về phong thủy thì đừng nói bừa, nơi phong thủy bảo địa sao có thể dễ dàng tìm thấy như vậy được, em đừng làm khó đồng chí Hồ nhỏ nữa." Hách Kiến Quốc nhìn Diệp Nhất Tâm nói: "Hơn nữa, chúng ta hiện tại cũng không biết những bộ xương này rốt cuộc là của ai, có thể chôn cất họ ở đây, cũng đã là tận tình tận nghĩa rồi, căn bản không cần thiết phải giúp họ tìm nơi phong thủy bảo địa làm gì." Diệp Nhất Tâm lại cười nói: "Thầy ơi, em chỉ tò mò về cái huyền thuật phong thủy gì đó của anh Hồ thôi, muốn xem anh ấy tìm nơi phong thủy bảo địa như thế nào, chứ không có ý gì khác đâu ạ." Nghe những lời này của Diệp Nhất Tâm, Sở Kiến và Tát Địch Bằng đang đào đất ở bên cạnh cũng lập tức tỏ ra hứng thú.

Sở Kiến không nhịn được nói: "Đúng vậy anh Hồ, hay là anh cho chúng tôi xem thử đi, tuy rằng cái nơi rách nát này cũng không thể tồn tại nơi phong thủy bảo địa gì được, nhưng xem một chút chắc vẫn được chứ?" Tát Địch Bằng cũng nói theo: "Đúng vậy đúng vậy, anh Hồ, anh cứ trổ tài cho mọi người xem đi!" Lời của Tát Địch Bằng và Sở Kiến lập tức khuấy động bầu không khí của cả hiện trường.

Ngay cả Dương Tuyết Lệ và giáo sư Trần cũng đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Tao Trư, trong ánh mắt dường như đều đang mong chờ điều gì đó.

Điều này khiến Tao Trư không biết phải làm sao.

Mẹ kiếp!!!

Các người đào hố chôn cất những bộ xương này, tôi chỉ qua xem một chút, kết quả các người lại còn giao nhiệm vụ cho tôi nữa?

Còn tìm nơi phong thủy bảo địa?

Chưa nói đến việc trong một nơi trú ẩn vừa rách nát vừa nhỏ bé này có nơi phong thủy bảo địa hay không, cho dù có đi nữa, gã cũng không tìm ra được! 【Vãi~ Tới rồi tới rồi, cốt truyện ẩn tới rồi!】 【Cái này mà cũng gọi là cốt truyện ẩn à?

Tôi thấy đối với người chơi chúng ta, đây rõ ràng là một bài toán khó thì có.】 【Không sai, lần này nếu Tao Trư không trả lời được, hoặc không tìm được cái gọi là nơi phong thủy bảo địa, trong mắt những người trong đội khảo cổ, gã có thể sẽ biến thành một tên lừa đảo chính hiệu.】 【Chắc không đâu nhỉ, dù sao thì trước đây ở kinh thành cũ, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đã đích thân kiểm tra Tao Trư rồi, trong mắt họ, Tao Trư chính là một đại sư phong thủy huyền học.】 【Nhưng vấn đề là, bài kiểm tra lúc đó là do giáo sư Vương ở sau lưng chỉ điểm mà, bây giờ họ lại bắt Tao Trư tìm nơi phong thủy bảo địa, Tao Trư lấy gì mà tìm?】 【Thực sự không được thì cứ bịa đại một cái là xong, hoặc là nói ở đây không có nơi phong thủy bảo địa nào cả, không phải là được rồi sao?】 【Ừm, ý này hay!】 【...】 ...

Cư dân mạng bàn tán sôi nổi trong phòng livestream.

Có một số người cho rằng việc đội khảo cổ muốn Tao Trư tìm một nơi phong thủy bảo địa cho những hài cốt kia, có lẽ chính là một cốt truyện ẩn.

Nếu Tao Trư có thể giúp những hài cốt đó tìm được một nơi

phong thủy tốt, sau đó chôn cất tất cả ở đó, có lẽ sẽ kích hoạt được cốt truyện ẩn.

Nhưng cũng có một số người cho rằng, đây có lẽ chỉ là một cốt truyện bình thường mà thôi.

Hơn nữa cốt truyện bình thường này còn có phần hơi làm khó người ta.

Dù sao thì, nơi trú ẩn này chỉ có bấy nhiêu diện tích.

Chương 353

Đừng nói là nơi phong thủy bảo địa, tìm được một nơi chôn thân đã là tốt lắm rồi. ...

Và đúng lúc này, trong phòng livestream đột nhiên xuất hiện một dòng bình luận, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. 【Anh Piao, anh xem thử bảng thuộc tính của mình, hoặc là bảng vật phẩm, xem bên trong có mục kỹ năng hay không.

Em nhớ lúc trước trong phần hướng dẫn cốt truyện tân thủ, hệ thống không phải vẫn luôn đưa ra thông báo nhắc nhở sao?

Nhân vật Hồ Bát Nhất này đã là Mạc Kim Giáo Úy, chắc chắn phải có một số kỹ năng, biết đâu kỹ năng của anh ta có thể giúp anh tìm được những nơi phong thủy bảo địa đó thì sao!】 Dòng bình luận này tuy không phải là bình luận ghim màu mè gì, và nội dung cũng rất dài, nhưng những cư dân mạng khác vẫn đọc hết một hơi.

Và, sau khi đọc xong dòng bình luận này, không ít người dường như cũng đã nhận ra điều gì đó. 【Vãi~ Vị huynh đệ này nói có lý ghê, anh Piao, anh mau mở trang nhân vật của mình ra xem đi, tôi cũng cảm thấy nhân vật Hồ Bát Nhất này chắc chắn có một số thông tin liên quan đến phong thủy huyền học, nếu không sao anh ta có thể trở thành Mạc Kim Giáo Úy được chứ!】 【Đúng đúng đúng~ Tao Trư, cậu mau xem đi, tôi cũng thấy anh bạn kia nói rất có lý.】 【Chết tiệt~ Sao trước đây mình không nghĩ ra điều này nhỉ!】 【Hình thức game này hình như tôi cũng đã từng thấy rồi, chỉ là không biết là game nào thôi.】 【Mọi người đừng chém gió nữa, để Tao Trư mở thanh kỹ năng ra xem trước đã...】 【...】 ...

Những bình luận mà cư dân mạng gửi đến, Tao Trư tự nhiên cũng

đã thấy.

Gã cảm thấy những gì họ nói cũng rất có lý.

Trong game này đã có mục bảng vật phẩm và trang nhân vật, vậy thì chắc chắn cũng phải có thanh kỹ năng.

Mà lý do gã vừa rồi không nhận ra điều này, chủ yếu là do bị độ chân thực của game này làm cho mơ hồ.

Gã tưởng rằng game này sẽ không giống với những game online khác, nên ngay từ đầu đã không nghĩ đến phương diện đó.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ cách chơi game của họ, ngay từ đầu đã là sai lầm.

Bối cảnh của game này có lẽ rất chân thực, cốt truyện ẩn và các nhân vật NPC trong game cũng rất độc đáo, nhưng nói chung, cách chơi chắc vẫn tương tự như các game online khác.

Dù có một số chỗ khác biệt, nhưng về đại thể chắc chắn là muôn hình vạn trạng nhưng bản chất không đổi.

Nghĩ đến đây, Tao Trư liền lập tức mở trang nhân vật của mình ra xem.

Quả nhiên, trong các mục lựa chọn của trang nhân vật, lại thật sự có một mục thanh kỹ năng.

Tuy nhiên, mục kỹ năng này trước đây chắc là không có.

Ít nhất là trong phần hướng dẫn cốt truyện tân thủ, Tao Trư không hề thấy mục này! ...

Rất rõ ràng, cái gọi là mục 【Kỹ năng】 này, có lẽ là thứ mà người chơi sẽ có được sau khi hoàn thành cốt truyện hướng dẫn game.

Tất nhiên, cũng có khả năng là nó xuất hiện sau khi người chơi

hoàn thành một phân đoạn nào đó của cốt truyện chính.

Nhưng bây giờ những điều đó đã không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là, đã có mục 【Kỹ năng】 này, vậy thì, những người chơi như họ, có lẽ có thể thay đổi cách chơi rồi.

Bởi vì trước đây khi chơi game này, họ đều không dựa vào kỹ năng gì cả, đều dùng vật phẩm để vượt ải.

Mặc dù trước đó ở Sông Băng Côn Luân và Bão Cát Đen, họ đều dựa vào những vật phẩm đó và trí tuệ tập thể của cư dân mạng để thuận lợi qua ải.

Nhưng cái giá phải trả và sự cay đắng trong đó, chỉ có những người chơi đã thất bại vô số lần như họ mới có thể cảm nhận sâu sắc được.

Còn bây giờ, sau khi có mục 【Kỹ năng】 này, phương pháp vượt ải mà họ có thể lựa chọn, có lẽ đã nhiều hơn một chút.

Ít nhất không cần phải như trước đây, chỉ có thể dựa vào vật phẩm để qua ải.

Nhưng Tao Trư cũng rất kỳ lạ.

Chương 354

Người chơi game này nhiều như vậy, gã không để ý đến điểm này, lẽ nào những người chơi khác cũng không để ý đến sao?

Hay là... những người chơi khác hiện tại đều chưa có 【mục】 này?

Nếu đúng là như vậy, thì chuyện này cũng có thể giải thích được hoàn toàn.

Dưới sự chú ý của vô số cư dân mạng trong phòng livestream, Tao Trư không chút do dự mà nhấn vào mục 【Kỹ năng】 trong trang nhân vật của mình. 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật (Quyển thượng · Có thể thông qua môi trường địa lý xung quanh và sự phân bố của thiên văn tinh thể để tìm kiếm di tích cổ mộ)】 【Thuật dùng súng cơ bản (Kỹ thuật bắn súng cơ bản nhất · Có thể tăng tỷ lệ bắn trúng của tất cả các loại súng)】 【Thể thuật chiến đấu cơ bản (Kỹ thuật chiến đấu cận chiến cơ bản nhất · Có thể nâng cao khả năng chiến đấu và một chút thể chất của nhân vật trong game)】 Trong thanh kỹ năng có tổng cộng ba kỹ năng, trong đó hai kỹ năng là kỹ năng chiến đấu cơ bản nhất.

Hai năng lực này không có gì đặc biệt nổi trội, điểm đáng chú ý duy nhất là nó đã nâng cao năng lực thực chiến của nhân vật người chơi.

Điểm này, Tao Trư thực ra cũng đã mơ hồ cảm nhận được.

Không, nói chính xác hơn, có lẽ tất cả những người chơi đã chơi game đạo mộ này, về cơ bản đều có cảm nhận sâu sắc.

Dù sao thì khi họ chơi game này, bất kể là thể chất hay khả năng phản ứng, các phản xạ có điều kiện đều đã lợi hại hơn rất nhiều so

với khi họ ở trong đời thực.

Đây có lẽ chính là ảnh hưởng trực quan nhất mà 【Thể thuật chiến đấu cơ bản】 mang lại cho họ.

Thứ hai là 【Thuật dùng súng cơ bản】.

Rất nhiều người chơi thực ra cũng đã phát hiện ra.

Khi họ sử dụng súng, dù là những người chơi trước đây chưa từng chạm vào súng, khi sử dụng cũng có cảm giác như cá gặp nước.

Có một số người chơi có lẽ chỉ là lúc đầu chưa quen, nên khi bắn phát đầu tiên và phát thứ hai, sẽ cảm thấy có chút lạ lẫm.

Nhưng chỉ cần thích nghi một chút, họ vẫn rất nhanh chóng có thể nắm vững phương pháp và kỹ xảo sử dụng súng.

Và đây, có lẽ chính là ảnh hưởng mà 【Thuật dùng súng cơ bản】 mang lại cho họ.

Hai kỹ năng này, trong phần giải thích kỹ năng của các game khác, có lẽ được coi là một loại năng lực bị động.

Tất nhiên, vì game này có cách chơi khác với các game khác, nên cách thể hiện kỹ năng của nó cũng sẽ khác.

Điều này rất bình thường.

Nhưng bị động vẫn là bị động, chỉ cần thích nghi được, vẫn sẽ mang lại không ít lợi ích cho người chơi. ... 【Vãi~ Thật sự có kỹ năng.】 【Trong game có kỹ năng, chuyện này không phải rất bình thường sao?】 【Đợi đã, tại sao Tao Trư có thanh kỹ năng, mà tôi không có?】 【Cậu chắc chắn là mình không có không?】 【Chắc chắn, nhất định và khẳng định, tôi vừa mới thoát khỏi game, và trước khi thoát, tôi còn đặc biệt mở trang nhân vật của mình ra xem, bên trong căn bản không có thanh kỹ năng!】 【Không thể nào?

Mà tiến độ game của cậu đến đâu rồi?】【Chỗ Dã Nhân Câu.】【Chết tiệt~ Vẫn còn ở cốt truyện hướng dẫn tân thủ à, vậy thì không có thanh kỹ năng không phải rất bình thường sao?】【Tôi nhớ là trong cốt truyện hướng dẫn tân thủ, hình như bảng vật phẩm cũng không có thì phải?】【Xem ra thanh kỹ năng này chắc phải đợi sau khi thoát khỏi cốt truyện hướng dẫn tân thủ mới có!】【Không đúng, tôi đã qua cốt truyện hướng dẫn tân thủ rồi, nhưng vẫn không có!】【Vậy à?

Nói như vậy chắc phải đợi đến khi cốt truyện chính làm đến một mức độ nhất định mới có thể mở khóa mục thanh kỹ năng rồi.】【Chắc là vậy.】【Dù sao đi nữa, có kỹ năng rồi, cốt truyện game tiếp theo chắc sẽ đơn giản hơn một chút chứ?】【Tôi thấy chắc là khó lắm, trong này có hai kỹ năng là kỹ năng bị động, kỹ năng bị động là không cần sử dụng cũng có thể kích hoạt, trước đây chúng ta chắc cũng đã được hưởng lợi rồi, nhưng độ khó của cốt truyện game vẫn không giảm, lần này dù chúng ta đã biết có kỹ năng rồi, chắc cũng sẽ không có ảnh hưởng gì lớn đâu?】【Nhưng mà, ngoài hai kỹ năng bị động đó ra, không phải còn có một kỹ năng chủ động sao?】【Nói thì nói vậy không sai, nhưng cái gọi là Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật này, dùng thế nào?】【Không phải có biểu tượng kỹ năng sao?

Đã có biểu tượng kỹ năng thì cứ trực tiếp sử dụng là được rồi!】【Đợi đã, cái Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật này, chắc là một loại kỹ năng phụ trợ nhỉ?

Ít nhất nhìn không giống kỹ năng tấn công, chắc sẽ không nâng cao năng lực của nhân vật game đâu.】【Bất kể là kỹ năng gì, cứ dùng thử xem sao đã...】【Đúng, anh Piao, anh cứ dùng thử xem hiệu quả thế nào!!!】【...】...

Thấy Tao Trư thật sự đã mở được mục kỹ năng trong trang nhân

vật, những cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều trở nên phấn khích.

Tuy nhiên, cũng có một số người cảm thấy điều này quá kỳ lạ.

Trước đây họ rõ ràng cũng đã kiểm tra trang nhân vật của mình, nhưng lại không hề phát hiện ra mục kỹ năng nào.

Chỉ có bên phía Tao Trư mới xuất hiện mục kỹ năng, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chương 355

Đối với điều này, một số cư dân mạng có kinh nghiệm chơi game phong phú cũng đã đưa ra ý kiến của mình.

Đó là, cái gọi là mục game này, chắc chắn cần người chơi đạt được một điều kiện nào đó mới có thể mở khóa.

Nếu không thì không thể nào xuất hiện mục kỹ năng được.

Tất nhiên, chuyện về mục kỹ năng, cũng đều là do cư dân mạng tự mình suy đoán.

Thật giả hiện tại vẫn chưa biết.

Nhưng, từ những phân tích có vẻ rất có lý của họ mà xem, những gì họ nói dường như cũng không phải không có lý.

Ít nhất có khả năng rất lớn là như vậy. ...

Tiếp theo, Tao Trư với tâm trạng thấp thỏm đã sử dụng 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật】! "Đinh~ Bạn đã sử dụng thành công 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật】 để dò xét tình hình xung quanh nơi trú ẩn..." "Kết quả dò xét: Góc đông nam của nơi trú ẩn có một chỗ hơi đáng ngờ, bên dưới có lẽ đang giấu thứ gì đó!" ...

Góc đông nam của nơi trú ẩn?

Tình hình gì đây?

Chẳng lẽ đây chính là hiệu quả của kỹ năng 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật】 sao?

Nói cách khác... cái gọi là 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật】 này, chẳng khác nào một kỹ năng dò tìm?.

Nữ streamer ngay lập tức trợn tròn mắt.

Cô nằm mơ cũng không ngờ. 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật】 lại là một kỹ năng phụ trợ có thể dò xét địa hình xung quanh.

Nhưng phải nói rằng.

Kỹ năng này xem ra cũng khá thú vị!

Cùng lúc đó.

Cư dân mạng trong phòng livestream của nữ streamer cũng sôi trào. 【Vãi~ Vãi~ Cái Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật này là kỹ năng dò tìm à?】 【Là kỹ năng Mạc Kim Giáo Úy dùng để tìm lăng mộ lớn sao?

Trông có vẻ giống thật đấy!】 【Haha~ Tôi biết ngay đây chắc chắn là một kỹ năng phụ trợ mà.】 【Tại sao không phải là kỹ năng tăng sức chiến đấu cho nhân vật nhỉ?】 【Chết tiệt~ Lúc trước thấy tên kỹ năng này, tôi còn tưởng nó ghê gớm lắm, không ngờ lại là một kỹ năng phụ trợ loại dò tìm.】 【Tôi còn tưởng cái gọi là âm dương thuật này có thể giúp người ta tu tiên cơ đấy!】 【Tu tiên cái con khỉ, game này vừa nhìn đã biết là game phiêu lưu dạng thực tế rồi, nếu có kỹ năng tu tiên thì còn gọi gì là game online thực tế nữa?】 【Sao ông biết là game online thực tế?

Trong game đến cả cương thi còn xuất hiện, tại sao lại không thể có bí thuật tu tiên chứ!】 【Ách...

Nghe ông nói thế là biết đang cố cãi cùn rồi, cương thi tuy nghe giống thứ trong tiểu thuyết huyền huyễn, nhưng thực tế, sinh vật này cũng tồn tại ngoài đời thật đấy, sự kiện cương thi ở Thành Đô năm đó, không biết ông đã nghe qua chưa, nếu chưa thì có thể lên Baidu tìm thử, trên đó vẫn còn tra được một ít tư liệu đấy.】 【Sự kiện cương

thi ở Thành Đô?

Ý ông là vụ ở núi Thanh Thành năm 95 à?】【Đúng vậy, hồi đó chuyện này ở Thành Đô ồn ào đến mức rất nhiều người không dám ra khỏi nhà, sau này nếu không phải chính quyền điều động quân đội, ép chuyện này xuống, có lẽ tình hình còn nghiêm trọng hơn.】【Vãi~ Hóa ra trên đời này thật sự có cương thi à, tôi còn tưởng cương thi chỉ là sinh vật trong phim ảnh thôi chứ!】【Xem ra tác giả game này cũng khá am hiểu lịch sử cận đại nhỉ!】【Nói thừa, một người am hiểu lịch sử cổ đại như lòng bàn tay, sao có thể không biết lịch sử cận đại chứ, lịch sử đều có sự liên thông, hiểu không?】【Hahaha~ Có kỹ năng này rồi, có phải là có thể tùy tiện tìm lăng mộ lớn trong sa mạc không?】【Nói thì nói vậy, nhưng cũng phải xem trong sa mạc có lăng mộ lớn không đã, sa mạc lớn như vậy, nếu ông cứ dò bừa một cái mà tìm ra cổ mộ, thì cổ mộ cũng mất giá quá rồi còn gì?】【Tóm lại, có kỹ năng này vẫn hơn là không có!】【Đúng, ít nhất chúng ta cuối cùng cũng có hy vọng rồi!】【Haha~ Cũng không biết trong góc đông nam của nơi trú ẩn này rốt cuộc có thứ gì, tò mò thật!】【Sợ rằng sẽ có một ngôi cổ mộ chăng?】【Thôi đừng nói nữa, spam một loạt hỏa tiễn trước đã!】【Tôi cũng tặng vài cái lễ hội hóa trang!!!】【Xung phong!!!】【...】...

Cư dân mạng bàn tán sôi nổi.

Trong phút chốc.

Cả phòng livestream ngập tràn bình luận!

Rất nhiều người vô cùng kích động.

Chương 356

Họ cảm thấy kỹ năng 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật】 này thật sự quá đỉnh.

Tuy kỹ năng này không thể trực tiếp nâng cao thực lực bản thể của nhân vật.

Nhưng lại có thể dò xét được tình hình địa hình bốn phía.

Nếu xung quanh có lăng mộ lớn hoặc dấu tích nghi là lăng mộ.

Thông qua kỹ năng này là có thể nhìn ra.

Có thể nói không chút né tránh.

Kỹ năng này đã mang lại sự tiện lợi chưa từng có cho người chơi.

Thậm chí không ít cư dân mạng còn cho rằng.

Tiếp theo đội khảo cổ có thể tìm được thành cổ Tinh Tuyệt trong sa mạc hay không.

Kỹ năng này có thể mang ý nghĩa quyết định.

Đương nhiên.

Suy nghĩ của cư dân mạng cũng không thống nhất.

Cũng có một bộ phận nhỏ cho rằng.

Kỹ năng này tuy có thể dò xét địa hình xung quanh người chơi.

Nhưng việc dò xét này có lẽ cũng chỉ là thu được một vài thông tin sơ bộ mà thôi.

Chưa nói đến độ chính xác có đáng tin hay không.

Nếu muốn dựa vào nó để tìm thành cổ Tinh Tuyệt trong sa mạc!

Cũng tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng!

Rốt cuộc sa mạc lớn như vậy.

Chẳng lẽ còn có thể đi dò xét từng chút một sao?

Điều đó căn bản là không thể!... "Khụ khụ~ Nếu các vị nhất định muốn tìm một nơi tốt để chôn cất những bộ xương này, tôi thấy góc đông nam của nơi trú ẩn này khá ổn đấy!" Nữ streamer nghiêm túc chỉ về phía đông nam của nơi trú ẩn.

Đó là nơi mà 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật】 đã dò ra.

Tuy kết quả dò tìm không nói rõ nơi đó là mảnh đất phong thủy bảo địa.

Nhưng kệ đi!

Dù sao đám người đội khảo cổ này cũng không hiểu phong thủy huyền thuật.

Chẳng phải cô nói sao thì là vậy sao? "Phía đông nam?" Diệp Nhất Tâm quay đầu nhìn về phía đông nam của nơi trú ẩn, rồi tò mò hỏi: "Anh Hồ, anh nói thật chứ?

Anh thật sự tìm được một mảnh đất phong thủy bảo địa ở đây sao?" Sát Địch Bằng nuốt nước bọt nói: "Anh Hồ, anh lợi hại thật, anh không phải là người ngoài hành tinh biến thành đấy chứ?" Sở Kiến đẩy Sát Địch Bằng ra nói: "Sát Địch Bằng cậu đừng nói bậy, anh Hồ người ta là chuyên gia nghiên cứu phong thủy học, hoàn toàn không liên quan gì đến cái lý thuyết người ngoài hành tinh của cậu, hiểu chưa?" "Được rồi, được rồi, các cậu đừng bàn tán chuyện này nữa..." Lúc này.

Ngay cả giáo sư Trần cũng không kìm được sự kích động trong lòng, ông nói với nữ streamer: "Đồng chí Hồ nhỏ, nếu cậu nói là thật,

vậy cậu không phiền nếu chúng tôi chôn những bộ xương này ở đó chứ?" Nơi trú ẩn này tuy được xem là một di tích cận đại.

Thuộc về vật vô chủ.

Chương 357

Nhưng dù sao nơi này cũng là do nữ streamer tìm thấy.

Vì vậy.

Nếu họ muốn chôn những bộ xương này ở đó.

Vẫn nên hỏi ý kiến trước thì hơn. "Đương nhiên là được rồi, nhưng khi các vị đào, tốt nhất nên cẩn thận một chút." "Mảnh đất đó tuy không tệ, nhưng hình như có chút vấn đề." Nữ streamer đương nhiên không để tâm đến chuyện này.

Thực ra cô cũng rất muốn xem xem nơi khả nghi mà 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật】 dò ra này, rốt cuộc cất giấu bí mật gì.

Hách Kiến Quốc không nhịn được hỏi: "Đồng chí Hồ nhỏ, câu nói vừa rồi của cậu có ý gì?

Mảnh đất đó không phải là phong thủy bảo địa cậu tìm thấy sao?

Tại sao lại có vấn đề?" Nữ streamer đáp: "Phong thủy bảo địa cũng chia làm hai loại, một loại là chưa có ai dùng, một loại là đã có người dùng rồi, tôi chỉ biết mảnh đất đó có chút vấn đề, còn vấn đề gì, thì phải dựa vào các vị tự mình khai quật thôi!" ...

Mọi người nhìn nhau.

Lời nói của nữ streamer không phải không có lý.

Phong thủy bảo địa đã được gọi là phong thủy bảo địa.

Chắc chắn là nơi mà người khác đều khao khát.

Mà từ xưa đến nay.

Những người muốn chôn cất tổ tiên hoặc chính mình vào phong

thủy bảo địa nhiều không kể xiết.

Nếu phong thủy bảo địa trong nơi trú ẩn này thật sự đã bị người khác sử dụng.

Đó cũng là chuyện rất bình thường.

Đúng lúc này.

Dương Tuyết Lệ đột nhiên lên tiếng: "Nếu mảnh đất phong thủy bảo địa này thật sự đã bị người khác sử dụng, đối với chúng ta có lẽ còn tốt hơn." Lời này vừa nói ra.

Những người khác trong đội khảo cổ đều sững sờ.

Họ không hiểu tại sao Dương Tuyết Lệ lại nói vậy.

Phong thủy bảo địa bị người khác dùng rồi lại tốt hơn?

Đây là lời gì vậy?

Giáo sư Trần chợt nghĩ đến điều gì đó.

Ông nhìn Dương Tuyết Lệ nói: "Tuyết Lệ, ý của cô là, nếu phong thủy bảo địa ở đây thật sự đã bị người khác sử dụng, vậy thì ở đây có một ngôi cổ mộ?" Dương Tuyết Lệ nghiêm mặt gật đầu nói: "Đúng, tôi chính là có ý này, nhưng phàm là nơi có cổ mộ tồn tại, về cơ bản đều đi kèm với cơ quan cạm bẫy, có lẽ đây chính là lý do anh Hồ bảo chúng ta cẩn thận một chút." Nghe xong lời giải thích của Dương Tuyết Lệ, giáo sư Trần cũng không nhịn được gật đầu.

Sau đó.

Ông lại quay sang nhìn nữ streamer, hỏi: "Đồng chí Hồ nhỏ, nếu lát nữa chúng tôi thật sự đào phải cơ quan cạm bẫy gì, hy vọng cậu có thể ra tay giúp chúng tôi một chút." Nữ streamer cười gượng: "Không vấn đề, khi cần thiết tôi sẽ ra tay!" Miệng thì nói vậy.

Nhưng trong lòng cô lại không nghĩ thế!

Ra tay?

Ra tay cái con khỉ!

Lần trước ở Dã Nhân Câu, chính vì đào phải Dầu Rồng Lửa Tây Vực.

Chương 358

Ở đó tôi không biết đã chết điếng bao nhiêu lần.

Lần này nếu các người cũng đào phải thứ gì đáng sợ.

Tốt nhất là tự cầu phúc đi.

Tôi sẽ không ra tay giúp các người đâu.

Cho dù nhiệm vụ thất bại.

Tôi cũng sẽ học theo bọn Nhật lùn, chọn cách mổ bụng tự sát.

Ít nhất cách chết đó cũng thoải mái hơn một chút.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng bị Dầu Rồng Lửa Tây Vực thiêu đốt lần trước.

Trong lòng nữ streamer lại không khỏi căng thẳng.

Mà này, ở đây chắc sẽ không có Dầu Rồng Lửa Tây Vực chứ?

Không đúng!

Đây chính là Tây Vực mà!

Tây Vực là nơi sản xuất nhiều Dầu Rồng Lửa!

Rất có thể thật sự có thứ đó cũng không chừng! "Tiểu Sát, tiểu Sở, hai cậu qua bên đó đào thử xem!" "Nhất định phải nhớ, lúc đào phải cẩn thận một chút..." Sau khi biết được khu vực phía đông nam của nơi trú ẩn có thể có lăng mộ lớn, giáo sư Trần cũng không lãng phí thời gian.

Ông lập tức giao công việc khai quật cho hai chuyên gia lao động chân tay là Sát Địch Bằng và Sở Kiến.

Sở Kiến và Sát Địch Bằng cũng là người thật thà.

Tuy rất sợ hãi, cũng rất mệt mỏi.

Nhưng lời dặn dò của giáo sư Trần, họ không dám không nghe.

Thế là.

Hai người lập tức bỏ lại nơi đang khai quật ban đầu.

Chuyển sang khu vực đông nam của nơi trú ẩn, tiếp tục đào bới.

Nữ streamer thấy vậy, liền bất giác lùi lại hai bước.

Cô phải giữ một khoảng cách nhất định với Sát Địch Bằng và Sở Kiến.

Như vậy.

Cho dù hai người họ thật sự đào phải Dầu Rồng Lửa Tây Vực.

Cô cũng có đủ thời gian để chạy trốn.

Nhìn ra bên ngoài nơi trú ẩn.

Bão cát đen đã tan.

Lối vào chất đầy một đống cát bụi.

Lớp cát đó suýt nữa đã chôn vùi cả lối vào nơi trú ẩn.

Chương 359

Có thể thấy.

Gió cát bên ngoài tối qua khủng khiếp đến mức nào! ...

Nữ streamer đã âm thầm tính toán đường lui.

Cô nghĩ rằng.

Cho dù tất cả người của đội khảo cổ đều chết ở đây.

Cho dù nhiệm vụ của mình sẽ thất bại.

Cô cũng phải chọn một cách chết thoải mái hơn một chút.

Cái cảm giác bị Dầu Rồng Lửa Tây Vực thiêu chết.

Cô không muốn phải chịu đựng lần thứ hai.

Theo tầm mắt của nữ streamer di chuyển.

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng đoán được suy nghĩ của cô. 【Vãi, nữ streamer đây là chuẩn bị chạy trốn sao?】 【Chắc là vậy, không thì tại sao cô ấy lại lùi lại làm gì?】 【Nhưng... tại sao cô ấy lại muốn chạy trốn?】 【Chẳng lẽ cô ấy cảm thấy nơi đó có nguy hiểm?】 【Cái này còn phải nói sao?

Phàm là nơi có cổ mộ, chắc chắn có cơ quan cạm bẫy, tôi thấy nữ streamer tính trước đường lui cho mình là lựa chọn chính xác nhất, nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm vậy!】 【Đây chính là cái gọi là lo xa trong truyền thuyết sao?】 【Xem ra Phiêu ca cũng sợ chết lắm nhỉ!】 【Thừa lời, ai mà không sợ chết!】 【Nhưng đây rốt cuộc cũng chỉ là game thôi mà, cô ấy nghiêm túc quá rồi đấy?】 【Tuy là game, nhưng cảm giác trong đó là thật...】 【Đợi đã, nói đến cảm giác, có khi nào nữ streamer cảm thấy nơi khả nghi mà cô ấy dò ra có thể có cơ quan

đáng sợ, cô ấy không muốn bị cơ quan hành hạ, nên mới tính trước đường thoát thân không?】【Đúng, giống như lần trước ở Dã Nhân Câu, cái Dầu Rồng Lửa Tây Vực đó đốt khiến tôi suýt thì són cả ra quần.】【Đúng đúng đúng~ Chính là cái Dầu Rồng Lửa Tây Vực đó, đốt lên đúng là biến thái!】【Lần trước tôi cũng bị đốt thảm...】【Khoan đã... sa mạc này hình như cũng ở khu vực Tây Vực, ở đây chẳng lẽ cũng có Dầu Rồng Lửa Tây Vực sao?】【Khó nói lắm, tiền tố của Dầu Rồng Lửa Tây Vực là hai chữ Tây Vực, vậy thì trong cổ mộ ở khu vực Tây Vực, chắc chắn đều sẽ có thứ này!】【Vãi~ Bảo sao Phiêu ca lại tính trước đường lui, hóa ra là cô ấy lo lắng nơi khả nghi đó có chôn Dầu Rồng Lửa Tây Vực!】【Đỉnh, không hổ là Phiêu ca, ngay cả chuyện này cũng nghĩ tới!】【Thực ra tôi cũng nghĩ tới rồi, chỉ là không nghĩ sâu như Phiêu ca thôi!】【À à~ Tôi chỉ nghĩ đến việc ở đó có thể có cơ quan, chứ không hề nghĩ đến Dầu Rồng Lửa Tây Vực...】【Nếu ở đó thật sự chôn Dầu Rồng Lửa Tây Vực, một khi cháy lên, chắc chắn sẽ phải chịu không ít khổ sở đâu!】【...】...

Bình luận liên tục trôi qua.

Phần lớn cư dân mạng đều rất đồng tình với cách làm của nữ streamer.

Bởi vì trong số họ cũng có rất nhiều người, trước đây đã nếm trải sự lợi hại của Dầu Rồng Lửa Tây Vực ở Dã Nhân Câu.

Vì vậy.

Trong lòng họ đều tràn đầy cảm giác sợ hãi đối với loại dầu lửa có thể thiêu người thành tro trong nháy mắt!

Nếu có thể lựa chọn.

Họ thà tự sát tại chỗ.

Chứ không muốn phải chịu đựng cảm giác bị lửa dữ thiêu đốt một lần nữa.... "Mau nhìn kìa, ở đây thật sự có thứ gì đó..." "Giáo sư Trần, anh Hồ, mọi người mau tới xem!" Ngay lúc mọi người đang bàn tán xôn xao!

Sở Kiến và Sát Địch Bằng đang khai quật ở góc đông nam của nơi trú ẩn đột nhiên hét lớn lên!

Mọi người nghe vậy, liền vây lại.

Nhưng.

Nữ streamer lúc này lại do dự.

Mẹ kiếp!!!

Thật sự đào được thứ gì rồi sao?

Chương 360

Chẳng lẽ là mấy thứ như ngói lưu ly và dầu rồng lửa chứ? ...

Lúc này, nữ streamer rất muốn tránh xa đám người của đội khảo cổ.

Không đúng.

Nói chính xác hơn.

Cô muốn tránh xa cái thứ mà Sát Địch Bằng và Sở Kiến đang đào.

Bởi vì trực giác mách bảo cô.

Thứ mà hai người họ đào được, rất nguy hiểm.

Vô cùng nguy hiểm.

Cho dù không phải là Dầu Rồng Lửa Tây Vực.

Cũng tuyệt đối là một loại cơ quan cạm bẫy có mức độ nguy hiểm không thua kém Dầu Rồng Lửa Tây Vực.

Giáo sư Trần dẫn người đến gần cái hố mà Sát Địch Bằng và Sở Kiến đã đào.

Phát hiện trong hố có một bức tượng đá với đôi mắt cực lớn.

Và bức tượng này, chính là thứ mà Sát Địch Bằng và Sở Kiến đã cùng nhau đào lên.

Hách Kiến Quốc ánh mắt lóe lên nói: "Thưa thầy, đây có phải là tượng đá mắt khổng lồ trong truyền thuyết không ạ?" Giáo sư Trần quan sát bức tượng từ trên xuống dưới, nói: "Trông có vẻ giống, nhưng tại sao ở đây lại có tượng đá mắt khổng lồ nhỉ?" Diệp Nhất Tâm tò mò hỏi: "Thưa thầy, giáo sư Trần, tượng đá mắt khổng lồ mà hai người nói rốt cuộc là gì vậy ạ?

Nghe hai người nói lúc nãy, loại tượng đá này hai người đã từng thấy rồi sao?" "Đúng vậy, trước đây chúng tôi quả thực đã từng thấy loại tượng đá này." Hách Kiến Quốc gật đầu nói: "Trước đây trên đảo Phục Sinh, chúng tôi cũng đã phát hiện ra những tượng đá mắt khổng lồ tương tự, nhưng những tượng đá đó không bị chôn dưới đất, mà được người ta dựng trên mặt đất." "Hơn nữa, những bức tượng đá mắt khổng lồ đó đều hướng về một phía, xếp thành hàng rất ngay ngắn, trông như đang chờ đợi điều gì đó, hoặc là đang chờ đợi ai đó trở về." "Đương nhiên, những chuyện liên quan đến tượng đá mắt khổng lồ này, chúng tôi hiện tại cũng đang trong giai đoạn suy đoán, thông tin cụ thể vẫn chưa nghiên cứu ra được." Hách Kiến Quốc nghiêm túc trình bày về chuyện của tượng đá mắt khổng lồ.

Diệp Nhất Tâm và những người khác nghe xong.

Trên mặt đều lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Diệp Nhất Tâm che miệng nhỏ, khó tin nói: "Trời ơi?

Đảo Phục Sinh cách đây những hàng vạn cây số cơ mà?

Hai nơi cách xa như vậy, sao có thể xuất hiện cùng một loại tượng đá được chứ?" Sở Kiến cũng kinh ngạc: "Nếu bức tượng đá mắt khổng lồ này giống với tượng đá trên đảo Phục Sinh, vậy thì nơi này và đảo Phục Sinh chắc chắn cũng có liên quan phải không?" Sát Địch Bằng nói: "Tôi biết rồi, chắc chắn là người ngoài hành tinh, những bức tượng đá mắt khổng lồ này nhất định là do người ngoài hành tinh làm, những bức tượng đá trên đảo Phục Sinh không phải là đang chờ đợi điều gì đó, hoặc là đang chờ đợi ai đó trở về sao?" "Biết đâu họ chính là đang chờ người ngoài hành tinh đã rời đi quay lại!" "Những người ngoài hành tinh đó năm xưa chắc chắn đã giúp loài người trên Trái Đất tạo ra thứ gì đó, sau đó họ rời đi, nhưng loài người trên Trái Đất lại xem họ như thần linh, thế là đã xây dựng nên những bức

tượng đá mắt khổng lồ đó." "Họ muốn dùng cách thức cầu nguyện bằng tượng đá này, để nói với những người ngoài hành tinh đã rời đi, hy vọng những người ngoài hành tinh đó có thể sớm ngày trở về." "Đây cũng là lý do chính tại sao họ cố ý tạo ra đôi mắt của những bức tượng này lớn như vậy." "Bởi vì đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, đại diện cho tất cả hy vọng trong lòng họ." "Thực ra không chỉ có những bức tượng đá mắt khổng lồ này, kim tự tháp Ai Cập và văn minh Maya, thậm chí là di tích cổ đại ở Thần Nông Giá, tôi nghĩ chắc chắn cũng là những công trình do người ngoài hành tinh để lại trên Trái Đất..." Phân tích của Sát Địch Bằng có thể nói là có lý có cứ.

Nếu không phải những người khác đều biết trong mắt cậu ta chỉ có người ngoài hành tinh.

Có lẽ họ đã tin vào suy đoán của cậu ta rồi. ...

Cùng lúc đó.

Phòng livestream của nữ streamer lúc này cũng đã nổ tung! 【Ôi vãi~ Sát Địch Bằng này có vẻ cũng biết nhiều thứ phết, ngay cả văn minh kim tự tháp Ai Cập và văn minh Maya cũng biết.】 【Mà này, di chỉ Thần Nông Giá không phải là di chỉ siêu cổ đại trong thế giới thực sao?

Tại sao trong game này cũng có?】 【Thừa lời, game này có liên quan mật thiết đến lịch sử thế giới thực, việc xuất hiện di chỉ siêu cổ đại trong thế giới thực là chuyện rất bình thường mà?】 【Đúng đúng, ngoài di chỉ siêu cổ đại ở Thần Nông Giá ra, kim tự tháp Ai Cập và văn minh Maya chẳng phải cũng vậy, đều là những thứ đã xuất hiện trong thế giới thực sao?】 【Đợi đã, nếu NPC trong game đều biết về các di tích cổ đại trong thế giới thực của chúng ta, vậy thì những ngôi cổ mộ đã xuất hiện trong game, liệu có tồn tại trong thế giới thực của chúng ta không?】 【Ủa?

Vấn đề này trước đây tôi lại không nghĩ tới.】【Không thể nào?

Nếu những ngôi cổ mộ trong game cũng tồn tại trong thế giới thực, với bao nhiêu người trong phòng livestream, chẳng phải đã sớm bị lộ ra rồi sao?】【Đúng vậy, độ hot của game này bây giờ đã nổi tiếng cả nước rồi, không kể những người đang chơi game, chỉ riêng số lượng cư dân mạng xem ở các phòng livestream của các streamer lớn đã có tới mấy trăm triệu rồi, nếu những ngôi cổ mộ trong game cũng tồn tại trong thế giới thực, không thể nào không có ai đề cập đến!】【Thật không dám giấu, thực ra lần trước tôi đã tìm kiếm Dã Nhân Câu và núi Ngưu Tâm trên Baidu rồi, nhưng trên đó không có thông tin gì về hai nơi đó cả.】【Ngốc à, ông tìm thẳng Dã Nhân Câu và núi Ngưu Tâm thì trên mạng đương nhiên không tìm thấy rồi, rốt cuộc rất nhiều địa danh trong game và tiểu thuyết, không thể liên kết với thế giới thực được, nếu không sẽ không qua được kiểm duyệt đâu!】【Vãi~ Thật sao?】【Đương nhiên là thật, bố vợ tôi làm ở Cục Quản lý Điện tử, lần trước chính miệng ông ấy nói với tôi đấy.】【Nếu thật sự là như vậy, thì game này không tầm thường rồi!】【Sao lại không tầm thường?

Chẳng phải chỉ là đổi địa điểm và tên của một ngôi cổ mộ trong thế giới thực rồi chuyển vào thế giới game thôi sao?

Chương 361

Có gì to tát đâu, đương nhiên, tôi thừa nhận độ chân thực của game này đúng là đỉnh, nhưng, việc làm một địa điểm có thật trong thế giới thực thành bản đồ phụ bản trong thế giới game, hình như không được tính là đỉnh chứ?】【Ngốc, nếu chỉ là chuyển những ngôi cổ mộ đã được phát hiện trong thế giới thực vào thế giới game, thì đương nhiên không có gì đáng khoe khoang, nhưng lỡ như những ngôi cổ mộ trong game này, trong thế giới thực vẫn chưa có ai phát hiện thì sao?】【Vãi~ Ý của ông là... tác giả game này có thể đã đưa những ngôi cổ mộ trong thế giới thực mà chưa được khai quật vào thế giới game?

Nhưng... làm sao có thể chứ?】【Có gì mà không thể, dù sao ở thế giới thực phát hiện một ngôi cổ mộ, cũng chỉ nhận được một lá cờ khen và 500 đồng tiền thưởng danh dự mà thôi, tuy sau này cũng có chút trợ cấp, nhưng so với việc làm thành bản đồ game, hình như lợi ích của cái sau lớn hơn một chút chứ?

Hơn nữa, tác giả game này cũng không giống người thiếu tiền, ông ta chắc sẽ không giao những ngôi cổ mộ mình tìm được cho nhà nước đâu nhỉ?】【Cái này khó nói lắm, lỡ như tác giả game này cũng rất yêu nước thì sao?】【Vãi~ Tôi thấy các ông bây giờ đúng là chém gió, có thời gian đó, sao không chú ý đến bức tượng đá mắt khổng lồ mà đội khảo cổ phát hiện đi!】【Đúng đúng đúng, xem bức tượng đá mắt khổng lồ mà nữ streamer tìm được trước đã...】【...】...

Bình luận liên tục trôi qua.

Đối với bức tượng đá mắt khổng lồ mà đội khảo cổ khai quật được!

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng vô cùng tò mò.

Ngoài ra.

Đối với những lời nói vừa rồi của Sát Địch Bằng.

Trong lòng không ít cư dân mạng cũng đã có những suy nghĩ khác.

Trong game này đã đề cập đến những di tích cổ đại trong thế giới thực.

Vậy thì.

Những ngôi cổ mộ trong game.

Có phải cũng tồn tại trong cuộc sống thực tế không?

Có lẽ những bản đồ phụ bản và tên thôn trấn trong game!

Chỉ là bị tác giả game đó sửa đổi một chút mà thôi.

Thực tế.

Thôn Ngưu Tâm, Dã Nhân Câu, và sông băng Côn Luân trong game.

Đều là những nơi có thật trong thế giới thực!

Đương nhiên rồi.

Những suy đoán có khả năng rất cao này, đều là do cư dân mạng tự mình tưởng tượng ra.

Tuy rất có khả năng.

Nhưng rốt cuộc có phải là thật hay không.

Hiện tại cũng không ai biết....

Tuy nghe đám người đội khảo cổ nói họ chỉ đào được một bức tượng đá mắt khổng lồ!

Nhưng vì cẩn thận.

Nữ streamer vẫn không dám tiến lại gần!

Bởi vì cô cảm thấy ở đó có nguy hiểm!

Đây là kinh nghiệm mà cô đã đúc kết sau nhiều năm chơi game.

Đặc biệt là khả năng cảm nhận nguy hiểm, có thể nói là vô cùng chính xác.

Chương 362

Tuy nhiên. "Anh Hồ, anh mau qua đây xem... bức tượng đá mắt khổng lồ này có phải là thứ nguy hiểm mà anh nói lúc nãy không ạ?" Diệp Nhất Tâm tò mò nhìn về phía nữ streamer hỏi.

Những người khác nghe vậy, cũng đều quay đầu lại. "Anh Hồ, anh mau qua đây xem đi." "Đồng chí Hồ nhỏ, nơi này là do cậu tìm thấy, cậu chắc cũng có chút hiểu biết về bức tượng đá mắt khổng lồ này chứ?" "Anh Hồ, anh đứng xa vậy làm gì?" "Này lão Hồ, ông không phải là định nhân lúc bão cát đen đã qua, chuồn luôn đấy chứ?" Đối mặt với sự nghi hoặc của đám người đội khảo cổ và Vương Khải Toàn.

Nữ streamer chỉ có thể cứng rắn đi qua!

Nói thật.

Cô đối với cái gọi là tượng đá mắt khổng lồ này, hoàn toàn không hiểu gì cả.

Thậm chí những lý thuyết người ngoài hành tinh mà Sát Địch Bằng nói lúc nãy!

Còn hiểu sâu sắc hơn cô!

Nhưng lúc này.

Xung quanh có bao nhiêu người đang nhìn cô.

Nếu cô không nói gì.

Thì cũng quá mất mặt.

Thế là.

Sau một hồi vắt óc suy nghĩ ngắn ngủi.

Nữ streamer liền giả vờ bình tĩnh nói: "Tôi thấy bức tượng đá mắt khổng lồ này..." "Phiền phức rồi, phiền phức rồi... các người đã chọc giận thần linh, các người sắp gặp họa rồi, bức tượng này là biểu tượng của thần linh, ngài đang ngủ say dưới lòng đất, các người lại đào ngài lên, đây là sẽ bị trời phạt đó..." Thế nhưng lời còn chưa nói xong!

An Lực Mãn từ bên ngoài vào kiểm tra lạc đà đột nhiên đi vào.

An Lực Mãn nhìn chằm chằm vào bức tượng đá mắt khổng lồ, lẩm bẩm những lời mà người khác không hiểu!

Nữ streamer thấy vậy, liền mượn gió bẻ măng nói: "Thực ra bác An Lực Mãn nói không sai, bức tượng đá mắt khổng lồ mà các vị vừa đào lên, có lẽ là một vật biểu tượng mà người dân địa phương xưa kia tôn thờ như thần linh." "Đây cũng là lý do chính tại sao nó lại được chôn ở mảnh đất phong thủy bảo địa này." "Người dân địa phương có lẽ muốn chôn bức tượng này ở đây, để đảm bảo cho tộc nhân của mình được bình an." "Các vị nên biết, có một số người rất mê tín vào những thứ dưới lòng đất này." "Họ cho rằng nếu tổ tiên của mình hoặc những người có liên quan đến mình được chôn ở phong thủy bảo địa, thì có thể phù hộ cho con cháu đời sau!" "Và bức tượng thần này, có lẽ chính là một vật chứa mà người xưa ở địa phương dùng để mong tổ tiên phù hộ cho tộc nhân trong làng của mình!" ...

Nghe xong lời giải thích này của nữ streamer.

Giáo sư Trần và những người khác đều rơi vào trầm mặc.

Tuy họ đều là nhà khoa học, không tin vào những truyền thuyết về thần linh ma quỷ.

Nhưng họ không tin.

Không có nghĩa là người xưa không tin.

Mà theo sự hiểu biết của họ.

Thời cổ đại, sự sùng bái thần linh của con người là rất cao.

Thần quyền ở một số quốc gia, thậm chí còn vượt qua cả vương quyền!

Ai ai cũng phải tôn thờ.

Ai ai cũng bắt buộc phải tôn thờ!

Chương 363

Nếu không chính là đại bất kính với thần linh.

Sẽ bị xử cực hình!

Giáo sư Trần suy nghĩ rồi nói: "Đồng chí Hồ nhỏ nói rất có lý, bức tượng đá mắt khổng lồ này ở thời cổ đại có lẽ chính là biểu tượng của thần linh, thậm chí rất có khả năng là thần linh mà người xưa ở địa phương sùng bái, đối với chúng ta, đây là một manh mối nghiên cứu vô cùng quan trọng." Hách Kiến Quốc nói: "Nhưng thưa thầy, nếu nói tượng đá mắt khổng lồ ở đây là thần linh mà người dân địa phương sùng bái, vậy những bức tượng đá mắt khổng lồ mà chúng ta phát hiện trên đảo Phục Sinh thì sao ạ?" Giáo sư Trần do dự một lát rồi nói: "Có lẽ, những người trên đảo Phục Sinh, trước đây cũng là di cư từ khu vực Tây Vực qua, hoặc là, những người ở khu vực Tây Vực này, trước đây là di cư từ đảo Phục Sinh qua." "Tôi nhớ có một số người cổ đại giống như chim di trú, mỗi mùa đều sẽ tiến hành một cuộc di cư quy mô lớn." "Mùa hạ di cư đến một nơi, đến mùa đông, lại di cư đến một nơi khác!" "Họ sẽ di chuyển qua lại giữa hai nơi, để đảm bảo điều kiện sống thoải mái nhất cho bộ tộc." Nghe lời giải thích của giáo sư Trần.

Hách Kiến Quốc và những người khác cũng lập tức bừng tỉnh ngộ.

Nếu nói người cổ đại sống ở đây trước đây, là một bộ tộc thường xuyên di cư.

Vậy thì việc trên đảo Phục Sinh và ở đây đồng thời xuất hiện những bức tượng đá mắt khổng lồ giống nhau.

Hiện tượng này hoàn toàn có thể giải thích được.

Tuy nhiên.

Nghe đám người đội khảo cổ cứ mãi nghiên cứu bức tượng đá mắt khổng lồ này.

An Lực Mãn đứng bên cạnh lại không vui. "Tôi nói các người rốt cuộc là sao vậy?" "Tôi đã nói đây là biểu tượng của thần linh, không thể động vào, sao các người còn không mau chôn nó lại đi?" "Chẳng lẽ nhất định phải đợi thần linh nổi giận, các người mới chịu chôn nó lại vào trong đất sao?" An Lực Mãn lúc này trông vô cùng lo lắng.

Cứ như thể giáo sư Trần và họ đã động vào thứ quý giá nhất của ông ta vậy!

Nhưng.

Đối với những lo lắng này của An Lực Mãn.

Đám người đội khảo cổ lại chẳng hề để tâm.

Bởi vì trong mắt họ.

Cái gọi là thần linh trong miệng An Lực Mãn, đều là những thứ mê tín dị đoan.

Không đáng tin!

Giáo sư Trần cười giải thích: "Ông anh An Lực Mãn, bức tượng đá mắt khổng lồ này có vai trò cực kỳ quan trọng đối với việc chúng tôi nghiên cứu văn hóa Tây Vực, ông cứ để chúng tôi nghiên cứu kỹ một chút đi..." Giáo sư Trần nói chuyện còn khá khách sáo.

Ít nhất ông không nói trước mặt An Lực Mãn rằng mình muốn đào bức tượng đá mắt khổng lồ đó lên vận chuyển đến bảo tàng ở kinh thành!

Nhưng...

Lão già cứng nhắc Hách Kiến Quốc!

Ông ta nói chuyện thì không được ôn hòa như giáo sư Trần.

Chỉ thấy ông ta trực tiếp lấy ra bàn chải và đèn pin nói: "Bức tượng đá mắt khổng lồ này là một di vật vô cùng quý giá, chúng ta chắc chắn phải đào nó lên, không những thế, chúng ta còn phải cho người mang máy xúc tới, đưa nó ra khỏi đây." "Di vật quý giá như vậy, không thể cứ để chôn ở đây mãi được, phải bảo vệ cẩn thận mới được!" ... "Cái gì?

Các người còn định lái cả máy xúc vào để đào bức tượng đá này lên sao?" Nghe thấy lời Hách Kiến Quốc, An Lị Mãn lập tức chết lặng.

Trời ạ!!!

Đám chuyên gia giáo thụ đến từ kinh thành này điên rồi sao?

Rõ ràng biết bức tượng đá đồng khổng lồ này là thần linh mà cổ nhân thờ phụng, thế mà bọn họ vẫn muốn đào nó lên, thậm chí còn không tiếc dùng đến cả máy xúc.

Đây đúng là muốn gánh chịu thiên khiển mà!

Điên rồi, điên thật rồi...

Chương 364

đám người này nhất định là điên rồi!!!

Hách Kiến Quốc vốn là người chuyên nghiên cứu văn hóa cổ đại, về phương diện đối nhân xử thế, ông ta thậm chí còn không bằng Trần giáo sư.

Tất nhiên, điều này cũng không thể trách ông ta, chủ yếu là những người làm nghiên cứu khoa học cơ bản đều cùng một khuôn đúc ra cả!

Chẳng đợi Hách Kiến Quốc trả lời câu hỏi của An Lị Mãn, ba người học sinh của ông đã lập tức tiếp lời.

Diệp Nhất Tâm với vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đúng vậy đại thúc An Lị Mãn, thầy nói không sai đâu, những văn vật quý giá thế này mà cứ để ở đây chịu phong ba bão táp thì rất dễ bị phong hóa.

Chúng cháu cũng là vì lòng tốt nên mới định đưa nó về bảo tàng bảo quản." Sở Kiến cũng phụ họa theo: "Đúng vậy, hơn nữa hiện tại văn hóa Tây Vực cổ đại đang là chủ đề mà viện khảo cổ chúng cháu đang nghiên cứu.

Bức tượng đá đồng khổng lồ này chắc chắn ẩn chứa rất nhiều thông tin về văn hóa Tây Vực, chúng ta đưa nó về nghiên cứu kỹ lưỡng, biết đâu còn có thể giải mã được rất nhiều điều về văn hóa Tây Vực từ trên đó đấy!" Thấy Diệp Nhất Tâm và Sở Kiến đều bày tỏ ý kiến, Tát Địch Bằng đứng bên cạnh cũng muốn tranh thủ nói vài câu.

Thế nhưng, còn chưa kịp mở miệng, Hách Kiến Quốc đã trực tiếp ngắt lời: "Được rồi Tiểu Tát, cậu đừng nói gì nữa, tôi không muốn nghe cái bộ lý luận người ngoài hành tinh đó của cậu đâu, cậu cứ giữ

lại mà sau này từ từ nghiên cứu đi." Lời này vừa thốt ra, Tát Địch Bằng vốn đang hưng phấn lập tức xị mặt xuống.

Cậu ta có chút không phục nói với Hách Kiến Quốc: "Tại sao chứ thầy?

Lý luận người ngoài hành tinh ở nước ngoài đang rất thịnh hành mà, hơn nữa cũng có rất nhiều nhà thiên văn học đã chứng thực sự tồn tại của người ngoài hành tinh trong không gian rồi." "Thậm chí còn có không ít người nghi ngờ rằng, sở dĩ Trái Đất đản sinh sự sống cũng là kết quả từ việc nuôi cấy của người ngoài hành tinh đấy!" Thấy dáng vẻ không phục của Tát Địch Bằng, Hách Kiến Quốc cũng hết cách.

Mẹ kiếp, sao mình lại thu nhận một tên dở hơi thế này làm học sinh cơ chứ?

Trong mắt Hách Kiến Quốc lộ ra một tia thất vọng.

Ông nhìn Tát Địch Bằng nói: "Cậu cũng tự nói rồi đấy, đó là ở nước ngoài, còn đây là trong nước.

Hơn nữa chúng ta cũng không phải là nhà thiên văn học, chúng ta là nhà khảo cổ học.

Cậu đi nghiên cứu hệ thống thiên văn tôi không phản đối, nhưng nếu cậu đánh lộn hệ thống thiên văn với khảo cổ thì tôi thấy cậu nên sớm rời khỏi viện khảo cổ đi, tôi thấy học viện thiên văn chắc hợp với cậu hơn đấy..." Hách Kiến Quốc lúc này rõ ràng đã có chút giận dữ.

Tuy nhiên Tát Địch Bằng cũng là kẻ bướng bỉnh, cậu ta chẳng thèm quan tâm thầy mình có đang giận hay không, vẫn muốn cãi chày cãi cối thêm vài câu.

May mà Diệp Nhất Tâm và Sở Kiến thấy thế liền vội vàng can ngăn. "Tát Địch Bằng, được rồi, đừng nói nữa, cậu không thấy thầy

đang giận sao?" "Phải đó Tát Địch Bằng, chuyện người ngoài hành tinh này cậu có thể coi như sở thích để nghiên cứu thì không sao, nhưng chúng ta hiện tại đang làm khảo cổ, cậu mà lôi người ngoài hành tinh vào thì chẳng phải loạn cả lên sao?" Thấy Diệp Nhất Tâm và Sở Kiến đều nói vậy, Tát Địch Bằng cũng không nói thêm gì nữa.

Cậu ta gãi đầu, nói với Hách Kiến Quốc: "Con xin lỗi thầy, con biết sai rồi, sau này con không thế nữa, thầy đừng giận nha..." Hách Kiến Quốc liếc nhìn Tát Địch Bằng một cái, sau đó lắc đầu: "Tôi không giận, nhưng tôi hy vọng cậu có thể ghi nhớ những lời tôi vừa nói!" ...

Mặc dù đám người Hách Kiến Quốc đã nói rất nhiều về tầm quan trọng của việc bảo tồn văn vật cho An Lị Mãn nghe, nhưng lão già sùng bái thần quyền này chẳng thèm quan tâm chút nào đến bộ lý luận đó của bọn họ.

Lão chỉ vào bức tượng đá đồng khổng lồ, lớn tiếng quát: "Tôi không cần biết các người muốn làm gì!

Nhưng nếu các người dám động vào bức tượng này, các người chắc chắn sẽ gặp báo ứng." "Còn nữa... hiện tại bão cát đen bên ngoài đã dứt rồi, tôi chuẩn bị quay về đây, các người cứ ở lại đây mà làm nghiên cứu văn hóa Tây Vực gì đó đi!" Nói xong, An Lị Mãn định quay người bỏ đi.

Điều này khiến Dương Tuyết Lệ đứng bên cạnh gặp khó khăn.

Cô vội vàng chặn đường An Lị Mãn, nói: "An Lị Mãn đại thúc, chúng ta vẫn chưa tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành mà?

Sao thúc lại đòi đi bây giờ?" An Lị Mãn quay đầu nhìn đội khảo cổ vẫn đang chuẩn bị khai quật bức tượng đá, nói: "Đám người các người không tôn trọng thần minh, đã bị thần minh ghi thù rồi.

Nếu tôi tiếp tục đi cùng các người thì cũng sẽ gặp báo ứng mất.

Tôi còn trẻ, không muốn chết cùng các người ở cái nơi này đâu." Dương Tuyết Lệ nghe ra được, sở dĩ An Lị Mãn muốn đi là vì đám người Trần giáo sư không nghe lời khuyên của lão, cứ khăng khăng đòi đào bức tượng kia lên.

Theo lý mà nói, hiện tại bọn họ không thể để mất An Lị Mãn được.

Bởi vì một khi mất đi An Lị Mãn, việc muốn tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành trong mùa gió bão chắc chắn sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Cho dù có cuốn sổ tay kia, có lẽ cũng sẽ gặp phải nhiều rắc rối.

Chương 365

Điểm này có thể thấy rõ qua trận bão cát đen vừa rồi.

Nếu không phải An Lị Mãn biết ở đây có chỗ trú ẩn, có lẽ ngày hôm qua bọn họ đã bị chôn vùi trong bão cát rồi!

Vấn đề là, đám người Trần giáo sư hiện tại cũng đang mê mẩn bức tượng đá kia.

Nếu giờ cô ra ngăn cản bọn họ tiếp tục khai quật, chưa chắc bọn họ đã nghe, thậm chí đôi bên còn nảy sinh tranh chấp, lúc đó tình hình chỉ càng tồi tệ hơn.

Đúng lúc này, Vương Khải Toàn nghe thấy cuộc tranh luận giữa Dương Tuyết Lệ và An Lị Mãn cũng bước tới. "Này lão gia tử An Lị Mãn, ông đã nhận tiền của Dương đại tiểu thư rồi, giờ cứ lẳng lặng bỏ đi như vậy có phải là quá thiếu đạo đức nghề nghiệp không hả?" Nói rồi, Vương Khải Toàn lại nháy mắt với Dương Tuyết Lệ: "Tôi nói đúng không, Dương đại tiểu thư?" Dương Tuyết Lệ ngượng ngùng gật đầu: "Vương tiên sinh nói rất đúng, đại thúc An Lị Mãn, thúc đã nhận tiền đặt cọc của tôi rồi, nếu cứ thế mà đi thì xét về tình hay lý đều không thỏa đáng đâu nhỉ?" Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ màn này coi như là kẻ xướng người họa. "Nhận tiền của người ta thì phải làm việc cho người ta", lời này tuy dung tục nhưng hiệu quả lại cực kỳ tốt.

An Lị Mãn cũng biết bản thân đã nhận tiền, hơn nữa cũng đã hứa dẫn bọn họ vào sa mạc tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Nếu giờ bỏ đi thật thì đúng là quá thiếu giáo dưỡng nghề nghiệp.

Chuyện này mà đồn ra ngoài thì sau này còn ai dám tìm lão làm dẫn đường nữa?

Chưa kể... sau những rắc rối liên quan đến mấy vụ lừa đảo trước đó, danh tiếng của lão ở địa phương đã chẳng mấy tốt đẹp rồi.

Lần này nếu bỏ mặc đám giáo sư chuyên gia từ kinh thành này trong sa mạc, vạn nhất họ xảy ra chuyện gì, đừng nói là lão còn làm nghề này được hay không, riêng phía Vương Bách Vạn lão cũng chẳng biết ăn nói làm sao, có khi còn bị tóm đi ngồi tù một thời gian ấy chứ!

Đây tuyệt đối là một vụ làm ăn lỗ vốn! ...

Dưới màn tung hứng của Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn, An Lị Mãn cuối cùng cũng chọn cách thỏa hiệp.

Nhưng lão có một điều kiện, đó là đội khảo cổ không được tiếp tục khai quật bức tượng đá đó nữa!

Để giữ chân được "bản đồ sống" của sa mạc này, Dương Tuyết Lệ không còn cách nào khác, đành phải thương lượng với Trần giáo sư.

Dù đội khảo cổ có muốn mang bức tượng này về thì cũng phải đợi lần sau quay lại, hiện giờ cứ tạm thời đừng động vào nó, tránh để An Lị Mãn lại đòi về.

Trần giáo sư dù rất muốn lập tức nghiên cứu bức tượng này tới mức quên ăn quên ngủ, nhưng nể lời thỉnh cầu của Dương Tuyết Lệ, ông cũng đành gật đầu đồng ý.

Dù sao mục đích chính của chuyến đi này là tìm kiếm tòa cổ thành đã mất tích sâu trong sa mạc, bức tượng đá này tuy có giá trị nghiên cứu nhưng giữa hai bên, ông vẫn phân biệt rõ được cái nào nặng cái nào nhẹ.

Thế là sau khi thương lượng với nhóm Hách Kiến Quốc một lúc, Trần giáo sư quyết định cứ để bức tượng ở đây.

Đợi khi tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành và quay lại thị trấn, ông sẽ liên hệ với người của viện khảo cổ kinh thành đến đây vận chuyển sau. "Được rồi, lão ca An Lị Mãn, chúng tôi không động vào bức tượng này nữa đâu, ông đừng giận nữa được không?" "Tiểu Tát, Tiểu Sở, cả Kiến Quốc nữa, mọi người bỏ đồ xuống đi, bức tượng này chúng ta tạm thời không nghiên cứu nữa!" Trần giáo sư bảo mọi người buông công cụ nghiên cứu trong tay xuống để biểu thị thành ý.

Tuy nhóm Hách Kiến Quốc trong lòng có chút không cam tâm, nhưng lời của Trần giáo sư thì bọn họ không dám không nghe.

Thế là tất cả đều thu dọn công cụ, leo ra khỏi hố đào nơi bức tượng tọa lạc.

Thấy tình hình này, An Lị Mãn cũng không tiếp tục truy cứu tội mạo phạm thần minh của bọn họ nữa.

Nhưng đúng lúc đó, một âm thanh quái dị đột nhiên truyền ra từ bên dưới bức tượng đá. "Sạt... sạt..." "Sạt... sạt..." "Sạt...

Chương 366

sạt..." Âm thanh này nghe như có thứ gì đó đang hoạt động bên trong bức tượng, hoặc là bên dưới nó.

Mọi người đều không tự chủ được mà đổ dồn ánh mắt về phía bức tượng đá, trong ánh mắt đầy vẻ khó hiểu.

Họ không thể hiểu nổi tại sao bên trong một bức tượng đá lại phát ra tiếng động giống như có vật sống đang di chuyển như vậy.

An Lị Mãn lúc này đã hoàn toàn bị dọa sợ.

Chỉ thấy lão lập tức quỳ sụp xuống trước bức tượng, vừa dập đầu bái lạy vừa lẩm bẩm những lời mà người khác không hiểu nổi, nghe như đang cầu xin thần linh tha thứ.

Nhìn biểu hiện của An Lị Mãn, những người khác đều cau mày.

Hách Kiến Quốc định lên tiếng nói An Lị Mãn lại bày trò mê tín dị đoan, nhưng lời còn chưa dứt, Diệp Nhất Tâm đứng bên cạnh đã đột nhiên hét lên: "A...

Trần giáo sư, Hồ đại ca, thầy, mọi người mau nhìn mắt bức tượng kìa..." Nghe tiếng hét của Diệp Nhất Tâm, những người khác cũng lập tức chuyển ánh mắt lên nhãn cầu của bức tượng đá.

Và rồi, bọn họ nhìn thấy một cảnh tượng kinh tâm động phách.

Chỉ thấy nhãn cầu của bức tượng kia thế mà lại đang không ngừng xoay tròn trong hốc mắt.

Mà âm thanh kỳ quái lúc nãy chính là tiếng đá mài vào nhau khi nhãn cầu xoay chuyển phát ra.

Bức tượng này thế mà là vật sống sao?

Chuyện này sao có thể chứ? ... 【Vãi lúa~ sao mắt bức tượng lại cử động được vậy?】【Cốt truyện ẩn, đây tuyệt đối là cốt truyện ẩn rồi...】【Đỉnh thật sự, con ngươi của tượng đá mà cũng xoay được!】【Chẳng trách con ngươi của nó lại to thế, hóa ra là hàng thật à!】【Không thể tin được, đúng là không thể tin nổi!】【Đây có phải là một cái cơ quan không vậy?】【Khó nói lắm, biết đâu lát nữa từ con ngươi nó bắn ra tên thì sao!】【Má ơi~ không xui vậy chứ?

Nếu bắn tên từ con ngươi thì cơ quan này tinh xảo quá mức rồi.】【Cơ quan tinh xảo thế này, cổ nhân làm sao mà chế tạo được?

Chắc là tác giả game tự tưởng tượng ra thôi nhỉ?】【Không đâu, tác giả game này làm về kiến thức mộ táng cổ đại cực kỳ nghiêm túc, chắc chắn sẽ không làm mấy thứ giả tạo ở đây đâu.】【Đúng vậy, nếu trong bức tượng này thực sự có cơ quan, thì ngoài đời thực kỹ thuật này chắc chắn cũng đạt tới được, nếu không tác giả sẽ không đưa vào game đâu.】【Nếu là công nghệ hiện đại thì có thể, chứ công nghệ cổ đại thì khó nói lắm.】【Haha~ mấy ông đừng có mà coi thường trí tuệ cổ nhân.

Người xưa còn nghiên cứu được cả thiên văn tinh tú, dập tắt được cả ôn dịch, sao lại không tạo ra được cái cơ quan này chứ?】【Chuẩn luôn, văn hóa hơn năm ngàn năm của nước Hạ chúng ta, trí tuệ cổ nhân lừng danh thế giới rồi.

Chưa nói gì khác, riêng cái Vạn Lý Trường Thành thôi, thế gian này có kiến trúc nào dám sánh vai không?】【Nhưng tụi Thái Thái nói Vạn Lý Trường Thành là tụi nó xây mà?】【Đúng, nó xây, nhưng là do Tần Thủy Hoàng ép nó xây, nên cuối cùng vẫn là chúng ta xây!】【Thôi bớt xàm đi các ông, lo mà xem livestream, tôi thấy trong tượng đá này chắc chắn có thứ gì đó.】【Đúng đúng đúng, mọi người im lặng để xem Tao Trư livestream nào...】 ...

Từng dòng bình luận lướt qua.

Nhìn thấy con ngươi của bức tượng đá mà đội khảo cổ đào lên lại tự mình chuyển động, cư dân mạng trong phòng livestream đều sững sờ.

Có người cho rằng bên trong con ngươi có cơ quan ám tiễn, nhãn cầu xoay là do cơ quan bị kích hoạt.

Nhưng cũng có người cho rằng nhãn cầu chỉ xoay thôi chứ chẳng có cơ quan gì đáng sợ cả, vì bức tượng đã bị chôn vùi bao nhiêu năm, cơ quan có còn dùng được cũng chẳng bắn ra tên được nữa.

Huống hồ, nếu tượng chôn dưới đất mà vẫn tự động kích hoạt được thì trình độ thủ công phải tinh diệu đến mức nào!

Loại cơ quan tinh xảo này, e là công nghệ hiện đại cũng khó lòng làm ra, nói gì đến kỹ thuật đúc thời cổ đại! ... "Mau nhìn kìa, trong con ngươi của bức tượng dường như có gì đó!" Đúng lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên chỉ vào con ngươi bức tượng mà hét lên!

Mọi người định thần nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra, hóa ra bên trong con ngươi của bức tượng kia thế mà lại có một con sâu khổng lồ đang bò lổm ngổm.

Rõ ràng, sở dĩ nhãn cầu của bức tượng xoay chuyển chính là do con sâu kia bò bên trong tạo thành! ... "Sâu sao?" "Sâu gì cơ?" Tao Trư lúc này cũng ghé sát vào.

Chương 367

Nhưng khi anh vừa bước tới trước mặt bức tượng, con sâu vốn đang bò bên trong nhãn cầu bỗng nhiên nhảy vọt ra ngoài.

Tao Trư bị dọa cho giật bắn mình, loạng choạng một cái rồi ngồi bệt xuống đất. "Vãi~ con kiến to thế!" Vương Khải Toàn đứng phía sau cũng phải thốt lên kinh ngạc.

Thực tế không chỉ Tao Trư và Vương Khải Toàn, sắc mặt những người khác sau khi nhìn thấy con kiến kia cũng không nhịn được mà biến đổi.

Không vì gì khác, chỉ bởi vì con kiến nhảy ra từ mắt tượng kia thực sự quá lớn!

Trông nó to ngang nắm tay người lớn, toàn thân đỏ rực như vừa được nhuộm máu.

Con kiến khổng lồ và quỷ dị như vậy, bọn họ mới thấy lần đầu.

Ngay cả những người kiến thức rộng như Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc cũng không nhịn được mà hít vào một ngụm khí lạnh. "Trời ạ, sao kiến ở sa mạc lại to đến mức này?" "Thầy, loại kiến này thầy đã thấy bao giờ chưa?" "Chưa thấy qua, nhưng hình như tôi đã từng nghe nói về loại kiến này ở đâu đó rồi, chỉ là nhất thời không nhớ ra." "Đây không lẽ là giống kiến đã tuyệt chủng rồi sao?" "Cũng không phải là không có khả năng, loại kiến to thế này thực sự rất hiếm thấy trên đời." "Nếu đúng như vậy thì chẳng phải chúng ta đã phát hiện ra giống loài mới sao?" Hai người nhìn chằm chằm vào con kiến lớn, không ngừng bàn luận.

Hách Kiến Quốc lúc này tỏ ra vô cùng kích động.

Tuy là người làm khảo cổ nhưng đối với giống côn trùng mới chưa từng xuất hiện trên thế giới này, trong lòng ông cũng vô cùng hưng phấn.

Tất nhiên, Trần giáo sư cũng vậy, chỉ là ông luôn cảm thấy con kiến lớn này dường như đã gặp ở đâu đó, chỉ là nhất thời chưa nhớ ra được.

Cùng lúc đó, sau khi nhìn thấy con kiến đỏ quỷ dị, cư dân mạng trong phòng livestream cũng hào hứng dán mắt vào màn hình, bắt đầu bàn tán xôn xao. 【Vãi chưởng~ con kiến này to thật, cảm giác còn to hơn cả bọ ngựa nữa!】 【Bọ ngựa cái gì, tôi thấy nó phải to ngang con chuột cống ấy.】 【Lần đầu tiên thấy con kiến nào bự như vậy luôn.】 【Ngoài cái kích cỡ ra thì màu sắc trên người nó cũng kỳ quái quá, cứ như bị nhuộm máu ấy.】 【Chuẩn, kiến đỏ tôi thấy rồi, nhưng màu đỏ tươi như máu mà lại rực rỡ thế này thì đúng là lần đầu.】 【Đây có phải là một loại côn trùng do tác giả game tự bịa ra không?】 【Chắc không đâu?

Lúc trước chẳng phải chúng ta đã nói rồi sao?

Tác giả game này dựa trên thực tế để làm bối cảnh, nếu ông ấy không từ bỏ ý định ban đầu thì con kiến đỏ khổng lồ này chắc hẳn ngoài đời cũng có tồn tại!】 【Trong phòng stream có chuyên gia nào nghiên cứu về côn trùng không?

Nếu có thì xin mời lộ diện phổ cập kiến thức cho anh em về con kiến đỏ này với!】 【Chuyên gia chạy hết sang chỗ Chu tỷ rồi, bên Tao Trư làm gì có chuyên gia nào.】 【Haha~ chưa chắc đâu, có những chuyên gia thích nằm vùng lắm, không hay phát biểu thôi!】 【Mau lên Google mà tìm đi, biết đâu Google biết đấy!】 【Vô ích thôi, tôi vừa tìm rồi, chẳng thấy giống kiến nào tương tự con kiến khổng lồ này cả!】 【Chết tiệt~ lẽ nào đây là giống loài cổ đại đã

tuyệt chủng rồi sao?】【Vô lý thế?

Nếu là giống loài cổ đại tuyệt chủng thì trên mạng cũng phải có tư liệu chứ!】【Thật buồn cười, mấy thứ tìm được trên mạng chỉ là tư liệu phổ thông thôi, có những tư liệu mật thì làm sao mà tìm thấy được!】...

Cư dân mạng bàn tán rôm rả trong phòng livestream, bình luận tuôn ra như thác đổ!

Một số người cho rằng con kiến khổng lồ đỏ như máu kia là quái vật do tác giả tưởng tượng ra, giống như quái vật trong các game online khác, thực tế chẳng có con kiến nào như vậy cả.

Tuy nhiên, cũng có người tin rằng tác giả khi làm con game đạo mộ này đã mô phỏng theo thực tế.

Ngay cả các bản đồ bối cảnh và tư liệu cũng có thể tìm thấy những thứ tương tự ngoài đời thực!

Nếu phân tích theo logic này thì loại kiến đỏ khổng lồ kia chắc chắn phải tồn tại, chứ không phải quái vật hư cấu.

Và ngay khi cư dân mạng đang tranh luận nảy lửa, trong phòng livestream đột nhiên xuất hiện một dòng bình luận rất dài.【Các vị, tôi là một nhà sinh vật học chuyên nghiên cứu về côn trùng!

Theo quan sát của tôi, con kiến đỏ mà streamer gặp phải trong game chính là Kiến hành quân sa mạc!

Tuy nhiên, nhìn vào kích thước của nó thì con này to hơn nhiều so với loài kiến hành quân sa mạc thông thường!

Trong lịch sử nghiên cứu các loài kiến, những con kiến hành quân sa mạc có kích thước lớn thế này thường là giống loài hiếm hoi tồn tại từ thời cổ đại đến nay!

Môi trường sống và quy luật sinh sản của chúng vẫn giữ nguyên những bước tiến hóa từ thời cổ đại.

Hiện nay tại một số bảo tàng côn trùng có thể có tiêu bản của loài này nhưng không nhiều.

Còn loài kiến hành quân chúng ta thường thấy trong sa mạc ngày nay cơ bản là loài lai, tức là đã lai tạp với các giống kiến khác, dẫn đến biến đổi gen và kích thước nhỏ đi rất nhiều.

Chương 368

Nói đơn giản, con kiến mà streamer gặp trong game là giống cổ đại nguyên thủy nhất, còn loài hậu thế chúng ta gặp trong sa mạc, về mặt di truyền học, đã không còn thuần chủng nữa.】 Dòng bình luận này dài hàng trăm chữ, kéo dài từ đầu này sang đầu kia của phòng livestream.

Nhưng cho dù nó vừa dài vừa rắc rối, cư dân mạng vẫn rất nghiêm túc đọc hết!

Đơn giản vì người phát ra dòng bình luận này tự nhận là nhà sinh vật học nghiên cứu côn trùng.

Hiện tại mọi người đều mù tịt về con kiến kia, rất cần một chuyên gia đứng ra giải đáp.

Sự xuất hiện của người này cùng dòng bình luận phổ cập kiến thức đã giải tỏa được sự nghi hoặc trong lòng mọi người.

Tất nhiên, cũng có người nghi ngờ thân phận của vị "nhà sinh vật học" này, nhưng vì dòng phân tích quá chi tiết nên họ chẳng tìm được lý do gì để phản bác.

Ngoài ra, tuy dòng bình luận này không có hiệu ứng đặc biệt như giáo sư Vương Kỳ, nhưng nếu ai nhấn vào ảnh đại diện để xem thông tin thì có thể thấy thân phận thật của người này.

Đúng vậy, thân phận nhà sinh vật học của ông ấy cũng đã được chính thức xác nhận!

Chỉ là ông ấy chưa từng lên sóng giảng bài nên không có danh hiệu hiển thị rình rang như giáo sư Vương Kỳ mà thôi, cư dân mạng muốn kiểm chứng thì phải tự mình vào xem.

Nhưng dù sao đi nữa, thân phận đã được xác thực thì không thể làm giả!

Vì vậy, cho dù có vài người có ý đồ xấu muốn phản bác cũng chẳng tìm được kẽ hở nào. ... 【Kiến hành quân sa mạc?

Trên đời còn có loại kiến này sao?】 【Cái tên nghe có vẻ oách xà lách nhỉ!】 【Vãi~ hóa ra là kiến hành quân sa mạc, hèn gì tôi thấy nhìn quen quen!】 【Nếu là kiến hành quân sa mạc thì trên mạng có tư liệu đấy, nhưng kích thước của chúng thường chỉ bằng con châu chấu thôi mà?

Sao mấy con này lại to dữ vậy?】 【Đồ ngốc, nhà sinh vật học vừa nói rồi đấy thôi?

Đây là giống kiến hành quân sa mạc thuần chủng thời cổ đại, hoàn toàn khác với loài bây giờ.】 【Mà này... giống kiến thuần chủng đó chắc giờ tuyệt chủng rồi nhỉ?】 【Còn phải hỏi sao?

Trong bảo tàng còn hiếm thấy, ông nghĩ ngoài đời còn con nào sống à?】 【Khó nói lắm, những nơi đông người thì không có, chứ những nơi hoang sơ hẻo lánh biết đâu vẫn còn.】 【Nói đúng đấy, tôi cũng đồng ý, ông không thấy không có nghĩa là nó không tồn tại.】 【Đợi đã... nếu loài này là kiến hành quân sa mạc thì chúng phải sống ở sa mạc chứ, mà sa mạc thì thường vắng bóng người rồi, logic của ông nghe có vẻ không ổn lắm nhỉ!】 【Ơ?

Huynh đệ này nói cũng có lý đấy!】 【Nhưng mà nghe nói kiến hành quân đi theo đàn mà?

Sao ở đây có mỗi một con vậy?】 【Chắc quanh đây còn nhiều con khác nữa, chỉ là chưa xuất hiện thôi.】 【Mấy cái khác tôi không quan tâm, tôi chỉ quan tâm loài này có tấn công người không?】 【Trên mạng nói kiến hành quân sa mạc thường ăn côn trùng, nhưng nếu cực kỳ đói thì chúng cũng ăn cả gia súc, còn có ăn thịt người

không thì chưa rõ...】【Đã ăn được gia súc thì ăn thịt người chắc cũng bình thường thôi!】【Đúng, giống như nạn cào cào ở Tây Âu ấy, bình thường chúng chỉ ăn hoa màu, nhưng lúc đói cũng tấn công cả gia súc và người!】【Cái này tôi cũng nghe nói rồi, chẳng phải có câu "Cào cào đi qua, cỏ không mọc nổi" sao?】【Chết tiệt~ nói vậy thì Tao Trư lại sắp gặp nguy hiểm rồi à?】【Đúng là sóng này chưa qua sóng khác đã tới!】【Thế này mới kích thích chứ!!!】...

Sau khi đọc xong dòng bình luận của chuyên gia côn trùng học, cư dân mạng lại bắt đầu thảo luận sôi nổi.

Ban đầu họ chẳng biết con kiến đỏ khổng lồ kia là giống gì, nhưng sau màn giải thích của vị chuyên gia, những người từng nghe qua về kiến hành quân sa mạc mới vỡ lẽ.

Tuy nhiên, trong lòng họ vẫn vô cùng tò mò.

Giống kiến hành quân thuần chủng thời cổ đại này rõ ràng đã tuyệt chủng, tại sao lại xuất hiện trong game này?

Với tính cách thích theo đuổi sự chân thực của tác giả, lẽ nào... trên thế giới này thực sự vẫn còn tồn tại giống kiến hành quân sa mạc mang gen thuần chủng? ... "Không xong rồi, đây là kiến hành quân sa mạc..." Đúng lúc này, Trần giáo sư cũng đột nhiên nhớ ra danh tính của con kiến đỏ kia. ... "Cái gì?

Chương 369

Thầy, thầy chắc đây là kiến hành quân sa mạc chứ?" Hách Kiến Quốc nghe Trần giáo sư nói xong, cả người liền căng thẳng tột độ.

Kiến hành quân sa mạc ông cũng biết, đó là một loại kiến ăn tạp sống trong sa mạc.

Khác với các loài động vật ăn tạp khác, chúng sẽ tấn công cả người và gia súc.

Trong mắt chúng, chỉ cần là vật sống... không đúng, chính xác mà nói là chỉ cần thứ gì ăn được!

Dù là thực vật, hoa màu, côn trùng, gia súc hay con người, tất cả đều nằm trong thực đơn của chúng.

Tuy nhiên, theo chỗ Hách Kiến Quốc biết, kiến hành quân sa mạc thường chỉ sống quanh các thôn trấn ven sa mạc hoặc vùng gô-bi, vì những nơi có người ở thì thực vật cũng phong phú hơn, đồ ăn thừa hoặc rác thải của con người đều là nguồn thức ăn của chúng.

Ngoài ra, tuy kiến hành quân sa mạc cũng thuộc họ kiến đỏ nhưng kích thước chỉ to hơn kiến thường vài lần, tức là còn nhỏ hơn cả móng tay út của người.

Nhưng... con kiến nhảy ra từ mắt tượng kia lại to ngang nắm tay người lớn, thật là quá vô lý!

Nếu không phải nhìn hình dáng nó giống hệt kiến thì chẳng ai thèm đem nó đi so sánh với kiến cả!

Thế nhưng, trước sự nghi hoặc của Hách Kiến Quốc, ánh mắt Trần giáo sư vẫn vô cùng kiên định: "Tôi không nhìn lầm đâu, tôi chắc chắn đây chính là kiến hành quân sa mạc." Hách Kiến Quốc cau mày:

"Nhưng... kiến hành quân sa mạc làm gì mà to thế này?" Trần giáo sư gật đầu: "Cậu nói đúng, kiến hành quân sa mạc thông thường quả thực không to như vậy, nhưng có một loài kiến hành quân sa mạc có thể lớn gấp mấy lần, thậm chí gấp mười lần loài thường." Lời này vừa thốt ra, không chỉ Hách Kiến Quốc mà tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Diệp Nhất Tâm không kìm được mà hỏi: "Trần giáo sư, kiến hành quân sa mạc cháu cũng thấy trong sách rồi, nhưng loại mà thầy nói, sao cháu chưa từng nghe qua bao giờ vậy?" Sở Kiến cũng tiếp lời: "Phải đó Trần giáo sư, thầy có nhầm không ạ?" Tát Địch Bằng cũng định nói gì đó, nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt vào trong.

Vì cái cậu ta định nói vẫn là về chủ đề người ngoài hành tinh.

Cậu ta cảm thấy nếu lúc này mà còn nhắc tới người ngoài hành tinh nữa, Hách Kiến Quốc chắc sẽ đuổi cậu ta khỏi đội khảo cổ thật mất!

Nên tốt nhất là cứ im miệng thì hơn!

Trần giáo sư suy nghĩ một chút, định giải thích cho nhóm Hách Kiến Quốc về loài kiến hành quân sa mạc này.

Đúng lúc đó, Dương Tuyết Lệ vốn im lặng bấy lâu nay đột nhiên lên tiếng. "Trần giáo sư, nếu cháu không đoán sai, loại kiến mà thầy nói chắc hẳn là loài kiến hành quân sa mạc tiền sử đã tuyệt chủng rồi phải không?" Nghe thấy lời này, mắt Trần giáo sư lập tức sáng lên, gật đầu lia lịa: "Đúng đúng đúng~ chính là kiến hành quân sa mạc tiền sử.

Tuyết Lệ, cháu cũng biết về loài sinh vật tiền sử này sao?" "Vâng!" Dương Tuyết Lệ gật đầu đáp: "Cháu từng nghe ông ngoại nhắc tới loài sinh vật tiền sử này, nghe nói chúng đã tồn tại từ kỷ Phấn trắng, là một trong những loài kiến ăn thịt xuất hiện sớm nhất

trên thế giới!" "Đúng, ông ngoại của cháu nói rất đúng." Giáo sư Trần không hề phủ nhận quan điểm của Dương Tuyết Lệ.

Ông tiếp lời cô, nói tiếp: "Loài kiến hành quân sa mạc thời tiền sử này thực chất chính là tổ tiên của loài kiến hành quân sa mạc mà các cháu biết hiện nay." "Chắc các cháu cũng biết, Trái Đất từng trải qua nhiều lần va chạm với thiên thạch!" "Và trong những lần va chạm đó, khí hậu Trái Đất đã có những biến động cực lớn!" "Thậm chí còn trải qua thời kỳ băng hà kéo dài hàng vạn năm!" "Do biến đổi khí hậu cũng như môi trường sống không ngừng thay đổi, rất nhiều sinh vật thời tiền sử để thích nghi, gen trong cơ thể và cấu tạo cơ thể đều ít nhiều xảy ra một số biến đổi!" "Ví dụ như cá sấu, thằn lằn, v.v., tổ tiên của những sinh vật này thực ra có thể truy ngược về thời kỳ viễn cổ cách đây gần chục triệu năm, thậm chí sớm hơn!" "Và kiến hành quân sa mạc cũng vậy." "Tổ tiên của chúng thực ra có kích thước rất lớn!" "Chẳng qua vì để thích ứng với những thảm họa tự nhiên do biến đổi khí hậu gây ra sau này, chúng mới thu nhỏ kích thước!" "Bởi vì như vậy có thể giảm thiểu tiêu hao năng lượng, giúp chúng tồn tại lâu hơn trong điều kiện không có thức ăn!" "Đương nhiên, cũng có một số bằng chứng cho thấy, sau khi thu nhỏ kích thước, kiến hành quân sa mạc lại trải qua vài lần lai tạp với các loài kiến khác!" "Vì vậy, loài kiến hành quân sa mạc tồn tại trên thế giới ngày nay, về bản chất gen mà nói, đã không còn được coi là kiến hành quân sa mạc thuần chủng nữa." "Chúng chỉ là một loài kiến biến chủng mang gen của kiến hành quân sa mạc mà thôi!" Giáo sư Trần không hổ là giáo sư có uy tín trong Viện Khảo cổ Quốc gia.

Những thông tin ông giải thích cho mọi người không chỉ toàn diện mà còn kèm theo rất nhiều thông tin bổ sung.

Mọi người biết được rằng ngoài kiến hành quân sa mạc, trên đời còn có rất nhiều sinh vật đã tồn tại từ thời viễn cổ.

Chẳng qua để thích ứng với sự biến đổi khí hậu và các yếu tố môi trường của Trái Đất trong mấy chục triệu năm qua, chúng mới dần dần tiến hóa thành chủng loài như ngày nay...

Cùng lúc đó, cư dân mạng trong phòng livestream của Tao Trư đã hoàn toàn bùng nổ. 【Vãi chưởng~ Vị giáo sư Trần này có chút lợi hại nha, ngay cả sinh vật thời tiền sử cũng nghiên cứu thấu đáo như vậy?】 【Mà khoan, ông ấy là giáo sư khảo cổ hay là giáo sư sinh vật học chuyên nghiên cứu sinh vật thời tiền sử vậy?】 【Thực ra nói một cách nghiêm túc, khảo cổ và nghiên cứu sinh vật thời tiền sử, hai môn này hẳn là có liên quan đến nhau!】 【Đúng vậy, bản chất của khảo cổ là nghiên cứu những thứ cổ đại, mà những sinh vật thời tiền sử đó cũng được coi là đồ cổ, giáo sư Trần này là chuyên gia có thẩm quyền của Viện Khảo cổ Quốc gia, ông ấy biết những thứ này cũng là hợp lý!】 【Không đúng, tôi thấy không phải giáo sư Trần này đỉnh, mà là tác giả game này đỉnh, dù sao thì cái vị gọi là giáo sư Trần này cũng chỉ là một nhân vật trong game do ông ta tạo ra, nếu ông ta không biết những thứ này thì làm sao tạo ra được một giáo sư Trần chứ?】 【Đúng đúng đúng ~ Tôi cũng nghĩ vậy, tác giả game này thật sự quá đỉnh!】 【Nhưng mà... những kiến thức mà giáo sư Trần này nói có thật sự chính xác không?】 【Quan tâm làm gì?

Ông ấy nói nhiều như vậy, lại còn chi tiết thế kia, dù là giả thì tôi cũng coi là thật!】 【Chính thế, một cái game mà thôi, cần gì phải nghiêm túc vậy, tóm lại ai nói nghe hợp lý thì người đó đúng!】 【Tôi lại thấy những thông tin mà giáo sư Trần nói chắc không phải giả đâu, dù sao thì vừa nãy nhà côn trùng học kia nói cũng gần giống ông ấy, thậm chí giáo sư Trần còn nói chi tiết hơn.】 【Nếu thật sự là như vậy thì game này đúng là thần cmnr!】 【Vãi~ Thân phận của tác giả game này rốt cuộc là ai vậy?

Tại sao ông ta lại biết nhiều kiến thức chuyên ngành như thế?】

【...】...

Cư dân mạng bàn tán sôi nổi trong phòng livestream.

Chương 370

Vì cuộc thảo luận quá kịch liệt, bình luận trong phòng của Tao Trư gần như sắp nuốt chửng cả màn hình livestream của anh.

Vì vậy...

để không ảnh hưởng đến trải nghiệm xem của mình, rất nhiều cư dân mạng đã trực tiếp bật chế độ lọc thông minh, ẩn đi những bình luận lặp lại và những bình luận vô vị không có giá trị dinh dưỡng.

Như vậy, khi xem livestream của Tao Trư, họ mới có thể thấy được màn hình chia sẻ góc nhìn của anh.

Nếu không, với hàng loạt bình luận đang spam điên cuồng, họ căn bản không thể thấy gì cả!

Nhưng cũng không thể trách họ lại phát cuồng như vậy!

Bởi vì những thông tin mà giáo sư Trần vừa nói ra thật sự quá chấn động.

Nằm mơ họ cũng không ngờ tới, trong tựa game đạo mộ này, họ không chỉ trải nghiệm được cảm giác chân thực chưa từng có, mà còn lĩnh hội được những kiến thức mà trong đời thực căn bản không thể nắm bắt được.

Phải biết rằng, những thông tin kiến thức về sinh vật viễn cổ này, trong cuộc sống thực, đều là những thứ họ không thể tiếp xúc được.

Cũng chính vì vậy, khi giáo sư Trần phổ cập kiến thức về loài kiến hành quân sa mạc viễn cổ, họ mới tỏ ra kinh ngạc đến thế.

Đương nhiên... trong số đó cũng có rất nhiều cư dân mạng không cho rằng giáo sư Trần lợi hại.

Dù sao đối phương có lợi hại đến đâu, cũng chỉ là một NPC trong game mà thôi.

Người thực sự lợi hại, chính là tác giả đã làm ra tựa game này...

Sau khi chuyện kiến hành quân sa mạc viễn cổ xuất hiện trong game được lan truyền ra ngoài, rất nhanh... những chuyên gia, học giả thường xuyên nghiên cứu sinh vật viễn cổ cũng lũ lượt kéo đến phòng livestream của Tao Trư.

Nhưng mà... mục đích ban đầu của họ khi đến đây chỉ là để vạch trần những kiến thức khoa học phổ thông trong game này.

Thế nhưng... sau khi nghe xong những thông tin mà giáo sư Trần nói, tất cả họ đều chết lặng.

Trời ơi!!!

Những điểm kiến thức mà NPC trong game này nói ra, gần như giống hệt với thành quả nghiên cứu hiện tại của họ.

Thậm chí có những chỗ còn chi tiết hơn cả thành quả nghiên cứu khoa học mà họ đã bỏ ra hàng chục năm trời mới có được.

Chuyện này thật không thể tin nổi!

Trong phút chốc, vô số nhà sinh vật học, nhà nghiên cứu khoa học và nhà côn trùng học, tất cả đều tụ tập tại phòng livestream của Tao Trư.

Mặc dù loài kiến hành quân sa mạc viễn cổ trong game không thể cung cấp cho họ dữ liệu nghiên cứu thực tế, nhưng...

đối với những học giả nghiên cứu cuồng nhiệt này, chỉ cần được nhìn thấy những sinh vật viễn cổ mà trước đây chỉ có thể thấy trong các mẫu vật hóa thạch, giờ đây lại sống động xuất hiện trong một thế giới game gần như chân thực, đó cũng đã là một loại hưởng thụ rồi!

... "Vãi chưởng~ Sao số người xem trực tuyến trong phòng livestream đột nhiên tăng nhiều thế này?" "Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?" "Chẳng lẽ... là vì tiến độ game hiện tại của mình đã đứng đầu toàn mạng rồi sao?" Nhìn số người xem trực tuyến trong phòng livestream đang không ngừng tăng vọt, Tao Trư nhất thời cũng ngơ ngác.

Nằm mơ anh cũng không ngờ rằng, mình chỉ mới phát hiện ra một loài sinh vật viễn cổ trong thế giới game thôi mà độ hot của phòng livestream đã vượt xa trước đây!

Chương 371

Thậm chí còn đạt đến một tầm cao mà anh chưa từng đạt được!

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, anh cũng không dám tin đây là sự thật!

Thật khó tin!!! ...

Tuy nhiên, ngay lúc Tao Trư còn đang kinh ngạc vì sao phòng livestream của mình đột nhiên hot như vậy, con kiến hành quân sa mạc thời tiền sử vừa nhảy ra từ mắt tượng đá lúc trước, sau khi lăn lộn vài vòng trên mặt đất, liền trực tiếp bò về phía Hách Kiến Quốc đang ở gần nhất. "Thứ nhỏ này mà cũng muốn tấn công ta sao?" Hách Kiến Quốc cười.

Ông vốn đã định bắt con sinh vật tiền sử này về nghiên cứu kỹ lưỡng.

Giờ thì hay rồi, đối phương lại tự mình dâng tới cửa.

Ông vội vàng lấy ra một cái túi ni lông, định bắt lấy con kiến.

Nhưng đúng lúc này, mặt đất cát dưới chân ông lại đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Không đúng, nói chính xác hơn, không phải mặt đất đang rung chuyển, mà là lớp cát bên dưới đang chuyển động.

Dường như có thứ gì đó đang cố gắng chui lên từ bên dưới. "Không hay rồi, kiến hành quân sa mạc là động vật sống theo bầy đàn, kiến hành quân sa mạc thời tiền sử lại càng như vậy." "Ở đây có một con, chắc chắn còn có những con khác..." Giáo sư Trần nhận ra có điều không ổn.

Và tình hình thực tế cũng giống như ông nói.

Gần như ngay khoảnh khắc giọng ông vừa dứt, chỉ thấy lớp đất cát trong khu trú ẩn bỗng nhiên trồi lên như măng mọc sau mưa.

Ngay sau đó, từng con kiến hành quân sa mạc thời tiền sử to bằng nắm tay người lớn chui ra từ những đống đất cát hình măng đó.

Đúng như giáo sư Trần vừa lo lắng, những con kiến tiền sử này là động vật sống theo bầy đàn.

Lúc này chúng cùng nhau xuất động, số lượng nhiều đến mức đếm không xuể.

Tao Trư nhìn quanh bốn phía, phát hiện lúc này trong khu trú ẩn gần như toàn là những ụ đất hình măng đó.

Và những ụ đất đó có lẽ chính là tổ của lũ kiến tiền sử.

Một khi trồi lên đến một độ cao nhất định, sẽ có một lượng lớn kiến chui ra.

Chỉ trong nháy mắt vừa rồi, trong khu trú ẩn đã có hàng trăm, hàng ngàn con kiến hành quân sa mạc thời tiền sử.

Mục tiêu tấn công của chúng cũng rất rõ ràng, chính là những người trong đội khảo cổ đang ở đây. "Mẹ kiếp, các người còn đứng ngây ra đó làm gì?

Chạy mau..." Vương Khải Toàn hét lớn một tiếng, sau đó liều mạng chạy ra ngoài khu trú ẩn.

Những người khác thấy vậy cũng không nói hai lời, vội vàng đuổi theo.

Còn An Lợi Mãn, hành động của ông ta còn nhanh hơn cả Vương Khải Toàn.

Vừa nãy còn đang quỳ lạy trước tượng đồng khổng lồ, trong nháy mắt đã chạy đến cửa khu trú ẩn.

Thế nhưng... ngay khi họ sắp chạy ra khỏi nơi trú ẩn, cửa ra vào đột nhiên cũng mọc lên mấy ụ đất.

Mấy ụ đất đó trực tiếp chặn đường đi của An Lợi Mãn và Vương Khải Toàn.

Chương 372

"Vãi~ Thứ này cũng nhiều quá rồi đấy?" Vương Khải Toàn dừng bước, sau đó rút một con dao rựa từ trong túi ra chém về phía mấy ụ đất.

Kết quả dao còn chưa chém tới, mấy ụ đất đó đã nổ tung ra.

Sau đó, một lượng lớn kiến hành quân sa mạc thời tiền sử lúc nhúc xuất hiện ở cửa, vây chặt lấy An Lợi Mãn và Vương Khải Toàn. "A a~~ Cứu mạng a~" "Cứu mạng..." Khi những con kiến không ngừng bò ra từ các ụ đất, chẳng mấy chốc, đội khảo cổ đã có thương vong.

Đầu tiên là Diệp Nhất Tâm đang trong kỳ sinh lý.

Vì hành động không tiện, cộng thêm số lượng kiến quá đông, cô là người đầu tiên bị lũ kiến lúc nhúc bám đầy người.

Những người khác muốn cứu cô nhưng lại tự lo không xong.

Cuối cùng, một cô gái xinh đẹp sống sờ sờ, cứ như vậy bị hàng trăm ngàn con kiến lớn gặm thành xương trắng! ...

Thấy Diệp Nhất Tâm chỉ trong vài giây ngắn ngủi đã bị một bầy kiến hành quân sa mạc thời tiền sử gặm thành bộ xương khô, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều chết lặng! 【Đậu má~ Lũ kiến tiền sử này cũng ghê gớm quá rồi đấy?

Một người sống sờ sờ mà nhanh thế đã bị ăn sạch rồi?】【Động vật thời tiền sử, quả nhiên kinh khủng như vậy!】【Vãi, cái này còn kinh hơn cả nạn châu chấu ở Tây Âu nhiều!】【Đúng vậy, tôi cũng không ngờ, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Diệp Nhất Tâm đã bị gặm sạch như vậy.】【Tiếc cho một cô gái xinh đẹp như vậy!】【A a a~

Nữ thần của tôi ơi, sao cô lại bị một bầy kiến ăn mất rồi!】【Cho dù đã thành một đống xương trắng, Diệp Nhất Tâm của tôi vẫn là tồn tại cấp nữ thần, nhìn bộ xương chậu trắng nõn không tì vết của cô ấy kìa, nếu mà cưới về, tuyệt đối dễ nuôi a!】【Vãi~ Anh bạn trên lầu, suy nghĩ của cậu biến thái vl cậu biết không?】【Thế giới rộng lớn, không thiếu chuyện lạ, trong đầu một số người có vài suy nghĩ kỳ quặc, cũng bình thường thôi!】【Nhưng mà... dù đầu óc có kỳ quặc đến đâu, cũng không thể nảy sinh ra cái loại suy nghĩ biến thái này chứ?】【Đúng vậy, mà tôi cảm thấy đây không còn là suy nghĩ kỳ quặc nữa rồi, mà là suy nghĩ biến thái, quá ghê tởm...】【Đàn ông đều ghê tởm, chuyện này rất bình thường!】【Cút đi, suy nghĩ của anh bạn kia biến thái, không có nghĩa là tất cả mọi người đều có suy nghĩ biến thái đó, chị gái à, đừng có vơ đũa cả nắm chứ!】【Đúng đúng, tôi chăm chỉ làm lụng vất vả, để dành tiền mua nhà, đến tay con gái còn chưa được nắm, làm sao có thể có suy nghĩ biến thái như vậy được?】【Mà này... cậu dành tiền mua nhà, có liên quan gì đến việc chưa từng nắm tay con gái không?】【Nhảm nhí, đương nhiên là có liên quan rồi, nếu tôi nắm tay con gái, chắc chắn sẽ phải tiến hành một loạt hành động tiếp theo, ví dụ như xem phim, ăn cơm, vào khách sạn, mua thuốc, tôi còn có tiền mua nhà nữa không?】【Ờ... cậu nói nghe có vẻ rất có lý, nhưng mà cái vụ mua thuốc là cái quỷ gì vậy?】【Vì tôi không thích đeo áo mưa nhỏ, nên chỉ có thể để con gái uống thuốc sau đó thôi, đồ ngốc!】【Chết tiệt~ Hóa ra là vậy, tôi nhất thời không phản ứng kịp.】【Hừ~ Đàn ông không có ai tốt cả, cả ngày chỉ biết hưởng thụ cho bản thân, không hề quan tâm đến cảm nhận của con gái chúng tôi, uống thuốc có hại cho sức khỏe lắm đó!】【Hại cái em gái nhà cô ấy, lão tử đây là trả tiền rồi, lúc các cô tiêu tiền của chúng tôi, có quan tâm đến cảm nhận của chúng tôi không?】【Chất, anh bạn nói hay lắm, tôi ủng hộ anh!!!】【Dừng dừng dừng~ Các người đừng bàn về chủ đề này nữa, một chủ đề game đang hay ho, sắp bị

các người lái thành cuộc chiến giới tính rồi!】【Đúng đúng đúng~ Mọi người vẫn nên quan tâm đến tình hình của Tao Trư trước đi, tôi thấy tình hình bên đó bây giờ có vẻ không ổn chút nào!】【Ha ha~ Tình hình của Tao Trư còn cần phải quan tâm sao?

Bị nhiều kiến tiền sử như vậy bao vây, bọn họ chắc chắn chết không thể nghi ngờ!】【Lời đừng nói sớm như vậy, lỡ có kỳ tích xuất hiện thì sao?】【Kỳ tích?

Sao có thể, lũ kiến đó vừa nãy chỉ trong vài giây đã ăn sạch Diệp Nhất Tâm đến cả quần áo cũng không còn, cậu nghĩ bọn họ còn có thể sống sót rời khỏi đây sao?】【...】...

Cư dân mạng bàn tán sôi nổi trong phòng livestream.

Vì suy nghĩ của một số người khá kỳ quặc, chủ đề trò chuyện nhanh chóng bị lái đi.

Thậm chí không ít người còn tranh cãi vì chuyện này.

Nhưng may mắn là, chủ đề này không kéo dài lâu.

Dưới sự dẫn dắt của một số cư dân mạng nghiêm túc, mọi người nhanh chóng quay lại chủ đề về Tao Trư.

Chỉ là tình hình của anh lúc này khá nguy hiểm, thậm chí đã rơi vào tuyệt cảnh.

Rất nhiều người đều cảm thấy lần này Tao Trư chắc chắn khó thoát kiếp nạn.

Tuy nhiên, cũng có một số người cho rằng, bối cảnh của game này đã là dạng chân thực, vậy thì, tình huống nào cũng có thể xảy ra!

Hơn nữa, kỹ năng chơi game của Tao Trư là điều mọi người đều công nhận, biết đâu anh ta có thể tìm ra một con đường sống trong tuyệt cảnh, sau đó dẫn những người khác tiếp tục đi tìm Tinh Tuyệt

Cổ Thành thì sao!

Thế nhưng... ngay lúc cư dân mạng đang mong chờ xem liệu có kỳ tích nào xảy ra với Tao Trư hay không, đội khảo cổ lại có thêm thương vong.

Hách Kiến Quốc trong lúc né tránh lũ kiến, không cẩn thận rơi vào cái hố mà họ đã đào trước đó, lại còn vừa khéo đập đầu vào pho tượng đồng khổng lồ kia, ngất đi ngay tại chỗ!

Ngay sau đó, ông bị một bầy kiến xông lên gặm sạch. "Thầy ơi...

Chương 373

Tiểu Diệp..." Thấy Diệp Nhất Tâm và Hách Kiến Quốc đều bị lũ kiến gặm thành xương trắng, Sở Kiến và Tát Địch Bằng lập tức hét lớn lên.

Giáo sư Trần vốn đang được Dương Tuyết Lệ dìu đi né tránh, nghe thấy tiếng hét của họ mới phát hiện ra tình hình của Hách Kiến Quốc và Diệp Nhất Tâm.

Có lẽ vì nhất thời không thể chấp nhận được sự thương vong của hai người, ông cũng ngất đi ngay tại chỗ.

Điều này làm hại thảm Dương Tuyết Lệ.

Vừa rồi cô vừa phải dìu giáo sư Trần, vừa dùng dùi kim cương không ngừng đập vào những con kiến bò tới từ xung quanh, tình hình đã rất không lạc quan.

Bây giờ giáo sư Trần ngất đi, cô chỉ có thể thả ông xuống đất.

Nhưng cô không vì thế mà bỏ mặc giáo sư!

Cô tiếp tục ở bên cạnh ông, không ngừng đập vào những con kiến đang vây quanh họ.

Nhưng đáng tiếc, số lượng kiến vây quanh quá đông.

Dù cô có đập mạnh thế nào cũng không thể đẩy lùi chúng hoàn toàn.

Rất nhanh, chân của giáo sư Trần đã bị gặm sạch.

Tiếp theo là tay của ông.

Dương Tuyết Lệ dù rất muốn giúp đỡ nhưng lực bất tòng tâm.

Vì xung quanh ngày càng có nhiều kiến xông tới, chỗ của hai

người họ đã hoàn toàn bị bầy kiến lúc nhúc chiếm lĩnh.

Cuối cùng, trong tình huống vô cùng bất lực, Dương Tuyết Lệ chỉ có thể trơ mắt nhìn giáo sư Trần nằm trên đất bị một bầy kiến gặm thành xương trắng.

Còn ở phía bên kia, trong lúc Dương Tuyết Lệ đang cố gắng bảo vệ giáo sư Trần, Tát Địch Bằng và Sở Kiến cũng đã bị vô số con kiến ăn sạch.

Chỉ trong hơn một phút ngắn ngủi, cả đội khảo cổ chỉ còn lại Tao Trư, Vương Khải Toàn, Dương Tuyết Lệ và An Lợi Mãn.

Phải nói An Lợi Mãn, lão già này tuy bản lĩnh không lớn, nhưng khả năng né tránh nguy hiểm lại cực kỳ đỉnh.

Lúc nãy khi lũ kiến vây tới, ông ta đã trực tiếp leo lên một cây cột trong khu trú ẩn.

Lũ kiến tuy cũng tấn công ông ta, nhưng chỉ có thể bò từ dưới chân cột lên, điều này khiến số lượng kiến tấn công ông ta là ít nhất.

Hơn nữa, An Lợi Mãn chỉ cần giữ vững cây cột đó là có thể đảm bảo an toàn cho mình.

So với đội khảo cổ đang chạy tán loạn trên mặt đất, chỗ của ông ta an toàn hơn gấp mấy lần! ... "Mẹ kiếp, sao kiến ở đây càng lúc càng nhiều vậy?" Nhìn thấy người bên cạnh liên tục bị gặm thành xương trắng, Tao Trư lúc này cũng hoàn toàn hoảng loạn.

Ngược lại, Vương Khải Toàn, người vốn luôn tham tiền sợ chết, bây giờ lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, ít nhất là vẻ bề ngoài trông như vậy. "Lão Hồ, xem ra lần này chúng ta không thoát được rồi." "Nghĩ lại những lúc hai ta kề vai chiến đấu trước đây đi!" "Có lẽ lần này, là lần cuối cùng chúng ta kề vai chiến đấu!" "Trước đây không phải cậu vẫn luôn nói, muốn giẫm tôi dưới chân, dạy dỗ tôi một trận cho ra trò

sao?" "Hôm nay... anh Mập đây cho cậu cơ hội đó..." Vương Khải Toàn nhìn Tao Trư một cách đầy ẩn ý.

Tao Trư còn chưa hiểu câu nói đó có ý gì, Vương Khải Toàn đã trực tiếp giẫm lên lũ kiến dưới chân, liều mạng chạy ra ngoài khu trú ẩn.

Nhưng đáng tiếc, số lượng kiến trên mặt đất bây giờ quá nhiều.

Bầy kiến lúc nhúc trông như một cơn thủy triều đen kịt đang không ngừng lan ra trong khu trú ẩn.

Vương Khải Toàn chỉ mới chạy được vài bước, chân đã bị hàng chục con kiến bám chặt.

Chương 374

Chỉ trong một hơi thở, hai chân của Vương Khải Toàn đã bị gặm thành xương trắng máu me đầm đìa.

Chỉ nghe một tiếng "bịch", thân hình hơn trăm cân của Vương Khải Toàn ngã thẳng xuống bầy kiến trên mặt đất.

Nhưng, vào khoảnh khắc ngã xuống, giọng của Vương Khải Toàn cũng hét lớn lên.

Chỉ là tiếng hét của anh ta không phải là tiếng kêu thảm thiết, cũng không phải là lời cầu cứu, mà là bảo Tao Trư mau giẫm lên người mình chạy ra ngoài. "Lão Hồ, cậu còn đứng đó làm gì?

Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi, cậu mau lên..." Giọng của Vương Khải Toàn đã bắt đầu yếu dần, còn mang theo chút run rẩy!

Rõ ràng, lúc này anh ta đang phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng từ sự cắn xé điên cuồng của lũ kiến!

Thấy cảnh này, Tao Trư cả người chết lặng.

Anh nằm mơ cũng không ngờ, Vương Khải Toàn này lại dùng chính cơ thể mình làm cầu, để mình giẫm lên mà qua.

Vị trí của anh và Vương Khải Toàn vốn dĩ không xa cửa động.

Vương Khải Toàn lại cao to, anh ta nằm trên đất, Tao Trư chỉ cần giẫm lên người anh ta, sau đó vào thời khắc cuối cùng lấy đà nhảy một cái, tuyệt đối có thể rời khỏi nơi này.

Mặc dù không biết bên ngoài có an toàn hay không, nhưng nếu tiếp tục ở lại đây, kết cục cuối cùng chỉ có một con đường chết.

Nói cách khác, con đường mà Vương Khải Toàn dùng mạng sống

để mở ra cho anh, là cơ hội duy nhất để Tao Trư có thể sống sót rời khỏi đây.

Điều này khiến nội tâm Tao Trư vô cùng cảm động.

Nhưng... anh không hề giẫm lên người Vương Khải Toàn để rời đi.

Bởi vì anh biết, người của đội khảo cổ đã chết hết, Vương Khải Toàn cũng chết.

Dương Tuyết Lệ và An Lợi Mãn tuy hiện tại còn an toàn, nhưng nếu không thể rời khỏi đây, cuối cùng cũng sẽ chết, trở thành một đống xương trắng.

Vì vậy...

ý nghĩa của việc anh một mình trốn thoát, căn bản không lớn.

Thà rằng trực tiếp từ bỏ cơ hội này, sau khi quay về chỉnh đốn lại, rồi mở một ván mới! ... 【Vãi~ Vương Khải Toàn này không thể cứng như vậy chứ?

Dám lấy thân mình lót đường cho Tao Trư!】 【Chết tiệt~ Tôi vừa còn tưởng anh ta nói mấy câu khó hiểu đó là để diễn sâu chứ?

Kết quả lại là lời từ biệt trước khi chết, cũng đỉnh quá rồi đấy?】 【Quả nhiên, so với tình yêu, tình bạn mới là thứ đáng quý nhất!】 【Bạn chắc đây là tình bạn không?

Lỡ người ta là tình yêu thì sao?】 【Tình yêu cái búa, Vương Khải Toàn là đàn ông mà!】 【Tôi thấy tác giả game này có phải gu có vấn đề không, trong đội có nữ thần như Diệp Nhất Tâm và Dương Tuyết Lệ, ông ta lại cứ nhất quyết xây dựng nhân vật Vương Khải Toàn cảm động như vậy, chuyện này đúng là làm nổ tung tam quan của tôi!】 【Xì~ Ai nói tình yêu nhất định phải là dị tính?

Tôi nói cho các người biết, trước tình yêu đích thực, giới tính vĩnh viễn không phải là vấn đề!】【Nói hay lắm, tình yêu đích thực, không chỉ có thể bỏ qua tuổi tác, thậm chí còn có thể bỏ qua cả giới tính!】【Vãi~ Bị các người nói như vậy, tôi bắt đầu nghi ngờ gu của tác giả game này rồi đấy!】【Thực ra tôi thấy là do các người tự suy diễn linh tinh thôi, các người trước tiên phải hiểu rõ, trong game này có tồn tại độ hảo cảm, và trong hướng dẫn game cũng nói rõ, khi độ hảo cảm của người chơi với NPC đạt đến một mức độ nhất định, mối quan hệ giữa NPC và người chơi cũng sẽ thay đổi, về lý thuyết mà nói, chỉ cần độ hảo cảm của bạn với một NPC nào đó đủ cao, có thể khiến anh ta làm bất cứ điều gì cho bạn, hoặc là anh ta sẽ chủ động làm bất cứ điều gì cho bạn, nhìn Vương Khải Toàn bây giờ đi, anh ta hẳn là do độ hảo cảm với Tao Trư đủ cao, nên mới xả thân vì nghĩa, dùng mạng sống để mở ra một con đường sống cho Tao Trư!】【Vãi~ Bình luận của anh bạn này đủ dài, tôi tin bạn!】【Nói có lý, tuy tôi không hiểu bạn đang nói gì, nhưng bình luận của bạn dài nhất, bạn nói có lý nhất!】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, việc Vương Khải Toàn dùng mạng mình để lót đường cho Tao Trư, là điều tôi nằm mơ cũng không ngờ tới!】【Đúng vậy, tình tiết kịch bản như thế này, trước đây tôi chỉ thấy trong phim điện ảnh, không ngờ trong một game chân thực như này cũng có!】【Với tình huống này, tôi chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung tâm trạng của mình lúc này, đó chính là —— Đỉnh vãi!】【Không sai, đỉnh vãi!!!】【Đỉnh của chóp!!!】【...】...

Thấy Vương Khải Toàn bất chấp tất cả dùng thân mình lót đường cho Tao Trư, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều bị chấn động.

Bởi vì họ nằm mơ cũng không ngờ, Vương Khải Toàn lại dùng chính mạng sống của mình để mở ra một con đường cho Tao Trư có

thể sống sót rời khỏi khu trú ẩn.

Điều này thật khó tin.

Phải biết rằng, tình nghĩa sinh tử như vậy, trong xã hội ngày nay, đã là thứ mà tất cả mọi người đều khao khát mà không thể có được.

Chương 375

Nhưng, loại tình nghĩa sinh tử mà bình thường trong cuộc sống thực tế không thể xuất hiện, lại xuất hiện trong game này, còn để người chơi cảm nhận được một cách chân thực.

Điều này khiến không ít cư dân mạng không nhịn được mà phải cảm thán!

Nếu trong đời thực, họ cũng có thể có một người bạn như Vương Khải Toàn thì tốt biết bao.

Tuy nhiên, cảnh Vương Khải Toàn liều mạng vì Tao Trư cũng khiến một số cư dân mạng cảm thấy, tác giả của game này có lẽ gu có chút vấn đề.

Nếu không, trong đội rõ ràng có những mỹ nhân như Diệp Nhất Tâm và Dương Tuyết Lệ, tại sao ông ta lại cứ để mối quan hệ giữa Vương Khải Toàn và nhân vật chính tốt như vậy chứ? ...

Tao Trư cuối cùng vẫn bị vô số kiến hành quân sa mạc thời tiền sử nuốt chửng.

Anh vốn có thể giẫm lên thân thể của Vương Khải Toàn để thoát ra khỏi khu trú ẩn, nhưng anh đã không làm vậy.

Bởi vì anh cho rằng, một mình mình thoát ra ngoài căn bản chẳng có tác dụng gì.

Bên ngoài là khu vực sa mạc hoang vắng không một bóng người.

Không có người dẫn đường địa phương An Lợi Mãn, đừng nói là tiếp tục tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành, ngay cả việc quay trở lại thị trấn cũng vô cùng khó khăn.

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều cho rằng cách làm

này của Tao Trư là đúng.

Đây là một trò chơi đồng đội, mỗi một NPC trong đó, ngoại trừ ba người học trò chỉ biết la hét, đều có vai trò dẫn dắt cốt truyện nhất định.

Nếu họ chết, vậy thì trong cốt truyện game tiếp theo, Tao Trư chắc chắn không thể hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi.

Thà rằng trực tiếp chết ở đây, sau đó tranh thủ thời gian chơi lại một ván mới còn thực tế hơn.

Dù sao thì cách tìm đến khu trú ẩn, và cách đối phó với bầy sói hoang, bây giờ mọi người cũng đã biết rồi.

Tiếp theo chỉ cần dựa vào chiến lược thông quan trước đó, hẳn là có thể rất nhanh gặp lại bầy kiến hành quân sa mạc thời tiền sử kia.

Đương nhiên, lý do Tao Trư chọn cách chết ngay lập tức, ngoài việc không muốn một mình đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành lãng phí thời gian, còn có một nguyên nhân khác.

Đó là, anh cảm thấy bầy kiến hành quân sa mạc thời tiền sử mà mình vừa gặp, thực ra có thể tránh được.

Chỉ cần ngăn cản những người trong đội khảo cổ đi khai quật pho tượng đồng khổng lồ trong khu trú ẩn là được.

Chỉ cần họ không đào pho tượng đó, thì bầy kiến ẩn náu dưới lòng đất cũng sẽ không chui ra.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Tao Trư liền lập tức thoát khỏi trải nghiệm game thất bại lần này.

Chỉ có điều, khi anh chuẩn bị bắt đầu lần trải nghiệm game thứ hai, vợ anh là Tiểu Linh Mẫn lại đột nhiên từ ngoài phòng chạy vào. "Chồng ơi, anh vừa làm cái gì vậy?

Cái ông Vương Khải Toàn đó đã định dùng mạng để đưa anh ra khỏi đó rồi, tại sao anh còn cố tình chết?" Tiểu Linh Mẫn tức giận nhìn chằm chằm Tao Trư, mặt đầy vẻ oán trách.

Cô cảm thấy hành động tự sát trong game vừa rồi của Tao Trư thực sự quá không sáng suốt.

Cho dù tiếp theo anh không thể một mình đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, thì cũng nên ra ngoài xem thử chứ?

Phải biết rằng, tình hình họ biết bây giờ chỉ là bên trong khu trú ẩn, còn về tình hình bên ngoài thì hoàn toàn không biết gì.

Và cơ hội vừa rồi, thực ra Tao Trư có thể chạy ra ngoài để kiểm tra tình hình.

Nếu lúc đó bên ngoài không có lũ kiến đó, vậy thì lần sau khi chơi, anh có thể rời khỏi khu trú ẩn sớm hơn.

Còn nếu lúc đó bên ngoài cũng đầy rẫy kiến, vậy thì lần sau khi chơi, cho dù có thoát ra khỏi khu trú ẩn cũng rất nguy hiểm!

Chương 376

Một cơ hội có thể do thám tình hình, cứ như vậy bị Tao Trư lãng phí.

Điều này khiến Tiểu Linh Mẫn vô cùng tức giận.

Tiểu Linh Mẫn đem tất cả những lo lắng mà mình nghĩ đến nói cho Tao Trư, còn mắng anh mấy câu không có não.

Tuy nhiên, đối mặt với sự trách móc của vợ, lần này Tao Trư lại vô cùng bình tĩnh.

Anh nhướng mày nói: "Vợ à, em không hiểu đâu~ Thực ra anh đã tìm ra cách qua màn ở khu trú ẩn đó rồi, nên mới lập tức chết đi để chuẩn bị chơi lại một ván mới!" “Cái gì?

Anh đã tìm ra cách qua màn ở khu tị nạn đó rồi à?” Nghe Tao Trư nói vậy, Tiểu Linh Mẫn lập tức kích động.

Cô nuốt nước bọt, nói tiếp: “Thế anh còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau đi phá đảo đi chứ.” Tao Trư tỏ vẻ tủi thân: “Vợ ơi, vừa nãy là em ngắt lời anh trước, không thì bây giờ anh đã vào game chiến đấu rồi.” Nói rồi, Tao Trư định đeo kính VR lên để tiếp tục chơi game.

Nhưng đúng lúc này, Tiểu Linh Mẫn lại gọi giật anh lại: “Khoan đã... anh đừng vào game vội.” Tao Trư ngơ ngác nhìn Tiểu Linh Mẫn, hỏi: “Vợ ơi, em còn có chuyện gì cần dặn dò nữa à?” Tiểu Linh Mẫn suy nghĩ một lát rồi nói: “Em nghĩ anh nên nói cho em biết cái chiến lược mà anh vừa nói thì hơn, để em phân tích giúp anh.

Em không yên tâm về chiến lược của anh lắm.” Nghe vậy, vẻ mặt Tao Trư lại ánh lên sự tự tin.

Anh xoa xoa mũi nói: “Vợ cứ nghĩ kỹ lại xem, lần trước anh gặp

phải lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử đó, nguyên nhân chủ yếu là gì?" Tiểu Linh Mẫn chớp chớp mắt: "Nguyên nhân anh gặp lũ kiến đó á?

Sao em biết được?

Anh nói nhanh lên, đừng lãng phí thời gian, nói xong rồi đi phá đảo đi." Bị Tiểu Linh Mẫn mắng một trận, Tao Trư đành phải nói thật.

"Vợ xem này, lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử đó đều xuất hiện sau khi đội khảo cổ khai quật được pho tượng đá đồng khổng lồ kia." "Nếu lần sau anh ngăn đội khảo cổ khai quật pho tượng đó, có phải là sẽ tránh được việc bị lũ kiến vây công không?" Nghe Tao Trư giải thích, Tiểu Linh Mẫn cũng gật đầu vẻ nghiêm túc: "Ừm, anh nói cũng có lý, nhưng tình tiết lúc đó là đội khảo cổ muốn đi chôn cất mấy bộ xương người, anh chắc là mình ngăn được họ không?

Coi chừng lúc đó người không ngăn được mà còn bị trừ điểm hảo cảm." Tao Trư cười ha hả: "Cái này em cứ yên tâm, lúc đó không phải họ hỏi anh nên chôn mấy bộ xương đó ở đâu à?

Vậy thì anh chỉ đại một hướng, miễn là không để họ đào trúng pho tượng đá đồng đó là được." Tiểu Linh Mẫn suy nghĩ rồi nói: "Phương pháp này của anh cũng được, nhưng em thấy vẫn hơi nguy hiểm." Tao Trư tò mò hỏi: "Nguy hiểm chỗ nào?

Cách này anh đã nghĩ rất lâu mới ra đấy." Tiểu Linh Mẫn nghiêm túc phân tích: "Anh ngốc à?

Lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử đó đều trốn dưới lòng đất của khu tị nạn, con kiến trong pho tượng đá đồng chỉ là tình cờ bị đội khảo cổ đào lên thôi!" "Kiến là loài sống theo bầy đàn, chỉ cần kinh động một con, những con khác xung quanh cũng sẽ xuất hiện, điểm này, lẽ ra anh phải thấm thía rồi chứ." "Cho nên, em thấy tốt nhất là anh đừng để đội khảo cổ đi chôn mấy bộ xương đó." "Chỉ cần các người không đào bới bãi cát bên trong khu tị nạn...

à không, tốt nhất là cả bãi cát xung quanh khu tị nạn cũng đừng đào.” “Chỉ có như vậy mới đảm bảo lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử đó không xuất hiện!” “Anh thấy em nói có đúng không?” Tuy kỹ năng chơi game của Tiểu Linh Mẫn không tốt lắm, nhưng sau một thời gian dài theo dõi Tao Trư, cô cũng đã hiểu được một số lối chơi cơ bản của game này!

Và lời đề nghị cô đưa ra cho Tao Trư lúc này vừa hay đã bù đắp được những thiếu sót trong kế hoạch của anh!

Điều này khiến Tao Trư vô cùng bất ngờ! ...

“Vãi~ Vợ ơi, em giỏi thật đấy, chuyện anh không nghĩ ra mà em lại phát hiện được...” Tao Trư kích động ôm chầm lấy Tiểu Linh Mẫn rồi hôn tới tấp.

Nước bọt dính đầy mặt cô.

“Cút đi, sáng nay anh còn chưa đánh răng, có ghê không?” Tiểu Linh Mẫn đẩy Tao Trư ra, rồi lấy giấy ăn trên bàn lau mặt.

Vừa lau cô vừa mắng: “Em đã nói với anh rồi mà?

Chưa đánh răng thì không được hôn em, chưa tắm thì không được chạm vào em, anh quên hết rồi à?” Tao Trư ngại ngùng gãi đầu: “Chẳng phải do anh kích động quá, nhất thời quên mất sao?” Nói rồi, Tao Trư rất biết ý lấy thêm vài tờ giấy ăn trên bàn đưa cho Tiểu Linh Mẫn.

“Vợ này, bên má trái của em vẫn còn một ít, lau đi!” “Anh đảm bảo lần sau không dám như vậy nữa...” Tuy Tao Trư đã xin lỗi, nhưng vẻ ghét bỏ trong mắt Tiểu Linh Mẫn không hề giảm đi chút nào.

Cô lườm anh một cái rồi nói: “Đừng nói nhảm nữa, nếu anh cũng biết những thông tin em nói rất có lý, vậy thì lát nữa vào game phải cẩn thận đấy!” Tao Trư làm vẻ mặt rất nghiêm túc: “Vợ cứ yên tâm,

lần sau anh nhất định sẽ phá đảo cho em xem!" Tiểu Linh Mẫn vẫn còn hậm hực: "Thế anh còn đứng đây làm gì?

Còn không mau đi phá đảo?

Chương 377

Bây giờ chị Chu và Đại Tư Mã họ cũng đang công phá ải đó, anh mà không cố gắng lên, tiền thưởng mở khóa tình tiết mới sẽ không đến lượt chúng ta đâu." Tao Trư xua tay: "Không sao, hai người đó không phải đối thủ của anh, đặc biệt là chị Chu, tuy cô ta có giáo sư Vương chống lưng trong phòng livestream, nhưng kỹ năng chơi game quá tệ, loại ải cần kỹ thuật này, cô ta không làm được đâu!" Tiểu Linh Mẫn nói: "Anh đừng có chủ quan, cho dù chị Chu không được thì chẳng phải vẫn còn Đại Tư Mã và một số streamer kỹ thuật khác sao?

Thực lực của họ rất đáng gờm đấy!" Tao Trư cười ha hả: "Thực lực của họ có tốt đến mấy cũng không bằng anh được, về điểm này anh có sự tự tin tuyệt đối!" Tiểu Linh Mẫn nói: "Được rồi, anh đừng có chém gió nữa, mau đi phá đảo đi!" "Tuân lệnh, vợ cứ chờ xem nhé, lần này anh nhất định sẽ phá đảo, mà còn là trong tình trạng không có thương vong!" Nói xong, Tao Trư liền lóc cóc nhảy lên máy chạy bộ, sau đó đeo kính VR và bắt đầu trải nghiệm game lần này.

Thấy Tao Trư quay trở lại game, các cư dân mạng trong phòng livestream của anh ta lập tức sôi nổi hẳn lên. 【Vãi chưởng~ Tao Trư, sao vào lại game chậm thế?

Khai thật đi, có phải vừa nãy offline tranh thủ đi 'làm chuyện đó' rồi không?】【Không phải chứ?

Đang chơi game mà offline đi 'làm chuyện đó' à?

Anh Piao của chúng ta đâu có đói khát đến thế?】【Đúng đúng, với lại, mới có mấy phút thôi mà?

Kể cả có đi 'làm chuyện đó' thì cũng không thể nhanh thế được chứ?】【Cái này khó nói lắm, anh Piao nhà ta nổi tiếng là 'nộp tô'

nhanh mà.】【Đúng, cái này tôi có thể làm chứng!】【Không phải chỉ mình ông làm chứng đâu, cả cõi mạng đều làm chứng được!】【Ha ha~ Cười chết tôi rồi, nếu Tao Trư thật sự đang chơi mà offline đi nộp tô thì mảng miếng tấu hài của anh ta lại nhiều thêm rồi!】【Chẳng lẽ bây giờ mảng miếng của anh ta còn ít à?】【Mảng miếng tấu hài mà còn chê nhiều sao?】【...】...

"Mấy thằng khốn này, dám lấy chuyện này ra để chế nhạo mình..." "Mà nói đi cũng phải nói lại, mình có tệ đến thế không nhỉ?" "Lão tử về phương diện đó rất lợi hại đấy, được chưa?" Thấy cư dân mạng đều đang lấy chuyện này ra trêu chọc mình, Tao Trư suýt nữa thì tức nổ phổi.

Nhưng anh ta cũng biết, đám dân mạng này chỉ đang chém gió cho vui thôi, thực tế không có ác ý gì.

Thế là, sau khi lầm bầm trong lòng một lúc, Tao Trư liền lớn tiếng khoác lác với cư dân mạng.

"Anh em, mọi người xem cho kỹ đây, lần này tôi nhất định sẽ rời khỏi khu tị nạn đó một cách thuận lợi..." "Mà còn là phá đảo thành công trong tình trạng không có ai thương vong!" "Bởi vì tôi đã biết cách đối phó với lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử đó rồi." "Các người cứ chờ xem, tôi sắp trở thành người chơi đầu tiên phá đảo khu tị nạn nguy hiểm này rồi!" Lần này Tao Trư không hề che giấu sự đắc ý trong lòng mình.

Bởi vì anh ta cảm thấy, phương pháp mà mình nghĩ ra, tuyệt đối có thể thành công!

Vì vậy, giọng điệu nói chuyện của anh ta lúc này cũng kiêu ngạo đến cực điểm!

Nhưng điều này cũng khó trách.

Dù sao thì cũng đã thất bại ở khu tị nạn đó bao nhiêu lần, lần này cuối cùng cũng thấy được phương pháp để phá đảo, trong lòng có chút kích động cũng là chuyện bình thường.

Nhưng đáng tiếc, sau khi thấy Tao Trư nói những lời khoác lác như vậy, cư dân mạng trong phòng livestream lại được một phen cười bò. 【Ha ha ha~ Anh Piao, anh muốn cười chết tôi để được song túc song phi với vợ tôi à?

Chỉ với anh mà cũng muốn trở thành người chơi đầu tiên phá đảo khu tị nạn?

Anh có mấy lạng mấy cân, chẳng lẽ trong lòng không có chút số má nào sao?】 【Đúng đúng~ Anh Piao à, chúng ta có thể khiêm tốn một chút được không?

Anh xem chị Chu nhà người ta kìa, sau lưng có giáo sư khảo cổ quốc gia chống lưng, còn không dám nói câu này, anh cho dù kỹ năng chơi game có giỏi đến đâu, cũng không thể nào so sánh với giáo sư khảo cổ cấp quốc gia được chứ?】 【Ngoài chị Chu ra, bây giờ Đại Tư Mã còn có Tiểu Đoàn Đoàn và các streamer hàng đầu khác cũng đang dốc toàn lực công phá ải khu tị nạn đó, anh chắc chắn mình thật sự có thể thuận lợi phá đảo không?】 【Chiêu trò~ Anh Piao nhất định lại đang dùng chiêu trò với chúng ta rồi, anh ta chắc chắn muốn dùng cách này để kéo traffic cho phòng livestream của mình, cái thủ đoạn kéo traffic cũ rích này, tôi không biết đã thấy bao nhiêu lần rồi.】 【Tôi nói này Tao Trư, anh cứ yên tâm mà xông ải đi, đừng có ở đây chém gió nữa, anh có thời gian ở đây chém gió với chúng tôi, thà đi thử thêm vài chiến lược khác còn hơn!】 【Không sai, chúng ta làm gì đó thực tế một chút được không?

Chém gió mãi cũng không phải là kế lâu dài, anh nên rèn luyện thêm kỹ năng của mình trong game này đi, hoặc là đi dạo chợ đen xem

có công cụ nào hữu dụng hơn không!】【Đúng rồi, nói đến công cụ, tôi thấy để đối phó với lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử đó, có thể thử dùng dầu hỏa hoặc là thuốc xịt côn trùng, biết đâu lại rất hiệu quả!】【Thuốc xịt côn trùng thì tôi có thể hiểu, nhưng dầu hỏa thì dùng thế nào?】【Đồ ngốc, anh cứ đổ một vũng dầu hỏa trên mặt đất, rồi đợi lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử đó bu lại, châm lửa đốt dầu hỏa trên mặt đất, như vậy chẳng phải là có thể thiêu chết cả đàn kiến rồi sao?】【Anh mới là đồ ngốc ấy, anh đốt dầu hỏa trong khu tị nạn, chưa đợi lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử đó bị thiêu chết, thì chính mình đã bị nướng chín trước rồi...】【...】...

Từ những lời bình luận của cư dân mạng, có thể thấy gần như không ai tin Tao Trư có thể thuận lợi vượt qua ải đó.

Cùng lúc đó, cũng có một số cư dân mạng đã bắt đầu thảo luận trong phòng livestream về phương pháp đối phó với lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử.

Có người cho rằng, kiến hành quân sa mạc tiền sử tuy là sinh vật tiền sử, nhưng nói cho cùng vẫn là loài côn trùng, có lẽ có thể dùng các loại thuốc như thuốc xịt côn trùng để tiêu diệt trên diện rộng.

Nhưng cũng có người cảm thấy, kiến hành quân sa mạc tiền sử là sinh vật tiền sử, gen trong cơ thể chúng chắc chắn khác với côn trùng hiện đại!

Do đó, loại thuốc xịt côn trùng được phát minh thời hiện đại có thể hoàn toàn vô dụng đối với chúng.

Nếu người chơi dùng thuốc xịt côn trùng để đối phó với lũ kiến đó, có lẽ chỉ lãng phí một lần trải nghiệm game mà thôi, không có ý nghĩa gì lớn.

Thay vì thế, thà dùng dầu hỏa đổ lên mặt đất của khu tị nạn và các khu vực xung quanh.

Đến lúc đó, nếu lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử lại từ dưới lớp cát chui lên, người chơi chỉ cần dùng lửa châm vào chỗ dầu hỏa đã đổ sẵn, là có thể thiêu rụi toàn bộ lũ kiến.

Bất kể là sinh vật hiện đại hay sinh vật tiền sử, chúng chắc chắn đều sợ lửa.

Chương 378

Vì vậy, dùng dầu hỏa để thiêu lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử, phương pháp này tuyệt đối hiệu quả.

Tuy nhiên, cũng có một số cư dân mạng cho rằng, dùng dầu hỏa để thiêu lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử, phương pháp này có lẽ khả thi, nhưng một khi dầu hỏa bốc cháy, ngọn lửa có thể sẽ không kiểm soát được.

Đến lúc đó, rất có thể sẽ gây nguy hiểm cho những người khác trong đội khảo cổ.

Lỡ không cẩn thận thiêu chết người, chẳng phải là công cốc sao?

Dù sao khu tị nạn cũng chỉ có bấy nhiêu diện tích, một khi lửa cháy quá lớn, người cũng sẽ bị nướng chín theo! ...

"Ha ha~ mấy cái phương pháp mà các người nghĩ ra, đúng là quá tệ." "Phương pháp tôi nghĩ ra, tuyệt đối hiệu quả hơn các người, các người cứ chờ xem..." Tao Trư không thèm để ý đến những đề nghị của đám cư dân mạng.

Bởi vì anh ta cảm thấy, những đề nghị đó của họ, thực sự quá rác rưởi.

So với phương pháp chiến lược mà mình nghĩ ra, căn bản không thể so sánh được.

Đương nhiên, cư dân mạng cũng không tin Tao Trư thật sự có thể dùng phương pháp của mình để phá đảo.

Bởi vì trong mắt họ, Tao Trư chỉ là một kẻ thích chém gió.

Do đó, hai bên chỉ có thể tự mình tranh cãi, không ai chịu ai.

Tuy nhiên, Tao Trư lúc này cũng không quan tâm đến điều đó.Nếu các người đã không tin, vậy thì tôi sẽ biểu diễn cho các người xem.

Dù sao thì phương pháp đó cuối cùng có thành công hay không, vẫn phải xem hiệu quả thực tế!

Bây giờ ai nói cũng vô dụng!

Mọi chuyện cứ chờ kết quả rồi nói.

Tình tiết tiếp theo vẫn diễn ra như cũ.

Tao Trư dẫn đội khảo cổ đến cục công an địa phương tìm được An Lực Mãn đang bị nhốt trong phòng tối.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của An Lực Mãn, họ nhanh chóng quay lại khu tị nạn đầy rẫy nguy hiểm kia.

Nhưng lần này, vì thiếu vốn, Tao Trư không dùng mìn mồi để nổ con bái, mà áp dụng phương pháp hạ độc.

Tuy phương pháp hạ độc này hiện tại chưa có ai thử qua, nhưng những chuyện như thế này chắc chắn phải có người đi thử trước.

Nếu không, cho dù có nói hay đến đâu cũng vô dụng.

Bởi vì không có thực tế làm cơ sở, bất cứ chuyện gì cũng không đáng tin cậy, cho dù kiến thức lý thuyết có cao siêu đến đâu cũng vô ích! ...

Đối với cách làm này của Tao Trư, cư dân mạng cũng đều có thể hiểu được.

Dù sao thì Tao Trư trước đó đã dùng mìn mồi một lần rồi.

Bây giờ nếu lại đến chợ đen mua loại mìn mồi đó, ít nhất cũng phải tốn 600 tiền game.

Tiền game trên người người chơi càng dùng càng ít.

Tao Trư trước đó mua vũ khí đã tiêu tốn không ít tiền game.

Bây giờ lùi một bước, dùng thủ đoạn hạ độc để đối phó với con bái, cũng là điều có thể thông cảm được.

Hơn nữa, họ cũng rất muốn xem, ngoài việc dùng loại mìn mồi đắt đỏ đó, thì dùng thủ đoạn hạ độc rẻ tiền này, liệu có đối phó được với con bái xảo quyệt kia không.

Chương 379

"Gâu gâu ~~" Tình hình có vẻ rất thuận lợi.

Sau khi Tao Trư ném miếng thịt sống có tẩm thuốc chuột ra, một con sói hoang rất nhanh đã tha miếng thịt đó đi.

Thấy cảnh này, trái tim đang treo lơ lửng của Tao Trư cuối cùng cũng đã hạ xuống.Nếu thịt đã bị tha đi, vậy cũng có nghĩa là, chúng không ngửi thấy mùi thuốc chuột trên miếng thịt đó.

Kế hoạch đã thành công một nửa.

Bây giờ chỉ còn chờ xem con bái đó có ăn miếng thịt sống kia không! 【Vãi~ Các người thấy không?

Có con sói hoang tha miếng thịt sống có thuốc đi rồi kìa!】 【Thấy rồi, sói hoang có thể tha miếng thịt đi, điều đó cũng chứng tỏ chúng không ngửi thấy mùi thuốc trong thịt sống.】 【Không thể nào?

Khứu giác của sói hoang rất nhạy bén, mà Tao Trư mua cũng là loại thuốc chuột rẻ nhất, mùi rất nồng, chúng không thể nào không phát hiện được chứ?】 【Cái này thì ông không hiểu rồi?

Mùi của thuốc chuột tuy rất nồng, nhưng chỉ cần mùi thịt hoặc mùi khác át đi, động vật bình thường sẽ không ngửi ra được, cho dù có ngửi ra, nếu con vật đó đang trong tình trạng rất đói, nó cũng sẽ ăn tuốt!】 【Đúng đúng đúng~ Tao Trư cũng không ngốc, vừa nãy lúc bảo Dương Tuyết Lệ mua thịt, anh ta cố ý bảo Dương Tuyết Lệ rưới thêm một ít máu lên thịt, chắc là để mùi tanh của máu át đi mùi của thuốc chuột!】 【Hóa ra là mùi tanh của máu che đi mùi của thuốc chuột à, thảo nào con sói hoang đó lại tha miếng thịt đi!】 【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, con bái không phải là xảo quyệt hơn sói sao?

Lỡ con sói hoang tha thịt đi, mà con bái đó không ăn thì sao?】【Cái này thì không biết, nếu con bái đó rất đói, có lẽ sẽ ăn!】【Cứ xem tiếp đi~ Chúng ta bây giờ có đoán thế nào, cũng chỉ là suy nghĩ trong lòng mình mà thôi, còn kết quả cuối cùng ra sao, vẫn phải dựa vào tình hình bên phía Tao Trư!】【Không sai, chúng ta đừng đoán mò nữa, cứ xem livestream tiếp là được!】【...】...

Thấy con sói hoang tha miếng thịt có thuốc đi, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều kích động hẳn lên.

Nhưng kích động thì kích động, một số người vẫn rất lo lắng.

Bởi vì bây giờ chỉ là miếng thịt bị một con sói hoang tha đi mà thôi.

Con bái cực kỳ xảo quyệt ẩn mình trong bầy sói đó liệu có ăn miếng thịt sống đã bị hạ độc hay không, vẫn còn là một ẩn số.

Lỡ con sói hoang tha thịt về, con bái đó lại không ăn thịt thì sao?

Vậy chẳng phải mọi nỗ lực trước đó của Tao Trư đều đổ sông đổ bể sao?

Đương nhiên, đại đa số cư dân mạng trong lòng vẫn rất mong chờ Tao Trư có thể thành công!

Bởi vì Tao Trư là người chơi đầu tiên sử dụng phương pháp này để đối phó với con bái.

Nếu anh ta có thể thành công, vậy thì, sau này những người chơi khác khi đến khu tị nạn này, chi phí phá đảo có thể giảm đi rất nhiều!

...

Dù sao, một quả mìn mồi đã được cải tiến, cần đến 600 tiền game!

Mà một gói thuốc chuột, chỉ cần 10 tiền game.

Giữa hai thứ chênh lệch nhau đến tận 60 lần giá tiền.

Còn quả mìn mồi của Chu Tiểu Di, sở dĩ có giá 650 tiền game, là vì cô đã trả thêm cho ông chủ chợ đen 50 tiền phí tư vấn thông tin.

Vì vậy, về lý thuyết, một quả mìn mồi đã được cải tiến, thực tế chỉ cần 600 tiền game là có thể mua được!

Nhưng, trong bối cảnh game hiện tại, 600 tiền game, đối với tất cả người chơi, cũng là một khoản tiền lớn.

Dù sao thì tiền thưởng từ tình tiết hướng dẫn tân thủ rất có hạn!

Trừ một số người chơi kỳ cựu và streamer hàng đầu đã hoàn thành tình tiết ẩn, rất nhiều người chơi chỉ có 1000 tiền thưởng phá đảo cơ bản.

Trong tình tiết chính, 1000 tiền thưởng phá đảo, căn bản không đủ tiêu.

Bởi vì ở bên sông băng Côn Luân, nếu muốn thuận lợi phá đảo, cách tiện lợi và an toàn nhất, chính là mua súng phun nước để ngăn chặn lũ bọ lửa.

Mua súng phun nước, rồi lại mua thêm một quả mìn mồi, tiền game trên người người chơi về cơ bản là gần hết.

Chương 380

Nếu bạn có thể phá đảo trong một lần thì không sao, nhưng nếu không thể phá đảo trong một lần, khi bạn bắt đầu lại trải nghiệm game, đạo cụ sẽ phải mua lại.

Tính như vậy, chi phí sẽ rất lớn.

Vì vậy, có thể tiết kiệm được một chút chi phí ở khoản đạo cụ, cũng có nghĩa là khi người chơi phá đảo tình tiết game, chi phí thử sai cũng sẽ thấp hơn rất nhiều!

Đây cũng là lý do tại sao rất nhiều người chơi không tự mình chơi game trước, mà lại đến phòng livestream của các streamer hàng đầu như Tao Trư, chị Chu và Đại Tư Mã để xem họ xông ải.

Bởi vì họ có thể thông qua video livestream của những streamer này, để có được một bản hướng dẫn phá đảo, từ đó giảm bớt chi phí thử sai của mình trong game!

Đương nhiên...

đây cũng là một hình thức đôi bên cùng có lợi.

Streamer cần traffic, người chơi cần hướng dẫn.

Cả hai đều có được thứ mình cần. ...

"Gâu gâu ~~~" "Gâu gâu ~~~" "Gâu gâu ~~~" Đúng lúc này, bên ngoài khu tị nạn đột nhiên vang lên một tràng tiếng sói tru quen thuộc.

"Vãi~ Thành công rồi, con bái đó bị mình đầu độc chết rồi~" "Anh em, mọi người thấy chưa, dùng thuốc chuột 10 đồng một gói, cũng có thể xử lý được con bái đó!" "Tôi chắc là người chơi đầu tiên thử dùng thuốc chuột để đầu độc con bái đó rồi nhỉ?" "Tôi có ngầu không?

Các người nói xem, tôi có ngầu không?" Tao Trư lúc này đã kích động đến phát điên!

Bởi vì anh ta cũng không ngờ, mình dùng thuốc chuột lại có thể dễ dàng đầu độc chết con bái như vậy!

Sớm biết thế này, lần trước, anh ta đã không mua cái mìn mồi làm gì!

Chuyện có thể giải quyết bằng một gói thuốc chuột 10 đồng, anh ta lại tốn đến 600 đồng!

Đây chẳng phải là kẻ ngốc lắm tiền sao?

Nghe những lời này của Tao Trư, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều ngây người! 【Vãi chưởng~ Anh Piao đợt này đỉnh thế, trực tiếp giảm cho chúng ta 59 lần chi phí thử sai!】 【Lợi hại lợi hại~ Như vậy lần sau tôi có thể trực tiếp dùng thuốc chuột để đối phó với con bái xảo quyệt đó rồi!】 【Ha ha ha~ Xem ra vẫn là Tao Trư đáng tin cậy~ Lại dám dùng một lần trải nghiệm game của mình để thử nghiệm công hiệu của thuốc chuột cho chúng ta!】 【Cái gì mà giúp chúng ta thử nghiệm?

Tôi thấy rõ ràng là anh ta hết tiền rồi, nên mới dùng thuốc chuột thôi!】 ... 【Ha ha ha~ Cười chết tôi rồi, Tao Trư hết tiền là thật, nếu anh ta có tiền, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm lãng phí một lần trải nghiệm game, để thử nghiệm cho chúng ta xem phương pháp dùng thuốc đối phó với con bái có hiệu quả hay không!】 【Câu này thì đúng thật, gã Tao Trư đó không có lợi thì không dậy sớm, nếu không phải tình thế ép buộc, làm sao anh ta lại đi làm chuyện không có lợi cho mình chứ!】 【Vậy nên...

Tao Trư lần này là không còn cách nào khác mới mua thuốc chuột?】 【Cái này còn phải nói sao?

Nếu anh ta có tiền, đã sớm mua quả mìn mồi kia rồi, dù sao mìn mồi là do chính anh ta tự mình thử nghiệm trước đó, tỷ lệ thành công cao mà!】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cho dù anh ta là do bất đắc dĩ mới mua thuốc chuột, nhưng lần này anh ta thật sự đã giúp chúng ta một việc lớn, không nói nhiều nữa, trước tiên tặng anh ta một loạt tên lửa lớn đã!】【Không sai, bất kể anh Piao lần này xuất phát từ mục đích gì, anh ta giúp chúng ta là thật, nên loạt tên lửa lớn này, tôi cũng góp một phần!】【Còn tôi nữa~ Tôi vốn dĩ không có nhiều tiền game, mua mìn mồi chắc chắn không đủ, nhưng cái thuốc chuột 10 đồng một gói này thì, có thể thử một lần!】【Đúng đúng đúng~ 10 đồng một gói thuốc chuột, tôi nghĩ chắc không có ai mua không nổi đâu nhỉ?】【Đây chẳng phải là lời thừa sao?

Tiền thưởng cơ bản của tình tiết hướng dẫn tân thủ đã có 1000 đồng rồi, cho dù có người chơi ở sông băng Côn Luân mua 10 khẩu súng phun nước, cũng vẫn còn lại 500 đồng tiền game, có thể mua đủ 50 lần thuốc chuột đấy!】【Mua 50 lần thuốc chuột?

Nói như vậy, nếu chúng ta mua thuốc chuột, ít nhất có thể thử 50 lần ải game?】【Về lý thuyết là như vậy, nhưng đây không bao gồm một số người chơi đã hoàn thành nhiệm vụ ẩn, nếu hoàn thành nhiệm vụ ẩn, người chơi còn có thể nhận được nhiều tiền game hơn từ đó, như vậy, số lần mua thuốc chuột sẽ còn nhiều hơn.】【Đúng, giống như Tao Trư và các streamer hàng đầu khác, sở dĩ họ có thể tiêu tiền hoành tráng trong tình tiết chính, là vì họ đã hoàn thành nhiệm vụ ẩn trong Tướng quân mộ.】【Ha ha~ cho dù họ hoàn thành nhiệm vụ ẩn thì sao chứ?

Bây giờ chẳng phải cũng đã tiêu hết tiền, chỉ có thể mua thuốc chuột để xông ải sao?】【Đồ ngốc, đó là vì họ cứ mãi ở phía trước mở đường cho chúng ta, nên tốc độ tiêu tiền mới nhanh như vậy, còn chúng ta thì khác, chúng ta bây giờ chỉ cần ở trong phòng livestream

của mấy streamer lớn này chăm chú xem, đến lúc đó tập hợp đủ chiến lược phá đảo của họ, lần sau vào game, là có thể dựa vào những chiến lược đó, một mạch phá đảo đến cuối!】【Vãi chưởng~ Anh bạn, nghe ông nói vậy, tôi đột nhiên cảm thấy mình lại ngon rồi!】【Nói hay lắm, chỉ cần ghi nhớ chiến lược phá đảo, game này cho dù có độ khó cao đến đâu, cũng không thể ngăn cản chúng ta!】【...】...

Bình luận liên tục trôi qua.

Tâm trạng của cư dân mạng lúc này gần như cũng kích động như Tao Trư.

Bởi vì họ cũng không ngờ, Tao Trư dùng miếng thịt sống có thuốc đó làm mồi, lại có thể dễ dàng xử lý được con bái như vậy!

Phải biết, lúc đầu, họ còn tưởng miếng thịt sống có thuốc chuột, sẽ rất dễ bị con bái xảo quyệt đó phát hiện!

Xem ra con bái trong truyền thuyết có trí thông minh không thua kém con người, cũng chỉ đến thế mà thôi!

Chương 381

...

Theo tiếng sói tru không ngừng vang lên, rất nhanh, bầy sói hoang lảng vảng quanh khu tị nạn liền tứ tán rút đi.

Mọi người trong đội khảo cổ lập tức reo hò nhảy cẫng lên.

Ngay sau đó, họ lại phát hiện ra đống xương người được chôn dưới lòng đất của khu tị nạn!

Không biết tại sao, nhìn vào đống xương trắng hếu đó, Tao Trư đột nhiên nhận ra, những bộ xương này có lẽ không phải bị bầy sói hoang bên ngoài khu tị nạn ăn thịt, mà là bị lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử dưới khu tị nạn này gặm sạch.

Bởi vì trước đó khi bị bầy sói vây công, thần kinh của mọi người đều ở trong trạng thái cực kỳ căng thẳng.

Vì vậy, sau khi bầy sói rút lui, mọi người trong đội khảo cổ nhanh chóng lấy túi ngủ ra, tự mình nghỉ ngơi.

Màn hình lại một lần nữa chìm vào bóng tối...

Ngày đầu tiên sau khi vào sa mạc cuối cùng cũng đã kết thúc.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tao Trư vẫn bị tiếng nói của những người trong đội khảo cổ đánh thức!

Từ nội dung họ bàn bạc, có vẻ như giáo sư Trần và những người khác lại muốn chôn cất những bộ xương người đó!

Lần trước, Tao Trư không biết gì cả, nên cũng không để ý đến hành động đào hố của đội khảo cổ.

Nhưng lần này, đã biết sự tồn tại của lũ kiến hành quân sa mạc

tiền sử, Tao Trư ngay lập tức chạy tới ngăn cản hành vi đào hố của họ!

"Không được động vào lớp đất ở đây..." Biểu cảm của Tao Trư lúc này vô cùng nghiêm túc.

Anh ta cố ý làm vậy để cho những người trong đội khảo cổ xem.

Bởi vì anh ta phải để cho giáo sư Trần và những người khác nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề!

Chứng minh rằng mình không hề nói đùa.

"Đồng chí Hồ, tại sao lớp đất này lại không được động vào?

Có phải cậu biết gì đó không?" Giáo sư Trần quay đầu lại nhìn Tao Trư hỏi.

Ông biết Tao Trư không phải là người bình thường.

Vì vậy, khi Tao Trư nói ra những lời như vậy, điều đầu tiên ông nghĩ đến chính là, Tao Trư chắc chắn đã nhìn ra điều gì đó, nên mới cảnh cáo họ như vậy.

Bị giáo sư Trần hỏi như vậy, những người khác trong đội khảo cổ cũng đều quay đầu nhìn về phía Tao Trư.

Ánh mắt của họ cũng đều tràn đầy sự nghi hoặc.

Giống như giáo sư Trần, họ cũng cảm thấy Tao Trư nhất định đã nhìn ra điều gì đó, nên mới ngăn cản họ tiến hành khai quật ở đây.

Ngay cả trong lòng Dương Tuyết Lệ cũng nghĩ như vậy!

"Khụ khụ~" Thấy mọi người cuối cùng cũng đã dừng tay lại, Tao Trư cũng không giấu giếm gì nữa.

Anh ta ho nhẹ hai tiếng, sau đó chậm rãi nói với giáo sư Trần và mấy người kia: "Mọi người nhìn kỹ đống xương này đi, bên trong

ngoài xương người ra, còn có gì khác không?" Lời này vừa nói ra, ánh mắt của mọi người lập tức lại chuyển về đống xương trên mặt đất.

Đống xương lúc này đã hoàn toàn vỡ vụn, một số mảnh xương thậm chí đã xuất hiện nhiều vết gãy và hiện tượng bị phong hóa.

Theo lý mà nói, một bộ xương không còn nguyên vẹn như vậy, rất khó để phân biệt là của sinh vật nào.

Chỉ là trên đó có mấy cái hộp sọ người, nên khi mọi người trong đội khảo cổ nhìn thấy những bộ xương này, phản ứng đầu tiên trong lòng chính là, đây là xương của con người.

Nhưng, lúc này nghe những lời này của Tao Trư, trong lòng họ lập tức chú ý đến một số chi tiết.

Chương 382

Đặc biệt là Hách Kiến Quốc, ông ta trực tiếp dùng tay bới trong đống xương đó.

Cuối cùng, ông ta lại tìm thấy nửa cái hộp sọ sói ở bên trong!

Trong đống xương này ngoài xương người ra, lại còn có cả xương sói!

Đây là một phát hiện trọng đại! ... 【Vãi chưởng~ Sao Trư đỉnh thật, vậy mà nhìn ra trong đống xương này ngoài xương người còn có cả xương sói!】 【Cái khả năng quan sát nhạy bén này, đúng là streamer kỹ thuật hàng đầu trong nước có khác!】 【Thật ra tôi cũng nên nghĩ đến từ sớm rồi, dưới lòng đất của nơi trú ẩn này có nhiều kiến hành quân sa mạc thời tiền sử như vậy, theo lẽ thường mà suy đoán, đây hẳn là hang ổ của đám kiến đó mới phải.

Cho nên, chủ nhân của những bộ xương này không phải bị bầy sói ăn thịt, mà là bị đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử đó gặm sạch.】 【Không đúng, trên mấy bộ xương này không phải có rất nhiều vết cắn sao?

Lẽ nào những vết cắn này cũng là do đám kiến đó gặm ra?】 【Cũng không phải là không có khả năng này!】 【Mọi người nhìn kỹ đi, tuy trên mấy bộ xương này có vết cắn, nhưng nhìn hình dạng vết cắn thì có vẻ cũng không phải do răng sói cắn!】 【Thật ra mọi người có thể đổi một hướng suy nghĩ khác, chủ nhân của những bộ xương này có thể lúc còn sống bị bầy sói cắn chết, nhưng sau khi họ chết, mùi máu tanh nồng nặc tỏa ra từ trên người đã dụ đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử ẩn dưới lòng đất ra.

Cho nên cuối cùng, những sinh vật bị sói cắn chết này đều trở

thành thức ăn của đám kiến đó.

Về phần xương sói, có thể là có vài con sói hoang muốn bảo vệ thức ăn, thế là đã có một trận đại chiến với đám kiến kia, nhưng do thực lực chênh lệch, cuối cùng cũng bị gặm thành xương khô.

Mọi người nói xem, có khả năng này không?】【Ê~ Nghe ông nói vậy, hình như cũng có khả năng thật!】【Ông gõ nhiều chữ nhất, nên dù không có khả năng thì tôi cũng đành nói là có khả năng!】【Đúng vậy, dù sao ai gõ nhiều chữ thì người đó nói có lý, đây là quy tắc bất thành văn trong phòng livestream này, huống hồ ông còn nói có lý có cứ như vậy, chúng tôi càng không có lý do gì để nghi ngờ ông.】【Thật ra suy nghĩ vừa rồi của chúng ta đã bị định kiến có sẵn khống chế rồi, chúng ta nhìn thấy bầy sói bao vây nơi trú ẩn trước tiên, nên ngay lập tức cho rằng đống xương này là do bầy sói gặm ra, đến nỗi bỏ qua sự tồn tại của đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử dưới lòng đất nơi này.】【Ừm, nói không sai, tôi cũng cho là vậy!】【Tôi cũng thế...】【...】Thấy người của đội khảo cổ thật sự dưới sự chỉ điểm của Sao Trư, đã tìm thấy một ít xương sói từ trong đống xương khô kia, cư dân mạng trong phòng livestream lập tức sôi nổi hẳn lên.

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ khả năng quan sát của Sao Trư lại đỉnh đến thế.

Phải biết rằng, trước đó tất cả mọi người đều cho rằng đống xương khô đó là xương người, ngay cả Giáo sư Trần và những người khác trong game cũng không ngoại lệ.

Cuối cùng lại chỉ có một mình Sao Trư phát hiện ra điểm bất thường trong đó.

Điều này thật khó mà tin được.

Tuy nhiên, sau khi Tao Trư nhắc nhở một phen, rất nhiều cư dân mạng cũng trở thành những kẻ "vuốt đuôi", lần lượt nhớ lại một số

chi tiết tình huống đã gặp trong tuyến cốt truyện trước đó.

Ví dụ như những bộ xương này bị gặm quá sạch sẽ!

Hơn nữa rất nhiều chỗ trên đó còn rất nhẵn bóng!

Điều này cho thấy, những bộ xương này chắc chắn là sau khi bị thứ gì đó gặm sạch huyết nhục bám trên đó, mới bị gió hong khô thành ra thế này!

Điểm này, bầy sói chắc chắn không thể làm được.

Bởi vì xương cốt sau khi bị sói hoang gặm, tuyệt đối sẽ không được xử lý sạch sẽ đến vậy.

Thậm chí một số chỗ như xương vụn hay xương sườn, chắc chắn cũng sẽ bị sói hoang cắn nát.

Nếu suy nghĩ kỹ từ điểm này, sẽ rất dễ dàng nghĩ ra vấn đề tồn tại trong những bộ xương này! ... "Anh Hồ, trong đống xương người này, tại sao lại có xương của sói vậy?" Sở Kiện tò mò nhìn Sao Trư, hỏi: "Có phải là có một số con sói già, mất đi ý nghĩa tồn tại trong bầy, nên bị đồng loại bỏ rơi ở đây không?" "Chắc là không phải." Sao Trư xua tay nói: "Sói là động vật sống theo bầy, trong số chúng có thể có con bị bầy bỏ rơi vì già yếu, nhưng tuyệt đối sẽ không ở cùng với hài cốt của các thi thể khác." "Mọi người tìm kỹ lại xem, trong đống xương này ngoài xương người và xương sói ra, còn có thứ gì khác không?" Thật ra lý do Sao Trư vừa rồi bảo người của đội khảo cổ đi lật tìm trong đống xương này, chính là vì cảm thấy đống xương này chắc chắn không phải do bầy sói ăn xong để lại.

Dù sao thì hắn là người duy nhất trong đội biết dưới căn hầm trú ẩn này còn có sự tồn tại của kiến hành quân sa mạc thời tiền sử.

Đương nhiên, trước đó hắn cũng không dám chắc, xem như có thành phần đánh cược trong đó.

Nhưng hắn đã cược đúng.

Dưới sự nhắc nhở của hắn, Giáo sư Trần và những người khác không chỉ tìm thấy xương sói trong đống xương, mà còn tìm thấy xương của một số loài động vật khác.

Tuy rằng những bộ xương này có rất nhiều đã bị hong khô và mục nát, nhưng vẫn lờ mờ nhận ra được hình dáng lúc còn sống của chúng.

Tóm lại, những bộ xương này tuyệt đối không phải của con người, cũng không phải của sói hoang.

Chương 383

Vì vậy, người của đội khảo cổ lập tức nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

Nhiều bộ xương như vậy bị chất đống ở đây, nếu không phải do bầy sói làm, vậy thì, ở đây chắc chắn còn có sinh vật đáng sợ hơn cả bầy sói tồn tại.

Chính loại sinh vật đó đã vây chết những động vật và con người này ở đây, sau đó gặm sạch huyết nhục trên người họ!

Chỉ để lại những bộ xương khô sạch sẽ ở lại.

Bởi vì trong môi trường sa mạc!

Chỉ khi huyết nhục trên xương bị loại bỏ hoàn toàn, thi hài được hong khô, mới có thể biến thành loại xương trắng hếu không còn một chút dấu vết huyết nhục nào như thế này!

Nếu không thì, trên xương chắc chắn sẽ còn sót lại một ít huyết nhục đã bị hong khô. "Đồng chí Hồ nhỏ, xem ra cậu hẳn là biết rất rõ ở đây còn có sinh vật đáng sợ nào đúng không?" "Nếu cậu biết, thì xin hãy nói cho chúng tôi biết đi..." Giáo sư Trần nói với vẻ mặt nghiêm trọng, trong giọng nói ít nhiều mang theo một chút cầu khẩn.

Mà lời này vừa thốt ra, những người khác trong đội khảo cổ cũng lập tức căng thẳng thần kinh.

Tuy họ lần đầu tiên đến khu vực sa mạc, cũng là lần đầu tiếp xúc với văn hóa Tây Vực, nhưng họ không phải kẻ ngốc.

Từ những tình huống họ gặp phải hiện tại mà xem, nơi này rõ ràng có sinh vật đáng sợ hơn cả bầy sói tồn tại.

Điều này khiến cho trái tim vốn đã thả lỏng vì bầy sói rút lui của

họ, lập tức lại trở nên căng thẳng!

Bầy sói trong sa mạc, tuyệt đối là ác mộng của những nhà thám hiểm.

Còn sinh vật đáng sợ hơn cả bầy sói, tuy họ không biết là gì, nhưng lại rất rõ ràng, một khi gặp phải loại sinh vật đó, họ chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm.

May mà người dẫn đường của họ 'Hồ Bát Nhất' dường như đã nhìn ra điều gì đó.

Điều này khiến trong lòng họ lập tức nảy sinh một tâm lý kỳ vọng đối với Sao Trư.

Họ vô cùng mong chờ Sao Trư có thể chỉ cho họ một con đường sống.

Hoặc nói cách khác... họ hy vọng Sao Trư có thể dẫn họ rời khỏi nơi này mà không kinh động đến những sinh vật đó!

Sau đó đi đến nơi sâu nhất của sa mạc, tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành! ...

Đối mặt với sự mong đợi của những người trong đội khảo cổ, Sao Trư cũng không úp mở.

Hắn trực tiếp mở miệng nói: "Tôi nói với mọi người thế này nhé, bên dưới lớp đất của nơi trú ẩn này, có một cái hang kiến rất lớn, và trong hang kiến đó tồn tại rất nhiều kiến ăn thịt người!" "Những bộ xương trắng này, chính là kiệt tác của đám kiến ăn thịt người đó." "Nếu mọi người muốn đào hố chôn cất những bộ xương trắng này, rất có khả năng sẽ kinh động đến đám kiến ăn thịt người đó!" "Cho nên, tôi khuyên mọi người tốt nhất đừng đào hố ở đây!" "Thậm chí đừng đào hố xung quanh nơi trú ẩn, vì tôi cũng không biết phạm vi của cái hang kiến đó rốt cuộc lớn đến đâu." Sao Trư không nói cho

Giáo sư Trần và những người khác biết dưới nơi trú ẩn này ẩn giấu loài kiến hành quân sa mạc thời tiền sử trong truyền thuyết, chỉ nói chúng là một loại kiến ăn thịt người sẽ gặm tất cả sinh vật.

Bởi vì hắn lo lắng, nếu mình nói cho những nhà nghiên cứu khoa học này biết sự tồn tại của kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, những kẻ trong đầu chỉ nghĩ đến nghiên cứu khảo cổ này, rất có khả năng sẽ không nghe lời khuyên của mình!

Cố ý đào hố, tìm kiếm loại sinh vật tiền sử đó!

Dù sao thì, trong mắt một số chuyên gia giáo sư chỉ có đề tài nghiên cứu của mình, đối với hoàn cảnh hiện tại mình đang ở, hoàn toàn không quan tâm! "Một cái tổ kiến ăn thịt người cỡ lớn?" Tuy nhiên, sau khi nghe lời giải thích nửa thật nửa giả này của Sao Trư!

Giáo sư Trần lại đột nhiên nhíu chặt mày.

Theo ông biết, trong môi trường sa mạc nóng nực, loài kiến có thể tấn công con người chỉ có một loại, đó chính là kiến hành quân sa mạc.

Nhưng mà, kiến hành quân sa mạc tuy rất hung hãn, nhưng chỉ tấn công con người trong hoàn cảnh khắc nghiệt, hơn nữa kích thước của chúng đa phần rất nhỏ.

Nếu những người như mình muốn trốn thoát, đáng lẽ phải rất dễ dàng mới đúng.

Chương 384

"Đồng chí Hồ nhỏ, loại kiến ăn thịt người mà cậu nói, có phải là kiến hành quân sa mạc không?" Giáo sư Trần nhìn về phía Sao Trư hỏi.

Sao Trư nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Cha mẹ ơi, đầu óc của mấy vị chuyên gia giáo sư này làm bằng gì vậy!

Mình vừa rồi hoàn toàn không hề tiết lộ thông tin gì liên quan đến kiến hành quân sa mạc, không ngờ họ nghe xong lời mình, liền đoán ra ngay loài sinh vật này.

Đúng là chuyên gia giáo sư của viện khảo cổ quốc gia!

Đỉnh!!!

Nhưng cũng may.

Họ chỉ đoán ra kiến hành quân sa mạc, chứ không nghĩ đến thứ bị chôn dưới này là kiến hành quân sa mạc thời tiền sử trong truyền thuyết.

Nghĩ đến đây, Sao Trư cũng không nhịn được mà thở phào nhẹ nhõm.

Với tính cách của mấy vị chuyên gia giáo sư này, nếu biết dưới lớp đất này có sinh vật thời tiền sử trong truyền thuyết, e rằng họ dù biết mình sẽ bị loại sinh vật tiền sử đó tấn công!

Cũng sẽ không do dự mà đi khai quật!

Tuy nhiên. "Đợi đã thầy, em thấy loại kiến ăn thịt người mà đồng chí Hồ nhỏ nói chắc không phải là kiến hành quân sa mạc thông

thường đâu." Hách Kiến Quốc nhìn Giáo sư Trần với vẻ cuồng nhiệt, nói.

Giáo sư Trần sắc mặt hơi đổi: "Kiến Quốc, ý của cậu là..." Tuy đã lờ mờ đoán ra được điều gì, nhưng Giáo sư Trần không nói tiếp!

Bởi vì khả năng mà ông đang nghĩ trong lòng!

Thực sự có chút hoang đường.

Ông không dám tin nơi này sẽ tồn tại loại sinh vật đó, vì điều đó căn bản là không thể!

Không đúng... cũng không phải là không thể.

Chỉ là xác suất cực thấp!

Thấp đến mức thậm chí có thể bỏ qua không tính!

Ông là nhà khoa học, không phải kẻ mơ mộng hão huyền.

Cho nên không nói tiếp! ... "Thầy, tuy chuyện này rất khó tin!" "Nhưng dựa vào quan sát hiện tại của chúng ta!" "Cũng như thông tin mà đồng chí Hồ nhỏ vừa nói!" "Em cho rằng kiến hành quân sa mạc bên dưới nơi trú ẩn này, rất có khả năng chính là kiến hành quân sa mạc thời tiền sử trong truyền thuyết!" "Đương nhiên, đây hiện tại cũng chỉ là suy đoán cá nhân của em!" "Tình hình cụ thể thế nào, em cũng không tiện đưa ra kết luận bây giờ." "Nhưng em thấy, chúng ta nên thử khai quật xem sao." "Lỡ như sinh vật ẩn giấu dưới nơi trú ẩn này, thật sự là kiến hành quân sa mạc thời tiền sử còn sống thì sao?" "Vậy đối với nghiên cứu khảo cổ của chúng ta, đó là một việc có ý nghĩa rất lớn a!" Trái ngược với Giáo sư Trần, Hách Kiến Quốc lúc này không hề có chút e dè nào.

Ông ta trực tiếp nói ra suy đoán và quan điểm của mình.

Thậm chí khi nói những lời này, vẻ mặt còn đặc biệt cuồng nhiệt.

Bởi vì ông ta cảm thấy, nếu họ có thể tìm thấy loại sinh vật trong truyền thuyết đó ở đây, đối với viện khảo cổ của họ mà nói, tuyệt đối là một bước nhảy vọt mang tính cột mốc.

Thậm chí có thể bỏ xa tiến độ của các viện nghiên cứu nước ngoài mấy con phố.

Tuy nhiên, nghe Hách Kiến Quốc nói muốn lập tức tiến hành khai quật, Sao Trư lại hoảng hồn.

Hắn vội vàng đứng ra ngăn cản: "Giáo sư Hách Kiến Quốc, lời tôi vừa nói, lẽ nào ông vẫn chưa hiểu sao?

Chương 385

Chúng ta bây giờ không thể tiến hành khai quật ở đây, quá nguy hiểm rồi." Hách Kiến Quốc nghe vậy, trong mắt ngược lại lộ ra một tia kiên định.

Ông ta ngẩng đầu nhìn Sao Trư nói: "Đồng chí Hồ nhỏ à, tôi biết cậu là vì tốt cho chúng tôi!" "Nhưng nếu chúng ta ở đây thật sự phát hiện ra kiến hành quân sa mạc thời tiền sử!" "Điều này đối với việc chúng ta nghiên cứu văn hóa sa mạc Tây Vực, có ý nghĩa quyết định!" "Tôi nghĩ cậu chắc có thể hiểu được cảm nhận của tôi bây giờ chứ?" Sao Trư: ???

Sao Trư mặt đầy cạn lời.

Đại ca!!!

Ông đang hát ngược lại với tôi đấy à?

Tôi vừa rồi rõ ràng nói là không thể tiến hành khai quật ở đây, sao ông lại không nghe?

Lẽ nào ông nhất định phải đợi đến khi đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử bên dưới bò hết ra!

Sau đó gặm tất cả các ông thành từng đống xương trắng không dính chút máu thịt, ông mới có thể hiểu được sự nguy hiểm ẩn chứa trong đó sao?

Đối với sự bất chấp của Hách Kiến Quốc, Sao Trư thật sự không thể hiểu nổi.

Mấy chuyên gia giáo sư của viện khảo cổ này đều là đồ ngu cả sao?

Rõ ràng biết bên dưới ẩn giấu nguy hiểm cực lớn, lại vẫn cố chấp

muốn đi khai quật!

Đây không phải là rõ ràng đang tự tìm việc sao?

Sao Trư còn muốn tiếp tục khuyên Hách Kiến Quốc một chút.

Dù sao nếu đối phương thật sự tiến hành khai quật nơi này, vậy thì trải nghiệm game lần này của hắn, về cơ bản cũng có thể tuyên bố kết thúc rồi.

Cho nên, hắn phải tranh thủ một chút.

Dù là dùng biện pháp uy hiếp, hắn cũng tuyệt đối không thể để người của đội khảo cổ tiến hành khai quật nơi này. "Giáo sư Hách Kiến Quốc, tôi không hề đùa với ông, nếu các ông tiến hành khai quật nơi này, tất cả chúng ta đều sẽ bỏ mạng ở đây..." "Tôi hy vọng ông có thể suy nghĩ kỹ, đừng vì tư dục của bản thân, mà khiến mọi người đều rơi vào nguy hiểm." Sao Trư vốn định chụp cho Hách Kiến Quốc một cái mũ lớn, để ông ta vì sự an toàn của cả đội, mà suy nghĩ cho kỹ.

Kết quả hắn bên này lời vừa nói xong, những người trong đội khảo cổ cũng đều lập tức bày tỏ lập trường và thái độ của mình! ...

Diệp Nhất Tâm thần sắc kiên định: "Anh Hồ, trước khi đến đây, chúng tôi đã nghĩ thông suốt rồi, nếu có thể cống hiến cho sự nghiệp khảo cổ của quốc gia, cho dù là hy sinh tính mạng của mình, chúng tôi cũng tuyệt đối sẽ không nhíu mày, tôi nghĩ thầy cũng vậy, cho nên, nếu thầy muốn mạo hiểm tiến hành khai quật nơi này, tôi tuyệt đối sẽ không lùi bước." Sở Kiện cũng một mặt khẳng định: "Tiểu Diệp nói không sai, lúc chúng tôi vào viện khảo cổ quốc gia đã nghĩ thông suốt mọi chuyện rồi, sự tồn tại của chúng tôi, chính là để cống hiến cho sự nghiệp khảo cổ của quốc gia, nếu như dưới lòng đất của nơi trú ẩn này thật sự có kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, tôi nguyện làm người khai quật đầu tiên.

Đương nhiên, anh Hồ, nếu anh sợ, có thể ra ngoài nơi trú ẩn trước, nếu chúng tôi trong quá trình khai quật gặp phải chuyện gì bất trắc, anh có thể tự mình rời đi, chúng tôi sẽ không trách anh đâu." Tát Đế Bằng cũng nói theo: "Những quan điểm mà Tiểu Diệp và Sở Kiện vừa nói, cũng chính là điều tôi muốn nói, nếu bọn họ đã nói rồi, vậy tôi cũng không nói nữa.

Tóm lại, tôi đứng về phía thầy, nếu thầy cảm thấy cần thiết, tôi nguyện dùng mạng để làm viên gạch lót đường cho sự nghiệp khảo cổ của quốc gia, dù cho năng lực của tôi chỉ có thể trở thành một viên sỏi nhỏ trên con đường này, tôi cũng sẽ không có một lời oán thán nào!" Không thể không nói.

Ba người học trò trong đội khảo cổ này, tuy bản lĩnh không ra sao.

Nhưng đối với quyết tâm và thái độ với sự nghiệp khảo cổ!

Tuyệt đối là đỉnh của chóp!

Ít nhất trong cuộc sống hiện thực.

Chắc là không có loại người nguyện vì sự nghiệp mà bất chấp tất cả, dù hy sinh tính mạng của mình cũng không tiếc như vậy đâu nhỉ?

Nhìn ba người Diệp Nhất Tâm với lập trường rõ ràng, Hách Kiến Quốc bên cạnh cũng vô cùng vui mừng.

Ông ta nhìn lướt qua Diệp Nhất Tâm, Sở Kiện và Tát Đế Bằng, sau đó lặng lẽ gật đầu nói: "Ba đứa các em đều rất ưu tú, có thể trở thành thầy của các em, là chuyện đáng tự hào nhất đời này của tôi." "Thầy, chúng em cũng vậy." "Phải ạ, có thể trở thành học trò của thầy, là chuyện tự hào nhất đời này của chúng em rồi!" "Thầy, tuy em rất thích nghiên cứu người ngoài hành tinh, nhưng trái tim của em vĩnh viễn hướng về sự nghiệp khảo cổ, sau này em sẽ càng nỗ lực hơn, để có nhiều cống hiến hơn cho sự nghiệp khảo cổ của quốc gia!"

Nghe lời động viên của Hách Kiến Quốc, ba người Diệp Nhất Tâm cũng vô cùng cảm động!

Mấy người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trong mắt đều lóe lên những tia sáng kỳ lạ!

Người không biết còn tưởng họ chuẩn bị có một màn sinh ly tử biệt đấy chứ!

Chương 386

Cơ mà, nếu tiếp theo họ thật sự chuẩn bị tiến hành khai quật nơi trú ẩn này, nói là sinh ly tử biệt, cũng không phải là quá.

Dù sao một khi kinh động đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử dưới này, họ về cơ bản là sẽ bị diệt cả đoàn. "Đám người này bị ngu à?" "Chuẩn bị đi nộp mạng mà còn có thể tỏ ra một bộ dạng hiên ngang lẫm liệt." Tuy nhiên, nhìn thái độ của bốn người Hách Kiến Quốc lúc này, Sao Trư lại ngớ người tại trận.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ, trên đời này lại có người cố chấp đến vậy.

Bão cát đen bên ngoài đã rút, bầy sói cũng đã đi.

Mọi người cứ thế rời khỏi nơi trú ẩn, tiếp tục đi sâu vào sa mạc tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, không tốt sao?

Tại sao nhất định phải đi khai quật lớp đất ở đây!

Đi chọc vào đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử đó làm gì?

Các người đây rõ ràng là đang đi nộp mạng!

Chứ không phải là hy sinh vì khảo cổ có hiểu không? ... 【Vãi chưởng~ Cái lão Hách Kiến Quốc này thật vô liêm sỉ, chính mình muốn đi tìm chết thì thôi đi, không ngờ còn muốn kéo cả đội khảo cổ đi nộp mạng cùng!】【Đúng vậy, tôi chưa từng thấy ai mặt dày vô sỉ như vậy!】【Mà nói chứ người của đội khảo cổ đều không biết nhìn tình hình thế này à?

Cái lão Hách Kiến Quốc ngu ngốc này muốn đi tìm chết thì thôi, không ngờ ba đứa học trò trong đội khảo cổ cũng một bộ dạng như thế!】【Cười chết tôi rồi, rõ ràng là vội đi nộp mạng, lại còn nói

mình hy sinh vì sự nghiệp khảo cổ của quốc gia, cái vẻ vang hào quang này, cũng có thể gán ép lên được à?】【Cho nên mới nói họ vô liêm sỉ đó!】【Đúng là thầy nào trò nấy, Hách Kiến Quốc này vô liêm sỉ, ba đứa học trò của ông ta cũng vô liêm sỉ y như vậy, còn có Giáo sư Trần kia, hình như còn vô liêm sỉ hơn!】【Đợi đã...

Giáo sư Trần kia không phải chẳng nói câu nào sao?

Sao ông ấy cũng vô liêm sỉ luôn rồi?】【Đồ ngốc, ông nhìn cái bộ dạng tọa sơn quan hổ đấu của ông ta đi, rõ ràng có thể lên tiếng ngăn cản hành động cố chấp của Hách Kiến Quốc, nhưng lại cứ khoanh tay đứng nhìn, điều này nói lên cái gì?

Điều này nói lên trong lòng ông ta cũng nghĩ như vậy, nhưng lại để Hách Kiến Quốc làm con chim đầu đàn, nếu lát nữa công việc khai quật thật sự xảy ra chuyện, ông ta có thể đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Hách Kiến Quốc, đạo lý đơn giản như vậy, lẽ nào các ông đều không nhìn ra sao?】【Vãi chưởng~ Trước đó tôi đúng là không nhìn ra, nhưng bây giờ bị ông nói như vậy, hình như đúng là có chuyện này thật!】【Mẹ nó, hóa ra người của đội khảo cổ này đang ở đây diễn tuồng đôi à?】【Diễn tuồng đôi thì không đến nỗi, nhưng cũng chẳng phải đám tốt lành gì, họ chính là muốn kéo cả đội đi tiến hành công việc khai quật nguy hiểm đó!】【Haizz~ Đều là một đám vô liêm sỉ, nhỏ vô liêm sỉ, trung niên cũng vô liêm sỉ, già càng vô liêm sỉ hơn.】【Đây lẽ nào chính là nhà dột từ nóc trong truyền thuyết?】【Tôi thấy Giáo sư Trần kia ngoài việc vô liêm sỉ ra, trong bụng còn giấu đầy tâm cơ, loại người này tốt nhất không nên đắc tội, không thì bị chơi xỏ chết lúc nào không hay!】【Đúng vậy, loại người này rất âm hiểm, chúng ta tốt nhất vẫn là không nên đi chọc vào thì hơn!】【Đúng, không chọc nổi...】【...】...

Thấy những người của đội khảo cổ này không biết điều như vậy, thậm chí còn muốn cưỡng ép đi nộp mạng, cư dân mạng trong phòng

livestream cũng đều tỏ ra không thể hiểu nổi.

Bởi vì họ không tài nào ngờ được, trên đời này lại có người có thể nói lý do đi nộp mạng một cách quang minh chính đại như vậy.

Rõ ràng là đang đi nộp mạng, hơn nữa còn kéo cả đội đi nộp mạng cùng, lại còn tự nói mình là anh hùng hy sinh vì sự nghiệp khảo cổ của quốc gia.

Điều này cũng quá vô liêm sỉ rồi!

Cứ như thể không có các người đi nộp mạng, sự nghiệp khảo cổ của quốc gia sẽ trì trệ không tiến bộ được vậy?

Còn nữa... nếu đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử dưới nơi trú ẩn này đều chui ra, cuối cùng gặm sạch tất cả mọi người, các người lẽ nào có thể truyền tin tức ở đây cho các bộ phận liên quan được sao?

Chắc chắn là không rồi?

Bởi vì hậu quả của việc làm như vậy!

Chỉ dẫn đến toàn bộ đội khảo cổ bị tiêu diệt hoàn toàn.

Cho nên nói... việc nộp mạng như vậy có ý nghĩa không?

Hoàn toàn vô nghĩa.

Thay vì như vậy, còn không bằng rời khỏi đây trước, sau đó tìm cách truyền tin tức về khả năng tồn tại kiến hành quân sa mạc thời tiền sử ở đây về.

Đợi sau này có chuẩn bị, mọi người lại đến đây tiến hành khai quật đám kiến đó.

Chương 387

Như vậy còn có thể an toàn hơn một chút. ... "Thầy, thầy thấy chúng ta bây giờ có nên tiến hành khai quật nơi này không?" Hách Kiến Quốc tuy rất muốn lập tức tiến hành công việc khai quật nơi trú ẩn này, nhưng ông ta cũng biết, trong đội khảo cổ này, mình không phải là người có quyền quyết định.

Cho nên, dù trong lòng có sốt ruột đến đâu, ông ta vẫn xin chỉ thị của Giáo sư Trần.

Mà Giáo sư Trần sớm đã muốn bắt đầu khai quật rồi.

Đối với đề nghị của Hách Kiến Quốc, ông tự nhiên cũng không từ chối.

Chỉ có điều, hiện tại trong đội không chỉ có người của viện khảo cổ, còn có An Lực Mãn, Sao Trư, Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn.

Cho nên, để làm cho đủ thủ tục bề ngoài, ông vẫn xin ý kiến của Sao Trư và những người khác một cách tượng trưng. "Đồng chí Hồ nhỏ, đồng chí Vương, Tuyết Lệ, còn có anh bạn già An Lực Mãn, lát nữa chúng tôi sẽ tiến hành khai quật sâu nơi này." "Vừa rồi đồng chí Hồ nhỏ cũng đã nói, bên dưới này rất có khả năng có sự tồn tại của kiến hành quân sa mạc thời tiền sử." "Theo tôi được biết, kiến hành quân sa mạc thời tiền sử là một loại sinh vật vô cùng nguy hiểm, hơn nữa còn sống theo bầy đàn." "Nếu dưới nơi trú ẩn này thật sự có loại sinh vật tiền sử đó." "Tình cảnh hiện tại của chúng ta có thể sẽ vô cùng nguy hiểm." "Cho nên, điều tôi muốn nói bây giờ là, nếu các vị muốn ở lại xem, thì các vị cứ ở lại." "Nếu không muốn ở lại, thì ra ngoài nơi trú ẩn chờ trước đi." "Như vậy, cho dù bên chúng tôi có xảy

ra chuyện gì ngoài ý muốn, các vị cũng sẽ không bị liên lụy." Giáo sư Trần nói với bốn người Sao Trư một cách nghiêm túc và chính nghĩa.

Mà ông vừa nói ra những lời này, An Lực Mãn đầu tiên đã bày tỏ lập trường của mình. "Mấy người các ông đúng là điên hết rồi!" "Người ta đồng chí Hồ nhỏ đã nói bên dưới rất nguy hiểm!" "Các ông vậy mà còn muốn tiến hành khai quật nơi này!" "Đây chẳng phải là hành vi tìm chết sao ~" "Tôi không muốn điên cùng các ông đâu, tôi đi trước đây..." Nói rồi, ông ta liền trực tiếp đi ra ngoài nơi trú ẩn.

Vương Khải Toàn bên cạnh thấy vậy, vội vàng nhặt khẩu súng săn đặt trên đất lên nói: "Lão già An Lực Mãn này không thật thà, tôi phải ra ngoài trông chừng lão, không thì để lão chạy mất, chúng ta sẽ không tìm được đường về đâu." Nói xong, anh ta cũng vội vàng chạy theo An Lực Mãn ra ngoài.

Sao Trư quay đầu nhìn tình hình bên ngoài nơi trú ẩn.

Nói thật, hắn rất muốn rời khỏi đây!

Nhưng mà, nếu hắn một mình rời đi, dường như cũng không có tác dụng gì.

Bởi vì nếu người của đội khảo cổ đều chết ở đây, hành trình đến Tinh Tuyệt Cổ Thành tiếp theo, độ khó có thể sẽ tăng lên rất nhiều.

Và điều quan trọng hơn, là thái độ của người phụ nữ Dương Tuyết Lệ.

Sao Trư cảm thấy người phụ nữ này dường như cũng rất muốn ở lại xem tình hình trong nơi trú ẩn.

Quả nhiên... "Giáo sư Trần, tôi vẫn ở lại đây cùng các vị đi, dù sao trên đường đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, chúng tôi không thể thiếu các vị, cho nên ở lại bảo vệ các vị vậy!" Dương Tuyết Lệ nhìn Giáo sư Trần một cách nghiêm túc nói.

Giáo sư Trần nghe vậy, tự nhiên là vô cùng cảm động và vui mừng. "Tốt, vậy chúng tôi xin cảm ơn cô trước!" Nói rồi, Giáo sư Trần lại nhìn về phía Sao Trư đang ngơ ngác, hỏi: "Đồng chí Hồ nhỏ, còn cậu thì sao, cậu muốn rời khỏi nơi trú ẩn này trước, hay muốn cùng chúng tôi xem tình hình dưới lớp đất này?" Sao Trư: ???

Sao Trư bây giờ căn bản không muốn nói chuyện.

Nếu nhất định phải nói, vậy thì câu hắn muốn nói nhất bây giờ chính là, tôi thật sự muốn một tát vả chết hết đám người điên của đội khảo cổ các người.

Để các người khỏi kinh động đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử dưới lòng đất!

Dẫn đến tất cả chúng ta đều bị hại chết! ...

Đương nhiên!

Những lời này Sao Trư cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng mình.

Nếu nói thẳng ra, những người như Giáo sư Trần không những không nghe hắn, mà thậm chí còn trực tiếp trừ đi một phần điểm thiện cảm.

Tuy điểm thiện cảm của những người này dường như không có tác dụng gì, nhưng có thể không bị trừ, tự nhiên là tốt nhất!

Chương 388

Thế là, Sao Trư chỉ có thể nhỏ nhẹ nói với mấy người Giáo sư Trần: "Giáo sư Trần..." Tuy nhiên lời còn chưa nói ra khỏi miệng, Hách Kiến Quốc đã trực tiếp cắt ngang hắn: "Đồng chí Hồ nhỏ, tôi biết cậu là vì tốt cho chúng tôi, nhưng chúng tôi bây giờ đã quyết định rồi, nếu cậu sợ, vậy thì mau chóng rời khỏi nơi trú ẩn này đi, nếu không, chúng tôi sẽ bắt đầu động thủ khai quật đấy." Nói xong, Hách Kiến Quốc liền nói với Sở Kiện và Tát Đế Bằng đã chờ sẵn ở bên cạnh: "Tiểu Sở, Tiểu Tát, hai cậu đừng đợi nữa, trực tiếp bắt đầu đi..." "Vâng!!!" "Vâng, thưa thầy!!!" Sở Kiện và Tát Đế Bằng nghe vậy, lập tức tìm đại một chỗ trong nơi trú ẩn bắt đầu đào lên!

Tuy không có dụng cụ khai quật như cuốc sắt và xẻng.

Nhưng lớp đất ở đây cực kỳ tơi xốp, giống như cát vậy, cho dù dùng tay cũng có thể dễ dàng bới lớp cát bên trên ra.

Thấy người của đội khảo cổ không nghe lời khuyên của mình, cố chấp muốn bắt đầu khai quật ở đây, Sao Trư cũng rất bất lực.

Nhưng điều khiến hắn càng tức giận hơn, là thái độ của Hách Kiến Quốc vừa rồi đối với mình.

Gã này không chỉ cố chấp, mà còn không biết nói chuyện.

Người ta Giáo sư Trần tuy trong lòng cũng rất muốn nhanh chóng tiến hành công việc khai quật, nhưng công phu bề ngoài lại làm rất đầy đủ, ít nhất không khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Còn Hách Kiến Quốc này thì sao?

Ông ta thậm chí còn không cho bạn cơ hội nói chuyện, trực tiếp bảo Sở Kiện và Tát Đế Bằng bắt đầu công việc khai quật.

Từ điểm này có thể thấy, Hách Kiến Quốc người này bình thường ở viện khảo cổ nhất định đã đắc tội không ít người!

Dù sao với cái tính khí như vậy của ông ta, e rằng cũng không có bao nhiêu người chịu đựng nổi.

Ngược lại, loại cáo già trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu như Giáo sư Trần, chắc hẳn ở viện khảo cổ sống rất tốt.

Chẳng trách một người chỉ là chuyên gia giáo sư bình thường, một người lại là người có uy tín của viện khảo cổ quốc gia!

Mà cùng lúc đó, thấy Hách Kiến Quốc này không nể mặt như vậy, những cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều không nhịn được nữa. 【Tao đ* má~ cái lão Hách Kiến Quốc này đáng đòn thật, vậy mà còn không cho anh Phiêu cơ hội nói chuyện!】 【Đúng vậy, người ta Sao Trư vừa mới nói ra miệng, đã bị lão ta cắt ngang một cách vô tình, hơn nữa thái độ và giọng điệu đó, chẳng khác nào đang hạ lệnh đuổi khách, cứ như thể cái nơi trú ẩn đó là của lão ta vậy?】 【Loại người này mà ở ngoài đời, chắc sớm đã bị người ta đánh chết rồi nhỉ?】 【Người khác thì tôi không biết, nhưng ở chỗ tôi, tôi nhất định sẽ bắt lão ta ăn c*t!】 【Trong cuộc sống hiện thực chắc không có loại người không biết điều như vậy đâu nhỉ?】 【Sao lại không có?

Tôi trước đây đã gặp mấy người rồi!】 【Thật ra loại người này về cơ bản đều là người sợ xã hội, không giỏi ăn nói, nhưng thực tế lòng dạ vẫn rất lương thiện.】 【Lương thiện cái mả nhà mày, sao tao không thấy cái lão Hách Kiến Quốc này lương thiện ở chỗ nào?】 【Quan tâm lão ta lòng dạ lương thiện hay không, dù sao lão ta mà dám nói chuyện với tao như vậy, tao trực tiếp một cái tát bay qua rồi.】 【Tôi cũng vậy, loại người này đánh mấy lần là sẽ ngoan ngoãn ngay, chiều không được.】 【...】 ...

Tao Trư đương nhiên cũng thấy rõ những bình luận của dân mạng trong phòng livestream.

Hắn càng nghĩ càng tức, chỉ hận không thể qua đấm cho tên Hách Kiến Quốc kia một trận.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn nhịn được.

Hắn không làm vậy, vì hắn biết, nếu mình thật sự ra tay đánh tên Hách Kiến Quốc đó, chưa nói đến việc trải nghiệm game lần này sẽ phải kết thúc sớm, mà còn rất có khả năng sẽ khiến điểm hảo cảm của đội khảo cổ đối với mình giảm mạnh một đoạn.

Thậm chí điểm hảo cảm của Dương Tuyết Lệ dành cho mình cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Dù sao thì, Dương Tuyết Lệ tuy không phải người của viện khảo cổ quốc gia, nhưng cô ấy đi cùng với nhóm giáo sư Trần, quan hệ chắc chắn không phải tầm thường.

Nếu mình ra tay đánh Hách Kiến Quốc, chắc chắn cũng sẽ để lại ấn tượng xấu trong mắt Dương Tuyết Lệ.

Tuy rằng sau khi chơi lại game, ấn tượng xấu này sẽ được làm mới, nhưng điểm hảo cảm thì không hồi phục được.

Nghĩ đến đây, Tao Trư bất giác nhìn về phía Dương Tuyết Lệ.

Và ngay khoảnh khắc nhìn cô, trong đầu Tao Trư đột nhiên nảy ra một ý.

Khoan đã...

Dương Tuyết Lệ này có lẽ là cùng một phe với đội khảo cổ.

Mà nhìn dáng vẻ của cô ấy bây giờ, dường như cũng không muốn tiếp tục ở lại đây.

Có lẽ mình có thể bắt đầu từ người phụ nữ này, để cô ấy đi ngăn

cản nhóm người đội khảo cổ.

Đúng!

Chương 389

Không sai!

Cách này có lẽ được!

Tao Trư cũng là người làm việc quyết đoán!

Nghĩ ra đối sách này, hắn liền lập tức đi đến bên cạnh Dương Tuyết Lệ, rồi nói với cô: "Cô Dương, tôi nghĩ chắc cô cũng không muốn tiếp tục ở lại đây lãng phí thời gian đâu nhỉ?" Lời này vừa nói ra, trong mắt Dương Tuyết Lệ cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Cô hạ giọng nói: "Tôi không muốn ở lại đây thì có thể làm gì chứ?

Anh xem giáo sư Trần và mọi người kìa, rõ ràng là muốn tiến hành công tác khai quật ở đây!" "Tôi quá hiểu họ rồi, một khi họ đã quyết định chuyện gì, dù chúng ta không đồng ý, họ cũng sẽ tự mình làm." "Thay vì vậy, chi bằng cứ thuận theo ý họ, giải quyết xong chuyện ở đây trước đã!" "Như vậy chúng ta có thể tiếp tục lên đường đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành." Nghe Dương Tuyết Lệ nói vậy, Tao Trư mới hiểu ra, thì ra lúc nãy cô đồng ý ở lại hầm trú ẩn này, không phải thật sự muốn xem dưới hầm có kiến hành quân sa mạc thời tiền sử hay không, mà là muốn giúp đội khảo cổ nhanh chóng xử lý xong chuyện này!

Mục đích cũng là để nhanh chóng rời khỏi đây!

Sau đó đi sâu vào sa mạc tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nếu đã vậy, thì chuyện tiếp theo sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Tao Trư hắng giọng, nói thẳng: "Cô Dương, không phải tôi dọa các người đâu, kiến hành quân sa mạc thời tiền sử dưới hầm trú ẩn này là có thật đấy, mà số lượng còn rất nhiều." "Nếu giáo sư Trần và

mọi người cứ nhất quyết muốn khai quật ở đây." "Một khi kinh động đến đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử bên dưới, chúng ta rất có khả năng sẽ chết hết ở đây." "Nếu cô vẫn muốn cả đội tiếp tục đi sâu vào sa mạc tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, thì hãy nghe tôi, đi ngăn họ lại." "Nếu không, cô nhất định sẽ hối hận!" Khi nói những lời này, ánh mắt của Tao Trư tràn đầy vẻ nghiêm trọng chưa từng có.

Dương Tuyết Lệ cũng không ngốc.

Cô nhìn ra được! "Anh Hồ" trước mắt đây đang thật sự lo lắng cho họ, chứ không phải nói đùa!... "Anh Hồ, tôi cũng biết mối lo của anh, nhưng tôi cũng không biết phải khuyên giáo sư Trần và mọi người thế nào..." Dương Tuyết Lệ có chút bất đắc dĩ nhìn Tao Trư nói: "Thật ra chuyện này cũng phải trách anh, nếu không phải vì anh, có lẽ bây giờ chúng ta đã sớm lên đường đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi." Nghe Dương Tuyết Lệ nói vậy, Tao Trư ngớ cả người.

Mẹ kiếp!!!

Cô gái này có bị nhầm không vậy?.

Có phải tôi bắt giáo sư Trần bọn họ đi đào đám kiến đó đâu.

Tôi đã nói từ đầu là lớp đất xung quanh hầm trú ẩn này rất nguy hiểm, bảo họ đừng đào hố chôn xương.

Nhưng họ có nghe tôi đâu.

Lẽ nào chuyện này cũng trách tôi được à?

Tao Trư nói thẳng: "Cô Dương, lúc nãy cô cũng thấy rồi đấy, tôi vẫn luôn phản đối giáo sư Trần và mọi người khai quật, sao bây giờ nghe ý cô, chuyện này lại thành ra tôi làm sai à?" Dương Tuyết Lệ nhíu mày nói: "Bởi vì lúc nãy anh không nên nói cho giáo sư Trần và mọi người biết chuyện dưới lòng đất có kiến hành quân sa mạc thời tiền sử!" "Nếu họ không biết dưới này có kiến, thì đã không đi khai

quật rồi!" "Cùng lắm là tùy tiện đào một cái hố trong hầm trú ẩn, rồi chôn mấy bộ xương đó là xong chuyện." "Nhưng bây giờ anh lại nói cho giáo sư Trần và mọi người biết chuyện về kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, anh nghĩ với phong cách làm việc của họ, họ sẽ bỏ qua cơ hội có thể khai quật được sinh vật thời tiền sử này sao?" "Phải biết rằng, dù chỉ là vài mảnh hóa thạch sinh vật thời tiền sử không nguyên vẹn, họ cũng có thể nghiên cứu cả nửa năm trời." "Huống chi là sinh vật thời tiền sử còn sống." Nghe xong lời giải thích của Dương Tuyết Lệ, Tao Trư càng thêm bực bội.

Chị hai ơi!!!

Từ đầu đến cuối tôi chưa hề nói bất cứ thông tin nào về kiến hành quân sa mạc thời tiền sử nhé!

Tôi chỉ nói dưới này có thể có kiến ăn thịt người thôi.

Mấy cái này đều là do họ tự đoán ra mà!

Lúc đó cô không có ở hiện trường à?

Mắt cô bị mù sao?

Tao Trư bây giờ thật sự chỉ muốn chết quách cho xong!

Nếu có thể, hắn thật sự rất muốn lao lên tát cho Dương Tuyết Lệ vài cái, để cô sau này ăn nói cẩn thận một chút.

Nhưng tiếc là...

ý nghĩ này, hắn cũng chỉ có thể tự YY trong lòng một chút, chứ không dám thật sự ra tay với cô Dương tiểu thư này.

Chương 390

Dù sao thân phận của đối phương trong game đạo mộ này cũng không đơn giản.

Mình khó khăn lắm mới cày được chút điểm hảo cảm với cô ấy, nếu vì một phút nóng nảy mà làm mất đi, thì đúng là lỗ nặng! "Haiz~" Nghĩ đến đây, Tao Trư chỉ có thể bất lực thở dài.

Rõ ràng, cách nhờ Dương Tuyết Lệ đi ngăn cản đội khảo cổ có lẽ là không xong rồi. "Anh Hồ, tôi thấy anh cũng không cần quá lo lắng." "Sinh vật thời tiền sử rất khó tồn tại được, dưới này chắc không thể có kiến hành quân sa mạc thời tiền sử đâu." "Tôi nghĩ ở đây có lẽ chỉ là một bầy kiến hành quân sa mạc thông thường thôi, có thể số lượng sẽ rất nhiều." "Nhưng nếu chúng ta chuẩn bị sẵn sàng để rút lui, có lẽ có thể chạy thoát trước khi chúng bao vây chúng ta!" Dương Tuyết Lệ suy nghĩ rồi nói.

Có thể thấy, cô không hề để tâm đến nỗi lo của Tao Trư.

Điều này khiến Tao Trư rất cạn lời.

Mẹ nó, mấy nhân vật trong cốt truyện này đều bị thiểu năng à?

Mời tôi đến làm người dẫn đường, còn nói sau khi vào sa mạc thì mọi chuyện đều nghe theo tôi.

Kết quả bây giờ tôi nói gì, các người đều coi như tôi đang đánh rắm.

Thế này là sao chứ?...

Thấy Tao Trư cầu cứu Dương Tuyết Lệ nhưng cô cũng bó tay, các dân mạng trong phòng livestream cũng bắt đầu bàn tán rôm rả. 【Haha~ Xem ra cô Dương này cũng không đáng tin cậy rồi!】

【Đúng vậy, tôi còn tưởng cô Dương sẽ giúp Tao Trư xử lý đội khảo cổ chứ, không ngờ đối phương cũng không khuyên được họ!】【Mẹ nó, nếu tôi ở đó thì qua đánh ngất từng đứa rồi vác đi cho xong, xem chúng nó còn cứng đầu không?】【Đại ca, ông ác quá vậy?

Chẳng lẽ ông không thấy vẻ mặt cuồng nhiệt của đội khảo cổ bây giờ à?

Nếu ông đánh ngất họ rồi mang đi, chưa nói đến việc cô Dương có ra tay ngăn cản không, đợi lúc đội khảo cổ tỉnh lại, e là họ cũng sẽ lập tức quay về đây tiếp tục khai quật thôi?】【Cô Dương kia rõ ràng là cùng phe với giáo sư Trần của đội khảo cổ, nếu Tao Trư đánh ngất cả đội, tôi đoán điểm hảo cảm của cô Dương với Tao Trư cũng sẽ giảm mạnh cho xem?】【Không chỉ cô Dương đâu, những người khác trong đội khảo cổ chắc chắn cũng sẽ trừ không ít điểm hảo cảm của Tao Trư!】【Vậy nên... trực tiếp đánh ngất đội khảo cổ là không được rồi?】【Ông nói thừa à?

Chuyên gia đã bảo rồi, bất kỳ hành vi bạo lực nào cũng không phải là phương pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề!】【Nhảm nhí, lời chuyên gia nghe cho vui thôi, nghiêm túc là thua đấy.】【Chết tiệt, Tao Trư còn chưa tiết lộ dưới hầm trú ẩn có kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, mà đội khảo cổ vẫn cứ muốn khai quật, giờ phải làm sao đây?】【À đúng rồi, nếu chúng ta không nói gì cả, có phải đội khảo cổ sẽ không khai quật không?】【Ông ngáo à?

Sau khi màn hình chuyển sang ngày thứ hai, đội khảo cổ đã định đào hố rồi, ông có không nói gì thì họ vẫn sẽ đào hố trong hầm thôi, cho nên, ông nói hay không nói thực ra cũng không khác gì mấy.】【Không sai, mấu chốt để phá vỡ cục diện hiện tại chính là làm sao để ngăn đội khảo cổ tiến hành khai quật.】【Đúng đúng đúng~ Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng vấn đề là, làm sao để ngăn họ đây?】【Hay là giết hết đi, dù sao tôi nhìn đám người đội khảo cổ kia cũng thấy ngứa

mắt, chi bằng xử luôn cho gọn!】【Ông điên à?

Lúc nãy có người nói rồi, bạo lực không giải quyết được vấn đề đâu, phải dùng trí tuệ một chút, hiểu không?】【Tôi thấy có thể bỏ thuốc vào đồ ăn cho họ vào đêm đầu tiên, để họ ngủ thêm một lúc, đến khi vào cốt truyện ngày thứ hai, chúng ta cứ viện cớ thời gian gấp gáp, phải khẩn trương lên đường, rồi vác hết họ lên lạc đà là được!】【Không được, đây là game thực tế, lúc một người đang ngủ thì không thể ngồi trên lạc đà được, rất dễ bị ngã xuống.

Hơn nữa, cô Dương Tuyết Lệ kia cũng không ngốc, cô ta thấy đội khảo cổ cứ ngủ mãi, chắc chắn sẽ thử đủ mọi cách để gọi họ dậy, nếu không gọi được thì sẽ sinh nghi, đến lúc đó có khi còn nghi ngờ cả ông, cứ chờ bị trừ điểm hảo cảm đi!】【Mẹ kiếp~ Cái này không được, cái kia cũng không xong, vậy chúng ta phải làm thế nào để ngăn đội khảo cổ đây?】【Thế nên mới phải động não suy nghĩ chứ!】【Bình tĩnh nào, mọi người tĩnh tâm lại suy nghĩ đi, ba cây chụm lại nên hòn núi cao, chắc chắn sẽ có cách!】【...】...

Tuy không thể ngăn cản đội khảo cổ khai quật, nhưng dân mạng vẫn cảm thấy, chỉ cần mọi người cùng nhau cố gắng nghĩ cách, chắc chắn vẫn có thể nghĩ ra cách ngăn đội khảo cổ khai quật khu vực xung quanh hầm trú ẩn.

Nhưng mà... nhìn những bình luận này của dân mạng, Tao Trư lại chẳng mấy để tâm.

Bởi vì qua mấy lần tiếp xúc với đội khảo cổ, hắn đã có một sự hiểu biết sơ bộ về nhóm người của giáo sư Trần.

Mấy người này có thể nói là cực kỳ đam mê nghiên cứu khảo cổ, thậm chí đã đến mức quên ăn quên ngủ, quên hết mọi thứ.

Và quan trọng hơn là, khả năng tư duy của họ cũng rất mạnh.

Chỉ cần mình tiết lộ cho họ một chút thông tin về một sự vật nào đó, họ liền có thể dựa vào những manh mối đó để tìm ra chân tướng.

Giống như tình huống trước đó hắn nói nơi này có thể có kiến ăn thịt người vậy.

Hắn chỉ nói với đội khảo cổ rằng nơi này có thể có kiến ăn thịt người, nhưng họ lại có thể thông qua hiểu biết của bản thân và phán đoán môi trường xung quanh, trực tiếp nhận định sinh vật tồn tại ở đây không phải kiến ăn thịt người, mà là kiến hành quân sa mạc.

Hơn nữa còn không phải là loại kiến hành quân sa mạc thông thường, mà là kiến hành quân sa mạc thời tiền sử trong truyền thuyết đã tuyệt chủng từ lâu.

Thật lòng mà nói, Tao Trư lúc này thật sự rất hối hận.

Chương 391

Sớm biết tư duy của đám người đội khảo cổ này trâu bò như vậy, hắn đã không nói với họ cái gì mà kiến ăn thịt người rồi.

Cứ nói dưới này có nguy hiểm!

Không được tùy tiện khai quật, chẳng phải là xong rồi sao?

Không đúng... cũng không thể nói như vậy!

Bởi vì với lối tư duy của đội khảo cổ, nếu hắn nói dưới hầm trú ẩn này có nguy hiểm, họ chắc chắn sẽ nghĩ rằng dưới này có cổ mộ.

Đến lúc đó, họ vẫn sẽ tiếp tục khai quật nơi này.

Vậy chẳng phải cuối cùng hắn vẫn công cốc hay sao?...

Ngay lúc Tao Trư đang tính toán những chuyện này trong lòng, Hách Kiến Quốc đã nóng lòng không đợi được nữa, bắt đầu ra lệnh cho Sở Kiến và Tát Địch Bằng tiến hành khai quật một khu đất trong hầm trú ẩn.

Vẫn là đào bằng tay, không dùng công cụ, vì chuyến đi này họ vốn không mang theo dụng cụ khai quật.

Tao Trư thấy vậy, chỉ có thể bất lực thở dài.

Rõ ràng, lần trải nghiệm game này của hắn, có lẽ sắp kết thúc rồi. "A~ Giáo sư Trần... thầy ơi, mọi người mau đến xem này..." Quả nhiên, Sở Kiến và Tát Địch Bằng mới bắt đầu đào được không lâu, Diệp Nhất Tâm đứng bên cạnh quan sát đột nhiên hét lên.

Giáo sư Trần và mấy người nghe vậy, lập tức chạy tới.

Tao Trư cũng đi theo.

Dù sao cũng sắp kết thúc rồi, cứ qua xem một chút cũng được,

đằng nào cũng rảnh rỗi.

Lại gần xem, trong tầm mắt, chỉ thấy một khối cầu màu đỏ đang từ từ ngọ nguậy trong cát.

Sở Kiến không biết đó là thứ gì, bèn vội dùng một cành cây trên mặt đất chọc vào khối cầu màu đỏ đang ngọ nguậy đó.

Kết quả cú chọc này, trực tiếp làm vỡ khối cầu màu đỏ.

Không đúng, nói chính xác hơn, cú chọc của anh ta, vậy mà lại trực tiếp làm khối cầu màu đỏ đó tan rã.

Trong chớp mắt, hàng chục con kiến to bằng nắm tay người lớn lập tức từ dưới đất chui ra.

Cảnh tượng này trực tiếp dọa cho tất cả mọi người trong đội khảo cổ sợ chết khiếp.

Sở Kiến hét lớn: "Thầy ơi, đây là thứ gì vậy?

Sao trên đời lại có loại kiến to như thế này?"... "Mấy con kiến này chẳng lẽ chính là kiến hành quân sa mạc thời tiền sử trong truyền thuyết sao?" Sở Kiến tuy là lần đầu tiên nhìn thấy loại kiến lớn màu đỏ này, nhưng vì trước đó Hách Kiến Quốc đã nói về kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, nên anh ta cũng nhanh chóng đoán ra thân phận của loại kiến này.

Chỉ có điều, sau khi đoán ra thân phận của chúng, trong lòng anh ta lập tức trở nên kích động hơn.

Trời ơi!!!.

Sinh vật thời tiền sử trong truyền thuyết, vậy mà lại thật sự ở dưới lòng đất này.

Mà còn là vật sống, số lượng lại nhiều như vậy.

Nếu những con kiến này thật sự là kiến hành quân sa mạc thời tiền

sử trong truyền thuyết, vậy nếu mang hết chúng về nghiên cứu, giá trị của chúng quả là không thể đong đếm!

Chương 392

Sở Kiến càng nghĩ càng kích động, đến cuối cùng ngay cả cơ thể cũng không nhịn được mà run lên.

Anh ta nằm mơ cũng không ngờ, phỏng đoán trước đó của thầy Hách Kiến Quốc lại là sự thật.

Thật không thể tin nổi!!! "Vậy mà thật sự là kiến hành quân sa mạc thời tiền sử..." "Mà còn là con sống!" "Kiến Quốc, lần này chúng ta không đến đây uổng công rồi!" "Nếu có thể mang những con kiến này về nghiên cứu!" "Thì chương trình nghiên cứu về sinh vật thời tiền sử của chúng ta, tuyệt đối có thể có một bước tiến vượt bậc." "Và quan trọng hơn là, số lượng kiến hành quân sa mạc thời tiền sử ở đây còn nhiều như vậy." "Nếu không phải tận mắt chứng kiến, tôi nằm mơ cũng không dám tin." Giáo sư Trần lúc này cũng không kìm nén được sự kích động trong lòng, ánh mắt lấp lánh lẩm bẩm.

Từ vẻ mặt cuồng nhiệt và hưng phấn của ông, không khó để nhận ra, vị giáo sư lão làng có uy tín của viện khảo cổ này, lúc này đã hoàn toàn rơi vào trạng thái si mê.

Đương nhiên, ngoài Sở Kiến và giáo sư Trần, Hách Kiến Quốc, Diệp Nhất Tâm, và cả Tát Địch Bằng, trong lòng họ lúc này cũng vô cùng kích động.

Đặc biệt là Hách Kiến Quốc.

Lúc nãy ông ta chỉ phỏng đoán dưới này có thể tồn tại kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, nhưng trên thực tế, ông ta cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Bởi vì trong hầm trú ẩn này tuy có hài cốt của động vật và con người, nhưng không ai biết những hài cốt này đã tồn tại bao lâu.

Lỡ như những hài cốt này đã ở đây từ rất lâu rất lâu rồi thì sao?

Dù sao thì người vượn Sơn Đỉnh Động cấp bậc đó, hài cốt của họ và hài cốt của người hiện đại, nếu không phân biệt kỹ lưỡng, cũng rất khó nhận ra.

Thế nhưng lúc này, dưới lớp đất này, vậy mà lại thật sự chôn kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, mà số lượng còn nhiều như vậy, lại đều là con sống.

Đây là điều ông ta trước đó hoàn toàn không ngờ tới.

Tuy nhiên, dù phát hiện ra sinh vật thời tiền sử cực kỳ hiếm thấy, nhưng Hách Kiến Quốc lại không nhận ra một chuyện khác.

Đó là, nguy cơ và của cải, vĩnh viễn luôn song hành.

Những con kiến hành quân sa mạc thời tiền sử này tuy hiếm có trên đời!

Nếu đặt ra bên ngoài!

Thậm chí còn rất có khả năng sẽ gây ra một chấn động không nhỏ trong giới cổ sinh vật học và giới khảo cổ học.

Nhưng, sự xuất hiện của loại sinh vật này, cũng thường đồng nghĩa với nguy hiểm cận kề.

Dù sao thì, loại sinh vật thời tiền sử này, cực kỳ khát máu!

Ngay khoảnh khắc Sở Kiến chọc tỉnh bầy kiến hành quân sa mạc thời tiền sử đang ngủ say đó, toàn bộ mặt đất bên trong hầm trú ẩn, lập tức xuất hiện từng lớp lún sụt!

Ngay sau đó!

Từng ụ đất bắt đầu chui lên từ dưới lòng đất.

Hách Kiến Quốc và những người khác còn chưa hiểu chuyện gì

đang xảy ra, thì Tao Trư đứng một bên đã cười khổ thở dài. "Đã bảo các người đừng đào, các người cứ không nghe, bây giờ thì toang rồi chứ gì?"...

Khi những ụ đất đó chui lên khỏi mặt đất, Hách Kiến Quốc và giáo sư Trần cũng chợt nghĩ ra điều gì đó.

Vẻ mặt của hai người, trong khoảnh khắc liền sụp xuống.

Giáo sư Trần khó tin nói: "Chuyện gì vậy?

Sao dưới lòng đất này lại có nhiều tổ kiến như vậy?" Những ụ đất này người khác có lẽ không biết là gì, nhưng giáo sư Trần thì lại rất rõ.

Những ụ đất này, rõ ràng chính là lối vào của từng tổ kiến!

Khi kiến muốn từ trong tổ chui ra, lối vào của tổ sẽ từ từ nhô lên khỏi mặt đất.

Chương 393

Khi lối vào của tổ nhô lên đủ cao, kiến bên trong sẽ phá đất chui ra!

Bò ra từ sâu dưới lòng đất. "Thầy ơi, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Hách Kiến Quốc quay đầu nhìn về phía giáo sư Trần, trong mắt ông ta lóe lên vẻ phức tạp mãnh liệt.

Có thể phát hiện ra kiến hành quân sa mạc thời tiền sử ở đây!

Đây là một chuyện đáng mừng!

Nhưng... nếu số lượng kiến đạt đến một mức độ nhất định, thì có lẽ sẽ rất nguy hiểm. "Đừng quan tâm nhiều nữa." "Đồng chí Tiểu Hồ lúc nãy nói không sai, nơi này không thể đào..." "Nhanh, lập tức đưa mọi người rời khỏi đây..." Mãi cho đến lúc này, giáo sư Trần mới nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Ông vội vàng thúc giục mọi người rút ra ngoài hầm trú ẩn.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Bởi vì ngay khi họ quay người định rút lui, những ụ đất chui lên từ dưới đất kia, lại đột nhiên nổ tung.

Sau đó, vô số con kiến hành quân sa mạc thời tiền sử màu đỏ liền từ trong những ụ đất vỡ nát chui ra.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ hầm trú ẩn đã bị đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử dày đặc bao vây.

Giáo sư Trần và mọi người kinh hãi thất sắc, đặc biệt là Diệp Nhất Tâm, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều trắng bệch.

Cô làm sao cũng không ngờ được, chỉ trong nháy mắt, mình đã bị

một bầy kiến to bằng nắm tay bao vây. "Thầy ơi, kiến ở đây nhiều quá, chúng ta hình như không ra ngoài được..." Sở Kiến vừa lùi về phía sau, vừa lớn tiếng gọi Hách Kiến Quốc.

Anh ta hy vọng Hách Kiến Quốc có thể đưa mình thoát khỏi đây.

Nhưng đáng tiếc, Hách Kiến Quốc cũng chỉ nghĩ đến việc khai quật kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, còn việc đối phó với chúng thì lại không biết gì cả.

Khi đám kiến đó dày đặc chui ra từ các ụ đất, trong lòng ông ta thậm chí còn hoảng sợ hơn cả Sở Kiến.

Giống như lần trước, đối mặt với bầy kiến đông như thủy triều, đội khảo cổ không cầm cự được bao lâu đã bị đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử gặm sạch.

Tao Trư đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, để tránh phải chịu đựng nỗi đau bị kiến gặm nhấm, hắn giật luôn khẩu súng trong tay Dương Tuyết Lệ rồi tự bắn cho mình một phát. ...

Nhìn thấy Tao Trư thất bại trong game, phòng livestream của hắn lại tức khắc bùng nổ một đống bình luận! 【Toang rồi, Tao Trư nuốt súng tự sát rồi!】 【Vãi~ Lại thất bại nữa rồi!】 【Pha này của Tao Trư đúng là đỉnh, vậy mà lại nuốt súng tự sát, trâu bò!】 【Không tự sát thì làm sao?

Chẳng lẽ còn để đám kiến kia gặm thành xương trắng à?】 【Mẹ nó, số lượng kiến chui ra từ dưới đất nhiều quá, Tao Trư cũng ngốc thật, lúc nãy đáng lẽ nên cùng An Lực Mãn và Vương Khải Toàn rời khỏi hầm trú ẩn trước, như vậy thì đã không bị bầy kiến đó bao vây rồi!】 【Huynh đệ, ông nghĩ nhiều rồi, rời khỏi hay không rời khỏi hầm trú ẩn thực ra cũng như nhau thôi, đội khảo cổ và Dương Tuyết

Lệ đều ở bên trong, ba người Tao Trư dù có chạy ra ngoài thì nhiệm vụ sau đó cũng sẽ thất bại, tôi nghĩ chắc Tao Trư cũng đã nghĩ đến điểm này, nên mới ở lại hầm trú ẩn cùng Dương Tuyết Lệ và mọi người?】... 【Vị huynh đệ này nói không sai, bây giờ quan trọng nhất là ngăn cản đội khảo cổ khai quật, đây mới là mấu chốt để phá vỡ cục diện!】. 【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chúng ta nên dùng phương pháp gì để ngăn cản họ đây?】 【Đúng vậy, lúc nãy Tao Trư đi tìm cô Dương nhờ giúp đỡ, tôi vốn tưởng anh ta sẽ thành công, dù sao cô Dương đó cũng là nhà đầu tư cho nghiên cứu khảo cổ lần này của đội ở Tây Vực, đáng lẽ phải có quyền quyết định tuyệt đối trong cả đội, nhà tài trợ mà, mọi người chắc đều hiểu, nhưng ai ngờ được, cô Dương này lại nói mình không khuyên được giáo sư Trần và mọi người, thế này thì có chút khó xử rồi!】 【Có gì mà khó xử?

Nhà đầu tư và nhà tài trợ tuy ý nghĩa gần giống nhau, nhưng trên thực tế lại khác nhau một trời một vực có được không?

Nhà tài trợ có quyền lực lớn, thậm chí có thể chi phối mọi thứ của sản phẩm hoặc người được tài trợ, nhưng nhà đầu tư thì khác, nhà đầu tư chỉ có thể hỗ trợ một sự việc nào đó, hoặc một hoạt động nào đó, chỉ được coi là trợ giúp, có thể đưa ra một số ý kiến hữu ích, nhưng không thể đóng vai trò chủ đạo nào, hiểu chưa?】 【Vậy nên... dựa vào Dương Tuyết Lệ chắc chắn là không được rồi?】 【Ừ, không được!】 【Nếu không dựa vào Dương Tuyết Lệ, vậy thì chỉ có thể dựa vào chính chúng ta thôi.】 【Dựa vào cái búa~ Cứ làm theo lời tôi nói, trực tiếp tìm cơ hội xử lý mấy người đội khảo cổ kia, như vậy chẳng phải là được rồi sao?】 【Khoan đã, tôi vừa đột nhiên phát hiện ra một chuyện, không biết mọi người có để ý không.】 【Chuyện gì?】 【Chính là trong một lần chơi trước, bên Đại Tư Mã không phải cứ dùng lựu đạn ném sói hoang sao?

Chương 394

Lựu đạn làm nổ tung mấy cái hố lớn bên ngoài hầm trú ẩn mà lại không kinh động đến đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử bên dưới, tại sao vậy?】【Hả?

Bị ông nói vậy, hình như đúng là thế thật!】【Tôi cũng nhớ ra rồi, lúc đó Đại Tư Mã đúng là đã ném hơn chục quả lựu đạn bên ngoài hầm, sức công phá liên hoàn của lựu đạn suýt nữa làm sập cả hầm, theo lý mà nói, với sức nổ cỡ đó, đám kiến dưới hầm đáng lẽ phải bị nổ tung từ lâu rồi chứ!】【Tôi biết rồi, đám kiến đó có lẽ đang trong trạng thái ngủ đông sâu, chấn động mạnh không thể làm chúng tỉnh lại, chỉ có thể đào chúng lên khỏi mặt đất, rồi dùng không khí hoặc chênh lệch nhiệt độ, hoặc là tiếp xúc trực tiếp nhất, mới có thể làm chúng tỉnh lại!】【Ừ, chắc là vậy, nhưng qua đợt tấn công bằng lựu đạn của Đại Tư Mã, tôi nghĩ tổ của bầy kiến này chắc chắn nằm ngay dưới hầm trú ẩn, bên ngoài không có đâu, nếu không thì, tên Đại Tư Mã kia trước đó dùng lựu đạn nổ ra bao nhiêu cái hố lớn bên ngoài, đám kiến đó đã sớm bị nổ bay ra rồi!】【Có lý!!!】【Nói như vậy, nếu chúng ta lừa đội khảo cổ ra ngoài hầm trước, rồi ném một quả lựu đạn vào trong, hoặc dùng cách khác để dụ đám kiến dưới hầm chui ra, như vậy thì, cho dù đám kiến đó có chui ra hết, chúng ta cũng có đủ thời gian để chạy trốn!】【Vãi, mấy ông đỉnh thế, vậy mà lại tổng hợp được cả tình huống mà các streamer khác gặp phải!】【...】...

Dưới sự bàn bạc và góp sức của dân mạng, một phương pháp có vẻ khả thi đã nhanh chóng ra đời.

Nhưng mà... phương pháp này hiện tại vẫn đang trong giai đoạn xây dựng, chưa có người chơi nào thử qua.

Cho nên... rốt cuộc có hiệu quả hay không, không ai biết.

Nhưng... có thể nghĩ ra cách vẫn tốt hơn là không có cách nào.

Hơn nữa... nếu phương pháp này khả thi, thì đối với tất cả người chơi, đó sẽ là một tin mừng trời ban!

Dù sao thì, ngay cả những streamer kỹ thuật hàng đầu như Tao Trư cũng đã bị hạ gục ở màn này, những người chơi khác nếu không có chiến thuật khả thi, muốn xử lý đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử đó!

Không nghi ngờ gì là chuyện mơ tưởng hão huyền! ... "Mẹ kiếp~ Không ngờ độ khó của màn này lại cao như vậy." "Xem ra bây giờ cũng chỉ có thể thử phương pháp này thôi." Phương pháp mà dân mạng bàn bạc ra, Tao Trư đương nhiên cũng đã nghe thấy.

Hắn cảm thấy phương pháp này rất hay.

Dù sao thì phương pháp này là do dân mạng kết hợp tình hình bên hắn và tình hình bên Đại Tư Mã mới tổng hợp ra được!

Chứ không phải là họ suy nghĩ lung tung, tùy tiện bịa ra.

Thế là rất nhanh, Tao Trư liền lập tức khởi động lại game.

Ngay cả vợ hắn, Tiểu Linh Mẫn, xông vào muốn bàn luận về kinh nghiệm thất bại lần trước, hắn cũng chẳng buồn để ý.

Bởi vì hắn cảm thấy, nếu phòng livestream của mình có dân mạng đang thảo luận về phương pháp chiến thuật này, thì phòng livestream của các streamer khác, chắc chắn cũng sẽ có dân mạng đang thảo luận.

Hiện tại có lẽ đã có rất nhiều streamer đang chuẩn bị dùng phương pháp này để qua màn rồi.

Cho nên, hắn phải nhanh chóng vào game, rồi thử ngay chiến thuật vừa được dân mạng bàn bạc ra này.

Về việc này, Tiểu Linh Mẫn cũng không trách Tao Trư.

Bởi vì trước đó trong phòng livestream của Tao Trư, cô cũng đã thấy dân mạng thảo luận về chiến thuật đó.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ vội vã lúc nãy của Tao Trư, cô cảm thấy Tao Trư chắc chắn cũng đi thử chiến thuật đó rồi.

Cô chỉ hy vọng Tao Trư có thể qua màn là được.

Còn những chuyện khác!

Cô không muốn quản!

Cũng lười quản....

Sau khi vào lại game, Tao Trư liền lập tức làm theo phương pháp trước đó của mình!

Chương 395

Dẫn đội khảo cổ tìm đến An Lực Mãn đang bị giam trong đồn công an.

Sau đó lại dùng phương pháp vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, ép An Lực Mãn vào sa mạc!

Cốt truyện tiếp theo vẫn như cũ.

An Lực Mãn dẫn đội khảo cổ vào sa mạc, trên đường đi, họ lại gặp phải bão cát đen cuồn cuộn từ xa kéo đến.

May mà Tao Trư đã cảnh báo trước, đội khảo cổ mới may mắn thoát nạn.

Cuối cùng, mọi người theo An Lực Mãn với tốc độ nhanh nhất đến hầm trú ẩn đó.

Tiếp theo là bầy sói tấn công, Tao Trư tiếp tục dùng lại chiêu cũ, dùng thịt sống đã tẩm thuốc để đầu độc con sói đầu đàn.

Bầy sói rút lui, màn đêm buông xuống, lửa trại từ từ bùng lên, mọi thứ đều rất thuận lợi.

Rất nhanh, cốt truyện của ngày thứ hai đã bắt đầu. "Dưới hầm trú ẩn này có một loại sinh vật tên là kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, nếu các người muốn đào hố ở đây, sẽ kinh động đến chúng đấy!" Lần này, Tao Trư không hề né tránh, trực tiếp nói cho giáo sư Trần và mọi người biết chuyện dưới hầm trú ẩn này có kiến hành quân sa mạc thời tiền sử.

Hắn nghĩ thế này, dù sao thì đám người này cuối cùng cũng sẽ dựa vào một chút manh mối để phân tích ra sự tồn tại của kiến hành quân sa mạc thời tiền sử dưới hầm trú ẩn này!

Nếu đã như vậy, chi bằng hắn nói thẳng chuyện này ra, đầu tiên là phải dọa cho đám chuyên gia giáo sư này một phen, sau đó sẽ phân tích lợi hại cho họ nghe.

Có lẽ như vậy, giáo sư Trần và mọi người sẽ nghe lời hắn!

Ý tưởng của Tao Trư rất hay, nhưng đáng tiếc là đám người trong đội khảo cổ lại vô cùng cố chấp.

Nếu là lúc bình thường, có lẽ họ sẽ nghe theo đề nghị của Tao Trư.

Nhưng... khi gặp phải những chuyện cực kỳ quan trọng đối với họ, đừng nói là Tao Trư, dù cho người đầu tư cho chuyến khảo cổ Tây Vực lần này là Dương Tuyết Lệ đứng ra cũng chưa chắc thuyết phục được họ. "Cái gì?" "Đồng chí Hồ nhỏ, cậu nói thật sao?" "Bên dưới nơi trú ẩn này thật sự có kiến hành quân sa mạc thời tiền sử à?" Hách Kiến Quốc nhìn chằm chằm Tao Trư, khó tin hỏi lại.

Giọng ông ta vô cùng kích động, đặc biệt là đôi mắt rực lửa kia, người không biết còn tưởng ông ta muốn ăn tươi nuốt sống Tao Trư. "Có thật hay không, các người tự mình đào xuống là biết.

Nhưng tôi đề nghị các người không nên đào ở đây." "Vì nếu tiến hành công việc khai quật ở đây..." "Một khi các người kinh động đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử bên dưới." "Rất có khả năng sẽ bị chúng bao vây, đến lúc đó, các người muốn rời đi sẽ rất khó." "Tôi nghĩ các người cũng biết..." "Kiến hành quân sa mạc thời tiền sử sẽ tấn công các sinh vật sống, bao gồm cả con người." "Nếu các người không muốn bị đám sinh vật tiền sử đó gặm thành xương trắng." "Tôi thấy tốt nhất nên đến kia khai quật..." Tao Trư chỉ về phía lối vào của nơi trú ẩn, rồi nói tiếp: "Nếu các người khai quật ở lối vào, dù cho có kinh động đám kiến bên dưới, chúng từ dưới đất chui lên thì các người vẫn có đủ thời gian để chạy thoát." Lúc nói những lời này,

trông Tao Trư có vẻ như đang thương lượng với đội khảo cổ, nhưng ngữ khí của hắn lại vô cùng kiên định, dường như không cho phép ai nghi ngờ.

Tuy nhiên, đối mặt với đề nghị này, giáo sư Trần lại không nghĩ vậy.

Ông ta cảm thấy Tao Trư hoàn toàn đang nói nhảm.

Kiến hành quân sa mạc thời tiền sử là sinh vật trong truyền thuyết, đã sớm tuyệt chủng trên thế gian này, sao có thể tồn tại ở đây được?

Dù có thật, số lượng cũng tuyệt đối không nhiều.

Dù sao môi trường hiện tại đã hoàn toàn khác với thời tiền sử.

Sinh vật tiền sử muốn sinh tồn trong thời đại này là vô cùng khó khăn, căn bản không thể nào xuất hiện hiện tượng quần cư quy mô lớn. "Đồng chí Hồ nhỏ à, kiến hành quân sa mạc là sinh vật thời tiền sử, dù dưới nơi trú ẩn này có thật đi nữa, số lượng cũng không nhiều đâu." "Hơn nữa, cậu dựa vào manh mối nào để khẳng định ở đây có kiến hành quân sa mạc thời tiền sử?" "Cậu không thể nói vì đây là sa mạc nên sẽ có kiến hành quân sa mạc thời tiền sử được, đúng không?" Nghe giáo sư Trần nói vậy, Tao Trư đơ cả người!

Tình huống gì thế này???

Lần trước tôi nói bừa là dưới này có kiến ăn thịt người!

Các người dựa vào vài manh mối đã phán đoán đó là kiến hành quân sa mạc thời tiền sử.

Chương 396

Bây giờ tôi nói thẳng dưới này có kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, các người lại không tin tôi nữa?

Sớm biết thế này thì tôi đã không nói với các người làm gì.

Mẹ nó!!!

Thế này cũng không được!

Thế kia cũng không xong.

Vậy rốt cuộc tôi phải làm thế nào mới được đây!

Sao đám người đội khảo cổ này khó nhằn thế?

Khốn kiếp!!!

Muốn đấm chết hết đám người này quá! ...

Trong lòng Tao Trư lúc này vô cùng uất ức.

Nếu có thể, hắn thật sự muốn lao lên đấm cho đội khảo cổ một trận.

Nhưng hắn biết điều đó không thực tế.

Mấy người này tuy trông ngứa đòn, nhưng dù sao cũng là nhân vật trong cốt truyện.

Nếu hắn thật sự ra tay, trải nghiệm game lần này của hắn coi như chấm dứt sớm.

Vì vậy... sau khi cố gắng đè nén cơn giận trong lòng, Tao Trư chỉ có thể nhẹ nhàng giải thích lại tình hình về đống xương cốt cho đội khảo cổ.

Tình hình cơ bản cũng y như vậy, không khác gì lần chơi trước.

Mấu chốt là phải làm cho giáo sư Trần và những người khác biết, bên dưới nơi trú ẩn này có một thứ rất đáng sợ, chúng sẽ tấn công và ăn thịt động vật cùng con người.

Và tình trạng của đống xương cốt này... chính là bằng chứng tốt nhất! "Những bộ xương này có rất nhiều xương động vật, trong đó còn có cả xương sói hoang..." "Sói hoang không ăn thịt đồng loại, xem ra đồng chí Hồ nhỏ nói không sai." "Dưới lòng đất của nơi trú ẩn này thật sự có một thứ rất nguy hiểm." "Và dựa theo những tư liệu sinh vật chúng ta đang có." "Có thể gặm nhấm động vật và con người thành ra thế này..." "Trong môi trường sa mạc này, chỉ có kiến hành quân sa mạc thời tiền sử trong truyền thuyết mà thôi!" Sau khi nghe Tao Trư giải thích, Hách Kiến Quốc là người đầu tiên đứng ra.

Ông ta kích động phát biểu ý kiến của mình, đồng thời còn ném cho Tao Trư một ánh mắt nhìn bằng con mắt khác.

Bởi vì ông ta không thể nào ngờ được, trên đời này lại có người biết đến sinh vật như kiến hành quân sa mạc thời tiền sử.

Phải biết... nghiên cứu về sinh vật tiền sử là thông tin tuyệt mật nhất của viện khảo cổ của họ.

Để ngăn chặn các nhà khoa học nước ngoài đánh cắp tài liệu nghiên cứu của viện khảo cổ quốc gia, họ chưa từng tiết lộ bất kỳ thông tin nào ra bên ngoài.

Mà đồng chí Hồ nhỏ này, tuổi còn trẻ đã biết những điều đó, chắc chắn có điểm hơn người.

Hoặc có thể... trong tay cậu ta rất có khả năng có một cuốn cổ tịch ghi chép về loại sinh vật tiền sử này.

Đương nhiên...

Chương 397

những thông tin này hiện tại đều là suy đoán của riêng Hách Kiến Quốc, thật giả chưa thể xác định.

Nhưng Hách Kiến Quốc lại cảm thấy, đồng chí Hồ nhỏ này vừa biết thuật phân kim định huyệt, lại còn am hiểu về sinh vật tiền sử đến vậy, ngay cả kiến hành quân sa mạc xuất hiện từ mấy chục triệu năm trước cũng biết, trên người chắc chắn ẩn giấu bí mật không ai hay.

Nếu ông ta có thể moi được chút gì đó từ đối phương, có lẽ sẽ được lợi vô cùng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hách Kiến Quốc nhìn Tao Trư lập tức trở nên cuồng nhiệt hơn.

Cùng lúc đó, giáo sư Trần, Diệp Nhất Tâm, Tát Địch Bằng và Sở Kiến cũng càng thêm kính nể Tao Trư.

Nguyên nhân ư!

Tự nhiên là giống Hách Kiến Quốc rồi.

Thực ra không chỉ có những người trong đội khảo cổ!

Sau khi nghe Tao Trư giải thích về lai lịch của đống xương, cũng như phán đoán của hắn về khả năng tồn tại kiến hành quân sa mạc thời tiền sử dưới lòng đất, ngay cả Dương Tuyết Lệ kiến thức rộng rãi cũng nảy sinh một ý vị khác khi nhìn hắn!

Thế là... bên tai Tao Trư lập tức vang lên một loạt thông báo tăng điểm hảo cảm. 【Chúc mừng!

Điểm hảo cảm của giáo sư Trần đối với bạn +10!】 【Chúc mừng!

Điểm hảo cảm của Hách Kiến Quốc đối với bạn +10!】【Chúc mừng!

Điểm hảo cảm của Sở Kiến đối với bạn +10!】【Chúc mừng!

Điểm hảo cảm của Tát Địch Bằng đối với bạn +10!】【Chúc mừng!

Điểm hảo cảm của Diệp Nhất Tâm đối với bạn +10!】【Chúc mừng!

Điểm hảo cảm của Dương Tuyết Lệ đối với bạn +5!】... "Vãi~" "Anh em ơi, quả này phát tài rồi..." "Nhận được một lượt điểm hảo cảm từ mọi người trong đội khảo cổ và Dương Tuyết Lệ, chứng tỏ cách làm vừa rồi của tôi chắc chắn là đúng." "Nếu cách làm của tôi sai, sao họ lại tăng điểm hảo cảm với tôi được chứ?" "Mọi người nói xem tôi nói có đúng không???" Thấy đám người giáo sư Trần lại tặng cho mình một đợt điểm hảo cảm, ngay cả Dương Tuyết Lệ khó lấy lòng nhất cũng cho hắn 5 điểm, Tao Trư lập tức kích động.

Vốn dĩ hắn chỉ ôm tâm lý thử một lần mới đi giải thích tình hình đống xương cho đội khảo cổ.

Thật ra trước đó hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần chơi lại game rồi.

Nhưng ai mà ngờ, màn giải thích này của hắn lại trực tiếp mang về nhiều điểm hảo cảm đến vậy.

Trừ An Lợi Mãn đã sớm viện cớ rời khỏi nơi trú ẩn và Vương Khải Toàn đi theo trông chừng, gần như tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều tặng hắn một lượt điểm hảo cảm.

Tuy rằng điểm hảo cảm của đám người giáo sư Trần, Tao Trư vẫn chưa biết có tác dụng gì.

Nhưng, nếu họ đã có thể cùng hắn đến khu vực sa mạc này, chứng tỏ họ chắc chắn có tác dụng nhất định, chỉ là tạm thời chưa thể hiện

ra mà thôi.

Dù sao, ngay cả bia đỡ đạn cũng có ý nghĩa tồn tại của nó.

Giống như lúc ở sông băng Côn Luân trước đây, hai nhân vật Ca Oa và Đại Cá Tử chính là đóng vai bia đỡ đạn.

Người chơi chỉ cần đạt đến mức độ hảo cảm nhất định với họ, khi gặp nguy hiểm, hai người này sẽ không chút do dự đứng ra giúp người chơi vượt qua khó khăn, dù phải trả giá bằng mạng sống cũng không tiếc.

Đây chính là cách hiểu của người chơi về hai NPC cốt truyện Ca Oa và Đại Cá Tử.

Và trên thực tế, ý nghĩa tồn tại của họ trong đoạn cốt truyện sông băng Côn Luân chính là bia đỡ đạn.

Nếu người chơi có thể xây dựng mối quan hệ tốt với họ trong nhiệm vụ, hoặc nhận được sự tôn trọng và hảo cảm của họ, thì khi chạy trốn khỏi bọ lửa, độ khó của màn chơi đó sẽ giảm đi rất nhiều nhờ sự giúp đỡ hết mình của hai tấm bia đỡ đạn này.

Chương 398

Lúc này, Tao Trư cảm thấy, tác dụng của những người trong đội khảo cổ có lẽ cũng giống như Ca Oa và Đại Cá Tử ở sông băng Côn Luân!

Có thể họ học rộng tài cao, vô cùng am hiểu văn hóa Tây Vực.

Cũng có thể tố chất chuyên môn của họ rất cao, có thể giúp người chơi tìm ra Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhưng cuối cùng đều không thể thoát khỏi vận mệnh làm bia đỡ đạn.

Bởi vì, một vài người trong đội trông giống hệt bia đỡ đạn.

Ví dụ như Tát Địch Bằng suốt ngày la hét về người ngoài hành tinh, còn có Diệp Nhất Tâm suốt ngày la lối om sòm nhưng thực chất chẳng có bản lĩnh gì.

Còn Sở Kiến, làm chân tay sai vặt thì được, nhưng cũng chỉ có thể giúp người chơi làm mấy việc lặt vặt trong đội, không thể hiện được tác dụng lớn.

Với tình hình hiện tại của ba người họ, nếu cuối cùng không trở thành bia đỡ đạn, Tao Trư cũng không dám tin.

Ở một diễn biến khác, sau khi thấy Tao Trư nhận được nhiều điểm hảo cảm như vậy, những người chơi trong phòng livestream cũng đều ngây ngẩn.

Họ không thể ngờ, hành động này của Tao Trư không những không lãng phí thời gian, mà còn giúp hắn thu hoạch không ít! ... 【Vãi nồi~ Quả này Tao Trư lời to rồi!】 【Đúng vậy~ Nằm mơ tôi cũng không nghĩ ra, màn giải thích này của Tao Trư lại có thể tăng nhiều

điểm hảo cảm như thế.】【Khoan đã, lần trước Tao Trư cũng giải thích về đống xương này cho đội khảo cổ rồi mà?

Sao lần đó họ không tăng điểm hảo cảm cho hắn?】【Đúng rồi, sao tôi lại quên mất chuyện này nhỉ.】【Hay là hệ thống bị lỗi, nên lần trước không cho điểm hảo cảm?】【Không đúng, thiết lập hệ thống của game này phải rất xịn, không thể nào có lỗi sơ đẳng như vậy được!】【Nếu không phải lỗi hệ thống, vậy thì là tình huống gì?】【Tôi biết rồi, chắc chắn là do nắm bắt thời cơ không đúng.

Lần trước Tao Trư là người phát hiện ra tình hình xương cốt trước, giải thích cho đội khảo cổ, sau đó những tình tiết về kiến hành quân sa mạc thời tiền sử đều do đội khảo cổ tự phân tích ra.

Cho nên về lý thuyết, lần đó Tao Trư chỉ phát hiện tình hình bên đống xương có chút không ổn, chứ không trực tiếp nói cho họ biết ở đây có kiến hành quân.

Nhưng lần này, hắn nói thẳng chuyện có kiến hành quân cho giáo sư Trần và mọi người biết trước, sau đó mới dựa vào đống xương để giải thích lý do tại sao ở đây lại có chúng.

Cho nên, tình huống của hai lần tuy có vẻ tương tự, nhưng thực tế lại khác một trời một vực!】【Vãi~ Anh bạn, cậu nói có lý vãi!】【Mẹ nó, lại một bình luận dài, tôi định nói mấy câu nhưng thấy cậu gõ nhiều chữ quá nên thôi.】【Bình luận dài vô đối!!!】【Mà nói đi cũng phải nói lại, anh bạn trên nói có lý thật đấy!】【Vãi~ Em trai, bình luận dài thế mà cậu đọc hết à?】【Sao cậu biết tôi đọc hết?】【Thừa lời, nếu cậu không đọc hết, sao biết người ta nói có lý!】【Xem ra vẫn bị cậu phát hiện rồi, nhưng tôi nói thật, anh ấy nói đúng là có chút đạo lý, các cậu không tin có thể tự đi mà xem, ít nhất tôi cho là vậy.】【Tôi cũng đọc xong rồi, đúng là có lý, phải nhanh ghi lại, biết đâu lần sau mình qua màn có thể dùng!】【Thật sao?

Xem ra Tao Trư lại mang đến cho chúng ta một hướng dẫn hay rồi!】【Không hổ là anh Phiêu!!!】【Không nói nhiều, tặng một loạt tên lửa lớn đã rồi tính!】【Lương tháng này của tôi tặng hết rồi, tặng một chiếc xe đua góp vui vậy!】【Tôi vẫn còn tặng được một quả tên lửa lớn, nếu tặng xong thì tháng này chỉ có thể ăn cơm chan xì dầu thôi, thôi kệ, tặng luôn, thấy mọi người vui vẻ thế này, tôi cũng bán mạng theo mọi người!】【Mẹ nó, anh em, cậu đã nói vậy thì tháng sau tôi cùng cậu ăn cơm chan xì dầu, tặng!】【Ok, cùng tặng!!!】【...】...

Cùng với việc cư dân mạng trong phòng livestream càng trò chuyện càng hăng, Tao Trư cũng nhận được vô số quà tặng.

Chỉ riêng tên lửa lớn đã vượt quá 100 cái!

Những món quà nhỏ như xe đua, pháo hoa, kẹo mút thì nhiều không đếm xuể.

Tính tổng lại, trong vài phút ngắn ngủi, Tao Trư đã nhận được khoảng hơn 5 triệu tiền donate.

Điều này là Tao Trư không hề ngờ tới! ...

Nhìn những hộp quà liên tục hiện lên trong phòng livestream của mình, Tao Trư đương nhiên cũng mừng phát điên.

Tuy hắn không thiếu tiền!

Nhưng nhận được nhiều donate từ fan như vậy cũng chứng tỏ một điều, đó là độ hot trong phòng livestream của hắn đang không ngừng tăng lên.

Và nếu độ hot tiếp tục tăng, thì độ nổi tiếng của hắn cũng sẽ cao hơn.

Với một người không thiếu tiền như Tao Trư, điều hắn quan tâm nhất không phải là tiền thưởng thông quan, mà là độ nổi tiếng và lưu

lượng truy cập mà trò chơi này mang lại cho mình.

Bây giờ thấy nhiều người donate cho mình như vậy, số lượng bình luận và tương tác cũng cao ngất ngưởng, hắn đương nhiên vô cùng vui mừng! ...

Chương 399

Quay lại với phòng livestream.

Ngay lúc Tao Trư đang vui mừng kích động, đám người đội khảo cổ cũng đã lần lượt rút về lối vào của nơi trú ẩn.

Nhờ lời nhắc nhở trước đó của Tao Trư, họ đã quyết định bắt đầu khai quật ở đây. "Tiểu Sở, tiểu Tát, hai cậu lát nữa khai quật cẩn thận một chút." "Nếu dưới này thật sự có kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, bị chúng cắn một phát có thể sẽ nhiễm một số virus." "Dù sao rất nhiều sinh vật tiền sử trong cơ thể đều mang một số virus chưa rõ." "Với trình độ y học hiện tại của chúng ta, có thể rất khó chữa trị." Lần này, khi Sở Kiến và Tát Địch Bằng bắt đầu khai quật, giáo sư Trần đã đặc biệt dặn dò họ một phen.

Rõ ràng, lời nhắc nhở trước đó của Tao Trư đối với họ vẫn rất hữu ích.

Ít nhất bây giờ họ đã biết cẩn thận hơn. "Yên tâm đi giáo sư Trần, chúng tôi sẽ cẩn thận." Sở Kiến nói với giáo sư Trần một tiếng, sau đó liền cắm đầu đào.

Tát Địch Bằng bên cạnh cũng không rảnh rỗi.

Thấy Sở Kiến bắt đầu làm, anh ta cũng lập tức vào trạng thái làm việc.

Chỉ tiếc là, vì không có dụng cụ khai quật, hai người họ chỉ có thể dùng tay không, nên tốc độ không nhanh lắm!

Nhưng...

Tao Trư biết tình hình này, nên cũng không nói thêm gì.

Hắn chỉ đứng sau lưng Sở Kiến và Tát Địch Bằng, im lặng nhìn

họ đào.

Đồng thời... hắn vẫn đang chú ý đến tình hình bên ngoài nơi trú ẩn.

Không đúng... nói chính xác hơn!

Hắn đang chú ý đến tình hình của An Lợi Mãn và Vương Khải Toàn.

Trước đó thấy bão cát đen đã tan, An Lợi Mãn lo lạc đà có chuyện nên đã đi kiểm tra.

Còn Vương Khải Toàn vì lo An Lợi Mãn sẽ một mình bỏ trốn, bỏ lại tất cả mọi người ở đây, nên cũng đi theo.

Dù sao, trước đó từ chỗ Vương Bách Vạn, họ đã biết An Lợi Mãn này giỏi nhất là bỏ lại khách hàng giữa sa mạc!

Cho nên...

Vương Khải Toàn cảm thấy, mình phải luôn để mắt đến lão già này.

Lỡ như lão ta lại giở trò gì, anh có thể ngăn chặn kịp thời.

Như vậy, an toàn của cả đội cũng sẽ được nâng cao không ít.

Phải nói, về mặt an toàn, Vương Khải Toàn làm thật sự rất chu đáo!

Ít nhất anh đã cân nhắc đến sự an toàn của tất cả mọi người trong đội khảo cổ, ngay cả tình huống An Lợi Mãn sẽ bỏ họ lại sa mạc để một mình rời đi cũng đã tính đến.

Không hổ là người đàn ông lớn lên trong quân đội.

Phải biết, tình huống này!

Nếu đổi lại là người chơi, chắc chắn sẽ không nghĩ tới!

Ít nhất...

Chương 400

Tao Trư tự nhận mình tuyệt đối không thể nghĩ đến! ... "Thầy ơi, chúng con hình như đào được thứ gì đó rồi..." "Đúng vậy, dưới này có cảm giác có thứ gì đó cứng cứng, không biết là gì?" Ngay khi Sở Kiến và Tát Địch Bằng đào hố sâu khoảng một mét, lòng bàn tay họ đột nhiên chạm vào một thứ gì đó cứng.

Sờ vào rất giống đá, nhưng lại có vẻ hơi khác.

Hơn nữa... thứ dưới này còn có cảm giác hơi gai tay.

Giáo sư Trần và mọi người nghe thấy tiếng liền lập tức ghé lại.

Tao Trư cũng đi theo.

Lúc này...

Tát Địch Bằng và Sở Kiến vẫn đang nỗ lực đào đất.

Khi giáo sư Trần họ ghé vào, họ vừa hay dọn sạch lớp cát sỏi trên bề mặt thứ cứng đó.

Bị chôn dưới lớp cát sỏi là một con kiến lớn màu đỏ rực.

Không đúng... chính xác mà nói...

đó không phải là một con kiến lớn, mà là một đàn kiến lớn.

Vì bên dưới con kiến đỏ này, còn có rất nhiều con kiến khác đang co cụm lại.

Nơi này... lại là một tổ kiến!!!

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa là!

Con kiến đỏ trong tổ này, kích thước lại to gần bằng bàn tay người lớn.

Kiến này cũng to quá rồi chứ? "A~ Mấy con kiến này đáng sợ quá..." Diệp Nhất Tâm không nhịn được hét lên một tiếng.

Còn Tát Địch Bằng và Sở Kiến sau khi đào ra đám kiến cũng lập tức rụt tay lại, rồi bò ra khỏi hố.

Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc thấy vậy, vội vàng ngồi xổm bên cạnh hố, cẩn thận quan sát những con kiến đỏ rực kia.

Một lát sau...

Giáo sư Trần đột nhiên kích động nói: "Không sai, đây chính là kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, không ngờ ở đây lại tồn tại loại sinh vật tiền sử này, mà số lượng có vẻ không ít." Hách Kiến Quốc bên cạnh cũng vội vàng nói tiếp: "Thầy ơi, đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử này chắc vẫn còn sống chứ?" Giáo sư Trần gật đầu nói: "Ừ, vẫn còn sống, từ tình hình hiện tại của chúng, có lẽ chúng vẫn đang trong trạng thái ngủ đông, đây là một phương thức tự bảo vệ của côn trùng!" "Một số côn trùng sau khi ăn no sẽ tiến vào trạng thái ngủ đông kéo dài, để giảm thiểu tiêu hao năng lượng trong cơ thể." "Về mặt lý thuyết, sống trong môi trường sa mạc khan hiếm vật chất, rất nhiều sinh vật sẽ có thói quen ngủ đông." "Đàn sói hoang chúng ta thấy trước đây cũng có." "Chỉ là, so với côn trùng, thời gian ngủ đông của động vật có thể sẽ ngắn hơn rất nhiều." "Sự tiêu hao năng lượng trong cơ thể động vật nhiều hơn côn trùng gấp mấy chục thậm chí hàng trăm lần..." Giáo sư Trần nói một hơi rất nhiều về chuyện ngủ đông của côn trùng và động vật.

Từ giọng điệu của họ không khó để nhận ra, ông ta hiện tại thật sự vô cùng kích động.

Nhưng cũng không trách được.

Viện khảo cổ tuy là một bộ phận chủ yếu nghiên cứu kiến trúc cổ đại, nhưng đối với những sinh vật tiền sử kia, họ cũng có hứng thú

rất lớn.

Không vì gì khác, chỉ vì... nơi có sinh vật tiền sử xuất hiện, về cơ bản đều sẽ tồn tại một số công trình kiến trúc cổ đại ẩn giấu rất sâu.

Chương 401

Ví dụ như những ngôi mộ cổ.

Vì những người xưa, đặc biệt là những người có thân phận địa vị, thường sẽ nuôi trong mộ của mình một loại sinh vật gọi là trấn mộ thú, để chúng bảo vệ lăng mộ của mình khỏi bị đạo mộ tặc viếng thăm.

Mà loại trấn mộ thú này... lại thường là những sinh vật tiền sử có gen tương đối mạnh mẽ, khả năng sinh tồn và thích ứng cực kỳ cao! ... "Nếu đã vậy, chúng ta lập tức đào đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử này ra đi!" Sau khi nghe giáo sư Trần giải thích, Hách Kiến Quốc lập tức nói với ba người Diệp Nhất Tâm: "Tiểu Diệp, lát nữa chúng ta sẽ đào đám kiến này ra, sau đó em cùng tiểu Sở về thị trấn trước một chuyến." "Đến thị trấn rồi, em đến đồn công an địa phương tìm cục trưởng Vương đó." "Nhất định phải để ông ấy liên lạc với đồng nghiệp trong viện khảo cổ." "Nơi đó tuy hẻo lánh, nhưng chắc sẽ có điện thoại..." "Tóm lại, em và tiểu Sở về trước, sau đó tìm cách thông báo cho người bên viện khảo cổ, để họ mau chóng phái người đến đây tiếp ứng chúng ta." "Tôi cảm thấy dưới lòng đất của nơi trú ẩn này, rất có khả năng có một ngôi mộ lớn tồn tại." Lão Hách Kiến Quốc này nói càng lúc càng hoang đường!

Ngay cả mộ lớn cũng lôi ra được.

Tao Trư nghe vậy, chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ!

Nhưng, nói đi cũng phải nói lại!

Nếu có thể thuyết phục đám người đội khảo cổ này, tạm thời đừng động đến đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử đang ngủ đông.

Mà để họ đi liên lạc với đồng nghiệp bên viện khảo cổ trước.

Đây có lẽ cũng là một ý kiến không tồi.

Ít nhất... như vậy, hắn có thể tiếp tục dẫn đội khảo cổ tiến vào sa mạc, tìm kiếm tòa Tinh Tuyệt Cổ Thành ẩn sâu trong đó.

Nghĩ đến đây, Tao Trư cũng lập tức bày tỏ quan điểm của mình với đội khảo cổ. "Giáo sư Trần, tôi cho rằng đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử ở đây, các người tạm thời không nên kinh động chúng thì hơn." "Ông nên biết, loại sinh vật tiền sử này sống theo bầy đàn, nếu các người kinh động một con trong số chúng, những con khác cũng sẽ tỉnh lại." "Đến lúc đó, nếu toàn bộ kiến hành quân sa mạc thời tiền sử dưới lòng đất này đều chạy ra ngoài." "Tôi thấy tình hình có thể sẽ tệ hơn." "Cho nên... tôi nghĩ ông có thể về trước thông báo cho những người ở viện khảo cổ, để họ mang theo trang bị đến đây." "Như vậy không phải vừa đảm bảo an toàn, vừa có thể mang toàn bộ đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử này về nghiên cứu sao?" Tao Trư kiên nhẫn khuyên nhủ.

Đương nhiên, lời khuyên này của hắn, đã là một kiểu lừa bịp trá hình.

Vì hắn rất rõ, nếu những nhà khoa học viện trợ từ viện khảo cổ đến đây, dù họ có mang theo trang bị, cũng có thể bị đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử dưới lòng đất này ăn thịt.

Dù sao những sinh vật tiền sử này không phải dễ chọc.

Hai lần trước hắn đã ăn quả đắng rồi!

Nhưng, những điều này hiện tại đã không còn nằm trong phạm vi lo lắng của hắn.

Vì điều hắn muốn làm lúc này là, cố gắng hết sức lừa giáo sư Trần và những người khác lập tức lên đường.

Còn về sau những người viện trợ của đội khảo cổ đến đây khai quật sẽ xảy ra thảm kịch gì, hắn không quản được. "Ừm, đồng chí Hồ nhỏ, cậu nói không sai!" "Chúng ta hiện tại không đủ dụng cụ khai quật, cũng không có công cụ bắt giữ tử tế!" "Nếu trong quá trình bắt giữ, không cẩn thận bị đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử làm bị thương, cũng rất nguy hiểm!" Giáo sư Trần suy nghĩ kỹ, cảm thấy đề nghị của Tao Trư vô cùng đáng tin cậy.

Lần này họ vào sa mạc là để tìm kiếm di tích Tinh Tuyệt Cổ Thành biến mất trong sâu thẳm sa mạc, nên không mang theo dụng cụ khai quật và các công cụ cần thiết để bắt sinh vật tiền sử!

Nếu họ cưỡng ép khai quật và bắt giữ đám kiến ở đây, không chỉ kinh động tất cả chúng, mà còn rất có thể xảy ra tai nạn.

Bây giờ ra tay là một lựa chọn cực kỳ không sáng suốt! ... "Vãi~ Lão già này cuối cùng cũng thông suốt rồi." Thấy giáo sư Trần đồng ý với đề nghị của mình, Tao Trư cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Hắn không ngờ lần này mình lại dễ dàng thuyết phục được đội khảo cổ như vậy!

Chương 402

Xem ra là do đợt tăng điểm hảo cảm trước đó, khiến địa vị của hắn trong lòng những người này lại được nâng lên một lần nữa.

Đúng... không sai.

Chắc chắn là như vậy!

Giây phút này, Tao Trư cuối cùng cũng hiểu ra một chuyện.

Đó là, những người chơi như họ nếu muốn NPC trong cốt truyện game nghe lời mình, bắt buộc phải nâng điểm hảo cảm của họ lên một mức độ nhất định.

Chỉ khi điểm hảo cảm tăng lên, những NPC đó mới có thể răm rắp nghe theo lời bạn.

Nếu không, có lẽ bạn nói gì, họ cũng sẽ không thèm để ý.

Còn với những người chơi có chút ít điểm hảo cảm, có lẽ lúc bình thường, những NPC đó sẽ đồng ý trên bề mặt.

Nhưng... một khi đến những thời khắc mấu chốt, ví dụ như phát hiện di chỉ mộ cổ, hoặc như lần này phát hiện kiến hành quân sa mạc thời tiền sử trong nơi trú ẩn, họ có nghe lời bạn hay không, thì chưa chắc.

Tuy rằng trước đây vì không biết quy tắc game mà đi rất nhiều đường vòng, nhưng bây giờ, Tao Trư cảm thấy mình đã biết cách chơi trò chơi này rồi.

Đó chính là trong tuyến cốt truyện, không ngừng lợi dụng ưu thế của bản thân để ra vẻ, sau đó điên cuồng thu hoạch điểm hảo cảm của tất cả NPC.

Đúng vậy, điểm hảo cảm của tất cả NPC đều không thể bỏ qua.

Giống như lúc ở sông băng Côn Luân trước đây.

Người chơi chỉ khi có điểm hảo cảm cao với Ca Oa và Đại Cá Tử, họ mới nguyện ý hiến dâng mạng sống để bảo vệ đội khảo cổ và bản thân người chơi.

Đây chính là công dụng của điểm hảo cảm, cũng là yếu tố then chốt để thông quan trò chơi đạo mộ này.

Ở một diễn biến khác, thấy Tao Trư cuối cùng cũng thuyết phục được đội khảo cổ!

Những cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều lập tức trừng lớn mắt! 【Vãi~ Thế là thành công rồi à?】 【Không phải chứ?

Tao Trư đã thuyết phục được đội khảo cổ rồi sao?】 【Khó tin quá, tôi còn tưởng phải khó lắm chứ?

Hóa ra chỉ cần múa mép một chút, lừa đội khảo cổ là được à!】 【Không đúng, tôi thấy chuyện không đơn giản như vậy, chắc là Tao Trư đã đạt đến một mức độ hảo cảm nhất định với đội khảo cổ, nên mới thuyết phục được họ!】 【Không sai, tôi cũng nghĩ vậy, trước đây những ý kiến mà Tao Trư đưa ra trước mặt đội khảo cổ, họ đâu có nghe lời hắn như vậy!】 【Đúng, tôi cũng nhớ trước đây đội khảo cổ rất cố chấp.】 【Xem ra, muốn NPC trong game này nghe lời người chơi chúng ta, điểm hảo cảm là cực kỳ quan trọng!】 【Giờ cậu mới nhận ra à?

Thực ra tôi đã nhận ra từ lâu rồi!】 【Vãi~ Cậu nhận ra sao không nói sớm?】 【Ha ha~ Hắn nói nhận ra cậu cũng tin?

Vuốt đuôi thì ai mà chẳng làm được!】 【Đúng vậy, nếu cậu thật sự nhận ra từ trước, sao không thấy cậu phát biểu trong phòng livestream?】 【Mà nói đi cũng phải nói lại, bây giờ tôi cuối cùng

cũng biết công dụng thực sự của điểm hảo cảm giữa người chơi và NPC trong game này rồi!】【Cậu nói thừa à?

Bây giờ tình hình đã rõ ràng như vậy, ai mà không nhìn ra?】【Nói như vậy, sau này chúng ta trong game cũng phải điên cuồng cày điểm hảo cảm với các nhân vật cốt truyện rồi?】【Đúng, chắc là vậy!】【...】...

Người xem trong phòng livestream bàn luận sôi nổi.

Vì tấm gương thành công của Tao Trư, bây giờ rất nhiều người đã nhận ra cách sử dụng điểm thiện cảm trong tựa game đạo mộ này.

Nhưng mà... nói thì nói vậy...

để thực sự tăng điểm thiện cảm với các nhân vật trong cốt truyện, đặc biệt là những nhân vật quan trọng, độ khó vẫn rất cao.

Vì vậy, dù nhiều người đã biết lợi ích của điểm thiện cảm, nhưng vẫn chưa tự mình vào game để thực hành.

Chương 403

...

Màn hình quay trở lại trong game.

Dưới sự "dụ dỗ" của Tao Trư, giáo sư Trần nhanh chóng sắp xếp mọi thứ.

Ông chia cả đội thành hai nhóm.

Nhóm thứ nhất là Tát Địch Bằng và Diệp Nhất Tâm!

Giáo sư Trần yêu cầu hai người họ quay về thị trấn trước, sau đó cố gắng tìm mọi cách để liên lạc với các nhân viên của Viện Khảo cổ Quốc gia.

Những người còn lại đều được ông xếp vào nhóm thứ hai.

Nhiệm vụ của nhóm thứ hai không đổi, vẫn đi theo An Lực Mãn, tiếp tục tiến sâu vào sa mạc để tìm kiếm tòa thành cổ Tinh Tuyệt đã biến mất trong lòng sa mạc.

Giáo sư Trần là người có tiếng nói nhất trong đội khảo cổ, đồng thời cũng là chuyên gia khảo cổ học uy tín nổi tiếng nhất trong nước.

Sự sắp xếp của ông, những người khác tự nhiên không có bất kỳ dị nghị nào.

Ngay cả người đầu tư cho chuyến đi này là Dương Tuyết Lệ cũng không dám nói nhiều.

Ngay khi Diệp Nhất Tâm và Tát Địch Bằng chuẩn bị quay về thị trấn, Tao Trư liền ngăn họ lại. "Không được, nơi này đã là sâu trong sa mạc rồi." "Tiểu Diệp và Tát Địch Bằng cùng nhau quay về có thể sẽ bị lạc đường." "Dù sao thì cả hai cũng là lần đầu vào sa mạc, chắc

chắn không quen thuộc với môi trường ở đây." "Nếu bị lạc thì sẽ rất nguy hiểm." "Hơn nữa, trước đó ở đây có bầy sói hoang xuất hiện, chúng ta hiện tại vẫn chưa thể chắc chắn liệu bầy sói đó đã đi xa hay chưa." "Khứu giác của sói rất nhạy, nếu Tiểu Diệp và Tát Địch Bằng bị lũ súc sinh đó nhắm trúng, có lẽ sẽ không có cơ hội quay về thị trấn..." Lời nói này của Tao Trư không phải để dọa dẫm giáo sư Trần và mọi người.

Hắn chỉ cảm thấy, nếu Diệp Nhất Tâm và Tát Địch Bằng bây giờ quay về, một là không có người dẫn đường, hai là không quen địa hình sa mạc, có lẽ sẽ không thể về đến thị trấn.

Thậm chí rất có khả năng sẽ bị bầy sói tấn công trên đường.

Mặc dù khả năng bầy sói hoạt động vào ban ngày rất thấp, nhưng dù sao tối hôm qua nơi này mới bị bầy sói bao vây.

Lỡ như lũ sói đó chỉ rút lui chứ chưa đi xa thì sao?

Nếu chúng biết Diệp Nhất Tâm và Tát Địch Bằng đi lẻ, chắc chắn sẽ tấn công họ.

Thay vì như vậy, chi bằng cứ để Tiểu Diệp và Tát Địch Bằng ở lại trong đội.

Nếu sau khi họ tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt, bên trong thành cổ có nguy hiểm, hai người này cũng có thể dùng làm bia đỡ đạn.

Người xưa có câu, đông người sức mạnh lớn.

Sức mạnh của bia đỡ đạn, đương nhiên là số lượng càng nhiều càng tốt rồi.

Giống như lần trước ở sông băng Côn Luân vậy.

Nếu không có hai NPC bia đỡ đạn là Ca Oa và Đại Cá Tử, người chơi muốn thuận lợi qua màn đó có lẽ phải tốn thêm không ít công

sức.

Đây chính là giá trị của bia đỡ đạn.

Mà lúc này... trong mắt Tao Trư, giá trị của Diệp Nhất Tâm và Tát Địch Bằng cũng y như vậy.

Hai người này tuy trên đường đi chẳng có tác dụng gì, nhưng nếu tiếp theo có thể trở thành bia đỡ đạn, đỡ cho hắn vài đòn sát thương thì cũng là một lựa chọn không tồi!!! ...

Nghe xong lời của Tao Trư, giáo sư Trần cũng lập tức nghĩ đến điểm này.

Đúng vậy!!!

Chương 404

Diệp Nhất Tâm và Tát Địch Bằng tuy là những tài năng hàng đầu của viện khảo cổ, nhưng họ không có bất kỳ kinh nghiệm sinh tồn nào trong sa mạc.

Mà trước đó vì trận bão cát đen, họ sớm đã mất phương hướng.

Tuy có thể nhờ An Lực Mãn chỉ cho họ một hướng quay về, nhưng môi trường trong sa mạc thì ai cũng biết, gần như toàn là cồn cát và Gobi.

Người không biết địa hình và không quen môi trường đi trên đó, dù có cầm bản đồ trong tay cũng chưa chắc đã đi đúng hướng.

Đây cũng là lý do chính vì sao sau khi có bản đồ lộ trình trong cuốn sổ, họ vẫn phải đi thuê An Lực Mãn làm người dẫn đường địa phương. "Đồng chí tiểu Hồ nói không sai." "Tiểu Diệp à, em và tiểu Tát cứ đi cùng chúng ta tìm thành cổ Tinh Tuyệt trước đã!" "Đợi tìm được thành cổ Tinh Tuyệt, chúng ta sẽ cùng nhau quay về liên lạc với những người ở viện khảo cổ." Giáo sư Trần nói với Diệp Nhất Tâm và Tát Địch Bằng.

Diệp Nhất Tâm và Tát Địch Bằng cũng không nói nhiều.

Vì trong đội khảo cổ, ba sinh viên như họ không có tư cách phát biểu ý kiến.

Dù sao cũng chỉ là học trò, đến để học hỏi khảo sát, làm sao có thể phản bác trước mặt giáo sư Trần được! "Thầy ơi, vậy bây giờ chúng ta thật sự phải từ bỏ việc nghiên cứu lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử này sao?" Hách Kiến Quốc lúc này vẫn có chút không cam lòng.

Ông ta cảm thấy bây giờ Sở Kiến và Tát Địch Bằng đã đào được

lũ kiến hành quân sa mạc bên dưới nơi trú ẩn ra rồi, nếu không bắt vài con lên nghiên cứu kỹ lưỡng thì thật quá đáng tiếc.

Trong lòng cũng ngứa ngáy vô cùng!

Nhưng...

đối mặt với câu hỏi của Hách Kiến Quốc, thái độ của giáo sư Trần lúc này lại vô cùng kiên quyết. "Chuyện này cứ quyết định như vậy đi." "Đồng chí tiểu Hồ vừa nãy nói đúng, mục đích chính của chúng ta lần này vào sa mạc là để tìm thành cổ Tinh Tuyệt." "Phát hiện ra kiến hành quân sa mạc tiền sử ở đây chỉ là một thu hoạch bất ngờ." "Hơn nữa, xem tình hình ở đây, chắc cũng sẽ không có ai tìm thấy đâu." "Dù có bị người ta tìm thấy, đến lúc đó chúng ta chỉ cần đặt ký hiệu của viện khảo cổ ở đây là họ cũng sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ!" Những lời này của giáo sư Trần nói ra vô cùng xác đáng.

Điều này cũng khiến Tao Trư hoàn toàn yên lòng.

Trong đội khảo cổ này, giáo sư Trần chính là nhân vật cốt lõi.

Chỉ cần đề nghị của ông không lung lay, hành động tiếp theo sẽ không có bất kỳ thay đổi nào!

Tuy nhiên... ngay khi Tao Trư vừa yên tâm, Hách Kiến Quốc kia lại bắt đầu giở trò.

Chỉ thấy ông ta với vẻ mặt kích động chạy đến trước mặt giáo sư Trần, sau đó bày ra vẻ mặt vô cùng phấn khích và cuồng nhiệt nói: "Nhưng mà thầy ơi... nơi có sinh vật tiền sử tồn tại, rất có khả năng sẽ có di tích cổ đại, đây là lần trước chính miệng thầy đã nói với chúng em mà." "Thầy nói người xưa rất thích nuôi dưỡng một số sinh vật tiền sử có sức sống mãnh liệt, hoặc khả năng sinh sản mạnh mẽ, những loài quý hiếm để bảo vệ lăng mộ của mình!" "Mà ở đây, trên mặt đất có một nơi trú ẩn cũ nát..." "Dưới lòng đất lại có nhiều kiến

hành quân sa mạc tiền sử như vậy." "Thầy nhìn kỹ mà xem, quy cách và bố cục của nơi trú ẩn này, hẳn cũng là một công trình kiến trúc cổ." "Tôi đoán, dưới lòng đất này rất có khả năng còn tồn tại một ngôi mộ cổ..." "Nếu chúng ta có thể khai quật nó, thì đối với việc nghiên cứu khảo cổ văn hóa Tây Vực, cũng là vô cùng quan trọng a!" ... 【Vãi~ cái lão Hách Kiến Quốc này phiền thật, vẫn chưa xong à...】 【Đúng vậy, giáo sư Trần đã nói là tạm gác chuyện ở đây lại rồi, sao ông ta cứ lằng nhằng mãi thế?】 【Nếu không phải lo gặp người quen trong phòng livestream, tôi chắc chắn phải chửi vài câu, hỏi thăm ông bà của lão Hách Kiến Quốc này!】 【Anh em, không sao, cứ ẩn danh là được, dù có người quen của ông trong phòng livestream cũng không nhận ra đâu!】 【Mẹ kiếp, lão già Hách Kiến Quốc này đúng là ngứa đòn, biết thế lúc nãy xử luôn cho rồi!】 【Ông lầu trên đừng có lúc nào cũng đòi đánh đòi giết được không, game này không phải game bạo lực giết người gì đâu, cần dùng trí tuệ một chút!】 【Nhưng mà cứ nhìn cái mặt của lão Hách Kiến Quốc này là tôi không nhịn được, thật sự rất muốn đấm chết ông ta!】 【Tôi cũng vậy, tôi chuẩn bị sẵn rồi, lần sau tự mình chơi game, dù có lãng phí một lần trải nghiệm game cũng phải đấm chết lão Hách Kiến Quốc này một lần cho sướng đã, cùng lắm thì khởi động lại game thôi, có gì to tát đâu!】 【Ủa?

Hình như đúng thật nhỉ, dù sao chúng ta cũng không phải là những game thủ hay streamer hàng đầu phải rush game lấy thưởng, chúng ta chỉ vào đây giải trí thôi, lãng phí một lần trải nghiệm game, tốn thêm chút thời gian khởi động lại game, đối với chúng ta hình như cũng không ảnh hưởng gì!】 【Vãi chưởng~ mấy ông rảnh háng à?

Có thời gian đấm chết lão Hách Kiến Quốc đó, sao không đi làm gì con nhỏ Dương Tuyết Lệ kia, không phải tốt hơn à?】 【Đừng có ngu, thân thủ của Dương Tuyết Lệ đó còn mạnh hơn cả đám lính đánh thuê và đặc chủng nữa, mấy ông anh lần trước động tay động chân

với cô ấy giờ vẫn còn đang hối hận kìa!】【Đúng đó... ngũ quan trong game này rất chân thực, Dương Tuyết Lệ đó khó chơi lắm, đi gây sự với cô ta, chi bằng đi gây sự với Diệp Nhất Tâm kia còn hơn!】【Chuẩn, Diệp Nhất Tâm đó yếu đuối mong manh, chắc là dễ xơi lắm!】【Ông nghĩ nhiều rồi, bên cạnh Diệp Nhất Tâm luôn có Tát Địch Bằng và Sở Kiến, còn có giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, ông mà muốn động vào cô ấy, mấy người đó không tha cho ông đâu, hơn nữa, Dương Tuyết Lệ trong cốt truyện luôn đi cùng đội khảo cổ, ông mà muốn ra tay với Diệp Nhất Tâm thì Dương Tuyết Lệ cũng sẽ ra tay ngăn cản!】【Vãi~ chơi game thôi mà, có cần phải bỉ ổi vậy không?

Tác giả đã tạo ra những nhân vật nữ sống động và chân thực như vậy, chắc chắn đã lường trước được những suy nghĩ bẩn thỉu của mấy ông rồi, mấy ông nghĩ ông ta còn chừa cho mấy ông cơ hội phạm tội à?】【Ha ha ha~ nói hay lắm, tác giả đã làm rất tốt các chi tiết trong game này, muốn lách luật á, không có cửa đâu!】【...】...

Thấy Hách Kiến Quốc ra vẻ muốn lập tức đào lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử dưới nơi trú ẩn lên, người xem trong phòng livestream cũng không nhịn được nữa.

Họ thi nhau gõ phím bình luận, chửi Hách Kiến Quốc một trận như tát nước.

Một số người xem nóng tính thậm chí còn hỏi thăm cả tổ tiên nhà ông ta!

Nhưng cũng không thể trách họ được!

Chương 405

Vì trong mắt họ, Tao Trư vốn đã thuyết phục được người đứng đầu đội khảo cổ là giáo sư Trần rồi!

Kết quả thằng ngu Hách Kiến Quốc này lại đột nhiên nhảy ra phá đám, lại còn đưa ra rất nhiều điều kiện hấp dẫn, hy vọng giáo sư Trần có thể tiếp tục khai quật lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử dưới lòng đất này!

Đây chẳng phải là tự dưng kiếm chuyện làm sao? ...

Nghe xong những lời này của Hách Kiến Quốc, giáo sư Trần vốn đã kiên định bỗng lại do dự.

Ông vốn đã bị Tao Trư thuyết phục, thậm chí còn quyết định sẽ lập tức lên đường tiến vào sâu trong sa mạc tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt.

Nhưng bây giờ... bị Hách Kiến Quốc nói một hồi, trong lòng ông lại dấy lên một sự tò mò sâu sắc về tình hình bên dưới nơi trú ẩn này.

Ông rất muốn biết, sâu dưới lòng đất của nơi trú ẩn này, liệu có thật sự như Hách Kiến Quốc phỏng đoán, có một ngôi mộ cổ lớn không ai biết đến hay không.

Nếu có, điều đó sẽ giúp ích rất lớn cho việc nghiên cứu văn hóa Tây Vực của viện khảo cổ! "Toang rồi..." "Giáo sư Trần này không lẽ lại muốn xích mích vào thời điểm quan trọng chứ?" Nhìn vẻ mặt đăm chiêu của giáo sư Trần, cả người Tao Trư đờ đẫn.

Mấy ông già này thật không đáng tin cậy.

Lúc thì nói thế này, lúc lại nói thế khác.

Chuyện đã quyết định rõ ràng rồi, chẳng lẽ lại muốn nuốt lời sao?

Mẹ kiếp!!!

Lật lọng!

Nói như đánh rắm.

Chẳng lẽ đây là chuyện mà mấy vị chuyên gia giáo sư như họ thường làm sao?

Trong lúc suy nghĩ, Tao Trư lại liếc mắt sang Dương Tuyết Lệ bên cạnh.

Lúc này, biểu cảm của Dương Tuyết Lệ cũng vô cùng khó chịu.

Rất rõ ràng, đề nghị vừa rồi của Hách Kiến Quốc với giáo sư Trần, trong lòng cô chắc chắn cũng không tán thành lắm.

Nhưng cũng không thể trách cô được!

Là người đầu tư cho đội khảo cổ này, mục đích cô vào sa mạc là để tìm thành cổ Tinh Tuyệt, chứ không phải để đến đây khai quật kiến hành quân sa mạc tiền sử hay mộ cổ gì cả.

Đúng!!!

Kiến hành quân sa mạc tiền sử và ngôi mộ cổ lớn có thể tồn tại bên dưới nơi trú ẩn rất đáng để nghiên cứu, hơn nữa còn mang lại viễn cảnh chưa từng có cho sự nghiệp khảo cổ của Hạ quốc.

Nhưng, đây không phải là thứ cô muốn.

Thứ cô muốn... chỉ là nhanh chóng tìm được tòa thành cổ Tinh Tuyệt đó, sau đó vào trong thành xem có thể tìm được viên Mộ Trần Châu có thể tồn tại trong thành hay không!

Hơn nữa... bây giờ mùa gió sắp kết thúc rồi.

Nếu những người trong đội khảo cổ tiếp tục ở lại đây tiến hành công việc khai quật và nghiên cứu, thì đến lúc họ tiến sâu vào sa mạc

tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt, có lẽ mùa gió đã qua mất!

Chương 406

Mùa gió qua đi, thành cổ Tinh Tuyệt sẽ không bao giờ tìm thấy được nữa!

Thấy tình hình này, Tao Trư cũng thử thuyết phục Dương Tuyết Lệ. "Cô Dương, cô chắc cũng rõ, bây giờ mùa gió sắp kết thúc rồi." "Nếu chúng ta không thể tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt trong mùa gió, mục đích của chuyến đi này có lẽ sẽ đổ sông đổ bể!" "Nếu giáo sư Trần và mọi người định tiếp tục ở lại đây khai quật lũ kiến hành quân sa mạc tiền sử và công trình kiến trúc cổ có thể tồn tại bên dưới nơi trú ẩn." "Có lẽ chúng ta sẽ bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt..." Biểu cảm của Tao Trư lúc này cũng vô cùng nghiêm trọng.

Vì hắn biết, giáo sư Trần hiện đang do dự.

Người có thể quyết định chuyện này lúc này, có lẽ chỉ có người đầu tư là Dương Tuyết Lệ.

Nếu Dương Tuyết Lệ quyết định ở lại khai quật, vậy thì... lần trải nghiệm game này của hắn, e rằng cũng lành ít dữ nhiều!

Nhưng nếu Dương Tuyết Lệ có thể thuyết phục giáo sư Trần lập tức tiến vào sa mạc tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt, vậy thì lần trải nghiệm game này của hắn vẫn có thể tiếp tục, thậm chí còn có thể thành công viên mãn!

Bởi vì hiện tại, đội khảo cổ vẫn chưa mất một người nào.

Đây tuyệt đối là thành tích game tốt nhất của hắn từ trước đến nay! ...

Sau khi nghe xong những 'lời gan ruột' của Tao Trư, Dương Tuyết

Lệ, người vốn đã rất không muốn đội khảo cổ tiến hành khai quật ở đây, trong lòng cũng lập tức trở nên phiền muộn.

Nói thật, điều mà Tao Trư đang lo lắng cũng chính là điều cô đang lo lắng!

Nếu đội khảo cổ muốn ở lại đây tiếp tục khai quật, thì thời gian họ tiến vào sâu trong sa mạc tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt chắc chắn sẽ bị trì hoãn.

Theo tư liệu ghi chép trong cuốn sổ tay đó, nếu họ không thể đến được vị trí của thành cổ Tinh Tuyệt trong mùa gió, vậy thì, dù họ có tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt cũng chưa chắc đã vào được.

Đúng, không sai.

Chuyện này tuy nghe có vẻ huyền ảo, nhưng trong sổ tay lại ghi chép như vậy.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ nghi ngờ chuyện này.

Dù sao thì đã tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt rồi, sao lại có thể không vào được chứ?

Dù cửa chính của thành cổ không mở được, họ vẫn có thể dùng cách khác mà.

Đâu nhất thiết phải đi cửa chính.

Trèo tường, hoặc đào đường hầm, cũng không phải là không được.

Nhưng...

Dương Tuyết Lệ lại tin tưởng không chút nghi ngờ vào những điều ghi trong sổ tay.

Không vì lý do gì khác, chỉ vì lời nguyền mà tất cả những người thuộc dòng dõi Bàn Sơn của họ mang trên người cũng là thứ không

thể giải thích bằng khoa học.

Vì vậy... cô cảm thấy, những điều ghi chép trong cuốn sổ tay này tuy nghe có vẻ huyền ảo, nhưng chưa chắc đã là giả!

Thấy Dương Tuyết Lệ cũng rơi vào trầm tư, trong lòng Tao Trư cuối cùng cũng có chút hy vọng.

Tốt quá rồi!

Xem ra 5 điểm thiện cảm vừa tăng thêm cũng khiến Dương Tuyết Lệ tin tưởng hơn vào lời nói của hắn.

Xem ra sau này phải cày thêm điểm thiện cảm với mấy NPC quan trọng này mới được!

Chương 407

Nếu không, độ khó của cốt truyện có thể sẽ càng tăng cao!

Dương Tuyết Lệ không suy nghĩ quá lâu.

Một lúc sau, cô nhìn thẳng vào Tao Trư nói: "Anh Hồ, anh nói rất có lý, thực ra trong lòng tôi cũng nghĩ như vậy." "Nhưng mà, tính khí của giáo sư Trần và mọi người anh cũng biết rồi, một khi họ đã quyết định chuyện gì!" "Dù là tôi, cũng rất khó ngăn cản..." Từ những lời Dương Tuyết Lệ nói lúc này không khó để nhận ra, trong lòng cô hiện tại cũng có chút bất lực.

Và từ điểm này cũng có thể thấy, giáo sư Trần và những người đó cố chấp đến mức nào.

Phải biết rằng, Dương Tuyết Lệ là truyền nhân của dòng dõi Bàn Sơn!

Bản lĩnh trên người cô tuyệt đối không phải là giả!

Hơn nữa cô còn là người đầu tư cho chuyến đi vào sa mạc Tây Vực lần này của đội khảo cổ, địa vị trong đội chắc chắn không thấp.

Nhưng dù vậy, cô cũng không có tự tin có thể thuyết phục được giáo sư Trần và mọi người.

Thậm chí còn chưa dám thử thuyết phục, đã biết trước kết quả mình chắc chắn sẽ thất bại.

Từ đó có thể thấy, những người trong đội khảo cổ khó đối phó đến mức nào!

Nhưng...

để cốt truyện có thể tiếp tục thuận lợi, Tao Trư lúc này cũng chỉ

có thể cứng rắn, tiếp tục thuyết phục Dương Tuyết Lệ. "Tôi nói này cô Dương, thực ra dù có thành công hay không, cô cũng nên thử một lần." "Hơn nữa, thử thuyết phục giáo sư Trần một chút, đối với cô cũng không có tổn thất gì, đúng không?" "À đúng rồi, tôi nhớ có một người nổi tiếng từng nói, nếu bạn không thử, bạn sẽ không có cơ hội thành công!" "Nhưng nếu bạn thử, bạn sẽ có ít nhất 50% cơ hội..." "Vì vậy tôi nghĩ, cô Dương vẫn nên đi thuyết phục giáo sư Trần thì tốt hơn!" "Thuyết phục không được cũng không sao, nhưng lỡ như thành công thì sao?" ...

Ban đầu, Dương Tuyết Lệ không muốn đi thuyết phục giáo sư Trần.

Vì cô biết, với tính cách của giáo sư Trần và những người đó, dù mình có đi thuyết phục cũng sẽ không có tác dụng gì lớn.

Vì những nhà khoa học chuyên nghiên cứu lịch sử cổ đại đó, trong mắt họ gần như chỉ có hai thứ là văn vật cổ đại và sinh vật tiền sử.

Đối với những chuyện khác, họ sẽ không quan tâm, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn một cái!

Nhưng... sau khi nghe xong những lời này của Tao Trư, trong lòng Dương Tuyết Lệ lại đột nhiên thay đổi suy nghĩ.

Đúng vậy!!!

Một việc nào đó, chỉ khi mình tự làm, mới có khả năng thành công!

Ít nhất có 50% cơ hội thành công.

Nhưng... nếu bạn không làm, có lẽ đến 1% cơ hội thành công cũng không có!

Không đúng, không phải 1%, mà phải là 0%!

Tóm lại là một câu, không làm, sẽ không thành công.

Làm rồi, mới có cơ hội thành công!

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt Dương Tuyết Lệ nhìn về phía Tao Trư, bỗng lại có thêm một tia kính phục.

Cô cảm thấy sự khai sáng mà Tao Trư mang lại cho mình thật sự rất hữu ích.

Mặc dù đạo lý này rất nhiều người đều hiểu, nhưng có thể đạt đến giác ngộ cao như vậy thì lại rất hiếm.

Mà 'anh Hồ' trước mắt này, anh ta không chỉ hiểu sâu đạo lý này, thậm chí còn có thể thuyết phục người khác kiên trì với đạo lý đó!

Chương 408

Có thể thấy đối phương hiểu sâu sắc đạo lý này đến mức nào.

Trong thời đại ngày nay, người có giác ngộ như vậy thật sự quá hiếm có! 【Chúc mừng!

Do biểu hiện của ngài, điểm thiện cảm của Dương Tuyết Lệ đối với ngài +10!】 Ngay khi Dương Tuyết Lệ đang suy nghĩ về những chuyện này, bên tai Tao Trư cũng vang lên một âm thanh thông báo quen thuộc.

Vãi chưởng!!!

Tăng thẳng 10 điểm!

Cũng bá đạo quá rồi đấy???

Tao Trư có chút không dám tin.

Phải biết rằng, trước đây khi hắn thể hiện trước mặt Dương Tuyết Lệ, nhiều nhất cũng chỉ tăng được 5 điểm thiện cảm mà thôi.

Hơn nữa rất nhiều lần, những người khác trong đội khảo cổ đều tăng điểm thiện cảm với hắn, nhưng chỉ riêng Dương Tuyết Lệ là không!

Dù cho tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều tăng 10 điểm thiện cảm với hắn, chỗ Dương Tuyết Lệ cũng chỉ tăng 5 điểm một, tốc độ chậm hơn giáo sư Trần và mọi người đúng một nửa.

Điều này khiến Tao Trư lập tức nhận ra một chuyện.

Đó là... việc nhận được điểm thiện cảm từ NPC quan trọng như Dương Tuyết Lệ, độ khó có thể sẽ rất cao!

Vì vậy... dù điểm thiện cảm nhận được từ Dương Tuyết Lệ rất ít,

hắn cũng chấp nhận.

Vì không còn cách nào khác, dù sao cũng là NPC quan trọng trong cốt truyện game mà!

Nhưng lần này, Tao Trư không thể ngờ rằng, Dương Tuyết Lệ lại trực tiếp tăng cho mình 10 điểm thiện cảm! 10 điểm đấy!!!

Đây quả thực là gấp 2 lần so với trước đây!

Quá đã!!! "Ting~!" Ngay khi Tao Trư đang kích động, bên tai hắn lại đột nhiên vang lên một âm thanh thông báo!

Ngay sau đó, một hộp thông tin lập tức hiện ra trước mắt hắn! 【Chúc mừng điểm thiện cảm của ngài và Dương Tuyết Lệ đã vượt qua 60 điểm!】 【Tình bạn giữa ngài và Dương Tuyết Lệ đã từ (Đồng đội) thăng cấp lên (Bạn bè)!】 【Gợi ý game: Khi mối quan hệ của ngài với một NPC quan trọng đạt đến [Bạn bè], ngài sẽ có tỷ lệ nhất định nhận được điều kiện mở phó bản cốt truyện ẩn từ người đó!】 (Nhắc nhở thân thiện: Người chơi có thể thông qua đối thoại (với NPC có quan hệ đạt đến mức độ nhất định), để mở phó bản cốt truyện ẩn, đôi khi NPC cũng sẽ chủ động tiết lộ thông tin về phó bản cốt truyện ẩn cho người chơi!) ... 【Vãi chưởng~ chuyện gì thế này?】 【Điểm thiện cảm của người chơi với NPC đạt 60 điểm, lại có thể kích hoạt tư cách mở phó bản cốt truyện ẩn?】 【Mà nói chứ không phải Tao Trư đã sớm đạt 60 điểm thiện cảm với mấy người trong đội khảo cổ rồi sao?

Tại sao hắn không nhận được thông báo này từ họ?】 【Cái này còn phải nói à?

Mấy người trong đội khảo cổ chắc chắn không phải NPC quan trọng, hoặc là trên người họ không có phó bản cốt truyện ẩn nào, nên mới không có thông báo như vậy!】 【Nói vậy thì, Dương Tuyết Lệ này là NPC quan trọng rồi?】 【Nói thừa, ông không thấy thân phận

bối cảnh của cô ấy à?

Truyền nhân của dòng dõi Bàn Sơn, một trong tứ đại môn phái đạo mộ, lại còn là cháu ngoại của khôi thủ, với thân phận như vậy, sao có thể là một NPC đơn giản được!】【Vãi~ bị ông nói vậy, tự nhiên cảm thấy Dương Tuyết Lệ này ngầu vãi!】【Không chỉ là ngầu, mà là siêu ngầu ấy chứ, hơn nữa ông có để ý không, mấy trang bị trên người cô ấy cũng rất kỳ lạ, đặc biệt là cây ô sắt màu đen đó, trông có vẻ rất lợi hại!】【Cây ô sắt màu đen đó có thể là pháp bảo gia truyền của dòng dõi Bàn Sơn đấy!】【Trấn phái thần khí à?】【Vãi~ ngầu thế?】【Không chỉ là trang bị, thân thủ của cô ấy cũng thuộc hàng đỉnh!】【Mẹ kiếp, một nhân vật nữ như vậy mà không phải là NPC quan trọng, tôi có chết cũng không tin!】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, trên người Dương Tuyết Lệ này sẽ mở ra loại phó bản cốt truyện ẩn nào nhỉ?】【Ông hỏi tôi, tôi làm sao biết được?】【Tóm lại chắc chắn là một phó bản cốt truyện ẩn rất xịn, nếu không thì hệ thống đã không đưa ra một loạt thông báo gợi ý chuyên biệt như vậy!】【Đúng, trước đây trong cốt truyện hướng dẫn tân thủ cũng có màn chơi ẩn, nhưng không có thông báo gợi ý như thế này, có thể thấy phó bản cốt truyện ẩn mở ra từ NPC quan trọng chắc chắn phải ngầu và bí ẩn hơn nhiều so với màn chơi ẩn trong cốt truyện hướng dẫn tân thủ!】【Vãi~ Phiêu ca, anh lại đang đọc chat của bọn em à?

Mau đến chỗ Dương Tuyết Lệ hỏi thăm đi, xem có kiếm được phó bản cốt truyện ẩn nào để cày không!】【Đúng đúng đúng~ Phiêu ca, không phải anh đã ký hợp đồng phá đảo game gì đó với công ty Chim Cánh Cụt rồi sao?

Kích hoạt một phó bản cốt truyện ẩn chắc là có thể nhận được rất nhiều tiền thưởng đấy?】【Ha ha~ mấy ông đừng coi thường Phiêu ca của tôi, anh ấy đâu phải loại người ham tiền thưởng!】【Đúng thế, người ta căn bản không thiếu tiền, sao có thể vì tiền thưởng mà

hạ mình chứ!】【Nhưng nếu không phải vì tiền thưởng, tại sao anh ta lại ký hợp đồng phá đảo game của công ty Chim Cánh Cụt nhỉ?】【Cái này còn phải đoán à?

Chắc chắn là do vợ anh ấy làm, vợ anh ấy là một kẻ hám tiền nhỏ, yêu tiền như mạng!】【Chết tiệt~ sao phụ nữ bây giờ ai cũng ham tiền vậy?

Chương 409

Tội nghiệp Phiêu ca của tôi, lại lấy phải một người phụ nữ như thế!】【...】...

Thấy Tao Trư đột nhiên kích hoạt mối quan hệ thiện cảm trên người Dương Tuyết Lệ, lại còn nhận được tư cách lấy phó bản cốt truyện ẩn từ cô, những người xem trong phòng livestream đều ngây người.

Họ nằm mơ cũng không ngờ rằng, Tao Trư lại có thể vào lúc này nhận được nhiều lợi ích như vậy từ Dương Tuyết Lệ.

Càng không ngờ rằng, trong tựa game này, sau khi điểm thiện cảm của người chơi với Dương Tuyết Lệ đạt 60 điểm, lại có thể kích hoạt loại thông tin ẩn này!

Đối với tựa game đạo mộ bí ẩn này mà nói, đây quả thực là một bước đột phá cực lớn! ... "Vãi chưởng~ vãi chưởng~" "Anh em ơi, tôi lại có thể nhận được tư cách lấy phó bản cốt truyện ẩn từ Dương Tuyết Lệ rồi?" "Hóa ra điểm thiện cảm còn có lợi ích như thế này à!" "Ha ha ha~ tình huống của tôi, có được coi là một bước đột phá về mặt kỹ thuật không nhỉ?" "Dù sao thì bây giờ chắc chỉ có một mình tôi là có điểm thiện cảm cao như vậy với Dương Tuyết Lệ thôi phải không?" Sau một lúc kinh ngạc, Tao Trư cũng lập tức hoàn hồn.

Ánh mắt hắn tràn đầy vẻ kích động, ngay cả cơ thể cũng run lên vì phấn khích.

Vì hắn không thể ngờ rằng, sau khi điểm thiện cảm của mình với Dương Tuyết Lệ đạt 60 điểm, lại nhận được tư cách mở phó bản cốt truyện ẩn từ cô.

Điều này thật không thể tin nổi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tuy đã nhận được tư cách mở phó bản cốt truyện ẩn từ Dương Tuyết Lệ, nhưng... phó bản này nên mở bằng cách nào đây?

Chẳng lẽ là thông qua đối thoại?

Nhưng nếu là qua đối thoại, thì cuộc đối thoại đó lại nên kích hoạt như thế nào?

Không lẽ cứ nói bừa vài câu là có thể mở được phó bản cốt truyện ẩn sao?

Thôi kệ!!!

Cứ thuận theo tự nhiên vậy!

Trước tiên giải quyết đám người đội khảo cổ đã rồi nói.

Chuyện về phó bản cốt truyện ẩn, sau này cũng có thể làm.

Dù sao bây giờ cũng không vội!!!... "Giáo sư Trần, chuyện ở đây đợi chúng ta từ thành cổ Tinh Tuyệt trở về rồi hãy nói. " "Bây giờ mùa gió sắp qua rồi." "Theo nội dung ghi trong sổ tay, nếu chúng ta không thể đến được vị trí của thành cổ Tinh Tuyệt trong mùa gió." "Có lẽ sẽ vĩnh viễn không tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt nữa." Cùng lúc đó, Dương Tuyết Lệ cũng đã bắt đầu thuyết phục giáo sư Trần.

Hách Kiến Quốc nghe vậy, lập tức không vui nói: "Cô Dương, mùa gió tuy sắp kết thúc, nhưng theo tôi biết, chúng ta hiện đã đến khu vực sa mạc Trát Qua Lạp rồi." "Nếu tiếp theo chúng ta có mục tiêu rõ ràng, cứ đi theo bản đồ lộ trình trong sổ tay mà tìm." "Tuyệt đối có thể đến được vị trí của thành cổ Tinh Tuyệt trước khi mùa gió kết thúc." "Hơn nữa... chúng ta hiện tại chỉ muốn đào vài con kiến hành quân sa mạc tiền sử dưới lớp cát này lên thôi." "Sau đó xem xem bên dưới rốt cuộc có mộ táng cổ đại hay không!" "Cũng không tốn nhiều thời gian đâu..." "Nếu thuận lợi, chắc là trong ngày là có thể hoàn thành." Phải

công nhận, lời nói của Hách Kiến Quốc cũng rất có tính nhắm vào.

Ông ta chỉ muốn giáo sư Trần tiếp tục khai quật ở đây, ít nhất cũng phải xác nhận xem bên dưới rốt cuộc có dấu vết của mộ táng cổ đại hay không rồi mới tính.

Giáo sư Trần nhìn Hách Kiến Quốc đang hùng hồn lý luận, rồi lại nhìn Dương Tuyết Lệ đang nhẹ nhàng khuyên nhủ mình, đang định nói gì đó thì lúc này, Tao Trư cũng chen vào.

Chỉ thấy hắn với vẻ mặt nghiêm túc nhìn giáo sư Trần nói: "Giáo sư Trần, tôi vô cùng tán thành đề nghị của cô Dương." "Mục đích của chúng ta lần này vào sa mạc là tìm thành cổ Tinh Tuyệt của Tây Vực cổ." "Việc xuất hiện kiến hành quân sa mạc tiền sử ở đây, chẳng qua chỉ là thứ chúng ta tình cờ phát hiện trên đường mà thôi." "Làm việc cần phân biệt chính phụ, hy vọng ông có thể hiểu câu nói này." "Đừng để đến lúc đó, đồ ở đây không lấy được, mà thành cổ Tinh Tuyệt cũng bỏ lỡ mất..." ... "Anh Hồ nói không sai." Dương Tuyết Lệ nói tiếp lời Tao Trư, tiếp tục khuyên nhủ giáo sư Trần: "Giáo sư Trần, lần này chúng ta vào sa mạc là có mục đích.

Tôi hy vọng mọi người có thể phân biệt rõ chính phụ...

Hơn nữa, chúng ta cũng không định từ bỏ nơi này, chỉ là tạm thời gác lại thôi!

Đợi khi quay về, chúng ta vẫn có thể tiếp tục khai quật và nghiên cứu nơi này.

Chương 410

Làm như vậy...Vừa có thể đảm bảo chúng ta thuận lợi tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt nằm sâu trong sa mạc, sau đó lại có thể quay về tiếp tục khai quật tầng đất bên dưới khu trú ẩn này.

Lùi một vạn bước mà nói...

Giáo sư Trần, nếu bên dưới khu trú ẩn này thật sự có cổ mộ, chúng ta lại không có dụng cụ khai quật trong tay.

Muốn đào nó ra, hoặc đào một đường hầm đi vào, độ khó chắc cũng không nhỏ đâu nhỉ?" Giáo sư Trần vốn dĩ đã quyết định tiếp tục tiến vào sa mạc tìm thành cổ Tinh Tuyệt, chỉ là bị những lời của Hách Kiến Quốc làm cho dao động một chút nên mới do dự.

Nhưng lúc này, sau khi nghe những lời khuyên liên tiếp của Dương Tuyết Lệ và Tao Trư, quyết định trong lòng ông cuối cùng cũng được khẳng định. "Đồng chí Hồ nhỏ nói đúng.

Tuyết Lệ nói cũng không sai...

Mục đích chúng ta đến đây là để tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt, nghiên cứu văn hóa Tinh Tuyệt của Tây Vực cổ đại...

Lũ kiến hành quân sa mạc thời tiền sử và ngôi mộ cổ có thể tồn tại bên dưới khu trú ẩn này chỉ là những phát hiện bất ngờ trên đường đi.

Tuy rằng những thứ này đối với viện khảo cổ chúng ta cũng là một thành tựu to lớn, nhưng so với thành cổ Tinh Tuyệt mà tôi phải tìm, những thứ này... nếu có thể gác lại thì cứ tạm gác lại thì hơn!" Những lời này của ông thực ra là nói cho Hách Kiến Quốc nghe.

Bởi vì ông biết, cậu học trò này của mình vô cùng hứng thú với lũ kiến hành quân sa mạc thời tiền sử và ngôi mộ cổ có thể tồn tại bên

dưới khu trú ẩn.

Nếu ông không giải thích rõ tình hình cụ thể, phân tích lợi hại, cân nhắc thiệt hơn, đối phương chắc chắn sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Quả nhiên.

Sau khi nghe xong những lời của giáo sư Trần, vẻ mặt của Hách Kiến Quốc cũng thay đổi trong chốc lát.

Anh ta có chút do dự nhìn giáo sư Trần, rất muốn tiếp tục khuyên nhủ người thầy quyền uy này của mình.

Nhưng... khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của giáo sư Trần, anh ta lập tức ý thức được quyết tâm của đối phương.

Thế là... anh ta lập tức đổi giọng, trịnh trọng gật đầu nói: "Được rồi, nếu thầy đã quyết định, vậy chúng ta tiếp tục xuất phát vào sâu trong sa mạc để tìm thành cổ Tinh Tuyệt thôi!" Giáo sư Trần nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng: "Ừ, Kiến Quốc à, cậu nghĩ được như vậy là đúng rồi, dù sao cậu cũng đừng lo, lũ kiến hành quân sa mạc thời tiền sử ở đây, lần sau quay lại chúng ta cũng có thể tiến hành khai quật nghiên cứu.

Hơn nữa... so với lũ kiến này, tôi thấy thành cổ Tinh Tuyệt được chôn vùi sâu trong sa mạc có giá trị nghiên cứu hơn, cậu thấy sao?" Hách Kiến Quốc cười khổ nói: "Đúng vậy, thầy nói không sai, giá trị nghiên cứu của thành cổ Tinh Tuyệt đương nhiên là cao nhất!

Rốt cuộc, tòa thành cổ đó là nơi hội tụ văn hóa của cả nước Tinh Tuyệt ở khu vực Tây Vực mà!" ...

Dưới sự nỗ lực không ngừng của Tao Trư, người khó nhằn nhất trong đội khảo cổ là Hách Kiến Quốc cuối cùng cũng chọn thỏa hiệp.

Thấy cảnh này, Tao Trư thở phào nhẹ nhõm.

Ngay cả trên gương mặt lạnh lùng của Dương Tuyết Lệ cũng nở một nụ cười hiếm thấy.

Tiếp đó, giáo sư Trần bảo Sở Kiến và Tát Địch Bằng đánh dấu vị trí của khu trú ẩn này lên bản đồ lộ trình trong sổ tay.

Đương nhiên... việc đánh dấu bản đồ này phải có sự chỉ điểm của An Lợi Mãn.

Bởi vì vị trí của khu trú ẩn này đã hoàn toàn vượt ra ngoài bản đồ lộ trình trong sổ tay, căn bản không tìm thấy trên đó.

Vì vậy...

Chương 411

họ chỉ có thể nhờ An Lợi Mãn, tấm bản đồ sống trong sa mạc này, hỗ trợ đánh dấu!

An Lợi Mãn tuy có chút không tình nguyện, nhưng dưới tài ăn nói của giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, ông ta cuối cùng vẫn dựa vào trí nhớ của mình, thêm vài nét bút lên bản đồ lộ trình trong sổ tay.

Sau khi đánh dấu xong, giáo sư Trần lại bảo Sở Kiến và Tát Địch Bằng nhẹ nhàng lấp lại lớp đất cát sỏi vừa đào lên.

May mà lúc nãy khi khai quật, Sở Kiến và Tát Địch Bằng không dùng sức quá mạnh.

Cho nên... lũ kiến hành quân sa mạc thời tiền sử đang ngủ say dù bị lộ ra ngoài không khí nhưng vẫn chưa bị đánh thức!

Mà bây giờ... khi Sở Kiến và Tát Địch Bằng lấp lại lớp đất cát sỏi đó, vì lo lắng sẽ kinh động đến lũ kiến, lực họ dùng có thể nói là còn nhẹ hơn cả lúc khai quật.

Rất nhanh, sau khi mọi chuyện đã được giải quyết xong, đội khảo cổ lại tiếp tục cưỡi lạc đà của An Lợi Mãn, bắt đầu chậm rãi tiến vào sâu trong sa mạc.... 【Vãi chưởng~ Cốt truyện cuối cùng cũng nhúc nhích rồi!】 【Đúng vậy, vẫn là Tao Trư bá đạo, trực tiếp xử lý xong ải này luôn!】 【Mẹ nó, cốt truyện ở khu trú ẩn này thật sự quá khó, đầu tiên là bão cát đen tấn công, tiếp đó là bầy sói do con què dẫn đầu tập kích, rồi lại đến lũ kiến hành quân sa mạc thời tiền sử gì đó, một chỗ mà ba cửa ải, đúng là độ khó địa ngục mà!】 【Thực ra không chỉ ba, phải là bốn cửa ải!】 【Bốn cửa ải?

Anh bạn, ông có nhầm không đấy?

Tôi tổng hợp từ đầu đến cuối mấy lần rồi, chỉ thấy có ba cửa ải thôi?

Cửa ải thứ tư ông nói ở đâu vậy?】【Đúng đó, tôi cũng chỉ tìm thấy ba cửa ải, bão cát đen, bầy sói và kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, cửa ải thứ tư là gì thế?】【Nói mấy người ngu còn không chịu nhận, Hách Kiến Quốc kia không phải cũng là một cửa ải sao?】【Cái gì?

Hách Kiến Quốc á?】【Đúng, chính là hắn, lúc nãy nếu không phải Tao Trư khuyên Dương Tuyết Lệ đi thuyết phục giáo sư Trần, rồi chính mình cũng thêm mắm dặm muối lừa bịp giáo sư Trần một phen, với cái kiểu nói bậy bạ của Hách Kiến Quốc, đội khảo cổ có rời đi hay không vẫn còn là ẩn số đấy!】【Ủa?

Bị ông nói thế, hình như đúng là vậy thật!】【Chứ còn gì nữa~ Hách Kiến Quốc kia một lòng muốn đi đào lũ kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, nếu để hắn được như ý, đợt này Tao Trư chắc chắn lại toàn quân bị diệt rồi, cho nên đừng thấy bề ngoài hắn vô hại, lại còn là thành viên đội khảo cổ, nhưng thực ra tâm địa xấu xa lắm đấy!】【Đúng, không sai, tôi cũng nghĩ vậy!】【...】...

Bình luận liên tục trôi qua, các cư dân mạng lúc này đều đang thảo luận về những cửa ải mà Tao Trư gặp phải trong khu trú ẩn!

Thậm chí còn không ít người có tư duy nhanh nhạy đã bắt đầu tổng hợp lại hướng dẫn qua màn của Tao Trư lần này!

Thứ nhất, sau khi vào sa mạc, người chơi sẽ trăm phần trăm gặp phải bão cát đen!

Lúc này tuyệt đối không được hoảng loạn, chỉ cần để tấm bản đồ sống trong sa mạc là An Lợi Mãn dẫn mọi người chạy đến khu trú ẩn kia là được.

Khu trú ẩn đó tuy cũng đầy rẫy nguy hiểm, nhưng ít nhất có thể chống lại bão cát đen, như vậy là đủ rồi.

Cho nên... mấu chốt để phá giải cửa ải đầu tiên này, chính là An Lợi Mãn!

Chỉ cần người chơi trước khi vào sa mạc, thuyết phục đội khảo cổ đi tìm ông ta, sau đó thuê ông ta làm người dẫn đường, cửa ải này về cơ bản có thể an toàn vượt qua!

Cửa ải thứ hai, chính là khu trú ẩn mà An Lợi Mãn tìm thấy.

Theo suy luận của một số người chơi, khu trú ẩn này thực chất là một cái bẫy, hơn nữa còn là một cái bẫy mà người chơi không thể từ chối.

Bởi vì, nếu bạn không chạy vào cái bẫy này, bạn sẽ lập tức bị bão cát đen nuốt chửng, lúc đó chỉ có chết nhanh hơn.

Nhưng... nếu bạn nhảy vào cái bẫy này, thì tiếp theo bạn sẽ gặp phải hai vấn đề nan giải.

Đầu tiên là bầy sói do con què dẫn đầu, thứ hai là lũ kiến hành quân sa mạc thời tiền sử.

Hai loại sinh vật này chính là cửa ải thứ hai và thứ ba tiếp theo.

May mà Tao Trư đã thử nghiệm mấy lần, giúp người chơi biết được cách đối phó với bầy sói.

Chương 412

Chỉ cần mua một ít thuốc độc, cộng thêm một miếng thịt sống ném ra làm mồi nhử là có thể thuận lợi qua màn, khiến cho cửa ải khó khăn vốn cản trở Tao Trư và các streamer hàng đầu cùng game thủ cao cấp khác lập tức được giải quyết.

Về cửa ải thứ ba, tức là lũ kiến hành quân sa mạc thời tiền sử được chôn dưới khu trú ẩn.

Cửa ải này có chút thú vị.

Bởi vì lúc đầu, rất nhiều người chơi, thậm chí cả Tao Trư cũng cho rằng, cửa ải này thực chất là một cửa ải lựa chọn.

Bạn chỉ cần ngăn cản đội khảo cổ chôn những bộ hài cốt kia là được.

Như vậy, họ sẽ không đào hố trong khu trú ẩn, không đào hố thì sẽ không biết bên dưới có kiến hành quân sa mạc thời tiền sử.

Không biết bên dưới có kiến, thì lũ kiến đó cũng sẽ không bị kinh động.

Nhưng đáng tiếc... cùng với sự phát triển của cốt truyện, họ mới phát hiện ra, hóa ra... cửa ải thứ ba này không phải là cửa ải lựa chọn.

Bởi vì dù bạn làm thế nào, cũng không thể thay đổi sự thật là đội khảo cổ sẽ đào hố trong khu trú ẩn.

May mà đào hố thì cứ đào hố, chỉ cần người chơi nhắc nhở trước với đội khảo cổ rằng bên dưới có kiến hành quân sa mạc thời tiền sử là được.

Đương nhiên, những lời bạn nói phải khiến đội khảo cổ tin tưởng.

Bởi vì chỉ khi họ tin, lúc đào hố họ mới nhẹ tay nhẹ chân.

Vì họ biết mức độ quý giá của sinh vật thời tiền sử, sẽ không cố dùng sức mạnh để phá hoại.

Đây chính là mấu chốt phá giải của cửa ải này.

Tuyệt đối không được kinh động đến lũ kiến đang ngủ say sâu trong lớp cát.

Về cửa ải thứ tư, chính là gã Hách Kiến Quốc này.

Gã này trong đoạn cốt truyện này đóng vai một kẻ liên tục gây rối!

Mục đích của hắn là để giáo sư Trần cảm thấy nơi này có một ngôi mộ cổ rất quan trọng, để Sở Kiến và Tát Địch Bằng lập tức tiến hành khai quật!

Nhưng vấn đề là, một khi đội khảo cổ tiến hành khai quật nơi này, chắc chắn sẽ kinh động đến lũ kiến hành quân sa mạc thời tiền sử đang ngủ say dưới lớp cát.

Đến lúc đó, tiến độ game của những người chơi như họ, vẫn sẽ đổ sông đổ biển! ...

Ngay khi Tao Trư vượt qua cửa ải, tiếp tục lên đường tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt, thì bên phía Chu Tiểu Di cũng đã xử lý xong con sói què, thuận lợi đến ngày thứ hai của cốt truyện.

Cũng giống như Tao Trư, khi Chu Tiểu Di mở mắt ra, đội khảo cổ đã đang bàn bạc chuyện đào hố chôn xương.

Đây là lần đầu tiên Chu Tiểu Di xông đến cửa ải này.

Nếu là trước đây, khi đội khảo cổ bàn chuyện, cô chắc chắn sẽ không quan tâm.

Nhưng bây giờ, cô đã biết được cách Tao Trư xử lý đội khảo cổ qua bình luận của cư dân mạng!

Cho nên... ngay khoảnh khắc mở mắt, cô liền lập tức chạy đến trước mặt giáo sư Trần, rồi học theo Tao Trư, kể lại toàn bộ chuyện bên dưới khu trú ẩn này có kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, cùng với một số chi tiết về những bộ hài cốt này cho giáo sư Trần và mọi người nghe.

Giáo sư Trần sau khi nghe xong những lời của Chu Tiểu Di cũng lập tức trợn tròn mắt.

Chương 413

Tuy không dám tin, nhưng họ vẫn giữ thái độ thử một lần, trực tiếp đào hố trong khu trú ẩn.

Thấy tình hình này, Chu Tiểu Di nhất thời vui mừng khôn xiết.

Ha ha~ xem ra thông tin mà fan của mình xem được từ bên Tao Trư quả nhiên đáng tin cậy.

Đám người đội khảo cổ này chỉ nghe mình nói vài câu đã hớn hở bắt đầu đào hố ở đây rồi.

Hơn nữa... mục đích đào hố của họ... cũng là để tìm kiếm lũ kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, giống hệt như tình huống mà Tao Trư gặp phải.

Nếu cứ theo cốt truyện này mà đi, cô rất có khả năng sẽ giống như Tao Trư, thuận lợi vượt qua cửa ải này! "He he~" "Anh em, cảm ơn mọi người đã giúp tôi bày mưu tính kế nhé!" "Nếu lần này tôi thật sự có thể một lần qua màn, tôi nhất định sẽ có thưởng lớn!" "Đúng rồi, Tao Trư bây giờ không phải đã trở thành người có tiến độ game nhanh nhất rồi sao?" "Tôi thấy có sự giúp đỡ của mọi người, tôi hẳn là có thể nhanh chóng đuổi kịp cậu ta." "Mọi người cứ chờ xem..." "Một Tao Trư quèn, tuyệt đối không phải đối thủ của bà đây!" Chu Tiểu Di hùng hồn nói trong phòng livestream, giọng điệu đầy vẻ chế giễu và khinh thường Tao Trư.

Hết cách, đối với những streamer hàng đầu như họ, đồng nghiệp chính là kẻ thù cướp lưu lượng.

Cho nên, một khi tìm được cơ hội chế giễu, nhất định phải chế giễu một trận cho đã.

Cuối cùng dù có bị phản dame cũng đáng.

Bởi vì nếu bị phản dame, cư dân mạng cũng sẽ hùa theo, và đây chính là một thủ thuật để thu hút người xem trong giới livestream.

Chu Tiểu Di tuy bình thường trông có vẻ bộc trực, làm việc qua loa đại khái, nhưng đã làm streamer nhiều năm như vậy, một số thủ thuật hút view cơ bản cô vẫn rất rành.

Lúc này, cô liền muốn nhân cơ hội này, thu hút cho mình một đợt lưu lượng.

Tuy nhiên... 【Vãi chưởng~ Chị Chu, chị để tâm chút đi, chị đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng rồi, mà còn nghĩ đến việc đuổi kịp tiến độ game của Tao Trư, chị đang mơ giữa ban ngày à?】 【Đúng đó chị Chu, người ta là lừa đội khảo cổ ra cửa khu trú ẩn để đào kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, chứ không phải ở trong khu trú ẩn.】 【Chị đào ở trong khu trú ẩn, khác gì tìm đường chết?】 【Chính thế, chị đào ở đây, một khi kinh động lũ kiến đó, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có đâu!】 【Dừng tay lại đi chị Chu ơi, bên ngoài toàn là Tao Trư thôi!】 【...】 ...

Bình luận của cư dân mạng trực tiếp khiến Chu Tiểu Di ngây người!

Tình hình gì đây???

Không phải nói, chỉ cần nói cho đội khảo cổ biết bên dưới khu trú ẩn này có giấu kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, sau đó giải thích một chút về những bộ xương động vật và người kia, là có thể thuận lợi qua màn rồi sao?

Sao bây giờ còn phải xem xét đến chỗ đội khảo cổ đào hố nữa?

Chẳng lẽ...

đào hố trong khu trú ẩn, với đào hố ở cửa khu trú ẩn, có gì khác

nhau sao?

Chu Tiểu Di thật sự không hiểu nổi chuyện này.

Đương nhiên!!!

Cô sở dĩ nghĩ như vậy, chủ yếu cũng là vì những thông tin mà cư dân mạng kể trong phòng livestream có chút không đầy đủ.

Họ chỉ nói những tình hình chung chung, ví dụ như Tao Trư đã lừa đội khảo cổ như thế nào, và bảo đội khảo cổ lúc khai quật động tác nhẹ một chút.

Còn về việc bảo đội khảo cổ đào hố ở đâu, thì cư dân mạng lại không đề cập đến.

Nhưng mà... cư dân mạng cũng không phải cố ý.

Họ chỉ quên thảo luận về điều này.

Chương 414

Mà Chu Tiểu Di lần này vì muốn tiết kiệm thời gian, cũng vừa hay không tự mình đi xem video qua màn lần đó của Tao Trư.

Cho nên... trong tình huống trùng hợp như vậy, Chu Tiểu Di đã đi nhầm đường, để đội khảo cổ trực tiếp đào hố trong khu trú ẩn. "Mẹ ơi, mẹ ơi~" "Mấy tên khốn các người sao báo cáo tình hình lại qua loa thế hả?" "Bây giờ đội khảo cổ đã bắt đầu khai quật trong khu trú ẩn rồi, tôi phải làm sao đây?" "Lỡ như đám người này lại đánh thức lũ kiến hành quân sa mạc thời tiền sử kia dậy." "Thế thì thời gian trải nghiệm game lần này của tôi, chẳng phải lại lãng phí nữa sao?" Chu Tiểu Di dở khóc dở cười.

Cô không ngờ lần này mình lại bị cư dân mạng hại!

Đã nói là giúp tôi cùng nhau vượt qua khó khăn, kết quả các người lại chỉ đưa ra những thông tin không đầy đủ, còn khiến tôi dẫn dắt cốt truyện đi lệch.

Đây là chuyện gì vậy chứ?

Thôi bỏ đi!!!

Dù sao sớm muộn cũng toi đời, chẳng thà mình tự giúp một tay, sớm bị lũ kiến kia gặm sạch cho rồi.

Vì không nghĩ ra được đối sách nào hay ho, Chu Tiểu Di liền định từ bỏ lần trải nghiệm game này.

Kết quả đúng lúc này, Chu Tiểu Di đang chuẩn bị buông xuôi lại đột nhiên phát hiện một bình luận trong phòng livestream. 【Chị Chu, chị cũng đừng vội, tôi vừa mới xem đoạn video qua màn của Tao Trư, tôi thấy chị chỉ cần bảo đội khảo cổ lúc khai quật động tác nhẹ một

chút là được, chỉ cần không làm phiền lũ kiến đang ngủ say, hẳn là vẫn còn cơ hội qua màn, đương nhiên, sau khi đào ra lũ kiến đó, chị bắt buộc phải đến chỗ Dương Tuyết Lệ khuyên nhủ một phen, để Dương Tuyết Lệ nói giúp chị, như vậy thì cửa ải này về cơ bản có thể qua được.】 Đây là phương pháp qua màn do một cư dân mạng tự tổng hợp, hơn nữa còn được biên soạn dựa trên tình hình hiện tại của Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di xem xong, cảm thấy rất có lý, trong lòng cũng hơi thả lỏng một chút.

Chỉ là điều cô không ngờ tới, là hai người Sở Kiến và Tát Địch Bằng khi khai quật trong khu trú ẩn, lại vừa hay đào ra bức tượng đá khổng lồ bằng đồng. "Vãi~ Thầy ơi, anh Hồ, cô Dương..." "Mọi người mau qua đây xem đây là cái gì này?" Sở Kiến kích động hét lên. ...

Nghe thấy tiếng của Sở Kiến, giáo sư Trần và mấy người khác cũng lập tức vây lại.

Quả nhiên... dưới chân Sở Kiến và Tát Địch Bằng, họ thật sự nhìn thấy một bức tượng đá mang đầy hơi thở cổ xưa.

Nhãn cầu của bức tượng này đặc biệt lớn, có chút khác thường, thậm chí căn bản không thể xem là mặt người được nữa!

Chỉ có thể nói là hơi giống người. "Thầy, giáo sư Trần, mọi người nói xem bức tượng đá khổng lồ bằng đồng này, có phải là do người ngoài hành tinh để lại không..." Tát Địch Bằng lúc này lại bắt đầu thao thao bất tuyệt về cái lý thuyết người ngoài hành tinh của anh ta.

Cảm giác trong mắt anh ta, trên đời này phàm là công trình kiến trúc cổ đại có chút kinh thiên động địa, hoặc là những thứ rất thần kỳ, anh ta đều sẽ liên tưởng đến người ngoài hành tinh.

Điều này khiến những người khác trong đội khảo cổ đều có chút phản cảm với anh ta.

Ngay cả cư dân mạng cũng cảm thấy hơi chán ghét.

Gã này cả ngày chỉ biết người ngoài hành tinh, cái này cũng là người ngoài hành tinh!

Cái kia cũng là người ngoài hành tinh!

Đúng là như thằng ngốc!

Nếu Tát Địch Bằng không phải là người của đội khảo cổ, rất nhiều cư dân mạng thậm chí đã có ý định tự mình vào game xử lý anh ta!

Lúc này, lý thuyết người ngoài hành tinh của Tát Địch Bằng lại một lần nữa nhận lấy một trận phê bình dữ dội từ Hách Kiến Quốc.

Tuy không phải tự mình động thủ, và tình huống này trong game cũng không phải lần đầu xuất hiện, nhưng cư dân mạng vẫn xem rất đã.

Chương 415

【Mẹ nó, cái thằng Tát Địch Bằng này đúng là không có trí nhớ, cả ngày chỉ biết người ngoài hành tinh, tôi nói cho các người biết, loại người này, nhất định là bị bệnh thần kinh!】【Tôi thấy cái NPC tên Tát Địch Bằng này, chắc là điểm trừ lớn nhất của game đạo mộ này rồi, chả có bản lĩnh gì, chỉ biết người ngoài hành tinh, hắn ta thuần túy đến đây để làm người khác ghê tởm à?】【Đúng vậy, tôi cũng thấy thế, NPC tên Tát Địch Bằng này thật sự quá ghê tởm, lại còn đeo một cặp kính, tôi thật sự hận không thể đấm vỡ kính của hắn!】【Cho nên nói, mấy thằng bốn mắt là đáng ghét nhất!】【Vãi~ Anh bạn trên lầu, ông đừng có một phát vơ đũa cả nắm nhé, bọn tôi đeo kính có chọc ghẹo gì ông đâu?】【Chính thế, ông chửi thằng Tát Địch Bằng thì cứ chửi, bọn tôi không quan tâm, nhưng ông lôi hết tất cả những người đeo kính vào chửi, thì bọn tôi không vui đâu nhé!】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tôi cảm thấy Tát Địch Bằng này chắc là do tác giả dùng để làm nền cho các NPC khác!】【Làm nền cho các NPC khác?

Anh bạn, lời này của ông là có ý gì vậy?

Sao tôi nghe không hiểu lắm.】【Đồ ngốc, cái này còn không đơn giản sao?

Ông nghĩ kỹ đi, nếu không có sự ngu ngốc của Tát Địch Bằng, tác giả làm sao thể hiện được sự bá đạo của những người khác trong đội khảo cổ?】【Chết tiệt~ Hóa ra sự tồn tại của Tát Địch Bằng là để làm nền cho sự bá đạo của người khác à?】【Vãi~ Thiết lập này thật là LOW!】【Không thể nào?

Tôi thấy tác giả của game này chắc sẽ không làm thiết lập như

vậy đâu, dù sao cũng quá không chặt chẽ rồi!】【Không sai, tôi cũng thấy Tát Địch Bằng này hẳn là còn có tác dụng khác!】【Quan tâm hắn có tác dụng khác hay không làm gì, dù sao trong mắt tôi, hắn chính là một NPC ngốc!】【Đúng, mặc kệ sau này hắn có bá đạo đến đâu, dù sao bây giờ hắn chính là một thằng bán cá!】【Bán cá?

Vãi chưởng~ Anh bạn, ông có đi nhầm phim trường không đấy, người ta đang ở trong sa mạc, lấy đâu ra cá mà bán?】【Chính thế, hơn nữa Tát Địch Bằng này hình như là học sinh của viện khảo cổ mà?

Sao lại liên quan đến bán cá được?】【Xin lỗi xin lỗi, tôi vừa xem phim nhập tâm quá, nhất thời chưa thoát ra khỏi phim được, nên không cẩn thận gõ nhầm chữ.】【Phim truyền hình?

Ông xem phim gì mà nhập tâm thế?】【Cuồng Phong!!!】【Chết tiệt~ Nói như vậy thì, thằng bán cá ông vừa nói chính là Cao Khải Cường rồi?】【Đúng, chính là Cao Khải Cường.】【Vế trên: Lưu Hoa Cường mua dưa!

Vế dưới: Cao Khải Cường bán cá, Hoành phi: Cường mua cường bán!】...

Ngay lúc cư dân mạng đang tranh nhau bàn luận, bức tượng đá khổng lồ bằng đồng bị Sở Kiến và Tát Địch Bằng đào lên cũng có một chút biến động.

Từ trong mắt của bức tượng đột nhiên nhảy ra một con kiến lớn màu đỏ. "Vãi chưởng~ Kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, nó lại xuất hiện...

Ủa?

Tại sao mình lại nói chữ 'lại' nhỉ?" Chu Tiểu Di biến sắc.

Còn giáo sư Trần và những người khác ở bên kia lại không nhịn

được mà phấn khích. "Thầy ơi~ thật sự là kiến hành quân sa mạc thời tiền sử, mà còn là con sống..." "Trời ơi, không ngờ loại sinh vật trong truyền thuyết này lại thật sự xuất hiện ở đây..." "Không thể tin được, sao ở đây lại có loại sinh vật thời tiền sử này?" "Giáo sư Trần, loại kiến này không phải đã tuyệt chủng từ lâu rồi sao?" "Đây không phải là do người ngoài hành tinh nuôi chứ?" Mọi người nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy vẻ hoang mang!

Họ nằm mơ cũng không ngờ, loại sinh vật trong truyền thuyết như kiến hành quân sa mạc thời tiền sử lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn là con sống.

Thật không thể tin nổi!!!

Nhưng giây tiếp theo, vẻ mặt của họ đều trở nên ngưng trọng!

Bởi vì họ phát hiện, cùng với việc con kiến này nhảy ra từ bức tượng đá, xung quanh khu trú ẩn đột nhiên mọc lên những ụ đất chi chít!

Mà sau khi những ụ đất này mọc lên, bên trong lại trực tiếp nhảy ra rất nhiều kiến hành quân sa mạc thời tiền sử.

Dưới sự bao vây của chúng, Chu Tiểu Di và đội khảo cổ nhanh chóng "nhận cơm hộp". "Vãi chưởng~" "Anh em, tôi thật sự tan nát rồi..." "Đây là cái quái gì vậy?" "Mấy con kiến đỏ kia cũng gặm khỏe thật, mới bao lâu chứ, đã gặm chết tôi rồi..." Sau khi game thất bại, Chu Tiểu Di trực tiếp bùng nổ.

Cô không tài nào ngờ được, mình lại chết thẳng cẳng ở đây!

Xem ra cốt truyện của ngày thứ hai, độ khó hình như đã tăng lên rồi!

Ít nhất thì đám kiến hành quân sa mạc thời tiền sử đột nhiên chui ra từ dưới đất này, mức độ nguy hiểm còn đáng sợ hơn bầy sói tối

qua nhiều.

Cùng lúc đó, cư dân mạng trong phòng livestream của Chu Tiểu Di cũng bùng nổ! 【Ha ha~ Chị Chu, tôi đã nói là chị sẽ toang mà?】 【Chị Chu, nhớ kỹ, nhất định phải bảo đội khảo cổ ra cửa khu trú ẩn khai quật, khai quật bên trong khu trú ẩn tuyệt đối là con đường chết, cho dù chị có đào nhẹ đến đâu cũng vô dụng!】 【Chính thế, đào ở cửa khu trú ẩn, ít nhất có thể chạy nhanh, dù trong quá trình khai quật có kinh động đến lũ kiến kia cũng không sợ!】 【Chị Chu, nhớ kỹ, lần sau cẩn thận hơn, đừng có hành động thiếu suy nghĩ!】 【Chị Chu, mau mở ván mới đi, tôi tin lần sau chị nhất định có thể thành công!】 【Chị Chu, đừng nghe họ, tôi thấy chị nên qua bên Tao Trư xem lại video qua màn của cậu ta trước đi, đợi hiểu rõ Tao Trư qua màn như thế nào rồi hẵng chơi lại, như vậy an toàn hơn một chút!】 【Không sai, dù sao chị cũng không muốn nếm trải cảm giác bị kiến gặm nát cơ thể một lần nữa chứ?】 【Ha ha~ Mấy người quá xem thường chị Chu của tôi rồi, chị ấy trời không sợ đất không sợ, sợ gì bị kiến cắn, đúng không chị Chu?】 【Đúng đúng, chị Chu của tôi không phải người nhát gan như vậy, mấy con kiến hành quân sa mạc thời tiền sử quèn, đối với chị ấy chắc chắn không là gì cả!】 【...】 ... "Mấy tên khốn các người, chỉ biết tâng bốc tôi..." "Tôi nói cho các người biết, không phải tôi sợ mấy con kiến đó..." "Mà là tôi không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở đây, các người có hiểu không?" "Còn nữa... các người đứng nói chuyện không biết đau lưng, có bản lĩnh thì tự mình đi thử đi, nếm thử mùi vị toàn thân bị kiến gặm cắn xem." "Tôi dám đảm bảo, đến lúc đó, các người chắc sẽ không đùa được như vậy nữa đâu..." Nhìn những cư dân mạng không ngừng trêu chọc mình trong phòng livestream, Chu Tiểu Di cũng trực tiếp bùng nổ.

Không đúng...

Chương 416

nói chính xác hơn, tâm trạng của cô bây giờ đã hoàn toàn sụp đổ!

Vì trước đó lúc bị lũ kiến kia gặm cắn toàn thân, cô đã tan nát rồi.

Mà bây giờ, khi thấy đám fan dưa này không những không an ủi mình, còn lên tiếng trêu chọc, cô nhất thời càng tan nát hơn.

Nếu phải dùng một từ để miêu tả trạng thái của cô lúc này, đó chính là, tan nát chồng chất!

Thật sự tan nát rồi!!!

Tuy nhiên... với tư cách là một streamer hàng đầu trong nước, Chu Tiểu Di cũng nhanh chóng thu dọn lại tâm trạng của mình.

Cô hắng giọng nói: "Anh em, tôi không nói chuyện với mọi người nữa, thông tin của mọi người không chi tiết gì cả, tôi phải qua phòng livestream của Tao Trư bên cạnh xem video qua màn của cậu ta, đợi tôi vài phút, tôi sẽ quay lại ngay..." Nói xong, Chu Tiểu Di liền lập tức chuyển chế độ livestream, đi đến phòng của Tao Trư.

Cô hoàn toàn không lo lắng những người xem trong phòng của mình sẽ vì thế mà bỏ đi.

Bởi vì nếu họ muốn đi, thì đã đi từ lâu rồi, không thể nào tiếp tục ở lại đây.

Rốt cuộc, tiến độ game bên Tao Trư nhanh hơn bên cô rất nhiều.

Mà lúc này, những người còn ở lại phòng livestream của cô, về cơ bản đều là fan cứng.

Dù có một số fan sẽ rời đi, cũng sẽ không nhiều.

Cho nên!

Cô hoàn toàn không cần phải lo lắng về điều đó....

Đến phòng livestream của Tao Trư, Chu Tiểu Di liền lập tức tìm thấy video qua màn mà cư dân mạng đã ghi lại trong lịch sử livestream của anh ta.

Cô chăm chú quan sát từng chi tiết của Tao Trư trong video, chuẩn bị sau khi quay về sẽ bắt chước, trước hết đuổi kịp tiến độ game đã rồi nói.

Thực ra lúc này, ngoài Chu Tiểu Di, các streamer và game thủ cao cấp hàng đầu khác cũng đang ở trong phòng livestream của Tao Trư, âm thầm quan sát video qua màn của anh ta.

Không vì gì khác, chỉ vì họ cũng rất muốn nhanh chóng đuổi kịp tiến độ game của Tao Trư, sau đó đoạt lại toàn bộ lưu lượng và danh tiếng đã mất trước đó.

Vài phút sau, Chu Tiểu Di cuối cùng cũng xem xong toàn bộ video qua màn của Tao Trư, và âm thầm ghi nhớ lại mấy thông tin quan trọng trong đầu.

Trong đó, yếu tố quan trọng nhất, chính là điểm hảo cảm!!!

Đúng!!!

Không sai, chính là điểm hảo cảm.

Hơn nữa còn là điểm hảo cảm của cả đội khảo cổ.

Trừ An Lợi Mãn và Vương Khải Toàn rời khỏi khu trú ẩn sớm nhất, điểm hảo cảm của người chơi với Dương Tuyết Lệ và giáo sư Trần, bắt buộc phải đạt đến một mức độ nhất định.

Bởi vì chỉ khi điểm hảo cảm với họ cao, lúc người chơi khuyên nhủ họ, lời nói mới có trọng lượng hơn!

Nếu không, những đề nghị và ý kiến bạn đưa ra, có thể giáo sư

Trần và những người kia sẽ không thèm để ý đến bạn, càng đừng nói đến việc Dương Tuyết Lệ sẽ nói giúp bạn!

Cho nên, tóm lại, yếu tố then chốt của cửa ải này, chính là điểm hảo cảm! ...

Thế nhưng, vấn đề lại nảy sinh!

Tuy đã biết chìa khóa để phá giải màn này là điểm thiện cảm, nhưng phải làm sao để trong đoạn kịch bản này có thể nhanh chóng tăng thiện cảm với những người trong đoàn khảo cổ và Shirley Dương?

Chương 417

Heo Rừng trước đó là nhờ ăn may.

Trong các màn kịch bản phía trước, anh ta đã tăng được không ít điểm thiện cảm với đoàn khảo cổ và Shirley Dương.

Đặc biệt là NPC quan trọng Shirley Dương!

Heo Rừng còn đạt tới mức phá thiên hoang là 60 điểm thiện cảm, thậm chí còn tình cờ kích hoạt tư cách mở ra phụ bản kịch bản ẩn trên người cô ấy!

Nhưng phải nói rằng, đó là nhờ vận khí.

Còn những người chơi khác thì sao?

Liệu họ có được vận may như vậy không?

Chu Tiểu Di vừa nãy đã đặc biệt xem lại điểm thiện cảm của mình với Shirley Dương.

Cộng thêm những điểm tích lũy được ở Kinh thành và sông băng Côn Luân, sau khi trừ đi một phần tổn thất trên đường đi, hiện tại điểm thiện cảm của cô với Shirley Dương chỉ có 45 điểm!

Mà theo video vượt ải của Heo Rừng, muốn Shirley Dương thay mình nói giúp với giáo sư Trần, điểm thiện cảm ít nhất phải đột phá 60 điểm.

Nghĩa là trong đoạn kịch bản sa mạc này, cô phải tăng thêm 15 điểm thiện cảm với Shirley Dương mới được!

Nếu là trước đây, khi chưa trải qua kịch bản bão cát và trú ẩn, 15 điểm này không khó.

Nhưng hiện tại, độ khó để lấy 15 điểm này là cực kỳ lớn!

Bởi vì trong đoạn kịch bản ở nơi trú ẩn trước đó, cô đã dùng đủ mọi cách để lấy một phần điểm thiện cảm từ Shirley Dương rồi.

Mà theo thiết lập của tựa game đạo mộ này, nếu người chơi đã nhận được một loại phần thưởng trong một sự kiện nhất định, thì trong kịch bản tiếp theo, dù bạn có chơi lại bao nhiêu lần, cũng sẽ không nhận được phần thưởng tương tự ở cùng một sự kiện đó nữa.

Tất nhiên, phần thưởng người chơi đã nhận được vẫn được giữ lại, ví dụ như điểm thiện cảm.

Nếu trong lần trải nghiệm trước bạn đã tích lũy được 15 điểm thiện cảm với một NPC nào đó, thì 15 điểm này sẽ được bảo lưu trong lần chơi tiếp theo, miễn là không bị trừ đi.

Thực tế, thiết lập này là để ngăn chặn người chơi cố tình "cày" điểm thiện cảm trong kịch bản.

Nếu không có thiết lập này, mấy ông thần thích đầu cơ trục lợi chắc chỉ cần hai ngày là cày nát phần thưởng mất. "Thôi kệ, dù sao hiện tại đã tìm được điểm mấu chốt để phá giải, tiếp theo cứ nỗ lực cày thiện cảm thôi.

Còn cày thế nào thì chỉ có thể thể hiện thật tốt trong kịch bản game vậy.

Hay là mình thử nịnh bợ xem sao?

Đúng rồi, lúc Heo Rừng cày thiện cảm với Shirley Dương... hình như toàn là nói nhảm rồi chém gió!

Nếu chém gió cũng tăng được thiện cảm thì mình cũng có thể thử xem sao." Chu Tiểu Di cau mày trầm tư một hồi, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách!

Đó chính là chém gió với những người trong đoàn khảo cổ!!!

Cứ tìm được cơ hội là chém gió!

Chém liên tục!

Vì trước đó cô phát hiện trong video của Heo Rừng, anh ta thường xuyên chém gió trong rất nhiều tình huống, mà những NPC không biết sự tình hình như đều không nhận ra anh ta đang bốc phét, thậm chí còn tin sái cổ!

Nếu phương pháp này thực sự có hiệu quả, cô cũng nên thử một chút.

Dù sao chém gió cũng là sở trường của cô mà!

Chương 418

Sau khi đã thông suốt, Chu Tiểu Di lập tức tắt video, quay trở lại phòng livestream của mình!

Lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đang bàn tán vô cùng sôi nổi. [Mẹ kiếp, màn này khó thật đấy, không biết Chu tỷ có qua nổi không đây?] [Vượt ải chắc không khó đâu, dù sao Heo Rừng cũng qua rồi, Chu tỷ chỉ cần xem video của bên đó là tìm được cách thôi!] [Đúng thế, tôi nghĩ Chu tỷ chỉ cần từ phòng Heo Rừng quay lại là sẽ qua màn này nhanh thôi!] [Tỉnh lại đi các ông, chính Heo Rừng đã nói rồi, anh ta qua được là vì điểm thiện cảm với đoàn khảo cổ đủ cao, nhất là với Shirley Dương.

Nếu không có Shirley Dương khuyên nhủ giáo sư Trần, cộng thêm sự tin tưởng của giáo sư với anh ta, đoàn khảo cổ đời nào thèm nghe theo đề nghị đó!] [Đúng đúng, tôi cũng nghĩ vậy.

Màn này nhìn thì đơn giản, chỉ cần thuyết phục giáo sư Trần là xong, nhưng bên trong lắt léo lắm.

Tôi xem rồi, người chơi muốn thuyết phục giáo sư Trần tiếp tục lên đường vào sâu trong sa mạc tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, ngoài việc phải nhờ Shirley Dương giúp đỡ thì điểm thiện cảm của bản thân với giáo sư cũng phải cao.

Nếu không, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đời nào chịu từ bỏ lũ kiến hành quân và ngôi mộ cổ đại có khả năng tồn tại ở chỗ trú ẩn để đi vào nơi nguy hiểm hơn chứ.] [Phải đấy, Đại Tư Mã bên kia đã thử rồi.

Ông ấy xem xong hướng dẫn của Heo Rừng rồi làm y hệt các bước ở đoạn trú ẩn, tuy không giống 100% nhưng cũng phải tới 90%,

vậy mà cuối cùng giáo sư Trần vẫn không chịu bỏ cuộc.

Kết quả là trong lúc khai quật, đoàn khảo cổ vô tình làm động đến đàn kiến dưới lòng đất, thế là lại 'toang' cả đội.] [Thật á?

Đại Tư Mã thử theo cách của Heo Rừng rồi à?] [Thật mà, tôi vừa từ bên đó qua đây.

Đại Tư Mã đang vò đầu bứt tai kìa, ông ấy không hiểu tại sao mình làm y chang mà kết cục lại khác hẳn Heo Rừng.

Sau đó mới nhận ra là do điểm thiện cảm!] [Thực ra chúng ta nên nghĩ ra từ sớm mới phải, điểm thiện cảm giữa người chơi và NPC càng cao thì thái độ của NPC với người chơi càng tốt.

Cho nên, muốn thuyết phục được họ thì điểm thiện cảm chắc chắn là yếu tố then chốt!] [Nói vậy là...

Chu tỷ không có cửa qua màn này sao?] [Cũng chưa chắc, tôi nhớ điểm thiện cảm của Chu tỷ với đoàn khảo cổ cũng ổn mà?] [Không thể nói là rất tốt, chỉ ở mức tạm được thôi...] [Nếu vậy thì tôi nghĩ Chu tỷ vẫn còn cơ hội!

Thật ra trên đường đến chỗ trú ẩn, người chơi vẫn có thời gian để tăng thiện cảm với Shirley Dương và đoàn khảo cổ mà.

Đoạn kịch bản thuyết phục giáo sư Trần là vào ngày hôm sau, nếu Chu tỷ có thể cày thêm thiện cảm trước khi bắt đầu kịch bản ngày thứ hai, biết đâu sẽ thành công như Heo Rừng!] "Anh em ơi, tôi quay lại rồi đây...

Lần này tôi đã tìm được chìa khóa để phá giải.

Tuy quá trình có hơi rắc rối một chút, nhưng chắc là sẽ ổn thôi!" Quay lại phòng livestream, Chu Tiểu Di không bận tâm đến những bình luận đang tranh luận mà trực tiếp tuyên bố luôn!

Cư dân mạng thấy cô trở lại thì lập tức bùng nổ. [Trời ơi Chu tỷ, cuối cùng chị cũng chịu về rồi, bảo đợi vài phút mà để tụi em đợi mười mấy phút luôn vậy?] [Đúng đấy đúng đấy, khai thật đi, có phải lại đi tìm ông anh tác giả để xin hướng dẫn không?] [Cái gì?

Chu tỷ đi tìm tác giả thật hả?] Mọi người dồn dập hỏi han.

Họ cảm thấy việc Chu tỷ rời đi mười mấy phút không phải để xem video của Heo Rừng, mà là đi tìm vị cao nhân luôn đứng sau chỉ điểm cho cô!

Mà thân phận vị cao nhân đó, ngoài tác giả game ra thì còn là ai được nữa?

Dù sao lúc trước ở đoạn kịch bản hướng dẫn tân thủ, chẳng ai tìm được Tướng quân mộ, vậy mà một mình Chu tỷ tìm thấy ngay tắp lự, cứ như cầm bản đồ hướng dẫn trong tay vậy.

Bảo cô không quen tác giả thì có đánh chết cư dân mạng cũng không tin! "Trời ạ... các ông đánh giá tôi cao quá rồi đấy...

Nếu tôi mà quen tác giả game thật thì đã không bị kẹt ở đây lâu thế này.

Tôi còn để lão Heo Rừng chạy trước rồi cướp hết fan của tôi chắc?

Các ông nói chuyện đôi khi cũng phải dùng não tí chứ, đừng có mà đoán mò.

Tôi vừa sang phòng lão Heo Rừng xem video vượt ải thôi, chứ chẳng có tác giả nào ở đây cả, tỉnh táo lại đi các ông giáo!!!" Chu Tiểu Di dở khóc dở cười.

Chương 419

Cô không ngờ trí tưởng tượng của đám fan này lại phong phú đến thế.

Cô mới đi có mười mấy phút mà chúng đã thêu dệt thành chuyện cô đi gặp tác giả rồi.

Cạn lời luôn!!! [Chu tỷ ơi, nếu chị không đi tìm tác giả, sao vừa về cái là chị tự tin thái quá vậy?] [Phải đó Chu tỷ, nếu chị quen tác giả thật thì cứ khai thật đi?

Anh em trong nhà cả mà, với lại chị là người chơi game này đầu tiên, mọi người đoán ra từ lâu rồi.

Đừng diễn nữa, bài ngửa đi chị ơi!!!] [Chu tỷ, nếu chị dám bài ngửa, tôi tặng luôn 100 cái hỏa tiễn, thấy sao?] [Tôi cũng tặng 50 cái, chỉ cần chị chịu khai ra danh tính tác giả là được.] [Mọi người hào hứng thế thì tôi cũng góp vui 50 cái hỏa tiễn luôn!] [Cả tôi nữa...] Mặc dù Chu Tiểu Di cực lực giải thích mình không đi tìm tác giả, nhưng chẳng có ai tin cô cả!

Chịu thôi, ai bảo cô là người đầu tiên chơi game này, lại còn là người đầu tiên tìm thấy Tướng quân mộ cơ chứ?

Nhìn những bình luận phản bác mình, Chu Tiểu Di chỉ biết bất lực ôm đầu cười khổ.

Thôi xong!

Nếu các ông đã thích nghĩ tôi đi tìm tác giả thì cứ cho là thế đi!

Đằng nào tôi nói thật các ông cũng có tin đâu!

Đúng là một lũ dở hơi!

Rất nhanh sau đó, Chu Tiểu Di bắt đầu lượt chơi mới.

Lần này cô đã khôn ra.

Trước đó, khi đoàn khảo cổ chuẩn bị tiến vào sa mạc, cô chủ yếu chỉ nghỉ ngơi ở quảng trường tập trung, ngoài việc đi mua thịt sống với Shirley Dương thì chẳng tham gia vào việc gì khác.

Mọi công tác chuẩn bị gần như đều do đoàn khảo cổ và Vương Khải Toàn tự tay làm.

Tất nhiên An Lực Mãn cũng chuẩn bị một số thứ, nhưng chủ yếu là thức ăn cho lạc đà.

Nhưng lần này, Chu Tiểu Di không chỉ đích thân cùng Shirley Dương ra chợ địa phương chọn một tảng thịt sống đỏ tươi, mà khi Shirley Dương hỏi lý do mua thịt mang vào sa mạc, cô cũng không giấu giếm nữa mà trực tiếp nói thẳng với cô ấy.

Tuy nhiên, lý do mà Chu Tiểu Di đưa ra cũng đã được cô cân nhắc và tính toán kỹ lưỡng.

Cô không nói toẹt ra là lát nữa họ sẽ gặp đàn sói ở nơi trú ẩn, vì nói thế thì Shirley Dương không những không tin cô có khả năng 'tiên tri', mà kể cả có tin đi chăng nữa thì sau này cô ấy cũng sẽ nghi ngờ thân phận của cô.

Một người dẫn đường mà lại biết trước tương lai thì chắc chắn là có vấn đề.

Vì vậy, để tránh những rắc rối không đáng có, Chu Tiểu Di chỉ nói rằng tảng thịt này dùng để dụ đàn sói.

Vì chuyện trong sa mạc có sói thì người dân địa phương ai cũng biết.

Cô bảo Shirley Dương rằng mình đã đặc biệt đi hỏi thăm trước,

nên để đề phòng vạn nhất, cô quyết định mang theo một tảng thịt.

Nếu thực sự gặp sói, tảng thịt tẩm độc này có lẽ sẽ có tác dụng. "Không ngờ anh Hồ lại chu đáo như vậy...

đến chuyện này cũng tính đến.

Nhưng tôi nghĩ anh lo xa quá rồi, xác suất gặp sói trong sa mạc tuy có nhưng chắc là thấp lắm.

Hơn nữa, sói thường chỉ xuất hiện ban đêm, chúng ta chỉ cần đốt lửa trại là chúng sẽ không dám làm gì đâu." Shirley Dương nhìn Chu Tiểu Di nói, giọng điệu vô cùng bình thản.

Rõ ràng cô ấy không mấy tin tưởng vào sự 'lo xa' này.

Nhưng cũng khó trách, môi trường sa mạc khắc nghiệt, tuy có động vật hoang dã như sói nhưng xác suất gặp không cao.

Chương 420

Theo cô biết, động vật ở sa mạc do thiếu thức ăn nên thường xuyên di cư, chúng không ở yên một chỗ mà luôn di chuyển để tìm kiếm nguồn sống.

Câu nói 'hoàn cảnh ép buộc' chính là để chỉ trường hợp này.

Câu trả lời của Shirley Dương khiến Chu Tiểu Di hơi thất vọng.

Cô cứ ngỡ sự lo xa của mình sẽ chiếm được chút cảm tình của Shirley Dương, ít nhất là vì cô cũng vì sự an toàn của cả đoàn.

Ai ngờ cô nàng này lại chẳng mảy may tin tưởng!

Xem ra muốn lấy được thiện cảm từ người phụ nữ này khó thật đấy!!!

Tuy nhiên... ngay khi Chu Tiểu Di tưởng rằng nước đi này của mình công cốc, thì trước mắt cô bỗng xuất hiện một dòng thông báo hệ thống: [Chúc mừng!

Nhờ sự cẩn trọng của bạn, điểm thiện cảm của Shirley Dương dành cho bạn +5!] "Đù!!!" "Vãi thật!!!" Khi dòng thông báo đó hiện ra, Chu Tiểu Di xúc động đến mức run rẩy cả người.

Cô thầm thốt lên trong lòng vì không ngờ Shirley Dương nhìn ngoài mặt thì không biểu hiện gì, thậm chí còn nghi ngờ đề nghị của cô, nhưng thực chất vẫn cộng cho cô 5 điểm thiện cảm.

Rõ ràng Shirley Dương đúng chuẩn là kiểu phụ nữ 'ngoài lạnh trong nóng'!

Cô ấy chỉ không giỏi thể hiện thôi, chứ thực ra trong lòng rất ghi nhận ý kiến của cô.

Chu Tiểu Di kiểm tra lại, cộng thêm điểm tích lũy trước đó, hiện tại điểm thiện cảm của cô với Shirley Dương đã đạt 50 điểm.

Tuy chưa đạt mức quan hệ bạn bè như Heo Rừng nhưng cũng đã rất gần rồi.

Nếu trong kịch bản tiếp theo cô lấy thêm được 10 điểm nữa, thì khi cần Shirley Dương nói giúp với giáo sư Trần, chắc chắn cô ấy sẽ không từ chối.

Tất nhiên, để chắc ăn, ngoài Shirley Dương ra, cô cũng phải cố gắng lấy thêm điểm thiện cảm từ những người khác trong đoàn khảo cổ.

Điểm thiện cảm mà, càng nhiều càng tốt, chỉ có lợi chứ không có hại!

Ở phía bên kia, thấy Chu Tiểu Di chỉ cần dùng cái miệng dẻo kẹo mà đã lấy được 5 điểm thiện cảm từ Shirley Dương khi đi mua thịt, cư dân mạng trong phòng livestream cũng lập tức sôi sục. [Vãi thật, Chu tỷ thành công rồi...] [Mẹ ơi, không ngờ làm vậy cũng lấy được thiện cảm của Shirley Dương!] [Chu tỷ đỉnh quá!] [Đúng là Chu tỷ có khác!] [Phải ghi lại cách này ngay, 5 điểm thiện cảm của kịch bản quan trọng đấy!] [Sát, sao hồi trước mình không nghĩ ra nhỉ!] [Bây giờ biết cũng chưa muộn!] [Chỉ mua tảng thịt mà được 5 điểm thiện cảm, quá hời!] [Không chỉ đơn giản là mua thịt đâu, các ông không thấy đoạn đối thoại trước đó của Chu tỷ à?

Tôi nghĩ nội dung nói chuyện mới là then chốt!] [Đúng đúng, phải ghi lại mấy câu này!] [Tôi nhớ điểm thiện cảm của Chu tỷ cũng cao rồi nhỉ?

Nếu cao thêm chút nữa là cô ấy cũng kích hoạt được phụ bản ẩn trên người Shirley Dương giống Heo Rừng rồi!] [Chứ còn gì nữa!

Chu tỷ được 50 điểm rồi, chỉ cần 10 điểm nữa thôi!] [Chỉ còn 10 điểm thôi à?

Sắp rồi đấy...] [Cay thật, tôi vừa xem lại, điểm của tôi với Shirley Dương mới có 5 điểm, nhưng tôi vẫn đang ở đoạn Kinh thành, không vội...] [Mẹ kiếp, ông còn chưa qua nổi kịch bản sông băng Côn Luân mà cũng đòi hóng hớt à?

Điểm của Chu tỷ với Heo Rừng phần lớn là tăng ở đoạn sông băng đấy, ông ráng mà cày đi mới được 60 điểm!] [Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chỉ cần đạt 60 điểm với Shirley Dương là qua được màn ở nơi trú ẩn à?] [Tất nhiên là không, tốt nhất là tăng cả điểm với những người khác nữa, nếu không hiểu thì xem lão Heo Rừng làm là biết ngay!] Mọi người đều không ngờ Chu Tiểu Di lại có thể lấy được 5 điểm thiện cảm từ một NPC quan trọng như Shirley Dương theo cách này.

Phải biết rằng Shirley Dương là nhân vật cực kỳ khó lấy thiện cảm.

Ít nhất theo những gì đã biết, lấy điểm từ cô ấy khó hơn nhiều so với các thành viên khác trong đoàn.

Vậy mà Chu Tiểu Di chỉ thông qua việc đi mua thịt ở thị trấn đã làm được.

Bảo không ghen tị thì đúng là nói dối!

Bởi vì trước đó Heo Rừng hay Đại Tư Mã cũng từng đi mua thịt với Shirley Dương nhưng chẳng ai lấy được điểm nào cả.

Qua đó có thể thấy, ở đoạn này Chu Tiểu Di đã hoàn toàn vượt mặt những người chơi khác.

Tuy nhiên, cũng có một số cư dân mạng cho rằng, sở dĩ Chu Tiểu Di thành công không phải vì việc mua thịt, mà vì việc cô đã thành thật

chia sẻ suy nghĩ với Shirley Dương.

Chương 421

Nếu không thì sao mấy lão kia cũng đi mua thịt mà không được cộng điểm?

Thế là, một số người đã chuẩn bị sẵn giấy bút để ghi lại tỉ mỉ những gì Chu Tiểu Di đã nói và nói vào thời điểm nào.

Họ dự định khi chơi đến đoạn này sẽ bắt chước Chu Tiểu Di để 'kiếm chác' điểm thiện cảm từ Shirley Dương.

Vì dù có chắc chắn thành công hay không thì thử một lần cũng chẳng mất gì, lỡ đâu lại 'húp' được 5 điểm thiện cảm trắng thì sao? "Cô Dương, anh Hồ, hai người cuối cùng cũng về rồi..." Khi Chu Tiểu Di và Shirley Dương mua thịt xong quay lại quảng trường, Sở Kiến đang buộc đồ lên lạc đà liền ngẩng đầu lên gọi.

Cậu ta có vẻ hơi vội vã: "Bên này chuẩn bị gần xong rồi, giáo sư Trần bảo đợi hai người về là chúng ta xuất phát ngay..." Vừa dứt lời, giáo sư Trần cũng dẫn theo Hách Kiến Quốc và những người khác đi tới.

Giáo sư cúi xuống nhìn tảng thịt trong tay Chu Tiểu Di, nhíu mày hỏi: "Tiểu Hồ, Tuyết Lệ, hai đứa đi đâu mà mua cái này thế?" Chu Tiểu Di giơ tảng thịt lên, đáp: "Rõ ràng thế này mà giáo sư, đi mua thịt chứ còn gì nữa ạ!" Trước đây khi gặp câu hỏi này, Chu Tiểu Di thường giải thích là lo đoàn khảo cổ thiếu dinh dưỡng nên mua thêm thịt để bồi bổ.

Thật ra không chỉ cô, mà cả Heo Rừng hay Đại Tư Mã cũng đều giải thích tương tự.

Nhưng lần này Chu Tiểu Di cố tình không nói thế.

Vì cô biết nếu cứ giải thích theo lối mòn thì chắc chắn sẽ không lấy được thiện cảm của mọi người.

Thế nên cô định thử một cách giải thích khác xem có 'vét' được tí điểm nào không! "Mua thịt thì tôi biết, nhưng tôi không hiểu tại sao các bạn lại mang thịt vào sa mạc?" Giáo sư Trần tò mò hỏi.

Chu Tiểu Di không trả lời ngay mà liếc nhìn Shirley Dương một cái.

Cô đã giải thích mọi chuyện với Shirley Dương rồi, nên giờ cô muốn cô ấy giải thích giúp mình.

Dù sao uy tín của Shirley Dương trong đoàn cũng cao hơn cô, để cô ấy nói thì mọi người sẽ dễ tin hơn.

Tất nhiên đó chỉ là suy đoán cá nhân của cô thôi, kết quả thế nào thì hạ hồi phân giải.

Nhưng đã đến nước này thì cứ thử một phen, đằng nào Shirley Dương cũng biết rồi, trước sau gì cả đoàn cũng biết, thay vì sau này phải giải thích lằng nhằng thì nói huỵch toẹt ra ngay từ bây giờ cho xong. "Giáo sư Trần, anh Hách, chuyện là thế này..." Shirley Dương cũng không phải hạng vừa.

Thấy ánh mắt của Chu Tiểu Di, cô lập tức hiểu ý.

Thế là cô đem toàn bộ những gì Chu Tiểu Di đã nói lúc nãy kể lại rành rọt cho cả đoàn nghe.

Trong lúc kể, không biết có phải vì điểm thiện cảm vừa được tăng hay không mà cô còn không tiếc lời khen ngợi Chu Tiểu Di hết lời.

Tóm lại là khen cô làm việc cẩn thận, biết lo cho cả đội, lo liệu chu đáo trước sau!

Điều này khiến Chu Tiểu Di sướng rơn cả người.

Cô không ngờ có ngày Shirley Dương lại khen mình trước mặt mọi người như thế, thật không thể tin nổi!!! "Hóa ra là để đề phòng thú dữ và sói trong sa mạc sao...

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chỉ dựa vào tảng thịt này mà thực sự có hiệu quả sao?" Nghe xong lời giải thích, giáo sư Trần vẫn tỏ ra nghi ngờ.

Đương nhiên, Hách Kiến Quốc và những người khác cũng vậy.

Họ đều giống Shirley Dương, không tin lắm vào việc Chu Tiểu Di có thể dùng một tảng thịt mà giải quyết được lũ thú dữ nếu chẳng may đụng độ.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di không thèm giải thích thêm.

Vì cô biết những người này cũng giống Shirley Dương thôi, ngoài mặt thì có vẻ không tán thành nhưng trong lòng chắc chắn rất ghi nhận sự đóng góp của cô!

Dù sao cô làm vậy cũng vì sự an toàn của cả đội trong chuyến hành trình sắp tới.

Chương 422

Lo trước tính sau thì chẳng có gì sai cả, kể cả hướng lo liệu có hơi lệch đi chăng nữa thì người ta cũng chẳng trách được cô.

Vì cái tâm của cô đặt ở đó là đủ rồi!

Thành công hay không thực ra không quan trọng, cái chính là 'của ít lòng nhiều' mà!

Quả nhiên... tuy giáo sư Trần và những người khác đều lắc đầu bác bỏ đề nghị của Chu Tiểu Di, nhưng đồng thời cô cũng nhận được một loạt thông báo cộng điểm thiện cảm từ họ. [Chúc mừng!

Nhờ sự cẩn trọng của bạn, điểm thiện cảm của giáo sư Trần dành cho bạn +10!] [Chúc mừng!

Nhờ sự cẩn trọng của bạn, điểm thiện cảm của Hách Kiến Quốc dành cho bạn +10!] [Chúc mừng!

Nhờ sự cẩn trọng của bạn, điểm thiện cảm của Diệp Diệc Tâm dành cho bạn +10!] [Chúc mừng!

Nhờ sự cẩn trọng của bạn, điểm thiện cảm của Sở Kiến dành cho bạn +10!] [Chúc mừng!

Nhờ sự cẩn trọng của bạn, điểm thiện cảm của Tát Đế Bằng dành cho bạn +10!] Giây phút này, ngoại trừ An Lực Mãn, Shirley Dương và Vương Khải Toàn ra, tất cả những người còn lại đều tăng 10 điểm thiện cảm với Chu Tiểu Di.

An Lực Mãn đang bận chuẩn bị cỏ cho lạc đà ở đằng xa nên không lại gần.

Hơn nữa với tính cách của lão, dù có nghe thấy chắc lão cũng chẳng tăng điểm thiện cảm đâu.

Nhiệm vụ của lão là dẫn đoàn vào sa mạc, mà tình hình trong đó lão nắm rõ như lòng bàn tay rồi, Chu Tiểu Di có cẩn thận hay lo xa thế nào cũng chẳng liên quan gì đến lão.

Còn Shirley Dương và Vương Khải Toàn không tăng điểm là có nguyên nhân cả.

Shirley Dương thì vừa mới cộng 5 điểm xong, nên trong cùng một sự kiện sẽ không được cộng thêm nữa.

Còn Vương Khải Toàn là vì điểm thiện cảm với Chu Tiểu Di đã đạt mức bão hòa 100 điểm rồi.

Quan hệ giữa hai người đã là 'sinh tử chi giao' nên không thể tăng thêm được nữa.

Thực tế, ngay từ khi Vương Khải Toàn mới xuất hiện, điểm thiện cảm của anh ta với người chơi đã ở mức gần bão hòa, sau này chỉ cần tăng nhẹ một chút là chạm mốc 100 ngay.

Chỉ vì mối quan hệ giữa hai người khá đặc thù nên khi đạt mức【Sinh tử chi giao】, hệ thống không đưa ra thông báo nào cả.

Nhưng sự thật là quan hệ của họ đã kịch trần, sau này cũng không tăng thêm được nữa.

Nhiều cư dân mạng thậm chí còn cho rằng, chính vì điểm thiện cảm của Vương Khải Toàn với người chơi đã ở mức tối đa nên lần trước ở sông băng Côn Luân, anh ta mới sẵn sàng dùng tính mạng mình làm mồi nhử để Heo Rừng có thể sống sót rời khỏi Cửu Tầng Yêu Lâu! "Haha~ chiêu này quả nhiên hiệu quả..." Chu Tiểu Di lúc này sướng điên người.

Còn chưa vào sa mạc mà mới ở giai đoạn chuẩn bị thôi cô đã kiếm được bộn điểm thiện cảm từ đoàn khảo cổ.

Ngay cả người khó tính nhất là Shirley Dương cũng đã cho cô 5

điểm.

Khởi đầu thế này đúng là quá rực rỡ. "Được rồi, mọi người chuẩn bị xong chưa?

Nếu xong rồi thì chúng ta xuất phát thôi, tranh thủ lúc trời còn chưa tối..." Đúng lúc này, An Lực Mãn đã chuẩn bị xong cỏ cho lạc đà và đi tới.

Lão dặn dò đoàn khảo cổ vài câu về tình hình khi vào sa mạc, sau đó leo lên lạc đà.

Mọi người cũng không nói thêm lời nào, tất cả đều leo lên lạc đà bám theo An Lực Mãn khởi hành.

Kịch bản tiếp theo cũng tương tự những lần trước.

Chương 423

Khi mới vào sa mạc, ai nấy đều vô cùng phấn khích.

Ba người Diệp Diệc Tâm vẫn vừa hát hò vừa đi đường, cứ như đang đi du lịch vậy.

Ngay cả giáo sư Trần, Hách Kiến Quốc hay Shirley Dương cũng không quá lo lắng.

Cũng phải thôi, lần này họ đã chuẩn bị cực kỳ chu đáo, thức ăn và nước uống có thể duy trì được từ nửa tháng đến mười ngày.

Kể cả có gặp vấn đề giữa đường, họ vẫn đủ thời gian quay về hoặc chờ cứu viện.

Huống hồ lần này họ còn thuê được hai người dẫn đường: một người từng vào sa mạc, vượt sông băng lại còn am hiểu phong thủy, một người thì được mệnh danh là 'bản đồ sống' của sa mạc.

Có hai người này dẫn đường, cộng thêm tấm bản đồ trong cuốn sổ tay, việc tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành trong sa mạc chắc cũng chẳng khó khăn gì!

Trên đường đi, Chu Tiểu Di luôn tìm kiếm nơi nào đó để có thể làm màu, chém gió một chút.

Nhưng đáng tiếc là... sau một quãng đường hành tiến, cô phát hiện mình ở đây căn bản không tìm thấy bất kỳ cơ hội làm màu nào.

Không đúng... cũng không thể nói là không có cơ hội.

Cơ hội vẫn có.

Ví dụ như, dự đoán trước về bão cát đen!

Cái này chắc là tính một lần.

Thế nhưng phương pháp này cô đã dùng qua trước đó rồi.

Theo quy tắc trò chơi là cùng một sự việc không thể tích lũy nhận thưởng, nếu bây giờ cô tiếp tục lấy chuyện này ra làm màu thì chắc chắn sẽ không nhận được điểm thiện cảm.

Đến lúc đó chỉ phí công vô ích. "Trước khi đến được nơi trú ẩn, nguy cơ duy nhất trên đường chính là bão cát đen..." "Nhưng dự báo bão cát đen đã dùng rồi, cũng đã lấy được phần thưởng, giờ dùng tiếp thì đúng là phí của..." "Đã vậy thì chỉ có thể đến nơi trú ẩn rồi xem tình hình sau..." "Khoan đã..." "Nơi trú ẩn...

Đúng rồi, nơi trú ẩn..." "Nếu mình có thể làm gì đó ở nơi trú ẩn này, hoặc là có thể thành công..." Chu Tiểu Di đột nhiên nghĩ ra một cách!

Cô cảm thấy cách này có lẽ có thể giúp cô lấy thêm một đợt điểm thiện cảm từ đoàn khảo cổ và Dương Tuyết Lệ.

Và cách này chính là dự đoán địa điểm của nơi trú ẩn!

Dù sao mấy lần trước, khi bọn họ chạy trốn bão cát đen, đều là Anliman dẫn bọn họ đến nơi trú ẩn đó.

Nếu lần này cô có thể vượt mặt Anliman, trực tiếp dẫn đoàn khảo cổ đến đó, biết đâu có thể lấy được điểm thiện cảm của những người trong đoàn, thậm chí là của Dương Tuyết Lệ.

Nhưng hiện tại còn một vấn đề, đó là Anliman có thể sẽ nảy sinh nghi ngờ đối với cô.

Hơn nữa... nếu cô biết nơi trú ẩn đó, người của đoàn khảo cổ cũng sẽ tới chất vấn nguyên nhân.

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di lại nhíu chặt mày.

Đây quả thực là một vấn đề nan giải.

Nhưng rất nhanh, vấn đề nan giải này đã được Chu Tiểu Di giải quyết!

Bởi vì từ tư liệu nhân vật mà xem, thân phận hiện tại của người chơi là một cựu binh dày dạn kinh nghiệm từng vào sa mạc và băng xuyên.

Chương 424

Đã từng vào sa mạc thì việc biết trong sa mạc có một nơi trú ẩn chẳng phải là rất hợp tình hợp lý sao?

Nếu lúc đó người của đoàn khảo cổ có đến hỏi vặn vẹo, cô hoàn toàn có thể dùng cái cớ này để lấp liếm qua chuyện!

Còn về lão Anliman kia, chắc cũng không cản trở gì.

Dù sao nơi trú ẩn đó là cố định, đối phương có thể phát hiện và ghi nhớ nơi đó, vậy tại sao cô lại không thể phát hiện và ghi nhớ chứ? "Đúng, chính là như vậy..." Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Chu Tiểu Di lập tức phấn chấn hẳn lên.

Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua tầng mây đen đang bắt đầu tụ tập ở phía xa, sau đó không chút do dự nói với mọi người: "Các vị, xem ra vận khí của chúng ta không tốt lắm rồi, phía trước xuất hiện bão cát đen...

Chúng ta bây giờ nhất thiết phải nhanh chóng tìm được một nơi có thể trốn bão cát đen!

Nếu không, một khi bão cát đen ập đến, tất cả chúng ta đều sẽ bị chôn vùi trong bão cát đấy." Lời này vừa thốt ra, những người trong đoàn khảo cổ đều ngẩn người trên lưng lạc đà.

Ngay cả Anliman cũng giật mình một cái.

Ông ta thuận theo ánh mắt của Chu Tiểu Di nhìn về phía tầng mây đen xa xôi.

Tuy nhiên giây tiếp theo, vẻ mặt trên mặt Anliman cũng lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng. "Bão cát đen...

Thực sự là bão cát đen...

Chúng ta xong đời rồi sao..." "Cái gì?

Bão cát đen?" "Thầy ơi, bão cát đen là cái gì?

Em trước đây chỉ nghe nói qua bão cát thôi, chưa nghe nói qua bão cát đen bao giờ." "Bão cát đen là một loại thiên tai tự nhiên còn khủng khiếp hơn cả bão cát thường, nhưng loại thiên tai này trong lịch sử đã rất lâu rồi không xuất hiện, ngay cả ở những vùng sa mạc có bão cát dày đặc nhất..." "Không phải chứ?

Vậy chẳng phải bão cát đen này rất nguy hiểm sao?" "Tình hình cụ thể thầy cũng không rõ, nhưng thầy từng nghe một số chuyên gia nghiên cứu khí hậu tự nhiên nói rằng, nếu em gặp phải bão cát đen trong tình trạng không có bất kỳ sự phòng bị nào, thì coi như đã bị tuyên án tử hình!" Nghe thấy tiếng kêu đầy kinh hoàng và tuyệt vọng của Anliman, những người trong đoàn khảo cổ cũng lập tức bị dọa đến mất cả hồn vía.

Đặc biệt là giáo sư Trần, với tư cách là giáo sư uy tín trong nước, tuy chuyên môn của ông là về khảo cổ, nhưng đối với loại thiên tai cấp độ sử thi như bão cát đen này, ông ít nhiều cũng có hiểu biết.

Chỉ là ông không ngờ rằng mình lại gặp phải bão cát đen ở đây.

Vận khí này cũng quá tệ đi!

Phải biết rằng bão cát đen đã mấy chục năm không xuất hiện trên toàn thế giới, vậy mà lần này bọn họ vừa mới vào sa mạc không lâu đã gặp phải.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ông có nằm mơ cũng không tin đây là sự thật!

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lệ đột nhiên hỏi Anliman: "Chú Anliman, chú là bản đồ sống trong sa mạc, chắc hẳn rất quen thuộc nơi này, chú có biết nơi nào có thể trốn bão cát đen không?" Đến rồi!!!

Cuối cùng cũng đến rồi!

Cơ hội làm màu đã tới!

Nghe thấy câu hỏi của Dương Tuyết Lệ, ánh mắt Chu Tiểu Di cũng thay đổi.

Không đợi Anliman trả lời, cô đã trực tiếp cướp lời: "Dương tiểu thư, nơi có thể trốn bão cát đen mà cô nói, tôi biết..." Lời này vừa nói ra, Anliman vốn đang định nói cho mọi người biết về nơi trú ẩn, lập tức ngẩn người!

Cái gì???

Đồng chí tiểu Hồ này lại biết ở đây có một nơi trú ẩn có thể tránh bão cát đen sao?

Chuyện này không thể nào?

Nơi trú ẩn đó là lần trước ông ta vô tình phát hiện ra, hơn nữa dựa theo kinh nghiệm trước đây, ngoài ông ta ra chắc chưa từng có ai tìm thấy mới đúng.

Chương 425

À... không đúng!

Cũng có một số người biết nơi đó, nhưng chẳng phải những người đó đều đã chết ở đó, trở thành những bộ xương khô trong cát rồi sao?

Mà đồng chí tiểu Hồ này đi cùng đoàn khảo cổ, lý ra cậu ta không nên biết nơi đó ở đâu mới đúng chứ!

Chẳng lẽ... nơi mà cậu ta nói có thể trốn bão cát đen và nơi trú ẩn mà ông ta biết là hai nơi khác nhau?

Không... không đúng...

Khu vực này ông ta đều thuộc như lòng bàn tay, quanh đây ngoài nơi trú ẩn đó ra chắc không còn nơi nào khác có thể trốn được bão cát đen nữa!

Anliman trong chớp mắt nghĩ đến rất nhiều chuyện!

Trong khi ông ta còn đang suy nghĩ thì người của đoàn khảo cổ đã bắt đầu oanh tạc Chu Tiểu Di: "Đồng chí tiểu Hồ, cậu nói thật chứ?

Cậu thực sự biết gần đây có nơi trốn được bão cát đen sao?" "Đồng chí tiểu Hồ, hiện tại không phải lúc đùa đâu, cậu đừng có nói bừa đấy..." "Anh Hồ, nếu anh biết nơi nào trốn được bão cát đen thì mau dẫn chúng em đi đi..." "Đúng vậy Hồ tiên sinh, tốc độ di chuyển của bão cát đen rất nhanh, nếu anh biết chỗ trốn thì lập tức dẫn chúng tôi đi đi..." Nhìn thấy tầng mây đen tụ tập phía trước đã từ từ ép xuống, người của đoàn khảo cổ hoàn toàn hoảng loạn.

Cách duy nhất bọn họ có thể nghĩ đến lúc này là chạy trốn.

Không đúng... chạy trốn là không thể nào!

Bởi vì tốc độ di chuyển của bão cát chắc chắn nhanh hơn con người, cho dù cưỡi lạc đà cũng vậy.

Huống chi trận bão cát đang quét tới trước mặt còn là bão cát đen mấy chục năm mới gặp một lần.

Vì vậy, đoàn khảo cổ hiện tại chỉ có thể đặt hết hy vọng lên người Chu Tiểu Di.

Bởi vì bọn họ biết Chu Tiểu Di trước đây cũng từng vào sa mạc, biết đâu cô thực sự biết gần đây có một nơi trú ẩn.

Trước sự kỳ vọng của mọi người, Chu Tiểu Di lúc này cũng không giấu giếm.

Bởi vì cô hiểu rõ trong lòng, Anliman cũng biết vị trí của nơi trú ẩn đó.

Nếu mình không nói ra nhanh, bị lão Anliman kia tranh trước thì cô sẽ không làm màu được nữa!

Mà nếu không làm màu được thì kế hoạch cô đã định sẵn sẽ không thể thực hiện suôn sẻ! "Mọi người đi theo tôi, tôi dẫn mọi người đến nơi trú ẩn đó...

Chỉ cần đến được nơi trú ẩn, mọi người chắc chắn sẽ an toàn..." Vừa nói, Chu Tiểu Di đã trực tiếp điều khiển lạc đà đổi hướng!

Sau đó dùng tốc độ nhanh nhất điên cuồng lao về phía nơi trú ẩn.

Người của đoàn khảo cổ thấy vậy cũng không chút do dự, lập tức đi theo.

Ngay cả Anliman cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, khi đuổi theo Chu Tiểu Di, trong lòng Anliman vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì khi Chu Tiểu Di càng lúc càng tiến gần nơi trú ẩn đó, ông ta

mới nhận ra nơi an toàn mà cô nói chính là nơi trú ẩn mà ông ta biết!

Chàng trai trẻ đi cùng đoàn khảo cổ Bắc Kinh này thực sự biết nơi đó.

Chương 426

Đây chẳng lẽ chỉ là trùng hợp?

Hay là đối phương trước đây thực sự đã từng tới đây? "Vù vù vù ~~~" Gió lớn bão cát nổi lên dữ dội.

Chẳng mấy chốc, trận bão cát đen phía sau mọi người như một con mãnh thú, trực tiếp mang theo khí thế bài sơn đảo hải truy đuổi tới.

Khí thế bàng bạc đó chỉ cần nhìn một cái cũng khiến người ta cả đời khó quên.

Nhìn thấy cảnh này, bọn Diệp Nhất Tâm vốn chưa từng trải qua cảnh tượng này lập tức bị dọa khiếp vía. "Anh Hồ, hình như bão cát phía sau càng lúc càng gần chúng ta rồi...

Nơi trú ẩn anh nói còn bao xa nữa?" Diệp Nhất Tâm lo lắng hỏi, trong lời nói tràn đầy sự sợ hãi đối với bão cát đen!

Tát Đế Bằng và Sở Kiện tuy không nói lời nào, nhưng từ khuôn mặt tái nhợt và vẻ mặt hoảng hốt của bọn họ, không khó để nhận thấy tâm trạng của hai người lúc này cũng giống như Diệp Nhất Tâm.

Sợ hãi, sụp đổ, thậm chí là tuyệt vọng! "Sắp đến rồi, mọi người ráng kiên trì chút nữa...

Người đi cuối cùng có thể vứt bớt vật tư trên lưng lạc đà đi, tuyệt đối đừng để bị bão cát đen cuốn vào.

Nếu không thì thần tiên tới cũng không cứu được đâu." Chu Tiểu Di lúc này đã hoàn toàn hóa thân thành một hướng dẫn viên sa mạc chuyên nghiệp.

Cô không những không lộ vẻ khiếp sợ trước bão cát đen bám sát

phía sau, thậm chí trên đường còn không ngừng cổ vũ mọi người, hy vọng họ có thể tăng tốc theo kịp mình, tuyệt đối đừng để rớt lại phía sau.

Ai không biết còn tưởng cô là một hướng dẫn viên sa mạc chính hiệu! 【Vãi thật ~ Chu tỷ lần này thực sự phấn chấn rồi nha, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng trở nên cứng rắn hẳn lên! 】 【Nhìn qua thì có vẻ rất giống một hướng dẫn viên sa mạc lão luyện đấy! 】 【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Chu tỷ thực sự biết nơi trú ẩn đó ở đâu sao? 】 【Hahaha ~ Anh bạn lầu trên đừng đùa nữa, Chu tỷ ở màn này không biết đã chơi lại bao nhiêu lần rồi, dù không biết vị trí cụ thể của nơi trú ẩn thì phương hướng đại khái chắc chắn là biết, cô ấy chỉ cần đi theo hướng đó thì vẫn có khả năng tìm được! 】 【Đúng vậy, hơn nữa khu vực sa mạc này còn khá rộng rãi, tầm nhìn cũng tạm ổn, chỉ cần xung quanh có kiến trúc nơi trú ẩn thì rất dễ phát hiện. 】 【Không đúng không đúng, nếu là trước đây thì nơi trú ẩn ở khu vực này có lẽ dễ thấy, nhưng bây giờ thì khác, bão cát đen đã đuổi sát mông rồi, trong môi trường này mà các ông nghĩ còn có thể một mắt nhìn thấy kiến trúc nơi trú ẩn sao? 】 【Đồ ngốc ~ Bão cát đen chỉ bám sau lưng bọn Chu tỷ thôi, phía trước họ tuy cũng có gió cát nhưng không nhiều lắm, nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy nơi trú ẩn! 】 【Xem ra Chu tỷ bây giờ cũng đang đánh cược vận may của mình rồi! 】 【Chẳng phải rõ rành rành rồi sao?

Nếu cô ấy có thể dựa vào trí nhớ mà tìm được nơi trú ẩn thì chuyện tiếp theo sẽ dễ giải quyết, còn nếu không tìm thấy thì chắc chắn là tiêu đời luôn! 】 【Thực ra tôi rất tò mò, Anliman kia không phải biết nơi trú ẩn ở đâu sao?

Tại sao Chu tỷ còn phải tranh việc của ông ta làm gì?

Cứ để Anliman dẫn đường không phải là xong à? 】 【Anh bạn, ông thật sự không nhìn ra hay là giả vờ thế?

Chu tỷ làm vậy rõ ràng là muốn lập công trong chuyện này, để đoàn khảo cổ và Dương Tuyết Lệ phải nhìn mình bằng con mắt khác, từ đó nâng cao điểm thiện cảm của cô ấy trong lòng họ.

Nếu cứ để Anliman dẫn đường thì cô ấy làm sao mà diễn kịch được nữa?

Chương 427

】【Vãi ~ Nói vậy là Chu tỷ cố tình tranh việc của Anliman à? 】【Cũng không hẳn là tranh việc, chủ yếu là để thông qua chuyện này lấy điểm thiện cảm từ những người kia thôi.

Dù sao theo tình hình hiện tại, điểm thiện cảm của người chơi với Dương Tuyết Lệ và giáo sư Trần càng cao thì cửa ải cuối cùng ở nơi trú ẩn sẽ càng dễ vượt qua. 】【Đúng thế, tôi cũng nghĩ vậy! 】【Không ngờ Chu tỷ lại có thể nghĩ đến điều này...

đúng là không đơn giản! 】【Nghe ông nói kìa, người ta chẳng qua là làm việc hơi bộp chộp thôi chứ đâu có thiếu não! 】【Đúng đúng, đừng thấy Chu tỷ trông có vẻ không thông minh lắm, thực ra cô ấy cũng lợi hại lắm đấy nhé! 】Cùng với việc đoàn khảo cổ điên cuồng chạy trốn sự tấn công của bão cát đen, cư dân mạng trong phòng livestream cũng bắt đầu bàn tán xôn xao!

Đa số mọi người đều nhìn ra ý đồ của Chu tỷ.

Cô nàng này chính là muốn thông qua chuyện này để lấy điểm thiện cảm từ đoàn khảo cổ.

Phải nói rằng phương pháp này thực sự khả thi.

Nhưng vấn đề hiện tại là, kiến trúc nơi trú ẩn trước đó đều là do Anliman dẫn bọn họ đi, Chu tỷ tuy cũng đã đi qua lộ trình này mấy lần nhưng liệu cô có thực sự nhớ được tuyến đường đó hay không thì khó mà nói trước được!

Dù sao... trước đó khi Anliman dẫn mọi người chạy tới nơi trú ẩn đều là vào lúc bão cát đen đang ập tới.

Khi đó trời tối sầm, cộng thêm cát vàng mịt mù, tầm nhìn bị cản

trở nghiêm trọng.

Trong tình trạng tầm nhìn không ổn định như vậy, đừng nói là nhớ một tuyến đường nào đó, ngay cả khi biết tuyến đường đó, bạn cũng chưa chắc có thể lần theo mà tìm được nơi trú ẩn!

Thực ra cư dân mạng đoán không sai.

Việc Chu Tiểu Di đang làm lúc này chính là dựa vào trí nhớ của mình để thay thế Anliman tìm vị trí nơi trú ẩn!

Nhưng đáng tiếc là lần này cô đã thất bại.

Cô dẫn đoàn khảo cổ chạy thục mạng một hồi, chạy mãi cho đến khi bão cát đen quét tới vẫn không thấy nơi trú ẩn đó đâu!

Cuối cùng... dưới sự tàn phá vô tình của bão cát đen, tất cả mọi người trong đoàn khảo cổ, bao gồm cả Dương Tuyết Lệ, Vương Khải Toàn và chính Chu Tiểu Di, đều bị chôn sống dưới bão cát. 【Nhân vật tử vong...】 【Trò chơi thất bại, vui lòng cố gắng lần sau...】 Khi dòng thông báo tử vong quen thuộc này hiện lên màn hình, cư dân mạng lập tức nổ tung. 【Vãi ~ Tôi biết ngay là Chu tỷ phen này tiêu đời mà! 】 【Hahaha ~ Cười chết tôi mất, thấy Chu tỷ lúc nãy làm vẻ nghiêm túc thế tôi còn tưởng cô ấy tự tin lắm chứ, không ngờ cuối cùng vẫn thăng thiên! 】 【Xem ra Chu tỷ nhà ta cũng thuộc kiểu sấm to mưa nhỏ rồi! 】 【Haizz ~ Lẽ ra tôi nên đoán trước được... 】 【Tôi sai rồi, tôi không nên đặt quá nhiều hy vọng vào Chu tỷ, tôi thực sự sai rồi... 】 【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, thao tác này của Chu tỷ hình như không phải hoàn toàn vô dụng đâu, ít nhất lúc nãy cô ấy đã lấy được rất nhiều điểm thiện cảm của NPC, ngay cả Dương Tuyết Lệ cũng tăng điểm thiện cảm kìa! 】 【Đúng vậy, nhìn chung thì Chu tỷ chỉ đi sai bước cuối cùng thôi, nhưng thực tế bộ chiến thuật này của cô ấy vẫn có rất nhiều điểm đáng học hỏi!

Chương 428

】【Thực ra theo suy đoán của tôi, Chu tỷ không hề đi sai bước nào cả, chỉ là vận khí quá kém thôi! 】【Vận khí quá kém?

Anh bạn, nói vậy là sao? 】【Chuyện này không đơn giản à?

Chu tỷ lúc nãy chỉ là nhớ nhầm hướng thôi, nếu lúc nãy cô ấy thực sự dựa vào trí nhớ mà tìm đúng vị trí nơi trú ẩn thì giờ này chắc đã thu hoạch thêm một đợt điểm thiện cảm nữa rồi! 】【Ơ?

Nghe ông nói thế hình như cũng đúng thật! 】【Chính xác, xem ra Chu tỷ thực sự thua ở vận khí rồi! 】【Cũng có thể nói là thua ở trí nhớ, nếu trí nhớ cô ấy tốt hơn chút thì kết cục đã khác... 】【Không phải vấn đề trí nhớ đâu, tình hình lúc nãy tầm nhìn bị ảnh hưởng nặng nề, dựa vào trí nhớ tìm đường là không thực tế, chỉ có thể dựa vào vận may mà chọn bừa thôi, chọn đúng thì lên đời, chọn sai thì táng thân biển cát! 】【Đúng, chính xác, tôi cũng nghĩ vậy! 】【Tôi cũng thế!!! 】 Nhìn những lời bàn tán của cư dân mạng trong phòng livestream, Chu Tiểu Di lúc này chỉ cười nhạt, không quá để tâm.

Sau khi trò chơi thất bại, cô lập tức chuyển sang giao diện【Bắt đầu trò chơi】, sau đó trực tiếp mở ra hành trình mới!

Rất nhanh, hình ảnh trò chơi lại chuyển về thị trấn nhỏ trong sa mạc.

Trò chơi khởi động lại!

Thấy cảnh này, cư dân mạng trong phòng livestream lại không giữ được bình tĩnh.【Vãi ~ Chuyện gì thế này?

Chu tỷ lại chơi tiếp à? 】【Không phải chứ?

Trước đây mỗi lần thất bại cô ấy đều vào phòng livestream phàn

nàn một hồi, hoặc là offline uống nước ăn uống nghỉ ngơi chút, sao lần này lại khởi động lại ngay lập tức vậy? 】【Cô ấy định làm gì thế? 】【Không biết... 】【Nói chứ... hay là cô ấy lại định chơi chiêu trò gì mới? 】【Cái này khó nói lắm, dù sao cô ấy chơi chiêu cũng không phải một hai lần... 】Đối với trải nghiệm trò chơi ván thứ hai không một kẽ hở của Chu Tiểu Di, cư dân mạng đều không mấy lạc quan!

Một số người thậm chí còn cho rằng lần này Chu Tiểu Di chắc chắn lại đang chơi bài vở gì đó!

Dù sao... những người chơi khác, bao gồm cả Heo em, Đại Tư Mã và một số streamer hàng đầu có kỹ thuật cao, sau khi thất bại đều sẽ nghỉ ngơi một chút.

Một là để tổng kết kinh nghiệm thất bại trước đó, để khi khởi động lại có thể tránh được sai sót cũ.

Chương 429

Hai là để nghỉ ngơi ngắn hạn, vì trò chơi này yêu cầu vận động toàn thân trên máy chạy bộ, cảm giác chân thực không khác gì môi trường thực tế!

Người chơi khi tham gia trò chơi gần như là đang trải nghiệm thực tế môi trường khắc nghiệt trong sa mạc!

Trong môi trường cực đoan này, được nghỉ ngơi ngắn hạn một chút sẽ giúp ích rất nhiều cho lần chơi tiếp theo!

Dù sao những người chơi có trạng thái tinh thần tốt khi chơi game chắc chắn sẽ lợi hại hơn những người có tinh thần mệt mỏi!

Điểm này không có gì phải bàn cãi!

Thế nhưng Chu Tiểu Di thì sao?

Cô nàng này sau khi thất bại thậm chí không nghỉ ngơi lấy một giây, trực tiếp bắt đầu ván tiếp theo.

Thật không biết cô ấy là ngốc hay là liều nữa!

Tuy nhiên, đối mặt với sự nghi ngờ của cư dân mạng, Chu Tiểu Di lại chẳng mảy may để ý. "Lũ ngốc này, chẳng hiểu cái gì cả, chỉ biết đứng đó la hét...

Bà đây hiện tại còn có việc quan trọng phải làm, chẳng rảnh mà tiếp tụi bây!" Bĩu môi một cái, Chu Tiểu Di lại dẫn đoàn khảo cổ đến đồn công an địa phương tìm Anliman.

Cốt truyện sau đó đều giống hệt nhau!

Mua thịt sống, bỏ thuốc chuột, sau đó chất tất cả vật tư lên lưng lạc đà!

Khi mọi công tác chuẩn bị đã hoàn tất, bọn họ lại dưới sự chỉ dẫn của Anliman bắt đầu cưỡi lạc đà tiến vào sa mạc.

Sau khi vào sa mạc, Chu Tiểu Di luôn nhìn chằm chằm về phía trước đoàn đội.

Khi dấu hiệu bão cát đen hình thành vừa xuất hiện, cô lập tức dùng bài cũ, đích thân dẫn đoàn khảo cổ chạy về hướng nơi trú ẩn.

Nhưng lần này cô đã đổi một hướng khác.

Tất nhiên hướng này không phải cô tùy ý đổi, mà là hướng cô ghi nhớ trong ký ức.

Bởi vì bão cát đen che khuất tầm nhìn, cô chỉ nhớ hướng Anliman dẫn bọn họ chạy tới nơi trú ẩn lúc đó đại khái là ở vị trí đông nam và nam.

Vị trí hướng cụ thể thì cô không biết.

Nhưng điều đó có quan trọng không?

Dù sao trò chơi có thể chơi lại mà.

Nếu chọn sai một lần thì chọn lại lần nữa!

Chỉ cần tranh thủ thời gian, liên tục chọn hướng, thử tất cả các hướng có khả năng có nơi trú ẩn, cô không tin là không tìm được nơi đó!

Tuy nhiên... vài phút sau, bão cát đen lại đuổi kịp sau lưng bọn họ.

Chu Tiểu Di cười khổ một tiếng.

Rõ ràng!!!

Lần này cô lại chọn sai hướng rồi.

Nhưng không sao!

Chọn sai thì chọn lại!

Chương 430

Chuyện nhỏ mà!

Điều chỉnh lại tâm trạng, Chu Tiểu Di lại bắt đầu vòng trải nghiệm trò chơi tiếp theo.

Có lẽ vì trước đó đã thử quá nhiều lần, lần trải nghiệm này cô đã trở nên thuần thục hơn rất nhiều.

Mấy lần trước, khi cô chuẩn bị xong mọi thứ và dẫn đoàn khảo cổ vào sa mạc thì cũng mất gần nửa tiếng đồng hồ!

Nhưng lần này, với mục tiêu xác định, cô chỉ mất 25 phút đã làm xong!

Xét về tốc độ, cô đã rút ngắn được hẳn 5 phút!

Xem ra người xưa nói không sai, thất bại là mẹ thành công!

Bạn càng thất bại thì kinh nghiệm thu được càng nhiều, tốc độ thất bại cũng sẽ nhanh hơn!

Tuy nhiên... cùng với việc Chu Tiểu Di liên tục lặp lại việc bắt đầu trò chơi, hơn nữa còn không hề nghỉ ngơi, cư dân mạng trong phòng livestream đều sững sờ. 【Vãi ~ Chuyện gì thế này?

Tại sao Chu tỷ lại điên cuồng nộp mạng thế kia? 】 【Hay là cô ấy định đập nồi dìm thuyền, buông xuôi luôn rồi? 】 【Không đúng, nếu là buông xuôi thì cô ấy đã bỏ game từ lâu rồi, đằng này vẫn liên tục chơi lại, nhìn kiểu gì cũng không giống buông xuôi cả! 】 【Đúng vậy, tôi cũng thấy Chu tỷ không phải đang buông xuôi, dù sao sau khi chơi lại thì những thất bại trước đó đều bị xóa sạch, hơn nữa điểm thiện cảm của Chu tỷ với đoàn khảo cổ và Dương Tuyết Lệ hiện tại cũng thuộc hàng cao nhất trong số người chơi rồi, nếu ngay cả cô ấy

cũng bỏ cuộc thì đám người chơi bình thường chúng ta còn chơi bời gì nữa? 】【Thực ra tôi thấy...

Chu tỷ chắc là đang dò đường! 】【Dò đường?

Nói rõ hơn xem nào? 】【Đồ ngốc, ông nhìn kìa, cô ấy luôn lược bỏ giai đoạn chuẩn bị trước khi vào sa mạc, từ nửa tiếng lúc đầu giờ rút xuống còn gần 20 phút rồi, tuy cũng có phần là do đã quen kịch bản, nhưng chỗ cô ấy lược bỏ cũng quá nhiều rồi đấy?

Đặc biệt là mấy lần cuối, cô ấy thậm chí còn không đi mua thịt sống, điều này đã nói lên rất nhiều vấn đề rồi! 】【Đúng rồi, mấy lần cuối hình như cô ấy không đi mua thịt sống thật, rốt cuộc là sao nhỉ?

Phải biết rằng không có thịt sống thì không thể bỏ thuốc, không bỏ thuốc thì không xử được con quái kia, cái này hình như không hợp lý lắm? 】【Haha ~ Thực ra các ông đều nghĩ sai rồi, Chu tỷ làm vậy không những rất hợp lý mà thậm chí còn rất thông minh, bởi vì điều cô ấy muốn làm hiện tại không phải là vượt ải cốt truyện, mà là muốn thông qua phương pháp và thủ đoạn này để tự mình tìm ra vị trí của nơi trú ẩn! 】【Nhưng mà... trong tình trạng không có thịt sống, dù cô ấy tự mình dẫn đoàn khảo cổ tìm được nơi trú ẩn cũng vô dụng thôi, làm sao xử lý được đàn sói? 】【Xem ra ông thực sự không nhìn ra cái hay ở đây rồi, mục đích chính của Chu tỷ hiện tại chỉ là muốn xác định phương hướng và vị trí của nơi trú ẩn, còn chuyện sau khi tìm thấy nơi trú ẩn thì cô ấy chắc còn chưa nghĩ tới đâu.

Nếu tôi đoán không lầm, sau khi xác định được phương hướng và vị trí nơi trú ẩn, việc đầu tiên Chu tỷ làm chắc là nộp mạng cho đàn sói! 】【Nộp mạng cho đàn sói?

Tại sao?

Tôi mịa nó càng nghe càng lùng bùng lỗ tai!

Chương 431

】【Cái nhà ông này có thể dùng não chút không, trước tiên lược bỏ hết các bước trong game, sau đó xác định phương hướng và vị trí nơi trú ẩn, cuối cùng ghi nhớ hướng đó rồi chơi lại một ván tử tế, như vậy chẳng phải có thể hoàn thành một ván đại mãn quán hoàn hảo, ráp hết mọi cốt truyện vào sao? 】【Vãi ~ Tôi hiểu rồi, Chu tỷ là đang lợi dụng những lần trải nghiệm này để dò vị trí nơi trú ẩn, nói đơn giản là mấy ván này cô ấy chấp nhận lãng phí chứ không phải thực sự muốn vượt ải? 】【Đúng, chính xác, cho nên tôi mới nói Chu tỷ nhìn thì có vẻ không thông minh lắm nhưng thực tế lại tinh ranh lắm đấy! 】【Trời ạ, Chu tỷ đúng là đại trí nhược ngu mà! 】【Cứ thế này thì hơi tốn thời gian chút thôi. 】【Tốn chút thời gian thì thấm tháp gì, miễn là có thể thuận lợi cày đủ điểm thiện cảm thì lãng phí chút thời gian cũng đáng! 】【Đúng vậy, xem ra tiếp theo chúng ta phải ghi nhớ thật kỹ cốt truyện của Chu tỷ, lỡ như cô ấy thực sự tìm được vị trí nơi trú ẩn thì nhất định phải ghi lại, lần sau có thể áp dụng vào ván game của mình! 】【Đúng đúng, mau ghi lại thôi... 】Sau mấy lần thất bại lặp đi lặp lại, cư dân mạng cuối cùng cũng nhìn thấu ý đồ của Chu Tiểu Di.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều nhìn Chu Tiểu Di bằng con mắt khác.

Bởi vì họ không thể ngờ rằng cô nàng nhìn có vẻ bộp chộp, làm việc hấp tấp này lại có tâm tư tinh tế đến thế.

Đây không giống với Chu tỷ trong ấn tượng của bọn họ chút nào!

Chẳng lẽ... sau lưng Chu tỷ có cao nhân chỉ điểm?

Là vị cao nhân nào thế?

Đúng rồi!!!

Là tác giả trò chơi!

Trên mạng luôn có tin đồn Chu tỷ quen biết tác giả trò chơi đó, hơn nữa quan hệ hai người còn đặc biệt tốt, thậm chí có người nói họ là tình nhân.

Nếu không thì làm sao Chu tỷ có thể trở thành người chơi đầu tiên trên toàn mạng chơi trò chơi này chứ?

Đúng!

Chắc chắn là vậy!

Một số cư dân mạng không tin Chu Tiểu Di có thể tự mình nghĩ ra cách này nên trực tiếp lôi tin đồn trước đó ra bàn tán.

Điều này khiến Chu tỷ có chút cạn lời.

Mẹ nó chứ!!!

Bà đây tự nghĩ ra cách này được không hả?

Bà đây chỉ dùng não một chút thôi mà.

Vả lại... cái cách liên tục thử sai, liên tục thất bại này hình như cũng chẳng hay ho gì cho lắm?

Thuần túy là lấy thời gian đổi lấy lợi ích thôi!

Chẳng lẽ trong mắt các người, bà đây thực sự không nghĩ nổi ra cách này sao?

Chu Tiểu Di lúc này sắp bị đám cư dân mạng có mạch não kỳ lạ này làm cho tức nghẹn rồi.

Chương 432

Nếu không phải còn một số người đang không ngừng khen cô 'thông minh', 'thâm tàng bất lộ', 'đại trí nhược ngu' thì cô thực sự đã muốn bật lại ngay lập tức... "Anh Hồ, nơi trú ẩn anh nói ở đâu thế?" "Đúng đấy anh Hồ, bão cát đen sắp đuổi sát mông chúng ta rồi, nơi trú ẩn anh nói sao vẫn chưa thấy đâu vậy?" "Anh Hồ, hay là anh quên nơi trú ẩn đó ở đâu rồi?" Trên đường đến nơi trú ẩn, bọn Diệp Nhất Tâm trong đoàn khảo cổ lại bắt đầu lải nhải bên tai Chu Tiểu Di.

Nếu là trước đây, nghe thấy nỗi lo của những người này, Chu Tiểu Di sẽ không cảm thấy gì.

Dù sao trong tình cảnh tháo chạy như thế này mà mãi không thấy nơi trú ẩn thì lo lắng, sợ hãi cũng là tâm lý thường tình.

Nhưng vì Chu Tiểu Di đã liên tiếp thất bại ở đây nhiều lần nên những lời lo lắng sợ hãi này cô nghe đã phát chán rồi.

Mà lúc này cộng thêm việc mãi vẫn chưa tìm đúng hướng, khi nghe thấy lời lo lắng của bọn Diệp Nhất Tâm, sự bực bội trong lòng cô bỗng dưng bùng phát. "Mấy người các người rốt cuộc bị làm sao vậy?" "Bản sự thì không có, tối ngày chỉ biết lo cái này sợ cái nọ..." "Tôi đôi khi thực sự nghi ngờ mấy người các người có phải là lũ ăn hại không đấy?" "Tôi nói rõ cho các người biết, muốn đi theo tôi thì đi tiếp!" "Còn nếu không muốn đi theo thì cứ tự mình đi tìm lối thoát, tôi không ngăn cản, phiền chết đi được..." Chu Tiểu Di hét lớn, cơn giận trong lời nói vô cùng rõ ràng!

Tuy không chỉ đích danh nhưng ai cũng thấy rõ những người cô đang mắng chính là Diệp Nhất Tâm, Sở Kiện và Tát Đế Bằng.

Điều này khiến ba người bọn Diệp Nhất Tâm vốn đang lo lắng

cho cảnh ngộ của mình lập tức phải ngậm miệng lại!

Trời ạ!!! 'Anh Hồ' vốn dĩ tính tình rất tốt, vậy mà cũng nổi giận mắng người sao! "Tiểu Diệp, các em đừng làm phiền đồng chí Tiểu Hồ, để cậu ấy tập trung nhớ lại vị trí của nơi trú ẩn..." "Đồng chí Tiểu Hồ hiện tại đang gánh vác tính mạng của cả đội chúng ta trên vai, nếu các em làm phiền cậu ấy, các em có nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng thế nào không?" Giáo sư Trần thấy Chu Tiểu Di lớn tiếng nạt nộ ba người Diệp Nhất Tâm thì cứ ngỡ ba người họ làm gián đoạn dòng suy nghĩ tìm nơi trú ẩn của cô, nên lập tức lên tiếng quở trách một trận!

Ba người Diệp Nhất Tâm nghe vậy, tim đập chân run, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Xem ra vừa rồi đúng là họ đã quá sơ suất.

Diệp Nhất Tâm áy náy nói với Chu Tiểu Di: "Xin lỗi anh Hồ, bọn em không cố ý làm phiền anh đâu, chỉ là bọn em hơi lo lắng quá thôi..." Diệp Nhất Tâm xin lỗi rất chân thành, nhưng lúc này Chu Tiểu Di chẳng còn tâm trí đâu mà để ý.

Nói chính xác hơn, hiện tại cô đã dồn toàn bộ tâm trí vào việc tìm kiếm nơi trú ẩn.

Đối với những việc khác, cô hoàn toàn không muốn quan tâm.

Đừng nói là một nhân vật nhỏ như Diệp Nhất Tâm, ngay cả giáo sư Trần hay Hách Kiến Quốc có địa vị trong cốt truyện đến gọi, cô cũng chẳng buồn đáp lời.

Bởi vì với cô, lần trải nghiệm game này chỉ mang tính thử nghiệm!

Bất kể cuối cùng có tìm được nơi trú ẩn hay không, lần chơi này cũng sẽ bị hủy bỏ để chơi lại từ đầu.

Thế nên... việc đáp lời nhóm người của đội khảo cổ có cần thiết

không?

Hoàn toàn không cần thiết!!! "Mọi người nhìn kìa, đằng kia hình như có cái gì đó..." Đúng lúc này, Vương Khải Toàn đang chạy bên cạnh Chu Tiểu Di đột nhiên hét lớn một tiếng.

Chu Tiểu Di ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy ở phía trước không xa xuất hiện một bóng đen mờ ảo.

Là kiến trúc!!!

Mắt Chu Tiểu Di sáng rực.

Phía trước có kiến trúc!

Điều đó chứng tỏ nơi trú ẩn ở ngay gần đây rồi.

Hơn nữa, nhìn hình dáng bóng đen của kiến trúc đó, có vẻ khá quen mắt!

Chương 433

"Qua đó xem trước đã rồi tính..." Chu Tiểu Di phẩy tay, dẫn đầu mọi người lao nhanh về phía bóng đen đó.

Lúc này, bão cát đen đã cuộn đến vị trí cách họ chỉ vài mét.

Nếu không kịp thời tìm thấy nơi trú ẩn, có lẽ họ sẽ sớm bị bão cát nuốt chửng.

Thực tế, lúc này dù Chu Tiểu Di không nhắc nhở, đám người giáo sư Trần cũng đã liều mạng chạy về phía bóng đen đó.

Vì trong mắt họ, đó chính là nơi trú ẩn mà Chu Tiểu Di đã nhắc tới.

Không lâu sau, Chu Tiểu Di cuối cùng cũng dẫn đội khảo cổ đến trước bóng đen.

Tuy nhiên...

điều đáng tiếc là bóng đen đó chẳng phải nơi trú ẩn nào cả!

Mà là một vách đá nham thạch cũ kỹ đổ nát. "Chuyện gì thế này?" "Đây chẳng lẽ là nơi trú ẩn mà anh Hồ nói sao?" "Tại sao chỉ có một bức tường, chẳng lẽ nơi trú ẩn đã sập rồi?" Ba người Diệp Nhất Tâm lại bắt đầu bàn tán với khuôn mặt khó coi.

Biểu cảm của họ lúc này tràn đầy tuyệt vọng.

Giáo sư Trần, Hách Kiến Quốc, Shirley Yang và Vương Khải Toàn cũng chẳng khá hơn là bao.

Bão cát đen đã áp sát ngay sau lưng.

Ở đây không có nơi trú ẩn, chỉ có một bức tường thì giải quyết được gì chứ?

Lúc này, trong cả đội chỉ có An Lợi Mãn và Chu Tiểu Di là còn khá bình tĩnh.

An Lợi Mãn bình tĩnh vì ông ta biết nơi trú ẩn thực sự nằm ngay sau vách đá này không xa.

Vì vậy ông ta không lo lắng vì họ vẫn còn đủ thời gian để chạy đến đó.

Còn Chu Tiểu Di bình tĩnh là vì cô đã biết rõ vị trí của nơi trú ẩn.

Bây giờ cô có thể chơi lại game để vượt ải một lần duy nhất rồi!

Cùng lúc đó, các cư dân mạng trong phòng livestream của Chu Tiểu Di cũng đã bùng nổ! 【Vãi chưởng ~ cuối cùng cũng tìm thấy nơi trú ẩn rồi sao?】 【Tỉnh lại đi, đây chỉ là một vách đá thôi, không phải nơi trú ẩn đâu!】 【Ông mới cần tỉnh ấy, sau vách đá chính là nơi trú ẩn, tìm thấy vách đá coi như tìm thấy nơi trú ẩn rồi, hiểu không hả?】 【Hóa ra là thế, xem ra tôi sơ suất quá...】 【Không dễ dàng gì, chị Chu hình như đã thử đến 10 lần rồi ấy nhỉ?】 【Làm gì đến 10 lần, tôi nhớ là 8 lần mà...】 【Không đúng, là 7 lần...】 【Dù sao thì không 7 cũng 8!

Dù thế nào thì nỗ lực cũng có đền đáp, chị Chu ngầu đét!】 【Nói thừa, chị Chu không ngầu thì ai ngầu?】 【Ha ha ha ~ tôi đã ghi lại vị trí chị Chu chọn rồi, lần sau bắt đầu tôi cũng làm thế, vừa có thể kiếm điểm hảo cảm của đám NPC, vừa có thể đến nơi trú ẩn an toàn, chuyện lưỡng toàn kỳ mỹ thế này dại gì không làm!】 【Đúng thế, đây là bí kíp mà chị Chu phải mất mấy tiếng đồng hồ mới đổi được, chúng ta mà không dùng thì thật có lỗi với chị ấy!】 【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hiện tại điểm hảo cảm của tôi với Shirley Yang vẫn thấp lắm, cảm giác dù có lấy được thêm điểm hảo cảm này cũng không lên nổi 60 điểm!】 【Lo cái đó làm gì?

Cứ ghi nhớ trước đã, điểm hảo cảm không đủ thì lần sau lại tìm

cách cày tiếp!】【Dù sao đi nữa, đây là bí kíp cày điểm hảo cảm mà chị Chu đã dùng thời gian của mình để đúc kết cho chúng ta, chỉ cần ghi nhớ là được, còn dùng hay không là chuyện của mọi người!】【Đúng đúng đúng ~ chúng ta không được phụ lòng khổ tâm của chị Chu, các ông nhìn kìa, vì cái này mà lượng người xem trong phòng livestream chạy mất gần hết rồi!】【Chuyện đó cũng chịu thôi, dù sao mấy tiếng đồng hồ qua chị ấy cứ lặp đi lặp lại một việc, có người xem chán muốn đổi phòng cũng bình thường, nếu không phải vì yêu quý chị Chu thì tôi cũng muốn đổi rồi.】【Đợi đã, tôi thấy lượng người xem giảm mạnh không phải vì chị Chu, mà là vì bên phòng Heo Sứt (Tao Trư).】【Đúng thế, tiến độ game của Heo Sứt hình như đang dẫn đầu, rất nhiều người từ các phòng khác đã chạy sang chỗ ông ấy rồi.】【Nghe nói Heo Sứt sau khi qua được chỗ nơi trú ẩn đã tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi sao?

Có ai biết giải thích hộ cái.】【Tự sang phòng bên cạnh mà xem không rõ hơn à?

Còn phải hỏi?】【Lười chuyển kênh lắm, ai biết nói dùm đi!】【Tôi vừa từ bên Heo Sứt về đây, ông ấy sau khi vượt qua nơi trú ẩn vẫn chưa tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành ngay đâu, mà giữa đường đã dùng hết nước ngọt, may mà lão An Lợi Mãn dẫn họ tìm thấy một giếng cổ, bên dưới có sông ngầm để lấy nước, họ hiện đang nghỉ ngơi ở đó!】【Vãi ~ tìm thấy giếng cổ rồi à?

Xem ra lão An Lợi Mãn này không đơn giản thật, vậy mà có thể tìm thấy giếng giữa sa mạc, đỉnh thật!】【Đúng là bản đồ sống của sa mạc có khác!】【Sát ~ chẳng nói nữa, nhiệt độ bên phòng chị Chu thấp quá, để tôi tặng mấy cái hỏa tiễn kéo nhiệt độ lên nào!】【Tôi cũng góp một ít, trước kia ít ra cũng vài triệu nhiệt độ, giờ sao còn có mấy chục vạn thế này, bên lão Heo sắp phá mốc cả trăm triệu rồi!】【Là fan trung thành của chị Chu, tôi thực sự không nhìn nổi nữa, dù

tháng sau có phải ăn đất tôi cũng phải ủng hộ một đợt!】 "Ha ha ~ lãng phí bao nhiêu thời gian, cuối cùng cũng tìm thấy vị trí chính xác của nơi trú ẩn rồi!" Chu Tiểu Di đắc ý mỉm cười.

Tìm thấy vách đá này cũng đồng nghĩa với việc nơi trú ẩn ở ngay phía trước.

Thế nên... những việc tiếp theo cô hoàn toàn không cần bận tâm nữa!

Để có thể sớm bắt đầu lượt chơi mới, cô không nói cho nhóm khảo cổ biết nơi trú ẩn ở gần đây.

Vì nếu làm vậy, nhóm khảo cổ chắc chắn sẽ phát điên mà lao về phía đó, như vậy cô lại mất thêm không ít thời gian.

Chương 434

Phải biết rằng, lần này cô không mang theo thịt sống.

Nếu vào nơi trú ẩn, cuối cùng cũng chỉ chết dưới họng lũ sói.

Thay vì thế, chi bằng cứ để bão cát ở đây kết liễu cho nhanh!

Chết sớm siêu sinh sớm!

Tuy nhiên... ngay khi Chu Tiểu Di chuẩn bị từ bỏ lượt chơi này, đứng đợi bão cát đen ập đến nuốt chửng!

Lão An Lợi Mãn vốn luôn đi sau cùng và chưa từng mở miệng bỗng nhiên hét lớn: "Mọi người còn đứng đờ ra đó làm gì?" "Nơi trú ẩn nằm ngay sau vách đá này thôi, nếu không muốn chết thì mau đi theo tôi..." Vừa nói, lão An Lợi Mãn vốn nhát chết đã cưỡi lạc đà lao vù về phía nơi trú ẩn.

Thấy vậy, nhóm khảo cổ cũng không kịp suy nghĩ xem nơi trú ẩn đó có thật hay không, lập tức vắt chân lên cổ chạy theo.

Chu Tiểu Di hơi ngơ ngác.

Chuyện gì đây?

Này ~ mọi người làm cái gì thế?

Không có thịt sống của tôi!

Mọi người dù có chạy vào nơi trú ẩn đó cũng sẽ bị lũ sói xé xác thôi!

Thay vì phải chịu đựng nỗi đau bị sói cắn, chẳng thà bị cát chôn vùi ở đây cho xong!

Ít ra còn đỡ đau đớn xác thịt!

Chu Tiểu Di rất muốn gọi giáo sư Trần và mọi người lại, nhưng tiếng gió cát xung quanh quá lớn, tiếng gọi của cô không thể truyền tới chỗ họ.

Chẳng còn cách nào khác, Chu Tiểu Di đành phải lủi thủi đi theo đội khảo cổ vào nơi trú ẩn.

Thấy cảnh này, cư dân mạng lập tức không hiểu nổi.

Chị Chu đang làm cái gì thế?

Nhóm khảo cổ muốn đi thì cứ kệ họ đi chứ!

Dù sao nhiệm vụ của bà chị cũng xong rồi, cứ để bão cát kết liễu rồi chơi lại từ đầu không phải tốt hơn sao?

Bây giờ cứ đi theo họ vào nơi trú ẩn chẳng phải là lãng phí thời gian à?

Nên nhớ trong tựa game này, chỉ cần người chơi chết là game thất bại.

Nhóm khảo cổ có chết hay không căn bản đâu có quan trọng? 【Vãi ~ chị Chu đang làm gì vậy?

Tại sao lại đi theo họ vào nơi trú ẩn?】【Đúng thế, biết vị trí nơi trú ẩn rồi, chết luôn rồi chơi lại không sướng hơn sao?】【Chẳng lẽ chị Chu còn định chơi chiêu trò gì khác?】【Chắc là không đâu, nếu định chơi chiêu thì trước đó chị ấy đã chẳng lặp đi lặp lại việc tìm nơi trú ẩn rồi!】【Tôi nghĩ chắc chị Chu muốn chơi tới bến, cứ thử xem sao, dù sao đằng nào cũng chết, biết đâu lại thành công?】【Ha ha ~ ông bạn là người mới à?

Cửa lũ sói mà không có thịt sống làm mồi dụ thì qua bằng niềm tin à?】【Chuẩn luôn, chị Chu lần này không chuẩn bị thịt sống, vào nơi trú ẩn chắc chắn là tèo, cứ đợi mà xem!】Hiển nhiên, lúc này cư dân mạng đều hiểu lầm Chu Tiểu Di.

Vì ý định ban đầu của cô đúng là muốn cùng đội khảo cổ bỏ mạng ở đây.

Nhưng lão An Lợi Mãn kia lại không phối hợp!

Thế nên giờ cô chỉ có thể theo họ vào nơi trú ẩn.

Tất nhiên, nếu cô cố tình muốn chết, lượt chơi này vẫn có thể kết thúc sớm.

Chương 435

Nhưng cô lo rằng nếu mình chết mà nhóm khảo cổ không chết, cơ hội lấy điểm hảo cảm cực lớn này sẽ bị lãng phí.

Dù sao tính chân thực của tựa game Đạo Mộ này ai cũng thấy rõ.

Nếu đội khảo cổ thấy cô không chạy trốn mà đứng yên tự sát, biết đâu điểm hảo cảm trong mắt đám NPC còn giảm sút chứ chẳng tăng, thế thì lợi bất cập hại!

Ngoài ra, trong cái kết cục chắc chắn phải chết này, Chu Tiểu Di theo giáo sư Trần vào nơi trú ẩn còn có một nguyên nhân khác.

Đó là cô muốn xem thử khi mình dẫn đội khảo cổ tìm thấy nơi trú ẩn, đám người Shirley Yang có cho cô chút điểm hảo cảm nào không.

Tuy rằng sau khi tìm thấy vách đá, vị trí thực sự của nơi trú ẩn là do An Lợi Mãn nói ra, nhưng người dẫn mọi người chạy đến đây là cô cơ mà!

Theo lý mà nói, trong chuyện này cô cũng có công lớn.

Nếu đội khảo cổ có thể thuận lợi chạy vào nơi trú ẩn, vì lòng biết ơn, họ cũng nên cho cô chút điểm hảo cảm chứ? "Tìm thấy rồi..." "Phía trước đúng là có một nơi trú ẩn thật!" "Tốt quá rồi, xem ra anh Hồ không lừa chúng ta, anh ấy trước kia từng đến đây thật!" "Mọi người nhanh lên, bão cát đen sắp tới rồi, chúng ta phải vào trong nơi trú ẩn ngay..." Ngay khi Chu Tiểu Di đang tính toán trong lòng, mấy người giáo sư Trần chạy phía trước bỗng hưng phấn hét lớn.

Chu Tiểu Di nghe thấy thế, lòng bỗng trở nên vô cùng căng thẳng.

Cuối cùng cũng đến nơi trú ẩn rồi, không biết đám NPC có cho mình điểm hảo cảm nào không.

Nếu có thì mọi nỗ lực trước đó coi như không uổng phí.

Còn nếu không có thì cô đành phải nghĩ cách khác.

Trong lúc suy nghĩ, mọi người đã theo An Lợi Mãn chạy vào nơi trú ẩn.

Chu Tiểu Di là người cuối cùng bước vào.

Khi cô vào đến nơi, đám người giáo sư Trần đã thở hồng hộc nằm bệt xuống đất nghỉ ngơi.

Shirley Yang cũng ngồi bệt xuống thở gấp.

Chỉ có An Lợi Mãn sau khi vào lại lập tức chạy ra ngoài, chắc là đi thu xếp cho đàn lạc đà của ông ta.

Vương Khải Toàn cũng chạy ra theo, nhưng không phải đi giúp lạc đà mà là để canh chừng lão An Lợi Mãn.

Tình huống này cũng không khác gì mấy lần Chu Tiểu Di chơi trước đó, trừ vài chi tiết nhỏ thì cơ bản là như nhau.

Nhưng Chu Tiểu Di lúc này không quan tâm mấy thứ đó, mà là điểm hảo cảm của đội khảo cổ.

Cô hiện tại rất căng thẳng, lòng bàn tay thậm chí đã bắt đầu rịn mồ hôi lạnh.

Nhưng cũng khó trách... dù sao mọi nỗ lực và hy sinh trước đó cuối cùng cũng đến lúc thu hoạch.

Nói không căng thẳng chắc chắn là nói dối! "Đinh ~!" Đúng lúc này, một âm thanh thông báo vang lên bên tai Chu Tiểu Di.

Cùng lúc đó, một chuỗi khung thông báo quen thuộc liên tiếp xuất hiện trong tầm mắt cô. 【Chúc mừng!

Do hành động của bạn đã cứu đội khảo cổ, điểm hảo cảm của

giáo sư Trần đối với bạn +10!】【Chúc mừng!

Do hành động của bạn đã cứu đội khảo cổ, điểm hảo cảm của Hách Kiến Quốc đối với bạn +10!】【Chúc mừng!

Do hành động của bạn đã cứu đội khảo cổ, điểm hảo cảm của Diệp Nhất Tâm đối với bạn +10!】【Chúc mừng!

Chương 436

Do hành động của bạn đã cứu đội khảo cổ, điểm hảo cảm của Sở Kiến đối với bạn +10!】【Chúc mừng!

Do hành động của bạn đã cứu đội khảo cổ, điểm hảo cảm của Tát Đế Bằng đối với bạn +10!】Trong khoảnh khắc, Chu Tiểu Di đã nhận được 10 điểm hảo cảm từ mỗi thành viên đội khảo cổ.

Việc nhận được nhiều điểm hảo cảm một lúc như vậy đáng lẽ cô phải vui mừng, nhưng lúc này cô lại chẳng thể vui nổi.

Có hai nguyên nhân.

Một là việc lấy được điểm hảo cảm của những người này đã nằm trong dự tính của cô, vì đã chuẩn bị tâm lý nên niềm vui cũng giảm đi đáng kể.

Hai là cô chỉ nhận được điểm từ nhóm khảo cổ, còn NPC quan trọng nhất là Shirley Yang lại chẳng thấy động tĩnh gì.

Điều này khiến cô không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ thao tác này của mình chỉ lấy được điểm hảo cảm của nhóm giáo sư Trần, chứ không lấy được thiện cảm của Shirley Yang?

Nếu đúng là vậy thì lỗ nặng rồi!

Nên biết rằng Shirley Yang là NPC trọng yếu nhất trong game Đạo Mộ này, điểm hảo cảm của cô ấy đáng giá hơn nhóm giáo sư Trần nhiều!

Nếu lần này không lấy được điểm của Shirley Yang thì mọi chuyện cô vừa làm vẫn là một vụ làm ăn thua lỗ.

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di không nhịn được mà liếc nhìn Shirley Yang.

Nhưng lúc này, ánh mắt của Shirley Yang vẫn luôn hướng ra ngoài nơi trú ẩn, dường như không có ý định lại gần bắt chuyện với cô.

Chu Tiểu Di cau mày.

Mẹ kiếp!!!

Đến một lời cảm ơn cũng miễn luôn sao?

Hay là vì cuối cùng An Lợi Mãn là người dẫn họ vào nơi trú ẩn này, khiến Shirley Yang lầm tưởng rằng họ tìm thấy nơi này hoàn toàn là công của lão An, chẳng liên quan gì đến cô?

Không đúng nha... những người khác trong đội khảo cổ đều đang cảm ơn cô mà.

Shirley Yang chắc chắn cũng phải nghe thấy chứ.

Nhưng tại sao cô ấy không lại gần cảm ơn?

Chẳng lẽ thấy mọi người cảm ơn rồi nên mình thôi luôn?

Vãi ~ trên đời làm gì có đạo lý ấy. "Dương tiểu thư ~" Chu Tiểu Di chủ động bước tới. "Cô thấy nơi trú ẩn này thế nào?" "Cũng may trước kia tôi từng đến đây, nhờ trí nhớ mới tìm được nơi này!" "Nếu không thì... có lẽ chúng ta đã bị bão cát đen nuốt chửng rồi." Nói đến câu cuối, Chu Tiểu Di cố ý nhấn mạnh giọng điệu.

Cô muốn Shirley Yang nhận ra công lao của mình trong chuyện này, từ đó nhận được lời cảm ơn tử tế.

Thế nhưng... "Hồ tiên sinh, có phải anh hiểu lầm gì không?" "Anh chỉ dẫn chúng tôi đến vách đá bên ngoài thôi, còn nơi trú ẩn này là nhờ bác An Lợi Mãn dẫn chúng tôi tìm thấy." "Dù trước đó anh có nói ở đây có nơi trú ẩn, nhưng từ tình hình vừa rồi có thể thấy anh rõ ràng đã quên mất vị trí cụ thể của nó." "May mà có bác An Lợi Mãn, nếu không chúng tôi thật không biết phải làm sao!" Hay lắm!!!

Quả nhiên là do lão già An Lợi Mãn kia đã nhảy vào hớt tay trên ở phút cuối!

Nghe xong những lời này của Shirley Yang, Chu Tiểu Di hoàn toàn chết lặng!

Xem ra dự đoán trước đó của cô không sai chút nào.

Chương 437

Shirley Yang không cho điểm hảo cảm là vì An Lợi Mãn đã cướp mất công lao vào phút chót.

Nếu lúc đó cô không nảy ra ý định 'tự sát để chơi lại game', mà tiếp tục dẫn đội khảo cổ xông thẳng vào nơi trú ẩn, có lẽ đã lấy được điểm hảo cảm từ Shirley Yang rồi. "Thôi bỏ đi, lấy được điểm hảo cảm của đội khảo cổ cũng không tệ." "Còn điểm của Shirley Yang, lần sau chơi lại rồi tính tiếp vậy." "Dù sao vị trí nơi trú ẩn tôi cũng đã ghi nhớ kỹ rồi." Chu Tiểu Di không vì thế mà nản lòng, vì cô biết trên đời này không có thuốc hối hận.

Vì trước đó mình sơ suất dẫn đến việc Shirley Yang không tăng điểm thiện cảm, cô phải tự gánh chịu hậu quả thôi.

Nhưng đây chỉ là vấn đề nhỏ.

Lần sau chơi lại chỉ cần cẩn thận một chút, không để An Lợi Mãn chiếm mất tiên cơ là được.

Sau khi thông suốt, tâm trạng Chu Tiểu Di cũng lập tức trở nên vui vẻ trở lại.

Ở một diễn biến khác, các cư dân mạng trong phòng livestream thấy Chu Tiểu Di chỉ lấy được điểm hảo cảm của đội khảo cổ mà không lấy được của Shirley Yang thì bình luận lại bắt đầu nhảy loạn xạ: 【Vãi ~ chị Chu lần này đen quá, phút cuối lại lòi ra biến cố!】 【Đúng thế, tôi thấy ván này lỗ nặng, tuy lấy được điểm hảo cảm của đội khảo cổ nhưng đám NPC đó hình như không quan trọng lắm, không bằng một mình Shirley Yang đâu!】 【Haiz ~ chỉ trách chị Chu quá sơ suất thôi, nếu trước đó chị ấy nhanh chân hơn, dẫn đội khảo cổ vào thẳng nơi trú ẩn thì có lẽ đã lấy được điểm từ Shirley Yang rồi!】

【Nhưng cũng không thể hoàn toàn trách chị Chu được, mục đích ban đầu của chị ấy là muốn chết ở đó để chơi lại từ đầu mà!】【Đúng, lúc đó chắc chị ấy không muốn lãng phí thời gian, định chơi lại một ván tử tế nên mới không kịp thời dẫn họ vào nơi trú ẩn!】【Chuẩn, nếu không phải lão An Lợi Mãn nhảy vào hớt tay trên thì kế hoạch của chị Chu đã thành công rồi!】【Thế tôi mới nói là quá đáng tiếc!】【Không phải tiếc, mà là quá đen, ai mà ngờ lão An Lợi Mãn vốn im như phích mấy lần trước lại đột nhiên đứng ra dẫn đầu sau khi thấy vách đá chứ?】【Thôi, dù sao ván này chị Chu chắc chắn thất bại rồi, nhưng lần thử nghiệm này của chị ấy cũng giúp ích cho chúng ta nhiều lắm.】【Thực ra chị Chu cũng không cần lo lắng, lần này tuy sơ suất nhưng chỉ cần lần sau chị ấy tự tay dẫn đội vào nơi trú ẩn, chắc chắn sẽ lấy được điểm từ Shirley Yang thôi!】【Đúng thế, tôi cũng nghĩ vậy, nên cái sơ suất này có thể bỏ qua được.】【Không đúng, nếu nói như các ông thì chị Chu lại lãng phí thêm một lần chơi nữa à, chi phí thời gian thế này là lỗ nặng rồi còn gì!】【Tại sao lại lãng phí?

Lần sau cứ chơi tử tế luôn là được mà, mấy lần trước chủ yếu là để xác định vị trí nơi trú ẩn thôi chứ có phải để lấy điểm hảo cảm đâu.】【Đúng vậy, mấy cái lỗi nhỏ này không cần phải lãng phí thêm lượt chơi làm gì, cứ thế mà triển thôi!】Lượt chơi này của Chu Tiểu Di cuối cùng vẫn kẹt lại ở cửa lũ sói.

Dù Shirley Yang và mọi người đã ra sức phản kháng, nhưng do không có thịt sống làm mồi nhử, họ chỉ trụ được một hai phút là bị lũ sói phá vỡ phòng tuyến.

Tiếp đó là màn "hiến mạng" tập thể của cả đội.

Tuy nhiên, thất bại này của Chu Tiểu Di cũng khiến cư dân mạng nhận ra một điều!

Đó là nếu không có thịt sống làm mồi nhử, người chơi gần như không thể vượt qua cửa lũ sói.

Chu Tiểu Di sau khi thất bại cũng không làm gì khác, chỉ offline uống miếng nước rồi lại vội vàng khởi động lại game.

Những tình tiết trước đó vẫn như cũ.

Nhưng lần này, vì đã xác định được vị trí nơi trú ẩn, Chu Tiểu Di trực tiếp mua thịt sống!

Hơn nữa còn tẩm sẵn thuốc chuột.

Cô đã chuẩn bị kỹ lưỡng mọi khâu chuẩn bị trước khi vào sa mạc!

Đúng vậy!

Lần này cô định nghiêm túc vượt ải chứ không phải đi thăm dò bí kíp như mấy lần trước.

Thế nên, công tác chuẩn bị phải cực kỳ chu đáo.

Vì cô biết nếu lần này còn thất bại, không những bị cư dân mạng cười thối mũi mà lượng người xem chắc chắn sẽ tụt dốc không phanh.

Dù sao trước đó rất nhiều người kiên trì xem là vì muốn theo chân cô tìm vị trí nơi trú ẩn và tích lũy kinh nghiệm thất bại.

Giờ vị trí đã tìm thấy, kinh nghiệm cũng tích lũy đủ rồi, nếu còn tèo nữa thì khán giả chắc chắn sẽ không chấp nhận!

Có lẽ do đã chơi đi chơi lại nhiều lần nên diễn biến lần này của Chu Tiểu Di vô cùng thuận lợi.

Cô nhanh chóng thông qua Vương Bách Vạn để tìm được An Lợi Mãn, sau đó dùng cả uy hiếp lẫn dụ dỗ để đưa lão vào sa mạc.

Sau khi vào sa mạc, cô còn nhanh chân hơn An Lợi Mãn, đưa ra

nghi vấn về đám mây đen phía xa chính là bão cát, đồng thời dẫn đội khảo cổ chạy đến gần vách đá kia.

Ngay sau đó, để không cho An Lợi Mãn có cơ hội cướp công tiết lộ vị trí nơi trú ẩn, sau khi thấy vách đá, cô không ngừng nghỉ mà dẫn thẳng đội khảo cổ vào trong nơi trú ẩn!

Thế nhưng...

điều mà Chu Tiểu Di không ngờ tới là lần này khi cô dẫn mọi người vào, không những nhận được 10 điểm hảo cảm từ Shirley Yang!

Mà ngay cả lão già An Lợi Mãn vốn ít khi để ý đến cô cũng trực tiếp tặng luôn 20 điểm hảo cảm!

Chương 438

Đúng vậy!

Không sai chút nào.

Không phải 5 điểm, cũng chẳng phải 10 điểm, mà là hẳn 20 điểm.

Điều này khiến Chu Tiểu Di sướng rơn.

Tuy An Lợi Mãn không phải nhân vật trọng yếu nhất trong cốt truyện, nhưng ít ra ở vùng sa mạc này, sự tồn tại của ông ta còn có ích hơn ba cái cậu học trò của đội khảo cổ nhiều.

Biết đâu 20 điểm hảo cảm này sau này lại có việc dùng đến!

Cùng lúc đó, khi điểm hảo cảm của cô với Shirley Yang vượt mức 60 điểm, thông báo hệ thống mà Heo Sứt từng nhận được cũng xuất hiện trước mặt cô.

Thế là... sau Heo Sứt, Chu Tiểu Di đã trở thành người chơi thứ hai trên toàn mạng kích hoạt được phó bản cốt truyện ẩn từ Shirley Yang!

Điều này khiến cư dân mạng trong phòng livestream của cô kích động phát điên! 【Vãi chưởng ~ chị Chu thành công rồi, chị ấy là người thứ hai đột phá 60 điểm hảo cảm với Shirley Yang!】 【Mẹ ơi ~ đúng là có công mài sắt có ngày nên kim mà!!!】 【Nằm mơ tôi cũng không ngờ chị Chu lại có thể trở thành người thứ hai có được tư cách mở phó bản cốt truyện ẩn từ Shirley Yang!】 【Ha ha ha ~ chuyện này cũng bình thường thôi mà, sau lưng chị Chu chẳng phải có giáo sư Vương Kỳ chỉ điểm sao, chị ấy đạt được điều kiện này cũng là hợp tình hợp lý thôi!】 【Ông nghĩ nhiều rồi ông bạn, giáo sư Vương Kỳ tuy học rộng tài cao, am hiểu khảo cổ nhưng vừa rồi ông ấy có chỉ điểm chị Chu cái gì đâu, chị Chu lấy được điểm hảo cảm từ

Shirley Yang và nhóm giáo sư hoàn toàn là nhờ nỗ lực của chính mình đấy!】【Đúng đúng đúng ~ lần này chị Chu dựa vào thực lực thật sự để đạt được thành tựu, không hề dựa dẫm vào ai cả!】【Chuẩn luôn, tôi cũng nghĩ thế...】【Chị Chu ngầu quá!!!】【Chị Chu ngầu bá cháy!!!】【Vì điểm hảo cảm của chị Chu với Shirley Yang đã vượt 60 điểm, chắc chị ấy cũng sẽ thuận lợi vượt qua mọi cửa ải ở nơi trú ẩn này thôi nhỉ?】【Theo lý là thế, nhưng đời ai biết trước chữ ngờ, cũng có thể xảy ra biến số lắm!】【Đạt được điều kiện rồi thì vượt ải không khó đâu, chỉ cần chị ấy đừng chơi chiêu trò gì kỳ quặc, cứ đi theo lộ trình của lão Heo là được!】【Tôi chỉ sợ chị ấy lại bỗng nhiên hâm hâm lên chơi chiêu thôi!】【Chuẩn mẹ nó rồi còn gì!!!】Bình luận liên tục trôi qua!

Cư dân mạng thảo luận vô cùng sôi nổi trong phòng livestream.

Việc Chu Tiểu Di thuận lợi vượt mốc 60 điểm hảo cảm với Shirley Yang khiến phần lớn mọi người bất ngờ, nhưng cũng có người cảm thấy đó là kết quả tất yếu.

Dù sao cô cũng đã thử đi thử lại không biết bao nhiêu lần, từ đó mới tìm ra những lỗ hổng cốt truyện để lấy điểm từ các nhân vật.

Đây là thành quả cô đổi bằng một lượng lớn thời gian chơi game, lại không có ai giúp đỡ.

Tuy quá trình có hơi nhàm chán và trắc trở nhưng kết quả cuối cùng lại rất mỹ mãn.

Ít nhất cô đã lấy được thứ mình muốn!

Lúc này, rất nhiều cư dân mạng đang mong chờ diễn biến tiếp theo của Chu Tiểu Di.

Có người cho rằng giờ cô đã có điểm hảo cảm với Shirley Yang thì cứ thế mà tiến tới, vượt ải chắc chắn không thành vấn đề!

Nhưng cũng có người nghĩ Chu Tiểu Di trước giờ chơi game thích nhất là "làm trò", chiêu trò thì đếm không xuể.

Nếu lần này cô lại đột phá ý tưởng, tung ra chiêu trò gì đó vào lúc then chốt thì có thuận lợi vượt ải hay không vẫn còn là dấu hỏi lớn.

Dù sao diễn biến tương lai của tựa game Đạo Mộ này hoàn toàn dựa trên những gì người chơi đã làm và cách chơi của họ.

Mỗi người một vẻ.

Mỗi chi tiết nhỏ trong cốt truyện trước đó đều có thể làm thay đổi hướng đi của tương lai.

Nói đơn giản là tựa game này không có tuyến cốt truyện cố định.

Mọi diễn biến tương lai đều cần người chơi tự mình từng bước mò mẫm và khám phá, kết cục cũng sẽ thay đổi bất cứ lúc nào!

Hoàn toàn khác biệt với những tựa game online trước đây!.

Dĩ nhiên rồi.

Ngoài việc kinh ngạc khi Chu Tiểu Di đạt được 60 điểm hảo cảm của Dương Tuyết Lệ, cư dân mạng còn bày tỏ sự bất ngờ tột độ trước một việc khác!

Đó chính là 20 điểm hảo cảm của lão già An Lợi Mãn!

Lão già này tuy trên thông tin thân phận không phải là một NPC quan trọng gì, nhưng dựa theo nhu cầu kịch bản, lão ta chắc chắn có địa vị cực kỳ then chốt trong chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này!

Chương 439

Trước đó, nhóm Tao Trư trong quá trình vượt ải, dù cũng thông qua một số việc mà thỉnh thoảng nhận được chút hảo cảm của An Lợi Mãn, nhưng trường hợp lấy một lúc 20 điểm như Chu Tiểu Di thì chưa từng xuất hiện.

Qua đó có thể thấy, hành động lần này của Chu Tiểu Di không chỉ giành được thiện cảm của Dương Tuyết Lệ và nhóm khảo cổ, mà trong lòng An Lợi Mãn cũng chắc chắn để lại một ấn tượng tích cực.

Nếu không, lão ta sao có thể tặng liền một lúc 20 điểm hảo cảm cho Chu Tiểu Di chứ!

Vì Chu Tiểu Di đã có sự chuẩn bị từ trước, nên tình tiết đàn sói tiếp theo cũng diễn ra vô cùng thuận lợi.

Đội khảo cổ chỉ dùng một miếng thịt sống tẩm thuốc là đã giải trừ được nguy cơ.

Mọi người không hề chịu tổn thất nào, coi như là một phen hú vía.

Ngay sau đó, màn hình tối đen, kịch bản ngày thứ hai bắt đầu.

Cửa này yếu tố chính là tránh né sự vây quét của kiến hành quân sa mạc tiền sử.

Chu Tiểu Di đã xem Tao Trư làm thế nào, cho nên lần này cô cũng chọn cách làm y khuôn, tham khảo phương pháp của Tao Trư, hoàn mỹ tránh được nguy cơ đội ngũ bị kiến hành quân bao vây.

Ở khu vực hầm trú ẩn này tổng cộng có bốn cửa ải.

Trong đó có ba cửa lộ thiên, còn một cửa là ẩn giấu.

Chu tỷ lợi dụng thông tin mình có được, trực tiếp vượt qua ba cửa

lộ thiên.

Hiện giờ chỉ còn lại cửa ải ẩn giấu cuối cùng.

Mà cửa ải ẩn giấu đó chính là tên khốn kiếp Hách Kiến Quốc kia.

Cửa này tuy nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thực tế lại là cửa khó vượt qua nhất trong cả bốn cái.

Bởi vì trước đó nhóm Tao Trư cũng đã thử qua rồi, nếu không có Dương Tuyết Lệ ra mặt khuyên nhủ giáo sư Trần, thì dưới sự xúi giục của Hách Kiến Quốc, người của đội khảo cổ vẫn sẽ tiến hành khai quật khu vực hầm trú ẩn.

Đến lúc đó, mọi nỗ lực trước đó sẽ đổ sông đổ biển.

Tất nhiên, ngoài việc để Dương Tuyết Lệ ra mặt khuyên giáo sư Trần, hảo cảm của người chơi với giáo sư Trần và những người khác cũng phải đạt đến mức độ nhất định.

Nếu không, cho dù có Dương Tuyết Lệ khuyên bảo, nhóm giáo sư Trần cũng chưa chắc đồng ý từ bỏ khai quật.

Dù sao thì sinh vật tiền sử dưới hầm trú ẩn này, cùng với ngôi mộ cổ đại có thể tồn tại sâu hơn dưới lòng đất, đối với họ đều có sức cám dỗ cực lớn!

May mà lúc này hảo cảm của Chu Tiểu Di với Dương Tuyết Lệ và người của đội khảo cổ đều đã đạt chuẩn.

Dưới sự khuyên bảo của Dương Tuyết Lệ, giáo sư Trần cuối cùng cũng từ bỏ ý định lập tức khai quật hầm trú ẩn.

Điều này khiến Chu Tiểu Di thầm thở phào nhẹ nhõm.

Quá tốt rồi!

Mọi cửa ải ở hầm trú ẩn cuối cùng cũng xong xuôi!

Tiếp theo phải tranh thủ thời gian đuổi theo tiến độ của Tao Trư.

Chỉ cần nhanh chân, vị trí đứng đầu tiến độ game Đạo Mộ này, cô vẫn có thể giành lại được!

Mà chỉ cần giành lại vị trí đứng đầu, nhiệt độ và nhân khí đã mất của phòng livestream chắc chắn sẽ quay trở lại!...

Cùng lúc đó, tại giếng đá giữa sa mạc.

Tao Trư đang cầm gàu múc nước dưới giếng.

Cái gàu này đặt cạnh giếng đá, làm bằng gỗ, trông khá cổ kính, giống như của người thời trước để lại, chắc cũng có thâm niên rồi.

Chương 440

Theo lời kể của An Lợi Mãn, nghe nói nơi này trước đây là điểm lấy nước của khách lữ hành sa mạc.

Chỉ là sau này trong sa mạc xuất hiện một con sông ngầm tên là 'Tư Độ', mà con sông ngầm đó lại vừa khéo đi qua giếng đá này.

Hình như nước trong giếng cũng từ con sông ngầm đó phân lưu ra.

Vì vậy, khách lữ hành đi ngang qua đây cơ bản đều đến sông ngầm lấy nước.

Lâu dần, người đến đây lấy nước ngày càng ít.

Đến hiện tại, ngay cả người biết nơi này có giếng đá cũng chẳng còn mấy ai.

Chưa kể bây giờ đang là mùa gió, khách lữ hành vào sa mạc vốn đã thưa thớt. "Hồ đại ca, anh đừng nói nhé, ông chú An Lợi Mãn này lợi hại thật đấy." "Ở nơi sa mạc không mông quạnh thế này mà lại tìm được cái giếng đá có nước thế này." "Nếu không có ông ấy, chúng ta giờ chắc đứt nước rồi!" Sở Kiến vừa giúp múc nước vừa nói với Tao Trư, giọng điệu đầy vẻ sùng bái An Lợi Mãn.

Tuy nhiên, Tao Trư lại tỏ vẻ không quan tâm, nhún vai: "Cái này chẳng phải rất bình thường sao?

Trước khi vào sa mạc, lão ta đã bảo mình có thể tìm được nguồn nước rồi mà!" "Có lẽ chỗ này lão ta từng đến nhiều lần rồi nên mới dễ tìm thấy như vậy." "Đạo lý quen tay hay việc, chắc cậu không phải không hiểu chứ?" Nghe Tao Trư nói vậy, Sở Kiến cũng gật đầu nửa hiểu nửa không.

Cậu ta nghe ra được vị Hồ đại ca này có vẻ hơi đố kỵ với An Lợi

Mãn.

Nhưng cậu ta cũng không thấy lạ, dù sao cả hai đều là hướng dẫn viên được đội khảo cổ mời đến, cạnh tranh chút đỉnh cũng là lẽ thường. "Hồ đại ca, em mang nước ra đun trước đây..." "Cô Dương nói rồi, loại nước lã không qua ánh nắng chiếu trực tiếp thế này không được uống ngay." "Phải đun ở nhiệt độ cao mới dùng được." "Hơn nữa chúng ta vừa rồi khát quá lâu, lại phơi nắng suốt một quãng đường." "Lúc đun nước còn phải bỏ thêm chút muối..." "Như vậy mới phòng chống mất nước hiệu quả..." Sau khi xách nước lên từ giếng, Sở Kiến nói với Tao Trư một tiếng rồi xách xô nước rời khỏi căn nhà đá.

Tao Trư bĩu môi không nói gì.

Từ sau khi rời khỏi hầm trú ẩn, hắn đã đi cùng An Lợi Mãn trong sa mạc một quãng đường rất dài.

Tuy nói trong lúc đó có nhiều lúc tình tiết đi đường được bỏ qua trực tiếp, chỉ khi gặp một số cồn cát nào đó An Lợi Mãn mới dừng lại quan sát một chút, nhưng dù vậy, cái kiểu kịch bản tìm đường, thăm dò, đi đường vô vị này hắn cũng đã chịu đủ rồi.

Và điều quan trọng hơn là trong quá trình đi đường vô vị này, vật tư họ mang theo cũng không ngừng giảm bớt.

Đặc biệt là nước ngọt, tốc độ tiêu thụ cực nhanh!

Cứ mỗi lần chuyển cảnh là lượng nước dự trữ lại vơi đi một phần.

Hắn cũng không biết tại sao tác giả game lại sắp xếp cái kịch bản đi đường chán ngắt này.

Phải biết rằng lúc ở sông băng Côn Luân, họ chỉ cần tìm đúng phương hướng, sau đó đi bừa vài bước là màn hình sẽ tự chuyển đến

mục tiêu.

Nhưng lần này sao đột nhiên lại thay đổi rồi?

Chẳng lẽ nói... hướng tuyến đường họ đi trước đó hoàn toàn sai lầm?

Không lý nào!

Đội khảo cổ có bản đồ, An Lợi Mãn lại là bản đồ sống vùng sa mạc.

Dưới sự bảo đảm kép này, tuyến đường không nên xuất hiện sai sót mới đúng!...

Thật ra không chỉ Tao Trư có thắc mắc này, các cư dân mạng đang xem livestream của hắn lúc này cũng có cùng nỗi nghi hoặc! [Chuyện gì vậy?

Sao tình huống bên phía Tao Trư lại không giống với những gì mình nghĩ?

Theo lý thì sau khi rời hầm trú ẩn, Tao Trư phải đi thẳng đến Tinh Tuyệt Cổ Thành chứ?

Chương 441

Sao giờ lại đến cái nhà đá có giếng cổ này?] [Đúng thế, lúc ở sông băng Côn Luân, Tao Trư chẳng phải đã bỏ qua quá trình đi đường để đến thẳng vết nứt sông băng đó sao?] [Tôi biết rồi, chắc chắn là lần này Tao Trư chọn sai bản đồ tuyến đường rồi!] [Phải đấy, tôi cũng nghĩ vậy, nếu không phải chọn sai đường thì chắc hẳn đã đến phó bản Tinh Tuyệt Cổ Thành từ lâu rồi.] [Suỵt ~ Không đúng đâu, giáo sư Trần của đội khảo cổ có cuốn sổ tay lấy từ sông băng Côn Luân, trên đó ghi chép rõ ràng tuyến đường đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, hơn nữa họ còn có bản đồ sống An Lợi Mãn dẫn đường, theo lý thì không thể đi sai được!] [Hay là tuyến đường trong cuốn sổ tay đó bị sai?] [Đúng, cũng có khả năng An Lợi Mãn nhớ nhầm đường, dẫn đội khảo cổ vào ngõ cụt, chuyện gì cũng có thể xảy ra mà!] [Không thể nào?

An Lợi Mãn này ngay cả hầm trú ẩn và nguồn nước còn tìm được, nhìn là biết lão luyện lăn lộn trong sa mạc này rồi, sao có thể nhớ nhầm đường chứ?] [Tôi biết rồi, đây chắc chắn lại là một loại cửa ải mà chúng ta chưa từng thấy, đội khảo cổ và An Lợi Mãn chắc là tìm sai đường rồi, nên cần người chơi tự mình đi tìm con đường đúng.] [Nhưng vấn đề là địa hình sa mạc xung quanh nhìn chỗ nào cũng giống nhau, tìm đường đúng kiểu gì đây?] [Thì dựa vào vận may mà đoán chứ còn sao nữa?] [Dựa vào vận may?

Ý ông là bảo chúng ta cũng giống như Chu tỷ nhà bên, dùng thời gian để mò mẫm tìm đáp án sao?] [À đúng rồi, tôi nhớ Chu tỷ bên kia hình như cũng dùng cái cách ngốc nghếch đó mới vượt qua được cửa ải ở hầm trú ẩn!] [Vụ đó của Chu tỷ tôi cũng nghe rồi, nghe nói cô ấy vì muốn lấy được hảo cảm của đám NPC đó nên mới thử tự mình đi tìm hầm trú ẩn mà không dựa vào An Lợi Mãn.] [Không phải chứ?

Chu tỷ liều mạng thế sao?

Thế thì phải thử bao nhiêu lần mới được?] [Ha ha ~ Các ông tưởng Chu tỷ ngốc à?

Các ông lầm to rồi, thật ra cách làm đó của Chu tỷ mới là tốt nhất!] [Vcl?

Ông mù à?

Cứ lãng phí thời gian thử từng cái một, cách ngốc nghếch thế mà cũng gọi là cách hay?] [Nếu không thì sao?

Các ông xem hiện tại ngoài Chu tỷ và Tao Trư, còn ai vượt qua được hầm trú ẩn chưa?] [Ơ?!

Nghe ông nói thế hình như đúng là vậy thật!] [Đúng thật, hiện giờ ngoài Chu tỷ và Tao Trư ra, những người khác dường như vẫn chưa vượt qua được ải hầm trú ẩn đó!] [...] Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Họ vẫn không tài nào hiểu nổi, tại sao trước đó ở sông băng Côn Luân, người chơi chỉ cần chọn đúng phương hướng là có thể bỏ qua tình tiết đi đường, chuyển thẳng màn hình đến đích, tức là chỗ vết nứt sông băng.

Thế nhưng ở vùng sa mạc này, tình huống sao lại thay đổi?

Chẳng lẽ tuyến đường Tao Trư tìm được lúc này thực sự là sai lầm?... "Thôi bỏ đi..." "Cứ bổ sung nước ngọt cái đã, lát nữa thử dùng kỹ năng khám sát xem sao..." "Dù cho cuốn sổ tay nát của đội khảo cổ và bản đồ sống sa mạc đều không đáng tin, thì cũng chỉ còn cách dựa vào chính mình để tìm tuyến đường chính xác thôi..." Tao Trư đứng bên giếng cổ suy tư một lát, nhanh chóng lập ra kế hoạch tiếp theo.

Hắn dự định đợi đội khảo cổ bổ sung xong nước ngọt sẽ sử dụng kỹ năng khám sát của mình để thăm dò kỹ khu vực xung quanh!

Chẳng phải kỹ năng khám sát có thể dựa vào địa thế địa mạo để tìm ra di tích cổ đại và đại mộ chôn sâu dưới lòng đất sao?

Nếu đã vậy thì cứ thử xem.

Dù sao cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian.

Trong lúc suy nghĩ, Tao Trư đã mở bảng kỹ năng, lôi kỹ năng【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thư (Nửa quyển đầu)】ra.

Ý định của hắn là muốn dùng thử kỹ năng này trước, dù sao cũng đã lâu rồi hắn không dùng đến nó.

Hơn nữa... kỹ năng này dùng cũng rất kỳ quái, hình như chỉ khi nhìn thấy manh mối then chốt thì gợi ý kỹ năng mới đưa ra thông tin, hoàn toàn khác với mấy cái kỹ năng hoa hòe hoa sói trong mấy game mạng trước đây.

Nếu phải nói về công dụng của kỹ năng này, thì cảm giác giống như giúp người chơi có thể nhìn thấy thông tin ẩn của một món đồ nào đó vậy. "Đinh! ~" Thế nhưng... ngay khoảnh khắc Tao Trư lôi【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thư (Nửa quyển đầu)】ra, trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện một thông tin gợi ý: (Thông tin khám sát): 【Giếng này tọa lạc trên Thượng Tàng Long huyệt, dưới giếng có một con Thủy Long chảy mãi không ngừng, trong mắt người xưa, nơi này được gọi là Thủy Long Mạch.

Thủy Long Mạch tuy không bằng Long Mạch thật sự, nhưng cũng có công hiệu nuôi dưỡng linh vật thiên địa.

Có điều... có kẻ đã xây một căn nhà đá ngay trên đầu con Thủy Long này, giống như trên đầu con rồng mọc thêm một cái mụn nhọt, mà cái mụn này còn rất lớn, nó che khuất ánh mặt trời, khiến nơi này quanh năm không nhận được dương thụy chi khí.

Rồng là sinh vật chí dương, một con Thủy Long tốt đẹp vì không thể hấp thu dương thụy chi khí mà cuối cùng biến thành một con Tử Long.

Do đó, nơi này tuy là một Thủy Long Mạch, nhưng tụ tập lại không phải là linh khí, thụy khí, mà là tử khí và âm khí.

Chương 442

Cho dù có mộ thì cũng đã trở thành hung mộ, phải hết sức cẩn thận.】 Đoạn thông tin gợi ý này rất dài, ký tự dày đặc làm người ta hoa cả mắt.

Nhưng vì tin tưởng vào kỹ năng khám sát này, Tao Trư vẫn rất nghiêm túc đọc hết thông tin.

Có điều... sau khi đọc xong đoạn gợi ý, hắn hoàn toàn ngây người!

Không phải chứ???

Cái giếng đá này vậy mà lại là một nơi phong thủy bảo địa?

Thật khó tin nổi!

Ồ... không đúng!!!

Theo thông tin khám sát này, nơi này từng là phong thủy bảo địa, hơn nữa còn là Thủy Long Mạch chỉ xếp sau Long Mạch.

Nhưng vì có kẻ xây dựng một căn nhà đá ở đây, nên nơi phong thủy bảo địa này đã dần dần biến thành đất đại hung.

Nếu bên dưới thực sự có một ngôi đại mộ, vậy thì... trong ngôi mộ đó chắc chắn cũng ẩn chứa rất nhiều hiểm nguy.

Nói cách khác, nơi này có vấn đề rất lớn? "Đệch!!!" "Đây mẹ nó rất có thể là một phó bản ẩn đấy!" Nghĩ đến đây, trong mắt Tao Trư lập tức lộ ra vẻ kích động chưa từng có!

Phó bản ẩn, đó là có rất nhiều phần thưởng đấy!...

Ở một diễn biến khác, khi đoạn thông tin gợi ý đó xuất hiện trước mặt Tao Trư, cư dân mạng trong phòng livestream cũng hoàn toàn bùng nổ. [Vcl ~ vcl ~ vcl ~ chuyện gì thế này?

Kỹ năng khám sát vừa ra là phát hiện tình hình ngay?] [Mẹ ơi ~ kỹ năng này thần thánh thế sao?

Cứ dùng một cái là chắc chắn phát hiện ra cái gì đó?] [Sai rồi sai rồi, tôi thấy đây chắc chỉ là ăn may thôi chứ?] [Đúng đấy, có thể là cái giếng cổ này vốn có vấn đề, Tao Trư lại vừa khéo dùng kỹ năng khám sát lúc này, nên mới phát hiện ra vấn đề.] [Vậy nên... tất cả chỉ là trùng hợp?] [Dù là trùng hợp thì cũng đã lợi hại lắm rồi, dù sao nếu không có kỹ năng này, chúng ta vĩnh viễn không thể biết cái giếng cổ này có vấn đề.] [Đợi đã, thông tin gợi ý bảo chỗ cái giếng cổ này là một Long Mạch, chẳng lẽ dưới giếng này có một lăng mộ hoàng gia?] [Đúng rồi, vì chỉ có hoàng đế mới được táng ở Long Mạch thôi, biết đâu bên dưới thực sự có một hoàng lăng đấy!] [Nhưng mà...

Tây Vực có hoàng lăng sao?] [Sao lại không?

Theo sử sách ghi lại, Tây Vực từng có tổng cộng 36 quốc gia, tuy đều là nước nhỏ, nhưng đã là nước thì cũng có hoàng đế chứ!] [Trời ạ ~ mấy ông bình tĩnh chút được không?

Thông tin khám sát ghi rõ ràng là Thủy Long Mạch, sao qua miệng các ông lại thành Long Mạch rồi?] [Thủy Long Mạch cũng là Long Mạch mà, chẳng lẽ thằn lằn không được tính là họ hàng nhà rắn sao?] [Vcl ~ ông anh nói thế thì chịu rồi!] [Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cái kỹ năng khám sát tên là Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thư này đúng là đỉnh thật, lần này nếu không nhờ nó, chúng ta chẳng thể phát hiện ra dưới giếng cổ này chính là một Thủy Long Mạch.] [Phải, hơn nữa thông tin khám sát cũng nói rồi, Thủy Long Mạch này tuy không phải Long Mạch thật sự, nhưng độ quý giá của nó cũng chỉ xếp sau Long Mạch thôi.

Vấn đề hiện giờ là dưới giếng cổ này có đại mộ thực không?] [Chắc là có đấy?

Dù sao cũng là phong thủy bảo địa, hơn nữa trước đây còn có người xây nhà đá ở đây, chứng tỏ nơi phong thủy bảo địa này trước đây cũng có người biết đến, nếu không lão ta cũng chẳng xây nhà đá ở đây làm gì.] [Không sai, tôi cũng nghĩ vậy, dưới giếng cổ này chắc chắn có đại mộ!] [Nói thì nói vậy, nhưng... dưới giếng toàn là nước mà, vừa nãy Tao Trư múc nước chúng ta đều thấy rồi, chẳng lẽ đại mộ còn xây được dưới nước sao?] [Xây mộ dưới nước à?

Hình như cũng không phải là không thể...] [Hại ~ tôi bảo này, các ông ngồi đây đoán già đoán non cũng vô ích, chi bằng bảo Tao Trư xuống giếng xem thử, chẳng phải là xong sao?] [Phải đấy, nếu dưới giếng thực sự có đại mộ, thì biết đâu chính là một phó bản ẩn!] [Chẳng trách An Lợi Mãn lại dẫn đội khảo cổ đến đây, hóa ra nơi này có phó bản ẩn!] [Đừng có khẳng định chắc chắn thế, ngộ nhỡ dưới đó không có đại mộ thì sao?

Đừng quên nơi này tuy là phong thủy bảo địa nhưng đó là chuyện quá khứ rồi, giờ phong thủy nơi này sớm đã bị phá hỏng, dù có đại mộ thì cũng là hung mộ!] [Hung mộ chẳng phải càng tốt sao?

Phú quý hiểm trung cầu mà, đúng không?] [Ừm, hình như đạo lý là vậy!] [...] Cư dân mạng bàn tán xôn xao trong phòng livestream, mỗi người một ý.

Đối với tình huống Tao Trư gặp phải lúc này, cư dân mạng có những đề nghị khác nhau.

Chương 443

Chẳng hạn một số người cho rằng nếu Tao Trư đã biết dưới giếng cổ là Thủy Long Mạch thì phải mau chóng xuống xem thử.

Dù sao gợi ý cũng bảo Thủy Long Mạch tuy không bằng Long Mạch thật sự nhưng dù gì cũng là phong thủy bảo địa!

Biết đâu bên dưới thực sự có một ngôi mộ lớn đầy vàng bạc châu báu thì sao!

Tuy nhiên... cũng có một bộ phận cư dân mạng cảm thấy cái giếng cổ này tuy là phong thủy bảo địa nhưng đã là chuyện xưa rồi.

Giờ chỗ này bị xây nhà đá che khuất dương thụy khí bên ngoài, khiến phong thủy bảo địa ban đầu biến thành đất đại hung.

Nếu bên dưới có mộ thì nhất định là hung mộ.

Tao Trư mà xuống đó, khéo vàng bạc chẳng thấy đâu mà còn mất mạng.

Dù đây chỉ là thế giới game, mất mạng có thể chơi lại, nhưng như vậy cũng lãng phí rất nhiều thời gian!

Nếu hắn gặp bất trắc ở đây, có lẽ sẽ không giữ nổi vị trí đứng đầu tiến độ game nữa.

Dù sao hiện giờ ngoài hắn ra, những người chơi khác cũng đã lần lượt vượt qua mấy cửa ải ở hầm trú ẩn và đang nỗ lực đuổi theo.

Chưa nói đến những người chơi khác, chỉ riêng Chu tỷ có giáo sư chuyên gia hậu thuẫn phía sau đã là một mối đe dọa rồi.

Tất nhiên, cũng có một số cư dân mạng cho rằng dưới giếng cổ có đại mộ hay không thì hiện tại chưa rõ, nhưng thông tin quan trọng thế

này cứ nói cho người của đội khảo cổ biết thì hơn!

Dù sao đây cũng là cơ hội tốt để thể hiện, biết đâu còn được làm màu một phen rồi kiếm thêm chút hảo cảm từ họ!... "Xì ~" "Tao Trư tôi làm việc còn cần các người dạy bảo sao?" "Dưới giếng cổ này có đại mộ hay không, có phó bản ẩn hay không, tôi tự xuống một chuyến là biết ngay." "Nếu có thật thì tôi phát tài rồi..." Những lời đề nghị của cư dân mạng trong phòng livestream, Tao Trư dĩ nhiên thấy rõ mồn một.

Nhưng hắn chẳng buồn đoái hoài, vì lúc này trong lòng hắn sớm đã có tính toán, đó là xuống giếng xem thử.

Tất nhiên, trước khi xuống giếng, hắn phải báo việc này cho người của đội khảo cổ đã.

Giống như lời mấy cư dân mạng nói, bất kể dưới giếng có đại mộ hay không, cứ tận dụng cơ hội này làm màu cái đã.

Dĩ nhiên... tận dụng cơ hội này làm màu cũng có rủi ro.

Đầu tiên phải làm sao để đám người đội khảo cổ tin mình.

Thứ hai là dưới giếng có đại mộ thì không sao, ngộ nhỡ không có thì chẳng những không làm màu được mà còn lâm vào tình cảnh cực kỳ khó xử.

Nếu thế thật thì gay go to.

Nhưng Tao Trư cũng không phải hạng người nhát gan, sợ sệt.

Nếu thông tin gợi ý của kỹ năng khám sát đã nói rõ ràng thế rồi thì cứ đánh cược một phen vậy.

Cược thắng thì xe đạp biến thành mô tô, cược thua thì cùng lắm là xấu hổ một chút thôi!

Cứ bảo là mình đi đường mệt quá nên nhìn nhầm, tin rằng người

của đội khảo cổ cũng chẳng trách móc gì đâu!

Dù sao việc gồng mình đi đường dưới cái nắng gay gắt của sa mạc trước đó đúng là cực kỳ khó chịu!!!... "Hồ đại ca..." "Nước múc cũng hòm hòm rồi, chị Dương đang nấu chút canh rau ở ngoài kia, anh cũng ra uống một ít đi?" "Canh rau đó là chị ấy mang từ Mỹ về đấy, lúc lấy ra trông khô khốc mà chỉ cần cho nước nóng vào là biến thành rau tươi ngon lành ngay, kỳ diệu lắm..." Ngay khi Tao Trư chuẩn bị ra ngoài giải thích tình hình với đội khảo cổ, Diệp Nhất Tâm đột nhiên từ ngoài nhà đá chạy vào.

Canh rau???

Tao Trư hơi ngẩn ra.

Chương 444

Thứ con bé này nói... chẳng phải là loại rau sấy khô bán đầy trong siêu thị bây giờ sao?

Sao thế?

Chẳng lẽ Hạ Quốc thời này vẫn chưa có rau sấy?

Ồ...

đúng rồi.

Bối cảnh thế giới trong game này là những năm 80.

Hạ Quốc những năm 80 tuy đang trong thời kỳ phát triển nhanh chóng nhưng các mặt trình độ hình như vẫn còn kém xa mức độ của Mỹ.

Đặc biệt là về mảng dân sinh.

Nói huỵch tẹt ra thì Hạ Quốc giai đoạn này có lẽ mới vừa giải quyết xong vấn đề ăn no mặc ấm.

Loại thực phẩm cao cấp như rau sấy, đừng nói là ăn, có khi ngay cả nhìn thấy cũng chưa từng thấy!

Nghĩ đến đây, chẳng hiểu sao trong lòng Tao Trư đột nhiên nảy sinh một nỗi ớn lạnh kỳ lạ đối với tác giả của trò chơi này.

Đúng vậy!

Là ớn lạnh!

Không phải kính trọng!

Cũng chẳng phải sùng bái!

Mà là cảm giác rùng mình, sợ hãi!

Bởi vì hắn cảm thấy một người có thể chú ý đến tiểu tiết đến mức này thì không thể dùng từ lợi hại để hình dung nữa, mà là đáng sợ!

Loại người này ngoài đời thực chắc chắn là kiểu trí thức tinh anh dùng não để sống!

Thậm chí nếu có phạm tội thì cũng là tội phạm có chỉ số thông minh cao. "Hồ đại ca?" "Hồ đại ca?

Anh có đang nghe em nói không đấy?" Diệp Nhất Tâm đi tới trước mặt Tao Trư quơ quơ tay, Tao Trư đang chìm trong suy tư mới bừng tỉnh khỏi sự kinh ngạc.

Hắn định thần lại, rồi khẽ ho hai tiếng nói: "Tiểu Diệp này, giáo sư Trần và mọi người đều ở ngoài cả chứ?" Diệp Nhất Tâm ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng ạ, mọi người đều đang ở ngoài uống canh rau chị Dương nấu kìa!

Anh cũng mau ra đi, anh Vương ăn nhiều lắm, anh mà không nhanh là anh ấy húp sạch canh rau mất đấy." "Thế à?" Tao Trư cười khổ một tiếng.

Hắn chẳng hề quan tâm việc canh rau có bị Vương Khải Toàn ăn hết hay không.

Dù sao cái thứ canh rau đó hắn cũng chẳng mặn mà gì.

Bởi vì rau sấy ở thời đại này là vật quý hiếm, nhưng ở hiện đại thì cơ bản đã là sản phẩm sắp bị đào thải rồi.

Hơn nữa cái món đó chẳng có vị gì lại còn thiếu dinh dưỡng, thà uống nước lọc còn hơn!

Tao Trư theo Diệp Nhất Tâm ra ngoài.

Lúc này, mọi người trong đội khảo cổ đang quây quần bên đống lửa vừa húp canh vừa gặm bánh!

Canh là canh rau sấy!

Chương 445

Bánh là bánh đậu có bỏ thêm muối.

Phải thừa nhận rằng có thể ăn được loại thực phẩm này giữa vùng sa mạc Gobi không mông quạnh thế này đã là rất tốt rồi. "Lão Hồ, sao giờ mới ra thế?

Mau lại đây húp cái món canh rau sấy gì đó đi, ngon tuyệt cú mèo luôn..." Thấy Tao Trư từ trong nhà đá đi ra, Vương Khải Toàn lập tức vẫy tay gọi hắn.

Dĩ nhiên, trong lúc gọi Tao Trư, gã cũng không quên lùa thêm một miếng rau sấy đã được nước nóng làm mềm vào miệng!

Tát Đế Bằng bên cạnh thấy vậy, vội vàng lên tiếng: "Anh Vương, anh đừng húp nữa, đây là chỗ canh rau cuối cùng rồi đấy!" "Anh mà húp nữa là phần của Hồ đại ca hết sạch đấy..."... "Không sao, tôi vẫn còn một ít rau sấy ở đây..." "Dù sao hiện giờ nguồn nước của chúng ta cũng rất dồi dào!" "Lát nữa tôi có thể nấu thêm chút canh rau cho mọi người." Dương Tuyết Lệ lúc này lại tỏ ra vô cùng hào phóng.

Cũng không biết có phải vì hảo cảm của cô với Tao Trư đã cao rồi không, nên thấy Tao Trư chưa được uống canh rau liền định nấu thêm chút nữa. "Thật sao?

Cô Dương, thế thì tốt quá rồi..." Vương Khải Toàn nghe Dương Tuyết Lệ còn sẵn lòng lấy rau sấy ra nấu canh cho mọi người thì sướng rơn.

Sau đó... gã trực tiếp bê cái nồi sắt lên, tu sạch sành sanh chỗ canh rau bên trong!

Không để lại cho Tao Trư lấy một giọt.

Húp xong miếng canh cuối cùng, Vương Khải Toàn mới mãn nguyện nhìn Tao Trư, cười nói: "Lão Hồ, ông ra muộn quá, chút canh trong nồi này nguội rồi, tôi húp hộ ông luôn, lát nữa nồi mới ông cứ uống nhiều vào nhé..." Vừa nói, Vương Khải Toàn còn không quên dùng đầu lưỡi liếm liếm lá rau dính bên mép.

Cái vẻ mặt đó, nhìn mà muốn đấm cho một cái!

Cái thằng này!!!

Canh đó vừa mới nhấc từ đống lửa ra, khói còn nghi ngút thế kia!

Vậy mà ông dám bảo nguội rồi?

Bộ coi người khác là mù hết chắc?

Dĩ nhiên Tao Trư cũng chẳng thèm chấp nhặt mấy chuyện vặt vãnh này.

Dù sao hắn cũng chẳng ưa gì món canh rau nhạt nhẽo đó. "Chuyện canh cáp cứ gác lại đã, tôi vừa quan sát địa hình xung quanh đây, phát hiện hình như nơi này có vấn đề..." Tao Trư định thần lại, sau đó nói hết những thông tin mình vừa có được từ kỹ năng khám sát ra.

Mọi người trong đội khảo cổ nghe hắn nói vậy đều đồng loạt đứng bật dậy khỏi mặt đất.

Giáo sư Trần giọng run rẩy kích động hỏi: "Cậu Hồ, cậu không đang đùa đấy chứ?

Dưới giếng cổ này vậy mà lại là một Long Mạch sao?" Hách Kiến Quốc cũng bồi thêm: "Phải đấy cậu Hồ, Long Mạch đâu phải thứ muốn gặp là gặp được, hơn nữa theo tôi được biết, Long Mạch trong mắt người xưa thường nằm ở những nơi rừng sâu núi thẳm phong cảnh hữu tình!" "Bởi vì Long Mạch là mảnh đất thượng đẳng nhất trong phong thủy học, nên xung quanh chắc chắn phải là nơi lưng tựa núi mặt hướng sông, nhưng ở đây..." "Ngoài một cái giếng đá có nước

ra, xung quanh toàn là cồn cát và bãi đá Gobi trải dài vô tận, nơi này chẳng giống chút nào với những gì sách vở cổ miêu tả về Long Mạch cả..." Mọi người tuy đều kinh ngạc tột độ trước thông tin Tao Trư vừa đưa ra, nhưng Hách Kiến Quốc và giáo sư Trần mới là những người có uy tín chuyên môn trong đội.

Và lúc này, sau màn phân tích của Hách Kiến Quốc, cộng thêm vẻ nghi hoặc lộ rõ trong mắt giáo sư Trần, những người khác trong đội khảo cổ cũng lập tức nhận ra vấn đề.

Diệp Nhất Tâm chớp chớp đôi mắt to hỏi: "Thầy nói đúng đấy, Hồ đại ca, chỗ này nhìn chẳng giống nơi có Long Mạch chút nào cả, hay là anh nhìn nhầm rồi?" Sở Kiến nhìn quanh một lượt, sau đó cũng tỏ vẻ không tin lắm: "Tôi tuy không hiểu phong thủy học gì đó, nhưng nếu cái nơi chim không thèm ị này mà là Long Mạch thì tôi cũng khó mà tin được..." Tát Đế Bằng do dự một lát rồi nói: "Hồ đại ca, em cũng thấy lời thầy phân tích lúc nãy rất có lý, cơ mà... em lại thấy căn nhà đá kia rất có khả năng là do người ngoài hành tinh xây dựng, anh thấy sao?" ...

Tao Trư giật giật khóe miệng.

Cái tên Tát Đế Bằng này đúng là chó khó bỏ tính ăn phân, suốt ngày chỉ biết có người ngoài hành tinh.

Bộ người ngoài hành tinh là mẹ hắn hay sao?

Chương 446

"Tiểu Tát, tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, đừng có suốt ngày nói mấy chuyện người ngoài hành tinh nữa.

Cậu là người khảo cổ, không phải nghiên cứu thiên văn..." Hách Kiến Quốc lúc này lại đứng ra, mắng cho Tát Đế Bằng một trận tơi bời.

Tát Đế Bằng nghe vậy mới rụt cổ lùi lại phía sau mọi người.

Lúc này, Tao Trư lại lên tiếng: "Trần giáo thụ, Hách giáo thụ, nếu hai vị không tin lời tôi thì có thể xuống giếng xem thử..." Nói đoạn, cô lại ngẩng đầu nhìn trời đã sập tối, rồi tiếp tục: "Dù sao hiện tại trời cũng đã tối rồi, tối nay chúng ta cũng phải hạ trại ở đây đúng không?" Mọi người nhìn nhau.

Tao Trư nói không sai.

Trước đó họ đang bàn bạc thứ tự trực đêm vì ai cũng biết sa mạc về đêm rất nguy hiểm.

Ngoài việc có bầy sói và báo tuyết xuất hiện, nhiệt độ cũng sẽ giảm xuống dưới 0 độ.

Trong tình huống này, đi đường chẳng khác nào tìm chết.

Mà ở đây lại có một gian nhà đá, trong nhà lại có giếng nước, hạ trại ở đây là hợp lý nhất!

Đang lúc Trần giáo thụ và Hách Kiến Quốc còn lưỡng lự, Dương Tuyết Lệ đột nhiên đứng ra.

Cô nhìn Tao Trư một cái rồi nói: "Hồ tiên sinh đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều trên đường đi, cũng đã giải quyết không ít vấn đề cho chúng ta.

Hơn nữa, ở đây ngoài anh ấy ra, không ai hiểu về huyền thuật phong thủy phân kim định huyệt cả.

Thế nên... tôi nghĩ chúng ta nên tin tưởng Hồ tiên sinh, xuống dưới giếng đá xem tình hình thế nào.

Nếu những gì Hồ tiên sinh nói là thật, thì đối với chúng ta đó là một phát hiện cực lớn!

Đồng thời cũng có thể chứng minh bản lĩnh của Hồ tiên sinh quả thực có chỗ hơn người.

Cho dù dưới giếng không có gì, chúng ta cũng chỉ lãng phí chút thời gian nghỉ ngơi mà thôi.

Trần giáo thụ, Hách giáo thụ, hai vị thấy sao?" Có thể thấy, Dương Tuyết Lệ lúc này đang ủng hộ Tao Trư.

Đây có lẽ là lợi ích khi độ hảo cảm giữa người chơi và NPC đạt đến mức nhất định!

Tuy nhiên, điều lạ là độ hảo cảm của Tao Trư với những người khác trong đoàn khảo cổ cũng không thấp, tại sao họ cứ luôn nghi ngờ những đề nghị và phát hiện của cô?

Chẳng lẽ...

đây chính là sự khác biệt giữa NPC quần chúng và NPC quan trọng? "Tuyết Lệ nói không sai, dù sao cũng là thời gian nghỉ ngơi, vậy chúng ta xuống giếng xem thử.

Có điều... lần này vào sa mạc chúng ta không mang theo bất kỳ thiết bị lặn nào, nếu muốn xuống đáy giếng kiểm tra thì có lẽ hơi rắc rối..." Vì Dương Tuyết Lệ đã lên tiếng, Trần giáo thụ cuối cùng cũng chọn cách thỏa hiệp.

Nhưng vấn đề hiện tại là trong trang bị bổ sung của đoàn không có

đồ lặn.

Nếu không có đồ lặn mà trực tiếp xuống giếng khám phá, có thể sẽ gặp nhiều rắc rối và nguy hiểm.

Có lẽ đây chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Trần giáo thụ và Hách Kiến Quốc năm lần bảy lượt từ chối Tao Trư!

Dù sao họ cũng là người chịu trách nhiệm cho đoàn khảo cổ này, nếu có ai xảy ra chuyện gì khi xuống giếng, cuối cùng vẫn là hai người họ phải gánh vác trách nhiệm! "Chuyện này không cần lo lắng, kỷ lục lặn của tôi là 5 phút, nếu được thì để tôi xuống xem, mọi người cứ ở trên chờ tôi..." Đang lúc Trần giáo thụ và Hách Kiến Quốc lo lắng việc xuống giếng sẽ mang lại nguy hiểm khó lường cho đoàn đội, Dương Tuyết Lệ lại trực tiếp tự đề cử bản thân một cách đầy tự tin.

Hành động này của cô cũng khiến những người khác trong đoàn kinh ngạc sững sờ!

Chương 447

Diệp Nhất Tâm không dám tin nhìn Dương Tuyết Lệ: "Chị Dương, chị không đùa đấy chứ?

Nín thở 5 phút?

Thế này là phá kỷ lục thế giới rồi còn gì!" Sở Kiến cũng lộ vẻ lo lắng: "Dương tiểu thư, dưới giếng này tối thui, mà lúc nãy tôi nghe thầy nói, nguồn nước của cái giếng này rất có thể là sông ngầm Tư Độ đã biến mất nhiều năm.

Nếu là sông ngầm Tư Độ thì chị xuống dưới sẽ có nguy cơ bị dòng nước ngầm cuốn trôi đấy!" Tát Đế Bằng ở bên cạnh vốn cũng muốn lên tiếng, nhưng vừa nghĩ tới việc hễ mở miệng là lại không tự chủ được mà nói chuyện người ngoài hành tinh, hắn lập tức bịt miệng lại.

Hách Kiến Quốc nhìn ba người Diệp Nhất Tâm, rồi nói theo: "Ba đứa không có bản lĩnh đó thì đừng có xen mồm vào, Dương tiểu thư không phải người thường đâu, nín thở 5 phút với cô ấy chắc không khó..." Trần giáo thụ mỉm cười nói: "Đúng vậy, bên Mỹ thường xuyên có các cuộc thi lặn, đặc biệt là ở khu vực San Francisco và Hawaii.

Tuyết Lệ từ Mỹ về nên khả năng lặn chắc chắn mạnh hơn chúng ta nhiều!" Nghe giải thích của hai giáo thụ, ba người Diệp Nhất Tâm mới vỡ lẽ.

Lặn đối với người Hạ Quốc những năm 80 có lẽ là một môn thể thao xa xỉ, thậm chí là xa vời, nhưng ở Mỹ lúc bấy giờ, môn này đã sớm phổ biến.

Tuy họ chưa từng tham gia nhưng cũng có nghe người ta kể lại.

Thế nên khi hai giáo thụ nhắc đến, họ liền hiểu ra ngay.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ngay cả ở Mỹ nơi lặn phổ biến, người có thể nín thở tới 5 phút cũng thuộc hàng cực siêu rồi đúng không? "Được rồi, chuyện này nên làm sớm không nên muộn, mọi người chuẩn bị đi, chúng ta xuống giếng kiểm tra ngay..." Dương Tuyết Lệ dặn dò mọi người một tiếng rồi quay người đi về phía nhà đá.

Tao Trư thấy vậy cũng vội vàng đi theo. "Dương tiểu thư, lát nữa phiền cô rồi..." Tao Trư nói với vẻ cảm kích.

Tuy đây là thế giới game, nhưng đối với hành động đứng ra bênh vực mình của Dương Tuyết Lệ, trong lòng cô ít nhiều vẫn thấy cảm động!

Hơn nữa, lúc nãy khi giải thích với Trần giáo thụ, cô đã cố ý giấu chuyện long mạch bị phá hoại.

Nếu dưới cái giếng này thực sự có mộ lớn, thì theo cảnh báo từ thông tin gợi ý, đó chắc chắn là một ngôi mộ hung hiểm.

Mộ hung là thứ gì, cô quá rõ rồi.

Vì vậy, mức độ nguy hiểm khi Dương Tuyết Lệ xuống giếng lần này là không cần bàn cãi.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Tao Trư cảm kích Dương Tuyết Lệ, vì nếu Shirley Dương không đứng ra nhận, thì cô chỉ còn cách tự mình cắn răng đi xuống.

Trong lúc đó, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đang bàn tán xôn xao về tình huống hiện tại của Tao Trư! 【Vãi thật, Dương Tuyết Lệ này ngầu quá, nín thở được tận 5 phút cơ à!】 【5 phút không phải bình thường sao?

Thời gian nín thở tối đa của con người có thể đạt tới 5-10 phút, 5

phút chỉ là tiêu chuẩn thấp nhất thôi!】【Tỉnh lại đi, hồi trước tôi có thằng em họ nín thở dưới nước được 2 phút, lúc vớt lên thì nó đã cứng ngắc rồi...】【Cái gì?

Huynh đệ, ông có chắc là đồng hồ của ông không chạy chậm không?】【Đúng thế, theo lý thì dù có hai tiếng cũng không cứng nhanh thế được chứ?】【Tình hình cụ thể tôi cũng không rõ, đại khái là lúc đó tôi chợp mắt một lát, tỉnh dậy thấy thời gian trên đồng hồ mới qua 2 phút, chưa được bao lâu mà thằng em tôi đã đi rồi!】【Trời ạ, thế mà ông bảo chợp mắt một lát?

Tôi nghi ông ngủ quên đến tận ngày hôm sau mới tỉnh quá...】【Một ngày là 24 tiếng à?

Nếu ở dưới nước thì đúng là tầm đó cứng rồi đấy...】【Phụt~ Huynh đệ, ông đang đùa đấy à?

Nếu là thật thì ông đúng là tận mắt chứng kiến khoảnh khắc lên thiên đàng của em họ mình rồi!】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nín thở 5 phút chắc cũng tầm vận động viên lặn chuyên nghiệp rồi nhỉ?】【Xem ra Dương Tuyết Lệ này không đơn giản nha!】【Nói thừa, người ta là cháu ngoại của Bàn Sơn khôi thủ, ông bảo sao đơn giản được?】【Cũng đúng, phái Bàn Sơn dù sao cũng là một trong bốn môn phái trộm mộ lớn trong bối cảnh game này, mà khôi thủ nghĩa là chưởng môn, cháu ngoại chưởng môn chắc chắn là trùm rồi!】【Ờ... tôi nghĩ hiện tại chúng ta nên quan tâm tình hình dưới cái giếng kia mới đúng...】【Đúng thế, mọi người bảo dưới giếng đó có mộ lớn thật không?】【Chắc là có, dù sao thông tin kỹ năng lúc nãy đã nói rõ tất cả rồi...】【Cái này cũng khó nói, thông tin gợi ý đâu có nói chính xác chỗ đó có mộ lớn, nó chỉ bảo đây là một thủy long mạch, mà còn là một thủy long mạch bị người ta cố ý phá hoại thôi!】【Bảo ông ngốc đúng là ngốc thật, nếu dưới đó không có mộ thì tại sao có người lại đi phá hoại cục diện phong thủy ở đây làm gì?】

【Đúng đúng... chắc chắn chủ nhân ngôi mộ đó lúc còn sống đã đắc tội ai đó, nên sau khi chết mới bị người ta cố ý phá hoại phong thủy!】【Phải, tôi cũng nghĩ vậy, nếu không sao người ta phải cố ý xây một cái nhà đá ở đây để chặn dương khí của thủy long mạch này?】【Tôi nghĩ không chỉ gian nhà đá đâu, cái giếng kia có khi cũng là do người đó đào...】【Ừm, cũng có lý, cổ nhân có câu: giếng là miệng thoát của nước, người đó có lẽ muốn dùng cái giếng này để xả bớt linh khí của thủy long mạch bên dưới...】【Vãi, nghe mọi người nói thế, tôi đột nhiên thấy khả năng có mộ lớn dưới giếng này cao cực kỳ luôn!】【Gì mà cao, phải gọi là Cao Khải Cường mới đúng!!!】【Cao Khải Cường?

Là cái quái gì thế?】【Xin lỗi, tối qua xem phim "Cuồng Tiêu" bị nghiện, cứ nghe thấy chữ Cao là tôi lại tự động liên tưởng đến Cao Khải Cường...】【Nhưng mà...

Cuồng Tiêu với Cao Khải Cường thì có liên quan gì?】【Cuồng Tiêu là tên phim, Cao Khải Cường là nam chính...】【Hóa ra là vậy, thế Cuồng Tiêu chắc là phim đua xe kiểu Fast and Furious hả?】【Không, là phim hình sự phá án phòng chống tội phạm!】【Vãi~ Một bộ phim hình sự mà đặt tên thế à?

Đạo diễn đỉnh đấy!】【Tôi cũng không ngờ, nhưng mà cái tên phim thôi, không cần nghĩ nhiều đâu...】Chuyện phiếm của dân mạng là thế đấy, chỉ cần một câu không hợp là có thể bị dắt mũi đi xa tít tắp.

Chương 448

Giống như lúc này, mọi người vốn đang bàn về chuyện cái giếng, nhưng vì một ông lôi bộ phim hình sự đang hot ra, thế là những người biết bộ phim đó cũng nhảy vào góp vui.

Hai bên tán dóc cực kỳ rôm rả, ngay cả những người chưa xem cũng bị cuốn theo.

Nếu Tao Trư mà thấy mấy cái bình luận này chắc lại phải thầm mắng một trận.

Mẹ nó chứ!

Xem livestream của tôi thì xem cho tử tế đi!

Vừa xem vừa bàn nội dung phim truyền hình, thế này là cái kiểu gì hả?

Nhưng may mà lúc này sự chú ý của Tao Trư đều đổ dồn vào cái giếng đá và Dương Tuyết Lệ, không quá bận tâm đến tình hình trong phòng livestream... "Dương tiểu thư, nếu cô xuống dưới mà gặp nguy hiểm thì cứ hét thật to lên, chúng tôi sẽ kéo cô lên ngay..." Bên miệng giếng đá, Tao Trư và Vương Khải Toàn đưa sợi dây thừng đã buộc chắc chắn cho Dương Tuyết Lệ, không quên dặn dò cô nếu gặp nguy hiểm phải báo ngay để họ kéo lên nhanh nhất có thể.

Tuy nhiên, đối với sự lo lắng của Tao Trư, Dương Tuyết Lệ lại chẳng mảy may để tâm.

Cô siết chặt sợi dây trên người, mỉm cười nói: "Không sao đâu, dù dưới đó có nguy hiểm tôi cũng tự giải quyết được, mọi người lo cho bản thân mình đi..." Nói xong, dưới ánh nhìn lo lắng của mọi người, Dương Tuyết Lệ trực tiếp nhảy xuống, thuận theo sợi dây trượt thẳng

xuống đầm nước dưới đáy giếng! "Chị Dương, chị cẩn thận nhé..." Diệp Nhất Tâm trong đội thấy vậy không nhịn được mà hét lớn.

Trong mắt cô nàng lấp lánh sự lo lắng lẫn sùng bái.

Cùng là phụ nữ...

Dương Tuyết Lệ đã làm được điều mà cả đời cô cũng không dám làm!

Thật sự quá đỉnh! "Lão Hồ, cậu bảo Dương tiểu thư liệu có gặp chuyện gì dưới đó không?" Vương Khải Toàn quay sang hỏi Tao Trư với vẻ lo lắng.

Hắn không hẳn là thực sự lo cho an nguy của Dương Tuyết Lệ, mà chủ yếu lo cô mà có chuyện thì tiền công của bọn họ chẳng ai trả.

Dù sao mục đích họ theo đoàn khảo cổ vào sa mạc cũng là vì số tiền thù lao 2 vạn đô la Mỹ kia.

Mà Dương Tuyết Lệ chính là chủ thuê, cô mà xảy ra chuyện thì đừng mong thấy một xu tiền thưởng nào.

Tao Trư đang định nói gì đó, thì đột nhiên tiếng của Dương Tuyết Lệ từ dưới giếng vọng lên: "Hồ tiên sinh, Trần giáo thụ, bên dưới giếng đá này dường như có tình hình..." Nghe vậy, mọi người đồng loạt ghé đầu vào miệng giếng.

Thuận theo miệng giếng nhìn xuống, chỉ thấy Dương Tuyết Lệ lúc này đang bám trên dây thừng.

Cô không nhảy trực tiếp xuống đầm nước phía dưới mà cứ treo mình cách mặt nước vài centimet.

Đồng thời, ánh đèn pin trong tay cô không ngừng soi quét quanh vách giếng, như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Không đúng... nói chính xác hơn, cô không phải đang tìm đồ trên

vách giếng.

Bởi vì cái giếng đá này không có vách giếng!

Đây chỉ là một cái đầm nước có miệng giếng nhưng không có vách ngăn!

Khu vực từ miệng giếng xuống đầm nước là một khoảng không trống rỗng!

Đây không phải là một cái giếng bình thường! "Cái giếng này không đơn giản đâu..." "Xem ra đồng chí Tiểu Hồ nói không sai..." "Bên dưới cái giếng đá này thực sự có vấn đề." Lúc này, Trần giáo thụ và Hách Kiến Quốc cuối cùng cũng nhìn thấy tình hình bên dưới.

Theo lý thường, miệng giếng và đầm nước bên dưới phải nằm trên một đường thẳng đứng, và thường sẽ có vách giếng để cố định.

Chương 449

Ngoài ra, có vách giếng thì lỡ đầm nước bên dưới có vấn đề, người ta cũng có thể leo xuống kiểm tra.

Nói tóm lại, một cái giếng hoàn chỉnh gồm ba phần: Nguồn nước (đầm nước), vách giếng và miệng giếng.

Nhưng cái giếng đá này chỉ có nguồn nước và miệng giếng, trực tiếp lược bỏ phần vách ở giữa.

Điều này chứng minh điều gì?

Chứng minh nơi vốn dùng để xây vách giếng đã bị một thứ khác quan trọng hơn chiếm chỗ.

Mà thứ quan trọng đó, rất có khả năng chính là ngôi mộ lớn mà Tao Trư đã đoán trước đó! "Lão Hồ, xem ra cậu nói đúng rồi, dưới giếng thực sự có mộ lớn!" Vương Khải Toàn phấn khích nói với Tao Trư.

Lúc nãy khi Tao Trư bảo dưới giếng này có lẽ là vùng đất phong thủy bảo địa, trong lòng hắn vẫn còn bán tín bán nghi.

Dù sao nơi này ngoài một cái giếng nước ra thì cơ bản là vùng sa mạc hoang vu chó ăn đá gà ăn sỏi, làm sao có thể là bảo địa phong thủy trong truyền thuyết được?

Nhưng hiện tại, khi thấy cái giếng không có vách, cộng thêm cuộc đối thoại của đoàn khảo cổ, hắn lập tức thay đổi quan điểm. "Xem ra chúng ta không cần phải lặn rồi..." Tao Trư nhìn Dương Tuyết Lệ đang đu dây bên dưới, đoán rằng đối phương muốn đánh đu để nhảy sang bên kia.

Rõ ràng, nơi vốn dĩ phải là vách giếng chắc chắn có chỗ khác để

đặt chân.

Hiện tại Dương Tuyết Lệ đang chuẩn bị sang đó xem thử!

Mà họ đứng ở miệng giếng thì chẳng hiểu rõ tình hình bên dưới chút nào.

Cách tốt nhất lúc này là bắt chước Dương Tuyết Lệ xuống dưới xem sao!

Dù sao hiện tại vách giếng có vấn đề, bên dưới chắc sẽ không có mộ lớn đè lên đâu.

Đã không cần phải lặn thì chẳng phải bọn họ cũng có thể xuống xem sao?

Nghĩ tới đây, Tao Trư không chần chừ nữa.

Chờ Dương Tuyết Lệ đu dây nhảy sang chỗ đặt chân dưới giếng đá, cô cũng nhảy lên, bám chặt dây thừng trượt xuống.

Những người khác trong đoàn khảo cổ cũng không ngăn cản, vì suy nghĩ của họ lúc này cũng giống Tao Trư.

Đã không cần lặn thì ai cũng có thể xuống thám hiểm một phen.

Dù bên dưới có mộ lớn hay không, họ cũng phải xuống xem cho rõ.

Hơn nữa, theo những gì họ biết về Dương Tuyết Lệ, nếu không phải phát hiện ra điều gì, cô chắc chắn sẽ không cố tình đu dây sang khu vực vách giếng để quan sát. "Mọi người chuẩn bị đi..." "Sở Kiến, Tiểu Diệp, hai đứa ở lại trên này trông dây thừng, những người khác theo tôi xuống dưới xem tình hình..." Trần giáo thụ nhanh chóng sắp xếp mọi thứ, rồi cũng theo Tao Trư leo xuống từ miệng giếng.

Sở Kiến và Tiểu Diệp vốn cũng muốn xuống, nhưng nghĩ lại trên miệng giếng cũng cần có người trông coi nên đành ở lại.

Dù sao lỡ như dây thừng trên miệng giếng bị tuột hoặc đứt, thì những người xuống dưới sẽ không lên được mất!

Cho nên, để hai người lại trên này là vô cùng quan trọng!

Khi mọi người lần lượt xuống giếng, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đồng loạt hưng phấn hẳn lên! 【Vãi~ Sắp xuống giếng rồi à?】 【Xem ra dưới giếng này chắc chắn có vấn đề rồi!】 【Nói thừa, dưới giếng mà không có vấn đề thì sao lại không có vách giếng chứ?】 【Thực ra tôi vẫn không hiểu, tại sao không có vách giếng lại chứng tỏ dưới đó có vấn đề?

Nhỡ cái giếng này vốn dĩ nó thế thì sao?】 【Ngốc quá, cái này mà ông cũng không biết à?

Thông thường một cái giếng được cấu thành từ ba phần.

Chương 450

Đầu tiên là nước giếng, tức là nguồn nước, đây là thứ quan trọng nhất.

Không có nước thì dù ông đào được giếng cũng chỉ là giếng cạn, chẳng có ý nghĩa gì.

Thứ hai là miệng giếng, là lối để người ta lấy nước, cũng là phần không thể thiếu.

Không có miệng giếng thì dù có đào trúng mạch nước cũng không uống được.

Cuối cùng là vách giếng, là thứ để gia cố giếng nước, giống như cột trụ của một ngôi nhà vậy.

Không có vách giếng thì cái giếng sẽ rất yếu ớt, có khi chỉ cần một chút chấn động hoặc tác động ngoại lực là sụp ngay.

Ngoài ra, vách giếng còn để người ta leo xuống.

Thời xưa, nhiều nhà dân hay nuôi rùa hoặc cá tôm dưới giếng để đề phòng bị bỏ độc.

Phải biết là vùng Trung Nguyên ngày xưa, nhất là những thị trấn không có sông ngòi, hầu như nhà nào cũng có giếng để ăn uống.

Nếu có người bỏ độc vào giếng thì cực kỳ nguy hiểm.

Nếu nuôi sinh vật dưới nước, hễ có người bỏ độc là bọn chúng sẽ chết đầu tiên, người ta sẽ phát hiện ra ngay.

Khi đó cần có người leo theo vách giếng xuống vớt xác chúng lên.

Nếu đúng là bị đầu độc thì cái giếng sẽ bị phong tỏa một thời gian cho đến khi hết độc mới mở lại...】【Vãi, ông anh tầng trên ơi, sao

ông gõ chữ nhanh thế?

Tôi đọc không kịp luôn đây này...】【Ờ~ Tôi có gõ đâu, tôi tra Google rồi copy-paste đấy chứ!】【Trời ạ~ Hóa ra là hàng copy, bảo sao tôi thấy cứ quen quen!】【Mẹ kiếp~ Tôi cứ tưởng ông tốc độ gõ tay thần sầu, tôi vừa hỏi xong đã thấy ông tuôn ra một tràng dài dằng dặc rồi...】【Hắng giọng~ Quay lại chuyện chính, nếu ba phần của giếng đều quan trọng, thì cái giếng đá này thiếu mất vách giếng chắc chắn là có vấn đề rồi!】【Đại ca, ông bớt vuốt đuôi đi được không?

Giờ ai chẳng biết dưới giếng có vấn đề?】【Đúng thế~ Giờ đến thằng ngốc cũng biết rồi, ông nhìn Tao Trư với đoàn khảo cổ xuống hết rồi kìa...

Nếu không có vấn đề thì họ xuống đó làm gì?

Ăn phân à?】【Vấn đề dưới giếng thì chắc chắn là có, nhưng chưa biết là vấn đề gì thôi!】【Tôi thấy tám phần là mộ lớn, mà còn là đại hung mộ nữa...】【Chờ đã, nếu dưới đó thực sự là một ngôi đại hung mộ nguy hiểm, thì có nghĩa đây là một phụ bản ẩn cực khủng rồi?】【Vãi~ Độ khó của phụ bản ẩn thường cao lắm, nếu được thì tôi thấy tốt nhất đừng có tò mò thì hơn...】【Ông biết cái gì?

Có phụ bản ẩn thì có phần thưởng, giàu sang liều trong hiểm nguy, hiểu không?】【...】 Trong lúc cư dân mạng đang bàn tán xôn xao, tầm mắt của Tao Trư cuối cùng cũng chạm tới đáy giếng đá.

Vì thiếu ánh sáng nên tầm nhìn dưới giếng cực kỳ hạn chế.

Ngoài những chỗ đèn pin soi tới, nơi khác hầu như tối đen như mực.

May mà lần này xuống đông người, mỗi người một cái đèn pin nên cũng không thấy quá tối.

Nhưng bảo là tầm nhìn rõ như trên mặt đất thì chắc chắn là không thể!

Dù sao mô phỏng thực tế của game này là 100%!

Nếu trong môi trường giếng tối thui thế này mà tầm nhìn vẫn như ban ngày thì quá vô lý.

Trương Mục tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy. "Dương tiểu thư, cô ở đâu?" Sau khi xuống đáy giếng, việc đầu tiên Tao Trư làm là tìm kiếm Dương Tuyết Lệ.

Cô là người đầu tiên xuống, hơn nữa nhìn dáng vẻ lúc nãy của cô trên dây thừng, rõ ràng là đã phát hiện ra thứ gì đó quan trọng.

Vì vậy, ưu tiên hàng đầu lúc này là tìm thấy Dương Tuyết Lệ rồi mới tính chuyện khác.

Nhưng phải công nhận là không gian dưới giếng đá này rộng thật, cảm giác to ngang một cái sân bóng rổ!

Không đúng... nói chính xác là còn to hơn sân bóng rổ, lại còn có hình tròn.

Chương 451

Xung quanh là những vách đá lởm chởm.

Tao Trư tiến lại gần dùng tay sờ thử.

Ướt át... và đặc biệt là lạnh lẽo âm u.

Có lẽ do có đầm nước ở đây nên môi trường khá ẩm thấp. "Chẳng trách cái giếng đá này không có vách mà vẫn giữ được nguyên vẹn thế này, hóa ra bên dưới toàn là vách đá tự nhiên..." Tao Trư không nhịn được mà cảm thán một câu.

Vừa dứt lời, giọng nói của Dương Tuyết Lệ đã vang lên từ phía sau: "Hồ tiên sinh, anh phát hiện ra gì rồi sao?" Giọng nói đột ngột khiến Tao Trư suýt nữa thì đứng tim.

Nhưng cũng may, trải qua vài lần cốt truyện trộm mộ, gan cô đã lớn hơn trước nhiều.

Tuy vẫn bị sự xuất hiện bất ngờ của Dương Tuyết Lệ làm cho giật mình, nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Cô quay lại nhìn Dương Tuyết Lệ, hỏi: "Dương tiểu thư, lúc nãy cô đi đâu thế?

Tôi gọi mà chẳng thấy cô phản ứng gì cả." Dương Tuyết Lệ bình tĩnh đáp: "Lúc nãy tôi phát hiện ra vài thứ, có lẽ do quan sát quá chú tâm nên nhất thời quên trả lời anh." "Vài thứ sao?" Tao Trư nghe Dương Tuyết Lệ bảo vừa phát hiện ra gì đó, liền lập tức chớp thời cơ hỏi: "Dương tiểu thư, cô có thể tiện thể nói xem đó là thứ gì không?" "Có gì mà không tiện chứ, thực ra tôi định lại tìm anh để mời anh sang xem cùng đây..." Dương Tuyết Lệ hào phóng đáp lại.

Sau đó, cô lập tức quay người, cầm đèn pin đi về một hướng khác

dưới đáy giếng.

Đúng lúc này, những người khác trong đoàn khảo cổ cũng thuận theo dây thừng trượt xuống đáy giếng.

Thấy Tao Trư và Dương Tuyết Lệ đang đứng cùng nhau, họ cũng đi lại gần.

Trần giáo thụ với vẻ mặt phấn khích nhìn hai người, hỏi: "Tuyết Lệ, đồng chí Tiểu Hồ, hai người ở đây có phát hiện gì không?" Dương Tuyết Lệ không hề có ý định giấu giếm Trần giáo thụ, cô thẳng thắn nói: "Có một chút phát hiện, tôi vừa định cùng Hồ tiên sinh qua xem, nếu Trần giáo thụ và mọi người cũng đã xuống thì cùng đi luôn đi." "Thật sao?

Thế thì tốt quá..." Nghe Dương Tuyết Lệ nói đã phát hiện ra thứ gì đó, cảm xúc của Trần giáo thụ lại kích động hẳn lên.

Ngay cả Hách Kiến Quốc đi phía sau cũng mắt sáng rỡ, cứ như thể họ sắp phát hiện ra cổ vật có giá trị nghiên cứu cực cao vậy!

Dương Tuyết Lệ hiểu rõ tính khí của hai vị giáo thụ này, nên không giấu giếm gì nữa, nói thẳng: "Trần giáo thụ, Hách giáo thụ, hai người khoan hãy kích động quá, tôi nói trước là chỗ đó hiện tại vẫn có vấn đề, hơn nữa rất có thể tồn tại cơ quan!

Thế nên... lát nữa tôi hy vọng hai người tuyệt đối đừng có hành động thiếu suy nghĩ, rõ chưa?" Nghe lời cảnh báo của Dương Tuyết Lệ, Trần giáo thụ và Hách Kiến Quốc gật đầu lia lịa.

Dù cả hai đều rất nóng lòng muốn thấy thứ Dương Tuyết Lệ nhắc đến, nhưng cũng không vì thế mà làm loạn.

Bởi vì trong lòng họ đều hiểu rõ, nếu nơi này thực sự có mộ lớn, chắc chắn sẽ đi kèm với những cơ quan mộ táng nguy hiểm.

Dù sao cổ nhân để tránh lăng mộ của mình bị xâm phạm, cơ bản

đều thiết lập lượng lớn cơ quan cạm bẫy xung quanh hoặc bên trong mộ.

Tuy theo thời gian, nhiều cơ quan có thể bị mục nát hoặc hỏng hóc, nhưng cẩn thận vẫn hơn!

Gặp phải mộ cổ thì phải luôn giữ cảnh giác, nếu không thì mấy chuyên gia khảo cổ như họ có mười cái mạng cũng không đủ để mất! "Được rồi, vậy mọi người đi theo tôi..." Thấy hai vị giáo thụ đã gật đầu, Dương Tuyết Lệ mới quay người tiếp tục dẫn đầu.

Đường đi vẫn rất tối, và vì ở dưới giếng đá nên mặt đất cực kỳ trơn trượt.

Tao Trư đi trên đó dù đã vô cùng cẩn thận nhưng vẫn suýt trượt ngã mấy lần.

Trần giáo thụ và Hách Kiến Quốc là dân lão luyện nên không sao, vì họ đi dìu nhau.

Còn người đi trước Tao Trư là Dương Tuyết Lệ.

Cô rất muốn dìu Dương Tuyết Lệ mà đi cùng, nhưng đời nào người ta đồng ý chứ.

Chương 452

Vạn nhất mạo phạm thì mối quan hệ vừa mới thăng cấp thành hảo hữu giữa cô và Shirley Dương có khi lại rạn nứt mất.

Dù sao trong cái game trộm mộ này, độ hảo cảm có thể tăng cũng có thể giảm, chứ không giữ nguyên một chỗ đâu.

May mà nơi Dương Tuyết Lệ nói không quá xa.

Chẳng mấy chốc, Dương Tuyết Lệ đang dẫn đầu đội ngũ đã dừng bước.

Tao Trư vội vàng tiến lên phía trước.

Lúc này, cô phát hiện ánh đèn pin của Dương Tuyết Lệ đang chiếu thẳng vào phía đối diện.

Không đúng!

Nói chính xác hơn, ánh đèn của cô ấy đang chiếu vào một cánh cửa đá nằm cách đó vài mét.

Cánh cửa đá đó chỉ cao hơn hai mét, rộng tầm một mét.

Khung cửa không lớn nhưng lại vô cùng tinh xảo, trên đó chạm khắc rất nhiều hoa văn.

Tao Trư ghé sát vào nhìn kỹ, phát hiện những hoa văn đó hóa ra là một loài hoa vô cùng quỷ dị.

Thân hoa không hề có lá, trông trọc lốc, không biết là loài hoa này vốn dĩ không có lá hay người ta cố tình điêu khắc như vậy.

Ngoài ra, những cánh hoa này cũng rất thú vị, nhìn qua cứ như là vô số những xúc tu chi chít, hoàn toàn khác biệt với cánh của những loài hoa thông thường! "Đừng chạm vào, phiến cửa đá này trông rất

quỷ dị, tôi cảm thấy bên trên có thể có cơ quan mộ đạo nào đó..." Dương Tuyết Lệ nói với vẻ mặt ngưng trọng.

Vừa dứt lời, gã Mập (Tao Zhu) vốn định tiến lại gần xem xét liền rụt cổ lại ngay lập tức. "Khụ khụ ~" Hắn hắng giọng, quay đầu nhìn Dương Tuyết Lệ hỏi: "Dương tiểu thư, cô vừa nói chỗ này có thể có cơ quan, ý cô là... phiến cửa này dẫn vào mộ?

Trong này có một ngôi mộ lớn sao?" Khi gã Mập hỏi câu này, Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc ở bên cạnh cũng lần lượt dồn ánh mắt về phía Dương Tuyết Lệ.

Bởi lẽ câu hỏi họ muốn biết lúc này cũng y hệt như hắn!

Tuy nhiên...

đối mặt với câu hỏi của gã Mập, Dương Tuyết Lệ lại nở nụ cười nửa miệng rồi hỏi ngược lại một câu: "Dưới cái giếng đá này có vấn đề, chẳng phải anh là người nói trước sao?

Hiện tại ở đây có một cánh cửa đá, bên trong có phải cổ mộ hay không, chắc anh cũng phải biết chứ?" Câu hỏi này của Dương Tuyết Lệ trực tiếp làm khó gã Mập.

Trước đó hắn đúng là có nói cái giếng đá này có vấn đề.

Nhưng mà... những thông tin đó đều là dựa trên thông báo gợi ý phản hồi lại!

Bản thân hắn vốn chẳng hề biết dưới giếng đá này rốt cuộc có vấn đề gì hay không.

Nói thật, nếu không nhờ Dương Tuyết Lệ nhắc nhở, hắn còn chẳng biết ở đây có một cánh cửa đá, nói gì đến chuyện biết bên trong có phải cổ mộ hay không?

Khoan đã...

Lúc nãy khi xem cái giếng đá này, kỹ năng 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật】 có thể đưa ra thông báo gợi ý.

Vậy bây giờ mình nhìn phiến cửa đá này, chắc cũng sẽ có gợi ý chứ nhỉ?

Ngay khi đang lúng túng, trong đầu gã Mập nảy ra một ý tưởng.

Chương 453

Đó là sử dụng lại kỹ năng thăm dò kia xem sao!

Nếu kỹ năng đó thực sự có thể phát hiện ra bất kỳ điểm nghi vấn nào, thì thông tin trên cánh cửa đá này cũng phải thăm dò được mới đúng. "Khụ khụ ~ Dương tiểu thư nói đùa rồi, tôi tất nhiên là biết phiến cửa đá này là thứ gì.

Vừa rồi tôi hỏi vậy chủ yếu là muốn nghe ý kiến của cô thôi...

Nếu cô biết thì cứ nói ra, tôi sẽ giúp cô phân tích..." Gã Mập cứng đầu giải thích.

Dương Tuyết Lệ xua tay: "Không cần phân tích đâu, tôi vừa quan sát kỹ rồi nhưng không tìm thấy thông tin hữu ích nào, nên mới định gọi anh qua xem..." Nói xong, cô lại mỉm cười nhìn Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc, tiếp tục hỏi: "Trần giáo sư, Hách giáo sư, hai người có ấn tượng gì về phiến cửa đá này không?" Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời lắc đầu: "Không có ấn tượng gì...

Tôi chưa từng thấy cánh cửa đá nào có hoa văn kiểu này..." Nghe câu trả lời, Dương Tuyết Lệ không thấy lạ.

Cô cảm thấy hoa văn này khác hẳn những gì mình từng thấy trong các cổ mộ trước đây.

Ngay cả ông ngoại của cô là Già Cô Tiếu cũng chưa từng nhắc đến loài hoa quỷ dị này.

Điều này chứng tỏ, cánh cửa đá này chắc chắn có lai lịch lớn!

Nếu không, làm sao lại xuất hiện họa tiết hoa quái dị như vậy? "Hồ tiên sinh, anh có từng thấy loại hoa văn này chưa?" Lúc này,

Dương Tuyết Lệ lại hướng mắt về phía gã Mập.

Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc coi như không trông chờ được gì rồi.

Nói thật, cô cũng không đặt quá nhiều hy vọng vào hai vị giáo sư khảo cổ chính thống này.

Vì cô hiểu rõ, ở những nơi kỳ quái như thế này, đặc biệt là kiến trúc cổ đại có khắc họa tiết lạ, các chuyên gia trong viện khảo cổ chắc chắn không biết gì cả.

Chỉ có những người thuộc bốn môn phái đạo mộ lớn còn giữ được truyền thừa qua biến động thời Minh mới có khả năng biết được.

Nhưng đáng tiếc, đối với loại phù điêu hoa quỷ dị này, cô cũng chịu chết.

Tuy nhiên cô không nản lòng, vì truyền nhân phái Bàn Sơn giỏi nhất là phá giải cơ quan, am hiểu sinh vật tương khắc, còn về việc nhận diện cổ mộ thì so với ba phái kia, Bàn Sơn không có ưu thế, nhất là so với Mạc Kim Giáo Úy có 《Tầm Long Quyết》.

Nghĩ đến Mạc Kim Giáo Úy, ánh mắt Dương Tuyết Lệ nhìn gã Mập trở nên sắc sảo hơn. "Tầm Long Quyết" có thể thông qua thiên thể tinh tú và địa thế để phân định phong thủy bảo địa và đại mộ dưới lòng đất sâu thẳm.

Trong việc tìm mộ, đây là phái giỏi nhất!

Mà trong 《Tầm Long Quyết》, phần hóc búa nhất chính là Phân Kim Định Huyệt.

Vậy vấn đề là, Hồ tiên sinh do Đại Kim Nha giới thiệu này lại biết Phân Kim Định Huyệt.

Theo suy đoán, dù không phải Mạc Kim Giáo Úy chính tông thì cũng phải có quan hệ mật thiết, nếu không không thể biết được bản lĩnh này. "Dương tiểu thư, cô đừng gấp, để tôi nhìn kỹ lại phiến cửa đá này..." Gã Mập không trả lời ngay mà quay lại nhìn cánh cửa.

Lần này hắn không nhìn loạn xạ mà trực tiếp dùng kỹ năng 【Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật】.

Giây tiếp theo, một dòng thông tin hiện ra: 【Đây là một phiến cửa đá điêu khắc họa tiết hoa Bỉ Ngạn.

Bỉ Ngạn là loại thực vật sinh trưởng ở ranh giới giữa sự sống và cái chết.

Trong truyền thuyết cổ đại, loài hoa này chỉ xuất hiện trên đường Hoàng Tuyền dẫn xuống âm phủ.

Việc cánh cửa đá này khắc hoa Bỉ Ngạn chứng tỏ phía sau nó chắc chắn có một ngôi mộ lớn, vì mộ địa vốn dĩ là nơi giao thoa giữa sống và chết!】 Thông tin lần này ngắn hơn trước nhưng ý tứ rất rõ ràng: Sau cửa đá là một ngôi mộ lớn.

Và loài hoa không lá trên cửa kia không phải thực vật bình thường mà là loài hoa chỉ mọc ở ranh giới âm dương.

Chương 454

Thảo nào Trần giáo sư và Dương Tuyết Lệ không nhận ra!

Hóa ra loài hoa có tên 'Bỉ Ngạn' này lại có lai lịch huyền bí như vậy!

Bỉ Ngạn hoa, chẳng lẽ là ý nói... hoa nở hai bờ, bờ bên kia là suối vàng? 【Vcl ~ Sau cánh cửa đá này đúng là có một ngôi mộ lớn thật à!】 【Haha ~ Cái này tôi đoán ra từ lâu rồi!】 【Nhưng mà, cái hoa Bỉ Ngạn này là cái gì thế?

Sao tôi tra Google không thấy thông tin liên quan nhỉ?】 【Chắc là tác giả game tự bịa ra thôi!】 【Đúng đấy, giới thiệu nghe huyền huyễn vãi, hoa mọc trên đường Hoàng Tuyền, làm như đang chơi game tiên hiệp không bằng!】 【Sai rồi, tôi nghĩ hoa Bỉ Ngạn có thật ngoài đời đấy.

Game này từ đầu đến giờ đều theo lối tả thực, cái gì trong game có thì ngoài đời đều tìm thấy thứ tương tự.

Nên tôi tin hoa Bỉ Ngạn là có thật!】 【Có thật cái con khỉ, gợi ý bảo nó mọc trên đường Hoàng Tuyền, ngoài đời có đường Hoàng Tuyền à?】 【Nó bảo mọc ở nơi giao thoa âm dương, chứ có khẳng định là đường Hoàng Tuyền đâu!】 【Đường Hoàng Tuyền với nơi giao thoa âm dương thì khác gì nhau?

Ngoài đời đào đâu ra!】 【Ai bảo ngoài đời không có nơi giao thoa âm dương?

Mộ huyệt chẳng phải sao?

Người chết được táng trong mộ, thi thể chuyển từ sống sang chết, quá trình đó chẳng phải là từ dương gian bước vào âm gian sao?】

【Vcl ~ Nghe ông nói cũng có lý phết!

Thế nghĩa là hoa Bỉ Ngạn chỉ mọc trong mộ?】【Chắc thế.

Lần sau đi tìm cái mộ nào đào thử xem có hoa Bỉ Ngạn không là biết ngay.】【Bị điên à, tự ý đào mộ là vi phạm pháp luật đấy!】【Đào mộ tổ nhà mình thì chắc không phạm pháp đâu nhỉ?】【Ờ... không phạm pháp nhưng mà bất hiếu!

Mà theo logic kia thì phải đào cái mộ nào mà thi thể đang trong quá trình phân hủy mới đúng, chứ thi thể nát hết rồi thì đường âm gian cũng kết thúc rồi còn đâu?】【Nghe cũng có lý...

Thế là không chứng thực được rồi.

Giờ toàn hỏa táng, bỏ qua bước phân hủy thì lấy đâu ra hoa nữa?】【Đợi tí, nếu bảo nơi hỏa táng là nơi giao thoa âm dương thì ở đó cũng phải có hoa chứ?

Tôi làm ở nhà hỏa táng bao năm có thấy cái hoa Bỉ Ngạn nào đâu?】Kênh chat nhảy liên tục, cư dân mạng bàn tán xôn xao.

Người thì bảo không có, người thì bảo game tả thực nên chắc chắn tồn tại đâu đó ngoài đời hoặc đã từng tồn tại.

Ở phía bên kia, gã Mập cũng đem thông tin mình "thăm dò" được kể lại cho đội khảo cổ.

Lần này hắn không giấu giếm, vì hắn biết nếu sau cửa là mộ lớn thì phải để mấy vị "chuyên gia" này đi tiên phong.

Vả lại, hắn đã giấu chuyện phong thủy ở đây bị phá hoại, nếu có mộ thì chắc chắn là Hung Mộ.

Với hắn, mộ hung hay cát đều là phó bản ẩn, nhưng với đội khảo cổ thì khác hoàn toàn.

Mộ cát chỉ có cơ quan, còn hung mộ thì thi thể bên trong có thể đã

biến thành cương thi.

Chỉ cần thấy hơi người là chúng sẽ tỉnh dậy.

Thử tưởng tượng mở cửa mộ ra, trong bóng tối mịt mù, những xác chết ngửi thấy hơi người rồi lẳng lặng bò tới...

Cảm giác đó rợn tóc gáy cực kỳ! "Bỉ Ngạn hoa?

Đó là hoa gì?

Sao tôi chưa từng nghe qua?" "Hoa trên đường Hoàng Tuyền, nghe ảo thế nhỉ?" Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc nhìn nhau, rõ ràng là họ mù tịt về loài hoa này.

Trần giáo sư hỏi Dương Tuyết Lệ: "Tuyết Lệ, cháu từng học nhiều thứ từ ông ngoại, loài hoa này cháu nghe qua chưa?" "Cháu nghe rồi..." Dương Tuyết Lệ gật đầu nghiêm túc, nhìn họa tiết trên cửa rồi nói tiếp: "Loài hoa Bỉ Ngạn này đúng như Hồ tiên sinh giải thích, nó chỉ nở ở nơi giao thoa âm dương, dân gian gọi là đường Hoàng Tuyền!

Chương 455

Nhưng... những người từng thấy nó cơ bản đều đã chết cả rồi...

Vì người đã đặt chân đến nơi giao thoa âm dương thường không sống thọ được.

Ông ngoại cháu cũng chỉ nghe kể chứ chưa thấy bao giờ.

Ông bảo nó chỉ tồn tại trong truyền thuyết, con người chỉ nhìn thấy nó trong ảo giác lúc sắp chết.

Nếu đây đúng là hoa Bỉ Ngạn, thì sau cửa đá này dù có mộ lớn thì cũng là Hung Mộ, vô cùng nguy hiểm.

Vì hoa Bỉ Ngạn còn có một truyền thuyết: Hoa nở hai bờ, bờ bên kia là suối vàng, kẻ thấy hoa, ắt phải chết!" Nghe xong, vẻ mặt Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc trở nên cực kỳ ngưng trọng.

Họ cứ ngỡ tìm thấy một ngôi mộ có giá trị nghiên cứu, không ngờ nó lại ẩn chứa nguy hiểm lớn như vậy.

Giờ thì tiến hay lùi? 【Dương Tuyết Lệ đỉnh thật, nhìn phát biết ngay hung mộ!】 【Gã Mập còn chưa nói gì mà cô ấy đã nhận ra rồi, đúng là truyền nhân phái Bàn Sơn có khác!】 【Đấy mới gọi là chuyên nghiệp...

Mấy ông khảo cổ xem chừng vô dụng rồi!】 【Lại chả thế, người ta là truyền nhân đích truyền của tứ đại môn phái đạo mộ, mấy ông khảo cổ sao so được?】 【Nhưng khảo cổ là chính thống, học thức họ cũng rộng, chắc không đến nỗi kém quá đâu.】 【Một bên là quan, một bên là trộm, trộm tất nhiên phải tinh ranh hơn quan rồi!】 【Chưa chắc, có những quan cũng tinh lắm.】 【Thôi bỏ đi, cái quan trọng giờ là cái mộ sau cửa đá kìa!】 【Rõ ràng quá rồi còn gì, hung mộ, vào là

chết!

Thông báo gợi ý và Dương Tuyết Lệ đều cảnh báo rồi, mở ra là dâng mạng đấy!】【Vcl ~ Thế thì cái mộ dưới giếng này coi như bỏ à?】【Chứ còn gì nữa?

Muốn vào nộp mạng hả?】【Tôi nghĩ nên vào, phú quý hiểm trung cầu, mộ càng hung thì phần thưởng càng lớn!】【Đúng, giống như game mình chơi, phó bản độ khó Ác Mộng thì phần thưởng mới xịn.

Nếu đây là phó bản ẩn cấp Ác Mộng thì dại gì không vào, cùng lắm chết một lần chứ mấy, nhỡ đâu qua được thì quà to lắm!】【Vcl ~ Nghĩ sao mà đòi qua phó bản ẩn cấp Ác Mộng bằng sự may mắn?

Ông nằm mơ à?】Cư dân mạng kinh ngạc vì Dương Tuyết Lệ cũng nhận ra điểm bất thường.

Truyền nhân Bàn Sơn này đúng là có bản lĩnh.

Nhưng vấn đề là, nếu là hung mộ thật thì gã Mập vào chẳng khác nào nộp mạng?

Hách Kiến Quốc thì quả quyết: "Thầy ơi... cánh cửa này giấu kỹ dưới giếng cổ thế này, chắc chắn chứa đựng nhiều bí mật về lịch sử Tây Vực!

Cho nên dù là hung mộ, chúng ta cũng nên vào xem..." Có vẻ anh ta thực sự phát cuồng vì nghiên cứu văn hóa Tây Vực.

Nhưng Trần giáo sư vẫn do dự vì ông phải chịu trách nhiệm cho an toàn của cả đội.

Bài học xương máu ở sông băng Côn Luân vẫn còn đó, nếu không có Ca Oa và Đại Cá Tử hy sinh mạng sống, họ đã không thể trở về.

Gã Mập lúc này cũng đang phân vân.

Theo kinh nghiệm chơi game, những ngôi mộ không nằm trong nhiệm vụ chính tuyến thường là phó bản ẩn.

Nếu đi tiếp tới Tinh Tuyệt cổ thành theo đúng lộ trình thì phải bỏ qua chỗ này.

Nhưng là người đầu tiên phát hiện ra phó bản ẩn, nếu mở ra hắn sẽ nắm được tiên cơ, hiểu rõ về nó trước những người khác.

Khổ nỗi độ khó phó bản ẩn thường cao hơn chính tuyến.

Nếu chọn vào đây, dù thắng hay bại cũng mất rất nhiều thời gian.

Ngộ nhỡ có người chơi khác bỏ qua phó bản này để đi thẳng vào sa mạc tìm Tinh Tuyệt cổ thành thì hắn sẽ mất vị trí dẫn đầu tiến độ game. "Tiểu Hồ đồng chí, anh là người phát hiện ra chỗ này đầu tiên, anh thấy chúng ta có nên mở cửa vào xem không?" Đang lúc do dự, giọng Trần giáo sư vang lên bên tai.

Gã Mập ngẩng lên thấy mọi người đều đang nhìn mình đầy mong đợi.

Chương 456

Khá khen cho các người, lại đẩy quyền quyết định cho tôi à?

Nói thật, gã Mập rất muốn mở phó bản ẩn vì hắn đang cháy túi, mà phó bản ẩn lại cho nhiều tiền thưởng.

Nhưng rủi ro mất thời gian và mất vị trí dẫn đầu là rất lớn khi nhóm Chu Tiểu Di đang đuổi sát nút. "Làm sao bây giờ?

Khó chọn quá..." Hết cách, hắn đành mở một cuộc bỏ phiếu trong phòng livestream: 【Mở phó bản ẩn】 hay 【Bỏ qua phó bản ẩn】.

Để cư dân mạng quyết định cũng là một cách tương tác và giữ chân họ.

Nếu lỡ có mất vị trí số một, họ cũng sẽ thấy áy náy mà ở lại ủng hộ vì hắn đã tôn trọng lựa chọn của họ.

Phòng chat bùng nổ ngay lập tức: 【Vcl ~ Phiêu ca (Gã Mập) cho vote kìa!】 【Mở đi chứ còn gì nữa!

Không tò mò sau cửa có gì à?】 【Tò mò thì có nhưng tôi cũng hóng Tinh Tuyệt cổ thành trông thế nào nữa!】 【Bỏ qua là hối hận cả đời đấy anh em!】 【Làm gì mà nâng quan điểm thế, như chọn lựa cuộc đời không bằng!】 【Mở đi, dù sao cũng là game, chết thì thôi!】 【Ông ngu à, gã Mập không mở thì streamer khác đến đây cũng mở được, lúc đó sang bên đấy xem là xong.

Phải giữ vị trí dẫn đầu chứ!】 【Nói thế là biết không phải fan cứng của Phiêu ca rồi, tôi chỉ xem ở đây thôi!】 Kết quả bỏ phiếu nhanh chóng có được: 【Mở phó bản ẩn (88%)】 và 【Bỏ qua phó bản ẩn (12%)】.

Gã Mập không bất ngờ, sự tò mò của con người luôn rất lớn.

Hắn làm trò bỏ phiếu này chủ yếu là để xoa dịu 12% kia, cho họ thấy là hắn tôn trọng ý kiến nhưng phải theo số đông.

Thiểu số phục tùng đa số, quy luật muôn đời rồi, hắn cũng chẳng còn cách nào khác!

"Tôi thấy giáo sư Hách nói đúng đấy.

Đã phát hiện ra nơi này rồi mà không vào xem thì trong lòng chắc chắn sẽ không cam tâm!

Nhưng tôi vẫn giữ nguyên câu đó, sau khi vào trong, mọi người tuyệt đối đừng có động chạm lung tung, cũng đừng làm ồn...

Đúng như cô Dương vừa nói, ngôi mộ cổ sau cánh cửa đá này rất có thể là một ngôi mộ hung hiểm.

Mộ hung là gì, tôi nghĩ mọi người cũng đã hiểu rõ rồi.

Đó không phải là thứ có thể giải thích bằng khoa học...

Cho nên... lát nữa mọi người nhất định phải cẩn thận, cố gắng làm được việc chỉ nhìn chứ không chạm, chỉ nghe chứ không nói, dù có muốn nói gì thì cũng phải nói thật nhỏ thôi.

Rõ chưa?" Vì khán giả trong phòng livestream đều muốn mở phó bản ẩn, nên "Tao Trư" dĩ nhiên sẽ không làm mất hứng của mọi người.

Tuy nhiên, để đề phòng vạn nhất, hắn vẫn dặn dò đám người giáo sư Trần một phen.

Hắn hy vọng lát nữa vào trong, bọn họ đừng có chạy lung tung khắp nơi trong mộ, tránh để sinh sự thêm.

"Đồng chí Tiểu Hồ, cậu cứ yên tâm, lát nữa chúng tôi sẽ cẩn thận..." Giáo sư Trần nghiêm túc gật đầu.

Hách Kiến Quốc tuy không nói gì nhưng trong lòng cũng mặc định

đồng ý với đề nghị này của Tao Trư.

Tuy nhiên, "ngôi mộ hung" mà ông ta nghĩ không phải là loại mộ có sự kiện linh dị hay cương thi sống lại như lời Tao Trư nói, mà là đại mộ ẩn chứa nhiều cơ quan cạm bẫy, hoặc giống như những gì đã gặp ở sông băng Côn Luân và hầm trú ẩn trước đó, bên trong có thể ẩn náu những sinh vật tiền sử nguy hiểm.

Dù sao so với hai loại nguy hiểm kia, cơ quan mộ táng và sinh vật tiền sử rõ ràng là mang tính khoa học hơn nhiều.

Còn về gã Tát Đế Bằng lẽ đẽo đi theo cuối cùng, gã hoàn toàn không có quyền phát ngôn trong đội khảo cổ, chỉ có thể hớt hải chạy theo nhóm giáo sư Trần.

Thực ra Tao Trư vốn định bảo gã này quay về, vì gã đi theo cũng chẳng giúp được gì.

Đặc biệt là sau sự kiện ở Cửu Tầng Yêu Lâu, hắn đã nảy sinh tâm lý kỵ dằn với gã đeo kính hấp tấp này.

Chương 457

Nếu không phải do đối phương lỗ mãng thì đám Hỏa Diêu Trùng trong yêu lâu đã không thức tỉnh.

Nhưng nghĩ lại, họ vẫn chưa biết gì về ngôi mộ hung phía sau cửa đá kia, có một "bia đỡ đạn" bên cạnh cũng là một lựa chọn không tồi.

Ở thời điểm mấu chốt, bia đỡ đạn cũng có tác dụng nhất định.

Sau khi quyết định khám phá ngôi mộ cổ sau cửa đá, Tao Trư lấy can đảm tiếp tục đi về phía trước.

Những người khác thấy vậy cũng lập tức theo sau.

Shirley Yang đi sát sau Tao Trư, nhỏ giọng dặn dò: "Anh Hồ, cánh cửa đá này tôi vừa quan sát qua, trên đó không có ngăn ngầm hay cơ quan gì, có lẽ phải dùng sức người để đẩy!

Nhưng những loại cửa đá có thể đẩy trực tiếp thế này thường ẩn giấu cơ quan cạm bẫy rất nguy hiểm, lát nữa anh phải cẩn thận đấy..." Nghe vậy, Tao Trư đang bước đi bỗng khựng lại.

Hắn quay đầu nhìn Shirley Yang, có chút uất ức nói: "Mấy chuyện này sao cô không nói sớm?" Shirley Yang ngẩn ra: "Tôi tưởng anh cũng nhìn ra rồi chứ, sao thế?

Anh không nhìn ra à?" Tao Trư: "..." Tôi nhìn ra?

Tôi nhìn ra cái con khỉ khô ấy!

Cô biết cánh cửa này mở thế nào sao không nói sớm?

Cứ phải đợi đến lúc tôi định đi mở cửa mới nói.

Đây rõ ràng là muốn để tôi đi đẩy cửa đá còn gì?

Đại tỷ à... tôi đến làm dẫn đường cho các người, chứ không phải

đến làm cửu vạn!

Đã thế, cô còn bảo lúc đẩy cửa có khả năng kích hoạt cạm bẫy nguy hiểm.

Đây là đang cảnh báo tôi hay là đang đe dọa tôi thế?

Trong lòng Tao Trư lúc này như có vạn con "thảo nê mã" chạy qua.

Nếu có thể, hắn thật sự muốn đấm cho cô nàng Shirley Yang nói nửa vời này một trận.

Nhưng đáng tiếc, ý nghĩ đó chỉ dám giữ trong lòng.

Đánh thật là điều không thể, vì độ hảo cảm giữa hắn và Shirley Yang khó khăn lắm mới cày lên được 60 điểm.

Nếu ra tay đánh cô ấy thì công sức coi như đổ sông đổ biển.

Vả lại... với thân thủ của Shirley Yang, nếu thật sự đánh nhau, chưa biết ai mới là người bị ăn đòn đâu!

"Khụ khụ~ Tất nhiên là tôi nhìn ra rồi, nhưng tôi nghĩ ngoài cách đó ra chắc chắn còn cách khác để mở cửa...

Mọi người đừng vội, để tôi tìm thử xem." Tao Trư mặt dày giải thích.

Chủ yếu là để giữ thể diện, dù sao hắn cũng là thầy phong thủy dẫn đường của đội khảo cổ này!

Cách mở một cánh cửa đá cỏn con mà hắn lại không biết sao?

Dù thật sự không biết thì cũng phải giả vờ như biết, nếu không thì mất mặt lắm!

Tuy nhiên, sau khi giải thích xong, Tao Trư vẫn không quên dặn dò Tát Đế Bằng đang đứng sau lưng Hách Kiến Quốc: "Tiểu Tát này, cậu

chuẩn bị một chút đi.

Nếu tôi thật sự không tìm thấy cách mở cửa khác thì lúc đó cần những thanh niên sức dài vai rộng như cậu ra tay đấy...” Tát Đế Bằng ngơ ngác: “Anh Hồ, em không làm được đâu, bình thường em toàn cầm bút, sức lực chẳng ra sao cả, hay là để Sở Kiện xuống giúp một tay?” Tao Trư suy nghĩ một lát rồi nói: “Không cần, bia đỡ đạn không thể dùng hết một lúc được, phải dùng từng cái một mới tối đa hóa lợi ích...” Tát Đế Bằng: “Cái gì?

Chương 458

Anh Hồ, anh vừa nói gì cơ?

Bia đỡ đạn gì, lợi ích gì?" "Khụ khụ~" Tao Trư ho khan hai tiếng: "Không có gì, tóm lại lát nữa trông cậy vào cậu cả đấy.

Sở Kiện có việc của cậu ấy, cậu đừng làm phiền, tôi tin tưởng cậu..." Tát Đế Bằng: "???" Tao Trư lúc này run bần bật.

Mẹ kiếp!!!

Suýt chút nữa là lỡ mồm nói ra suy nghĩ thật lòng rồi!

Đi đến trước cửa đá, Tao Trư sử dụng kỹ năng thăm dò quét lại cánh cửa một lần nữa.

Lần trước hắn quét toàn bộ khung cửa và ngưỡng cửa, nhưng lần này hắn chỉ quét bề mặt cánh cửa với hy vọng có thông tin gợi ý khác. [Thông báo hệ thống]: 【Trên cánh cửa đá này được phủ một lớp bột vôi, lớp bột này che giấu diện mạo thực sự của nó.

Bạn có thể xóa bỏ lớp bột vôi để xem bí mật ẩn giấu phía sau!】 Quả nhiên gợi ý đã thay đổi!

"Những hình chạm khắc hoa bỉ ngạn tinh xảo này hóa ra chỉ là một lớp bột vôi sao?

Xem ra có chút thú vị đây..." Phòng livestream lập tức bùng nổ bình luận: 【Vãi thật, hình điêu khắc trên cửa đá chỉ là bột vôi thôi á?

Khó tin quá vậy?】 【Bột vôi không phải rất dễ vỡ sao?

Điêu khắc hoa văn trên đó mà sống động như thật thế này, tay nghề của người thợ đúng là đỉnh cao!】 【Chỉ là game thôi mà, tác giả muốn thiết kế thế nào chẳng được, cần gì thợ thủ công!】

【Chưa chắc đâu, tác giả game này tâm huyết lắm, luôn nỗ lực làm cho game chân thực nhất, chắc chắn không làm ẩu đâu.】【Đúng thế, tôi cũng nghĩ vậy.

Cánh cửa đá này chắc chắn có lai lịch không tầm thường, nếu không sao phải làm phức tạp và tinh tế như thế?】【Nói thừa, hoa bỉ ngạn đã xuất hiện thì ngôi mộ sau cánh cửa này chắc chắn là hàng khủng rồi!】【Đừng nói nữa, xem Tao Trư mở cửa thế nào kìa, tôi cảm giác cái cửa này cũng khó nhằn đấy!】【Cái đó còn phải đợi ông nói à?

Vừa có hoa bỉ ngạn vừa phủ bột vôi, nhìn là biết không đơn giản rồi.

Nếu mở được dễ dàng, tôi thề sẽ ăn chất thải luôn!】【Sát~ lại thêm một ông đòi ăn chất thải à?

Lão lần trước đòi ăn giờ vẫn chưa thấy online lại kìa!】【Chắc ông đó ăn xong ngất luôn rồi chứ gì?】【Ngất gì mà ngất, chắc chắn là sợ chúng ta bắt thực hiện lời hứa nên không dám lên mạng nữa thôi...】【Từ Giang: Có lý!!!】【Mẹ nó, Từ Giang là đứa nào thế?】【Chỉ là một diễn viên hài thôi, đừng để ý!】【Chắc không đấy?

Đừng tưởng tôi chưa xem "Cuồng Tiêu", gã này từng là trùm ở Kinh Hải đấy, đến Thái Thúc gặp cũng phải gọi một tiếng Từ lão bản, nhân vật máu mặt đấy!】【Đỉnh vãi!!!】Sau khi thấy gợi ý mới của Tao Trư, cư dân mạng bàn tán xôn xao.

Họ không ngờ cánh cửa đá chạm khắc bỉ ngạn hoa tinh xảo thế kia lại chỉ được phủ một lớp bột vôi bên ngoài.

Điều này thật khó tin!

Phải biết rằng bột vôi rất mỏng manh, lỡ tay chạm nhẹ là rụng cả

mảng ngay.

Cũng may nơi đây là giếng nước ẩm ướt, chứ nếu ở ngoài sa mạc thì đã bị gió cát bào mòn từ lâu rồi!

Nhưng vấn đề mới lại nảy sinh: Cánh cửa đá này được làm kỳ công như vậy, rốt cuộc chủ nhân ngôi mộ phía sau là ai?

"Giáo sư Trần, cô Dương, trên cánh cửa đá này hình như còn được phủ một lớp bột vôi..." Tao Trư giả bộ quan sát một hồi rồi mới nói ra thông tin từ hệ thống.

Không còn cách nào khác!

Tuy gợi ý hệ thống không lừa người, nhưng vẫn phải diễn kịch một chút cho nó chuyên nghiệp!

Quả nhiên, khi nghe Tao Trư nói vậy, chân mày giáo sư Trần và Shirley Yang lập tức nhíu lại.

Giáo sư Trần vội vàng tiến lên, nhìn cánh cửa đá với vẻ khó tin: "Đồng chí Tiểu Hồ, cậu nói thật chứ?

Trên cánh cửa đá này thực sự có một lớp bột vôi phủ lên sao?" Tao Trư nghiêm túc bịa chuyện: "Chắc chắn là vậy, có lẽ do môi trường dưới giếng nên lớp bột vôi này nhìn bên ngoài rất khó nhận ra." Trong lúc nói chuyện, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc cũng đã đến trước cửa đá.

Tao Trư không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tuy nói muốn mở cửa thì phải xóa lớp bột vôi, nhưng theo kinh nghiệm của hắn trong trò chơi này, việc đó chắc chắn sẽ có nguy hiểm.

Chương 459

Đặc biệt là người trực tiếp ra tay xóa bột vôi, rất có thể sẽ "ngỏm" luôn.

Thế là...

"Tiểu Tát~ Cậu lại đây xem thử, có phải cửa đá này bị bôi một lớp bột vôi không?" Tao Trư vẫy tay gọi Tát Đế Bằng đang đứng cuối đội.

Tát Đế Bằng hớt hải chạy tới, ghé sát vào cửa đá nhìn ngó một hồi, rồi đẩy kính nói: "Anh Hồ, trên cánh cửa này thật sự có bột vôi sao?

Nhìn chẳng giống tí nào cả." Nghe vậy, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc cũng lẳng lặng gật đầu.

Giáo sư Trần lên tiếng: "Tôi cũng không nhìn ra, đồng chí Tiểu Hồ, hay là cậu nhìn nhầm rồi?" Hách Kiến Quốc lập tức bồi thêm: "Đồng chí Tiểu Hồ à~ Bột vôi tuy có thể đông cứng lại thành chất liệu và màu sắc giống như đá trong môi trường ẩm ướt, nhưng nếu nhìn kỹ thì chắc chắn vẫn thấy sự khác biệt!

Đằng này cả ba chúng tôi đều không phát hiện ra dấu vết bột vôi, điều đó đủ để nói lên tất cả rồi chứ?" Lời của Hách Kiến Quốc tuy nói rất uyển chuyển nhưng ai cũng nhận ra ông ta đang phủ định kết luận của Tao Trư.

Ông ta không tin trên cửa đá có bôi bột vôi.

Tất nhiên, nói về độ cáo già thì phải kể đến giáo sư Trần.

Ông ta cũng không tin nhưng không nói thẳng ra mà chỉ nêu lên thắc mắc, không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận, giữ hình tượng

người tốt.

Còn Hách Kiến Quốc thuộc tuýp người thẳng tính, có gì nói nấy.

Tao Trư cảm thấy nếu không phải độ hảo cảm của mình với ông ta đã tăng lên thì chắc nãy giờ đã bị ông ta mắng xối xả rồi chứ không "uyển chuyển" thế này đâu.

Tuy nhiên, đối với sự phủ định của hai vị giáo sư, Tao Trư cũng không thấy bất ngờ.

Vì bằng mắt thường thì đúng là người bình thường không thể nhìn ra lớp bột vôi này.

Nói thật là chính hắn đứng nhìn nửa ngày cũng chẳng thấy gì!

Nếu không có kỹ năng hệ thống gợi ý, hắn cũng chẳng tin nổi.

Nhưng dù sao thì hệ thống đã nói có là chắc chắn có, tác giả game chắc không lừa mình đâu.

"Người thợ làm ra cánh cửa đá này năm đó tay nghề chắc chắn cực kỳ cao, nhìn bằng mắt thường chúng ta không thấy được lớp bột vôi đâu..." Tao Trư nói năng đầy vẻ đạo mạo: "Vì vậy... muốn kiểm chứng xem có bột vôi hay không, cách tốt nhất là dùng tay sờ thử, hoặc dùng thứ gì đó gõ vào..." Cái gì?

Dùng tay sờ?

Lại còn dùng đồ gõ vào?

Điên rồi sao?

Hình chạm khắc hoa bỉ ngạn trên cửa đá tinh xảo như thế, vạn nhất gõ hỏng thì sao?

Đây chẳng phải là phá hoại của công ư?

Phải biết rằng đây không phải cánh cửa đá bình thường, mà là một

cổ vật văn hóa có giá trị nghiên cứu cực kỳ lớn!

"Không được, không thể dùng tay sờ..." "Cánh cửa đá này nhìn qua là biết cổ vật có lịch sử lâu đời rồi!" "Đặc biệt là những hình chạm khắc hoa bỉ ngạn này, tinh xảo vô cùng..." "Nếu dùng tay sờ sẽ để lại dấu vân tay trên đó!" "Như vậy sẽ gây trở ngại và khó khăn rất lớn cho công tác giám định sau này." "Còn về việc dùng đồ gõ vào thì càng không được..." "Bất kể trên cửa đá có bột vôi hay không, những hình chạm khắc này là thật.

Nếu cậu gõ hỏng nó... thì giá trị nghiên cứu của những đóa bỉ ngạn này coi như mất trắng.

Những hình chạm khắc này cực kỳ có khả năng liên quan đến sự kế thừa văn hóa Tây Vực cổ đại, chúng ta phải bảo tồn nó ở mức tối đa!

Tuyệt đối không được để nó bị hư hại dù chỉ một chút..." Hách Kiến Quốc lập tức bác bỏ đề nghị của Tao Trư.

Hơn nữa nghe giọng điệu của ông ta, dường như ông ta còn muốn bảo vệ cánh cửa đá này hơn cả mạng mình.

Chương 460

Điều này khiến Tao Trư phát bực!

Mẹ nó chứ!!!

Lại là lão già này.

Lúc ở hầm trú ẩn, lão ta đã gây khó dễ cho hắn đủ đường, giờ xuống hầm giếng lại nhảy ra ngăn cản hắn mở cửa.

Sự tồn tại của NPC này... lẽ nào là để chuyên đi tìm rắc rối cho hắn sao?

Thực ra không chỉ Tao Trư nghĩ vậy, khán giả trong phòng livestream khi nghe những lời của Hách Kiến Quốc cũng cảm thấy tức tối: 【Vãi~ lão Hách Kiến Quốc này hãm thật đấy, sao cứ thích đối đầu với Tao Trư thế, thật muốn cho lão một gậy quá!】 【Giờ tôi mới hiểu tại sao tác giả đặt tên NPC này là Hách Kiến Quốc, hai chữ đầu tên lão đọc lái đi chẳng phải là "Hảo Tiện" sao?】 【Vãi~ bác lầu trên suy luận đỉnh đấy, thế mà cũng nghĩ ra, nể thật...】 【Hách Kiến Quốc = Hảo Tiện?

Mẹ nó~ đúng thật kìa...】 【Tôi cứ tưởng gã Tát Đế Bằng kia đã ngu lắm rồi, không ngờ lão Hách này còn ngu hơn!】 【Lão Hách với Tiểu Tát là thầy trò mà, đúng là thầy nào trò nấy!】 【Bác nói ngược à?

Phải là "Thượng lương bất chính hạ lương oai" chứ!】 【Nói chung là mấy người trong đội khảo cổ này tôi chẳng ưng nổi ai, toàn một lũ tạ, nếu cho chọn tôi chẳng muốn đưa bọn này vào sa mạc chút nào!】 【Đúng thế, bọn này cứ như đi theo để kéo chân ấy, chẳng được tích sự gì...】 【Ai bảo vô dụng, bia đỡ đạn đấy, hiểu không?】 【Phụt~ xem ra tác dụng của đám này chỉ còn mỗi chức năng làm bia

đỡ đạn thôi à!】【Tôi thà không có bia đỡ đạn còn hơn mang theo lũ này vào sa mạc.】【Chịu thôi, đưa đội khảo cổ vào sa mạc là cốt truyện bắt buộc rồi, không muốn cũng phải đưa đi!】【Đúng rồi, tôi nhớ trước có người chơi định không mang theo bọn họ nên đã đánh thuốc mê cả lũ, kết quả Shirley Yang tuyên bố phải đợi họ tỉnh mới đi tiếp, làm tiến độ nhiệm vụ bị chậm mất nửa ngày...】【Đần thế, nếu Shirley Yang không biết điều thì đánh thuốc mê cả cô ta luôn là xong!】【Tỉnh lại đi, Shirley Yang bản lĩnh đầy mình, muốn đánh thuốc mê cô ta là chuyện không tưởng...】【À phải rồi, suýt quên cô ta là truyền nhân chính tông của phái Ban Sơn, muốn hạ gục cô ta khó lắm.】【Đừng có chơi mấy trò tà đạo đó nữa, lo mà phá đảo đi.

Lão Hách Kiến Quốc đang cản đường Tao Trư kìa, hay là mình tác động qua Shirley Yang đi?

Tôi nghĩ cô ấy cũng muốn vào trong xem thử mà?】Bình luận trôi qua liên tục, cư dân mạng không ngừng gõ phím.

Tuy có lúc chủ đề bị lái đi hơi xa nhưng nhanh chóng quay lại quỹ đạo.

Qua những bình luận này có thể thấy họ đã chịu đựng Hách Kiến Quốc quá đủ rồi.

Lão già này suốt ngày chỉ biết gây sự, còn đáng ghét hơn cả gã Tát Đế Bằng chỉ biết tin vào người ngoài hành tinh mà chẳng làm được tích sự gì!

Tuy nhiên, cũng có vài khán giả nhận ra rằng nếu Tao Trư muốn thuận lợi mở cửa đá thì cuối cùng vẫn phải thông qua Shirley Yang.

Để cô nàng với tư cách nhà tài trợ của đội khảo cổ ra mặt trấn áp lão Hách, như vậy hắn mới có thể mở cửa được!

À không, chính xác là để gã Tát Đế Bằng đi mở cửa!

“Cô Dương, cô thấy chúng ta nên làm gì bây giờ?

Cá nhân tôi khá đồng tán thành việc mở cửa đá vào xem.

Dù sao chúng ta hiện cũng đã vào sâu trong sa mạc rồi...

Nói thẳng ra thì Tinh Tuyệt Cổ Thành mà các người muốn tìm có lẽ cũng ở quanh đây thôi.

Mà nơi này lại xuất hiện một ngôi mộ cổ dưới giếng nước, biết đâu trong mộ này lại có manh mối về Tinh Tuyệt Cổ Thành thì sao...

Cho nên tôi nghĩ chúng ta không nên bỏ lỡ...

ít nhất cũng phải vào xem một chút chứ, đúng không?” Tao Trư vừa nói vừa dẫn dắt chủ đề sang Shirley Yang, đẩy quyền quyết định cho cô.

Tất nhiên, khi giao quyền chọn lựa, hắn cố ý nói ra những lời đó vì hắn biết mục đích của Shirley Yang vào sa mạc là tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nếu hắn có thể kết nối nơi này với mục tiêu của cô thì cô nhất định sẽ mủi lòng.

Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đều là những con cáo già, Tao Trư nói nhiều như thế, lại còn nhắc đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, trong lòng họ sớm đã đoán ra tính toán nhỏ nhặt của hắn.

Nhưng lúc này họ không nói gì, vì thực sự trong lòng họ cũng tò mò cực độ về ngôi mộ sau cửa đá kia!

Nếu có thể, họ cũng muốn vào khám phá một chuyến!

Vấn đề là cánh cửa đá này có giá trị nghiên cứu quá lớn, nhất là những hình điêu khắc bỉ ngạn hoa kia, trước đây họ chưa từng thấy bao giờ.

Họ cảm thấy cánh cửa này có liên quan mật thiết đến văn hóa Tây

Vực cổ đại mà họ đang nghiên cứu.

Chương 461

Nếu mở cửa mà làm hỏng hoa văn thì tiếc lắm.

Tóm lại, tâm trạng của họ lúc này vô cùng phức tạp.

Đương nhiên, nếu có cách nào mở cửa mà không làm hư hại nó thì là tốt nhất!

Shirley Yang không trả lời Tao Trư ngay mà lấy cuốn sổ tay trong ba lô ra xem xét một chút.

"Nếu lộ trình trong sổ tay không sai thì khu vực chúng ta đang đứng hiện tại đã thuộc phạm vi thế lực của nước Tinh Tuyệt cổ đại năm xưa.

Giáo sư Trần, giáo sư Hách, hai thầy lại đây xem này..." Shirley Yang gọi hai vị giáo sư.

Họ lập tức ghé sát vào.

Shirley Yang vừa chỉ vào bản đồ trong sổ vừa giải thích: "Mọi người nhìn chỗ này...

Đây chính là vị trí hiện tại của chúng ta.

Theo phạm vi trên bản đồ, nơi này từng thuộc về nước Cô Mặc.

Nhưng theo ghi chép, nước Cô Mặc năm xưa là một quốc gia chư hầu của Tinh Tuyệt.

Vì vậy... từ một góc độ khác, đây cũng có thể coi là địa phận của Tinh Tuyệt rồi.

Hơn nữa... nếu tôi không lầm, ngôi đại mộ sau cửa đá này rất có thể là hoàng lăng của nước Cô Mặc...

Tuy nói việc xây hoàng lăng dưới giếng nước là điều chưa từng

thấy trước đây, nhưng văn hóa Tây Vực cổ đại vốn dĩ khác với văn hóa Thăng Long cổ đại của chúng ta.

Họ xây hoàng lăng ở đây và dùng cánh cửa đá kỳ lạ này để phong tỏa cũng không phải là không thể...” Nghe Shirley Yang giải thích, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc vội vàng quan sát kỹ bản đồ.

Sau khi xác nhận, họ mới tin vào lời giải thích của cô.

“Không ngờ chúng ta thật sự đã đặt chân đến cương vực của Tinh Tuyệt cổ đại năm xưa...” Giáo sư Trần ngoái nhìn cánh cửa đá tinh xảo, rồi hỏi Shirley: “Tuyết Lệ, cháu nói ngôi mộ sau cửa đá này có khả năng là hoàng lăng nước Cô Mặc, tỷ lệ đó là bao nhiêu?” Shirley Yang suy nghĩ một chút: “Trên 80%, vì anh Hồ vừa nói đây là vùng đất phong thủy bảo địa không thua gì long mạch, gọi là Thủy Long Mạch!

Giáo sư Trần chắc cũng biết, ở Tây Vực, tài nguyên sinh tồn quan trọng và khan hiếm nhất chính là nước ngọt...

Mà Thủy Long Mạch này lấy 'Thủy' làm tiền tố, chứng tỏ nguồn nước ở đây là vô tận!

Như tôi đã đoán trước đó, dưới giếng nước này kết nối với dòng sông ngầm Tư Độ đã biến mất!

Hoặc có thể nói... cái giếng này chính là khởi nguồn của sông ngầm Tư Độ.

Dòng sông có thể đã cạn kiệt theo năm tháng, nhưng khởi nguồn của nó vẫn còn, đó chính là cái giếng này, đây có lẽ là điểm độc đáo của Thủy Long Mạch!

Vì thế, một Thủy Long Mạch có nguồn nước bất tận như vậy ở Tây Vực còn quý giá hơn cả long mạch thật sự.

Nước Cô Mặc năm xưa tuy chỉ là chư hầu của Tinh Tuyệt nhưng hoàng lăng của họ xây ở đây là điều hoàn toàn có thể!

Dù sao hoàng thất đi đôi với long mạch là truyền thống từ xưa đến nay, các quan lại hầu tước khác hoàn toàn không có tư cách này." Shirley Yang nói rất nhiều về nước Cô Mặc, đặc biệt nhấn mạnh mối quan hệ với Tinh Tuyệt.

Điều cô muốn diễn đạt nhất chính là danh tính chủ nhân ngôi mộ sau cửa đá.

Tây Vực có 36 nước cổ, mạnh nhất là Tinh Tuyệt thần bí!

Cô Mặc chỉ là một nước nhỏ phụ thuộc.

Chương 462

Thủy Long Mạch này có lẽ là mảnh đất phong thủy tốt nhất nước Cô Mặc.

Theo truyền thống xây hoàng lăng tại nơi có phong thủy tốt nhất quốc gia, khả năng đây là hoàng lăng hoàng thất Cô Mặc là rất cao!

Tất nhiên, những phân tích này nghe thì hợp lý nhưng cũng chỉ là suy đoán của cá nhân Shirley Yang.

Muốn biết cụ thể thế nào thì phải mở cửa đá vào trong khảo sát kỹ mới rõ.

Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc không hề ngốc.

Họ thừa hiểu Shirley Yang giải thích nhiều như vậy, lại còn lôi bản đồ ra là để muốn mở cửa vào xem.

Nghĩ đến đây, giáo sư Trần cuối cùng cũng thỏa hiệp: “Nếu đại mộ sau cửa đá này thực sự là hoàng lăng của nước Cô Mặc thì giá trị nghiên cứu chắc chắn là cực kỳ lớn.

Hơn nữa...

Cô Mặc từng là chư hầu của Tinh Tuyệt, hàng năm đều phải cống nạp cho Tinh Tuyệt.

Đúng như đồng chí Tiểu Hồ vừa nói, biết đâu trong mộ này thực sự có thông tin về Tinh Tuyệt Cổ Thành...” "Nói vậy là... giáo sư Trần, thầy cũng đồng ý mở cửa đá để vào trong xem rồi chứ?" Dương Tuyết Lệ nhìn về phía giáo sư Trần hỏi.

Giáo sư Trần gật đầu, đang định lên tiếng thì Hách Kiến Quốc đứng bên cạnh đã không kìm được nữa.

Anh ta trực tiếp ngắt lời cuộc đối thoại giữa Dương Tuyết Lệ và giáo sư Trần, giọng điệu nặng nề nói: "Thầy ơi, không được đâu!

Nếu chúng ta mở cánh cửa đá đó ra, hình chạm khắc hoa Bỉ Ngạn trên đó chắc chắn sẽ bị hủy hoại.

Những thứ này đối với việc nghiên cứu văn hóa Tây Vực cổ đại của chúng ta là vô cùng quan trọng...

Cho nên em thấy chúng ta đừng vội mở cửa thì hơn.

Đợi chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành này kết thúc, chúng ta mang theo dụng cụ khai quật chuyên dụng, khoan một lối vào từ bức tường bên cạnh cửa đá!

Đến lúc đó mới vào chẳng phải vừa giữ được cửa đá, vừa có thể khám phá lăng mộ hoàng gia sao?

Hơn nữa, trong sổ tay đã ghi rõ, Tinh Tuyệt Cổ Thành chỉ có thể tìm thấy vào mùa gió.

Hiện tại thời gian kết thúc mùa gió ngày càng ngắn lại, nếu chúng ta nán lại đây quá lâu, e là sẽ lỡ mất cơ hội tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành mất..." Phải nói rằng đề nghị và nỗi lo lắng của Hách Kiến Quốc quả thực có lý.

Mục đích chính của họ vào sa mạc lần này là tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Còn lăng mộ hoàng gia dưới giếng nước này chỉ là một niềm vui bất ngờ trên đường đi thôi.

Nếu là bình thường, họ có thể ở lại khảo sát, nhưng bây giờ mùa gió sắp kết thúc, nếu không khẩn trương khởi hành, vạn nhất tin tức trong sổ tay là thật, qua mùa gió sẽ không bao giờ tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành nữa, nhiệm vụ lần này coi như thất bại.

Chưa kể, hình chạm khắc hoa Bỉ Ngạn trên cửa đá tinh mỹ như vậy, nếu lần sau mang dụng cụ tới, khai thác một lối vào khác mà không làm hỏng cửa, chẳng phải vẹn cả đôi đường sao? "Kiến Quốc nói cũng không phải không có lý...

Thời gian của chúng ta không còn nhiều, nếu không kịp đến Tinh Tuyệt Cổ Thành trước khi mùa gió kết thúc, có lẽ sẽ đúng như sổ tay nói, lỡ mất cơ hội..." Giáo sư Trần vốn định theo ý của Tao Trư và Dương Tuyết Lệ là mở cửa vào xem, nhưng bị Hách Kiến Quốc nói vậy, ông lại bắt đầu do dự.

Lăng mộ hoàng gia Cô Mặc sau cánh cửa đá này có giá trị nghiên cứu rất cao, hơn nữa trong quá trình nghiên cứu, họ rất có khả năng phát hiện thêm manh mối về Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Bởi theo sử liệu Tây Vực cổ đại, vương quốc Cô Mặc từng là thuộc quốc của Tinh Tuyệt, hai nước cách nhau không xa, thậm chí có thể coi là lân bang.

Nhưng vấn đề là, nhiệm vụ chính vào sa mạc không thể quên, so với lăng mộ này, tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành mới là trọng điểm của trọng điểm, tuyệt đối không được sơ suất. [Vãi thật, lại là lão Hách Kiến Quốc này, lão già này rốt cuộc muốn làm cái gì thế?] [Gã này mà ở ngoài đời, tôi nhất định cho hắn biết tay!] [Mẹ kiếp, nói lắm thế không biết...] [Mỗ Phong: Loại người này đúng là bị thần kinh...] [Lúc ở nơi trú ẩn cũng là hắn, sao hắn cứ như âm hồn bất tán thế nhỉ?] [Mẹ ơi, không ngờ mở phó bản ẩn mà cũng gặp nhiều phiền phức thế này, biết thế không chọn đường này cho xong.] [Tôi chỉ muốn biết, giờ quay xe đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành luôn có kịp không?] [Không biết, nhưng nhìn vẻ mặt Dương Tuyết Lệ kìa, cô ấy chắc chắn rất muốn mở cửa xem tình hình bên trong!] [Giáo sư Trần cũng thật là, vừa rồi rõ ràng sắp đồng ý rồi, kết quả bị lão Hách kia hù cho vài câu là đổi ý ngay, cảm giác chán chẳng muốn nói!] [Đúng là ba

phải, tôi ghét nhất kiểu người không có chủ kiến như thế!] [Vãi, các ông hiểu lầm rồi à?

Giáo sư Trần nhìn là biết đang diễn kịch, lão già này cáo già lắm, ông ấy chỉ là không muốn ôm hết trách nhiệm nên mới giả vờ dao động thôi, không nhận ra sao?] [Chuẩn đấy, lão đầu này đang xem lý lẽ của Dương Tuyết Lệ hay Hách Kiến Quốc thuyết phục hơn, sau đó mới chọn phe, như vậy dù có thất bại hay bỏ lỡ cái gì, lão cũng phủi sạch trách nhiệm được!] [Mẹ nó, nghe các ông nói vậy, tôi đột nhiên thấy giáo sư Trần này thâm thật sự!] [Ha ha, người đứng ở vị trí cao có ai đơn giản đâu?

Chương 463

Giáo sư Trần có thể trở thành quyền uy của viện khảo cổ quốc gia, thủ đoạn chắc chắn không tầm thường.

Các ông có xem phim "Cuồng Tiêu" gần đây không thì biết.] [Vãi lúa, đang thảo luận cốt truyện game, sao lại nhảy sang phim ảnh rồi?

Suốt ngày Cuồng Tiêu, Cuồng Tiêu là bố ông à?] [Từ Giang: Có lý!!!] [Hết cứu, lầu lại vẹo rồi à?] [Kênh chat này đông người quá, vẹo lầu là chuyện thường tình...] [Mà cái phim Cuồng Tiêu đấy hay thật không vậy?] [Ai biết?

Nhưng nghe bảo phản diện còn hot hơn chính diện!] [...] Nhìn thấy Hách Kiến Quốc lại nhảy ra phá đám, cư dân mạng trong phòng livestream lập tức nổi giận, thi nhau hỏi thăm tổ tông mười tám đời của anh ta.

Thậm chí có người còn mắng lây sang cả giáo sư Trần.

Trong mắt họ, vị giáo sư gió chiều nào theo chiều nấy này cũng chẳng tốt đẹp gì, lúc thì thấy Dương Tuyết Lệ đúng, lúc lại thấy Hách Kiến Quốc không sai, đổi mặt còn nhanh hơn lật sách.

Dương Tuyết Lệ nhận ra giáo sư Trần đang nghiêng về phía đề nghị của Hách Kiến Quốc.

Tuy nhiên, sau những lời của Tao Trư lúc nãy, cô đã nảy sinh hứng thú mãnh liệt với lăng mộ Cô Mặc này.

Vì vậy, cô quyết định tranh luận tới cùng. "Giáo sư Trần, đề nghị của Hách Kiến Quốc không tệ, nhưng thầy có nghĩ tới việc, hiện tại chúng ta hiểu biết về Tinh Tuyệt Cổ Thành ngoài thông tin vị trí trong sổ tay ra thì coi như con số không.

Mà lăng mộ sau cửa đá này rất có thể là của vương quốc Cô Mặc, thuộc quốc của Tinh Tuyệt.

Theo hệ thống mai táng xưa, trong những lăng mộ hoàng gia này chắc chắn sẽ có thông tin và manh mối về Tinh Tuyệt.

Nếu chúng ta tìm thấy chúng ở đây, tôi tin rằng công việc tìm kiếm và khám phá Tinh Tuyệt Cổ Thành sau này sẽ thuận lợi hơn nhiều!

Hơn nữa, chúng ta đã tiến vào phạm vi thế lực của Tinh Tuyệt năm xưa, sắp tới nơi rồi!

Theo cấu trúc địa chất khí tượng, mùa gió vẫn còn vài ngày nữa mới kết thúc.

Chúng ta chỉ cần tới đích trong vài ngày tới là được.

Nếu thầy thực sự không yên tâm, sau khi mở cửa, chúng ta chỉ tập trung tìm kiếm những thứ liên quan đến Tinh Tuyệt, những thứ khác có thể để lại lúc quay về mới nghiên cứu kỹ.

Tôi nghĩ... chỉ tìm kiếm thông tin thì không mất quá nhiều thời gian đâu?" Nghe Dương Tuyết Lệ giải thích, Tao Trư thầm khen lợi hại.

Cô nàng này quả thực có bản lĩnh!

Anh cứ ngỡ Hách Kiến Quốc khua môi múa mép đã giỏi rồi, nếu là anh đứng ở vị trí giáo sư Trần có khi cũng thỏa hiệp, nhưng giờ mới biết đúng là núi cao có núi cao hơn. "Tôi cũng tán thành đề nghị của Dương tiểu thư...

Cửa đá này tuy tinh xảo, có giá trị nghiên cứu, nhưng so với những thứ bên trong và manh mối về Tinh Tuyệt Cổ Thành thì không đáng kể!

Nếu Tinh Tuyệt Cổ Thành quan trọng với các vị như vậy, thì trước khi đến đó, chúng ta nên thu thập càng nhiều thông tin càng tốt.

Nói thẳng ra, Tinh Tuyệt Cổ Thành chắc chắn ẩn chứa nhiều nguy hiểm, nếu chúng ta chẳng biết gì mà cứ đâm đầu vào, có khi lại bỏ mạng ở đó cũng nên..." Tao Trư biết muốn mở cửa thì phải đứng về phía Dương Tuyết Lệ cùng thuyết phục lão giáo sư.

Thế là anh cũng không tiếc lời bắt đầu biểu diễn.

Chẳng phải là khua môi múa mép sao?

Ai mà không biết?

Anh bình thường chém gió với fan trong livestream là trùm rồi! "Ừm, Tuyết Lệ và đồng chí tiểu Hồ nói cũng rất có lý..." Nghe xong lời của hai người, giáo sư Trần lại bắt đầu rơi vào trầm tư.

Tao Trư biết giáo sư Trần là người quyết định, nên anh không làm phiền, chỉ im lặng chờ đợi.

Chương 464

Anh liếc nhìn Hách Kiến Quốc một cái.

Nói thật, anh chỉ muốn xông lên đập cho lão già lắm chuyện này một trận.

Nếu không vì anh ta cản trở, tiến độ kịch trình chính của anh chắc chắn đã thuận lợi hơn nhiều.

Lúc ở nơi trú ẩn phát hiện kiến hành quân cũng vậy, nếu không vì gã này gây khó dễ, anh đã thông quan sớm rồi.

Nhưng anh khá yên tâm, vì bên kia chỉ có một mình Hách Kiến Quốc, còn bên này anh và Dương Tuyết Lệ là hai người.

Thiểu số phục tùng đa số, đạo lý này xưa nay chưa đổi.

Trên kênh chat, cư dân mạng lại bắt đầu sốt ruột: [Vãi, lão già này lại làm cái gì thế?

Lại trầm tư à?], [Hơi tí là trầm tư, định câu giờ chắc?], [Mẹ nó, giáo sư Trần này cũng đáng ghét như Hách Kiến Quốc vậy.], [Ông trên đừng nói bừa, kịch tình chính đi đến đây tốn bao công sức, giết họ đi là kẹt kịch tình luôn đấy.], [Đúng vậy, nhìn Tao Trư kìa, đi từng bước cẩn thận như trên băng mỏng vậy.], [Thích thì chơi lại, tôi vừa nghỉ việc, thiếu gì thời gian!], [Ông có thời gian là việc của ông, đừng có xúi dại...], [Nói thì nói vậy, nhưng nhìn Tao Trư cứ như đang 'hèn' ấy, toàn để Dương Tuyết Lệ tranh luận, còn mình thì chỉ phụ họa...], [Anh em, đây là game đạo mộ cao cấp thực tế ảo, không phải loại game đánh quái lên cấp đơn giản, đôi khi phải dùng trí tuệ đấy, không biết thì cứ ngồi xem đi!].

Phần lớn cư dân mạng đều thấy hai NPC này như "que gậy thọc

bánh xe".

Nhưng cũng có người cho rằng thiết kế này rất thực tế, phù hợp với một tựa game mô phỏng đời thực, tạo ra các nhánh kịch bản đa dạng chứ không phải kiểu nhân vật chính muốn gì là được nấy. "Thôi được rồi..." "Dương tiểu thư và đồng chí tiểu Hồ đều nói lăng mộ sau cửa đá có khả năng chứa manh mối về Tinh Tuyệt Cổ Thành, vậy chúng ta thử một phen vậy..." Cuối cùng, trước sự tấn công dồn dập của Tao Trư và Dương Tuyết Lệ, giáo sư Trần đã nghiêng về phía họ.

Sắc mặt Hách Kiến Quốc lập tức tối sầm lại.

Anh ta định nói thêm gì đó nhưng giáo sư Trần đã xua tay ngăn lại: "Được rồi Kiến Quốc, em đừng nói nữa, quyết định vậy đi.

Mọi người khẩn trương mở cửa đá, tranh thủ thời gian vào xem tình hình." Hách Kiến Quốc đành im miệng.

Anh ta biết dù thầy mình hay do dự, nhưng một khi đã quyết thì khó mà thay đổi được. "Ngoài ra..." Giáo sư Trần nhìn về phía Tao Trư và Dương Tuyết Lệ, "Tôi có một đề nghị nhỏ...

Tiểu Hồ, Tuyết Lệ, khi mở cửa hai người có thể cố gắng đừng làm hỏng hình chạm khắc hoa Bỉ Ngạn không?

Vì Kiến Quốc nói đúng, nó có giá trị nghiên cứu rất lớn..." "Giáo sư Trần, yêu cầu này tôi chỉ có thể hứa là sẽ cố gắng hết sức, chứ không thể đảm bảo tuyệt đối, hy vọng thầy thông cảm...

Bởi vì chúng ta vẫn chưa biết cửa đá này làm từ chất liệu gì, cách mở cụ thể ra sao.

Nếu phán đoán trước đó của chúng ta sai, cửa đá có thể bị hư hại, hình chạm khắc có giữ được không thì tôi không dám chắc..." Dương Tuyết Lệ là người hiểu chuyện, cô đồng ý nhưng vẫn chừa cho mình một đường lui.

Nhưng lời này đối với Hách Kiến Quốc như sét đánh ngang tai.

Cái gì?

Cách mở không chắc chắn?

Vừa nãy bảo dùng sức đẩy, giờ sắp mở lại bảo có thể phán đoán sai?

Phương pháp thiếu nghiêm túc thế này, vạn nhất làm hỏng hoa Bỉ Ngạn thì sao? "Thầy ơi, em thấy..." Hách Kiến Quốc định nắm lấy cơ hội phản bác, nhưng lời chưa kịp thốt ra đã bị Tao Trư ngắt lời: "Giáo sư Trần, những điều Dương tiểu thư lo lắng là hoàn toàn hợp lý, chúng ta nên chuẩn bị tâm lý trước.

Hơn nữa, tôi cũng vừa nói, hình chạm khắc hoa Bỉ Ngạn thực chất là được bao phủ bởi một lớp bột vôi.

Cánh cửa đá thật sự nằm dưới lớp bột vôi đó.

Tôi cũng không dám chắc dưới lớp bột vôi có hoa Bỉ Ngạn hay không..." Câu nói này của Tao Trư gần như hoàn hảo chặn họng Hách Kiến Quốc, khiến Dương Tuyết Lệ thầm cảm kích.

Ngay lập tức, anh nhận được thông báo hệ thống: 【Đinh!

Chúc mừng!

Chương 465

Do bạn đã chặn họng được Hách Kiến Quốc, độ hảo cảm của Dương Tuyết Lệ đối với bạn +5 điểm!】 Ngon lành!!!

Chém gió vài câu cũng được tăng hảo cảm, chuyến này hời to rồi!

Tao Trư mừng thầm, bèn tiếp lời: "Nhưng giáo sư Trần cũng đừng quá lo lắng.

Theo tôi hiểu, những thợ thủ công năm xưa đã dám điêu khắc tinh xảo trên lớp bột vôi bên ngoài, thì cánh cửa thật sự bên dưới chắc chắn còn chứa đựng những thứ quý giá hơn.

Có thể là những hoa văn tinh xảo hiếm thấy hơn cả hoa Bỉ Ngạn, hoặc là những văn bia ghi chép quan trọng.

Cho nên, tôi nghĩ nếu không giữ được lớp bột vôi này cũng không sao.

Thầy thấy thế nào?" Lần này không chỉ giáo sư Trần, mà cả Hách Kiến Quốc, Dương Tuyết Lệ và Tát Đế Bằng đứng phía sau cũng bị chấn động.

Họ không ngờ Tao Trư lại có hiểu biết sâu sắc về cánh cửa này đến vậy. "Đồng chí tiểu Hồ nói rất đúng, chúng ta nên nhìn nhận vấn đề từ nhiều khía cạnh..." Giáo sư Trần hài lòng nhìn Tao Trư, giọng đầy vẻ khen ngợi hậu bối.

Đồng thời, thông báo lại hiện lên: 【Chúc mừng!

Do có kiến giải độc đáo, độ hảo cảm của giáo sư Trần đối với bạn +10!】 Úi chà, bay lên luôn!

Lại thêm một đợt hảo cảm nữa.

Tuy giáo sư Trần không phải NPC kịch tình quan trọng nhất, nhưng địa vị của ông trong đội khảo cổ rất lớn.

Nếu đây là game thực tế ảo, bám được vào đùi vị chuyên gia quyền uy này cũng không tệ chút nào.

Tao Trư bất giác nở nụ cười đắc ý. "Vậy chúng ta bắt đầu thôi..." Dương Tuyết Lệ đã không đợi được nữa, bước tới trước cửa đá.

Tao Trư cũng lập tức đi theo.

Khi đứng cạnh cô, anh nhận ra cô đã đeo một đôi găng tay cao su từ lúc nào. "Dương tiểu thư, cô định làm gì vậy?" Tao Trư lờ mờ đoán ra điều gì đó. "Không phải anh nói hoa văn trên cửa được phủ bột vôi sao?" Dương Tuyết Lệ áp bàn tay đeo găng lên cửa, "Thực ra lúc đầu tôi cũng nghi ngờ lời anh nói, vì bột vôi gặp nước sẽ sinh nhiệt, ở nơi ẩm ướt như đáy giếng này không thể bảo tồn lâu được, huống chi còn hoàn hảo thế này.

Nhưng sau đó tôi sực nhớ tới một chuyện ông ngoại từng kể.

Người Tây Vực cổ đại rất giỏi dùng một loại chất nhầy trong suốt để niêm phong những thứ quý giá.

Ví dụ như Hỏa Long Du thường thấy, chất nhầy này giống như màng bọc thực phẩm của chúng ta bây giờ, sau khi khô đi sẽ không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Tôi nghĩ cửa đá này đã được bôi loại chất nhầy đó.

Tuy nhiên... chất nhầy khô này không thể tùy tiện chạm vào, vì nó rất dễ nứt vỡ.

Nếu trên cửa có lớp màng bảo vệ đó, khi chúng ta chạm vào, nó sẽ vỡ tan ngay lập tức, bột vôi bên trong tán lạc ra, người đứng trước cửa sẽ bị bột vôi làm bỏng hoặc tự bốc cháy ngay tại chỗ..." Tao Trư nghe mà đờ người ra.

Cái gì cơ?

Ngoài bột vôi còn có thứ khác á?

Sao thông báo hệ thống vừa nãy không nói gì?

Cô có đang chém gió không đấy?

Chương 466

Giữa lúc Tao Trư còn đang nghi hoặc, tay Dương Tuyết Lệ đã chạm vào hình chạm khắc hoa Bỉ Ngạn.

Khoảnh khắc này, không chỉ Tao Trư, mà cả giáo sư Trần, Hách Kiến Quốc và cư dân mạng đang xem livestream đều nín thở, không dám rời mắt khỏi màn hình nửa giây. "Rắc ~" Đột nhiên!

Khi ngón tay thon dài của Dương Tuyết Lệ vừa chạm vào, trong không gian trống trải dưới đáy giếng vang lên một tiếng động nhỏ nhưng vô cùng rõ rệt.

Âm thanh đó nghe như có thứ gì đó đang nứt ra. "Thầy ơi, tiếng gì vậy?" Tát Đế Bằng run rẩy hỏi Hách Kiến Quốc.

Hách Kiến Quốc lúc này cũng đang ngơ ngác không biết chuyện gì. "Im lặng, nghe kỹ xem..." Nói xong, Hách Kiến Quốc hỏi khẽ giáo sư Trần: "Thầy, tiếng đó thầy cũng nghe thấy chứ?" "Ừ, nghe thấy rồi..." Giáo sư Trần gật đầu, chưa kịp nói hết câu thì âm thanh kỳ quái đó lại vang lên. "Rắc ~ Rắc ~" Lần này, tần suất lớn hơn và rõ ràng hơn nhiều. "Là cửa đá, trong cửa đá có thứ gì đó..." Tát Đế Bằng chỉ tay vào cánh cửa hét lên. "Yên nào, đừng có hét!" Hách Kiến Quốc trừng mắt nhìn cậu ta.

Thực ra khi tiếng động vang lên lần thứ hai, không cần Tát Đế Bằng nhắc, mọi người đều đã biết nguồn âm thanh phát ra từ đâu.

Chính là cánh cửa đá trước mặt Dương Tuyết Lệ.

Chính xác hơn là từ bên trong cánh cửa. "Chuyện gì thế này?

Mình mới chỉ chạm nhẹ vào thôi mà...

Tiếng động này từ đâu ra vậy?" Dương Tuyết Lệ nhíu mày.

Cô thực sự cũng hoang mang.

Nếu cô đang đẩy cửa mà phát ra tiếng thì còn hiểu được, đằng này cô chỉ mới chạm nhẹ vào bề mặt thôi, chẳng lẽ cũng gây ra phản ứng dây chuyền sao?

Kênh chat của Tao Trư lại một lần nữa bùng nổ: [Vãi, tiếng gì thế?

Trong cửa có cương thi à?], [Cương thi?

Không lẽ nào, cửa chưa mở mà cương thi đã xuất hiện rồi?], [Tôi nghĩ là thứ gì đó bên trong cửa đá bị nứt thôi.], [Có gì mà không thể?

Thông báo hệ thống và Dương Tuyết Lệ đều nói đây có khả năng là hung mộ, có cương thi là bình thường.], [Nhưng Dương Tuyết Lệ mới chạm nhẹ thôi mà, có phải nghe tiếng động mà dậy đâu.], [Đồ ngốc, cương thi không nghe tiếng động mà dậy, nó ngửi thấy hơi người là dậy rồi!], [Sao ông biết?], [Lâm Chánh Anh nói thế, cửu thúc chắc không lừa người đâu nhỉ?], [Cửu thúc?

Ai thế?], [Phim ảnh thôi ông ơi...], [...].

Cư dân mạng trong phòng livestream đang bàn tán xôn xao về nguồn gốc của âm thanh đó.

Mỗi người một ý, ai cũng có những suy đoán riêng của mình.

Có người cho rằng, cái thanh âm kỳ quái kia rất có khả năng là do cương thi trong đại mộ sau thạch môn bị kinh động phát ra.

Dù sao thì trước đó, thông báo gợi ý kỹ năng của Tao Trư đã nói rõ rằng đại mộ sau cánh cửa đá này là một hung mộ!

Hơn nữa, Shirley Dương vừa rồi cũng đích thân khẳng định như vậy.

Đã là hung mộ... thì việc xuất hiện cương thi chẳng phải là rất

bình thường sao?

Chương 467

Tuy nhiên... cũng có một số người xem cho rằng tiếng cương thi phát ra không nên như thế này.

Âm thanh này giống như thạch môn đang xuất hiện những vết nứt từ bên trong nên mới truyền ra ngoài.

Đương nhiên, cũng có khả năng liên quan đến cú chạm của Shirley Dương lúc nãy.

Còn về nguyên nhân thực sự là gì, họ cũng không nói rõ được, nhưng trong mắt họ, âm thanh đó chắc chắn không phải do cương thi phát ra. "Cô Dương, cô nhìn những hình điêu khắc hoa Bỉ Ngạn trên thạch môn kìa..." Ngay lúc mọi người đang tranh luận, Tao Trư đang có mặt tại hiện trường đột nhiên phát hiện trên cánh cửa đá trước mặt Shirley Dương dường như xuất hiện hiện tượng kỳ lạ.

Nói chính xác hơn là những hình điêu khắc hoa Bỉ Ngạn trên cánh cửa đó đang tự mình rung rinh.

Hơn nữa... theo nhịp rung của hoa Bỉ Ngạn, cái âm thanh quỷ dị trước đó lại bắt đầu vang lên không dứt.

Nhìn qua thì cứ như thể những âm thanh đó phát ra chính là do những bông hoa Bỉ Ngạn kia đang lay động vậy.

Được Tao Trư nhắc nhở, Shirley Dương cũng lập tức chú ý đến tình huống nhỏ nhặt này.

Đương nhiên, ngoài cô ra, Giáo sư Trần, Hách Kiến Quốc và cả Tát Đế Bằng đứng phía sau cũng đều chú ý tới.

Tất cả đều bước tới gần. "Thầy ơi, sao lại thế này?

Chẳng lẽ mấy bông hoa này sống lại sao?" Tát Đế Bằng kinh ngạc

hỏi.

Hách Kiến Quốc lắc đầu nói: "Không rõ nữa, tôi chưa bao giờ thấy hiện tượng quỷ dị như vậy..." Có thể thấy, cả Hách Kiến Quốc và Tát Đế Bằng lúc này đều đang ngơ ngác, thậm chí còn chưa hiểu rõ tình trạng trên cánh cửa đá là gì.

Đúng lúc này, Giáo sư Trần đứng bên cạnh họ lại nhíu mày nói: "Là lớp vôi đã đông kết đang nứt vỡ và bong ra từng lớp... còn có cả sự phân hủy nữa..." Nghe vậy, Hách Kiến Quốc và Tát Đế Bằng đều sững sờ.

Vôi nứt vỡ bong ra thì họ còn hiểu được, nhưng cái gọi là "phân hủy" này là cái quái gì?

Thông thường, chẳng phải chỉ có xác chết mới phân hủy sao?

Sao giờ đến cả vôi cũng phân hủy được?

Trong lúc hai người đang kinh ngạc, Shirley Dương đứng trước thạch môn cuối cùng cũng phát hiện ra manh mối.

Cô nói với vẻ khó tin: "Đúng là lớp vôi đang bong ra từng lớp...

Âm thanh chúng ta nghe thấy thực chất là tiếng lớp vôi đang nứt vỡ.

Anh Hồ lúc nãy nói không sai, trên cánh cửa đá này thực sự có một lớp bột vôi bao phủ.

Chỉ là lớp bột vôi này do yếu tố môi trường ẩm ướt dưới giếng, cộng thêm yếu tố thời gian nên hiện tại đã bám chặt vào thạch môn.

Trong tình trạng này, lớp vôi rất mỏng manh, chỉ cần chạm nhẹ hoặc bị gió thổi qua là sẽ xuất hiện hiện tượng khô nứt, thậm chí là bong tróc...

Mà vừa rồi tôi đã chạm vào nó, nên mới dẫn đến việc nó bong ra

khỏi cửa đá..." 【Vãi thật, hóa ra âm thanh đó là do lớp vôi bong ra phát ra à!】 【Đã bảo chắc chắn không phải cương thi mà?

Cương thi nào phát ra tiếng đó?】 【Đợi đã, mọi người có nhận ra một vấn đề không?

Giáo sư Trần nói lớp vôi đó ngoài việc bong ra còn bị phân hủy, chẳng lẽ vôi cũng biết phân hủy sao?】 【Tôi chỉ nghe nói xác chết phân hủy, còn vôi phân hủy thì đây là lần đầu nghe thấy!】 【Hay đây là thuật ngữ chuyên môn của Viện khảo cổ nhỉ?

Thực chất phân hủy ý là phong hóa?】 【Phong hóa ư?

Chương 468

Cái này thì có vẻ dễ hiểu hơn.】【Không đúng đâu!

Điều kiện để phong hóa là phải ở môi trường cực kỳ khô ráo, cộng thêm gió thổi mạnh thường xuyên thì tường mới phong hóa được.

Đây là dưới đáy giếng, vốn dĩ ẩm ướt, gió cũng chẳng thổi vào được, phong hóa kiểu gì?】【Đồ ngốc, điều kiện phong hóa ông nói là trong thời gian ngắn, nhưng nếu cộng thêm yếu tố thời gian dài đằng đẵng thì chưa chắc đâu.

Ông xem cái giếng đá này, không nói một ngàn năm thì tám trăm năm chắc chắn là có, thời gian dài như thế thì lớp vôi phong hóa cũng là có khả năng chứ?】【Ờ... cái này tôi không biết, có lẽ vậy...】【Đợi đã... tôi vừa phát hiện ra một vấn đề nữa.】【Vấn đề gì?】【Mọi người nhìn xem... dưới mặt đất trước cửa đá hiện tại không hề có tàn dư của bột vôi.

Nếu nói âm thanh lúc nãy là do lớp vôi bong ra thì phải có bụi vôi rơi xuống chứ?】【Đúng nhỉ, sao lúc nãy mình không chú ý nhỉ, lạ thật đấy...】【Thật sự là chẳng có một mẩu vụn vôi nào luôn!】Nghe Shirley Dương giải thích, cư dân mạng trong phòng livestream cũng chợt hiểu ra.

Hóa ra lớp vôi đó bong tróc là do ngón tay cô vừa chạm vào!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lớp vôi này cũng quá nhạy cảm đi?

Shirley Dương chỉ mới chạm nhẹ một cái mà nó đã bắt đầu nứt vỡ.

Đây là sự trùng hợp, hay còn nguyên nhân nào khác?

Đương nhiên, so với thắc mắc này, nhiều người quan tâm hơn đến

vấn đề Giáo sư Trần vừa nhắc tới.

Vôi bong tróc thì rất bình thường, nhưng còn vụ "phân hủy" là cái quái gì?

Họ chỉ từng nghe xác chết phân hủy chứ chưa nghe vôi phân hủy bao giờ!

Nếu nói là phong hóa thì còn hiểu được, chứ phân hủy thì thực sự chịu chết.

Có người thậm chí còn nghi ngờ, hay là Giáo sư Trần nhầm lẫn giữa phong hóa và phân hủy?

Hơn nữa, nếu lớp vôi bong ra, sao trên sàn lại chẳng thấy tí bụi vôi nào?

Qua góc nhìn của Tao Trư, họ thực sự không thấy bất kỳ dấu vết nào của vôi trên mặt đất.

Chuyện này quá quái dị!

Tao Trư đương nhiên cũng thấy những câu hỏi của cư dân mạng.

Thật lòng mà nói, ngay khi Giáo sư Trần thốt ra từ "phân hủy", trong lòng anh cũng đã có thắc mắc.

Thấy mọi người đều bàn tán, anh liền thuận theo ý đó hỏi Giáo sư Trần: "Giáo sư Trần, thầy nói lớp vôi này bị phân hủy, em vẫn không hiểu phân hủy ở đây nghĩa là sao, thầy có thể nói chi tiết hơn được không?" Hách Kiến Quốc cũng gật đầu hỏi: "Đúng thế thưa thầy, thầy vừa nói vậy em cũng không hiểu.

Phân hủy thường chỉ quá trình phân rã của xác động vật, nhưng đây là thạch môn phủ bột vôi, đáng lẽ không thể phân hủy chứ?" Giáo sư Trần trầm ngâm một lát, đang định trả lời thì Shirley Dương đứng bên cạnh đã lên tiếng trước: "Tôi nghĩ tôi đã hiểu ý của Giáo sư Trần

rồi..." Tao Trư vẫn ngơ ngác: "Cô hiểu ý giáo sư rồi sao?" "Ừm!" Shirley Dương trịnh trọng gật đầu, sau đó quay sang Giáo sư Trần nói: "Giáo sư Trần, có phải thầy cũng nhận ra lớp bột vôi phết trên cánh cửa đá này không phải bột vôi thông thường?" Ánh mắt Giáo sư Trần lộ vẻ tán thưởng, ông đầy an ủi nói: "Không sai, lớp bột vôi này thực sự không phải loại thường, mà là bột vôi đã được pha thêm những dược liệu đặc thù..." "Pha thêm dược liệu đặc thù?" Nghe câu này, không chỉ Tao Trư mà ngay cả Hách Kiến Quốc cũng càng mịt mờ hơn.

Giáo sư Trần nói tiếp: "Nếu tôi đoán không nhầm, số bột vôi này trước khi phết lên cửa đá đã được trộn lẫn với thi du (dầu xác chết)!

Thi du là một loại vật chất đặc biệt sinh ra khi xác chết thối rữa...

Nếu trộn bột vôi với nó, bản chất của bột vôi sẽ thay đổi.

Nói đơn giản là khi lớp vôi pha thi du này đông cứng lại... nếu trải qua một thời gian đủ dài, chỉ cần một tác động ngoại lực nhẹ nó sẽ lập tức tan biến thành tro bụi, giống hệt như quá trình xác chết thối rữa cực nhanh vậy.

Đó cũng là lý do tại sao lớp vôi trên thạch môn liên tục bong ra nhưng dưới đất lại không có tàn dư.

Bởi vì những mảnh vôi đó chưa kịp rơi xuống đất đã bị phân hủy hoàn toàn rồi..." Nghe xong lời giải thích, mọi người mới vỡ lẽ!

Chương 469

Hóa ra mặt đất sạch trơn là vì tàn dư đã bị phân hủy ngay khi vừa bong ra!

Thế nhưng, tại sao trên cánh cửa đá này lại trộn cả thi du vào vôi chứ?

Nên biết rằng thi du là thứ sinh ra từ xác chết thối rữa, người bình thường nhìn thấy đã thấy buồn nôn, ai lại đi trộn nó với vôi rồi phết lên một cánh cửa đá điêu khắc tinh xảo như thế này? "Nhưng Giáo sư Trần... vấn đề nguồn gốc âm thanh đã giải quyết xong, vậy còn những bông hoa Bỉ Ngạn trên thạch môn kia, tại sao chúng lại tự động đậy được?

Chẳng lẽ đây cũng là hiện tượng do lớp vôi bong ra tạo thành sao?" Tát Đế Bằng đứng cuối đội ngũ đột ngột hỏi một câu, khiến sự chú ý của mọi người chuyển sang những đóa hoa Bỉ Ngạn đang "khiêu vũ" trên cửa đá.

Thật sự những hình điêu khắc này rất kỳ quái, vì mỗi khi âm thanh kia vang lên, những cánh hoa tựa như xúc tu của chúng lại bắt đầu từ từ lay động.

Chắc chắn rằng việc âm thanh xuất hiện và việc hoa lay động có mối liên hệ nhất định với nhau. "Tiểu Tát nói đúng đấy thầy...

Những bông hoa Bỉ Ngạn trên thạch môn này là sao, thầy biết không?" Hách Kiến Quốc lúc này cũng dẹp bỏ sĩ diện, bắt đầu hỏi Giáo sư Trần.

Dù hỏi thầy trước mặt học sinh có hơi ngại, vì ông cũng là chuyên gia lâu năm, nhưng lúc này ông chỉ muốn biết sự thật về hiện tượng quái lạ này.

Huống hồ Giáo sư Trần cũng không phải người ngoài, là thầy của ông mà.

Tao Trư không nói gì, nhưng cũng chăm chú nhìn Giáo sư Trần vì anh cũng rất muốn biết.

Đối mặt với những ánh mắt nghi hoặc, Giáo sư Trần không nhịn được lắc đầu cười khổ: "Thực ra nguyên lý hoa Bỉ Ngạn tự chuyển động cũng rất đơn giản thôi...

Các em cứ tự mình suy nghĩ kỹ một chút là sẽ ra ngay..." Hách Kiến Quốc vội cắt lời: "Thầy ơi, thời gian của chúng ta không còn nhiều, thầy biết thì nói cho chúng em nhanh đi!" Shirley Dương cũng gật đầu: "Đúng vậy giáo sư, chúng ta không có thời gian để đoán đâu.

Hơn nữa... tôi muốn biết liệu những bông hoa biết cử động này có cản trở chúng ta mở cửa đá hay không?" Câu hỏi của Shirley Dương trúng ngay điểm mấu chốt.

Hoa Bỉ Ngạn dù có quỷ dị đến đâu thì việc mở cửa vẫn quan trọng hơn.

Chỉ có mở được cửa, họ mới vào được đại mộ phía sau.

Nếu không mở được thì dù hoa có biến thành thật cũng vô dụng. "Nếu mọi người đã muốn biết thế thì tôi cũng không úp mở nữa..." Thấy mọi người không muốn tự suy nghĩ, Giáo sư Trần liền giải thích: "Thực ra hoa Bỉ Ngạn biết cử động là vì lớp vôi phủ trên cửa không chỉ có một tầng, mà là hàng chục tầng, thậm chí hàng trăm tầng..." Cái gì?

Thạch môn phết hàng trăm lớp vôi?

Giáo sư Trần, thầy không đùa đấy chứ?

Một lớp vôi dù mỏng nhất cũng phải tính bằng milimet, phết hàng trăm lớp thì nó phải dày lắm chứ?

Hơn nữa, phết vôi là việc đòi hỏi kỹ thuật cao, thợ sơn bình thường phết vài lớp đã có thể sai sót khiến vôi chưa khô đã nứt, đây lại phết hàng chục, hàng trăm lớp chồng lên nhau, điều đó căn bản là không thể!

Nghe giải thích này, không chỉ Tao Trư và Shirley Dương mà cư dân mạng cũng trợn tròn mắt.

Họ không ngờ NPC này lại đưa ra một kết luận vô lý như vậy.

Đây là đang mở mắt nói dối hay coi mọi người là kẻ ngốc? 【Mẹ kiếp, tôi không xem nổi nữa, Giáo sư Trần này chém gió kinh quá.

Bảo phết mười mấy lớp thì tôi còn cố chấp nhận được, chứ bảo hàng trăm lớp thì hơi quá rồi đấy!】 【Đúng thế, tôi làm thợ sơn hơn hai mươi năm rồi, dù không phải đỉnh cao nhưng cũng gọi là lão luyện, vậy mà tôi cũng chỉ sơn được 8 lớp là cùng, hơn nữa là không được.】 【Thật không?

Sơn vôi khó thế sao?

Chương 470

Tôi cứ tưởng chỉ cần đủ nguyên liệu là cứ thế sơn chồng lên bao nhiêu cũng được chứ.】【Lầu trên bị ngốc à?

Vôi rất dễ bị khô nứt, nếu không phết lớp tiếp theo đúng lúc là lớp trước hỏng ngay.

Càng phết nhiều lớp, thời gian khô càng ngắn lại.

Ai mà phết được 10 lớp tại cùng một chỗ đã được coi là bậc thầy rồi.】【Vãi thật, hóa ra sơn vôi cũng lắm công phu thế, nay mới mở mang tầm mắt.】【Ha ha, ông tưởng sơn vôi dễ à?

Loại không biết gì như ông chắc sơn một lớp đã hỏng bét!】【Nhưng mà biết đâu thợ thủ công Tây Vực cổ đại cực giỏi thì sao?

Chuyện mình không làm được chưa chắc họ không làm được.】【Không thể nào...

Thợ giỏi đến mấy cũng không thể sơn hàng chục lớp vôi, nói gì đến hàng trăm lớp.

Giáo sư Trần này cố tình lừa người rồi!】【Chắc thế...

Nhưng động cơ lừa người là gì?

Muốn chơi trội à?

Hay là đâm lao phải theo lao?

Dù sao ông ta cũng là chuyên gia đầu ngành, phải giữ kẽ chứ!】Cư dân mạng bàn tán xôn xao, tất cả đều tỏ thái độ nghi ngờ, thậm chí là phủ định ý kiến của Giáo sư Trần.

Đặc biệt là những thợ sơn đang xem livestream, họ cảm thấy lão già này đang bốc phét quá đà.

Dù chỉ là game, nhưng nói xằng nói bậy thế này sẽ làm người khác hiểu lầm kiến thức thực tế.

Trong lúc mọi người đang chỉ trích người tạo ra game, thì Giáo sư Trần trong trò chơi lại tiếp tục lên tiếng: "Phải nói là người Tây Vực cổ đại thực sự thông minh...

Vôi thông thường không thể phết nhiều lớp tại một chỗ.

Nhưng họ đã trộn thêm thi du và dược liệu chống thối vào vôi...

Điều này khiến bột vôi có độ kết dính nhất định, khiến nó trở thành một loại vật chất giống như sơn dầu vậy...

Sơn dầu là gì thì chắc mọi người đều rõ rồi.

Loại vật chất này hoàn toàn khác với vôi, dù phết bao nhiêu lớp cũng không sao, cách phết cũng đơn giản hơn nhiều.

Tuy nhiên..." Nói đến đây, Giáo sư Trần dừng lại một chút, nhìn về phía những đóa hoa Bỉ Ngạn đang lay động: "Tuy nhiên so với loại vôi đặc chế này, những người thợ điêu khắc hoa Bỉ Ngạn năm đó mới thực sự là có kỹ nghệ khéo léo vô cùng (xảo đoạt thiên công)..." Câu nói này khiến nhóm Shirley Dương thấy hứng thú, dù họ vẫn chưa hiểu hết.

Tại sao lại dùng bốn chữ "khéo léo vô cùng" để hình dung?

Đồng ý là những hình điêu khắc này rất tinh xảo, sống động như thật, nhưng dùng từ đó có vẻ hơi quá lời. "Thầy ơi, thầy có thể nói cụ thể hơn không?" Hách Kiến Quốc hỏi: "Em không hiểu tại sao thầy lại dùng lời khen cao như vậy để đánh giá họ?

Em theo thầy bao nhiêu năm mà chưa từng thấy thầy đánh giá ai cao thế này!" Giáo sư Trần quay đầu nhìn thạch môn: "Các em có biết tại sao hoa Bỉ Ngạn trên thạch môn lại tự 'múa' được không?" Mọi người sững sờ, không hiểu tại sao giáo sư lại chuyển chủ đề.

Chẳng lẽ số lớp vôi và việc hoa lay động có liên quan đến nhau?

Shirley Dương hỏi: "Giáo sư Trần, chẳng lẽ thầy nghĩ hoa Bỉ Ngạn lay động cũng là do lớp vôi kia?" "Ừm, đúng vậy..." Giáo sư Trần gật đầu: "Thầy không biết hồi nhỏ các em có từng xem loại liên hoàn họa (truyện tranh) dạng lật trang chưa?" Shirley Dương nhíu mày: "Liên hoàn họa?

Đó là cái gì?" Là một người lớn lên ở Mỹ, từ nhỏ đã được Già Cô Tiếu nuôi dạy nghiêm khắc, cô chưa từng thấy món đồ chơi nào của trẻ con chứ đừng nói là truyện tranh.

Hách Kiến Quốc và Tát Đế Bằng cũng ngơ ngác.

Dù không ở Mỹ nhưng từ nhỏ họ đã vùi đầu vào sách vở nghiên cứu, toàn là kiến thức khảo cổ khô khan, mấy thứ giải trí này họ chưa bao giờ chạm tới.

Tao Trư thì biết liên hoàn họa, nhưng lại không hiểu loại "lật trang" mà giáo sư nói là thế nào.

Chương 471

Chẳng lẽ xem truyện tranh còn phải lật trang kiểu đặc biệt?

Một trang có nhiều hình thì cứ thế mà xem thôi chứ? "Anh em ơi, có ai biết loại liên hoàn họa lật trang đó là gì không?" Thấy đám Shirley Dương đều ngơ ngác, Tao Trư biết đây là cơ hội để mình thể hiện, liền hỏi cư dân mạng.

Mình không biết thì đã có hàng triệu anh em đang xem livestream, chắc chắn sẽ có người biết.

Phòng livestream lập tức nổ tung bình luận: 【Vãi, liên hoàn họa lật trang chẳng phải là sách giấy bình thường sao?

Vì giờ mình toàn xem điện tử trên điện thoại nên không phải lật thôi!】 【Sai rồi!

Phải kết hợp với bối cảnh game chứ, thời của Giáo sư Trần làm gì có điện thoại thông minh mà biết sách điện tử?】 【Đúng rồi, loại ông ấy nói là mỗi trang chỉ có một hình vẽ, hồi xưa tôi có xem rồi, nhưng giờ hiệu sách không bán nữa...】 【Mỗi trang một hình á?

Thế thì tốn giấy chết!】 【Bởi vậy sách điện tử vẫn là nhất, thích đọc gì cũng có, nào là Kim Bình Mai, nào là Bảo Giám...】 【Đù, lầu trên lại lái xe rồi à, nhưng tôi không có bằng chứng!】 Nhìn bình luận, Tao Trư chợt nhớ ra loại sách tranh hồi nhỏ mình từng thấy.

Mỗi trang chỉ có một hình vẽ, ví dụ một cậu bé đang chạy với những tư thế rất đơn giản.

Loại sách này không phải để đọc tĩnh, mà cần dùng tay lật thật nhanh các trang.

Khi lật nhanh, cậu bé trong đó sẽ như đang chạy thật, trông như

nhân vật sống lại vậy.

Hiện tượng này... chẳng phải giống hệt hoa Bỉ Ngạn đang "múa" trên thạch môn sao?

Nghĩ đến đây, Tao Trư cuối cùng đã hiểu ý Giáo sư Trần: "Giáo sư Trần, ý thầy là... trên cánh cửa đá này, mỗi một lớp vôi đều được điêu khắc một hình thái hoa Bỉ Ngạn khác nhau.

Khi lớp vôi bề mặt bong ra, hình khắc ở lớp bên dưới sẽ lộ diện...

Cứ thế lớp này nối tiếp lớp kia bong đi, những hình khắc mới liên tục hiện ra.

Có lẽ vì tốc độ bong tróc và phân hủy của vôi rất nhanh, nên trong mắt chúng ta tạo ra hiệu ứng thị giác là những bông hoa đang nhảy múa.

Nhưng thực tế không phải chúng tự múa, mà là do các lớp vôi đang liên tục mất đi.

Chính vì thế thầy mới nói người thợ năm đó có kỹ nghệ khéo léo vô cùng phải không?" Lời của Tao Trư khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Dù chưa thấy sách lật bao giờ, nhưng qua lời giải thích, họ hiểu ngay vấn đề.

Giáo sư Trần đầy an ủi nhìn Tao Trư, giọng run rẩy vì xúc động: "Ha ha ha, không ngờ người nhìn ra đầu tiên lại là đồng chí Hồ Bát Nhất...

Cậu nói không sai, hoa Bỉ Ngạn nhảy múa chính là vì lý do đó!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại... tại sao người năm đó lại dùng công đoạn phức tạp như vậy để chế tạo cánh cửa này?

Tại sao phải làm cho hoa Bỉ Ngạn sống động đến thế, thậm chí tạo

ra ảo giác chúng đang khiêu vũ?

Thật là kỳ quái..." Giáo sư Trần chống cằm phân tích.

Ông đã nhìn ra mánh khóe, nhưng chính vì thế ông càng cảm thấy thạch môn này không hề đơn giản.

Phết hàng trăm lớp vôi pha thi du đã khó, lại còn phải tỉ mỉ điêu khắc từng lớp sao cho khớp nhau để tạo ra hiệu ứng chuyển động, độ khó này thực sự không tưởng, ngay cả công nghệ hiện đại cũng khó lòng thực hiện hoàn hảo.

Mục đích thực sự của kẻ tạo ra nó là gì? "Xem ra ngôi mộ cổ phía sau cánh cửa đá này có chút thú vị đây..." Ngay lúc này, Dương Tuyết Lệ đột nhiên lên tiếng: "Từ những tình huống chúng ta đã biết, hình điêu khắc hoa bỉ ngạn trên cánh cửa đá này chắc hẳn đã được người ta dốc hết tâm tư để đúc nên." "Ở thời cổ đại, có thể tiêu tốn nhiều tâm sức như vậy để làm việc này, không giống như một phụ thuộc quốc có thể thực hiện được." "Nếu tôi không đoán sai..." "Ngôi mộ cổ phía sau cửa đá này, có lẽ còn thần bí hơn những gì chúng ta tưởng tượng." Lời này vừa thốt ra, những người khác bao gồm cả Giáo sư Trần đều lặng lẽ gật đầu.

Chương 472

Cũng giống như Dương Tuyết Lệ, trong lòng họ cũng có suy nghĩ tương tự.

Nhưng mà... rốt cuộc phía sau cửa đá giấu thứ gì thì họ vẫn chưa biết được.

Phải mở cửa đá ra, tự mình vào trong xem mới biết.

Vừa nghĩ đến đây, Hách Kiến Quốc đã có chút không chờ nổi nữa.

Chỉ thấy anh ta chằm chằm nhìn cánh cửa đá trước mắt nói: "Ngôi mộ càng thần bí thì càng có giá trị nghiên cứu, vậy chúng ta còn chờ gì ở đây nữa?

Mau nghĩ cách mở cửa đá ra thôi?" Nói ra cũng thật nực cười!

Trước đó không muốn mở cửa vì lo lắng cửa đá bị phá hoại là anh ta.

Hiện tại gấp gáp muốn mở cửa để vào trong khám phá ngọn ngành cũng là anh ta.

Cái tay Hách Kiến Quốc này thật đúng là diễn dịch sự xấu xa của nhân tính một cách triệt để mà! 【Mẹ kiếp, tôi thực sự chịu không nổi nữa, Hách Kiến Quốc này có còn là người không vậy?】 【Mồm thì leo lẻo nói phải bảo vệ cổ vật, kết quả vừa nghe thấy thứ có giá trị nghiên cứu hơn là mặc kệ luôn số cổ vật mình từng liều chết đòi bảo vệ!】 【Loại người này đúng là vô sỉ!】 【Vô sỉ thì cũng không hẳn, cùng lắm là mặt dày thôi.】 【Vậy nên... gọi tắt là hậu nhan vô sỉ?】 【Nói chứ ngoài đời thực sự có kẻ mặt dày vô sỉ như vậy sao?】 【Sao lại không?

Đời thực loại người này chỉ có nhiều chứ không ít, chỉ là bình

thường họ che giấu kỹ thôi.】【Haiz, mọi người xoắn xuýt cái này làm gì?

Tôi lại thấy Hách Kiến Quốc không sai, hướng về những thứ tốt đẹp và trân quý hơn chẳng phải là bản tính con người sao?

Giống như chính bạn thôi, trước giờ bạn toàn ăn cơm trắng, sau đó phát hiện bánh mì ngon hơn, thì chắc chắn bạn sẽ bỏ cơm trắng để ăn bánh mì ngon hơn chứ, đúng không?】【Sai, tôi thường là muốn cả cơm trắng lẫn bánh mì.】【Đúng thế, trẻ con mới làm phép chọn lựa, người lớn chúng tôi là lấy hết!】【Vãi thật, các ông tám thế này thì câu chuyện mất vui rồi!】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hành vi xấu xí mà Hách Kiến Quốc đang bộc lộ ra chẳng phải chính là nhân tính sao?】【Hình như cũng đúng...】【Xem ra người già nói không sai, thời buổi bây giờ lòng người không còn như xưa nữa!】...

Do hành vi hiện tại của Hách Kiến Quốc và lập trường trước đó hình thành nên sự đối lập rõ rệt, cư dân mạng chớp lấy thời cơ lập tức mắng nhiếc anh ta một trận ra trò.

Tuy đối phương chỉ là một NPC game!

Nhưng dân mạng vẫn chửi rất sướng tay.

Không còn cách nào khác, ai bảo lão Hách Kiến Quốc này trong cốt truyện chính cứ luôn đáng ghét như vậy làm gì!

Tuy nhiên... cũng có một bộ phận cư dân mạng cảm thấy hành vi của Hách Kiến Quốc lúc này rất phù hợp với giá trị quan của một người bình thường.

Sự tò mò của con người là vô hạn, đặc biệt là khi đối diện với thứ mình hứng thú, sự tò mò trong lòng sẽ dần biến thành dục vọng.

Gạt bỏ những thứ đã giải mã xong để hướng về những điều thần bí hơn, có giá trị nghiên cứu hơn, điều này chẳng phải rất bình thường

sao?

Nhân tính chẳng phải là như vậy sao? ... "Kiến Quốc, anh đừng vội, bình tĩnh chút đã..." Thấy Hách Kiến Quốc kích động muốn đi mở cửa đá, Giáo sư Trần lập tức tiến lên ngăn cản. "Thứ càng thần bí thì tuy càng có giá trị nghiên cứu, nhưng anh đừng quên... thứ thần bí thường đi kèm với những nguy hiểm chưa biết." "Hơn nữa Tuyết Lệ vừa mới nói rồi, ngôi mộ phía sau cửa đá này cực kỳ có khả năng là hung mộ..." "Trong hung mộ nguy hiểm thế nào, tôi nghĩ không cần mình phải nói rõ nữa chứ?" Nghe Giáo sư Trần nói, Hách Kiến Quốc mới hơi bình tĩnh lại!

Tát Đế Bằng ở bên cạnh cũng vội vàng phụ họa: "Thầy ơi, Giáo sư Trần nói đúng đấy, cánh cửa đá này quái dị quá!" "Em thấy đại mộ bên trong chắc chắn cũng cực kỳ nguy hiểm, chúng ta cứ nên cẩn thận một chút, nghe theo đề nghị của cô Dương và anh Hồ đi ạ." Giáo sư Trần gật đầu: "Đúng vậy, về phương diện này, Tuyết Lệ và đồng chí Tiểu Hồ có kinh nghiệm hơn chúng ta, chúng ta nên nghe theo đề nghị của hai người họ!" Nói xong, ánh mắt ông trực tiếp rơi lên người Tao Trư.

Hách Kiến Quốc và Tát Đế Bằng thấy vậy cũng lần lượt nhìn về phía Tao Trư.

Tao Trư thì có chút phiền muộn.

Chương 473

Anh vốn dĩ định để các NPC tự phát triển cốt truyện, kết quả không ngờ cuối cùng vẫn phải đến lượt mình ra mặt.

Mà quan trọng hơn là, tình huống này anh cũng mới thấy lần đầu, làm gì có đề nghị nào khả thi cơ chứ?

Nhưng cũng may, bên cạnh anh vẫn còn một Dương Tuyết Lệ... "Cô Dương, cô có đề nghị gì hay không?" Tao Trư quay sang hỏi Dương Tuyết Lệ.

Dương Tuyết Lệ suy nghĩ một chút: "Đề nghị hay thì không có, nhưng dù sao chúng ta cũng phải đợi hoa bỉ ngạn trên cửa đá này ngừng chuyển động đã, rồi mới tìm cách mở cửa." Giáo sư Trần nói: "Ừ, Tuyết Lệ nói đúng, lớp thạch cao trên cửa đá này chắc vẫn đang trong giai đoạn bong tróc, chúng ta hiện tại cứ chờ xem biến chuyển, xem tình hình sau khi lớp thạch cao bong tróc hoàn toàn rồi mới tính tiếp." Hách Kiến Quốc có chút sốt ruột hỏi: "Vậy phải đợi đến bao giờ ạ?" Giáo sư Trần đáp: "Thời gian cụ thể tôi cũng không rõ, nhưng nhìn tình hình những bông hoa bỉ ngạn đang lay động thế này, tốc độ bong tróc của lớp thạch cao chắc sẽ rất nhanh, tin rằng chẳng bao lâu nữa là sẽ bong hết hoàn toàn thôi." Như để chứng minh lời Giáo sư Trần, ông vừa dứt lời, Tát Đế Bằng đứng phía sau đã vẻ mặt kích động chỉ vào cánh cửa đá hét lên. "Giáo sư Trần, thầy ơi, cô Dương, anh Hồ, mọi người mau nhìn màu sắc của cánh cửa đá kìa..." Nghe Tát Đế Bằng nhắc nhở, ánh mắt mọi người lại một lần nữa tập trung lên cánh cửa đá.

Trong tầm mắt, chỉ thấy màu sắc trên cánh cửa đá vậy mà thực sự đã thay đổi.

Không đúng... chính xác mà nói, phải là những bông hoa bỉ ngạn đang nhảy múa trên cửa đá đã thay đổi màu sắc.

Trước đó đám người Tao Trư nhìn thấy hoa bỉ ngạn có màu giống như cửa đá, đều là màu xám trắng.

Thế nhưng hiện tại, màu sắc của những bông hoa này đang dần chuyển sang màu đỏ.

Hơn nữa màu sắc ngày càng đậm, cảm giác như có ai đó đang cố tình tô màu lên cánh hoa vậy.

Thật không thể tin nổi.

Nhìn những hình điêu khắc hoa bỉ ngạn đang liên tục chuyển màu, mắt Giáo sư Trần đờ ra. "Kỳ quan thế giới, đây đúng là kỳ quan thế giới mà..." ...

Theo sự chuyển màu của những bông hoa bỉ ngạn trên cửa đá, cảm xúc của Giáo sư Trần bắt đầu kích động không kiềm chế được.

Ngay lúc này, trên gương mặt ông ngoài vẻ hưng phấn và cuồng nhiệt ra thì không còn biểu cảm thứ ba nào khác.

Đương nhiên, ngoài Giáo sư Trần, Hách Kiến Quốc và Tát Đế Bằng bên cạnh cũng vậy, ngay cả trên mặt Dương Tuyết Lệ cũng lộ ra vẻ khó tin.

Bởi vì họ nằm mơ cũng không ngờ tới, hình điêu khắc hoa bỉ ngạn trên cửa đá này không chỉ biết tự nhảy múa mà ngay cả màu sắc cũng bắt đầu thay đổi.

Điều này quá đỗi phi thường.

Cùng lúc đó, sau khi nhìn thấy những bông hoa bỉ ngạn chuyển màu, trong phòng livestream của Tao Trư cũng bắt đầu xuất hiện lượng lớn bình luận: 【Vãi nồi, tại sao hoa bỉ ngạn trên cửa đá lại

biết đổi màu nhỉ?】【Lẽ nào đám thợ thủ công năm xưa khi quét thạch cao đã tiện tay tô thêm một lớp phẩm màu?】【Không thể nào, bột thạch cao trộn với phẩm màu sẽ xảy ra phản ứng hóa học, màu sắc này tuyệt đối không phải là do tô phẩm màu lên!】【Nhưng nếu không phải phẩm màu thì là cái gì?】【Chịu thôi...】【Xem ra vùng Tây Vực cổ đại này đúng là lắm nhân tài, ngay cả trò chuyển đổi màu sắc này cũng làm được.】【Mẹ ơi, không ngờ người Tây Vực cổ lại hiểu rõ cái này thế.】【Đỉnh của chóp luôn!】【Nhưng mà nói thật, kiểu chuyển màu tuần tự thế này rốt cuộc làm bằng cách nào nhỉ?】【Tôi biết rồi, chắc chắn là máu...】【Máu?】【Đúng thế, phẩm màu trộn với bột thạch cao sẽ phản ứng, nhưng máu thì không.

Mọi người nhìn đi, hoa bỉ ngạn trên cửa đá đang chuyển màu nhưng là màu đỏ, màu đỏ chẳng phải là màu của máu tươi sao?】【Vãi thật, ý ông là đám thợ hồi đó khi quét thạch cao đã dùng máu tươi làm lớp lót?】【Còn lớp lót nữa cơ à?

Ông tưởng đây là ăn lẩu chắc?】【Đừng nói thế, nếu là máu tươi thì thực sự có khả năng đấy!】【Không đúng, nhiệt độ máu giảm xuống sẽ đông lại, vôi bột cũng đông lại, hai thứ trộn vào nhau thì lớp thạch cao phải nứt nhanh hơn mới đúng.

Trong tình huống đó, màu máu sẽ biến thành nâu đen chứ không thể duy trì màu đỏ tươi thế này được.】【Đồ ngốc, máu đông lại còn tùy vào yếu tố môi trường nữa chứ.

Ở đây là dưới đáy giếng, xung quanh đều là môi trường ẩm ướt, trong môi trường này, tốc độ đông của máu sẽ bị trì hoãn vô hạn.

Giống như trời nồm ấy, tôi nhớ lúc trời nồm trong nhà toàn hơi nước, trên tường trên gạch đều có, tôi nghĩ đạo lý cũng tương tự thôi...】【Ông bớt chém gió đi, lôi cả trời nồm vào nữa.

Cứ cho là môi trường ẩm ướt ảnh hưởng đến tốc độ đông của

máu, nhưng sự trì hoãn này cũng phải có giới hạn chứ?

Làm gì có chuyện trì hoãn vô hạn, cùng lắm là một hai năm thôi.

Nhưng nghe Giáo sư Trần nói thì cánh cửa này ít nhất cũng nghìn năm rồi, trì hoãn nghìn năm, chuyện đó sao có thể?】【Đợi đã... nhắc đến Giáo sư Trần, tôi chợt nhớ ra một câu ông ấy vừa nói, đó là trong lớp vôi bột này còn trộn thêm cả nước xác chết (thi thủy).

Mọi người nói xem, hoa bỉ ngạn biến màu có khi nào liên quan đến nước xác chết không?】【Suýt nữa thì quên, hình như thực sự có khả năng đó!】【Cũng có thể là máu gặp nước xác chết thì sẽ luôn giữ được màu đỏ tươi!】...

Chương 474

Ngay khi cư dân mạng đang tranh luận sôi nổi, cùng với sự chuyển màu của hoa bỉ ngạn trên cửa đá, trước mắt Tao Trư đột nhiên xuất hiện một dòng thông báo gợi ý: 【Gợi ý thăm dò: Lớp thạch cao trên cánh cửa đá này đang bong tróc nhanh chóng.

Do năm xưa lớp thạch cao đã được xử lý bằng thủ thuật huyết tế đặc biệt của tế tự Tinh Tuyệt, màu sắc hoa bỉ ngạn sẽ thay đổi theo sự bong tróc của lớp thạch cao.

Nhưng những hình khắc hoa bỉ ngạn này chỉ là thứ để che mắt, vật phong ấn thực sự của cánh cửa đá nằm ở lớp sâu nhất bên dưới lớp thạch cao!】 Khi dòng thông báo này xuất hiện, thần kinh của Tao Trư lập tức căng như dây đàn.

Anh không ngờ hình khắc hoa bỉ ngạn trên cửa đá này lại chỉ là thứ che mắt.

Hình khắc phức tạp và tinh mỹ thế này mà chỉ để che mắt thôi sao?

Thế thì quá xa xỉ rồi!

Nhưng mà... nói đi cũng phải nói lại.

Ngay cả thứ che mắt cũng được làm phức tạp và tinh xảo như vậy, thì thứ giấu dưới đáy lớp thạch cao, tức là thứ dùng để phong ấn cánh cửa này, rốt cuộc là cái gì đây?

Còn nữa... tại sao thông báo lại nói cánh cửa này được dùng để phong ấn?

Chẳng lẽ... phía sau cửa đá còn giấu thứ gì đó cực kỳ đáng sợ sao?

Tế tự Tinh Tuyệt... thủ thuật huyết tế...

Mẹ kiếp!!!

Những từ ngữ này lại đồng thời xuất hiện trong một dòng thông báo.

Cái gọi là phó bản ẩn này xem ra có gì đó rất kinh khủng đây!

Nghĩ đến đây, Tao Trư không nhịn được mà nuốt nước bọt một cái!

Nói thật... hiện tại anh rất muốn dừng việc khám phá phó bản ẩn này lại.

Bởi vì anh có một cảm giác vô cùng mãnh liệt rằng, nếu mình mở cánh cửa đá này ra... thì thứ chờ đợi anh rất có thể sẽ là một cuộc chạm trán cực kỳ kinh hoàng. "Thầy ơi, thầy nhìn kìa, trên cửa đá hình như lại có thứ gì đó xuất hiện..." Ngay lúc này, giọng nói của Hách Kiến Quốc lại vang lên từ dưới đáy giếng.

Tao Trư thu lại tâm thần, ngẩng đầu nhìn lên.

Trong tầm mắt, chỉ thấy những hình khắc hoa bỉ ngạn sau khi chuyển thành màu đỏ tươi, vậy mà lại bắt đầu từ từ mờ đi.

Đúng thế!!!

Là mờ đi.

Hoa bỉ ngạn đang biến mất.

Đồng thời lúc đó, Tao Trư đột nhiên nhận ra việc hô hấp của mình có chút khó khăn.

Cảm giác này giống như trong không khí đang tràn ngập rất nhiều hạt bụi li ti.

Chương 475

Anh chỉ cần hít một hơi, những hạt bụi khô khốc đó sẽ theo luồng khí xộc vào mũi.

Tuy không đến mức nghẹt thở nhưng cảm giác vô cùng khó chịu.

Rất nhanh sau đó, đám người Dương Tuyết Lệ cũng nhận ra sự bất thường.

Giáo sư Trần vội vàng nói: "Mọi người mau che mũi miệng lại, lớp thạch cao bong tróc trên cửa đá quá nhiều, tuy nhiều lớp thạch cao đã mục nát trong quá trình bong tróc, nhưng lớp mục nát đó không thực sự biến mất mà hóa thành các hạt bụi tràn ngập trong không khí xung quanh." "Mọi người khi hít thở cố gắng cẩn thận một chút, trong hạt bụi này có thể lẫn rất nhiều vi khuẩn, nếu hít phải quá nhiều thì cơ thể sẽ xuất hiện ảnh hưởng tiêu cực đấy..." Lời của Giáo sư Trần lập tức thu hút sự chú ý của những người khác.

Mọi người lần lượt kéo cổ áo lên che miệng và mũi.

Dương Tuyết Lệ còn lấy từ trong túi ra một chiếc khăn lụa, sau đó trực tiếp dùng nó làm khẩu trang.

Quỷ mới biết cô vào sa mạc mang theo khăn lụa làm gì.

Có lẽ là một sở thích đặc biệt của phụ nữ Mỹ chăng!

Dù sao ở giai đoạn hiện tại, điều kiện sinh hoạt ở Mỹ vẫn cao hơn Hạ Quốc rất nhiều! ...

Tao Trư lần này không nói ra những thứ trong dòng thông báo gợi ý.

Bởi vì anh cảm thấy, thông tin này hiện giờ có nói cho đám Giáo sư Trần thì cũng chẳng để làm gì.

Dù sao họ cũng đã biết đại mộ phía sau cửa đá này là một hung mộ rồi.

Cho nên... anh bây giờ có nói mấy thứ hươu vượn đó cũng chẳng có ý nghĩa lớn lao gì, thậm chí còn có thể khiến họ nghi ngờ, từ đó lãng phí thêm thời gian.

Khi mọi người đã che kín mũi miệng, hình khắc hoa bỉ ngạn trên cửa đá cũng hoàn toàn biến mất trước mắt họ.

Nhưng ngay sau đó, trên cửa đá lại xuất hiện một thứ khác.

Chính xác mà nói, là sau khi lớp thạch cao trên cửa đá bong ra hết, những thứ giấu ở tầng dưới cùng cuối cùng cũng hiện ra trước mặt nhóm Tao Trư.

Đó là những tấm da thú màu vàng kim!

Chúng giống như một lớp màng vàng, bám chặt lấy cánh cửa đá.

Khi nhóm Tao Trư chiếu đèn pin qua, ánh kim phản xạ lại giống như chiếu vào vàng thật vậy.

Chói lòa rực rỡ, lung linh huyền ảo. "Trời đất ơi, đây rốt cuộc là cái gì vậy?" Tát Đế Bằng chưa từng thấy sự đời giờ đã hoàn toàn ngây người.

Cậu ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, khi lớp thạch cao trên cửa đá bong hết, bên trong lại giấu thứ không tưởng như thế này.

Thực ra không chỉ Tát Đế Bằng, tâm trạng Giáo sư Trần lúc này cũng tương tự!

Hách Kiến Quốc nhìn chằm chằm những tấm da thú vàng kim đó một lúc lâu vẻ không tin nổi, sau đó ngẩng đầu hỏi Giáo sư Trần: "Thầy ơi, những lớp da thú này là của loài động vật nào vậy ạ?

Tại sao lông của chúng lại có màu vàng?" Giáo sư Trần nghe vậy,

trước tiên trầm ngâm một lát, sau đó mới chậm rãi nói: "Theo tôi được biết, trên đời này ngoại trừ voọc mũi hếch ra, dường như không có loài động vật nào có lông màu vàng kim cả." "Thế nhưng... nhìn hình dáng và vẻ ngoài của lớp lông này, hình như cũng không phải loài linh trưởng, thật kỳ lạ..." Vừa nói, Giáo sư Trần vừa không kìm được mà tiến lại gần thêm vài bước!

Ông định quan sát kỹ những tấm da thú màu vàng kim đó.

Nhưng đúng lúc này, Dương Tuyết Lệ đột nhiên lên tiếng giải đáp thắc mắc cho họ. "Nếu tôi không đoán sai, lớp da thú trên cửa đá này là của Hoàng Kim Điêu..." Hoàng Kim Điêu?

Chương 476

Lời này vừa thốt ra, Giáo sư Trần vừa định tiến lên lập tức dừng bước.

Ông quay đầu nhìn Dương Tuyết Lệ hỏi: "Tuyết Lệ, loài Hoàng Kim Điêu mà cô nói là động vật gì vậy?

Sao trước đây tôi chưa từng nghe thấy bao giờ?" Hách Kiến Quốc cũng hỏi theo: "Đúng vậy cô Dương, trước đây tôi chỉ nghe nói đến thủy điêu, tuyết điêu, chứ loài Hoàng Kim Điêu mà cô nói thì tôi chưa nghe bao giờ cả." Tát Đế Bằng nghĩ ngợi rồi nói: "Cô Dương, không phải cô thấy màu da thú này giống vàng nên tự bịa ra cái tên đó đấy chứ?" Nghe Tát Đế Bằng nói vậy, Tao Trư suýt chút nữa thì nôn luôn bữa trưa vừa ăn ra ngoài.

Mẹ kiếp!

Cái thằng Tát Đế Bằng này thực sự không biết nói chuyện, hay là cố ý nói thế để gây chú ý vậy?

Người ta như Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc hỏi rất bình thường, vậy mà đến lượt cậu ta, vừa mở mồm ra đã trực tiếp đắc tội với Dương Tuyết Lệ.

Chẳng lẽ những người thích nghiên cứu sinh vật ngoài hành tinh đều có cái đức hạnh này sao? ...

Dương Tuyết Lệ vẫn khá đại lượng, cô không vì lời nói hàm hồ của Tát Đế Bằng mà tức giận.

Bởi vì trong mắt cô, hạng tiểu tốt như Tát Đế Bằng vốn không đủ tư cách khiến cô phải giận.

Huống hồ... tính cách đối phương thế nào cô không phải không

biết.

Suốt ngày không phải người ngoài hành tinh thì cũng là sinh vật ngoài hành tinh, lời của loại người này nghe cho vui thôi, nếu bạn mà coi là thật thì người thua chính là bạn!

Tuy nhiên...

Dương Tuyết Lệ không chấp Tát Đế Bằng, không có nghĩa là người khác cũng sẽ phớt lờ vấn đề này.

Đầu tiên là thầy của cậu ta, Hách Kiến Quốc.

Khi Tát Đế Bằng vừa dứt lời, Hách Kiến Quốc là người đầu tiên đứng ra. "Tiểu Tát, nếu anh không biết nói chuyện thì câm mồm vào cho tôi, đừng có ở đây nói năng xằng bậy!" "Người có thân phận như cô Dương đây, sao có thể làm ra chuyện như vậy được?" "Sớm biết anh sẽ nói ra những lời này, lúc nãy tôi nên để Sở Kiến xuống làm trợ thủ, để anh ở trên kia bầu bạn với Tiểu Diệp canh giếng rồi..." Có thể thấy, Hách Kiến Quốc lần này thực sự nổi giận.

Nhưng điều này cũng khó trách.

Phải biết rằng, Dương Tuyết Lệ chính là nhà tài trợ cho chuyến khảo cổ Tây Vực lần này.

Hơn nữa, quan hệ của cô với Giáo sư Trần cũng rất tốt, nghe nói ông ngoại cô và Giáo sư Trần còn là người quen cũ.

Tát Đế Bằng ăn nói kiểu đó, không chỉ làm mất mặt chính mình mà còn khiến người làm thầy như anh ta cũng mất hết mặt mũi.

Nghe thầy mình quát mắng, Tát Đế Bằng cũng nhận ra hành vi mạo muội của mình vừa rồi.

Thế là, cậu ta vội vàng cúi người xin lỗi Dương Tuyết Lệ: "Xin lỗi cô Dương, tính tôi thẳng ruột ngựa, không khéo ăn nói, vừa rồi

mạo phạm đến cô, tôi chân thành xin lỗi cô, hy vọng cô đừng giận..." "Cái đó... cô cứ coi mấy lời tôi vừa nói như cái rắm, thả cái là xong, không cần bận tâm đâu ạ..." Vốn dĩ là đang xin lỗi tử tế, kết quả nói đến cuối cùng, ngay cả lời thô tục cũng lôi ra.

Hách Kiến Quốc đứng bên cạnh thực sự không nhìn nổi nữa, trực tiếp cắt ngang: "Được rồi được rồi, anh im miệng đi, đừng nói nữa..." "Nhưng mà... em xin lỗi mới được một nửa thôi mà." Thế nhưng Tát Đế Bằng lúc này vẫn chưa nhận ra vấn đề của mình!

Đã thế trên mặt còn viết đầy vẻ ấm ức!

Cứ như thể cậu ta mới là người bị hại thực sự vậy.

Thấy tình cảnh này, Hách Kiến Quốc chỉ biết bất lực thở dài trong lòng!

Mẹ kiếp, trước đây mình đúng là mù mắt rồi, sao lại thu nạp cái thứ này làm học trò cơ chứ!

Chương 477

"Được rồi, Tiểu Tát, không sao đâu, tôi hiểu tính cậu mà, tôi sẽ không bận tâm đâu..." Cuối cùng vẫn là Dương Tuyết Lệ đứng ra trấn an Tát Đế Bằng.

Không đúng, chính xác mà nói, cô là trấn an cả Hách Kiến Quốc luôn.

Bởi vì nếu cô không đứng ra, Hách Kiến Quốc có khi cũng phải cùng Tát Đế Bằng xin lỗi cô mất. "Cảm ơn chị Dương." Tát Đế Bằng nghe Dương Tuyết Lệ tha lỗi cho mình, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Tuy nhiên... khi thấy Hách Kiến Quốc bên cạnh vẫn đang trừng mắt nhìn mình đầy giận dữ, vẻ vui mừng vừa mới hiện lên đã lập tức xìu xuống!

Dương Tuyết Lệ không thèm để ý đến cặp thầy trò tấu hài này, cô quay sang nói với Giáo sư Trần: "Giáo sư Trần, thực ra loài sinh vật Hoàng Kim Điêu này là do ông ngoại tôi tự đặt tên, trong sách không có ghi chép, mọi người chưa từng nghe qua cũng là điều bình thường..." ... "Cái gì?

Tên loài sinh vật này là do ông ngoại cô đặt sao?" Nghe Dương Tuyết Lệ nói vậy, Giáo sư Trần liền sững người tại chỗ.

Thảo nào mình chưa từng nghe đến cái tên 'Hoàng Kim Điêu' này!

Hóa ra cái gọi là 'Hoàng Kim Điêu' này lại là do lão già đó đặt! "Thầy ơi...

ông ngoại của cô Dương, chẳng lẽ là vị lão tiên sinh đó sao?" Hách Kiến Quốc cẩn thận hỏi.

Anh trước đây chỉ nghe Giáo sư Trần kể những giai thoại về ông ngoại Dương Tuyết Lệ.

Đối với vị lão tiên sinh đó, Giáo sư Trần đưa ra đánh giá rất cao.

Nghe nói vị lão tiên sinh đó năm xưa còn có liên quan đến một môn phái đạo mộ trong lịch sử Hạ Quốc.

Nhưng sau đó dường như ông ấy đã gặp rắc rối trong một đại mộ nào đó, thậm chí còn mất đi cánh tay trái.

Chuyện đó đả kích ông ấy rất lớn, đến mức không lâu sau đó ông ấy đã rửa tay gác kiếm, rồi cùng một người bạn Mỹ sang Mỹ định cư.

Từ đó về sau, ông ấy không bao giờ quay lại Hạ Quốc nữa.

Giáo sư Trần cũng chỉ thỉnh thoảng liên lạc với ông ấy qua mạng hoặc điện thoại.

Vì nghe kể nhiều giai thoại nên Hách Kiến Quốc cũng cực kỳ kính trọng vị lão tiên sinh này.

Lúc này nghe Dương Tuyết Lệ nói loài sinh vật tên 'Hoàng Kim Điêu' là do vị đó đặt tên, Hách Kiến Quốc lập tức thấy hứng thú.

Thực ra không chỉ Hách Kiến Quốc, khi nghe Dương Tuyết Lệ nhắc đến ông ngoại mình, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đồng loạt sôi sục: 【Ông ngoại cô Dương, chẳng phải là chưởng môn phái Bàn Sơn, Già Cô Tiếu sao?】 【Chưởng môn cái gì, cái đó gọi là Khôi thủ, hiểu không?】 【Khôi thủ chẳng phải cũng là ý chưởng môn sao?

Đừng tưởng tôi chưa tra Google nhé!】 【Già Cô Tiếu?

Chẳng phải là ông chú đẹp trai xuất hiện trong CG mở đầu game sao?

Hóa ra ông ấy là ông ngoại của Dương Tuyết Lệ à!】 【Vãi thật,

mấy ông ở trên không lo chơi game hay không lo xem live à?

Đến quan hệ giữa Già Cô Tiếu và cô Dương mà cũng không rõ, chịu mấy ông luôn!】【Xin lỗi xin lỗi, tôi mới vào phòng live giữa chừng, hơn nữa vẫn đang ở đoạn hướng dẫn tân thủ, nên chưa rõ lắm quan hệ giữa Dương Tuyết Lệ và Già Cô Tiếu...】【Hóa ra là lính mới, hèn gì...】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cái con Hoàng Kim Điêu này rốt cuộc là thứ gì mà lại khiến Khôi thủ Bàn Sơn phải đặt tên nhỉ?】【Không biết, nhưng nhìn lớp lông và hình dáng thì có vẻ như là một loài chuột lớn.】【Chuột lớn gì chứ, đây rõ ràng là một loài điêu mà, chỉ là màu lông khác với các loài điêu khác thôi.】【Mẹ ơi, da điêu đắt lắm đấy, trên cửa đá này có nhiều da điêu thế kia, nếu lột ra đem bán chắc chắn được bộn tiền!】【Đồ ngốc, đội khảo cổ đang ở đây, ông lột kiểu gì mà bán?】【Đúng thế... hơn nữa tôi đoán trong mắt đám người khảo cổ, lớp da điêu nghìn năm tuổi này có giá trị nghiên cứu còn lớn hơn cả giá trị tiền bạc, họ sao có thể để ông mang đi bán chứ?】【Vãi, mọi người đừng có hở tí là nghĩ đến chuyện bán lấy tiền được không, thứ chúng ta nên quan tâm hiện giờ chẳng phải là tại sao trên cửa đá lại dán da điêu sao?】【Đúng nhỉ, tại sao cửa đá lại dán da điêu?

Hơn nữa còn phải quét thêm mấy trăm lớp thạch cao hoa văn bên ngoài da điêu nữa, quái lạ thật...】【Vãi, thạch cao hoa văn?

Từ này dùng hay đấy, không biết còn tưởng là rượu Hoa Điêu chứ!】【Khụ khụ, Già Cô Tiếu đặt tên cho một loài điêu được, chẳng lẽ tôi không đặt tên cho thạch cao được sao?】【Được được, ông vui là được!】... "Tuyết Lệ, cô có thể kể cho chúng tôi nghe chuyện năm xưa ông ngoại cô gặp loài Hoàng Kim Điêu này không?" Giáo sư Trần đầy hứng thú nhìn Dương Tuyết Lệ hỏi.

Chương 478

Tuy ông có quen biết ông ngoại Dương Tuyết Lệ, nhưng trước đây hai người chỉ trao đổi về học thuật khảo cổ, còn những chuyện ngoài học thuật thì ông chưa từng nghe Già Cô Tiếu nhắc đến.

Vậy nên lúc này nghe Dương Tuyết Lệ nói Hoàng Kim Điêu là do ông ngoại cô đặt tên, ông cũng lập tức thấy tò mò. "Đúng đấy cô Dương, cô kể cho chúng tôi nghe chuyện ông ngoại cô với con Hoàng Kim Điêu này đi!" Hách Kiến Quốc lúc này cũng dồn hết sự chú ý vào ông ngoại Dương Tuyết Lệ và loài Hoàng Kim Điêu.

Đương nhiên, ngoài Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc ra, cậu học trò Tát Đế Bằng vừa bị mắng xong cũng cực kỳ hứng thú với chuyện này.

Chỉ là cậu ta cảm thấy giờ mà lên tiếng sẽ đắc tội Dương Tuyết Lệ nên không dám nói gì.

Nhưng mấy cái đó cũng chẳng quan trọng, dù sao Giáo sư Trần và thầy cậu ta cũng đã hỏi rồi, cậu ta có nói hay không không còn quan trọng nữa.

Tao Trư lúc này không nói gì vì anh không biết nên mở lời thế nào.

Nhưng nói thật, anh hiện tại cực kỳ không tán thành việc Dương Tuyết Lệ kể chuyện về ông ngoại và loài Hoàng Kim Điêu cho đám Giáo sư Trần nghe.

Bởi vì với anh, lúc này không có gì quan trọng hơn việc mở cửa đá.

Thế nhưng giờ Giáo sư Trần và mọi người lại quan tâm đến chuyện của ông ngoại Dương Tuyết Lệ như thế, lúc này mà anh đứng

ra phản đối thì chẳng phải tự chuốc vạ vào thân sao? "Thực ra chuyện giữa ông ngoại tôi và loài gọi là Hoàng Kim Điêu này cũng không có gì nhiều..." Ngay lúc này, Dương Tuyết Lệ cuối cùng cũng mở lời kể chuyện. "Năm đó, khi ông ngoại tôi đang ở trong một khu rừng già rậm rạp tại Đông Bắc, ông đã bắt gặp một đàn chồn có hành vi vô cùng quái dị..." "Vì địa phương đó có những kiêng kỵ nhất định đối với loài chồn, nhiều người còn lập cả ban thờ trong nhà để đặc biệt cúng bái chúng!" "Một số người lớn tuổi thậm chí còn gọi chồn là Hoàng Đại Tiên..." "Chính vì những kiêng kỵ đó nên lúc ấy, dù ông ngoại tôi rất tò mò về đám chồn kia nhưng cũng không đi trêu chọc chúng." "Nhưng sau đó..." "Ông đã tìm thấy một bãi tha ma trong khu rừng già đó, và phát hiện đàn chồn có hành vi quái dị kia cũng ở đó." "Đám chồn đó hoàn toàn không sợ ông ngoại tôi, thậm chí có vài con còn đứng thẳng bằng hai chân sau, chắp tay vái ông như người vậy, cực kỳ quái lạ..." "Ông ngoại tôi khi đó thấy tà môn nên định đi đường vòng..." "Thế nhưng chưa kịp quay người, đàn chồn quái dị kia bỗng như nhận được chỉ dẫn gì đó, đột nhiên quỳ lạy trước một ngôi mộ trong bãi tha ma." "Sau khi đám chồn bái lạy một lúc, từ trong ngôi mộ đó chui ra hai con chồn toàn thân màu vàng kim rực rỡ." "Hai con chồn đó ngoài lớp lông màu vàng kim ra, thể hình cũng to hơn chồn thường một vòng." Khi Dương Tuyết Lệ kể đến đây, đám người Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đã hoàn toàn kinh ngạc.

Hóa ra Hoàng Kim Điêu chính là loài chồn có lớp lông toàn thân màu vàng kim!

Nhưng tại sao ông ngoại Dương Tuyết Lệ lại gọi nó là Hoàng Kim Điêu?

Còn nữa... những con chồn có hành vi quái dị mà Dương Tuyết Lệ kể cũng quá đỗi tà môn rồi!

Lúc này, lời kể của Dương Tuyết Lệ vẫn tiếp tục: "Ông ngoại tôi

vào cánh rừng già đó cũng là để tìm kiếm một ngôi mộ cổ.

Ông thấy lũ chồn vàng kia khá linh tính nên cũng không đi quá sâu để quấy rầy chúng.

Vì ông ngoại tôi hiểu đạo sinh khắc của ngũ hành, biết thế gian tồn tại nhân quả tuần hoàn...

Mà lũ chồn vàng này có thể đối xử khách khí với ông, chứng tỏ chúng có lẽ đã tiếp xúc quá gần với con người, nên trên người đã nhiễm một chút tập tính của nhân loại.

Theo lời xưa thì lũ chồn vàng này đã thông nhân tính, nếu chúng cứ tiếp tục tiếp cận con người, hoặc sống chung dưới một mái nhà thì không chừng sẽ thành tinh thật.

Nhưng nói đến việc săn sát chúng cũng không được, vì chúng đã nhiễm nhân tính, giết chúng sẽ khiến bản thân bị vướng vào nhân quả, loại sát nghiệp này cũng giống như giết người vậy, cuối cùng đều không có kết quả tốt.

Thế nên, với nguyên tắc không gây sự nhưng cũng không sợ sự, ông ngoại tôi không nán lại khu vực đó lâu mà nhanh chóng rời đi.

Dù nghe nói ngôi mộ cổ nằm ở bãi tha ma đó, nhưng rõ ràng nơi ấy đã bị đàn chồn vàng có hành vi quỷ dị chiếm lĩnh.

Nếu ông đi tìm mộ cổ ở đó, cực kỳ dễ xảy ra xung đột với chúng.

Tuy nhiên sau khi về nơi ở, ông ngoại tôi càng nghĩ càng thấy không ổn...

Lũ chồn vàng đó tuy thông nhân tính, nhưng hành động bái mộ của chúng thực sự quá kỳ quái.

Nên biết rằng hành vi bái mộ này trước đây chỉ có cương thi mới làm.

Cương thi bái mộ là bái thủ lĩnh của chúng, cũng chính là Cương Thi Vương trong dân gian thường đồn đại.

Nhưng nguyên nhân lũ chồn vàng đó bái mộ là gì chứ?

Chẳng lẽ là vì hai con đồng loại có thể hình và màu lông khác hẳn lũ còn lại chui ra từ đống mộ cuối cùng sao?

Chương 479

Vì không nghĩ thông được nguyên nhân, ông ngoại tôi đã đặt cho hai con chồn vàng to lớn có bộ lông vàng kim rực rỡ đó một cái tên dễ phân biệt... chính là Hoàng Kim Điêu.

Còn về việc tại sao lại đặt tên này, là vì ông cảm thấy cực kỳ có khả năng trong đời mình sẽ còn giao thiệp với loại sinh vật này lần nữa..." Nói đến đây, trong đồng tử của Dương Tuyết Lệ lộ ra một tia khác lạ khó nhận ra.

Cô nhìn bộ da thú màu vàng trên cửa đá, cảm thán: "Chỉ là không ngờ, người cuối cùng giao thiệp với loại sinh vật này không phải ông, mà là tôi...

Xem ra đây chính là nhân quả mà ông ngoại tôi thường nói.

Năm xưa ông gặp hai con Hoàng Kim Điêu đó là nhân, hôm nay tôi gặp lại loại sinh vật này, có lẽ chính là quả." Vì nhớ lại lời ông ngoại từng nói, Dương Tuyết Lệ lúc này đã có ý định nhất định phải mở ngôi mộ cổ sau cánh cửa đá này!

Cô cảm thấy ngôi mộ này cực kỳ có khả năng liên quan đến ngôi mộ mà ông ngoại cô tìm kiếm ở bãi tha ma năm xưa.

Nếu không thì trên cửa đá này sao có thể dán loại da thú Hoàng Kim Điêu hiếm thấy trên đời như vậy?

Nên biết rằng, loại Hoàng Kim Điêu này chỉ xuất hiện ở vùng rừng sâu núi thẳm, tại khu vực sa mạc căn bản không thể tồn tại!

Cùng lúc đó, sau khi nghe Dương Tuyết Lệ kể về chuyện Già Cô Tiếu gặp Hoàng Kim Điêu năm xưa, cư dân mạng trong phòng livestream của Tao Trư cũng đều kinh ngạc.

Vì họ không ngờ rằng vị thủ lĩnh Bàn Sơn từng xuất hiện trong CG mở đầu game lại từng gặp chuyện quỷ dị như vậy ở rừng già Đông Bắc!

Chồn vàng bái mộ!

Cảnh tượng này nghĩ thôi đã thấy đáng sợ, đừng nói là tận mắt chứng kiến! 【Mẹ kiếp, không ngờ Già Cô Tiếu còn có đoạn cốt truyện lịch sử này, cảm giác đáng sợ quá! 】【Có anh em Đông Bắc nào ra giải thích chút không, chồn vàng ở chỗ các ông thật sự là Hoàng Đại Tiên à? 】【À... tôi ở Đông Bắc đây, tôi xác nhận chồn vàng ở chỗ chúng tôi đúng là thứ không thể dây vào! 】【Thực ra ngoài chồn vàng ra thì rắn, chuột, nhím và cáo đều không được đụng tới...

Vì ở chỗ chúng tôi, năm loại động vật này là Bảo Gia Tiên đấy! 】【Bảo Gia Tiên?

Là cái gì thế?

Sao tôi chưa nghe bao giờ? 】【Đúng như tên gọi, Bảo Gia Tiên nghĩa là các vị tán tiên bảo hộ gia đình bạn... 】【Vãi thật, không ngờ cấm kỵ ở Đông Bắc các ông nhiều thế, ở Quảng Đông chúng tôi mấy thứ này toàn đem đi hầm canh hết! 】【Mấy thứ khác thì thôi đi, chuột mà các ông cũng đem hầm canh à? 】【Chuột thì tính là gì?

Trên trời bay, dưới đất chạy, dưới sông bơi, cứ cái gì không chết người là đem hầm canh được hết... 】【Tôi nhớ họ còn ăn cả dơi với giun đất nữa, sợ vãi lúa... 】【Người Quảng Đông, khủng bố đến thế sao! 】【Ha ha ha, cười chết tôi mất, vật thần linh người ta thờ phụng ở Đông Bắc mà các ông Quảng Đông đem đi nấu canh, thất đức quá đi? 】【Dân dĩ thực vi thiên, thất đức cái khỉ gì, nhìn sang Hà Nam bên cạnh kìa, hồi đói kém họ còn ăn cả rễ cây vỏ cây nữa là...

Chương 480

】【Khụ khụ, quay lại chủ đề chính đi, nói về chuyện Bảo Gia Tiên đi...

đừng lạc đề nữa! 】【Thực ra tôi luôn có một thắc mắc, mấy chuyện đồn trên mạng như mỗi nhà ở Đông Bắc đều lập một khám thờ, đặt tiêu bản của một vị Bảo Gia Tiên vào đó thờ phụng là thật à? 】【Đại ca, đừng nói bậy, tiêu bản cái gì, đó là tượng thần, không biết thì đừng nói linh tinh, mạo phạm thần linh đấy... 】【Vãi thật, hóa ra là có thật, hôm nay tôi được mở mang tầm mắt rồi... 】【Có gì lạ đâu, ở Đông Bắc đây là phong tục truyền thừa từ xưa đến nay mà... 】【Mẹ nó, tác giả game này đúng là thần rồi, đến phong tục dân gian Đông Bắc cũng hiểu rõ thế này! 】【Tôi dám cá tác giả chắc chắn đã đi điều tra sâu ở Đông Bắc, hoặc chính là người vùng đó, nếu không không thể hiểu sâu sắc thế được, dù sao mấy thứ này giờ chỉ có người già làm thôi, giới trẻ không ai làm nữa. 】【Đúng vậy, giới trẻ giờ thà cầm điện thoại lướt xem gái xinh trên Tiktok chứ không ai lập khám thờ Bảo Gia Tiên đâu... 】【Chao ôi, thằng cháu tôi cũng thế đấy, tôi bảo nó kế thừa khám thờ Bảo Gia Tiên của gia đình mà nó không chịu... 】【Vãi, đại ca lầu trên có cả cháu rồi mà vẫn vào đây xem Tao Trư livestream à! 】【Tiểu hỏa tử, ta không phải đại ca, ta là bà nội đây... 】【Xin lỗi ạ, cháu chào bà... 】"Không ngờ ông ngoại cô năm xưa lại có kỳ ngộ như vậy..." Sau khi nghe Dương Tuyết Lệ kể, Giáo sư Trần cũng không nén nổi tiếng thở dài.

Tuy nhiên trong lòng ông cũng rất tò mò, loài chồn vàng sao lại chạy tới sa mạc này được, mà đây còn không phải rìa sa mạc, là tận sâu trong lòng sa mạc cơ mà!

Hác Kiến Quốc suy nghĩ một chút rồi nói: "Dù sao đi nữa, lũ chồn

vàng đó cũng rất tà môn.

Tôi tuy không tin mấy thứ này nhưng cũng phải thừa nhận, có những loài động vật thực sự rất thông nhân tính..." Nói rồi, ánh mắt ông cũng rơi vào cánh cửa đá. "Hy vọng ngôi mộ cổ sau cửa đá này đừng tà môn như thế..." Câu này vừa dứt, Tát Đế Bằng đứng sau ông rùng mình một cái.

Mẹ ơi!

Hôm nay thầy làm sao thế?

Trước đây mấy thứ mê tín này thầy tuyệt đối không tin mà!

Thế mà hôm nay lại đột nhiên nói ra những lời như vậy?

Thực ra không phải Hác Kiến Quốc muốn tin mê tín, chỉ là ông ngoại của Dương Tuyết Lệ đã xây dựng một hình ảnh vô cùng chuyên nghiệp trong lòng ông.

Mà hiện tại, những chuyện Dương Tuyết Lệ kể, ngay cả ông ngoại cô cũng thấy tà môn, thì kẻ hậu bối như ông tự nhiên cũng không thể đại ý.

Huống hồ nhìn dáng vẻ Giáo sư Trần bên cạnh, có vẻ ông ấy cũng tin sái cổ lời Dương Tuyết Lệ nói. 【Đinh! 】 Đúng lúc này, Tao Trư – người nãy giờ vẫn im lặng quan sát mọi người bày tỏ ý kiến – đột nhiên nghe thấy một âm thanh quen thuộc! 【Chúc mừng bạn đã phát hiện manh mối phó bản ẩn của Quan Vũ: "Hoàng Bì Tử Phần"! 】 【Gợi ý: Tiếp tục hỏi Dương Tuyết Lệ về chuyện Hoàng Bì Tử, có thể sẽ trực tiếp mở ra phó bản ẩn —— "Mật Lâm Đông Bắc · Hoàng Bì Tử Phần"! 】 Vãi!!!

Vãi!!!

Chương 481

Vãi!!!

Tiếng thông báo đột ngột khiến Tao Trư ngây người tại chỗ.

Lúc này đây, trong đầu anh chỉ có hai chữ: Vãi chưởng!!!

Phải một lúc sau Tao Trư mới phản ứng lại được từ cú sốc.

Mẹ nó chứ!

Manh mối phó bản ẩn!

Không ngờ lời gợi ý thiện cảm trước đó nói rằng khi độ thiện cảm với Dương Tuyết Lệ đạt đến mức nhất định có thể khai thác phó bản ẩn từ cô ấy lại có nghĩa là thế này!

Cùng lúc đó, cư dân mạng trong phòng livestream cũng lập tức bùng nổ. 【Trời đất ơi, Tao Trư lại phát hiện phó bản ẩn rồi... 】 【Bình tĩnh, mới là manh mối thôi, chưa phải phó bản ẩn! 】 【Mẹ nó, thế thì có khác gì nhau?

Gợi ý hiện ra rõ ràng thế kia, muốn mở cái phó bản này chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao? 】 【Khó tin thật, Tao Trư vớ được vận cứt chó à?

Liên tiếp phát hiện hai phó bản ẩn, đỉnh của chóp luôn! 】 【Xem ra nữ thần may mắn cuối cùng cũng mỉm cười với Tao Trư rồi! 】 【Bản thân là streamer kỹ thuật, giờ lại có thêm nữ thần may mắn phù hộ, lần này anh Piao bay lên tại chỗ luôn rồi! 】 【Đúng thế, mà còn là bay kiểu xoắn ốc nữa chứ... 】 【Ghen tị quá, tôi vẫn đang ở kịch định hướng dẫn tân thủ, vậy mà Tao Trư đã liên tục phát hiện hai kịch bản ẩn trên tuyến chính! 】 【Xem ra lời người già nói không sai, người so với người đúng là tức chết mà! 】 【Cái phó bản ẩn tên

"Hoàng Bì Tử Phần" này nghe tên thôi đã thấy dựng tóc gáy, chắc chắn là một phó bản độ khó cao! 】【Còn phải nói, phó bản ẩn cái nào mà chẳng khó? 】【Thật hy vọng Tao Trư sớm mở cái phó bản ẩn đó! 】【Đừng vội, cái phó bản ẩn sau cửa đá này anh ấy còn lề mề nãy giờ chưa mở kìa, muốn mở phó bản Hoàng Bì Tử Phần chắc phải đợi đến sang năm! 】 "Mẹ nó, lũ nhóc này nói thì đơn giản lắm...

Tôi hiện tại còn chưa mở được cửa đá này, mà các ông đã đòi tôi xông vào phó bản ẩn Hoàng Bì Tử Phần?

Chẳng phải là làm khó tôi sao?" Những dòng bình luận trong phòng livestream Tao Trư đều nhìn thấy rõ ràng.

Anh cảm thấy một số cư dân mạng đúng là góp ý tầm bậy.

Có câu dục tốc bất đạt.

Cốt truyện chính cần phải tiến hành tuần tự, cốt truyện ẩn cũng vậy.

Hiện tại anh còn chưa mở được cánh cửa đá quỷ dị trước mắt, thì làm sao đi tìm Dương Tuyết Lệ tìm hiểu về "Hoàng Bì Tử Phần" được?

Hơn nữa, dù bây giờ anh có hỏi được manh mối từ cô ấy và mở thành công phó bản ẩn đó, lẽ nào có thể vào ngay lập tức?

Chương 482

Không chuẩn bị gì cả, vào chẳng phải để nạp mạng sao?

Thế nên Tao Trư cảm thấy trước tiên cứ giải quyết ngôi mộ lớn sau cánh cửa đá này đã.

Còn cái gọi là "Hoàng Bì Tử Phần", đợi sau khi xử lý xong việc ở đây hãy thử cũng không muộn.

Tốt nhất là hoàn thành hết nhiệm vụ chính tuyến Tinh Tuyệt Cổ Thành, lấy cái thành tựu phá đảo đầu tiên của màn này đã.

Nghĩ đến đây, tầm mắt Tao Trư lại quay về phía Dương Tuyết Lệ. "Dương tiểu thư, nếu chúng ta đã biết lai lịch của những bộ da thú này, vậy khi nào chúng ta mới có thể mở cửa đá?" Nghe Tao Trư hỏi, Giáo sư Trần và Hác Kiến Quốc vốn đang đắm chìm trong bộ da Hoàng Kim Điêu cũng lập tức nhìn sang. "Đồng chí Tiểu Hồ nói đúng đấy, Tuyết Lệ, trong chúng ta cháu là người hiểu rõ bộ da này nhất, cháu chắc hẳn biết cách xử lý chúng chứ?" "Phải đó Dương tiểu thư, những bộ da thú này được dán trên cửa đá có quy tắc gì không?" Đối mặt với câu hỏi của ba người, Dương Tuyết Lệ chỉ trầm ngâm một lát.

Sau đó, cô chậm rãi bước đến trước cửa đá, một tay đeo găng tay cao su nhẹ nhàng vuốt ve những bộ da thú, một tay nghiêm trọng nói: "Nếu tôi không đoán sai, lý do các thợ thủ công Tây Vực năm xưa dán những bộ da này ở đây không ngoài hai khả năng!

Một là thủ đoạn tế tự, tôi nghĩ mọi người đều biết người cổ đại rất sùng bái thiên thần địa chi, đặc biệt là các đế vương, khi đăng cơ thường tổ chức một nghi thức gọi là 'Tế Thiên'.

Khi đó họ tôn xưng hoàng đế là Thiên Tử!

Thiên Tử nghĩa là con của trời, tức là con của thiên thần!

Từ đó có thể thấy sự kính trọng của cổ nhân đối với thiên thần là chí cao vô thượng.

Nhưng Tế Thiên không phải muốn tổ chức là được, nó cần có thủ đoạn tế tự.

Và trong tất cả các thủ đoạn, 'huyết tế' là loại cao quý nhất.

Đúng như tên gọi, huyết tế là dùng mạng sống của một sinh vật để hiến tế.

Sinh vật đó có thể là động vật, cũng có thể là người...

Dùng người hiến tế là loại huyết tế phổ biến nhất, và người bị tế tốt nhất là đồng nam đồng nữ.

Nhưng nếu là động vật, thì phải là những loại linh thú cực kỳ quý hiếm.

Ví dụ như huyền quy trăm năm, huyền điểu thất sắc, hoặc những loại cầm thú có ngoại hình kỳ đặc, hiếm thấy trên đời...

Mà Hoàng Kim Điêu lại vừa vặn phù hợp với điều kiện thú tế này!" Nghe Dương Tuyết Lệ giải thích về chuyện thú tế, Giáo sư Trần và Hác Kiến Quốc nhìn nhau ngơ ngác.

Hai người họ tuy đều là giáo sư chuyên gia của viện khảo cổ quốc gia, hiểu rõ lịch sử Hạ Quốc, ngay cả chuyện tế tự họ cũng từng nghe qua trong cổ tịch, nhưng thủ đoạn 'thú tế' này thì họ chưa từng nghe thấy bao giờ.

Tuy nhiên, nhìn dáng vẻ của Dương Tuyết Lệ lúc này không giống như đang nói bừa.

Chẳng lẽ cổ nhân ngày xưa thực sự có cách nói 'thú tế' trong tế tự sao? "Ngoài thú tế ra, còn một khả năng nữa, đó là phong mộ..." Đúng

lúc này, Dương Tuyết Lệ lại chậm rãi nói ra khả năng thứ hai của việc dán da thú lên cửa đá. "Phong mộ?" Giáo sư Trần khẽ nhíu mày, khó hiểu hỏi: "Tuyết Lệ, phong mộ mà cháu nói là dùng cánh cửa đá này chặn ngôi mộ cổ phía sau lại phải không?" Dương Tuyết Lệ gật đầu: "Đúng vậy, đúng như nghĩa đen của nó." Hác Kiến Quốc do dự hỏi: "Nhưng... nếu chỉ là phong mộ thì có cửa đá này là được rồi, sao còn phải dán thêm da thú lên trên?" Giáo sư Trần tiếp lời: "Còn lớp vôi tinh xảo lúc nãy nữa, cháu đừng bảo tôi đó cũng là để phong mộ nhé?" Đối mặt với sự truy vấn của hai người, Dương Tuyết Lệ vẫn gật đầu xác nhận: "Đúng thế, dù là bộ da Hoàng Kim Điêu hay lớp vôi được chế tác tinh diệu lúc nãy, tất cả đều dùng để phong mộ.

Có điều thứ mà hai loại này phong tỏa hoàn toàn khác với thứ mà cửa đá phong tỏa.

Cửa đá dựng ở đây là để ngăn người và động vật vào... còn da thú và lớp vôi đã bong tróc kia là để ngăn không khí lưu thông.

Tuy đều là phong mộ, nhưng mục tiêu nhắm tới lại hoàn toàn khác biệt!" Sau khi Dương Tuyết Lệ nói xong, Giáo sư Trần và Hác Kiến Quốc dường như đồng thời nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt cả hai thoáng lóe lên.

Lúc này, Tát Đế Bằng vốn đang tò mò đến nổ tung cũng không nhịn được mà lên tiếng.

Chương 483

"Dương tiểu thư, cô nói ngăn không khí lưu thông nghĩa là sao?

Tôi chả hiểu tí gì cả.

Thông thường ở gần giếng nước ẩm thấp thế này, nếu trong hầm mộ giữ được không khí lưu thông nhất định chẳng phải rất tốt sao?

Môi trường lạnh lẽo ẩm thấp giống như hầm băng, có thể bảo quản đồ tùy táng tốt hơn mà!" Tát Đế Bằng tò mò nhìn Dương Tuyết Lệ, anh thực sự không nghĩ thông vấn đề này.

Tất nhiên, Tao Trư đứng bên cạnh nghe lỏm cũng không hiểu.

Cái gọi là phong không khí... rốt cuộc là có ý gì?

Không khí đâu phải là mộ tặc, cho nó lưu thông thì đã sao?

Lẽ nào nó còn lấy trộm đồ trong mộ được chắc?

Dương Tuyết Lệ quay đầu nhìn Tát Đế Bằng một cái, ánh mắt đó giống như đang nhìn một kẻ ngốc vậy.

Tao Trư ban đầu cũng định hỏi một câu tương tự, vì anh lo Tát Đế Bằng không đủ sức hấp dẫn để Dương Tuyết Lệ giải thích.

Nhưng thấy ánh mắt của cô, anh lập tức ngậm miệng.

Mẹ ơi!

Chẳng lẽ câu hỏi của Tát Đế Bằng có vấn đề à?

Sao cô ấy lại nhìn cậu ta như thế? "Tiểu Tát, câu hỏi của em hơi thừa rồi...

Dương tiểu thư vừa rồi thực ra đã nói rất rõ, chỉ là bản thân em không hiểu thôi..." Tuy nhiên, ngay khi Dương Tuyết Lệ định giải

thích cho Tát Đế Bằng, Hác Kiến Quốc đã đột ngột bước ra lên tiếng trước.

Ý của ông rất rõ ràng là bảo Tát Đế Bằng đừng hỏi nữa.

Nhưng cậu chàng này vốn tính thẳng tuột, trong lòng có thắc mắc là không giấu nổi. "Nhưng... thưa thầy, em thực sự không hiểu ý của Dương tiểu thư..." Nói đến đây, Tát Đế Bằng chợt nhớ ra điều gì đó, cậu sửng sốt rồi đổi giọng hỏi Hác Kiến Quốc: "Thầy ơi, có phải thầy đã biết ý của cô ấy rồi không?" Bị học trò hỏi ngược lại, Hác Kiến Quốc dù không biết cũng chẳng đành lòng nói không.

Chỉ thấy ông bất lực lắc đầu nói: "Ý của Dương tiểu thư là lớp da thú và vôi ngoài cửa đá này đều là những thứ được tạo ra để niêm phong hầm mộ.

Còn về việc tại sao phải làm thế, tôi nghĩ thợ xây mộ năm xưa muốn đẩy hết không khí trong hầm mộ ra ngoài.

Suy cho cùng, muốn bảo quản một hầm mộ nguyên vẹn không hư hại, ngoài nhiệt độ thấp thì cách tốt nhất là môi trường chân không.

Thực ra ở một mức độ nào đó, tạo ra môi trường chân không còn hiệu quả hơn bảo quản bằng nhiệt độ thấp, và thời gian cũng sẽ kéo dài hơn nhiều...

Tuy nhiên...

độ khó của việc bảo quản chân không là cực kỳ cao, vì hơn một ngàn năm trước, niêm phong chân không còn chưa phổ biến trên thế giới, chỉ có rất ít người nắm giữ phương pháp này...

Không đúng, chính xác mà nói là chỉ có cực kỳ ít người từng biết qua phương pháp này, còn người thực sự nắm vững để làm được thì tôi nghĩ lúc đó chưa có ai làm nổi.

Ít nhất là ở khu vực Tây Vực này là vậy...

Nếu không thì các thợ thủ công xây mộ năm xưa đã không phải dùng liên tiếp hai lớp 'dược liệu' trên cửa đá để niêm phong chân không rồi." Nghe Hác Kiến Quốc giải thích chi tiết, Tát Đế Bằng mới vỡ lẽ! "Hóa ra là vậy...

Chương 484

Không ngờ ở Tây Vực cổ đại hơn một ngàn năm trước đã có người biết cách lợi dụng môi trường chân không để bảo quản vật phẩm rồi..." Có thể thấy, sau khi hiểu rõ tác dụng của da thú và lớp vôi, Tát Đế Bằng lập tức nảy sinh lòng kính trọng đối với những thợ thủ công xây mộ năm xưa!

Bởi cậu không tài nào ngờ được, trong thời đại kỹ thuật lạc hậu hơn một ngàn năm trước, đã có người ứng dụng nguyên lý chân không để bảo quản đồ vật.

Phải biết rằng, những thông tin này đối với những người chuyên nghiên cứu lịch sử cổ đại như họ là một kho tàng vô cùng phong phú! "Được rồi, đã hiểu rõ tác dụng của da thú và lớp vôi, tôi nghĩ hai thứ này không còn tính nguy hiểm gì nữa.

Mọi người chuẩn bị đi, tiếp theo chúng ta sẽ mở cửa đá..." Sau khi Hác Kiến Quốc giải thích xong cho Tát Đế Bằng, Dương Tuyết Lệ – người đã nóng lòng không đợi được nữa – cũng lập tức tháo ba lô xuống.

Tình hình trên cửa đá họ đã nắm rõ hoàn toàn, vì trên đó không có cơ quan gì, vậy thì mở cửa ngay thôi! 【Vãi ~ cuối cùng cũng sắp mở cửa đá rồi à? 】 【Mẹ nó, tôi đợi đến sắp ngủ gật luôn rồi... 】 【Xì ~ cốt truyện mở rộng đặc sắc thế này mà ông ngủ được, ông có biết xem livestream không đấy? 】 【Mở rộng cái con khỉ, mấy NPC vừa rồi rõ ràng là đang tán dóc lãng phí thời gian, ông gọi đấy là mở rộng?

Có sao không đấy?

Không sao thì ăn kẹo táo cho tỉnh đi! 】 【Đồ ngốc, mấy lời thoại của NPC vừa rồi đã dẫn ra một phó bản ẩn đấy, Hoàng Bì Tử Phần có

biết không? 】【Hoàng Bì Tử Phần gì cơ?

Lúc nãy tôi ngủ gật, chẳng nghe thấy gì cả... 】【Ha ha ~ bảo không chịu xem cho kỹ, giờ thiệt thòi chưa? 】【Thế...

Hoàng Bì Tử Phần rốt cuộc là cái gì? 】【Là tên một phó bản, cụ thể thế nào tôi cũng không rõ lắm, cần phải tìm NPC then chốt là Dương Tuyết Lệ để hỏi kỹ mới được.

Dù sao thì đã biết có phó bản ẩn này, đợi xử lý xong ngôi mộ sau cửa đá rồi tìm hiểu chi tiết cũng không muộn! 】【Đúng thế, với cả gợi ý lúc nãy hiện rõ rồi, chỉ cần tìm Dương Tuyết Lệ hỏi tiếp về Hoàng Bì Tử là có thể mở bản đồ phó bản! 】【Vãi ~ tôi hoàn toàn không biết luôn! 】【Không sao, livestream có bản lưu mà, ông quay lại xem kỹ đoạn vừa nãy là được... 】【Thật á?

Thế chẳng phải càng lãng phí thời gian sao? 】【Chứ sao nữa?

Ai bảo nãy không xem cho hẳn hoi mà đi ngủ! 】【Mẹ nó ~ biết thế đã không ngủ gật... 】Thấy Dương Tuyết Lệ cuối cùng cũng chuẩn bị mở cửa đá, cư dân mạng trong phòng livestream lập tức hưng phấn hẳn lên.

Họ đã ở đây rất lâu, chính là để đợi Tao Trư mở cánh cửa đá quỷ dị này.

Nhưng...

Chương 485

trước đó nhóm Dương Tuyết Lệ cứ mải thảo luận về da thú và lớp vôi.

Dù cuộc thảo luận đó giúp họ biết về manh mối 【Hoàng Bì Tử Phần】, nhưng dù gì mục đích ban đầu vẫn là muốn mở cánh cửa đá này!

Và bây giờ... họ cuối cùng đã đợi được đến lúc này.

Tuy nhiên, cũng có một số cư dân mạng khi nghe người khác nhắc đến 【Hoàng Bì Tử Phần】 thì hoàn toàn ngơ ngác chả hiểu gì.

Vì trước đó thấy nhóm Dương Tuyết Lệ cứ bàn về da thú với vôi, họ cứ ngỡ đó lại là mấy đoạn hội thoại cốt truyện nhàm chán nên xem một lúc là lăn ra ngủ.

Kết quả là ngủ một giấc, mất luôn nội dung phó bản ẩn quan trọng nhất!

May mà phòng livestream có tính năng xem lại, nếu họ quay lại xem kỹ thì vẫn có thể nắm được nội dung về phó bản ẩn 【Hoàng Bì Tử Phần】.

Có điều làm vậy thì họ lại tốn thêm khối thời gian nữa... "Dương tiểu thư, cô nói xem trên cửa đá này còn cơ quan cạm bẫy nào khác không?" Tát Đế Bằng soi đèn pin lên xuống cửa đá, miệng không quên hỏi thêm Dương Tuyết Lệ một câu. "Chắc là không còn cơ quan nào khác đâu, vì tác dụng lớn nhất của cửa đá này là phong tỏa không khí lưu động để tạo ra môi trường chân không bên trong...

Nếu trên đó còn đặt cơ quan khác thì điều kiện niêm phong chân không sẽ không đạt được nữa..." Dương Tuyết Lệ vừa nói vừa lấy

Kim Cương Tán trong túi ra.

Kim Cương Tán là một công cụ đổ đấu khá đa năng.

Tất nhiên, trong mắt đội khảo cổ, Kim Cương Tán trong tay Dương Tuyết Lệ chỉ là một món đồ phòng thân gia truyền, không phải dụng cụ đào mộ.

Cây dù này được làm từ thép tinh luyện kết hợp với kim loại hiếm, toàn thân xương thép lá sắt!

Cho dù là cơ nỗ mạnh nhất cũng không thể xuyên thủng!

Tuyệt đối là dụng cụ tốt nhất để xuống mộ hay đi du lịch.

Lúc này, Dương Tuyết Lệ lấy Kim Cương Tán ra chủ yếu là để phòng hờ.

Dù cô cảm thấy cửa đá không còn cơ quan gì, nhưng đó cũng chỉ là suy đoán cá nhân.

Tục ngữ nói rất đúng, phàm sự luôn có ngoại lệ, vạn nhất người Tây Vực cổ đại không giảng võ đức, lại đặt thêm cơ quan gì đó trên cửa thì sao?

Có cây Kim Cương Tán này, ít nhất an toàn của họ sẽ được bảo đảm hơn. "Tiểu Tát, nhiệm vụ tiếp theo của cậu là dùng hết sức đẩy cánh cửa đá kia ra..." "Nhớ kỹ, nhất định phải dùng hết sức!

Vì chỉ có như vậy, tôi mới có thể quan sát trong lúc cậu đẩy cửa để tìm ra cách mở khác.

Tất nhiên, nếu cậu đẩy được cửa ra luôn thì càng tốt.

Nếu cậu đẩy được, chứng tỏ suy đoán trước đó của chúng ta là chính xác, cánh cửa đá này chỉ có thể mở bằng cách đẩy ra thôi!" Khi mọi người đều dồn chú ý vào cửa đá, Tao Trư cũng bước tới trước mặt Tát Đế Bằng!

Anh hết lời khuyên nhủ, giao nhiệm vụ gian khổ nhất cho cậu ta, không quên tặng kèm một ánh mắt tin tưởng. "Ực..." Tát Đế Bằng không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

Nói thật, trong lòng cậu không muốn đẩy cửa chút nào!

Vì cánh cửa đá đó nhìn cực kỳ quỷ dị, lỡ có chuyện gì xảy ra thì người đẩy cửa chắc chắn là kẻ đen đủi đầu tiên.

Hơn nữa, giờ Giáo sư Trần và Hác Kiến Quốc đều đang nhìn cậu với vẻ mong đợi.

Nếu cậu từ chối, liệu trong đội còn chỗ cho cậu không?

Chương 486

Dù sao trong đội này, cậu vốn là kẻ ít được ưu ái nhất.

Haiz, ai bảo mình là đứa mờ nhạt nhất đoàn cơ chứ?

Đây là số rồi, phải chấp nhận thôi!

Nghĩ đến đây, Tát Đế Bằng quyết tâm liều một phen. "Được, nếu mọi người đều muốn em đẩy cửa, vậy em đẩy..." Tát Đế Bằng trực tiếp đưa đèn pin cho Tao Trư, rồi lấy hết dũng khí bước đến trước cánh cửa đá.

Giáo sư Trần thấy dáng vẻ đó của Tát Đế Bằng, cứ ngỡ cậu ta nghĩ mọi người ép mình, nên vội vàng giải thích: "Tiểu Tát, em đừng giận, không phải mọi người không muốn giúp em đâu...

Em thấy đấy, tôi và Kiến Quốc đều già rồi, dù muốn giúp em đẩy cửa cũng lực bất tòng tâm.

Còn Tuyết Lệ, cô ấy tuy nhanh nhẹn nhưng dù sao cũng là con gái, sức mạnh có hạn, giúp em cũng chả được bao nhiêu.

Còn đồng chí Tiểu Hồ, cậu ấy am hiểu phong thủy huyền thuật lại tinh thông phân kim định huyệt, lúc em đẩy cửa chắc chắn phải để cậu ấy đứng quan sát chứ!

Nhỡ em đẩy cửa mà vô tình kích hoạt cơ quan gì, cậu ấy còn kịp phát hiện và thông báo cho em, thế cũng coi như là âm thầm bảo vệ em rồi còn gì?" Trong lòng Sa Đế Bằng vốn dĩ có chút oán khí.

Thế nhưng lúc này, bị Giáo sư Trần khổ tâm khuyên bảo như vậy, chút oán khí nhỏ nhoi ấy lập tức tan thành mây khói.

Bởi vì cậu ta cảm thấy những lời Giáo sư Trần nói hình như cũng không sai.

Giáo sư Trần và thầy của cậu ta đều đã cao tuổi, để hai người họ đi đẩy cửa đá rõ ràng là chuyện bất khả thi.

Còn Shirley Dương lại là con gái, sức lực bẩm sinh vốn nhỏ hơn đàn ông, giúp cậu ta đẩy cửa có vẻ cũng chẳng ích gì.

Còn anh Hồ, người tinh thông Phân Kim Định Huyệt kia, đúng như Giáo sư Trần vừa nói, anh ấy cần đứng một bên để quan sát tình hình khi cửa đá bị đẩy.

Vạn nhất lúc đẩy cửa mà kích hoạt cơ quan ẩn giấu bên trong, anh ấy cũng có thể đưa ra cảnh báo ngay lập tức.

Xét từ góc độ khác, đây quả thực cũng coi như một kiểu bảo vệ an toàn khác loại. "Tiểu Sa à, thực ra cánh cửa đá này chỉ có thể do một người đẩy thôi.

Chúng tôi dù muốn giúp cũng không giúp được, vì không gian trước cửa đá này quá nhỏ.

Hơn nữa mặt đất lại ẩm ướt trơn trượt, một người đứng đó đẩy cửa thì không vấn đề gì lớn, nhưng nếu hai người cùng đẩy sẽ rất chật chội.

Đến lúc đó, chẳng những cậu không phát huy được hết sức mà người giúp cậu cũng chẳng có chỗ mà đặt tay.

Cậu nói xem... hai người không thể dốc toàn lực đi đẩy cửa hiệu quả hơn, hay là một người dốc hết sức sẽ tốt hơn?" Lúc này, Tao Trư cũng lên tiếng khuyên nhủ Sa Đế Bằng một câu.

Hơn nữa cái lý do hắn đưa ra nghe còn có vẻ xuôi tai hơn cả lý do của Giáo sư Trần.

Dĩ nhiên, những cái gọi là lý do này cơ bản đều là do hắn nhất thời nghĩ ra.

Nói trắng ra là để lừa gạt Sa Đế Bằng, mở mắt nói điêu.

Đây chính là kỹ năng cơ bản của các streamer mà! "Giáo sư Trần, anh Hồ, hai người nói đều đúng.

Hiện tại mọi người đều có việc của mình, tôi là người thích hợp nhất để đẩy cửa đá.

Thực ra cũng không phải tôi không muốn đẩy... tôi chỉ sợ sức mình không đủ, đẩy không nổi thôi..." Sa Đế Bằng thuận thế leo xuống thang, cuối cùng cũng chọn cách thỏa hiệp.

Chương 487

Shirley Dương mỉm cười nói: "Không sao đâu, nếu cánh cửa đá này có thể đẩy từ bên ngoài vào thì xung quanh khung cửa nhất định sẽ có rãnh trượt.

Chỉ cần cửa đá có thể dịch chuyển một chút dưới lực đẩy của cậu, cậu sẽ đẩy được nó thôi...

Tóm lại cậu cứ thử xem sao, nếu không đẩy nổi thì chúng ta lại tính cách khác!" Nghe Shirley Dương nói vậy, Sa Đế Bằng không nói thêm gì nữa, trực tiếp xắn tay áo, dứt khoát đi tới trước cánh cửa đá.

Giáo sư Trần dặn: "Cậu có thể xé bớt lớp da thú đi, nhưng đừng xé quá nhiều, chỉ cần có chỗ thò tay vào chạm được tới lớp cửa đá bên trong là được." Khi đẩy một cánh cửa đá, điểm lực của lòng bàn tay tốt nhất là nên có vùng ma sát lớn với mặt cửa để tránh bị trượt tay.

Mà trên cánh cửa đá này hiện tại đều là lớp da báo vàng, loại da này sáng loáng, nhìn qua đã biết rất trơn.

Nếu không xé ra một chút để lòng bàn tay chạm vào bề mặt đá bên trong, sợ là Sa Đế Bằng có sức đến mấy cũng chẳng đẩy nổi.

Đây không phải kiến thức đạo mộ, mà là vấn đề thường thức! 【Mẹ kiếp, cái cậu Sa Đế Bằng này thảm quá, rõ ràng luôn đứng cuối đội hình mà lại bị Tao Trư đẩy lên tuyến đầu...】 【Haha~ Tôi đoán vừa nãy cậu ta đứng cuối là vì không muốn đẩy cửa đấy, ai mà ngờ được Tao Trư lại luôn nhìn chằm chằm vào mình!】 【Tao Trư làm vậy có hơi thất đức không nhỉ, người ta là một thanh niên trí thức hẳn hoi mà lại bắt đi đẩy cửa đá.】 【Không chỉ Tao Trư thiếu đạo đức đâu, mấy người kia cũng thế, chẳng có ai đứng ra ngăn cản cả.

Có thể thấy lòng tin giữa người với người, ngay cả trong thế giới game cũng mỏng manh như vậy!】【Mẹ nó, cái này thì liên quan gì đến lòng tin?

Ông xem Giáo sư Trần vừa nãy nói rồi đó, ông ấy với Hách Kiến Quốc đều già rồi, bắt hai người họ đẩy cửa rõ ràng không thực tế.

Còn Shirley Dương kia nữa, người ta dù sao cũng là con gái, cần phải cân nhắc nhiều phương diện chứ bộ?】【Nhưng mà...

Shirley Dương thân thủ tốt như vậy, lại còn là truyền nhân của phái Bàn Sơn, sức lực của cô ấy chắc không kém cái cậu mọt sách kia đâu?

Còn nữa... "nhiều phương diện" mà ông nói là ý gì?】【Đồ đần, con gái mà, cấu tạo sinh lý chắc chắn khác nam giới chúng ta rồi.

Vạn nhất mấy ngày này cô ấy đang đến kỳ thì sao?

Tôi đoán Giáo sư Trần cũng cân nhắc đến điểm này nên mới không để Shirley Dương lên giúp.

Đương nhiên đây chỉ là quan điểm cá nhân thôi, anh em đừng ném đá nhé!】【Vị huynh đệ lầu trên nói nghe có vẻ hơi xàm, nhưng nếu suy nghĩ kỹ thì hình như cũng có khả năng thật.

Phải biết rằng đây là loại game đạo mộ thực tế, độ chân thực chưa từng có, y hệt thế giới thật.

Cho nên ở mức độ nào đó, khả năng Shirley Dương đang đến kỳ là có đấy.

Các ông xem đoạn cốt truyện ở sông băng Côn Luân trước đó đi, Diệp Diệc Tâm chẳng phải vì đến kỳ nên mới không xuống khe nứt sông băng sao?】【Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, lúc đó Diệp Diệc Tâm bị Tao Trư gặng hỏi, hình như đúng là nói mình đến kỳ.】【Chờ chút, tôi nhớ không phải Tao Trư hỏi, mà là Chu tỷ hỏi chứ.】【Láo nào,

rõ ràng là Tao Trư hỏi, ông anh này chắc cứ chuyển qua chuyển lại giữa các phòng livestream nên quên mất lúc đó ai đang live rồi à?】【Ờ... chắc vậy, lẽ nào thật sự là Tao Trư?】【Haha~ Ông nghĩ xem, trên đời này ngoài Tao Trư ra thì còn streamer nào đi hỏi mấy câu đó chứ!】【Cũng đúng, dù sao cái sự "bựa" của Tao Trư cũng nổi danh toàn mạng rồi!】【Tao Trư (người dùng giả mạo): Đủ rồi đấy~ Tôi cảm ơn cả nhà các ông!!!】【Đúng rồi, cứ cho là Shirley Dương vì lý do sinh lý không thể đẩy cửa, thế còn Tao Trư thì sao?

Hắn là một đại nam nhân sờ sờ ra đó, đừng bảo hắn cũng có chu kỳ sinh lý nhé?】【Ngốc quá, Tao Trư là đại sư phong thủy, hắn cần quan sát tình hình khi cửa đá dịch chuyển để tùy thời đưa ra đối sách.

Giáo sư Trần vừa nãy chẳng giải thích rồi sao?

Ông vừa nãy lại ngủ gật à?】Chứng kiến Sa Đế Bằng với vẻ mặt đầy ủy khuất cuối cùng vẫn bị ép lên làm bia đỡ đạn, cư dân mạng lập tức bàn tán xôn xao.

Một số người cảm thấy Sa Đế Bằng này đúng là quá đáng thương.

Lúc nãy khi Giáo sư Trần thảo luận vấn đề chẳng ai thèm hỏi ý kiến cậu ta, kết quả bây giờ cần làm việc nguy hiểm thì lại nghĩ ngay đến cậu ta.

Đây chẳng phải là tiết tấu của một quân cờ thí sao?

Tuy nhiên... cũng có một số cư dân mạng cho rằng, sự tồn tại của Sa Đế Bằng có lẽ chính là để làm việc này.

Nếu không thì lúc trước khi xuống giếng, tại sao Giáo sư Trần không gọi Sở Kiến to khỏe xuống mà lại gọi cái cậu mọt sách trông văn nhã này xuống chứ!

Chắc là họ biết dưới giếng có nguy hiểm, định để Sa Đế Bằng làm vật hy sinh nên mới gọi theo!

Chương 488

Dù Sở Kiến trong đội cũng chỉ ở cấp độ bia đỡ đạn, nhưng so với một kẻ chỉ biết đến người ngoài hành tinh như Sa Đế Bằng thì Sở Kiến vẫn đáng tin cậy hơn một chút!

Dĩ nhiên, những gì cư dân mạng bàn tán thì nghe cho biết thôi, ai tin là thua.

Dù sao họ cũng chỉ được tự do ngôn luận trên mạng, không cần chịu trách nhiệm gì, miễn là không nói những từ cấm là được.

Điểm này Tao Trư vẫn hiểu rõ!

Cho nên dù cư dân mạng có tranh luận gay gắt đến đâu, hắn cũng chẳng bận tâm.

Hơn nữa, trong mắt hắn, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc chắc cũng không phải loại người tùy tiện lấy học sinh ra làm vật hy sinh.

Họ đồng ý với đề nghị của hắn chắc cũng là do bị hắn lừa thôi.

Dù sao cái tài lừa gạt của hắn từ trước đến nay chưa từng thất bại... "Em biết rồi, Giáo sư Trần..." Dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, Sa Đế Bằng cuối cùng cũng bước tới trước cửa đá.

Sau đó, cậu ta cẩn thận vươn tay xé một mảng da thú trên cửa.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc lớp da đó bị xé ra, toàn bộ lớp da thú trên cánh cửa đá bỗng chốc biến thành tro bụi, rồi tan biến ngay trước mắt mọi người. "Sao... sao lại thế này?" Sa Đế Bằng nghệt mặt ra, vội vàng lùi lại khỏi cửa đá.

Ở phía bên kia, nhóm Giáo sư Trần cũng lộ ra biểu cảm khó tin.

Hách Kiến Quốc không nhịn được hỏi: "Chuyện gì thế?

Tại sao lớp da thú đó lại đột nhiên biến mất, lẽ nào cũng là hiện tượng mục nát sao?" Giáo sư Trần quay sang nhìn Sa Đế Bằng đang chạy ngược trở lại, giọng nghiêm trọng hỏi: "Tiểu Sa, vừa nãy cậu đã làm gì?" Sa Đế Bằng vẫn còn chút sợ hãi, cậu ta nuốt nước bọt nói: "Em có làm gì đâu?

Em chỉ làm theo lời thầy nói, xé bớt lớp da thú đi thôi.

Nhưng ai ngờ được, em vừa mới xé một chút ở hai tấm da thì toàn bộ da thú trên cửa đá đều biến mất hết..." Nghe xong lời giải thích, Giáo sư Trần lập tức chìm vào suy tư.

Nhưng rất nhanh sau đó, ông lại ngẩng đầu lên, ánh mắt rơi thẳng lên cánh cửa đá. "Nếu những gì Tiểu Sa vừa nói là thật, vậy thì lớp da thú trên cửa đá chắc là đã xảy ra hiện tượng mục nát rồi..." Tuy đã dự liệu từ trước, nhưng khi nghe Giáo sư Trần công bố đáp án, Hách Kiến Quốc vẫn không nhịn được hít một hơi khí lạnh: "Hiện tượng mục nát tức thời này em chỉ thấy trong cổ tịch, không ngờ nó lại là thật..." Ánh mắt Giáo sư Trần lóe lên, nói: "Thực ra tình trạng của lớp da thú này cũng giống như lớp thạch cao phủ trên bề mặt cửa đá trước đó vậy!

Nhưng cũng may, hiện tượng mục nát này chỉ tạo ra một ít bụi bặm.

Tuy trong đó cũng sẽ mang theo một số vi khuẩn, nhưng chỉ cần chúng ta không hít vào quá nhiều thì sẽ không sao đâu!" "Nếu đã không sao, vậy chúng ta tiếp tục mở cửa chứ?" Shirley Dương lập tức đề nghị.

Cô hiện tại đã có chút nóng lòng muốn xem đằng sau cánh cửa này rốt cuộc là một tòa đại mộ như thế nào.

Đầu tiên là hàng trăm lớp thạch cao điêu khắc hoa Bỉ Ngạn bao phủ bên ngoài, sau đó lại là lớp lông báo vàng cực kỳ hiếm thấy.

Kỳ quái hơn là hai thứ này trước đó đều đã được xử lý chống mục nát, mãi đến khi có người đời sau chạm vào mới tức khắc hóa thành tro bụi.

Chuyện này thực sự quá kỳ lạ.

Nếu bên trong cửa đá không giấu giếm bí mật trọng đại gì, thì những thợ xây dựng cửa đá làm sao có thể tốn công tốn sức làm những thứ này chứ?

Chẳng lẽ chỉ là để ngăn không khí lưu động?

Đúng là nếu cổ mộ có thể giữ được môi trường chân không thì quả thực có thể bảo quản đồ tùy táng, thậm chí là thi thể tốt hơn.

Thế nhưng, trong thời kỳ kỹ thuật khan hiếm của hơn một nghìn năm trước, muốn hoàn thành những bố trí xảo đoạt thiên công này không phải là chuyện mà một tiểu quốc Tây Vực có thể làm được.

Nhân lực, vật lực và thời gian tiêu tốn trong đó hoàn toàn có thể kéo sập một tiểu quốc Tây Vực.

Chương 489

Không đúng... chính xác mà nói, không phải là kéo sập, mà là căn bản không thể làm được.

Qua đó có thể thấy, cổ mộ đằng sau cánh cửa đá này, cho dù là hoàng lăng của vương quốc Cô Mặc năm đó, chắc chắn vẫn còn ẩn chứa bí mật khác.

Hơn nữa bí mật đó cực kỳ có khả năng liên quan đến Tinh Tuyệt cổ quốc năm xưa.

Dù sao vương quốc Cô Mặc năm đó cũng là thuộc quốc của Tinh Tuyệt cổ quốc.

Nếu nói vương quốc Cô Mặc không thể thực hiện được hai kiểu bố trí trên, vậy thì người có thể hỗ trợ họ hoàn thành e rằng chỉ có Tinh Tuyệt cổ quốc cường thịnh nhất thời bấy giờ thôi! "Cô Dương, vẫn là do tôi đi đẩy cửa đá chứ?" Lần này Sa Đế Bằng lại rất tự giác, trực tiếp đứng ra!

Shirley Dương gật đầu với cậu ta: "Không sao đâu Tiểu Sa, cậu yên tâm, tôi đứng ngay sau cậu đây, nếu lát nữa có xảy ra nguy hiểm gì, tôi sẽ dùng Kim Cương Tán bảo vệ cậu." Giáo sư Trần cũng nói theo: "Tuyết Lệ nói đúng đấy, Tiểu Sa, tôi vẫn là câu nói cũ, những bố trí trên cửa đá này đều dùng để ngăn không khí lưu thông, cho nên bên trong tuyệt đối sẽ không xuất hiện cơ quan cạm bẫy nào khác nữa đâu, cậu cứ yên tâm mạnh dạn mà đi." Nghe Shirley Dương và Giáo sư Trần khẳng định lần nữa, trái tim vốn đang hoảng loạn của Sa Đế Bằng cũng hơi bình tâm lại.

Cậu ta một lần nữa trở lại trước cửa đá, hai tay cẩn thận tì lên bề mặt thô ráp của nó.

Đúng vậy, khi cánh cửa đá này còn bị lớp thạch cao che phủ, vì có hình điêu khắc hoa Bỉ Ngạn nên trông nó vô cùng tinh xảo, tuyệt mỹ.

Thế nhưng, khi lớp lông báo vàng vừa rồi đều hóa thành tro bụi, lớp lộ ra bên dưới lại là bề mặt gạch đá giống như phiến đá cẩm thạch, trông rất thô ráp, cứ như chưa hề được qua xử lý gia công vậy.

Có lẽ...

điều này cũng ứng với một câu nói của người xưa: bên ngoài rực rỡ, bên trong mục nát. "Hừ——" Sa Đế Bằng đứng vững chân, bắt đầu phát lực.

Theo một tiếng động trầm đục vang lên, cánh cửa đá cao hơn hai mét này quả nhiên bắt đầu chậm rãi di động! "Tốt quá, xem ra dưới đáy cửa đá này thật sự có rãnh trượt, dự đoán trước đó của chúng ta là đúng!" Thấy Sa Đế Bằng đẩy cửa đá dễ dàng như vậy, nhóm Giáo sư Trần lập tức vui mừng khôn xiết!

Ở phía bên kia, cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều trợn tròn mắt. 【Vãi thật~ Cái cậu mọt sách này quả nhiên đẩy được cánh cửa đá đó.】 【Trời ạ, sức của cậu mọt sách này lớn vậy sao?

Cánh cửa đá kia nhìn qua cũng phải nặng ít nhất vài trăm cân chứ?

Cậu ta lại đẩy ra dễ dàng thế sao?】 【Lầu trên mù à?

Ông xem Sa Đế Bằng đang nghiến răng nghiến lợi mà đẩy kìa, mồ hôi trên trán cũng túa ra rồi, cậu ta dốc sức như vậy mà ông bảo đẩy dễ dàng?】 【Hì hì~ Tôi chỉ nói thế thôi, ông làm gì mà nghiêm trọng vậy?

Dù sao nói gì thì nói, tôi chắc chắn là không đẩy nổi cánh cửa đó rồi.】 【Đúng vậy, tính theo chất lượng đá, một cánh cửa cao hơn hai mét, rộng khoảng một mét rưỡi, dù độ dày có mỏng thì cũng phải nặng tầm hai trăm cân, sức nặng này ngay cả người trưởng thành

thường xuyên lao động đẩy cũng thấy đuối, huống chi là một nghiên cứu viên văn nhã.】【Vãi~ Mấy ông này có hơi buồn cười quá không?

Giáo sư Trần và Shirley Dương vừa nãy chẳng nói rồi sao, cánh cửa đó nếu có thể đẩy bằng sức người thì chứng tỏ xung quanh khung cửa có rãnh trượt, rãnh trượt là cái gì chắc mọi người đều rõ rồi chứ?

Không cần tôi giải thích thêm nữa chứ?】【Nói thì nói vậy, nhưng đẩy được cánh cửa này cũng là rất lợi hại rồi!】【Phải đó, tôi vốn cứ tưởng Sa Đế Bằng chỉ là một thư sinh yếu ớt, chẳng có mấy sức lực cơ.】【Huynh đệ, sao ông lại nghĩ thế?

Tục ngữ có câu, người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể lấy đấu mà đong, lẽ nào ông chưa nghe qua sao?】【Đúng thế đúng thế, còn một câu nữa nói thế nào nhỉ, à đúng rồi, y quan cầm thú!】【Móa~ Huynh đệ, ví dụ "y quan cầm thú" này có phải sai sai không?

Đấy là thành ngữ dùng để hình dung một thư sinh yếu ớt nhưng sức lực lớn à?】【Ách...

ý tứ tương tự là được rồi, dù sao các ông đều hiểu mà!】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, trên cánh cửa đá này liệu còn cơ quan nào khác không?】【Chắc là không còn đâu nhỉ?

Cửa đá mở ra rồi mà!】【Đừng nói chắc chắn quá, hiện tại cửa mới đẩy được một phần ba, còn hai phần ba nữa chưa mở, biết đâu trong hai phần ba còn lại có bố trí cơ quan thì sao.】【Sát~ Huynh đệ, đừng dọa tôi nhé, tôi không phải dạng vừa đâu!】【Sợ cái mỏ gì chứ, Giáo sư Trần chẳng nói rồi sao?

Tác dụng của cửa đá này là để tạo môi trường chân không cho mộ thất bên trong, chắc chắn sẽ không còn cơ quan cạm bẫy nào khác đâu!】【Haha~ Lời của mấy chuyên gia khảo cổ này mà tin được à?

Với lại, ông ấy vừa nãy cũng nói là "chắc chắn", chắc chắn nghĩa là gì ông hiểu không?

Nghĩa là không xác định đấy!】 Cư dân mạng trong phòng live bàn tán rôm rả.

Chương 490

Việc một kẻ trông yếu ớt như Sa Đế Bằng có thể đẩy được cánh cửa đá này khiến mọi người vô cùng kinh ngạc.

Dù sao cánh cửa này trông rất nặng nề, ít nhất cũng phải vài trăm cân chứ?

Dù có rãnh trượt dưới đáy thì việc đẩy nó cũng là một việc vô cùng khó khăn.

Nhưng ai mà ngờ được một cánh cửa đá nặng nề như vậy lại bị Sa Đế Bằng đẩy ra, thật khó tin.

Tuy nhiên, cũng có một số người cho rằng dù đã đẩy được cửa nhưng vẫn không thể lơ là, vì trước khi cửa được mở hoàn toàn, không ai biết liệu bên trên còn cơ quan cạm bẫy nào hay không.

Thực ra không chỉ cư dân mạng lo lắng, mà Tao Trư tại hiện trường cũng vậy.

Vì vừa nãy nhóm Giáo sư Trần đã coi hắn là người nắm giữ đại cục, hắn tuy không cần giúp đẩy cửa nhưng lại phải luôn chú ý tình hình cánh cửa.

Vạn nhất Sa Đế Bằng kích hoạt cơ quan gì, hắn phải lập tức cảnh báo.

Nhưng tình hình thực tế là hắn đào đâu ra cái bản lĩnh đó.

Nếu có bản lĩnh ấy thì trên đường đi hắn đã không phải chơi lại game nhiều lần như vậy.

Cho nên hiện tại hắn chỉ có thể thầm cầu nguyện cánh cửa đá đừng có cơ quan gì nữa, nếu không với cái khả năng quan sát hiện tại của hắn, đừng nói là kịp thời nhắc Sa Đế Bằng né tránh, có khi đợi

đến lúc hắn phát hiện thì Sa Đế Bằng đã dính chưởng rồi.

Nếu thật sự đến lúc đó, đám người Giáo sư Trần nhất định sẽ nghi ngờ năng lực của hắn, thậm chí còn bị trừ điểm thiện cảm, thế thì càng rắc rối hơn.

Nhưng cũng may, điều Tao Trư lo lắng đã không xảy ra.

Theo đà đẩy của Sa Đế Bằng, cánh cửa đá dần mở ra, và khung cảnh phía sau nó cũng theo đó lộ diện trước mắt mọi người.

Đó là một lối mật đạo tối đen như mực, trông quả thực là một đoạn mộ đạo, nhưng cảm giác có gì đó hơi quái lạ.

Còn quái lạ ở đâu thì cũng không nói rõ được, tóm lại là rất kỳ quái.

Nhưng lúc này, những chi tiết nhỏ nhặt đó đã chẳng còn ai bận tâm. "Thầy ơi, cửa đá đã mở ra an toàn rồi..." Hách Kiến Quốc vô cùng kích động nói, vừa nói ông vừa lập tức bước tới.

Giáo sư Trần thấy vậy cũng vội vàng theo sau. "Giáo sư Trần, Giáo sư Hách, hai người cẩn thận một chút, mộ đạo sau cửa đá này có thể có cơ quan đấy..." Shirley Dương lên tiếng nhắc nhở, nhưng bước chân cô cũng không hề chậm lại.

Cả ba nhanh chóng bước đến bên cạnh Sa Đế Bằng, nhìn chằm chằm vào đoạn mộ đạo phía sau cửa đá, gương mặt tràn đầy vẻ hưng phấn, cứ như thể trong mộ đạo này có bảo bối gì vậy.

Đúng lúc này, Tao Trư cũng bước tới gần.

Qua ánh đèn pin, hắn phát hiện đoạn mộ đạo phía sau cửa đá hình như không dài lắm, ánh đèn có thể soi đến tận cuối.

Nhưng kỳ lạ là, ở cuối mộ đạo có cái gì thì lại chẳng soi thấy chút nào. "Tuyết Lệ, hay là chúng ta cứ vào xem trước nhé?" Giáo sư Trần

quay đầu nhìn Shirley Dương hỏi. "Chờ một chút đã..." Shirley Dương lấy từ trong ba lô ra một tờ giấy ăn, sau đó châm lửa rồi ném vào đoạn mộ đạo phía trước.

Theo tờ giấy cháy lập lòe rơi xuống đất, ánh sáng trong mộ đạo cũng chớp nháy vài cái.

Nhưng rất nhanh, ngọn lửa trên tờ giấy đã tắt lịm.

Shirley Dương soi đèn vào tờ giấy đó, thấy nó vẫn còn một nửa chưa cháy hết, liền vội nói với Giáo sư Trần: "Hàm lượng oxy trong mộ đạo này không đủ, chúng ta tốt nhất đừng vào vội, nếu không sẽ bị ngạt thở mất..." Giáo sư Trần gật đầu: "Được, vậy chúng ta đợi thêm chút nữa..." Hách Kiến Quốc nghe vậy không khỏi thở dài.

Tuy rất muốn vào khám phá ngay lập tức, nhưng ông cũng biết nếu mộ đạo không có oxy, họ vào sẽ gặp nguy hiểm tính mạng.

Ngạt thở không phải chuyện đùa, nhất là ở nơi hoang vắng sâu trong sa mạc thế này, nếu có ai bị ngất do thiếu oxy thì có khi mất mạng tại đây luôn.

Chương 491

【Mở rồi mở rồi, cửa đá cuối cùng cũng mở rồi!】【Mẹ nó, tôi đợi đến hoa cũng sắp tàn rồi đây!】【May mà lúc mở cửa không xảy ra chuyện gì, nếu không chắc còn phải đợi thêm lâu nữa!】【Cũng không còn cách nào khác, dù sao game thám hiểm thực tế đa số đều phải cẩn thận như vậy, từng bước thận trọng mà!】【Đúng thế, tôi cũng nghĩ vậy!】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, sao sau cửa đá nhìn tối thui vậy, đây là mộ đạo hả?】【Nếu sau cửa là một tòa đại mộ thì chắc chắn là mộ đạo rồi.】【Nhưng trông có vẻ hơi kỳ quái, sao mộ đạo này không được xây bằng gạch đá nhỉ?】【Ai mà biết được?

Chắc vùng Tây Vực cổ đại họ làm mộ đạo kiểu vậy chăng!】【Đúng rồi, sao bọn Tao Trư còn chưa vào?

Còn nữa... vừa nãy Shirley Dương ném tờ giấy vào mộ đạo làm gì, còn châm lửa ném vào nữa, định đốt cái mộ này à?】【Huynh đệ lầu trên chắc uống rượu giả hơi nhiều à?

Người ta đang kiểm tra hàm lượng oxy trong mộ đạo đấy.

Lửa cháy cần oxy, nếu oxy không đủ thì lửa không thể cháy hoàn toàn được, hiểu chưa?】【Ờ... tôi hiểu rồi, tôi chỉ nhất thời kích động nên quên mất nguyên lý này.】【Mọi người xem tờ giấy Shirley Dương ném ra kìa, hình như tắt rất nhanh, thế nghĩa là hàm lượng oxy trong mộ đạo không ổn à?】【Chắc là thế rồi!】【Thực ra tôi thấy Shirley Dương dùng cách này kiểm tra oxy đúng là lãng phí giấy!】【Huynh đệ, sao ông lại nói thế?】【Chẳng phải rành rành ra đó sao?

Phía ngoài cửa đá đã làm bao nhiêu lớp bảo vệ chân không, đã là

bảo vệ chân không thì oxy trong mộ đạo chắc chắn không đủ, cô ấy làm vậy chẳng phải dư thừa à?】【Nói thì nói vậy, nhưng Shirley Dương làm thế cũng là để có thể vào mộ sớm nhất có thể chứ?

Dù sao lúc Sa Đế Bằng đẩy cửa, không khí bên ngoài đã tràn vào rồi, tính thời gian thì hiện tại trong mộ đạo chắc cũng có một lượng oxy nhất định rồi chứ?】【Hàm lượng oxy chắc chắn là có, nhưng không nhiều, chưa đủ để họ hô hấp, nếu cứ thế đi vào sẽ xảy ra hiện tượng thiếu oxy, rất nguy hiểm!】【Hóa ra là vậy...】Thấy cửa đá cuối cùng cũng được mở ra, cư dân mạng vô cùng phấn khích.

Nhưng điều họ muốn thấy bây giờ là đoạn mộ đạo sau cửa đá dẫn tới đâu, chứ không phải nhìn bọn Tao Trư tiếp tục đứng ngoài cửa ngó nghiêng. "Phựt phựt phựt ~" Thế nhưng, ngay khi cư dân mạng đang tranh nhau bàn tán, trong khung hình livestream lại xảy ra một chuyện khiến ai nấy đều sững sờ.

Sâu trong đoạn mộ đạo đen kịt kia bỗng nhiên xuất hiện từng đoàn hỏa diễm màu xanh lam kỳ lạ như ma trơi.

Những ngọn lửa xanh đó cứ thế lơ lửng giữa không trung, chớp tắt liên hồi, trông vô cùng quỷ dị. "Chẳng phải bảo hàm lượng oxy không đủ để mồi lửa sao?

Vậy những ngọn lửa xanh bên trong là thế nào?" "Còn nữa... chúng bị châm ngòi kiểu gì vậy?

Lẽ nào bên trong còn có người khác?" Tao Trư theo bản năng lùi lại hai bước.

Hắn cảm thấy những ngọn lửa xanh kia cực kỳ có khả năng cũng là một loại cơ quan cạm bẫy.

Bởi vì cái cách chúng bùng cháy thực sự quá quỷ dị!

Thực ra lúc này không chỉ có Tao Trư, mà nhóm Giáo sư Trần sau

khi nhìn thấy những đốm lửa xanh đột nhiên hiện ra cuối mộ đạo, tim cũng thót lại một cái.

Họ cũng giống như Tao Trư, hoàn toàn không ngờ trong mộ đạo này lại xảy ra chuyện như vậy.

Những đốm lửa xanh đó đều tự bùng cháy sao?

Điều này không khả thi lắm.

Nhưng nếu ngọn lửa không tự cháy, vậy thì ai đã châm chúng?

Họ vừa nãy luôn đứng ngoài cửa đá, nếu có người đi vào từ lối này, họ không thể không phát hiện ra. "Lẽ nào tòa cổ mộ này ngoài nơi này ra còn có lối vào khác?" Hách Kiến Quốc theo bản năng thốt lên.

Sa Đế Bằng nghe vậy cũng liên tục gật đầu đồng tình: "Em thấy thầy nói rất có lý.

Trước đây em từng đọc trong tài liệu nghiên cứu cổ mộ, một số cổ mộ ngoài lối vào chính còn thiết lập một số lối thoát hiểm!

Những lối thoát hiểm đó là để đề phòng sự cố xảy ra khi cổ mộ đang xây dựng dở dang!

Ngoài ra, một số thợ xây mộ để đề phòng chủ nhân ngôi mộ sau khi xây xong sẽ nhốt họ chết ngạt bên trong để bồi táng, cũng sẽ bí mật đào sẵn một đường hầm dẫn ra ngoài.

Nếu những ngọn lửa xanh vừa rồi thực sự do con người thắp lên, vậy chứng tỏ cổ mộ dưới giếng này có thể còn có lối vào hoặc mật đạo khác tồn tại." Lời lập luận này của Sa Đế Bằng lập tức nhận được sự khẳng định của Hách Kiến Quốc.

Chương 492

Hai thầy trò nhìn nhau với ánh mắt kiên định, dường như đã chốt hạ vấn đề: Những ngọn lửa xanh ở cuối mộ đạo chính là do có người lẻn vào từ lối khác thắp lên.

Còn mục đích... biết đâu là để giả thần giả quỷ nhằm dọa họ rút lui.

Giáo sư Trần suy nghĩ một lát rồi lên tiếng: "Tiểu Sa nói cũng có lý, nhưng nói đi cũng phải nói lại, ở đây chỉ có mấy người chúng ta, nếu những ngọn lửa xanh đó thực sự do con người thắp lên, thì sẽ là ai làm chứ?" Sa Đế Bằng không cần suy nghĩ, khẳng định luôn: "Còn ai vào đây nữa?

Chắc chắn là lão Anliman kia!" Câu nói này vừa thốt ra, nhóm Giáo sư Trần cũng lập tức nhìn nhau đầy nghi hoặc.

Phải thừa nhận rằng, nếu trong đoàn người của họ thực sự có ai đang giả thần giả quỷ thì đối tượng mà Sa Đế Bằng nghi ngờ đúng là có khả năng nhất.

Không đúng!

Chính xác mà nói, không phải là có khả năng, mà là tuyệt đối!

Bởi vì ở đây chỉ có Anliman là người họ mời giữa đường, hơn nữa đối phương trước đó trong sa mạc cũng từng làm một số chuyện mờ ám.

Chưa kể, ông ta còn là bản đồ sống của sa mạc, hiểu biết của ông ta về vùng này nhiều hơn tất cả bọn họ cộng lại.

Nếu tòa cổ mộ dưới giếng này thực sự còn lối ra vào khác, chắc chắn ông ta phải biết.

Nghĩ đến đây, Giáo sư Trần chuẩn bị bảo Sa Đế Bằng quay lại lên miệng giếng xem thử.

Nếu lão Anliman không có mặt ở khu trại bên ngoài, vậy thì không nghi ngờ gì nữa, kẻ vừa nãy giả thần giả quỷ ở cuối mộ đạo chắc chắn là ông ta!

Thế nhưng, ngay khi Sa Đế Bằng nhận lệnh của Giáo sư Trần chuẩn bị leo lên miệng giếng để ra ngoài xem xét, Shirley Dương đứng bên cạnh lại lên tiếng ngăn cản. "Không cần đi đâu." "Đây không thể là do bác Anliman làm." "Cuối mộ đạo không có người, những đốm lửa xanh kia đều là tự nhiên bùng phát..." "Tuyết Lệ, có phải cô đã phát hiện ra điều gì không?" Giáo sư Trần vẻ mặt kích động nhìn Dương Tuyết Lệ hỏi.

Ngay sau khi Dương Tuyết Lệ lên tiếng gọi dừng, Sa Đế Bằng vốn đã chạy xuống dưới miệng giếng cũng lập tức quay trở lại.

Cậu ta định mở miệng hỏi thăm, nhưng lại bị Hách Kiến Quốc ở bên cạnh ngăn lại.

Hách Kiến Quốc cảm thấy vào thời điểm mấu chốt này, học sinh của mình tốt nhất nên ít nói lại một chút, tránh để bản thân bị liên lụy.

Vả lại, giáo sư Trần cũng đã hỏi vấn đề mà mọi người đang quan tâm, ông ta vẫn đang đợi câu trả lời của Dương Tuyết Lệ, nếu Sa Đế Bằng lại nói sai điều gì thì chẳng phải là chuốc họa vào thân sao? "Tôi cảm thấy ngôi mộ cổ này chỉ nên có một lối ra vào mới đúng." Lúc này, Dương Tuyết Lệ nhìn về phía những đốm lửa ở cuối mộ đạo và nói: "Tôi vừa dùng giấy tẩm cồn để thử, nồng độ oxy trong mộ đạo này rất thấp, hoàn toàn phù hợp với nguyên lý môi trường chân không.

Nếu trong mộ cổ còn có mật đạo hoặc lối ra vào khác, bên trong tuyệt đối không thể hình thành môi trường chân không được.

Đây là điểm thứ nhất...

Điểm thứ hai là môi trường xung quanh đây đều là sa mạc.

Lớp đất cát rất đặc biệt, nếu bên dưới có khoảng trống, cát chảy bên trên sẽ lập tức sụt xuống cho đến khi lấp đầy mọi khoảng trống.

Mà trên đường đến đây, tôi đã quan sát kỹ địa hình xung quanh, bốn phía đều là lớp cát và đồi cát, công trình duy nhất chỉ có căn nhà đá nhỏ này.

Cho nên... cánh cửa đá dưới giếng này chắc chắn là lối vào duy nhất của ngôi mộ cổ!" Dương Tuyết Lệ không hổ là truyền nhân đích truyền của dòng họ Bàn Sơn.

Chỉ vài câu nói đã xâu chuỗi và phân tích rành mạch các chi tiết của ngôi mộ cổ, thậm chí còn tính toán cả địa hình địa mạo bên ngoài.

Khả năng quan sát này người bình thường thực sự không làm được.

Ngay cả Tao Trư, dù sở hữu các kỹ năng trinh sát, sau khi nghe lời giải thích của Dương Tuyết Lệ cũng không nhịn được mà giơ ngón tay cái tán thưởng.

Mẹ kiếp!

Chương 493

Dương Tuyết Lệ này cũng quá lợi hại rồi, không lẽ cô ấy cũng có kỹ năng trinh sát?

Không đúng... cô ấy là NPC!

Những thứ trên người NPC không phải là kỹ năng, mà là bản lĩnh thực sự. "Đợi đã, cô Dương, cô vừa nói trong mộ cổ là môi trường chân không... và cô cũng đã dùng giấy tẩm cồn để thử nồng độ oxy trong mộ đạo.

Nhưng theo tình trạng tờ giấy chỉ cháy được một nửa ban nãy, nồng độ oxy trong mộ đạo đáng lẽ không đủ để duy trì ngọn lửa mới đúng chứ?

Vậy tại sao những đốm lửa xanh ở cuối mộ đạo kia lại vẫn đang cháy rất mãnh liệt vậy?" Ngay khi Tao Trư đang thầm khen ngợi Dương Tuyết Lệ, Sa Đế Bằng - người vốn không được lòng mọi người trong đội khảo cổ nhất - lại đột ngột lên tiếng hỏi về thắc mắc trong lòng. "Tiểu Sa..." Hách Kiến Quốc thấy Sa Đế Bằng lại lỡ lời liền muốn kéo cậu ta lại.

Nhưng nghĩ lại, ông ta chợt nhận ra vấn đề Sa Đế Bằng vừa nêu dường như cũng không phải là hoàn toàn không có lý!

Nồng độ oxy trong mộ đạo cực thấp, theo lý mà nói thì không thể duy trì ngọn lửa cháy rực rỡ được, huống chi là ở hầm mộ tận cuối đường.

Vậy tại sao những đốm lửa xanh đó lại cháy mãnh liệt như vậy?

Điều này dường như đi ngược lại thường lý về điều kiện cần thiết để lửa cháy? 【Vãi thật ~ Cái đó không lẽ là quỷ hỏa trong

truyền thuyết sao?】【Không phải chứ?

Trên đời này thực sự có quỷ hỏa sao?】【Đó chẳng phải là thứ trong phim ảnh à?】【Mau đi thỉnh Anh thúc giải đáp...】【Giải cái đầu ông, Anh thúc đã mất từ mười mấy năm trước rồi, ông định đi hỏi kiểu gì?】【Vậy đi hỏi Thiên Hạc đạo trưởng...】【Chết tiệt ~ Ông tưởng đây là trong phim thật à, còn Thiên Hạc đạo trưởng nữa, người ta bị cương thi hoàng tộc xử lý rồi...】【Khụ khụ ~ Mọi người đừng lạc đề, nói nghiêm túc đi, những đốm lửa xanh tự bốc cháy kia rốt cuộc là thứ gì vậy?

Không lẽ là quỷ hỏa thật sao?】【Không rõ nữa, theo lý thì quỷ hỏa không tồn tại, nhưng đây dù sao cũng là thế giới game, nên có thể lắm!】【Không đúng, theo hiểu biết của tôi về tác giả trò chơi này, anh ta chắc chắn sẽ không viết về những thứ hư ảo đâu.

Những đốm lửa xanh này đã xuất hiện trong game thì chắc chắn ngoài đời thực cũng có, dù sao đây cũng là một trò chơi thám hiểm thực tế cực kỳ chân thực mà!】【Vãi cả luyện ~ Rõ ràng là game trộm mộ, sao lại thành game thám hiểm rồi?】【Thám hiểm với trộm mộ chẳng phải gần giống nhau sao?】【Khác xa nhé, một cái phải đi bóc lịch đấy, ông hiểu không?】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hồi trước tôi ở dưới quê hình như có thấy đốm lửa xanh tương tự rồi.】【Thật không đại lão?

Ông không lừa tôi đấy chứ?】【Thật mà, nhưng đó là chuyện lâu lắm rồi, hồi đó tôi mới vài tuổi.

Ban đầu tôi định bắt đom đóm, nhưng con đom đóm đó tinh quái quá, tôi đuổi theo nó từ cánh đồng chạy đến gần một bãi tha ma, sau đó nó biến mất một cách kỳ lạ.

Lúc đó tôi nghĩ thôi không bắt được thì về, kết quả vừa quay người lại, tôi thấy quanh bãi tha ma đó có mấy đốm lửa xanh lơ lửng

giữa không trung.

Tôi sợ quá nên vắt chân lên cổ mà chạy về nhà, kể cho ông nội nghe.

Ông bảo đó không phải quỷ hỏa gì cả, mà là lân hỏa (lửa lân tinh), một loại vật chất sinh ra trong quá trình thi thể phân hủy, điểm cháy của chúng rất thấp, gặp không khí sẽ tự bốc cháy.

Tôi đồ rằng những đốm lửa xanh ở cuối mộ đạo cũng là lân hỏa chăng?】【Vãi ~ Huynh đệ lầu trên giải thích đỉnh quá, tôi cũng từng nghe nói quỷ hỏa chính là lân hỏa, nhưng toàn nghe người già kể lại chứ không có căn cứ khoa học cụ thể.

Có chuyên gia nào hiểu biết giải thích kỹ hơn không?】【Chuyên gia cái gì, giờ chuyên gia toàn là bọn hố người thôi, nghe bọn họ nói bậy chẳng thà tự đi tìm Google còn hơn.

Vả lại, cái kênh của ông Tao Trư này toàn một đám người không đứng đắn, ông nghĩ trong đây có chuyên gia thật à?】【Cũng đúng, để tôi đi tra thử xem sao.】【Khỏi đi, tôi vừa tra xong, loại lửa xanh này đúng là rất giống lân hỏa, nhưng có một điểm rất kỳ lạ...】【Điểm nào kỳ lạ?】【Chính là trên mạng nói, lân hỏa tuy tự cháy trong không khí nhưng sẽ không cháy lâu, chỉ vài giây là tắt.

Nhưng nhìn những đốm lửa xanh mà nhóm Tao Trư gặp, hình như chúng đã cháy ở cuối mộ đạo khá lâu rồi thì phải?】【Đúng vậy, sao lại như thế?

Lẽ nào đây thực sự là quỷ hỏa?】 Nhìn những đốm lửa xanh đột nhiên xuất hiện trên màn hình livestream, cư dân mạng cũng bàn tán xôn xao.

Họ đều rất tò mò những đốm lửa tự cháy đó rốt cuộc là thứ gì?

Là lân hỏa có điểm cháy cực thấp hay là quỷ hỏa trong truyền

thuyết? "Đó chắc là lân hỏa thôi, điểm cháy của nó cực thấp, đoán chừng là luồng không khí chúng ta vừa mang vào đã làm nó bùng lên?" "Phải đó, cổ mộ là nơi để thi thể, điểm này rất phù hợp cho lân hỏa sinh ra." "Đợi chút, lân hỏa cháy nhanh lắm mà?

Nhưng mấy đốm lửa xanh kia hình như đã cháy được một lúc lâu rồi?

Chương 494

Thời gian cháy này dường như không giống lân hỏa cho lắm!" "Hay là hàm lượng lân ở đó cao nên thời gian cháy mới kéo dài?" "Không đúng, không phải vấn đề hàm lượng lân cao hay thấp, vả lại lân hỏa thường chỉ sinh ra từ thi thể đang phân hủy hoặc mới phân hủy không lâu, nhưng ngôi mộ cổ này rõ ràng đã có từ rất lâu đời rồi, theo lý thì không phải lân hỏa mới đúng, ít nhất không phải lân hỏa do thi thể phân hủy tạo ra..." "Kỳ lạ thật, nếu không phải lân hỏa thì sẽ là thứ gì nhỉ?" Lúc này, nhóm giáo sư Trần cũng đang thảo luận về những đốm lửa xanh bên ngoài cửa đá.

Thật trùng hợp là những gì họ bàn bạc cũng giống hệt những gì cư dân mạng đang thảo luận trên livestream.

Tuy không hoàn toàn y hệt nhưng cũng tám chín phần mười!

Nhưng đáng tiếc là trước sự xuất hiện của những đốm lửa xanh này, ngay cả những chuyên gia thâm niên của viện khảo cổ như giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc cũng nhất thời không thể đưa ra một lời giải thích thỏa đáng.

Đúng lúc này, Dương Tuyết Lệ đột nhiên đi đến trước cánh cửa đá đã mở. "Bất kể bên trong có thứ gì, chúng ta cứ vào xem rồi tính tiếp..." Nói xong, cô lại lấy ra một tờ giấy tẩm cồn, châm lửa rồi ném vào trong mộ đạo phía trước.

Lần này, ngọn lửa trên tờ giấy tẩm cồn không hề tắt, dù ngọn lửa vẫn không rực rỡ cho lắm.

Qua đó có thể thấy nồng độ oxy trong đoạn mộ đạo này đã nhiều hơn trước một chút, nhưng vẫn chưa thực sự đủ đầy. "Tuyết Lệ, nồng độ oxy như thế này chắc không vấn đề gì rồi chứ?" Giáo sư

Trần nhìn Dương Tuyết Lệ hỏi.

Dương Tuyết Lệ do dự một chút rồi nói: "Vấn đề lớn thì không có, nhưng sau khi vào trong, mọi người có thể sẽ hơi khó thở, tình trạng chắc cũng tương tự như bị sốc độ cao vậy!

Cho nên tôi nghĩ giáo sư Trần và giáo sư Hách, hai người hãy khoan vào đã, đợi một lát nữa rồi hãy theo sau được không?" Dương Tuyết Lệ sở dĩ không muốn hai người họ vào ngay, ngoài lo lắng họ đã lớn tuổi, không thể thích nghi với môi trường thiếu oxy trầm trọng, còn một điểm nữa là vạn nhất cuối mộ đạo có cơ quan cạm bẫy nguy hiểm nào đó, hai vị giáo sư già cùng vào, nếu xảy ra chuyện gì thì không ai bảo vệ được họ!

Bởi vì trong môi trường thiếu oxy, ngay cả cô cũng phải hết sức cẩn thận, nếu không một khi xảy ra tình trạng thiếu oxy lên não sẽ cực kỳ rắc rối. "Tuyết Lệ, những gì cháu lo lắng ta đều hiểu, nhưng mọi người đều vào hết, chỉ để lại hai lão già này ở đây, chúng ta thực sự không cam tâm." Giáo sư Trần biết Dương Tuyết Lệ đang khó xử điều gì, và trong lòng ông cũng hiểu rõ với thể trạng hiện tại, nếu vào mộ đạo thiếu oxy kia rất dễ xảy ra tình trạng nguy hiểm.

Nhưng... cả quãng đường dài họ đã trải qua bao nhiêu gian khổ, giờ mới tìm thấy một ngôi mộ cổ có giá trị cực cao như thế này, nếu không thể vào xem ngay lập tức thì ông sẽ hối hận cả đời! "Đúng vậy, cô Dương, cô cứ để chúng tôi cùng vào xem đi, chúng tôi hứa nhất định sẽ không gây thêm phiền phức cho mọi người đâu..." Hách Kiến Quốc lúc này cũng tỏ vẻ đại nghĩa lẫm liệt: "Nếu lát nữa bên trong thực sự có chuyện gì xảy ra, mọi người cứ mặc kệ chúng tôi.

Chúng tôi tự lo được, như vậy được chưa?" Nghe những lời này của Hách Kiến Quốc và ngữ khí cuối cùng của ông ta, Tao Trư lập tức cảm thấy cạn lời.

Gã này đang làm gì vậy?

Chơi bài lạt mềm buộc chặt hay định cậy già lên mặt đây?

Giọng điệu âm dương quái khí, nhìn qua là biết không phải hạng người tốt lành gì.

Thực ra không chỉ Tao Trư, cư dân mạng trong phòng livestream sau khi nghe mấy câu đó cũng đồng loạt lộ vẻ khinh bỉ.

Một số người nóng tính thậm chí còn bắt đầu lôi tổ tông mười tám đời của ông ta ra mà hỏi thăm.

Đây mà gọi là nhờ vả à?

Còn bảo vào trong không cần lo cho họ?

Ông anh ơi!

Hai người là chuyên gia giáo sư của viện khảo cổ quốc gia đấy!

Đặc biệt là giáo sư Trần kia còn là người có uy tín hàng đầu, nếu hai người có mệnh hệ gì ở đây, đám người Dương Tuyết Lệ khi về sẽ phải chịu kỷ luật gì chắc ông cũng rõ chứ?

Ông nói vậy chẳng khác nào biến tướng ép Dương Tuyết Lệ phải dẫn các ông vào, lại còn phải chịu trách nhiệm cho sự an toàn của các ông nữa? 【Tôi thực sự nhìn không nổi nữa rồi, ai cho tôi mượn con dao, tôi vào chém lão Hách Kiến Quốc này cái.】 【Đừng ai cản tôi, tôi cũng phải vào xử cái lão mặt dày này!】 【Huynh đệ lầu trên, tôi không cản ông đâu, muốn chém thì đi nhanh đi, tôi ủng hộ về mặt tinh thần!】 【Thật là vớ vẩn, tôi tưởng trên đời này không còn hạng người như Hách Kiến Quốc nữa chứ?】 【Sao lại không, còn nhiều ca khó đỡ hơn tôi cũng thấy rồi...】 【Nói đi cũng phải nói lại, tâm cơ sâu sắc quá, hai lão già này chẳng ai là hạng vừa đâu!】 【Thật sự, tôi chưa thấy ai mặt dày vô sỉ đến mức này!】 【Nếu không phải vì họ là chuyên gia khảo cổ, tôi thực sự muốn xử họ trước khi cốt truyện

chính bắt đầu, cả ba đứa học sinh vô dụng kia nữa, chỉ dẫn Vương Khải Toàn với Dương Tuyết Lệ đi tìm Tinh Tuyệt cổ thành là hoàn hảo nhất rồi.】【Lầu trên đừng có ngây thơ, không có chuyên gia đi cùng thì việc các ông vào sâu trong sa mạc tìm di tích cổ thành là phạm pháp đấy, là trộm cắp cổ vật quốc gia, hiểu không?】【Nhưng vấn đề là, đây là game trộm mộ mà, không trộm mộ chẳng lẽ đi thẩm định bảo vật à?】【Cũng đúng nhỉ...】【Thực ra khảo cổ với trộm mộ cũng giống nhau thôi, chỉ khác cái là một bên có giấy phép, một bên không.】【Haha ~ Nói vậy khảo cổ là hoạt động trộm mộ được nhà nước cấp chứng nhận à?】【Chứ còn gì nữa...】Cư dân mạng bàn tán xôn xao, có thể thấy chẳng ai có thiện cảm với thái độ của Hách Kiến Quốc.

Ở phía bên kia, dưới sự thuyết phục của cả giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, Dương Tuyết Lệ đành bất lực đồng ý với yêu cầu của họ. "Giáo sư Trần, giáo sư Hách, tôi có thể dẫn hai người cùng vào...

Chương 495

Nhưng mọi người tuyệt đối không được manh động, và phải luôn theo sát phía sau chúng tôi, rõ chưa?" "Yên tâm đi Tuyết Lệ, chúng ta chắc chắn sẽ không làm bậy đâu..." "Phải đó cô Dương, cô cứ yên tâm..." Thấy Dương Tuyết Lệ đồng ý, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc cuối cùng cũng nở nụ cười. "Được rồi, tôi đi trước, mọi người theo sát tôi...

Anh Hồ, anh đi ngay sau tôi nhé, cẩn thận một chút." Dương Tuyết Lệ mở Kim Cương Tán ra, rồi là người đầu tiên bước vào mộ đạo.

Tao Trư bám sát theo sau, tiếp đến là giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc.

Sa Đế Bằng đi cuối cùng trong đội ngũ.

Không phải cậu ta không muốn đi trước, mà là giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đều muốn nhanh chóng đi qua mộ đạo này nên đã đẩy Sa Đế Bằng ra sau cùng.

Tuy nhiên, Sa Đế Bằng cũng bằng lòng đi cuối, dù sao đoạn mộ đạo này cũng đáng sợ như vậy, đi sau cùng tuy không thể thấy ngay thứ ở cuối đường nhưng ít nhất là an toàn!

Đội ngũ bắt đầu lần lượt bước vào mộ đạo.

Khi Tao Trư bước chân vào, anh đột nhiên cảm thấy hô hấp dường như trở nên khó khăn.

Tuy không đến mức ngạt thở nhưng mỗi lần hít thở đều mất rất nhiều thời gian.

Cảm giác đó giống như có ai đó bóp mũi bạn, chỉ để lại một khe hở nhỏ, và không khí bạn hít vào phổi chỉ có thể luân chuyển qua khe

hở tí hon đó vậy, tóm lại là cực kỳ khó chịu. "Đây chính là tình trạng thiếu oxy sao?

Đúng là mở mang tầm mắt..." Tao Trư thầm nghĩ.

Thú thực đây là lần đầu tiên anh trải nghiệm cảm giác thiếu dưỡng khí này.

Phải công nhận rằng trò chơi trộm mộ này làm phần trải nghiệm cảm giác cực kỳ đỉnh, khiến người ta có cảm giác như đang ở hiện trường thực sự.

Điều này trong các trò chơi trực tuyến cần thiết bị VR khác căn bản không thể nào cảm nhận được! "Thầy, thầy không sao chứ?" Đúng lúc này, phía sau Tao Trư đột nhiên vang lên giọng của Hách Kiến Quốc.

Quay đầu lại nhìn, thấy giáo sư Trần dường như đã không trụ vững, đang phải tựa vào người Hách Kiến Quốc.

Mà Hách Kiến Quốc cũng chẳng khá khẩm hơn, sắc mặt trắng bệch, thở dốc liên hồi, dường như có thể ngã gục bất cứ lúc nào.

May mà phía sau còn có Sa Đế Bằng kịp thời đỡ lấy hai người, nếu không họ đã ngã lăn ra đất rồi. "Giáo sư Trần, giáo sư Hách, nếu hai người không trụ nổi thì cứ lùi ra ngoài trước đi, đợi lát nữa oxy lưu thông vào nhiều rồi vào cũng vậy..." Tao Trư tốt bụng khuyên bảo.

Nhân vật Hồ Bát Nhất của anh là một quân nhân giải ngũ, thể chất cực tốt!

Thế mà lúc nãy bước vào anh còn thấy chóng mặt hoa mắt, đó chính là hiện tượng thiếu oxy khi đi từ nơi đầy đủ dưỡng khí vào nơi loãng khí một cách đột ngột.

Mà giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đều là dân trí thức, chắc

chắn ít khi vận động, cộng thêm tuổi già sức yếu, khi đến đây cơ thể xuất hiện triệu chứng thiếu oxy quá độ là chuyện hết sức bình thường.

Chỉ cần họ kịp thời lùi lại, ra ngoài hít thở thêm dưỡng khí là sẽ ổn thôi.

Nhưng đối mặt với lời nhắc nhở tốt bụng của Tao Trư, hai lão già cố chấp này vẫn chọn tiếp tục kiên trì!

Điều này khiến Tao Trư cạn lời.

Hai lão này không lẽ có vấn đề thần kinh sao?

Người đã ra nông nỗi này rồi còn cố chấp cái quái gì không biết! "Anh Hồ... anh mau nhìn phía trước kìa..." Đúng lúc này, giọng của Dương Tuyết Lệ từ phía trước truyền lại.

Chương 496

Tao Trư định thần lại, lập tức quay người nhìn về hướng cô.

Trong tầm mắt, những đốm lửa vốn lơ lửng không định hình giữa không trung cuối cùng cũng lộ diện bộ mặt thật.

Hóa ra chúng không hề bay lơ lửng, mà được treo trên từng cây đèn dầu.

Và những đốm lửa xanh đó cũng chẳng phải quỷ hỏa hay lân hỏa gì, mà chính là những ngọn đèn dầu. "Đèn dầu???

Nhưng tại sao đèn dầu lại tự cháy được chứ?

Chẳng lẽ trong này thực sự có người?" Tao Trư không nhịn được mà hỏi.

Không hiểu sao khi đặt ra câu hỏi này, trong đầu anh chợt hiện lên hình ảnh con quái vật lông đỏ xuất hiện trong đoạn kịch trình hướng dẫn tân thủ.

Mẹ nó!!!

Trong mộ này không lẽ cũng có cương thi kiểu như con lông đỏ đó chứ?

Những ngọn đèn này chẳng lẽ do nó thắp lên sao? "Xoẹt ——" "Xoẹt ——" "Xoẹt ——" Ngay khi Tao Trư đang mải suy nghĩ, những ngọn đèn dầu vốn đang tỏa ánh xanh bỗng chốc đổi màu thành ngọn lửa màu cam bình thường.

Tình huống đột ngột này khiến mọi người giật nảy mình. "Chuyện gì thế này?

Tại sao những đốm lửa lại đột ngột đổi màu vậy?" Sa Đế Bằng

mặt đầy kinh hãi hỏi.

Giáo sư Trần suy nghĩ một chút rồi có chút không chắc chắn nói: "Ta nghĩ chắc là do dược liệu trộn bên trong đã cháy hết rồi..." Ánh mắt Sa Đế Bằng vẫn lộ rõ vẻ nghi hoặc: "Dược liệu trước đó cháy hết?

Ý này là sao hả giáo sư Trần?" Lúc này, Dương Tuyết Lệ đột ngột tiếp lời: "Những ngọn đèn dầu này vốn dĩ chắc chắn được phủ một lớp bột lân lên trên!

Điểm cháy của bột lân cực thấp, khi chúng ta mở cửa đá, một phần không khí đã tràn vào.

Oxy trong không khí đã làm bột lân bùng cháy, rồi chính bột lân bị mồi đó lại thắp sáng những ngọn đèn dầu này.

Đó cũng là lý do tại sao chúng ta thấy lửa cháy lâu như vậy.

Bởi vì bột lân chỉ là công cụ mồi lửa, còn thứ duy trì sự cháy liên tục chính là dầu và tim đèn.

Hiện tại, lớp bột lân trên đèn đã cháy hết, ngọn lửa tự nhiên sẽ trở về màu sắc thông thường." Lời giải thích của Dương Tuyết Lệ chi tiết hơn hẳn những câu nói ngắn gọn của giáo sư Trần lúc nãy.

Sa Đế Bằng dù có khờ khạo đến mấy, sau khi nghe xong cũng lập tức vỡ lẽ. "Hóa ra những ngọn đèn này tự cháy và cháy được lâu như vậy là vì chúng vừa có mồi dẫn, vừa có dầu và tim đèn để duy trì..." Sa Đế Bằng kinh ngạc nói.

Từ ánh mắt kinh ngạc tột độ của cậu ta, có thể thấy cậu ta cũng đang nảy sinh lòng kính phục sâu sắc đối với người đã bố trí những ngọn đèn này từ ngàn năm trước.

Nghĩ lại thì, ở vùng Tây Vực cổ đại cách đây hơn một nghìn năm, người nghĩ ra thiết bị tự thắp sáng này quả thực xứng danh là bậc

thầy thủ công tài ba!

Bởi thời đó vật tư khan hiếm, kỹ thuật không bằng bây giờ, có thể dùng những đạo cụ đơn giản này để tự chế ra hệ thống chiếu sáng tự động quả thực không dễ dàng gì! 【Mẹ kiếp, người Tây Vực cổ đại này cũng cầu kỳ thật đấy, trong hầm mộ mà còn làm cả hệ thống chiếu sáng tự cháy thế này, đỉnh vãi chưởng!】 【Đỉnh thì đỉnh thật, nhưng mà lãng phí quá, loại đèn dầu bột lân tự cháy này chắc là dùng một lần rồi bỏ chứ gì?

Họ tốn công sức như thế chẳng lẽ chỉ để thắp sáng cho đám trộm mộ vào sau này thôi sao?】 【Đúng rồi, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ?

Trong mộ cổ có vài ngọn đèn thì không nói, nhưng loại đèn dầu tự cháy khi mở cửa mộ thế này thì mục đích là gì?

Chẳng lẽ là để giúp đám trộm mộ đời sau lấy đồ trong mộ dễ dàng hơn sao?】 【Không đúng, có khả năng họ biết đời sau vào đây không phải trộm mộ mà là chuyên gia của viện khảo cổ, nên đặc biệt lắp mấy thứ này để đón tiếp nhiệt tình.

Chương 497

Đó là phong tục tập quán tốt đẹp của nhân dân Tây Vực cổ đại đấy!】【Chém tiếp đi, còn đón tiếp nhiệt tình nữa?

Tôi thấy vợ ông còn chẳng thèm đón tiếp nhiệt tình nữa là...】【Vãi ~ Lầu trên chắc chắn đang lái xe nhưng tôi không có bằng chứng, không dám tố cáo bừa!】【Nghi ngờ có lái xe nhưng vô căn cứ, thật là bất lực...】【Khụ khụ ~ Mọi người nói chuyện đứng đắn đi, tôi nghĩ... thôi bỏ đi, thực ra tôi cũng không biết...】【Tôi biết, chắc chắn người xây mộ muốn phô diễn trí tuệ của mình cho hậu thế thấy, nên mới làm mấy thứ hoa hòe hoa sói này!】【Vãi cả luyện ~ Ý ông là họ làm mấy thứ này trong mộ chỉ để làm màu thôi à?】【Đúng, nói nôm na là để khoe mẽ...】【Phải công nhận là cũng có khả năng đó, dù sao khoe mẽ cũng là bản tính con người mà, dù là người hiện đại hay người cổ đại thì cũng thế thôi...】【Nói hay lắm, đúng ý tôi luôn...】Nhìn những ngọn đèn dầu lân tinh treo trên giá đèn, cư dân mạng trong phòng livestream cũng hoàn toàn sững sờ.

Họ nằm mơ cũng không ngờ được rằng cái gọi là quỷ hỏa khiến họ kinh hoàng bấy lâu nay thực chất chỉ là những ngọn đèn dầu được thêm bột lân.

Thật không thể tin nổi!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, mục đích của người Tây Vực cổ khi làm những thứ này trong mộ của mình rốt cuộc là gì?

Chẳng lẽ thực sự chỉ để soi đường cho đám trộm mộ sao?

Điều này nghe chừng hơi... người bình thường chắc chắn không nghĩ ra cái ý tưởng đó đâu. "Không đúng, đây chắc chắn không phải dầu đèn bình thường..." Ngay khi cư dân mạng đang bàn tán xôn xao,

trong màn hình livestream, giáo sư Trần đang tựa vào người Sa Đế Bằng với vẻ mệt mỏi đột nhiên lên tiếng! "Những ngọn đèn này chắc đã để ở đây hơn một nghìn năm rồi, theo thường lý mà suy đoán, dù là trong môi trường chân không, chúng cũng không còn đủ điều kiện để cháy nữa mới đúng...

Mọi người phải biết rằng, nếu dầu trong đèn để quá lâu sẽ bị đông đặc lại!

Mà dầu đã đông đặc thì không còn khả năng cháy nữa, đây là kiến thức vật lý cơ bản mà..." Nghe giáo sư Trần nói vậy, Hách Kiến Quốc và Sa Đế Bằng cũng lẳng lặng gật đầu.

Đúng thế!

Dầu trong đèn không giống các loại nhiên liệu khác, nếu để quá lâu, một số nguyên tố trong dầu sẽ bay hơi hết.

Đến lúc đó dầu đông lại thì không thể cháy được nữa!

Cho nên... dầu trong những ngọn đèn này chắc chắn không phải loại dầu đốt thông thường!

Nhưng vấn đề đặt ra là, nếu không phải dầu bình thường thì đó là dầu gì?

Trong lúc mọi người còn đang nghi hoặc, Dương Tuyết Lệ đột nhiên tiến về phía những ngọn đèn đó.

Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc thấy vậy vội vàng gọi nhỏ: "Tuyết Lệ, cháu làm gì thế?" "Cô Dương, chúng ta còn chưa rõ tình hình mấy ngọn đèn này, cô đừng qua đó vội, lỡ ở đó có cơ quan nào thì sao?" Tuy nhiên, trước lời nhắc nhở của hai người, Dương Tuyết Lệ hoàn toàn không để tâm.

Cô cũng không đáp lời hai vị giáo sư già mà tiếp tục thận trọng tiến đến trước mấy ngọn đèn.

Dương Tuyết Lệ dám táo bạo như vậy không phải vì cô muốn liều mạng, mà vì cô đã nhìn ra manh mối ở đây.

Những ngọn đèn này chỉ dùng để chiếu sáng, không phải cơ quan cạm bẫy gì.

Ngoài ra, qua quan sát ban nãy, cô còn phát hiện nơi này căn bản không phải mộ cổ, mà là một công trình kiến trúc giống như bàn tế đàn, hơn nữa còn là một tế đàn xây dựng trên vách đá cheo leo.

Vị trí hiện tại của họ chính là trung tâm của tế đàn, còn những cột đá treo đèn dầu chắc cũng là một loại biểu tượng trong tế đàn này.

Những cột đá đứng sừng sững xung quanh tế đàn giống như những binh sĩ đang đứng canh gác.

Tế đàn hình tròn, nên các cột đá cũng được sắp xếp bao quanh tế đàn theo hình tròn.

Phía bên ngoài tế đàn hình tròn này là một vực sâu vạn trượng đen ngòm, hơn nữa còn là một vực sâu cực kỳ rộng lớn.

Ít nhất là Dương Tuyết Lệ vừa dùng đèn pin chiếu qua nhưng không hề thấy bờ bên kia.

Đèn pin họ cầm là loại chuyên dùng cho thám hiểm dã ngoại, tầm chiếu xa tối đa là 500 mét.

Chương 498

Điều đó có nghĩa là vực sâu quanh tế đàn này có độ rộng ít nhất phải trên 500 mét.

Còn đoạn mộ đạo họ vừa đi qua chính là con đường duy nhất dẫn đến tế đàn này.

Tất nhiên, những thông tin này hiện tại cũng chỉ là suy đoán của Dương Tuyết Lệ dựa trên môi trường xung quanh.

Giờ vẫn chưa thể khẳng định chắc chắn đây có phải tế đàn hay không, nhưng dù không chắc chắn thì cũng phải đến tám chín phần mười rồi!

Dù sao trước đây cô cũng từng nghe ông ngoại kể về cấu trúc bố cục của các tế đàn cổ đại, nên cô cũng có chút ấn tượng.

Bây giờ chỉ cần kiểm tra lớp dầu trong đèn thôi.

Nếu dầu trong đèn là loại chuyên dùng cho tế đàn cổ đại, cô có thể khẳng định trăm phần trăm nơi này không phải mộ cổ mà là một bàn tế đàn cổ đại!

Trong lúc suy nghĩ, Dương Tuyết Lệ đã kề sát mặt vào ngọn đèn dầu gần nhất.

Cô khẽ chun mũi, hít hà mùi dầu trong đèn.

Nhưng ngay giây tiếp theo, trên khuôn mặt xinh đẹp tinh tế của cô lập tức lộ rõ vẻ kinh hãi không thể tin nổi! "Tuyết Lệ, cháu sao thế?" "Lẽ nào những ngọn đèn này có vấn đề gì sao?" "Cô Dương, tôi nhát gan lắm, cô đừng có dọa tôi nha..." Ánh mắt của nhóm giáo sư Trần lúc này đều tập trung vào Dương Tuyết Lệ.

Thấy cô lộ vẻ mặt kinh ngạc đến vậy, họ cũng lập tức linh cảm

thấy điều gì đó bất thường! "Đúng là có vấn đề..." Dương Tuyết Lệ lùi lại khỏi ngọn đèn, sắc mặt nghiêm trọng nói với mọi người: "Nếu tôi không đoán sai, nơi này căn bản không phải mộ cổ, mà là một tế đàn!" “Cái gì?

Nơi này không phải cổ mộ sao?” “Hóa ra là tế đàn?

Chẳng trách tôi thấy cách bố trí kết cấu ở đây kỳ quái như vậy...” “Nhưng thưa thầy... tại sao ở đây lại có tế đàn?” Sau khi nghe Dương Tuyết Lệ nói đây không phải cổ mộ mà là một tế đàn, đám người Trần giáo thụ lập tức nhìn nhau ngơ ngác.

Từ ánh mắt không thể tin nổi của họ, không khó để nhận ra họ cũng cực kỳ chấn động trước lời khẳng định của Dương Tuyết Lệ!

Tuy nhiên, nghĩ kỹ lại thì dựa trên cấu trúc bố trí, nơi này thực sự khác xa so với cấu trúc mộ thất mà họ từng phát hiện trước đây.

Không đúng!

Chính xác mà nói, không phải là không giống, mà là khác một trời một vực.

“Mẹ kiếp, hì hục nửa ngày, hóa ra đây không phải cổ mộ à...” Ánh mắt Tao Trư lúc này cũng lộ rõ vẻ thất vọng.

Anh ta vốn tưởng rằng đây sẽ là một phó bản ẩn, kết quả không ngờ nơi này chỉ là một kiến trúc tế đàn nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn.

Cái chỗ bé tí tẹo như lỗ mũi này thì làm sao có phó bản ẩn được chứ!

Ái chà, xem ra mình đã vui mừng quá sớm rồi!

Trong khi đó, khi Dương Tuyết Lệ khẳng định đây chỉ là một tế đàn cổ đại, những cư dân mạng đang dán mắt vào màn hình livestream

cũng đồng loạt phát ra những tiếng xuýt xoa đầy tiếc nuối! 【Đù~ Hóa ra không phải cổ mộ à, phí công nãy giờ mình mong chờ, xem ra là mừng hụt rồi...】 【Mẹ nó~ một cái tế đàn mà làm cho huyền bí thế, tác giả game này có bệnh à?】 【Phó bản ẩn đâu?

Phó bản ẩn của tôi đâu?】 【Phó bản ẩn bay mất rồi...】 【Không đúng nha, theo tư duy của tác giả game này, anh ta bố trí một nơi huyền bí thế này chắc chắn phải để người chơi thu hoạch được gì đó mới đúng chứ!】 【Thu hoạch cái móng giò ấy, nhìn cái tế đàn bé tẹo này đi, nhìn một cái là hết sạch, lấy đâu ra đồ mà thu hoạch?】 【Nói đi cũng phải nói lại, mấy cái đèn dầu treo trên cột đá kia liệu có phải cổ vật không nhỉ, nếu tháo đem đi chắc cũng bán được mớ tiền đấy!】 【Đúng nhỉ, sao mình lại quên mất mấy cái đèn dầu đó, Phiêu ca, mau đóng gói hết mấy cái đèn đó mang đi đi, không thể đến đây tay trắng được...】 【Nhưng thực ra Tao Trư cũng không lỗ đâu, ít nhất lúc mở cửa đá, anh ta đã biết được manh mối về mộ Hoàng Bì Tử từ miệng Dương Tuyết Lệ rồi!】 【Nói thì nói thế, nhưng vấn đề là...

Tao Trư lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, Chu tỷ với Đại Tư Mã sắp đuổi kịp rồi, tôi cảm thấy chuyến này anh ta hơi lỗ!】 【Lỗ thế nào được, lát nữa Chu tỷ với Đại Tư Mã chắc chắn cũng sẽ nán lại đây thôi, manh mối phó bản ẩn trên người Dương Tuyết Lệ là thật mà, họ chắc chắn cũng muốn có!】 【Cũng phải...】 【Đợi đã, tôi nhớ lúc trước khi Tao Trư khảo sát nơi này đã nói đây là một đường long mạch mà?

Hơn nữa chính Dương Tuyết Lệ cũng nói đây là vùng đất đại hung, theo lý mà nói thì phải có một ngôi mộ hung hiểm mới đúng, sao tự nhiên lại biến thành tế đàn thế này?】 【Ai mà biết được?

Chắc trong mắt người cổ đại, tế đàn với cổ mộ là một chăng.】 【Một cái đầu ông ấy, tôi tốt nghiệp khoa khảo cổ đây, theo thống kê hiện tại của nước ta, cổ mộ là kiến trúc nằm dưới lòng đất hoặc trong

núi, còn tế đàn thường được xây ở bên ngoài, tức là trên mặt đất, hai cái này vốn không cùng một loại kiến trúc nhé!】【Vãi~ Tế đàn xây trên mặt đất?

Thế tại sao tế đàn ở đây lại nằm dưới đáy giếng?】【Chắc là tác giả game làm sai rồi...】【...】Cư dân mạng bàn tán xôn xao trong phòng livestream.

Chương 499

Qua những dòng bình luận, không khó để thấy họ vẫn rất nghi hoặc về sự xuất hiện của tế đàn ở đây!

Bởi vì mọi dấu hiệu trước đó đều chỉ ra nơi này phải là một ngôi mộ hung hiểm mới đúng.

Cả kỹ năng khảo sát của Tao Trư lẫn lời nói của Dương Tuyết Lệ đều thể hiện điều đó.

Nhưng... tại sao sau khi mở cửa đá, bên trong lại là một cái tế đàn bé xíu thế này?

Còn nữa... vị khán giả tự xưng là sinh viên khoa khảo cổ cũng nói rồi, tế đàn cổ đại thường xây trên mặt đất, chỉ có cổ mộ mới xây dưới đất hoặc trong núi.

Vậy tại sao tế đàn này lại nằm dưới đáy giếng?

Điều này thật sự quá kỳ quái!

Và khi sự tranh luận của cư dân mạng ngày càng cao, độ nóng trong phòng livestream của Tao Trư cũng bắt đầu tăng vọt.

Một số người cho rằng sau cánh cửa đá này lẽ ra phải là một cổ mộ, nhưng có lẽ do tác giả game sơ suất nên vô tình thiết kế thành tế đàn.

Nhưng cũng có những người cho rằng, một tác giả có thể tạo ra loại game thực tế ảo đẳng cấp thế này chắc chắn phải có bản lĩnh thực sự, tuyệt đối không phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy.

Việc anh ta đặt một tế đàn ở đây, lại còn bố trí ẩn mật như thế, chắc chắn là có tính toán riêng!

Cư dân mạng tranh luận hồi lâu, ai cũng giữ khư khư ý kiến của mình, không ai chịu phục ai.

Đúng lúc này, từ màn hình livestream đột nhiên truyền đến một tiếng thét thảm thiết đầy kinh hãi.

Theo tiếng thét đó, ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn trở lại màn hình.

Trong khung cảnh ấy, chỉ thấy Tát Đế Bằng đã ngã ngồi bệt xuống đất, đôi mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng nhìn chằm chằm vào những cột đá kia, sự sợ hãi đạt đến mức chưa từng có.

Nhìn kỹ xuống ống quần cậu ta, hóa ra đã ướt sũng rồi.

Trời đất ơi!!!

Gã này thế mà bị dọa cho tè ra quần luôn rồi.

"Tiểu Tát, cậu làm sao thế?" Trần giáo thụ quay đầu nhìn Tát Đế Bằng, lo lắng hỏi han.

Những người khác lúc này cũng nhận ra có điều bất thường, đồng loạt quay đầu nhìn về phía cậu ta.

"Trần giáo thụ, anh Hồ... mọi... mọi người mau nhìn những cột đá kia kìa..." Tát Đế Bằng run rẩy chỉ tay vào những cột đá phía sau lưng mọi người.

Mọi người đầy nghi hoặc quay đầu nhìn lại những cột đá đó.

Nhưng những cột đá này họ đã xem qua rồi mà.

Ngoài mấy cái đèn dầu kỳ lạ treo trên đó ra thì dường như đâu còn thứ gì khác đâu!

"Tiểu Tát, trên những cột đá này chỉ có đèn dầu thôi mà, mấy cái đèn này có gì mà phải sợ?" Hách Kiến Quốc nhíu mày nói, giọng điệu đã bắt đầu lộ vẻ thiếu kiên nhẫn!

Tát Đế Bằng là học trò của ông ta, vậy mà giờ đây, trước mặt bao nhiêu người, cậu học trò này lại sợ đến mức tè ra quần.

Đối với ông ta, đây chẳng khác nào một sự sỉ nhục!

Chương 500

Mẹ kiếp... biết gã này vô dụng thế này, lúc nãy mình đã chẳng để cậu ta xuống đây...

Không đúng, biết gã này vô dụng thế này, ngay từ đầu mình đã không nên nhận làm học trò.

Giờ thì hay rồi, cậu ta tè ra quần, mặt mũi mình cũng mất sạch theo luôn.

Ôi... thật là tạo nghiệt mà!

Hách Kiến Quốc thầm nghĩ trong lòng!

Thực tế không chỉ Hách Kiến Quốc, cư dân mạng trong phòng livestream lúc này cũng chẳng hiểu nổi tình cảnh của Tát Đế Bằng.

Chuyện này là sao?

Tát Đế Bằng này chẳng lẽ chỉ nhìn mấy cái cột đá mà đã bị dọa đến mức này?

Nhát gan thế là cùng!

Chẳng trách nhiều người nói gã này đi theo đội khảo cổ chỉ để làm cảnh!

Thế này thì còn chẳng bằng một đứa con nít nữa!

"Tiểu Tát, có phải cậu nhìn nhầm không?

Trên những cột đá đó chẳng có thứ gì cả mà?" Trần giáo thụ đi đến bên cạnh Tát Đế Bằng, tốt bụng đỡ cậu ta dậy.

Hiện tại lượng oxy ở đây đã đủ để hô hấp bình thường, nên hai chuyên gia già yếu là Trần giáo thụ và Hách Kiến Quốc cũng không cần Tát Đế Bằng dìu nữa, bắt đầu tự mình quan sát xung quanh.

Nhưng đáng tiếc là họ còn chưa kịp khám sát kỹ lưỡng thì đã bị tiếng kêu của Tát Đế Bằng làm gián đoạn.

Dương Tuyết Lệ cũng bước đến trước mặt Tát Đế Bằng, nhíu mày nói: "Tiểu Tát, có phải lúc nãy cậu bị thiếu oxy không?" Khi con người bị thiếu oxy đôi khi sẽ nhìn thấy ảo giác.

Dương Tuyết Lệ nghĩ có lẽ lúc mới vào Tát Đế Bằng bị thiếu oxy nên mới nhìn thấy những hình ảnh đáng sợ trên cột đá!

Dù sao cái tế đàn này trông cũng âm u lạnh lẽo, rất dễ khiến người ta liên tưởng đến những thứ rùng rợn.

Và nói thật, nếu cô đi đến đây một mình, đừng nói là đứng trên tế đàn này, chỉ cần vừa bước vào đoạn mộ đạo kia thôi cô cũng đã thấy nổi da gà rồi!

"Không phải đâu, Trần giáo thụ, cô Dương, cháu không nói mấy cái đèn dầu đó... mà là những thứ ở phía trên cái đèn kìa..." Tuy nhiên, đối mặt với sự nghi ngờ của Trần giáo thụ và Dương Tuyết Lệ, Tát Đế Bằng vẫn giữ nguyên vẻ mặt kinh hoàng.

Mọi người nghe vậy đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức dõi theo ánh mắt của Tát Đế Bằng nhìn về phía những cột đá.

Nhưng lần này, họ không nhìn vào những cái đèn dầu nữa, mà nhìn lên phía trên cái đèn...

Khi tầm mắt từ từ di chuyển lên cao, sắc mặt của mọi người bắt đầu trở nên vô cùng ngưng trọng.

Trong tầm mắt, chỉ thấy từng xác chết thối rữa mặc quần áo rách rưới đang treo lủng lẳng trên cột đá, trông giống như những chiếc lồng đèn vậy.

Tuy nhiên vì ở đây không có gió nên dù treo ở đó, những cái xác này không hề đung đưa một chút nào, cứ như thể bị gắn chặt vào đó

vậy.

Đó cũng chính là lý do tại sao lúc mới vào họ không phát hiện ra ngay, bởi vì lúc đó sự chú ý của tất cả mọi người đều bị hút về phía những ngọn đèn dầu tự cháy một cách kỳ bí kia.

"Oẹ~" Ngay khi nhìn thấy những xác chết này, Tao Trư lập tức không nhịn được mà nôn khan.

Không phải vì những cái xác này bốc mùi — nói thật, chúng không có mùi gì mấy — mà là vì hình dáng của chúng quá đỗi kinh tởm.

Chương 501

Toàn thân thối rữa đã đành, phần da thịt còn đen kịt lại như thể đã qua xử lý đặc biệt!

Có những chỗ thậm chí còn đang rữa ra, rỉ ra những chất dịch nhầy nhớt đáng tởm, trông như những nốt mụn mủ khổng lồ trên người vậy!

Nghĩ đến thôi đã thấy buồn nôn rồi!

"Xác thối?" "Tại sao ở đây lại có xác thối?" Hách Kiến Quốc đại kinh thất sắc, cơ thể không kìm được mà run rẩy.

Ông ta có nằm mơ cũng không ngờ rằng trong một tế đàn đã tồn tại cả nghìn năm lại còn có loại xác thối thế này.

Nên biết rằng, sau khi người chết, thi thể cơ bản sẽ thối rữa trong vòng ba tháng, sau đó dần hóa thành xương trắng.

Quá trình từ thi thể chuyển thành xương trắng dài nhất cũng không quá một năm.

Nếu có tác động bên ngoài như dòi bọ ăn thịt thối, kỳ hạn một năm này còn ngắn hơn nữa.

Thế nhưng tế đàn này đã tồn tại hơn một nghìn năm rồi... thi thể ở đây sao có thể chưa hóa thành xương trắng chứ?

Và điều khiến ông ta kinh ngạc hơn nữa là những cái xác này không những không hóa xương, mà thậm chí còn đang thối rữa với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Nếu bảo thi thể giống như lớp lông trên những bức tượng vàng

bên ngoài kia, bên trong đã mục nát nhưng vẻ ngoài vẫn nguyên vẹn, thì chúng cũng phải tan thành tro bụi ngay lập tức khi gặp không khí chứ!

Đằng này, hiện tượng thối rữa với tốc độ nhìn thấy được bằng mắt thường này hoàn toàn không hợp lẽ thường chút nào!

"Xem ra là do môi trường chân không ở đây đã khiến tốc độ thối rữa của những cái xác này bị đình trệ..." Đúng lúc này, Trần giáo thụ với kiến thức uyên bác cuối cùng cũng nhìn ra manh mối.

Ông nhìn những cái xác đang thối rữa nhanh chóng và nói: "Môi trường dưới đáy giếng vốn đã khá ẩm ướt, cộng thêm sự phong tỏa của cánh cửa đá đặc chế kia đã hút cạn không khí bên trong tế đàn này!" "Vì thế, trước khi chúng ta vào, nơi này chắc hẳn là một môi trường chân không tương tự như ngoài vũ trụ." "Mà trong môi trường chân không không có oxy, tốc độ phân hủy của vật chất sẽ bị đình trệ!" "Nhưng hiện tượng đình trệ này chỉ là bề nổi, thực tế cũng không hẳn là đình trệ hoàn toàn vì thời gian vẫn trôi đi..." "Và khi chúng ta mở cửa đá, không khí và oxy bắt đầu tràn vào, khiến cho những cái xác này đạt được điều kiện để thối rữa, do đó chúng bắt đầu thối rữa với tốc độ nhanh hơn..." Phải nói rằng, Trần giáo thụ không hổ danh là chuyên gia uy tín của Viện Khảo cổ quốc gia.

Những lời ông vừa nói không chỉ giải thích tình trạng của những xác thối này cho mọi người, mà thậm chí còn nêu rõ nguyên lý tại sao lại xuất hiện tình trạng đó!

Tầm kiến thức này, những chuyên gia thông thường thực sự không thể sánh kịp.

Cứ nhìn Hách Kiến Quốc là biết.

Cùng là giáo thụ từ Viện Khảo cổ quốc gia, nhưng lúc này, kiến thức của ông ta so với Trần giáo thụ đúng là một trời một vực.

Nhưng cũng chẳng trách được, một bên là bậc đại thụ uy tín, một bên chỉ là chuyên gia, đẳng cấp của cả hai căn bản không cùng một trình độ.

"Hóa ra là như vậy..." Hách Kiến Quốc gật đầu đầy thán phục.

Ngay sau đó ông ta lại ngẩng đầu nhìn những xác thối treo trên cột đá, tiếp tục hỏi: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tại sao trên cột đá của tế đàn này lại treo những cái xác này?" "Hơn nữa không chỉ có một cột... mà tất cả các cột đá đều treo một cái xác, chuyện này quá kỳ quái rồi phải không?" "Bởi vì đây là một loại hình tế lễ người sống của Tây Vực cổ đại, không phải loại tế lễ thông thường..." Người trả lời câu hỏi của Hách Kiến Quốc là Dương Tuyết Lệ.

Cô cũng đang nhìn chằm chằm vào những xác thối trên cột đá với ánh mắt ngưng trọng, nói tiếp: "Tôi từng nghe ông ngoại kể rằng, ở vùng Tây Vực cổ đại luôn lưu truyền một truyền thuyết, đó là dùng người sống để nối mạng (tục mệnh)..." "Họ sẽ chọn những người sinh cùng năm cùng tháng, trói sống trên đài tế lễ!" "Sau đó dùng 49 chiếc đinh quan tài để đóng chặt thất khiếu, ngũ tạng lục phủ và tứ chi của họ lại." "Bởi vì họ tin rằng, đinh quan tài là vật gõ cửa dẫn lối xuống địa ngục, chỉ cần dùng thủ pháp này phong bế các cơ quan và thất khiếu của người đó thì có thể vĩnh viễn giam cầm linh hồn đối phương trong cơ thể." "Cuối cùng thông qua một thủ pháp đặc biệt, họ rút linh hồn và tinh huyết ra khỏi cơ thể cùng lúc, rồi rót tất cả vào người khác.

Như vậy, người đó có thể đạt được trường sinh." "Tất nhiên, loại trường sinh này không phải là vĩnh sinh, chỉ là kéo dài tuổi thọ thêm một thời gian nhất định mà thôi." "Ở Tây Vực cổ đại, loại tế lễ người sống để đạt được trường sinh này được gọi là...

Tá Mệnh!" "Đương nhiên, nếu tìm được người sinh cùng năm

cùng tháng cùng ngày, lại còn cùng giới tính để tế lễ thì hiệu quả sẽ càng tốt hơn!" Sau khi nghe Dương Tuyết Lệ nói xong, bọn người Trần giáo thụ và Hách Kiến Quốc hoàn toàn ngẩn tò te.

Dù họ biết thời cổ đại mạng người như cỏ rác, nhưng không ngờ người cổ đại lại có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn đến cực điểm này để tế lễ người sống.

Còn nữa... việc lợi dụng thủ đoạn tế lễ tàn nhẫn này liệu có thực sự "tá" được mệnh không?

Nếu có thể thì những kẻ cầm quyền năm xưa chẳng phải có thể lợi dụng thủ đoạn này để trường sinh mãi sao?

Chương 502

Đối với những người làm khảo cổ, rất nhiều vấn đề lịch sử cần phải được chứng thực rồi mới có thể công bố rộng rãi!

Vì vậy... ngay sau khi Dương Tuyết Lệ dứt lời, Trần giáo thụ lập tức đặt ra những câu hỏi trên với cô.

Tuy nhiên đáng tiếc là Dương Tuyết Lệ cũng chỉ nghe kể về thủ đoạn tế lễ này chứ chưa từng thực sự chứng kiến, điều này khiến Trần giáo thụ hơi thất vọng.

Nếu những sự tích lịch sử này không thể được chứng thực thì sự tồn tại của chúng chỉ có thể dùng để tham khảo, không thể công bố chính thức, càng không thể đưa vào sách giáo khoa lịch sử hay lưu giữ như một sự kiện lịch sử thực sự.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Trần giáo thụ lại một lần nữa quét quanh tế đàn.

Ông hy vọng có thể tìm thấy một vài dấu vết của loại hình tế lễ người sống mà Dương Tuyết Lệ vừa nói.

Nếu tìm thấy, ông có thể chứng minh thủ đoạn tế lễ này thực sự tồn tại trong lịch sử Tây Vực cổ đại!

Nếu không tìm thấy thì thật đáng tiếc.

Tuy nhiên, trái ngược với sự chấp niệm của Trần giáo thụ về tế lễ, Hách Kiến Quốc lại có hứng thú hơn với những xác thối treo trên cột đá kia.

“Trời ạ~ Tuy những thi thể này đang thối rữa nhanh chóng, nhưng giá trị nghiên cứu của chúng vẫn rất lớn...” “Tiểu Tát, cậu mau leo lên lấy một cái xác xuống đây, tôi muốn giải phẫu ngay tại chỗ.” “Nếu

chúng ta có thể tìm được thông tin giá trị nào đó từ cơ thể đang thối rữa nhanh chóng của họ, đây có thể là một bước đột phá lịch sử đối với việc nghiên cứu văn hóa Tây Vực cổ đại của chúng ta đấy...” “Hả???” “Thầy ơi, thầy không đùa đấy chứ?” “Leo lên lấy một cái xác thối xuống, chuyện này làm sao mà làm được?” Nghe nhiệm vụ Hách Kiến Quốc giao, Tát Đế Bằng đờ người ra.

Thầy mình không phải điên rồi chứ?

Những cái xác trói trên cột đá đó đang rữa ra mà.

Làm sao mà lấy xuống được?

Hơn nữa... cứ cho là cậu ta có gan đi lấy, thì vấn đề là những cái xác đó treo ở độ cao ít nhất 3 mét.

Cậu ta làm sao bưng xuống được?

Chẳng lẽ leo lên cột đá?

Trên cột đá còn treo mấy cái đèn dầu kỳ lạ kia nữa.

Có mấy cái đèn đó thì đừng nói là người không biết leo trèo như cậu ta, đến cả chuyên gia leo cây chắc cũng chẳng có chỗ mà đặt chân.

Thực ra không chỉ Tát Đế Bằng không hiểu nổi cách làm của Hách Kiến Quốc, mà cư dân mạng trong phòng livestream lúc này cũng đang ném đá ông ta tơi bời! 【Mẹ kiếp, cái ông Hách Kiến Quốc này định làm cái quái gì thế?

Đến cả xác chết cũng muốn giải phẫu?

Không phải điên rồi chứ?】 【Tôi trước giờ nghe nói mấy ông chuyên gia đều là những kẻ điên, ban đầu tôi không tin, nhưng giờ thấy tận mắt thế này, tôi thấy mình còn ngây thơ quá!】 【Ha ha~ đây chỉ là game thôi mà, biết đâu lão Hách này là do tác giả game cố ý thiết lập tính cách như vậy, chứ chuyên gia giáo sư ngoài đời thực chắc

không điên cuồng thế đâu?】【Không đâu, bạn đừng có nói thế, ngoài đời thực mấy ông giáo sư chuyên gia cuồng nghiên cứu khoa học có khi còn điên hơn lão Hách này nhiều!】【Đúng vậy, bạn chưa thấy không có nghĩa là loại người đó không tồn tại!】【Thật à?

Trên đời này thực sự có loại người như vậy sao?】【Chứ còn gì nữa!】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, loại chuyên gia giáo sư điên cuồng này giống như con dao hai lưỡi vậy, họ càng chấp niệm điên cuồng với dự án nghiên cứu của mình thì càng có khả năng đạt được những thành tựu vượt xa tưởng tượng, đặc biệt là những giáo sư nghiên cứu vũ khí công nghệ.

Nếu không thì mấy cái vũ khí quy mô lớn với vũ khí hạt nhân làm sao mà được nghiên cứu ra?】【Tôi cũng đồng ý với cách nói này...】【Nói vậy thì ông Hách Kiến Quốc này cũng là một giáo sư giỏi đấy chứ?】【Cái này khó nói lắm, như người anh em lúc nãy đã bảo, loại điên cuồng này là dao hai lưỡi, dùng tốt thì lợi nhiều hơn hại, dùng không tốt thì hại nhiều hơn lợi!】【Hậu quả của hại nhiều hơn lợi là gì?】【Ờ... chủ đề này không nên nói sâu, tôi chỉ nhắc bạn bốn chữ thôi: Virus nhân tạo, hiểu chưa?】【Tê~ Hóa ra là vậy... hiểu rồi hiểu rồi, mấy chuyện này đúng là không nên nói bừa, không thì phòng livestream của Tao Trư dễ bị sập lắm!】【Nhưng may là Hách Kiến Quốc này chỉ là chuyên gia nghiên cứu lịch sử cổ đại thôi, không phải loại nghiên cứu vũ khí hay virus vi khuẩn, nếu không thì phiền phức to rồi!】【...】Mọi người bàn tán xôn xao trong livestream.

Đối với biểu hiện điên cuồng mà Hách Kiến Quốc đang thể hiện, đại đa số cư dân mạng đều cho rằng ông ta chắc chắn phát điên rồi.

Nhưng cũng có một bộ phận nhỏ cho rằng ông ta chỉ là quá tập trung vào nghiên cứu lịch sử Tây Vực, nên khi thấy những thứ quý hiếm chưa từng thấy trước đây thì khó tránh khỏi kích động!

Đó là chuyện có thể hiểu được, không có gì phải làm quá lên!

Chương 503

“Kiến Quốc, cậu đừng có làm bừa...” “Những xác thối đó tuy có giá trị nghiên cứu lớn, nhưng cậu cũng phải biết, thi thể đang trong quá trình thối rữa sẽ mang theo một lượng vi khuẩn nhất định.” “Tiểu Tát mà lỡ nhiễm phải những vi khuẩn đó khi lấy xác thì có thể nguy hiểm đến tính mạng đấy.” Thấy Hách Kiến Quốc sai Tát Đế Bằng đi lấy xác thối, Trần giáo thụ lập tức phản đối.

Dù trong thâm tâm ông cũng rất muốn đưa những cái xác đó xuống nghiên cứu, nhưng cách làm này thực sự quá nguy hiểm.

Với tư cách là trưởng đoàn và người phụ trách đội khảo cổ, ông không muốn bất kỳ ai trong đội gặp chuyện, dù đó là một Tát Đế Bằng làm hỏng việc thì nhiều mà giúp việc thì ít.

“Nhưng thưa thầy, những cái xác đó đang thối rữa rất nhanh, nếu chúng ta không tranh thủ lấy xuống giải phẫu thì có thể sẽ mất đi rất nhiều thông tin về nghi thức tế lễ của Tây Vực cổ đại.” Tuy nhiên trước sự ngăn cản của Trần giáo thụ, Hách Kiến Quốc vẫn chọn cách bảo thủ ý kiến.

“Nghiên cứu của chúng ta về văn hóa Tây Vực cổ đại hiện vẫn còn là một con số không.” “Hơn nữa cô Dương vừa nói rồi, tế đàn này trước đây là nơi quý tộc Tây Vực dùng để tế sống người.” “Hình thức tế lễ tàn độc này cực kỳ có khả năng là một hủ tục và phong tục của các vương quốc Tây Vực cổ.” “Nếu chúng ta có thể thu thập được chút dữ liệu và manh mối từ những cái xác bị hiến tế kia, điều đó đối với việc nghiên cứu văn hóa Tây Vực cổ đại chắc chắn là có lợi trăm bề mà không có một chút hại nào...” Nhìn vẻ mặt đầy chấp niệm của Hách Kiến Quốc, Trần giáo thụ cũng có chút mủi lòng.

Tuy nhiên...

ông vẫn không muốn có người vì chuyện này mà bị thương.

Ông nhíu mày nói: "Kiến Quốc, tôi có thể hiểu tâm trạng của cậu lúc này, nhưng làm khảo cổ phải tuân thủ trình tự, an toàn là trên hết, cách làm hiện tại của cậu đã đi ngược lại ý nguyện ban đầu rồi..." Hách Kiến Quốc nghe vậy, nhìn lướt qua Tát Đế Bằng đang run rẩy đứng bên cạnh, rồi nói với vẻ thâm trầm: "Thầy à, chuyện này thầy cứ yên tâm, trước khi tới đây chúng ta chẳng phải đã làm công tác tư tưởng cho Tiểu Tát và các em rồi sao?

Tôi tin là những người trẻ tuổi này cũng đã sớm chuẩn bị tâm thế hy sinh vì sự nghiệp khảo cổ rồi." Nói đến đây, Hách Kiến Quốc đột nhiên thở dài một tiếng thật nặng nề, đồng thời trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng tiếc nuối.

"Nói thật, nếu không phải bây giờ tôi già rồi, không biết leo trèo nữa, tôi đã tự mình lên lấy xác rồi, cần gì phải làm phiền Tiểu Tát..." Nghe câu cuối cùng của Hách Kiến Quốc, Tát Đế Bằng trong lòng cạn lời luôn.

Thầy ơi... em cũng có biết leo trèo đâu.

Hay là thầy đổi người khác đi?

Tuy nhiên... ngay khi Tát Đế Bằng còn đang do dự không biết có nên nói thật chuyện mình không biết leo trèo với Hách Kiến Quốc hay không, Dương Tuyết Lệ — người nãy giờ vẫn đang quan sát những xác thối kia — đột nhiên phát ra một tiếng cảnh báo lớn: "Mọi người mau rời khỏi đây ngay..." "Oanh long long..." Mọi người còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì nghe thấy một tiếng động lớn từ phía sau.

Quay đầu nhìn lại, họ phát hiện cánh cửa đá mà họ vừa đi vào đã

tự động đóng sập lại!

"Chuyện gì thế này?" "Cánh cửa đá chúng ta vừa đi vào sao lại tự đóng lại được?" Hách Kiến Quốc không nhịn được hét lên.

Tuy nhiên câu hỏi của ông ta không nhận được bất kỳ lời đáp nào, bởi vì lúc này, tất cả mọi người có mặt đều đang đầy nghi hoặc như ông ta.

Cánh cửa đá đó lúc nãy vẫn còn bình thường mà, sao đột nhiên lại tự đóng lại?

Chẳng lẽ nơi này ngoài họ ra còn có người khác?

Nhưng chuyện đó sao có thể chứ?

Lúc mới vào họ đâu có thấy ai đâu!

Hơn nữa hiện tại họ đang đứng trên tế đàn, mà tế đàn này nhỏ xíu, nhìn một cái là thấy hết.

Nếu ở đây có người khác thì họ không thể nào không thấy từ trước.

"Chẳng lẽ... ban ngày ban mặt mà gặp ma thật rồi sao?" Tát Đế Bằng vừa nhìn dáo dác xung quanh tế đàn vừa run rẩy nói.

Trần giáo thụ nhíu mày mắng: "Tiểu Tát, đừng có nói bậy, yêu ma quỷ quái gì đó đều là tàn dư phong kiến, những thứ đó không thể tồn tại được, cậu là nhân viên khảo cổ, phải hiểu rõ đạo lý này!" Tát Đế Bằng vội vàng nhận lỗi: "Cháu xin lỗi Trần giáo thụ, cháu chỉ lỡ miệng nói thế thôi, ngài đừng để bụng nhé, ngài biết đấy, cháu chỉ tin vào người ngoài hành tinh chứ không tin vào mấy chuyện phong kiến mê tín này đâu..." Thấy học trò của mình lại lôi chuyện người ngoài hành tinh ra nói nhảm, Hách Kiến Quốc liền lườm cậu ta một cái: "Sau này cũng không được nhắc đến người ngoài hành tinh nữa, làm khảo cổ thì lo mà làm cho tốt, đừng có dùng sức lực vào mấy thứ hư

ảo đó...” “Vâng ạ, cháu biết rồi thưa thầy.” Tát Đế Bằng rụt cổ lại, bộ dạng đáng thương đáp một tiếng.

Tuy nói vậy nhưng trong lòng cậu ta chẳng phục chút nào, cậu ta vẫn tin là có người ngoài hành tinh tồn tại.

Hơn nữa những di tích cổ đại mà họ đang khai quật và tìm kiếm này cực kỳ có khả năng là những kiến trúc mà người ngoài hành tinh để lại trên Trái đất năm xưa.

“Anh Hồ, anh cứ đưa mọi người đợi ở đây một chút, tôi qua đó xem sao...” Dương Tuyết Lệ nói với Tao Trư một tiếng.

Sau đó một tay cầm đèn pin, một tay cầm Ô Kim Cương đi về phía cánh cửa đá kia.

Chương 504

Tao Trư đứng nguyên tại chỗ không dám khinh suất.

Anh ta là người chơi đầu tiên tới đây, trong tình huống không có bất kỳ cốt truyện tham khảo nào thế này, điều duy nhất anh ta có thể làm lúc này là tĩnh quan kỳ biến, cố gắng phối hợp với các NPC hiện có để tự mình phát triển tuyến cốt truyện.

Nói trắng ra là lấy bất biến ứng vạn biến!

Như vậy mới là an toàn nhất.

Giống như lúc này, vì Dương Tuyết Lệ đã bảo anh ta đứng nguyên tại chỗ thì anh ta cứ đứng đó thôi.

Nếu không thì một khi xảy ra vấn đề, người chịu khổ vẫn là anh ta.

Dương Tuyết Lệ cầm đèn pin rất nhanh đã đi tới trước cánh cửa đá.

Tuy nhiên qua quan sát, cô phát hiện cánh cửa đá này đã bị phong tử hoàn toàn.

Hơn nữa bên trong cửa đá chắc hẳn đã bị gài chốt khóa.

Bây giờ muốn đẩy cánh cửa này ra thì đừng nói là Tát Đế Bằng, đến cả quán quân cử tạ thế giới tới đây cũng không thể nhúc nhích được nó dù chỉ một phân!

Đây không phải là cô nói quá, loại cửa đá cổ đại sử dụng đường ray trượt để di chuyển trong rãnh khóa thế này, một khi cơ quan bên trong đã vào chốt thì cách duy nhất để mở ra là tìm được cơ quan mở chốt đó, nếu không thì chỉ còn cách dùng thuốc nổ phá cửa.

Tuy nhiên loại cửa đá dùng để phong ấn mộ thế này thường được chế tác từ vật liệu rất tốt, muốn dùng thuốc nổ phá ra cũng không phải chuyện dễ dàng gì!

Ở một diễn biến khác, khi thấy cửa đá tự động đóng lại, cư dân mạng trong phòng livestream cũng hoàn toàn kinh hãi. 【Chuyện gì vậy?

Tại sao phiến cửa đá đó lại tự đóng lại?】 【Không biết nữa, có lẽ ai đó vô tình chạm vào cơ quan rồi?】 【Không thể nào, nếu có người chạm vào cơ quan, bọn Tao Trư đều ở hiện trường, lẽ ra phải nhận ra chứ...】 【Thằng Lợn thì biết cái quái gì, nó hiện tại chỉ biết núp sau kịch trình nhiệm vụ mà phát triển thôi.

Hơn nữa, nó cũng chẳng phải dân đạo mộ chuyên nghiệp, cho dù có người chạm vào cơ quan, nó cũng chẳng nhận ra được.】 【Nhưng mà... cho dù thằng Lợn không nhận ra, chẳng phải vẫn còn những người khác sao?】 【Người khác?

Một ông tên Tát Đế Bằng chỉ biết nghiên cứu người ngoài hành tinh, hai ông già mắt mờ chân chậm, chẳng biết có bị chứng lú lẫn tuổi già không nữa, ông nghĩ họ có thể nhận ra có người dẫm trúng cơ quan ẩn giấu không?】 【Nghe cũng có lý, nhưng cũng không trách họ được, dù sao ngũ quan con người cũng sẽ suy thoái theo tuổi tác mà!】 【Tôi chẳng quan tâm họ, tôi chỉ đang nói sự thật thôi...】 【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cho dù mấy người đó không đáng tin, nhưng chẳng phải vẫn còn Dương Tuyết Lệ ở đó sao?

Cô ấy là truyền nhân chính tông của phái Bàn Sơn, nếu vừa rồi ai đó thực sự dẫm trúng cơ quan trong tế đàn, cô ấy chắc chắn phải nhận ra chứ?

Dù sao cơ quan của những kiến trúc dưới lòng đất này đều được thiết lập giữa các khe gạch, khi bị kích hoạt thường sẽ phát ra tiếng

gạch đá ma sát.】【Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế.

Cho dù bọn Tao Trư không đáng tin, nhưng Dương đại tiểu thư chắc chắn là người có nghề.

Nếu ngay cả cô ấy cũng không nhận ra, vậy thì vừa rồi chắc chắn không có ai dẫm trúng cơ quan cả.】【Nhưng nếu không phải có người vô ý dẫm trúng, vậy tại sao cửa đá lại đột ngột tự đóng lại?】【Câu hỏi này ông hỏi tôi, tôi hỏi ai?】【Đúng rồi, mọi người nói xem trên đời này có quỷ thật không?

Liệu có phải quỷ đã đóng cửa đá lại không?】【Không thể nào?

Quỷ là thứ mê tín dị đoan, làm sao có thể tồn tại được?】【Nhưng đây là thế giới game mà, trong game xuất hiện quỷ chẳng phải là chuyện bình thường sao?】【Thế thì tôi chịu, nhưng tôi vẫn giữ quan điểm cũ, tác giả game này rõ ràng đang phát triển theo hướng thám hiểm thực tế, nên những thứ không tồn tại ngoài đời thực thì trong game chắc cũng không có.】【Chưa chắc đâu, phần hướng dẫn tân thủ lúc trước còn có cả cương thi đấy, ông nghĩ trên đời này có cương thi thật chắc?】【Ha ha~ trên đời có cương thi hay không, ông phải đi hỏi mấy anh em ở vùng Xuyên Địa ấy, họ có lẽ sẽ cho ông câu trả lời!】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cương thi có thể là do ký sinh trùng chui vào xác chết khiến xác chết hoạt động sau khi chết, nhưng còn quỷ...

đó là thứ hư vô mờ mịt mà!】【Được rồi được rồi, đừng bàn tán chuyện này nữa, cứ xem livestream đi, biết đâu lát nữa sẽ có câu trả lời thôi!】【Đúng đúng~ gặp chuyện không quyết cứ xem livestream, cửa đá đó đóng lại thế nào, lát nữa bí mật sẽ được bật mí thôi!】Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Không ít người chơi cảm thấy việc cửa đá đột nhiên đóng lại thực sự quá kỳ quái.

Vì vậy, một số người xem hơi mê tín bắt đầu nghi ngờ liệu đây có phải là do quỷ hồn gây ra hay không.

Dù sao, trong phần hướng dẫn tân thủ trước đó, ngay cả cương thi cũng đã xuất hiện, thì ở đây xuất hiện quỷ hồn cũng là chuyện bình thường thôi.

Tuy nhiên, cũng có một số người cho rằng cửa đá đóng lại chắc chắn là do nhóm Tao Trư vô tình dẫm trúng cơ quan.

Chính cơ quan đó đã khiến cửa đá khép lại.

Còn về thuyết quỷ hồn mà những người mê tín nói, đó hoàn toàn là chuyện viển vông.

Chương 505

Phải biết rằng, tác giả của tựa game này muốn tạo ra một thế giới game thực tế y hệt đời thực.

Cương thi thì còn dễ giải thích, vì khi ký sinh trùng chui vào xác chết, có khả năng khiến xác chết ngừng thối rữa và "phục sinh".

Hơn nữa, ngoài đời thực, sự kiện cương thi năm đó ở vùng Xuyên Địa thực sự đã lên báo.

Ngay cả bây giờ, nếu tìm kiếm trên mạng vẫn có thể thấy được một vài manh mối.

Nhưng quỷ là thứ do con người tưởng tượng ra, một loại sinh vật không có thực thể, chỉ là một cách nói mê tín.

Trong những trò chơi có thế giới quan không nghiêm ngặt thì có thể tồn tại, nhưng trong một trò chơi thực tế như thế này, quỷ hồn là loại sinh vật không thể nào tồn tại được.

Huống chi đây là một trò chơi đạo mộ gần như giống hệt đời thực, ngay cả lịch sử cũng cực kỳ tương đồng.

Tất nhiên, suy đoán của cư dân mạng cuối cùng cũng chỉ là suy đoán, chỉ mang tính tham khảo chứ không thể đưa ra kết luận ngay.

Điểm này Tao Trư cũng hiểu rõ.

Vì vậy, đối với những dòng bình luận đó, hắn chỉ liếc mắt qua một cái rồi không thèm quan tâm nữa.

Ở phía bên kia, thấy Dương Tuyết Lệ quan sát cửa đá đã lâu, giáo sư Trần và những người khác cuối cùng cũng không kìm được tò mò mà lên tiếng hỏi. "Tuyết Lệ, cửa đá đó thế nào rồi?

Còn mở được nữa không?" "Dương tiểu thư, chúng ta không bị nhốt ở đây luôn chứ?" Tuy nhiên, đối mặt với nghi vấn của giáo sư Trần, Dương Tuyết Lệ không trả lời ngay.

Cô tiếp tục quan sát cửa đá thêm một lát, một lúc sau mới quay người lại nhìn giáo sư Trần và nói: "Cửa đá này đã bị phong tử hoàn toàn, hơn nữa còn bị khóa bằng cơ quan chốt chặn, dùng phương pháp cũ không thể mở được nữa!" Nghe vậy, sắc mặt giáo sư Trần và những người khác lập tức hiện lên vẻ khó tin.

Làm sao có thể chứ?

Vừa rồi họ rõ ràng chưa làm gì cả!

Tại sao cửa đá lại tự đóng lại, hơn nữa còn bị khóa chốt?

Chuyện này... chẳng lẽ thực sự là do con người làm sao?

Nhưng nếu là do con người, thì đó là ai?

Phía ngoài giếng đá đều là người của họ, hơn nữa Diệp Diệc Tâm và Sở Kiện vẫn luôn canh giữ gần đó.

Nếu có người từ bên ngoài vào, họ chắc chắn sẽ ngăn cản.

Còn nếu là bọn Diệp Diệc Tâm đi xuống, thì cũng không thể đóng cửa đá lại được.

Dù sao bọn họ hiện giờ đang ở bên trong, nếu đóng cửa đá lại chẳng khác nào gián tiếp hại chết họ sao? 【Đinh~!】.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người đang lo lắng vì cửa đá bị phong tỏa, phía Tao Trư lại đột ngột nhận được một âm thanh thông báo quen thuộc: 【Chúc mừng bạn đã phát hiện phó bản ẩn —— Cổ mộ tế đàn!】 【Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, người chơi có thể nhận được một loạt phần thưởng hậu hĩnh!】 【Gợi ý: Phó bản ẩn này có chức năng lưu trữ kịch bản, sau khi mở phó bản này, người chơi bắt

buộc phải vượt ải mới có thể rời đi, giữa chừng không thể thoát ra, cũng không thể quay lại cửa hàng thành phố để mua đạo cụ.

Khi người chơi đăng nhập lại vào game, vẫn sẽ bắt đầu tại đây!】 Khi thông báo này xuất hiện, Tao Trư sững sờ tại chỗ.

Vãi chưởng!!!

Chỗ này thực sự là một phó bản ẩn!

Và đây không phải là tế đàn gì cả, mà là một ngôi cổ mộ!

Xem ra hắn đã không đến nhầm chỗ.

Chương 506

Nhưng mà... cái gợi ý kia là cái quái gì vậy?

Không thể rời khỏi phó bản giữa chừng...

Thôi bỏ đi, đã đến nước này rồi thì cứ bước tiếp thôi, đánh thông phó bản ẩn này rồi tính sau.

Nghĩ đến đây, Tao Trư lập tức xác định mục tiêu.

Hắn bắt đầu quan sát kỹ lưỡng khu vực tế đàn.

Vì game đã thông báo đây là một ngôi cổ mộ, vậy thì chắc chắn trong tế đàn này còn có cửa ngầm hoặc mật đạo nào đó.

Chỉ cần tìm được lối vào mật đạo đó là có thể trực tiếp mở ra ngôi cổ mộ ẩn giấu trong tế đàn.

Ngay khi Tao Trư mở được phó bản ẩn, phòng livestream của hắn cũng lập tức bùng nổ! 【Vãi chưởng~ vãi chưởng~ thằng Lợn mở được phó bản ẩn rồi!】 【Thật khó tin, không ngờ chỗ này thực sự là một ngôi cổ mộ!】 【Tôi đã nói rồi mà, cửa đá đó làm cầu kỳ như vậy, chắc chắn không đơn giản chỉ là một cái tế đàn đâu, hẳn là còn có bí mật khác.】 【Đỉnh quá đỉnh quá~ xem ra ông cũng có tầm nhìn đấy...】 【Nói vậy là cửa đá bị đóng lại là vì phó bản ẩn sắp được mở ra sao?】 【Chắc vậy, nhưng cũng có thể là một cơ quan hẹn giờ.】 【Cơ quan hẹn giờ?

Đó là cái gì?】 【Đồ ngốc, nghĩa là sau khi cửa đá mở ra, nó sẽ tự động đóng lại trong một thời gian quy định.

Nếu các ông không rời khỏi tế đàn sau cửa đá trong thời gian đó thì sẽ bị nhốt vĩnh viễn bên trong.

Đại loại là thế, có thể hơi khác một chút nhưng chắc cũng tương

tự.】【Hóa ra là vậy...】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tao Trư đúng là tìm đúng chỗ rồi.

Lúc trước tôi còn tưởng nó đến đây chỉ để lãng phí thời gian thôi chứ, không ngờ lại là một phó bản ẩn!】【Phó bản ẩn tên là Cổ mộ tế đàn, nghe thôi đã thấy kích thích rồi!】【Chứ còn gì nữa!

Tế đàn và cổ mộ vốn dĩ là hai thứ bí ẩn nhất, giờ kết hợp lại với nhau, chắc chắn là một phó bản ẩn cực kỳ hung hiểm!】【Đây là phó bản ẩn đầu tiên trên tuyến nhiệm vụ chính, Piao ca à, ông phải cố lên đấy nhé!】【Không nói nhiều, tặng ngay một cái tên lửa trước đã...】【Đúng đúng đúng~ tên lửa bắn lên nào, mọi người ủng hộ Piao ca một chút!】【Mẹ nó, tôi hết tiền tặng tên lửa rồi, hay là tặng mấy cái kẹo mút nhé!】【Không sao, có tiền góp tiền, có sức góp sức, mọi người cứ tùy theo hoàn cảnh thôi...】【Góp sức?

Góp sức kiểu gì?】【Là đi qua các phòng livestream khác quảng bá rằng Tao Trư đã phát hiện ra phó bản ẩn đầu tiên trong kịch bản chính, như vậy những người khác sẽ kéo đến ùn ùn!】【Ông bị hâm à?

Tên lửa vừa bắn là sẽ có thông báo chạy trên các phòng livestream khác ngay, đó là cách quảng bá tốt nhất rồi, còn cần gì phải chạy đi đâu rao giảng nữa?】【Ờ nhỉ, sao tôi lại quên mất chuyện này...】"Lạc lạc lạc~" "Lạc lạc lạc~" Ngay khi cư dân mạng đang nô nức tặng quà để cổ vũ cho Tao Trư, trong không gian tế đàn vốn dĩ tĩnh lặng vô cùng đột nhiên vang lên một chuỗi âm thanh kỳ quái.

Âm thanh này nghe như tiếng ai đó đang nghiến răng ken két liên hồi.

Nghe lâu sẽ khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy!【Vãi~ phó bản cuối cùng cũng chính thức bắt đầu rồi...】【Đỉnh thật, bắt đầu có cảm giác rồi đấy!】【Mẹ nó, đây mới đúng là phó bản cổ mộ hung

hiểm chứ!】【Tao Trư, ông đừng có để bị hẹo đấy nhé!】【Ha ha ha~ ông đề cao Piao ca quá rồi, nó hẹo là cái chắc, chỉ là không biết trụ được bao lâu thôi.】【Mọi người cũng đừng cười nhạo Piao ca nữa, người ta cũng không dễ dàng gì đâu!】【Đúng thế, hắn là người chơi đầu tiên mở được phó bản ẩn này, không có bất kỳ tài liệu hướng dẫn nào để tham khảo, có hẹo ở đây cũng là bình thường thôi!】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tôi hy vọng Tao Trư có thể kiên trì thêm một chút, như vậy chúng ta có thể thu thập thêm được nhiều thông tin hướng dẫn hơn!】【Ha ha, anh hùng có cùng chí hướng, tôi cũng nghĩ thế!】Việc phó bản ẩn chính thức được mở ra khiến cư dân mạng trong phòng livestream đều vô cùng phấn khích.

Không ai ngờ rằng phó bản này nói mở là mở ngay.

Thông báo vừa hiện lên, âm thanh quái dị đã vang lên trong cổ mộ tế đàn!

Thật đáng sợ!

Cùng với việc tin tức Tao Trư mở được phó bản ẩn lan truyền, cộng thêm việc nhiều đại gia liên tục tặng tên lửa cho hắn, rất nhanh sau đó, cư dân mạng từ các phòng livestream khác cũng ùn ùn kéo đến phòng của Tao Trư.【Vãi~ thằng Lợn đỉnh thật, mở được phó bản ẩn luôn!】【Đây là phó bản ẩn đầu tiên trên tuyến nhiệm vụ chính phải không?

Sao trông có vẻ kinh dị thế nhỉ?】【Ông nói thừa à?

Phó bản ẩn trên kịch bản chính thì độ khó đương nhiên phải cao rồi!】【Vãi~ tôi còn tưởng thằng Lợn lại đang dở trò gì cơ, không ngờ lại là mở phó bản ẩn thật!】【Ha ha ha~ ông tưởng Tao Trư là Chu tỷ chắc?

Người ta là streamer kỹ thuật, không bao giờ chơi trò mèo đâu nhé!】【Đúng vậy đúng vậy, tuy biệt danh có chữ 'Trư' nhưng tôi có

thể dùng nhân cách để đảm bảo, Tao Trư tuyệt đối không chơi bẩn!】【Không biết Tao Trư có thể vượt qua phó bản ẩn này không nữa!】【Lần đầu tiên chắc chắn không xong rồi, dù sao cũng là phó bản ẩn, độ khó chắc chắn là có!】【Cũng đúng, để xem hắn kiên trì được mấy phút!】【Đúng rồi, anh em có muốn làm một ván cá cược không?】【Cược gì?】【Cược xem Tao Trư có thể kiên trì được mấy phút trong phó bản ẩn này...

Thế nào, tôi làm cái, các ông có dám không?】【Ha ha~ có gì mà không dám, tôi cược hắn có thể... kiên trì 5 phút, đặt 50!】【Vãi~ ông đề cao nó quá, tôi cược 3 phút, đặt 100!】【Mẹ nó, 3 phút?

Ông khinh thường ai đấy, tôi cược Tao Trư kiên trì được 10 phút, đặt 1 vạn!】【Vãi~ đại gia lầu trên đỉnh quá, một lần đặt hẳn 1 vạn, không dám đắc tội, không dám đắc tội...】【Cảnh sát mạng cảnh báo: Nếu các ông còn tiếp tục đánh bạc qua mạng, tôi sẽ truy quét ID và để cảnh sát địa phương đến bắt các ông về quy án đấy...】【Vãi cả chưởng~ chú cảnh sát mạng ra tay nhanh thế sao?

Chương 507

Chúng cháu còn chưa mở bát mà!】【Đừng nói nữa, chú cảnh sát ơi chúng cháu sai rồi, lần sau không dám nữa, xin hãy tha thứ cho chúng cháu...】【Đúng vậy, chúng cháu sai rồi, quỳ cầu tha thứ ạ...】【Cháu vẫn còn là học sinh tiểu học, xin chú cảnh sát đừng nói với mẹ cháu!】 Do số lượng người xem tăng vọt, phòng livestream của Tao Trư lập tức trở nên hỗn loạn.

Không đúng!

Chính xác mà nói thì không phải hỗn loạn, chỉ là số người quá đông khiến bình luận bùng nổ.

Tất nhiên, đối với Tao Trư đây là một chuyện tốt.

Bình luận càng nổ thì điểm nhân khí trong phòng càng cao.

Hiện tại, nhân khí trong phòng hắn đã đạt đến 200 triệu!

Đúng vậy... chính là 200 triệu người!

Con số này ngay cả trong lịch sử ngành livestream cũng là độc nhất vô nhị.

Phải biết rằng, các streamer hạng nhất khác hiện tại có vài chục vạn người xem đã là rất lợi hại rồi.

Còn những streamer hàng đầu như Chu tỷ hay Đại Tư Mã hiện tại cũng chỉ có vài triệu người xem mà thôi. "Ha ha ha~ lần này phát tài thật rồi..." "200 triệu người, con số này nằm mơ tôi cũng không dám nghĩ tới..." Nhìn số người xem trong phòng, Tao Trư cũng bật cười thành tiếng.

Tuy nhiên hắn cũng biết, sở dĩ mình có được nhân khí cao như vậy chủ yếu là nhờ vào độ hot của tựa game đạo mộ này.

Nếu không phải game này đang cực kỳ nổi tiếng hiện nay, thì chỉ dựa vào bản thân hắn, căn bản không thể đạt được thành tựu kinh người như thế. "Hồ tiên sinh, anh có nghe thấy âm thanh đó không?" Ngay khi Tao Trư đang vô cùng hưng phấn vì nhân khí tăng vọt, giọng nói của Dương Tuyết Lệ đột ngột vang lên từ phía sau.

Tao Trư quay đầu lại nhìn, thấy Dương Tuyết Lệ vốn đang ở phía cửa đá, lúc này đã đi tới sau lưng mình. "Nghe thấy rồi, hơn nữa còn rất rõ..." Tao Trư trấn tĩnh lại, sau đó lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Hắn hiểu rõ, tuy hiện tại mình đang có nhân khí siêu cao, nhưng muốn giữ được nó thì phải dựa vào màn thể hiện sắp tới.

Nếu lát nữa hắn mà hẹo ngay, thì cư dân mạng đang xem chắc chắn sẽ vô cùng thất vọng, lúc đó người xem chắc chắn sẽ bỏ đi không ít.

Ngược lại, nếu hắn thể hiện xuất sắc trong kịch bản ẩn này, nhân khí chắc chắn sẽ tiếp tục tăng vọt, thậm chí có thể đột phá con số 300 triệu.

Trời ơi! 300 triệu... trước đây mình còn chẳng dám mơ tới!

Xem ra lát nữa phải thực sự nghiêm túc mới được! "Dương tiểu thư, cô thấy âm thanh này phát ra từ đâu?" Tao Trư vẻ mặt ngưng trọng nhìn Dương Tuyết Lệ hỏi. "Không biết..." Dương Tuyết Lệ lắc đầu: "Âm thanh này rất kỳ quái, cảm giác như ngay bên cạnh, nhưng lại..." Nói đến một nửa, ánh mắt Dương Tuyết Lệ đột nhiên trở nên sắc lạnh.

Chỉ thấy cô nhanh chóng rút Kim Cương Tán ra rồi lao thẳng về phía sau lưng Tao Trư. "Mau tránh ra!" Cùng lúc đó, Tao Trư đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng va chạm khô khốc!

Quay đầu lại nhìn, hắn phát hiện một xác chết thối rữa đầy thịt

thối đã đứng sau lưng mình từ lúc nào.

May mà đòn đánh bằng dù vừa rồi của Dương Tuyết Lệ đã hất văng cái xác đó đi, nếu không hắn có lẽ đã bị thương rồi!

Không đúng, chính xác là bị giết chết mới đúng.

Chương 508

Vì trước đó giáo sư Trần đã nói, loại xác thối này mang theo rất nhiều mầm bệnh, nếu bị chúng cắn một cái hoặc cào một cái thì hậu quả khôn lường! 【Vãi~ mấy cái xác thối này chui ra từ đâu vậy?

Sao lúc nãy không thấy?】 【Mẹ kiếp, đó chẳng phải là mấy cái xác thối bị treo trên cột đá lúc trước sao?】 【Cái gì cơ?

Mấy cái xác bị đóng đinh trên cột đá đó chẳng phải nói là đã chết hẳn rồi sao?

Làm sao chúng xuống được?

Hơn nữa còn không hề tiếng động.】 【Tiếng động gì mà không tiếng động, lúc nãy chẳng phải có tiếng kêu 'lạc lạc lạc' đó sao?】 【Nghĩ lại cũng đúng, chỉ là lúc nãy chúng ta dồn hết sự chú ý vào cửa đá nên không để ý, đến khi âm thanh đó lớn dần lên thì mới nhận ra...】 【Không nói nữa, đây chắc chắn là phó bản bắt đầu rồi, quái vật xuất hiện rồi!】 【Đúng vậy, Tao Trư, ông nhất định phải kiên trì đấy, đừng có làm chúng tôi mất mặt, chúng tôi đều là fan trung thành của ông đấy!】 【Đúng đúng~ Tao Trư cố lên, Piao ca cố lên...】 【Áo lợi cấp~】 【Tên lửa bắn lên, cổ vũ một tay nào!】 【Trời ạ~ sao bây giờ nhiều người tặng tên lửa thế, mọi người giàu vậy sao?】 【Vì Tao Trư, tôi thà mỗi ngày ăn mì tôm cũng phải tặng hắn tên lửa!】 【Mẹ nó, ông còn có mì tôm mà ăn, tôi giờ mỗi ngày phải đi bới thùng rác ven đường tìm đồ ăn đây, thỉnh thoảng còn phải tranh giành với mấy ông lang thang nữa!】 【Vãi~ tranh với người lang thang là còn tốt chán, ít nhất đồ ăn đó con người còn nhìn trúng, tôi là trực tiếp tranh với chó hoang luôn đây...】 【Khụ khụ~ tôi cứ cà nốt thẻ tín dụng với rút hết tiền trong mấy cái app cho vay ra rồi tính

sau...】 Thấy Tao Trư bị xác thối tấn công, cư dân mạng trong phòng livestream lập tức phấn khích.

Phó bản ẩn này thực sự quá kích thích.

Nói mở là mở, quái vật xuất hiện chớp nhoáng, tốc độ nhanh đến mức vô lý, hoàn toàn không cho người chơi thời gian phản ứng.

Vừa rồi cũng may nhờ Dương Tuyết Lệ ở ngay cạnh Tao Trư, nếu không hắn đã sớm đi chầu ông bà rồi!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Dương Tuyết Lệ kịp thời cứu Tao Trư chắc cũng là do độ hảo cảm của cô ấy đối với hắn khá cao.

Nếu không, cô ấy đã chẳng liều mình cứu mạng hắn như vậy, ít nhất là không ra tay gấp gáp đến thế.

Phải biết rằng, vừa rồi xác thối đã đưa tay ra vồ lấy rồi, nếu Dương Tuyết Lệ chỉ cần sơ suất một chút thôi là chưa cứu được người mà bản thân đã bị thương trước. "Giáo sư, sao những cái xác thối đó lại sống lại hết rồi?" "Tôi không biết, vừa rồi vẫn bình thường mà..." "Chúng chẳng phải đều bị đóng đinh trên cột đá sao?

Sao đột nhiên lại xuống được?

Có khi nào là người ngoài hành tinh cứu chúng không?" Ở phía bên kia, thấy Tao Trư và Dương Tuyết Lệ bị tấn công, nhóm giáo sư Trần cũng lập tức căng thẳng. "Giáo sư Trần, mọi người cứ ở yên trong mộ đạo tìm cơ quan mở cửa đá đi, đừng ra ngoài, những thứ này cứ giao cho tôi và Hồ tiên sinh..." Dương Tuyết Lệ không thèm quay đầu lại cảnh báo ba người giáo sư Trần, sau đó trực tiếp lao lên giao chiến với mấy cái xác thối.

Tao Trư thấy vậy thì sợ đến phát khiếp.

Trời đất ơi!!!

Mấy cái xác thối này trông kinh tởm quá!

Mình mà phải đánh nhau với chúng sao?

Đây không phải là làm khó mình sao?

Còn nữa...

Dương đại tiểu thư...

Cô đối phó 3 cái, còn để lại tận 5 cái cho tôi, cô thấy thế có lịch sự không hả?

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Tao Trư vẫn phải cắn răng lao lên.

Còn vũ khí ấy hả?

Trong túi hắn có một cái xẻng công binh, đó là món hắn chuẩn bị dự phòng từ trước.

Tất nhiên là vũ khí nóng cũng có, nhưng hiện tại hắn chưa định dùng đến.

Bởi vì theo phong cách của trò chơi này, vũ khí nóng chỉ an toàn khi xung quanh không có ai.

Nếu không, một khi bị nhóm giáo sư Trần phát hiện, lúc quay về chắc chắn sẽ bị tịch thu sung công.

Đúng vậy!

Chương 509

Vũ khí nóng ở đây là vũ khí dùng một lần, trừ khi túi tiền của ông thực sự rất dày, nếu không thì cứ ngoan ngoãn dùng vũ khí lạnh đi! "Hổ không gầm lại tưởng ta là mèo bệnh à?" "Chỉ là 5 con quái quèn, xem ta đập nát đầu các ngươi đây!" Tao Trư dù sao cũng từng là một streamer kỹ thuật hàng đầu, thực lực chắc chắn là có.

Huống chi, lúc này hắn đang nhập vai Hồ Bát Nhất.

Là một người lính giải ngũ, tố chất cơ thể hắn cũng vượt trội hơn người thường.

Dưới cú đập mạnh của xẻng công binh, một cái xác thối lao đến trực tiếp bị hắn đập ngã nhào xuống đất.

Cái đầu đầy thịt thối của nó bị lưỡi xẻng đập trúng tạo thành một vết thương dài, hộp sọ nứt toác ra! "Ha ha~ lão tử còn chưa dùng hết sức mà mày đã gục rồi sao?" Tao Trư quẹt mũi, sau đó lại vung xẻng nhắm vào một cái xác thối khác đang lao tới!

Nhưng ngay khi hắn vung xẻng định đập thì chân hắn đột nhiên bị một bàn tay chộp chặt lấy.

Tao Trư cúi đầu nhìn xuống, phát hiện chính là cái xác thối bị mình đập vỡ đầu lúc nãy.

Bàn tay của nó lúc này đang bấu chặt vào cổ chân hắn, lực tay cực lớn!

Dù hắn có dùng sức thế nào cũng không tài nào thoát ra được. "Mẹ nó...

đầu đã nứt toác ra thế kia mà sao mày vẫn còn cử động được hả?" Tao Trư định bồi thêm vài xẻng nữa cho cái đầu nát kia, nhưng chưa

kịp ra tay thì 4 cái xác thối khác ở gần đó đã vây tới.

Cuối cùng... trong những tiếng la hét thảm khốc, Tao Trư đã kết thúc chuyến hành trình trong phó bản ẩn lần này của mình! 【Nhân vật tử vong, nhiệm vụ thất bại!】 【Xin hãy tiếp tục cố gắng...】 Khi thông báo tử vong hiện ra, cư dân mạng trong phòng livestream đều sững sờ.

Ngay cả những dòng bình luận vốn không bao giờ ngừng cũng xuất hiện một khoảng trống ngắn ngủi.

Một lát sau, trong phòng mới bắt đầu lác đác xuất hiện những bình luận mới. 【Mẹ nó, thằng Lợn gục nhanh thế sao?】 【Mới có 1 phút, mà trước đó Dương Tuyết Lệ còn gánh cho nữa chứ.

May mà vừa rồi không đặt cược, không thì mất trắng!】 【Mẹ nó, tôi vừa tính lại xong, từ lúc thằng Lợn bắt đầu chiến đấu đến lúc gục chỉ có đúng 10 giây...】 【Đây là thực lực của streamer kỹ thuật hàng đầu trong nước sao?】 【Yếu xìu, cảm giác còn tệ hơn cả Chu tỷ bên cạnh nữa...】 【10 giây... không ngờ Tao Trư còn nhanh hơn cả tôi!】 【Tôi nghi ngờ lầu trên đang lái xe...】 【Mẹ nó, thật là thất vọng quá đi!】 【Không được rồi, tôi phải dừng tặng tên lửa thôi, thằng Lợn này không đáng để tôi mỗi ngày phải đi bới thùng rác...】 【Tôi thấy chuyện này cũng không trách Tao Trư được, dù sao lúc nãy hắn cũng đã đập vỡ đầu một cái xác thối rồi, là tại con quái đó dai như đỉa nên hắn mới bị sơ suất thôi...】 【Đừng có tìm lý do, tìm lý do là để bao biện thôi.

Tôi nghi ngờ ông lầu trên chính là acc phụ của thằng Lợn...】 "Mẹ kiếp, đám khốn khiếp này, dám nói mình như vậy..." Nhìn những bình luận trêu chọc mình, Tao Trư sắp phát điên vì tức.

Hắn nghiến răng lầm bầm chửi rủa một tiếng, sau đó rời khỏi máy chạy bộ, đi tới bàn uống một ngụm coca.

Tuy nhiên... ngay khi hắn vừa mới nốc một ngụm coca vào miệng thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy mạnh ra.

Hóa ra là vợ hắn, Tiểu Linh Mẫn lại tới thăm. "Tao Trư, anh vừa rồi bị cái quái gì thế?" "Sao đang yên đang lành đột nhiên lại chết vậy?" "Còn nữa... em thấy anh trong game cứ liếc mắt đưa tình với Dương Tuyết Lệ đó, anh coi em là không khí à?" Sự xuất hiện đột ngột của Tiểu Linh Mẫn khiến Tao Trư giật nảy mình.

Ngay cả ngụm coca vừa trôi xuống cổ họng cũng bị hắn phun thẳng ra ngoài.

Kết quả là không phun thì thôi, phun một cái là gây họa lớn.

Vì Tiểu Linh Mẫn lúc này đang đứng ngay trước mặt hắn, cú phun này...

Chương 510

trực tiếp tống toàn bộ đống nước coca vào mặt vợ!

Tiểu Linh Mẫn bị phun cho một trận tối tăm mặt mũi.

Ngay cả lớp trang điểm vừa mới kẻ vẽ xong cũng bị ngụm nước của hắn làm cho lem nhem hết cả! "Vợ... vợ... vợ ơi, em không sao chứ?" Tao Trư nhận ra mình gây họa, vội vàng vơ lấy khăn giấy trên bàn định lau cho vợ.

Kết quả là không lau thì thôi, lau một cái lại càng hỏng việc.

Nước coca cộng với khăn giấy trực tiếp quét sạch lớp phấn nền trên mặt Tiểu Linh Mẫn.

Sắc mặt Tiểu Linh Mẫn lập tức trở nên u ám vô cùng.

Cùng lúc đó, một luồng sát ý thoang thoảng bắt đầu lan tỏa từ người cô. "Cái... cái này... cái này..." Nhìn những đốm tàn nhang vốn bị lớp phấn che phủ nay lại hiện hình, Tao Trư sững sờ như bị sét đánh.

Thôi xong rồi!

Lần này gây họa lớn thật rồi! "Bộp" một tiếng.

Chưa đợi Tiểu Linh Mẫn đang u ám phát hỏa, Tao Trư vốn đã quá quen thuộc với tính cách của vợ đã nhanh chân quỳ rạp xuống đất.

Tuy nói dưới gối nam nhi có vàng, nhưng lúc này lúc này, trong mắt Tao Trư chỉ có bảo mạng là quan trọng nhất.

Vàng bạc gì đó ai thích thì cứ lấy, hắn chẳng thiết tha gì đâu! "Anh... anh đứng dậy ngay cho tôi..." Tiểu Linh Mẫn vốn định nổi trận lôi đình, nhưng thấy Tao Trư đã chủ động quỳ xuống trước một

bước, ngọn lửa giận vừa mới bùng lên trong lòng lập tức bị dập tắt đi không ít.

Phải nói rằng, Tao Trư thực sự có chiêu trong việc đối phó với vợ mình.

Hắn hiểu tính cách vợ, đồng thời cũng biết mình phải làm gì để khiến cô có giận mà không có chỗ phát tiết.

Chỉ riêng hai điểm này thôi đã đủ để hắn hoàn toàn kiểm soát được Tiểu Linh Mẫn rồi.

Tất nhiên, trong mắt người khác hành động này có thể là sợ vợ, nhưng trong mắt Tao Trư thì hoàn toàn không phải vậy.

Hắn làm thế là vì sợ vợ sao?

Đương nhiên không phải rồi!

Đây gọi là nghệ thuật chế ngự!

Người ngoài đạo căn bản không thể nào hiểu được! "Vợ ơi, chỉ cần em không giận nữa là anh đứng lên ngay..." "Nếu không anh sẽ cứ quỳ ở đây mãi cho đến khi em hết giận mới thôi..." Tao Trư cố tình tỏ vẻ ý chí kiên định nói với vợ.

Có thể thấy được Tiểu Linh Mẫn lúc này đã hoàn toàn bị Tao Trư nắm thóp.

Chương 511

Cô muốn chửi hắn nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu, muốn phát hỏa nhưng lại không có chỗ để xả, thực sự là làm khó cô quá rồi! "Anh dậy cho em..." Thấy Tao Trư đầy vẻ thành ý, Tiểu Linh Mẫn cũng chỉ đành thôi. "Chỉ cần anh vượt qua được cái phó bản ẩn này, em sẽ không trách anh nữa." Nghe vậy, Tao Trư lập tức phấn chấn hẳn lên.

Hắn vẻ mặt đầy kích động hỏi: "Thật sao vợ?

Em thật sự không giận anh nữa chứ?" Tiểu Linh Mẫn khoanh tay trước ngực, hừ một tiếng: "Đợi anh vượt qua cái phó bản này rồi tính tiếp, nếu không qua được, anh biết hậu quả rồi đấy." "Ực..." Tao Trư không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

Hắn có chút lo lắng hỏi: "Thế màn này có điều kiện phụ gì không?

Ví dụ như giới hạn thời gian hay số lượt chơi chẳng hạn?" Vượt màn đối với hắn không khó, kể cả là phó bản ẩn.

Bởi vì chỉ cần không ngừng mày mò, thử sai, dù màn chơi có khó đến đâu thì cuối cùng hắn cũng sẽ qua được, miễn là có đủ thời gian.

Cho nên...

điều hắn lo nhất hiện tại là những điều kiện phụ mà Tiểu Linh Mẫn đưa ra.

Dĩ nhiên, hắn nói vậy không phải để nhắc khéo vợ mình thêm điều kiện, mà bởi vì hắn quá hiểu tính cô, chắc chắn cô sẽ không để hắn vượt qua dễ dàng như thế.

Quả nhiên, Tao Trư vừa dứt lời, Tiểu Linh Mẫn liền cười lạnh: "Anh cũng thông minh đấy, nhưng tiếc là... anh có tự tin mình sẽ là

người đầu tiên vượt qua phó bản này trước những người khác không?" Tao Trư kinh ngạc nhìn vợ: "Ý em là... anh chỉ cần là người đầu tiên vượt qua phó bản ẩn này là được sao?" Tiểu Linh Mẫn gật đầu: "Đúng thế, nhưng em phải nhắc anh một câu!

Chu tỷ và Đại Tư Mã đều đã đi đến chỗ giếng đá ở cốt truyện chính rồi!

Tin rằng không bao lâu nữa họ sẽ mở được phiến cửa đá đó thôi, anh phải cố lên đấy!" Cái gì???

Chu tỷ và Đại Tư Mã cũng đã đến chỗ giếng đá rồi sao?

Nghe lời này, ánh mắt Tao Trư bỗng trở nên sắc bén.

Hắn cứ ngỡ mình đã dẫn đầu cốt truyện chính, không ngờ hai cái tên kia lại bám sát nút như cao dán da chó vậy!

Tao Trư đột nhiên cảm thấy áp lực đè nặng.

Chu tỷ tuy kỹ năng chơi game bình thường, nhưng trong phòng livestream của cô ấy có một lão chuyên gia từ Viện Khảo cổ tọa trấn.

Chỉ cần chỉ điểm vài câu, tiến độ của cô ấy chắc chắn sẽ tăng vọt.

Còn Đại Tư Mã... dù không có chuyên gia nhưng lại là một streamer có kỹ năng cực tốt giống như hắn.

Nếu hai người đó cũng mở được cửa đá và kích hoạt phó bản ẩn, hắn sẽ chẳng còn lợi thế gì nữa! "Không được, mình không thể lãng phí thời gian ở đây nữa... phải lên game ngay thôi." Cảm nhận được áp lực, Tao Trư còn chẳng kịp uống ngụm nước ngọt nào, lập tức nhảy lên máy chạy bộ để bắt đầu trò chơi!

Thấy Tao Trư đầy ý chí chiến đấu, Tiểu Linh Mẫn đương nhiên rất vui! "Cố lên nhé chồng yêu, nếu anh là người đầu tiên vượt qua phó bản ẩn này, hôm nay em sẽ có phần thưởng cho anh đấy..." ...

"Hả?

Phần thưởng...

Chương 512

thôi em ơi, mấy ngày nay anh nỗ lực vượt màn đã kiệt sức lắm rồi...

Nếu em còn muốn anh sống thêm vài năm nữa thì tha cho anh đi?" Vừa nghe vợ bảo có phần thưởng, Tao Trư sợ tới mức rùng mình.

Ngay cả động tác nhảy lên máy chạy bộ cũng khựng lại một chút, suýt thì ngã nhào.

Nhưng cũng chẳng trách hắn được, vì hắn quá rõ "phần thưởng" của vợ mình là cái gì. "Hừm~~~ sao nào?

Giờ anh còn không thèm phần thưởng của em nữa hả?" Tiểu Linh Mẫn thấy thái độ này của Tao Trư thì rất không hài lòng, cơn giận trong lời nói dường như lại bắt đầu bốc cháy.

Tao Trư thấy thế liền vội vàng xin tha: "Ấy... vợ đừng giận, anh nhận phần thưởng là được chứ gì?" "Thế còn nghe được..." Tiểu Linh Mẫn chống nạnh, vẻ mặt đắc ý xen lẫn chút tinh quái: "Được rồi được rồi...

đừng lãng phí thời gian nữa, mau đi vượt màn đi, không lại để người khác vượt mặt mất..." "Rõ, rõ, anh lên game ngay đây..." Tao Trư gật đầu lia lịa, lập tức đeo kính VR vào.

Đăng nhập trò chơi!

Giây tiếp theo, tầm mắt Tao Trư quay lại thế giới game.

Chỉ là... khi quay lại, sắc mặt hắn bỗng thay đổi.

Hắn phát hiện sau khi đăng nhập, giao diện game không hiện ra bảng chọn khu vực như mọi khi, mà hắn xuất hiện trực tiếp ngay trong ngôi cổ mộ dưới đáy giếng.

Phải biết rằng trước đây khi bắt đầu lại trò chơi, người chơi sẽ thấy màn hình lựa chọn khu vực thành phố.

Ví dụ như muốn vào thành mua đạo cụ thì chọn vào thành, sau đó mới mở cốt truyện.

Dĩ nhiên, nếu đã chuẩn bị đầy đủ, có thể không cần vào thành mà chọn trực tiếp khởi động lại tuyến cốt truyện để tiếp tục trò chơi.

Đó được coi là bước chuẩn bị trước khi vào game.

Những lần trước Tao Trư chơi lại đều như vậy.

Nhưng bây giờ... phần lựa chọn thành phố biến mất hoàn toàn, thậm chí còn bỏ qua luôn đoạn dẫn truyện ban đầu, đưa hắn thẳng tới cổ mộ dưới đáy giếng.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Tao Trư ngơ ngác nhìn Trần giáo thụ và những người khác đang bàn bạc xem tại sao cửa đá lại tự đóng lại, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Chẳng lẽ...

đây chính là ý mà thông báo game đã nói lúc trước!

Trước khi hoàn thành cửa ải này, người chơi không thể rời khỏi phó bản ẩn sao?

Thực ra không chỉ Tao Trư nghi ngờ, mà các cư dân mạng trong phòng livestream lúc này cũng đang bàn tán xôn xao về tình huống này.【Cái quái gì thế?

Sao Tao Trư vừa vào game đã ở trong cổ mộ rồi, bị lỗi game à?】【Không đúng, đây chắc không phải lỗi đâu, mà là quy tắc đã thông báo lúc trước đấy.】【Quy tắc nào?

Sao tôi không biết?】【Đồ ngốc này~ Lúc Tao Trư mở phó bản,

hệ thống chẳng báo là người chơi không thể rời khỏi phó bản ẩn cho đến khi vượt qua đó sao?

Tôi nghĩ "không thể rời khỏi" chính là nghĩa này đấy!】【Vãi~ Đây chẳng lẽ là tính năng "lưu game" truyền thuyết sao?】【Chắc vậy rồi...】【Thế thì cũng tốt mà, ít nhất cốt truyện chính không phải bắt đầu lại từ đầu...】【Đúng vậy, xem ra phần thưởng giá trị nhất của phó bản ẩn này chính là có thể tải lại cốt truyện, tiết kiệm được khối thời gian đấy!】...

Chương 513

"Hóa ra phó bản ẩn này còn có chức năng tải lại màn chơi sao?

Nếu đúng là vậy thì tốt quá..." Nhìn thấy những gì cư dân mạng đang bàn tán, tâm trạng Tao Trư cũng dần bình tĩnh lại.

Tuyến cốt truyện chính khác với cốt truyện hướng dẫn tân thủ.

Hướng dẫn tân thủ diễn ra ở Dã Nhân Câu, nơi đó bé tí tẹo, dù có chơi lại cũng không mất bao lâu để đến được Tướng quân cổ mộ, chi phí thời gian không cao.

Nhưng cốt truyện chính thì khác, nó rất dài.

Ít nhất cho đến hiện tại, nếu họ phải bắt đầu lại từ thị trấn nhỏ ngoài sa mạc, rồi đi tìm lão An Lực Mãn, đến hầm trú ẩn, rồi mới tới chỗ giếng đá cổ mộ này... cho dù dọc đường thuận lợi và có hướng dẫn để tham khảo thì cũng phải mất vài tiếng đồng hồ.

Đặc biệt là ở chỗ hầm trú ẩn, có thể gặp phải những nguy hiểm chưa từng có.

Chỉ riêng bầy sói và kiến hành quân sa mạc tiền sử cũng đủ lấy mạng đại đa số người chơi rồi.

Chưa kể đoạn ở sông băng Côn Luân cũng thế.

Một khi người chơi chết trong cốt truyện, họ chỉ có thể bắt đầu lại từ giai đoạn đó.

Thời gian lãng phí không phải chỉ là một chút đâu.

Cho nên... nếu sau khi vượt qua phó bản ẩn này mà có thể lưu lại tiến trình cốt truyện chính thành công, giúp người chơi sau này có thể bắt đầu lại ngay tại giếng đá cổ mộ, thì ý nghĩa của nó sẽ hoàn toàn

khác biệt.

Có thể nói thẳng rằng, dù phó bản ẩn này không có bất kỳ phần thưởng nào, chỉ riêng chức năng "lưu game" cốt truyện chính thôi cũng đủ khiến mọi game thủ phát điên rồi!

Nghĩ đến đây, Tao Trư lập tức trở nên nghiêm túc.

Bất kể phó bản ẩn này cuối cùng có thể lưu game hay không, tóm lại cứ phải vượt qua nó đã!

Giờ hắn cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tử chiến đến cùng, dốc toàn lực!

Cốt truyện game vẫn tiếp tục.

Ngay lúc đám người Trần giáo thụ đang chú ý tới phiến cửa đá kia, âm thanh quỷ dị đó lại bắt đầu vang lên trong không gian tế đàn.

Nhưng lần này, Tao Trư đã có sự chuẩn bị, hắn lập tức phản ứng lại. "Mọi người cẩn thận, đám xác thối sống lại rồi..." Vừa dứt lời, nhóm Trần giáo thụ đang tìm cơ quan mở cửa liền quay ngoắt nhìn về phía Tao Trư.

Lúc này, hắn đã lấy xẻng công binh từ trong túi ra, quay đầu nhìn về phía 16 cột đá quanh tế đàn.

Không đúng... chính xác mà nói, hắn không nhìn cột đá, mà nhìn những cái xác thối đang bò nhanh xuống từ trên đó!

Đúng vậy, sau khi sống dậy, chúng bò xuống từ cột đá nhanh như chớp giống như loài nhện.

Mục tiêu của chúng không nghi ngờ gì nữa, chính là nhóm của Tao Trư. "Mọi người cẩn thận..." Shirley Dương cũng đã nhận ra điều bất thường, cô vội vàng xòe Kim Cương Tán ra.

Ngay sau đó, không nói hai lời, cô lao thẳng về phía đám xác thối

đang ập tới.

Tao Trư biết lần này chắc chắn không tránh khỏi, nên không nói nhảm nữa, vung xẻng công binh lao theo Shirley Dương! ...

Chương 514

Tao Trư cùng Shirley Dương xông vào giữa đám xác thối, bắt đầu cuộc kịch chiến.

Nhân vật của Tao Trư là 'Hồ Bát Nhất'.

Như đã nói trước đó, thiết lập của nhân vật này rất tinh thông các kỹ năng chiến đấu cơ bản, thể năng cũng mạnh hơn người thường rất nhiều.

Cũng chính vì vậy, thực lực của Tao Trư lúc này vượt xa so với chính mình ngoài đời thực.

Động tác và tốc độ của hắn khi cận chiến đều vượt qua giới hạn thực tế của bản thân.

Mỗi nhát xẻng vung ra đều có thể đánh bay một cái xác thối.

Dĩ nhiên, sở dĩ đám xác thối này dễ bị đánh bay như vậy là vì phần lớn máu thịt trong người chúng đã bị thối rữa, nên trọng lượng khá nhẹ.

Đừng nói là Tao Trư, ngay cả phụ nữ như Shirley Dương cũng có thể dựa vào sức mình mà đánh văng những cái xác đang lao lên.

Nhưng đáng tiếc là dù dễ bị đánh bay, đám xác thối này lại lì lợm như gián vậy.

Dù bị thương nặng thế nào cũng chẳng hề hấn gì.

Thậm chí có bị đập nát đầu, chúng vẫn có thể đứng dậy chiến đấu tiếp ngay lập tức.

Ngoài ra, cách thức chiến đấu của chúng cũng vô cùng hung hãn, không chỉ nhanh mà còn cực kỳ khó chịu!

Nếu có thể dùng tay cào, chúng sẽ cào; không dùng tay được, chúng sẽ dùng miệng cắn.

Dù có bị đánh gục xuống đất, chặt đứt chân tay, chúng vẫn sẽ bò lết về phía bạn như một con sâu bướm.

Nói tóm lại, mức độ khó nhằn của đám xác thối này là điều Tao Trư chưa từng thấy.

Nhưng tình thế này hắn cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ biết cắn răng nghênh chiến, hy vọng Shirley Dương có thể nghĩ ra cách giải quyết, hoặc Trần giáo thụ sớm tìm được lối vào cổ mộ ẩn kia để thoát khỏi đám sinh vật khó chịu này.

Tuy nhiên... suy nghĩ của Tao Trư lại hoàn toàn trái ngược với những gì cư dân mạng đang nghĩ!!! 【Vãi chưởng~ Tao Trư anh làm cái gì thế?

Đám xác thối này rõ ràng là quái vật bất tử, cứ đánh thế này không ổn đâu!】 【Lạy hồn~ Bất tử cái gì, ông tưởng đang chơi Warcraft à mà xác sống bất tử?】 【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, ông anh trên kia nói không sai đâu.

Nếu Tao Trư không dùng biện pháp cần thiết mà cứ dây dưa thế này, cuối cùng người chịu thiệt chắc chắn là hắn.】 【Đúng thế, đám xác thối này hình như không biết mệt, chân tay đứt vẫn tấn công được.

Mà vô lý hơn là hình như chúng còn mang theo mầm bệnh, chỉ cần bị thương là đi đời nhà ma luôn đúng không?】 【Phải, lúc nãy Tao Trư bị một cái xác tóm cổ chân xong là trúng độc chết luôn mà.】 【Bậy nào~ lúc nãy rõ ràng là hắn bị mấy con quay lại cắn chết, xác thối dù có độc cũng không khiến người ta chết ngay lập tức được chứ?

Nếu không màn này sao mà qua được!】【Dù không chết ngay thì cũng không được để bị thương, không là phiền phức lắm...】【Thế giờ Tao Trư có cách nào khác không?】【Chịu, tạm thời tôi chưa nghĩ ra cách nào xử lý được đám này!】【Tôi biết này, gọi Lâm Chánh Anh đại sư đến giúp đi, ông ấy trị cương thi với xác sống là đỉnh nhất.】【Biến đi ông——】...

Cư dân mạng bàn tán rôm rả.

Tuyệt đại đa số đều cảm thấy nếu Tao Trư không nghĩ ra đối sách mà cứ chống đỡ mù quáng thì không phải kế lâu dài.

Sức sống của đám xác thối này quá bền bỉ, đánh mãi không chết.

Hơn nữa, từ lần "bay màu" trước của Tao Trư, có vẻ chúng còn mang mầm bệnh cực kỳ nguy hiểm.

Nói chung là không được để chúng chạm vào dù chỉ một cái, kể cả là xước da, nếu không coi như xong phim.

Trong tình cảnh cực kỳ bất lợi này, Tao Trư và Shirley Dương dù có cố gắng đến mấy cũng chẳng cầm cự được bao lâu.

Đúng lúc này, một bình luận xuất hiện đã thu hút sự chú ý của toàn bộ phòng livestream.【Đợi đã, tôi nghĩ ra cách đối phó rồi!

Chương 515

Tao Trư có thể dùng hỏa công mà!

Đám xác thối này sức sống mạnh đúng không?

Chặt tay chân vẫn bò được đúng không?

Nhưng nếu chúng ta dùng lửa đốt chúng thành tro bụi thì sao?

Thế chẳng phải là tiêu diệt triệt để được chúng à?】 Bình luận này vừa hiện ra đã nhận được vô số sự đồng tình. 【Đúng rồi~ Dùng lửa đi, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ!】 【Haha~ Hỏa công, ý hay đấy, nhất định phải dùng lửa...】 【Tôi cũng thấy dùng lửa được, đốt sạch là xong hết!】 【Xưa tôi xem phim cương thi của Lâm đại sư, gặp con nào mạnh ông ấy cũng dùng lửa đốt mà.】 【Chuẩn luôn, tục ngữ có câu lửa thiêu rụi mọi yêu ma tà đạo, phải dùng lửa!】 【Nếu dùng lửa thì mấy cái đèn dầu trên cột đá kia chẳng phải là nguồn lửa tốt nhất sao?】 【Đúng đúng đúng~ nếu không có lửa thì lấy luôn lửa đèn dầu trên cột đá ấy, dầu hỏa chắc cháy còn ác hơn lửa thường nữa.】 ...

Lúc này trong phòng livestream gần như toàn là những bình luận tương tự.

Vô số cư dân mạng đều cho rằng dùng lửa đối phó đám xác thối là phương pháp tối ưu nhất.

Tao Trư nhìn thấy thế, trong lòng lập tức quyết định. "Được, đã là ý kiến của anh em thì mình sẽ dùng hỏa công..." Tao Trư đá bay một cái xác đang lao tới, rồi không ngoảnh đầu lại, chạy ngay về phía cột đá.

Đám xác thối xung quanh thấy vậy liền đuổi theo. "Hồ tiên sinh, anh đi đâu thế?" Shirley Dương hét lớn.

Cô không biết Tao Trư định làm gì.

Tao Trư vừa chạy vừa hét: "Dương tiểu thư, giúp tôi kìm chân chúng lại, tôi định dùng lửa đốt sạch bọn này..." "Dùng lửa?" Shirley Dương nghe vậy thì ngẩn ra, rồi ánh mắt cô bỗng lộ vẻ hiểu ra. "Phải rồi, sao mình lại không nghĩ ra cách này nhỉ?" Dứt lời, Shirley Dương nhanh chóng lấy Phi Hổ Trảo giấu trong túi ra.

Một tay cô cầm Kim Cương Tán để chống đỡ đám xác thối đang áp sát, tay kia nhanh chóng nhắm chuẩn một cái xác đang đuổi theo Tao Trư.

Không chút do dự, cô bóp cò.

Phi Hổ Trảo, phóng! ... "Vút~" Trong chớp mắt, cùng với tiếng xé gió, cái Phi Hổ Trảo trong tay Shirley Dương bắn ra như một quả đạn pháo.

Với tốc độ mắt thường khó thấy, nó xuyên thủng ngay một cái xác thối đang bám sát sau lưng Tao Trư.

Chưa đợi nó kịp phản ứng, Shirley Dương giật mạnh một cái, kéo phăng cái xác thối sắp chạm tới vai Tao Trư lùi lại phía sau. "Đúng không hổ danh là truyền nhân đích hệ của Bàn Sơn Khôi Thủ, quả trảo này ném...

đúng là tuyệt kỹ!" Dù đang chạy thục mạng về phía cột đá nhưng Tao Trư vẫn luôn chú ý tới đám xác thối sau lưng.

Chứng kiến cú phóng Phi Hổ Trảo thần sầu của Shirley Dương, đôi mắt hắn không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc và ngưỡng mộ!

Hắn kinh ngạc vì không thể ngờ một loại vũ khí lạnh, công cụ cổ xưa gần như không còn ai sử dụng trong thời hiện đại, lại có thể phát huy uy lực đáng sợ đến thế trong tay Shirley Dương.

Phải biết rằng máu thịt trên người đám xác thối này tuy đã thối rữa

nhưng phần da thịt còn lại dai như da bò.

Hắn dùng xẻng công binh băm mãi mới lộ được khung xương, vậy mà Phi Hổ Trảo của Shirley Dương xuyên qua dễ như không.

Lực xuyên thấu này chắc phải ngang ngửa đạn bắn, thật không thể tin nổi.

Cũng chính vì thế mà hắn nảy sinh lòng ngưỡng mộ chưa từng có.

Hắn nghĩ nếu mình cũng học được kỹ năng ném Phi Hổ Trảo này, sau này đi đổ đấu chắc chắn độ an toàn sẽ tăng cao.

Chương 516

Quan trọng nhất là dùng mấy thứ vũ khí lạnh này, dù có đám NPC khảo cổ đi cùng cũng chẳng sợ.

Vũ khí nóng thì bị họ thu giữ theo luật quản lý an ninh, chứ vũ khí lạnh thì ai cấm!

Ở những năm 80 tại Hạ Quốc, quản lý vũ khí lạnh vẫn còn khá lỏng lẻo, miễn không cầm đao chặt người lộ liễu là được.

Nghĩ đến đây, Tao Trư liền nảy ra ý định: Đợi chuyện này xong, nhất định phải hỏi Shirley Dương xem có thể truyền thụ cho mình kỹ năng này không!

Đang mải suy nghĩ, Tao Trư đã chạy đến trước một cột đá an toàn.

Dĩ nhiên, hắn đến được đây là nhờ có Shirley Dương dùng Phi Hổ Trảo yểm hộ phía sau.

Nếu cô không kéo từng cái xác đang bám đuôi hắn lại thì chắc hắn chưa chạy được nửa đường đã bị chúng tóm rồi.

Tốc độ của đám xác thối này rất kinh người, dù chạy hay bò đều nhanh đến mức biến thái.

Nếu phải ví chúng với một sinh vật nào đó, Tao Trư chỉ nghĩ đến Người Nhện, nhưng là phiên bản quái vật hình thú.

Nói thật, nếu không tận mắt chứng kiến, nằm mơ hắn cũng không tin trong trò chơi thực tế ảo này lại xuất hiện loại quái vật dị hợm đến vậy! ...

Ở một diễn biến khác, thấy Phi Hổ Trảo của Shirley Dương uy lực như thế, cư dân mạng đang xem livestream cũng đều ngây người.
【Mẹ ơi~ Shirley Dương này cũng "có số má" đấy chứ, ném trảo

chuẩn không cần chỉnh, phát nào trúng phát nấy, gọn gàng súc tích...】【Vãi~ Thế này mà gọi là "có số má" thôi á?

Cái trình ném trảo này chắc cả thế giới không tìm được người thứ hai đâu!】【Đại ca ơi bớt kích động đi, đây chỉ là game thôi, mà cái người ném trảo kia cũng là NPC, ông làm như người thật ngoài đời không bằng ấy, có nhầm không đấy?】【À phải, tôi suýt quên cô ấy là NPC, cứ tưởng là Dương đại tiểu thư ngoài đời thật cơ!】【Thì ông cảm nhận đúng rồi còn gì, cô ấy chính là Dương đại tiểu thư mà!】【Khụ khụ~ tôi nghĩ Dương đại tiểu thư mà ông anh trên kia nói không phải là cô Dương trong game này, mà là một Dương đại tiểu thư khác!】【Dương đại tiểu thư nào?

Ai cơ?】【Đồ ngốc, đương nhiên là cô minh tinh đang nổi rồi...】【À à ra vậy, là cô ấy sao!】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cái game Đạo Mộ này là loại thực tế ảo mô phỏng toàn cảnh, động tác và lực đạo ném trảo của cô Dương vừa rồi trông rất thật.

Tôi nghĩ ngoài đời chắc cũng có người làm được như thế nhỉ?】【Làm được chứ!

Tôi là chủ tịch hiệp hội võ thuật Hạ Quốc, tên tôi là Mã Đại Quốc.

Nếu tôi đoán không lầm thì cái thứ cô Shirley Dương vừa phóng ra gọi là Phi Hổ Trảo.

Loại vũ khí lạnh này thời xưa chuyên dùng để leo tường thành chứ không phải vũ khí tấn công, nhưng... nếu sửa đổi phần đầu trảo cho sắc bén hơn một chút thì hoàn toàn có thể xuyên thấu cơ thể người.

Có điều việc đó đòi hỏi sức mạnh cực lớn, nếu không thì không làm nổi đâu!】【Vãi~ Hóa ra là đại sư Mã Đại Quốc, "cẩu dưỡng" (chó nuôi), "cẩu dưỡng"...】【"Cẩu dưỡng"?

Thằng kia, mày dám chửi Mã đại sư của bọn tao là chó nuôi à?】

【Không không, anh bạn hiểu lầm rồi, tôi vừa nói tiếng địa phương, vì bình thường hay gõ chữ kiểu này nên chưa sửa được.

Ý tôi "cẩu dưỡng" là "cửu ngưỡng" (ngưỡng mộ đã lâu) đấy...】【Sát~ Hóa ra là vậy, nhưng nhóc con mày liệu hồn đấy, nếu để tao phát hiện mày lừa tao, tao cho mày biết tay...】 ...

Cư dân mạng bàn tán xôn xao.

Tuy nhiều người cho rằng Phi Hổ Trảo của Shirley Dương mạnh như vậy là do tác giả game "buff" lên, chứ người thường sao làm nổi, nhất là một cô gái xinh đẹp như thế.

Nhưng cũng có người cho rằng động tác của cô hoàn toàn hợp logic, và cái Phi Hổ Trảo kia dường như đã được cải tiến đặc biệt.

Nếu là loại đã cải tiến, chỉ cần người ném có sức mạnh khá một chút thì việc xuyên thấu cơ thể là hoàn toàn khả thi!

Hai phe tranh luận không ai nhường ai, cuối cùng giải tán trong không vui.

Nhưng qua chuyện này, mọi người đều nhận ra một điều: Kỹ năng của Shirley Dương có lẽ còn bá đạo hơn họ tưởng nhiều! ... "Xem tao đốt chết tụi mày này..." Tao Trư nhanh chân chạy đến trước cột đá, rồi trực tiếp đưa tay lấy cái đèn dầu treo trên đó xuống.

Chương 517

Tuy nhiên, ngay giây phút hắn chạm vào cái đèn dầu, cơ thể hắn bỗng nhiên bốc cháy một cách kỳ lạ. "Vãi chưởng~ Vãi chưởng~ Vãi chưởng..." Kịch liệt bỏng rát cảm giác khiến Tao Trư không nhịn được mà thốt ra "quốc túy" ba lần liên tiếp.

Không cách nào khác, đau quá mà.

Ngọn lửa từ cái đèn dầu này khi cháy trên người không chỉ như thiêu đốt da thịt, mà dường như còn nung nấu cả linh hồn vậy.

Tóm lại là cực kỳ khó chịu.

Để không phải chịu đựng nỗi đau này nữa, Tao Trư trực tiếp gieo mình xuống từ rìa tế đàn. 【Nhân vật đã tử vong, phó bản thất bại!】 【Vui lòng thử lại...】 Khi thông báo tử vong lại xuất hiện, cư dân mạng vốn đang hào hứng bỗng chốc lặng thinh.

Tất cả đều chết lặng.

Bởi vì họ không ngờ Tao Trư lại chết theo cái cách quái dị như thế.

Thật không thể tin nổi. 【Cái quái gì thế này?

Sao Tao Trư lại đột nhiên tự thiêu?】 【Tôi cũng không biết, vừa rồi nhìn không kịp, sao hắn lại tự bốc cháy được nhỉ?】 【Hình như hắn chỉ mới chạm vào cái đèn dầu trên cột đá thôi, rồi tự nhiên bốc lửa luôn.】 【Không lẽ nào?

Chỉ chạm vào cái đèn mà tự cháy?

Chuyện này sao có thể?】 【Đây chẳng lẽ chính là "nghịch lửa có ngày bỏng tay" truyền thuyết sao?】 【Nhưng kể cả có cháy thì cũng phải lăn ra đất mà dập chứ, sao Tao Trư lại nhảy xuống vực luôn thế?

Tự sát à?】【Chắc tại lửa đốt đau quá, hắn muốn kết thúc trò chơi cho nhanh đấy!】【Chắc thế rồi, dù sao phó bản này cũng cho chơi lại mà!】【Nói thì nói vậy nhưng chơi lại cũng tốn thời gian lắm chứ!】【Dù sao vẫn tốt hơn là phải bắt đầu lại từ cái thị trấn nhỏ ngoài sa mạc kia đúng không?】【Tôi vẫn không hiểu sao hắn lại bốc cháy, lẽ nào lửa trên mấy cái đèn đó có vấn đề?】【Ông nói thừa, không có vấn đề thì sao vừa chạm vào Tao Trư đã biến thành bó đuốc được!】【Vậy là... mấy cái đèn dầu trên cột đá không được đụng vào rồi?】【Ừ, chắc chắn rồi.】【Mau ghi lại đi, đây là thông tin hướng dẫn quan trọng đấy, cảm ơn Tao Trư đã nhắc nhở!】【Đúng, chúng ta thực sự phải cảm ơn Tao Trư, không có hắn "thử thuốc" thì chúng ta sao biết mấy cái đèn đó có vấn đề.】【Được rồi, nể tình Tao Trư dũng cảm hy sinh thân mình, tôi tặng hắn mấy cái Tên Lửa lớn vậy!】【Đúng thế, tôi cũng tặng mấy cái, cảm ơn Tao Trư đã lấy thân mình làm vật thí nghiệm!】【Tôi nữa...

Cả tôi! +1】...

Cư dân mạng bàn luận sôi nổi, tâm trạng mọi người lúc này vô cùng phấn khích!

Những đại gia trong phòng livestream thậm chí còn tặng Tên Lửa liên tục.

Không vì gì khác, chỉ vì màn "tự thiêu" vừa rồi của Tao Trư đã giúp họ nhận ra nguy hiểm và ghi nhớ cái bẫy đèn dầu chết chóc trên cột đá.

Đây là một thông tin vô giá để vượt màn đấy!

Chỉ cần nhớ kỹ điều này, lần tới họ đến đây sẽ bớt được bao nhiêu khổ cực.

Có lẽ chính Tao Trư cũng không ngờ rằng, cái chết ngoài ý muốn lần này của mình lại mang về những bất ngờ lớn đến thế." "Đậu xanh

rau muống!" "Vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì thế?" "Lửa trên mấy cái đèn dầu đó sao tự nhiên lại bén lên người mình nhanh thế không biết." "Mà mấy ngọn lửa đó cảm giác không chỉ đốt cháy cơ thể, mà ngay cả linh hồn mình cũng như đang bị thiêu rụi vậy..." "Cái thiết lập ngũ cảm của trò chơi này đúng là... cạn lời luôn." Sau khi chơi game thất bại, Heo Vòi cũng không nhịn được mà thở dài cảm thán.

Lúc những ngọn lửa trên đèn dầu kia bùng lên trên người hắn, cảm giác đó thực sự còn khó chịu hơn cả cái chết.

Nếu phải dùng một thành ngữ để hình dung cảm nhận lúc đó, có lẽ chỉ có bốn chữ 'sống không bằng chết' là hợp nhất.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến hắn không nói hai lời, trực tiếp nhảy xuống vách đá chỗ tế đàn.

Bởi vì cảm giác đó, thật sự không phải người bình thường có thể chịu đựng nổi!

Cũng chính vì vậy, trong lòng Heo Vòi đã chửi thầm gã tác giả game không biết bao nhiêu lần.

Chẳng biết đối phương dùng phương thức gì mà lại có thể làm cho trải nghiệm ngũ cảm của cái trò đạo mộ này đạt đến mức độ chân thực như thế.

Chương 518

Mấy cái trò thực tế ảo khác, cho dù cảnh trí toàn tức có làm chân thực đến đâu thì trải nghiệm ngũ cảm tối đa cũng chỉ đạt đến 60% là cùng!

Hơn nữa còn là loại có thể tự do điều chỉnh.

Nếu người chơi không chịu nổi cảm giác trong game, có thể trực tiếp chỉnh độ đau hoặc xúc giác xuống dưới 20%, hoặc thấp hơn nữa!

Nhưng mà... cái trò đạo mộ này, không những không cho điều chỉnh ngũ cảm, thậm chí còn thiết lập chết luôn ở mức 100%!

Mặc dù một trò chơi thực tế ảo có thể làm cho trải nghiệm ngũ cảm chân thực đến 100% thì đúng là cực kỳ đỉnh cao.

Nhưng cái sự chân thực này cũng phải xem dùng ở đâu chứ!

Nếu dùng trong mấy cái trò chơi chủ đề chốn phong hoa tuyết nguyệt thì có lẽ là một lựa chọn không tồi.

Đằng này lại dùng trong một trò chơi đạo mộ cực kỳ kinh dị.

Đã vậy trong game còn thường xuyên xuất hiện mấy sinh vật đáng sợ với cả cương thi nữa.

Thế này thì hơi quá đáng rồi đó!

Tuy nói làm vậy sẽ khiến trò chơi chân thực hơn, giúp người chơi cảm nhận rõ rệt cảm giác thân lâm kỳ cảnh, nhưng một khi người chơi bị thương thì cái cảm giác đó thật sự không hề dễ chịu chút nào! "Thôi bỏ đi, nói nhiều cũng vô ích, lát nữa phải cẩn thận một chút mới được, tuyệt đối không được chạm vào mấy cái đèn dầu trên trụ đá đó nữa..." "Còn nữa... lần sau mà để tôi biết tác giả trò này là ai, tôi nhất định phải mời gã ăn một bữa 'ra trò' mới được!" Heo Vòi nghiến răng

nghiến lợi lau mồ hôi lạnh trên người!

Sau đó lại đeo kính VR lên, bắt đầu lần trải nghiệm phó bản ẩn tiếp theo. ...

Cùng lúc đó, trong phòng livestream của Chu tỷ ở ngay bên cạnh.

Sau chuyến hành trình dài dằng dặc trên sa mạc, dưới sự chứng kiến của hàng chục vạn cư dân mạng, cuối cùng Chu tỷ cũng đã đến được cái giếng đá mà Heo Vòi đã phát hiện trước đó. "Ôi mẹ ơi... mình thực sự chịu hết nổi rồi..." "Tôi nói cho mọi người nghe nhé, cái trò này đúng là không dành cho người chơi mà!" "Mọi người không biết suốt quãng đường vừa rồi tôi mệt thế nào đâu..." "Đừng nhìn tôi ngồi trên lưng lạc đà suốt mà lầm, con lạc đà đó đi cứ xóc nảy liên hồi, thực sự là khó chịu muốn chết." "Giờ cái quần của tôi nó kẹt cả vào trong thịt rồi, muốn kéo ra cũng không được, đúng là..." Chu tỷ ngồi trên lưng lạc đà, vừa lẩm bẩm chửi rủa vừa kể lể về nỗi gian khổ của mình suốt quãng đường đi.

Ngờ đâu lời còn chưa dứt, trong phòng livestream đã hiện lên một thông báo cảnh cáo: 【Siêu quản hệ thống: Cảnh cáo!

Cảnh cáo!

Hệ thống phát hiện ngôn từ của bạn có chứa thành phần đồi trụy, vui lòng cẩn ngôn thận trọng, nếu không bạn sẽ phải nhận hình phạt nghiêm khắc!】 Chu tỷ: "???" ... "Cái gì thế này?" "Siêu quản ơi, tôi đồi trụy chỗ nào hả?

Ông có nhìn kỹ không đấy?" "Ông nhìn xem tôi vẫn đang mặc áo bông kín cổng cao tường đây này, cũng có lộ chân lộ cẳng gì đâu..." "Tôi nói này, có phải ông thấy tôi xinh quá nên mới cố ý trêu chọc tôi không hả?" Chu tỷ ôm đầu hét lớn.

Cô có nằm mơ cũng không ngờ tới, một người livestream luôn quy

củ như mình mà lại bị siêu quản hệ thống nhận định là có nghi vấn đồi trụy.

Cái gã siêu quản này ăn gan hùm à?

Từ nãy đến giờ bà đây vẫn luôn livestream đàng hoàng, tử tế.

Đồi trụy chỗ nào lúc nào chứ!

Đây rõ ràng là vu khống và cảnh cáo ác ý!

Đúng!

Chương 519

Không sai!

Chính là vu khống!!!

Tuy nhiên... ngay khi Chu Tiểu Di nghĩ rằng siêu quản đang vu khống mình, thì cư dân mạng trong phòng livestream lại không nhịn được nữa. 【Vãi chưởng, Chu tỷ ơi, người ta nói bà đồi trụy ở 'ngôn từ' kìa, liên quan gì đến cách ăn mặc của bà đâu!】 【Đúng đấy, vừa nãy bà dám nói cái quần kẹt vào trong thịt, cái này thì ai mà chịu cho thấu?】 【Ha ha ha, mấy lời này mà Chu tỷ cũng thốt ra được, tôi cũng chịu chẳng biết nói gì nữa rồi.】 Nhìn những bình luận trêu chọc của cư dân mạng, Chu Tiểu Di cũng nhất thời đờ người ra. "Cái gì cơ?" "Tôi phục các người luôn rồi đấy..." "Ý tôi nói quần bị kẹt là do chỗ khớp gối nó bị gấp nếp lại, hiểu chưa hả?" "Đầu óc mấy người đúng là... suốt ngày cứ nghĩ đi đâu đâu không à?" Mặc dù Chu Tiểu Di đang nỗ lực biện minh cho sự lỡ lời của mình, nhưng cư dân mạng lại không hề bỏ qua cơ hội trêu chọc cô lần này. 【Ha ha, Chu tỷ, giờ bà có nói gì thì cũng muộn rồi, dù sao siêu quản cũng đã cảnh cáo rồi!】 【Đúng thế đúng thế, tục ngữ có câu giải thích chính là che đậy, bà càng che đậy thì càng chứng tỏ lời nói lúc nãy có vấn đề!】 【Quần bị kẹt ở khớp gối á?

Vãi cả giải thích, lý do này nghe 'điêu' quá rồi đấy!

Bà có phải đang quỳ đâu, bà đang cưỡi lạc đà cơ mà, liên quan quái gì đến việc quần kẹt ở khớp gối chứ!】 【Khụ khụ, Chu tỷ à, tôi nghĩ bà nên tiếp tục chơi game đi, đừng có nói nhăng nói cuội nữa.

Tôi thấy bà càng nói nhiều thì càng dễ sai đấy.】 【Đúng đúng đúng, Chu tỷ ơi, bà cứ tém tém lại mà nói!】 【Chẳng trách người ta

gọi bà là 'cô dâu câm', trước đây tôi còn không hiểu cái biệt danh này nghĩa là gì, giờ thì cuối cùng cũng rõ rồi.】【Ha ha ha, cái ông không biết biệt danh của Chu tỷ từ đâu mà có kia chắc là người mới hả?】【Vâng, tôi mới bắt đầu theo dõi Chu tỷ thôi!】【Chèn ơi hèn chi, tôi đã bảo mà, fan cứng của Chu tỷ có ai mà không biết nguồn gốc cái biệt danh đó chứ!】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu Chu tỷ có thể suốt buổi không nói câu nào, mãi mãi làm một 'cô dâu câm' thì đúng là đẹp tuyệt trần.】【Phải thừa nhận là nhan sắc của Chu tỷ cực kỳ ổn, mỗi tội cái miệng hơi...

độc địa thôi!】【Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế, nếu Chu tỷ thực sự bị câm thì tốt biết mấy!】【Hắc hắc, đồng quan điểm nha, Chu tỷ mà không nói chuyện thì đúng là cực phẩm nhân gian!】【Tiếc thật, cho dù Chu tỷ không câm thì hạng 'đỗ nghèo khỉ' như chúng ta cũng chẳng có cửa đâu!】... "Mấy cái đồ chết tiệt này..." "Dám nguyền rủa bà đây biến thành người câm à..." "Tôi thấy các người chán sống rồi phải không?" "Để tôi mà tóm được đứa nào đang nguyền rủa tôi, tôi nhất định sẽ cho đứa đó biết tay!" Chu Tiểu Di nghiến răng nghiến lợi nói.

Lần này cô thực sự tức giận rồi.

Người ta vốn dĩ đang lành lặn thế này.

Các người gọi tôi là 'cô dâu câm' thì cũng thôi đi, dù sao đó cũng chỉ là một cái biệt danh.

Nhưng vừa rồi các người lại dám nguyền rủa tôi biến thành người câm thật, thế thì hơi quá đáng rồi đó!

Tất nhiên, việc Chu Tiểu Di có thực sự tức giận hay không thì cư dân mạng trong phòng livestream hoàn toàn chẳng quan tâm.

Bởi vì trong mắt họ, Chu tỷ nổi giận kiểu này cũng chẳng phải lần một lần hai.

Dù sao cô cũng là người không để bụng, đừng thấy hôm nay cô đùng đùng nổi trận lôi đình, có khi ngày mai mở stream lên là đã quên sạch sành sanh rồi.

Mấy fan mới có lẽ sẽ bị vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi này của Chu tỷ dọa sợ, chứ còn đám fan cứng thì bọn họ đã quá quen rồi. ... "Hồ đại ca, cô Dương đang nấu canh rau ở bên ngoài kìa, mùi vị thơm lắm." "Anh có muốn ra uống một chút không, em thấy anh Vương ăn uống ngon miệng lắm." "Anh mà không ra bây giờ thì có khi chỗ canh rau đó bị một mình anh ấy húp sạch mất..." Cùng lúc đó, Chu Tiểu Di cũng đã thuận lợi đi tới chỗ giếng đá.

Tình huống cũng tương tự như Heo Vòi gặp phải.

Sau khi đến đây, nguồn nước của đội khảo cổ đã được bổ sung.

Shirley Yang trong lúc vui mừng đã trực tiếp lấy số rau khô mang từ Mỹ sang ra.

Cô nấu số rau khô đó thành một nồi canh lớn cho mọi người dùng.

Còn ông già Anliman vốn dĩ rất keo kiệt, lúc này cũng hào phóng đem rượu sữa ngựa mình cất giữ ra.

Đội khảo cổ nhanh chóng bước vào trạng thái nghỉ ngơi.

Có lẽ vì tài nguyên nước đã được bổ sung đầy đủ nên tâm trạng của mọi người cũng thả lỏng hơn rất nhiều.

Diệp Diệc Tâm và mọi người thậm chí còn hát hò bên đống lửa!

Chương 520

Khung cảnh dường như chuyển từ khảo cổ sa mạc thành dã ngoại sa mạc luôn rồi!

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di không vì thế mà chủ quan.

Bởi vì cô biết rõ dưới cái giếng đá kia còn có một phó bản ẩn đang tồn tại.

Còn việc làm sao cô biết được thì dĩ nhiên là do cư dân mạng trong phòng livestream mách nước rồi.

Đám cư dân mạng đó đang xúi giục cô cũng đi vào phó bản ẩn đó xem thử.

Dù sao Heo Vòi vẫn đang vượt ải ở đó và hiện tại vẫn chưa có tiến triển gì lớn.

Nếu Chu tỷ có thể vượt mặt Heo Vòi ở đây thì fan của cô dĩ nhiên là sẽ cực kỳ hả dạ!

Hơn nữa, phó bản ẩn đó dường như còn có chức năng lưu trữ điểm dừng (save point).

Nếu có thể vượt qua nó thì lần sau lỡ Chu tỷ có 'oẹo' ở mạch truyện chính thì cũng có thể trực tiếp bắt đầu lại từ chỗ giếng đá này, không cần phải quay lại thị trấn sa mạc để bắt đầu tìm kiếm Anliman từ đầu nữa.

Như vậy sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian. ... "Giáo sư Trần, giáo sư Hách, chuyện canh rau gì đó cứ để lát nữa hãy uống..." "Vừa rồi tôi có quan sát kết cấu bố cục của căn nhà đá này, phát hiện nó không phải là một căn nhà đá bình thường." "Và cái giếng nước kia cũng chẳng phải cái giếng bình thường nào cả." "Dưới cái giếng đó,

có khả năng tồn tại một ngôi mộ cổ cực lớn..." Sau khi quyết định sẽ đi khám phá ngôi mộ cổ tế đàn, Chu Tiểu Di cũng không tiếp tục lãng phí thời gian nữa!

Cô trực tiếp dùng thứ ngôn ngữ hơi lủng củng của mình để báo cho giáo sư Trần và mọi người về việc có mộ cổ dưới giếng.

Cô thậm chí còn chẳng thèm nói dưới giếng là một 'thủy long mạch'.

Không phải cô không muốn nói, mà là cô quên mất rồi.

Chẳng còn cách nào khác, phụ nữ mà, chơi game lúc nào cũng hay thiếu sót một vài chỗ.

Huống chi là một cô gái vô tư lự như Chu Tiểu Di!

Cô có thể dùng cái vốn từ ngữ lủng củng của mình để diễn đạt chuyện dưới giếng có mộ cổ, lại còn khiến đám người giáo sư Trần hiểu được cô đang nói gì, đã là cực kỳ không dễ dàng rồi! "Cậu nói gì?

Dưới cái giếng đó có một ngôi mộ cổ lớn á?" "Đồng chí Tiểu Hồ, cậu không đùa đấy chứ?" "Đúng đấy Hồ đại ca, cái nơi chim không thèm ị này sao có thể có mộ lớn được?

Chẳng phải người xưa xây mộ đều phải chọn nơi phong thủy bảo địa sao?" "Hồ tiên sinh, có phải anh đã nhìn ra thứ gì dưới giếng rồi không?" May mà mấy người giáo sư Trần cực kỳ nhạy cảm với hai chữ 'mộ cổ'.

Khi Chu tỷ nói dưới giếng có khả năng có mộ cổ, sự chú ý của tất cả mọi người lập tức rời khỏi nồi canh rau kia.

Chu Tiểu Di biết những người này chắc chắn sẽ không tin mình ngay lập tức!

Thế nên cô cũng chẳng buồn giải thích thêm.

Cô biết càng giải thích nhiều ở đây thì càng lãng phí thời gian.

Gã Heo Vòi kia giờ chắc vẫn đang vượt ải trong phó bản ẩn, cô phải nhanh chóng đi mở phó bản đó mới được.

Chỉ có như vậy, cô mới có cơ hội đuổi kịp tiến độ game của Heo Vòi.

Nếu không, với trình độ hiện tại của cô, muốn tìm cơ hội khác để bắt kịp gã thì chắc phải đợi đến tết Công-gô mất.

Đây là một cơ hội tuyệt vời, cô không thể bỏ lỡ.

Thấy Chu Tiểu Di có vẻ mặt khẳng định như vậy, mấy người giáo sư Trần tuy có chút nghi ngờ nhưng cuối cùng vẫn quyết định xuống giếng xem thử.

Đội hình xuống giếng vẫn giống như bên phía Heo Vòi.

Chương 521

Bàn tử vẫn được để lại phía trên để canh chừng Anliman, đề phòng lão già xảo quyệt đó bỏ trốn.

Còn Diệp Diệc Tâm và Sở Kiện thì tiếp tục túc trực ở miệng giếng để sẵn sàng chi viện cho đám người Chu Tiểu Di bên dưới.

Người đầu tiên xuống giếng vẫn là Shirley Yang.

Bởi vì trong tay cô có Kim Cương Tán, xét về hệ số an toàn thì cô là người cao nhất trong cả đội.

Cô xuống trước sẽ đảm bảo an toàn tối đa cho những người khác.

Tiếp theo đó, Chu Tiểu Di, giáo sư Trần, Hách Kiến Quốc, cùng với gã "bia đỡ đạn" Tát Đế Bằng cũng lần lượt bám dây thừng leo xuống!

Tuy nhiên, có chút khác biệt so với bên phía Heo Vòi là vì đã biết trước ở đây có một cánh cửa đá, nên sau khi từ miệng giếng leo xuống, Chu Tiểu Di cũng chẳng buồn quan sát những chỗ khác dưới giếng.

Cô trực tiếp dùng đèn pin tìm thấy cánh cửa đá đó luôn.

À không, nói chính xác hơn là đầu tiên cô tìm thấy những hoa văn hoa bỉ ngạn được khắc bên ngoài cửa đá! ... "Không ngờ ở đây thật sự có một ngôi mộ cổ." Có lẽ do đã có ấn tượng từ trước, nên khi đám người giáo sư Trần nhìn thấy những hình khắc hoa bỉ ngạn kia, dù chưa chắc chắn bên trong có một ngôi mộ cổ tế đàn hay không, nhưng trong lòng họ đã nảy ra ý nghĩ 'nơi này đúng là một ngôi mộ cổ'.

Không vì gì khác, chỉ vì Chu Tiểu Di vừa mới nói xong.

Dù sao trong lòng họ, Chu Tiểu Di hiện giờ chính là một bậc thầy

phong thủy thực thụ.

Phân kim định huyệt, tìm rồng thăm mộ, việc gì cũng thông thạo.

Cô ấy đã bảo có mộ cổ thì chắc chắn là có, tuyệt đối không sai được.

Dĩ nhiên, sở dĩ họ khẳng định như vậy cũng là vì trong lòng họ cực kỳ hy vọng nơi này có mộ cổ.

Bởi vì vị trí hiện tại của họ đã ở rất gần Tinh Tuyệt cổ thành rồi.

Nếu ở đây có một ngôi mộ cổ, biết đâu những thứ bên trong ngôi mộ này lại có liên quan đến Tinh Tuyệt cổ thành mà họ đang tìm kiếm thì sao!

Diễn biến tiếp theo cũng tương tự như bên phía Heo Vòi.

Dưới sự ra hiệu của Chu Tiểu Di, đội khảo cổ nhanh chóng quyết định mở cánh cửa đá này ra xem thử.

Mặc dù trong quá trình mở cửa, những người trong đội khảo cổ đều lần lượt lộ ra vẻ mặt khó tin, đặc biệt là khi họ nhìn thấy những sợi lông điêu vàng dính trên cửa đá, cũng như khi Shirley Yang kể về mối lương duyên giữa ông ngoại cô và giống điêu vàng đó, cảm xúc của họ càng trở nên kích động lạ thường.

Còn Chu Tiểu Di nhờ đó mà nhận được manh mối về 【Mộ Hoàng Bì Tử】! "Vãi cả chưởng..." "Không ngờ mấy người đó nói thật..." "Khi nhìn thấy đống lông điêu vàng này, lời Shirley Yang nói ra thật sự có thể kích hoạt thêm một phó bản cốt truyện ẩn nữa!" "Chuyến xuống giếng này không lỗ chút nào, thực sự không lỗ..." Chu Tiểu Di kinh ngạc thì thầm.

Lúc đầu cô còn tưởng cư dân mạng lừa mình chứ.

Dù sao dưới cái giếng này giấu một phó bản ẩn thì thôi đi, chứ lời

Shirley Yang nói làm sao mà cũng kích hoạt được phó bản ẩn cơ chứ?

Nhưng hiện tại... cô có không tin cũng không được.

Bởi vì sự thật đang bày ra ngay trước mắt, cô buộc phải tin thôi.

Chỉ là cô nằm mơ cũng không ngờ, mình chỉ xuống cái giếng thôi mà đã liên tiếp mở được hai phó bản ẩn.

Tuy hai phó bản này hiện tại vẫn chưa thực sự bắt đầu, nhưng đã có manh mối rồi, thì có khác gì đã mở đâu? "——Ầm ầm!!!" Tiếp theo vẫn là "bia đỡ đạn" Tát Đế Bằng phụ trách đẩy cửa.

Chương 522

Khi cánh cửa đá từ từ được dịch chuyển sang một bên, lối đi lăng mộ đen kịt như mực cuối cùng đã xuất hiện trước mặt Chu Tiểu Di. "Vãi thật anh em ơi, đây chính là cái phó bản ẩn mà mọi người vừa nói đấy à?" "Bên trong này thực sự có mối nguy hiểm khiến cái gã Heo Vòi kia cũng phải bỏ mạng liên tục sao?" "Mọi người có bí kíp nào hay không, mau sang phòng stream của Heo Vòi xem cho tôi với." "Như vậy lát nữa tôi vượt ải có thể tránh được mấy cái rắc rối không cần thiết..." Tuy đã mở được lối vào phó bản ẩn, nhưng vì đã từng 'chết' quá nhiều lần, Chu Tiểu Di lúc này lại thấy chùn bước.

Chẳng còn cách nào, vì cái lối đi đen ngòm trước mắt trông thực sự quá đáng sợ.

Đã thế trong phòng livestream còn có người bảo mấy cái xác thối tởm lợm bên trong sẽ sống lại nữa, điều này càng làm tăng thêm sự sãi trong lòng cô! ... 【Chu tỷ ơi, bà còn sợ cái gì nữa?

Chẳng phải bà bảo mình trời không sợ đất không sợ là gì?

Sao thế?

Giờ đến lúc then chốt bà lại rén à?】 【Đúng đấy, bên phía Heo Vòi người ta đang đại chiến với đám xác thối kìa, bà mà không nhanh chân lên, đợi Heo Vòi qua được phó bản này là bà hết cửa đuổi kịp tiến độ game của gã luôn!】 【Còn cả Đại Tư Mã nữa, tôi nghe nói lão cũng sắp đi tới chỗ giếng đá này rồi.

Hiện tại bà vẫn là người có tiến độ game đứng thứ hai toàn mạng, nhưng cứ đà này thì cái vị trí 'nhị ca' vạn năm của bà sắp biến thành 'lão tam' rồi đấy!】 【Không chỉ Đại Tư Mã đâu, mấy streamer kỹ thuật tuyến một với mấy cao thủ game khác cũng đang dốc toàn lực

leo rank kìa.

Ưu thế hiện tại của bà là có giáo sư Vương Kỳ của Viện khảo cổ tọa trấn trong phòng stream, nhưng nếu giáo sư thấy bà nhát thế này mà bỏ đi sang chỗ Heo Vòi thì bà xác định là 'tèo' nhé!】【Đúng rồi đấy, thời gian của lão giáo sư Viện khảo cổ quý giá lắm, giáo sư Vương Kỳ không rảnh rỗi như chúng tôi đâu.

Ngộ nhỡ ông ấy rời khỏi đây sang chỗ Heo Vòi thì bà cứ ngồi đó mà khóc nhé!】【Phải đấy Chu tỷ, chúng tôi đều là fan cứng của bà, lần này bà không được để mất mặt đâu đấy!】【Đúng đúng đúng, mấy lúc khác chúng tôi có thể mắt nhắm mắt mở bỏ qua, nhưng lần này thì không được.

Bà đừng lề mề nữa, mau xông lên đi!】【Thực ra mấy cái xác thối đó cũng chẳng có gì đáng sợ đâu.

Nếu bà sợ thật thì lấy vải bịt mắt lại, lúc đánh nhau với chúng cứ tưởng tượng chúng là heo Peppa là được mà, đúng không?】【Vãi cả ông lầu trên, ông hơi quá đáng rồi đấy, heo Peppa cái gì, sao ông không bảo tưởng tượng đám xác thối đó thành đội cứu hộ Paw Patrol luôn đi?】【Khụ khụ, ý đại khái là thế thôi, tóm lại là không nên chậm trễ, Chu tỷ, lên đi!】【Cố lên Chu tỷ (Ali-give)!

Chúng tôi luôn ủng hộ bà!】【Không nói nhiều nữa, là fan cứng của Chu tỷ, tôi cứ tặng một dàn tên lửa trước đã rồi tính sau...】【Tôi cũng theo!】【Còn tôi nữa...】...

Đám fan cứng của Chu Tiểu Di cũng coi như là trung thành hết mực.

Thấy Chu Tiểu Di sợ hãi không dám tiến tới, họ lập tức lên tiếng cổ vũ.

Một số fan đại gia thậm chí còn tặng luôn tên lửa ngay tại chỗ, hy

vọng Chu Tiểu Di có thể lấy lại can đảm để vào phó bản ẩn phân cao thấp với Heo Vòi.

Thấy trong phòng livestream có nhiều fan ủng hộ và cổ vũ mình như vậy, Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng xúc động.

Tiếp đó... chỉ thấy cô hít một hơi thật sâu, sau đó hét lớn một tiếng rồi trực tiếp lao thẳng vào lối đi lăng mộ phía trước.

Tuy nhiên... ngay sau khi Chu Tiểu Di lao vào lăng mộ không lâu, tầm mắt của cô đột nhiên trở nên mờ mịt.

Ngay sau đó, một cảm giác ngộp thở mãnh liệt ập đến.

Chu Tiểu Di còn chưa kịp phản ứng gì đã trực tiếp "bịch" một tiếng, ngã gục ngay trong lối đi. 【Nhân vật tử vong do ngạt thở, chơi game thất bại...】 【Vui lòng cố gắng lần sau...】 Khi hai dòng thông báo tử vong này xuất hiện trên màn hình livestream, tất cả cư dân mạng trong phòng đều đờ người ra.

Cả khán phòng im phăng phắc.

Ngay cả những dòng bình luận vốn dĩ đang nhảy lên liên tục cũng bỗng chốc biến mất sạch sành sanh! ...

Sau một hồi im lặng, phòng livestream của Chu Tiểu Di mới bắt đầu lác đác xuất hiện những bình luận mới. 【Vừa rồi là chuyện gì thế?

Chương 523

Tôi không nhìn lầm chứ?

Chu tỷ cứ thế mà 'oẹo' à?】【Tử vong do ngạt thở, hơn nữa còn chưa kịp mở phó bản ẩn, vậy là công sức chơi mạch truyện chính trước đó đổ sông đổ biển hết rồi à?】【Vãi thật, sao Chu tỷ lại hấp tấp thế không biết.

Cửa đá vừa mở ra, lượng oxy bên trong lối đi cực kỳ thấp.

Bà ấy cứ thế hùng hổ lao vào mà không chuẩn bị gì cả, chắc chắn là bị thiếu oxy dẫn đến ngạt thở rồi.

Thế này không phải là nộp mạng thì là gì?】【Mà sao lúc nãy Shirley Yang không ngăn Chu tỷ lại nhỉ?

Tôi nhớ bên phía Heo Vòi, Shirley Yang có ngăn người khác vào lăng mộ sớm mà?】【Mẹ kiếp, Chu tỷ lúc nãy là 'phi' vào trong luôn, Shirley Yang lấy đâu ra cơ hội mà ngăn chứ?】【Aizz, cái này cũng không hoàn toàn trách Chu tỷ được, chủ yếu là tại chúng ta.

Lúc nãy chúng ta chỉ bảo bà ấy trong tế đàn có xác thối hồi sinh, chứ quên không bảo là cửa đá mở xong phải đợi một lúc mới được vào, nếu không sẽ bị ngạt chết.】【Cái đó... vậy là Chu tỷ phải bắt đầu lại từ đầu à?

Ý tôi là bắt đầu lại từ mạch truyện chính ở thị trấn sa mạc ấy...】【Chẳng phải nói thừa sao?

Bà ấy đã kịp mở phó bản ẩn đâu.

Nếu mở được thì lần sau vào game sẽ ở trong phó bản ẩn, nhưng giờ thì... tôi đoán bà ấy lại phải đi chiêu mộ lão già Anliman kia từ đầu rồi!】【Nghĩa là bà ấy lại phải đến chỗ trạm cứu hộ lãng phí

thời gian nữa à?】【Chao ôi, tội nghiệp Chu tỷ quá...】【Quá thảm luôn!】...

Nhìn những bình luận của cư dân mạng, Chu Tiểu Di tức muốn nổ phổi. "Mấy cái đồ chết tiệt này, thông tin thì nói có một nửa, tôi làm sao biết cái lối đi sau cửa đá đó không được vào ngay chứ?" "Giờ thì hay rồi!" "Tôi lại phải bắt đầu lại từ mạch truyện chính ở thị trấn sa mạc rồi..." Chu Tiểu Di vừa lầm bầm chửi rủa, vừa thấp thỏm lo âu bắt đầu lần trải nghiệm game tiếp theo.

Thú thực, trong lòng cô cực kỳ hy vọng điểm lưu game của mình có thể xuất hiện trong phó bản ẩn kia.

Nhưng đáng tiếc thay!

Khi cô vào lại game, nhìn thấy cái thị trấn sa mạc quen thuộc kia, phòng tuyến tâm lý của cô lập tức sụp đổ.

Mẹ nó chứ!

Quả nhiên là phải bắt đầu lại từ đầu ở thị trấn sa mạc thật!

Lần này lỗ nặng rồi! "Không được, không thể cứ nghe lời phiến diện của mấy cái đồ chết tiệt kia nữa.

Mình phải sang bên Heo Vòi xem video hướng dẫn đã.

Dù sao giờ cũng đã thế này rồi, lãng phí thêm chút thời gian nữa cũng chẳng sao!" Chu Tiểu Di thất vọng tắt trò chơi.

Sau khi nói một câu với đám fan cứng trong phòng livestream, cô lập tức chuyển kênh sang chỗ Heo Vòi ở bên cạnh.

Đám fan cứng lần này không hề trách móc cô.

Bởi vì họ cũng hiểu rõ, có những bí kíp chơi game phải tự mình tìm hiểu kỹ mới dùng được!

Nếu không, chỉ cần sai sót ở một chi tiết nhỏ thôi là bao nhiêu nỗ

lực trước đó sẽ đổ sông đổ biển hết.

Giống hệt như lần vừa rồi của Chu Tiểu Di vậy.

Những bí kíp mà cư dân mạng truyền đạt lại ít nhiều cũng sẽ có sai sót.

Nếu Chu Tiểu Di biết sau khi mở cửa đá, lượng oxy bên trong sẽ bị thiếu hụt trầm trọng thì cô đã không gây ra cái trò cười ngớ ngẩn đó rồi! ...

Chương 524

Ở một diễn biến khác, ngay khi Chu Tiểu Di chạy sang phòng livestream của Heo Vòi để nghiên cứu kỹ hướng dẫn mở phó bản ẩn, thì Đại Tư Mã cũng đã thuận lợi đi tới căn nhà đá có giếng nước kia.

Cũng giống như Chu Tiểu Di, nhờ thông tin từ fan mà Đại Tư Mã, dù chưa xem video thông quan của Heo Vòi, cũng đã biết chuyện dưới giếng nước này có một phó bản ẩn.

Lúc đầu, Đại Tư Mã đã từ chối mở phó bản ẩn đó.

Bởi vì lão cảm thấy Heo Vòi đã mở trước rồi, giờ mình mới mở thì chắc chắn không thể vượt qua tiến độ của gã được!

Dù sao trình độ chơi game của Heo Vòi cũng ngang ngửa lão, mà gã đã chiếm được tiên cơ rồi.

Nếu lão có đi thì cũng chẳng đấu lại được.

Nhưng mà... khi nghe đám fan cứng nói rằng phó bản ẩn dưới giếng đá này không chỉ có thể lưu lại mạch truyện chính, mà lúc mở phó bản, Shirley Yang còn vô tình tiết lộ thêm một manh mối phó bản ẩn khác, lão lập tức thay đổi ý định!

Chẳng còn cách nào khác, sau khi vào bản đồ sa mạc, nhiệm vụ chính tuyến tìm kiếm Tinh Tuyệt cổ thành có thể nói là một chuỗi cốt truyện cực kỳ dài.

Muốn hoàn thành nhiệm vụ này chắc chắn sẽ tốn không ít thời gian.

Mà vô lý hơn nữa là đám người chơi một khi tử vong giữa chừng là buộc phải bắt đầu lại từ thị trấn sa mạc.

Điểm này lão đã phát hiện ra khi liên tục vượt ải trạm cứu hộ

trước đó rồi.

Và nếu phó bản ẩn này thực sự có thể lưu lại điểm dừng (save game) thì lão nhất định phải đi.

Cho dù không có phần thưởng gì, lão cũng phải thử một chuyến.

Bởi vì chỉ riêng cái công dụng lưu lại mạch truyện chính thôi cũng đủ để lão liều một phen rồi.

Còn về manh mối phó bản ẩn kia, Đại Tư Mã lại chẳng mấy quan tâm.

Bởi theo suy đoán của lão, cho dù lão không kích hoạt được manh mối phó bản ẩn 【Mộ Hoàng Bì Tử】 ở đây, thì trong những diễn biến tiếp theo, chỉ cần lão đề cập với Shirley Yang về chuyện liên quan đến 【Hoàng bì tử】 (chồn), chắc chắn cô ấy cũng sẽ cung cấp cho lão một vài thông tin thôi.

Miễn là độ thiện cảm của lão với Shirley Yang được duy trì ở một mức độ nhất định là được.

Có lẽ đây chính là tác dụng của một nhân vật cốt truyện quan trọng như Shirley Yang!

Diễn biến xuống giếng vẫn không có gì thay đổi nhiều.

Dưới sự chỉ dẫn của cư dân mạng, Đại Tư Mã nhanh chóng dẫn mấy người Shirley Yang xuống dưới giếng đá và phát hiện ra cánh cửa đá có khắc hoa bỉ ngạn.

Tiếp theo là một loạt các chi tiết mở cửa rườm rà.

Tất nhiên, người đẩy cửa vẫn là Tát Đế Bằng.

Dù sao trong đội khảo cổ, gã là nhân vật duy nhất làm việc gì cũng hỏng nhưng nói nhảm thì đứng số một.

Tác dụng tồn tại của gã chính là làm bia đỡ đạn.

Cốt truyện vẫn như cũ.

Chẳng mấy chốc, bên phía Đại Tư Mã cũng đã thuận lợi mở được cửa đá.

Nhưng khác với Chu Tiểu Di, đám fan cứng của Đại Tư Mã tuy cũng không nói cho lão biết tình trạng thiếu oxy trầm trọng trong lối đi sau cửa đá, nhưng Đại Tư Mã không hề mất não lao vào như Chu Tiểu Di.

Thay vào đó, lão quay sang nhìn Shirley Yang ở bên cạnh rồi lên tiếng hỏi: "Cô Dương này, trước đây đi học tôi có nghe thầy giáo dạy khoa học bảo là, một nơi mà bị phong kín lâu ngày thì rất dễ xảy ra hiện tượng thiếu oxy..." "Mà cánh cửa đá này trước đây được phong kín kỹ như vậy, người Tây Vực cổ đại thậm chí còn cố ý dùng phương pháp phong kín chân không nữa!" "Cho nên tôi nghĩ cái lối đi sau cửa đá này chắc là không vào ngay được đâu nhỉ?" "Đúng vậy, anh nói không sai, anh Hồ..." Dương Tuyết Lệ hoàn toàn đồng tình với cách nhìn của Đại Tư Mã.

Cô quay đầu lại nhìn anh và nói: "Pháp phong tồn chân không của Tây Vực cổ đại quả thực không tầm thường, nhưng chúng ta đã mở được thạch môn rồi!

Cho dù đạo mộ bên trong từng là khu vực chân không, thì theo thời gian, dưỡng khí cũng sẽ sớm tràn vào thôi.

Chương 525

Việc chúng ta cần làm lúc này là chờ đợi..." Ngay khi Dương Tuyết Lệ dứt lời, bên tai Đại Tư Mã cũng vang lên tiếng thông báo quen thuộc: 【Chúc mừng!

Dương Tuyết Lệ rất tán đồng cách nói của bạn, độ hảo cảm +5!】 "Vãi thật~" Đại Tư Mã không kìm được thốt lên một câu chửi thề.

Lúc này, tâm trạng của anh vô cùng kích động vì không ngờ mình lại nhận thêm 5 điểm hảo cảm từ cô.

Tuy 5 điểm không nhiều nhưng anh đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Dù sao Dương Tuyết Lệ cũng không giống các NPC khác, cô là nhân vật chính trong cốt truyện, cực kỳ quan trọng.

Nói thẳng ra, 5 điểm hảo cảm của cô còn quý giá hơn 50 điểm của đám người Giáo sư Trần.

Đạt được điều này trong tình huống không chuẩn bị trước, bảo sao anh không phấn khích cho được?

Cùng lúc đó, khi thấy Đại Tư Mã lại có thêm hảo cảm, cư dân mạng trong phòng livestream cũng bùng nổ: 【Trời ạ, lão Mã dẫm phải vận cứt chó gì thế, lại được thêm hảo cảm của Dương Tuyết Lệ kìa!】 【Mẹ ơi, độ hảo cảm của anh ấy với cô ấy giờ chắc phải 55 điểm rồi nhỉ?】 【55 gì mà 55, là 65 điểm rồi!

Anh ấy là người chơi có độ hảo cảm cao nhất toàn mạng với Dương Tuyết Lệ đấy!】 【Đúng thế, ngay cả tên Tao Trư đạt được 60 điểm đầu tiên để thăng cấp quan hệ thành 'Hữu hảo' thì giờ cũng chỉ dừng ở mức đó thôi!】 【Uầy, vậy là lần này Đại Tư Mã nhặt được bảo vật thật rồi à?】 【Chứ còn gì nữa, chắc sáng nay lão này

đi vệ sinh quên rửa tay nên mới may mắn thế...】【Nhưng mà 5 điểm này có gì đặc biệt đâu, hệ thống có tặng thưởng gì đâu!】【Có biết đạo lý tích tiểu thành đại không?

Đừng coi thường 5 điểm này, đợi khi hảo cảm đạt 100%, các ông sẽ biết tay nhau ngay, hắc hắc...】【100% hảo cảm?

Ý ông là... có thể muốn làm gì thì làm với Dương Tuyết Lệ á?】【Chắc vậy, nhưng đó cũng chỉ là dự đoán thôi, còn phải xem thiết lập game thế nào đã!】【Tôi thấy dự đoán này khá chuẩn đấy.

Tác giả muốn biến game này thành thế giới thực mà.

Nếu hảo cảm với NPC khác giới đạt tối đa thì theo lý sẽ thành CP, mà đã là CP thì 'muốn làm gì thì làm' chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?】【Ê, nghe ông nói thế thấy cũng có lý thật...】【Vãi, chơi kích thích thế à?】【Trời ơi, tôi cũng muốn sớm cùng Dương Tuyết Lệ thành một đôi quá!】【Nằm mơ đi ông nội!】...

Tuy bất ngờ nhận được hảo cảm nhưng Đại Tư Mã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Anh biết phụ bản ẩn sắp tới sẽ cực kỳ khó nhằn.

Nghe nói Tao Trư đã đâm đầu vào tường mấy lần mà chưa qua được.

Kỹ năng của anh cũng ngang ngửa Tao Trư nên việc thông quan chắc chắn không dễ dàng.

Tuy nhiên, khác với sự liều lĩnh của Tao Trư, Đại Tư Mã có lợi thế là đám fan trung thành luôn theo dõi bên kia để báo tin cho anh.

Dù hơi tiểu nhân nhưng anh hết cách rồi, ai bảo Tao Trư đang đi tiên phong làm gì!

Có người dẫn đường mà không tham khảo thì thật có lỗi với bản

thân.

Nếu đây chỉ là game bình thường thì anh không dùng thủ đoạn hạ đẳng này đâu, nhưng tiền thưởng của game "Quỷ Xuy Đăng" này cao quá mà!

Ngoài phần thưởng danh ngạch trên trang chủ, riêng cái "Hợp đồng thông quan" ký với công ty Penguin cũng đủ khiến người ta thèm khát.

Đại Tư Mã không giàu như Tao Trư, trước đây vì mê game mà anh nợ nần chồng chất, giờ chỉ muốn kiếm tiền trả nợ thôi.

Fan đã nhiệt tình báo tin thì sao anh phải từ chối chứ? "Anh Hồ, dưỡng khí trong mộ đạo chắc đủ để thở rồi, chúng ta vào thôi..." Khoảng 10 phút sau, Dương Tuyết Lệ đột nhiên lên tiếng.

Đại Tư Mã vốn đang nóng lòng liền đồng ý ngay.

Cả hai tiên phong bước vào.

Phía sau, nhóm Giáo sư Trần ban đầu bị Dương Tuyết Lệ ngăn cản nhưng bọn họ cứ khăng khăng đòi vào xem bằng được.

Cuối cùng, dưới sự dặn dò kỹ lưỡng, họ bám theo sau Đại Tư Mã và Dương Tuyết Lệ.

Nhìn chung, tình hình bên Đại Tư Mã không khác Tao Trư là mấy, chỉ khác là kiến thức vật lý của anh nhỉnh hơn một chút, nên lúc nãy mới nhận được hảo cảm nhờ màn giải thích dưỡng khí.

Chương 526

Sau đó cốt truyện vẫn diễn ra như cũ, mọi người đi tới chỗ tế đàn, Dương Tuyết Lệ lộ rõ vẻ thất vọng.

Nhưng rất nhanh, thạch môn tự động đóng sập lại khiến không khí trở nên căng thẳng.

Dương Tuyết Lệ cầm đèn pin đi kiểm tra thạch môn, Giáo sư Trần, Hách Kiến Quốc và Tát Đế Bằng cũng đi theo.

Chỉ có Đại Tư Mã là đứng yên, vì anh biết cửa đóng lại đồng nghĩa với việc phụ bản ẩn "Tế Đàn Cổ Mộ" chính thức bắt đầu! 【Đinh~!

Chúc mừng bạn đã phát hiện phụ bản ẩn —— Tế Đàn Cổ Mộ!】 【Gợi ý: Sau khi hoàn thành nhiệm vụ ẩn này, người chơi sẽ nhận được hàng loạt phần thưởng phong phú!】 【Nhắc nhở: Phụ bản ẩn này có chức năng lưu trữ cốt truyện, người chơi khi đã mở phụ bản bắt buộc phải thông quan mới có thể rời đi, giữa chừng không thể thoát, cũng không thể quay về thương thành mua đạo cụ.

Khi bạn đăng nhập lại game, bạn vẫn sẽ bắt đầu tại vị trí này!】 Quả nhiên, ngay khi thạch môn đóng lại, một loạt thông báo hệ thống hiện ra trước mắt Đại Tư Mã.

Đồng thời, những âm thanh quái dị cũng vang lên bên tai: "Lạc lạc lạc~ Lạc lạc lạc~" Tiếng động từ xa tới gần như vọng lên từ dưới địa ngục thâm sâu.

Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng Đại Tư Mã vẫn thấy da gà nổi lên, thần kinh căng như dây đàn. "Mọi người cẩn thận, những xác mục bị đóng đinh trên cột đá sống lại rồi..." Đại Tư Mã cảnh báo nhóm Dương Tuyết Lệ.

Anh nhìn chằm chằm vào những cái xác đang bò xuống từ cột đá. "Chuyện gì thế này?

Những xác mục này đã chết hơn một nghìn năm rồi, sao có thể sống lại?" "Thầy ơi, hay là trong cơ thể chúng có một loại ký sinh trùng khống chế?" "Không loại trừ khả năng đó, nhưng đây là không gian khép kín, ký sinh trùng bình thường không thể sống trong môi trường chân không như thế này được..." "Có lẽ...

đó là loại ký sinh trùng mà chúng ta chưa từng thấy bao giờ..." "Hy vọng là vậy..." "Thầy ơi, thầy nói xem có khi nào là người ngoài hành tinh điều khiển không?" "Im miệng..." Nhóm Giáo sư Trần cũng chạy đến sau lưng Đại Tư Mã.

Đối mặt với những xác mục đột nhiên phục sinh, trong mắt họ vừa có sự kinh ngạc tột độ vừa có chút hưng phấn cuồng nhiệt.

Có thể hiểu được tâm lý của những chuyên gia khảo cổ này khi đối mặt với những hiện tượng siêu nhiên không thể giải thích bằng khoa học. "Giáo sư Trần, mọi người tiếp tục tìm cơ quan mở cửa trong mộ đạo đi, đám xác mục này để tôi và anh Hồ đối phó..." Dương Tuyết Lệ rút Ô Kim Cương lao lên.

Dáng vẻ oai phong đó khiến Đại Tư Mã ngẩn ngơ một lúc.

Mẹ kiếp, phụ nữ gì mà ngầu thế!

Nhưng anh nhanh chóng định thần, rút ra một con dao rựa từ trong túi rồi xông lên.

Con dao này anh đã mua từ trước.

Anh cũng nghĩ giống Tao Trư, vũ khí nóng bị thu mất thì cứ mua vũ khí lạnh.

Tao Trư mua xẻng công binh vì nó đa năng, vừa chiến đấu vừa đào bới được.

Còn Đại Tư Mã thì thực tế hơn, mua hẳn một con dao rựa dài bằng cánh tay, loại dao mà người nông dân hay dùng để đi rừng chặt củi.

Tuy nhìn bình thường nhưng uy lực chém giết thì khỏi phải bàn!

Đại Tư Mã cầm dao lao vào quần thảo với đám xác mục.

Nhưng sau vài nhát chém, anh nhận ra đúng như lời cư dân mạng nói: đám này như có thân thể bất tử, dù bị chặt đầu vẫn có thể bò dậy tấn công tiếp. "Vãi thật, anh em nói đúng rồi, đám xác mục này không giết được bằng cách thông thường!

Vậy giờ tôi phải làm sao mới xử lý được tụi nó đây?" Đại Tư Mã vừa chiến đấu vừa cầu cứu khán giả.

Đây là lần đầu anh vào phụ bản này nên ngoài việc biết tụi nó khó nhằn ra thì không có thông tin gì thêm.

Nhưng anh không lo, vì đám fan ruột chắc chắn sẽ đi "do thám" bên phòng Tao Trư rồi về báo lại.

Chương 527

Của hời không tận dụng thì phí.

Quả nhiên, fan bắt đầu phản hồi: 【Vãi, Mã ca, em vừa bên phòng Tao Trư về, lão ấy cũng đang bị hành ra bã kìa!】 【Đúng đúng, đám này khó chịu lắm, dùng lửa cũng không xong đâu.

Lúc nãy em định bảo anh dùng lửa đốt nhưng Tao Trư thử rồi, vô ích thôi, đừng lãng phí thời gian!】 【Đúng rồi, mấy cái đèn dầu trên cột đá đừng có đụng vào nhé, Tao Trư vừa chạm cái là nó tự bốc cháy, tà môn lắm!】 【Anh Tư Mã ơi, anh phải nhanh chóng tìm thấy mật đạo thông tới mộ chính của tế đàn kìa, nếu không xác mục sẽ kéo ra càng lúc càng đông đấy.】 【Đúng thế, ở tế đàn có tổng cộng 16 cột đá với 16 xác mục, hiện tại mới có 8 con tỉnh dậy thôi, 8 con kia sắp dậy nốt rồi đấy, khẩn trương lên!】 ...

Đại Tư Mã đúng là "bạch nguyệt quang" trong lòng fan, vừa hỏi một tiếng là có ngay đáp án, thậm chí còn được liệt kê cả những lỗi sai mà Tao Trư đã mắc phải để anh tránh.

Nếu Tao Trư biết chuyện này chắc tức đến hộc máu mất.

Mẹ kiếp, lão tử vất vả thử sai để tìm đường, mấy ông lại mang sạch công sức của tôi đi dâng cho người khác. "Hóa ra vẫn còn xác mục sẽ thức tỉnh sao..." "Vậy là muốn xong chuyện thì chỉ có thể tìm lối vào mật đạo thôi..." "Nhưng vấn đề là cái mật đạo đó nằm ở đâu?" Nhờ có fan báo tin, Đại Tư Mã đi nhanh hơn hẳn, không vấp phải những sai lầm của người đi trước.

Tiến độ của anh nhanh chóng bắt kịp Tao Trư.

Nhưng khi đã vượt qua những gì Tao Trư làm được, anh bắt đầu phải tự mình đối mặt với những thử thách mới.

Khó khăn tăng lên gấp bội.

Tuy nhiên, Đại Tư Mã không nản chí.

Anh hiểu rằng hiện tại mình đang dẫn đầu, nghĩa là phần thưởng thông quan đầu tiên đang ở rất gần.

Nghĩ đến phần thưởng hậu hĩnh của Penguin, chí khí anh lại hừng hực.

Chỉ cần vượt qua phụ bản ẩn này là có tiền trả nợ, đời anh sẽ sang trang.

Hơn nữa, với tư cách là người dẫn đầu tiến độ, fan từ các phòng khác sẽ đổ về xem anh, lưu lượng tăng, donate cũng sẽ tăng theo.

Toàn là lợi ích ẩn thôi! "Cô Dương, tế đàn này có 16 cột đá..." "Hiện tại mới có 8 con thôi, 8 con kia chắc chắn sắp bò xuống tấn công chúng ta rồi." "Tôi nghĩ tốt nhất là phải tranh thủ tìm cơ quan mở thạch môn hoặc tìm mật đạo khác ngay lập tức..." "Nếu không, tất cả chúng ta sẽ phải bỏ mạng ở đây mất..." Đại Tư Mã hét lớn với Dương Tuyết Lệ.

Anh cố tình hét to để nhóm Giáo sư Trần nghe thấy.

Anh và Dương Tuyết Lệ đang bận cầm chân quái vật, nên việc tìm cơ quan chỉ có thể trông chờ vào ba người kia.

Giáo sư Trần nghe thấy thì càng thêm căng thẳng.

Đúng vậy, có 16 cột đá thì sẽ có 16 xác mục, giờ mới có một nửa thôi.

Nếu nửa còn lại cũng thoát ra thì cầm chắc cái chết! "Tiểu Tát, Kiến Quốc, mộ đạo này chúng ta tìm kỹ rồi, không có gì cả." "Có vẻ chúng ta phải quay lại tế đàn tìm thôi.

Nếu thực sự có cơ quan mật đạo thì chắc chắn nó phải nằm ở khu

vực tế đàn." Giáo sư Trần nói với hai học trò.

Hách Kiến Quốc và Tát Đế Bằng gật đầu tán thành.

Nhưng vấn đề là Đại Tư Mã và Dương Tuyết Lệ đang đánh nhau với quái ở đó, bọn họ mà ra thì sẽ bị quái chú ý ngay.

Đại Tư Mã có vũ khí và kỹ năng thì còn trụ được, chứ ba người họ mà bị đám xác mục nhắm tới thì chỉ có nước đứng yên chờ chết. "Tiểu Tát, Kiến Quốc, tôi biết việc này rất nguy hiểm." "Nhưng chúng ta hết đường lui rồi." "Cậu Hồ nói đúng, trốn trong mộ đạo này chỉ an toàn nhất thời thôi." "Nếu 8 cái xác kia cũng thoát ra, chúng ta chỉ có con đường chết." Giáo sư Trần nhìn thấu nỗi sợ của hai học trò dù họ không nói ra.

Ông lên tiếng trấn an, hy vọng họ hiểu rõ lợi hại mà cùng ông ra tế đàn tìm cơ quan. "Thầy yên tâm, dù rất sợ nhưng em biết đây là cơ hội cuối cùng, chúng ta nhất định sẽ tìm thấy cơ quan!" Hách Kiến Quốc quả quyết nói.

Dù mắt vẫn còn vẻ kinh hãi nhưng là chuyên gia khảo cổ, ông biết trách nhiệm của mình.

Chương 528

Hơn nữa, giờ làm gì còn lựa chọn nào khác?

Học trò Tát Đế Bằng cũng đẩy kính, giọng kiên định: "Giáo sư Trần, thầy, trước khi vào sa mạc em đã nói rồi!

Để chuyến khảo cổ Tây Vực này thành công, em đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Dù giờ có phải chết em cũng không hối tiếc một lời." Tát Đế Bằng tuổi trẻ khí thịnh, lời nói tràn đầy dũng khí, thậm chí còn tỏ vẻ sẵn sàng hy sinh vì sự nghiệp khảo cổ khiến hai người tiền bối sững sờ.

Hách Kiến Quốc vỗ vai cậu học trò: "Khá lắm chàng trai, trước đây tôi đã coi thường cậu rồi.

Tôi tự hào vì có học trò như cậu, lần này nếu sống sót trở về, tôi nhất định sẽ bồi dưỡng cậu thật tốt." Tát Đế Bằng vô cùng cảm động: "Cảm ơn thầy, em sẽ không làm thầy thất vọng." "Tốt, nếu mọi người đã sẵn sàng thì chúng ta ra ngoài thôi!" Giáo sư Trần hít sâu một hơi: "Lát nữa ra ngoài, mọi người cố gắng giữ im lặng, đừng chạy về phía cậu Hồ và Tuyết Lệ, hiểu chưa?" "Rõ thưa thầy!" "Đã hiểu thưa Giáo sư!" Ba người rón rén rời khỏi mộ đạo, chậm rãi tiến về phía tế đàn.

Đại Tư Mã và Dương Tuyết Lệ thấy họ đi ra liền cố tình dẫn đám xác mục sang hướng khác để tạo khoảng cách an toàn, giúp họ có cơ hội tìm kiếm cơ quan. 【Vãi, kịch tính quá, cốt truyện bắt đầu cháy rồi đây...】 【Đúng thế, hay hơn bên chị Chu nhiều!】 【Ông nói thừa, bên phòng chị Chu người ta chạy sạch rồi còn đâu...】 【Cho tôi hỏi cái, chị Chu làm gì mà dân tình bỏ đi hết thế?】 【Hahaha, nói ra thì hài lắm, bả không biết bị cái gì, vừa mở thạch môn là lao vào như thiêu thân, Dương Tuyết Lệ cản không kịp, kết quả chết ngạt trong

mộ đạo luôn.】【Cái gì?

Chị Chu thảm thế á?】【Thảm gì, do bả chơi ngáo thôi, cứ cái đà này chắc vị Giáo sư khảo cổ bên đó cũng bỏ đi nốt...】【Đúng, nếu tôi là Giáo sư Vương Kỳ chắc tôi cũng té sớm cho rảnh nợ!】【Đợi đã, vậy chị Chu chết trong mộ đạo thì còn chưa kịp mở phụ bản ẩn luôn à?】【Chứ còn gì nữa!】【Trời ạ, vậy chết xong lại phải bắt đầu lại từ thị trấn sa mạc à?】【Tội nghiệp chị Chu!】【Haiz, bả làm cái gì không biết, tiến độ đang trong top 3 mà giờ tụt xuống không thấy tăm hơi luôn.】【Yên tâm, chỉ cần Giáo sư Vương Kỳ còn ở đó thì bả sớm muộn cũng đuổi kịp thôi.】【Nói thì vậy, nhưng mất thời gian lắm.

Hơn nữa Tao Trư với lão Mã là streamer kỹ thuật, không có chuyên gia chỉ điểm vẫn đi xa được, chị Chu thì não cá vàng lại hay chơi mấy pha xử lý mù mắt, ai biết bả còn tấu hài phát nào nữa không!】【Cũng đúng...】【Thôi kệ bả đi, chúng ta ủng hộ Đại Tư Mã là được, bả làm loạn thì càng có lợi cho lão Mã nhà mình chứ sao!】【Đúng đúng, quan tâm streamer nhà người ta làm gì, Đại Tư Mã của chúng ta không thơm à?】【Khụ khụ, tôi thấy mấy ông xem chị Chu toàn là vì bả xinh thôi!】【Chứ còn gì nữa, mấy lão đàn ông thấy gái xinh là mắt sáng như đèn pha ngay!】【Haha nói chuẩn!】...

Khán giả vô cùng phấn khích khi thấy tiến độ của Đại Tư Mã ngày càng khởi sắc.

Tuy nhiên, có sự so sánh mới có sự đau lòng, một số người từ bên chị Chu sang kể lại pha xử lý "đi vào lòng đất" của bả khiến mọi người được một trận cười vỡ bụng.

Chẳng ai ngờ bả lại có thể biến một ván bài thiên hồ thành ra nông nỗi này.

Thậm chí có người còn lo Giáo sư Vương Kỳ sẽ bỏ bả mà đi vì

quá thất vọng.

Đại Tư Mã và Dương Tuyết Lệ đang chiến đấu hăng máu với 8 xác mục, còn nhóm Giáo sư Trần thì miệt mài tìm cơ quan ở phía đối diện.

Để thu hút sự chú ý của lũ quái, Đại Tư Mã liên tục hò hét, dù nhìn hơi thảm hại nhưng hiệu quả rất tốt, lũ xác mục gần như đều dồn về phía anh.

Ngay cả 3 con đang đánh với Dương Tuyết Lệ cũng bỏ cô mà lao sang phía Đại Tư Mã.

Một mình anh gánh hết sát thương, tình thế vô cùng nguy hiểm.

May mà Dương Tuyết Lệ luôn bọc lót kịp thời, dùng Ô Kim Cương che chắn và Vuốt Phi Hổ kéo bớt quái lại.

Cô cũng rất khôn ngoan, chỉ kéo tầm 4 con vì đó là giới hạn chịu đựng của cô.

Ở phía bên kia, tranh thủ lúc quái bị thu hút, nhóm Giáo sư Trần đã đến được giữa tế đàn.

Họ bắt đầu tìm kiếm từ trung tâm vì nghĩ rằng người Tây Vực cổ sùng bái huyết tế, nên vị trí quan trọng nhất trong nghi lễ chắc chắn phải chứa đựng bí mật hoặc cơ quan bí mật. "Nhanh lên Tiểu Tát, Kiến Quốc, hai đứa tìm quanh đây xem, đừng bỏ sót chỗ nào nghi vấn cả..." Giáo sư Trần thì thầm.

Bản thân ông cũng dùng đèn pin soi từng kẽ đá.

Nhưng đáng tiếc là tìm mấy vòng muốn lật tung cả sàn lên vẫn chẳng thấy gì. "Thầy ơi, mấy hình chạm khắc dưới sàn tế đàn này có phải là hoa Bỉ Ngạn không ạ?" Hách Kiến Quốc chợt phát hiện ra điều gì đó.

Lúc mới vào, mọi người chỉ lo nhìn 16 cột đá và đống xác mục mà không để ý dưới chân.

Giờ cúi xuống nhìn kỹ, ông mới thấy hoa văn trên gạch lát sàn rất giống với hình ảnh trên thạch môn lúc nãy. "Đâu, để tôi xem..." Nghe học trò nói, Giáo sư Trần lập tức bị thu hút.

Ông bảo hai người lùi ra để mình soi đèn pin nhìn cho rõ.

Quả nhiên, trên gạch lát sàn của tế đàn có điêu khắc một đóa hoa Bỉ Ngạn khổng lồ!

Chương 529

"Sao lại thế này?" "Tại sao ở đây lại có hoa bỉ ngạn?" "Hơn nữa kích thước của đóa hoa này cũng quá mức tưởng tượng rồi chứ?" Tát Đế Bằng sau khi nhìn thấy đóa hoa bỉ ngạn khổng lồ trên gạch lát của tế đàn thì đứng hình ngay tại chỗ.

Trước đó bọn họ thấy hoa bỉ ngạn ở phía cửa đá, tuy mật độ dày đặc nhưng chỉ là những hình điêu khắc trên lớp vôi ngoài cửa, kích thước lớn nhất cũng chỉ bằng lòng bàn tay.

Thế nhưng đóa hoa trên tế đàn này lại che phủ toàn bộ bề mặt!

Nếu đường kính tế đàn tròn này là 50 mét, thì đóa hoa bỉ ngạn kia cũng lớn gần bằng chừng đó. "Lúc nãy đồng chí Tiểu Hồ nói, loại hoa này nở ở ranh giới âm dương, chỉ rộ trên đường hoàng tuyền..." "Thầy ơi, thầy nói xem tế đàn này liệu có thông trực tiếp đến đường hoàng tuyền không?" Hách Kiến Quốc kinh ngạc thốt lên.

Nhưng vừa dứt lời, anh ta đã hối hận ngay.

Anh ta là giáo sư của Viện khảo cổ quốc gia, vốn tin theo khoa học, sao có thể tin vào những thuyết mê tín này chứ?

Quả nhiên, lời Hách Kiến Quốc vừa dứt, Trần giáo thụ đã nghiêm khắc phê bình một trận: "Kiến Quốc, anh cũng như tôi, đều từ Viện khảo cổ mà ra.

Anh có biết lời anh vừa nói mang hàm nghĩa gì không?

Phải biết rằng mọi thứ ngưu quỷ xà thần trên đời này đều là hủ tục, không được phép tồn tại.

Nếu những lời vừa rồi bị kẻ có tâm địa bất lương nghe thấy, anh có biết hậu quả sẽ thế nào không?" Trần giáo thụ sắc mặt cực kỳ

nghiêm túc, dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm Hách Kiến Quốc như đang thẩm vấn phạm nhân.

Hách Kiến Quốc biết mình lỡ lời, không dám biện minh: "Thầy, em biết lỗi rồi, vừa nãy em chỉ là nhất thời cảm thán thôi, không cố ý đâu ạ." Trần giáo thụ cau mày: "Chuyện này dù là cảm thán cũng không được, tóm lại không có lần sau, nếu không anh đừng gọi tôi là thầy nữa, nghe rõ chưa?" Hách Kiến Quốc gật đầu lia lịa: "Em rõ rồi ạ, em sẽ không bao giờ nói như vậy nữa." "Thế thì tốt, hy vọng anh nhớ kỹ lời hôm nay." Có được lời bảo đảm, Trần giáo thụ mới không truy cứu thêm.

Nhưng sự thật là, khi nhìn thấy đóa hoa bỉ ngạn trên tế đàn, chính ông cũng nảy sinh suy nghĩ giống Hách Kiến Quốc, chẳng qua định lực ông đủ mạnh nên không nói ra mà thôi. "Trần giáo thụ, thầy ơi, mọi người nói xem cơ quan mở cánh cửa đá kia có liên quan đến đóa hoa bỉ ngạn khổng lồ này không?" Đúng lúc này, thấy không khí căng thẳng, Tát Đế Bằng lên tiếng hỏi.

Trần giáo thụ và Hách Kiến Quốc nghe vậy liền nhìn nhau.

Hách Kiến Quốc mắt lóe sáng: "Đúng đó thầy, em thấy Tiểu Tát nói phải, cơ quan cửa ngầm chúng ta đang tìm có khi nằm ở đóa hoa này đấy!" "Xem ra mọi người đều nghĩ giống tôi!" Trần giáo thụ gật đầu: "Đã vậy, tiếp theo chúng ta hãy tìm kiếm thật kỹ trên đóa hoa này, biết đâu sẽ tìm thấy manh mối!" Sau một hồi thảo luận, ba người Trần giáo thụ đã tìm được hướng đi.

Nhưng ngay khi họ định chia nhau ra tìm kiếm trên đóa hoa, bên tai bỗng vang lên những tiếng động quái dị. "Khặc khặc khặc..." "Khặc khặc khặc..." Âm thanh này đối với nhóm Trần giáo thụ không hề xa lạ, vì cách đây không lâu họ đã nghe thấy tiếng tương tự. "Âm thanh này... chẳng lẽ là..." Trần giáo thụ theo bản năng ngẩng đầu nhìn về

phía những cột đá xung quanh.

Giây tiếp theo, cả người ông sững lại. "Mau... mau chạy đi..." Trần giáo thụ gần như dùng hết sức bình sinh mới thốt ra được ba chữ đó.

Đây là biểu hiện lắp bắp khi con người lâm vào cực độ sợ hãi.

Lúc này, nỗi sợ đã nuốt chửng lấy ông.

Ngay khoảnh khắc ngẩng đầu, một khuôn mặt thối rữa kinh tởm đã xuất hiện ngay trước mắt, đáng sợ hơn là khuôn mặt ấy chỉ cách mặt ông vài centimet, gần như dính sát vào nhau.

Ông thậm chí còn ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc bốc ra từ nó!

Không chỉ Trần giáo thụ, Hách Kiến Quốc và Tát Đế Bằng cũng gặp tình cảnh tương tự.

Trên các cột đá lại có thêm ba cái xác thối sống lại, và ngay khi vừa thức tỉnh, chúng đã trườn theo cột đá xuống phía sau ba người, tốc độ nhanh đến mức họ không kịp phản ứng.

Trước sự uy hiếp ở khoảng cách gần như bằng không của ba cái xác thối, nhóm Trần giáo thụ hoàn toàn luống cuống.

Ngoại trừ Trần giáo thụ kịp thốt lên ba chữ cuối cùng, Hách Kiến Quốc và Tát Đế Bằng đều cứng họng không ra tiếng, chỉ biết há hốc mồm trong nỗi sợ tột cùng.

Chương 530

Đặc biệt là Tát Đế Bằng, gã này thậm chí còn tè ra quần, hai chân nhũn ra quỵ xuống đất, chính xác là nằm bẹp ra đó, không còn chút dũng khí nào để nhúc nhích. "Hỏng rồi..." "Trần giáo thụ, Hách giáo thụ..." Dương Tuyết Lệ ở cách đó không xa phát hiện ra tình hình, cô không nghĩ ngợi gì, trực tiếp vung Phi Hổ Trảo về phía cái xác thối trước mặt Trần giáo thụ.

Đáng tiếc là Phi Hổ Trảo còn chưa chạm tới, mặt Trần giáo thụ đã bị cái xác thối kia cắn nát.

Một miếng cắn xé toạc cả mũi và miệng ông xuống. "A a a..." Cơn đau dữ dội khiến Trần giáo thụ hét lên thảm thiết, nhưng tiếng hét không kéo dài lâu.

Sau khi cắn nát mặt ông, cái xác thối liền tóm lấy ông dùng làm tấm khiên chắn đòn Phi Hổ Trảo của Dương Tuyết Lệ.

Phi Hổ Trảo vốn sắc bén, lại thêm sức quăng toàn lực trong lúc cấp bách của cô, khiến ngực Trần giáo thụ ngay lập tức bị xuyên thủng!

Máu tươi tuôn xối xả.

Trần giáo thụ tội nghiệp đến chết cũng không ngờ mình lại bỏ mạng dưới chính món vũ khí của Dương Tuyết Lệ. [Vãi chưởng, Trần giáo thụ bị Dương Tuyết Lệ xử đẹp luôn kìa!] [Trời đất ơi, tôi có nhìn nhầm không vậy?] [Ha ha ha cười chết mất, tôi cứ tưởng Dương Tuyết Lệ thân thủ lợi hại lắm, không ngờ cũng có lúc lỡ tay!] [Đúng thế, mà cú lỡ tay này hơi nặng đô đấy, tiễn luôn Trần giáo thụ đi chầu ông bà rồi!] [Khoan đã, chuyện này không đơn giản như chúng ta tưởng đâu.

Mọi người có nhìn kỹ không, ngay lúc Dương Tuyết Lệ vung móc, cái xác thối kia đã phản ứng ngay, nó cố tình kéo Trần giáo thụ ra đỡ đạn đấy...] [Ơ?

Nghe ông nói vậy, hình như đúng là thế thật!] [Vãi, chẳng lẽ mấy cái xác thối này đã sinh ra trí khôn rồi sao?] [Không thể nào?

Xác thối mà cũng có trí khôn á?

Chắc là trùng hợp thôi chứ?] [Đúng đúng, nếu chúng có trí khôn thì thành tinh mất rồi!] [Thời buổi này làm gì có chuyện thành tinh, mọi người đừng nói bừa.] [Nhưng mà xác thối đâu phải động vật, đừng quên trước khi chết chúng cũng là con người, chẳng qua bị đóng đinh lên cột đá làm vật tế tội nghiệp thôi...] [Mẹ ơi, nghe nói vậy thấy cũng có khả năng thật!] [Tám cái xác thối ban đầu tuy đánh không chết nhưng hành động như thú dữ, chú ý một chút là né được.

Nhưng nếu mấy cái xác sau này đều có trí khôn thì khó nhằn rồi!] [Hiện tại mới có 11 cái, vẫn còn 5 cái nữa chưa xuống.

Theo quy luật nhân vật ra sau càng mạnh, thì 5 cái còn lại chắc chắn sẽ khủng khiếp hơn!] [Đúng là mộ đại hung, độ khó này cao quá rồi!] Thấy Dương Tuyết Lệ lỡ tay tiễn Trần giáo thụ đi, cư dân mạng trong phòng live đều kinh ngạc tột độ.

Họ không ngờ cái xác thối kia lại biết dùng Trần giáo thụ làm lá chắn.

Thật không thể tin nổi!

Chẳng lẽ những cái xác tiếp theo thực sự có trí khôn?

Nếu không, sao chúng có thể nhìn thấu đòn tấn công và phản ứng nhanh như vậy? "Thầy ơi..." "Trần giáo thụ..." Ở bên kia, thấy Trần giáo thụ chết thảm, Hách Kiến Quốc và Tát Đế Bằng gào khóc thảm thiết.

Nhưng tiếng khóc không duy trì được lâu, vì ngay khoảnh khắc đó, hai cái xác thối trước mặt họ đã lao tới, cắn xé cả hai thành một đống máu thịt bầy nhầy!

Khi khán giả xem qua góc nhìn của Đại Tư Mã, nhìn thấy thi thể của Tát Đế Bằng và Hách Kiến Quốc, ai nấy đều cảm thấy buồn nôn.

Mẹ nó chứ!

Cái chết của hai người đó quá thảm khốc, bị xác thối mổ bụng phanh thây thì thôi đi, đến cả nội tạng cũng bị lôi ra ăn sạch!

Nếu không tận mắt chứng kiến, họ nằm mơ cũng không tin nổi trên đời lại có cảnh tượng thê thảm và buồn nôn đến thế!

Cái này còn kinh dị hơn cả phim ma nữa! "Chết tiệt, mấy cái xác này khó đối phó quá!" Chứng kiến nhóm Trần giáo thụ lần lượt bỏ mạng, Đại Tư Mã cũng mất sạch tự tin.

Đặc biệt là khi thấy năm cột đá còn lại cũng bắt đầu động đậy, cảm giác tuyệt vọng trong lòng anh càng thêm đậm đặc.

Tám cái xác cũ còn chưa xử lý xong, giờ tám cái mới mà vây công nữa thì chỉ dựa vào anh và Dương Tuyết Lệ thì không đời nào chống đỡ nổi!

Huống chi mấy cái xác sau này rõ ràng là khó nhằn hơn.

Chương 531

Lúc nãy anh thấy rất rõ cái xác kia dùng Trần giáo thụ làm khiên thịt, trí thông minh này cao hơn hẳn lũ xác chỉ biết lao vào như dã thú ban nãy. "Khặc..." "Khặc..." Rất nhanh sau đó, khi thi thể nhóm Trần giáo thụ bị gặm nhấm sạch sẽ, 8 cái xác mới lập tức lao về phía Đại Tư Mã và Dương Tuyết Lệ.

Tốc độ của chúng nhanh hơn đợt đầu, biểu cảm trên mặt cũng hung ác hơn nhiều.

Đại Tư Mã còn chưa kịp giao thủ đã cảm thấy một mùi tanh tưởi xộc vào mũi.

Quá đáng sợ! 8 cái xác này đúng là lũ quái vật vượt xa khả năng đối mặt của người bình thường! "Hồ tiên sinh, xem ra hôm nay chúng ta không ra ngoài được rồi..." Dương Tuyết Lệ đá văng một cái xác đang vây công, rồi nhìn trân trân vào 8 cái xác đang lao tới.

Có thể thấy cô cũng đã hoàn toàn tuyệt vọng. "Chết thì chết vậy, cùng lắm là chơi lại từ đầu..." Đại Tư Mã cười khổ, định bỏ cuộc.

Anh biết rõ với chừng này xác thối vây quanh, mình không có cửa sống.

Chi bằng hiến mạng luôn cho rảnh nợ để còn bắt đầu ván mới, đỡ lãng phí thời gian.

Tuy nhiên, khi ý nghĩ đó hiện lên, trong đầu anh lại nảy ra một ý tưởng khác.

Đằng nào cũng chết, chi bằng trước khi chết tranh thủ ra chỗ tế đàn tìm thử, nhỡ đâu tìm thấy cơ quan cửa ngầm thì sao?

Như vậy ván sau bắt đầu, anh có thể trực tiếp mở cửa đi xuống

ngôi cổ mộ dưới tế đàn luôn!

Đúng!

Đằng nào cũng chết, liều mạng tìm một lần xem sao!

Hạ quyết tâm, Đại Tư Mã chơi khô máu luôn.

Anh không ngần ngại húc văng mấy cái xác quanh mình, rồi lao thẳng về phía những cái xác có trí khôn cao kia. "Phập!" "—— A!!!" Khi va chạm trực diện, tuy mở được một đường sống nhưng cánh tay Đại Tư Mã đã bị một cái xác cắn trúng.

Phải nói lực hàm của lũ này thật khủng khiếp, chỉ một miếng mà cánh tay anh đã bị xé mất một mảng thịt lớn, thấy cả gân cốt.

Cơn đau thấu xương khiến Đại Tư Mã không nhịn được mà thảm thiết kêu lên.

Đau quá đi mất!!! "Hồ tiên sinh..." Thấy Đại Tư Mã bị thương, Dương Tuyết Lệ vẫn đang khổ chiến cũng lo lắng gọi lớn.

Cô muốn lao qua xem vết thương của anh, nhưng tiếc là lúc này cả 16 cái xác thối đều đã thức tỉnh.

Ngay khi Đại Tư Mã đụng độ đợt xác thứ hai, Dương Tuyết Lệ cũng bị 8 cái xác bao vây, trong đó có 4 cái loại có trí khôn cao!

Trong tình cảnh này, dù là Dương Tuyết Lệ cũng không thể thoát ra ngay được. "Dương tiểu thư, tôi không sao...

Cô nhất định phải trụ vững, đừng để xảy ra chuyện gì..." Đại Tư Mã vất vả cắt đuôi lũ xác truy kích, lập tức đáp lại Dương Tuyết Lệ.

Anh vốn định bảo cô ráng cầm cự thêm chút nữa, vì nếu cô chết, một mình anh phải đối mặt với 16 cái xác thì coi như xong phim, đừng nói đến việc tìm cơ quan, chắc chắn sẽ bị nuốt chửng trong tích tắc.

Ai mà ngờ được lời vừa dứt, bên tai liền vang lên thông báo quen

thuộc: [Chúc mừng, Dương Tuyết Lệ vô cùng cảm động trước sự quan tâm của bạn, độ thiện cảm +10!] Đậu xanh!

Vãi chưởng!

Chương 532

Mẹ ơi!

Một phát tăng luôn 10 điểm thiện cảm!

Cái này quá hời rồi đi???

Đại Tư Mã không tin vào tai mình nữa!

Anh nằm mơ cũng không ngờ mình chỉ muốn cô đừng chết sớm để còn làm bia đỡ đạn, thế mà cô lại hiểu lầm là anh quan tâm, hào phóng cho luôn 10 điểm thiện cảm.

Niềm vui bất ngờ này đúng là ngoài sức tưởng tượng!

Ở phía bên kia, thấy Đại Tư Mã nhận được 10 điểm thiện cảm, các fan cũng phát cuồng: [Vãi, Đại Tư Mã đỉnh thật, sắp chết đến nơi rồi mà còn húp được 10 điểm thiện cảm của Dương đại tiểu thư!] [Đúng thế, trước đây nhóm Tao Trư toàn tăng có 5 điểm một lần, lão Mã nhà mình một phát ăn luôn 10 điểm, đúng là số hưởng mà!] [Ghen tị quá, đúng là streamer tôi ủng hộ có khác!] [Mà sao Dương Tuyết Lệ lại tặng thiện cảm lúc này nhỉ, lại còn nhiều thế?] [Đồ ngốc, thông báo lúc nãy chả nói rồi sao?

Cô ấy cảm động vì sự quan tâm của lão Mã đấy.

Con gái nhà người ta cần nhất là sự quan tâm lúc hoạn nạn mà!] [Đừng có sến súa, con gái bây giờ chả cần tiền là chính à?

Quan tâm cái nỗi gì, chả đáng một xu!] [Ông nói thế là sai rồi, nếu ông có tiền thì sự quan tâm của ông mới có giá trị, còn nếu ông nghèo thì sự quan tâm đó chỉ là đồ mưu bất chính thôi, hiểu không?] [Ha ha ha, hóa ra là vậy, bái phục bái phục!] [Hắng giọng chút, tôi thừa nhận giờ nhiều cô thích tiền, nhưng vẫn có ngoại lệ chứ?

Các ông vơ đũa cả nắm thế là quá đáng rồi.] [Thôi được, tôi thừa nhận hơi quá lời, trên đời vẫn có con gái tốt, như Dương đại tiểu thư trong game nè, thấy lão Mã sắp chết vẫn quan tâm mình nên tặng luôn 10 điểm thiện cảm, đó là bằng chứng đấy!] Cư dân mạng tranh luận sôi nổi, ai nấy đều kinh ngạc khi thấy Đại Tư Mã nhận được thiện cảm vào phút chót.

Chủ đề này cũng khiến nhiều anh em nam giới cảm thán.

NPC trong game còn biết hồi đáp sự quan tâm, còn phụ nữ ngoài đời thì sao?

Trong mắt họ giờ chắc chỉ có tiền thôi nhỉ?

Nếu một chàng trai tốt với họ mà có điều kiện thì không sao, chứ nghèo thì sự quan tâm đó chắc bị coi là lẽ đương nhiên thôi.

Tất nhiên cũng có nhiều chị em phản bác, cho rằng tuy có người ham hư vinh nhưng không thể vì thế mà đánh đồng tất cả phái nữ.

Về phần tranh luận trong phòng live, Đại Tư Mã lúc này chẳng còn tâm trí đâu mà để ý.

Anh chỉ muốn nhanh chóng tìm ra cơ quan trên tế đàn, hoàn toàn không có thời gian đọc bình luận.

Nhưng thật đáng tiếc, dù đã dốc hết sức mình, cuối cùng anh vẫn không tìm thấy manh mối nào trên tế đàn bỉ ngạn hoa đó.

Cuối cùng, Đại Tư Mã với ánh mắt đầy cam chịu đã bị lũ xác thối đè xuống, kết thúc lượt chơi này một cách chóng vánh! [Nhân vật tử vong, nhiệm vụ phó bản thất bại...] [Vui lòng cố gắng lần sau...] Khi thông báo hiện lên, Đại Tư Mã nhanh chóng thoát khỏi trải nghiệm game. "Mẹ ơi, lũ xác thối này đáng sợ quá..." "Dù chỉ là game nhưng cảm giác bị chúng cắn xé thật không dễ chịu chút nào..." Đại Tư Mã sờ vào lưng, thấy mồ hôi lạnh đã thấm đẫm áo.

Nhưng điều khiến anh sợ nhất vẫn là cảm giác da thịt bị lũ xác kia lôi kéo, gặm nhấm lúc nãy.

Cả đời này anh không muốn nếm trải lần thứ hai.

Tất nhiên ý nghĩ đó chỉ là nghĩ vậy thôi, vì anh biết rõ nếu không tìm thấy cơ quan trước khi lũ xác thức tỉnh, kết cục vẫn sẽ như cũ.

Nói thật, nếu biết bị cắn đau thế này, anh đã chẳng mở cái phó bản ẩn này làm gì.

Nếu lúc đó chọn tiếp tục đi sâu vào sa mạc tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành thì có lẽ đã không phải chịu khổ thế này! "Thôi bỏ đi..." "Đã lỡ vào rồi thì phải cố mà phá đảo thôi!" "Đằng nào không qua màn này cũng chả rời đi được..." "Với lại Tao Trư cũng đang cố gắng, mình sao có thể chùn bước được?" Đại Tư Mã tự cổ vũ bản thân, sau đó một lần nữa đeo kính VR vào, bắt đầu lượt chơi thứ hai!

Khoảng thời gian tiếp theo, Đại Tư Mã dồn toàn bộ tâm trí vào việc tìm kiếm cơ quan.

Không chỉ bảo nhóm Trần giáo thụ giúp đỡ, chính anh cũng vừa dắt mũi lũ xác thối vừa chạy quanh rìa tế đàn tìm kiếm, hệt như đang thả diều vậy.

Tất nhiên khi "thả diều", anh cố tình tránh xa vị trí nhóm Trần giáo thụ, vì anh dắt được chứ ba vị trí thức kia mà bị phát hiện thì chỉ có nước nhận cơm hộp sớm.

Chương 533

Ngoài ra, với thực lực hiện tại, anh chỉ có thể dắt được 8 cái xác đợt đầu, còn 8 cái đợt sau quá biến thái, không thể dắt nổi.

May mà thời gian thức tỉnh của đợt sau muộn hơn một chút.

Đại Tư Mã ước tính khoảng cách giữa hai đợt là khoảng 50 giây.

Và 50 giây này chính là thời khắc sống còn để tìm cơ quan!

Nếu không tìm thấy trong 50 giây, khi đợt xác thứ hai tỉnh lại, cả nhóm sẽ bị tiêu diệt trong chớp mắt.

Dù là người giỏi nhất như Dương Tuyết Lệ cũng không ngoại lệ, vì lũ xác đợt hai không chỉ nhanh mà còn biết rình rập, đánh lén, trí khôn cao đến mức vô lý.

Sau mười mấy lần chơi đi chơi lại, nhờ nỗ lực của mình, Đại Tư Mã cuối cùng cũng tìm được một manh mối.

À không, chính xác là không phải anh tìm ra, mà là một vị cao nhân tinh thông huyền học trong phòng live phát hiện.

Vị lão nhân này không phải giáo sư viện khảo cổ, cũng chẳng phải người nổi tiếng, theo lời tự giới thiệu thì ông là hậu duệ của một tế tư già ở một thôn làng hẻo lánh của Hạ quốc.

Ngôi làng đó vốn là một cổ thôn, tuy giờ không còn hoạt động tế lễ nữa và ông chỉ là một người già nghỉ hưu bình thường, nhưng nhờ tổ tiên truyền lại nên ông hiểu biết đôi chút về các hoạt động tế tự cổ xưa.

Hôm nay tình cờ thấy cháu mình xem live, ông nhìn lướt qua liền thấy được vấn đề của tế đàn dưới giếng này.

Theo ông, cái gọi là tế đàn dưới giếng thực chất là nơi dùng để Huyết Tế.

Mà Huyết Tế không đơn thuần là giết người hay động vật trên tế đàn, mà cần dùng máu để kích hoạt một nghi thức nào đó, thông qua nghi thức để người được tế tự nhận được một năng lực đặc biệt.

Tất nhiên không phải siêu năng lực gì, mà là hiệu quả kiểu như trừ tà, chữa bệnh nan y, hoặc một số tế tư nắm giữ bí thuật còn dùng Huyết Tế để kéo dài tuổi thọ, dù không thể trường sinh bất tử.

Vị lão gia tử người dân tộc thiểu số này dù bảo cháu gõ rất nhiều chữ giới thiệu về mục đích và thủ đoạn tế tự cổ đại, nhưng điều khiến Đại Tư Mã kinh ngạc nhất chính là phương thức tế tự cuối cùng.

Theo ông, những hoa văn điêu khắc trên đài tế không phải để trang trí, mục đích thực sự của chúng là để thu thập máu của vật tế.

Máu sẽ theo các đường rãnh hoa văn chảy vào một vật chứa ẩn giấu trên đài tế.

Khi máu đã đổ đầy vật chứa đó, nghi thức Huyết Tế mới thực sự hoàn thành.

Nghe xong lời ông lão, không chỉ Đại Tư Mã mà cả cư dân mạng đều sững sờ.

Họ không ngờ nghi thức Huyết Tế cổ đại lại lắm công phu đến thế. [Mẹ ơi, hóa ra đây là Huyết Tế trong truyền thuyết à?] [Nghe sợ quá, ông lão này không lừa chúng ta chứ?] [Tôi thấy không giống lừa đảo đâu, vả lại cụ già rồi, lừa chúng ta làm gì?] [Đợi đã, cụ nói máu chảy vào một vật chứa ẩn giấu, thế cái vật chứa đó ở đâu?] [Đúng rồi, trên tế đàn này ngoài đóa hoa bỉ ngạn khổng lồ ra thì chả thấy gì khác cả?] [Đồ ngốc, cụ chả bảo nó ẩn dưới tế đàn là gì, đã là ẩn thì sao mà

dễ thấy được!] [Liệu cái vật chứa đó có phải chính là cơ quan mở cửa ngầm không?] [Khả năng cao đấy, mau bảo lão Mã tìm thử xem...] [Đúng đúng, tôi cũng nghĩ vậy.] [Còn chờ gì nữa?

Lão Mã, ông có nghe thấy không?

Nghe thấy thì mau đi xem thử đi...] [Ha ha, muốn lão Mã thấy tin nhắn thì chắc phải đợi ổng chết đã, giờ ổng làm gì có thời gian mà đọc chat!] [Cũng đúng, lão Mã ơi chết mau đi, đừng cố nữa, cứ thế này không tìm thấy cơ quan đâu!] Thực tế đúng như mọi người nói, Đại Tư Mã đang mải vật lộn với xác thối và kiểm tra hoa văn, không có thời gian xem bình luận.

Tuy nhiên sự kỳ vọng của mọi người cũng có giá trị, vì lần này anh vẫn không tìm thấy cơ quan trong 50 giây và lại bị đợt xác thứ hai đè xuống làm bữa tối! [Nhân vật tử vong, nhiệm vụ phó bản thất bại!] [Vui lòng cố gắng lần sau...] Thông báo tử vong lại hiện lên, những đòn đả kích liên tiếp khiến Đại Tư Mã gần như mất hết lòng tin.

Nhưng anh không còn cách nào khác, vì đã lỡ mở phó bản ẩn này, nếu không vượt qua thì không thể rời đi hay quay lại mạch truyện chính, trừ phi bỏ game luôn.

Mà điều đó thì không đời nào xảy ra được. "Hử?

Cái này là..." Nhiên nhi, ngay lúc Đại Tư Mã đang nản lòng thoái chí, hắn cuối cùng cũng chú ý tới những việc mà cư dân mạng đang bàn tán trong phòng livestream. "Cái bình chứa giấu ở dưới đáy tế đàn sao?

Cái này hình như tôi thật sự chưa chú ý đến...

Chương 534

Nhưng mà, cái gọi là bình chứa này đã được giấu dưới đáy tế đàn, muốn tìm được chắc cũng không dễ dàng gì đâu nhỉ?" Đại Tư Mã lúc này đã bỏ xuống cái tôi của mình, khiêm tốn cầu giáo ngay trong phòng livestream.

Hắn cũng hết cách rồi!

Bởi vì trước đó hắn đã liên tục chết trong phó bản ẩn này mười mấy lần.

Tuy rằng mỗi lần khởi động lại phó bản đều rất nhanh, không quá lãng phí thời gian, nhưng mà... cứ chết hết lần này đến lần khác như vậy thật sự quá đau khổ.

Đặc biệt là mỗi khi chết, còn phải chịu đựng sự 'quan tâm' từ đám thây ma thối rữa kia một lần nữa!

Chuyện đó thật sự quá kinh khủng.

Trong đó có hai lần, hắn thực sự chịu không nổi, thậm chí còn trực tiếp nhảy xuống từ rìa tế đàn, giống hệt như lão béo Tao Trư lần đó.

Dù sao đằng nào cũng chết, thay vì bị đám thây ma kia gặm nhấm đến chết, thà nhảy xuống vực cho nó thanh thản!

Nhưng đáng tiếc là... nhảy vực tuy thanh thản nhưng không phải lúc nào cũng thành công.

Bởi vì đợt thây ma hồi sinh thứ hai có tốc độ quá nhanh.

Đại Tư Mã trước đó có hai lần cũng muốn nhảy vực, kết quả lại bị đám thây ma đó đè nghiến xuống đất, rồi sau đó là một màn gặm nhấm 'ngoàm ngoàm'!

Cái cảm giác gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không thưa đó... ai thử qua mới biết.

Cũng chính vì thế, sau khi liên tục va vào tường trong trò chơi, Đại Tư Mã mới bắt đầu thảo luận đối sách với cư dân mạng sau thất bại lần này.

Bởi vì trong lòng hắn hiểu rõ, bản thân hiện tại đã hết sạch vốn liếng rồi, nếu muốn thông qua phó bản ẩn này, vẫn phải xem gợi ý của cư dân mạng mới được.

Dù sao thì đông người sức mạnh lớn, đạo lý này vĩnh viễn không bao giờ lỗi thời!

Ngay lúc Đại Tư Mã chuẩn bị tương tác với cư dân mạng một chút để xem có tìm được cách nào khả thi không, thì vị lão gia tử trước đó từng lên tiếng lại để đứa cháu trai đánh ra một dòng chữ: 【Chủ bốt, thông thường mà nói, tế đàn huyết tế đều cần thông qua nghi thức để mở một cơ quan then chốt nào đó.

Cậu có thể thử dùng thứ gì đó tương tự như máu tươi lên tế đàn, xem tế đàn đó có biến hóa gì không?】 Câu nói này vừa xuất hiện, không chỉ Đại Tư Mã mà cả những cư dân mạng khác trong phòng livestream cũng đều ngẩn người.

Dùng thủ đoạn tương tự nghi thức huyết tế để mở cơ quan trên tế đàn, như vậy cũng được sao? 【Lão gia tử, cụ không phải đang đùa đấy chứ?

Tế đàn này lớn như vậy, cụ bảo Đại Tư Mã đi đâu tìm cho cụ nhiều máu như thế!】 【Đúng thế, đúng thế, cho dù phương pháp của cụ khả thi, nhưng không có đủ máu thì e là cũng không có hiệu quả đâu?】 【Hay là thử dùng nước xem?

Dù sao trong máu cũng có 70% là nước mà!】 【Nói thì đơn giản,

ông đi đâu tìm nhiều nước thế?】【Trong cái giếng nước bên ngoài kia kìa?

Cái giếng đó thông với sông ngầm, chắc chắn sẽ có rất nhiều nước!】【Ha ha~ vậy thì ông cũng phải ra ngoài được đã chứ?

Bây giờ đến cửa còn không ra được thì lấy nước kiểu gì?】【Hình như cũng đúng...】Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Phương pháp của lão gia tử tuy không ai nghi ngờ, nhưng muốn thực hiện thì độ khó quá lớn!

Rất nhiều người cho rằng căn bản không hành thông.

Tuy nhiên cũng có một bộ phận cư dân mạng cảm thấy, nếu hiện tại không tìm được đủ máu thì dùng nước thay thế cũng được.

Dù sao trong máu vốn dĩ đã chứa 70% là nước, dùng nước thay thế chắc cũng được.

Hơn nữa, cái giếng nước bên ngoài kia kết nối với cả một con sông ngầm, muốn bao nhiêu nước cũng có, căn bản không cần lo lắng vấn đề đủ hay không.

Chương 535

Phải nói rằng, cư dân mạng đề xuất phương pháp thay thế này chắc chắn là người có học, đến cả việc trong máu có 70% là nước cũng biết.

Nhưng đáng tiếc là phương pháp thay thế này vẫn không hành thông.

Không vì gì khác, bởi vì khi Đại Tư Mã và mọi người xuống đây, trên người căn bản không mang theo nhiều nước ngọt.

Muốn dùng nước để mở nghi thức huyết tế đó là chuyện không thể làm được.

Còn cái giếng nước kia nữa...

Đúng, cái giếng đó thực sự kết nối với sông ngầm, muốn lấy bao nhiêu nước cũng được, nhưng vấn đề là cậu phải rời khỏi phó bản này trước đã.

Hiện tại lối vào phó bản đã bị phiến cửa đá kia chặn lại, đến cửa đá còn không mở được thì lấy nước ở giếng bên ngoài kiểu gì?

Thế là phương pháp dùng nước thay máu nhanh chóng bị bác bỏ.

Ngay lúc này, lại có một cư dân mạng với ý tưởng kỳ quặc hiến kế cho Đại Tư Mã. 【Mã ca, Mã ca, nước không có nhưng anh vẫn có thể dùng thứ khác thay thế nước mà, ví dụ như nước tiểu...

Thứ này trên người anh chắc chắn phải có chứ?

Mọi người hiện tại tổng cộng có năm người, nếu năm người cùng tiểu nhiều một chút, biết đâu có thể trực tiếp mở ra nghi thức huyết tế gì đó thì sao?

Anh thấy tôi nói có lý không?

Chậc chậc chậc...】 Từ lời nói của vị cư dân mạng này có thể thấy hắn quả thực có động não, nhưng mà... não bộ có vẻ hơi bị lệch lạc.

Bởi vì bất cứ ai hiểu chuyện một chút đều biết mục đích thực sự của tên này không phải là muốn giúp Đại Tư Mã qua màn, mà là muốn mượn cái gọi là "tát niệu đại pháp" (pháp tề bậy) này để nhìn trộm Dương Tuyết Lệ.

Chẳng phải sao... bình luận này vừa được gửi đi, Đại Tư Mã còn chưa kịp lên tiếng, một số cư dân mạng có cùng chí hướng đã lập tức hưởng ứng: 【Vãi chưởng~ người anh em này được đấy, vậy mà cũng nghĩ ra được cái ý tưởng táng tận lương tâm này!】 【Cá nhân tôi bày tỏ sự tán thành với phương pháp này, nhưng tôi cảm thấy lương tâm của mình có thể sẽ khiển trách kịch liệt người đề xuất phương pháp đó!】 【Thật... thật là một ý tưởng vô sỉ, nhưng mà tôi thích...】 【Mẹ ơi, cái này mà cũng gọi là cách sao?

Tôi thấy ông là muốn xem trộm Dương Tuyết Lệ đi tiểu thì có?】 【Khụ khụ~ anh em à, chúng ta nhìn thấu nhưng đừng nói ra, dù sao nếu Đại Tư Mã thực sự áp dụng phương pháp này, mọi người sẽ được một phen rửa mắt!】 【Rửa mắt?

Ông mơ đẹp đấy, cho dù Đại Tư Mã có áp dụng phương pháp này, ông nghĩ Dương Tuyết Lệ người ta sẽ đi tiểu trước mặt bàn dân thiên hạ sao?

NPC trong trò chơi này đều có tư duy độc lập đấy, trên đời này làm gì có cô gái nào lại đi tiểu ở chỗ như thế này chứ!】 【Chưa thử sao biết được?

Hơn nữa, chỉ cần Đại Tư Mã khuyên nhủ thỏa đáng, tôi nghĩ Dương đại tiểu thư chắc sẽ vì đại cục thôi!】 Nhìn chủ đề mà cư dân

mạng đang bàn tán, Đại Tư Mã chỉ biết bất lực vỗ trán.

Đậu xanh!!!

Mấy gã này điên rồi sao?

Lại đi hiến cái kế mọn này cho mình.

Mình vất vả lắm mới lấy được chút điểm thiện cảm bên phía Dương Tuyết Lệ, nếu mình nghe lời mấy ông mà bảo Dương Tuyết Lệ đi tiểu!!

Có khi cái đống điểm thiện cảm đó bay sạch luôn không chừng!

Hơn nữa... cho dù mình thực sự áp dụng phương pháp này và thuyết phục được bốn người nhóm Dương Tuyết Lệ, thì chỉ dựa vào lượng nước tiểu của năm người chúng mình e là cũng không đủ để khởi động cái gọi là nghi thức huyết tế kia đâu nhỉ?

Dù sao lượng nước tiểu của một người là có hạn.

Chương 536

Huống hồ, dạo này tuyến tiền liệt của mình còn có chút vấn đề, thường xuyên tiểu không ra!

Tuy nói là trong thế giới game, thân phận của mình là 'Hồ Bát Nhất', nhưng độ chân thực ngũ quan của trò chơi này quá cao, không biết có bị ảnh hưởng không?

Nếu có ảnh hưởng thì chỉ còn lại lượng nước tiểu của bốn người thôi.

Lại thêm Trần giáo thụ và Hách Kiến Quốc đều đã lớn tuổi, chắc cũng không tiểu được bao nhiêu.

Nếu cộng thêm những yếu tố này vào thì e là cho dù cả năm người chúng mình cùng tiểu một lúc cũng không đủ để mở nghi thức huyết tế đâu!

Ngay khi Đại Tư Mã đang đau đầu nhìn đám cư dân mạng không ngừng đưa ra những kế mọn trong phòng livestream, thì một dòng bình luận xuất hiện lại một lần nữa gây ra sóng gió. 【Chủ bốt, chủ bốt, anh đừng nghe bọn họ, mấy cái kế mọn phân với nước tiểu đó chắc chỉ có não tàn mới nghĩ ra được.

Tôi ở đây có một ý kiến hay hơn, nói ra chắc chắn sẽ làm anh giật mình, không biết anh có muốn nghe không?】 Từ giọng điệu của cư dân mạng này không khó để nhận ra đây chắc chắn là một cô gái.

Nhưng mà... cô nàng này dường như hơi thích úp úp mở mở.

Có ý kiến gì hay thì cứ nói thẳng ra không phải xong sao?

Cần gì phải ở đây treo khẩu vị người ta thế này?

Chẳng phải đang trêu đùa tâm thái người khác sao?

Dù nói vậy nhưng Đại Tư Mã vẫn rất thành khẩn hỏi một câu: "Tôi muốn nghe, cô mau nói thử xem..." Đại Tư Mã vừa dứt lời, cô gái đó lập tức gửi thêm một bình luận: 【Anh nghe kỹ đây nhé~ anh xem trong đội ngũ của các anh chẳng phải có một tên Tát Đế Bằng không có tác dụng gì lớn sao?

Đã là huyết tế cần dùng máu, vậy thì anh cứ trực tiếp thịt hắn đi, hắn tuy không có tác dụng gì nhưng trông cũng khá vạm vỡ, trên người chắc chắn có không ít máu, dùng để mở nghi thức huyết tế là hợp lý nhất, anh thấy sao?】 Nghe thấy gợi ý này, Đại Tư Mã trực tiếp choáng váng!

Đậu xanh!

Chưa bàn đến việc phương pháp này có hiệu quả hay không, nếu mình làm thịt Tát Đế Bằng để lấy máu ngay trước mặt Trần giáo thụ và những người khác, Trần giáo thụ chắc chắn sẽ liều mạng với mình. "Vị bạn học này, phương pháp của cô hình như không ổn lắm, có Trần giáo thụ ở đó, tôi làm sao ra tay được?

Cô chẳng phải đang dồn tôi vào đường cùng sao?" Đại Tư Mã vô cùng bất lực nói.

Hắn hiện tại đã nhìn thấu rồi, cái gọi là ý kiến hay trong miệng cư dân mạng này thực chất còn không đáng tin hơn.

Không đúng... cái này không thể dùng từ "đáng tin" để hình dung nữa rồi!

Mà rõ ràng là đang đào hố chôn hắn!

Nếu hắn nghe lời cư dân mạng này mà giết Tát Đế Bằng lấy máu, e là điểm thiện cảm giữa hắn với Trần giáo thụ và Dương Tuyết Lệ cũng sẽ tụt về con số không mất.

Thậm chí còn tạo ra một mối quan hệ đối địch nữa chứ.

Đây không phải là đang hại hắn sao?

Thật ra không chỉ Đại Tư Mã, khi cư dân mạng đó nói ra ý tưởng phi lý của mình, những người khác trong phòng livestream cũng đều cười điên đảo. 【Vãi chưởng~ đại ca, ông đang đùa đấy à?

Đem Tát Đế Bằng đi huyết tế, chuyện này khác gì tìm cái chết?】【Tôi tuy rất ủng hộ ý tưởng của ông, nhưng tôi phải thừa nhận rằng ý tưởng này của ông cực kỳ không đáng tin.】【Đây không còn là vấn đề đáng tin hay không nữa rồi, đây rõ ràng là đang hại Đại Tư Mã mà!】【Đại Tư Mã người ta cho dù có đi hát rap cũng không bao giờ áp dụng gợi ý của ông đâu?】【Đúng thế, ông đem Tát Đế Bằng đi huyết tế, thầy của cậu ta là Hách Kiến Quốc chẳng lẽ không liều mạng với ông sao?】【Tôi thấy không chỉ Hách Kiến Quốc đâu, Trần giáo thụ chắc cũng sẽ liều mạng với hắn...】【Còn có Dương Tuyết Lệ nữa, dù sao người của đội khảo cổ, trừ phi là tự mình gặp tai nạn mà chết, còn nếu chúng ta ra tay thì chắc chắn sẽ nhận lấy kết cục lỗ vốn nặng nề.】【Chính xác, trước đó không phải đã có anh em thử rồi sao?

Hắn cảm thấy Tát Đế Bằng của đội khảo cổ là gánh nặng, thế là trên đường đi đã trực tiếp xử lý cậu ta, kết quả bị nhóm Dương Tuyết Lệ phát hiện, trực tiếp bị bắt giao cho cục công an địa phương.】【Vãi~ người anh em đó ác vậy sao?

Dám trực tiếp thịt luôn Tát Đế Bằng?】【Đúng rồi, các ông vừa nói chỉ cần người của đội khảo cổ không phải do chúng ta giết là được, vậy thì cứ để bọn họ gặp tai nạn mà chết là xong chứ gì?】【Phải đấy, trực tiếp xử luôn ba người của đội khảo cổ đi, tôi nhìn thấy bọn họ là thấy phiền rồi!】【Không đơn giản như vậy đâu, tôi biết các ông đang nghĩ gì.

Chương 537

Các ông chắc chắn đang nghĩ, dù sao bên phía tế đàn cũng có thây ma, chúng ta cố ý để đám thây ma đó tấn công ba người Trần giáo thụ, đến lúc ba người họ chết thì có thể nhân cơ hội này lấy máu của họ để huyết tế đúng không?

Tôi nói cho các ông biết, phương pháp này tuyệt đối không hành thông.】【Ha ha~ xem ra anh hùng có chung chí hướng rồi, nhưng tôi rất tò mò, tại sao ông lại nói phương pháp này không hành thông?

Tôi thấy cách này rất hay mà!】【Hay cái nỗi gì~ ông không thấy Dương Tuyết Lệ luôn dốc sức bảo vệ bọn họ sao?

Tôi dám chắc... nếu Đại Tư Mã không thèm quản đám thây ma đó, để mặc chúng tấn công ba người Trần giáo thụ, Dương Tuyết Lệ chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực để cứu.】【Như vậy không phải càng tốt sao?

Nếu Dương Tuyết Lệ cũng chết luôn, thì số người huyết tế sẽ lập tức từ ba người thành bốn người rồi!】【Ông điên rồi à?

Dương Tuyết Lệ là NPC quan trọng của trò chơi đạo mộ này đấy, theo kinh nghiệm của tôi, sau này rất nhiều tuyến cốt truyện chắc chắn đều liên quan đến người phụ nữ này.

Hơn nữa nói đi cũng phải nói lại, hiện tại trên người Dương Tuyết Lệ đã có một phó bản ẩn về phần mộ của Hoàng Bì Tử rồi, nếu cô ấy xảy ra chuyện ở đây, chúng ta sẽ bị mất một phó bản ẩn đấy.

Với lại, nếu cốt truyện chính sau này yêu cầu Dương Tuyết Lệ bắt buộc phải có mặt thì hỏng bét!】【Vị huynh đệ này phân tích rất có lý, vậy bây giờ chúng ta có cách nào hay để giúp Đại Tư Mã hoàn thành cái gọi là huyết tế kia không?】【Có... dùng nước tiểu!】

【Dùng em gái ông ấy, nói chuyện chính kinh chút đi, đừng có nói nhảm nữa!】【Đúng rồi, các ông nói xem trên người đám thây ma kia liệu có máu không?

Nếu trên người chúng cũng có máu thì trực tiếp lấy chúng ra để huyết tế không phải xong sao?】Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Tuy rất nhiều người đang châm chọc và trêu đùa ý tưởng của vị cư dân mạng trước đó, nhưng vẫn có một bộ phận đang nỗ lực giúp Đại Tư Mã nghĩ cách.

Dù sao hiện tại đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Đại Tư Mã là Tao Trư cũng đang ở ngay bên cạnh cùng thông quan phó bản ẩn này.

Là fan của Đại Tư Mã, làm sao họ có thể cho phép tiến độ trò chơi mà Đại Tư Mã vất vả lắm mới đuổi kịp lại bị Tao Trư vượt mặt một lần nữa chứ!

Phải biết rằng trong giới livestream, không chỉ các streamer tồn tại quan hệ cạnh tranh, mà ngay cả các fan dưới trướng của họ cũng vậy.

Họ đều không hy vọng streamer mình hâm mộ lại thua cuộc trước streamer khác ngay tại lĩnh vực sở trường của mình.

Bởi vì một khi streamer họ hâm mộ thua cuộc, fan của streamer đối phương chắc chắn sẽ nhân cơ hội này mà chế giễu họ.

Họ không muốn bị đám fan của Tao Trư chế giễu.

Cho nên... hiện tại nếu có thể giúp Đại Tư Mã nghĩ cách thì cứ cố gắng nghĩ xem sao.

Tóm lại tuyệt đối không thể để Tao Trư thắng trận thi đấu này.

Đúng vậy, trong mắt fan của Đại Tư Mã và Tao Trư, hai người hiện tại không đơn thuần là đang vượt phó bản ẩn nữa, mà là đang thi

đấu cạnh tranh.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, phương pháp của người xưa nói vẫn rất hiệu quả.

Đông người sức mạnh lớn, đám fan này của Đại Tư Mã tuy liên tục đưa ra những kế mọn, nhưng phải nói rằng trong số đó đôi khi vẫn xuất hiện một hai phương pháp trông cũng khá ổn.

Ví dụ như có một cư dân mạng đã nói, trên người đám thây ma đó có lẽ cũng có máu!

Biết đâu có thể lợi dụng điểm này để mở nghi thức huyết tế.

Nhưng rất nhanh sau đó đã có cư dân mạng khác bác bỏ ý kiến này.

Đám thây ma này rõ ràng đã tồn tại cả ngàn năm rồi, một cái xác thối tồn tại ngàn năm thì làm sao trong cơ thể còn máu được nữa!

Đừng nói là máu, ngay cả huyết tương chắc cũng không có đâu nhỉ?

Nếu có thì trước đó khi Đại Tư Mã dùng rựa chém bọn chúng, máu đã phải chảy ra từ tay chân bị đứt lìa rồi chứ.

Vì sự phân tích của những cư dân mạng này, phương pháp lợi dụng thây ma để mở nghi thức huyết tế cuối cùng cũng bị bác bỏ triệt để.

Chương 538

Nhưng không bao lâu sau, lại có một cư dân mạng đưa ra ý kiến mới cho Đại Tư Mã.

Hơn nữa ý kiến này của hắn trông có vẻ thực sự có khả năng thực hiện! 【Mã ca, Mã ca~ trên người đám thây ma này chắc chắn là có huyết tương, chỉ có điều vì một số nguyên nhân đặc thù nên tất cả đều đã đông cứng lại rồi.

Anh bắt buộc phải dùng lửa đốt cháy xác của chúng, chỉ cần đốt cháy xác, đám huyết tương đông cứng trong cơ thể chúng sẽ tan ra, đến lúc đó anh sẽ có đủ máu để dùng rồi!】 Bình luận của cư dân mạng này vừa xuất hiện lập tức thu hút sự chú ý của những người khác. 【Ơ?

Sao trước đây tôi không nghĩ ra cách này nhỉ?

Đám thây ma này chắc chắn đã được xử lý qua bằng một thủ đoạn chống thối rữa đặc biệt nào đó, nếu không thì chúng đã sớm trở thành một đống xương trắng rồi.

Dù sao xác chết từ hơn một ngàn năm trước, theo lý thường mà nói căn bản không thể biến thành thây ma được, chỉ có thể biến thành xương trắng, cho dù là trong môi trường chân không cũng không thể.】 【Chính xác, tôi thấy phương pháp này có thể thử xem sao!】 【Tôi cũng nghĩ vậy!】 【Có lẽ những chiếc đèn dầu trên cột đá kia chính là chuyên môn dùng để đối phó với đám thây ma này!】 Nhìn những dòng bình luận của cư dân mạng, ánh mắt của Đại Tư Mã cũng tức thì thay đổi.

Hắn cảm thấy vị cư dân mạng nói về việc đốt thây ma để xem huyết khối đông cứng bên trong có thể dùng để làm nghi thức huyết tế

không, nói nghe chừng cũng khá đáng tin!

Hơn nữa... cho dù trên người đám thây ma đó không có huyết khối đông cứng có thể dùng được, hắn cũng có thể nhân cơ hội này xử lý hết đám thây ma đang đe dọa cực lớn đến mình.

Chỉ cần xử lý xong đám thây ma đó thì hắn có thể yên tâm tìm kiếm cơ quan cửa ngầm trong tế đàn mà không cần phải bận tâm đến cái giới hạn thời gian 50 giây kia nữa.

Đây tuyệt đối là một phương pháp vẹn cả đôi đường, nhất cử lưỡng tiện!

Nghĩ là làm...

Đại Tư Mã lập tức lên mạng, trực tiếp đăng nhập vào trò chơi.

Sau khi vào cốt truyện, hắn trước tiên nói qua kế hoạch sắp tới của mình cho nhóm Dương Tuyết Lệ. "Trần giáo thụ, Dương tiểu thư... 8 cái xác thối vừa hồi sinh kia rất khó đối phó!

Chúng không sợ những đòn tấn công thông thường, cho dù chúng ta có chặt đứt tay chân của chúng, chúng cũng sẽ bò qua cắn chúng ta như những con sâu vậy!

Hiện tại tôi có một cách, có lẽ có thể tiêu diệt triệt để đám thây ma đó.

Đó là lợi dụng lửa trên những chiếc đèn dầu kia, nhưng lửa trên đó rất quỷ dị, chúng ta không được dùng tay chạm trực tiếp vào, nếu không cơ thể chúng ta cũng sẽ bị thiêu rụi theo...

Hiện tại thời gian gấp rút, cụ thể tôi không giải thích nhiều với mọi người nữa.

Tóm lại, lát nữa chúng ta sẽ dụ đám thây ma đó đến chỗ cột đá, sau đó dùng công cụ trong tay hất những chiếc đèn dầu đó lên người

chúng.

Như vậy, đám thây ma đó chắc chắn sẽ hoàn toàn hóa thành tro bụi..." Vì sau khi vào phó bản, 8 cái xác thối sẽ lập tức hồi sinh nên Đại Tư Mã không giải thích quá chi tiết những chuyện râu ria với Trần giáo thụ và mọi người.

Hắn chỉ trực tiếp nói qua kế hoạch của mình cho bọn họ.

Lúc này, điểm thiện cảm với đội khảo cổ đã phát huy tác dụng.

Trần giáo thụ và những người khác tuy vẫn còn một chút nghi hoặc với lời nói của hắn, nhưng họ không hề do dự mà nhanh chóng đồng ý.

Tất nhiên, chuyện này có lẽ cũng liên quan đến 8 cái xác thối vừa hồi sinh trước đó.

Dù sao bây giờ thây ma cũng đã hồi sinh rồi, còn tình huống nào là không thể xảy ra nữa chứ!

Hơn nữa... vị đồng chí Tiểu Hồ này tinh thông phong thủy huyền học, lại còn biết thuật phân kim định huyệt.

Chương 539

Về phương diện này, có lẽ cậu ta còn hiểu rõ hơn bọn họ.

Hiện tại bọn họ đã bị dồn vào đường cùng, thay vì tiếp tục nghi ngờ đối phương, thà rằng buông tay đánh một trận, giải quyết xong 8 cái xác thối kia trước đã. "Hồ tiên sinh, xem ra anh đã sớm biết đám thây ma trên cột đá này sẽ hồi sinh rồi nhỉ...

Nói vậy thì cái gọi là tế đàn này, anh chắc cũng đã nhìn ra được điều gì đó rồi sao?" Dương Tuyết Lệ lấy Kim Cương Tán ra chắn trước người, làm tư thế chuẩn bị dụ đám thây ma kia.

Nhưng trước khi đi dụ thây ma, cô vẫn đầy thâm ý mà nói với Đại Tư Mã một câu như vậy. "Tình hình cụ thể hiện tại vẫn chưa nói trước được, tóm lại cứ giải quyết xong 8 cái xác thối này trước đã..." Đại Tư Mã nhìn Dương Tuyết Lệ nói.

Hắn hiện tại không biết nên giải thích với Dương Tuyết Lệ thế nào, nhưng hắn biết việc cấp bách nhất mình cần làm là gì, đó chính là tiêu diệt 8 cái thây ma hồi sinh đầu tiên này! "Trần giáo thụ, mấy người cứ ở lại đây trước, tôi và Hồ tiên sinh sẽ đi giải quyết đám thây ma kia...

Tiểu Tát, khi chúng tôi rời đi, nhiệm vụ bảo vệ Trần giáo thụ và Hách giáo thụ giao lại cho cậu đấy!" Dương Tuyết Lệ trực tiếp quăng chiếc Kim Cương Tán trong tay cho Tát Đế Bằng, còn bản thân thì dứt khoát dùng đến chiếc Phi Hổ Trảo đã bám bụi từ lâu.

Chiếc Phi Hổ Trảo này đã được cải tiến, phần vuốt dài hơn so với Phi Hổ Trảo thông thường một chút, dùng làm vũ khí cận chiến cũng khá ổn. "Yên tâm đi chị Dương, an toàn của Trần giáo thụ và thầy cứ giao cho em..." Tát Đế Bằng tuy trong lòng vô cùng sợ hãi nhưng vẫn

cắn răng đồng ý.

Cậu ta cũng hết cách rồi, Dương Tuyết Lệ và Đại Tư Mã đã đi đối phó thây ma, ở đây chỉ còn lại Trần giáo thụ, Hách Kiến Quốc và cậu ta.

Cậu ta tổng không thể để hai người già là Trần giáo thụ và Hách Kiến Quốc bảo vệ mình chứ? "Bọn chúng tới rồi, Dương tiểu thư..." Thấy 8 cái xác thối đã nhe răng múa vuốt lao tới, Đại Tư Mã dẫn đầu chạy vọt lên.

Dương Tuyết Lệ thấy vậy cũng không chịu kém cạnh, cầm Phi Hổ Trảo đuổi theo.

Hai người một trước một sau lao vào bầy thây ma rồi quần thảo với bọn chúng.

Nhưng lần này Đại Tư Mã không dây dưa với đám thây ma quá lâu.

Sau khi thu hút hết sự chú ý của bọn chúng, hắn lập tức ra hiệu bằng mắt cho Dương Tuyết Lệ, rồi không chút do dự chạy về phía những cột đá kia.

Đối với cái nháy mắt đó của Đại Tư Mã, Dương Tuyết Lệ tự nhiên là hiểu ý.

Sau khi Đại Tư Mã dẫn dụ vài cái xác thối đi, cô cũng lập tức dẫn dụ những cái còn lại về phía cột đá ở bên kia! "Dương tiểu thư, cột đá ở đây có 16 cột, hiện tại thây ma hồi sinh chỉ có 8 cái, những cái xác trên các cột đá khác lát nữa nói không chừng cũng sẽ hồi sinh, cô chú ý một chút nhé..." Ngay lúc này, giọng nói của Đại Tư Mã lại vang lên lần nữa. "Cái gì? 8 cái xác thối kia cũng sẽ hồi sinh sao?" Dương Tuyết Lệ hoàn toàn chết lặng. 8 cái xác thối ở đây đã đủ khiến cô chật vật rồi, nếu 8 cái kia cũng hồi sinh theo, đến lúc đó phải đối mặt với

16 cái xác cùng lúc, chỉ dựa vào hai người bọn họ thì căn bản không thể chống đỡ nổi! "Tôi cũng chỉ là suy đoán thôi, tóm lại chúng ta hãy tranh thủ thời gian giải quyết đám thây ma trước mắt này đã..." Đại Tư Mã tuy biết 8 cái xác kia chắc chắn cũng sẽ hồi sinh, nhưng hắn không trực tiếp nói cho Dương Tuyết Lệ biết, vì hắn lo rằng cô biết chuyện này xong sẽ nảy sinh cảm giác tuyệt vọng!

Tất nhiên, sở dĩ hắn không khẳng định chuyện này mà dùng giọng điệu suy đoán không chắc chắn, ngoài việc không muốn Dương Tuyết Lệ tuyệt vọng, Đại Tư Mã còn có một tầng cân nhắc khác.

Hắn lo rằng mình tiết lộ quá nhiều chuyện, đến lúc bọn họ thực sự giải quyết xong nan đề ở đây, xử lý hết đám thây ma, với tính cách đa nghi của Dương Tuyết Lệ, cô ấy chắc chắn sẽ hỏi cho ra nhẽ!

Như vậy thì có chút rắc rối không đáng có, lại còn lãng phí rất nhiều thời gian.

Quan trọng hơn là hắn cũng không biết phải giải thích tất cả những chuyện này với Dương Tuyết Lệ thế nào.

Chẳng lẽ lại bảo mình là một người chơi, đã chết ở màn này mấy lần rồi nên mới biết hết đám thây ma này đều sẽ hồi sinh sao?

Điều này rõ ràng là không thực tế!

Chương 540

Vì tình hình lúc này vô cùng nguy cấp, bản thân còn phải quần thảo với đám thây ma nên Dương Tuyết Lệ không suy nghĩ sâu xa về những lời Đại Tư Mã nói.

Tuy nhiên, trong lòng cô vẫn thiên về việc tin tưởng Đại Tư Mã.

Đây có lẽ chính là lợi ích của việc điểm thiện cảm khá cao.

Dưới sự phối hợp ăn ý của Đại Tư Mã và Dương Tuyết Lệ, bọn họ đã nhanh chóng dẫn dụ 8 cái xác thối đang đuổi sát sau lưng đến gần những chiếc đèn dầu kia. "Cơ hội tiếp theo có thành công hay không đều trông chờ vào lần này đây..." Đại Tư Mã liếc nhìn mấy chiếc đèn dầu treo trên cột đá!

Sau đó, ngay khi đám thây ma vừa áp sát, hắn canh chuẩn thời gian, liền dùng chiếc rựa trong tay hất bay một chiếc đèn dầu ra ngoài.

Phải nói rằng kỹ thuật của Đại Tư Mã trong các trò chơi thực cảnh quả thực không tồi.

Hắn hất rựa một cái... chiếc đèn dầu đó lập tức như một quả pháo đại, bay thẳng lên người một cái xác thối.

Ngay sau đó, dưới cái nhìn căng thẳng của mọi người, cái xác đó lập tức bùng cháy dữ dội. "Tốt quá, thành công rồi..." Đại Tư Mã vô cùng kích động.

Nếu những chiếc đèn dầu này thực sự có thể đối phó với đám thây ma, vậy thì độ khó của màn này sẽ giảm đi rất nhiều.

Dù sao tính đến thời điểm hiện tại, thứ khó đối phó nhất ở màn này chính là đám thây ma hồi sinh.

Còn về việc tìm cơ quan cửa ngầm trong tế đàn, chuyện này có thể

từ từ tìm kiếm.

Dù sao tế đàn này tổng cộng cũng chỉ lớn bấy nhiêu, chỉ cần có đủ thời gian, bọn họ chắc chắn có thể tìm thấy.

Ngoài ra, ánh mắt của Đại Tư Mã cũng đang chăm chú nhìn chằm chằm vào cái xác đang bùng cháy dữ dội kia.

Hắn muốn xem xem phương pháp mà vị cư dân mạng kia nói rốt cuộc có hành thông hay không.

Nếu có thể hành thông thì trong quá trình cái xác này bị thiêu cháy chắc chắn sẽ có một ít huyết tương chảy ra.

Nhưng nói thật, trong lòng hắn thực ra không ôm hy vọng quá lớn vào phương pháp này.

Bởi vì cho dù trong cơ thể đám thây ma thực sự có huyết tương đông cứng, thì dưới ngọn lửa hung mãnh thế này, e là cũng sẽ sớm bốc hơi hết sạch thôi?

Dù sao huyết tương sau khi tan chảy sẽ biến thành máu, mà trong máu thì có nước, nước gặp lửa sẽ rất nhanh bốc hơi.

Cho nên muốn thông qua thủ đoạn này để có được máu về cơ bản là không thể.

Ít nhất là hắn nghĩ như vậy!

Ở bên kia, thấy chiếc đèn dầu mà Đại Tư Mã hất đi thực sự đã thiêu cháy cái xác thối, đám cư dân mạng trong phòng livestream cũng hoàn toàn kinh ngạc. 【Vãi chưởng~ cách này thực sự được nè!】 【Đỉnh vãi~ hóa ra cách đối phó với đám thây ma này thực sự là những chiếc đèn dầu treo trên cột đá!】 【Tôi nghe bảo Tao Trư chỉ mới chạm nhẹ vào mấy cái đèn đó một cái là người đã tự bốc cháy rồi, rõ ràng mấy cái đèn này không phải hàng thường!】 【Mẹ nó, sao lúc trước mình không nghĩ ra cách này nhỉ!】 【Ha ha ha~ lần này Đại

Tư Mã giải quyết được đám thây ma này, tiến độ trò chơi của anh ấy sẽ hoàn toàn vượt xa lão béo Tao Trư bên cạnh rồi!】【Đừng mừng quá sớm, trong phòng livestream của chúng ta có khi cũng có gián điệp từ bên Tao Trư phái qua đấy, biết đâu cách dùng đèn dầu đối phó thây ma đã bị đám gián điệp đó chạy về báo cho Tao Trư rồi!】【Chuyện đó cũng hết cách thôi, dù sao livestream thể loại vượt màn này vốn dĩ là vậy mà, không phải ông chép hướng dẫn của tôi thì cũng là tôi nhái lại thủ đoạn của ông...】【Nói cũng đúng...】Cộng đồng mạng đang tranh luận sôi nổi trong phòng livestream.

Ai nấy đều tràn đầy tin tưởng vào diễn biến tiếp theo của Da Sima.

Dù sao thì, khó khăn nhất ở cửa ải này chính là đám xác thối đó.

Giờ đây, cuối cùng họ đã tìm ra cách đối phó với chúng.

Vậy việc vượt qua cửa ải này chẳng phải chỉ là vấn đề thời gian sao?

Tuy nhiên… cũng có vài cư dân mạng lo lắng rằng bên Tao Zhu cũng sẽ học theo, dùng phương pháp này để đối phó với đám xác thối kia.

Họ đã vất vả lắm mới giúp Da Sima nghĩ ra cách thức đặc trị xác thối này.

Chương 541

Nếu nó bị những fan gián điệp mà Tao Zhu phái đến đánh cắp, chẳng phải lợi thế về tiến độ game hiện tại của Da Sima sẽ tan thành mây khói sao?

Cái cảm giác thành quả nghiên cứu bị người khác trộm mất, nó khó chịu y hệt như việc vợ mình bị cướp vậy.

Nhưng cũng có một số cư dân mạng khác cho rằng.

Livestream game online chẳng phải là cứ sao chép qua lại như thế này sao?

Chẳng lẽ trước đây không có ai bắt chước thủ đoạn của người khác à?

Hơn nữa… trước đây khi tiến độ game của Tao Zhu nhanh hơn Da Sima, chẳng phải trong số họ cũng có một vài người lén lút sang phòng livestream của Tao Zhu, rồi ăn cắp tất cả những cái bẫy mà Tao Zhu đã dẫm phải sao?

Chính vì có những thông tin đó mà Da Sima mới không chạm phải những khu vực nguy hiểm ấy.

Nói theo một cách khác, họ mới là những người đầu tiên đánh cắp thông tin đúng không?

Giờ sao có thể quay lại trách móc những fan của Tao Zhu được chứ?

Ai cũng lần đầu làm fan mà, thiện lương được chút nào thì thiện lương chút đó đi!

Đâu cần làm mọi chuyện nghiêm trọng thế...

“Có rồi… thật sự có huyết tương được nấu chảy ra rồi…” Ngay lúc cộng đồng mạng đang lo lắng liệu fan của Tao Zhu có đến đánh cắp thông tin hay không, thì tâm trạng của Da Sima đột nhiên trở nên kích động.

Bởi vì cô phát hiện, khi xác thối đó bị ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, một chất lỏng đen kịt thế mà lại từ từ chảy ra khỏi cơ thể đang cháy của đối phương.

Đồng thời, còn kèm theo mùi máu tanh nồng xộc thẳng vào mũi!

Rõ ràng!

Chất lỏng màu đen đó hẳn là máu đen tan chảy ra từ huyết tương đông đặc dưới tác động của ngọn lửa nhiệt độ cao.

Nhưng điều khiến cô cảm thấy kỳ lạ là, theo lý mà nói, dưới sức lửa như thế này, đừng nói là máu đen, ngay cả huyết tương cũng phải bị thiêu khô rồi chứ.

Sao giờ lại vẫn chảy ra từ trên xác thối được?

Chẳng lẽ… Da Sima đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Khi ngọn lửa cháy sẽ tạo ra nhiệt độ cao cho không gian xung quanh.

Dưới ảnh hưởng của nhiệt độ cao, bất cứ thứ gì có chứa nước đều sẽ bị bay hơi.

Nếu nước không bay hơi, điều đó chỉ có thể chứng minh một vấn đề.

Đó là trong chất lỏng màu đen đó không có nước.

Hoặc có thể nói… những ngọn lửa đó không hề có nhiệt độ.

“Ách…” “Ách…” “Ách…” Không kịp nghĩ nhiều, mấy xác thối còn lại lúc này cũng đã nhe nanh múa vuốt lao về phía Da Sima.

Thấy vậy, Da Sima lập tức vòng ra sau một cây cột đá khác, sau đó vung con dao trong tay, hất chiếc đèn dầu trên cột đá đó bay thẳng vào một xác thối khác.

"Hoa——" Trong khoảnh khắc, cơ thể của xác thối đó cũng bắt đầu nhanh chóng bốc cháy.

Tiếp theo, Da Sima đã làm thì làm cho trót, lại làm y như vậy để thiêu cháy hết ba xác thối còn lại! … Quá trình Da Sima dùng đèn dầu để thiêu đốt những xác thối kia, tuy nói thì dài, nhưng thực tế chỉ mất mấy chục giây.

Đến mức, khi cô đã thiêu cháy hết 5 xác thối, thì 8 xác thối trên những cột đá khác vẫn chưa có dấu hiệu sống lại.

Ở một bên khác, Dương Tuyết Lệ cũng dùng phương pháp tương tự để thiêu cháy 3 xác thối đang đuổi theo cô.

Chương 542

Giống như Da Sima, 3 xác thối bên phía Dương Tuyết Lệ, trong quá trình cháy, cũng chảy ra không ít chất lỏng màu đen từ cơ thể.

Nhưng cũng chính vì thế, Dương Tuyết Lệ cũng nhíu chặt lông mày.

Bởi vì những gì cô đang nghĩ trong lòng lúc này cũng giống hệt Da Sima!

Dưới sức lửa mãnh liệt như vậy, những chất lỏng màu đen này sao lại không bay hơi, mà ngược lại còn chảy ra từ trên cơ thể của những xác thối đó chứ!

Chuyện này thật là quá bất thường!

"Đợi đã…" "Những ngọn lửa này…" "Chẳng lẽ những chiếc đèn dầu này đều là đèn dầu giao nhân trong truyền thuyết sao?" Nhìn những chất lỏng màu đen đang chảy ra từ trên xác thối, Dương Tuyết Lệ đột nhiên nhớ đến một chuyện mà ông ngoại cô từng kể.

Đèn dầu giao nhân là loại đèn dầu được luyện chế từ thi thể giao nhân dưới biển sâu.

Nói chính xác hơn, là có người đã dùng một phương pháp đặc biệt, tinh chế dầu mỡ từ bên trong cơ thể của những giao nhân biển sâu đó.

Sau đó, những dầu mỡ được tinh chế này đã trở thành dầu đèn.

Khác với các loại dầu đèn khác, loại đèn dầu giao nhân này có thể cháy trong thời gian rất dài.

Nói theo một cách khác, chỉ cần không cố ý dập tắt nó, nó có thể cháy mãi không ngừng.

Dù trải qua vạn năm cũng sẽ không tắt.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là, loại đèn dầu giao nhân này khi cháy sẽ không sinh ra nhiệt độ.

Nếu có người bị loại đèn dầu này đốt cháy cơ thể, sẽ chỉ từ từ bị tan chảy trong ngọn lửa bao bọc, giống như ếch bị luộc trong nước ấm vậy.

Và lúc này, khi những xác thối đó đang cháy, cô rõ ràng không cảm nhận được chút nhiệt độ nào từ những ngọn lửa đó.

Điều đó có nghĩa là, những chiếc đèn dầu treo trên cột đá này, rất có thể chính là đèn dầu giao nhân trong truyền thuyết.

Nếu đúng là như vậy, thì việc ngọn lửa bùng cháy trên người những xác thối này không có nhiệt độ, có thể được giải thích hoàn toàn!

Cùng lúc đó, thấy Da Sima và Dương Tuyết Lệ đã thiêu cháy hết những xác thối, cộng đồng mạng trong phòng livestream cũng ngay lập tức sôi trào lên. 【Tốt quá rồi, đám xác thối này đã bị xử lý hết!】 【Nói chứ, chất lỏng màu đen chảy ra từ trên xác thối đó, là máu của chúng sao?】 【Nhưng tại sao máu của chúng lại màu đen?】 【Kệ đi, dù sao chúng cũng không phải người sống, có lẽ máu của người chết thì màu đen!】 【Xem ra cư dân mạng trước đó nói không sai, máu chảy ra từ những xác thối này chắc là dùng để khởi động nghi thức huyết tế rồi!】 【Khoan đã, mọi người có phải đã quên một chuyện rồi không?

Hiện tại chỉ có 8 xác thối bị đèn dầu thiêu cháy, còn 8 xác thối khác vẫn chưa bị thiêu cháy mà!】 【Đúng rồi, 8 xác thối còn lại mới là đáng sợ nhất, Da Sima bọn họ có thể dùng cái phương pháp 'dụ địch' này để thiêu cháy 8 xác thối kia, nhưng khi đối mặt với 8 xác thối sau, có lẽ sẽ không hiệu quả đâu!】 【Không sai, bất kể là tốc độ

hay trí tuệ, 8 xác thối sống lại đợt hai đều đáng sợ hơn rất nhiều so với 8 xác thối sống lại đợt đầu, Da Sima có thể đối phó với 8 xác thối sống lại đợt đầu, nhưng chưa chắc đã đối phó được với 8 xác thối sống lại đợt hai!】【Xem ra nguy hiểm thực sự bây giờ mới bắt đầu!】【…】… Từ tin nhắn bình luận của cư dân mạng có thể thấy, tuy họ rất hài lòng với tình hình chiến đấu hiện tại của Da Sima, nhưng vẫn có không ít người trong lòng vẫn vô cùng lo lắng.

Không vì gì khác, chỉ vì 8 xác thối lợi hại hơn vẫn chưa sống lại.

Chúng lợi hại đến mức nào, trước đây cô đã tận mắt chứng kiến rồi.

Da Sima trước đó vì muốn tìm kiếm cơ quan mở cửa ngầm trên tế đàn, mà đã chết mười mấy lần dưới tay 8 xác thối đó.

Trước mặt 8 xác thối đó, ngay cả Dương Tuyết Lệ, người có thân thủ tốt nhất trong đội của họ, cũng không thể thoát thân hoàn toàn.

Đương nhiên, nếu những xác thối đó chỉ có một hoặc hai con, Da Sima và Dương Tuyết Lệ vẫn có thể tập trung đối phó.

Rất có thể còn có thể trực tiếp hạ gục chúng.

Nhưng đáng tiếc… loại xác thối khó đối phó đó, số lượng lại tận 8 con cơ!

Hai người họ có lẽ có thể đồng thời đối phó 2 xác thối, nhưng tuyệt đối không thể đồng thời đối phó 8 xác thối!

"Cô Dương, những ngọn lửa trên đèn dầu này có vấn đề gì không?" Da Sima nhìn một cái, sau đó lập tức hỏi Dương Tuyết Lệ.

Cô biết 8 xác thối còn lại sắp sống lại rồi, nên muốn làm rõ về những ngọn lửa trên đèn dầu này trước.

Cô cảm thấy những ngọn lửa trên đèn dầu này, tuyệt đối không

phải lửa bình thường.

Chương 543

Dù sao thì trên đời này vẫn chưa có loại lửa nào mà không có nhiệt độ cả.

"Đúng vậy, những ngọn lửa trên đèn dầu này không phải lửa bình thường…" Dương Tuyết Lệ gật đầu với Da Sima, sau đó lại với vẻ mặt nặng nề tiếp tục nói: "Nếu tôi không đoán sai, những chiếc đèn dầu này hẳn là đèn dầu giao nhân dưới biển sâu trong truyền thuyết." "Đèn dầu giao nhân dưới biển sâu?" Da Sima thần sắc chấn động: "Đó là loại đèn gì?

Sao tôi chưa từng nghe nói đến?" Dương Tuyết Lệ tiếp lời: "Cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ biết loại dầu đèn này được làm từ thi dầu của giao nhân!" "Loại đèn dầu giao nhân này một khi đã cháy, nếu không bị cố ý phá hoại, thì có thể cháy mãi không ngừng." "Cho dù trải qua vạn năm thiêu đốt, cũng sẽ không tắt…" Nghe những lời của Dương Tuyết Lệ, đừng nói là Da Sima, ngay cả Trần giáo sư đang lánh nạn trong mộ đạo cũng không khỏi đứng sững tại chỗ.

"Đèn dầu giao nhân dưới biển sâu?" "Không ngờ những dầu đèn này lại là đèn dầu giao nhân dưới biển sâu trong truyền thuyết…" Trần giáo sư kích động nói.

Đồng thời, ánh mắt ông cũng chăm chú nhìn chằm chằm những chiếc đèn dầu trên cột đá.

Ánh mắt cuồng nhiệt, hệt như một gã đàn ông khát khao nhìn chằm chằm một cô gái yêu kiều vậy!

Hách Kiến Quốc tự hỏi đã theo Trần giáo sư nhiều năm như vậy, nhưng chưa từng thấy Trần giáo sư lộ ra vẻ mặt như thế này.

Anh biết những chiếc đèn dầu trên cột đá kia chắc chắn rất hiếm

có, liền vội vàng hỏi: “Thầy ơi, thầy có nghe nói về loại đèn dầu giao nhân dưới biển sâu này không?” “Ừm, trước đây tôi từng thấy loại đèn dầu giao nhân dưới biển sâu này trong một cuốn sách cổ thời Tần.” Trần giáo sư tiếp tục nhìn những chiếc đèn dầu, không quay đầu lại nói: “Trên cuốn sách cổ đó từng có một đoạn văn, tôi nhớ rất rõ…” “Dĩ nhân ngư cao vi chúc, độ bất diệt giả cửu chi.” “Chữ ‘Dĩ nhân ngư cao vi chúc hỏa’ ở đây, chính là chỉ đèn dầu giao nhân dưới biển sâu đó!” … “Không sai, năm xưa Tần Thủy Hoàng cũng đã dùng đèn dầu giao nhân dưới biển sâu trong lăng mộ của mình.” Dương Tuyết Lệ gật đầu khẳng định.

Rõ ràng, những thông tin mà Trần giáo sư vừa nói ra lúc này trùng khớp với những gì cô biết.

Nhưng rất nhanh, trên mặt Dương Tuyết Lệ lại hiện lên một vẻ dị thường: “Nhưng đáng tiếc là, chúng ta đến nay vẫn chưa tìm thấy lăng mộ của Tần Thủy Hoàng ở đâu…” Tuy nhiên, lời này vừa thốt ra, không chỉ Tát Đế Bằng… mà ngay cả Da Sima và những cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều không thể ngồi yên được nữa.

Chuyện gì thế này?

Lăng Tần Thủy Hoàng chẳng phải đã được khai quật rồi sao?

Hơn nữa hiện tại vẫn đang tồn tại nguyên vẹn ở Trường An đó thôi.

Những binh mã dũng, những đồ gốm sứ, và những đồ đồng xanh phong trần trong mộ thất.

Chẳng phải đó là bằng chứng tốt nhất sao? 【Tác giả game này điên rồi sao?

Chẳng phải anh ta muốn làm một game thực tế sát với hiện thực à?

Nhưng tại sao lại để NPC trong đó nói những lời như vậy?】【Đúng vậy, hôm qua tôi vừa mới đến Trường An, đã xem binh mã dũng rồi, chẳng lẽ đó không phải Tần Thủy Hoàng lăng sao?】【Có thể Tần Thủy Hoàng lăng trong mắt anh ta khác với Tần Thủy Hoàng lăng chúng ta thấy!】【Ha ha ~ không ngờ tác giả game này cũng có lúc sai sót a!】【Đáng tiếc thật, nếu không có cái sai sót này, game này vẫn rất tuyệt, ít nhất đối với lịch sử Hạ Quốc chúng ta mà nói, tuyệt đối có giá trị khảo cổ rất ý nghĩa!】【Nói chứ… mọi người có nghĩ đến một chuyện không, nhỡ đâu những gì tác giả game này nói là thật thì sao?

Nhỡ đâu Tần Thủy Hoàng lăng ở Trường An không phải là Tần Thủy Hoàng lăng thật thì sao?】【Không phải chứ?

Ý cậu là… Tần Thủy Hoàng lăng ở Trường An là giả sao?】【Không thể nào, tôi cũng đã đến Tần Thủy Hoàng lăng ở Trường An rồi, lăng mộ ở đó chiếm diện tích lên đến hàng vạn mét vuông, hơn nữa còn rất nhiều nơi chưa được khai thác, nếu tính cả những nơi đó thì tổng diện tích có thể còn lớn hơn nữa, một Tần Thủy Hoàng lăng với quy mô như thế này, cậu lại nói với tôi là giả sao?】【Không sai, hơn nữa đồ đồng xanh và binh mã dũng được khai quật từ Tần Thủy Hoàng lăng, hiện tại cũng đã được chuyên gia giám định rồi, đã xác định là vật phẩm thời Tần rồi.】【Vậy ra, là tác giả game kia đang nói bừa rồi?】【Tôi nghĩ chắc là vậy, dù sao Tần Thủy Hoàng lăng ở Trường An cứ bày ra đó, còn tác giả game này chỉ mượn lời một NPC trong game nói ra một câu vô thưởng vô phạt, cậu cảm thấy giữa hai cái này, cái nào đáng tin hơn?】【Cái này còn phải nói sao?

Đương nhiên là mắt thấy tai nghe là thật rồi…】【Tôi cũng nghĩ tác giả game này có lẽ đã nhầm.】【Đúng, anh ta nhất định đã nhầm.】【…】… Cộng đồng mạng trong phòng livestream nhao nhao tranh luận.

Vì mức độ chân thực của game rất cao, nên họ đều không tin những lời Dương Tuyết Lệ nói.

Dù sao thì Tần Thủy Hoàng lăng ở Trường An hiện tại, không chỉ nổi tiếng vang dội ở Hạ Quốc, mà ngay cả các quốc gia khác cũng đã biết đến.

Nếu nói… Tần Thủy Hoàng lăng ở Trường An thực sự là giả, thì chuyện này thật là quá lớn rồi.

Không khéo còn bị những chuyên gia ở các quốc gia khác chê cười sự nghiệp khảo cổ của Hạ Quốc.

Xây dựng một ngôi mộ giả, rồi còn được gọi là kỳ quan thế giới.

Chẳng phải đây là trò cười lớn nhất sao?

Nhưng cũng có một số cư dân mạng khác cảm thấy, có lẽ những gì tác giả game này nói cũng có lý.

Người xưa chẳng phải rất thích xây dựng một ngôi mộ giả thay thế cho mộ thật để mê hoặc bọn đạo mộ tặc sao?

Ngôi Tần Thủy Hoàng lăng ở Trường An tuy có quy mô rất lớn, hơn nữa bên trong còn cất giấu rất nhiều đồ đồng xanh thời Tần và các cổ vật quý giá khác.

Nhưng cũng không thể chứng minh ngôi hoàng lăng đó là thật được.

Chương 544

Dù sao thì di hài của Tần Thủy Hoàng chẳng phải vẫn chưa được tìm thấy sao?

Chỉ cần chưa tìm thấy di hài của Tần Thủy Hoàng, thì không thể chứng minh ngôi hoàng lăng đó là Tần Thủy Hoàng lăng thật được.

Hơn nữa, nếu ngôi hoàng lăng ở Trường An thực sự là do Tần Thủy Hoàng cho người kiến tạo, vậy thì với thực lực của Tần Thủy Hoàng năm đó, dù là một ngôi mộ giả, ông ấy khẳng định cũng sẽ làm ra dáng.

Dù sao thì Đại Tần năm đó là quốc gia cường thịnh nhất khu vực Hạ Quốc.

Hơn nữa, lăng mộ được xây dựng vào thời điểm đó, dù là lăng mộ giả, thì cũng được xây dựng vào thời Tần!

Nếu họ lúc đó bỏ những đồ đồng xanh thời Tần và những thứ khác vào trong lăng mộ, thì đến bây giờ, đó cũng là những di vật thời Tần thật sự rồi!

Thật lòng mà nói, trong hoàn cảnh như thế này, mộ thật mộ giả, đúng là rất khó phân biệt rõ ràng!

"Tuyết Lệ, cô có nhầm lẫn không?" "Tần Thủy Hoàng lăng hiện tại chẳng phải đang được bảo tồn tốt ở Trường An sao?" "Sao cô lại nói chúng ta vẫn chưa tìm thấy lăng mộ của Tần Thủy Hoàng?" Trần giáo sư nhíu mày nói.

Nếu chuyện này là từ miệng người khác nói ra, ông đã sớm dùng giọng điệu nghiêm khắc mà quở trách đối phương rồi.

Nhưng lúc này, người nói ra chuyện này lại chính là Dương Tuyết

Lệ.

Điều này khiến trong lòng ông lập tức có chút nghi hoặc.

Dù sao thì ông rất rõ, Dương Tuyết Lệ tuyệt đối không phải là một người thích gây chuyện thị phi!

Đối phương đã nói như vậy thì chắc chắn là có cơ sở.

Đương nhiên, sở dĩ ông coi trọng Dương Tuyết Lệ như vậy, ngoài việc bản thân Dương Tuyết Lệ có chút bản lĩnh, thì phần lớn là vì thể diện của ông ngoại cô.

Phải biết rằng, ông ngoại của Dương Tuyết Lệ, đó chính là một kỳ nhân đương thời!

Ngay cả ông, một chuyên gia uy tín trong Viện Khảo cổ quốc gia này!

Trước mặt ông ngoại Dương Tuyết Lệ!

Cũng phải cung kính.

Không vì gì khác, chỉ vì ông rất rõ, thân phận của ông ngoại Dương Tuyết Lệ, tuyệt đối còn bí ẩn hơn so với cái gọi là chuyên gia uy tín của ông!

Dù sao thì, những bí mật cổ đại mà đối phương biết, còn nhiều hơn ông rất nhiều.

"Phải đó cô Dương, có phải cô chưa từng đến Trường An không, nếu cô đã từng đến Trường An, có lẽ sẽ không nghĩ như vậy đâu!" Lúc này, thấy trên mặt Trần giáo sư lộ ra vẻ nghi ngờ, Tát Đế Bằng, người không mấy giỏi nói chuyện, cũng lập tức cắm lời vào.

"Thật lòng mà nói, Tần Thủy Hoàng lăng ở Trường An, thật sự rất hùng vĩ a!" "Trước đây tôi cũng từng theo thầy xuống không ít cổ mộ…" "Nhưng so với ngôi Thủy Hoàng lăng đó, thì hoàn toàn là hai

đẳng cấp khác biệt rồi.” “Ngay cả không nói đến những khu vực chưa được khai quật…” “Chỉ riêng những binh mã dũng vây quanh ngoại mộ, cũng đủ để khiến các nhà khảo cổ trên toàn thế giới phải kinh ngạc trầm trồ rồi.” “Cô Dương, nếu lần sau cô có hứng thú, tôi có thể đưa cô đến Trường An xem, quê tôi chính là Trường An…” … Thấy Tát Đế Bằng thế mà lại mặt dày mời Dương Tuyết Lệ về quê mình, những cư dân mạng trong phòng livestream lập tức không thể ngồi yên được nữa. 【Hả?

Tát Đế Bằng này không biết xấu hổ quá vậy?

Anh ta là cái thá gì, mà lại dám trực tiếp mời Dương Tuyết Lệ về quê mình?】 【Mẹ kiếp, chẳng lẽ anh ta đã nhìn trúng Dương Tuyết Lệ rồi sao?】 【Ôi trời ~ chẳng lẽ anh ta không tự đi tiểu soi xem mặt mình đi?

Với cái cấp bậc như anh ta, người ta Dương Tuyết Lệ sao có thể nhìn trúng anh ta được?】 【Cái này khó nói lắm a, dù sao có một số phụ nữ lại thích kiểu gã đeo kính yếu ớt này!】 【Không sai, tục ngữ nói hay lắm, mỗi người một gu, cô Dương Tuyết Lệ này bản thân đã mạnh mẽ như vậy, không chừng cô ấy lại thích kiểu đàn ông yếu hơn mình thì sao!】 【Đúng đúng đúng ~ trước đây tôi cũng từng tìm một cô bạn gái cơ bắp ở phòng tập gym, thật lòng mà nói, kiểu phụ nữ bản thân rất giỏi giang này, thật ra lại thích đàn ông yếu hơn mình, bởi vì như vậy có thể thỏa mãn ham muốn bảo vệ trong sâu thẳm nội tâm của họ!】 【Khốn kiếp ~ thế mà lại thích đàn ông yếu hơn mình, vậy không phải tôi đã hết cơ hội rồi sao?】 【Nếu cô ấy thật sự thích kiểu đàn ông này, vậy lần tới khi tôi vào game, tôi sẽ đi mua một cặp kính y hệt Tát Đế Bằng đeo, sau đó cũng giả vờ yếu ớt!】 【Tỉnh lại đi, cậu còn chẳng cần giả vờ, vì bản thân cậu vốn đã rất yếu rồi.】 【Thế không phải tốt quá sao?

Tôi chẳng cần giả vờ nữa, trực tiếp chinh phục Dương Tuyết

Lệ…】【Ôi trời ~ mấy cậu có thể đừng có YY ở đây nữa không, đừng quên người ta Dương Tuyết Lệ là truyền nhân đích hệ của Bàn Sơn nhất mạch đó, cô ấy chắc chắn thích những người đàn ông có kiến thức khảo cổ phong phú a, nếu không thì cô ấy làm sao giao phó với ông ngoại mình được!】【Dù sao thì nói thế nào đi nữa, cái Tát Đế Bằng này chắc chắn là ếch ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, nếu Dương Tuyết Lệ thật sự đồng ý đi về quê anh ta, tôi thề sẽ trực tiếp làm chuyện khó coi!】【Đúng, tôi cũng làm cùng!】【Hai anh em ở trên lầu, hai người đừng có học Lão Bát a, nhỡ đâu tác giả game này lại thích kiểu này thì sao?

Vậy hai người chẳng phải sẽ chịu thiệt lớn sao!】【Khụ khụ ~ nói vậy cũng đúng, nếu đã vậy thì tôi xin rút lại những lời trước đó của mình vậy!】【Chậc ~ cậu đúng là đồ hèn, tôi tin tác giả game này chắc chắn không phải loại người đó!】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mọi người có phát hiện ra không, trong game này hình như cũng có một Trường An thành, hơn nữa trong Trường An thành đó hình như cũng có một Tần Thủy Hoàng lăng chưa được khai phá hoàn toàn, cái này sao lại giống bố cục và cấu trúc của thế giới thực chúng ta đến vậy chứ?】【Cái này có gì mà lạ, tác giả game này vốn dĩ muốn làm một game loại hình thực tế, việc trong game xuất hiện những địa điểm tương tự với thế giới thực, chẳng phải rất bình thường sao?】【Nói vậy cũng đúng…】【…】… Cộng đồng mạng trong phòng livestream nhao nhao tranh luận.

Ai nấy đều chê bai hành động của Tát Đế Bằng khi tùy tiện mời Dương Tuyết Lệ về quê mình.

Một số cư dân mạng nóng tính thậm chí còn thề thốt ngay tại chỗ.

Họ nói rằng nếu Dương Tuyết Lệ mà đồng ý lời mời của Tát Đế Bằng, thì họ sẽ trực tiếp làm gì đó.

Chương 545

Tóm lại là họ cực kỳ không muốn Dương Tuyết Lệ đi cùng Tát Đế Bằng đến Trường An.

Dù cho ý định ban đầu của Tát Đế Bằng chỉ là muốn mời Dương Tuyết Lệ đi tham quan Tần Thủy Hoàng lăng cũng không được!

Không vì gì khác… chỉ vì Tát Đế Bằng trong mắt họ đã hoàn toàn trở thành một con tôm tép cấp pháo hôi.

Còn Dương Tuyết Lệ trong mắt họ, đó chính là một sự tồn tại ở cấp độ nữ thần.

Và bây giờ… một con tôm tép ngu ngốc… lại muốn mời nữ thần trong lòng họ.

Điều này làm sao họ có thể chịu đựng được?

Ngoài ra, cũng có một số cư dân mạng thông qua chuyện này, đã phát hiện ra một thông tin cực kỳ chấn động.

Đó là… trong game này thế mà cũng có một Trường An thành.

Hơn nữa, trong Trường An thành đó, hình như cũng có một Tần Thủy Hoàng lăng vẫn chưa được khai phá hoàn toàn.

Tình huống này… giống hệt với Tần Thủy Hoàng lăng ở Trường An trong thế giới thực của họ.

Điều này khiến họ không khỏi bắt đầu nghi ngờ.

Chẳng lẽ… tác giả game này là trực tiếp lấy những sự kiện có thật trong thế giới thực, trực tiếp bố cục vào trong game sao?

Nếu thật sự là như vậy, thì game này không thể xem thường được rồi a!

Đương nhiên, hiện tại suy nghĩ này cũng chỉ là suy đoán trong lòng họ mà thôi.

Trước khi tận mắt nhìn thấy Tần Thủy Hoàng lăng trong game, họ cũng không dám dễ dàng kết luận.

Dù sao thì game thể loại thực tế là như vậy.

Họ sẽ cố ý tạo ra một số bối cảnh và bản đồ game rất giống với thế giới thực, sau đó để người chơi trải nghiệm game chân thực hơn!

Đây cũng được coi là một loại mô phỏng cảnh thật đang rất phổ biến hiện nay.

Trước đây những game online thể loại thực tế, chẳng phải đều là kiểu đường lối này sao?

"Không cần đâu, Trường An thành tôi đã đi rồi, hơn nữa đi không chỉ một lần, cảm ơn ý tốt của anh…" Ở một bên khác, ngay lúc cư dân mạng đang chê bai Tát Đế Bằng là ếch ghẻ đòi ăn thịt thiên nga, thì Dương Tuyết Lệ bên kia cũng đã uyển chuyển từ chối lời mời của Tát Đế Bằng.

Chẳng qua, lời từ chối này của cô, trong mắt Tát Đế Bằng, lại biến thành một loại thông tin khác.

"Không phải chứ?

Cô Dương đã từng đến Trường An thành rồi, vậy hẳn cũng đã đến Tần Thủy Hoàng lăng rồi chứ?" "Đã từng đến Tần Thủy Hoàng lăng rồi, vậy tại sao cô lại nói Tần Thủy Hoàng lăng hiện tại vẫn chưa được tìm thấy?" "Chẳng lẽ… Tần Thủy Hoàng lăng có quy mô hùng vĩ ở Trường An thành, là giả sao?" Câu hỏi cuối cùng này của Tát Đế Bằng, ban đầu chỉ là muốn nói đùa tùy tiện.

Nhưng ai ngờ lời anh ta vừa dứt, Dương Tuyết Lệ lại với vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: "Anh nói không sai, Tần Thủy Hoàng lăng ở

Trường An thành, hẳn là một nghi lăng!" "Dù cho quy mô của nó rất lớn, tất cả đồ đồng xanh và văn vật bên trong đều xuất xứ từ thời Tần thật sự!" "Cuối cùng cũng vẫn không thể thay đổi sự thật rằng nó là nghi lăng!" Lời này vừa thốt ra.

Không chỉ Tát Đế Bằng, mà ngay cả Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc, hai vị giáo sư lão làng đến từ Viện Khảo cổ quốc gia, cũng đều đơ người ra tại chỗ.

Hai người nhìn nhau trừng mắt!

Trên mặt càng tràn ngập vẻ chấn động chưa từng có!

Họ nằm mơ cũng không ngờ, Dương Tuyết Lệ thế mà lại nói ra những lời như vậy.

Tần Thủy Hoàng lăng ở Trường An thành là giả!

Điều này làm sao có thể chứ?

Phải biết rằng, ngôi Tần Thủy Hoàng lăng đó là do Viện Khảo cổ quốc gia đích thân khai quật.

Chương 546

Đối với những đồ đồng xanh và văn vật thời Tần bên trong, họ đều đã trải qua nghiên cứu và giám định nghiêm ngặt.

Cuối cùng xác nhận không sai sót, đây mới định nghĩa là Tần Thủy Hoàng lăng.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, trong mắt Dương Tuyết Lệ, ngôi Thủy Hoàng lăng được Hạ Quốc và thậm chí toàn thế giới công nhận thế mà lại là giả.

Điều này thật là quá sức tưởng tượng rồi!

Chẳng lẽ… Tần Thủy Hoàng lăng mà Viện Khảo cổ của họ năm đó đã hao phí rất nhiều nhân lực vật lực, cuối cùng giám định ra, lại có thể là giả sao? … 【Ôi trời ~ Dương Tuyết Lệ này điên rồi sao?

Cô ấy thế mà lại nghi ngờ Tần Thủy Hoàng lăng ở Trường An thành là giả!】 【Cái này hẳn không phải Dương Tuyết Lệ đang nghi ngờ, mà là tác giả game đang nghi ngờ thì đúng hơn?】 【Không sai, dù sao game này là do anh ta làm ra, những suy nghĩ và nhận thức của các NPC này, cũng hẳn là chương trình anh ta đã nhập sẵn vào.

Hiện tại Dương Tuyết Lệ có thể nói ra những lời như vậy, điều này tuyệt đối là chương trình mà tác giả game kia đã nhập sẵn vào rồi.】 【Đúng, tôi cũng nghĩ như vậy.】 【Cái này hẳn không phải là thật chứ?】 【Chắc chắn không phải là thật a, nếu là thật, thì Tần Thủy Hoàng lăng ở Trường An thành phải được kiểm tra lại kỹ lưỡng rồi.】 【Không, tôi nói là Tần Thủy Hoàng lăng trong game, không phải cái ở thế giới thực.】 【Cái này có khác biệt gì sao?

Cậu hiểu ám dụ là gì không?】 【Đúng vậy, tác giả game này vẫn luôn thông qua cốt truyện để nhấn mạnh bối cảnh thế giới của game

và thế giới thực không khác biệt là mấy, giờ lại đột nhiên xuất hiện một thuyết như vậy, nếu anh ta không phải đang ám chỉ Tần Thủy Hoàng lăng trong thế giới thực, tôi sẽ đứng bằng đầu mà làm chuyện khó coi!】【Mẹ ơi, giờ đến làm chuyện khó coi cũng phải đứng bằng đầu ư?】【Tôi nghĩ tác giả game này có lẽ rất độc đáo, chỉ riêng với ý tưởng này của anh ta, tôi cảm giác nếu cảnh sát mà tìm được anh ta, chắc chắn sẽ mời anh ta đi uống trà!】【Ách… mọi việc đừng nên kết luận quá sớm, nhỡ đâu chuyện mà tác giả này nghi ngờ là thật thì sao?

Vậy thì anh ta chính là một đại công thần rồi a!】【Nhưng điều này có thể sao?

Tần Thủy Hoàng lăng ở Trường An hiện tại đã là một kỳ tích lịch sử nổi tiếng toàn thế giới rồi, nếu những gì tác giả này nghi ngờ là thật, thì tôi nghĩ các chuyên gia khảo cổ trên toàn thế giới, đều phải suy ngẫm rồi.】【Haizz ~ bất kể thật giả, trực tiếp đi kiểm chứng một lần không phải là được rồi sao?】【A a ~ cậu nói thì dễ đó, cậu nghĩ những chuyên gia khảo cổ trong nước chưa từng kiểm chứng sao?

Nếu bây giờ lại đi kiểm chứng một lần nữa, nhỡ có gì bất trắc xảy ra, thì đó chính là tự rước họa vào thân rồi!】【Ý cậu là… nếu ngôi Tần Thủy Hoàng lăng đó thực sự là giả, thì những chuyên gia khảo cổ đã tham gia công tác giám định năm đó, đều phải chịu trách nhiệm sao?】【Tôi đâu có nói vậy, cậu đừng có phỉ báng tôi a!】【Hiểu rồi hiểu rồi, huynh đệ cậu không cần nói rõ, tôi hiểu mà!】【Tôi cũng lược hiểu đôi chút…】【Xem ra mọi người đều là người hiểu chuyện!】【…】… Nghe những lời của Dương Tuyết Lệ, những cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều kinh ngạc.

Họ nằm mơ cũng không ngờ, tác giả game này thế mà lại giỏi giang đến vậy.

Đối phương đã biến những lịch sử có thật sát với hiện đại thành cốt truyện game thì thôi!

Không ngờ hiện tại lại còn muốn nhúng tay vào một danh thắng lịch sử nổi tiếng toàn thế giới.

Thậm chí còn trực tiếp nghi ngờ tính chân giả của danh thắng lịch sử đó.

Điều này thật là quá độc đáo!

Chẳng lẽ anh ta không sợ bị cán bộ mời đi uống trà sao?

Dù sao thì sức ảnh hưởng của chuyện này, đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi mà một trò chơi có thể chịu đựng được.

Một khi sự việc bùng phát, có thể sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ giới khảo cổ… "Lạc lạc lạc ~" "Lạc lạc lạc ~" Trần giáo sư vốn còn muốn hỏi Dương Tuyết Lệ chi tiết hơn, nhưng còn chưa kịp mở lời, bên trong tế đàn lại ẩn hiện truyền ra một trận âm thanh sởn gai ốc.

Da Sima biến sắc.

Cô biết, 8 xác thối khó đối phó nhất, lúc này cũng đã sống lại rồi!

"Tiếng gì vậy?" Giáo sư Trần nhìn quanh, thần sắc ngưng trọng hỏi.

"Thầy ơi, thầy nhìn bên kia kìa…" Hách Kiến Quốc chỉ tay về phía những cột đá gần tế đàn.

Giáo sư Trần nhìn theo hướng Hách Kiến Quốc chỉ.

Chỉ thấy trên những cột đá kia, lại có thêm những xác thối ghê rợn, leo xuống như nhện.

"Cô Dương, đợt xác thối thứ hai cũng hồi sinh rồi." "Những xác thối này còn lợi hại hơn mấy con trước, đặc biệt là tốc độ leo trèo của chúng cực kỳ nhanh." "Lát nữa cô phải cẩn thận…" Đại Tư Mã quay

đầu nhìn Dương Tuyết Lệ, dặn dò vài câu.

Hắn vốn nghĩ hành động này của mình sẽ khiến Dương Tuyết Lệ cảm động sâu sắc!

Rồi sau đó sẽ tăng thêm một chút thiện cảm cho hắn.

Nhưng ai mà ngờ được, lần này Dương Tuyết Lệ không những không tăng thiện cảm, mà thậm chí còn chẳng thèm để ý đến hắn.

Đương nhiên, Dương Tuyết Lệ cũng không phải cố ý không để ý đến hắn.

Chương 547

Chỉ là khi nhìn thấy đợt xác thối thứ hai hồi sinh, cô đã không còn tâm trạng nào để đáp lại Đại Tư Mã nữa.

Không vì gì khác, chỉ vì tốc độ leo trèo của đợt xác thối thứ hai thực sự quá nhanh!

Cô còn chưa đứng vững, hai con xác thối đã theo hai bên cột đá, trực tiếp xông đến trước mặt cô.

Trong tình thế cấp bách, Dương Tuyết Lệ chỉ đành dùng Phi hổ trảo để nghênh chiến.

Lập tức, Dương Tuyết Lệ đã giao chiến với hai con xác thối.

Tuy rằng chỉ là hai con xác thối, nhưng… áp lực mà hai con xác thối này gây ra cho Dương Tuyết Lệ lúc này, lại lớn hơn gấp mấy lần so với khi cô đồng thời đối mặt với ba con xác thối trước đó.

Không đúng… nói chính xác hơn, phải là lớn hơn gấp chục lần.

Bởi vì trước đó khi đồng thời đối mặt với ba con xác thối, Dương Tuyết Lệ tuy không thể tiêu diệt chúng thành tro bụi trong thời gian ngắn, nhưng cũng có thể chiến đấu một cách dễ dàng.

Thậm chí còn có thể "thả diều" như Đại Tư Mã.

Thế nhưng… lúc này khi đối mặt với hai con xác thối này, cô lại hoàn toàn bị áp chế!

Không những không còn cơ hội "thả diều", mà thậm chí còn không có cả không gian để phản công.

Chỉ có thể bị chúng áp đảo.

Nếu không phải sợi dây thép trên Phi hổ trảo có thể kéo ra làm

lưới chắn đỡ đòn tấn công của hai con xác thối, thì Dương Tuyết Lệ lúc này e rằng đã sớm bị chúng làm bị thương rồi.

Đương nhiên, so với Dương Tuyết Lệ, tình hình bên phía Đại Tư Mã càng thê thảm hơn.

Hắn vừa dặn dò Dương Tuyết Lệ xong, quay người lại đã gặp ngay 3 con xác thối hồi sinh!

Sau đó, một người và ba xác đã triển khai một cuộc truy đuổi ngoạn mục.

Nhưng tiếc rằng, tốc độ của ba con xác thối đó quá nhanh.

Đại Tư Mã dù có dao phay trong tay cũng không phải đối thủ của chúng.

Huống chi gần đó còn có ba con xác thối khác vẫn luôn rình rập trong bóng tối.

Chỉ cần hắn để lộ dù chỉ một chút sơ hở, ba con xác thối ẩn nấp trong bóng tối sẽ lập tức xuất kích, trực tiếp đánh gục hắn.

Chính trong tình huống như vậy, Đại Tư Mã gần như không kiên trì nổi một phút, đã bị những xác thối đó hành hạ đến chết giữa tế đàn. 【Nhân vật tử vong, nhiệm vụ phó bản thất bại!】【Xin hãy cố gắng hơn nữa…】 Khi thông báo thất bại của trò chơi lại hiện ra trước mắt, cả người Đại Tư Mã sụp đổ!

Hắn vốn nghĩ mình có thể cầm cự lâu hơn một chút trước mấy con xác thối đó.

Không ngờ lại chết nhanh như vậy!

Nhìn thấy Đại Tư Mã lại ngủm củ tỏi, các cư dân mạng trong phòng livestream đều lộ vẻ khó tin! 【Vãi ~ Đại Tư Mã sao lại chết rồi?】【Vừa nãy rốt cuộc là sao vậy?

Trước đó Đại Tư Mã không phải đã nhanh chóng xử lý 8 con xác thối rồi sao?

Sao đến khi gặp 8 con xác thối này thì lại chết nhanh vậy?】【Có lẽ thực lực của 8 con xác thối này mạnh hơn rất nhiều so với 8 con trước đó…】【Mẹ nó, 8 con xác thối này khó đối phó thế, vậy cửa ải này rốt cuộc phải làm sao đây?】【Quan trọng vẫn là ở những ngọn đèn giao nhân biển sâu kia, nếu có thể dụ 8 con xác thối này đến gần đèn giao nhân biển sâu, nói không chừng có thể mượn ánh lửa từ đèn giao nhân biển sâu, trực tiếp thiêu chúng thành tro.】【Đúng vậy, tôi nhớ 8 con xác thối trước đó cũng bị tiêu diệt như thế mà.】【Nhưng vấn đề là… tốc độ của 8 con xác thối này quá nhanh, hơn nữa còn thoắt ẩn thoắt hiện, muốn dùng đèn giao nhân biển sâu để đốt chúng, e rằng độ khó không hề thấp đâu?】【Không phải độ khó không thấp, mà là hoàn toàn không thể làm được.

Mấy người không thấy ngay cả Dương Tuyết Lệ khi đồng thời đối mặt với hai con xác thối cũng rất chật vật sao?】【Thấy thì có thấy, nhưng nếu không tận dụng đèn giao nhân biển sâu để đối phó với những xác thối đó, vậy còn cách nào tốt hơn không?】【Có lẽ ngoài đèn giao nhân biển sâu ra, còn có thứ gì khác cũng có thể đối phó với những xác thối này…】【Thứ gì?

Súng sao?】【Ngốc nghếch, những xác thối đó là bất tử, cho dù bị nát đầu cũng vẫn có thể tiếp tục tấn công, làm sao có thể dùng súng mà giết được?】【Đúng đó, với lại, chỉ cần là người chơi đã vào phó bản này, sẽ không thể chuyển sang bản đồ khác để mua vật phẩm.

Chỉ có thể dùng những vật phẩm đang có trên người để đối phó với những xác thối đó.

Chương 548

Tôi nhớ Đại Tư Mã trước đó hình như không mua súng đúng không?】【Không thể chuyển ra ngoài mua trang bị sao?

Độ khó này có vẻ cao thật!】【Vậy thì… trước khi vào phó bản ẩn này, người chơi mang càng nhiều vật phẩm càng tốt à?】【Chắc là vậy…】【Vãi ~ Nếu đúng là vậy, thì người chơi đầu tiên vào phó bản ẩn này chẳng phải là xui xẻo nhất sao?】【À… tôi nghĩ cũng gần đúng.

Đại Tư Mã là người chơi thứ hai vào phó bản ẩn này, trước đó chúng ta cũng đã nhắc nhở anh ấy rồi, nhưng giờ anh ấy vẫn chưa nghĩ ra cách tốt hơn!】【Đợi đã, tôi nghĩ tác giả game này chắc sẽ không tạo ra một cục diện "chắc chắn thua" cho chúng ta đâu.

Vì phó bản ẩn này sau khi vào rồi không thể thoát ra, vậy điểm mấu chốt chắc chắn không phải ở vật phẩm trên người người chơi, mà là thứ gì đó khác.】【Không dựa vào vật phẩm trên người người chơi?

Chẳng lẽ còn muốn người chơi tự tay solo với những xác thối đó sao?】【Không, tôi không có ý đó, ý tôi là, ngoài những người chơi chúng ta ra, những nhân vật cốt truyện đó trên người chẳng phải cũng có vật phẩm sao?】【Đúng rồi, game này có thể mượn trang bị từ nhân vật cốt truyện mà, sao tôi lại quên mất chuyện này chứ.】【Vậy thì… điểm mấu chốt để phá giải cục diện này, thực ra là ở những NPC đó sao?】【Không đúng, khi Giáo sư Trần và ba người họ xuống giếng, đã để lại tất cả túi đồ của mình ở phía trên rồi.

Từ họ chắc chắn không mượn được thứ gì tốt đâu.

Nếu muốn mượn trang bị, có lẽ chỉ có thể mượn từ cô Dương

Tuyết Lệ kia thôi.】【…】Các cư dân mạng trong phòng livestream thi nhau bình luận.

Về cái chết thê thảm của Đại Tư Mã, vốn dĩ mọi người đã quen rồi.

Nhưng lần này, không ít cư dân mạng lại cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Bởi vì Đại Tư Mã vừa nãy rõ ràng đã tìm được điểm mấu chốt để chiến thắng.

Hơn nữa còn phối hợp thuận lợi với Dương Tuyết Lệ, thiêu tất cả xác thối đợt đầu thành tro.

Nhưng đến cuối cùng, tại sao hắn lại chết nhanh như vậy?

Chẳng lẽ… 8 con xác thối xuất hiện cuối cùng đó, thực sự không thể tiêu diệt được sao?

Tuy nhiên, ngay khi mọi người đều cho rằng 8 con xác thối xuất hiện cuối cùng là không thể bị đánh bại, có một số cư dân mạng đột nhiên phát hiện ra một vấn đề then chốt.

Đó chính là quy tắc của phó bản ẩn này!

Sau khi người chơi vào phó bản ẩn này, trước khi hoàn thành toàn bộ cửa ải, sẽ không thể rời đi.

Cho dù đã chết một lần, nhiệm vụ thất bại, khi vào lại game vẫn sẽ ở trong phó bản ẩn này.

Họ không thể rời khỏi phó bản này, thậm chí còn không thể chuyển sang thành phố khác để mua vật phẩm.

Thoạt nhìn, quy tắc game này dường như là để hạn chế người chơi.

Mục đích là để không cho người chơi ra ngoài mua sắm vật phẩm.

Nhưng… nếu suy nghĩ kỹ, quy tắc này dường như lại gián tiếp nói cho tất cả người chơi biết: vật phẩm trong tay các bạn thực ra không phải là chìa khóa để vượt qua phó bản ẩn này.

Vì vậy, các bạn đừng lãng phí tiền đi mua vật phẩm làm gì.

Nếu nghĩ theo hướng này, thì vấn đề đã rõ ràng.

Vì vật phẩm của người chơi không có tác dụng gì trong phó bản ẩn này, vậy vật phẩm nào mới có tác dụng?

Câu trả lời rất đơn giản, đó chính là vật phẩm mà các NPC mang theo.

Dù sao thì trong game trộm mộ này, người chơi có thể mượn vật phẩm từ NPC.

Đương nhiên, tiền đề để mượn vật phẩm là!

Bạn phải có độ thiện cảm nhất định với NPC đó.

Hoặc là trong một hoàn cảnh cụ thể.

Ví dụ, trước một vách đá!

Đội khảo cổ cần bạn xuống thám thính tình hình bên dưới vách đá.

Chương 549

Vậy thì lúc này, cho dù bạn không có quan hệ thiện cảm nào với tất cả mọi người trong đội khảo cổ, họ vẫn sẽ cho bạn mượn dây thừng.

Nói chung, người chơi muốn mượn vật phẩm của NPC!

Hoặc là trong một tình huống đặc biệt nào đó.

Hoặc là có mối quan hệ khá tốt với một NPC nào đó.

Chỉ có hai khả năng này thôi.

"Không ngờ nếp nghĩ của mấy tên này cũng khá độc đáo…" "Nếu đã vậy, vậy tôi sẽ thử lại xem sao." Đại Tư Mã vốn dĩ định offline đi ăn gì đó.

Dù sao hắn cũng đã liên tiếp chết thảm mười mấy lần rồi.

Thân tâm đã mệt mỏi rã rời.

Cũng đã đến lúc nên nghỉ ngơi, thư giãn một chút.

Thế nhưng… khi hắn nhìn thấy chủ đề mà các cư dân mạng trong phòng livestream đang thảo luận, tinh thần của hắn lại lập tức phấn chấn trở lại.

Không vì gì khác, chỉ vì hắn cảm thấy phương pháp mà các cư dân mạng nói này, hình như thực sự khả thi.

Cô Dương Tuyết Lệ kia rõ ràng có rất nhiều vật phẩm chuyên dùng để trộm mộ.

Cây Kim cương tán không thấm nước, không sợ lửa, đao kiếm không xuyên thủng kia!

Và cả cái Phi hổ trảo đã được chế lại kia nữa!

Đó chính là bằng chứng tốt nhất.

Biết đâu trên người đối phương thực sự còn có vật phẩm có thể đối phó với những xác thối đó thì sao!

Đại Tư Mã vốn là người làm việc nhanh nhẹn dứt khoát.

Hắn một khi đã nghĩ ra chuyện gì thì sẽ lập tức đi làm chuyện đó.

Bất kể chuyện đó khó đến mấy, hắn cũng sẽ lập tức gác lại việc đang làm trong tay!

Để đi làm chuyện đó.

Và lúc này, hắn cũng không ngoại lệ.

Sau khi biết từ miệng các cư dân mạng rằng Dương Tuyết Lệ có thể có vật phẩm đối phó với những xác thối, hắn lập tức đeo kính VR, đăng nhập vào game.

Cốt truyện game vẫn như trước.

Sau khi cánh cửa đá bị phong tỏa, Đại Tư Mã lập tức nhắc nhở mọi người trong đội khảo cổ rằng những xác thối trên cột đá đã hồi sinh.

Và những người trong đội khảo cổ sau khi nhìn thấy xác thối hồi sinh, cũng như mấy lần trước, đều sợ vỡ mật.

Chỉ có Dương Tuyết Lệ là phản ứng ngay lập tức, đưa ra bố trí chiến thuật.

Đồng thời đưa Kim cương tán cho Sát Đế Bằng.

Bảo Sát Đế Bằng cầm Kim cương tán ở lại trong mộ đạo!

Bảo vệ Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc thật tốt.

Cốt truyện đến đây, về cơ bản là gần giống với mấy lần trước.

Ngay cả khi có một số chỗ không hoàn toàn giống, thì cũng không

chênh lệch quá nhiều.

Chương 550

Và lúc này, nhìn thấy Dương Tuyết Lệ giao Kim cương tán trong tay mình cho Sát Đế Bằng!

Đại Tư Mã cũng nắm bắt thời cơ, trực tiếp đòi hỏi vật phẩm từ Dương Tuyết Lệ: "À… cô Dương, cô còn vật phẩm nào khác không?" "Bên tôi không có vũ khí vừa tay, lát nữa nếu theo cô đi đối phó với những xác thối đó…" "Có thể sẽ làm vướng chân cô đấy…" Thật ra trong túi hắn vốn có một con dao phay.

Nhưng lần này hắn không lấy ra trước.

Bởi vì hắn cảm thấy, lúc này mình nhất định phải giả vờ như trong tay không có bất kỳ vũ khí nào mới được.

Nếu không, Dương Tuyết Lệ có thể sẽ từ chối cho hắn mượn vật phẩm.

"Anh không phải cũng mang túi đồ xuống sao?

Sao?

Trong túi của anh không có vũ khí à?" Quả nhiên.

Đại Tư Mã vừa dứt lời, Dương Tuyết Lệ đã nhìn sang với vẻ mặt nghi ngờ.

Thấy vậy, Đại Tư Mã chỉ đành cứng họng nói: "Vũ khí thì có, nhưng chẳng có tác dụng gì…" "Khụ khụ ~ Ý tôi là…" "Những thứ của tôi có lẽ chẳng có tác dụng gì khi đối phó với những xác thối hồi sinh đó…" "Tôi thấy Phi hổ trảo của cô, và cả cái Kim cương tán kia đều rất tốt." "Nếu được, cô có thể cho tôi mượn loại vật phẩm đó dùng một chút không?" "Cô yên tâm… tôi dùng xong nhất định sẽ trả lại ngay cho cô!" "Tôi có thể lấy nhân cách của mình ra đảm bảo, cô

nhất định phải tin tôi…” Đại Tư Mã luyên thuyên nói một tràng dài.

Mục đích của hắn là hy vọng Dương Tuyết Lệ có thể cho hắn mượn vật phẩm dùng.

Có lẽ là sự “chân thành” của Đại Tư Mã đã làm cảm động Dương Tuyết Lệ.

Hoặc có lẽ là sự mặt dày của hắn khiến Dương Tuyết Lệ cảm thấy cạn lời.

Về yêu cầu này của Đại Tư Mã, Dương Tuyết Lệ vậy mà chỉ hơi do dự một chút!

Rồi sau đó liền bắt đầu lục lọi balo của mình.

Đại Tư Mã thấy vậy, lập tức phấn khích.

Thành công rồi!!!

Thật sự thành công rồi!!!

Cô Dương Tuyết Lệ này thật sự có vật phẩm.

Hơn nữa cô ấy thật sự định cho mình mượn!

Hahahahaha… Xem ra những cư dân mạng kia nói không sai.

Điểm mấu chốt để phá giải ván này!

Không nằm ở vật phẩm của những người chơi chúng ta.

Cũng không nằm trong tay những người của đội khảo cổ.

Mà là ở cô Dương Tuyết Lệ này!

Đại Tư Mã không ngờ chiến lược của mình lại thực sự thành công.

Nếu có thể mượn được một số vật phẩm lợi hại từ Dương Tuyết Lệ, vậy thì cửa ải này chắc chắn sẽ vượt qua được.

Còn một bên khác.

Nhìn thấy Đại Tư Mã thành công thuyết phục Dương Tuyết Lệ và nhận được vật phẩm từ tay cô, những cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều ngây người. 【Vãi ~ vãi ~ vãi ~ Đại Tư Mã thành công rồi, anh ấy thật sự thành công rồi!】 【Má nó, không ngờ cách này cũng được.】 【Xem ra chúng ta người chơi thật sự có thể mượn vật phẩm từ NPC!】 【Ôi trời ~ biết thế này, trước đây mình đã chẳng tự mua vật phẩm làm gì, cứ mượn từ Dương Tuyết Lệ này là xong.】 【Đúng đó, tôi thấy cây Kim cương tán cô ấy cầm trong tay khá tốt, lần sau nếu mình tự chơi, nhất định phải mượn cây Kim cương tán đó dùng, mượn từ đầu đến cuối, haha…】 【Đừng ngốc nữa, tôi nghĩ việc mượn vật phẩm từ NPC chắc chắn có giới hạn, nếu không, chúng ta người chơi còn mua vật phẩm làm gì nữa, cứ mượn từ những NPC đó là được rồi.】 【Đúng vậy, nếu là vậy thì thiết lập tiền tệ trong game này sẽ vô dụng, với phong cách nghiêm túc của tác giả game đó, anh ấy chắc sẽ không phạm phải lỗi sơ đẳng như vậy!】 【Đúng, tôi nghĩ tiền đề để mượn vật phẩm từ NPC, chắc chắn là phải đạt được một mức độ thiện cảm nhất định với NPC đó, nếu không thì tuyệt đối không mượn được!】 【Ừm, tôi cũng nghĩ vậy…】 【Không đúng, tôi nhớ trong tình tiết hướng dẫn tân thủ, chúng ta vừa vào game đã có thể mượn súng săn từ NPC tên Anh Tử rồi mà, chẳng lẽ mọi người đều quên rồi sao?】 【Ngốc nghếch, đó là tình tiết hướng dẫn tân thủ, chắc chắn không giống với NPC trong tình tiết chính tuyến.

Nếu anh không tin, lần sau anh có thể tự mình thử xem.】 【Đúng rồi, tôi nghĩ tiền đề để mượn vật phẩm từ NPC, ngoài việc phải đạt được một mức độ thiện cảm nhất định với NPC đó, còn có một yếu tố quan trọng khác, đó là cần phải trong một tình huống đặc biệt nhất định.】 【Tình huống đặc biệt nhất định?

Chương 551

Anh bạn, ý anh nói là gì vậy, sao tôi có vẻ không hiểu lắm?】【Thật ra đạo lý này rất đơn giản mà, anh xem trước đó trong tuyến cốt truyện Băng Xuyên Côn Luân, chúng ta vừa vào đã có áo khoác bông để mặc, hơn nữa khi xuống khe nứt băng xuyên, dụng cụ leo núi cũng do đội khảo cổ chuẩn bị, đó chính là theo yêu cầu cốt truyện!】【Yêu cầu cốt truyện?

Tôi hình như đã hiểu ý anh rồi, anh muốn nói, nếu chúng ta gặp phải một tình cảnh khó khăn, anh muốn tìm một NPC mượn một vật phẩm, mà vật phẩm đó vừa vặn có thể giúp các bạn thoát khỏi hiểm cảnh, trong tình huống như vậy, NPC đó chắc chắn sẽ cho bạn mượn vật phẩm đó, đúng không?】【Đúng, ý tôi muốn nói chính là vậy, đây mới là bản chất của game này, rất chân thực!】【Chắc chắn rồi, giống như trong cuộc sống thực nếu xảy ra chuyện như vậy, chúng ta chắc chắn cũng sẽ áp dụng biện pháp này!】【Vậy thì… muốn chơi game này, phải xuất phát từ góc độ chân thực mới được, chỉ cần tình huống có thể xảy ra trong cuộc sống thực, thì trong game này bạn cũng có thể thực hiện được, đúng không?】【Đúng vậy, chính là như vậy!】【Tôi cuối cùng cũng hiểu rồi!】【Tôi cũng hiểu rồi…】【Hóa ra là vậy, cảm ơn đại lão đã chỉ bảo!】【Mẹ nó, đúng là một lời nói giá ngàn vàng!】【…】 Các cư dân mạng trong phòng livestream thi nhau bình luận.

Tất cả đều không thể tin được rằng Đại Tư Mã lại thực sự mượn được vật phẩm thành công từ tay Dương Tuyết Lệ.

Cần biết rằng, trước đó khi họ nói chuyện này trong phòng livestream, cũng chỉ là tiện miệng nhắc đến mà thôi.

Ai mà ngờ được, Đại Tư Mã vậy mà lại thực sự đi làm.

Hơn nữa còn thực sự thành công.

Điều này quá khó tin!

Tuy nhiên… cũng có người cho rằng, sở dĩ Đại Tư Mã có thể dễ dàng mượn được vật phẩm từ tay Dương Tuyết Lệ, chắc chắn cũng liên quan đến độ thiện cảm giữa hắn và Dương Tuyết Lệ.

Nếu độ thiện cảm giữa hắn và Dương Tuyết Lệ không cao lắm, Dương Tuyết Lệ chưa chắc đã cho hắn mượn vật phẩm.

Nhưng cũng có một số cư dân mạng khác cho rằng.

Mượn vật phẩm từ NPC, ngoài việc cần độ thiện cảm đạt đến một mức độ nhất định, còn có một phương pháp khác.

Đó là trong một tình huống đặc biệt nào đó.

Ví dụ, tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều bị mắc kẹt ở một nơi, mà họ vừa vặn nghĩ ra có thể dùng một loại vật phẩm nào đó để rời khỏi nơi đó.

Trong tình huống như vậy, bất kể vật phẩm đó nằm trên người NPC nào, chỉ cần bạn mở lời mượn, khả năng mượn được là rất lớn.

Dù sao thì game trộm mộ này theo đuổi cảm giác chân thực.

Chỉ cần là chuyện có thể làm được trong cuộc sống thực, thì trong game này, chắc chắn cũng có thể làm được.

Mà con người thì ai cũng sợ chết.

Nếu có thể không chết!

Thì ai lại keo kiệt đến mức không chịu cho người khác mượn vật phẩm có thể cứu mạng mình chứ?… “Này, cái này cho anh dùng đi, thứ này chắc có thể giúp anh chống lại mấy con xác thối…” Dương

Tuyết Lệ lục lọi trong túi của mình một lúc, sau đó lấy ra một con dao găm.

Đại Tư Mã có chút phấn khích hỏi: "Cô Dương, con dao này có phải cũng giống như Phi hổ trảo và Kim cương tán của cô, đều là hàng đặt làm riêng, hoặc đã được chế lại không?" Trong ấn tượng của hắn.

Hai vật phẩm mà Dương Tuyết Lệ lấy ra trước đó.

Bất kể là Kim cương tán hay Phi hổ trảo.

Đều là hàng đặt làm riêng hoặc đã được chế lại.

Vì vậy, khi nhìn thấy con dao găm này.

Suy nghĩ đầu tiên của hắn là con dao găm này chắc chắn cũng giống như Phi hổ trảo và Kim cương tán.

Không phải hàng đặt làm riêng, thì cũng là đã được chế lại.

Biết đâu còn là thần binh làm từ Huyền thiết ngàn năm thì sao!

Tuy nhiên… đối mặt với ánh mắt phấn khích của Đại Tư Mã.

Dương Tuyết Lệ lại có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Không phải, con dao này tôi mua ở chợ thị trấn!

"Vốn dĩ là để thái đậu phụ!

"Dù sao những miếng đậu phụ lần này mang đến đều quá cứng!

Chương 552

"Tôi phải thái nhỏ một chút mới nuốt trôi được…" Lời này vừa thốt ra.

Cả người Đại Tư Mã lập tức cảm thấy lạnh cả người.

Má nó!!!

Không phải chứ?

Con dao này là cô mua ở chợ thị trấn sao?

Thế thì còn không bằng con dao phay của tôi nữa!

"À… cô Dương, cô còn thứ gì khác không?" Đại Tư Mã do dự một chút, vẫn không cầm con dao găm đó.

Bởi vì hắn biết.

Cho dù mình có cầm con dao găm này cũng vô dụng.

Cuối cùng vẫn sẽ chết trong tay những xác thối đó.

Thay vì thế, thà không cầm còn hơn!

"Ồ, thứ khác à?

Có thì có…" Dương Tuyết Lệ vừa chuẩn bị lục lọi balo của mình tiếp.

Kết quả lúc này, những xác thối đã lao thẳng đến.

Hết cách.

Cô chỉ đành ném con dao găm đó cho Đại Tư Mã!

Rồi sau đó tự mình cầm Phi hổ trảo nghênh chiến.

"Ai ~ cô Dương, cô đợi đã…" Thấy Dương Tuyết Lệ đang chuẩn

bị lục đồ cho mình thì bị đám xác thối cắt ngang!

Đại Tư Mã cũng lập tức cầm con dao găm trong tay đi theo.

Nhưng đáng tiếc.

Con dao găm trong tay hắn chỉ là một con dao găm bình thường.

Hơn nữa vì là vật dụng để thái đậu phụ, độ sắc bén của nó thậm chí còn không bằng con dao phay trong balo của hắn!

Vì không mượn được vật phẩm đáng tin cậy từ Dương Tuyết Lệ, Đại Tư Mã sau đó cũng đã không còn tâm trạng ứng chiến.

Sau vài đường, hắn đã bị đám xác thối quật ngã xuống đất.

Rồi trong một tiếng kêu thảm thiết, trực tiếp kết thúc trải nghiệm game lần này của mình. 【Nhân vật tử vong, nhiệm vụ phó bản thất bại!】 【Xin hãy cố gắng hơn nữa…】 Nhìn thông báo nhiệm vụ thất bại lại bật ra.

Đại Tư Mã cảm thấy bất lực vô cùng.

Má nó!

Nếu mấy con xác thối kia đến muộn một chút nữa, mình nói không chừng đã có thể mượn được vật phẩm bá đạo từ Dương Tuyết Lệ rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Cô Dương Tuyết Lệ này thật đúng là keo kiệt.

Chương 553

Rõ ràng có vật phẩm đáng tin cậy, vậy mà chỉ lấy ra một con dao găm thái đậu phụ.

Còn vô lý hơn nữa là, con dao găm đó còn chưa được mài sắc.

Hắn vừa nãy cầm con dao găm mà Dương Tuyết Lệ đưa đi chém mấy con xác thối.

Kết quả một nhát chém vào đầu xác thối!

Đầu của xác thối không bị nứt ra!

Ngược lại con dao găm trong tay hắn lại bị cùn trước.

Nói thật.

Con dao găm này còn không bằng con dao phay trong balo của hắn.

Ít nhất con dao phay trong balo của hắn là thứ mà người dân trong thôn thường dùng để chặt củi.

Đã được mài sắc rồi!

Chặt đầu xác thối chắc chắn không vấn đề gì.

Đồng thời, nhìn thấy Đại Tư Mã lại ngủm củ tỏi, những fan hâm mộ trong phòng livestream của hắn cũng đều không nhịn được cười phá lên. 【Vãi ~ anh Mã, anh đang làm gì vậy?

Sao lại chết rồi?】 【Người phía trên có biết nói chuyện không, cái gì mà "lại chết rồi", rõ ràng là "lại feed mạng rồi" chứ…】 【Haha ~ cười chết tôi rồi, anh Mã, giờ anh rốt cuộc còn được tích sự gì không, sao càng chết càng nhanh vậy.】 【Tôi đoán anh Mã chắc là không muốn lãng phí thời gian, nên trực tiếp feed mạng thôi.】 【Nhưng anh ấy feed mạng cũng nhiều quá rồi chứ?

Trước đó đã feed mười mấy mạng rồi, vẫn chưa đủ sao?】【Mấy người có chịu khó xem cốt truyện không vậy?

Anh Mã vừa nãy chắc là muốn Dương Tuyết Lệ đổi vật phẩm khác, kết quả mấy con xác thối lại lao đến trước, cắt ngang kế hoạch của anh ấy.

Tôi nghĩ anh ấy lát nữa chắc vẫn sẽ dùng cách vừa nãy để mượn vật phẩm từ Dương Tuyết Lệ thôi.】【Không phải chứ?

Nếu vẫn dùng cách cũ để mượn vật phẩm từ Dương Tuyết Lệ, vậy kết quả chẳng phải vẫn như cũ sao?】【Đúng đó, cô Dương Tuyết Lệ đó ban đầu chỉ đưa cho anh ấy một con dao găm thái đậu phụ, điều này chứng tỏ độ thiện cảm giữa anh ấy và Dương Tuyết Lệ, chắc là vẫn chưa đạt đến mức độ có thể mượn được vật phẩm tốt đâu?】【Cũng có thể là cách mượn vật phẩm của Đại Tư Mã vừa nãy không đúng, anh ấy lẽ ra phải chỉ đích danh, trực tiếp đòi Dương Tuyết Lệ vật phẩm trừ tà mới phải!】【Đúng đúng đúng ~ tôi cũng nghĩ vậy, vừa nãy Đại Tư Mã mượn vật phẩm, nói quá chung chung, lẽ ra phải nói rõ mục đích chứ, đừng mượn bừa vật phẩm, muốn mượn thì mượn thẳng vật phẩm có thể đối phó với những xác thối đó!】【Xem ra những người tài giỏi đều có chung quan điểm, thật ra tôi cũng nghĩ vậy!】【…】"Xem ra là cách tôi mượn vật phẩm không đúng rồi…""Không được, đã đến nước này rồi, nhất định phải thử lại một lần nữa.""Tôi không tin, với độ thiện cảm giữa tôi và Dương Tuyết Lệ, lại không thể mượn được một vật phẩm tốt hơn từ cô ấy!" Những dòng bình luận trong phòng livestream của cư dân mạng Đại Tư Mã đương nhiên cũng đã nhìn thấy.

Thật ra suy nghĩ của hắn lúc này cũng giống như những cư dân mạng đó.

Đều cảm thấy mình vừa nãy khi xin vật phẩm từ Dương Tuyết

Lệ.

Chắc chắn là đã hiểu lầm ý.

Nếu không thì.

Dương Tuyết Lệ làm sao có thể cho mình mượn một con dao thái đậu phụ chứ!

Thế là… để kiểm chứng suy đoán của mình.

Đại Tư Mã không nói hai lời, lập tức lại lao vào game.

Lần này vào game, Đại Tư Mã đã khôn ra.

Hắn trước tiên nghĩ trong đầu một số lời lẽ.

Rồi sau đó mới xin vật phẩm từ Dương Tuyết Lệ.

"Cô Dương, trên người cô có vật phẩm trừ tà nào không?

Ví dụ như kiếm gỗ đào, bùa trừ tà các thứ." "Những xác thối hồi sinh kia chắc đều là xác thối cổ đại, vật phẩm thông thường có lẽ không thể đối phó được chúng." "Tôi muốn dùng loại vật phẩm trừ tà này để thử xem, biết đâu sẽ có hiệu quả…" "Tôi biết cô trên người chắc chắn có, nếu được, tôi hy vọng cô có thể cho tôi mượn dùng một chút." "Cô yên tâm, tôi lấy nhân cách của mình ra thề, dùng xong tôi nhất định sẽ trả lại ngay cho cô…" Đại Tư Mã với vẻ mặt nghiêm túc nói với Dương Tuyết Lệ, giọng điệu vô cùng thành khẩn.

Dương Tuyết Lệ do dự một lúc, sau đó trực tiếp trả lời: "Kiếm gỗ đào và bùa trừ tà các thứ thì tôi không có." "Nhưng nếu anh nói về thứ trừ tà, thì tôi có cái này…" Nói xong, Dương Tuyết Lệ liền nhanh chóng lục trong balo của mình lấy ra một thứ đen sì.

Chương 554

Đại Tư Mã lại gần nhìn.

Phát hiện đó vậy mà lại là một cái móng lừa.

Không đúng… nói chính xác hơn.

Đó phải là một cái móng lừa đen.

Toàn thân màu đen, hơn nữa trên đó còn tỏa ra một mùi dược liệu.

Vô cùng khó ngửi, cứ như thể cái móng lừa này đã thối rữa rồi vậy.

"Cô Dương, cô đang làm gì vậy?" "Tôi muốn vật phẩm trừ tà, cô đưa cho tôi một cái móng lừa làm gì?" "Cô không phải muốn tôi ở đây cạp cho cô xem đấy chứ?" Đại Tư Mã lập tức bực mình.

Hắn ở đây nói hết lời với Dương Tuyết Lệ để mượn vật phẩm!

Thậm chí còn lấy nhân cách của mình ra thề.

Như vậy đã đủ thiện chí rồi chứ?

Kết quả cô Dương Tuyết Lệ này lại lấy ra một cái móng lừa đen.

Hơn nữa cái móng lừa đen này nhìn có vẻ còn bốc mùi hôi thối.

Chẳng biết đối phương đã giấu bao lâu rồi.

Cái thứ này.

Thà rằng cái con dao găm thái đậu phụ lúc nãy còn hơn!

Ít nhất con dao găm đó cầm trong tay còn không thối.

Cũng không kinh tởm.

Nhưng cái móng lừa đen này, đừng nói là ăn, hắn thậm chí còn

không dám cầm.

Bởi vì thực sự quá thối.

Cái mùi này, cứ như thể có người ngâm mình trong một hố phân lâu năm cả một ngày!

Sau đó lại nhảy vào một hố phân mới ngâm cả một đêm.

Ngâm liên tục hai mươi bốn giờ không ngừng nghỉ ở hai nơi đó!

Rồi trên người không những có mùi hố phân lâu năm.

Mà trong cái mùi hố phân đó, còn xen lẫn một ít mùi phân và nước tiểu mới.

Khỏi phải nói ghê tởm đến mức nào.

Tuy rằng đây chỉ là thế giới game.

Tuy rằng hắn cũng không có bệnh sạch sẽ gì.

Nhưng cái móng lừa đen sì này, hắn thực sự không thể cầm xuống tay được.

Vả lại.

Cho dù hắn thực sự có thể nhịn ghê tởm mà cầm cái móng lừa đen này.

Chẳng lẽ là có thể đối phó được với những xác thối đó sao?

Chương 555

Bảo hắn cầm cái móng lừa đen này đi đấm vào mặt những xác thối đó sao?

Cùng lúc đó, thấy Dương Tuyết Lệ lục lọi trong ba lô hồi lâu, kết quả lại chỉ lấy ra một chiếc hắc lư đề tử (móng lừa đen xì), tất cả cư dân mạng trong phòng livestream đều bùng nổ.【Ngọa tào ~ Tại sao Dương Tuyết Lệ lại lấy ra một chiếc hắc lư đề tử?

Chẳng lẽ cái móng lừa này là vật trừ tà sao?】【Không phải chứ???

Tôi chỉ nghe nói đến kiếm gỗ đào, cành liễu hay bùa vàng là vật trừ tà, chứ cái móng lừa đen này thì tôi chưa từng thấy bao giờ...】【Chuyện này nhất định phải hỏi Cửu Thúc...】【Cửu cái quần nhà mày, Cửu Thúc mất lâu rồi!】【Cửu Thúc mất rồi, vậy chúng ta vẫn có thể tìm trong mấy bộ phim cương thi mà ông ấy đóng ấy, ông ấy là thủy tổ của phim cương thi mà, tất cả các vật trừ tà chắc đều có thể tìm thấy trong phim của ông ấy.】【Đúng, ý này hay đấy, nhưng hình như chúng ta không có thời gian tìm bây giờ!】【Đừng tìm nữa, mấy bộ phim cương thi mà Cửu Thúc đóng tôi đều xem hết rồi, trong đó không có cái hắc lư đề tử nào cả.】【Nhìn kìa, tôi đã bảo mà, Dương Tuyết Lệ này chắc chắn đang làm bậy, hắc lư đề tử sao có thể là vật trừ tà chứ?】【Khoan đã, thân phận của Dương Tuyết Lệ tuy là người của phái Bàn Sơn, nhưng cô ấy trước đây luôn sống ở Mỹ, các ông nói xem, chiếc hắc lư đề tử mà cô ấy lấy ra lúc này, liệu có phải là vật trừ tà ở bên Mỹ không?】【Không thể nào, tôi cũng là du học sinh từ Mỹ về, tôi cũng sống ở Mỹ mấy năm rồi, nhưng chưa từng nghe nói ở đó có vật trừ tà nào tên là hắc lư đề tử cả!】【Đúng vậy, vật trừ tà bên Mỹ chỉ có hai loại, một là thánh giá, một là Kinh Thánh,

nếu tính cả nước thánh thì nhiều nhất cũng chỉ có ba loại thôi.】【Hahaha ~ Mấy ông trên lầu đừng có giả bộ nữa, tôi nhìn là biết các ông chả hiểu gì, chỉ biết nói bậy ở đây.】【Sao vậy?

Chẳng lẽ tôi nói sai sao?】【Đương nhiên, vì ông thiếu mất một loại.】【Loại nào?】【Tỏi đấy, tôi nhớ bên Mỹ, tỏi tươi cũng là một loại vật trừ tà!】【Ách...

được rồi, tính ông lợi hại, tôi đúng là thiếu mất loại này.】【Vậy nên... cái hắc lư đề tử mà Dương Tuyết Lệ lấy ra lúc này, là đặc biệt để cho Đại Tư Mã ăn sao?】【Đừng đùa nữa, đến lúc nào rồi, thây ma sắp xông tới rồi, cô ấy sao có thể còn chuẩn bị móng lừa cho Đại Tư Mã ăn chứ, hơn nữa, nhìn cái móng lừa kia, nhìn là biết đã thối nát rồi, ăn làm sao được?】【Có lẽ là tác giả game khi lập trình đã vô tình lập trình nhầm móng heo thành móng lừa thì sao?】【Không phải là không có khả năng này, nhưng tôi nghĩ tác giả game chắc là muốn lập trình ra một loại vật trừ tà khác, chỉ là vô tình gõ nhầm mã, nên thứ Dương Tuyết Lệ lấy ra lúc này mới là một chiếc móng lừa.】【Đúng, tôi cũng nghĩ vậy, nhất định là tác giả game gõ nhầm mã lập trình rồi...】【Không thể nào chứ?

Game mà tác giả game này làm nghiêm túc như vậy, chưa từng xuất hiện bất kỳ sai sót nào, sao có thể phạm phải lỗi sơ đẳng như vậy ở chỗ này chứ!】【Ngựa già còn lỡ bước, huống chi là người, hiểu không?】【Ách... nếu ông đã nói vậy thì tôi không còn gì để nói nữa...】【...】...

"Anh không biết hắc lư đề tử là gì sao?" Dương Tuyết Lệ có chút kinh ngạc nhìn Đại Tư Mã.

Trong ấn tượng của cô, một người có thể Phân Kim Định Huyệt, hiểu phong thủy huyền thuật, nhất định là truyền nhân của Tứ Đại Môn Phái Đạo Mộ bọn họ.

Hơn nữa, dựa vào những biểu hiện của vị "Hồ tiên sinh" này trên đường đi, khả năng đối phương là người của Mạc Kim Giáo Úy rất cao.

Nhưng một Mạc Kim Giáo Úy, sao có thể không nhận ra hắc lư đề tử chứ?

Chẳng lẽ... vị "Hồ tiên sinh" này không phải người của Mạc Kim sao?

Nhưng nếu anh ta không phải người của Mạc Kim, vậy làm sao anh ta lại biết Phân Kim Định Huyệt chứ?

Ngay khi Dương Tuyết Lệ đang điên cuồng suy luận, trước mắt Đại Tư Mã cũng xuất hiện một hàng thông báo: 【Đinh!

Dương Tuyết Lệ đã nảy sinh nghi ngờ với anh, độ thiện cảm dành cho anh -5!】 【Gợi ý thân thiện: Độ thiện cảm giữa anh và Dương Tuyết Lệ hiện tại là 60 điểm, nếu tiếp tục giảm, mối quan hệ thiện cảm giữa hai người cũng sẽ thay đổi!】 Mẹ nó!!!

Đại Tư Mã lập tức choáng váng.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Mình chẳng qua chỉ hỏi một chút tác dụng của chiếc hắc lư đề tử trong tay Dương Tuyết Lệ, sao cô ấy lại nảy sinh nghi ngờ với mình chứ?

Hơn nữa nghi ngờ thì thôi đi.

Sao độ thiện cảm cũng giảm theo!

Thật là quá đáng mà?

"Hồ tiên sinh, chiếc hắc lư đề tử này anh rốt cuộc có muốn hay không?" Dương Tuyết Lệ lại hỏi một lần nữa.

Đại Tư Mã lần này không dám nói bậy nữa, vội vàng gật đầu nói:

“Muốn, muốn chứ, đây là đồ tốt mà, sao tôi có thể không muốn chứ?” Mặc dù nói vậy, nhưng khi đưa tay ra lấy chiếc hắc lư đề tử, Đại Tư Mã cũng đã chuẩn bị tâm lý rất kỹ càng.

Không vì gì khác, chỉ vì chiếc hắc lư đề tử này thật sự quá ghê tởm.

Anh lo lắng mình nhất thời không nhịn được, trực tiếp ném chiếc hắc lư đề tử này đi.

Nếu mình thực sự làm như vậy, thì chắc chắn Dương Tuyết Lệ bên kia lại phải thực hiện chế tài với mình.

Không khéo độ thiện cảm còn tiếp tục giảm nữa.

Mình khó khăn lắm mới tích góp được chút thiện cảm này từ Dương Tuyết Lệ.

Chương 556

Nếu lại bị trừ mấy điểm nữa, thì thiệt thòi lớn rồi!

“Hồ tiên sinh, chiếc hắc lư đề tử này dùng thế nào, chắc không cần tôi dạy anh chứ?” Thấy Đại Tư Mã đã nhận chiếc hắc lư đề tử từ tay mình, Dương Tuyết Lệ lại tiếp tục hỏi một câu.

Có lẽ là lời nói trước đó của Đại Tư Mã đã khiến cô ấy nảy sinh nghi ngờ.

Lúc này, khi Dương Tuyết Lệ nhìn Đại Tư Mã, ánh mắt đã thêm một tia cảnh giác và nghi ngờ.

Điều này khiến thần kinh của Đại Tư Mã lập tức căng thẳng.

Không được!

Lúc này mình tuyệt đối không thể nói không biết.

Nếu không...

Dương Tuyết Lệ này chắc chắn sẽ lại trừ điểm thiện cảm của mình!

“Không cần, tôi biết dùng thế nào!” Đại Tư Mã hăm hở đáp.

Tuy nhiên, sau khi nói ra câu này, anh ta lập tức hối hận.

Mẹ ơi!!!

Toang rồi!

Bây giờ Dương Tuyết Lệ đang ở đây.

Hơn nữa cô ấy hình như đã nghi ngờ mình rồi.

Nếu lát nữa mình không biết dùng chiếc hắc lư đề tử này mà bị cô ấy phát hiện, thì chẳng phải là sẽ toang nặng sao?

Biết vậy vừa nãy đã thành thật rồi.

Bây giờ thành thật vẫn hơn là lát nữa bị vạch trần chứ?

Phải biết rằng... phụ nữ là ghét nhất đàn ông lừa dối mình.

Ai nha... lần này phiền phức lớn rồi! ... 【Hahaha ~ Cười chết tôi rồi, Đại Tư Mã lần này đúng là tự làm tự chịu mà!】 【Khoan nói, vừa nãy Dương Tuyết Lệ tại sao lại trừ điểm thiện cảm của anh ta vậy?】 【Ai biết chứ?

Có lẽ là Đại Tư Mã có chỗ nào đó chọc giận cô ấy thôi?】 【Nhưng Đại Tư Mã hình như cũng không nói gì mà?】 【Sao có thể không nói, tự anh đi xem lại bản phát lại đi, anh ta vừa nãy còn nói với Dương Tuyết Lệ là cái hắc lư đề tử đó dùng để gặm, anh nói xem anh ta đây không phải là tự tìm đường chết sao?】 【Ách... nhưng móng lừa không dùng để gặm thì còn dùng để làm gì chứ, chẳng lẽ thật sự là dùng để trừ tà sao?】 【Cái này thì tôi không biết, nhưng vừa nãy Đại Tư Mã đòi Dương Tuyết Lệ vật trừ tà, mà Dương Tuyết Lệ lại lấy ra chiếc hắc lư đề tử này, điều này cho thấy trong mắt Dương Tuyết Lệ, chiếc hắc lư đề tử này chắc chắn là vật trừ tà, mà Đại Tư Mã lại coi vật trừ tà mà người ta đưa thành đồ có thể ăn được, anh nói xem có tức không?】 【Haha ~ Bị ông nói vậy, hình như đúng là rất tức thật!】 【Không phải là rất tức, mà là cực kỳ tức mới đúng, nếu đổi lại là tôi thì tôi cũng sẽ tức giận!】 【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu nói chiếc hắc lư đề tử này thực sự là vật trừ tà, vậy thì nên dùng như thế nào?】 【Đương nhiên là đập rồi, không thì còn dùng thế nào nữa?】 【Đập?

Đập thế nào?

Dùng làm búa đập sao?】 【Vô nghĩa, móng lừa và móng ngựa đều như nhau, mà cách tấn công của ngựa là dùng móng của mình đá người khác, vậy cách tấn công của lừa chắc chắn cũng tương tự!】

【Vậy nên... chiếc hắc lư đề tử này cứ trực tiếp dùng làm vũ khí là được sao?

Thấy thây ma thì trực tiếp đập vào đầu đối phương?】【Ừm, chắc là vậy, không thì còn dùng thế nào nữa?】【Tôi cũng không nghĩ ra cách dùng thứ hai, tổng không thể giống như tỏi của phương Tây, ăn một chút trước, sau đó dùng hơi thở hôi thối để xông mấy con thây ma đó chứ?】【Ai?!

Thật đấy, tôi trong phim đạo trưởng trừ ma có Cửu Thúc đóng đúng là đã thấy loại phương pháp trừ tà này rồi.】【Ngọa tào ~ Ngầu vãi ~】【...】...

Chương 557

Thấy Đại Tư Mã vì lỡ lời mà bị Dương Tuyết Lệ trừ 5 điểm thiện cảm, cư dân mạng trong phòng livestream lập tức cười điên cuồng.

Bọn họ ai nấy đều không ngờ rằng, Đại Tư Mã lại có thể mắc lỗi vào thời điểm then chốt như vậy.

Nhưng một số cư dân mạng cũng rất nhanh nhận ra một vấn đề.

Đại Tư Mã bây giờ có lẽ đã đi đúng một bước, đó là anh ta thực sự đã mượn được vật trừ tà từ tay Dương Tuyết Lệ.

Nhưng vấn đề là... cái vật trừ tà này bọn họ đều chưa từng thấy bao giờ.

Chiếc hắc lư đề tử này rốt cuộc phải dùng thế nào đây?

Chẳng lẽ thật sự phải cầm chiếc hắc lư đề tử đó đi đập mấy con thây ma sao?

Hoặc là giống như trong bộ phim đạo trưởng trừ ma!

Ăn mấy miếng hắc lư đề tử trước!

Sau đó dùng hơi thối trong miệng mình để xông mấy con thây ma đó sao?

"Mẹ nó, bảo tôi ăn cái thứ này, làm sao có thể?" "Hay là cứ cầm vũ khí đi đập thử xem sao, biết đâu thành công!" Đại Tư Mã nhìn hai lời khuyên mà cư dân mạng trong phòng livestream đưa ra!

Cuối cùng quả quyết chọn cách thứ nhất!

Dùng hắc lư đề tử làm vũ khí, trực tiếp đập vào đầu mấy con thây ma đó!

Không phải là anh ta không muốn dùng cách thứ hai.

Chỉ là cách thứ hai thực sự quá ghê tởm.

Chiếc hắc lư đề tử hôi thối như vậy, làm sao anh ta có thể nuốt trôi được chứ? ...

Nghĩ là làm.

Đại Tư Mã nắm chặt chiếc hắc lư đề tử trong tay.

Sau đó, đợi khi mấy con thây ma xông tới, anh ta trực tiếp canh đúng thời cơ đập vào trán một con thây ma trong số đó.

"–Phụt!!!" Một tiếng động trầm đục.

Chiếc hắc lư đề tử vỡ vụn.

Mà con thây ma bị chiếc hắc lư đề tử đập trúng, lại chỉ đứng tại chỗ ngẩn người một lát!

Sau đó lại tiếp tục nhe nanh múa vuốt lao về phía Đại Tư Mã!

"Ngọa tào ~ Không có tác dụng à..." "Sao còn bị gãy nữa?" Đại Tư Mã thấy vậy, lập tức hoảng loạn lùi lại.

Nhưng đáng tiếc là, trong quá trình lùi lại, anh ta vừa hay vô tình dẫm trúng nửa chiếc hắc lư đề tử bị gãy.

Kết quả "Phù" một tiếng, liền trực tiếp ngã lăn quay ra đất trước mặt con thây ma đó.

"Hồ tiên sinh, anh đang làm gì vậy?" "Hắc lư đề tử không phải dùng như vậy..." Dương Tuyết Lệ bên cạnh thấy vậy, lập tức kêu to.

Đồng thời, trước mắt Đại Tư Mã cũng đột nhiên hiện ra hai khung thông báo: 【Gợi ý game: Rất tiếc, vì hành vi của anh đã khiến Dương Tuyết Lệ cảm thấy rất thất vọng, Dương Tuyết Lệ trừ độ thiện cảm của anh -10!】 【Gợi ý thân thiện: Độ thiện cảm giữa anh và Dương Tuyết Lệ hiện tại là 50 điểm, xin hãy chú ý lời nói và hành vi của mình, nếu không mối quan hệ thiện cảm giữa anh và Dương Tuyết Lệ

sẽ giảm xuống mức (xa lạ)!】 Hai khung thông báo này có chút khác biệt so với khung thông báo xuất hiện trước đó.

Nhưng lúc này, Đại Tư Mã đã hoàn toàn không còn thời gian để bận tâm đến chi tiết này nữa.

Chương 558

Bởi vì trong tầm mắt anh lúc này, chỉ còn 10 điểm thiện cảm bị trừ đi của mình.

Mẹ nó!!!

Sao lại trừ điểm thiện cảm nữa vậy!

Tôi khó khăn lắm mới tăng lên được mà!

Bây giờ một phát bị trừ đi 15 điểm.

Vậy thì còn cho tôi sống làm sao đây?

Không khéo lát nữa từ Dương Tuyết Lệ còn không mở được phó bản ẩn mộ Hoàng Bì Tử.

Đại Tư Mã muốn khóc mà không ra nước mắt, thậm chí còn không muốn chống cự nữa.

Thế là rất nhanh, trong một tràng kêu gào thảm thiết, chuyến đi vượt ải lần này của Đại Tư Mã, lại bị cưỡng chế kết thúc! 【Nhân vật tử vong, nhiệm vụ phó bản thất bại...】 【Xin hãy cố gắng hơn nữa...】 ...

Nhìn thông báo tử vong hiện ra trên màn hình game, Đại Tư Mã đã không còn sức để phàn nàn nữa.

Lúc này anh ta đã kiệt sức, chỉ muốn nghỉ ngơi một chút.

Không muốn tiếp tục vượt ải nữa.

Mẹ kiếp!!!

Vượt cái quái gì chứ!!!

Ông đây liên tiếp vượt ải mười mấy lần!

Kết quả chả được cái tích sự gì thì thôi đi.

Thậm chí cả độ thiện cảm với Dương Tuyết Lệ cũng bị mất sạch.

Nếu còn tiếp tục vượt nữa, còn chưa đợi phó bản ẩn này kết thúc, anh ta và Dương Tuyết Lệ có thể sẽ từ mối quan hệ hữu hảo giảm xuống mối quan hệ địch đối.

Đến lúc đó...

đừng nói là tiếp tục đi sâu vào sa mạc tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành cùng đội khảo cổ nữa.

Có thể vừa rời khỏi phó bản ẩn...

Dương Tuyết Lệ sẽ tùy tiện tìm một cái cớ để loại anh ta khỏi đội.

Nếu thật sự là như vậy, thì nhiệm vụ chính tuyến của anh ta có lẽ cũng phải làm lại từ đầu.

Hơn nữa... lùi một vạn bước mà nói, cho dù Dương Tuyết Lệ không trực tiếp loại anh ta khỏi đội, nhưng nếu không còn độ thiện cảm với Dương Tuyết Lệ - một NPC quan trọng, thì trong các tình tiết chính tiếp theo, nếu anh ta lại gặp phải những cửa ải khó khăn!

Có lẽ cũng sẽ rất vất vả.

Bởi vì sau khi mất mối quan hệ thiện cảm với Dương Tuyết Lệ, khi anh ta gặp nguy hiểm, Dương Tuyết Lệ có thể sẽ không ra tay cứu giúp! ...

"Ai ~~~~" "Khó chịu quá đi mất..." "Biết vậy thì trước đây tôi đã không nên nói khoác trước mặt Dương Tuyết Lệ rồi." "Thật thà nói mình không biết dùng cái hắc lư đề tử đó chẳng phải là được rồi sao?" "Không đúng..." "Nếu lúc đó tôi thật sự nói vậy, thì Dương Tuyết Lệ có lẽ cũng sẽ rất thất vọng về tôi đúng không?" "Dù sao thì thân phận của tôi trong đội khảo cổ này là hướng dẫn viên, hơn nữa

còn là một hướng dẫn viên siêu cấp đã từng xuống băng xuyên, vào sa mạc, lại còn biết Phân Kim Định Huyệt nữa." "Cô ấy ban đầu đối với tôi chắc cũng có chút tâm lý sùng bái." "Nếu lúc đó tôi trực tiếp nói mình không biết dùng cái hắc lư đề tử đó..." "Cô ấy chắc chắn cũng sẽ trừ điểm thiện cảm của tôi thôi..." "Mẹ ơi, khó thật sự..." Đại Tư Mã nằm trên đất trầm tư rất lâu.

Anh ta mãi không hiểu...

Chương 559

mình đã cố gắng đến vậy rồi, nhưng tại sao ông trời vẫn cứ trêu đùa anh ta.

Chẳng lẽ là vì ghen tị anh ta quá đẹp trai sao?

Nhưng mà...

đẹp trai cũng đâu phải lỗi của anh ta chứ! ...

Cùng lúc đó, thấy Đại Tư Mã đột nhiên tắt livestream, tất cả cư dân mạng trong phòng livestream của anh ta cũng đều ngớ người ra. 【Chuyện gì vậy?

Đại Tư Mã đâu rồi?

Stream còn không?】 【Stream cái gì chứ, tôi đoán anh ta bây giờ đã bị game làm cho tự kỷ rồi...】 【Không phải chứ?

Trên đời này còn có người có thể bị game làm cho tự kỷ sao?】 【Đương nhiên, Mã ca của chúng ta chẳng phải là vậy sao?

Đừng nhìn anh ta vóc dáng to lớn, cơ bắp cuồn cuộn, thực ra khi chơi game thì anh ta lại có một tâm hồn thủy tinh, lần này anh ta khi vượt phó bản ẩn này, liên tiếp chết mười mấy lần, hơn nữa cuối cùng còn bị trừ mất 15 điểm thiện cảm của Dương Tuyết Lệ, đơn giản là càng chơi càng chán, trong tình huống như vậy, đừng nói là anh ta, nếu đổi lại là tôi thì tôi cũng phải bình tĩnh rất lâu mới có thể nguôi ngoai...】 【Ai ~~~~ Đại Tư Mã thật sự quá đáng thương!】 【Nhưng tiến độ game của anh ta hiện tại vẫn là cao nhất mà, tại sao lại phải bỏ cuộc chứ?

Chu tỷ bên cạnh vừa nãy còn suýt nữa là vào được phó bản rồi, bây giờ không phải vẫn đang tiếp tục leo cốt truyện chính sao?】

【Đúng đúng đúng... chơi game quan trọng nhất là tâm lý, game hỏng không đáng sợ, tâm lý hỏng mới là đáng sợ nhất!】【Nếu chỉ xét về tâm lý, Chu tỷ dám nhận thứ hai, chắc không ai dám nhận thứ nhất rồi!】【Quả thực... tâm lý chơi game của Chu tỷ rất tốt, điểm này tôi nhất định phải thừa nhận, chỉ là kỹ thuật của cô ấy thì... cái đó tôi không dám khen rồi!】【Ê ~~~ Mã ca, anh rốt cuộc có stream nữa không, nếu anh không stream nữa thì tôi có thể đi xem livestream của Chu tỷ bên cạnh đó...】【Đúng vậy, Mã ca, chúng ta hãy vực dậy đi!】【Mã ca, nếu anh muốn nghỉ ngơi một lát thì tôi không có ý kiến, nhưng nếu anh không muốn stream nữa thì hãy nói với chúng tôi một tiếng đi, chúng tôi cứ đợi mãi như vậy rất khó chịu!】【Đúng đó ~ Mã ca, nếu hôm nay anh tâm trạng không tốt, không muốn livestream thì cứ nói một tiếng, hoặc là trực tiếp tắt livestream đi, đừng để chúng tôi như những thằng ngốc ở đây mà đợi chờ!】【Mã ca, nếu anh còn không ra nói câu nào, tôi có thể đi xem livestream bên thằng heo thối đó rồi...】【Ê ~ Mã ca, anh còn ở đó không?】【Mã ca???】【Còn sống không?】【Nếu còn sống, xin hãy lên tiếng ngay lập tức...】【Thằng này không phải đã đột tử rồi chứ?】【Không phải chứ, vậy tôi phải gọi 115 nhanh lên thôi!】【...】...

Đại Tư Mã nằm trên đất vốn định thả lỏng tâm trạng, nằm ì một lúc.

Dù sao trước đó đã liên tục chơi game nhiều giờ liền, anh ta đã sớm mệt mỏi rã rời rồi.

Bây giờ khó khăn lắm mới có thể nghỉ ngơi một chút, chắc chắn là phải nghỉ cho đủ rồi.

Ít nhất cũng phải nằm ăn xong cơm rồi mới dậy chứ?

Nhưng mà... con người là như vậy đó.

Khi bạn đang làm việc, bạn sẽ nghĩ đến việc nằm dài.

Nhưng khi bạn đang nằm dài, bạn sẽ không tự chủ mà quan tâm đến công việc của mình.

Đặc biệt là những người có thể hoàn thành công việc trên máy tính hoặc điện thoại, ví dụ như ngành nghề streamer.

Thế là... vì tò mò, Đại Tư Mã đang nằm trên đất không nhịn được mở điện thoại!

Sau đó dùng điện thoại kiểm tra phòng livestream của mình.

Anh ta vốn chỉ muốn nhân cơ hội này để xem cư dân mạng đang bàn tán chuyện gì.

Giống như những người khác khi nằm trên giường!

Rõ ràng đã muốn ngủ rồi, nhưng vẫn không nhịn được lướt mấy cái TikTok vậy.

Chỉ là Đại Tư Mã làm sao cũng không ngờ tới, mình vừa mới mở phòng livestream của mình ra, thứ nhìn thấy lại là một loạt bình luận của cư dân mạng đang định gọi 115, bảo 115 đến xem mình có phải đã đột tử rồi không.

Chương 560

“Ngọa tào ~ Mấy tên này đều điên hết rồi sao?” “Thậm chí còn dám gọi 115 gọi xe cấp cứu?” “Tôi vẫn luôn tập gym mà, thân thể khỏe mạnh lắm, sao có thể dễ dàng đột tử như vậy chứ?” “Cái biệt danh Cơ bắp Vòng vàng của ông đây chẳng lẽ là hữu danh vô thực sao?” “Thật là buồn cười...” Đại Tư Mã bây giờ vừa bực vừa buồn cười.

Thế là vội vàng bật livestream lên, nói với những cư dân mạng đang chuẩn bị gọi 115, hoặc đã gọi 115: “Tôi nói anh em, mấy người có thể đáng tin một chút được không?” “Tôi đây không phải vẫn bình thường sao?

Mắt nào của mấy người nói tôi đã đột tử vậy?” “Với lại... cái tên nói tôi đột tử vì thận yếu quá độ ấy, có thể đừng nói bậy được không, tôi còn chưa có vợ, sao có thể thận yếu được chứ?” “Mấy người tưởng tôi là thằng heo thối à?” “Hơn nữa, biệt danh của tôi là Cơ bắp Vòng vàng, điều này chứng tỏ thân thể của tôi rất tốt...” “Nếu ngay cả tôi cũng đột tử, vậy thì những streamer khác trên đời này...” “Khụ khụ ~~~ Tôi nói là những streamer game thường xuyên thức đêm cày game ấy, bọn họ chắc đã đột tử không biết bao nhiêu lần rồi...” “Thực ra tôi vừa nãy chỉ hơi mệt một chút, muốn nghỉ ngơi một lát mà thôi...” “Dù sao tôi cũng đã mười mấy tiếng rồi không ăn gì, bây giờ bụng đói đến mức có thể ăn hết một con ngựa rồi...” Đại Tư Mã sau khi livestream trở lại, liền trực tiếp cãi lại những cư dân mạng nghi ngờ anh ta đã đột tử.

Cái quái gì vậy!

Dám nguyền rủa tôi đột tử!

Thật là quá buồn cười mà...

Thấy Đại Tư Mã "hồi sinh trở lại", hơn nữa còn tự khen tự khoang một phen, những cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều hăng hái trở lại! 【Mẹ nó, anh không đột tử sao lại không nói tiếng nào mà tắt livestream vậy...】 【Đúng vậy, nếu anh muốn nghỉ ngơi thì có thể nói trước một tiếng chứ, làm tôi lo chết đi được...】 【Chết tiệt ~ Tôi vừa nãy đã gọi 115 rồi đó, anh lại không đột tử!】 【Sau này khi nghỉ giữa chừng thì nói một tiếng nha, đừng có tự nhiên mất tích, biết không?

Bây giờ streamer đột tử nhiều lắm, chúng tôi cũng vì lo lắng cho anh nên mới gọi 115 đó!】 【Vậy nên, Mã ca anh còn định tiếp tục stream không?】 【...】 ...

Mặc dù miệng vẫn luôn cãi lại những cư dân mạng nguyền rủa mình đột tử!

Nhưng trong lòng Đại Tư Mã vẫn rất vui vẻ.

Bởi vì anh ta biết, những cư dân mạng này thực ra không phải đang thực sự nguyền rủa mình đột tử.

Bọn họ chỉ là quan tâm đến mình mà thôi.

Dù sao trong khoảng thời gian này đã có rất nhiều streamer thường xuyên thức đêm cày game đột tử rồi.

Bọn họ chắc cũng lo lắng mình cũng sẽ đột tử giống như những streamer kia, nên mới vội vàng gọi 115 thôi!

Nghĩ đến đây, Đại Tư Mã trong lòng cũng lập tức thoải mái hơn rất nhiều.

Thậm chí cả sự u ám vì liên tiếp thất bại trước đó, và còn bị Dương Tuyết Lệ trừ thêm 15 điểm thiện cảm cũng tiêu tan không ít.

“Cái đó... tôi đi nấu một tô mì, ăn cơm đã, đợi ăn no rồi sẽ livestream tiếp, được không?” Đại Tư Mã gãi đầu nói.

Cư dân mạng thấy Đại Tư Mã vẫn còn định tiếp tục livestream, cũng đều vui ra mặt. 【Được được được, chỉ cần anh còn muốn livestream tiếp thì tôi sẽ ủng hộ anh!】 【Mẹ nó, Mã ca, anh là streamer game nổi tiếng, kiếm nhiều tiền như vậy, vậy mà vẫn ăn mì gói sao?

Lại còn tự nấu nữa, tiền của anh đâu rồi?

Đã tiêu vào đâu hết vậy?】 【Đừng hỏi, hỏi thì là hội sở gái trẻ...】 【À ra vậy... không trách anh mãi không tìm bạn gái nha, hóa ra là thích món này à!】 【Xem ra Mã ca của chúng ta cũng là người từng trải rồi mà!】 【Mã ca, quỳ cầu một địa chỉ đáng tin cậy, lần sau tôi đi cùng anh...】 【Tôi cũng muốn, Mã ca, tôi cũng muốn đi hội sở cùng anh...】 【Ngọa tào ~ Mấy người đàn ông này thật ghê tởm, người ta Mã ca còn chưa nói gì cả, mấy người đã nói anh ta đi những nơi đó, người ta Mã ca mới không giống mấy người ghê tởm như vậy!】 【Đúng đó đúng đó, Mã ca của chúng ta là người đứng đắn, mấy người tưởng anh ta giống mấy người, chỉ biết làm loạn à?】 【A a ~ Thực ra mấy người đều bị vẻ bề ngoài của Đại Tư Mã lừa rồi, anh ta nói đi nấu mì ăn, mấy người tưởng là giống mấy người, nấu mì gói bò kho Kang Shi Fu sao?

Tôi nói cho mấy người biết, mì mà Mã ca của chúng ta nấu, đó là nguyên liệu cao cấp một hai nghìn tệ một gói đó, ngay cả nước dùng để nấu mì, đó cũng là nước tinh khiết giới hạn hơn 1000 tệ một chai đó, hiểu chưa?】 【Ngọa tào ~ Xa xỉ đến vậy sao?

Tôi còn tưởng chỉ có hiệu trưởng Vương mới xa hoa đến thế thôi chứ!】 【À ra vậy, Đại Tư Mã nói đi nấu mì ăn, là ý này sao...】 【Chết tiệt ~ Thằng này hóa ra không phải đang than nghèo, mà là

đang gián tiếp khoe của, tôi vừa nãy suýt nữa đã tặng anh ta tên lửa rồi, may mà kịp thời dừng lại...】【Mã ca Mã ca, anh đã chỉ là đi nấu mì ăn, vậy thì đừng tắt livestream nữa, trực tiếp kết nối camera điện thoại đi, cho chúng tôi cũng xem thử một gói mì tôm mấy nghìn tệ trông như thế nào đi?

Tôi từ nhỏ đến lớn, còn chưa từng thấy gói mì tôm nào đắt như vậy đâu!】【Đúng đúng đúng ~ Tôi cũng muốn mở mang tầm mắt, với lại chai nước tinh khiết giới hạn hơn 1000 tệ kia cũng cho tôi xem đi, cho chúng tôi cũng được mãn nhãn...】【Cuộc sống xa hoa của Mã ca hóa ra đã ngang ngửa hiệu trưởng Vương rồi, xem ra là tôi cô lậu quả văn rồi...】【Đúng vậy, xem ra thằng heo thối không phải là giàu nhất, Mã ca của chúng ta mới là giàu nhất đó!】【Thật ghen tị với cuộc sống của Mã ca...】【Ai cũng nói streamer kiếm tiền, không ngờ lại kiếm nhiều đến vậy, mì tôm mấy nghìn tệ một gói, nước tinh khiết hơn 1000 tệ một chai, tôi chưa từng thấy, hơn nữa cả đời này cũng không thể ăn được rồi...】【Đúng vậy, tôi ăn mì tôm thường chỉ ăn mì bò kho Kang Shi Fu, nước tinh khiết thường chỉ uống nước Băng Lộ, loại 1 tệ một chai đó!】【Ông trên lầu, tôi bây giờ nghiêm trọng nghi ngờ ông đang quảng cáo đó!】【...】...

Sự hiểu lầm của cư dân mạng khiến Đại Tư Mã cảm thấy vô cùng khó xử.

Cái gì mà mì tôm hơn 2000 tệ một gói chứ...

Cái gì mà nước tinh khiết giới hạn hơn 1000 tệ một chai chứ...

Chương 561

Tôi bao giờ ăn những thứ tốt như vậy đâu.

Nhìn những bình luận trôi qua trong phòng livestream, Đại Tư Mã còn có cảm giác mình có phải đã vào nhầm phòng livestream rồi không.

Mình bây giờ còn đang nợ một khoản tiền lớn bên ngoài kia mà.

Tiền đâu mà ăn đồ tốt như vậy chứ.

Còn có cái tên cư dân mạng nói tôi thường xuyên đến hội sở tìm gái trẻ lại càng quá đáng hơn.

Thậm chí còn muốn tôi mời đi hội sở.

Ông đây từ khi nợ nần xong, đã lâu lắm rồi chưa từng đi hội sở...

Đừng nói hội sở, ngay cả tiệm gội đầu bình dân dưới lầu cũng chưa từng đi.

Rốt cuộc vẫn là hai chữ đó, nghèo!!!

Nói thật, Đại Tư Mã bây giờ rất muốn than khổ trước mặt đám cư dân mạng này.

Nhưng anh ta lại không thể làm vậy.

Một là vấn đề thể diện.

Hai là nếu anh ta thực sự nói vậy, thì hình tượng công tử nhà giàu đẹp trai mà mình đã gây dựng bấy lâu sẽ sụp đổ.

Phải biết rằng, trong giới livestream để gây dựng một hình tượng tốt là vô cùng khó khăn.

Mình khó khăn lắm mới gây dựng được một hình tượng không tồi

trước mặt cư dân mạng.

Nếu trực tiếp hủy bỏ nó, thì quá không đáng rồi.

Nghĩ đến đây, Đại Tư Mã liền lập tức cố gượng cười trong phòng livestream nói: "Mọi người hiểu lầm rồi, thực ra mì tôm tôi nấu cũng giống như mọi người, chỉ là mì gói bò kho Kang Shi Fu rất bình thường thôi." "Nước dùng để nấu mì cũng là nước máy bình thường, căn bản không phải như mọi người tưởng tượng đâu." "Thực ra thì, cá nhân tôi cảm thấy ăn gì không quan trọng, chỉ cần có thể lấp đầy bụng là được rồi." "Dù sao đồ ăn vào bụng rồi, cuối cùng cũng sẽ biến thành phân mà thải ra ngoài thôi, đúng không?" Nghe Đại Tư Mã trả lời gần gũi như vậy, những cư dân mạng trong phòng livestream của anh ta lập tức bùng nổ. 【Ngọa tào ~ Mã ca ngầu quá, lại còn ăn mì tôm cùng loại với tôi!】 【Tôi không tin Mã ca anh ăn kém đến vậy, trừ khi anh trực tiếp ăn một gói mì tôm, nếu không tôi sẽ không tin đâu.】 【Tôi bây giờ nghiêm trọng nghi ngờ, Mã ca có phải đã nhận quảng cáo của mì gói bò kho Kang Shi Fu không...】 【Không phải là không có khả năng này, dù sao thì những streamer có độ hot cao như Mã ca, rất dễ nhận được quảng cáo mà!】 【Đúng, thằng heo thối bên cạnh trước đây còn nhận quảng cáo thuốc cường dương nữa, quảng cáo mì gói bò kho Kang Shi Fu cỏn con, đối với Mã ca của chúng ta mà nói, căn bản chỉ là chuyện nhỏ!】 【Ngọa tào ~ Thằng heo thối nó thật sự thối đến vậy sao?

Thậm chí cả loại quảng cáo này cũng nhận?】 【Cái này tính là gì?

Tôi nhớ nó trước đây còn nhận quảng cáo bao cao su nữa...】 【Mẹ ơi ~ Đúng là thằng heo thối...】 【Khoan nói, fan của nó đều gọi nó là thằng heo thối, có phải là vì nó nhận mấy cái quảng cáo kiểu thối thối đó, nên mọi người mới đặt cho nó cái biệt danh này không?】 【Hình như là vậy, cụ thể thì tôi cũng không biết, dù sao tôi

là fan của Mã ca, không phải của thằng heo thối đó!】【Đúng rồi, Mã ca, anh nhận quảng cáo mì gói bò kho Kang Shi Fu này, chắc kiếm được không ít tiền đâu nhỉ?

Anh xem có nên phát lì xì trong phòng livestream gì đó, để chúc mừng mọi người không!】【Haha ~ Mấy người này thật sự đủ tệ, fan của người ta đều đang điên cuồng tặng quà cho streamer, còn mấy người thì hay rồi, lại còn muốn streamer phát lì xì...】【Cái này có gì đâu?

Mã ca của chúng ta là công tử nhà giàu đẹp trai, không thiếu tiền, Mã ca... anh nói đúng không?】【...】"Đồ khốn nạn nhà ta..." "Lại còn muốn tôi phát lì xì???" "Nếu tôi mà còn tiền phát lì xì cho mấy người, thì tôi đã cần gì phải ăn mì bò hầm Master Kong nữa chứ???" "Tôi cầm số tiền phát lì xì cho mấy người đi ăn một bữa Sa Huyền ở dưới lầu chẳng phải thơm hơn sao???" Đại Tư Mã muốn khóc không ra nước mắt.

Y như lời một cư dân mạng lúc trước đã nói.

Fan nhà người ta thì điên cuồng tặng quà cho streamer mình yêu thích.

Còn đám fan của hắn... thì lại cứ xúi giục hắn phát lì xì.

Đây quả thực là sự tương phản đến hai thái cực mà!

Bất quá, những chuyện này, giờ khắc này hắn cũng chỉ có thể nghĩ trong đầu.

Nói ra thì chắc chắn là không được.

Nếu không thì.

Chương 562

Hắn ở cái giới này chắc không còn chỗ dung thân nữa.

Dù sao một khi hình tượng của streamer sụp đổ.

Những fan ủng hộ hắn rất có khả năng sẽ từ fan thành anti-fan chỉ sau một đêm!

Trước kia đã có rất nhiều streamer vì tự mình phá nát hình tượng mà mình đã xây dựng.

Kết quả là chỉ sau một đêm đã mất đi hàng triệu fan.

Cuối cùng chỉ có thể âm thầm khóc lóc trong góc! "Khụ khụ ~ anh em, mấy người cứ nói chuyện đi, tôi đi ăn mì cái đã..." Đại Tư Mã cảm thấy nếu mình mà còn tiếp tục nói chuyện với đám fan này, rất có khả năng sẽ bị bọn họ ép phát lì xì.

Thế là hắn lập tức kiếm cớ chuồn đi.

Đến nhà bếp lộn xộn.

Hắn trước tiên đun nước!

Sau đó xé gói mì cuối cùng trong thùng ra và bắt đầu ngâm.

Vài phút sau.

Nước trong ấm điện sôi.

Mì cũng đã ngâm xong.

Để giải thích cho fan, đồng thời cũng để chặn miệng đám fan kia.

Hắn cố ý bưng bát mì đến trước máy tính.

Sau đó trước mặt đám fan, hắn ngấu nghiến ăn mì.

Thế là rất nhanh.

Màn hình livestream của hắn lại bắt đầu điên cuồng hiện lên bình luận. 【Ối giời ơi ~ Mã ca, anh thật sự đang ăn mì bò hầm Master Kong hả???】 【Xem ra anh thật sự đã nhận quảng cáo mì này rồi!】 【Nhưng mà đúng là không thể không nói, nhìn anh ăn mì như vậy, bát mì này có vẻ ngon thật.】 【Không được rồi, tôi cũng phải đi siêu thị mua một thùng mì tôm, tôi phải theo sát bước chân của Mã ca, tháng tới cũng bắt đầu ăn mì gói thôi.】 【Thực ra mà nói, dinh dưỡng trong mì gói rất phong phú, đặc biệt là gói rau củ kia, bên trong không chỉ có rau củ sấy khô, còn có cả thịt bò sấy khô nữa chứ, hơn nữa quan trọng hơn là, ăn mì gói nhanh gọn, tiết kiệm thời gian, tiết kiệm sức lực, chắc chắn tốt hơn mấy món ăn nhanh kia nhiều.】 【À đúng rồi, nói về rau củ sấy khô, hình như Dương Tuyết Lệ trên người cũng mang theo phải không?】 【Đúng vậy, trước đó trong cốt truyện mọi người không phải đều thấy rồi sao?

Trong túi cô ấy có rau củ sấy khô, nhưng trong bối cảnh game đó, rau củ sấy khô hồi đó hình như còn khá đắt.】 【Cậu không phải nói nhảm sao?

Vào những năm 80, nước ta còn chưa có kỹ thuật sấy khô rau củ, những thứ này đều được nhập từ Mỹ về.】 【Thì ra là vậy...】 【À mà, mấy người nói cái hắc lư đề tử mà Mã ca vừa cầm, nhìn cũng khô khô, sẽ không phải là đồ để ăn thật chứ?】 【Không phải không có khả năng này, tham khảo cách dùng tỏi trong phim đạo sĩ diệt ma, đó là dùng để ăn... nhưng cũng không phải thật sự bắt cậu ăn, chỉ là cho vào miệng nhai vài cái, để mùi vị bên trong phát tán ra là được...】 【...】 Đại Tư Mã vốn dĩ không muốn để ý đến những lời tự biên tự diễn của đám cư dân mạng này.

Bởi vì giờ khắc này, hắn chỉ muốn nhanh chóng lấp đầy bụng.

Sau đó tiếp tục phá đảo phó bản.

Nhưng con người là vậy.

Khi máy tính cứ đặt ngay trước mặt.

Hơn nữa còn đang livestream.

Cho dù đang toàn tâm toàn ý làm một việc gì đó.

Cũng sẽ luôn nhịn không được tò mò mà liếc nhìn một cái.

Đại Tư Mã vừa ăn xong một miếng mì, đang chuẩn bị uống một ngụm nước mì.

Chương 563

Khi bưng bát lên.

Ánh mắt vừa vặn lướt qua những tin nhắn bình luận trên livestream.

Hơn nữa còn đúng lúc nhìn thấy đám cư dân mạng đang bàn luận về gợi ý ăn hắc lư đề tử sống.

Ngay lập tức... toàn thân hắn như sụp đổ.

Mẹ kiếp!!!

Cái hắc lư đề tử kinh tởm như vậy.

Chẳng lẽ mình thật sự phải ăn sao???

Chuyện này có hơi quá đáng rồi không?

Vừa nghĩ đến việc mình phải ăn cái hắc lư đề tử kinh tởm đó.

Đại Tư Mã liền cảm thấy dạ dày cuộn trào.

Suýt chút nữa đã nôn ra hết số mì và nước mì vừa ăn vào.

Cuối cùng... hắn vẫn dựa vào ý chí kiên cường của mình.

Mới nuốt ngược lại được số mì và nước mì đã đến miệng. "Hù ~~~" Đại Tư Mã thở phào nhẹ nhõm một hơi thật sâu.

Hắn đặt bát mì sang một bên.

Sau đó bắt đầu trầm tư về kế hoạch tác chiến tiếp theo của mình.

Đầu tiên là cách dùng của cái hắc lư đề tử đó.

Trước đó đã thử dùng hắc lư đề tử làm vũ khí ném vào mấy con xác thối.

Nhưng kết quả hình như không có tác dụng lắm.

Không đúng... nói chính xác.

Không phải là không có tác dụng lắm.

Mà là hoàn toàn không có tác dụng.

Từ đó có thể thấy.

Cách dùng của hắc lư đề tử tuyệt đối không phải như vậy.

Có thể còn có cách dùng khác.

Thứ hai là độ thiện cảm với Dương Tuyết Lệ.

Trước đó hắn vì lừa dối Dương Tuyết Lệ, bị cô ấy phát giác, nên đã bị trừ liên tiếp hai lần độ thiện cảm.

Hiện tại độ thiện cảm của hắn với Dương Tuyết Lệ đã chỉ còn lại 50 điểm.

Chương 564

Nếu cứ tiếp tục giảm xuống.

Có thể lần sau sẽ không thể nhận được cốt truyện phó bản 【Phần mộ hoàng bì tử】 từ Dương Tuyết Lệ nữa.

Vì vậy... tiếp theo hắn phải cẩn thận cẩn thận hơn nữa.

Tuyệt đối không thể để Dương Tuyết Lệ trừ độ thiện cảm của mình nữa.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại.

Các NPC trong game này, mỗi người đều có tư duy độc lập của riêng mình.

Bất kể là Dương Tuyết Lệ, hay là Giáo sư Trần và bọn họ.

Hầu như y như người thật.

Muốn không để Dương Tuyết Lệ tiếp tục trừ độ thiện cảm của mình.

Chỉ có thể nghe theo ý trời.

Dù sao lòng dạ phụ nữ khó đoán.

Nếu đối phương muốn tiếp tục trừ độ thiện cảm!

Hắn cũng hoàn toàn không có cách nào.

Cuối cùng vẫn phải quay lại vấn đề hắc lư đề tử.

Dựa theo tình hình Dương Tuyết Lệ vừa thể hiện ra.

Thứ này tuyệt đối là một đạo cụ trừ tà quan trọng.

Chỉ là cách dùng không đúng!

Nên trong phó bản vừa rồi không phát huy được tác dụng gì.

Nhưng mà nói đi thì phải nói lại.

Nếu như cách dùng của cái hắc lư đề tử này chính xác thì sao?

Vậy có phải là có thể đối phó với những con xác thối khó nhằn kia rồi không?

Nếu đúng là như vậy.

Thì cách dùng của cái hắc lư đề tử này, hắn nhất định phải tìm hiểu rõ.

Bất quá... cái hắc lư đề tử này rốt cuộc phải dùng như thế nào đây?

Chẳng lẽ thật sự phải giống như lời đám cư dân mạng nói.

Trực tiếp cho vào miệng ăn sống... sau đó để toàn bộ mùi vị bên trong hắc lư đề tử phát tán ra.

Rồi dùng những mùi vị này để đối phó với đám xác thối???...

Đại Tư Mã càng nghĩ càng kinh hãi.

Chương 565

Thật ra mà nói.

Trong lòng hắn cảm thấy phương pháp mà cư dân mạng nói rất đáng tin.

Dù sao tỏi ở phương Tây, cách dùng cũng là như vậy.

Hơn nữa trong phim cương thi của Cửu thúc, hình như cũng xuất hiện đoạn tương tự.

Cần biết rằng... mặc dù phim cương thi của Cửu thúc là hư cấu.

Nhưng theo người trong cuộc tiết lộ.

Những thủ đoạn trừ tà trong phim cương thi đó!

Đều do đoàn đạo diễn tra cứu từ các cổ tịch của Đạo giáo mà ra.

Có thể không chút kiêng dè mà nói.

Những thủ đoạn trừ tà trong phim Cửu thúc, về cơ bản là chính xác.

Nếu suy nghĩ như vậy.

Thì cách dùng của cái hắc lư đề tử này... có thể thật sự là ăn sống.

Mẹ kiếp!!!

Ăn sống hắc lư đề tử... chuyện này, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi.

Nhưng vấn đề là.

Hiện tại hình như cũng chỉ có mỗi phương pháp này có thể dùng được mà thôi.....

Cùng lúc đó.

Kênh livestream của Tao Trư.

Giờ khắc này.

Đám fan của Tao Trư cũng đang điên cuồng thảo luận cốt truyện phó bản ẩn này. 【Mẹ kiếp, mấy con xác thối này rốt cuộc là cái quái gì?

Mạnh quá vậy?】 【Đúng vậy, Tao Trư đã chết bao nhiêu lần rồi, sao vẫn chưa nghĩ ra cách tiêu diệt bọn chúng chứ?】 【Tôi cảm thấy mấy con xác thối này chắc chắn có điểm yếu gì đó, chỉ cần tìm được điểm yếu của bọn chúng, mới có thể tiêu diệt hết bọn chúng!】 【Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy, mấy con xác thối này chắc chắn có điểm yếu, chỉ là chúng ta chưa tìm được điểm yếu trên người chúng mà thôi.】 【À đúng rồi, tôi vừa từ kênh livestream của Đại Tư Mã bên cạnh trở về, bọn họ hình như đã tìm được cách đối phó với mấy con xác thối này rồi.】 【Thật hả?

Cậu mau nói xem, rốt cuộc là cách gì.】 【Là tìm Dương Tuyết Lệ mượn đạo cụ.】 【Tìm Dương Tuyết Lệ mượn đạo cụ?

Cách này cũng được sao?】 【Đúng vậy, tôi vừa tự mắt thấy Đại Tư Mã mượn được một cái hắc lư đề tử từ Dương Tuyết Lệ.】 【Không phải chứ?

Hắc lư đề tử, anh em cậu chắc chắn Đại Tư Mã không phải là tìm Dương Tuyết Lệ để xin đồ ăn sao?】 【Thật mà, tôi tự mắt thấy Đại Tư Mã nói với Dương Tuyết Lệ là muốn mượn đạo cụ trừ tà lợi hại, thế là Dương Tuyết Lệ liền đưa cho hắn một cái hắc lư đề tử đen thui, còn nói cái hắc lư đề tử đó chính là đạo cụ trừ tà.】 【Chết tiệt ~ hắc lư đề tử cũng là đạo cụ trừ tà?

Sao tôi chưa bao giờ nghe nói tới?】 【Cậu chưa nghe nói tới là đúng rồi, nghe nói một số đạo cụ trừ tà lợi hại đều rất thần bí!】 【Thật vậy ư?

Nói như vậy, Tao Trư muốn tiêu diệt đám xác thối kia, cũng chỉ có thể tìm Dương Tuyết Lệ mượn hắc lư đề tử thôi sao?】【Đúng, nhìn tình hình hiện tại, hắn chỉ có cách này thôi, trừ phi hắn muốn tiếp tục đi nạp mạng.】【Không được rồi, hắn đã liên tục nạp mạng hơn hai mươi lần rồi, cứ tiếp tục nạp mạng nữa, hắn không thấy mệt, tôi nhìn thôi đã thấy mệt rồi...】【Phiêu ca, anh thấy lời chúng tôi nói chưa?

Tiếp theo anh nhất định phải đi tìm Dương Tuyết Lệ mượn hắc lư đề tử, nhớ kỹ, là hắc lư đề tử chứ không phải chân giò, anh đừng có mượn nhầm đấy...】【Bất quá nói đi cũng phải nói lại, cái hắc lư đề tử này mượn về rồi, thì nên dùng như thế nào đây?

Chương 566

Ăn trực tiếp sao?】【Đúng, ăn trực tiếp... giống như cách dùng tỏi vậy!】【Chết tiệt?

Thật sự ăn trực tiếp hả?

Đại Tư Mã cũng dùng như vậy sao?】【Không có, nhưng bên đó hắn hình như đang chuẩn bị dùng...】【...】"Mấy thằng khốn này, bên Đại Tư Mã còn chưa dùng, vậy mà lại bảo tôi dùng trước..." Nhìn những gợi ý bình luận của đám cư dân mạng trên kênh livestream.

Tao Trư thật sự muốn tát một cái vào mặt bọn chúng.

Mặc dù hắn chưa từng thấy cái gọi là hắc lư đề tử đó.

Nhưng thứ đó ngay cả Đại Tư Mã còn không muốn ăn sống.

Mấy tên này lại dám bảo hắn đi ăn.

Đây chẳng phải là cố ý làm khó hắn sao?

Hơn nữa... chân giò heo, chân bò thì hắn đều biết, cũng đều đã ăn rồi.

Nhưng cái lư đề tử này là cái quái gì?

Thứ này cũng có thể ăn sao???

Ăn vào nhỡ không chừng sẽ trúng độc chết tươi thì sao?

Nếu là trong các game khác, Tao Trư có lẽ sẽ thử theo cách mà cư dân mạng nói.

Đi ăn sống cái gọi là hắc lư đề tử đó.

Nhưng mà... cảm giác ngũ quan trong game này quá chân thật rồi.

Đặc biệt là khứu giác và vị giác.

Cứ như là thế giới thật vậy.

Cái hắc lư đề tử vừa nghe đã thấy là một thứ vô cùng kinh tởm.

Nếu hắn mà đi ăn sống nó... nói không chừng sẽ nôn ra hết.

Đến lúc đó thì to chuyện rồi!!!

Thế là.

Hắn trực tiếp nói trên kênh livestream: "Anh em, tôi biết mọi người đều đang góp ý cho tôi, cũng biết mọi người đi sang kênh bên cạnh xem trộm hướng dẫn là vì muốn tốt cho tôi!" "Nhưng có một câu tôi không thể không nói..." "Đó chính là... tôi, Tao Trư, tuyệt đối sẽ không dùng hướng dẫn ăn trộm đâu!" "Đặc biệt là... cái hướng dẫn đó lại là ăn trộm từ bên Đại Tư Mã." "Mọi người chắc hẳn đều biết, tôi và Đại Tư Mã thời gian này vẫn luôn cạnh tranh vị trí streamer top 1." "Nếu tôi nghe lời mọi người, dùng hướng dẫn mà mọi người ăn trộm từ bên Đại Tư Mã về." "Vậy chẳng phải là gián tiếp chứng minh rằng, tên Đại Tư Mã đó mạnh hơn tôi sao?" "Tôi là một người đàn ông tuyệt đối sẽ không chịu thua, cho nên... cái gọi là hướng dẫn của hắn, tôi không thèm để mắt tới đâu!" "Cho dù tôi có chết, có phải chịu thêm vài lần bị xác thối cắn xé, có phải nhảy mấy lần xuống vách núi ở bàn thờ, cũng tuyệt đối không dùng cái bộ hướng dẫn của Đại Tư Mã đâu!" Tao Trư thề thốt cam đoan trên kênh livestream, hứa như đinh đóng cột, thái độ vô cùng chân thành.

Nhưng những fan thân thuộc với hắn thì đều nhìn ra.

Tên này lại đang diễn rồi!

Chương 567

Hơn nữa mục đích diễn kịch, chắc chắn là không muốn ăn cái hắc lư đề tử đó.

Thế là... kênh livestream của hắn rất nhanh lại hiện lên những bình luận mới: 【Mẹ kiếp ~ Tao Trư, anh đừng có ở đây làm trò ghê tởm nữa, mau đi phá đảo đi, đừng lãng phí thời gian...】 【Đúng vậy đúng vậy... anh có thời gian ở đây thề thốt, còn không bằng nhanh chóng phá đảo đi!】 【Hơn nữa... anh vừa rồi tự mình thử nhiều lần như vậy đều không thành công, lần này dùng thử hướng dẫn bên Đại Tư Mã thì làm sao?

Trong cái môi trường cạnh tranh khốc liệt như vậy, nếu anh còn cố chấp giữ nguyên tắc, làm theo phong cách cũ của mình, thì e rằng sau này chết như thế nào cũng không biết đâu.】 【Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy, Tao Trư à, anh vừa rồi tự mình cũng nói rồi, chúng tôi là vì muốn tốt cho anh, cho nên lần này anh vẫn nên nghe lời chúng tôi đi!】 【À đúng rồi, theo tin tức mới nhất, vừa rồi fan bên Đại Tư Mã cũng đến đây xem trộm hướng dẫn rồi, cho nên Phiêu ca, anh bây giờ dùng hướng dẫn của Đại Tư Mã thì không gọi là ăn trộm nữa, mà gọi là lễ nghĩa qua lại, hiểu không?】 【Ối giời ơi ~ thì ra ý nghĩa của thành ngữ này là vậy hả, lễ nghĩa qua lại...

Ye sì!!!】 【Mẹ kiếp ~ thằng cha ở trên chú ý điểm, vừa mở miệng là cấp đại tá rồi, cẩn thận lão tử trực tiếp kéo mày xuống xe đấy!!!】 【...】 Từ những tin nhắn bình luận của cư dân mạng không khó để nhận ra.

Bọn họ thật sự rất muốn Tao Trư thử một lần mùi vị của hắc lư đề tử.

Bất quá...

Tao Trư lại không muốn làm như vậy.

Bởi vì hắn không muốn ăn cái thứ kinh tởm đó.

Dù sao hắn là một người có bệnh sạch sẽ.

Trước đây khi chơi đùa với vợ.

Hắn có thể tắm hơn mười lần trong một đêm!

Bây giờ làm sao có thể đi ăn cái thứ kinh tởm đó chứ?

Ngay cả trong thế giới game cũng không được.

Tuy nhiên...

đúng lúc Tao Trư hạ quyết tâm, tuyệt đối không ăn cái hắc lư đề tử đó.

Cánh cửa phòng game của hắn, lại "rầm" một tiếng bị người khác từ bên ngoài đá tung vào. "Tao Trư, anh ở đây lề mề cái gì hả?

Còn không mau vào game mà phá đảo đi?" Tiểu Linh Mẫn xách theo cây chổi lau nhà của mình đi vào.

Chỉ thấy cô ấy trừng mắt giận dữ nhìn Tao Trư nói: "Hơn nữa... vừa nãy những bình luận của fan anh tôi cũng đã đọc hết rồi!" "Tôi thấy bọn họ nói không sai!" "Dù sao anh cũng đã liên tiếp thất bại mười mấy lần rồi, cũng không tìm ra được phương pháp nào hay cả!" "Thà rằng cứ thử dùng cách này xem sao, nhỡ đâu thành công thì sao?

Đúng không?" Nghe thấy những lời này của Tiểu Linh Mẫn, sắc mặt của Tao Trư lập tức cứng đờ ra đó.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, ấm ức nói: "Vợ ơi, có thể không dùng cách này được không?

Cái hắc lư đề tử nghe thôi đã thấy ghê tởm rồi, em không muốn ăn

nó đâu." Nghe vậy, trên mặt Tiểu Linh Mẫn lập tức hiện lên một nụ cười nửa miệng: "Sao?

Một cái lư đề tử mà anh đã sợ rồi hả?

Trước đây anh ăn chân bò và chân heo, không phải ăn ngon lành lắm sao!" Tao Trư yếu ớt nói: "Nhưng mà... chân heo và chân bò đều là món kho, sắc hương vị đều đủ cả, lại còn thơm, em đương nhiên thích ăn rồi..." Tiểu Linh Mẫn nói: "Thế thì anh cứ coi cái lư đề tử đó thành chân heo hoặc chân bò mà ăn đi, nhắm mắt lại, có khác gì đâu.

Chẳng phải hồi trước anh ăn 'bào ngư' của em cũng nhắm mắt đấy thôi?" Sắc mặt Tao Trư đỏ bừng, có chút ngượng ngùng nói: "Nói thì là vậy không sai, nhưng cái lư đề tử kia không phải là lư đề tử bình thường, mà là hắc lư đề tử đó, nói chung, mấy loại thực phẩm mà có chữ 'đen' thì đều rất ghê tởm..." Tiểu Linh Mẫn bất phục nói: "Đừng có ở đây nói bậy nữa, trước đây anh chẳng phải cũng nói 'bào ngư' của em rất đen sao?

Cuối cùng thì vẫn ăn ngon lành đấy thôi?" Tao Trư: ??????

Chương 568

"Vợ ơi, đó là em ép em ăn có được không, em không biết đâu, mỗi lần ăn cái thứ đó, sau đó em đều phải đi nhà vệ sinh đánh răng hai tiếng đồng hồ, dùng hết cả một tuýp kem đánh răng!" Tao Trư giờ khắc này coi như đã thể hiện triệt để bản chất của một kẻ chó liếm vợ.

Hắn vừa dứt lời.

Liền lập tức nhảy lên máy chạy bộ!

Sau đó cũng không đợi Tiểu Linh Mẫn nói chuyện!

Liền ngoan ngoãn đeo kính VR vào và bắt đầu chơi game! "Hừ ~ coi như anh thông minh, nhưng tôi nói cho anh biết, lát nữa mà anh không chịu ăn cái hắc lư đề tử kia, lát nữa tôi về còn phải chỉnh đốn anh đấy..." Nói xong, Tiểu Linh Mẫn mới hầm hừ quay người rời đi.

Bất quá trước khi rời đi.

Cô ấy cố ý để lại cây chổi lau nhà trong phòng.

Đối với cô ấy mà nói, đây chính là một lời cảnh cáo.

Cảnh cáo Tao Trư nhất định phải nghe lời.

Nếu không cô ấy sẽ dùng cây chổi lau nhà này dạy hắn cách làm người! ... 【Phốc ~ ha ha ha ha ha...

Phiêu ca, anh nhát gan quá vậy?】 【Đúng vậy... streamer sợ vợ đến mức này, tôi là lần đầu tiên thấy.】 【Phiêu ca, tiếc là anh còn là một người đàn ông nặng hơn hai trăm cân, nếu thật sự không được, lần sau vợ anh mà cãi anh, anh cứ trực tiếp cho cô ấy một chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh là xong.】 【Ối giời ơi ~ thằng cha trên lầu này có phải quá đáng rồi không, vợ hắn gầy như vậy, Tao Trư mà Thái Sơn Áp

Đỉnh một cái, chẳng phải trực tiếp đè vợ hắn ra tàn phế sao?】【Như vậy chẳng phải càng tốt hơn sao?

Tao Trư có thể quang minh chính đại tìm người mới rồi, ha ha ha...】.【Thôi đi, với cái gan của Tao Trư, hắn dám sao?】【Xì ~ cậu đừng có coi thường Phiêu ca của chúng ta nhé, hắn là người đàn ông dũng cảm nhất toàn mạng đấy, đây là hắn tự nói đấy.】【Mẹ kiếp, người đàn ông dũng cảm nhất toàn mạng không phải là Trương Đại Pháo, Sneak sao?

Sao lại thành Tao Trư rồi?】【Ai biết được, dù sao lần trước hắn cũng nói vậy, có lẽ là đang khoác lác thôi, dù sao tôi cũng không tin hắn sẽ dùng chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh với vợ hắn.】【Ha ha ha ~ sao cậu lại không biết hắn chưa từng dùng chiêu này chứ?

Nhỡ đâu hắn đã dùng rồi thì sao?】【Không thể nào, Tao Trư hắn có cái gan đó sao?

Tôi đoán hắn ngay cả một nửa ngón tay của vợ mình cũng không dám động vào.】【Chậc chậc chậc... thằng cha trên lầu ngây thơ quá, tôi thấy cậu nhất định chưa kết hôn, cũng chưa có bạn gái phải không?】【Ơ...

đúng vậy, cậu đang kỳ thị những người độc thân như chúng tôi sao?】【Thì cũng không hẳn, tôi chỉ muốn nói, cái gọi là Thái Sơn Áp Đỉnh mà chúng ta nói, với cái Thái Sơn Áp Đỉnh mà cậu tưởng tượng trong đầu, đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau...】【Hắc hắc ~ nhỡ đâu Tao Trư dùng không phải là Thái Sơn Áp Đỉnh, mà là kiểu nằm ngửa thì sao?】【Sao có thể, chuyên gia đều nói rồi, làm người không thể nằm ngửa, đặc biệt là đàn ông, nếu cậu nằm ngửa rồi, thì chỉ có thể để người khác động thôi.】【Ối giời ơi ~ thằng cha trên lầu rõ ràng đang lái xe đó, hơn nữa còn là xe tốc độ cao, không được, tôi phải xuống xe!】【Cảnh báo: cửa xe đã bị khóa chặt, bạn không

thể xuống xe!】【Mẹ kiếp, đừng khóa nữa, lát nữa đợi cảnh sát mạng đến rồi, tất cả mọi người đừng hòng xuống xe!】【Trời ơi, một kỹ năng đại pháp trong Fantasy Westward Journey, vậy mà cũng bị mấy người chơi hoa như vậy, phục thật phục!】【Tít tít tít ~】【666666】【**】【...】Do Tao Trư vừa rồi quên không chuyển màn hình livestream.

Toàn bộ cuộc đối thoại giữa hắn và Tiểu Linh Mẫn trước đó.

Đều đã bị đám cư dân mạng trên kênh livestream xem được.

Thế là.

Mọi người lập tức bắt đầu trêu chọc Tao Trư.

Cho rằng hắn chính là một người sợ vợ.

Hơn nữa còn không phải là sợ vợ bình thường.

Mà là khiếp sợ.

Bởi vì biểu hiện của hắn vừa rồi trước mặt Tiểu Linh Mẫn.

Đã không thể dùng đơn giản một từ 'sợ' để hình dung được nữa.

Chương 569

Mà đã trở thành một kẻ chó liếm vợ từ đầu đến cuối!

Điều này khiến nhiều cư dân mạng đều không hiểu, Tao Trư rõ ràng cao to vạm vỡ như vậy, hơn nữa vóc người lại lớn như vậy.

Trong nhà lại có tiền.

Danh tiếng lại lớn!

Tại sao lại phải sợ vợ mình đến vậy chứ?

Bất quá...

đối mặt với những lời chất vấn này của cư dân mạng.

Tao Trư vẫn là câu nói đó. "Mấy người độc thân này thì hiểu cái gì?" "Tôi đây là gọi là tôn trọng vợ." "Hôn nhân là cần vợ chồng cùng nhau vun đắp, hai người nhất định phải hòa thuận sống chung, tương kính như tân, cùng nhau nhường nhịn, mới có thể đi đường dài!" "Mấy người hiểu không???" ...

Đương nhiên.

Đối với những lời mà hắn vừa nói ra.

Ngay cả bản thân Tao Trư cũng không tin.

Thực ra trong lòng hắn cũng rất rõ.

Hiện tại mình chính là một người đàn ông sợ vợ.

Bất quá...

điều đó thì sao chứ?

Bị vợ mình bắt nạt, có vợ quản lý mình, chẳng phải rất tốt sao?

Ít nhất... kể từ khi kết hôn với Tiểu Linh Mẫn.

Dưới sự giám sát của đối phương.

Mình đã bỏ được rất nhiều thói quen xấu.

Ví dụ như lười biếng, hút thuốc hoặc là truy cập các trang web đen gì đó.

Tóm lại.

Hắn rất thích vợ mình quản lý mình.

Hơn nữa quản càng nghiêm khắc càng tốt.

Bởi vì như vậy, mình có thể trở nên ưu tú hơn.

Như vậy chẳng phải rất tốt sao?

Cái cảm giác này... những kẻ độc thân kia làm sao có thể cảm nhận được chứ?

Không nói nhiều lời vô ích với cư dân mạng.

Sau khi vào game.

Chương 570

Hắn lập tức hóa thân thành "Hồ Bát Nhất" nghiêm túc đó!

Sau đó dẫn đội khảo cổ tiếp tục chuyến hành trình đến cổ mộ bàn thờ này.

Bất quá lần này.

Hắn không giống như trước đó, phá đảo mà không có chút manh mối nào.

Mà là chọn nghe lời vợ mình.

Yêu cầu Dương Tuyết Lệ cho mượn cái gọi là hắc lư đề tử đó.

Và Dương Tuyết Lệ cũng rất sảng khoái!

Thấy Tao Trư chỉ định muốn hắc lư đề tử!

Cô ấy không nói hai lời.

Trực tiếp lấy ra một cái từ trong ba lô của mình!

Tuy nhiên... nhìn thấy cái hắc lư đề tử mà Dương Tuyết Lệ đưa qua.

Mặt Tao Trư "thoắt" một cái, biến thành tái mét! "Đây...

đây chính là hắc lư đề tử sao?" Tao Trư nhịn không được hỏi.

Dương Tuyết Lệ gật đầu nói: "Đúng vậy, đây chính là hắc lư đề tử, sao?

Hồ tiên sinh trước đây ông chưa từng thấy sao?" Tao Trư đang chuẩn bị trả lời mình chưa từng thấy.

Ai ngờ lúc này.

Đám cư dân mạng trên kênh livestream của hắn lại đồng loạt gửi

ra một loạt bình luận giống hệt nhau: 【Phiêu ca, anh nhất định phải nói mình biết cái hắc lư đề tử này, hơn nữa biết cách dùng, ngàn vạn lần đừng nói không biết!】 【Phiêu ca, anh nhất định phải nói mình biết cái hắc lư đề tử này, hơn nữa biết cách dùng, ngàn vạn lần đừng nói không biết! +1】 【Phiêu ca, anh nhất định phải nói mình biết cái hắc lư đề tử này, hơn nữa biết cách dùng, ngàn vạn lần đừng nói không biết! +2】 ... 【Phiêu ca, anh nhất định phải nói mình biết cái hắc lư đề tử này, hơn nữa biết cách dùng, ngàn vạn lần đừng nói không biết! +10086】 Nhìn thấy một loạt tin nhắn bình luận lặp đi lặp lại này của cư dân mạng.

Tao Trư lập tức ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề này.

Xem ra Đại Tư Mã bên cạnh chắc hẳn đã gặp không ít rắc rối với cái hắc lư đề tử này.

Nếu không thì.

Những fan của mình tuyệt đối sẽ không có thái độ nhất trí như vậy.

Nghĩ đến đây.

Hắn liền lập tức nói với Dương Tuyết Lệ: "Không có, chỉ là cái hắc lư đề tử này của cô, có chút không giống với những cái hắc lư đề tử mà tôi từng thấy trước đây..." Nghe vậy, Dương Tuyết Lệ lập tức mở miệng giải thích: "Cái này ông nói đúng rồi, cái hắc lư đề tử này là do ông ngoại tôi tự làm, nó không phải là lư đề tử thật, mà là một loại chế phẩm từ gạo nếp!" Tao Trư bỗng chốc sững sờ: "Cái gì?

Cái này lại là làm từ gạo nếp sao?" Dương Tuyết Lệ gật đầu nói: "Đúng vậy, bởi vì trong cổ tịch Đạo giáo có ghi chép, gạo nếp có tác dụng khắc chế cương thi, cho nên ông ngoại tôi đã dùng gạo nếp làm ra một số hắc lư đề tử!" "Bất quá dược liệu bên trong đây, đương nhiên không chỉ đơn thuần là gạo nếp, còn có huyết chó đen, tro

hương lư và các đạo cụ trừ tà khác, được dùng đặc biệt để đối phó với tống tử!" Cái gì??????

Hắc lư đề tử không phải là lư đề tử thật?

Chương 571

Mà là làm từ gạo nếp và các dược liệu khác sao?

Nghe thấy câu nói này.

Cả người Tao Trư ngớ người ra.

Hắn lại cúi đầu nhìn cái hắc lư đề tử mà Dương Tuyết Lệ vừa đưa qua... cảm thấy có chút không thể tin nổi...

Cái hắc lư đề tử này nhìn qua sống động như thật.

Cảm giác cứ như là lư đề tử thật vậy.

Hơn nữa... cảm giác chạm vào cũng là cảm giác của chân lừa.

Mặc dù hắn chưa từng thấy lư đề tử!

Nhưng chân bò và chân heo thì đã từng ăn rồi.

Cảm giác của chân, chẳng phải là mềm cứng vừa phải, bên trong có xương, cứng cứng!

Còn bên ngoài chỉ có một lớp mỡ mỏng và da ngoài.

Sờ vào có chút mềm mềm.

Đúng vậy.

Đây đúng là cảm giác của chân.

Nếu thứ này thật sự được làm từ gạo nếp và các thứ khác.

Thì người làm ra thứ này, tay nghề cũng quá cao siêu rồi chứ?

Chẳng lẽ nói...

ông ngoại của Dương Tuyết Lệ ngoài việc là Bàn Sơn Khôi Thủ trong truyền thuyết.

Lại còn là chuyên gia làm lư đề tử sao?

Đúng!

Nhất định là như vậy.

Ông ngoại của Dương Tuyết Lệ trước đây rất nổi tiếng ở nước ta, là một tay trộm mộ rất tài giỏi.

Nhưng sau đó ông ấy không phải đã đi Mỹ rồi sao?

Lịch sử bên Mỹ chỉ ngắn ngủi vài trăm năm.

Hơn nữa còn là cướp từ tay người khác.

Ở đó làm gì có cổ mộ nào mà trộm chứ!

Xem ra... cái Bàn Sơn Khôi Thủ trong truyền thuyết kia sau khi sang Mỹ.

Để nuôi sống bản thân, chắc hẳn là đã học thêm một nghề thủ công.

Chương 572

Và nghề thủ công này... e rằng chính là làm lư đề tử.

Nói không chừng còn biết làm cả chân bò và chân heo.

Nghĩ như vậy.

Tao Trư đột nhiên phát hiện mình dường như đã làm rõ tất cả các manh mối.

Tâm trạng bỗng chốc trở nên thoải mái lạ thường...

Còn một bên khác!

Thấy Dương Tuyết Lệ nói rằng cái hắc lư đề tử này không phải là lư đề tử thật.

Mà là làm từ gạo nếp và các loại dược liệu khác.

Đám cư dân mạng trên kênh livestream cũng ngay lập tức sôi sục. 【Ha ha ha ha ha ~ xem ra chúng ta đoán không sai, cái lư đề tử này thật sự là để ăn.】 【Anh em sao lại khẳng định như vậy?

Chẳng lẽ cậu biết chút gì sao?】 【Biết cái gì mà biết, gạo nếp chẳng phải là để ăn sao?

Chẳng lẽ cậu chưa ăn gạo nếp bao giờ?】 【Nhưng mà... trong phim cương thi của Cửu thúc, gạo nếp cũng dùng để rắc ra đối phó với cương thi mà!】 【À à ~ xem ra cậu chỉ biết một mà không biết hai rồi, tôi nhớ trong phim cương thi của Cửu thúc, gạo nếp tuy rằng nhiều lúc đều dùng bôi ngoài, dùng để trị thi độc, hoặc là đạo cụ trực tiếp ném vào cương thi, nhưng hình như cũng có cảnh ăn mà phải không?

Tôi nhớ khi Văn Tài bị trúng thi độc, Cửu thúc ngoài việc bảo cậu

ta dùng gạo nếp trải giường nằm ra, hình như còn bảo Nhậm Đình Đình nấu cháo gạo nếp cho cậu ta ăn nữa!】【Ủa?

Cậu nói như vậy, hình như đúng là có một đoạn như vậy thật!】【Cho nên tôi mới nói, cái hắc lư đề tử mà Dương Tuyết Lệ cầm trong tay này, chắc chắn là để uống (nội phục), dù sao vừa rồi Đại Tư Mã đã dùng nó đập xác thối rồi, nhưng không có chút hiệu quả nào, đúng không?】【Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy, cái hắc lư đề tử này chắc chắn là để ăn, cũng giống như cách dùng tỏi đối phó với cương thi phương Tây vậy, Tao Trư, ăn nó đi...】【Nhanh lên Phiêu ca, anh còn chờ gì nữa?

Ăn nó đi, sau đó vượt qua tiến độ game của Đại Tư Mã, giành lại vị trí đại ca bảng xếp hạng của anh!】【Đại ca bảng xếp hạng?

Từ này dùng ở đây hình như không được hay lắm nhỉ?】【Ơ...

ý nghĩa đại khái là được rồi!】【...】Nhìn những bình luận của cư dân mạng trong phòng livestream, Phi ca dần dần củng cố ý nghĩ rằng 'móng lừa đen là thứ dùng để ăn!'.

Nhưng vấn đề hiện tại là… cái móng lừa đen này trông ghê tởm quá, hơn nữa mùi vị lại còn kỳ lạ như vậy… Ngửi thôi đã thấy như vừa vớt từ hố xí lên, lại còn là loại hố xí trăm năm đã được "cọ rửa" mấy ngày ấy chứ.

Hắn thật sự không nuốt nổi!

So với cái móng lừa đen này, hắn cảm thấy bào ngư có viền lông đen vẫn dễ ăn hơn một chút.

Mặc dù loại bào ngư có viền lông cũng rất kinh tởm!

Đôi khi còn tỏa ra mùi cá chết, cua thối rữa nữa chứ.

Nhưng dù sao thì nó cũng tươi sống… Quan trọng là còn đủ nước, càng ăn càng thấy ngon.

Còn cái móng lừa đen này thì sao?

Trông khô khốc… hoàn toàn không gợi chút cảm giác thèm ăn nào.

Không đúng… đây không còn là vấn đề có thèm ăn hay không nữa!

Mà là vấn đề có nuốt nổi hay không.

Ghê tởm quá!

“Anh em ơi, tôi biết đề nghị của mọi người rất hay, hơn nữa rất có thể đó là cách duy nhất để đối phó với đám xác thối này…” “Thế nhưng, mọi người không có ở hiện trường, không biết cái móng lừa đen này ghê tởm đến mức nào…” “Tôi nói thật với mọi người nhé, ăn cái thứ này còn ghê tởm hơn cả ăn c*t…” “Cho nên, xin lỗi mọi người, tôi định thử một cách khác.” “Biết đâu tôi còn có thể dùng cách khác để đối phó với đám xác thối đó thì sao.” Phi ca nói trong phòng livestream với vẻ hơi áy náy.

Chương 573

Hắn vừa rồi đã trải qua rất nhiều đấu tranh tư tưởng.

Hắn cũng rất muốn thử cắn cái móng lừa đen đó.

Nhưng cuối cùng… hắn vẫn không vượt qua được rào cản tâm lý của chính mình.

Vì vậy… hắn cuối cùng vẫn lựa chọn từ bỏ!!!

Thấy Phi ca suy sụp như vậy, những người hâm mộ của hắn liền bắt đầu khuyên nhủ: 【Phi ca, từ khi nào mà anh lại nhát gan thế?

Chẳng phải chỉ là ăn một thứ rất ghê tởm thôi sao?

Có gì to tát đâu, anh cứ bịt mũi, rồi nhắm mắt lại, cắn thẳng là được mà…】 【Đúng đấy, anh xem Lão Bát ở phòng livestream bên cạnh kìa, lần trước hắn ăn c*t chẳng phải rất phấn khích sao?

Hơn nữa bây giờ hắn còn bắt đầu thử các cách sử dụng c*t khác nhau, hấp luộc xào nấu, gần như đều đã thử qua một lần, hoàn toàn nắm bắt được bí mật lưu lượng rồi!】 【Đúng đúng đúng ~ Lão Bát vẫn đỉnh, nhưng cách làm của hắn cực đoan quá, lại còn không vệ sinh nữa, cá nhân tôi khuyên vẫn không nên làm vậy, trừ khi anh ăn của chính mình!】 【Thực ra c*t vẫn rất bổ dưỡng đấy, tên khoa học của c*t là phân hữu cơ, thực ra những loại rau hữu cơ mà mấy ông nhà giàu ăn, đều được tưới bằng phân và nước tiểu mà ra cả, cho nên từ một góc độ nào đó mà nói, họ cũng đang ăn c*t!】 【Không sai, Phi ca, anh nghĩ như vậy, có phải lập tức cảm thấy ăn cái móng lừa đen kia cũng không khó đến thế nữa không?

Đúng không?】 【Thực ra trên đời này có rất nhiều món ngon ngửi thì thối, trông thì kinh tởm, nhưng ăn lại rất ngon, giống như bún

ốc và đậu phụ thối vậy…】【Còn sầu riêng nữa, tôi vừa ngửi thấy mùi đó là đã cảm giác mình đi vào hố xí rồi, nhưng có một số người ăn lại rất ngon miệng, tôi thật sự không hiểu nổi!】【Haha ~ Mỗi người một sở thích, có người còn thấy mùi rau mùi khó chấp nhận nữa là?

Nhưng những người khác chẳng phải vẫn đặc biệt thích ăn sao?】【Không phải chứ?

Rau mùi và sầu riêng hai thứ này cũng có người ăn à?】【……】Lúc này Phi ca đang chăm chú nhìn những bình luận trong phòng livestream.

Hắn đương nhiên cũng đã nghe những lời khuyên của cư dân mạng.

Nhưng… trong lòng hắn vẫn có chút cảnh giác.

Rốt cuộc hắn không phải là người bình thường.

Mà là một người có bệnh sạch sẽ.

Ngay cả bào ngư có viền lông trước đây, hắn cũng phải rửa bằng xà phòng rất lâu mới dám ăn.

Huống chi là cái móng lừa đen còn ghê tởm hơn cả bào ngư có viền lông này.

Nhưng trong lòng hắn cũng rất rõ.

Với tình hình hiện tại của mình, nếu muốn hoàn toàn phá giải cửa ải này, hắn chắc chắn phải tìm hiểu rõ cách sử dụng cái móng lừa đen này.

Nếu không, cốt truyện tiếp theo chắc chắn sẽ không thể tiếp diễn.

Hơn nữa… bây giờ không chỉ có một mình hắn đang vượt qua cửa ải này.

Đại Tư Mã bên cạnh đã đuổi kịp rồi.

Và nghe cư dân mạng nói, Chu tỷ, người có chuyên gia khảo cổ học hậu thuẫn, hình như cũng đang gấp rút đến đây.

Tin rằng không bao lâu nữa, cô ấy cũng sẽ tham gia vào cuộc chiến giành bản đồ phó bản này.

Chu tỷ tuy kỹ năng chơi game không tốt, nhưng chuyên gia khảo cổ học phía sau cô ấy không thể coi thường được!

Vạn nhất chuyên gia khảo cổ học phía sau đối phương lại ra tay, thì tiến độ game bên hắn chắc chắn sẽ bị đối phương vượt qua.

Không được… mình không thể cố chấp mãi thế này.

Mình nhất định phải tìm cách giải quyết đám xác thối này.

Bằng không, sau khi hạ livestream, vợ mình chắc chắn sẽ không cho mình yên đâu.

Nghĩ đến đây… Phi ca cũng liều mạng.

Hắn trực tiếp cầm cái móng lừa đen trong tay, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Dương Tuyết Lệ, hắn nín thở, cắn một miếng.

Chương 574

"?????" Khoảnh khắc này, trên mặt Dương Tuyết Lệ trực tiếp hiện lên vô số dấu chấm hỏi.

Cô không hiểu tại sao "Hồ tiên sinh" trước mắt lại đột nhiên ăn cái móng lừa đen này.

Phải biết rằng… cái móng lừa đen này là dùng để nhét vào miệng người chết mà!

Thế nhưng… đối phương lại ở đây tự mình ăn, hơn nữa còn là ngay trước mặt cô.

Rốt cuộc là muốn làm gì?

"Ọe…" "Cái móng lừa đen này ghê tởm quá…" "Cô Dương, cô chắc chắn gạo nếp mà ông ngoại cô dùng khi làm cái móng lừa đen này không bị thiu chứ?" Phi ca vừa nhai cái móng lừa trong miệng, vừa nhăn nhó nói.

Không thể không nói.

Mùi vị của cái móng lừa đen này đúng là tuyệt đỉnh.

Hơn cả ăn c*t.

Đặc biệt là khi vừa vào miệng, nó lại còn dính dính nhớt nhớt!

Cứ như bôi một lớp r*t mũi lên vậy.

Không đúng… chính xác mà nói, không phải là bôi một lớp r*t mũi!

Mà là bên trong toàn là r*t mũi.

Đúng là ghê tởm đến mức mẹ của sự ghê tởm phải mở cửa cho sự ghê tởm, ghê tởm đến tận nhà rồi!

Nếu không phải vì muốn dùng cái mùi quái dị trong miệng để đối phó với đám xác thối, hắn đã suýt nôn ra rồi.

Phi ca cảm thấy mình đã trả giá quá nhiều vì đoạn cốt truyện này.

Nhưng hắn làm sao cũng không ngờ rằng.

Hắn vừa dứt lời, trước mắt liền bật ra một loạt thông báo nhắc nhở: 【Gợi ý game: Hành vi của bạn khiến Dương Tuyết Lệ cảm thấy ghê tởm, độ thiện cảm của Dương Tuyết Lệ dành cho bạn -5】 【Gợi ý game: Hành vi của bạn khiến Dương Tuyết Lệ vô cùng thất vọng, độ thiện cảm của Dương Tuyết Lệ dành cho bạn -5】 【Gợi ý game: Hành vi của bạn khiến Dương Tuyết Lệ cảm thấy thất vọng chưa từng có, độ thiện cảm của Dương Tuyết Lệ dành cho bạn -10】 【Gợi ý game: Hành vi của bạn khiến Dương Tuyết Lệ cảm thấy trí thông minh của mình bị sỉ nhục, độ thiện cảm của Dương Tuyết Lệ dành cho bạn -5】 【Gợi ý game: Hành vi của bạn khiến Dương Tuyết Lệ cảm thấy bạn đang cố ý khiêu khích cô ấy, độ thiện cảm của Dương Tuyết Lệ dành cho bạn -5】 … 【Cảnh báo: Do độ thiện cảm của bạn với Dương Tuyết Lệ đã thấp hơn 50 điểm, mối quan hệ thiện cảm giữa hai bạn đã từ (Thân thiện) hạ xuống (Người lạ)!】 【Gợi ý thân thiện: Xin hãy chú ý lời nói và hành động của mình trong game, nếu không độ thiện cảm giữa bạn và NPC sẽ tiếp tục giảm!】 Đối mặt với một loạt thông báo nhắc nhở bật ra, cả người Phi ca đều ngớ người.

Thậm chí hắn còn không biết cái móng lừa đen trong miệng đã nuốt xuống từ lúc nào.

Mãi đến khi cảm giác buồn nôn kinh tởm ập đến, hắn mới "ào" một tiếng nôn ra.

Chỉ là lần nôn này của hắn, lại khiến Dương Tuyết Lệ nhìn bằng ánh mắt ghét bỏ.

Thế là… Lại một đợt thông báo thiện cảm xuất hiện: 【Gợi ý game: Hành vi của bạn khiến Dương Tuyết Lệ cảm thấy ghê tởm, độ thiện cảm của Dương Tuyết Lệ dành cho bạn -5】 【Gợi ý game: Sự thất vọng của Dương Tuyết Lệ đối với bạn tiếp tục tăng lên, độ thiện cảm của Dương Tuyết Lệ dành cho bạn -5】 Trong nháy mắt, độ thiện cảm giữa Phi ca và Dương Tuyết Lệ lại giảm thêm 10 điểm.

Nhưng lúc này, Phi ca đã hoàn toàn tê liệt rồi.

Mẹ nó. 30 điểm ban đầu đã bị trừ sạch rồi.

Bây giờ 10 điểm này, chẳng phải là chuyện nhỏ sao?

Nói thì nói vậy.

Nhưng hắn vẫn không nhịn được mở trang thiện cảm của mình và Dương Tuyết Lệ ra xem. 【Độ thiện cảm hiện tại của bạn với Dương Tuyết Lệ là: 20 điểm】 【Mối quan hệ thiện cảm hiện tại của bạn với Dương Tuyết Lệ là: Người lạ】 "Ôi đệt ~" "Một phát đã tụt xuống 20 điểm…" "Cái quỷ gì thế này?

Sao sống nổi đây?" Nhìn giá trị thiện cảm đáng thương của mình và Dương Tuyết Lệ, mức độ suy sụp trong lòng Phi ca lại tăng thêm một bậc.

Phải biết rằng… giá trị thiện cảm giữa hắn và Dương Tuyết Lệ vừa nãy còn có 60 điểm cơ mà.

Chương 575

Không ngờ chỉ trong một lát như vậy, giá trị thiện cảm này đã trực tiếp giảm đi quá nửa, chỉ còn lại 20 điểm.

Đây không phải là đùa chứ?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn còn không dám tin đây là sự thật… Đồng thời, khi thấy độ thiện cảm giữa Phi ca và Dương Tuyết Lệ đột nhiên giảm mạnh, những cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều ngớ người! 【Rốt cuộc là tình huống gì thế này?

Tại sao giá trị thiện cảm của Phi ca và Dương Tuyết Lệ lại giảm nhanh như vậy?】 【Tôi cũng không biết nữa, tôi còn chưa kịp phản ứng gì, nó đã "bụp" một cái rớt sạch rồi.】 【Chưa rớt sạch đâu, chẳng phải vẫn còn 20 điểm sao?】 【M* nó, từ 60 điểm, trong vài giây rớt xuống 20 điểm, cái này khác gì rớt sạch đâu?】 【Chết tiệt ~ Cái cô Dương Tuyết Lệ này là nhân vật chủ chốt của cả tuyến chính mà, độ thiện cảm với cô ấy khó cày như vậy, Phi ca lần này lỗ nặng rồi.】 【Cái này không phải gọi là lỗ nặng, mà là lỗ đến tụt quần rồi.】 【Nói chứ… chẳng lẽ là do Phi ca ăn cái móng lừa đen kia, cho nên thái độ của Dương Tuyết Lệ mới đột nhiên thay đổi một cách chóng mặt vậy sao?】 【Không phải là không có khả năng này…】 【Cái gì mà không phải là không có khả năng?

Tôi cảm thấy chính là vì hắn đã ăn cái móng lừa đen đó.】 【Vậy thì, cái móng lừa đen này không phải dùng để ăn sao?】 【Cái này chẳng phải rất rõ ràng sao?】 【Ôi đệt ~ Vậy chúng ta vừa nãy xúi Phi ca đi ăn, chẳng phải là hại hắn sao?】 【Nhưng vấn đề là, móng lừa đen làm bằng gạo nếp, nếu không phải dùng để ăn, vậy thì phải dùng như thế nào?】 【Tôi cảm thấy Phi ca bây giờ chắc đã hận

chúng ta rồi…】【Ừm… vậy chúng ta có nên spam một đợt pháo hoa để an ủi hắn không?】【……】Các cư dân mạng cảm thấy chính ý tưởng tồi của mình đã hại Phi ca thảm hại.

Thế là họ lần lượt bắt đầu spam quà.

Pháo hoa, du thuyền, xe thể thao, kẹo mút, hoa tươi các loại, lập tức nổ tung trong phòng livestream của hắn.

Liên miên bất tuyệt, không ngừng nghỉ.

Nhưng đáng tiếc là… do phó bản thất bại liên tiếp, cộng thêm trước đó lại đột ngột mất đi phần lớn độ thiện cảm với Dương Tuyết Lệ.

Phi ca, người vốn dĩ không bao giờ thiếu tiền, lúc này đã tê liệt với những món quà mà cư dân mạng spam.

Bất kể cư dân mạng có spam quà như thế nào, an ủi ra sao, hắn đều giả vờ không nghe thấy.

Hiện tại hắn chỉ muốn một mình yên tĩnh lại!

Đương nhiên.

Thái độ của vợ hắn, Tiểu Linh Mẫn, lại hoàn toàn trái ngược với hắn.

Khi Tiểu Linh Mẫn thấy Phi ca ăn đồ ghê tởm trong game, ban đầu cô vô cùng tức giận.

Lúc đó cô thậm chí còn trực tiếp cầm con dao thái rau trong bếp, chuẩn bị xông vào phòng game của Phi ca để hỏi tội một phen.

Nhưng… khi cô thấy những cư dân mạng trong phòng livestream vì thương cảm Phi ca mà lần lượt spam quà, ngọn lửa giận trong lòng cô lập tức tắt đi quá nửa.

“Mẹ ơi ~ hóa ra bán thảm lại còn có thể khiến người khác điên

cuồng tặng quà…” “Xem ra mình lại tìm được một cách kiếm tiền trên mạng rồi…” “Tuyệt vời quá, Phi ca có nhân khí cao như vậy trên mạng, lần tới cứ để hắn bán thảm thật tốt trong phòng livestream.” “Như vậy, những fan ngu ngốc của hắn có thể điên cuồng tặng quà cho hắn rồi.” “Còn những món quà mà Phi ca nhận được, cuối cùng chẳng phải cũng sẽ rơi vào tay mình sao?” “Hahahaha… mình thật sự quá thông minh!!!” Tiểu Linh Mẫn cảm thấy mình trong nháy mắt đã ‘hồi phục đầy máu’ trở lại.

Hơn nữa còn lập tức tìm được một con đường làm giàu.

Đó chính là để Phi ca vừa chơi game, vừa bán thảm cho những người hâm mộ của hắn.

Thế là… cô vội vàng thay đổi thái độ, trực tiếp vào bếp pha một cốc cà phê mang đến phòng game của Phi ca.

“Rầm ~~~” Tuy nhiên.

Khi cánh cửa phòng game vừa mở ra, Phi ca lại như nhìn thấy điều gì đó kinh khủng, trực tiếp giật mình nhảy dựng lên.

May mà hắn lúc này đã hạ livestream rồi, không còn ở trên máy chạy bộ.

Nếu không!

Với cân nặng cấp độ của hắn, chắc đã làm hỏng cái máy chạy bộ kia rồi.

“Vợ… vợ ơi, em sao lại đến đây???” Phi ca yếu ớt hỏi.

Hắn thậm chí đã chuẩn bị tinh thần để bị Tiểu Linh Mẫn đánh mắng.

Bởi vì hắn biết.

Việc hắn thất bại trong cửa ải game, cộng thêm độ thiện cảm khó

khăn lắm mới gây dựng được với Dương Tuyết Lệ lại mất đi quá nửa.

Chương 576

Bà vợ này của hắn, người luôn "quan tâm" đến tiến độ game của hắn, chắc chắn sẽ đến hỏi tội hắn.

Chẳng phải… hắn vừa nãy còn đang nghĩ Tiểu Linh Mẫn khi nào sẽ quay lại phòng game sao?

Chẳng phải cô ấy đã đến ngay lập tức sao?

Chỉ là điều khiến Phi ca không ngờ tới là.

Tiểu Linh Mẫn lần này không những không mang theo "đồ nghề", trong tay cô ấy lại còn bưng một cốc cà phê và một cốc sữa.

Đây là chuyện gì?

Chẳng lẽ… bà vợ này của mình lại học được trò mới từ cái cô streamer thích hành hạ người khác kia, định thử nghiệm trên người mình sao? … "Vợ ơi, anh biết lỗi rồi…" "Lần này em có thể tha cho anh trước không…" "Anh đảm bảo, anh sẽ nghỉ ngơi một lát, hồi phục tinh thần, lát nữa nhất định sẽ chỉnh đốn lại, tiếp tục phá đảo!" Nhìn thấy Tiểu Linh Mẫn bưng cà phê và sữa đi vào, điều đầu tiên Phi ca nghĩ đến là nhận sai, nhận thua.

Và đó cũng là cách sống sót mà hắn đã học được trong mấy năm hôn nhân.

Chỉ cần thấy vợ mình tức giận, hoặc có điều gì không hài lòng với mình, lập tức nhận sai, nhận thua.

Kể cả nguyên nhân sai không phải do hắn cũng không sao.

Cứ nhận lỗi là xong.

Bởi vì anh có nói lý lẽ với cô ấy, cô ấy tuyệt đối sẽ không nghe.

Còn nếu anh dùng nắm đấm, hoặc cứng rắn đến cùng, kết cục cuối cùng chỉ có một.

Đó chính là bị tống vào đồn.

Còn tại sao lại bị tống vào đồn thì đó là vì, chỉ cần anh có ý định đánh cô ấy, cô ấy sẽ lập tức gọi 110 báo cảnh sát.

Rồi nói với mấy anh cảnh sát là anh bạo hành gia đình!!!

Vì trong cuộc sống hôn nhân, phụ nữ vốn yếu đuối.

Chỉ cần đối phương tố cáo anh bạo hành, thì anh sẽ phải vào đồn uống trà.

Ít nhất là 24 tiếng.

Cho nên… trong tình huống này, nhận thua, nhận lỗi, thực ra cũng chẳng có gì.

Dù sao thì cuộc sống vẫn phải tiếp diễn.

Trong mắt Phi ca.

Hôn nhân cần cả hai người cùng vun đắp.

Còn vun đắp như thế nào thì phải xem chính anh.

Là lựa chọn nhẫn nhịn cầu toàn trong những chuyện vụn vặt gia đình, cuối cùng trở nên bình yên.

Hay là lựa chọn đánh nhau trong bát đĩa, cuối cùng vào đồn uống trà.

Quyền quyết định nằm trong tay anh!!!

Rất rõ ràng.

Phi ca đã chọn cách trước.

Nên hắn đã giữ được cuộc hôn nhân.

Chương 577

Nhưng đây cũng là điều không thể tránh khỏi.

Bởi vì, ngoài những yếu tố bất lợi trên, là một người của công chúng, hắn còn phải duy trì hình tượng tích cực mà hắn đã xây dựng trước mặt người hâm mộ.

Vạn nhất có chuyện hôn nhân đổ vỡ, hoặc ly hôn, điều này sẽ ảnh hưởng lớn đến hình tượng của hắn trong mắt những người hâm mộ đó.

Đặc biệt là những người hâm mộ nữ.

Rốt cuộc… trước mặt những người hâm mộ nữ đó, hắn là một người đàn ông hoàn hảo, siêu cấp chiều vợ, đảm đang!

"Anh đang nghĩ gì vậy, chồng ơi…" Lúc này, Tiểu Linh Mẫn đã tự tay bưng cà phê và sữa đến trước mặt Phi ca.

Hơn nữa trên mặt cô còn nở một nụ cười chưa từng có.

Chỉ là nụ cười này, trong mắt Phi ca, dường như lại chứa đựng một âm mưu dày đặc.

Chỉ thấy Tiểu Linh Mẫn tiếp tục nói: "Em thấy anh dạo này mệt quá, nên em pha một cốc cà phê cho anh." Tiểu Linh Mẫn vừa nhẹ nhàng nói.

Vừa nhấc ấm sữa lên.

"Bây giờ em sẽ bắt đầu cho sữa vào nhé, anh tự nhìn xem, cần cho bao nhiêu thì anh tự điều chỉnh, lát nữa nếu ngọt quá em không chịu trách nhiệm đâu nhé…" Nói xong, Tiểu Linh Mẫn bắt đầu đổ sữa ngọt vào cốc cà phê.

Vừa đổ vừa nói: “Người khác uống cà phê đều thích cho đường, nhưng em thấy nếu cho đường trực tiếp thì sẽ ảnh hưởng đến đường huyết của người ta, anh vốn dĩ đã mập như vậy rồi, ăn những thứ quá nhiều đường chắc chắn sẽ có hại cho sức khỏe.” “Thế nên em đổi đường thành sữa ngọt luôn, sữa ngọt tuy cũng có chút đường, nhưng tốt hơn nhiều so với việc cho đường trực tiếp…” … Nhìn Tiểu Linh Mẫn như đột nhiên biến thành một người khác, cả người Phi ca đều ngớ người.

Lúc này đầu óc hắn trống rỗng.

Thậm chí cả nỗi uất ức do ăn đồ ghê tởm trong game trước đó cũng quên sạch sành sanh.

Mẹ ơi!!!

Vợ ơi, em đừng dọa anh như thế!

Em đột nhiên đối xử tốt với anh như vậy!

Anh thực sự không chịu nổi đâu!

Cầu xin em vẫn cứ quay lại làm mụ dạ xoa thích đánh mắng anh như xưa đi!

Mấy năm nay anh đã quen bị em đánh mắng rồi.

Em đột nhiên đối xử tốt với anh như vậy, anh thật sự không quen được đâu!

Nghĩ đến đây.

Phi ca liền lập tức nuốt nước bọt.

Sau đó dùng giọng điệu thấp thỏm nói: “Cái đó… vợ ơi, hôm nay em sao vậy?” “Nếu em muốn mua xe, mua túi thì cứ tự mình đi mua là được mà!” “Dù sao thì thẻ trong nhà đều ở chỗ em, mật khẩu cũng đều là ngày sinh của em, em không cần vì cái này mà cố ý lấy lòng anh

đâu…” Khi câu nói này vừa thốt ra, Phi ca liền lập tức dùng tay che miệng mình lại.

Mẹ ơi!!!

Sao mình lại có thể nói ra câu như vậy chứ!

Mình nói Tiểu Linh Mẫn vì những thứ vật chất mà lấy lòng mình, đây không phải là đang tìm chết sao?

Không thể không nói.

Phi ca vẫn khá hiểu tính cách của vợ mình.

Bởi vì ngay sau khi hắn nói những lời đó, ấm sữa trong tay Tiểu Linh Mẫn liền dừng lại một chút.

Đồng thời.

Chương 578

Biểu cảm vốn đang tươi cười của cô, cũng lập tức trở nên âm trầm.

Khoảnh khắc này.

Tiểu Linh Mẫn dường như lại khoác lên mình chiếc áo choàng của mụ dạ xoa, toàn thân tràn ngập sát khí.

Không đúng… không phải là sát khí!

Mà là sát ý!!!

Sát ý này như hữu hình, trực tiếp khiến cả người Phi ca sợ hãi đến dựng hết lông tơ.

Tuy nhiên… ngay khi Phi ca nghĩ rằng mình lại sắp bị Tiểu Linh Mẫn đánh cho một trận, Tiểu Linh Mẫn lại hít một hơi thật sâu.

Sau đó trên mặt cố gắng nặn ra một nụ cười, nói: "Chồng ơi, sao anh lại có thể nói em như vậy chứ?

Em là vợ anh mà, em đối xử tốt với anh, không phải là chuyện đương nhiên sao?" "Hơn nữa, trước đây em đối với anh nghiêm khắc như vậy, chủ yếu cũng là lo anh ở bên ngoài làm bậy làm bạ, em đây chẳng phải cũng là vì tốt cho anh sao?" "Anh xem anh bây giờ, muốn tiền có tiền, muốn sự nghiệp có sự nghiệp, lại còn có một người vợ tốt như em luôn ở bên cạnh anh, không rời không bỏ…" Nói đến đây, Tiểu Linh Mẫn có ý vô ý liếc nhìn phòng livestream của Phi ca.

Phát hiện Phi ca không hề tắt livestream.

Thế là linh cơ chợt lóe, cô lại bổ sung thêm một câu ở phía sau.

"Đúng rồi, thực ra tài sản lớn nhất của anh bây giờ, không phải là

những thứ em vừa nói đâu, mà là những người hâm mộ luôn ủng hộ anh, nếu không có họ, anh có thể chẳng là gì cả…" Lời này vừa nói ra.

Những cư dân mạng vốn đang ngớ người nhìn hai người họ tình tứ, lập tức sôi trào lên. 【Ôi đệt ~ Vợ Phi ca từ khi nào lại trở nên khai sáng như vậy?】【Đúng vậy, tôi nhớ cô ấy luôn là một con hổ cái mà, sao hôm nay lại cảm giác như biến thành một người khác vậy?】【Chẳng lẽ cô ấy bị thứ dơ bẩn nhập vào rồi sao?】【Không phải chứ?】【Không đúng, tôi thấy cô ấy nói một chút cũng không sai, tài sản lớn nhất của một streamer là gì?

Chẳng phải là chúng ta, những người hâm mộ luôn ủng hộ hắn sao?】【Đúng đúng đúng ~ Tôi cũng nghĩ như vậy, xem ra Tiểu Linh Mẫn ngoài hung hãn một chút ra, vẫn khá hiểu chuyện đấy chứ!】【Trước đây tôi luôn nghĩ cô ấy không xứng với Phi ca, bây giờ nghĩ lại, hình như cũng được…】【……】"Hiệu quả rồi, hiệu quả rồi…" "Haha ~ Xem ra mình nghĩ không sai, chỉ cần khuấy động không khí của mấy fan ngốc này." "Sau đó lại để Phi ca bán thảm một trận, chắc chắn có thể kiếm được không ít quà…" Nhìn phản ứng của những cư dân mạng trong phòng livestream, Tiểu Linh Mẫn lập tức cảm thấy con đường làm giàu mà mình nghĩ ra trước đó, quả là quá đỉnh.

Nhưng có một số cư dân mạng nói những lời khiến cô vô cùng khó chịu.

Đó là họ lại nói cô không xứng với Phi ca.

Mẹ kiếp!!!

Lão nương muốn dáng có dáng, muốn nhan sắc có nhan sắc!

Sao lại không xứng với cái tên heo béo (Phi ca) này chứ?

Nhưng thế này cũng tốt.

Vì đã không giữ mồm giữ miệng, thì lát nữa đừng trách tôi diễn xuất loạn xạ nhé!

Tiểu Linh Mẫn thầm nghĩ.

Sau đó.

Cô đưa ly cà phê sữa đã pha cho Phi ca!

"Chồng ơi, mau uống đi, mấy ngày nay anh vất vả rồi, vì muốn trả nợ cho gia đình chúng ta, anh livestream không kể ngày đêm, nhất định phải chú ý giữ gìn sức khỏe nhé!" Phi ca vừa nhận lấy cà phê còn chưa kịp uống, đã nghe thấy câu nói tiếp theo của Tiểu Linh Mẫn.

Thế là… trong đầu hắn lập tức lại cảm thấy một mùi âm mưu nồng nặc.

Chuyện gì thế này?

Nhà mình nợ nần từ khi nào?

Sao mình lại không biết?

Mình sở hữu nhiều bất động sản như vậy, riêng tiền cho thuê nhà một năm đã có mấy chục triệu rồi phải không?

Chương 579

Làm sao có thể đột nhiên nợ nần được chứ?

Phi ca lúc này đang ngơ ngác.

Nhưng còn chưa đợi hắn kịp phản ứng.

Màn trình diễn của Tiểu Linh Mẫn đã bắt đầu rồi.

Chỉ thấy cô với vẻ mặt u sầu nói: "Thực ra mà nói… nếu thật sự không được nữa, thì bệnh của em không chữa cũng được, mỗi ngày em nhìn anh vất vả như vậy, lòng em như dao cắt, đau đớn không ngừng!" "Và… vì những năm nay gia đình nợ nần quá nhiều, khiến chúng ta bây giờ chỉ có thể thuê nhà ở." "Khiến anh mỗi ngày chỉ có thể co ro trong phòng game bé tí này, chẳng lẽ đây là ủy khuất cho anh sao…" "Em vốn dĩ nghĩ, đợi bệnh của em khỏi, sẽ sinh cho anh một thằng cu mập." "Nhưng mấy hôm trước, bác sĩ Vương ở đầu làng nói, bệnh tình của em mấy ngày gần đây lại bắt đầu trở nặng rồi." "Ông ấy bảo em chuẩn bị tâm lý trước…" "Em ban đầu không muốn nói cho anh biết chuyện này, nhưng sau đó em nghĩ lại, anh là chồng em, là người thân cận nhất của em." "Em rất sợ mất anh, nên em quyết định vẫn nói cho anh biết những chuyện này đi, nhưng anh cũng đừng buồn quá, nếu có một ngày em đột nhiên không còn nữa, anh cứ một mình sống tốt nhé…" "Đừng vì em mà buồn, cũng đừng vì em mà làm gì cả, bây giờ nghĩa địa đắt quá rồi, chúng ta còn nợ nần nhiều như vậy, thôi không mua nghĩa địa nữa, đợi em chết rồi, anh cứ trực tiếp rắc tro cốt của em xuống biển, để em cùng biển cả trôi dạt là được rồi…" Tiểu Linh Mẫn tuôn một tràng những lời thoại mà cô đã nghĩ sẵn.

Hơn nữa còn diễn rất có hồn, nước mắt lưng tròng, cảm giác như

thật vậy.

Phi ca sau khi nghe xong, cả người đều ngớ người.

“Vợ ơi, em có phải bị… phì ~ ý anh là, em có phải bị sốt rồi không?” Phi ca muốn đưa tay sờ trán vợ mình, xem đối phương có phải bị sốt đến hỏng não rồi không.

Kết quả còn chưa đợi hắn kịp đưa tay qua, Tiểu Linh Mẫn lại lấy ra một tờ báo cáo y tế từ túi quần.

“Đây là giấy chẩn đoán bệnh tình của em, anh tự xem đi… em quyết định sau này sẽ không giấu anh nữa…” … Nhìn tờ giấy chẩn đoán bệnh tình mà vợ mình đưa cho.

Phi ca đầu tiên là sững sờ một chút, sau đó mới dùng bàn tay run rẩy nhận lấy tờ chẩn đoán đó.

Và sở dĩ hai tay hắn run rẩy, không phải vì lo lắng vợ mình thật sự mắc bệnh nan y nào đó, mà là sợ đối phương lại đang bày trò gì đó.

Bởi vì vợ chồng hắn hàng năm đều đi bệnh viện để kiểm tra sức khỏe.

Hơn nữa còn là loại kiểm tra toàn thân tốn vài chục triệu một lần.

Loại kiểm tra đó là loại toàn diện nhất hiện nay trên thế giới, ngay cả tế bào ung thư cũng có thể kiểm tra ra.

Nếu đối phương thực sự có bệnh nan y nào đó, e rằng đã sớm kiểm tra ra rồi.

Đương nhiên rồi… nguyên nhân hai người họ hàng năm đều đi kiểm tra sức khỏe cao cấp như vậy.

Mục đích ban đầu cũng không phải vì sức khỏe.

Mà là vì muốn sinh con!!!!!!

Đúng vậy… vì kết hôn mấy năm rồi mà vẫn không có con, họ hàng năm đều đi bệnh viện để kiểm tra toàn diện như vậy.

Họ muốn xem, rốt cuộc mình có vấn đề ở phương diện nào.

Thế nhưng điều khiến họ không ngờ tới là… sau một đợt kiểm tra hệ thống, bác sĩ lại nói với họ rằng, sức khỏe của cả hai người đều không có vấn đề gì.

Ngoại trừ Phi ca có chút mỡ máu cao, đường huyết cao và huyết áp cao, còn axit uric cũng hơi nghiêm trọng.

Còn về phương diện sinh sản, thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Còn Tiểu Linh Mẫn, chẳng qua là vì trước đây đã phá thai quá nhiều lần, niêm mạc bên trong bị tổn thương nghiêm trọng.

Những vấn đề khác thì không có một chút nào.

Nếu may mắn, hai người họ vẫn có thể có con.

Chỉ là vấn đề thời gian và xác suất mà thôi.

Nhưng con người là vậy.

Mặc dù bác sĩ nói hai người họ hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng vì hàng năm đều không có con, Phi ca và vợ hắn vẫn kiên trì hàng năm đều đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe.

Và thói quen kiểm tra sức khỏe hàng năm này!

Chương 580

Hai người họ đã duy trì được nhiều năm rồi.

Cũng chính vì việc kiểm tra sức khỏe hàng năm này, hai người họ ngoài việc vẫn chưa có con, những vấn đề khác về sức khỏe thì không có một chút nào.

Cho nên… Phi ca lúc này vô cùng khẳng định.

Bà vợ này của mình chắc chắn lại đang chơi trò gì đó rồi.

Quả nhiên… khi hắn nhận lấy tờ giấy chẩn đoán bệnh tình mà Tiểu Linh Mẫn đưa cho, nhìn thấy nội dung trên đó, biểu cảm trên mặt hắn lập tức cứng đờ.

Mẹ kiếp!!!

Cái tờ này căn bản không phải là giấy chẩn đoán bệnh tình!

Mà là một đoạn văn mà Tiểu Linh Mẫn đã viết cho hắn bằng giấy vệ sinh K4 trước đó.

Trên giấy vệ sinh viết thế này: 【Hợp tác diễn kịch với em, bây giờ em là một người vợ tốt bị bệnh nặng, vì không muốn anh mệt mỏi nên dứt khoát từ bỏ điều trị.

Còn anh bây giờ là một kẻ nghèo rớt mồng tơi mắc nợ chồng chất.

Tiền trong nhà đã phá sản từ mấy năm trước vì đầu tư thất bại.

Còn tiền tiết kiệm cũng đều đã dùng để chữa bệnh cho em.

Vì chữa bệnh cần tốn rất nhiều tiền, nên anh đã vay mượn khắp họ hàng bạn bè.

Đây cũng chính là mục đích anh không ngừng livestream, cố gắng tăng danh tiếng, kiếm tiền.

Kịch bản tạm thời là vậy, anh cần phải khóc lóc thảm thiết.

Nhất định phải khiến những người hâm mộ của anh biết rằng, anh bây giờ sống rất khổ sở, để họ tặng quà nhiều hơn, hiểu chưa?

Nếu không hiểu, tối nay anh có thể hạ livestream sớm, chúng ta có thể "giao lưu sâu sắc" một chút.

Tiện thể thử "kiếm" một đứa con nữa…】 … Sau khi đọc xong nội dung trên tờ giấy xét nghiệm này, Tao Trư cảm thấy vô cùng sụp đổ.

Hóa ra vợ mình muốn chơi trò kịch bản với anh!

Nhưng vấn đề là… kịch bản này có phải là hơi bị… quá đáng rồi không???

Bọn họ bây giờ đâu có thiếu tiền, tại sao cứ phải than nghèo trước mặt fan?

Cái này khác gì ăn xin trên mạng?

Tao Trư không thể nào hiểu nổi, thật sự không thể nào hiểu nổi.

Anh không hiểu tại sao vợ mình lại yêu tiền đến vậy, thậm chí bây giờ còn muốn anh phối hợp diễn kịch với cô ấy.

Anh phải biết rằng… những thứ mà anh khinh thường nhất trước đây, chính là những kẻ ăn mày trên mạng suốt ngày than nghèo kể khổ, tìm kiếm quà tặng từ cư dân mạng và fan.

Anh cảm thấy cái hình tượng than nghèo bán thảm này, chẳng khác nào đi ăn mày trên mạng.

Đó không phải là mục đích mà anh muốn livestream.

Anh livestream chủ yếu là vì anh yêu thích công việc này!

Anh thích mỗi ngày đều có thể trò chuyện, tương tác với cư dân

mạng và fan.

Hoàn toàn không có mục đích gì khác.

Còn cư dân mạng và fan có lòng tặng quà thì anh nhận, không tặng cũng không sao.

Chương 581

Dù sao thì anh cũng đâu có thiếu tiền!

Đôi khi, cư dân mạng và fan tặng quà quá nhiều, anh thậm chí còn phải ra mặt ngăn cản.

Tóm lại.

Hình tượng mà anh xây dựng trước mặt cư dân mạng và fan, chính là một đại gia không thiếu tiền.

Đương nhiên, đây cũng không phải là hình tượng gì.

Bởi vì bản thân anh vốn là người như vậy.

Anh thiếu tiền sao?

Không thiếu tiền!

Nhưng mà… nếu bây giờ anh phối hợp với Tiểu Linh Mẫn diễn cái kịch bản này!

Thì mục đích ban đầu khi anh livestream sẽ bị thay đổi mất.

Đó không phải là điều anh muốn.

Thế nên… sau khi nhìn thấy tờ giấy chẩn đoán bệnh giả này, anh kiên quyết từ chối.

Anh đàng hoàng chính trực nói với Tiểu Linh Mẫn: “Bà xã, em làm bất cứ chuyện gì, anh đều có thể chiều em, vì anh yêu em, nhưng chuyện lừa dối fan như thế này, anh tuyệt đối không làm được.” “Fan của anh yêu quý anh, đó là vinh dự của anh, cũng là may mắn của anh.” “Anh có thể khẳng định với em rằng, nếu những fan của anh biết gia đình mình gặp vấn đề.” “Họ nhất định sẽ chọn ủng hộ anh ngay lập tức, bất kể là nhân lực hay vật lực, họ đều sẽ dốc toàn lực.”

“Đó chính là lòng tốt của họ…” “Nhưng mà… nếu em muốn anh lợi dụng lòng tốt của họ, để làm một số chuyện có lợi cho bản thân, thì anh tuyệt đối sẽ không làm.” “Cho nên… chuyện em nói, anh tuyệt đối sẽ không làm.” Đây là lần cứng rắn nhất của Tao Trư trước mặt Tiểu Linh Mẫn kể từ khi quen cô.

Ngay cả Tiểu Linh Mẫn, sau khi thấy anh thể hiện sự cứng rắn như vậy, cũng không khỏi ngây người một lúc lâu.

Mãi cho đến khi Tao Trư đứng dậy đốt tờ giấy chẩn đoán bệnh giả kia, cô mới phản ứng lại.

“Chết tiệt ~ Tao Trư, anh làm gì thế?” “Em đâu có bảo anh làm gì đâu?

Em chỉ muốn anh kiếm thêm chút tiền thôi mà!” “Hơn nữa, em làm vậy cũng là vì tương lai của hai chúng ta mà.” “Chẳng lẽ em làm sai sao?” “Anh nói xem… em làm sai sao?” Tiểu Linh Mẫn tức giận nhìn Tao Trư.

Cô cảm thấy hôm nay Tao Trư quá không nể mặt mình.

Hiện tại phòng livestream vẫn đang mở.

Cô vốn định mượn cơ hội này, diễn một màn thật hay trước mặt cư dân mạng.

Ai ngờ Tao Trư lại cố chấp như vậy.

Hay rồi.

Kịch bản bán thảm mà mình vất vả lắm mới nghĩ ra, cứ thế mà biến mất!… Thế nhưng.

Nhìn thấy Tao Trư đột nhiên cứng rắn, hơn nữa còn cãi nhau với vợ mình.

Những cư dân mạng trong phòng livestream không hiểu chuyện gì

đang xảy ra thì lập tức ngớ người ra. 【Chuyện gì thế này?

Tại sao Tao Trư lại đột nhiên cứng rắn như vậy?】 【Không biết nữa, tôi chỉ nhớ hình như anh ấy nói mình không muốn lừa dối chúng ta, rồi sau đó cãi nhau với vợ!】 【Khoan đã, tờ giấy thông báo bệnh tình mà anh ấy vừa đốt, sẽ không phải là thật đấy chứ?】 【Tôi không nhìn rõ nội dung bên trên, nhưng xét về hình dạng và chất liệu của tờ giấy, chắc là giấy thông báo bệnh tình từ bệnh viện.】 【Bệnh quái gì, đó chẳng phải là một tờ giấy A4 bình thường sao?】 【Nhưng giấy thông báo bệnh tình của bệnh viện cũng được in trên giấy A4 mà.】 【Ờ… hình như cũng đúng!】 【Vậy thì… tờ giấy mà Tao Trư vừa đốt, thật sự là giấy thông báo bệnh tình của vợ anh ấy sao?】 【Chắc là vậy, nhưng tại sao anh ấy lại đốt đi chứ?】 【Có lẽ là không muốn chúng ta lo lắng đó mà…】 【Chết tiệt ~ Tao Trư đúng là quá ấm áp rồi, thậm chí vì không muốn chúng ta lo lắng mà đốt luôn tờ giấy thông báo bệnh tình của vợ mình, còn cãi nhau to với bà xã đang mắc bệnh nặng nữa chứ, đỉnh thật!!!】 【Mà sao anh biết vợ anh ấy mắc bệnh nặng?】 【Vớ vẩn, nếu không mắc bệnh nặng, thì làm gì có giấy thông báo bệnh tình?】 【Theo tôi được biết, giấy thông báo bệnh tình còn gọi là giấy báo nguy kịch, bệnh viện thường chỉ cấp cho những bệnh nhân mắc bệnh nan y, hơn nữa còn là loại bệnh không chữa được.】 【Không phải chứ?

Vậy là vợ Tao Trư mắc bệnh nan y sao?】 【Tình hình cụ thể thì tôi cũng không rõ, nhưng chắc là vậy, tôi làm việc ở bệnh viện, hãy gọi tôi là Trương Bảo Khiết!】 【Ờ… anh làm ở bệnh viện thì phải gọi anh là Bác sĩ Trương hoặc Y tá Trương chứ, sao lại gọi là Trương Bảo Khiết, chẳng lẽ anh là nhân viên vệ sinh trong bệnh viện à?!】 【Không phải, tôi vừa gõ nhầm, tôi tên Trương Bảo Kiệt, là một bác sĩ tiết niệu, chuyên trị trĩ, táo bón và các loại bệnh phụ khoa khó chữa!】 【Thì ra là vậy, ngay cả bác sĩ cũng nói thế, vậy bây giờ tôi

có thể khẳng định, vợ Tao Trư chắc là mắc bệnh nặng rồi, hơn nữa rất có thể là loại bệnh nan y không chữa được!】【Không ngờ Tao Trư vì chúng ta mà dám cãi cả vợ đang mắc bệnh nan y!】【Từ thái độ của vợ Tao Trư vừa nãy mà xem, cô ấy chắc là muốn dùng chuyện mình mắc bệnh nan y để kể lể với chúng ta, sau đó muốn chúng ta tặng thưởng, dù sao thì chuyện cô ấy tham tiền, trong giới này ai cũng biết mà.】【Trong giới này?

Anh em, tại sao anh lại nói hai từ đó, chẳng lẽ…】【Chẳng lẽ cái quái gì, tôi chỉ tùy tiện nói thế thôi, dù sao ý là vậy đó!】【Vậy thì… Tao Trư không muốn dùng chuyện này để lấy lòng thương hại của chúng ta, xin quà từ chúng ta, nên mới cãi nhau với vợ mình sao?】【Chắc là vậy…】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tao Trư chẳng phải rất nhiều tiền sao?

Tại sao vợ anh ấy lại phải dùng chuyện mình mắc bệnh nặng để bán thảm với chúng ta chứ?】【Đồ ngốc, ai mà chê tiền bao giờ!】【Không đúng, tôi cảm thấy chắc là Tao Trư gặp khó khăn rồi, mấy người làm kinh doanh chắc biết, có những ông chủ trông có vẻ giàu có, nhưng thực ra đều đang nợ nần chồng chất đó!】【Đúng đúng đúng ~ Mấy năm trước ông trùm Vương, người giàu nhất cả nước, chẳng phải ông ấy đã nợ ngân hàng hàng ngàn tỷ sao?】【Còn tổng giám đốc của công ty bất động sản Hằng Đạt, nghe nói nợ đến hai nghìn tỷ đó!】【…】Không thể không nói.

Mạch tư duy của cư dân mạng đôi khi thật sự độc đáo như vậy.

Chương 582

Mặc dù Tao Trư không đồng ý với chiến lược bán thảm của vợ mình.

Thậm chí còn vì thế mà cứng rắn đáp trả vợ một trận.

Còn đốt cả tờ giấy thông báo bệnh tình giả kia đi.

Kết quả… việc này không những không gây ra sự phản cảm hay nghi ngờ từ cư dân mạng.

Thậm chí không ít cư dân mạng còn cảm thấy!

Tao Trư làm như vậy là vì không muốn họ biết anh đang khó khăn đến mức nào.

Dù sao thì… Tao Trư tuy bề ngoài trông hào nhoáng, không thiếu tiền.

Nhưng ai mà biết được tình hình thực tế của anh ấy ra sao chứ?

Cần biết rằng.

Trước đây có rất nhiều ông chủ trông rất giàu có.

Nhưng phía sau lưng lại nợ nần không ít.

Không nói đâu xa.

Chỉ riêng ông trùm Vương, người từng giàu nhất cả nước.

Cùng với tổng giám đốc của tập đoàn bất động sản lớn nhất, tập đoàn Hằng Đạt.

Họ chẳng phải cũng như vậy sao?

Mọi người đều biết họ rất giàu.

Nhưng trên người họ lại gánh những khoản nợ khổng lồ khó

tưởng tượng nổi.

Có lẽ… tình hình của Tao Trư cũng giống như họ thì sao?

Trông có tiền, nhưng thực tế lại đang gánh một đống nợ nần.

Điều này cũng dẫn đến nguyên nhân chính khiến Tiểu Linh Mẫn tham tiền như vậy.

Còn những lời Tiểu Linh Mẫn nói với Tao Trư trước đây.

Rằng cô ấy làm vậy cũng là vì gia đình này, vì hai vợ chồng họ.

Cũng vừa hay gián tiếp chứng minh suy đoán của cư dân mạng.

Thế là… sau một loạt các cuộc bàn bạc đa phương.

Một số cư dân mạng đã tự mình bổ sung kịch bản, lập tức bắt đầu hành động của họ — tặng quà!!!

Đúng vậy!!!

Trong mắt họ.

Bất kể Tao Trư có thật sự thiếu tiền hay không.

Bất kể anh ấy có đang gánh khoản nợ khổng lồ hay không!

Tóm lại… điều duy nhất họ có thể làm bây giờ, chính là tặng quà cho Tao Trư. 【Đinh!

Chương 583

~ Cư dân mạng (tôi không phải là heo của anh) đã gửi 20 tên lửa lớn…】【Đinh! ~ Cư dân mạng (heo nhỏ ngốc nghếch đến đây rồi) đã gửi 10 tên lửa lớn…】【Đinh! ~ Cư dân mạng (quân đoàn heo đến, người rảnh tránh ra) đã gửi 30 tên lửa lớn…】【Đinh! ~ Cư dân mạng (tôi thích ăn lòng heo mỗi ngày) đã gửi 8 tên lửa lớn…】【Đinh! ~ Cư dân mạng (heo nhà tôi năm nay đẻ 12 lứa) đã gửi 40 tên lửa lớn…】【Đinh!…】Trong khoảnh khắc.

Vô số tên lửa lớn liên tục xuất hiện trong phòng livestream của Tao Trư.

Những tên lửa lớn đó bay lên trên màn hình, hiệu ứng chói lóa chiếu sáng cả phòng livestream!

Tiểu Linh Mẫn ban đầu đang định tính sổ với Tao Trư một trận!

Kết quả nhìn thấy hiệu ứng tên lửa lớn đột nhiên xuất hiện ồ ạt trong phòng livestream.

Cô lập tức ngây người.

Trời ơi!!!

Đây không phải là thật chứ!

Những cư dân mạng này thật sự lại ngốc nghếch đến vậy sao?

Thậm chí còn tự mình nghĩ ra được kịch bản như thế!

Sớm biết vậy.

Lúc nãy mình đã không cần phải làm giả giấy thông báo bệnh tình gì cả.

Cứ trực tiếp đến nói với Tao Trư mấy chuyện có không, tạo ra

một vài ảo ảnh rằng gia đình mình rất nghèo, bên ngoài còn nợ rất nhiều tiền không phải là được rồi sao?

Dù sao thì tình hình cụ thể.

Những cư dân mạng này cũng sẽ tự mình bổ sung!

Mình việc gì phải bận rộn nhiều chuyện như vậy chứ!

"Chết tiệt ~" Tao Trư nhìn thấy ánh mắt của vợ đột nhiên liếc về phía phòng livestream, cũng không nhịn được quay đầu nhìn một cái!

Kết quả không nhìn thì thôi!

Vừa nhìn liền thốt ra một câu nói 'quốc túy'!… "Ông xã… ông xã… ông xã…" "Em em em… em không nhìn nhầm đấy chứ???" "Hiệu ứng tặng thưởng hiện đang hiển thị trong phòng livestream… đều là tên lửa lớn sao???" Tiểu Linh Mẫn ngơ ngác nhìn màn hình livestream của Tao Trư, cả người đờ đẫn tại chỗ, mãi không thể hoàn hồn.

Cô nằm mơ cũng không ngờ tới.

Cư dân mạng lại vào lúc này, tặng quà cho Tao Trư.

Hơn nữa, ai nấy đều tặng tên lửa lớn.

Không đúng… Những món quà khác cũng có!!!

Xe thể thao, dạ tiệc, kẹo mút các loại.

Chỉ có điều… những khoản tặng thưởng nhỏ này, lúc này đã hoàn toàn bị hiệu ứng tên lửa lớn che khuất.

Không vì gì khác.

Chỉ vì số lượng tên lửa lớn mà cư dân mạng tặng lúc này, thực sự quá nhiều.

Chương 584

Nhiều đến mức ngay cả hiệu ứng quà tặng hạng hai như dạ tiệc, cũng bị che khuất.

Thật sự khó tin.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến.

Tiểu Linh Mẫn nằm mơ cũng không mơ thấy cảnh tặng thưởng tuyệt vời như thế này.

Đúng vậy!!!

Kết hôn với Tao Trư nhiều năm như vậy.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Tao Trư nhận được nhiều quà tặng cùng một lúc đến vậy!

Ngay cả lần trước khi cô và Tao Trư livestream 'động phòng', những món quà mà cư dân mạng tặng cũng không điên cuồng như hôm nay.

"…Em không nhìn nhầm đâu…" "Họ đúng là đã tặng nhiều tên lửa lớn như vậy." "Chỉ là… anh cảm thấy họ hình như đã hiểu lầm điều gì đó…" Nhìn số tiền tặng thưởng không ngừng tăng vọt ở phần hậu đài của mình.

Tao Trư cũng hoàn toàn ngơ ngác.

Nhưng mà… điều khiến anh càng kinh ngạc hơn chính là.

Lý do tặng thưởng của những cư dân mạng này.

Những người này… lại tự mình bổ sung những chuyện mà Tiểu Linh Mẫn vừa muốn lên kế hoạch.

Thậm chí còn tự bổ sung kịch bản hoàn hảo và thê thảm hơn cả

những gì Tiểu Linh Mẫn vừa nói với anh.

Một số cư dân mạng có mạch tư duy độc đáo.

Thậm chí còn nói anh đã phá sản, hiện tại còn đang bị các chủ nợ truy sát.

Nếu không trả nợ nhanh chóng.

Thì sẽ bị bán ra nước ngoài để 'cắt thận'.

Thật là bá đạo!!!

Không thể không nói.

Tao Trư thật sự bội phục mạch tư duy của những fan này.

Không đi đóng phim thì thật là đáng tiếc!

"Anh em ơi, thực ra mọi chuyện không như mọi người tưởng tượng đâu…" "Tôi bây giờ rất tốt, vợ tôi cũng rất tốt, chúng tôi không mắc bệnh nan y, cũng không bị chủ nợ truy sát." "Mọi người mau dừng tặng thưởng đi…" "Mọi người bây giờ nhiệt tình như vậy, tôi thật sự không chịu nổi a…" Là một streamer chính trực và không bao giờ muốn lừa dối fan của mình.

Tao Trư vội vàng giải thích trong phòng livestream.

Nhưng đáng tiếc… so với những tình huống mà cư dân mạng tự mình bổ sung.

Những lời giải thích của anh, ít nhiều có chút yếu ớt.

Thậm chí còn có cư dân mạng cho rằng.

Tao Trư bây giờ giải thích những chuyện này.

Hoàn toàn là vì không muốn những fan như họ lo lắng.

Đồng thời.

Tình huống này cũng chứng minh một điều!

Chương 585

Đó là khoản nợ mà Tao Trư đang gánh có thể là một con số thiên văn.

Số tiền mà họ tặng thưởng lúc này.

Đối với Tao Trư mà nói, có lẽ còn xa mới đủ để trả nợ.

Cho nên Tao Trư mới không muốn những fan này tốn tiền.

Dù sao thì số tiền này cũng không thể trả hết nợ.

Chi bằng cứ 'phá quán tử phá suất'.

Cứ thế không trả nữa.

Dù sao thì cuối cùng cũng là một cái chết.

Vậy thì việc gì phải trả tiền chứ?… 【Anh em ơi, Phiêu Ca lần này có lẽ thật sự gặp vấn đề rồi, mọi người nhìn bộ dạng nghiêm túc này của anh ấy mà xem, chúng ta bao giờ mới thấy anh ấy như vậy chứ?

Cho nên… ai có tiền thì bỏ tiền, ai không tiền thì bán thận, chúng ta nhất định phải giúp Phiêu Ca vượt qua khó khăn này!】【Đúng đúng đúng… Phiêu Ca là streamer vui vẻ duy nhất mà tôi yêu thích trên toàn mạng, nếu anh ấy thật sự bị bọn chủ nợ bán ra nước ngoài để cắt thận, tôi sẽ khóc chết mất!】【Không nói gì nữa, tôi lập tức bán nhà, lập tức gom tiền!!!】【Mọi người hành động đi, tôi đã ký hợp đồng mua bán nhà rồi!!!】【Chết tiệt ~ Anh em trên lầu, tốc độ của anh nhanh quá vậy?】【Không có cách nào khác, anh đây coi trọng hiệu suất!!!】【Được được được, tôi đã quyết định rồi, trong một năm tới, tôi sẽ dùng toàn bộ tiền thưởng và tiền lương định phát cho nhân viên, tặng hết cho Tao Trư, Tao Trư, anh nhất định phải kiên trì

nha!】【Con mẹ nó, là nhân viên của anh, tôi nghĩ họ chắc là muốn giết anh đó!】【Không sao đâu, tôi làm vậy là có được sự đồng ý của họ mà, dù sao thì những nhân viên của tôi cũng đều là fan của Tao Trư!!!】【Thì ra là vậy, xem ra tôi đã hiểu lầm anh rồi, nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh chỉ dùng tiền thưởng và tiền lương của nhân viên để tặng cho Tao Trư, vậy còn anh thì sao?

Định 'trắng tay' à?】【Anh nói gì mà mỉa mai vậy?

Sao tôi có thể 'trắng tay' được, tôi đã thế chấp tòa nhà văn phòng và công ty của mình cho ngân hàng rồi, hiện tại đang làm thủ tục thế chấp, chỉ cần tiền về tài khoản, tôi còn không đi tiệm gội đầu nữa, lập tức chuyển khoản tặng thưởng!!!】【Đỉnh thật, chỉ vì cái khí phách này của anh, tôi nhất định phải gọi anh một tiếng 'đại ca'!】【OK rồi, tôi đã đổi tiền học phí của con tôi thành tên lửa lớn tặng cho Tao Trư rồi!】【Con mẹ nó!

Lại có người còn 'nghiêm trọng' hơn!】【Tôi nói bác trên lầu, bác làm như vậy hình như không hay lắm đâu?

Con của bác mà biết chuyện này, chẳng phải sẽ tức chết bác sao?】【Tức cái quái gì, dù sao thì nó ở tiệm gội đầu cũng không học hành gì tử tế, cả ngày chỉ biết quậy phá, số tiền học phí này không cần cũng được, cứ để nó tự sinh tự diệt đi!】【Khoan đã… cái mạch tư duy này của tôi sao lại hơi khó hiểu, con của bác đi học ở tiệm gội đầu?】【Ai nói đi học, bác ấy nói tiền học phí là tiền nó đi tiệm gội đầu học kỹ thuật gội đầu, massage, ai ~ nói ra cũng thấy mất mặt quá, đang giao hàng không chịu giao, lại muốn đi tiệm gội đầu làm cái nghề này, hơn nữa còn là cái tiệm mà tôi thường xuyên lui tới, mọi người có biết không?

Để tránh nó… phi ~ ý tôi là, để ngăn cản nó, tôi đã mấy tháng không đi gội đầu rồi.】【Anh… không, mọi người ơi, vì cái tình phụ

tử sẵn sàng hy sinh vì con của anh, tôi nhất định phải gọi anh một tiếng 'đại gia'!!!】【A a ~ không có gì đâu, mà này, cậu bé, cậu có biết ở Hàng Thành này còn có tiệm gội đầu nào đáng tin cậy hơn không?

Tôi thấy ID của cậu cũng ở Hàng Thành, chắc quen thuộc lắm đúng không?】【Khụ khụ ~ Đại gia hiểu lầm rồi, tôi là người đàng hoàng, bình thường sao có thể đi cái loại chỗ đó chứ!】【Tôi bình thường cũng không đi mà, tôi chỉ đi vào buổi tối thôi…】【???】【…】Cư dân mạng vừa điên cuồng tặng thưởng, vừa trò chuyện trong phòng livestream về số tiền mà họ đang chuẩn bị cho Tao Trư.

Khoảnh khắc này.

Cả phòng livestream đều tràn ngập mùi tiền.

"…" Tao Trư cảm thấy vô cùng cạn lời.

Mấy ông anh ơi!!!

Tôi đã giải thích với mấy ông như vậy rồi!

Mấy ông lẽ nào vẫn không hiểu sao???

Tôi thật sự không có chuyện gì cả!

Mấy ông có thể đừng nguyền rủa tôi được không… Mấy ông lẽ nào không thể chúc tôi cái gì tốt lành sao?

"Anh em ơi…" Tao Trư còn muốn tiếp tục giải thích một lần nữa.

Nhưng vợ anh lại vào lúc này, quay lưng về phía phòng livestream trực tiếp nháy mắt với anh.

Vì đang livestream, một số lời Tiểu Linh Mẫn không tiện nói.

Chỉ có thể dùng ánh mắt để Tao Trư tự mình hiểu.

Và trong ánh mắt đó.

Tao Trư cảm nhận được một luồng khí tức tử vong chưa từng có.

Đúng vậy!!!

Chương 586

Thật sự là khí tức tử vong.

Anh cảm thấy nếu mình mà nói sai bất cứ điều gì nữa, hoặc làm ra bất cứ chuyện gì khác.

Có lẽ anh sẽ không nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Không biết tại sao.

Khoảnh khắc này.

Trong đầu Tao Trư đột nhiên hiện lên hình ảnh Phan Kim Liên cho Võ Đại Lang uống thuốc.

Một luồng lạnh lẽo chạy thẳng vào tim.

"Rít ~~~" Tao Trư không nhịn được rùng mình một cái.

Sau đó.

Tiểu Linh Mẫn cũng không nói nhảm với anh nữa!

Trong phòng livestream, cô cảm ơn cư dân mạng, cúi chào một cái, rồi trực tiếp rời khỏi phòng chơi game của Tao Trư!

Chỉ có điều, vào khoảnh khắc đóng cửa.

Cô lại dùng ánh mắt cảnh cáo, trừng mắt nhìn Tao Trư một cái thật mạnh.

Tao Trư không khỏi rụt cổ lại.

Anh rất muốn giải thích rõ ràng chuyện này với cư dân mạng.

Nhưng dưới sự áp bức bằng 'võ lực' của Tiểu Linh Mẫn.

Cuối cùng anh vẫn chọn thỏa hiệp.

Bởi vì anh cảm thấy.

Nếu bây giờ anh làm ra bất cứ chuyện gì khiến vợ mình không hài lòng.

Có thể sẽ xảy ra chuyện lớn!

Thế là… sau khi trầm tư một lát.

Cuối cùng anh vẫn chọn không giải thích.

Đúng!

Không giải thích, cứ để cư dân mạng tự mình bổ sung kịch bản là được.

Dù sao thì tôi cũng không nói gì cả.

Sau này mấy người mà biết được sự thật!

Cũng không thể nói tôi đang lừa dối mấy người.

Dù sao thì những kịch bản này đều là do mấy người tự mình bổ sung mà ra.

Tôi không tố cáo mấy người nguyền rủa tôi, đã là rất có lỗi với mấy người rồi.

Nói là vậy.

Nhưng là một streamer chính trực và lương thiện.

Chương 587

Trong lòng Tao Trư vẫn có chút day dứt với cư dân mạng.

Nhưng đáng tiếc… những day dứt này trước sự áp bức bằng 'võ lực' của Tiểu Linh Mẫn, căn bản không là gì cả.

"Thôi vậy…" "Cứ livestream cho tốt đi!" "Cứ vượt qua cửa ải này trước đã…" "Coi như đây là một kiểu bù đắp khác đi!" Tao Trư hít một hơi thật sâu.

Sau đó!

Anh chấn chỉnh tinh thần trở lại, nhảy lên máy chạy bộ, đeo kính VR vào, rồi bắt đầu cốt truyện game mới!

Ồ, không đúng!

Cái này không thể gọi là cốt truyện game mới.

Chỉ có thể nói là tiếp tục bắt đầu thử thách màn chơi! … Còn ở một bên khác.

Nhìn thấy Tao Trư trở lại game.

Những cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều cổ vũ cho anh! 【Đúng vậy Tao Trư, cuộc đời có đến 8, 9 phần không như ý, anh nên chấn chỉnh lại tinh thần như thế này!】 【Tao Trư, kiên trì lên, cứ phá đảo cái game đạo mộ này đi, dù sao tác giả của game này ở phía sau còn thiết lập tiền thưởng, nhận được những tiền thưởng đó, chắc cũng có chút giúp ích cho anh đó!】 【Đúng, ngoài những tiền thưởng đó ra, Tencent còn có phần thưởng bảng xếp hạng và phần thưởng khai phá cốt truyện mới, chỉ cần anh nỗ lực một chút, nói không chừng có thể dựa vào cái game này, trực tiếp trả hết những khoản nợ kia đó!】 【Không trả hết cũng không sao, chẳng phải còn

có chúng ta sao?

Chúng ta cũng sẽ giúp anh, cùng lắm thì sau này khi tôi và bạn trai 'vui vẻ', tôi sẽ không dùng 'chiếc ô nhỏ' nữa, dành dụm tiền mua 'chiếc ô nhỏ' để tặng thưởng cho anh!】【…】Cư dân mạng vẫn đang bàn tán xôn xao trong phòng livestream về cách làm thế nào để tặng thêm nhiều tiền hơn cho Tao Trư!

Những cư dân mạng có tiền, đương nhiên là bán nhà bán xe!

Còn những cư dân mạng không có tiền.

Chỉ có thể nghĩ ra những cách khác.

Ví dụ như mỗi ngày ăn mì tôm, sau đó dùng tiền ăn uống tiết kiệm được để tặng thưởng cho Tao Trư.

Hoặc là tận dụng thời gian rảnh rỗi, đi làm thêm vài công việc vặt, kiếm thêm chút tiền!

Sau đó dùng toàn bộ số tiền kiếm thêm đó để tặng thưởng.

Đương nhiên… không phải tất cả cư dân mạng đều tích cực như vậy.

Trong số đó có một số nữ cư dân mạng, họ thậm chí còn nghĩ đến việc dùng số tiền kiếm được từ việc bán 'hàng A' và 'hàng C' của mình để tặng thưởng cho Tao Trư.

Nếu không được!

Thì mỗi ngày bán thêm vài lần.

Nếu vẫn không được.

Thì một tháng không nghỉ, quyết chiến 'đổ máu' cũng phải gom thêm chút tiền.

"…" Đối với thiện ý của những cư dân mạng này.

Trong lòng Tao Trư vô cùng cảm động.

Nhưng điều duy nhất anh có thể làm bây giờ.

Chính là cố gắng hết sức để vượt qua cửa ải này.

Thế là.

Lúc này anh cũng không kiêng dè gì nữa.

Chương 588

Trực tiếp khiêm tốn thỉnh giáo Dương Tuyết Lệ.

“Cô Dương, cái móng lừa đen cô đưa cho tôi, rốt cuộc thì dùng như thế nào vậy?” Lời này vừa thốt ra!

Có lẽ là vì mức độ thiện cảm của Dương Tuyết Lệ đối với Tao Trư lúc này đã giảm mạnh.

Cư dân mạng mơ hồ thấy trên mặt Dương Tuyết Lệ lại xuất hiện một chút biểu cảm ghét bỏ.

Cô ấy ngừng một chút, sau đó mới lên tiếng nói: “Anh vậy mà không biết cách dùng móng lừa đen sao?” Tao Trư trực tiếp gật đầu nói: “Đúng, tôi không biết.” Nếu là trước đây.

Tao Trư khẳng định sẽ không nói như vậy!

Nhưng bây giờ!

Anh cũng không quản được nhiều như thế nữa!

Dù sao thì mức độ thiện cảm giữa anh và Dương Tuyết Lệ đã hoàn toàn sụp đổ!

Ngay cả 20 điểm thiện cảm còn lại có mất hết cũng không sao.

Cùng lắm thì làm lại từ đầu!

Có gì to tát đâu!

Ai ngờ… khi Tao Trư thừa nhận mình không biết dùng móng lừa đen.

Dương Tuyết Lệ không những không giảm thiện cảm với anh.

Ngược lại còn với vẻ mặt nghiêm túc giải thích cho anh nghe:

“Thực ra cách dùng móng lừa đen này rất đơn giản, anh chỉ cần nhét nó vào người những ‘xác ướp’ đó là được, nhưng những xác thối này có được coi là ‘xác ướp’ không, tôi cũng không dám chắc, nhưng theo tôi đoán, chắc cũng sẽ có chút tác dụng đó!” Nhét móng lừa đen vào miệng những xác thối đó?

Đây chẳng lẽ là thứ dùng để cho xác thối ăn sao?

Nghe được câu trả lời này.

Không chỉ có Tao Trư.

Ngay cả những cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều ngây người tại chỗ.

Họ nằm mơ cũng không ngờ tới.

Cái móng lừa đen này lại được dùng như vậy.

Không phải chứ???

Hóa ra cái móng lừa đen làm từ gạo nếp này, không phải để người ăn, mà là để cương thi ăn sao!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại.

Cho cương thi ăn thứ này.

Thật sự có tác dụng sao?

Chắc chắn không cần dùng bùa trấn cương thi hay kiếm gỗ đào các loại đạo cụ sao?

“Ách…” “Ách…” “Ách…” Ngay lúc này.

Những xác thối kia cũng đã bò xuống từ cột đá.

Chúng nhanh chóng lao về phía Dương Tuyết Lệ và Tao Trư.

Dương Tuyết Lệ ném chiếc dù kim cương cho Tát Đế Bằng, bảo anh ấy chăm sóc Trần Giáo Sư và Hách Kiến Quốc thật tốt.

Chương 589

Còn mình thì cầm Phi Hổ Trảo, trực tiếp xông lên nghênh địch.

Tao Trư cúi đầu nhìn chiếc móng lừa đen trong tay!

Sau đó hạ quyết tâm.

Cũng lập tức theo sau lao lên!!! … Tao Trư dù sao cũng là một streamer game.

Hơn nữa còn là một streamer game kỹ thuật hàng đầu.

Kỹ năng chơi game của anh ấy, chắc chắn là không cần phải nghi ngờ.

Cho nên… sau khi chuyển sang chế độ chiến đấu.

Anh lập tức nhập cuộc.

Cầm móng lừa đen trong tay lao về phía những xác thối đó.

Cư dân mạng đều căng thẳng theo dõi trong phòng livestream.

Họ rất muốn biết.

Cái gọi là móng lừa đen này.

Cái đạo cụ trừ tà trong truyền thuyết.

Nhét vào miệng những xác thối đó.

Rốt cuộc có hiệu quả hay không.

Rất nhanh… dưới sự mong đợi của hàng vạn ánh mắt.

Sau khi lật người né tránh một xác thối lao tới.

Móng lừa đen của Tao Trư cuối cùng cũng như ý nguyện được nhét vào miệng cái xác thối kia.

Trong khoảnh khắc!!!

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào cái xác thối đó.

Khoảnh khắc này.

Dường như thời gian cũng bị đóng băng. 1 giây… 2 giây… 3 giây… Khoan đã… 3 giây rồi!!!

Cái xác thối đó vậy mà đã đứng cứng đờ không nhúc nhích 3 giây rồi.

Chẳng lẽ Tao Trư thật sự đã thành công sao?

Cái móng lừa đen đó, thật sự được dùng như vậy sao?

Lúc này.

Trong đầu cư dân mạng gần như toàn bộ đều là ý nghĩ này.

Và cùng lúc đó.

Tin nhắn chạy ngang trong phòng livestream cũng vào lúc này, điên cuồng chạy lên: 【Chết tiệt ~ chết tiệt ~ chết tiệt, móng lừa đen có tác dụng rồi!】 【Mẹ kiếp ~ quá đỉnh, xác thối bị định trụ rồi.】 【Trời ơi ~ hiệu quả của móng lừa đen này vậy mà lại giống hệt bùa trấn cương thi của Cửu Thúc, thật sự khó tin!】 【Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, móng lừa đen làm từ gạo nếp, sao có thể là để cương thi ăn chứ, cái này đơn giản là đảo lộn tam quan và nhận thức của tôi về phim cương thi mà!】 【Có gì mà không thể, gạo nếp trong phim cương thi vốn dĩ đã có tác dụng trừ tà, bây giờ chẳng qua chỉ là thay đổi một cách dùng mà thôi!】 【Đúng vậy ~ hơn nữa tôi vừa nãy hình như nhớ cô Dương Tuyết Lệ có nói, cái móng lừa đen này ngoài gạo nếp ra, còn có máu chó đen, tro hương các loại, những thứ này ở một mức độ nào đó mà nói, đó cũng là đạo cụ trừ tà mà!】 【Đúng đúng đúng ~ đặc biệt là máu chó đen, trong phim cương thi của Cửu Thúc, đây chính là thần khí trừ tà đó, dây mực cũng là dùng máu chó

đen để nhuộm mà!】【Khoan đã, tôi biết tại sao cái móng lừa đen làm từ gạo nếp này lại gọi là móng lừa đen rồi!】【Tại sao?】【Vì nó có thêm máu chó đen.】【Đỉnh thật, anh quả nhiên là người thông minh, chi tiết này mà anh cũng nghĩ ra được, lợi hại lợi hại…】【Vậy thì… phương pháp trừ tà của tác giả game này, vẫn có dấu vết để lần theo sao?

Chương 590

Anh ấy không phải là bịa đặt lung tung sao?】【Đúng… chắc là vậy đó!】【Tao Trư đỉnh thật… không đúng, là tác giả game đỉnh thật!!!】【…】Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Ai nấy đều tỏ ra vô cùng kích động.

Bởi vì họ đều không ngờ tới.

Cách dùng của móng lừa đen này… lại là trực tiếp nhét vào miệng những xác thối đó.

Hơn nữa… sau khi bị nhét móng lừa đen vào miệng.

Cái xác thối đó vậy mà giống như bị định trụ vậy!

Không hề nhúc nhích.

Hiệu quả này chẳng phải giống hệt bùa trấn cương thi trong phim của Cửu Thúc sao?

Thật sự quá thần kỳ!

Không đúng… đồ vật trong game… sao có thể nói là thần kỳ chứ!

Phải nói là quá khó tin mới đúng!… Thực ra, lúc này không chỉ cư dân mạng đang xôn xao.

Tao Trư đang ở hiện trường cũng đứng hình mất hai giây mới hoàn hồn!

Anh ta cũng không ngờ, tác dụng của hắc lư đề tử này, lại có thể đóng băng đám hủ thi.

Nếu đúng như vậy, thì đám hủ thi này dễ đối phó hơn nhiều rồi!

Tao Trư không khởi kích động.

Nhưng rất nhanh, anh ta lại nghĩ đến một chuyện.

Má ơi!!!

Mình trong tay hiện tại chỉ có một cái hắc lư đề tử.

Mà ở đây lại có tổng cộng 16 hủ thi!

Số lượng này hoàn toàn không đủ!

Làm sao bây giờ???

Đợi online!!!

Cực kỳ khẩn cấp!!!

Đúng rồi!

Tao Trư chợt lóe lên ý nghĩ.

Ngay lập tức anh ta trực tiếp hét vào Dương Tuyết Lệ: "Dương tiểu thư, cô còn hắc lư đề tử trên người không?" Dương Tuyết Lệ vừa tránh né đám hủ thi tấn công, vừa đáp lại: "Có, còn 7 cái…" Tao Trư nghe vậy, trong lòng liền nghĩ ra điều gì đó!

Hay quá!!!

Tác giả của game này đúng là làm tiểu tiết không chỗ nào chê được!

Ở đây có tổng cộng 16 hủ thi!

Trong đó 8 con hơi cùi bắp một chút.

Theo phương pháp mà mấy cư dân mạng nói!

Chương 591

Hình như chỉ cần dẫn chúng đến cột đá có du đăng.

Sau đó dùng lửa đèn dầu trên du đăng!

Là có thể tiêu diệt chúng hoàn toàn.

Nhưng sau đó xuất hiện 8 con hủ thi kia, độ khó sẽ tăng lên đáng kể.

Dùng đèn dầu đó là tuyệt đối không được.

Nên chỉ có thể dùng cách khác.

Mà Dương Tuyết Lệ trên người lúc này vừa hay có 8 cái hắc lư đề tử.

Chẳng phải đây là thứ chuẩn bị riêng cho 8 con hủ thi đó sao?

Nghĩ đến đây, Tao Trư lập tức hét lên với Dương Tuyết Lệ: "Dương tiểu thư, không thể dùng cách thông thường để đối phó đám hủ thi này, nhất định phải dẫn chúng đến mấy cây du đăng cột đá kia." "Chỉ có lửa đèn dầu trên du đăng mới có thể thiêu chết hoàn toàn chúng!" Nói xong, Tao Trư không đợi Dương Tuyết Lệ trả lời, trực tiếp rút cái hắc lư đề tử đó ra khỏi miệng con hủ thi.

Ách… Ngay khi anh ta rút hắc lư đề tử ra khỏi miệng con hủ thi đó.

Con hủ thi vốn bị đóng băng bất động ở đó, liền sống lại.

May mà Tao Trư đã chuẩn bị trước.

Sau khi lấy lại hắc lư đề tử, anh ta lập tức dẫn đám hủ thi phía sau chạy về phía cột đá.

Ý tưởng của anh ta rất đơn giản.

Là dùng lửa đèn dầu thiêu rụi 8 con hủ thi đầu tiên.

Sau đó dùng hắc lư đề tử trên người Dương Tuyết Lệ, để đối phó 8 con hủ thi hồi sinh sau.

Cứ như vậy, cách đối phó 16 con hủ thi đã đầy đủ!

Còn ở phía bên kia, sau khi nhận được lời nhắc của Tao Trư, Dương Tuyết Lệ cũng lập tức dẫn đám hủ thi xung quanh mình chạy về phía cột đá.

Hai người lần lượt dùng lửa đèn dầu trên cột đá để đối phó đám hủ thi.

Rất nhanh! 8 con hủ thi hồi sinh đầu tiên đã bị lửa thiêu thành tro bụi.

"Không ngờ lửa đèn dầu trên du đăng này lại thực sự có thể đối phó đám hủ thi này…" Dương Tuyết Lệ vỗ vỗ lồng ngực đang phập phồng, thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, phía Tao Trư cũng nhận được thông báo hảo cảm từ Dương Tuyết Lệ: 【Chúc mừng!

Anh đã dùng phương pháp lửa đèn dầu đối phó hủ thi và được Dương Tuyết Lệ công nhận, độ hảo cảm của Dương Tuyết Lệ dành cho anh +10! 】 Vãi!!!

Độ hảo cảm đã trở lại!

Nó đã trở lại rồi!

Nhìn thấy thông báo hảo cảm này, mắt Tao Trư lập tức sáng lên.

Tuy nói chỉ tăng 10 điểm, nhưng đây cũng là một khởi đầu tốt mà!… 【Vãi ~Mau nhìn Tao Trư kìa, hắn ta lại trực tiếp nhận được 10 điểm hảo cảm của Dương Tuyết Lệ! 】 【Má ơi, hình như đúng thật... 】 【Khoan đã, trước đó tôi từng vào livestream của Đại Tư

Mã, hình như hắn ta cũng dùng loại lửa này để đối phó hủ thi, nhưng hắn ta lại không nhận được bất kỳ điểm hảo cảm nào từ Dương Tuyết Lệ cả!

Chương 592

】【Có lẽ Tao Trư may mắn hơn thôi, dù sao hắn ta cũng là người "đen đủi" nhất mà!】【Không đúng, game này căn bản không có cái gọi là may mắn hay không may, tôi thấy chắc chắn có vấn đề ở đây!】.【Tôi biết rồi, chắc chắn là độ hảo cảm giữa Tao Trư và Dương Tuyết Lệ bây giờ quá thấp, nên độ khó để anh ta nhận được hảo cảm từ Dương Tuyết Lệ sẽ tương đối thấp hơn, còn Đại Tư Mã thì độ hảo cảm giữa hắn ta và Dương Tuyết Lệ rất cao, nên độ khó để nhận được hảo cảm từ Dương Tuyết Lệ sẽ khó hơn một chút!】【Ừm, hình như đúng là có khả năng này, dù sao tất cả cài đặt game đều càng về sau càng khó, xem ra game này cũng vậy!】【Nói như vậy, độ hảo cảm giữa Tao Trư và Dương Tuyết Lệ vẫn có thể tiếp tục tăng lên sao?】【Thì phải xem bản lĩnh của hắn ta thôi...】【Dù sao đi nữa, đây cũng là một khởi đầu tốt, Tao Trư, vận may của anh đã dần dần trở lại rồi, cố lên nha, đừng từ bỏ cuộc sống, tất cả mọi người ở đây đều ủng hộ anh!】【Đúng đúng, cuộc sống dù có vạn phần bất lực, nhưng anh cũng phải mỉm cười đối mặt chứ!】【...】Nhìn thấy Tao Trư lại nhận được 10 điểm hảo cảm từ Dương Tuyết Lệ.

Cư dân mạng trong livestream đều mừng cho anh ta!

Một số cư dân mạng thậm chí còn công khai bày tỏ.

Rằng họ sẽ mãi mãi ủng hộ Tao Trư.

Điều này khiến Tao Trư có chút áy náy.

Má ơi!!!

Fan của mình đối xử với mình tốt như vậy.

Họ tin tưởng mình đến thế.

Mình lại còn lừa dối tiền donate của họ.

Mình đúng là đồ khốn nạn!

Haizzz ~ Thôi kệ đi!

Cứ vượt qua màn này cái đã.

Điều duy nhất mình có thể làm bây giờ.

Là cho họ sớm được thấy những tình tiết tiếp theo của game đạo mộ này.

Để họ được mãn nhãn.

Coi như đây là chút đền bù của mình cho họ vậy!

Lấy lại tự tin, Tao Trư nhanh chóng khôi phục ý chí chiến đấu.

Sau khi thiêu rụi 8 con hủ thi đầu tiên thành tro bụi.

Anh ta lại lập tức tìm Dương Tuyết Lệ xin thêm 4 cái hắc lư đề tử.

Đồng thời dặn dò Dương Tuyết Lệ: "Dương tiểu thư, ở đây tổng cộng có 16 cây cột đá, mỗi cây cột đá đều có một con hủ thi." "Nếu cô tin tưởng tôi, lát nữa khi 8 con hủ thi còn lại hồi sinh, cô cứ dùng hắc lư đề tử đối phó chúng!" "Tôi đối phó 5 con, cô đối phó 3 con, không vấn đề gì chứ?" Tuy nhiên, nghe Tao Trư nói vậy!

Dương Tuyết Lệ cũng có chút nghi hoặc.

Chương 593

Cô chau mày nói: "Hồ tiên sinh, đám hủ thi này chẳng phải đều có thể dùng lửa đèn Giao Nhân để thiêu chết sao?

Tại sao 8 con hủ thi phía sau chúng ta lại không dùng đèn Giao Nhân, mà phải dùng hắc lư đề tử chứ?" Dương Tuyết Lệ vẫn không hiểu.

Muốn dùng hắc lư đề tử để đóng băng một con hủ thi.

Thì phải nhét lư đề tử vào miệng đối phương.

Mà điều này thì phải tiếp xúc cận chiến với con hủ thi đó.

Mức độ nguy hiểm rõ ràng lớn hơn nhiều so với việc trực tiếp dùng lửa đèn dầu trên du đăng để quất đám hủ thi kia.

Tại sao vị 'Hồ tiên sinh' này, lại đột nhiên đưa ra đề nghị kỳ lạ này chứ!

Chẳng lẽ những du đăng này không có tác dụng với 8 con hủ thi còn lại sao?… Còn nữa… Tại sao 'Hồ tiên sinh' này lại hiểu rõ về tế đàn này đến vậy?

Chẳng lẽ… anh ta đã từng đến đây trước kia rồi sao?

Khoảnh khắc này.

Trong đầu Dương Tuyết Lệ đột nhiên hiện lên rất nhiều dấu hỏi.

Nhưng đáng tiếc… lúc này đã không kịp nghĩ nhiều nữa rồi.

Bởi vì theo một tiếng động quái dị truyền đến. 8 con hủ thi còn lại cũng đã dần dần tỉnh lại.

"Dương tiểu thư, tôi bây giờ không có thời gian giải thích với cô, nếu cô tin tưởng tôi, thì cứ dùng hắc lư đề tử, tôi sẽ không hại cô

đâu…” Tao Trư lúc này cũng không nói nhiều với Dương Tuyết Lệ, cầm hắc lư đề tử lên rồi chạy về phía trung tâm tế đàn.

Anh ta biết 8 con hủ thi hồi sinh sau này hành động rất nhanh.

Hơn nữa còn có thể nhảy!

Nếu mình còn ở gần mấy cột đá đó.

Chúng sẽ lợi dụng cột đá tấn công mình từ năm hướng.

Trước, sau, trái, phải, và cả phía trên nữa!

Tức là từ trên cột đá bò xuống.

Còn nếu mình đứng ở giữa tế đàn.

Ít nhất chúng sẽ không thể bò dọc theo cột đá để tấn công mình nữa.

Đây chính là lợi ích của việc có tầm nhìn rộng.

Đương nhiên.

Nếu Dương Tuyết Lệ có thể tin tưởng anh ta.

Hai người họ hoàn toàn có thể đứng ở giữa tế đàn.

Sau đó lưng tựa lưng.

Cứ như vậy.

Khi họ đối mặt với đám hủ thi đó.

Tương đối mà nói cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.

Chương 594

Bởi vì nếu hai người họ tựa lưng vào nhau.

Thì mỗi người chỉ cần phụ trách hai hướng là được!

Như vậy độ khó sẽ giảm đi một nửa ngay lập tức.

Nhưng anh ta cũng biết.

Với độ hảo cảm hiện tại của mình với Dương Tuyết Lệ.

Anh ta chỉ có thể khuyên nhủ đối phương, chứ không thể dùng giọng ra lệnh để chỉ huy đối phương.

Nếu không.

Sẽ chỉ gây ra tác dụng ngược.

May mà sự lo lắng của Tao Trư chỉ kéo dài một chút thời gian.

Dương Tuyết Lệ cuối cùng vẫn chọn tin lời anh ta.

Nhanh chóng chạy đến.

Sau đó, hai người cứ thế lưng tựa lưng đứng giữa tế đàn.

Trong tay mỗi người cầm một cái hắc lư đề tử.

Với tư thế nghiêm chỉnh sẵn sàng chiến đấu.

"Hồ tiên sinh, anh chắc chắn là không lừa tôi chứ?" "8 con hủ thi hồi sinh sau này, thật sự chỉ có thể dùng hắc lư đề tử đối phó sao?" Dương Tuyết Lệ vừa nhìn chằm chằm đám hủ thi đang bò xuống từ cột đá, vừa nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

Tao Trư cười khổ một tiếng nói: "Dương tiểu thư, cô thấy bây giờ cô hỏi tôi câu này, tôi cần phải trả lời cô thế nào?

Tôi có lừa cô hay không, lát nữa cô tự nhìn sẽ hiểu mà?" Nói thì

nói vậy.

Nhưng trong lòng Tao Trư cũng có chút hoảng sợ.

Bởi vì cái hắc lư đề tử trong tay anh ta có thể đối phó 8 con hủ thi đầu tiên, điều này anh ta đã tự mình thử nghiệm.

Anh ta có thể đảm bảo.

Nhưng mà… hắc lư đề tử này có thể đối phó 8 con hủ thi hồi sinh sau không!

Anh ta thật sự không dám nói chắc.

Bởi vì anh ta cũng chưa có cơ hội thử nghiệm!

Nếu nhất định phải đưa ra một câu trả lời cho Dương Tuyết Lệ.

Anh ta chỉ có thể nói mình có sáu phần nắm chắc!

Nhưng mà… với tình huống hiện tại của anh ta.

Đừng nói là sáu phần nắm chắc.

Ngay cả hai phần nắm chắc, một phần nắm chắc.

Anh ta cũng phải cứng đầu xông lên thôi!

Nếu không.

Anh ta còn có cách nào tốt hơn sao?

Chương 595

Nghe Tao Trư trả lời gần như không có đáp án cụ thể.

Dương Tuyết Lệ cũng lập tức im lặng.

Bởi vì cô ấy cảm thấy Tao Trư nói không sai.

Đến nước này, mình còn hỏi câu này, ít nhiều cũng hơi ngớ ngẩn rồi.

Cái hắc lư đề tử này rốt cuộc có thể đối phó 8 con hủ thi kia không!

Lát nữa thử một cái không phải sẽ biết sao?… "Ách…", "Ách…", "Ách…" Đang suy nghĩ.

Trên cột đá lại đột nhiên vang lên một tràng âm thanh quái dị.

Dương Tuyết Lệ ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy 8 con hủ thi còn lại lúc này cũng đã bắt đầu hoạt động.

Không đúng!!!

Nói chính xác hơn.

Là chúng cũng đã hồi sinh.

Hơn nữa… 8 con hủ thi đó đúng như 'Hồ tiên sinh' đã nói!

Bất kể là tốc độ, hay khí thế khủng bố tỏa ra từ chúng.

Đều mạnh hơn nhiều so với 8 con hủ thi trước đó.

"Ục ục ~~~" Dương Tuyết Lệ không nhịn được nuốt nước bọt.

Cô có thể cảm nhận được. 8 con phù thi đó đã mang đến cho cô áp lực rất lớn.

Mình nhất định phải coi trọng.

Nếu không.

Rất có thể sẽ gục ngã tại đây.

Nghĩ đến đây.

Lưng cô cũng càng dán chặt hơn vào lưng Tao Trư.

Còn ở phía bên kia.

Thấy 8 con hủ thi đáng sợ nhất hồi sinh.

Tao Trư cũng đã dốc hết tinh thần.

Anh ta biết.

Quái vật khó nhất trong màn này.

Cuối cùng cũng sắp lộ diện rồi.

Anh ta vô thức liếc nhìn hắc lư đề tử trong tay mình.

Tuy rằng cái hắc lư đề tử này vừa nãy anh ta đã thử nghiệm trên một con hủ thi rồi.

Chương 596

Nhưng anh ta cũng không dám đảm bảo.

Cái hắc lư đề tử này có tác dụng với 8 con hủ thi kia hay không.

Dù sao thì nước Hạ bọn họ có một câu cổ ngữ nói rằng.

Đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Ngay cả những vật dụng trấn tà trời sinh có tác dụng khắc chế tà túy quỷ vật.

Khi đối mặt với một số tà túy quỷ vật có thực lực mạnh mẽ, oán khí ngút trời.

Cũng là vô dụng!

Cho nên… anh ta rất lo lắng những hắc lư đề tử trong tay mình.

Liệu có thực sự như mình tưởng tượng.

Có thể gây tác dụng trấn áp lên 8 con hủ thi này.

Nếu có thể.

Thì đương nhiên là vạn sự như ý!

Còn nếu không được.

Thì anh ta chỉ có thể nghĩ cách khác.

Nhưng vấn đề là… trước đó anh ta đã nghĩ rất nhiều cách rồi.

Cuối cùng đều không có tác dụng!

Bây giờ khó khăn lắm mới tìm được một phương pháp trông có vẻ đáng tin cậy.

Hy vọng đừng có sai sót!!!

Tao Trư thầm cầu nguyện trong lòng.

Đồng thời. 8 con hủ thi hồi sinh từ trên cột đá!

Lúc này cũng đã nhìn thấy Tao Trư và Dương Tuyết Lệ đang đứng giữa tế đàn.

Chúng không nói hai lời.

Sau khi thoát khỏi đinh quan tài trên người.

Lập tức gầm rú rồi xông về phía hai người.

"Dương tiểu thư, chúng đến rồi, cẩn thận một chút nhé…" Tao Trư nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

Từ tình hình hiện tại mà xem. 8 con hủ thi này đúng như anh ta dự liệu.

Bởi vì mình và Dương Tuyết Lệ đều đứng ở giữa tế đàn.

Cho nên chúng không còn cách nào khác.

Chỉ có thể vây lên từ bốn phía của tế đàn.

Chương 597

Điều này khiến anh ta và Dương Tuyết Lệ chỉ cần lo tốt hai hướng trước mặt mình là được.

Hơn là đứng gần mấy cột đá kia, có thể tập trung chú ý lực hơn.

Đây là một khởi đầu tốt.

Nhưng… đồng thời đối mặt với 8 con hủ thi đang vây lên.

Hơn nữa lại là 8 con hủ thi có thực lực mạnh nhất.

Hai người anh ta và Dương Tuyết Lệ, thật sự có thể cầm cự được sao?

"Hồ tiên sinh anh yên tâm, tôi sẽ lo tốt phía bên tôi, hy vọng anh cũng có thể…" Dương Tuyết Lệ lúc này cũng có vẻ mặt nghiêm trọng, ánh mắt nhìn chằm chằm đám hủ thi đang xông lên.

Tao Trư nghe vậy, trên mặt không khỏi nở nụ cười khổ.

Dương Tuyết Lệ này thật là buồn cười.

Bây giờ đã đến lúc này rồi.

Làm sao mình có thể nói không được chứ!… Đồng thời.

Thấy Tao Trư và Dương Tuyết Lệ đứng giữa tế đàn.

Cùng lúc đối mặt với 8 con hủ thi đang vây công.

Cư dân mạng trong livestream đều bùng nổ. 【Vãi ~Kịch hay cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi!!! 】【Cũng không biết mấy cái hắc lư đề tử trong tay Tao Trư rốt cuộc có tác dụng không nữa! 】【Chắc chắn có tác dụng mà, trước đó hắn ta chẳng phải đã thử trên một con hủ thi rồi sao? 】【Đúng vậy, tôi vừa nãy còn tận mắt thấy Tao Trư nhét cái hắc lư đề tử đó vào miệng con hủ thi, kết quả con hủ thi đó sau

khi bị hắc lư đề tử chặn lại, cả người cứ như mất hồn vậy, bất động luôn. 】. 【Hahaha ~Nói hay lắm, hơn nữa trong túi Dương Tuyết Lệ vừa hay lại có 8 cái hắc lư đề tử, chẳng phải đây là thứ dành riêng cho 8 con hủ thi này sao? 】 【Xem ra tác giả game này cũng để lại đường lùi cho người chơi chúng ta đó mà! 】 【Cậu nói không phải thừa sao?

Nếu hắn ta không để lại đường lùi cho chúng ta, thì màn này làm sao mà qua được chứ? 】 【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, 8 con hủ thi này khá lợi hại đó, Tao Trư và cô kia dù có dùng vật trấn tà có thể đối phó chúng, muốn hạ gục chúng trực tiếp, e rằng cũng không dễ dàng đâu nhỉ? 】 【Chắc chắn rồi, muốn nhét một cái hắc lư đề tử vào miệng đối phương, việc này độ khó cao đó, không khéo Tao Trư còn chưa kịp nhét vào, bản thân đã bị đám hủ thi đó hạ gục rồi. 】 【Đúng, không phải là không có khả năng này, hy vọng Tao Trư có thể trụ vững. 】 【Tôi thấy khó đấy, dù sao hắn ta và Dương Tuyết Lệ chỉ có hai người, mà hủ thi thì có tới 8 con lận, hơn nữa 8 con hủ thi đó lại cùng lúc vây công! 】 【Bây giờ điều duy nhất chúng ta có thể làm, e rằng chỉ còn cách cầu nguyện thôi! 】 【Cầu nguyện có ích lợi gì, cứ donate là được rồi! 】 【Đúng đúng đúng ~Donate, vẫn là donate thực tế hơn! 】 【Không sai, cầu nguyện là dành cho Phật và Chúa, còn đối với streamer thì chỉ có thể ném quà!

Chương 598

】【Anh em à, không thể nói như vậy được, chủ yếu là Tao Trư hiện tại đang gặp khó khăn, chúng ta nếu giúp được thì vẫn nên giúp một chút, hơn nữa… cậu dám so sánh Phật và Chúa với nhau, có hơi quá đáng không vậy, tôi thấy hai vị thần này, chắc không phải cùng một hệ thống đâu nhỉ?】【Không phải cùng hệ thống thì có liên quan gì chứ?

Dù sao thì họ cũng đều ở trên trời hưởng khói hương cúng bái cả, hiểu ý là được rồi…】【Nói cũng phải…】Cư dân mạng trong livestream bàn tán sôi nổi.

Về hoàn cảnh hiện tại của Tao Trư và Dương Tuyết Lệ.

Rất nhiều người vẫn không mấy lạc quan.

Không vì điều gì khác.

Chỉ vì đám hủ thi đó trước đó đã để lại cho họ ấn tượng rất sâu sắc.

Một sinh vật tà túy kinh khủng như vậy.

Chỉ dựa vào vài cái hắc lư đề tử.

Thật sự có thể trấn áp được sao?

Hơn nữa… cho dù những hắc lư đề tử đó thật sự có thể đối phó 8 con hủ thi kia.

Nhưng muốn nhét những hắc lư đề tử này vào miệng 8 con hủ thi đó.

E rằng cũng không phải là chuyện dễ dàng đâu nhỉ?

Dù sao thì tốc độ và phản ứng của 8 con hủ thi này rất nhanh.

So với 8 con hủ thi hành động chậm chạp, không có chút trí thông minh nào trước đó.

Đơn giản là một trời một vực!!!

Tuy nhiên… cũng có một số cư dân mạng cảm thấy.

Tác giả của game này đã đặt 8 con hủ thi này ở đây.

Mà Dương Tuyết Lệ trên người lại vừa khéo có 8 cái hắc lư đề tử.

Điều này chắc chắn không phải là sự trùng hợp.

Chắc chắn là anh ta muốn người chơi dùng 8 cái hắc lư đề tử này để đối phó 8 con hủ thi đó!

Nên mới sắp xếp như vậy!… Ngay khi cư dân mạng trong livestream đang tranh cãi sôi nổi. 8 con hủ thi hồi sinh từ trên cột đá.

Cũng đã nhanh chóng đến trước mặt Tao Trư và Dương Tuyết Lệ.

Tuy nhiên… điều khiến Tao Trư và Dương Tuyết Lệ cảm thấy kỳ lạ là. 8 con hủ thi này khi đến cách họ hai mét.

Lại trực tiếp dừng lại.

Chúng bắt đầu nhìn Tao Trư và Dương Tuyết Lệ với vẻ mặt cảnh giác.

Không đúng… Nói chính xác hơn!

Chúng không phải đang cảnh giác Tao Trư và Dương Tuyết Lệ.

Mà là đang cảnh giác hắc lư đề tử mà hai người họ đang cầm trong tay.

Chương 599

Thấy cảnh này.

Tao Trư lập tức tràn đầy tự tin!

“Tốt quá rồi, xem ra suy đoán của tôi vừa nãy là đúng.” “8 cái hắc lư đề tử trong tay chúng ta, thật sự có thể đối phó 8 con hủ thi này.” “Nếu không, 8 con hủ thi này tuyệt đối sẽ không lộ ra ánh mắt kinh hãi và e dè như vậy…” Tao Trư nói một cách chắc chắn.

Đồng thời.

Để chứng minh suy đoán của mình.

Anh ta lại vung vẩy cái hắc lư đề tử trong tay về phía con hủ thi trước mặt mình!

Chỉ thấy con hủ thi đó khi thấy hắc lư đề tử trong tay anh ta đến gần mình.

Lại vô thức lùi về phía sau.

Thấy tình huống này!

Trong lòng Tao Trư lại càng thêm tin tưởng vào suy đoán của mình vài phần.

Chỉ là… nghe những lời Tao Trư vừa nói ra.

Sắc mặt Dương Tuyết Lệ lại không khỏi biến đổi.

Chỉ thấy cô chau mày nói: “Hồ tiên sinh, anh vừa nói gì?

Suy đoán của anh á?” “Chẳng lẽ… hắc lư đề tử này có thể đối phó đám hủ thi đó, trước đó đều là do anh tự mình suy đoán sao?” Dương Tuyết Lệ lúc này có chút bất ngờ.

Cô nhớ ‘Hồ tiên sinh’ này vừa nãy rõ ràng đã nói với cô rất chắc chắn rằng, những hắc lư đề tử này có thể đối phó đám hủ thi đó mà.

Sao bây giờ lại đột nhiên biến thành suy đoán rồi chứ?

Dựa vào một suy đoán mà dám ra tay với đám hủ thi này.

Gan này cũng lớn quá rồi!

Nhưng ngạc nhiên thì ngạc nhiên.

Dương Tuyết Lệ lúc này đối với Tao Trư lại không có ý kiến gì khác.

Bởi vì nếu đổi lại là chính cô!

Trong tình huống vừa nãy.

Có lẽ cũng sẽ mạo hiểm.

Dù sao thì lúc đó họ gần như đã không còn đường thoát.

Nếu không nhanh chóng nghĩ ra một cách.

Rất có thể sẽ bị 8 con phù thi đó hạ gục.

Mà cái suy đoán táo bạo của Tao Trư này.

Lúc này lại rất tốt giúp họ nắm được thế chủ động.

Tuy nói những con hủ thi đang vây quanh mình, không lập tức rời đi sau khi nhìn thấy hắc lư đề tử trong tay họ!

Nhưng mà… ít nhất họ bây giờ đã xác định được.

Những con hủ thi này sợ những hắc lư đề tử trong tay họ.

Chương 600

Thế là đủ rồi!

Nghĩ đến đây.

Dương Tuyết Lệ cũng không khỏi có chút kính phục đối với hành động táo bạo của Tao Trư.

Đồng thời!

Phía Tao Trư cũng như mong đợi nhận được thông báo hảo cảm từ Dương Tuyết Lệ: 【Chúc mừng!

Chiến lược táo bạo của anh đã nhận được sự kính phục từ Dương Tuyết Lệ, độ hảo cảm của Dương Tuyết Lệ dành cho anh +10! 】 Vãi!!!

Đỉnh thật!

Lại thêm 10 điểm hảo cảm!

Tao Trư mừng rỡ khôn xiết.

Anh ta không ngờ trong tình huống này.

Mình lại còn có thể nhận được một đợt hảo cảm từ Dương Tuyết Lệ.

Hơn nữa lại là trực tiếp nhận được 10 điểm.

Hiện tại… độ hảo cảm giữa mình và Dương Tuyết Lệ, đã lại khôi phục đến 40 điểm.

Tuy rằng so với 60 điểm trước đó vẫn còn thiếu 20 điểm.

Nhưng có thể liên tục nhận được 20 điểm trong thời gian ngắn.

Thành tích này cũng đã rất tốt rồi.

Ít nhất đã khiến anh ta nhìn thấy hy vọng!

Tao Trư tin rằng không lâu nữa.

Độ hảo cảm giữa mình và Dương Tuyết Lệ, chắc chắn lại có thể khôi phục đến 60 điểm.

Thậm chí còn cao hơn nữa!!!… Đồng thời.

Trong livestream. 【Vãi ~Cái hắc lư đề tử này thật sự có tác dụng à! 】 【Haha ~Không ngờ đám hủ thi này còn cùi bắp hơn, trước đó đám hủ thi kia Tao Trư cần phải nhét hắc lư đề tử vào miệng chúng mới có hiệu quả, còn đám hủ thi này trông có vẻ ngầu lòi, kết quả thấy hắc lư đề tử là không dám động đậy luôn! 】 【Đây… đây chẳng lẽ là cái gọi là "ngoài mạnh trong yếu" trong truyền thuyết sao? 】 【Cũng có thể nói là "vẻ ngoài hào nhoáng bên trong mục nát"… 】 【Có lý ~Xem ra vừa nãy chúng ta đã đánh giá quá cao đám hủ thi này rồi! 】 【Mẹ kiếp ~Hoá ra đám hủ thi này vô dụng thế à, tôi còn tưởng Tao Trư và Dương Tuyết Lệ phải chiến một trận với chúng chứ! 】 【Anh bạn tầng trên, cái từ 'chiến' mà anh nói bây giờ, cảm giác có vẻ rất thâm thúy à nha! 】 【Cút ~Là tự cậu nghĩ bậy thôi! 】. 【Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, đây cũng là một điều tốt đối với chúng ta mà, ít nhất chúng ta có thể nhanh hơn để xem tình tiết tiếp theo rồi!

Chương 601

】【Nhưng tôi luôn cảm thấy có chút kỳ lạ… Đám hủ thi này rõ ràng lợi hại như vậy, tại sao sau khi thấy hắc lư đề tử lại e dè đến thế chứ?

Chẳng lẽ chúng thật sự sợ hắc lư đề tử? 】【Anh bạn đừng lo lắng vớ vẩn nữa, cái gọi là mắt thấy tai nghe là thật, cậu nhìn xem chúng bây giờ đứng trước mặt Tao Trư và Dương Tuyết Lệ, ngay cả rắm cũng không dám đánh một cái, đây chẳng phải là bằng chứng tốt nhất sao? 】【Nói thì nói vậy, nhưng tôi luôn cảm thấy ở đây có thể có bẫy! 】【Có bẫy?

Lời này nghĩa là sao? 】【Mẹ kiếp, cậu không phải cho rằng đám hủ thi đã chết không biết bao nhiêu năm này còn đọc binh pháp Tôn Tử chứ?

Cậu coi chúng là Cao Khải Cường hết sao? 】【Cũng không phải, tôi chỉ là cảm thấy 8 con hủ thi này lại được tác giả game sắp xếp ở đây, xét ở một mức độ nào đó, mức độ nguy hiểm của chúng, chắc chắn phải lớn hơn 8 con hủ thi trước đó, nhưng 8 con hủ thi trước đó khi đối mặt với hắc lư đề tử trong tay Tao Trư, hình như lại không biểu hiện kinh khủng đến vậy? 】【Cậu nói cũng không phải là không có lý… 】【Tôi biết rồi, chắc chắn là 8 con hủ thi trước đó sở dĩ không sợ hắc lư đề tử, là vì chúng không có thị giác! 】【Không có thị giác? 】【Đúng vậy, không biết mọi người có để ý không, đám hủ thi này tuy nhìn bề ngoài gần giống nhau, nhưng con mắt của chúng lại hoàn toàn khác nhau, con mắt của 8 con hủ thi trước đó, đều là một mảng đen ngòm, bên trong căn bản không có tròng mắt, điều này chứng tỏ lúc đó chúng chắc chắn không có thị giác! 】【Khoan đã ~Nhưng nếu chúng không có thị giác, vậy chúng tấn công Tao Trư

bằng cách nào? 】【Đồ ngốc, khứu giác (khứu giác)! 】【Ơ ~Cậu nói vậy, hình như đúng thật là có khả năng như vậy! 】【Tôi cũng phát hiện ra rồi, 8 con hủ thi trước đó đúng là không có tròng mắt, nhưng những con hủ thi bây giờ, trong mắt đều có tròng mắt, điều này chứng tỏ chúng có thị giác, nên chúng mới không dám đến gần sau khi nhìn thấy hắc lư đề tử trong tay Tao Trư và Dương Tuyết Lệ. 】【Mẹ kiếp, hóa ra là như vậy… 】Cư dân mạng trong livestream bàn tán sôi nổi.

Lúc đầu!

Họ vẫn không tin rằng đám hủ thi này lại cùi bắp đến vậy!

Rõ ràng mạnh mẽ thế.

Nhưng lại bị hắc lư đề tử trong tay Tao Trư và Dương Tuyết Lệ dọa cho đứng im.

Sau một hồi phân tích.

Cùng với việc so sánh với 8 con hủ thi trước đó.

Họ mới phát hiện ra nguyên nhân.

Hóa ra 8 con hủ thi này và 8 con hủ thi trước đó.

Là hai loại hoàn toàn khác nhau.

Một loại chỉ có thị giác!

Một loại chỉ có khứu giác!

Hèn chi!… Tuy nhiên… ngay khi cư dân mạng đều cho rằng đám hủ thi đó sẽ vì hắc lư đề tử mà không dám tiến lên.

Bất ngờ lại đột nhiên xảy ra.

Chỉ thấy những con hủ thi vốn còn đang rất kinh sợ hắc lư đề tử!

Chương 602

Trên từng khuôn mặt đầy thịt rữa đó!

Lại đột ngột lộ ra một nụ cười quỷ dị!

Đúng vậy… họ không nhìn lầm.

Đám hủ thi đó lại biết cười.

Hơn nữa còn cười rất xảo quyệt.

Cứ như thể vẻ mặt kinh sợ trước đó của chúng là do chúng giả vờ vậy!

Mà thảm nhất chính là Tao Trư và Dương Tuyết Lệ.

Họ vốn còn tưởng rằng đám hủ thi này đều đang e sợ hắc lư đề tử trong tay mình.

Thế là trong lòng đã thả lỏng một chút cảnh giác.

Và bắt đầu tính toán tìm kiếm cơ quan có thể mở cánh cửa bí mật trên tế đàn!

Kết quả ngay lúc họ đang phân tâm mất cảnh giác.

Đám hủ thi đó lại là một đợt tấn công dữ dội.

Trực tiếp cùng nhau lao lên.

Tốc độ của đám hủ thi này vốn đã nhanh.

Lúc này lại đột nhiên phát động tấn công.

Dương Tuyết Lệ và Tao Trư căn bản không có thời gian phản ứng.

Thế là rất nhanh… hai người liền song song bỏ mạng dưới tay đám hủ thi đó.

Ách… không đúng.

Nói chính xác hơn.

Phải là tất cả đều bỏ mạng trong miệng đám hủ thi này.

Bởi vì thủ đoạn tấn công của đám hủ thi này đều rất tàn nhẫn.

Cứ thế nhắm thẳng vào cổ họng của Dương Tuyết Lệ và Tao Trư.

Hoặc là dùng răng nanh sắc nhọn cắn đứt một miếng… Hoặc là dùng móng vuốt sắc như dao tóm lấy… Nhưng bất kể là dùng phương thức tấn công nào.

Cuối cùng chúng đều sẽ không chút lưu tình cắn xé cơ thể của Dương Tuyết Lệ và Tao Trư.

Hơn nữa lại còn bắt đầu cắn xé từ bụng.

Cảm giác của Dương Tuyết Lệ thế nào, Tao Trư không biết.

Nhưng bản thân Tao Trư trước khi chết.

Lại cảm nhận được cảm giác bụng mình bị người ta xé toạc ra, sau đó bên trong ruột gan bị chúng ăn sống nuốt tươi!

Cảm giác đó, đơn giản là sống không bằng chết.

Cho đến cuối cùng.

Tao Trư thậm chí cảm thấy mình không phải chết vì vết thương quá nặng.

Chương 603

Mà là chết vì đau… 【Nhân vật tử vong, nhiệm vụ phụ bản thất bại…】 【Xin hãy cố gắng lần sau…】 Cho đến khi thông báo tử vong xuất hiện.

Tao Trư mới thoát khỏi cảnh tượng như ác mộng đó.

“Hù hù hù ~” “Hô ~” Sau khi thoát game.

Tao Trư vội vàng chạy đến bàn máy tính và vội vã tu liền hai ngụm nước.

Lúc này, anh ta dường như đột nhiên cảm thấy điều gì đó.

Vội vàng sờ lên cái bụng đang hơi chướng của mình.

“May mà chỉ là ảo giác trong cảnh game, nếu không thì…” Vừa nghĩ đến cảnh mình vừa nãy bị đám hủ thi tranh nhau xé toạc và cắn xé ngũ tạng lục phủ.

Trong lòng Tao Trư không khỏi rùng mình một cái.

Hơn nữa cái lạnh này còn là từ lòng bàn chân xông thẳng lên não.

Sau đó lại từ não lan tỏa khắp toàn thân trong chốc lát.

Ngoài ra.

Anh ta còn phát hiện trên người mình đã sớm ướt đẫm mồ hôi.

Quần áo cứ như vừa vớt từ dưới nước lên vậy.

Thậm chí còn đang nhỏ nước ra ngoài.

Đồng thời.

Tao Trư còn ngửi thấy một mùi khai.

Không nghi ngờ gì nữa.

Anh ta lại tè ra quần rồi… Tuy nhiên.

Những tình huống này đều nằm trong dự liệu của Tao Trư.

Không vì điều gì khác.

Chỉ vì cảnh tượng kinh khủng vừa nãy, thật sự quá đáng sợ.

Nếu có thể.

Anh ta cả đời này cũng không muốn trải qua cảnh tượng như vậy nữa.

Dù chỉ là game cũng thế!… Cùng lúc đó, trong livestream của Tao Trư.

Khi Tao Trư và Dương Tuyết Lệ bị đám xác thối lao vào chớp nhoáng, rồi mất mạng trong tiếng kêu gào thảm thiết như heo bị chọc tiết, những cư dân mạng ban đầu còn muốn xem hai người họ lưng kề lưng, đại sát tứ phương bỗng chốc đều sững sờ.

Không đúng… nói chính xác hơn, biểu cảm trên mặt họ lúc này không phải là sững sờ, mà là chấn động.

Chấn động tột độ, chấn động chưa từng có.

Hơn nữa, trong sự chấn động đó, còn xen lẫn cả kinh hoàng và khó tin!

Vì họ nằm mơ cũng không ngờ tới, đám xác thối kia lại còn biết động não, dùng hành vi đó để mê hoặc người chơi vượt ải.

Nếu không tận mắt chứng kiến, họ thật sự không dám tin đây là sự thật. 【Đù má~~~ đám xác thối này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Chương 604

Lại còn cố ý giả vờ yếu ớt, rồi đợi Tao Trư và mọi người mất cảnh giác đi làm chuyện khác thì tấn công bất ngờ như vũ bão, má ơi đây còn là cương thi nữa hả?

Rõ ràng là một lũ cáo già!!!】【Tôi cũng không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.】【Khốn nạn~ tôi cứ tưởng Tao Trư có thể cùng Dương Tuyết Lệ liên thủ càn quét, không ngờ hai người họ lại bị đám xác thối liên thủ càn quét, hết sảy luôn!】【Vãi~ đám xác thối này lẽ nào còn giữ lại ý thức lúc sinh thời sao?】【Không phải là không có khả năng này, tôi nhớ trong phim cương thi của Cửu thúc, có một số cương thi sẽ giữ lại ý thức và ký ức lúc sinh thời!】【Cương thi mà cậu nói là Huyền Khôi đúng không???】【Đúng, chính là Huyền Khôi!】【Nhưng Huyền Khôi là cương thi vương mà, việc nó giữ lại ký ức và ý thức lúc sinh thời chẳng phải rất bình thường sao?

Dù sao nó cũng là thi vương, chắc chắn phải có điểm gì đó khác biệt chứ…】【Khoan đã, cương thi có phân thành cương thi thường và cương thi vương, vậy đám xác thối này có phải cũng sẽ phân thành xác thối thường và xác thối vương không?】【À… ý cậu là, tám con xác thối sống lại phía sau là xác thối vương à?】【Đúng vậy, nếu là như thế thì việc chúng thức tỉnh ký ức và ý thức lúc sinh thời sẽ rất dễ hiểu!】【Đúng, tôi cũng nghĩ vậy, nếu đều là xác thối thường thì sao chúng lại lợi hại hơn tám con xác thối trước đó nhiều đến thế chứ?】【Không phải chứ?

Nếu tám con xác thối này cùng cấp bậc với cương thi vương như Huyền Khôi, vậy Tao Trư và Dương Tuyết Lệ bây giờ chẳng phải phải đối mặt cùng lúc với tám con cương thi vương cấp Huyền Khôi sao?】【Đúng, ý tôi là vậy đó!】【Má ơi~ nếu tình hình thật sự là

như vậy, thì dù Cửu thúc có đích thân đến, e rằng cũng không đỡ nổi đâu nhỉ?

Dù sao Cửu thúc cũng chỉ ngang cơ với Huyền Khôi, đối mặt cùng lúc với tám con cương thi vương cùng cấp Huyền Khôi, chắc ông ấy cũng phải vái lạy mất?】【Đối mặt cùng lúc với tám con cương thi vương cấp Huyền Khôi, đừng nói Cửu thúc, dù có Mã Tiểu Linh và Huống Thiên Hữu đến cũng không ăn thua!】【Vậy thì chỉ có thể tìm Tướng Thần thôi à?】【Khoan đã… mọi người đang nói cái gì vậy, sao tôi càng nghe càng không hiểu gì cả, lúc thì Cửu thúc, lúc thì Mã Tiểu Linh, lúc thì Huống Thiên Hữu, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một Tướng Thần, tôi sắp bị mọi người làm cho chóng mặt rồi, trong Cương Thi Đạo Trưởng có ba người đó sao?】【À… chúng tôi không nói Cương Thi Đạo Trưởng, chúng tôi nói là Tôi và Cương Thi Có Một Giao Ước, cậu sẽ không nói là đến bộ phim cương thi hiện đại kinh điển như vậy mà cậu cũng chưa xem bao giờ chứ?】【…】Cư dân mạng trong livestream bàn tán sôi nổi.

Mặc dù có vài người nói chuyện ngày càng lạc đề, thậm chí còn nhắc đến các bộ phim truyền hình như《Cương Thi Đạo Trưởng》và《Tôi và Cương Thi Có Một Giao Ước》!

Nhưng không thể phủ nhận rằng, lúc này, đối mặt với đám xác thối vương biết động não, tốc độ và độ tàn nhẫn đều cực kỳ kinh khủng, họ thật sự đã sợ hãi.

Vì vậy, họ đành phải dùng hai bộ phim truyền hình về cương thi này để điều tiết không khí, giảm bớt sự căng thẳng trong lòng.

Thế nhưng, đúng lúc này, một bình luận của cư dân mạng bỗng chốc thu hút sự chú ý của tất cả những người khác!【Cái đó… mọi người có cảm thấy kỳ lạ không?

Trước đó Tao Trư cũng từng giao đấu với đám xác thối vương,

nhưng đám xác thối vương đó chỉ thể hiện tốc độ cực kỳ kinh khủng, chứ không hề dùng bất kỳ mưu kế hoa lá cành nào, sao lần này chúng lại biết động não rồi nhỉ?】 Bình luận này vừa xuất hiện, lập tức gây ra sự bàn tán của những cư dân mạng khác.

Trong chốc lát, cả livestream lại xuất hiện vô số tin nhắn bình luận. 【Vãi~ huynh đệ quan sát kỹ ghê, vừa nãy tôi còn không hề chú ý đến tình huống này…】 【Mọi người nói đám xác thối vương này trước đây có phải đã từng xem Tôn Tử Binh Pháp không?】 【Vãi?

Tôn Tử Binh Pháp?

Sao cậu không nói chúng lúc sinh thời đều đã xem Cuồng Tiêu luôn đi?】 【Má nó, mọi người càng nói càng lố bịch, mọi người cứ nói thẳng là chúng lúc sinh thời đều là Cao Khải Cường đi…】 【Thôi đừng nói nhảm nữa, nói chuyện đàng hoàng đi, tôi cảm thấy đám xác thối vương này sở dĩ trở nên như vậy, chắc có liên quan đến Hắc Lư Đề Tử.】 【Không phải chứ?

Thấy Hắc Lư Đề Tử xong thì chúng thức tỉnh trí thông minh à?】 【Không đúng, ý của vị huynh đệ này chắc là, trước đó Tao Trư và mọi người vẫn luôn đối đầu trực diện với đám xác thối vương, hoặc là điên cuồng bỏ chạy, nên đám xác thối vương dù có trí thông minh thì chúng ta cũng không nhìn ra, nhưng bây giờ, Tao Trư và Dương Tuyết Lệ đứng lưng kề lưng giữa bàn tế, hơn nữa trong tay còn cầm Hắc Lư Đề Tử, điều này rõ ràng là đã có chuẩn bị, nên đám xác thối vương đã chơi chiêu dương đông kích tây với họ…】 【Cái này gọi là dương đông kích tây à?

Tôi thấy phải gọi là phản khách đoạt chủ mới đúng chứ?】 【Tôi thấy phải gọi là đánh úp bất ngờ.】 【Đồ ngốc, đây rõ ràng là lấy nhu khắc cương!】 【Thôi được rồi, được rồi, mọi người đừng nói nữa, tôi biết mọi người đều đã đọc Tôn Tử Binh Pháp…】 【Tóm lại, từ

điểm này chúng ta cũng có thể thấy, Hắc Lư Đề Tử này chắc chắn có tác dụng với đám xác thối vương.】【Tại sao lại nói vậy?】【Vớ vẩn, nếu Hắc Lư Đề Tử không có tác dụng với đám xác thối vương, thì đám xác thối vương đã lao thẳng vào rồi, tại sao còn phải giả vờ yếu ớt trước, đợi Tao Trư và mọi người mất cảnh giác rồi mới tấn công chứ?】【Ơ?

Nghe cậu nói vậy, hình như đúng là có lý thật!】【Vậy nên nói… phương pháp và bí kíp mà Tao Trư vừa sử dụng là không sai, chỉ là sau đó bị đám xác thối vương lừa mà thôi.】【Vậy ra, lát nữa Tao Trư chỉ cần không để ý đến việc đám xác thối vương giả vờ yếu ớt, trực tiếp nhét Hắc Lư Đề Tử vào miệng chúng là được à?】【Đúng, về mặt lý thuyết mà nói, chắc là tình huống như vậy…】【Tuyệt vời!!!】【Phân tích của đại lão đúng là chuẩn không cần chỉnh!】【…】Khi Tao Trư thay quần áo xong, quay trở lại livestream, anh ta vừa hay thấy những gì cư dân mạng đang bàn tán.

Anh ta nhận thấy, mặc dù nhiều người trong số họ chỉ nói nhảm nhí không đầu không cuối, nhưng vẫn có vài gợi ý vô cùng hữu ích.

Chẳng hạn như cư dân mạng vừa nói, phương pháp vượt ải của mình chắc chắn là đã tìm đúng rồi.

Chẳng qua, khi sử dụng phương pháp này, hơi xảy ra một chút ngoài ý muốn mà thôi.

Điều này giống như việc các bậc trưởng bối vì muốn bạn trưởng thành thuận lợi mà đã trải sẵn một con đường dẫn đến thành công dưới chân bạn.

Nhưng nếu bạn tự đi sai cách, con đường cũng sẽ ngày càng lệch lạc, hoặc có thể bạn sẽ vấp ngã ngay trên đường.

Điều đó hoàn toàn có thể xảy ra.

Vì vậy… điều anh ta cần làm bây giờ là lấy lại tự tin, sau đó dùng lại phương pháp vừa rồi để vượt ải.

Còn việc làm thế nào để nhét Hắc Lư Đề Tử vào miệng đám xác thối thì chỉ có thể tùy cơ ứng biến, đi bước nào tính bước đó.

Bởi vì xét tình hình hiện tại, đám xác thối đó đều có trí thông minh rất cao, thậm chí rất có thể còn mang theo ký ức lúc sinh thời!

Anh ta và Dương Tuyết Lệ phải đồng thời đối phó với tám con xác thối đó, độ khó không hề nhỏ!

"Thôi được rồi, dù sao thì tất cả bí kíp đều cần người tiên phong khai phá ra!" "Trò chơi này hiện tại vẫn chưa có người chơi nào vượt ải nhanh hơn tôi, tôi chỉ có thể từng bước một tự mình thử nghiệm những bí kíp chưa biết đó!" "Bất kể có thành công hay không, cứ đi làm trước đã." "Trong những thất bại không ngừng mà tìm kiếm con đường đúng đắn, chẳng phải là việc mà những streamer game như chúng ta cần làm sao?" Tao Trư hít một hơi thật sâu.

Ngay lúc này, anh ta đã lấy lại được tự tin.

Ngay sau đó, anh ta lại nhảy lên máy chạy bộ, đeo kính VR, và trực tiếp bắt đầu lần vượt phó bản tiếp theo!… Và cùng lúc đó, cũng chính vào lúc Tao Trư lấy lại tự tin, chuẩn bị thân mình mạo hiểm để tìm kiếm phương pháp vượt ải chính xác, Chu Tiểu Di ở livestream bên cạnh!

Chương 605

Cô cũng cuối cùng đã trải qua muôn vàn khó khăn, thuận lợi đến được bên giếng đá!

Không đúng… nói chính xác hơn, cô không phải là thuận lợi đến được giếng đá, mà là lại một lần nữa đến giếng đá.

Bởi vì trước đó cô đã đến một lần rồi.

Chẳng qua sau đó vì quá liều lĩnh, cô đã chết trước khi kịp mở khóa cốt truyện phó bản.

Đến nỗi cô không có cơ hội lưu game, đành phải bắt đầu lại từ đầu ở thị trấn sa mạc!

May mắn thay, sau những nỗ lực không ngừng nghỉ và sự cổ vũ của cư dân mạng, cô giờ đây cuối cùng đã quay trở lại nơi từng khiến cô đau lòng đến tuyệt vọng này!

"A a a a a… Anh em ơi, mọi người thấy chưa!" "Vừa rồi tuy tôi đã thất bại một lần, nhưng tôi lại quay lại rồi đây!" "Điều này nói lên điều gì?" "Điều này nói lên rằng dù tôi có thất bại, tôi cũng tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc!

Hơn nữa, sau lần chơi lại cốt truyện này, tôi phát hiện kỹ năng chơi game của mình dường như đã tiến bộ vượt bậc!" "Tôi cảm thấy đối với tôi, thất bại lần trước thực ra không phải là chuyện xấu, ngược lại còn giúp tôi tôi luyện kỹ năng của mình hơn!" "Cái này gọi là tích lũy lâu dài, bùng phát sau đó, mọi người hiểu không?!" Sau khi quay trở lại giếng đá!

Để giữ chân số ít cư dân mạng còn lại trong livestream của mình!

Chu Tiểu Di đã không ngần ngại tự động viên một cách hùng hồn!

Chẳng qua, đối với những cư dân mạng còn ở lại livestream, hành vi đó của cô không phải là tự động viên, mà là tự lừa dối mình và người khác! 【Tôi nói chị Chu ơi, chị tỉnh táo chút đi, đừng có lề mề ở đây nữa, mau vào phó bản đi thôi…】 【Đúng vậy, nếu chị còn cứ dây dưa ở đây, đến lúc lại bị đánh về bắt đầu lại từ đầu, thì chúng tôi thật sự phải đi đấy…】 【À mà chị Chu ơi, tôi vừa từ livestream của Tao Trư bên cạnh về, tôi thấy Tao Trư ở phó bản đó đã ăn đủ khổ rồi, hình như còn sợ tè ra quần nữa, lát nữa chị đừng có sợ tè ra quần nhé!】 【Vãi~ ghê vậy sao?

Thằng cha Tao Trư lại bị sợ tè ra quần à?】 【Khủng khiếp~ xem ra phó bản này độ khó thật sự rất cao!】 【Chỉ riêng Tao Trư thôi à, bên Đại Tư Mã cũng đang khổ không tả xiết rồi.】 【Chủ yếu là đám xác thối vương đó quá khó đối phó, nếu xử lý được đám xác thối vương đó thì vẫn có thể vượt qua được!】 【Tôi thấy khó, nên tôi nghĩ chị Chu vẫn nên đi đường vòng thì hơn, như vậy sẽ không phải chịu tội trong phó bản đó nữa.】 【Không được, với kỹ năng của chị Chu, nếu không lưu lại cốt truyện chính ở đây, lát nữa trên đường lại toang, chắc lại phải về thị trấn sa mạc khởi động lại cuộc đời, vậy chúng ta chẳng phải lại phải khô khan xem chị ấy đấu trí với bầy sói và bầy kiến sao?】 【Cái gì mà đấu trí, rõ ràng là đánh loạn chứ không phải sao… Nếu không phải có giáo sư Vương Kỳ ở phía sau chỉ điểm, chị ấy đã sớm về thị trấn sa mạc khởi động lại cuộc đời rồi!】 【Nói đi cũng đúng…】 【Vậy nên nói, những người khác có lẽ có thể đi đường vòng qua phó bản này, nhưng chị Chu thì không được, dù sao chuyên môn của chị ấy trong trò chơi này chính là khởi động lại cuộc đời!!!】 【Ách~ mọi người đừng nói chị Chu như vậy chứ, nếu chị Chu nhìn thấy thì ngại chết!】 【Cái này có gì mà ngại, chị ấy có bao nhiêu bản lĩnh thì tự mình cũng rõ, không cần chúng ta nhắc nhở đâu!】 【Đúng rồi, chị Chu, lát nữa sau khi mở phó bản, đừng quên hỏi Dương Tuyết Lệ xin Hắc Lư Đề Tử nhé, nhớ kỹ đấy,

nếu không chị chắc chắn sẽ chết đấy!】【Đúng đúng đúng~ Hắc Lư Đề Tử, đạo cụ quan trọng nhất trong phó bản này, tuy nhìn ghê tởm nhưng thật sự hữu dụng!】【Còn nữa còn nữa… những Hắc Lư Đề Tử đó tuyệt đối đừng dùng cho tám con xác thối thường phía trước, nhất định phải dùng cho tám con xác thối vương phía sau, nhớ kỹ nhé!】【Đù má~!

Sao tôi cứ cảm thấy như là chúng ta đang chơi game vậy!】【Không còn cách nào khác, đây đều là những bí kíp quan trọng, chúng ta nhất định phải nói trước cho chị Chu, nếu không lát nữa chị ấy chắc lại phải khởi động lại cuộc đời mấy chục lần nữa!】【Mấy chục lần có lẽ không đủ, bên Tao Trư và Đại Tư Mã đã bị đám xác thối vương làm cho khởi động lại cuộc đời mấy chục lần rồi, với kỹ năng của chị Chu, tôi đoán chị ấy có thể phá trăm!】【Đù má~ phá trăm, cái này thảm quá!】【Chị Chu, chúng tôi chỉ có thể giúp chị đến đây thôi, tiếp theo phải làm gì, chị tự mình nắm bắt nhé, tóm lại, nhất định phải tiêu diệt đám xác thối đó, hiểu không?】【…】 Cư dân mạng trong livestream thi nhau hiến kế cho Chu Tiểu Di.

Từ bình luận của họ không khó để nhận ra!

Để Chu Tiểu Di có thể thuận lợi vượt qua phó bản này!

Họ đã lo sốt vó!

Nhưng những bình luận này khi Chu Tiểu Di nhìn vào, lại biến thành một ý nghĩa khác.

"Hừ~" "Dám xem thường tôi." "Lát nữa tôi sẽ cho mấy người thấy, thế nào là người khai phá bí kíp game!!!" Ánh mắt rời khỏi livestream, Chu Tiểu Di lại nhìn về phía căn nhà đá đổ nát phía trước.

Cô biết… trong căn nhà đá chứa giếng nước đó có một phó bản ẩn.

Nếu cô có thể mở được phó bản ẩn đó thì sẽ có thể trực tiếp tiến vào.

Chỉ là độ nguy hiểm của phó bản ẩn đó dường như rất cao.

Nghe đám cư dân mạng "chuyên gia" nói, ngay cả những streamer kỹ thuật hàng đầu trong giới livestream như Tao Trư và Đại Tư Mã đều đã liên tục gục ngã ở đó.

Tuy nói hiện tại cô đã biết được bí kíp vượt ải nhờ miệng của cư dân mạng, nhưng trong lòng cô cũng rất rõ ràng, với trình độ của mình, nếu không chuẩn bị trước, vào đó chắc chắn sẽ chết!

Vì vậy… lần khởi động lại cuộc đời này, trước khi xuất phát, tranh thủ lúc mua thịt sống cùng Dương Tuyết Lệ, cô lại ghé quầy hàng bên cạnh mua một ít gạo nếp.

Đồng thời, cô còn tình cờ gặp một người bán thịt chó.

Sau khi biết từ miệng người bán rằng con chó đó vừa hay là chó đen, cô không nói hai lời, trực tiếp mua vài túi lớn.

Người bán thịt chó tuy không biết Chu Tiểu Di mua máu chó làm gì, nhưng kiểu làm ăn tự tìm đến này, ông ta cũng không từ chối.

Dù sao thì số máu chó này ông ta vốn định đổ đi.

Giờ có người bỏ tiền mua đi, ông ta đương nhiên vui vẻ rồi!

Phải nói rằng, Chu Tiểu Di tuy chơi game không ra sao, nhưng lại khá thông minh.

Chương 606

Ít nhất sau khi khởi động lại cuộc đời, cô đã biết chuẩn bị trước.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, việc cô chuẩn bị trước lần này, nói trắng ra là cô tự đánh đổi bằng thời gian của mình!

Dù sao thì, những người chơi khác khi đến trước phó bản này, chắc chắn sẽ trực tiếp tiến vào.

Bởi vì chỉ cần vào phó bản, mở khóa phó bản là tương đương với việc lưu lại điểm game của mình trong cốt truyện chính.

Nhưng Chu Tiểu Di lại cứ chết đúng vào thời điểm sắp mở khóa phó bản!

Đây là một 'cơ duyên' mà những người chơi khác không có!

Đương nhiên!

Trong đó cũng không thể thiếu sự giúp đỡ của cư dân mạng.

Dù sao nếu không có những thông tin và bí kíp mà cư dân mạng thăm dò được từ livestream bên cạnh, chỉ dựa vào nỗ lực một mình của Chu Tiểu Di thì cũng không thể làm được điều này.

Bởi vì một mình cô không thể thu thập được nhiều thông tin bí kíp như vậy, càng không thể biết được Hắc Lư Đề Tử, thứ được chế từ gạo nếp và máu chó đen, lại có thể đối phó với đám xác thối ở bàn tế!

Cốt truyện tiếp theo nhìn chung không khác biệt là mấy.

Chu Tiểu Di trực tiếp tiết lộ tin sốc trước mặt Dương Tuyết Lệ và những người khác rằng dưới giếng đá có một ngôi cổ mộ tế đàn.

Dương Tuyết Lệ và mọi người nghe vậy, lập tức đều dồn hết tinh thần.

Đặc biệt là những người trong đội khảo cổ, ai nấy đều hưng phấn như được tiêm thuốc, mắt sáng rực.

Sau đó… theo gợi ý của Dương Tuyết Lệ, Chu Tiểu Di, Tát Đế Bằng, Hách Kiến Quốc, Giáo sư Trần và chính cô đã trực tiếp theo dây trượt xuống đáy giếng đá.

Chu Tiểu Di là người cuối cùng trượt xuống.

Nhưng việc cô phải xếp cuối đội ngũ không phải vì sợ hãi, mà là cô có một kế hoạch vượt ải khác.

"Bàn tử, Bàn tử… cậu mau qua đây." Chu Tiểu Di vẫy tay gọi Vương Khải Toàn, người đang canh chừng An Lợi Mãn bên ngoài nhà đá.

Vương Khải Toàn nghe vậy, lập tức vội vã chạy vào.

"Làm sao vậy lão Hồ, có phát hiện gì à?" "Cậu xuống cùng tôi!" Chu Tiểu Di trực tiếp nói.

Nhưng Vương Khải Toàn nghe xong, lập tức do dự!

Ông ta quay đầu nhìn An Lợi Mãn vẫn đang nướng đậu phộng bên ngoài, nhỏ giọng nói: "Lão Hồ, cậu điên rồi à?

Tôi phải ở trên này trông chừng ông già đó chứ, nếu xuống cùng cậu, lỡ ông ta chạy mất thì sao?

Nếu ông ta chạy mất, thì chúng ta ở đây có khi cũng phải bỏ mạng hết, giống như đám người nước ngoài ông ta từng dẫn vào sa mạc trước đây…" Nghe lời Vương Khải Toàn nói, Chu Tiểu Di lại không khỏi bật cười!

Cô quay đầu nhìn Sở Kiến và Diệp Nhất Tâm cũng đang đứng cạnh giếng đá, nói: "Ở đây chẳng phải còn có Sở Kiến và Tiểu Diệp sao, cậu cứ giao việc canh chừng An Lợi Mãn cho hai người họ là

được rồi?" Sở Kiến nghe Chu Tiểu Di giao cho mình một nhiệm vụ quan trọng như vậy, lập tức mừng quýnh!

Anh ta tự nguyện nói: "Anh Hồ cứ yên tâm, em nhất định sẽ canh chừng ông An Lợi Mãn thật kỹ, tuyệt đối không để ông ta chạy thoát!" "Ừm, thằng nhóc này cũng đáng dạy…" Chu Tiểu Di dùng ánh mắt rất hài lòng nhìn Sở Kiến một cái, sau đó tiếp tục nói với Vương Khải Toàn: "Thật ra cậu cũng không cần quá lo lắng, Sở Kiến tuy vô dụng, nhưng trông chừng một ông già thì vẫn có thể làm được.

Hơn nữa, ông An Lợi Mãn coi những con lạc đà của mình như cha mẹ ruột!

Ông ta có chạy được, thì đám lạc đà của ông ta có chạy được không?" Lời nói này nghe có vẻ hơi xúc phạm.

Nhưng Sở Kiến lúc này chỉ có thể uất ức cúi đầu, không dám nói linh tinh.

Không còn cách nào khác.

Trước mặt vị 'Anh Hồ' thần thông quảng đại này!

Chương 607

Chút bản lĩnh của mình dường như thật sự không đáng kể.

Bị đối phương nói là vô dụng, có vẻ cũng không có gì sai.

Lúc này, Diệp Nhất Tâm cũng theo đó nói: "Anh Hồ, anh Vương, hai anh cứ yên tâm xuống dưới bảo vệ Giáo sư Trần và mọi người đi, ở đây giao cho em và Sở Kiến là được rồi!" Thấy Diệp Nhất Tâm cũng nói vậy, Vương Khải Toàn vốn còn đang do dự cũng chợt hiểu ra.

Ông ta nhìn chằm chằm Sở Kiến nói: "Thằng nhóc này, ông già đó rất xảo quyệt đấy, khi canh chừng ông ta, tốt nhất là phải cẩn thận một chút, biết không?" Sở Kiến gật đầu một cách nghiêm túc nói: "Em biết rồi, anh Vương cứ yên tâm, cứ để đó cho em!" "Được, vậy tôi tin cậu một lần này!" Vương Khải Toàn đi tới vỗ vai Sở Kiến, sau đó đưa khẩu súng tự chế trên người mình cho Sở Kiến!

Rồi dặn dò: "Khẩu súng tự chế này mỗi lần chỉ bắn được một phát, bắn xong thì phải nạp đạn ngay, cậu biết dùng không?" Sở Kiến cười nói: "Cái này em biết, em từng luyện tập khi còn ở trường." Mắt Vương Khải Toàn sáng lên: "Thằng nhóc này, không ngờ cậu còn luyện súng nữa à, xem ra những người trong đội khảo cổ của các cậu thật sự là rồng cuộn hổ ngồi đấy!" Sở Kiến bị Vương Khải Toàn khen đến có chút ngượng, liền vội nói: "Anh Vương, anh đừng khen em nữa, em thấy anh và anh Hồ mới thật sự lợi hại!" Diệp Nhất Tâm cũng gật đầu theo: "Đúng vậy, đặc biệt là anh Hồ, em vừa rồi hoàn toàn không nhìn ra dưới giếng đá này có một ngôi cổ mộ, anh ấy lại nhìn một cái là thấy ngay, thật là lợi hại!" Vương Khải Toàn cười hắc hắc: "Cái này có gì mà lợi hại, đây vốn là nghề của lão Hồ mà!" "Khụ

khụ khụ~” Chu Tiểu Di thấy Vương Khải Toàn nói nhiều lời vô ích quá!

Liền vội kéo áo ông ta rồi đẩy về phía giếng đá!

“Mau xuống đi, đừng lề mề ở đây nữa…” Bị Chu Tiểu Di thúc giục một trận, Vương Khải Toàn cũng không do dự nữa, trực tiếp theo dây trượt xuống dưới giếng đá.

Sau khi thấy Vương Khải Toàn đã trượt xuống đáy giếng, Chu Tiểu Di lập tức quay đầu nhìn Sở Kiến.

Cô đảo mắt một vòng, sau đó đưa tay nói: “Sở Kiến, đưa khẩu súng tự chế trong tay cậu cho tôi…” Sở Kiến ngớ người: “Nhưng khẩu súng tự chế này anh Vương vừa mới đưa cho em mà?” Anh ta không phải là không muốn đưa, chỉ là anh ta hoàn toàn không ngờ tới, ‘Anh Hồ’ trước mặt này lại nhanh chóng đổi ý như vậy.

Nói chứ… nếu anh muốn khẩu súng này, lúc nãy khi anh Vương đưa cho em, anh không lấy thẳng luôn sao?

Giờ em vừa cầm trên tay, còn chưa kịp ấm chỗ!

Đã muốn lấy lại rồi.

Đây không phải đang đùa với em sao?

Hơn nữa… nếu em không có khẩu súng này, làm sao em canh chừng ông An Lợi Mãn được chứ?

Phải biết rằng… ông An Lợi Mãn tuy lớn tuổi rồi, nhưng nhìn cái vóc người của ông ta.

Nếu thật sự đánh nhau với ông ta, em chưa chắc đã là đối thủ.

Tuy nói còn có Tiểu Diệp ở đây, nhưng Tiểu Diệp là một cô gái, có thể giúp được bao nhiêu chứ!

Khoảnh khắc này, trong đầu Sở Kiến bỗng nghĩ đến rất nhiều

điều.

Anh ta cảm thấy ‘Anh Hồ’ trước mặt này thật sự quá kỳ lạ!

Nhưng mà… Chu Tiểu Di không quan tâm đến những điều đó.

Cô trực tiếp nói: “Đừng nói nhảm, bảo cậu đưa thì đưa đi, ông An Lợi Mãn sẽ không chạy trốn đâu, hai người cứ yên tâm đi!” Sở Kiến nhíu mày: “Sao anh biết?

Lỡ ông ta chạy mất thì sao?” Chu Tiểu Di nói: “Chạy mất thì cứ tính vào tôi!” Chạy… chạy mất thì tính vào anh?

Nghe Chu Tiểu Di trả lời dứt khoát như vậy, cả người Sở Kiến không ổn rồi.

Đù má!!!

Anh ơi, chuyện này liên quan đến sự sống còn của cả đội khảo cổ bọn họ đấy!

Anh trả lời như vậy, có phải hơi qua loa rồi không?

Hơn nữa… em nhìn thế nào cũng thấy anh đang qua loa với em!

Cùng lúc đó!

Livestream của Chu Tiểu Di.

Khi cư dân mạng thấy Chu Tiểu Di đẩy Vương Khải Toàn xuống giếng đá, tiện thể còn đòi lại khẩu súng tự chế mà Vương Khải Toàn vừa đưa cho Sở Kiến.

Tất cả mọi người bỗng chốc đều sững sờ.

Chương 608

【Vãi~ chị Chu đây đang làm gì vậy?

Lại chơi chiêu trò nữa à?】【Má nó, chị ấy một ngày không chơi chiêu trò thì một ngày không yên ổn ấy mà!】【Hahahah~ cái này sao gọi là chiêu trò được chứ?

Tôi đoán chị Chu chắc là sợ lát nữa ở phó bản đó mình không đỡ nổi, nên kéo Vương Khải Toàn xuống luôn đấy mà!】【Đúng, trên lầu nói đúng ý tôi rồi, Vương Khải Toàn này trong cả đội khảo cổ thì sức chiến đấu vẫn khá đấy, kéo ông ta vào cuộc, khi đối mặt với đám xác thối đó cũng có thêm một phần trợ lực!】【Vãi~ hóa ra còn có thể kéo những người khác xuống nữa à, sao trước đây tôi lại không nghĩ ra điều này chứ!】【Lợi hại rồi, chị Chu của tôi!!!】【Má nó!

Không ngờ nha, chị Chu lại tự mình nghiên cứu ra một bộ bí kíp có thể giảm độ khó, tuyệt vời!】【Thật sự tuyệt vời~】【Nhưng nói đi thì phải nói lại, chị ấy tại sao chỉ kéo Vương Khải Toàn, không kéo cả Sở Kiến xuống luôn?】【Vớ vẩn, cái thằng Sở Kiến này có cái khỉ khô gì đâu chứ?

Xuống dưới ngoài việc trở thành vật hy sinh, chắc cũng chỉ nằm chờ chết thôi!】【À… vật hy sinh và nằm chờ chết chẳng phải là một ý nghĩa sao?】【Mấy người hiểu gì chứ?

Có thêm một vật hy sinh chẳng phải cũng không tệ sao?

Ít nhất có thể phân tán sự chú ý của đám xác thối đó, chẳng phải rất tốt sao?】【Chết tiệt~ hình như đúng là vậy thật!!!】【…】Thao tác của Chu Tiểu Di khiến mọi người mắt sáng rỡ.

Đến lúc này, họ mới phát hiện ra, hóa ra nhân sự xuống phó bản không phải là cố định.

Nếu người chơi mặt dày một chút thì cũng có thể tự mình chọn lựa, thậm chí là tăng thêm người.

Tuy nói làm vậy có hơi không biết xấu hổ, hơn nữa sẽ có rất nhiều rủi ro an toàn.

Chẳng hạn như ông An Lợi Mãn kia, nhìn cái là biết ngay là một lão cáo già.

Nếu không có Vương Khải Toàn cầm súng tự chế canh chừng, biết đâu khi người chơi đánh thông phó bản lên, ông ta đã sớm dẫn đám lạc đà của mình chạy mất rồi.

Đúng!

Có người sẽ nói Sở Kiến và Diệp Nhất Tâm ở trên canh chừng, chắc không sao đâu.

Nhưng mọi người có nghĩ tới không?

Hai sinh viên khảo cổ này trước đây vẫn luôn làm việc trong viện khảo cổ.

Họ hoàn toàn không hiểu những thủ đoạn nhỏ nhặt ngoài xã hội.

Về mặt đối nhân xử thế, gần như có thể bỏ qua.

Với chỉ số thông minh của hai người họ, làm sao có thể đấu lại lão cáo già An Lợi Mãn kia chứ!

Đương nhiên!

Điều này cũng không phải nói An Lợi Mãn nhất định là loại hướng dẫn viên không đáng tin cậy.

Đây chỉ là một loại lo lắng của cư dân mạng mà thôi.

Dù sao thì trò chơi trộm mộ này thuộc loại ghi lại sự thật.

Đôi khi cần phải xem xét cả thân phận, kinh nghiệm và nhân tính

của mỗi người.

Như vậy mới đủ chân thực.

Ở một bên khác, thấy Chu Tiểu Di cũng dẫn Vương Khải Toàn xuống, Dương Tuyết Lệ và Giáo sư Trần cùng những người khác đều ngẩn ra một chút.

Dương Tuyết Lệ lo lắng hỏi: "Anh Hồ, anh đưa anh Vương xuống, lẽ nào không sợ ông An Lợi Mãn chạy mất một mình sao?" Nghe Dương Tuyết Lệ nói vậy, Vương Khải Toàn cũng đầy vẻ lo lắng!

Ông ta quay đầu nhìn Chu Tiểu Di nói: "Lão Hồ, tôi đã nói ông già đó có vấn đề rồi mà?

Cậu xem ngay cả cô Dương tiểu thư cũng đang lo lắng chuyện này…" Dương Tuyết Lệ vội vàng giải thích: "Tôi đâu có lo lắng chuyện này, chuyện chú An Lợi Mãn có vấn đề là các anh vẫn luôn nói, tôi chỉ thấy hiếu kỳ, anh trước đó nói muốn ở trên trông chừng chú An Lợi Mãn, sao bây giờ lại xuống rồi…" Chu Tiểu Di cười nói: "Tôi thấy ông An Lợi Mãn đó không có vấn đề gì cả, đều là do Bàn tử một mình ở đó lo lắng vớ vẩn thôi, tôi đã xem tướng mặt của ông ta rồi, rất thật thà!" Lời này vừa thốt ra, những cư dân mạng trong livestream bỗng chốc đều cười điên. 【Vãi~ chị Chu, chị phải bịa lý do thì cũng phải bịa cái nào hay hơn chứ, xem tướng mặt cho người khác, cũng khéo chị nói ra được!】 【Má ơi~ hóa ra chị Chu còn biết xem tướng mặt à, thật không nhìn ra đấy, lần sau livestream thì chúng ta liên tuyến, chị cũng xem cho chúng tôi đi!】 【Nói chứ cái ông An Lợi Mãn kia nhìn cái là biết ngay là một lão cáo già gian xảo rồi, chị Chu lại nói ông ta rất thật thà, đây chẳng phải là tự lừa dối mình và người khác sao?】 【Con bé này vì muốn kéo Vương Khải Toàn vào cuộc mà lời gì cũng dám nói!】 【Hahahah~ cười chết tôi rồi, chị Chu

biết xem tướng mặt, thiên hạ vô địch rồi!】【Nhưng nói đi thì phải nói lại, lỡ cái ông An Lợi Mãn đó thật sự chạy mất một mình thì sao?】【Thì còn sao nữa?

Game over chứ sao!】【Không đến mức đó đâu, trước đó giáo sư Trần và mọi người chẳng phải đã nói rồi sao?

Chương 609

Hiện tại họ đã đến lãnh thổ của Tinh Tuyệt Cổ Quốc rồi, chắc cũng không xa Tinh Tuyệt Cổ Thành nữa đâu, dù không có lạc đà và hướng dẫn viên thì cũng có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành!】【Vậy lúc về thì sao?

Chẳng lẽ đi bộ về?】【Cái này… tôi thì chưa nghĩ tới…】【Có thể gọi 119 cầu cứu mà!】【1 cái gì mà 1, ở cái sa mạc hoang vắng này, ai mà đến cứu cậu!】【…】 Với những lời bàn tán, công kích của cư dân mạng, cách công lược độc đáo của Chu Tiểu Di cũng nhanh chóng trở thành tâm điểm của cả mạng xã hội.

Không ít cư dân mạng đồng loạt bày tỏ, chị Chu lần này chắc chắn lại đang bày trò gì đó rồi.

Cô ấy gọi Vương Khải Toàn, người vốn đang canh chừng An Lợi Mãn, xuống bên dưới.

Hơn nữa, những khẩu súng thô sơ Vương Khải Toàn để lại cho Sở Kiến để đề phòng bất trắc cũng bị mang đi hết!

Chẳng phải thế là thả rông An Lợi Mãn rồi sao?

Lỡ như An Lợi Mãn thực sự có ý đồ xấu xa, chỉ dựa vào hai sinh viên khảo cổ học trói gà không chặt là Diệp Nhất Tâm và Sở Kiến thì làm sao cản được ông ta?

Thậm chí có những cư dân mạng suy nghĩ biến thái còn cho rằng, những người khác trong đội khảo cổ đều đã xuống giếng rồi, lại còn bị kẹt trong Tế đàn cổ mộ.

Lỡ như An Lợi Mãn là một lão dê xồm, muốn giở trò đồi bại với Diệp Nhất Tâm, chẳng phải Diệp Nhất Tâm sẽ rất nguy hiểm sao?

Chỉ với cái dáng yếu ớt của Sở Kiến thì làm sao đấu lại được An Lợi Mãn, một kẻ quanh năm lăn lộn ở sa mạc?

Biết đâu đợi đến khi chị Chu và đồng đội phá xong Tế đàn cổ mộ và đi lên, Diệp Nhất Tâm đã co ro trong góc phòng đá, mặt đầy nước mắt khóc lóc thảm thiết rồi!

Còn về lý do khóc thì... ai hiểu sẽ hiểu.

Thế nhưng, cũng có một bộ phận cư dân mạng cho rằng, cách công lược độc đáo của chị Chu vẫn rất đáng để khen ngợi.

Dù sao thì, thêm một người là thêm một sức mạnh.

Vương Khải Toàn người cao lớn, vóc dáng vạm vỡ, hơn nữa thân thủ cũng không tệ.

Có cậu ta cùng vào tế đàn, đến lúc gặp những cương thi kia, áp lực cho chị Chu cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Hơn nữa...

An Lợi Mãn tuy trông có vẻ luộm thuộm, lầm lì, nhưng đâu chắc đã là người xấu!

Lỡ như ông ta chỉ có tướng mạo luộm thuộm thôi thì sao?

Phải không?

Nếu đúng là như vậy, việc để Vương Khải Toàn ở trên canh chừng ông ta chẳng phải là gián tiếp thiếu đi một trợ thủ đắc lực sao?

Nói tóm lại, vấn đề cấp bách nhất hiện tại của chị Chu là nhanh chóng phá giải Tế đàn cổ mộ, chứ không phải bận tâm An Lợi Mãn có bỏ trốn hay không!

Đúng lúc đó, khi cư dân mạng đang tranh luận sôi nổi, bên phía Chu Tiểu Di, giáo sư Trần cũng lên tiếng.

Ông thận trọng bước tới và nói với Chu Tiểu Di: "Tôi thấy đồng chí Tiểu Hồ nói rất có lý, đã dùng người thì không nghi ngờ, đã nghi ngờ thì không dùng!

Chúng ta đã quyết định để ông An Lợi Mãn cùng vào sa mạc rồi, thì phải tin tưởng ông ấy chứ!

Hơn nữa, suốt chặng đường này, chúng ta cũng nhờ có ông An Lợi Mãn mà mới tìm được cái giếng nước này đấy!" Nghe giáo sư Trần nói vậy, Hách Kiến Quốc, người đi cùng ông, cũng gật đầu nói: "Thầy nói đúng, đã dùng người thì không nghi ngờ, nghi ngờ thì không dùng.

Tôi thấy An Lợi Mãn hình như cũng không có vấn đề gì." Vừa nói, anh ta vừa cầm đèn pin chiếu xuống khoảng không gian dưới giếng: "Hơn nữa...

điều chúng ta cần quan tâm bây giờ không phải là An Lợi Mãn, mà là tình hình dưới cái giếng đá này.

Nơi này hẳn là một cửa ra của sông ngầm Tư Độ, ẩm ướt tối tăm, theo lý mà nói thì tuyệt đối không thể có cổ mộ ở đây được..." Anh ta lẩm bẩm về vấn đề này, nhưng thực chất là đang nghi ngờ những lời Chu Tiểu Di vừa nói.

Trước đó Chu Tiểu Di đã nói đây là một long mạch, bên dưới có cổ mộ, nên họ mới xuống.

Chương 610

Nhưng theo kinh nghiệm của anh ta, nơi này căn bản không thể có cổ mộ! "Có, ở đây có cổ mộ..." Chu Tiểu Di khẽ nhếch môi.

Cô đã từng đến đây trước đó rồi, còn nhìn thấy cánh cửa đá kia nữa.

Thế nên... cô có thể nói là rất hiểu rõ tình hình nơi này.

Thấy Chu Tiểu Di có thái độ khẳng định như vậy, giáo sư Trần và những người khác đều sáng mắt lên.

Hách Kiến Quốc vội vàng nói: "Vậy đồng chí Tiểu Hồ, ngôi cổ mộ mà cô nói ở chỗ nào vậy?" Chu Tiểu Di đang chuẩn bị nói thì lúc này, Dương Tuyết Lệ đã đi trước một bước, chỉ tay về phía sau lưng mọi người, nói: "Ở đằng kia..." Lời này vừa thốt ra, biểu cảm trên mặt mọi người đều ngây ra một chút.

Nhưng giây tiếp theo, giáo sư Trần, Hách Kiến Quốc, cùng Vương Khải Toàn, Tát Đế Bằng và những người khác đều đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Theo đường đèn pin chiếu tới, rất nhanh... một cánh cửa đá ẩn mình trong khe đá đã hiện ra trước mắt mọi người.

Cánh cửa này thực ra vẫn luôn ở đó, chỉ là do bề ngoài của nó đã bị ảnh hưởng bởi môi trường ẩm ướt xung quanh, gần như hòa lẫn vào những tảng đá bên cạnh, nên rất khó để nhận ra.

Thế nhưng... giờ phút này khi nhìn thấy cánh cửa đá, cảm xúc của giáo sư Trần và những người khác lập tức dâng trào. "Thật sự có một cánh mộ môn..." Vừa nói, họ vừa vội vàng đi tới.

Hách Kiến Quốc vì quá kích động mà còn không cẩn thận vấp ngã

trên đường, suýt chút nữa thì rơi xuống con sông ngầm bên cạnh.

Cốt truyện tiếp theo vẫn diễn ra gần như tương tự.

Sau khi phát hiện cửa đá, mọi người dưới sự hướng dẫn của Chu Tiểu Di, nhanh chóng xử lý lớp tro hoa bỉ ngạn hóa thạch, sau đó gỡ hết những tấm da chồn vàng dùng để bịt kín cửa xuống.

Thế nhưng trong quá trình đẩy cửa đá, vì có Vương Khải Toàn là người có sức lực lớn, nên Tát Đế Bằng lại không có đất dụng võ.

Công việc đẩy cửa đá hoàn toàn do một mình Vương Khải Toàn đảm nhiệm.

Và khi cánh cửa đá nặng nề kia được Vương Khải Toàn từ từ đẩy ra, con đường dẫn vào mộ đạo từng khiến Chu Tiểu Di phải bỏ mạng đã hiện ra rõ ràng trước mắt mọi người.

Thấy cảnh này, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc lập tức kích động. "Mộ đạo, đúng là mộ đạo!

Xem ra đồng chí Tiểu Hồ nói không sai, ở đây thật sự có một cổ mộ!" "Thật không thể tin nổi, không ngờ dưới một cái giếng nước thế này lại có một cổ mộ tồn tại, vùng Tây Vực này thật sự quá kỳ diệu..." "Tiểu Tát, mau chóng ghi chép lại tình hình ở đây!" "Vâng ạ, thầy, em sẽ bắt đầu ghi chép ngay..." Mặc dù rất kích động, nhưng những người trong đội khảo cổ cũng hiểu rõ trong lòng rằng, với cánh cửa đá bịt kín như vậy, lượng oxy trong mộ đạo phía sau chắc chắn không đủ.

Vì thế, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thấy vậy, Chu Tiểu Di thật sự muốn tự tát mình hai cái.

Khốn kiếp!!!

Ngay cả những người trong đội khảo cổ này cũng biết không thể

lập tức vào sau khi mở cửa đá.

Vậy mà ban nãy mình lại vội vàng xông vào.

Chẳng phải mình đang tự vả mặt mình sao?

Không ngờ một người chơi đã trải qua vô vàn gian nan, một cao thủ thông thuộc cốt truyện như mình, lại còn không bằng những chuyên gia khảo cổ nghiệp dư này!

Đúng lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên tới gần, vẻ mặt kích động nói: "Bây giờ mộ môn đã mở rồi, chúng ta có nên vào không?

Chương 611

Cổ mộ này kỳ lạ như vậy, bây giờ tôi đã có chút nóng lòng muốn xem đồ tùy táng bên trong rồi." Nghe Vương Khải Toàn nói vậy, Chu Tiểu Di trong lòng mới cảm thấy an ủi đôi chút!

Hóa ra người cũng không hiểu đạo lý này, ngoài cô ra, còn có cả tên mập này nữa.

Thế là... cô giả vờ rất hiểu biết mà nói: "Cửa đá ban nãy được bịt kín bằng phương pháp đặc biệt, nên lượng oxy trong mộ đạo phía sau không đủ.

Nếu chúng ta vào bây giờ, có thể sẽ bị thiếu oxy!

Nghiêm trọng hơn, thậm chí có thể chết ngạt..." Lời này vừa thốt ra, Vương Khải Toàn, người vốn đang chuẩn bị xông vào trước, lập tức sợ hãi. "Nuốt ực ~~~" Cậu ta nuốt nước bọt, nói: "Không đến mức đó chứ?

Nhìn chẳng có gì đáng sợ cả mà?" Chu Tiểu Di cười nói: "Lượng oxy thì làm sao mà cậu nhìn thấy được?

Nếu cậu không tin, tự mình vào thử xem có phải không?" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Vương Khải Toàn lại quay đầu nhìn giáo sư Trần và Dương Tuyết Lệ mấy người.

Thấy lúc này họ cũng đang đứng ngoài cửa đá, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn vào mộ đạo bên trong.

Thế là cậu ta lập tức rụt cổ nói: "Thôi được rồi, tôi vẫn đợi đã." Lúc này, Dương Tuyết Lệ đột nhiên đi đến trước cửa đá, không nói hai lời, trực tiếp lấy một tờ giấy, châm lửa rồi ném vào trong.

Giấy rơi xuống đất, ngọn lửa lập tức tắt. "Lượng oxy bên trong

vẫn còn rất thấp, chúng ta cần đợi thêm một chút..." Hành động của Dương Tuyết Lệ hoàn toàn chứng minh lời Chu Tiểu Di nói trước đó là chính xác.

Điều này khiến Vương Khải Toàn lập tức giơ ngón tay cái lên với Chu Tiểu Di, và thì thầm nói: "Lão Hồ, cậu cũng quá lợi hại rồi đấy!

Ngay cả việc lượng oxy sau cửa đá không đủ cũng biết, đỉnh thật!" Chu Tiểu Di chỉ cười không nói.

Ha ha ~ tôi vừa chết vì cái này đấy, sao mà không biết được chứ???

Ở một bên khác, thấy Vương Khải Toàn cũng y hệt Chu Tiểu Di, những cư dân mạng trong livestream đều bật cười. [Hahaha ~ hóa ra tên Vương Khải Toàn này cũng không biết kiến thức thường thức kiểu này à!] [Hai người này đúng là cặp đôi trời sinh!] [Tôi cứ nghĩ tên Vương Khải Toàn này ít nhiều cũng biết chút gì đó chứ, hóa ra cũng gà mờ như chị Chu!] [Xem ra chúng ta đã kỳ vọng quá cao rồi...] [Thật ra tôi đã sớm nhìn ra rồi, những người mập mập thường não bộ không được thông minh cho lắm.] [Vãi ~ anh bạn trên lầu, cậu nói thế có hơi quá đáng không?

Hóa ra tụi mập tụi này lại chọc giận hay gây sự gì với cậu à?] [Đúng vậy...

Mập đâu phải lỗi của tụi này!] [Phải phải phải ~ tụi này gọi là có 'dự trữ' đấy, cậu hiểu không?

Nếu sau này có nạn đói, mấy người ốm tong teo như mấy cậu có thể ngất xỉu sau hai ba ngày, còn tụi này có 'dự trữ' thì có thể nhịn ăn nhịn uống cả tuần đấy!] [Trời đất ơi ~ nói béo thành ra thế này, mấy người là những người đầu tiên đó, đỉnh thật!] [Cẩn thận ba cao đó anh em, sau này nhớ chú ý ăn uống nhiều hơn nha!] [...] Chu Tiểu Di và mấy người đợi một lúc bên ngoài cửa đá.

Trong lúc đó, Dương Tuyết Lệ đã thử bằng giấy cháy mấy lần.

Cho đến lần cuối cùng, cô phát hiện mảnh giấy cháy trong mộ đạo một lúc mà ngọn lửa vẫn không tắt.

Lúc này cô mới quay sang nhìn giáo sư Trần và mấy người kia, nói: "Được rồi, bây giờ lượng oxy trong mộ đạo đã đủ để chúng ta hô hấp rồi..." Lời này vừa thốt ra, giáo sư Trần và mọi người lập tức kích động. "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?

Mau vào thôi..." Nói xong, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc liền dẫn đầu đi về phía mộ đạo sau cửa đá.

Thế nhưng...

đúng lúc họ chuẩn bị bước vào mộ đạo, Dương Tuyết Lệ lại chặn họ lại. "Giáo sư Trần, giáo sư Hách, chúng ta hiện tại vẫn chưa biết trong mộ có những gì.

Hai vị có thân phận cao quý, tôi nghĩ vẫn nên ở lại đây thì tốt hơn.

Tôi cùng ông Hồ và ông Vương vào xem là được rồi." Dương Tuyết Lệ nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

Chương 612

Ý của cô là chê hai ông già này vào sẽ gây thêm rắc rối cho mình.

Nhưng đáng tiếc, cuối cùng cô lại đánh giá thấp sự lì lợm của giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc.

Hai người họ biết mình vào có thể gặp nguy hiểm, nhưng vẫn bày tỏ muốn vào xem.

Điều này khiến Dương Tuyết Lệ có chút đau đầu.

Cô vốn dĩ còn muốn khuyên nhủ vài câu, nhưng thái độ của giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc lúc này vô cùng kiên quyết, cứ như thể nếu không cho họ vào cùng thì họ sẽ lập tức tự sát tại chỗ vậy.

Thấy tình hình này, Dương Tuyết Lệ không còn cách nào khác, đành phải lập ra ba điều luật với họ: vào trong không được tùy tiện sờ mó, không được tùy tiện chạm vào, càng không được tùy tiện đi lung tung.

Nếu có nguy hiểm, nhất định phải rút lui ngay lập tức, tuyệt đối không được ở lại trong mộ.

Đối mặt với ba điều luật của Dương Tuyết Lệ, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đương nhiên vô cùng tán thành.

Đương nhiên... người tinh mắt nhìn một cái là biết ngay!

Hai người này tuy bây giờ đã đồng ý với ba điều luật của Dương Tuyết Lệ, nhưng nếu họ thực sự nhìn thấy thứ gì đó mà mình hứng thú bên trong, chắc chắn sẽ không nhịn được mà đi nghiên cứu. "Ông Hồ, ông Vương, lát nữa hai người nhất định phải bảo vệ tốt giáo sư Trần và giáo sư Hách nhé!

Tuyệt đối không được để họ xảy ra chuyện gì, nhờ cả vào hai

người đấy." Dương Tuyết Lệ nói với Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn.

Chu Tiểu Di nghe vậy, lập tức vỗ ngực nói: "Cô Dương cứ yên tâm, an toàn của giáo sư Trần và giáo sư Hách cứ để tôi lo." Vương Khải Toàn vội vàng chen lời: "Cái gì mà 'để tôi lo' chứ, rõ ràng đây là lời thoại của tôi mà!" "Cô Dương, Hồ đại ca, thầy... mọi người mau nhìn vào trong kìa..." Đúng lúc Dương Tuyết Lệ và Chu Tiểu Di đang bàn bạc, dặn dò cậu ta và Vương Khải Toàn phải bảo vệ tốt giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, thì Tát Đế Bằng đứng phía sau đội ngũ đột nhiên hét lớn.

Những người khác nghe vậy, lập tức ngẩng đầu nhìn vào mộ đạo.

Trong tầm mắt, chỉ thấy từng cụm lửa xanh u tối, lại tự nhiên bùng cháy giữa không trung ở cuối mộ đạo đen kịt. "Đây là tình huống gì?

Lửa ma à?" Vương Khải Toàn sợ hãi lùi lại mấy bước.

Dương Tuyết Lệ cũng lập tức cau mày: "Trong này lẽ nào có người?" Giáo sư Trần nói: "Không đúng, trước đó bên trong không có muối, hơn nữa sau khi cửa đá mở ra, chúng ta vẫn luôn đứng ở cửa, nếu có người vào thì chúng ta không thể không phát hiện được!" Hách Kiến Quốc nói: "Vậy là... ngọn lửa đột nhiên bùng cháy bên trong không phải do người đốt?" Tát Đế Bằng vẻ mặt nghi hoặc nói: "Thầy ơi, thầy nói thế là ý gì ạ?

Không phải người đốt, lẽ nào là thứ khác sao?" Nói đến đây, Tát Đế Bằng dường như đột nhiên nhớ ra điều gì đó kinh khủng, sắc mặt lập tức tái mét: "Thầy ơi, thầy sẽ không nghĩ bên trong có thứ 'ô uế' đó chứ?" Nghe Tát Đế Bằng nói vậy, sắc mặt Hách Kiến Quốc cũng trở nên khó coi.

Thật ra, anh ta vốn tuyệt đối sẽ không tin vào những thứ ma quỷ

thần quái.

Thế nhưng... tình huống trước mắt này lại khiến anh ta không tự chủ được mà nghĩ đến những thứ đó.

Đúng lúc này, giáo sư Trần, người đứng cạnh nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, đột nhiên lên tiếng: "Tiểu Tát, đừng nói lung tung, trên đời này làm sao có thứ 'ô uế' nào chứ?

Chúng ta là người khảo cổ, phải tin vào khoa học.

Bất cứ lời nào không có căn cứ khoa học đều không được nói bừa, biết chưa?" Nghe vậy, Tát Đế Bằng lập tức cười khổ một tiếng nói: "Giáo sư Trần, những đạo lý này cháu đều hiểu, nhưng tình huống hiện tại thì rốt cuộc là sao ạ?

Một phòng mộ đang yên lành thế này, làm sao có thể đột nhiên bùng cháy ngọn lửa được chứ?" Giáo sư Trần nói: "Tình hình cụ thể thì tôi hiện tại cũng không rõ, nhưng chỉ cần chúng ta vào xem thì sẽ biết thôi.

Tôi cho rằng bất cứ chuyện gì cũng có thể được giải thích rõ ràng bằng khoa học." Nói xong, giáo sư Trần liền trực tiếp bước vào mộ đạo.

Dương Tuyết Lệ thấy vậy, lập tức đi trước chặn ông lại.

Chương 613

Giáo sư Trần là chuyên gia uy tín trong Viện Khảo cổ hạ quốc, cô không thể để ông đi tiên phong được! "Lão Hồ, cậu nói xem những người này bản lĩnh thì không có, nhưng gan thì lớn thật đấy, một nơi nguy hiểm như vậy mà nói vào là vào..." Vương Khải Toàn đứng bên cạnh cười hì hì trêu chọc.

Đối với cậu ta mà nói, trong mộ thất đừng nói là có lửa, ngay cả có cương thi to lớn, cậu ta cũng phải vào xem một chút.

Dù sao thì, một cổ mộ ẩn giấu ở nơi bí mật như thế này, bên trong chắc chắn có đồ tốt.

Hơn nữa, ánh lửa bên trong trông giống như ngọn nến, cũng chẳng có gì đáng sợ cả! "Đừng nói nhảm nữa, vào trong thì cẩn thận một chút, bên trong rất nguy hiểm." Chu Tiểu Di nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

Cô tuy chưa tự mình vào phó bản này bao giờ, nhưng từ những bình luận của cư dân mạng, cô đã sớm biết được nguy hiểm bên trong.

Thế nhưng... cô cũng không quá lo lắng.

Bởi vì lần này cô đã có sự chuẩn bị.

Đồ trang bị mang theo không ít.

Hơn nữa nghe cư dân mạng nói, Dương Tuyết Lệ có một loại đạo cụ trừ tà tên là 'Móng lừa đen', cũng có thể trực tiếp đối phó với những cương thi đó.

Đã có đạo cụ có thể đối phó với cương thi, vậy thì cô còn phải lo lắng và sợ hãi làm gì chứ?

Cứ thế mà xông vào thôi!!!

Mấy người cùng Dương Tuyết Lệ đi thẳng về phía trước.

Rất nhanh, họ đã đến cái tế đàn đó.

Cũng giống như lần đầu Tiêu Trư và Đại Tư Mã nhìn thấy cái tế đàn này, Chu Tiểu Di nhìn 16 cây cột đá, cùng những cương thi bị đóng đinh trên đó, dù đã có chút chuẩn bị tâm lý, vẫn suýt chút nữa nôn ra.

Bởi vì cô không thể ngờ được, những cương thi mà cư dân mạng nhắc đến lại ghê tởm đến vậy.

Cái này mà gọi là cương thi á?

Rõ ràng chỉ là từng đống thịt nát bầy nhầy thôi mà?

May mà những đống thịt nát bầy nhầy này đều đã khô quắt.

Nếu không, cái mùi thối đó mà xộc tới, e là cô đã không chịu nổi rồi. "Không được, không được... mấy con cương thi này ghê tởm quá." "Mấy người còn muốn tôi lát nữa đánh nhau với chúng nó nữa chứ...

Cái này thà giết tôi còn hơn là chịu đựng..." Chu Tiểu Di vừa nói, vừa nhanh chóng lùi ra ngoài.

Cho đến khi lùi về phía mộ đạo, cô mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút! "Ê ~ Lão Hồ, sao cậu lại lùi ra rồi?" Giáo sư Trần và Dương Tuyết Lệ đang nghiên cứu những ngọn đèn dầu đột nhiên bùng cháy, không chú ý đến động tĩnh của Chu Tiểu Di.

Nhưng Vương Khải Toàn, người luôn có mối quan hệ tốt với Chu Tiểu Di, lại nhanh chóng phát hiện ra cô. "Bàn tử, tôi chịu không nổi rồi, mấy con cương thi này ghê tởm quá, tôi nhìn khó chịu lắm, cậu cho tôi nghỉ một chút..." Chu Tiểu Di thở hổn hển nói.

Thế nhưng lời này vừa thốt ra, Vương Khải Toàn lại không nhịn được mà cười lên: "Không ngờ đội trưởng Hồ nhà ta lại cũng sợ mấy thứ của người chết này sao?

Tôi nhớ trước đây cậu chẳng phải nói người chết an toàn hơn người sống sao?

Chương 614

Sao bây giờ lại sợ người chết trước vậy?" Nghe Vương Khải Toàn nói vậy, Chu Tiểu Di lập tức biện minh: "Đại ca, vậy cậu cũng phải xem là loại người chết nào chứ?

Cậu nghĩ mấy thứ bị đóng đinh trên cột đá kia còn có thể coi là người chết sao?" Vương Khải Toàn quay đầu nhìn đám cương thi đó một cái, cười nói: "Chẳng phải vậy thì tốt sao?

Đều đã mục nát rồi, sẽ không biến thành cương thi đuổi theo chúng ta nữa." Chu Tiểu Di nói: "Làm sao cậu biết chúng trong bộ dạng này sẽ không biến thành cương thi?" "???????" Vương Khải Toàn bị câu nói của Chu Tiểu Di dọa cho giật mình.

Cậu ta rụt cổ lại, rồi nhanh chóng đi đến bên cạnh Chu Tiểu Di, nhỏ giọng và sợ hãi nói: "Lão Hồ, những gì cậu vừa nói rốt cuộc có phải thật không?

Mấy con cương thi khô quắt này, thật sự còn có thể biến thành cương thi sống lại sao?" Chu Tiểu Di vô cùng khẳng định nói: "Đương nhiên, lát nữa cửa đá vừa đóng lại, chúng nó sẽ sống dậy." Nói đến đây, Chu Tiểu Di đột nhiên lóe lên một ý tưởng, nghĩ ra một phương pháp.

Cô vội vàng nói với Vương Khải Toàn: "Bàn tử, tôi nói cho cậu biết, mấy con cương thi kia tuy sẽ sống lại, nhưng đối phó với chúng vẫn rất đơn giản.

Lát nữa cậu hãy dụ hết chúng đến gần những ngọn đèn dầu kia, rồi dùng lửa trên đèn dầu để đốt chúng là được!" Vương Khải Toàn nghe vậy, trong lòng càng thêm hoảng hốt. "Lão Hồ, cậu không phải đang dọa tôi đấy chứ?

Hơn nữa... sao ban nãy cậu lại nói về chúng?

Chẳng lẽ lát nữa mấy con cương thi đó sẽ sống lại hết sao?" Chu Tiểu Di gật đầu nói: "Đúng vậy, trước tiên là 8 con sống lại, sau đó còn 8 con nữa, nhưng 8 con sống lại sau này sẽ khó đối phó hơn, đến lúc đó cần cậu và Dương Tuyết Lệ phối hợp hành động..." "Khoan đã, khoan đã..." Vương Khải Toàn vội vàng ngắt lời: "Sao cậu lại hiểu rõ tình hình ở đây đến vậy?

Ngay cả thứ tự cương thi sống lại cậu cũng nắm rõ trong lòng bàn tay, rốt cuộc cậu biết những thứ này bằng cách nào?

Cậu đừng có mà lừa tôi đấy chứ?

Chắc chắn rồi, cậu chắc chắn đang lừa tôi, đúng không???" Vương Khải Toàn lúc này vẫn còn ôm một tia ảo tưởng, cho rằng Chu Tiểu Di chắc chắn đang lừa mình.

Những cương thi kia lúc này đều đã bị đóng đinh trên cột đá, hơn nữa toàn thân khô quắt... làm sao có thể sống lại được chứ?

Cậu ta tự nhận mình cũng là một lão thủ đạo mộ, trước đây cũng từng xuống mộ!

Đã thấy không ít cương thi.

Thế nhưng... loại cương thi toàn thân như một đống bùn nát mà có thể sống lại!

Cậu ta chưa từng thấy bao giờ.

Không đúng... nói chính xác hơn là, không chỉ chưa từng thấy, thậm chí còn chưa từng nghe nói đến! "Những gì tôi nói có phải thật không, lát nữa cậu tự khắc sẽ thấy.

Nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở cậu, lát nữa sau khi những cương thi kia sống lại, nhất định phải làm theo lời tôi nói." Chu Tiểu Di

không quan tâm Vương Khải Toàn có tin hay không.

Trong mắt cô, kịch bản cương thi sống lại tiếp theo là cố định.

Cậu tin cũng được, không tin cũng được, không có lựa chọn nào khác. "Lão Hồ, cậu chắc chắn là không đùa tôi đấy chứ?" Bị Chu Tiểu Di nói vậy, cộng thêm vẻ mặt nghiêm túc của cô lúc này, trái tim Vương Khải Toàn vốn còn đang tự lừa dối mình, lập tức lại trở nên căng thẳng.

Chu Tiểu Di cười cười, đang chuẩn bị nói gì đó thì lúc này, cánh cửa đá phía sau lưng họ đột nhiên đóng sầm lại. "—Rầm!!!" Một tiếng động lớn vang vọng khắp Tế đàn mộ thất, dọa cho giáo sư Trần và những người khác đang quan sát, nghiên cứu ở cột đá đều giật mình. "Chuyện gì vậy?" "Đồng chí Tiểu Hồ, đồng chí Tiểu Vương, sao cánh cửa đá này lại đóng rồi?" "Ông Hồ, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Dương Tuyết Lệ và giáo sư Trần cùng những người khác vội vàng đi tới.

Chương 615

Khoảnh khắc này, trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ lo lắng.

Nhưng điều này cũng dễ hiểu.

Bây giờ cửa đá đã đóng, họ đã bị mắc kẹt bên trong.

Nếu không thể mở cánh cửa đá này, thì họ sẽ không ra ngoài được. "Cánh cửa đá này hẳn là được lắp đặt cơ quan hẹn giờ gì đó, nhưng loại cơ quan này chắc hẳn vẫn còn những phương pháp khác để mở!" Chu Tiểu Di nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

Đương nhiên, những tình huống này đều là do cư dân mạng trong livestream nói cho cô biết!

Tuy cô là lần đầu tiên đến phó bản ẩn này, nhưng trước đó trên đường, cô đã luôn nghe cư dân mạng trong livestream mách nước công lược phó bản cho cô đấy!

Thế nhưng... khi cô nói những lời này, ánh mắt lại luôn chăm chú nhìn chằm chằm vào những cột đá kia.

Không đúng... nói chính xác hơn, thứ cô nhìn không phải là những cột đá, mà là những cương thi bị đóng đinh trên cột đá.

Bởi vì cô biết, khi cửa đá đóng lại, những cương thi kia hẳn là sắp sống dậy rồi. "Ông Hồ???" Dương Tuyết Lệ chú ý thấy ánh mắt của Chu Tiểu Di, liền vội vàng hỏi với vẻ tò mò: "Ông Hồ, những cương thi đó có vấn đề gì sao?

Sao ông cứ nhìn chằm chằm vào chúng vậy?" Chu Tiểu Di tiếp tục nhìn chằm chằm vào những cương thi đó, không quay đầu lại nói: "Những cương thi đó sắp sống dậy rồi." Cái gì???

Nghe câu trả lời này, không chỉ Dương Tuyết Lệ, ngay cả giáo sư

Trần và Hách Kiến Quốc cùng những người khác đều ngây người tại chỗ.

Những cương thi bị đóng đinh trên cột đá sẽ sống lại ư?

Thật hay giả vậy?

Đừng có mà dọa người lung tung chứ.

Giáo sư Trần nhíu mày nói: "Đồng chí Tiểu Hồ, chúng tôi vừa rồi cũng đã quan sát những cương thi đó, tuy trên người chúng đều đã được xử lý phòng thối rữa, nhưng muốn..." "Chúng nó sống lại rồi..." Giáo sư Trần còn chưa nói hết lời, Chu Tiểu Di đã trực tiếp ngắt lời ông.

Cùng lúc đó, trong Tế đàn cổ mộ vốn yên tĩnh, lập tức vang lên từng tràng âm thanh khiến người ta dựng tóc gáy! "Lạch cạch lạch cạch ~~~" "Lạch cạch lạch cạch ~~~" "Lạch cạch lạch cạch ~~~" Những âm thanh này nghe như xương cốt đang cọ xát vào nhau, vô cùng rợn người!

Cảm giác như cả lông tơ cũng dựng đứng lên! "Thầy... thầy... thầy ơi, mấy con cương thi kia thật sự sống lại rồi..." Lúc này, Tát Đế Bằng đứng phía sau đội ngũ trực tiếp ngã quỵ xuống đất.

Chỉ thấy anh ta run rẩy chỉ vào phía sau lưng mọi người, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đột nhiên ý thức được điều gì đó, cũng theo hướng Tát Đế Bằng chỉ mà quay đầu nhìn lại!

Kết quả là không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì lập tức khiến tam quan của hai người họ tan nát.

Trong tầm mắt, chỉ thấy những cương thi vốn bị đóng đinh trên cột đá, lại thật sự sống dậy.

Chúng nó dùng sức giật phăng những cây đinh đang ghim vào người, rồi như những con nhện!

Nhanh chóng bò xuống từ cột đá!

Chương 616

"Thầy ơi, cháu không phải đang nằm mơ đó chứ?" "Mấy con cương thi kia thật sự sống lại rồi sao?" Người nói câu này lúc này không phải Tát Đế Bằng, mà là Hách Kiến Quốc.

Anh ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, những cương thi kia lại thật sự sống lại.

Điều này cũng quá khó tin rồi.

Phải biết rằng... những cương thi đó họ vừa mới quan sát kỹ lưỡng.

Nếu họ không nhầm, những cương thi này hẳn là vật tế sống từ hơn nghìn năm trước, được người ta cố ý đóng đinh trên cột đá của tế đàn!

Dùng để thực hiện một nghi lễ tế tự tàn nhẫn nào đó.

Nhưng vấn đề là, loại vật tế sống này... chẳng phải đã chết hơn nghìn năm rồi sao?

Hơn nữa ngũ tạng lục phủ của chúng cũng đã biến mất.

Tại sao chúng vẫn có thể sống lại chứ?

Hiện tượng siêu nhiên này!

Đơn giản là đã phá vỡ tam quan của họ, làm tan nát nhận thức của họ về thi thể từ trước đến nay.

Và đối mặt với câu hỏi của Hách Kiến Quốc, giáo sư Trần, người có thâm niên nhất trong đội khảo cổ, cũng nhất thời lâm vào bế tắc.

Bởi vì ông cũng không biết tại sao những cương thi này lại sống lại.

Điều này căn bản không thể dùng khoa học để giải thích được!

Lẽ nào... bên trong những cương thi này cũng có ký sinh trùng sao?

Nhưng chúng thậm chí còn không có nội tạng, ký sinh trùng làm sao mà ký sinh được chứ? "Bàn tử, thấy chưa?

Tôi không lừa cậu mà?" Đúng lúc tất cả mọi người đều chìm trong nỗi sợ hãi, một giọng nói đột nhiên vang lên, trực tiếp cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của họ.

Mọi người quay đầu nhìn lại, lúc này mới chú ý đến Chu Tiểu Di đang đứng phía sau đám đông.

Giáo sư Trần với vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Đồng chí Tiểu Hồ, sao cô biết những cương thi đó sẽ sống lại?

Cô đã từng thấy những cương thi này trước đây sao?" Hách Kiến Quốc cũng nói theo: "Đúng vậy đồng chí Tiểu Hồ, trước đây cô chẳng phải đã vào sa mạc rồi sao?

Có phải cũng từng đến đây không?" Chu Tiểu Di vẻ mặt ngây ra.

Hai vị đại ca này bị mấy con cương thi dọa cho ngốc rồi sao?

Nếu tôi đã từng đến đây, thì cánh cửa đá của Tế đàn cổ mộ này còn có thể đóng sao?

Dương Tuyết Lệ nhìn Vương Khải Toàn hỏi: "Ông Vương, ông Hồ vừa rồi đã nói gì với cậu?" Vương Khải Toàn ngẩn người nói: "Cậu ấy nói sau khi 8 con cương thi này sống lại, có thể dụ chúng đến gần những ngọn đèn dầu ở cột đá kia!

Sau đó dùng lửa lân tinh trên những ngọn đèn dầu đó để thiêu chết chúng.

Nhưng sau khi 8 con cương thi này chết, còn có 8 con cương thi lợi hại hơn nữa sẽ sống lại.

Đến lúc đó, 8 con cương thi đó sẽ phải dựa vào hai chúng ta cùng dùng Móng lừa đen để đối phó." Nói đến đây, Vương Khải Toàn đột nhiên tò mò hỏi: "Mà này cô Dương, cô thật sự có mang Móng lừa đen trên người sao?

Chương 617

Không phải Móng lừa đen thật...

Mà là loại được chế từ gạo nếp và huyết chó đen pha trộn..." Nghe Vương Khải Toàn nói xong, Dương Tuyết Lệ hoàn toàn ngây người.

Chuyện gì đang xảy ra vậy???

Sao ông Hồ này lại biết tôi có mang Móng Lừa Đen bên mình, mà còn biết Móng Lừa Đen này không phải thật, mà là làm từ gạo nếp và máu chó đen?

Lẽ nào… ông ta biết loại Móng Lừa Đen này sao?

Đúng rồi… ông ta biết Phân Kim Định Huyệt, lại còn biết xem phong thủy.

Chắc chắn cũng là người của Tứ đại đạo mộ môn phái.

Xem ra suy đoán trước đây của tôi không sai.

Ông Hồ này rất có khả năng là Mạc Kim Giáo Úy!

Nếu… ông ta thật sự là Mạc Kim Giáo Úy thì có lẽ tôi có thể hợp tác với ông ta một chút.

Dù sao, ông ngoại tôi từng nói, nếu gia tộc chúng ta muốn tìm Phù Trần Châu, tìm Mạc Kim Giáo Úy giúp đỡ thì sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi!

Và đúng lúc Dương Tuyết Lệ đang nghĩ những điều này trong lòng, Chu Tiểu Di bên kia cũng đột nhiên nhận được một loạt thông báo tăng điểm thiện cảm: 【Chúc mừng!

Hành vi của bạn đã thu hút sự chú ý của Dương Tuyết Lệ, thiện cảm của Dương Tuyết Lệ dành cho bạn +5! 】 【Chúc mừng!

Hành vi của bạn đã thu hút sự chú ý của Dương Tuyết Lệ, thiện cảm của Dương Tuyết Lệ dành cho bạn +5! 】【Chúc mừng!

Hành vi của bạn đã thu hút sự chú ý của Dương Tuyết Lệ, thiện cảm của Dương Tuyết Lệ dành cho bạn +5! 】【Chúc mừng!

Hành vi của bạn đã thu hút sự chú ý của Dương Tuyết Lệ, thiện cảm của Dương Tuyết Lệ dành cho bạn +5! 】 Liên tiếp bốn thông báo thiện cảm, mà tất cả đều là tăng điểm!

Điều này trực tiếp khiến Chu Tiểu Di ngây ngẩn cả người!

Không đúng… nói chính xác thì, không chỉ Chu Tiểu Di ngây người, mà ngay cả những cư dân mạng trong phòng livestream cũng lập tức trợn tròn mắt.

Tất cả mọi người đều sững sờ!

Ai nấy đều ngớ người nhìn vào màn hình livestream, mãi một lúc sau mới phản ứng lại.

Sau đó, phòng livestream của Chu Tiểu Di bùng nổ một loạt tin nhắn bình luận: 【Ôi trời ơi~ôi trời ơi~ôi trời ơi~Chị Chu lần này giàu to rồi! 】【Vãi chưởng~tự nhiên cái được bao nhiêu điểm thiện cảm thế này, chị Chu rốt cuộc đã làm gì vậy? 】【Không biết nữa, tớ thấy cổ cứ đứng yên ở đó, ngoài việc nói mấy chuyện spoil cho Vương Khải Toàn ra, hình như đâu có làm gì đâu? 】【Chậc~tớ biết rồi, chắc chắn là do Vương Khải Toàn, vấn đề nằm ở gã đó. 】【Cái này tớ cũng biết, nhưng vấn đề là, rốt cuộc nguyên nhân gì khiến Dương Tuyết Lệ đột nhiên có thiện cảm với chị Chu vậy? 】【Ngốc quá~chuyện này còn không đơn giản sao?

Chị Chu vừa spoil cho Vương Khải Toàn, giờ Vương Khải Toàn spoil lại cho Dương Tuyết Lệ, nên Dương Tuyết Lệ chắc chắn thấy chị Chu rất bá đạo!

Chương 618

】【Không đúng, theo tư duy trước đó thì Dương Tuyết Lệ đâu có ngốc, chẳng lẽ cô ta không nghi ngờ chuyện chị Chu spoil là thật hay giả sao? 】【Haha~thây rữa trong lòng còn sống dậy, mà cậu còn ở đây nói Dương Tuyết Lệ nghi ngờ chuyện chị Chu spoil là thật hay giả sao?

Không phải nói nhảm à? 】【Chắc là vì spoil đó, xem ra việc chị Chu lần này muốn đứng ngoài cuộc, để Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ đi đối phó với lũ thây rữa, lại vô tình nhận được thiện cảm của Dương Tuyết Lệ. 】【Ừm~tớ cũng nghĩ vậy, nếu không thì Dương Tuyết Lệ sao có thể một lúc cho chị Chu nhiều thiện cảm đến thế chứ! 】【Nói thì đúng vậy, nhưng số điểm thiện cảm này cho nhiều quá rồi đấy chứ?

Một lần 20 điểm, đúng là sướng tê người!!! 】【Chứ còn gì nữa! 】Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán xôn xao, ai cũng cho rằng Chu Tiểu Di chắc chắn đã gặp vận may chó ngáp phải ruồi.

Nếu không thì Dương Tuyết Lệ sao có thể một lần cho cô ấy nhiều điểm thiện cảm đến thế chứ? 20 điểm thiện cảm đấy!

Đây là số điểm thiện cảm cao nhất mà họ từng thấy được cho trong một lần.

Phải biết rằng, hai streamer khác là "Heo Thối" và "Đại Tư Mã" trước đây cũng chỉ nhận được tối đa 10 điểm thiện cảm từ Dương Tuyết Lệ mà thôi!

Hơn nữa, trong hầu hết các trường hợp, có được 5 điểm đã là tốt lắm rồi.

Và còn một điều nữa… thiện cảm với Dương Tuyết Lệ càng cao

thì càng khó để nhận thêm điểm.

Trước đó, thiện cảm giữa Chu Tiểu Di và Dương Tuyết Lệ đã đạt 60 điểm!

Giờ cộng thêm 20 điểm này, tương đương với việc trực tiếp đạt 80 điểm thiện cảm!

Vãi chưởng!!!

Nhiều điểm thiện cảm như vậy, họ thậm chí còn không dám nghĩ tới.

Hơn nữa… theo thiết lập game là thiện cảm với Dương Tuyết Lệ càng cao thì càng khó đạt được điểm.

Nếu trước đó thiện cảm giữa Chu Tiểu Di và Dương Tuyết Lệ không phải 60 điểm mà bị giảm xuống còn 20 điểm như "Heo Thối" thì có lẽ lần này cô ấy tăng được không chỉ 20 điểm, rất có thể là 30 điểm, thậm chí là 40 điểm!

Nghĩ đến đây, cư dân mạng lập tức cảm thấy ghen tị chưa từng có với vận may của chị Chu!

Xem ra người xưa nói không sai, một khi con người gặp vận may thì thật sự không thể cản nổi.

Kỹ năng chơi game của Chu Tiểu Di tệ như vậy, nhưng lại có chuyên gia khảo cổ trong thế giới thực chỉ điểm.

Trước đó, cô ấy đã thất bại trong phó bản, nhưng nhờ sự giúp đỡ của cư dân mạng, cô ấy là người duy nhất có thể chuẩn bị trước khi vào phó bản.

Còn bây giờ, ai có mắt đều nhìn ra được, mục đích chính của việc cô ấy muốn kéo Vương Khải Toàn xuống nước là để Vương Khải Toàn thay mình cùng Dương Tuyết Lệ đối phó với lũ thây rữa.

Vì vậy, cô ấy mới báo trước cho Vương Khải Toàn về chuyện lũ thây rữa sẽ sống dậy sau đó.

Nhưng ai có thể ngờ được, hành động này của cô ấy cuối cùng lại vô tình nhận được 20 điểm thiện cảm từ Dương Tuyết Lệ.

Vận may này… đúng là đỉnh của chóp!!!

"Mọi người cẩn thận, lũ thây rữa đã đến rồi…" Đúng lúc này, những thây rữa bò từ trên cột đá xuống cũng đã đến lối đi trong mộ nơi mọi người đang đứng.

Để Dương Tuyết Lệ không gọi tên mình ra đối phó với lũ thây rữa, Chu Tiểu Di ra tay trước, trực tiếp nói với Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn: "Cô Dương, Bàn tử, còn cả Tiểu Tát nữa, ba người các cậu đi đối phó với lũ thây rữa đi.

Chương 619

Nhớ lời tôi vừa nói, dùng những ngọn đèn dầu kia đốt cháy chúng nó.” Vương Khải Toàn ngạc nhiên nói: “Ba chúng tôi đi đối phó với lũ thây rữa à?

Còn cậu thì sao?” Chu Tiểu Di không chút khách khí nói: “Tôi đương nhiên phải ở lại bảo vệ Giáo sư Trần và Giáo sư Hách rồi!

Giáo sư Trần và Giáo sư Hách là chuyên gia uy tín của Viện Khảo cổ quốc gia, tôi nhất định phải bảo vệ an toàn cho họ!

Nếu không, vạn nhất họ có chuyện gì, trách nhiệm đó cậu có gánh nổi không?” Nói đến đây, Chu Tiểu Di đột nhiên lại nghĩ ra điều gì đó, cô vội vàng nói với Dương Tuyết Lệ: “À đúng rồi, cô Dương, cô cho tôi mượn cái ô kim cương của cô đi.

Tay tôi bây giờ không có vũ khí tiện dụng nào, vạn nhất lũ thây rữa xông đến, tôi cũng có thể dùng cây ô kim cương đó để bảo vệ Giáo sư Trần và Giáo sư Hách!” Qua lời thuật lại của cư dân mạng, Chu Tiểu Di đã biết rằng khi Dương Tuyết Lệ đi đối phó với lũ thây rữa, cô ấy sẽ giao cây ô kim cương trong tay cho Tát Đế Bằng, sau đó để Tát Đế Bằng bảo vệ Giáo sư Trần và Giáo sư Hách.

Nhưng bây giờ, cô ấy đã tự nguyện nhận việc bảo vệ Giáo sư Trần và Giáo sư Hách.

Vậy nên… cô ấy cảm thấy, cây ô kim cương trong tay Dương Tuyết Lệ cũng nên giao cho mình mới phải, dù sao hiện tại cô ấy mới là người bảo vệ Giáo sư Trần và Giáo sư Hách.

Và trên thực tế, Dương Tuyết Lệ cũng không ngờ Chu Tiểu Di lại chủ động xin ở lại bảo vệ Giáo sư Trần và Giáo sư Hách.

Cô ấy vốn định để Tát Đế Bằng đi bảo vệ Giáo sư Trần và Giáo sư Hách.

Thế nhưng… vì ông Hồ này đã chủ động xin nhận rồi thì cô ấy cũng không thể nói thêm gì được nữa.

Dù sao thì Giáo sư Trần và Giáo sư Hách mới là trụ cột của đội khảo cổ của họ.

Sự an toàn của hai người họ chắc chắn phải được đặt lên hàng đầu.

Để ông Hồ thần thông quảng đại này ở lại bảo vệ họ cũng là lẽ đương nhiên.

Nghĩ đến đây, Dương Tuyết Lệ không chút do dự, trực tiếp ném cây ô kim cương trong tay qua.

"Cảm ơn nhé~" Chu Tiểu Di đưa tay đón lấy cây ô kim cương.

Chà, nó nặng thật!

Nếu không phải cô ấy bây giờ đã có thể lực của một người lính giải ngũ thì e rằng thật sự không dễ dùng cây ô kim cương này.

Chu Tiểu Di cầm ô kim cương kiểm tra một chút, phát hiện cách dùng cây ô này khá đơn giản.

Thế là cô ấy lập tức cầm chặt nó trong tay, rồi nói với ba người Dương Tuyết Lệ sắp sửa xuất trận: "Ba người các cậu cứ yên tâm đi, an toàn của Giáo sư Trần và Giáo sư Hách cứ giao cho tôi." Nói là vậy, nhưng vị trí của cô ấy lúc này lại là đứng sau lưng Giáo sư Trần và Giáo sư Hách.

Điều này khiến Vương Khải Toàn lập tức cảm thấy có gì đó không đúng.

Chỉ thấy cậu ta nhíu mày nói: "Này lão Hồ, cậu là muốn bảo vệ

Giáo sư Trần và Giáo sư Hách hay là muốn hai người họ bảo vệ cậu vậy?

Giờ cậu đã đứng sau lưng họ rồi, đây là cái kiểu bảo vệ mà cậu nói à?" Chu Tiểu Di nghe vậy, trong lòng không khỏi giật mình.

Cái tên mập chết tiệt này… lũ thây rữa phía sau sắp đến rồi, cậu không mau ra ngoài nghênh chiến đi, còn dám đứng đây mà chỉ trỏ tôi!

Muốn chết à???

"Khụ khụ~tôi chỉ là đang buộc dây giày thôi, cậu đừng hiểu lầm…" Chu Tiểu Di giả vờ cúi xuống buộc dây giày.

Còn bên kia, Dương Tuyết Lệ đã rút Phi Hổ Trảo ra và lao về phía lũ thây rữa.

Khi lao đến chỗ chúng, cô ấy còn không quên lớn tiếng hét lên với Vương Khải Toàn và Tát Đế Bằng: "Tôi có thể đối phó ba con, năm con còn lại giao cho hai người đó…" Tát Đế Bằng cầm chiếc đèn pin trong tay, ngây người ra!

Sau đó quay sang nói với Vương Khải Toàn: "Anh Vương, tay tôi không có vũ khí, chỉ có mỗi cái đèn pin thôi, tôi có thể đối phó một con thôi được không?" Vương Khải Toàn cúi đầu nhìn cái xẻng công binh trong tay mình, nói: "Mẹ kiếp, tôi chỉ có mỗi một cái xẻng, cậu bắt tôi một mình đối phó bốn con à?" Tát Đế Bằng nói: "Vậy hay là anh đưa cái xẻng công binh cho tôi, tôi đối phó hai con…" Vương Khải Toàn giật giật khóe miệng: "Tôi đưa xẻng công binh cho cậu, cậu bảo tôi lấy gì mà đối phó với lũ thây rữa kia?" Tát Đế Bằng nói: "Tôi có thể đưa cái đèn pin trong tay cho anh…" Vương Khải Toàn: "?????? " "Nếu không phải bây giờ tình hình không cho phép," "Tôi thật sự rất muốn đấm cậu…" Cuối cùng, dưới sự tranh giành gay gắt của Vương Khải Toàn, Tát Đế Bằng buộc phải dùng đèn pin để nghênh chiến hai con thây rữa.

Còn ba con thây rữa còn lại thì đều giao cho Vương Khải Toàn.

Thế nhưng… điều Vương Khải Toàn không ngờ tới là, cái tên Tát Đế Bằng này quả thật quá vô liêm sỉ.

Chương 620

Sau khi tên đó cầm đèn pin xông ra, không những không chiến đấu với lũ thây rữa mà còn dẫn chúng chạy vòng quanh khắp nơi.

"Mẹ nó chứ~thằng nhóc này rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy?" "Không phải đã nói là để nó dẫn lũ thây rữa đến gần mấy ngọn đèn dầu sao?" "Sao cái tên này lại dẫn hai con thây rữa chạy vòng quanh tế đàn vậy?" Nhìn dáng vẻ thảm hại của Tát Đế Bằng khi dẫn lũ thây rữa chạy vòng vòng, Vương Khải Toàn thấy không ổn chút nào.

Xem ra dựa vào tên Tát Đế Bằng này là không được rồi, cuối cùng vẫn phải tự mình lo liệu.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tuy tên đó không thể xử lý hai con thây rữa kia, nhưng việc nó có thể dẫn chúng chạy lung tung khắp nơi cũng giúp cậu ta giảm bớt được một chút áp lực.

Trong lúc nói chuyện, cậu ta cũng đã dẫn ba con thây rữa phía sau đến gần cột đá có đèn dầu không xa.

Tiếp đó, cậu ta làm theo cách Chu Tiểu Di đã nói trước đó, dùng xẻng công binh trong tay hất một ngọn đèn dầu bay về phía con thây rữa xông lên đầu tiên.

"—Phực!!!" Lập tức!

Con thây rữa đó đã bị ngọn lửa bùng cháy dữ dội thiêu thành tro bụi.

"Vãi chưởng~lão Hồ bá đạo thật!" "Những ngọn đèn dầu này thật sự có thể xử lý lũ thây rữa này sao…" Nhìn con thây rữa nhanh chóng đổ rạp xuống dưới ngọn lửa của đèn dầu, trái tim treo lơ lửng của Vương Khải Toàn cuối cùng cũng hạ xuống.

Thực ra… trước đó khi dẫn lũ thây rữa đến gần cột đá này, trong lòng cậu ta vẫn rất hoảng.

Vì cậu ta lo rằng cách lão Hồ nói không đúng.

Dù sao thì người khác không biết, nhưng trong lòng cậu ta rất rõ.

Lão Hồ căn bản chưa từng đến đây, cũng không thể biết cách xử lý những con thây rữa này.

Cho nên… cái cách mà đối phương vừa nói với cậu ta chắc chắn là tự bịa ra!

Nếu là như vậy, thì cậu ta chỉ có thể dùng xẻng công binh trong tay mình mà liều mạng với lũ thây rữa.

Nhưng bây giờ xem ra, cách lão Hồ nói vẫn khá đáng tin!

Những con thây rữa này, vậy mà thật sự có thể dùng lửa từ đèn dầu để xử lý.

Hơn nữa, vừa chạm vào là cháy ngay, nhanh đến khó tin.

Nghĩ đến đây, sự tự tin của Vương Khải Toàn lập tức dâng cao.

Cậu ta nhanh chóng dẫn hai con thây rữa còn lại chạy đến cột đá khác.

Sau đó làm theo cách cũ, dùng lửa từ đèn dầu trên cột đá thiêu cháy luôn hai con thây rữa đó.

Quay lại nhìn bên Dương Tuyết Lệ, tình hình của cô ấy cũng tương tự.

Lúc này đã có hai con thây rữa bị thiêu thành tro bụi.

Con thây rữa cuối cùng chắc cũng sắp xong rồi.

“Không hổ là cô nàng người Mỹ, tay nghề cũng có chút đỉnh đấy chứ!” Khóe miệng Vương Khải Toàn khẽ nhếch lên.

Sau đó, cậu ta quay đầu nhìn về phía Tát Đế Bằng.

Ách… tên đó lúc này đã nằm trên mặt đất.

Còn hai con thây rữa trước đó đuổi theo hắn thì giờ đang vồ lấy hắn, không ngừng gặm nuốt nội tạng trong bụng hắn.

“Ôi trời~” “Thằng này bị hạ gục từ lúc nào vậy?” “Sao lúc nãy tôi không biết gì hết vậy?” Vương Khải Toàn nhíu mày nói.

Cậu ta có chút không dám tin.

Vừa nãy cậu ta thấy thằng nhóc đó còn lành lặn, sao thoáng cái đã bị lũ thây rữa gặm chết rồi?

Chương 621

“Tiểu Tát…” “Sao lại thế này?” “Tiểu Tát… Tiểu Tát là học sinh giỏi nhất của Viện khảo cổ chúng ta mà…” Còn bên kia, thấy Tát Đế Bằng bị hai con thây rữa phía sau vồ lấy, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc cũng lập tức gào thét thảm thiết.

Họ nằm mơ cũng không ngờ Tát Đế Bằng lại bị hạ gục nhanh đến thế.

Thế nhưng… nhìn phản ứng của hai người Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, Chu Tiểu Di không khỏi trợn trắng mắt.

Cái tên Tát Đế Bằng đó căn bản là một thằng ngốc mà.

Hai ông vừa rồi rõ ràng còn trách móc, mắng chửi hắn ta, sao giờ lại quan tâm đến thế?

Đặc biệt là ông, Giáo sư Hách Kiến Quốc.

Trước đó chính ông là người mắng hắn ta dữ dằn nhất.

Còn cả ông nữa… Giáo sư Trần, ông vậy mà còn có mặt mũi nói đó là học sinh giỏi nhất của Viện khảo cổ các ông.

Chẳng lẽ ông không sợ Diệp Nhất Tâm và Sở Kiến trên giếng đá nghe thấy sao?

Tôi nhớ vừa nãy khi Tát Đế Bằng nói ở đây có đồ bẩn thỉu, chính ông là người mắng hắn ta dữ nhất.

Rồi khi hắn ta nhắc đến người ngoài hành tinh, ông cũng tỏ vẻ coi hắn ta như một thằng ngốc.

Đừng tưởng tôi không nhìn ra.

Mà giờ… ông vậy mà còn có mặt mũi nói ra những lời như vậy.

Đúng là quá vô liêm sỉ.

Hai người này giỏi giả vờ thật!

Không dây vào được~không dây vào được… Cùng lúc đó, thấy Tát Đế Bằng lại bị hạ gục, cư dân mạng trong phòng livestream lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh. 【Thằng này sao lại tèo nữa rồi? 】 【Nó tèo chẳng phải rất bình thường sao? 】 【Cũng đúng… vốn dĩ là pháo hôi, pháo hôi sinh ra là để hi sinh mạng đổi lấy thời gian cho nhóm nhân vật chính mà! 】 【Tát Đế Bằng này trước đó có thể dẫn dụ hai con thây rữa đi, tranh thủ đủ thời gian cho Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ, đã là quá đáng giá rồi! 】 【Đúng vậy, vai pháo hôi này làm tốt lắm, chỉ tiếc là, nếu nó có thể kiên trì thêm chút nữa thì có thể để nó đi dẫn dụ đám thây rữa vương rồi! 】 【Vãi chưởng~nó dẫn dụ hai con thây rữa còn chật vật như vậy, cậu lại muốn nó đi dẫn dụ thây rữa vương sao? 】 【Không được sao?

Dù sao nó cũng phải chết, chết một cách hữu dụng hơn không phải tốt hơn à? 】 【Nói cũng phải. 】 【Thực ra theo tư duy của tớ, lát nữa khi 8 con thây rữa vương sống dậy, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc cũng có thể kéo ra làm bia đỡ đạn, như vậy chắc chắn có thể tranh thủ được kha khá thời gian cho nhóm nhân vật chính. 】 【Thôi đi, với cái kiểu của hai ông đó, gặp thây rữa vương e rằng còn không trụ nổi mấy giây. 】 【Mấy giây cũng là thời gian mà, biết đâu chính là mấy giây đó, cuối cùng lại giúp vượt qua cửa ải thì sao? 】 【Đúng vậy, đôi khi yếu tố quyết định chiến thắng cuối cùng thường nằm ở khoảnh khắc chớp nhoáng, các cậu đừng đánh giá thấp mấy giây ngắn ngủi này, đôi khi lật ngược tình thế lại chính là nhờ mấy giây này đấy! 】 【Đúng, tớ vừa tính thử, nếu Tát Đế Bằng này có thể kiên trì đến khi thây rữa vương sống dậy, sau đó lại để Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc cũng ra ngoài dẫn dụ mấy con thây rữa vương, thì có thể trực tiếp dẫn dụ ba con thây rữa vương đi, đến lúc đó, chị Chu và

đồng đội chỉ cần đồng thời đối mặt với 5 con thây rữa thôi, áp lực giảm đi một nửa ngay lập tức! 】【Chậc~nếu theo cậu nói thì trước đó nên gọi cả ba người An Lợi Mãn trên giếng đá xuống, mỗi người dẫn dụ một con là có thể dễ dàng giải quyết rồi?

Chương 622

】【Ý này hay hơn nữa, sao trước đó tớ lại không nghĩ ra nhỉ… 】【Đáng tiếc bây giờ phó bản đã mở, không kịp nữa rồi. 】Và đúng lúc cư dân mạng đang xúm vào hiến kế cho chị Chu, Dương Tuyết Lệ bên kia cũng đã thuận lợi xử lý ba con thây rữa còn lại.

Chỉ là khi quay lại nhìn về phía Tát Đế Bằng, lông mày cô ấy cũng lập tức nhíu lại.

"Chuyện gì vậy?" "Sao Tát Đế Bằng lại chết rồi?" "Thế này thì vô dụng quá rồi chứ?" Nhìn Tát Đế Bằng đang bị hai con thây rữa gặm nuốt nội tạng, Dương Tuyết Lệ không nói hai lời, trực tiếp giơ tay ném Phi Hổ Trảo trong tay ra.

"—Xoẹt!!!" Giây tiếp theo, một con thây rữa trong số đó đã bị móng vuốt của Phi Hổ Trảo nắm chặt lấy vai.

Sau đó… Dương Tuyết Lệ trực tiếp kéo con thây rữa đó chạy đến gần cột đá khác còn có đèn dầu.

Cô ấy dùng một móc câu khác của Phi Hổ Trảo hất ngọn đèn dầu đó, rồi ném về phía con thây rữa.

"—Phực!!!" Lập tức.

Cùng với ngọn lửa bùng cháy, con thây rữa miệng còn dính đầy mảnh vỡ nội tạng kia, cứ thế bị thiêu thành tro bụi.

Cuối cùng biến thành một đống chất nhầy nhụa!

Rải rác trên bề mặt tế đàn!

Và đúng lúc Dương Tuyết Lệ xử lý xong con thây rữa đó, Vương Khải Toàn cũng vội vàng dùng xẻng công binh hất một ngọn đèn dầu trên cột đá sang con thây rữa còn lại.

Trong chớp mắt.

Hai con thây rữa đã gặm chết Tát Đế Bằng cứ thế bị Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ lần lượt thiêu thành tro bụi.

Chỉ có điều… vì Vương Khải Toàn dùng đèn dầu hất thẳng vào con thây rữa đó, nên khi con thây rữa bùng cháy, tiện thể cũng thiêu rụi luôn thi thể của Tát Đế Bằng.

Tát Đế Bằng trực tiếp nhận lấy kết cục chết không toàn thây.

Chứng kiến cảnh này, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đang đứng trong mộ đạo lập tức không chịu nổi nữa.

Hai người gào thét thảm thiết, khóc lóc thảm thương.

Đặc biệt là Hách Kiến Quốc.

Tát Đế Bằng nói cho cùng cũng là học trò của ông.

Mặc dù bình thường luôn thích nghiên cứu người ngoài hành tinh, không lo việc chính, nhưng kiến thức khảo cổ và tinh thần ham học hỏi cái chưa biết của cậu ta vẫn khiến ông rất trân trọng.

Chỉ là ông không thể ngờ được, học trò của mình, nay lại phải chịu kết cục chết không toàn thây.

Không đúng… đây đã không còn là kết cục chết không toàn thây nữa rồi.

Mà là bị thiêu rụi thành tro bụi rồi!

Ngay cả xương cốt cũng không còn, tất cả đều bị thiêu cháy hết.

“Tiểu Tát à, tôi có lỗi với cậu quá…” “Giá mà tôi biết cậu vô dụng đến thế… không phải… ý tôi là… giá mà tôi biết cậu chết nhanh đến thế!” “Tôi đã không nên đưa cậu xuống đây rồi…” “Nếu tôi không đưa cậu xuống đây, cậu cũng sẽ không chết thảm như vậy.” “Bây giờ cậu đến tro cốt cũng không còn, tôi về sau làm sao đối mặt với cha mẹ

cậu đây?" Có lẽ vì quá đau lòng!

Hách Kiến Quốc lúc này nói chuyện đã bắt đầu lộn xộn, không rõ ràng nữa rồi!

Thấy vậy, Giáo sư Trần bên cạnh, cũng đang rất đau lòng, chỉ có thể lên tiếng an ủi ông ta vài câu: "Kiến Quốc à, đừng đau lòng nữa, mỗi người một số mệnh." "Tiểu Tát có thể chết trong một tế đàn cổ xưa như thế này, cũng coi như có một nơi để về rồi." "Tin rằng linh hồn cậu ấy trên trời cũng sẽ không trách chúng ta đâu…" "Dù sao thì~cậu ấy cũng là vì bảo vệ chúng ta mà hy sinh mà…" "Bây giờ chúng ta nên càng phải phấn chấn lên, nếu không thì Tiểu Tát đã hy sinh vô ích rồi…" Nghe lời Giáo sư Trần nói, trong lòng Hách Kiến Quốc mới đỡ hơn một chút.

Thế nhưng… cũng chỉ là đỡ hơn một chút xíu mà thôi.

Và đúng lúc này, Chu Tiểu Di lại xua tay nói: "Hai vị đừng ở đây diễn cảnh bi lụy nữa, nguy hiểm ở đây của chúng ta còn chưa giải trừ đâu, cái chết của Tiểu Tát không phải là kết thúc, có lẽ chỉ là mới bắt đầu mà thôi…" Lời này vừa thốt ra, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc vốn đang an ủi nhau giữa chừng lập tức ngây người.

Giáo sư Trần nghiêm trọng hỏi Chu Tiểu Di: "Đồng chí Tiểu Hồ, lời cậu nói là có ý gì?

Chương 623

Cái gì mà nguy hiểm chưa giải trừ?

Lũ thây rữa đó bây giờ không phải đã bị lửa thiêu chết hết rồi sao?" Hách Kiến Quốc cũng nói theo: "Đúng vậy, đồng chí Tiểu Hồ, lũ thây rữa đó không phải đã bị lửa thiêu chết hết rồi sao?" Chu Tiểu Di cười nói: "Tám con thây rữa đó chẳng qua chỉ là món khai vị thôi, tám con thây rữa vương tiếp theo mới là món chính." Nói rồi, cô ấy lại đưa tay chỉ vào những cột đá phía sau Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ.

Không đúng… nói chính xác hơn, là chỉ vào tám con thây rữa sắp sống dậy trên những cột đá đó.

Sau đó, cô ấy tiếp tục nói: "Nếu tôi không lầm, lát nữa tám con thây rữa đó cũng sẽ sống dậy, và tám con thây rữa này mạnh hơn rất nhiều so với tám con thây rữa mà Bàn tử và đồng đội đã thiêu chết trước đó." "Cho nên… tôi nghĩ hai ông đừng vội mừng quá!" "Bởi vì, nguy hiểm thực sự, bây giờ mới vừa bắt đầu…" Thực ra khi Chu Tiểu Di nói những lời này, trong lòng cô ấy cũng không ngừng run rẩy.

Nếu không phải những cư dân mạng trong phòng livestream vẫn luôn cổ vũ cô ấy, thì cô ấy đã sớm trốn ra phía cửa đá rồi. 【Vãi chưởng~chị Chu, chị spoil hơi nhiều rồi đó nha? 】【Đúng vậy chị Chu, chị đừng spoil nữa, nếu spoil nữa, coi chừng mấy người đội khảo cổ nghĩ chị là đạo mộ tặc đó! 】【Chính xác, mấy người đội khảo cổ đó còn muốn thu cả súng, gian manh lắm! 】【À đúng rồi, chị Chu sao chị không tự mình lên giúp đi, hai lão già này không bảo vệ cũng không sao, cứ hợp tác với Vương Khải Toàn và Dương Tuyết

Lệ xử lý lũ thây rữa đó trước đã! 】【Đúng vậy, bây giờ Vương Khải Toàn cũng ở đây, hai người mạnh nhất đội khảo cổ đều có mặt, bản mẫu 'Hồ Bát Nhất' của chị cũng rất mạnh, nếu ba người liên thủ, có lẽ có thể xử lý được đám thây rữa vương này! 】【Đúng rồi, lúc nãy 'Heo Thối' bên cạnh đã thử dựa lưng vào Dương Tuyết Lệ rồi, cách đó có thể thực hiện được, chỉ là đối mặt với đợt tấn công đồng thời của 8 con thây rữa vương vẫn hơi khó chống đỡ, nếu chị lên giúp, ba người dựa lưng vào nhau, có lẽ có thể chống đỡ được! 】【Tuyệt vời, anh em trên lầu nghĩ giống tôi rồi, chị Chu, nhân lúc 8 con thây rữa đó còn chưa sống dậy, chị cũng mau ra ngoài giúp đi! 】【Đúng vậy, nếu Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ mà tèo thì chị một mình ở đây cũng vô dụng thôi, chi bằng trực tiếp ra ngoài cùng tiến cùng lùi với họ! 】【Đúng, cùng tiến cùng lùi, chị Chu, cố lên… 】【Tiến lên đi chị Chu, tôi tin chị nhất định làm được, đừng sợ, cùng lắm thì chết thôi! 】【Nếu lần này chị thành công, chị sẽ là người chơi có tiến độ game cao nhất! 】【Vì để đạt được tiến độ game cao nhất, cố lên!!! 】【Vì bộ lạc! 】【Vì liên minh! 】【Mẹ kiếp, hai thằng ngốc trên lầu có phải đi nhầm kênh rồi không? 】Nhìn những lời cổ vũ và đề nghị của cư dân mạng trong phòng livestream, Chu Tiểu Di cũng suy nghĩ một lúc.

Ngay sau đó, cô ấy đưa ra một quyết định.

Mà quyết định này, chính cô ấy trước đây chưa từng nghĩ tới.

Bởi vì quyết định này… đối với cô ấy, thật sự là quá thử thách.

Đó chính là cùng Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ ra ngoài, chính diện nghênh chiến đám thây rữa vương.

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di lập tức hít sâu một hơi.

Sau đó, cô ấy quay người lại nói với Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc: “Giáo sư Trần, Giáo sư Hách, lát nữa hai ông tự cầu phúc đi,

tôi phải đi giúp cô Dương và Bàn tử đây." "Những con thây rữa vương tiếp theo cực kỳ khó đối phó!" "Nếu tôi không ra ngoài giúp họ, họ rất có khả năng cũng sẽ chết." "Mà một khi hai người họ chết, tôi nghĩ ba chúng ta ở lại đây cũng chỉ sẽ trở thành rùa trong chum của lũ thây rữa vương mà thôi." "Mối lợi hại trong chuyện này, tôi nghĩ hai ông hẳn đều rất rõ ràng chứ?" Nghe những lời này của Chu Tiểu Di, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc cũng nhìn nhau.

Trong ánh mắt của đối phương, cả hai đều nhìn thấy một sự quyết đoán.

Sau đó, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đều nghiêm túc gật đầu.

Rõ ràng, cả hai ông đều rất tán thành đề nghị của Chu Tiểu Di.

Thế nhưng… có một điểm khiến hai ông vẫn cảm thấy vô cùng kỳ lạ trong lòng.

Đó chính là… "đồng chí Tiểu Hồ" trước mắt này, sao lại hiểu rõ ngôi mộ cổ tế đàn này đến vậy?

Chương 624

Theo lý mà nói… họ đều cùng nhau đi vào.

Chẳng lẽ… đối phương đã từng đến đây trước rồi sao?

Ý nghĩ này tuy có chút khó tin, nhưng đây là khả năng duy nhất mà Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc có thể nghĩ ra vào lúc này… Ngoài điều này ra… họ thật sự không thể nghĩ ra khả năng thứ hai.

Lúc này, chỉ thấy Giáo sư Trần vẻ mặt nghiêm trọng nói với Chu Tiểu Di: "Vì đồng chí Tiểu Hồ đã đưa ra quyết định, vậy chúng tôi chắc chắn sẽ ủng hộ cậu!" "Nhưng có một điều chúng tôi rất tò mò!" "Tại sao cậu lại hiểu rõ tế đàn này đến vậy?" "Thậm chí còn biết cả lũ thây rữa trên cột đá sẽ sống dậy!" "Cậu nói thật cho chúng tôi biết, trước đây cậu có từng đến đây rồi không?" Lời này vừa thốt ra, Hách Kiến Quốc bên cạnh cũng lập tức gật đầu, ông ta cũng phụ họa theo: "Đúng vậy~đồng chí Tiểu Hồ, lúc Đại Kim Nha giới thiệu cậu với chúng tôi, nói cậu từng vào sa mạc, xuống sông băng, cậu nói cho chúng tôi biết, trước đây cậu có từng đến đây, hay nói cách khác, cậu từng đến một tế đàn giống như nơi này chưa?" Câu hỏi của Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc trực tiếp làm khó Chu Tiểu Di.

Chuyện gì thế này???

Tôi là lần đầu tiên đến cái nơi quỷ quái này được không?

Sở dĩ tôi biết nhiều hơn hai ông là hoàn toàn nhờ vào thông tin tình báo của mấy fan hâm mộ trong phòng livestream.

Nếu không phải họ vẫn luôn truyền tin cho tôi, thì những điều tôi biết có khi còn không bằng hai ông già biến thái này đâu.

Thực ra Chu Tiểu Di bản thân cũng không ngờ tới.

Vì thông tin từ cư dân mạng, cộng thêm việc mình vô tình spoil, đã khiến hai vị giáo sư lão làng cực kỳ uy vọng trong thế giới đạo mộ này hoàn toàn bị thuyết phục.

Và lúc này, trong mắt hai vị giáo sư lão làng, cô ấy cũng đã trở nên ngày càng bí ẩn hơn.

Khụ khụ ~ giáo sư Trần, giáo sư Hách, thật ra hai ông đoán đúng rồi...

Tôi đúng là đã từng đến đây trước kia.

Vậy nên tôi mới hiểu rõ tình hình ở đây đến vậy.

Chu Tiểu Di không nghĩ ra được lý do, đành thuận theo suy đoán của hai vị giáo sư già.

Nhưng... lời cô vừa dứt, trên mặt giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đã hiện rõ vẻ không thể tin được.

Đương nhiên... trong biểu cảm đó còn xen lẫn chút tức giận.

Chỉ là sự tức giận này không biểu lộ rõ ràng, nên Chu Tiểu Di không nhận ra điều bất thường.

Lúc này, giáo sư Trần với giọng điệu trách móc nói: "Đồng chí Tiểu Hồ, cậu hồ đồ quá rồi.

Lẽ ra cậu phải nói với chúng tôi việc cậu đã từng đến đây sớm hơn chứ.

Như vậy chúng tôi đã có thể chuẩn bị trước khi vào rồi." Hách Kiến Quốc cũng tiếp lời: "Đúng vậy, nếu cậu nói sớm với chúng tôi nơi này nguy hiểm như vậy, chúng tôi đã không vào.

Mà nếu chúng tôi không vào, Tiểu Tát cũng sẽ không chết." Nhìn hai ông già vừa hợp sức đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu mình, Chu Tiểu Di cạn lời.

Mẹ nó!!!

Hai ông đúng là không biết xấu hổ.

Nếu lúc đó tôi nói với các ông đây là một tế đàn cổ đại, và những xác thối trên tế đàn sẽ sống lại, thì đừng nói là các ông có tin lời tôi không, mà dù có tin, các ông sợ là cũng sẽ lao vào khám phá cho bằng được chứ gì?

Lúc nãy khi cánh cửa đá mở ra, không biết mắt ai sáng như mắt mèo đâu.

Nếu không phải vì trong đường hầm thiếu dưỡng khí, sợ là hai ông đã sớm sốt ruột mà xông vào rồi phải không?

Hơn nữa, biết tình hình ở đây thì có ích quái gì?

Tôi cũng biết đây, nhưng giờ tôi chẳng phải cũng bó tay sao?

Chương 625

Gã heo bẩn thỉu và Đại Tư Mã bên cạnh cũng biết, hơn nữa còn biết rõ hơn tôi nhiều.

Nhưng hai người họ chẳng phải vẫn chết mấy chục lần ở cửa ải này rồi sao?

Khụ khụ ~ Để tránh hai vị giáo sư già tiếp tục đổ lỗi, Chu Tiểu Di đành đổi giọng, tiếp tục biện minh: "Thật ra hai vị hiểu lầm rồi.

Sự thật là, ngôi cổ mộ tôi từng vào không phải là cái này, mà là một tế đàn cổ mộ có bố cục và kết cấu vô cùng tương tự ở đây." Lời này vừa thốt ra, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đều sững người.

Giáo sư Trần suy tư phân tích: "Ra là vậy, thật ra ngay từ đầu tôi cũng đã đoán rằng tế đàn cổ mộ cậu đi lần trước không phải là cái này.

Bởi vì trước đó khi chúng tôi vào, cánh cửa đá đó bị phong bế vô cùng chặt chẽ, theo lý mà nói thì trước đây không ai có thể mở ra được." Hách Kiến Quốc cũng vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, tôi vừa rồi cũng nghĩ như thế.

Xem ra tế đàn cổ mộ mà đồng chí Tiểu Hồ đi lần trước không phải là cái này, mà là một tế đàn cổ mộ có bố cục và kết cấu tương tự hoặc giống hệt.

Nếu là vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được." Lúc này, giáo sư Trần chợt nhớ ra điều gì đó.

Ông tiếp tục hỏi Chu Tiểu Di: "À phải rồi, đồng chí Tiểu Hồ, cậu nói cậu từng đến tế đàn cổ mộ tương tự, vậy cậu chắc hẳn biết chúng ta phải làm sao để rời khỏi đây chứ?" Hách Kiến Quốc lúc này cũng

lập tức nghĩ đến vấn đề đó, ông ta tiếp lời: "Đúng vậy đồng chí Tiểu Hồ, trước đây cậu đã thoát khỏi loại tế đàn cổ mộ này bằng cách nào?" Cười chết mất haha ~ Chu tỷ tự đào hố chôn mình, không ngờ giờ không lấp lại được.

Tui đã bảo kiểu spoil này kiểu gì cũng rước họa vào thân mà, giờ thì hay rồi, Chu tỷ trúng chiêu rồi.

Chu tỷ đúng là Chu tỷ, hoặc là không nói, hoặc là nói quá nhiều, hoặc là phát ngôn gây sốc...

Mà nói đi cũng phải nói lại, Chu tỷ cũng gan thật, phí lời với hai ông già này làm gì, một gậy đập ngất là xong chứ gì?

Chuẩn luôn, dù sao qua được cửa này thì đánh thức hai giáo sư đó dậy, còn nếu không qua được thì cả đám cùng die, chẳng phải tốt hơn sao?

Đỡ hơn phải đứng đây nghe hai ông ấy lải nhải không ngừng!

Không được đâu, hai giáo sư đó nhìn là biết tuổi không còn nhỏ nữa rồi, nếu Chu tỷ lỡ tay mạnh một chút, sợ là sẽ đập chết luôn hai ông ấy mất.

Ừm, đúng là khá nguy hiểm, mà Chu tỷ giờ cũng chẳng có vũ khí nào thuận tay, muốn đập ngất hai người đó e là không khả thi lắm.

Có vũ khí chứ, trong tay cổ chẳng phải có hai món sao?

Mày nói cái súng đất và Kim Cương Tán à?

Đúng rồi, dùng hai thứ đó mà đập hai ông giáo sư đó chẳng phải tốt sao?

Tốt cái quần què, Kim Cương Tán làm bằng sắt nguyên chất, còn súng đất thì toàn móc cài và sắt nhọn lởm chởm, dùng mấy thứ đó mà đập hai ông giáo sư già thì tôi đoán là đầu họ sẽ vỡ toang, máu chảy

be bét luôn đó.

Á á ~ Ở chỗ này mà bị vỡ đầu chảy máu thì coi như đã bị tuyên án tử hình rồi.

Má nó ~ Khó thật!

Tôi nói Chu tỷ cứ giả bộ hỏi gì cũng không biết đi, hoặc giả vờ bị mất trí nhớ tạm thời, thế là họ sẽ không truy hỏi cô nữa.

Ý hay đó, ý tưởng này không tệ.

Giả vờ mất trí nhớ à?

Cách này cũng được sao?

Sao không được?

Cứ thử xem biết ngay.

Thử là tử...

Thấy Chu Tiểu Di bị giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc truy hỏi tới cùng, cư dân mạng lập tức cười điên.

Họ lúc này mới nhận ra, hóa ra việc spoil trước mặt các nhân vật trong game lại gây ra phiền toái như vậy.

Chương 626

Đương nhiên, trong số đó vẫn có một phần lớn cư dân mạng rất tỉnh táo, bởi vì ngay từ đầu họ đã nhắc nhở Chu Tiểu Di rằng trong loại game ghi hình thực tế như thế này, tốt nhất đừng nên spoil.

Nếu không, những người trong đội khảo cổ đi cùng cô chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Đặc biệt là việc spoil về những thứ trong cổ mộ, không khéo người ta sẽ trực tiếp coi cô là kẻ trộm mộ.

Nhưng thật đáng tiếc, dù đã dự liệu được những vấn đề này, họ cuối cùng vẫn đánh giá thấp mạch não của Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di bình thường nhìn có vẻ ngớ ngẩn, nhưng cô ấy có thật sự ngớ ngẩn không?

Đương nhiên là không.

Thật ra... khi chọn con đường spoil, trong lòng cô đã sớm nghĩ ra mọi đối sách, bao gồm cả việc những người trong đội khảo cổ sẽ truy hỏi cô sau này, cô cũng đã tính đến.

Hơn nữa, cô còn nghĩ ra một phương pháp đối phó rất hay: đó chính là nói bừa.

Đúng vậy... cứ nói linh tinh với những người này.

Dù sao thì những người này cũng chưa từng vào sa mạc, cũng chưa từng đến loại tế đàn cổ mộ này.

Vậy thì cô hoàn toàn có thể tùy hứng phát huy, muốn bịa thế nào thì bịa thôi!

Chẳng phải chỉ là nói nhăng nói cuội sao?

Ai mà chẳng biết làm? "Thật ra cách rời khỏi đây rất đơn giản!" "Chúng ta chỉ cần tìm thấy cơ quan mở cửa đá trong tế đàn này là được." Chu Tiểu Di điềm tĩnh nói.

Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc nghe vậy đều không khỏi giật mình.

Tìm cơ quan mở cửa đá trong tế đàn này sao?

Chẳng phải là nói thừa à?

Cánh cửa đá đó vừa rồi tự nhiên đóng lại, điều đó chứng tỏ trong tế đàn này chắc chắn có cơ quan liên quan đến nó.

Nhưng vấn đề là, cơ quan liên quan đến cánh cửa đá đó nằm ở đâu?

Nhưng ngay lúc đó, Chu Tiểu Di cất lời: "Có điều tôi nghĩ chúng ta hoàn toàn không cần phải tìm cơ quan mở cánh cửa đá đó." "Nếu tôi đoán không lầm, ở đây hẳn còn một cánh cửa ngầm nữa." "Và cánh cửa ngầm này, có thể thông đến chủ mộ thất..." Cái gì???

Ở đây còn có một cánh cửa ngầm thông đến chủ mộ thất sao?

Không phải thật chứ?

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đều kinh ngạc đến ngây người.

Họ nằm mơ cũng không ngờ tới, trong tế đàn này lại có một cánh cửa ngầm có thể dẫn đến chủ mộ thất.

Nhưng vấn đề là, đây không phải là tế đàn sao?

Hơn nữa nhìn tình trạng của những xác thối trên các cột đá, đây hẳn là một tế đàn dùng để tế sống người thời xưa.

Loại tế đàn dùng máu người để tế này, vì mùi máu tanh nồng nặc, theo lý mà nói thì không thể được xây dựng cùng với cổ mộ.

Bởi vì người xưa rất mê tín, họ sẽ cho rằng nếu cổ mộ nhiễm phải khí huyết tinh, sẽ khiến thi thể trong mộ thất phát sinh thi biến.

Vì vậy, theo lời người xưa, trong mộ thất chỉ cần có thi thể tồn tại thì không được xuất hiện mùi máu tanh.

Chương 627

Nghĩ đến đây, giáo sư Trần liền lập tức hỏi Chu Tiểu Di đợt thứ hai: "Khoan đã...

đồng chí Tiểu Hồ, ý cậu là... trong tế đàn này còn có một ngôi cổ mộ sao?

Là như vậy à?" Chu Tiểu Di nghiêm túc gật đầu: "Không sai, nhưng cơ quan cửa ngầm ở đâu thì chúng ta cần phải tự đi tìm!" "Dù tôi từng đến một không gian tế đàn rất giống ở đây, nhưng dù hai nơi có tương tự đến mấy!" "Cấu trúc cơ quan bên trong chắc chắn sẽ không giống nhau." "Vì dù sao cũng không ai ngu đến mức đặt cơ quan ở hai nơi y hệt nhau!" "Bởi vì làm như vậy thì cách bố trí cơ quan bí mật này sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa." "Hai vị giáo sư già nghĩ sao?" Sau khi nói xong những lời bịa đặt này!

Chu Tiểu Di lại trực tiếp hỏi ngược lại một câu.

Điều này khiến giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc lại lập tức sững sờ tại chỗ.

Nhưng đúng lúc đó, từ phía tế đàn lại truyền đến một trận động tĩnh kinh hoàng. "Lạch cạch lạch cạch ~" "Lạch cạch lạch cạch ~" "Lạch cạch lạch cạch ~" Chu Tiểu Di ngẩng đầu nhìn.

Trong tầm mắt, chỉ thấy 8 cái xác thối khác trên cột đá, lúc này cũng đã bắt đầu nhúc nhích.

Điều này cho thấy 8 con thi vương đó cũng sắp sống lại. "Giờ thì hai vị cũng thấy rồi đấy, tôi không hề lừa hai vị." "Mức độ lợi hại của 8 con xác thối đó còn vượt xa 8 con trước kia nhiều." "Cho nên... tôi phải đi cùng Dương tiểu thư và tên Mập để đối phó với chúng." "Hai vị cứ ở lại đây, tuyệt đối đừng chạy lung tung, nhớ chưa?" "Được,

được, được, chúng tôi nhất định sẽ ở lại đây, không chạy lung tung đâu..." "Đồng chí Tiểu Hồ, cậu cũng phải cẩn thận đấy, chúng tôi không muốn thấy cậu cũng giống như Tiểu Tát, chết trong tay những xác thối đó..." Lúc này, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đã sớm sợ hãi đến phát khiếp.

Với những lời đề nghị của Chu Tiểu Di, họ không hề nghĩ ngợi mà đồng ý ngay lập tức.

Nhưng điều này cũng không có gì lạ.

Những chuyện Chu Tiểu Di đã spoil trước đó, dù có khó tin đến mấy, thì sau đó gần như đều trở thành hiện thực trước mắt họ!

Hiện tại, họ hoàn toàn tin tưởng vào lời của Chu Tiểu Di.

Không phải... nói chính xác hơn, là họ chỉ có thể tin tưởng ba người Hồ Bát Nhất, Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ.

Hù ~~~ Và lúc này, sau khi an ủi xong giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, Chu Tiểu Di cũng lấy hết dũng khí bước ra khỏi đường hầm mộ.

Cô ấy lập tức chạy đến giữa tế đàn.

Bởi vì trước đó cô đã spoil công lược giai đoạn sau cho Vương Khải Toàn, nên Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn lúc này cũng đã đứng ở giữa tế đàn.

Hơn nữa, cả hai người đều cầm Hắc Lư Đề Tử trên tay.

Thấy Chu Tiểu Di đi tới, Dương Tuyết Lệ lập tức ngạc nhiên nói: "Hồ tiên sinh, không ngờ những chuyện ngài vừa nói đều lần lượt ứng nghiệm, xem ra trước đây tôi vẫn còn đánh giá thấp tài năng của ngài rồi..." Từ lời nói của Dương Tuyết Lệ lúc này không khó để thấy rằng cô đã hoàn toàn công nhận Chu Tiểu Di!

Nhưng điều này cũng dễ hiểu.

Độ thiện cảm của Chu Tiểu Di với cô ấy đã sớm vượt qua 80 điểm, trở thành người cao nhất trong số tất cả người chơi trên toàn mạng. "Dương tiểu thư, cô mau lấy Hắc Lư Đề Tử ra đi, những xác thối đó sắp thoát khỏi cột đá rồi, không lấy ra thì không kịp nữa đâu." Lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên giục một câu.

Dương Tuyết Lệ nghe vậy cũng không làm bộ, trực tiếp lấy Hắc Lư Đề Tử trong ba lô ra đưa cho Chu Tiểu Di vừa đi tới.

Tổng cộng là 4 cây.

Thấy cảnh này, Chu Tiểu Di lại trực tiếp ngớ người!

Mẹ nó.

Cô đưa cho tôi bốn cây Hắc Lư Đề Tử, đây chẳng phải là muốn gián tiếp bắt tôi đi đối phó 4 con thi vương sao?

Chương 628

Hai người các cô mỗi người đối phó hai con?

Tôi một mình đối phó bốn con?

Chẳng phải quá coi trọng tôi rồi sao?

Mặc dù trong lòng rất muốn tát Dương Tuyết Lệ hai cái bạt tai, nhưng nhìn thấy ánh mắt đầy vẻ công nhận mà Dương Tuyết Lệ nhìn mình, Chu Tiểu Di đành miễn cưỡng nhận lấy Hắc Lư Đề Tử từ tay cô ấy. "Hồ tiên sinh, lát nữa sẽ phải trông cậy vào ngài..." Dương Tuyết Lệ lại lần nữa dặn dò.

Chu Tiểu Di nghe xong, lập tức cảm thấy một cảm giác trời sập đất nứt.

Ni mã???

Lời này lại là cái quỷ gì?

Lát nữa sẽ phải trông cậy vào tôi sao?

Chẳng lẽ hai người các cô định đứng đây xem kịch không à?

Sớm biết thế này thì vừa rồi tôi đã không nên nghe lời mấy cư dân mạng kia mà ra khỏi đường hầm mộ rồi.

Giờ thì hay rồi, mình lại trở thành chủ lực đối phó với những thi vương đó.

Nhưng vấn đề là... những thi vương đó trông gớm ghiếc đến vậy.

Hơn nữa nghe mấy cư dân mạng trong livestream nói, thực lực của những thi vương đó mạnh hơn rất nhiều lần so với 8 con xác thối trước kia.

Phải làm sao đây?

Chẳng lẽ lại GG rồi sao?

Đừng mà?

Tôi khó khăn lắm mới tìm được cách thông quan, còn cày được nhiều độ thiện cảm với Dương Tuyết Lệ đến vậy.

Tôi không muốn GG nữa đâu!

Chu Tiểu Di điên cuồng gào thét trong lòng.

Nhưng ngay lúc này, điều duy nhất cô có thể làm là gào thét phản đối và phàn nàn trong tâm trí.

Bởi vì cô ấy căn bản không dám nói ra suy nghĩ thật của mình một cách công khai.

Dù sao cô và Dương Tuyết Lệ đã khó khăn lắm mới cày được từng đó điểm thiện cảm.

Nếu bây giờ cô từ chối Dương Tuyết Lệ, hoặc trực tiếp bày tỏ rằng mình không thể đồng thời đối phó 4 con thi vương, thì chắc chắn sẽ khiến Dương Tuyết Lệ thất vọng.

Đến lúc đó... vạn nhất Dương Tuyết Lệ lại thu hồi những điểm thiện cảm đó, thì thật sự là được không bù mất.

Phải biết rằng, trước đó trong livestream đã có cư dân mạng tiết lộ, gã heo bẩn thỉu bên cạnh chính vì đã làm một số chuyện khiến Dương Tuyết Lệ nghi ngờ!

Sau đó bị Dương Tuyết Lệ trừ thẳng 40 điểm thiện cảm.

Trực tiếp từ 60 điểm thiện cảm, rớt xuống còn 20 điểm.

Dù sau đó qua nỗ lực, cũng tăng lại một chút.

Chương 629

Nhưng mất một lần 40 điểm thiện cảm, hơn nữa lại là điểm thiện cảm của Dương Tuyết Lệ, một nhân vật cốt truyện quan trọng.

Đây đối với bất kỳ người chơi nào cũng là một đòn đả kích không thể chịu đựng nổi!

Còn ở một phía khác, thấy Chu Tiểu Di được Dương Tuyết Lệ giao phó trọng trách, cư dân mạng lại đều vui như điên.

Hahahahaha ~ Chu tỷ, cô muốn cười chết tôi à, để thừa kế tiền hoa hồng, tiền phòng, tiền xe, tiền ăn của tôi sao?

Tin nóng tin nóng, Chu tỷ vậy mà trở thành chủ lực đối phó thi vương, Dương Tuyết Lệ mù mắt rồi!

Tôi cảm thấy Vương Khải Toàn còn đáng tin hơn Chu tỷ, Dương Tuyết Lệ cô ấy không phải thật sự mù mắt chứ?

Không phải... không phải Dương Tuyết Lệ mù mắt đâu, mà là Chu Tiểu Di spoil trước đó quá đỉnh, khiến Dương Tuyết Lệ lầm tưởng cô ấy từng đối phó với những xác thối này, nên mới nhường vị trí C (chủ lực sát thương) cho cô ấy!

Vãi chưởng ~ Xem ra spoil quả nhiên không nên.

Nhưng đợt spoil vừa rồi của Chu tỷ, đúng là kiếm được rất nhiều điểm thiện cảm mà.

Kiếm được thiện cảm thì sao chứ?

Giờ chẳng phải vẫn bị Dương Tuyết Lệ đẩy vào hố lửa sao?

Đúng vậy, đối phó mỗi con thi vương đã cực khó rồi, giờ lại đối mặt với bốn con cùng lúc, đây là muốn lấy mạng người ta mà!

Trước đó gã heo bẩn thỉu bên cạnh cũng từng định solo một con thi vương, cuối cùng bị một con khác đánh lén từ phía sau, tèo luôn!

Không chỉ có gã heo bẩn thỉu đâu, Đại Tư Mã cũng tương tự.

Những thi vương đó cực kỳ xảo quyệt, chúng sẽ lợi dụng lợi thế số lượng, dẫn dụ chúng ta trước, sau đó nhân lúc chúng ta không chú ý, trực tiếp sai một con khác đánh lén từ phía sau, không thể đề phòng được!

Vãi, nói vậy thì Chu tỷ chẳng phải chết chắc rồi sao?

Đừng nói vậy, giờ vẫn chưa đến mức đó.

Chu tỷ trước giờ vận may không tệ, biết đâu sẽ có kỳ tích xảy ra.

Không phải chứ?

Trước đây nói cô ấy may mắn thì cũng được đi, nhưng giờ Dương Tuyết Lệ bảo cô ấy đối phó 4 con thi vương đó, cái này thì không có bất kỳ kỹ xảo nào đâu, nhất định phải là thực lực thật sự mới được.

Gã heo bẩn thỉu và Đại Tư Mã đều là tuyển thủ thực lực, nhưng cuối cùng chẳng phải vẫn tèo sao?

Không sai, tôi thừa nhận vận may của Chu tỷ đúng là không tệ, nói là Âu Hoàng cũng không quá lời.

Nhưng về khoản diệt quái, thì không có bất kỳ lối tắt nào cả.

Cái này giống như bạn cầm vũ khí tân thủ đi đối phó một con Boss thế giới vậy, đánh được không?

Chắc chắn không đánh lại được! ...

Nhìn những tin nhắn "đạn mạc" của cư dân mạng trong livestream, Chu Tiểu Di trong lòng càng hoảng loạn.

Mẹ ơi!

Ngay cả những người trước đó đã bày mưu tính kế cho mình cũng không mấy tin tưởng mình sao?

Vậy mình có nên bỏ cuộc sớm không?

Chương 630

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di vô thức nhìn xuống vách đá vạn trượng xung quanh tế đàn.

Nếu bây giờ nhảy xuống từ đây, có phải có thể tránh được việc bị mấy con thi vương đó ăn thịt không?

Nhưng nếu mình trực tiếp nhảy xuống từ rìa tế đàn, sau khi bị Dương Tuyết Lệ nhìn thấy, độ thiện cảm của cô ấy với mình chắc chắn sẽ tụt dốc thảm hại.

Không được, không được...

Không thể tự sát như vậy.

Tự sát là đáng xấu hổ.

Dù có chết, cũng phải liều một phen với những thi vương đó.

Trước đây Đại Tư Mã và gã heo bẩn thỉu luôn chế giễu tôi không biết chơi game, chỉ toàn thao tác gà mờ.

Lần này cả hai người họ đều gục ngã ở cửa ải này.

Nếu tôi có thể thuận lợi thông quan, thì lần sau họ gặp tôi sẽ không dám kiêu ngạo như vậy nữa.

Biết đâu tôi còn có thể nhân cơ hội này, một bước trở thành streamer kỹ thuật thì sao!

Đến lúc đó fan của tôi chắc chắn sẽ tăng vọt.

Đúng... không sai.

Cứ làm thế này.

Lần này không thể làm loạn nữa, nhất định phải phá cửa.

Khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di trong lòng bỗng nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Có ý nghĩ bỏ cuộc, cũng có ý nghĩ tự sát.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn chọn liều một phen.

Liều một phen... xe đạp đổi xe máy, xe máy đổi xe tải, xe tải đổi Ferrari!

Chỉ có không ngừng liều mạng, mới có thể khiến giá trị của bản thân không ngừng tăng lên.

Nếu không, cô ấy cả đời sẽ chỉ là một streamer game nửa vời, mãi mãi không thể thực hiện được ước mơ streamer kỹ thuật trong lòng mình.

Đúng vậy.

Ước mơ từ nhỏ đến lớn của Chu Tiểu Di là trở thành một streamer game kỹ thuật được mọi người ngưỡng mộ.

Nhưng đáng tiếc khả năng có hạn, cộng thêm thiên phú không cao.

Cuối cùng chỉ có thể trở thành một streamer game bình luận nửa vời.

Còn về kỹ thuật... có lẽ vì ngâm mình trong giới game online quá lâu, cô ít nhiều cũng bị ảnh hưởng.

Nhưng loại kỹ thuật game bị ảnh hưởng bởi yếu tố bên ngoài và tích lũy lâu dài này, chỉ có thể nói là tàm tạm.

So với những streamer game kỹ thuật chuyên sống bằng kỹ năng, những kỹ năng cô có trong tay vẫn còn kém xa.

Chương 631

Nhưng lúc này, không biết vì lý do gì.

Khi biết gã heo bẩn thỉu và Đại Tư Mã, hai streamer kỹ thuật này đều gục ngã ở cửa ải này.

Trong lòng cô đột nhiên có một sự thôi thúc.

Đó chính là muốn liều một phen.

Xem xem nếu mình nghiêm túc thì rốt cuộc có thể đột phá bản thân không.

Vượt qua Đại Tư Mã và gã heo bẩn thỉu, phá vỡ cửa ải này.

Dù chỉ là vượt qua tạm thời cũng được.

Chỉ cần có sự vượt qua ngắn ngủi đó, sau này cô ấy trước mặt Đại Tư Mã và gã heo bẩn thỉu, cũng vẫn có vốn liếng để khoác lác rồi! "Ách..." "Ách..." "Ách..." Cũng đúng lúc Chu Tiểu Di đang nghĩ những chuyện này. 8 con thi vương có thực lực đáng sợ kia, cũng đã thoát khỏi những chiếc đinh quan tài trên cột đá.

Nhanh chóng bò đến xung quanh tế đàn.

Giống như bên gã heo bẩn thỉu và Đại Tư Mã.

Sau khi thoát khỏi sự trói buộc của cột đá, chúng lập tức khóa mục tiêu vào người chơi.

Hay nói cách khác, là khóa mục tiêu vào ba người Chu Tiểu Di, Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn đang đứng ở trung tâm tế đàn! "Gào ~" Theo một tiếng gào thét chói tai vang lên.

Chỉ thấy 8 con thi vương đó, lập tức vung đôi chân gầy guộc như que củi của mình, lao về phía ba người Chu Tiểu Di ở trung tâm tế

đàn! "Đến rồi, lão Hồ...." "Hồ tiên sinh, cẩn thận đó." Thấy những xác thối từ bốn phương tám hướng tế đàn xông tới, Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn đều lớn tiếng hô.

Tiếng hô này, ngoài tác dụng nhắc nhở lẫn nhau, còn là để tự trấn an.

Dù sao thì họ cũng cảm nhận rõ ràng khí thế của 8 con xác thối đó đã hoàn toàn khác so với 8 con trước kia. "Được ~ Mọi người tựa lưng vào nhau, cố gắng đừng để có điểm mù thị giác, nếu có điểm mù thị giác thì rất dễ bị người khác đánh lén..." Chu Tiểu Di cũng lớn tiếng hô.

Nhưng những lời cô nói ra lại khiến Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn ngẩn người.

Điểm mù thị giác thì họ hiểu, nhưng cái "bị người khác đánh lén" này là có ý gì?

Chẳng lẽ ở đây còn có người khác đang dùng súng bắn tỉa nhắm vào họ?

Mà thực tế, Chu Tiểu Di lúc này đã trực tiếp coi khung cảnh và tình huống ở đây hoàn toàn giống như trò chơi sinh tồn mà cô từng chơi trước đây.

Và cái gọi là "đánh lén" chính là để phòng ngừa người khác nấp trong bóng tối dùng súng bắn tỉa tấn công mình.

Trong tình huống như vậy, cách tốt nhất là tựa lưng vào đồng đội.

Đương nhiên, dùng phương pháp này để đối phó kẻ địch, tuy có thể phòng ngừa bị đánh lén, nhưng số người ít nhất phải có 3.

Bởi vì nếu chỉ có hai người, thì không thể bao quát được tất cả các điểm mù thị giác.

Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ tuy không biết ý nghĩa của cái "đánh lén" mà Chu Tiểu Di nói là gì, nhưng cả hai người cũng rất tự giác giao lưng của mình cho đối phương.

Ba người cứ thế đứng ở vị trí trung tâm tế đàn, sau đó giao lưng cho nhau.

Một đội hình phòng thủ hoàn toàn mới đã trực tiếp hình thành trong tế đàn này.

Chương 632

Lờ mờ giữa lúc đó, Chu tỷ dường như nghe thấy một âm thanh vang lên trong đầu mình: "Thiết tam giác trận hình phối hợp thành công, tạm thời tăng cường toàn bộ thuộc tính trạng thái và ý thức chiến đấu của người chơi." Và đúng lúc này, không biết vì lý do gì.

Chu Tiểu Di đột nhiên cảm thấy một luồng sức mạnh không thể giải thích được, tức thì tràn ngập khắp cơ thể mình.

Khoảnh khắc này, tư duy của cô bỗng trở nên vô cùng rõ ràng.

Ngay cả ngũ quan cũng lập tức cảm nhận được rất nhiều tình huống.

Ví dụ như khoảng cách và động tác của những thi vương đang lao tới, cũng như thời gian chúng cần để chạy đến trước mặt mình.

Sau đó, một loạt các phương án đối phó liền trực tiếp hiện ra trong đầu.

Chẳng hạn như 3.2 giây sau, sẽ có một con xác thối trực tiếp xông thẳng đến trước mặt cô.

Và lúc này, cách xử lý tốt nhất của cô là dùng Kim Cương Tán chặn đối phương.

Sau đó, dùng cây Hắc Lư Đề Tử trong tay kia, nhét vào miệng con xác thối đang xông từ bên phải tới, định đánh lén cô.

Chuyện gì thế này?

Sao tôi đột nhiên trở nên lợi hại đến vậy?

Chẳng lẽ tôi đã thức tỉnh rồi sao?

Chu Tiểu Di mừng như điên.

Dù không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng... lúc này cô ấy đã không quản được nhiều như vậy nữa.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Cô ấy vội vàng làm theo phương pháp ứng phó kẻ địch tự động hiện ra trong đầu!

Dùng Kim Cương Tán chặn con xác thối đang tấn công chính diện cô lại ở vị trí cách người cô hai thước.

Sau đó, bàn tay kia nhanh chóng rút một cây Hắc Lư Đề Tử từ trong túi ra.

Với tốc độ nhanh như chớp, trực tiếp nhét vào miệng con xác thối khác đang định đánh lén cô từ bên phải.

Mọi động tác đều trôi chảy như nước chảy mây trôi.

Không hề có chút do dự hay chậm trễ nào.

Chỉ trong một khoảnh khắc, con xác thối đó đã bị Chu Tiểu Di dùng Hắc Lư Đề Tử cố định lại...

Và lúc này.

Thấy động tác trôi chảy như nước chảy mây trôi của Chu Tiểu Di, cư dân mạng trong livestream cũng đều sững sờ.

Tất cả mọi người đều không nhịn được mà bật ra một tiếng kinh hô.

Vãi chưởng ~ Vãi chưởng ~ Vãi chưởng ~ Chu tỷ làm sao mà làm được thế này?

Má ơi ~ Chu tỷ hóa điên rồi, sao thân thủ của cô ấy đột nhiên lại trâu bò đến vậy?

Trời đất quỷ thần ơi, Chu tỷ trước đây không phải đã từng luyện

qua chứ?

Không thể nào chứ?

Chương 633

Tôi nhớ Chu tỷ trước đây là chơi COS mà, nhưng COS thì chỉ là mô phỏng ngoại hình nhân vật thôi chứ, bản lĩnh thật sự thì đâu có học được?

Giờ tôi nghiêm túc nghi ngờ Chu tỷ bật hack rồi...

Đúng đúng đúng ~ Chu tỷ chắc chắn bật hack rồi, má nó, cô ấy nhất định quen tác giả game đó, và được cấp quyền bật hack.

Mấy ông nghĩ nhiều rồi phải không?

Nếu Chu tỷ có quyền bật hack, thì trước đó cô ấy đã không chết thảm đến vậy.

Đúng rồi, nhưng nếu không phải bật hack, Chu tỷ lại vì sao đột nhiên trở nên lợi hại đến vậy?

Chuẩn luôn, gã heo bẩn thỉu và Đại Tư Mã bên cạnh còn không đối phó nổi một con xác thối, vậy mà cô ấy lại có thể dễ dàng xử lý đồng thời hai con, cái này quá khó tin rồi.

Anh bạn lầu trên có nhìn nhầm không, Chu tỷ không phải vừa xử lý một con xác thối sao?

Khi nào mà xử lý hai con rồi?

Đồ ngốc, cô ấy không phải đã dùng Kim Cương Tán chặn con xác thối khác lại rồi sao?

Xét trên một khía cạnh nào đó, cái này cũng được tính là xử lý xong một con xác thối rồi chứ?

Dù sao thì, đợt thao tác này của Chu tỷ, thật sự đã làm tôi kinh ngạc.

Các ông nói xem...

Chu tỷ cô ấy không phải vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ đó chứ?

Không thể nào chứ?

Mày nói cô ấy là heo thì tao còn tin, mày nói cô ấy là hổ thì tao thà chết cũng không tin.

Nhưng giờ mày không tin cũng không được đâu, cô ấy đã trâu bò đến vậy rồi.

Hahaha ~ Ai nói Chu tỷ không thể là hổ chứ, hổ cái chẳng phải cũng là hổ sao?

Dù sao thì theo phán đoán của tôi, Chu tỷ hoặc là bật hack, hoặc là đã kích hoạt tính năng tự động diễn biến cốt truyện của nhân vật.

Tự động diễn biến cốt truyện của nhân vật?

Cái quỷ gì thế?

Chính là cô ấy đã kích hoạt một cảnh hoặc cơ chế đặc biệt nào đó trong cốt truyện game, sau đó tất cả năng lực của nhân vật của cô ấy, tức là Hồ Bát Nhất, đã được kích hoạt.

Nói đơn giản là, giờ là nhân vật Hồ Bát Nhất tự mình điều khiển cơ thể, chứ không phải Chu tỷ điều khiển, hiểu chưa?

Vãi chưởng ~ Đại lão lầu trên quả không hổ danh, game cốt truyện này tôi cũng từng chơi qua, có lúc vượt qua một cửa ải nào đó, nhân vật cốt truyện sẽ tự mình làm một số việc đặc biệt hoặc tự mình kích hoạt một số cốt truyện ẩn!

Mày nói đến Naruto Ultimate Ninja Storm 4 à?

Không chỉ là Naruto Ultimate Ninja Storm 4 đâu, Genshin Impact bên đó cũng có loại thiết lập cốt truyện này.

Tóm lại, loại cơ chế thiết lập này sẽ tự kích hoạt khi nhân vật bạn điều khiển đạt đến một địa điểm nào đó hoặc làm một việc gì đó, thuật ngữ chuyên ngành gọi là tự động diễn biến cốt truyện.

Vãi chưởng ~ Nói vậy thì Chu tỷ cô ấy đã kích hoạt thiết lập cốt truyện đặc biệt nào đó sao?

Chắc là vậy.

Nhưng rốt cuộc cô ấy đã kích hoạt thiết lập cốt truyện gì?

Tôi đoán là do Vương Khải Toàn.

Chương 634

Vì sao?

Nói thừa, gã heo bẩn thỉu và Đại Tư Mã bên cạnh trước đó không kéo Vương Khải Toàn xuống, nên đều không kích hoạt cơ chế tự động diễn biến cốt truyện này.

Còn Chu tỷ vừa kéo cậu ta xuống thì đã kích hoạt rồi, cái này chẳng phải quá rõ ràng sao?

Hình như đúng là vậy...

Tuyệt vời! ...

Người xem livestream bàn tán sôi nổi.

Không ít người cho rằng Chu Tiểu Di chắc chắn đã bật hack.

Chắc chắn cô ấy quen biết tác giả game này, và đã cầu xin tác giả game cấp cho mình quyền hack.

Thậm chí có một số người xem suy đoán với ý nghĩ tiêu cực rằng, để có được quyền hack này, có lẽ Chu tỷ đã thực hiện một giao dịch bí mật nào đó với tác giả game.

Trong chốc lát, những lời đồn thổi về mối quan hệ phức tạp giữa Chu tỷ và tác giả game lại điên cuồng lan truyền khắp livestream.Nhưng... cũng có một bộ phận người xem cho rằng, sở dĩ Chu tỷ vừa rồi đột nhiên trở nên dũng mãnh như vậy, chắc chắn là đã kích hoạt một cơ chế đặc biệt nào đó của cốt truyện tự động mở rộng.

Giống như khi họ chơi một số game offline cấu hình cao trước đây.

Nếu nhân vật mà họ điều khiển có thể đến một địa điểm nào đó,

hoặc tìm thấy một vật phẩm, gặp một nhân vật đặc biệt, thì cốt truyện sẽ tự động mở rộng.

Và nhân vật do họ điều khiển cũng sẽ tự mình làm một số việc, từ đó khiến cốt truyện tiếp theo có thể tiếp tục diễn ra bình thường.Tình huống của Chu tỷ lúc này giống hệt như tình huống tự động mở rộng cốt truyện mà họ từng kích hoạt khi chơi những game offline cấu hình cao đó.

Vì vậy, họ rất khẳng định rằng tình huống mà Chu tỷ đang gặp phải chính là cốt truyện tự động mở rộng trong game đạo mộ này.Đương nhiên, bất kể là hack!

Hay là cái gọi là cốt truyện tự động mở rộng này!

Hiện tại đều chỉ là suy đoán của người xem.

Liệu có phải là thật hay không, họ cũng không dám chắc.Nhưng đúng lúc này, một người xem tinh mắt lại đột nhiên phát hiện ra một vấn đề.

Đó là.

Nếu Chu tỷ là do kích hoạt cái gọi là cốt truyện tự động mở rộng nên mới trở nên lợi hại như vậy.

Vậy thì con Heo Thối và Đại Tư Mã ở bên cạnh không gặp phải tình huống này.

Lại cũng không mang theo nhân vật đặc biệt Vương Khải Toàn – người kích hoạt cốt truyện tự động mở rộng này vào phó bản.

Vậy chẳng phải bọn họ sẽ chết chắc sao?Đồng thời, trong khi người xem đang bàn tán xôn xao, cuộc chiến bên Chu Tiểu Di cũng đang diễn ra ác liệt.

Đúng như người xem dự đoán, Chu Tiểu Di lúc này đã nhận được

sự gia trì năng lực tạm thời của Hồ Bát Nhất!

Lực chiến đấu tăng vọt.

Tuy chưa đến mức một mình đối phó 8 xác thối cùng lúc.

Nhưng...

đối phó 4 xác thối cùng lúc thì vẫn làm được.

Dù sao thì bây giờ cô ấy đang cầm vũ khí phòng ngự mạnh nhất giới đạo mộ, Ô Kim Cương.

Nhờ có chiếc Ô Kim Cương này, cộng thêm việc lưng của mình đã giao cho Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ, khi đối mặt với những xác thối xông lên, cô ấy hoàn toàn có thể buông lỏng tay chân mà chiến đấu.

Chương 635

Một mặt dùng Ô Kim Cương chặn đứng đòn tấn công của xác thối, mặt khác tìm cơ hội, dùng móng lừa đen nhét thẳng vào miệng những xác thối đó.

“Trời đất ơi ~ Lão Hồ, cuối cùng cậu cũng phát điên rồi à.

Suốt đoạn đường này tôi thấy cậu cứ rụt rè nhút nhát, chẳng giống cậu trước đây chút nào.

Bây giờ nhìn thấy cậu phong độ vẫn như xưa, tôi – Bàn gia đây đặc biệt kích động, cậu biết không?”Thấy Chu Tiểu Di đột nhiên thể hiện lực chiến đấu mạnh mẽ, Vương Khải Toàn ở một bên cũng bị dọa cho sững sờ.

Đương nhiên, lý do hắn sững sờ là vì Chu Tiểu Di trước đó trên đường cứ như một bà cô vậy.

Không thì lẩm bẩm, không thì điên cuồng than vãn.

Chẳng giống đội trưởng Hồ trước đây chút nào.Nhưng bây giờ, Chu Tiểu Di đã hoàn toàn nhập vào trạng thái chiến đấu của Hồ Bát Nhất.

Cái Hồ Bát Nhất quen thuộc đó của Vương Khải Toàn, cuối cùng cũng đã trở lại rồi!Thực ra lúc này không chỉ có Vương Khải Toàn.

Dương Tuyết Lệ ở bên cạnh cũng bị kinh ngạc bởi những thao tác mượt mà như nước chảy mây trôi của Chu Tiểu Di.

Tên này... thực sự là ông Hồ mà mình từng biết sao?

Tại sao thực lực của hắn lại tăng lên nhiều đến vậy?

Cứ như...

đột nhiên thay đổi một người khác vậy.

Chuyện này quá khó tin phải không?Và đúng lúc Vương Khải Toàn cùng Dương Tuyết Lệ đang kinh ngạc trước lực chiến đấu mà Chu Tiểu Di thể hiện lúc này!

Bên Chu Tiểu Di đã liên tiếp hạ gục ba xác thối vương.

Và cái xác thối vương cuối cùng lúc này cũng đã bị cô ấy dùng Ô Kim Cương đè chặt xuống đất.

Theo đó, Chu Tiểu Di nhanh chóng rút móng lừa đen trong ba lô ra!

Mạnh mẽ đâm xuống.

Trong khoảnh khắc... xác thối vương đó liền nằm yên bất động trên mặt đất.

Đồng thời, Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn cả hai cũng lần lượt giải quyết xong xác thối vương trong tay họ.Cứ như vậy, 8 xác thối vương đều bị ba người họ hạ gục.

Dù giữa chừng có một số tình huống nguy hiểm, nhưng may mắn là cuối cùng cả ba người họ đều vượt qua được.Nhưng trong quá trình chiến đấu này, Chu Tiểu Di hoàn toàn ngơ ngác.

Bởi vì cô ấy hoàn toàn không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Cô ấy chỉ biết rằng, ngay sau khi nghe thấy tiếng nhắc nhở kỳ lạ đó, cơ thể của mình đã tự động di chuyển.

Và lúc đó, cô ấy dường như tạm thời mất đi quyền kiểm soát cơ thể của 'Hồ Bát Nhất' này.

Suốt quá trình cứ như đang xem một bộ phim trực tiếp vậy.

Cô ấy được thưởng thức cận cảnh một cảnh tượng chiến đấu kịch liệt với xác thối vương.Và bây giờ, khi tất cả các xác thối vương đều đã bị móng lừa đen khống chế, cô ấy lại phát hiện mình một cách

khó hiểu đã khôi phục quyền kiểm soát cơ thể.

“Ôi ~ không ngờ mình lại lợi hại đến thế...” Chu Tiểu Di lẩm bẩm không thể tin được, mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.Vừa rồi tuy cô ấy mất quyền kiểm soát cơ thể, nhưng các giác quan thì không hề mất đi.

Cô ấy cảm thấy, nếu mình có thể cố gắng một chút, với năng lực của nhân vật 'Hồ Bát Nhất' này, mình cũng nên có thể hoàn thành những động tác đó.

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di liền tràn đầy mong đợi.

Chương 636

Trong đầu cô ấy thậm chí đã bắt đầu tưởng tượng ra cảnh lần tới khi đối mặt với nguy hiểm, mình cũng có thể hiên ngang giải quyết tất cả nguy hiểm như vừa rồi.

“Lão Hồ ~ Mấy cái xác thối này bây giờ đã xử lý xong hết rồi, tiếp theo chúng ta làm gì đây?” Lúc này, giọng Vương Khải Toàn đột nhiên vang lên bên tai.Chu Tiểu Di lúc này mới phản ứng lại.

Cô ấy do dự một chút, đang chuẩn bị nói.

Ai ngờ Dương Tuyết Lệ ở bên cạnh lại mở lời trước: “Tôi nghĩ vẫn nên đốt hết chúng đi.

Móng lừa đen tuy có thể tạm thời áp chế những thứ này, nhưng lâu dài thì không chắc.”Lời này vừa nói ra, Chu Tiểu Di cũng vội vàng gật đầu đồng ý: “Đúng đúng đúng ~ Cứ đốt hết mấy cái thứ này đi đã.

Bây giờ tôi nhìn thấy mấy thứ này là toàn thân nổi da gà, khó chịu chết đi được...”Vương Khải Toàn: ??????

Dương Tuyết Lệ: ??????Không biết tại sao.

Khi Chu Tiểu Di run rẩy nói ra những lời này, Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ bỗng nhiên cảm thấy, cái 'Hồ Bát Nhất' này dường như lại đột nhiên thay đổi thành một người khác!Dương Tuyết Lệ khẽ hỏi Vương Khải Toàn: “Ông Hồ trước đây có phải đã chịu kích thích gì đó, tinh thần có vấn đề không?”Vương Khải Toàn gãi đầu nói: “Chuyện này... tôi cũng không biết!”Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ lấy đèn dầu trên trụ đá lại, sau đó lần lượt đốt cháy 8 xác thối vương bị móng lừa đen khống chế.

Trong khoảnh khắc, 8 xác thối vương mà trước đó bị vô số người

xem chỉ trích đã bị ngọn lửa cháy dữ dội thiêu rụi thành tro.Không đúng... nói chính xác thì, chúng không bị thiêu thành tro, mà chỉ bị ngọn lửa thiêu thành một vũng máu đen.

Giống hệt tình trạng của 8 xác thối trước đó.

Ngay lập tức, một mùi tanh hôi nhàn nhạt cũng theo đó mà lan tỏa ra.Ở một bên khác, khi Chu Tiểu Di phối hợp với Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn xử lý xong 8 xác thối vương đó, những người xem trong livestream cũng đều reo hò nhảy cẫng lên.【Ối trời ~ Chu tỷ ấy thực sự đã thành công rồi! 】【Trời đất ơi ~ Không ngờ cuối cùng lại là Chu tỷ phá đảo ải này. 】【Đúng vậy, Con Heo Thối và Đại Tư Mã liên tục thử phá đảo, đã chết không biết bao nhiêu lần rồi, không ngờ cuối cùng lại bị Chu tỷ xử lý gọn ải này, ai mà nghĩ được chứ? 】【Vấn đề là, tôi thấy Chu tỷ đối phó mấy xác thối vương đó trước đây, có vẻ không khó chút nào nhỉ? 】【Đúng rồi, Dương Tuyết Lệ xử lý hai con, Vương Khải Toàn xử lý hai con, Chu tỷ xử lý bốn con.

Ba bên phối hợp ăn ý, phân công hợp tác, cảm giác có vẻ đơn giản. 】【Nói thì dễ đấy, cậu thử đi đối mặt với 4 xác thối vương cùng lúc xem, xem chúng có nuốt sống cậu không? 】【Thôi thôi ~ Chu tỷ là vô tình kích hoạt tình huống tự động mở rộng cốt truyện, tôi thì không có vận may tốt như vậy đâu. 】【Mà nói đi cũng phải nói lại, nếu không có tình huống tự động mở rộng cốt truyện thì liệu ải này có qua được không? 】【Không biết, có lẽ qua được, có lẽ không... 】【Chắc là qua được, game này là thể loại thực tế, nên hẳn có nhiều cách thông quan.

Tình huống tự động mở rộng cốt truyện chắc chỉ là một trong số đó, nhưng tương đối mà nói, đây hẳn là cách thông quan đơn giản và tiện lợi nhất! 】【Vậy ra, con Heo Thối và Đại Tư Mã ở bên cạnh chắc vẫn còn hy vọng thông quan chứ? 】【Ừm, nếu không có tình huống tự động mở rộng cốt truyện, bọn họ muốn thông quan chắc sẽ

rất khó. 】【Không được, tình huống này nhất định phải ghi lại, lần sau chúng ta thông quan cũng có thể dùng đến. 】【Đúng đúng đúng ~ Cái này nhất định phải ghi lại. 】【Ở ải này Vương Khải Toàn là nhân vật chủ chốt. 】【Không đúng, phải là Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn đều là nhân vật chủ chốt. 】【Đúng đúng đúng ~ đều là nhân vật chủ chốt...

Chương 637

】【Không thể không nói, Chu tỷ lần này đúng là Hoàng đế châu Âu nhập rồi. 】【Đúng vậy, vận khí của Chu tỷ tốt quá, tôi nằm mơ cũng không ngờ cô ấy lại là người đầu tiên "ăn bánh kem". 】【Ăn bánh kem?

Ý gì vậy? 】【Đồ ngốc, công ty Chim Cánh Cụt trước đó không phải đã ký một hợp đồng thông quan gì đó với các streamer hàng đầu và người chơi kỳ cựu sao?

Ai mà có thể kích hoạt cốt truyện mới trước tiên, hoặc phá đảo một cốt truyện ẩn, thì có thể nhận được một khoản tiền thưởng không nhỏ đấy! 】【Ôi trời ~ sao tôi lại quên mất chuyện này chứ, Chu tỷ lần này sắp phát tài rồi! 】【Chắc chắn rồi, ít nhất cũng phải mấy triệu tiền thưởng! 】【Chết tiệt ~ không nhịn được nữa, tôi cũng phải bắn vài quả tên lửa lớn để chúc mừng mới được! 】【Tôi cũng bắn mấy phát... 】【... 】Ngay khi tin tức Chu Tiểu Di thông quan được tung ra, trong chốc lát, các diễn đàn game trên toàn quốc, cùng với các bài đăng hot chuyên về game, trực tiếp bùng nổ.

Người xem ào ạt đăng bài, cảm thấy khó tin. #Tin nóng!

Tin nóng!

Chu tỷ vậy mà trở thành người chơi đầu tiên thông quan tế đàn giếng đá!!! #Sốc!!!

Chu tỷ cư nhiên hạ gục Đại Tư Mã và Con Heo Thối, một bước trở thành người chơi có tiến độ game cao nhất toàn mạng! #Theo tin tức nội bộ, Chu tỷ chắc chắn có một chân với tác giả game kia! #Sốc!

Sốc!

Cực sốc!

Chu tỷ vậy mà là tình nhân của tác giả game!!! #Trời ơi đất hỡi!

Chu tỷ vì để lấy được bí kíp game, vậy mà đã bán đứng chính mình cho tác giả game! #Chu tỷ đã sa ngã, cô ấy không còn là Chu tỷ mà chúng ta từng biết nữa rồi! #Chu Tiểu Di một bước trở thành streamer kỹ thuật, từ nay giã từ streamer nhan sắc! #Chu tỷ!

Người chơi cao cấp sở hữu cả nhan sắc và kỹ thuật! #Con Heo Thối và Đại Tư Mã bó tay toàn tập trước Chu tỷ, Chu tỷ thăng cấp vù vù!!!Giờ phút này, các diễn đàn game của mọi người, cùng với các trang mạng lớn, gần như toàn bộ đều là bài viết về Chu Tiểu Di.

Hơn nữa, những bài viết này không cần bất kỳ sự đề cử nào, trực tiếp bị người xem đẩy lên top 10.

Chương 638

Không đúng!

Nói chính xác thì!

Vị trí top 10 đều bị các bài viết về Chu tỷ chiếm đóng.

Và Chu tỷ cũng ngay lập tức trở thành streamer hot nhất toàn mạng.

Lượng fan hâm mộ tăng vọt trong nháy mắt!Đồng thời, trong phòng livestream của cô ấy, cũng ngay lập tức tràn vào một lượng lớn người xem.

Từ 30 vạn lúc ban đầu!

Đến 300 vạn sau đó!

Rồi đến 3000 vạn!

Chỉ mất một khoảnh khắc, số lượng người xem trực tuyến trong phòng livestream của Chu Tiểu Di đã bùng nổ.

Và cùng với việc những người xem nghe danh mà đến tràn vào phòng livestream, Chu Tiểu Di cũng nhận được quà mỏi tay...Ở một bên khác, sau khi công ty Chim Cánh Cụt nhận được tin Chu Tiểu Di đã phá đảo thành công phó bản, cũng lập tức gửi thư chúc mừng.

Đồng thời ngay tại chỗ chuyển tiền thưởng vào tài khoản của Chu Tiểu Di.

Đương nhiên, để quảng cáo cho công ty game của mình, sau khi gửi tiền thưởng thông quan cho Chu Tiểu Di, công ty Chim Cánh Cụt cũng đã khéo léo tự PR một phen.

Tự xây dựng hình ảnh là một doanh nghiệp uy tín, nói là làm,

không bao giờ thất hứa.Tuy nhiên, điều đáng tiếc là khoản tiền thưởng lần này họ trao cho Chu Tiểu Di không phải là toàn bộ tiền thưởng của một cốt truyện phó bản.

Chỉ là một phần.

Bởi vì Chu Tiểu Di hiện tại cũng chưa hoàn toàn vượt qua phó bản đó.

Chỉ là đã lợi dụng một số quy tắc game, tình cờ hạ gục được đám xác thối đó mà thôi.

Đương nhiên, người xem cũng biết những điều này.

Vì vậy, cho dù công ty Chim Cánh Cụt không gửi toàn bộ tiền thưởng cho Chu Tiểu Di, họ cũng không đi chỉ trích công ty Chim Cánh Cụt...Đồng thời, trong phòng livestream của Con Heo Thối. 【Ối trời ~ Con Heo Thối, ông chết chắc rồi, Chu tỷ bên cạnh đã phá đảo phó bản tế đàn rồi, địa vị "anh cả võng du" của ông chắc là không giữ được nữa rồi! 】 Có một người xem vừa nhận được tin tức, lập tức báo cáo tin Chu Tiểu Di đã phá đảo ải cho Con Heo Thối – người đang loạn xạ trong game.

Và sau khi nhìn thấy tin tức trên "đạn mạc" này, Con Heo Thối hoàn toàn sững sờ.

Ngay cả khi bị xác thối xông lên cắn xé, hắn cũng không phản ứng lại.【Nhân vật game tử vong, nhiệm vụ phó bản thất bại! 】 【Xin hãy cố gắng hơn nữa... 】 Mãi đến khi thông báo tử vong hiện ra, Con Heo Thối mới hoàn hồn từ sự kinh ngạc.

"Đ*t mẹ ~ Mấy người không đùa đấy chứ?" "Với cái kỹ thuật của Chu tỷ ấy á?

Cô ấy có thể phá đảo ải phó bản này sao?" "Mấy người đừng tưởng tôi cứ chơi game là không biết gì nhé?" "Tôi nói cho mấy người

biết, thật ra tôi cái gì cũng biết, bên Chu tỷ tôi cũng vẫn luôn theo dõi." "Với cái kỹ thuật chơi game của cô ấy, nếu không có giáo sư Vương Kỳ chỉ điểm trong livestream, tôi cá là cô ấy còn không đến được cốt truyện chính, đã tèo ngay ở cốt truyện tân thủ rồi!" "Mấy người nhìn thành tích của Ngốc Tiểu Muội thì biết." "Kỹ thuật chơi game của Chu tỷ và cô ấy là cùng đẳng cấp, chỉ là Ngốc Tiểu Muội không có chuyên gia chỉ điểm mà thôi!" "Nhưng qua thành tích của Ngốc Tiểu Muội, mấy người cũng có thể tưởng tượng được bản lĩnh thật sự của Chu Tiểu Di." "Nếu không có chuyên gia Vương Kỳ chỉ điểm phía sau, cô ấy bây giờ hẳn có tiến độ game giống hệt Ngốc Tiểu Muội."Có lẽ vì kinh ngạc, có lẽ vì không phục, có lẽ vì ám ảnh cái chết liên tiếp trong game.

Con Heo Thối lúc này đã dồn tất cả những gì muốn nói trong lòng, tuôn ra một hơi.

Trông có vẻ như đang than vãn.Nhưng điều đáng tiếc là, lúc này dù hắn có nói hoa mỹ đến đâu, có lý lẽ đến mấy, cũng không có fan nào sẵn lòng tin hắn nữa.

Bởi vì chiến tích Chu tỷ phá đảo thành công, hạ gục 16 xác thối, đã trở thành một sự thật hiển nhiên.

Bây giờ rất nhiều người xem đã vào phòng livestream của cô ấy để kiểm tra rồi.

Cô ấy thực sự đã hạ gục 16 xác thối đó.

Chương 639

Đốt tất cả xác thối trên trụ đá thành tro.Và nơi tế đàn đó, cũng vì máu chảy ra từ xác thối mà trực tiếp được kích hoạt, xuất hiện một lối đi ngầm dẫn đến phòng mộ dưới lòng đất.

Lối đi ngầm đó, nằm ngay bên dưới tế đàn.

Điều kiện để mở ra, chính là giết 16 xác thối, dùng máu của chúng làm vật tế.

Trước những bằng chứng sắt đá như vậy, những lời biện minh của Con Heo Thối hiển nhiên trở nên yếu ớt biết bao.【Con Heo Thối, ông đừng than vãn nữa, thật hay giả thì ông cứ sang phòng livestream của Chu tỷ mà xem là biết.

Bọn tôi vừa kiểm tra rồi, là thật đấy. 】【Đúng đấy, Chu tỷ nhà người ta bây giờ đã mở được lối đi ngầm trên tế đàn rồi, chỉ chờ xuống mộ tìm bảo bối thôi! 】【Mà nói đi cũng phải nói lại, Chu tỷ thành công đúng là Hoàng đế châu Âu nhập, tôi cảm thấy vận khí của cô ấy siêu đỉnh luôn! 】【Đúng thế, sớm biết Vương Khải Toàn là nhân vật chủ chốt, trước đó khi xuống mộ, Con Heo Thối ông cũng nên gọi hắn xuống chứ. 】【Nhưng không sao đâu, cho dù không có nhân vật chủ chốt Vương Khải Toàn, Con Heo Thối ông vẫn có thể phá đảo ải này mà.

Bọn tôi tin ông, nhưng bây giờ tôi phải sang phòng livestream của Chu tỷ xem trước đã! 】【Đúng đúng đúng ~ Tôi cũng sang xem trước đã, đợi ông phá đảo ải này, tôi sẽ quay lại.

Dù sao thì bên Chu tỷ là cốt truyện mới, còn cốt truyện "tặng đầu người" (feed) ở chỗ ông, bọn tôi đã xem đi xem lại mấy chục lần rồi, hơi bị "chai sạn" thị giác rồi đấy! 】【Sayonara! 】【Bọn tôi sẽ

quay lại mà, Con Heo Thối, ông nhất định phải kiên trì đấy nhé! 】【Bọn tôi chờ tin tốt của ông... 】【Con Heo Thối cố lên, Con Heo Thối tạm biệt... 】【888888 】【... 】Nhìn fan của mình từng người một chào tạm biệt mình, rồi sang phòng livestream của Chu Tiểu Di, Con Heo Thối hoàn toàn bùng nổ.

Thế là, với tinh thần không bao giờ chịu thua, hắn cũng thoát khỏi phòng livestream của mình, sang phòng livestream của Chu tỷ bên cạnh.Lúc này, phòng livestream của Chu tỷ đã chật ních người xem.

Con Heo Thối nhìn vào số người xem trực tuyến trong phòng livestream.【Số người xem trực tuyến: 4934.54 vạn】Trời đất ơi!!!

Vậy mà đã gần 5000 vạn rồi.

Đơn giản là còn nhiều hơn cả số người xem trực tuyến thời kỳ đỉnh cao của hắn.Ngoài ra, quà trong phòng livestream cũng liên tục được gửi.

Tên lửa lớn thì cơ bản không ngừng, các loại quà như carnival, siêu xe đã nhiều đến mức không đếm xuể.

Tuy không thể xem được phần backend quà tặng của Chu tỷ, nhưng qua tần suất người xem tặng quà, Con Heo Thối cũng đoán được phần lớn.

Số quà Chu tỷ nhận được lúc này, e là đã vượt quá số người xem trực tuyến trong phòng livestream của hắn rồi.

Trời ơi!!!

Vận khí của Chu tỷ này cũng quá "Hoàng đế châu Âu" rồi chứ? Nhìn con đường ngầm dưới tế đàn đã được mở trên màn hình livestream của Chu tỷ, Con Heo Thối lúc này mới ý thức được.

Hóa ra từ đầu đến cuối, mình mới là thằng hề.

Bởi vì thành tích hiện tại của Chu Tiểu Di đã hoàn toàn "hạ gục" hắn rồi.

Mà trước đó hắn vậy mà còn mỉa mai Chu tỷ không có kỹ thuật.

Chương 640

Ha ha ~ Kỹ thuật thì có tác dụng quái gì chứ?

Trước "Hoàng đế châu Âu", kỹ thuật đơn giản chỉ là kẻ làm thuê.

Còn "Hoàng đế châu Âu" mới là ông chủ.

Làm thuê có tương lai không?

Không.

"Hoàng đế châu Âu" mới là vương đạo.Và lúc này, "đạn mạc" trong phòng livestream cũng đang điên cuồng chạy.

Phần lớn đều là chúc mừng Chu tỷ phá đảo thành công.

Cũng có một số người cảm ơn Chu tỷ đã chia sẻ bí kíp.【Tiệm gội đầu Tây Thành chúc mừng Chu tỷ phá đảo thành công, xin gửi tặng 10 quả tên lửa lớn, chúc Chu tỷ làm ăn phát đạt, tạo nên huy hoàng mới!!! 】【Phòng mát xa Nam Thành chúc mừng Chu tỷ phá đảo thành công, xin gửi tặng 20 quả tên lửa lớn, chúc Chu tỷ làm ăn phát đạt, tạo nên huy hoàng mới!!! 】【Tiệm rửa chân Bắc Thành chúc mừng Chu tỷ phá đảo thành công, xin gửi tặng 30 quả tên lửa lớn, chúc Chu tỷ làm ăn phát đạt, tạo nên huy hoàng mới!!! 】【Massage người mù Đông Thành chúc mừng Chu tỷ phá đảo thành công, xin gửi tặng 40 quả tên lửa lớn, chúc Chu tỷ làm ăn phát đạt, tạo nên huy hoàng mới!!! 】【Hội quán Hãn Dạ trăm vàng khu trung tâm chúc mừng Chu tỷ phá đảo thành công, xin gửi tặng 100 quả tên lửa lớn, chúc Chu tỷ làm ăn phát đạt, tạo nên huy hoàng mới!!! 】【Chu tỷ đỉnh của chóp!!! 】【Chu tỷ uy vũ!!! 】【Chu tỷ cố lên, sóng gió càng lớn, cá càng quý!!! 】【Chu tỷ là người phụ nữ mà cả đời này tôi muốn có được. 】【Chu tỷ là người phụ nữ tôi hằng mơ ước. 】【Đời này mà có thể có được Chu tỷ, tôi e là cũng có thể "Hoàng đế châu Âu nhập" rồi!

】【Chu tỷ, em yêu chị!!! 】【Chu tỷ!

I LOVE YOU! 】【... 】Nhìn những tin nhắn "đạn mạc" trong phòng livestream của Chu tỷ, Con Heo Thối hoàn toàn ngớ người.

Đ*t mẹ!

Sao độ hot của Chu tỷ bây giờ lại bùng nổ đến thế chứ.

Chuyện này quá đáng ghen tị rồi chứ?Con Heo Thối lo lắng mình tiếp tục ở đây sẽ bị "đồng hóa" bởi những fan cuồng của Chu tỷ.

Thế là sau khi sao chép xong đoạn video Chu tỷ phá đảo vừa rồi!

Hắn liền thoát khỏi phòng livestream.

Chỉ là.

Khi hắn rời khỏi phòng livestream của Chu tỷ, tháo kính VR ra, thứ hắn nhìn thấy lại là một khuôn mặt tràn đầy lửa giận!

"Con Heo Thối, vừa rồi anh rốt cuộc đang làm gì thế?" "Tại sao đột nhiên đứng đực ra đó, rồi để đám xác thối đến cắn anh?" "Chẳng lẽ anh không biết mỗi lần mình thất bại là sẽ lãng phí rất nhiều thời gian sao?"Tiểu Linh Mẫn mặt đầy tức giận nhìn Con Heo Thối, mắt tràn đầy lửa giận.

Chương 641

Con Heo Thối không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Rồi mặt đầy tủi thân nói: "Vợ không hiểu đâu, vừa rồi anh nghe được một tin tức khó tin từ miệng một fan, nên mới đứng ngây ra đó."Tiểu Linh Mẫn hơi ngớ người: "Tin tức khó tin sao?

Tin gì thế?

Tin gì mà em không biết?" Lúc này Tiểu Linh Mẫn cũng chưa biết chuyện Chu tỷ phá đảo thành công.

Điều này khiến Con Heo Thối có chút ngạc nhiên.

Phải biết rằng, trước đó những người xem trong phòng livestream của hắn đã kể cho hắn nghe chuyện Chu Tiểu Di phá đảo thành công từ đầu đến cuối rồi mà.

Vợ mình không phải vẫn luôn theo dõi tình hình của mình trong phòng livestream sao?

Sao bây giờ ngay cả tin tức "khủng" như vậy cũng không biết? Thực ra Con Heo Thối không hề biết.

Vợ hắn trước đó ở bên ngoài, tuy có mở máy tính, cũng mở phòng livestream của hắn.

Nhưng chế độ xem của cô ấy là tắt tiếng.

Hơn nữa còn chặn hết tất cả tin nhắn "đạn mạc".

Còn về lý do thì, đó là vì cô ấy muốn tự mình xem phim.

Còn phòng livestream của Con Heo Thối, thực chất chỉ là một "máy giám sát" để cô ấy kiểm tra xem Con Heo Thối có nghiêm túc phá đảo hay không mà thôi.

Thỉnh thoảng cô ấy liếc nhìn một hai cái.

Thấy Con Heo Thối đang cố gắng phá đảo!

Rồi lại tiếp tục xem phim.

Do đó.

Đừng nói là những tin nhắn "đạn mạc" mà người xem gửi trong phòng livestream.

Ngay cả những lời Con Heo Thối nói trong game, cô ấy cũng không biết.

Không còn cách nào khác.

Dù sao thì cũng đã tắt tiếng + chặn "đạn mạc" rồi!

Hơn nữa còn không phải là cứ chăm chú xem livestream.

Nếu mà biết thì mới là lạ.

"Vợ à, tin tức của em có hơi 'tắc nghẽn' không đấy?" "Trước đây anh cứ mải phá đảo, giờ mới biết chuyện." "Em là người luôn theo dõi phòng livestream của anh, vậy mà lại không nhìn thấy những chuyện mà người xem nói trong phòng livestream của anh sao?" Con Heo Thối hỏi với vẻ ngạc nhiên.Tiểu Linh Mẫn nghe vậy, lập tức ngượng ngùng giải thích: "Khụ khụ ~ Vừa rồi em chỉ đi vào bếp gọt trái cây cho anh thôi, không ở trước máy tính, nên không thấy những chuyện họ nói..."Con Heo Thối nhìn Tiểu Linh Mẫn với vẻ bán tín bán nghi, rồi tiếp tục hỏi: "Nếu là đi gọt trái cây cho anh, vậy trái cây đâu?"Biểu cảm trên mặt Tiểu Linh Mẫn lại cứng đờ: "A a ~ Trái cây ngon quá, em vừa gọt vừa ăn, kết quả gọt xong mới phát hiện, ăn hết sạch rồi." "?????? " Con Heo Thối không nhịn được khóe miệng giật giật.

Trời đất.

Vợ mình cũng quá không biết nói dối rồi.

Kiểu nói dối mà liếc mắt một cái là nhìn thấu này, cô ấy vậy mà còn dám đem ra lừa mình.

“Vợ à, em nói thật cho anh biết, vừa rồi em rốt cuộc đang làm gì?” “Tại sao em không nhìn thấy những tin nhắn ‘đạn mạc’ của người xem trong phòng livestream?” Con Heo Thối lúc này ngữ khí đột nhiên trở nên cứng rắn.Tiểu Linh Mẫn thấy vậy, vội vàng chống nạnh nói: “Sao?

Anh bây giờ là đang trách móc em à?” “Em chính là thấy mấy fan của anh cả ngày chỉ biết tám chuyện vớ vẩn, nên em trực tiếp chặn bọn họ rồi!” “Thế nào?

Anh muốn làm gì?

Chương 642

Muốn đánh em à?”Nghe những lời này của Tiểu Linh Mẫn, Con Heo Thối lập tức nổi giận.

Chỉ thấy hắn hai mắt đỏ ngầu, cả người như nuốt phải thuốc độc.

Ngay cả khuôn mặt béo tròn vốn dĩ hiền lành!

Lúc này cũng trở nên dữ tợn.

Đáng sợ biết bao nhiêu.Đúng vậy...

Đây là lần đầu tiên Con Heo Thối nổi giận trước mặt vợ mình.

Không vì lý do gì khác, chỉ vì lời nói của Tiểu Linh Mẫn tràn đầy sự ghét bỏ đối với những fan của hắn.

Phải biết rằng, điều Con Heo Thối coi trọng nhất hiện nay chính là địa vị của mình trong lòng fan.

Ngày thường, để fan của mình mãi mãi ủng hộ mình, hắn đã không ít lần bỏ công sức.

Cơ bản là mỗi ngày một lì xì nhỏ.

Mỗi tuần một lì xì lớn.

Mỗi tháng một lì xì siêu lớn.

Mỗi khi tết đến xuân về, hắn còn trả lại những món quà mà fan đã tặng mình trước đó cho mọi người.

Để mọi người có thể cảm nhận được sự quan tâm của hắn dành cho họ.

Dù sao thì hắn cũng không thiếu tiền.

Và những hành động này... tất cả đều đang chứng minh mức độ

coi trọng fan của hắn.Nói một cách khó nghe hơn, đối với các streamer khác, fan của mình chính là cha mẹ nuôi dưỡng họ.

Cha mẹ nuôi dưỡng là ý gì?

Đó là những người cho bạn cơm ăn.

Đương nhiên, hắn không thiếu tiền, nên cũng không cần quà tặng của fan.

Nhưng tự hỏi lòng, mức độ coi trọng fan của hắn lại không hề thua kém các streamer khác.Nhưng... hắn không ngờ tới.

Thứ quan trọng đến vậy trong mắt hắn, trong lòng vợ hắn, vậy mà lại chẳng đáng một xu.

Ngay cả khi đang xem phim, cô ấy cũng sẽ cảm thấy phiền phức vì những tin nhắn "đạn mạc" mà fan gửi trong phòng livestream.

Phải biết rằng, "đạn mạc" livestream là con đường tương tác duy nhất giữa streamer và fan.

Em chặn tin nhắn "đạn mạc" của fan, đây chẳng phải là đang ghét bỏ tận đáy lòng những fan của anh sao?Vì vậy... lần này, Con Heo Thối thực sự nổi giận rồi.

Và lúc này, Tiểu Linh Mẫn cũng chú ý đến sự thay đổi biểu cảm trên mặt Con Heo Thối.

Cô ấy cũng bị dọa sợ.

Trời ơi ~ Chồng mình từ khi nào lại có một mặt "đàn ông" như vậy?

Trông đáng sợ quá.

Chương 643

Trong lòng Tiểu Linh Mẫn có chút sợ hãi, nhưng đồng thời cũng hơi phấn khích.

Bởi vì mấy năm nay, Con Heo Thối trước mặt cô ấy luôn luôn là có cầu ắt đáp.

Cô ấy muốn gì, Con Heo Thối cũng sẽ mua cho cô ấy.

Ngay cả khi cô ấy hơi không vui, Con Heo Thối cũng sẽ lập tức nghĩ ra rất nhiều cách để làm cô ấy vui vẻ trở lại.

Chưa bao giờ dám nói một lời "không" trước mặt cô ấy.

Ngay cả khi mình giận dỗi, ra tay đánh hắn, hắn cũng không giận, ngược lại còn hỏi tay mình có đau không.Nói thật, một người đàn ông đối xử tốt với mình đến vậy, bất kể là người phụ nữ nào cũng sẽ vui đến phát điên trong lòng.

Nhưng... có một số thứ là như vậy.

Khi bạn không có được nó!

Bạn sẽ cảm thấy thứ này rất tốt.

Thấy người khác sở hữu, bạn thậm chí còn cảm thấy vô cùng ghen tị.

Nhưng... khi bạn có được rồi.

Lâu dần, bạn sẽ coi thứ mà trước đây từng vô cùng ghen tị đó là chuyện đương nhiên.

Thậm chí còn chán ghét, chê bai.Ví dụ như Tiểu Linh Mẫn bây giờ.

Trước đây khi Con Heo Thối vâng lời cô ấy, cô ấy vô cùng vui vẻ.

Nhưng bây giờ, mỗi khi nhìn thấy Con Heo Thối nịnh nọt lấy lòng mình, cô ấy lại cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Nếu không phải nhà Con Heo Thối siêu giàu, cô ấy thậm chí còn muốn ly hôn với hắn!

Ngay lúc Tiểu Linh Mẫn nhìn thấy Tao Trư tức giận, trong lòng cô ta bỗng cảm thấy bất ngờ và mừng rỡ.

Bởi vì cô ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, chồng mình lại có một mặt nam tính đến thế.

Cái gã Tao Trư này thật sự quá quyến rũ! "Anh à, em biết lỗi rồi..." "Chắc vừa nãy em đã làm gì sai nên mới chọc anh giận.

Nhưng em hứa, sau này tuyệt đối sẽ không chọc anh giận nữa đâu." "Hơn nữa, sau này mọi việc trong nhà, bất kể lớn nhỏ, đều do anh quyết định hết." "Cả tiền anh kiếm được sau này cũng không cần đưa hết cho em nữa." "Sau này mọi tài sản trong nhà, bất kể là thu nhập từ bất động sản, hay thu nhập trực tiếp của anh, hoặc tiền mặt hiện có của chúng ta, anh đều có thể tự do chi phối." "Sau này nếu anh muốn tiêu tiền cũng không cần phải xin phép em nữa, anh muốn tiêu thế nào thì tiêu." "À đúng rồi, còn chuyện con cái của hai chúng ta nữa, trước đây là em sai, cứ bắt anh đi bệnh viện kiểm tra mãi." "Từ nay về sau, anh không cần phải đi bệnh viện kiểm tra nữa đâu." "Sau này em sẽ đi kiểm tra, ngày nào em cũng đi kiểm tra hết!" "Hơn nữa em còn sẽ tính toán ngày rụng trứng tốt nhất của em, anh chỉ cần phụ trách dưỡng tinh súc duệ, đến lúc đó một phát là xong." "Không cần ngày nào cũng giao bài tập đều đặn nữa đâu." "Vì em đã nghĩ thông rồi, cái gọi là tinh ích cầu tinh, số lần nhiều thật ra không tốt chút nào!" "Bởi vì mấy lần sau toàn là nước lã, chẳng có chút hiệu quả nào." "Sau này chúng ta chỉ theo đuổi 'cuộc sống' chất lượng cao thôi!" "Cho nên... sau này anh cũng không cần ngày nào cũng phải giao bài tập nữa, mỗi

ngày chơi game, tương tác với fan là được." "Đương nhiên rồi, nếu lúc nào anh hứng thú thì cũng có thể tìm em bất cứ lúc nào." "Dù sao thì em cũng sẽ có mặt ngay khi anh gọi, anh muốn lúc nào cũng được..." "Bất kể ở đâu, bất kể lúc nào cũng được." "Anh không cần để ý đến cảm nhận của em, chỉ cần để ý đến cảm nhận của chính anh là được..." Tiểu Linh Mẫn nhìn Tao Trư với vẻ mặt kích động, ánh mắt tràn đầy vẻ nịnh nọt.

Những lời cô ta nói ra lúc này thật sự khiến Tao Trư giật mình.

Hắn vốn còn định nổi giận với Tiểu Linh Mẫn, nhưng giờ nhìn thấy bộ dạng này của cô ta, ngọn lửa trong lòng hắn... lập tức tắt ngúm.

Không đúng.

Nói chính xác hơn là không phải không thể cháy lên được, mà là hoàn toàn bị dập tắt.

Hắn nuốt nước bọt, có chút không dám tin mà nói: "Vợ... em không sao chứ?" Tiểu Linh Mẫn ngoan ngoãn gật đầu nói: "Em có sao hay không không quan trọng, chỉ cần anh vui là được." "..." Tao Trư đứng đờ ra tại chỗ.

Chương 644

Đây là tình huống gì vậy?

Sao vợ mình lại đột nhiên thay đổi như một người khác thế này?

Lẽ nào cô ta bị ma nhập?

Không đúng...

đây là xã hội văn minh pháp chế, đâu ra ma quỷ chứ.

Nhưng bộ dạng của cô ta... trông có vẻ không ổn chút nào.

Chết tiệt...

Lúc này, trong đầu Tao Trư chợt nghĩ đến một chuyện đáng sợ.

Mẹ kiếp!!!

Cái người phụ nữ này không lẽ đột nhiên bị hỏng não, trở thành một người điên rồi sao?

Không được.

Nhất định phải nhanh chóng gọi xe cấp cứu...

Ít phút sau, một chiếc xe cấp cứu nhấp nháy đèn đỏ xanh chói mắt tiến vào khu biệt thự của Tao Trư.

Sau đó, trong tiếng la mắng khóc lóc om sòm, Tiểu Linh Mẫn bị mấy nhân viên y tế trang bị đầy đủ dẫn lên xe. "Vợ à, em ở bệnh viện chữa bệnh cho tốt nhé, mấy ngày nữa anh sẽ đến thăm em." "Nhớ uống thuốc đúng giờ, đừng làm khó bác sĩ..." Trước khi xe cấp cứu rời đi, Tao Trư đứng trên lầu lớn tiếng gọi Tiểu Linh Mẫn đang bị 'áp' lên xe.

Nhưng cái hắn nhận được lại là: "Mẹ kiếp, cái gã Tao Trư kia,

anh đợi đấy, xem tôi về không đánh chết anh thì thôi!" Khi nghe thấy tiếng mắng này của Tiểu Linh Mẫn, Tao Trư lập tức cảm thấy vợ mình đã trở lại bình thường.

Nhưng...

để an toàn, hắn vẫn thấy nên để các nhân viên y tế đưa Tiểu Linh Mẫn đến bệnh viện kiểm tra thì tốt hơn.

Dù sao thì thái độ thay đổi của cô ta trước đó thực sự quá nhanh, nhanh đến mức khiến hắn cảm thấy hơi bất ngờ.

Vậy nên... vì sự an toàn của chính mình sau này, một số kiểm tra về tâm thần ngoại khoa và tâm thần nội khoa cần thiết chắc chắn phải đi làm.

Ít nhất cũng để yên tâm.

Nếu không, ngày nào đó Tiểu Linh Mẫn lại đột nhiên tái phát, người chịu thiệt thòi nhất chẳng phải là hắn, người đầu gối tay ấp sao?

Vì Tao Trư trước đó không tắt livestream, nên mọi chuyện xảy ra giữa hắn và Tiểu Linh Mẫn đều được cư dân mạng xem hết.

Và đối với sự thay đổi thái độ đột ngột của Tiểu Linh Mẫn, không ít cư dân mạng cũng đưa ra nghi vấn và phỏng đoán của riêng mình. 【Ối trời ~ cô gái này không lẽ là SM à?】 【SM?

Cái đó là gì?】 【Cái này tôi biết, đối với chúng ta những người chơi Mộng Ảo Tây Du mà nói, SM có nghĩa là Nhiệm vụ Sư môn, 20 lần đầu tiên mỗi ngày đều có nhân đôi kinh nghiệm, nhất định phải làm, lợi tức không nhỏ đâu.】 【Bạn trên lầu đừng đùa nữa, người ta không nói về nhiệm vụ sư môn của Mộng Ảo Tây Du đâu, cái gọi là SM này, ý chỉ những người thích bị ngược đãi đó.】 【Đúng vậy, tôi cũng thấy vợ của Tao Trư hắn là một người thích bị ngược đãi, cô ta

rất thích Tao Trư dùng bạo lực với mình, cho nên khi Tao Trư vừa nãy dùng ánh mắt tức giận nhìn cô ta, cô ta mới lập tức tỏ ra ngoan ngoãn và hiểu chuyện như vậy.】【Ôi trời ~ trên đời này lại có kiểu người như vậy sao?

Sao trước đây tôi chưa từng nghe nói đến bao giờ?】【Ha ha ~ tự ngược đãi bản thân thực ra vẫn còn đỡ, có người còn tự tàn tật cơ mà.】【Đúng, thế giới rộng lớn, không gì là không có, bạn chưa thấy không có nghĩa là trên đời này không tồn tại.】【Vậy chứng tự ngược này có phải là bệnh không?】【Thông thường mà nói thì là bệnh, nhưng cũng có người cho rằng đây không phải bệnh, vì đây là một dạng bệnh tâm thần nhẹ, hơn nữa nói chung sẽ không có xu hướng làm hại người khác, người mắc bệnh chỉ muốn người khác ngược đãi mình, càng quá đáng càng tốt, tình hình cụ thể thì tùy bạn nhìn nhận căn bệnh này thế nào thôi.】【Sát ~ nói đơn giản, cái chứng tự ngược này là ngứa đòn à?】【Đúng vậy, tên học thuật của chứng này là tự ngược đãi, nhưng trong dân gian chúng ta, thường gọi là ngứa đòn.】【Vậy là... vợ của Tao Trư bị ngứa đòn à?】【Ha ha ha ~ cười chết tôi mất, nói vậy thì Tao Trư hoàn toàn không cần đưa vợ mình đi bệnh viện rồi.】【Có lẽ Tao Trư chỉ muốn vợ mình kiểm tra toàn thân, để mình có thể yên tâm thôi, dù sao thì chứng tự ngược đãi tuy là bệnh tâm thần nhẹ, nhưng nói thế nào thì cũng là bệnh tâm thần rồi, lỡ có xảy ra bất trắc thì cũng không phải là không thể.】【……】...

Tao Trư đương nhiên cũng đã nhìn thấy những bình luận trên livestream của cư dân mạng.

Chương 645

Nhưng hắn không để tâm đến điều đó.

Dù vợ hắn có phải là SM thật hay không, hắn cũng phải đưa cô ta đến bệnh viện.

Vì trong mắt hắn, bất kể là bệnh gì, chỉ cần là bệnh thì phải chữa.

Đây là trách nhiệm đối với vợ hắn, cũng là trách nhiệm đối với chính hắn.

Dù sao thì... hai người họ vẫn còn trẻ.

Hơn nữa hiện tại vẫn đang cố gắng có con.

Lỡ như bệnh của vợ hắn không chữa khỏi, lần sau sinh ra đứa bé có dị tật thì sao?

Lúc đó thì còn gì mà kịp nữa?

Vậy nên... tranh thủ lúc bây giờ vẫn chưa có con, cứ chữa bệnh trước đã.

Đây mới là điều quan trọng nhất.

Sau khi đưa Tiểu Linh Mẫn đi, Tao Trư cũng đã bình tâm lại một lúc.

Sau đó, hắn xem lại video thông quan của chị Chu trước đó.

Xem xong video, hắn ngồi trên giường trầm ngâm một lát.

Trong lúc đó, hắn đã đi ngoài một lần, đi tiểu hai lần, ăn ba bát mì gói.

Chờ đến khi thân tâm hoàn toàn thư thái, hắn hít một hơi thật sâu, rồi nhanh chóng bước lên máy chạy bộ chơi game, đeo kính VR, và lại

một lần nữa tiến vào game...

Cũng ngay lúc Tao Trư đang nghiền ngẫm xong chiến lược thông quan của chị Chu và chuẩn bị một lần nữa vào game để thử sức!

Đại Tư Mã ở phòng livestream bên cạnh cũng đang làm những việc tương tự.

Thực ra không chỉ có Đại Tư Mã!

Trên thực tế, khi chị Chu thuận lợi vượt qua 16 xác thối và trở thành người chơi có tiến độ game cao nhất toàn mạng, vì thể chất Âu Hoàng của cô cùng các loại lời đồn, các game thủ và streamer hàng đầu khác đều đổ xô đến phòng livestream của cô để học hỏi và chiêm ngưỡng.

Trong số đó trực tiếp nhất là Ngốc Tiểu Muội.

Khi thấy cô bạn thân của mình trở thành người chơi có tiến độ game nhanh nhất toàn mạng, cô lập tức chạy ra khỏi phòng mình.

Cô muốn trực tiếp đến phòng của Chu Tiểu Di để đích thân hỏi về các chiến lược vượt ải trong game.

Ai ngờ, khi đi ngang qua phòng của Trương Mục, cô lại bất ngờ nhìn thấy Tô Mị, cô gái kia, mặc bộ đồ ngủ gợi cảm bước ra từ phòng Trương Mục.

Thấy Ngốc Tiểu Muội, Tô Mị cũng không hề ngại ngùng.

Cô vẫy tay chào hỏi cô một cách lịch sự.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Ngốc Tiểu Muội, cô uốn éo bước về phòng mình.

Ngốc Tiểu Muội ngớ người.

Mãi cho đến khi Tô Mị đóng cửa lại, cô mới hoàn hồn khỏi sự kinh ngạc. "Trời ơi mẹ ơi ~" "Cái cô Tô Mị này sao lại từ phòng

Trương Mục bước ra chứ?" "Hai người họ...

Chương 646

lẽ nào... chẳng lẽ...

Trời ơi..." Ngốc Tiểu Muội nhìn phòng Tô Mị, rồi lại nhìn phòng Trương Mục.

Cô càng nghĩ càng thấy không ổn, trong đầu trống rỗng.

Nhưng rất nhanh... cô đã đoán ra được chuyện giữa Trương Mục và Tô Mị.

Giờ đã muộn thế này rồi, cái cô Tô Mị này lại mặc đồ ngủ gợi cảm bước ra từ phòng Trương Mục.

Tình huống này đã có thể chứng minh tất cả rồi!

Hai người này... chắc chắn có quan hệ.

Đúng... chắc chắn có quan hệ!

Chả trách dạo này Trương Mục và Tô Mị cứ ở lỳ trong phòng!

Chẳng mấy khi ra ngoài!

Hóa ra hai người họ đang lén lút làm chuyện đó trong phòng à... ...

Sau khi phát hiện ra điều mờ ám giữa Tô Mị và Trương Mục, Ngốc Tiểu Muội tuy trong lòng có chút không vui, nhưng vẫn lặng lẽ đi ngang qua phòng Trương Mục, rồi lao thẳng xuống phòng Chu Tiểu Di ở tầng dưới.

Tuy nhiên... cô gõ cửa phòng Chu Tiểu Di rất lâu nhưng Chu Tiểu Di bên trong không hề ra mở cửa.

Và lúc này...

Ngốc Tiểu Muội, người vốn vô tư, mới nhớ ra rằng Chu Tiểu Di

hiện đang ở trong cốt truyện phó bản.

Hơn nữa, với tư cách là một trong những streamer game có độ chú ý cao nhất toàn mạng hiện nay, cô ấy chắc chắn không có thời gian để mở cửa.

Dù sao thì trước đó cô cũng đã vào phòng livestream của Chu Tiểu Di rồi, đã thấy số lượng người xem trực tuyến kinh khủng trong phòng của Chu Tiểu Di.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Ngốc Tiểu Muội bỗng có một cảm giác phức tạp khó tả. "Hừm ~~~" "Rõ ràng nói là cùng nhau làm streamer nhờ nhan sắc, vậy mà cậu lại lén lút trở thành streamer kỹ thuật..." "Hơn nữa còn một mạch vượt qua cả Tao Trư và Đại Tư Mã nữa chứ." "Thật là... chẳng biết kéo tớ đi cùng gì cả..." Nói vậy thôi, nhưng Ngốc Tiểu Muội cũng không mạnh dạn lấy chìa khóa ra mở cửa.

Bởi vì Chu Tiểu Di có được thành tựu như ngày hôm nay, trong lòng cô cũng rất vui.

Dù sao thì, dù thế nào đi nữa, hai người họ cũng là những người bạn thân thiết nhất.

Giờ Chu Tiểu Di có thể nhận được sự công nhận của toàn mạng, hơn nữa còn có thể đi đến tuyến đầu của các màn chơi game, làm sao cô, với tư cách là một người bạn, lại có thể có ý nghĩ gì khác được chứ?

Hơn nữa...

Chu Tiểu Di bây giờ đã vượt qua nhiều màn chơi như vậy rồi, đợi lần sau cô ấy offline, mình sẽ đến hỏi han cặn kẽ, cầu xin đối phương chỉ điểm.

Chương 647

Biết đâu tiến độ game của mình cũng có thể tăng lên không ít. "Thôi vậy, lần sau đến vậy ~" "Chu Tiểu Di, cậu phải cố gắng lên đó, đừng để hai cái gã Tao Trư và Đại Tư Mã kia vượt qua nữa nha." Ngốc Tiểu Muội khẽ lẩm bẩm trước cửa phòng Chu Tiểu Di, rồi quay người lên lầu.

Nhưng... khi đi ngang qua phòng Trương Mục, bước chân cô vẫn không kìm được mà dừng lại một chút.

Lúc này, cô chợt nhớ ra một chuyện!

Cái gã Trương Mục đó hình như cũng rất hiểu về trò chơi này.

Trước đây, khi cô và Chu Tiểu Di không biết gì cả, chính nhờ sự chỉ điểm của hắn mà họ mới có thể vượt qua những màn chơi phía trước.

Vì Chu Tiểu Di bây giờ không có thời gian để chỉ điểm cho mình, vậy thì mình hoàn toàn có thể tìm Trương Mục để tư vấn thêm mà.

Biết đâu Trương Mục cũng có thể dạy mình chơi game thì sao!

Tuyệt vời!!!

Cứ thế đi!!!

Nghĩ đến đây, Ngốc Tiểu Muội liền trực tiếp gõ cửa phòng Trương Mục. "Cốc cốc cốc ~~~" Không lâu sau, cánh cửa phòng được mở ra, một khuôn mặt tuấn tú, rạng rỡ hiện ra trước mắt. "Ách???" "Chị Tân, có chuyện gì sao?" Trương Mục vốn tưởng người đến tìm mình lại là Tô Mị, không ngờ lại là Ngốc Tiểu Muội.

Điều này khiến hắn không khỏi cảm thấy có chút bất ngờ. "Thực ra cũng không có gì... em chỉ có chút vấn đề về game, muốn tìm anh tư

vấn thôi ~" Ngốc Tiểu Muội nói thẳng. "Chuyện về game à?" Trương Mục hơi sững người.

Hắn không ngờ Ngốc Tiểu Muội đến tìm mình muộn thế này lại là vì game.

Hắn quay đầu nhìn chiếc đồng hồ treo tường.

Bây giờ đã là 11 giờ đêm rồi.

Cô gái này bị điên rồi sao?

Đến tìm mình muộn thế này, lẽ nào không sợ người khác nói ra nói vào sao? ... "À thì... bây giờ cũng muộn rồi, hay là để ngày mai đi?" Trương Mục lập tức từ chối lời đề nghị vào phòng của Ngốc Tiểu Muội.

Vừa nãy Tô Mị đến tìm hắn đã khiến hắn lãng phí rất nhiều thời gian rồi.

Bây giờ mới khó khăn lắm mới tiễn được Tô Mị đi.

Hắn còn muốn tranh thủ lúc tối không có ai, để suy nghĩ kỹ về cốt truyện game!

Cố gắng sớm tạo ra tất cả các cốt truyện chính và phụ tiếp theo.

Nếu Ngốc Tiểu Muội vào, thì hắn còn thời gian để suy nghĩ cốt truyện, làm game sao?

Chương 648

Ai ngờ...

Hắn vừa dứt lời, Ngốc Tiểu Muội đã chống nạnh chỉ trích: "Được lắm Trương Mục, cái đồ trọng sắc khinh bạn nhà anh, lần trước còn nói em với Chu Tiểu Di là bạn của anh, sao bây giờ lại thế này?" "Anh cho phép cô gái đối diện kia muộn thế này đến tìm anh, còn em thì không được à?" "Uổng công trước đây em còn đối xử tốt với anh như vậy..." "Em hỏi anh một câu thôi, anh rốt cuộc có giúp em không?" Ngốc Tiểu Muội bĩu môi, vẻ mặt hờn dỗi.

Điều này khiến Trương Mục cạn lời.

Ngốc Tiểu Muội lại biết Tô Mị vừa nãy ở trong phòng mình sao?

Thế thì xong rồi.

Với tính cách của Ngốc Tiểu Muội, nếu bây giờ hắn không cho cô ấy vào, e rằng cô ấy sẽ làm ầm ĩ lên rất lâu.

Thôi bỏ đi bỏ đi...

Nhanh chóng giúp cô ấy giải quyết vấn đề, rồi tiễn cô ấy đi thôi!

Ai ~~~ Trương Mục thầm thở dài trong lòng.

Sau đó trực tiếp mở cửa phòng, đón Ngốc Tiểu Muội vào. "Chị Tân, chị mời vào..." "Hừ ~ thế này còn tạm được, em là con gái còn không sợ, anh là đàn ông con trai sợ cái gì chứ, thật là, lẽ nào anh còn sợ em ăn thịt anh sao?" Ngốc Tiểu Muội vừa càu nhàu Trương Mục nhát gan, vừa nghênh ngang bước vào phòng Trương Mục.

Nhưng vừa bước vào phòng, lông mày cô liền nhíu chặt lại.

Bởi vì ngay khoảnh khắc bước vào, cô đột nhiên ngửi thấy một

mùi hương quen thuộc.

Rất thơm... là mùi nước hoa của cái cô Tô Mị kia...

Chết tiệt.

Trương Mục, anh lại dám đưa một cô gái vào phòng mình, hơn nữa lại còn vào muộn thế này.

Tuy sớm đã biết Tô Mị trước đó ở trong phòng Trương Mục, nhưng bây giờ khi chính mình cũng bước vào, ngửi thấy mùi nước hoa của Tô Mị, Ngốc Tiểu Muội trong lòng vẫn không hiểu sao lại nảy sinh một ngọn lửa ghen tỵ.

Cô dừng lại nói: "Trương Mục, anh với cái cô gái đối diện kia có quan hệ gì?" Trương Mục sững người nói: "Không có quan hệ gì..." Ngốc Tiểu Muội biến sắc: "Nói dối ai chứ, cô ta vừa mới rời khỏi phòng anh, anh lại dám nói không có quan hệ gì à?" "Hơn nữa... bây giờ đã muộn thế này rồi, cô ta muộn thế này mới rời khỏi phòng anh, anh không lẽ muốn nói, cô ta đến nhà anh sửa ống nước à?" Rõ ràng, Ngốc Tiểu Muội bản thân vẫn chưa ý thức được rằng mình cũng đang ở trong phòng Trương Mục vào muộn thế này.

Trương Mục cười khổ một tiếng, không nói gì.

Hắn đi vào bếp rót cho Ngốc Tiểu Muội một cốc nước.

Sau đó ngồi xuống sofa, nói với Ngốc Tiểu Muội: "Nói xem, cô lại gặp khó khăn gì trong game rồi..." "Xì ~ lại còn cố ý chuyển chủ đề, tên tra nam..." Ngốc Tiểu Muội nhìn Trương Mục với vẻ mặt đầy oán hận, sau đó cũng ngồi phịch xuống sofa.

Nhưng cô không uống cốc nước Trương Mục đã rót.

Vì bình thường cô chỉ uống Coca Cola. "Này ~ nhà anh không có Coca Cola à?" ... "Cái gì???" "Coca Cola???" Trương Mục không khỏi sững lại.

Ngốc Tiểu Muội gật đầu nói: "Đúng vậy, anh đừng nói với em là bây giờ anh chỉ uống nước lọc nhé?" Trong suy nghĩ của Ngốc Tiểu Muội.

Những người uống nước lọc đều là để dưỡng sinh.

Đương nhiên... cho thêm thuốc bắc và kỷ tử cũng vậy.

Chương 649

Nhưng dưỡng sinh kiểu này, đều là chuyện của những người lớn tuổi mới làm.

Bọn họ bây giờ còn trẻ như vậy, chính độ tuổi đẹp nhất.

Uống nước lọc thật sự quá có lỗi với thân phận người trẻ của mình rồi.

Người trẻ mà!

Dù sao thì còn rất nhiều thời gian để hoang phí.

Tại sao không kịp thời hưởng thụ niềm vui chứ?

Dưỡng sinh là chuyện ít nhất 20 năm nữa.

Bây giờ nên ăn thì ăn, uống thì uống!

Hưởng thụ tất cả những điều nên làm trong giai đoạn này.

Cứ như vậy, đợi đến khi sau này tay cầm bình giữ nhiệt, cuộc đời mới không còn nuối tiếc! "Xin lỗi, nhà tôi không có Coca Cola..." Trương Mục đưa tay chỉ tủ lạnh.

Sau đó tiếp tục nói: "Nhưng trong tủ lạnh có sữa, cô có muốn uống không?" Ngốc Tiểu Muội xua tay nói: "Không cần đâu, tôi bị dị ứng sữa!" Cô tò mò đánh giá Trương Mục. "Tôi nói này, anh còn trẻ thế này, sao trong nhà lại toàn những thứ đồ uống của người già vậy?" "Anh không lẽ đã yếu rồi sao?

Nên mới cần dùng những thứ này để bảo dưỡng?" Nghe Ngốc Tiểu Muội nói vậy, trong lòng Trương Mục lập tức cảm thấy cạn lời.

Cạn lời thật rồi!

Cô gái này rốt cuộc là đến tìm mình hỏi chuyện game, hay cố ý

đến gây sự đây?

Nhà tôi không có Coca Cola thì sao?

Nhà tôi chỉ có sữa và nước lọc thì sao?

Coca Cola tuy vui, nhưng lại gây vô sinh đó!

Đàn ông uống Coca Cola, đó chẳng phải là gián tiếp đoạn tử tuyệt tôn rồi sao?

Tôi không muốn đoạn tử tuyệt tôn, nên không uống Coca Cola, không phải rất bình thường sao? "Tôi thấy sau này cô vẫn nên uống ít Coca Cola hơn thì tốt hơn." "Mấy thứ đó không tốt cho sức khỏe đâu..." Trương Mục nói với giọng điệu bình thản.

Ngốc Tiểu Muội nghe xong, lập tức bật cười: "Sao có thể chứ?

Coca Cola được chúng ta coi là nước giải khát vui vẻ, sao có thể không tốt cho sức khỏe chứ?

Anh đừng nói Coca Cola gây vô sinh nhé?

Đó toàn là tin đồn thôi, thực ra mấy chuyên gia nói vậy, bản thân họ cũng uống Coca Cola đấy." Trương Mục cười cười nói: "Nhưng trước đây tôi có xem một đoạn video, nói rằng Coca Cola có thể loại bỏ rỉ sét!" "Hơn nữa, nếu cô thả một con cá vào Coca Cola một tháng, đợi khi mở ra lần nữa, con cá bên trong sẽ chỉ còn là bộ xương!" "Cho nên... từ một góc độ nào đó mà nói, Coca Cola có tính ăn mòn, tuy rất yếu, nhưng uống nhiều thì không tốt." "Hơn nữa, hiệu quả gây vô sinh mà cô vừa nói cũng là có thật." "Theo như tôi biết, tỷ lệ sinh sản của những người thường xuyên uống Coca Cola và những người không thường xuyên uống Coca Cola có sự khác biệt rất lớn!" "Những người không thường xuyên uống Coca Cola, tỷ lệ thụ thai là 50%!" "Nhưng những người thường xuyên uống Coca Cola, tỷ lệ thụ thai lại chỉ có 32%." "Có 18% suy giảm, điều này đã được chứng minh, nếu

cô không tin, có thể lên Baidu (Google) tra cứu!" Nói đến đây, Trương Mục cố ý dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Ngốc Tiểu Muội một cái.

Sau đó tiếp tục nói: "Đương nhiên, có một số người thích uống Coca Cola cũng là để 'diệt tinh trùng', vì đối với họ, đây là biện pháp tránh thai tốt nhất..." ...

Nghe Trương Mục nói những lời này, cả người Ngốc Tiểu Muội đều không ổn rồi.

Cái gì???

Nước giải khát vui vẻ lại còn có thể được dùng như cái thứ đó sao?

Chương 650

Khoan đã...

Đúng lúc này, Ngốc Tiểu Muội đột nhiên nhớ đến ánh mắt mà Trương Mục vừa nhìn mình.

Mặt cô đỏ bừng, vội vàng nói: "Trương Mục, anh vừa nãy làm gì mà dùng ánh mắt đó nhìn em chứ?

Anh có phải là nghĩ em thích uống nước giải khát vui vẻ là vì muốn cái đó..." Trương Mục lắc đầu nói: "Tôi chỉ đang giải thích mức độ nguy hại của Coca Cola thôi, cô đừng nghĩ nhiều quá." Khuôn mặt Ngốc Tiểu Muội lập tức đỏ hơn nữa: "Vậy anh vừa nãy tại sao lại dùng ánh mắt đó nhìn em?" Trương Mục: "Tôi dùng ánh mắt nào nhìn cô?" Ngốc Tiểu Muội: "Thì là... là cái kiểu rất kỳ lạ đó, dù sao anh cũng không có ý tốt..." "??????" Trương Mục vỗ trán.

Sau đó cười khổ nói với Ngốc Tiểu Muội: "Tôi nói này, cô đến tìm tôi, là để nghe tôi phổ biến kiến thức về tác hại của Coca Cola đối với cơ thể người à?" Lời này vừa nói ra, Ngốc Tiểu Muội mới nhớ ra mục đích mình đến tìm Trương Mục.

Cô hắng giọng hai tiếng, sau đó cười nói: "Được rồi ~ vậy thì chuyện này chúng ta tạm thời không nhắc tới nữa, chúng ta nói chuyện chính đi..." Trương Mục dựa vào sofa: "Nói đi, tôi nghe đây..." Ngốc Tiểu Muội sững người một chút, hỏi: "Anh chắc là biết cái game Đạo mộ đó chứ?" Trương Mục cười cười: "Ừ, biết." Đùa!

Cái game đó là do chính tôi làm ra, sao tôi lại có thể không biết chứ?

Ngốc Tiểu Muội tiếp tục nói: "Em bây giờ đã đến màn Côn Luân Băng Xuyên rồi, nhưng em mãi không biết màn đó làm sao mà vượt

qua." "Video hướng dẫn của các người chơi khác em cũng đã xem rồi, họ đều mua đạo cụ súng nước, pháo nước." "Nhưng trước đây em liên tục thất bại mấy lần, dù có mua đạo cụ, em cũng sẽ bị đám hỏa phiêu trùng đuổi kịp giữa đường, căn bản không thể vượt qua được." "Anh đã biết game đó, chắc cũng biết cốt truyện Côn Luân Băng Xuyên trong game chứ?" "Anh nhanh chóng giúp em nghĩ cách đi, Chu Tiểu Di bây giờ đã vượt qua phó bản Giếng Đá Sa Mạc rồi, em muốn đuổi kịp cô ấy quá." "Nếu không lần sau đi ăn cùng cô ấy, cô ấy chắc chắn sẽ khoe khoang thành tích trước mặt em cho mà xem." Ngốc Tiểu Muội dùng đôi mắt to tròn long lanh nhìn Trương Mục.

Và Trương Mục sau khi nghe cô ấy kể xong, trong lòng cũng đã hiểu rõ đại khái!

Hóa ra Ngốc Tiểu Muội đến tìm mình để hỏi về cốt truyện Côn Luân Băng Xuyên à!

Nhưng mà nói đi thì phải nói lại.

Côn Luân Băng Xuyên bây giờ không phải đã có rất nhiều người chơi vượt qua rồi sao?

Hơn nữa những người chơi đó đều đã để lại video hướng dẫn của mình trên mạng.

Nếu những người chơi khác muốn vượt ải, chỉ cần tham khảo những video hướng dẫn đó, chắc chắn rất nhanh là có thể thông quan rồi chứ?

Sao Ngốc Tiểu Muội này lại mãi không vượt qua được chứ? "Cô có thể nói chi tiết quá trình vượt ải của cô không?" Trương Mục mở lời hỏi.

Những người khác dùng video hướng dẫn đều có thể dễ dàng vượt ải, nhưng riêng Ngốc Tiểu Muội thì không được.

Chắc chắn có vấn đề ở đây.

Và muốn giúp Ngốc Tiểu Muội giải quyết vấn đề này, thì nhất định phải làm rõ cốt truyện vượt ải của cô ấy.

Dù sao thì trò chơi này là thiên nhân thiên diện (mỗi người một trải nghiệm).

Nếu người chơi trước đó có một số thao tác sai lầm, cũng sẽ dẫn đến cốt truyện sau đó xuất hiện thay đổi.

Cho nên... hắn cảm thấy Ngốc Tiểu Muội trong cốt truyện Côn Luân Băng Xuyên này, chắc chắn đã làm một số việc mà những người chơi khác không làm.

Bởi vậy mới dẫn đến việc cô ấy mãi không vượt qua được! ... "Thực ra... ban đầu em cũng làm theo các hướng dẫn trên mạng để vượt ải." "Nhưng những video hướng dẫn đó khó quá, hơn nữa còn rất tàn khốc..." "Có mấy lần em nhìn thấy Ca Oa và cả Đại Tráng chết, trong lòng em rất khó chịu..." "Thế là em muốn đi cứu họ về, ít nhất cũng phải mang thi thể họ về chứ?" "Dù sao thì đây là một game thuộc thể loại thực tế, thế giới bối cảnh cũng rất chân thực, các NPC bên trong cũng đều có xương có thịt." "Ca Oa còn là một đứa trẻ, nhỏ hơn em nữa, còn Đại Tráng hình như trong nhà còn có con cái, nếu họ chết đi, trong lòng em chắc chắn sẽ rất áy náy." "Có lẽ anh sẽ nói đó chỉ là một game, nhân vật game chết thì chết, dù sao chỉ cần không ảnh hưởng đến cốt truyện chính sau này là được, nhưng em cảm thấy nếu có thể đưa tất cả mọi người ra khỏi khe nứt băng xuyên đó, thì cốt truyện sẽ hoàn hảo, không phải sao?" "Thực ra em nghĩ rằng, những video hướng dẫn trên mạng tuy có thể thành công, nhưng căn bản không phải là phương pháp hướng dẫn chính xác nhất." "Em nghĩ rằng tác giả game chắc chắn có một cách vượt ải tốt hơn, một chiến lược hoàn hảo không ai phải hy sinh." "Em vốn nghĩ có thể tự mình

tìm ra cái hướng dẫn hoàn hảo đó trong quá trình thử nghiệm không ngừng, nhưng em nghĩ mình đã quá đánh giá cao bản thân rồi." "Em đã thử mấy chục lần, cuối cùng không những không đưa được tất cả nhân vật cốt truyện ra khỏi băng xuyên, mà bản thân em còn càng thêm khốn đốn, chưa rời khỏi băng xuyên đã bị đám hỏa phiêu trùng thiêu chết." "Bây giờ trên người em đã không còn tiền game để mua đạo cụ nữa, nên độ khó vượt ải càng trở nên lớn hơn, haizz..." Trong sự gặng hỏi của Trương Mục, Ngốc Tiểu Muội đã kể rất chi tiết những điểm nhỏ trong quá trình vượt ải của mình.

Trương Mục nghe xong ý tưởng của cô ấy, cũng lập tức bị cái gọi là 'hướng dẫn hoàn hảo' của cô ấy làm cho kinh ngạc.

Hóa ra lý do cô gái này lần nào cũng thất bại, dù có video hướng dẫn vẫn không vượt qua được Côn Luân Băng Xuyên, chính là vì cô ấy muốn đưa tất cả nhân vật cốt truyện ra ngoài à.

Nhưng vấn đề là...

Chương 651

Mức độ nguy hiểm của khe nứt băng xuyên đó cực kỳ khủng khiếp.

Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử, cùng với đám hỏa phiêu trùng trong Cửu Trùng Yêu Lâu, căn bản không phải là thứ mà người chơi có thể đối đầu trực diện được.

Chính vì vậy, trong đội ngũ đi cùng, mới có Ca Oa và Đại Tráng, hai binh sĩ cầm súng gia nhập.

Nếu chỉ dựa vào đội khảo cổ và bản thân người chơi đi xuống, e rằng tỷ lệ sống sót chỉ càng thấp hơn.

Không đúng...

đây đã không còn là vấn đề về tỷ lệ sống sót nữa, mà là vấn đề đi nộp mạng.

Nếu không có sự yểm trợ và hy sinh của Ca Oa và Đại Tráng, cùng với hỏa lực chi viện, chỉ dựa vào thực lực của đội khảo cổ và người chơi, muốn thuận lợi rời khỏi khe nứt băng xuyên đó, căn bản chỉ là mơ tưởng hão huyền.

Không trách Ngốc Tiểu Muội lại liên tục thất bại.

Bởi vì cái ý nghĩ trong lòng cô ấy, căn bản là không thực tế, cũng là không thể hoàn thành được. "Thế nào?

Anh có thể giúp em nghĩ ra một cách để đưa tất cả mọi người ra khỏi khe nứt băng xuyên đó không?" Ngốc Tiểu Muội nhìn Trương Mục đầy mong đợi, dường như đã coi hắn là cứu tinh của mình.

Điều này khiến Trương Mục rất khó xử.

Bởi vì trong thiết lập của hắn, Côn Luân Băng Xuyên nhất định phải có người hy sinh.

Dù sao thì, chỉ khi hiểu được sự hy sinh, nhưng vẫn biết trân trọng tinh thần đồng đội hiện có, đây cũng là một khái niệm quan trọng trong *Quỷ Xuy Đăng*.

Đồng đội hợp tác!

Hợp thì sống, phân thì chết!

"Thật ra cô có từng nghĩ đến chưa…" "Trách nhiệm và nghĩa vụ của hai người lính NPC kia chính là hộ tống đoàn khảo cổ an toàn." "Họ chết dưới khe nứt băng, nhưng đã giúp đoàn khảo cổ thoát hiểm an toàn, như vậy là họ đã hoàn thành nhiệm vụ rồi." "Những người lính trong quân đội, thiên chức của họ là tuân lệnh và hoàn thành nhiệm vụ." "Họ đã hy sinh khi hộ tống đoàn khảo cổ quốc gia, quân đội chắc chắn sẽ tuyên dương hai người họ, đồng thời cũng sẽ gửi một khoản trợ cấp và thăm hỏi gia đình họ." "Con cháu của họ cũng sẽ nhờ sự dũng cảm của họ dưới sông băng mà được che chở và ban phúc, giúp họ trưởng thành tốt hơn trong tương lai." "Tất cả những điều này thực ra đều là định mệnh, vì cô không thể tự mình cứu tất cả mọi người, vậy thì cứ để họ hoàn thành thiên chức của mình, không phải cũng vậy sao?" "Tôi nghĩ nếu Anh Trai Lớn và Gã Mập hy sinh, đơn vị của họ cũng sẽ dựng bia tưởng niệm tại nơi họ ngã xuống, những tấm bia này có thể gửi gắm linh hồn của họ, để họ có thể tiếp tục bảo vệ mảnh đất này bằng một cách khác." "Vậy nên… cô không thấy suy nghĩ và lo lắng của cô thực ra là thừa thãi sao?" "Hơn nữa, lùi một vạn bước mà nói, cho dù cuối cùng cô dùng đủ mọi cách để đưa tất cả mọi người ra khỏi khe nứt băng." "Vậy thì cốt truyện chính sau đó sẽ thế nào?" "Cô phải biết, đây là một game đạo mộ thực tế, mức độ nguy hiểm vượt xa các game thực cảnh khác, trong cốt truyện chính sau này, nói không chừng cũng sẽ có người hy sinh." "Thậm chí

có những sự hy sinh là không thể tránh khỏi, lẽ nào cô cũng định cứ mở lại game mãi để cứu tất cả bọn họ sao?" "Nếu cô thật sự nghĩ như vậy, thì tôi khuyên cô đừng chơi game này nữa." "Bởi vì game này không phù hợp với những người có tâm lý yếu đuối, như vậy cô sẽ rất mệt…" Để Ngốc Tiểu Muội không mãi lăn tăn vào cái gọi là "chiến lược hoàn hảo" kia, Trương Mục đành phải tùy tiện bịa ra một lý do cho cô.

Đương nhiên… trước đây hắn từng làm lính trong quân đội, nên biết một vài chuyện trong đó.

Vì vậy… lý do này tuy là hắn bịa ra, nhưng độ chân thực lại đạt đến hơn 80%!

Bởi vì chỉ có lý do nửa thật nửa giả thì mới khiến người khác tin phục hơn!

Quả nhiên, sau khi nghe xong những lời Trương Mục nói, Ngốc Tiểu Muội cũng trầm ngâm suy nghĩ.

Một lát sau, Ngốc Tiểu Muội vỗ đùi nói: "Tôi hiểu rồi, Trương Mục, xem ra anh hiểu game này khá sâu sắc nhỉ, ngay cả vai trò của một số NPC trong cốt truyện cũng biết." Trương Mục gãi đầu, hơi ngại ngùng nói: "Đâu có đâu có, tôi chỉ nói thật thôi mà ~" Ngốc Tiểu Muội chớp chớp đôi mắt to tròn, tiếp tục hỏi: "Nhưng bây giờ tôi đã tiêu hết tiền game rồi, dù có biết những đạo lý anh nói thì trong tình huống không có vật phẩm game, cũng khó mà phá đảo được." Nói đến đây, Ngốc Tiểu Muội lại vỗ mạnh một cái vào đùi mình.

Cú vỗ này coi như là hình phạt cho bản thân.

Nhưng vì vỗ quá mạnh, cô trực tiếp kêu "Á" một tiếng.

Trương Mục thấy vậy, vội vàng đưa tay bịt miệng cô: "Cô muốn chết à, nửa đêm nửa hôm kêu to thế này, người không biết lại tưởng

chúng ta đang làm gì chứ?" … Nghe thấy lời cảnh cáo của Trương Mục, Ngốc Tiểu Muội lúc này mới ý thức được mình vừa rồi có chút mất kiểm soát.

Chỉ thấy cô đỏ mặt đưa mắt ra hiệu cho Trương Mục bỏ tay ra.

"Tôi có thể bỏ tay ra, nhưng cô không được kêu bừa nữa đó, sự trong sạch của tôi không thể bị người ta hiểu lầm như vậy được." Trương Mục lại tiếp tục dặn dò một câu, lúc này mới bỏ tay đang bịt miệng Ngốc Tiểu Muội ra.

"Anh cái đồ khốn, anh vừa rồi rõ ràng có thể nói tử tế mà, sao lại động tay động chân chứ, tôi suýt ngạt thở rồi…" Ngốc Tiểu Muội mặt đỏ tai hồng nói.

Trương Mục vẻ mặt lúng túng: "Cô vừa kêu to thế, lại còn bất ngờ nữa, tôi làm gì có thời gian nói tử tế chứ?" Ngốc Tiểu Muội siết chặt bàn tay nhỏ bé nói: "Thế… thế… thế anh cũng không thể ra tay trực tiếp thế chứ." Trương Mục cười khổ: "Vậy, bây giờ cô tính về chưa?" Ngốc Tiểu Muội đảo mắt: "Không." Trương Mục ngẩn ra: "Tại sao?

Tôi đã phân tích vấn đề của cô rồi, bây giờ cô nên về thử mới đúng chứ, còn ở lại chỗ tôi làm gì?" Ngốc Tiểu Muội nhìn Trương Mục từ trên xuống dưới, sau đó mở miệng nói: "Tôi thấy anh hình như rất hiểu cái game đó, hôm nay anh phải cho tôi lời khuyên, không thì tôi không đi đâu!" Trương Mục nhếch mép, cười như không cười nói: "Cô chắc chắn tối nay không về chứ?" Ngốc Tiểu Muội nói thẳng thừng: "Đúng vậy, anh đừng có uy hiếp tôi, nếu anh muốn làm gì tôi thì tôi còn cầu còn không được nữa ấy chứ, hừ ~" "Ách…" Trương Mục vốn định dùng cách này dọa Ngốc Tiểu Muội.

Kết quả không ngờ Ngốc Tiểu Muội lại không ăn cái bộ này.

Chương 652

"Ai ~ thôi được rồi, tôi sẽ cho cô lời khuyên vậy." Bất đắc dĩ, Trương Mục đành phải nói cho Ngốc Tiểu Muội một số chiến lược chi tiết về Côn Luân Băng Xuyên.

"Thật ra sau khi cô xuống sông băng, có thể đi theo đoàn khảo cổ đến tòa Cửu Trọng Yêu Lâu kia." "Trước khi đến Cửu Trọng Yêu Lâu, mọi người đều an toàn, chỉ cần không tự tìm chết mà đi tắm trong cái hồ ngầm kia là được." "Sau đó cô phải nhanh nhất có thể tìm được cuốn sổ tay trong Cửu Trọng Yêu Lâu, cuốn sổ đó là manh mối quan trọng của đoạn cốt truyện đó, chỉ khi tìm được nó, cốt truyện Tinh Tuyệt Cổ Thành tiếp theo mới có thể mở ra!" "Nhưng sau khi tìm được cuốn sổ tay đó, đám trùng lửa đã ngủ say trong Cửu Trọng Yêu Lâu sẽ tỉnh dậy và tấn công mọi người." "Lúc này, mọi người phải dùng súng trong tay Gã Mập và Anh Trai Lớn vừa đánh vừa lùi." "Mặc dù số lượng trùng lửa trong Cửu Trọng Yêu Lâu rất nhiều, nhưng vì đã ngủ quá lâu, chúng sẽ không đuổi theo cùng lúc mà chỉ xuất hiện từng đợt." "Mọi người chỉ cần cầm súng vừa đánh vừa lùi, chắc là có thể thuận lợi đến được cái hồ ngầm kia." "Trùng lửa sợ nước, mọi người có thể lợi dụng hồ ngầm đó để tránh sự truy đuổi của chúng." "Nhớ kỹ, phải lặn xuống hồ, lúc đó trùng lửa sẽ không ngừng va chạm vào mặt hồ, nhưng khi va chạm vào mặt hồ, chúng cũng sẽ tự chết." "Khi đợt trùng lửa đầu tiên đuổi theo đã chết hết, mọi người phải nhanh chóng rời khỏi hồ ngầm đó." "Nếu kịp thời gian, có lẽ có thể rời đi trước khi con Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử kia xuất hiện." "Nhưng nếu Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử chặn mọi người lại, đừng chần chừ, cứ trực tiếp nổ súng…" … Nghe những chiến lược Trương Mục nói ra lúc này, Ngốc Tiểu Muội trực tiếp

kinh ngạc!

Trời ạ!!!

Trương Mục này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Tại sao anh ta lại hiểu rõ chiến lược của cái game đạo mộ này đến vậy?

Tên này… không lẽ là tác giả phát triển game này sao?

Ngốc Tiểu Muội mặt đầy chấn kinh nhìn Trương Mục, trong lòng đã bắt đầu nổi sóng!

Cô thấy ý nghĩ này của mình rất có khả năng.

Bởi vì nếu không phải tác giả game thì đối phương làm sao có thể hiểu rõ chiến lược của cái game đạo mộ này đến vậy chứ?

Những chiến lược đối phương nói ra bây giờ còn chi tiết hơn cả những video chiến lược mà các game thủ trên mạng công bố.

Đây tuyệt đối không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được!

Và đúng lúc Ngốc Tiểu Muội đang nghĩ những điều này, phần giải thích chiến lược của Trương Mục vẫn tiếp tục: "Nếu mọi người gặp phải sự cản trở của con Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử kia, phải dùng súng đẩy lùi nó trong thời gian ngắn nhất!" "Và sau khi đẩy lùi Bá Vương Kỳ Nhông tiền sử, mọi người hãy nhanh nhất có thể rời khỏi sông băng…" "Đương nhiên, trên đường đi mọi người chắc chắn sẽ bị đám trùng lửa kia đuổi kịp, đó là điều không thể tránh khỏi." "Dù sao tốc độ bay của trùng lửa nhanh hơn mọi người nhiều." "Hơn nữa khi mọi người bò ra khỏi khe nứt sông băng, tốc độ sẽ giảm đột ngột." "Thật ra, lúc cuối cùng bò ra khỏi khe nứt sông băng, đây mới là thời điểm nguy hiểm nhất của màn này." "Ở đây, mọi người phải có người chọn hy sinh ở lại cản hậu, dẫn dụ hết đám trùng lửa phía

sau đuổi tới hoặc dùng lựu đạn đồng quy vu tận." "Chỉ có như vậy, những người khác mới có thể thuận lợi rời khỏi khe nứt sông băng." "Nếu may mắn, mọi người chỉ cần hy sinh một người là có thể thành công thoát hiểm." "Nhưng nếu không may, mọi người sẽ phải hy sinh nhiều người hơn để cản hậu…" "Vì vậy, nếu cô muốn các nhân vật cốt truyện có thể sống sót rời khỏi khe nứt sông băng nhiều nhất có thể." "Thì cô phải chạy đua với thời gian." "Và nếu cô dùng phương pháp tôi vừa nói để rút lui." "Chắc là có thể giảm mức thương vong xuống thấp nhất…" Nói một hơi hết tất cả những chiến lược mình biết cho Ngốc Tiểu Muội xong, Trương Mục liền trực tiếp cầm lấy cốc nước lọc đã rót cho Ngốc Tiểu Muội trước đó, uống cạn một hơi.

Lúc này, Ngốc Tiểu Muội đã hoàn toàn kinh ngạc trước thông tin chiến lược mà Trương Mục tiết lộ.

Chỉ thấy cô há hốc mồm, mặt đầy khó tin nhìn Trương Mục nói: "Trương Mục… anh… anh không phải là tác giả game đó chứ?" Câu nói này vừa thốt ra, Trương Mục cũng hơi sững lại.

Xem ra chiến lược mình vừa tiết lộ quá chi tiết rồi, ngay cả người phụ nữ đầu óc không được linh hoạt cho lắm này cũng đoán được thân phận của mình.

"Khụ khụ ~" Trương Mục khẽ ho khan hai tiếng nói: "Tôi chỉ phân tích dựa trên tình huống mà các cô – những người chơi – gặp phải ở Côn Luân Băng Xuyên thôi!" "Chiến lược cụ thể thì thực ra vẫn cần các cô tự mình khám phá trong game…" Ngốc Tiểu Muội tiếp tục nhìn Trương Mục: "Anh chắc chắn mình không phải là tác giả game chứ?" Trương Mục cười ha ha: "Cô thấy tôi giống sao?" Ngốc Tiểu Muội nghĩ nghĩ: "Tác giả game đó rất giàu, chắc sẽ không đến thuê phòng của tôi ở đâu…" Trương Mục nhún vai: "Vậy thì được rồi chứ gì?" … Thật ra bây giờ Trương Mục đã hoàn toàn có thể tiết lộ thân phận của mình cho Ngốc Tiểu Muội rồi.

Dù sao Tô Mị đã biết, và thông qua Tô Mị, công ty Penguin chắc cũng rất nhanh sẽ biết thân phận của hắn.

Tiếp tục che giấu cũng sẽ vô nghĩa.

Tuy nhiên… hắn bây giờ vẫn còn một số cốt truyện game chưa lên ý tưởng xong, nên cần một môi trường hơi yên tĩnh một chút.

Mà Tô Mị muốn hợp tác với hắn, nhiều nhất cũng chỉ báo cáo tình hình của hắn với cấp trên của cô ta mà thôi, tuyệt đối sẽ không tiết lộ cho người ngoài.

Bởi vì một khi thân phận của hắn bại lộ, thì những người đến tìm hắn hợp tác có thể sẽ không chỉ là công ty Penguin nữa.

Có thể NetEase và một vài công ty game khác có thể cạnh tranh ngang ngửa với Penguin cũng sẽ tìm đến hắn.

Đương nhiên, tìm một công ty game đến đại lý game của mình, để họ đi vận hành, cũng không phải là chuyện xấu.

Dù sao đến lúc đó hắn chỉ cần chịu trách nhiệm nằm hưởng thôi.

Nhưng tiền đề để có thể "nằm hưởng" là phải đợi hắn lên ý tưởng xong tất cả cốt truyện game.

Và đây cũng là lý do chính vì sao hắn lại tiết lộ thân phận của mình cho Tô Mị.

Trước tiên chứng minh thực lực và thân phận của mình, sau đó mới có thể đàm phán giá cả hợp tác với công ty Penguin.

Đàm phán được thì đàm phán, không được thì thôi vậy!

Cùng lắm thì sau này tình hình thuận lợi một chút, hắn sẽ tự thành lập công ty, để những người dưới quyền đi quản lý và vận hành.

Ách… bây giờ nghĩ những chuyện này hơi xa rồi.

Mà lý do Trương Mục không muốn tiết lộ thân phận của mình cho Ngốc Tiểu Muội ngay lập tức cũng có nguyên nhân.

Chương 653

Thứ nhất, Ngốc Tiểu Muội là streamer, vì muốn hấp dẫn lưu lượng truy cập, đối phương có thể sẽ trực tiếp tiết lộ thân phận của hắn trong livestream, đến lúc đó, fan hâm mộ liên tục tìm đến, hắn còn có thể tiếp tục yên tâm sáng tác sao?

Thứ hai, Ngốc Tiểu Muội là người miệng không đáng tin cho lắm, dù có dặn cô ta trước không được công bố thân phận của mình trong livestream, cô ta cũng chắc chắn sẽ không nhịn được mà tiết lộ cho người thân cận, rồi lại nói với họ rằng, tuyệt đối đừng tuyên truyền ra ngoài.

Rồi sau đó những người đó chắc chắn cũng sẽ giống Ngốc Tiểu Muội, vừa nói với người thân cận của mình đừng tuyên truyền ra ngoài, vừa không ngừng kể chuyện.

Những cái khác hắn không dám bảo đảm.

Ngày thứ hai Chu Tiểu Di chắc chắn sẽ biết.

Điều này là tuyệt đối.

"Bây giờ cô đã biết chiến lược rồi, vậy cô còn không mau về thử đi?" Trương Mục nhìn Ngốc Tiểu Muội nói.

Hắn bây giờ chỉ muốn đối phương đi nhanh lên.

Dù sao tiếng kêu vừa nãy của đối phương đã khiến hắn trong khu chung cư này trở thành một đối tượng bị chú ý rồi.

Không chừng bây giờ còn không ít người đang áp tai vào tường nghe ngóng.

"Sao anh lại muốn tôi đi nhanh vậy?" Ngốc Tiểu Muội vẻ mặt oán trách nói, một khuôn mặt tươi cười hình như có chút không vui!

Trương Mục hơi cạn lời: "Nhưng tôi muốn đi ngủ rồi, cô không đi thì tôi ngủ kiểu gì?" Ngốc Tiểu Muội vừa nghe, gò má lập tức ửng hồng.

Cô do dự một chút, rồi lập tức nhìn Trương Mục đầy thâm tình nói: "Trương Mục, anh… anh có bạn gái chưa?" Khi nói ra câu này, hai bàn tay nhỏ bé của Ngốc Tiểu Muội không ngừng cấu vào vạt áo, vẻ mặt rất căng thẳng nhưng vừa mong chờ vừa sợ hãi!

Trương Mục ngẩn ra nói: "Chưa, sao thế?" "Thật sao?" Nghe Trương Mục nói mình không có bạn gái, mắt Ngốc Tiểu Muội lập tức sáng lên: "Vậy thì tốt quá rồi!" Trương Mục: "????????" "Ách…" "Tôi không có bạn gái, cô hình như rất vui?" Trương Mục vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Mình độc thân bao nhiêu năm như vậy, hơn nữa lại luôn ở đây.

Cô thân là chủ nhà nữ… không phải nên sớm hiểu rõ tình hình này rồi sao?

Lại còn ở đây hỏi mình vấn đề này?

Rốt cuộc là có ý đồ gì????

Là cố ý đến trêu chọc mình sao?

Uổng công lúc nãy mình còn chỉ cho cô chiến lược game.

Cô báo đáp mình kiểu này à?

Phải nói rằng, Trương Mục tuy có được hệ thống chế tạo game, nhưng chỉ số EQ của hắn thật sự thấp.

Câu hỏi của Ngốc Tiểu Muội vừa rồi, cùng với phản ứng sau đó của cô ấy, đều đã ám chỉ rõ ràng đến vậy rồi!

Nếu là người khác, trong thời gian này, trong hoàn cảnh này, chắc đã sớm lao vào hôn hít loạn xạ rồi chứ.

Kết quả hắn lại còn ở đây phản hỏi Ngốc Tiểu Muội vấn đề này.

Điều này khiến Ngốc Tiểu Muội phút chốc không biết phải trả lời thế nào.

Cô chỉ có thể dậm dậm đôi chân nhỏ bé size 37, đỏ mặt tiếp tục ám chỉ: "Thế… thế anh thích kiểu con gái nào?" Trương Mục vẫn chưa ý thức được ánh mắt hàm tình mạch mạch của Ngốc Tiểu Muội lúc này đang mong chờ nhìn mình.

Hắn ngậm ngón tay nghĩ nghĩ, sau đó mở miệng nói: "Cái này khó nói, chủ yếu là nhìn duyên, mấy cái khác đều vô vị…" Ngốc Tiểu Muội đảo mắt, lập tức cười nói: "Thế anh thấy Chu Tiểu Di thế nào?" Đây là Ngốc Tiểu Muội đang thăm dò.

Bề ngoài cô ấy hỏi Trương Mục Chu Tiểu Di thế nào, thực chất chính là đang hỏi Trương Mục, anh thấy tôi thế nào?

Dù sao vóc dáng của cô và Chu Tiểu Di cũng khá tương đồng.

Hơn nữa điều kiện gia đình cũng rất gần gũi.

Chương 654

Lại còn nhan sắc, nghề nghiệp, tính cách, cơ bản đều rất tương tự.

Nếu Trương Mục nói Chu Tiểu Di tạm được, hoặc là không tệ.

Thì cô có thể trực tiếp thẳng thắn tỏ tình với Trương Mục rồi.

Ai ~ khó quá đi.

Đối phó với kiểu đàn ông EQ thấp này, chỉ có thể tự mình chủ động tỏ tình thôi.

Thật sự quá khó khăn!!!

Nhưng cũng may… với điều kiện của chị đây, hạ gục kiểu con trai ngây thơ không chút EQ này, vẫn là dễ như trở bàn tay thôi.

Ngốc Tiểu Muội trong lòng nghĩ vậy, ánh mắt thâm tình cũng đã không giấu được mà lộ ra.

Nếu là đàn ông khác, chắc đã sớm nhìn ra ý của cô qua ánh mắt rồi.

Tuy nhiên… "Chu Tiểu Di à, người thì cũng được, chỉ là ngực hơi nhỏ… Tôi không thích ngực nhỏ, chủ yếu là sợ sau này sẽ làm con cái đói…" Trương Mục nói thẳng tuột, không hề vòng vo.

"???????????" Ngốc Tiểu Muội trực tiếp đứng sững tại chỗ, suýt nữa thì lồi cả mắt ra.

Cô vô thức nhìn xuống chỗ mình.

Ngực nhỏ?????

Không phải cũng tạm được sao?

Mình chắc phải to hơn Chu Tiểu Di một chút chứ?

Tuy đang tự an ủi.

Nhưng Ngốc Tiểu Muội đã cảm nhận được ý của Trương Mục qua câu trả lời và thái độ của đối phương lúc này đối với mình.

Tên này… lại còn chê mình ngực nhỏ?

Không thể tha thứ!

"Trương Mục, anh thật sự quá khiến tôi thất vọng rồi…" Nói xong, Ngốc Tiểu Muội liền trực tiếp quay người bỏ đi.

Trước khi đi còn mắng to Trương Mục một câu: "Trương Mục, anh đúng là đồ ngốc, một thằng ngốc siêu siêu to, sau này tôi sẽ không bao giờ thèm để ý đến anh nữa…" "—Rầm!!!" Kèm theo tiếng đóng cửa vang lên, Trương Mục trực tiếp vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi.

Cái gì với cái gì vậy?

Mình hỏi tại sao tôi thích kiểu con gái nào.

Tôi nói rồi, cô lại còn mắng tôi?

Rốt cuộc là đang làm trò gì vậy?

"Ách…" "Dù sao thì, cuối cùng cô ấy cũng đi rồi…" Tuy trong lòng vô cùng nghi hoặc, nhưng nhìn Ngốc Tiểu Muội đóng sập cửa bỏ đi, Trương Mục trong lòng cũng rất vui mừng.

Ít nhất là như vậy.

Hắn cuối cùng cũng có thể yên tâm mà sáng tác game rồi.

Thật ra Trương Mục không phải là không thích những cô gái như Ngốc Tiểu Muội và Chu Tiểu Di.

Hai người này dù là nhan sắc hay thân phận, điều kiện gia đình, đều là lựa chọn hàng đầu.

Tính cách thì cũng rất hoạt bát, tràn đầy sức sống tuổi trẻ.

Chương 655

Nhưng con người ai cũng có sở thích.

Trương Mục cũng vậy… Trong mắt hắn, phụ nữ mà… thì nên có chút dáng vẻ phụ nữ.

Ví dụ như… ngực to!!!

Đúng vậy.

Chính là ngực to!

Hơn nữa, mông cũng phải nở nang.

Một là không sợ làm con cái đói.

Hai là rất dễ nuôi con!

Còn những cô gái như Ngốc Tiểu Muội và Chu Tiểu Di.

Trong lòng Trương Mục, chỉ có thể làm anh em.

Bạn gái thì thôi vậy.

Trừ khi họ có thể thay đổi bản thân.

Chăm tập yoga, tập gym.

Nâng cao điều kiện của bản thân.

Nếu không thì.

Hắn sẽ không thèm cân nhắc.

Nhưng nhìn từ một góc độ khác.

Cũng may Trương Mục vừa nãy chỉ nói với Ngốc Tiểu Muội một trong các điều kiện chọn bạn đời của mình.

Nếu nói ra cả điều kiện kia nữa.

Chắc Ngốc Tiểu Muội sẽ không chỉ mắng hắn đồ ngốc nữa đâu.

Có khi sẽ đuổi hắn ra khỏi nhà ngay trong đêm.

Thích mông to sao?

Chuyện như vậy cũng có thể nói thẳng trước mặt một cô gái sao?

Con gái không có lòng tự trọng à???… Và ở phía bên kia.

Ngốc Tiểu Muội sau khi rời khỏi phòng Trương Mục không về phòng mình ngay.

Mà cứ ngây người đứng trước cửa phòng Trương Mục rất lâu.

Miệng không ngừng mắng Trương Mục những từ như "dê xồm", "biến thái".

Mắng đủ vài phút sau.

Cô mới đỏ mặt, tức tối trở về lầu trên.

Tuy mắng thì mắng… Nhưng sau khi trở về lầu trên.

Việc đầu tiên cô làm không phải là đăng nhập game để thử chiến lược Trương Mục đã chỉ.

Chương 656

Mà là mở trang chủ của vài bệnh viện thẩm mỹ.

Và lần lượt nhấp vào mục giới thiệu nâng ngực trên trang web của họ.

Sau đó… cô cứ thế âm thầm so sánh.

"Bệnh viện này trông không tệ, chỉ là giá hơi rẻ, cái gì rẻ thì không tốt, không được…" "Bệnh viện này giá cả thì tạm được, nhưng phải ra nước ngoài phẫu thuật, hơn nữa giữa đường còn phải quá cảnh ở Myanmar, phiền phức quá…" "Bệnh viện này tuy ở trong nước, mà giá cả và bác sĩ chủ trị cũng không tệ, nhưng lại quá gần chỗ tôi đang ở, nhỡ bị người quen nhìn thấy tôi đi phẫu thuật ở đó, chắc chắn sẽ bị họ chỉ trỏ, nên bệnh viện này cũng không được…" "M* nó ~!

Bệnh viện này lại là bác sĩ nam chủ trì, chẳng phải sẽ bị anh ta nhìn thấy hết sao?

Không được không được, bệnh viện này cũng không được…" "Bác sĩ chủ trị của bệnh viện này sao mặt lại nhiều mụn thế kia, bản thân mọc nhiều mụn thế mà không dùng thẩm mỹ của bệnh viện nhà mình chỉnh sửa một chút, còn dám chạy ra ngoài làm chủ trì phẫu thuật nâng ngực cho người khác?

Bệnh viện này cũng không được…" "Bác sĩ chủ trị của bệnh viện này trông hơi lớn tuổi, có khi trong quá trình phẫu thuật sẽ đột nhiên bị đột quỵ, bệnh viện này cũng không được…" "Bác sĩ chủ trị của bệnh viện này lại quá trẻ, chắc chắn không có kinh nghiệm gì, không được không được, bệnh viện này cũng không được…" "Còn bệnh viện này…" Ngốc Tiểu Muội nhìn hàng loạt thông tin cơ sở thẩm mỹ trên màn hình máy tính, không ngừng sàng lọc.

Chỉ vì một câu nói của Trương Mục, bây giờ cô ấy đã mất ngủ!

Và ở phía bên kia.

Chu Tiểu Di dưới sự theo dõi của hàng chục triệu người hâm mộ.

Đã dẫn Vương Khải Toàn và những người khác từ cửa ngầm tế đàn đi xuống một gian mộ thất bên dưới.

Gian mộ thất này không lớn.

Nhưng cách bài trí bên trong lại vô cùng tinh tế.

Không những không một hạt bụi!

Mà những bức bích họa trên các bức tường xung quanh cũng sống động như thật, nhìn vào khiến người ta có cảm giác tâm hồn khoan khoái.

Chu Tiểu Di trực tiếp kinh ngạc.

Cô vừa thưởng thức những bức bích họa đó, vừa há hốc mồm nói: "Trời ơi, những bức bích họa này đẹp quá đi mất?" "Đây thật sự là thế giới game sao?" "Tại sao những bức bích họa này lại ấn tượng hơn cả những bức tranh danh họa mà tôi từng xem ở triển lãm trước đây vậy?" Thật ra lúc này không chỉ Chu Tiểu Di đang kinh ngạc trước tay nghề của những bức bích họa này.

Mà ngay cả những cư dân mạng trong livestream.

Khi nhìn thấy những bức bích họa này.

Cũng không nhịn được mà thốt lên những tiếng cảm thán! 【Mẹ ơi ~ mấy bức bích họa này làm thật quá, tôi cảm giác chỉ cần chụp vài tấm ảnh, rồi in ra là có thể trực tiếp mang đi triển lãm tranh được rồi! 】【Đúng vậy, tôi cũng có suy nghĩ này, mức độ tinh xảo của những bức bích họa này, còn hơn cả mấy cái gọi là họa sĩ vẽ ra nhiều. 】【Nói thật… mấy bức bích họa này cũng là do tác giả game này tự

mình làm ra sao? 】【Không biết, nhưng theo suy đoán của tôi, với công nghệ hiệu ứng máy tính hiện tại, chắc chưa thể mô phỏng được những bức bích họa cấp độ này. 】【Ối giời ~ nói vậy thì, mấy bức bích họa này không phải là cảnh được tổng hợp bằng hiệu ứng máy tính, mà là do tác giả tự tay vẽ từng nét sao? 】【Không phải là không có khả năng…】【Chết tiệt ~ nếu đúng là như vậy, thì tác giả game này tài năng quá rồi. 】【À mà, những bức bích họa này nhìn sao lại hơi giống bích họa ở Đôn Hoàng vậy nhỉ? 】【Chỉ là hơi giống thôi, những bức bích họa này còn tinh mỹ hơn bích họa ở Đôn Hoàng nhiều. 】【Đúng vậy, bích họa ở Đôn Hoàng bây giờ đều đã bị phong hóa mục ruỗng rồi, rất nhiều bức bích họa đều không còn nhìn ra hình dáng ban đầu nữa! 】【Có lẽ tác giả game này đã xem bích họa Đôn Hoàng, nên mới mô phỏng ra những bức bích họa này ở đây chăng? 】【Ừm, có khả năng…】【Dù sao phong cách của hai loại bích họa này cũng khá giống nhau, đều là vẽ màu!

Chương 657

】【…】Cư dân mạng trong livestream xôn xao bàn tán!

Mọi người đều kinh ngạc trước những bức bích họa tinh mỹ trong mộ thất này.

Rất nhanh.

Một dòng bình luận ghim bảy màu cũng xuất hiện trong livestream.

Là Giáo sư Vương Kỳ.

Ông ấy lại phát biểu.【Nếu tôi không nhầm, những hoa văn được miêu tả trên các bức bích họa này, chắc hẳn là lịch sử của một cổ quốc, từ thông tin chữ viết trong các bức bích họa này mà nói, cổ quốc này hẳn tên là Cô Mặc, là một tiểu quốc trong khu vực Tây Vực, đồng thời cũng là thuộc quốc của Tinh Tuyệt Cổ Quốc, và mộ thất này, chắc hẳn là mộ thất của Thái tử Cô Mặc rồi…】Nhìn thấy dòng bình luận ghim này của Giáo sư Vương Kỳ.

Các cư dân mạng trong livestream lập tức trợn tròn mắt.

Cái gì?

Cổ mộ này lại là mộ thất của một thái tử thuộc quốc của Tinh Tuyệt Cổ Quốc sao?

Nói như vậy thì.

Nơi này có lẽ thật sự sẽ có manh mối liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi?

Chưa đợi mọi người kịp phản ứng.

Dòng bình luận của Giáo sư Vương Kỳ lại chậm rãi trôi ra từ livestream!【Tuy nhiên, từ những bức bích họa và ghi chép chữ viết

này mà nói, Thái tử của quốc gia Cô Mặc này, cuối cùng hình như đã đi ám sát Nữ vương của Tinh Tuyệt Cổ Quốc, cũng có chút thú vị đấy…】 Nghe thấy lời của Giáo sư Vương Kỳ.

Những cư dân mạng trong livestream đều kinh ngạc.

Đây là tình huống gì???

Một thái tử của thuộc quốc của Tinh Tuyệt Cổ Quốc, lại dám đi ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt?

Không phải thật chứ?

Lẽ nào đoạn cốt truyện game này lại là chuyện phản bội cấp trên cẩu huyết sao?

Rất nhanh.

Đã có cư dân mạng đưa ra nghi vấn của mình. 【Giáo sư Vương Kỳ, những điều ông nói có phải là thật không? 】 【Đúng vậy, nếu Cô Mặc Vương Quốc là thuộc quốc của Tinh Tuyệt Cổ Quốc, lấy đâu ra gan mà dám đi ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt chứ?

Phải biết rằng, thân phận của ông ta đại diện cho cả Cô Mặc Vương Quốc, một khi ám sát thất bại, điều mang lại cho Cô Mặc Vương Quốc tuyệt đối là họa diệt vong! 】 【Không sai, vì thân phận khác nhau, hình phạt nhận được cũng sẽ không giống nhau, thân phận Thái tử Cô Mặc đặc biệt, ông ta dù có muốn đi ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt, cũng không nên tự mình ra tay chứ?

Cùng lắm là phái một vài sát thủ đi ám sát, dù sao nếu sát thủ ám sát thất bại thì Thái tử Cô Mặc chỉ cần đổ lỗi cho người khác, hoặc giả vờ không biết, là có thể tránh được cơn thịnh nộ của Tinh Tuyệt Cổ Quốc rồi mà! 】 【Chính xác, kiểu cốt truyện này ngay cả tôi – một người không hay xem phim chiến tranh cổ trang – cũng biết, các công tử vương quốc thời xưa chắc không ngu xuẩn hơn tôi chứ? 】

【Có lẽ người xưa chính là ngu xuẩn như vậy chăng?

Dù sao thời đại vẫn luôn tiến bộ, nói không chừng với trí tuệ hiện tại của chúng ta, quay về cổ đại cũng có thể đỗ trạng nguyên ấy chứ! 】【Haha ~ lầu trên nói đùa à, cậu nói câu này ra, bản thân cậu có tin không?

Chương 658

】【Đúng vậy, cậu tưởng đây là đóng phim truyền hình à?

Người cổ đại thông minh lắm đấy, bỏ qua những cái khác không nói, chính sách ba mươi ba lạng bạc thời Thanh của nước ta, chính là một ví dụ điển hình. 】【M* nó ~ anh em lầu trên ngầu quá, lại còn biết cả chính sách ba mươi ba lạng bạc thời Thanh, ghê gớm, ghê gớm thật…】【Vậy nên, Giáo sư Vương Kỳ, ông có thể cho chúng tôi một lời giải thích chi tiết được không?

Nếu ông không thể nói ra lời giải thích chi tiết, tôi sẽ không tin những lời ông vừa nói đâu. 】【Hỗn xược, lầu trên lại dám nghi ngờ Giáo sư Vương Kỳ, người ta là chuyên gia uy tín của Viện Khảo cổ Quốc gia, há lại là kẻ như các người có thể mạo phạm và nghi ngờ sao? 】【Haha ~ chuyên gia?

Nếu ông nói là chuyên gia thời xưa, tôi còn kiêng nể vài phần, nhưng bây giờ thì, cái gọi là chuyên gia đều là loại nói năng lung tung, những lời họ nói, tôi bây giờ rất nghi ngờ. 】【Đúng đúng đúng ~ tôi bây giờ cũng không dám coi trọng mấy cái gọi là chuyên gia nữa, ai bảo họ nói chúng ta người nghèo có thể cho thuê nhà rảnh rỗi để tăng thu nhập, tôi đ*t mẹ nếu tôi có nhà rảnh rỗi, tôi còn là người nghèo sao?

Tôi còn phải vắt óc suy nghĩ để trả khoản vay một cái lồng chim, một ngày làm ba công việc sao? 】【Tôi cũng vậy ~ tôi tuy không có nợ nhà nợ xe, nhưng tôi cũng không có nhà và xe, bình thường chỉ là một người làm công bình thường, lần trước tôi hỏi một chuyên gia, hỏi làm thế nào để tăng thu nhập, kết quả ông ta nói có thể trong lúc rảnh rỗi lái xe riêng đi chạy Grab, mẹ kiếp ~ tôi mà có thời gian rảnh

rỗi và xe riêng, tôi đã sớm nằm dài rồi, còn cố gắng làm cái quái gì nữa! 】【Hahahahaha ~ chuyên gia bây giờ đều không đáng tin như vậy sao?

Chả trách lại bị nhiều người chửi! 】【Tôi cảm thấy những chuyên gia đưa ra những lời khuyên đó, cơ bản đều là ngụy chuyên gia, tùy tiện học một chuyên ngành rồi bỏ tiền mua ít bằng cấp, sau đó tự xưng là chuyên gia, vì một chuyên gia thực sự sẽ không nói ra những lời não tàn như vậy! 】【Dù là chuyên gia thật nói, hay chuyên gia dởm nói, tóm lại bây giờ uy tín của chuyên gia đã không còn như trước nữa rồi! 】【Đúng vậy, hơn nữa bây giờ còn có rất nhiều cư dân mạng tự xưng là chuyên gia, mỗi ngày đăng những phát ngôn não tàn, chuyên dùng để châm biếm những chuyên gia không làm gì hoặc phát ngôn lung tung, nên đôi khi tôi còn chẳng phân biệt được đâu là chuyên gia thật, đâu là chuyên gia giả nữa! 】【À... các chuyên gia khác thì tôi không dám bảo đảm, nhưng chuyên gia Vương Kỳ này chắc chắn là thật. 】【Đúng, chuyên gia Vương Kỳ trong livestream của người ta có chứng nhận chính thức mà, thân phận của ông ấy tuyệt đối không thể giả được, trừ khi tài khoản chuyên gia của ông ấy bị hack. 】【Haha, ai mà ngu đến mức đi hack tài khoản của một giáo sư uy tín từ Viện Khảo cổ Quốc gia chứ, làm thế là bị mời lên uống trà đó! 】【Dù sao đi nữa, tôi vẫn tin chuyên gia Vương Kỳ, dù gì ông ấy là một nhân vật có uy tín quốc gia mà, có uy tín ấy mọi người biết không?

Là kiểu chuyên gia rất đỉnh trong giới chuyên gia đó! 】【Đúng vậy, lời chuyên gia có lẽ không đáng tin, nhưng lời của chuyên gia uy tín thì độ tin cậy vẫn rất cao! 】【Tôi cũng nghĩ vậy, uy tín của giáo sư Vương Kỳ vẫn đáng được khẳng định, tôi hầu như đều xem các buổi giảng trực tuyến trước đây của ông ấy, rất hay, học hỏi được không ít! 】【Haha, có những chuyện, tôi chỉ có thể nói biết mặt mà

không biết lòng!!! 】【...】...

Các cư dân mạng trong livestream bàn tán sôi nổi.

Đối với những lời giáo sư Vương Kỳ nói trước đó, mọi người đều có cách hiểu riêng của mình.

Một số người cho rằng giáo sư Vương Kỳ là chuyên gia uy tín nổi tiếng trong nước.

Hơn nữa còn thường xuyên giảng giải miễn phí trực tuyến.

Bất kể là uy tín hay năng lực chuyên môn, đều đáng khen ngợi.

Đặc biệt là ông ấy trước đó còn giúp Chu Tiểu Di vượt qua rất nhiều khó khăn trong game!

Chương 659

Điều này cũng chứng minh thực lực của ông ấy.

Nhưng cũng có một số cư dân mạng cho rằng.

Độ tin cậy của các chuyên gia bây giờ đã không còn như trước.

Ngay cả giáo sư Vương Kỳ, một chuyên gia có uy tín và nổi tiếng, bây giờ cũng đã chịu ảnh hưởng nhất định.

Vì vậy...

đối với hai bình luận giáo sư Vương Kỳ vừa gửi, họ đều giữ thái độ nghi ngờ.

Một số cư dân mạng từng bị các giáo sư dởm lừa gạt, thậm chí còn khẳng định chắc nịch rằng, bây giờ lời nói của bất kỳ chuyên gia nào trong nước cũng đều không đáng tin.

Ngay cả khi đối phương là giáo sư uy tín của Viện Khảo cổ Quốc gia, cũng vẫn vậy.

Dù sao thì, mọi thứ đều đen như nhau cả, huống hồ là trên mạng internet...

Chu Tiểu Di đương nhiên cũng đã nhìn thấy những bình luận này trong livestream.

Nhưng cô không hề để ý đến những cư dân mạng đang coi thường giáo sư Vương Kỳ.

Bởi vì giáo sư Vương Kỳ trước đó đã giúp cô rất nhiều.

Vì vậy, vào thời điểm quan trọng này, cô vẫn chọn tin tưởng giáo sư Vương Kỳ. "Giáo sư Vương Kỳ, cuối cùng ông cũng lại xuất hiện..." "Ông nói những bức bích họa này là chuyện Thái tử vương

quốc Cô Mặc ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt sao?" "Nếu đúng là như vậy, thì trong quan tài của mộ thất đó, chẳng phải đang nằm Thái tử vương quốc Cô Mặc sao?" Vừa nói, ánh mắt Chu Tiểu Di cũng không tự chủ mà nhìn về phía chiếc quan tài đá đặt giữa mộ thất.

Và lúc này.

Giáo sư Trần cùng những người khác cũng đang săm soi chiếc quan tài đá đó.

Cảm xúc của mọi người đều vô cùng kích động, trên mặt tràn đầy sự phấn khích.

Thậm chí đã quên mất chuyện Tiểu Tát vừa chết ở bên ngoài! ... "Không ngờ bên dưới tế đàn này lại còn ẩn giấu một ngôi cổ mộ như vậy, thật sự là quá khó tin..." "Nếu tôi không lầm, người được chôn ở đây hẳn là Thái tử vương quốc Cô Mặc?" "Tôi nhớ trong sổ ghi chép hình như có đánh dấu vị trí mộ Thái tử Cô Mặc gần đây." "Nhưng thông tin ghi trong sổ rất mơ hồ..." "Lúc đó tôi cũng không dám chắc ở đây rốt cuộc có cổ mộ hay không." "Nhưng xem ra bây giờ, đây hẳn là mộ Thái tử Cô Mặc rồi..." Giáo sư Trần vừa nhìn những hoa văn trên chiếc quan tài đá, vừa nói với ánh mắt cuồng nhiệt.

Trước đó khi ở trên tế đàn, ông ấy đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh.

Nhưng ai có thể ngờ được rằng, cuối cùng họ không những không chết trong miệng lũ xác thối đáng sợ kia, mà sau đó còn tình cờ mở được đường hầm bí mật trên tế đàn, tìm thấy ngôi cổ mộ ẩn dưới tế đàn này!!!

Hơn nữa điều quan trọng hơn là.

Ngôi cổ mộ này lại chính là mộ Thái tử Cô Mặc được ghi chép một cách mơ hồ trong sổ tay.

Đây đơn giản là một niềm vui bất ngờ!

Phải biết rằng.

Vương quốc Cô Mặc năm đó là chư hầu của Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

Hơn nữa kinh đô của họ lại được xây dựng gần Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nếu đây thật sự là mộ Thái tử Cô Mặc, thì chắc chắn sẽ có một số ghi chép liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Dù sao thì đối với người cổ đại, việc khắc ghi một số sự tích lúc sinh thời của mình trong mộ thất là một điều rất bình thường.

Dù là người Đại Việt cổ đại hay người Tây Vực cổ đại, đều như vậy.

Chương 660

Bởi vì họ muốn kể lại những chuyện mình đã làm cho hậu thế!

Chỉ có thể dùng cách này để ghi chép lại. "Thầy ơi, xem ra lần này chúng ta không đến uổng công rồi!!!" Một bên, giáo sư Hách Kiến Quốc cũng đầy vẻ kích động: "Cái chết của Tiểu Tát không uổng phí, cô ấy thật sự đã dẫn dắt chúng ta tìm thấy ngôi cổ mộ này!" Sắc mặt giáo sư Trần thay đổi, ông ngẩng đầu nhìn Hách Kiến Quốc nói: "Kiến Quốc, những lời cậu vừa nói là gì vậy?

Cái gì mà Tiểu Tát dẫn dắt chúng ta tìm thấy ngôi cổ mộ này, ngôi cổ mộ này rõ ràng là do đồng chí Tiểu Hồ giúp chúng ta tìm thấy mà." "Nếu không phải đồng chí Tiểu Hồ, chúng ta không những không tìm thấy ngôi cổ mộ này, mà thậm chí còn có thể đã chết trên tế đàn phía trên rồi." "Vì vậy, đối với chúng ta mà nói, đồng chí Tiểu Hồ không những là ân nhân cứu mạng của chúng ta, mà còn là người dẫn đường thật sự của chúng ta." Khi nói đến đây.

Ánh mắt giáo sư Trần cũng không tự chủ mà nhìn về phía Chu Tiểu Di.

Và lúc này.

Chu Tiểu Di cũng vừa lúc nhìn lại.

Giáo sư Trần kích động nhìn Chu Tiểu Di nói: "Đồng chí Tiểu Hồ, lần này thật sự cảm ơn cô rất nhiều, tôi đại diện Viện Khảo cổ Quốc gia cảm ơn cô!" Hách Kiến Quốc nghe vậy, cũng lập tức quay người, liên tục cúi người, bày tỏ lời cảm ơn đến Chu Tiểu Di.

Cùng lúc đó.

Bên tai Chu Tiểu Di cũng vang lên thông báo tăng hảo cảm từ giáo

sư Trần và Hách Kiến Quốc! 【Chúc mừng!

Nhờ biểu hiện xuất sắc của bạn, độ hảo cảm của giáo sư Trần dành cho bạn +20! 】 【Chúc mừng!

Nhờ biểu hiện xuất sắc của bạn, độ hảo cảm của giáo sư Trần dành cho bạn +20! 】 【Chúc mừng!

Mối quan hệ hảo cảm của bạn với giáo sư Trần đã đạt 100 điểm, trở thành (mạc nghịch chi giao)! 】 【Chúc mừng!

Nhờ biểu hiện xuất sắc của bạn, độ hảo cảm của giáo sư Hách Kiến Quốc dành cho bạn +20! 】 【Chúc mừng!

Nhờ biểu hiện xuất sắc của bạn, độ hảo cảm của giáo sư Hách Kiến Quốc dành cho bạn +20! 】 【Chúc mừng!

Mối quan hệ hảo cảm của bạn với giáo sư Hách Kiến Quốc đã đạt 100 điểm, trở thành (mạc nghịch chi giao)! 】 ... "Vãi chưởng ~~~" "Sao một lúc lại tăng nhiều hảo cảm thế này?" "Xem ra hai NPC này đúng là vô dụng." "Mình chẳng làm gì mà cũng cho nhiều hảo cảm thế!" Sau khi nhận được thông báo tăng hảo cảm từ giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc.

Chu Tiểu Di tuy có chút kích động, nhưng cũng chỉ là chút kích động mà thôi.

Trong suy nghĩ của cô.

Loại NPC không phải nhân vật cốt truyện chính này, độ hảo cảm chắc chắn là vô dụng!

Dù bây giờ có tăng tối đa đi chăng nữa, e là cũng chẳng mang lại lợi ích gì cho mình.

Thực ra Chu Tiểu Di đã nghĩ sai hoàn toàn.

Trong cốt truyện chính đặc thù này, những chuyên gia uy tín như

giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, độ hảo cảm của họ vẫn rất hữu ích.

Ít nhất là sau khi bạn tăng tối đa hảo cảm với họ, sau này làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần phán đoán cuối cùng của bạn là đúng, họ sẽ không ngăn cản bạn.

Chương 661

Thậm chí còn luôn ủng hộ bạn.

Giống như lúc ở khu trú ẩn trước đó.

Nếu Chu Tiểu Di có thể tăng tối đa hảo cảm với giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, thì... cô đã không phải tốn công sức thuyết phục hai vị giáo sư già từ bỏ bức tượng đá khổng lồ đó!

Chỉ cần một câu nói là có thể giải quyết xong!

Đương nhiên!

Bây giờ nói những chuyện này đều là chuyện sau này rồi.

Tóm lại.

Độ hảo cảm này, sau khi tăng tối đa, chắc chắn sẽ mang lại lợi ích cho người chơi.

Bất kể là NPC nào!

Chỉ cần bạn tăng tối đa hảo cảm với họ, về sau trong tuyến cốt truyện, mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn.

Thậm chí đôi khi còn có thể chủ động nhận được sự giúp đỡ từ họ. "Giáo sư Trần, giáo sư Hách, hai ông không cần cảm ơn tôi như vậy, đây đều là những gì tôi nên làm." Chu Tiểu Di khách khí nói.

Giáo sư Trần tiếp tục hỏi: "Đồng chí Tiểu Hồ, cô có nghĩ ngôi cổ mộ này là mộ Thái tử Cô Mặc không?" Chu Tiểu Di gật đầu nói: "Vâng, hơn nữa Thái tử Cô Mặc này trước đây còn ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt..." "Cái gì?" "Thái tử Cô Mặc trước đây ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt?" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đều kinh ngạc.

Trước đó sự chú ý của họ đều tập trung vào chiếc quan tài đá này, không hề nhìn những bức bích họa trong mộ thất.

Vì vậy, đối với sự tích về Thái tử Cô Mặc, hiện tại họ vẫn chưa hiểu rõ lắm.

Nhưng... khi nghe Chu Tiểu Di nói Thái tử Cô Mặc này từng ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt, hai người họ vẫn bị chấn động mạnh.

Thái tử của một vương quốc chư hầu ám sát Nữ vương của chính nước chủ.

Bất kể là ám sát thất bại hay thành công, kết cục cuối cùng đều không thể tránh khỏi, đó là bị diệt quốc.

Nếu những gì Chu Tiểu Di nói là thật, vậy thì.

Thái tử Cô Mặc này có lẽ không phải là lãnh tụ của vương quốc Cô Mặc, mà là tội nhân.

Hơn nữa còn là một tội nhân thiên cổ.

Bởi vì hành động này của hắn đã làm hại cả dân tộc của đất nước mình!

Người như vậy, có thật sự xứng đáng làm thái tử sao?

Đương nhiên.

Ngạc nhiên thì ngạc nhiên!

Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc cũng không hoàn toàn tin lời Chu Tiểu Di nói.

Nhưng cũng không trực tiếp phủ nhận.

Đây chính là lợi ích của việc hảo cảm tăng vọt.

NPC sẽ không dễ dàng phủ nhận bạn.

Chương 662

Ngay cả khi có nghi ngờ lớn đến đâu, họ cũng sẽ điều tra rõ ràng trước.

Chờ mọi chuyện được làm sáng tỏ, sau đó mới phản bác những lời nói sai lầm của bạn.

Và lúc này.

Sau khi nghe Chu Tiểu Di nói xong, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc liền lập tức nhìn về phía những bức bích họa trong mộ thất! "Ừm, nhìn những hoa văn trên các bức bích họa này..." "Ngôi cổ mộ này đúng là lăng mộ của Thái tử Cô Mặc..." "Và những gì được ghi chép trên đó cũng chính là sự thật về cuộc đời Thái tử vương quốc Cô Mặc." "Nhưng..." "Những gì được ghi chép trên các bức bích họa này, hình như có chút kỳ lạ." Giáo sư Trần vừa nhìn những bức bích họa, vừa nhíu mày nói.

Chu Tiểu Di nghe vậy, lập tức tò mò hỏi: "Có những điểm nào kỳ lạ vậy, giáo sư Trần?" "Thầy ơi, có phải thầy muốn nói... vương quốc Cô Mặc được khắc ghi trên những bức bích họa này là một nước phản bội đúng không?" Giáo sư Trần vừa định mở lời giải thích cho Chu Tiểu Di, nhưng Hách Kiến Quốc ở bên cạnh đã ngắt lời ông trước một bước.

Giáo sư Trần nghe vậy, chỉ có thể gật đầu. "Thực ra sự phản bội này cũng không thể coi là phản bội thật sự, chỉ có thể nói là họ đã bị áp bức quá lâu, cuối cùng không còn cách nào khác, đành phải lựa chọn liều một phen!" Giáo sư Trần tiếp lời Hách Kiến Quốc, tiếp tục nói: "Bởi vì nhìn vào tình huống được mô tả trên những bức bích họa này, vương quốc Cô Mặc lúc đó dường như luôn phải chịu sự bạo

chính của Tinh Tuyệt Cổ Quốc." "Hơn nữa sự bạo chính này cực kỳ tàn nhẫn, thậm chí còn tàn nhẫn hơn cả sự bạo chính của Đại Việt năm đó." Khi nói đến đây.

Tay giáo sư Trần đột nhiên chỉ vào một trong những bức bích họa.

Ông chỉ vào bức bích họa đó và nói với Chu Tiểu Di và Hách Kiến Quốc: "Hai cô cậu nhìn bức bích họa này, trên đó có một số nô lệ đang bị đưa đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc!" "Và nhìn trang phục mà những nô lệ này đang mặc, họ hẳn là dân chúng của vương quốc Cô Mặc." "Hơn nữa trên bức bích họa này còn có rất nhiều hình ảnh mờ ảo tương tự." "Điều này cho thấy hành vi đưa nô lệ đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc này, vào thời điểm đó hẳn đã kéo dài rất lâu rồi." "Hay nói cách khác... là đã tồn tại rất nhiều năm." Những lời giáo sư Trần nói đã thể hiện rõ ràng sự áp bức của Tinh Tuyệt Cổ Quốc đối với vương quốc Cô Mặc năm đó.

Ngay cả Chu Tiểu Di, một 'người ngoài cuộc', cũng không kìm được mà nắm chặt tay.

Là một nước chủ, không những không giúp chư hầu của mình cùng nhau phát triển, lại còn tuyển chọn nô lệ trên đất của họ.

Điều này quá tàn nhẫn.

Chẳng lẽ nô lệ không phải là người sao?

Nô lệ không thể nhận được sự tôn trọng sao?

Là một người sinh ra trong thời đại mới.

Chu Tiểu Di vô cùng căm ghét kiểu thực dân hóa nô lệ này.

Cô thậm chí không thể tưởng tượng vương quốc Cô Mặc năm đó đã phải trải qua cảnh sống lầm than đến mức nào.

Và ở một bên khác.

Các cư dân mạng trong livestream cũng đều đang bàn tán sôi nổi. 【Đáng ghét thật ~ không ngờ vương quốc Cô Mặc năm đó lại thảm đến vậy, trách sao Thái tử của người ta lại muốn phản bội. 】 【Đúng thế, cứ cách một thời gian lại phải đưa một đợt dân chúng của mình đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc làm nô lệ, điều này đơn giản là trơ mắt nhìn con cái của mình bị bọn buôn người bắt đi mà! 】 【Mà nói đi thì nói lại, cái Tinh Tuyệt Cổ Quốc đó đưa những nô lệ đó đi, rốt cuộc là có ý gì chứ? 】 【Cái này còn phải nói sao?

Chắc chắn là làm những chuyện khuất tất rồi, nếu không Thái tử Cô Mặc tại sao lại phẫn nộ đến vậy, thậm chí không tiếc tự mình mạo hiểm, đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt chứ? 】 【Nhưng nếu những nô lệ đó sau khi được đưa đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc lại được hưởng phúc thì sao?

Đừng quên, điều kiện sống thời đó hẳn rất tệ, có những nơi thậm chí còn không có cơm mà ăn, mà điều kiện sinh tồn của nước chư hầu so với nước chủ thì chắc chắn là không bằng rồi, cái này cũng giống như việc con của một gia đình nghèo được đưa đến một gia đình giàu có, dù chỉ là đi làm người hầu, thì cũng đã rất tốt rồi, ít nhất là có thể ăn no bụng, đúng không? 】 【Vãi chưởng ~ vậy theo cậu nói thì bọn buôn người buôn bán trẻ em là không sai sao?

Tôi thấy đầu óc cậu có vấn đề, sao lại nghĩ đưa người đi làm nô lệ là một chuyện tốt chứ?

Chương 663

Cậu chắc là xem phim về chế độ nô lệ nhiều quá rồi đúng không?

Cậu có biết nô lệ là gì không?

Đó là súc vật hình người, địa vị ở nhà chủ có khi còn không bằng một con chó giữ nhà nữa! 】【Đúng vậy, lại có người nói đi làm nô lệ cho người khác là chuyện tốt, tôi thật sự không hiểu mạch não của người này. 】【Tôi đoán chắc là cậu ta bị lừa rồi. 】【À... mọi người đừng hiểu lầm ý tôi, ý tôi là trong hoàn cảnh lúc đó, Tây Vực từ xưa đến nay vốn là sa mạc, điều kiện sinh tồn không thể so với chúng ta ở Đại Việt, nơi đó khan hiếm nguồn nước, vật chất thiếu thốn, thực phẩm lương thực lại càng quý hiếm, lúc đó rất nhiều gia đình nghèo khổ không có cơm ăn, bị chết đói, có những người thậm chí đói đến phát điên còn ăn cả thịt người, các bạn nói... trong hoàn cảnh lúc đó, hoặc là chết đói, hoặc là bị người khác ăn thịt, hoặc là đến một gia đình khá giả hơn một chút để làm nô lệ, các bạn sẽ chọn thế nào? 】【Vãi chưởng ~ bị cậu nói vậy, tôi hình như chỉ có thể chọn đi làm nô lệ thôi. 】【Trời đất ơi ~~~ cậu đang cố ý đánh tráo khái niệm đó hả? 】【Nhưng nói đi thì nói lại, nếu lúc đó thật sự là tình huống như vậy, thì làm nô lệ dường như cũng là một lựa chọn không tồi, tôi nghe nói Thành Cát Tư Hãn ngày xưa cũng từng làm nô lệ của người Tây Hạ mà! 】【Xem ra anh bạn trên lầu này am hiểu lịch sử đó, vậy cậu có nghe nói về lễ Khiên Dương của nhà Minh chưa? 】【Chưa... cậu nghe nói chưa? 】【Tôi cũng chưa...】【Vãi chưởng ~ vậy cậu hỏi cái quái gì vậy??? 】【Tôi chỉ nói vậy thôi mà, là cậu tự mình coi là thật đấy. 】【Dù sao thì, tôi vẫn nghĩ những nô lệ của vương quốc Cô Mặc bị đưa đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc, cuối cùng chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, nếu không thì Thái tử

Cô Mặc đã không mạo hiểm cả tính mạng, đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt rồi. 】【Cũng có thể là Thái tử Cô Mặc thấy những người thân xung quanh mình đều bị chọn làm nô lệ, còn mình thì không được chọn, oán hận dâng trào, tự mình đi sai đường thì sao? 】【Vãi chưởng ~ không ngờ suy nghĩ của cậu còn độc đáo hơn, thật đấy, cậu không đi viết tiểu thuyết thì phí quá. 】【Tuyệt vời!!! 】【Xem ra anh bạn trên lầu này là người hiểu Thái tử Cô Mặc nhất! 】【...】...

Các cư dân mạng trong livestream bàn tán sôi nổi.

Về chuyện Tinh Tuyệt Cổ Quốc hàng năm đều phải tuyển chọn nô lệ ở vương quốc Cô Mặc.

Mọi người đều có những quan điểm khác nhau.

Một số cư dân mạng cho rằng, trong thời đại vật chất khan hiếm, không đủ ăn đủ mặc lúc bấy giờ.

Nếu bản thân thật sự không có gì ăn, không sống nổi nữa.

Vậy thì...

đến nước chủ trở thành nô lệ.

Có lẽ cũng là một lựa chọn không tồi.

Ít nhất thì sẽ không bị chết đói.

Chương 664

Nhưng cũng có một số cư dân mạng cho rằng.

Tinh Tuyệt Cổ Quốc đưa những nô lệ đó đi, chắc chắn không phải là có ý tốt.

Dù sao thì vào thời đại đó, nếu điều kiện sống thật sự rất khó khăn.

Mà họ lại cứ cách một thời gian lại đưa đi một đợt nô lệ.

Điều này hoàn toàn là đang tự tăng thêm gánh nặng cho mình!

Chẳng lẽ Tinh Tuyệt Cổ Quốc lúc đó thật sự giàu có đến mức có thể nuôi nhiều nô lệ như vậy sao?

Hơn nữa.

Nếu những nô lệ đó sau khi đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc!

Chỉ là làm những công việc vất vả mà nô lệ phải làm, sau đó đổi lấy cơm ăn!

Thì Thái tử Cô Mặc cũng sẽ không mạo hiểm đi ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt rồi!

Vì vậy.

Ý nghĩ này căn bản là không thể nào! ...

Nhìn những bình luận của cư dân mạng trong livestream.

Chu Tiểu Di cũng nhất thời không thể quyết định được.

Cô cảm thấy hai bên cư dân mạng nói đều có lý.

Và đúng lúc này.

Bình luận bảy màu của giáo sư Vương Kỳ lại đột nhiên xuất hiện

trong livestream. 【Xem ra tác giả game này có kiến thức rất sâu sắc về văn hóa Tây Vực cổ đại năm đó, giáo sư Trần trong game nói không sai chút nào, dựa theo những gì bức bích họa này mô tả, vương quốc Cô Mặc năm đó quả thực đã đưa rất nhiều dân chúng đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc làm nô lệ, thực ra chế độ nô lệ ở thời cổ đại là một chuyện rất phổ biến, ở khu vực Đại Việt có lẽ rất hiếm thấy, nhưng ở Tây Vực thì lại rất nhiều, tuy nhiên... cái kiểu Tinh Tuyệt Cổ Quốc thường xuyên đòi nô lệ từ các nước chư hầu của mình như vậy, tôi lại hơi khó hiểu, chủ kênh, cô có thể tiếp tục xem những bức bích họa khác không?

Tôi muốn xem trên những bức bích họa khác còn có những hoa văn gì nữa. 】 Bình luận này vẫn rất dài.

Ngay cả Chu Tiểu Di cũng phải đọc khá lâu mới xong. "À, được được, tôi lập tức giúp ông xem những bức bích họa khác." Thấy giáo sư Vương Kỳ muốn mình giúp xem những bức bích họa khác.

Chu Tiểu Di cũng lập tức gật đầu đồng ý.

Tiếp đó.

Cô trực tiếp bỏ qua giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đang chăm chú nhìn bức họa nô lệ, đi về phía mấy bức bích họa bên cạnh.

Và giáo sư Vương Kỳ cũng mượn tầm nhìn của Chu Tiểu Di, xem xét tất cả những bức bích họa trong mộ thất xung quanh một lượt.

Không lâu sau.

Giáo sư Vương Kỳ lại gửi thêm một bình luận: Chỉ có điều, bình luận này vừa xuất hiện, giống như một quả bom tấn bị ném vào một mặt hồ yên tĩnh!

Trực tiếp khiến tất cả cư dân mạng trong livestream đều choáng váng!

Chương 665

【Tôi đã nhìn ra rồi, cái gọi là Thái tử Cô Mặc này sở dĩ lại tức giận đến vậy, thậm chí phẫn nộ đến mức tự mình mạo hiểm, thâm nhập vào Tinh Tuyệt Cổ Quốc ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt, là bởi vì những dân chúng của hắn, không phải bị đưa đi làm nô lệ, mà là bị đưa đi làm vật tế, tôi cho rằng ngôi cổ mộ này cũng không phải do người của vương quốc Cô Mặc xây dựng cho hắn, mà là do người của Tinh Tuyệt Cổ Quốc xây dựng, đây cũng là lý do chính vì sao họ lại xây một tế đàn bên trên cổ mộ, bởi vì họ sợ oan hồn của Thái tử Cô Mặc sau khi chết không tiêu tan, nên đã dùng tế đàn phong ấn hắn ở đây, để hắn mỗi ngày đều phải nhìn thấy dân chúng của mình bị đem làm vật tế dâng cho Nữ vương Tinh Tuyệt. 】 Cùng với bình luận bảy màu này xuất hiện.

Các cư dân mạng trong livestream cũng đều lần lượt kinh hô. 【Trời đất ơi ~ hóa ra những người này không phải đi làm nô lệ, mà là đi làm vật tế sao! 】 【Hèn gì Thái tử Cô Mặc lại không tiếc đánh đổi cả vận mệnh của cả đất nước mình, đi ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt chứ! 】 【Cứ cách một thời gian lại phải đưa một số dân chúng đi làm vật tế, điều này quá tàn nhẫn rồi. 】 【Đúng vậy, nếu đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ làm như vậy, điều này thật sự không thể chịu đựng nổi! 】 【Xem ra Thái tử Cô Mặc này cũng là một người trọng tình cảm a! 】 【Chẳng phải sao ~ nếu điều này mà cũng không phản kháng thì hắn đã không xứng làm Thái tử rồi. 】 【Nhưng đáng tiếc là, Thái tử Cô Mặc này hình như cuối cùng cũng không có kết cục tốt đẹp gì! 】 【Nhưng hắn cũng có chết mà không hối tiếc...】 【Đúng, tôi ngưỡng mộ hắn, dù hắn chỉ là một nhân vật trong game! 】 【Không ngờ tác giả game này lại còn thiết kế ra loại cốt truyện lịch

sử như vậy, tuyệt vời! 】【Cái này gọi là cốt truyện game phong phú, đây mới là game có tâm chứ! 】【...】 ... "Đồng chí Tiểu Hồ, cô có phải cũng đã nhìn ra điều gì từ những bức bích họa này rồi không?" "Đúng vậy đồng chí Tiểu Hồ, tôi thấy cô vừa vào đã luôn nhìn chằm chằm vào những bức bích họa này, có phải cũng đã nhìn ra điều gì từ đó không?

Nếu đã nhìn ra, cô có thể nói ra, để chúng tôi cũng giúp cô phân tích..." Lúc này, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc nhận thấy Chu Tiểu Di vẫn luôn quan sát những bức bích họa trong mộ thất cũng phản ứng lại.

Họ đi đến trước mặt Chu Tiểu Di, sau đó cười nói chuyện với cô về nguồn gốc của những bức bích họa này.

Là giáo sư chuyên gia của Viện Khảo cổ Quốc gia.

Họ có thể nói là rất hiểu về những bức bích họa này.

Hầu như chỉ cần nhìn một cái là có thể hiểu được ý nghĩa trên đó.

Tuy nhiên... ngay khi họ chuẩn bị tự tin muốn giải thích cho Chu Tiểu Di về những bức bích họa này.

Chu Tiểu Di lại không kìm được mà mở miệng nói một câu. "Thực ra hai ông vừa rồi đều sai rồi, hoa văn trên bức bích họa đó, không phải là nô lệ gì cả, mà là vật tế..." Lời này vừa nói ra.

Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc lập tức đứng sững tại chỗ.

Chỉ thấy giáo sư Trần kích động nói: "Đồng chí Tiểu Hồ, những gì cô nói này có bằng chứng gì không?" Hách Kiến Quốc cũng tiếp lời nói: "Đúng vậy, đồng chí Tiểu Hồ, tôi và thầy cũng đã xem những bức bích họa này, những người trên bức bích họa sau khi bị đưa đến Tinh Tuyệt Cổ Quốc rồi, hẳn là đi làm nô lệ, hơn nữa điều này cũng phù hợp với xã hội chế độ nô lệ thời đó, sao đến chỗ cô lại biến thành vật

tế vậy?" Hai người trên mặt đều đầy vẻ khó hiểu.

Nhưng đối với sự tin tưởng và hảo cảm dành cho Chu Tiểu Di.

Họ cũng không trực tiếp phản bác Chu Tiểu Di.

Chỉ là đưa ra nghi vấn và câu hỏi của mình.

Điều này làm Chu Tiểu Di bối rối.

Cô vừa rồi sở dĩ nói những nô lệ trên bức bích họa là vật tế!

Chương 666

Đều là dựa theo bình luận của giáo sư Vương Kỳ mà thuật lại!

Cô làm gì có bằng chứng nào chứ! 【Tốt lắm, Chu tỷ lần này muốn chơi lớn rồi...】 【Đây chính là nói nhiều sẽ sai, cô ấy vừa rồi không nên nói những thứ này với hai vị giáo sư khảo cổ đó! 】 【Đúng vậy, dù sao thì điều này đã chạm đến lĩnh vực chuyên môn của hai người họ rồi, Chu tỷ nói như vậy, chính là đang lật đổ kết luận vừa rồi của họ, đây là đang chọc tổ ong vò vẽ mà! 】 【Nhưng nói đi thì nói lại, lời Chu tỷ thuật lại hẳn là ý của giáo sư Vương Kỳ, bây giờ hai vị giáo sư trong thế giới game đặt nghi vấn, điều này cũng có nghĩa là, bây giờ không còn là sự đối đầu giữa Chu Tiểu Di và hai vị giáo sư khảo cổ nữa, mà là sự đối đầu giữa hai vị giáo sư đó và giáo sư Vương Kỳ. 】 【Vãi chưởng ~ nghe cậu nói vậy, hình như đúng là như thế thật! 】 【Khoan đã, ý cậu là, giáo sư Viện Khảo cổ Quốc gia trong thế giới game và giáo sư Viện Khảo cổ Quốc gia trong thế giới thực, bây giờ đã xuất hiện ý kiến bất đồng đúng không? 】 【Ừm, về mặt lý thuyết mà nói, đúng vậy! 】 【Chết tiệt ~ vậy chẳng phải rất thú vị sao? 】 【...】 ...

Chu Tiểu Di tuy có chút luống cuống.

Nhưng cư dân mạng lại cảm thấy cốt truyện game như vậy càng thú vị hơn.

Giáo sư Viện Khảo cổ trong thế giới game VS Giáo sư Viện Khảo cổ trong thế giới thực!

Đây chính là sự đối đầu giữa thế giới game và thế giới thực mà!

Một cảnh tượng thú vị như vậy, làm sao có thể bỏ lỡ chứ!

Thế là.

Mọi người đều xung phong, hy vọng giáo sư Vương Kỳ có thể ra mặt giúp Chu Tiểu Di vượt qua khó khăn.

Ngay cả những cư dân mạng trước đó từng nghi ngờ giáo sư Vương Kỳ.

Lúc này cũng đều tham gia vào đội ngũ xung phong này. "Làm sao đây?

Làm sao đây?" "Giáo sư Vương Kỳ ông còn ở đó không?" "Ông có thể giúp tôi trả lời câu hỏi của hai vị giáo sư trong game này không?" Chu Tiểu Di sốt ruột nhìn livestream, hy vọng giáo sư Vương Kỳ có thể xuất hiện giúp cô giải vây.

Mặc dù trong nhận thức của cô.

Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc trong tuyến cốt truyện này chẳng có tác dụng gì.

Thậm chí còn có chút nghi ngờ cản trở.

Nhưng dù sao đi nữa.

Hai vị này đều là giáo sư của Viện Khảo cổ Quốc gia trong game.

Hai người họ đồng thời đặt câu hỏi cho mình.

Nếu mình không trả lời được, thì chẳng phải rất mất mặt sao?

Không chừng độ hảo cảm vừa tăng tối đa cũng sẽ mất sạch.

Như vậy thì được không bù mất.

Và dưới sự thỉnh cầu chung của Chu Tiểu Di và các cư dân mạng.

Chương 667

Giáo sư Vương Kỳ cũng không giấu giếm.

Ông trực tiếp gõ bàn phím nhanh chóng.

Sau đó lại gửi một bình luận bảy màu ghim đầu rất dài. 【Chủ kênh, thực ra vấn đề này của cô rất dễ giải quyết, tôi nghĩ hai vị giáo sư già đó chỉ cần nhìn những hoa văn tiếp theo, hẳn cũng sẽ nhìn ra thôi, nhưng vì cô bây giờ hỏi tôi, vậy thì tôi sẽ trực tiếp nói cho cô biết luôn, cô có thể nhìn bức bích họa cuối cùng ở phía trên, ở đó có rất nhiều người với trang phục và y phục, rất giống với bức họa nô lệ mà các bạn đã thấy trước đó, nếu tôi không lầm, những người trong bức bích họa đó, hẳn chính là những nô lệ được đưa đi từ vương quốc Cô Mặc trước đây, sau đó cô hãy nhìn khuôn mặt của họ, ở đó có phải có một số vết máu không, hơn nữa những vết máu đó đều tập trung ở giữa hai mắt?

Theo suy luận của tôi, tôi nghĩ nhãn cầu của những nô lệ này hẳn đã bị người ta móc đi rồi, và những nhãn cầu này, có lẽ chính là vật tế cần dùng cho buổi tế tự đó. 】 Đọc xong bình luận này.

Chu Tiểu Di lập tức đứng sững tại chỗ.

Đương nhiên... không chỉ có Chu Tiểu Di.

Các cư dân mạng khác cũng vậy.

Bởi vì họ nằm mơ cũng không ngờ tới.

Nội dung hoa văn trên bức bích họa đó, lại là móc mắt.

Càng không ngờ tới.

Những nhãn cầu đó lại được dùng làm vật tế.

Điều này quá tàn nhẫn rồi...

Thật đấy... họ còn chưa từng thấy hành vi dùng nhãn cầu làm vật tế bao giờ.

Bất kể là trong tiểu thuyết, hay trong phim điện ảnh.

Đều chưa từng thấy.

Nhất thời... toàn bộ livestream lập tức bùng nổ vô số bình luận. 【Vãi chưởng ~ giáo sư Vương Kỳ, ông không phải đang bịa chuyện lừa chúng tôi đấy chứ?

Hành vi tế tự tàn nhẫn như vậy, Tinh Tuyệt Cổ Quốc thật sự đang thực hiện sao? 】【Đúng vậy, trong ấn tượng của chúng tôi, tế tự chẳng phải chỉ cần bánh bao, bánh ngọt và nước là đủ rồi sao?

Sao còn phải dùng nhãn cầu của người nữa chứ! 】【Anh bạn trên lầu có lẽ chưa trải qua sự vùi dập của xã hội rồi, loại hành vi tế tự cậu nói đó đã là chuyện nhỏ nhặt rồi, tôi trước đây có xem một bộ phim, trong đó tế tự là trực tiếp thiêu sống người, tuy nhiên loại hành vi tế tự đó tuy cũng rất tàn nhẫn, nhưng so với việc dùng nhãn cầu để tế tự như bức bích họa này nói, vẫn còn kém xa lắm! 】【Đúng vậy, hành vi tế tự tàn nhẫn nhất tôi từng thấy, cũng là thiêu sống người! 】【So với hành vi móc mắt này, thiêu sống người quả thực là dễ chịu hơn nhiều rồi. 】【Cái đó cũng chưa chắc, móc mắt tuy tàn nhẫn, nhưng ít nhất tính mạng còn giữ được, còn thiêu sống người, thì là ngay cả tính mạng cũng không còn nữa mà! 】【Vậy rốt cuộc, hành vi móc mắt và trực tiếp dùng lửa thiêu chết, cái nào tàn nhẫn hơn? 】【Tóm lại đều không phải chuyện người làm...】【Đúng vậy, xã hội cũ tàn ác!

Chương 668

】【May mà mình không sống trong cái xã hội cũ đầy tội ác đó, nếu không có lẽ mình cũng sẽ trở thành một trong những nô lệ.】【Đúng vậy, cảm ơn Tổ quốc đã bảo vệ chúng ta tốt như thế, cảm ơn thời đại mới không còn hành vi nô lệ tàn nhẫn đó.】【Anh bạn trên lầu có hiểu lầm gì không?

Thời cũ có chế độ nô lệ thời cũ, thời mới chúng ta thật ra cũng có chế độ nô lệ thời mới, chỉ là anh chưa nhận ra thôi.】【Hả???

Không phải chứ?

Bây giờ là xã hội pháp trị mà, làm gì có chế độ nô lệ?】【Đồ ngốc, 996 không phải sao?

Nô lệ nhà, nô lệ xe không phải sao?】【Ch*t tiệt~ Mấy người nói vậy, hình như đúng thật...】【Nhưng mà mấy hành vi này tôi vẫn chấp nhận được, dù sao 996 là để kiếm tiền, anh muốn kiếm tiền thì đừng nói 996, trực tiếp 007 cũng không sao.】【Đúng vậy đúng vậy, còn nô lệ nhà và nô lệ xe cũng thế, anh chỉ cần không mua nhà, không mua xe thì cũng đâu cần làm nô lệ nhà, nô lệ xe phải không?】【Xác thực, dù 996 hay nô lệ nhà, nô lệ xe, đều là do mình tự chọn cả.

Nếu anh muốn cuộc sống yên bình, ngày ngày trà rau đạm bạc, về quê trồng trọt chăn nuôi, cuộc sống vẫn sẽ rất thoải mái!】【Nên mới nói, chúng ta được sống trong thời đại mới tự do này, thật là hạnh phúc!】【Không sai, so với cái xã hội cũ đầy tội ác, thời đại chúng ta đang sống bây giờ thực sự quá tốt đẹp!】Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Về hành vi hiến tế mà Giáo sư Vương vừa đề cập, ai nấy đều có quan điểm riêng!

Có người cho rằng, hành vi hiến tế móc mắt trong bích họa dù rất tàn nhẫn, nhưng so với việc thiêu sống người để tế lễ thì vẫn đỡ hơn một chút.

Ít nhất sau khi bị móc mắt, những nô lệ đó vẫn còn sống.

Nhưng cũng có người lại nghĩ, trong cái xã hội cũ ngày xưa, nô lệ mất đi đôi mắt đã không còn giá trị gì.

Họ tiếp tục sống trên đời cũng chỉ càng thêm bi thảm, thậm chí còn không bằng súc vật.

So ra, bị thiêu chết dù đau đớn, nhưng ít nhất cũng là một cách giải thoát.

Đương nhiên... phần lớn cư dân mạng vẫn cho rằng, cả hai loại hành vi hiến tế này, bất kể là loại nào, đều cực kỳ tàn nhẫn.

Họ khinh thường cái xã hội cũ đầy tội ác, đồng thời cũng tự cảm thấy may mắn vì mình không sinh ra trong thời đại mà mạng người rẻ rúng như cỏ rác.

Xã hội hiện tại dù vật chất tràn lan, và vì tiền mà ai cũng sống rất mệt mỏi, thậm chí một số người kém thông minh còn có thể bị lừa gạt, "cắt eo" mất tiền.

Nhưng ít nhất sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng!

Mọi chuyện đều có thể do chính mình quyết định.

Đây chẳng phải là một loại hạnh phúc sao?

Và đúng lúc cư dân mạng đang xôn xao tự chúc mừng vì không sinh ra trong xã hội nô lệ đầy tội ác đó, Giáo sư Vương lại gửi thêm một bình luận khác, khiến mọi người chết lặng tại chỗ. 【À mà, tôi vừa quên nói một chuyện, những nô lệ bị Nữ hoàng Tinh Tuyệt bắt đi, sau khi bị móc mắt, cũng không được Nữ hoàng Tinh Tuyệt thả về,

mà bị ném vào một cái hang sâu thẳm.

Cái hang đó, trong mắt dân chúng Tinh Tuyệt cổ quốc, hình như được coi là tồn tại thần thánh.

Những con mắt đó cũng được dùng để hiến tế cho cái hang đó.

Nhìn từ những văn tự ghi lại trên bích họa, cái hang đó hình như được gọi là Quỷ động!】 Nhìn thấy bình luận lần này của Giáo sư Vương, cư dân mạng trong phòng livestream đầu tiên là ngây người, nhưng rất nhanh sau đó, họ lại reo lên những tiếng kinh ngạc hơn cả trước. 【Trời ơi~ Móc mắt người ta ra, lại còn ném người vào một cái hang động ư?

Cái này đúng là biến thái đến tang tâm bệnh cuồng rồi!】 【Không trách tại sao Vương tử Cổ Mặc lại phải bất chấp mọi giá để ám sát Nữ hoàng Tinh Tuyệt.

Với kiểu hiến tế tàn nhẫn và thường xuyên diễn ra như vậy, nếu không phản kháng, e là Cổ Mặc quốc cũng sẽ bị Nữ hoàng Tinh Tuyệt hủy diệt mất!】 【Xác thực, nếu những điều Giáo sư Vương phân tích là thật, thì Nữ hoàng Tinh Tuyệt này đích thị là một tồn tại tựa như ác quỷ.】 【Khoan đã, mấy người nói Nữ hoàng Tinh Tuyệt trên bích họa, chắc không phải là BOSS cuối của nhiệm vụ chính tuyến Tinh Tuyệt Cổ Thành này chứ?】 【Có thể lắm chứ, kẻ thống trị quyền lực tối cao trong Tinh Tuyệt Cổ Thành chính là Nữ hoàng Tinh Tuyệt, mà nhiệm vụ chính tuyến này lại là tìm kiếm di tích Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Tôi thấy việc Nữ hoàng Tinh Tuyệt trở thành BOSS cuối của màn chơi là rất có thể!】 【Nhưng vấn đề là, Nữ hoàng Tinh Tuyệt này không phải là người của hơn một nghìn năm trước rồi sao?

Hơn nữa trước đó nghe Giáo sư Trần nói, Tinh Tuyệt cổ quốc cũng đã bị diệt vong hơn một nghìn năm rồi!】 【À à~ Anh bạn trên

lầu ngây thơ quá rồi, trong cái loại game đạo mộ mà lấy truyền thuyết ma quỷ làm chủ đạo này, đừng nói là nhân vật đã chết hơn một nghìn năm, ngay cả nhân vật chết hơn một vạn năm, họ cũng có thể dùng bất kỳ cách nào để hồi sinh rồi trở thành BOSS cuối cùng!】【Ch*t tiệt~ Anh đại ca trên lầu hình như rất hiểu biết đấy nhỉ?

Anh không phải là tác giả game đang ẩn mình trong chúng ta đó chứ?】【Phụt~ Nếu tôi là tác giả game, tôi có bị kẹt ở màn Trạm trú ẩn đến giờ không?】【Vậy sao anh biết Nữ hoàng Tinh Tuyệt cuối cùng sẽ hồi sinh?】【À...

Tôi chỉ là chơi game nhiều rồi, đủ loại cốt truyện và thủ đoạn game đều đã gặp qua, nên đoán bừa thôi...

Chương 669

Nếu mấy anh chơi nhiều game đơn chủ yếu cốt truyện, chắc cũng sẽ nghĩ như tôi thôi.】【Không sai, việc Nữ hoàng Tinh Tuyệt đã chết hồi sinh, trong loại game đạo mộ lấy ma quỷ làm chủ đạo này, thực sự có thể xảy ra.

Dù sao trước đó ở màn tân thủ, tác giả game đã cài cắm tình tiết như vậy rồi!】【Cài cắm?

Tình tiết gì?

Sao tôi không biết?】【Đồ ngốc, chính là cái xác cổ tóc đỏ đó chứ gì?

Nó chẳng phải cũng hồi sinh rồi sao?】【Ồ~ Đúng đúng đúng~ Tôi nhớ ra rồi, nếu cái xác cổ tóc đỏ đó cũng có thể hồi sinh, thì Nữ hoàng Tinh Tuyệt hồi sinh khẳng định cũng là chuyện nhỏ.

Dù sao một cái là BOSS màn tân thủ, còn một cái là BOSS của cốt truyện chính mà!】Cứ như vậy...

Mặc dù ban đầu có rất nhiều cư dân mạng còn nghi ngờ cách giải thích bích họa của Giáo sư Vương.

Nhưng khi Giáo sư Vương tiết lộ ngày càng nhiều sự việc, sự nghi ngờ trong lòng họ cũng nhanh chóng biến mất.

Bởi vì họ cảm thấy, Giáo sư Vương chắc không thể nào bịa ra nhiều sự kiện kỳ lạ đến thế chỉ trong một lần được.

Có lẽ những điều ông vừa nói thực sự là những chuyện đã xảy ra ở Tinh Tuyệt cổ quốc ngày xưa.

Nhưng chính vì thế, họ lại càng cảm thấy kinh hãi!

Nơi này tuy chỉ là thế giới game!

Nhưng trước tiên móc mắt người ta ra, sau đó lại đẩy thẳng họ xuống một vực sâu không đáy tên là Quỷ động.

Hành vi này, quả thực là có hơi quá đáng rồi.

Không đúng...

Cái này không thể gọi là quá đáng nữa, mà là tang tâm bệnh cuồng!

Đương nhiên, so với hành vi hiến tế tàn nhẫn và vô nhân đạo này, cũng có rất nhiều cư dân mạng đang bàn tán về cái gọi là Nữ hoàng Tinh Tuyệt.

Nữ hoàng Tinh Tuyệt này tuy chưa từng xuất hiện, nhưng trên tuyến chính Tinh Tuyệt Cổ Thành, những truyền thuyết về cô ta vẫn luôn được lưu truyền.

Đầu tiên là trong cuốn sổ tay của Giáo sư Trần, có ghi chép về Nữ hoàng Tinh Tuyệt.

Sau đó là ngôi mộ kỳ dị của Vương tử Cổ Mặc này.

Ở đây cũng có những sự thật về Nữ hoàng Tinh Tuyệt, thậm chí còn chi tiết hơn những gì ghi trong cuốn sổ tay.

Vì vậy... rất nhiều cư dân mạng không khỏi bắt đầu nghi ngờ.

Nữ hoàng Tinh Tuyệt này, liệu có phải là BOSS cuối cùng trong tuyến cốt truyện chính này không?

Dù sao nếu cô ta không phải BOSS cuối cùng, thì tại sao trong nhiệm vụ chính tuyến này lại có nhiều truyền thuyết về cô ta đến vậy?

Một mặt khác, Chu Tiểu Di sau khi kinh ngạc một lát, cũng đã truyền đạt ý của Giáo sư Vương cho Giáo sư Trần và Hác Kiến Quốc.

Sau khi nghe những thông tin mà Chu Tiểu Di thuật lại, Giáo sư

Trần và Hác Kiến Quốc không hề nghi ngờ hay phản bác ngay lập tức, mà lập tức quan sát những bức bích họa phía sau.

Ngay cả Dương Tuyết Lệ, người từ khi xuống bệ tế đàn vẫn luôn im lặng, sau khi nghe Chu Tiểu Di nói xong, cũng lập tức bắt đầu quan sát những bức bích họa trong mộ thất.

Chỉ có Vương Khải Toàn là vẫn không ngừng tìm kiếm trong mộ thất, trông như đang tìm kiếm những món đồ tùy táng có giá trị.

Nhưng điều đáng tiếc là, mộ thất này chỉ cần nhìn một cái là thấy rõ ràng.

Lúc trước khi họ vào đã phát hiện ra rồi, trong mộ thất này ngoài cỗ quan tài đá ở giữa ra, cũng chỉ có những bức bích họa sống động như thật trên tường.

Chương 670

Không hề có một món đồ tùy táng nào.

Không lâu sau, Giáo sư Trần và Hác Kiến Quốc đã xem hết tất cả bích họa trong mộ thất.

Sau đó, cả hai đều nhìn Chu Tiểu Di với vẻ mặt kinh ngạc.

Giáo sư Trần khó tin nói: "Tiểu Hồ đồng chí, không ngờ cậu lại am hiểu văn hóa bích họa cổ Tây Vực đến thế, những điều cậu vừa nói, quả thực y hệt như những gì chúng tôi hiểu!" Hác Kiến Quốc cũng tiếp lời: "Đúng vậy, lúc nãy chúng tôi không thấy những bức bích họa phía sau, nên mới lầm tưởng rằng những người của Cổ Mặc vương quốc bị đưa đến Tinh Tuyệt cổ quốc là để làm nô lệ.

Nhưng sau khi xem những bức bích họa phía sau, chúng tôi mới phát hiện, mục đích họ bị đưa đến Tinh Tuyệt cổ quốc không phải để làm nô lệ, mà là để làm vật hiến tế." Giáo sư Trần lại tiếp lời: "Hơn nữa nghi thức hiến tế của họ đều là bị móc mắt, sau đó bị đẩy xuống một vực sâu không đáy tên là Quỷ động." Nói đến đây, ánh mắt Giáo sư Trần đột nhiên đảo một vòng.

Ông ta hào hứng hỏi: "À phải rồi, Tiểu Hồ đồng chí, cậu có từng tìm hiểu về chữ viết cổ Tây Vực không?

Nếu không sao cậu lại biết cái vực sâu không đáy xuất hiện trong bích họa đó tên là Quỷ động?" Chu Tiểu Di cười gượng: "À à~ Coi như là có tìm hiểu đi..." Ừ!

Giáo sư Vương đang ở trong phòng livestream của mình!

Những gì ông ấy biết, chẳng phải là những gì mình biết sao?

Dù sao thì!

Cứ nhận trước đã.

Không thể để mất mặt trước mấy ông già này được.

Tiện thể còn có thể dựa vào tài năng của Giáo sư Vương để giả bộ một phen, cũng khá đấy chứ! 【Chúc mừng!

Do năng lực của bạn quá xuất sắc, Dương Tuyết Lệ nhìn bạn bằng ánh mắt khác, điểm thiện cảm +10!】 Ngay khi Chu Tiểu Di vừa dứt lời, bên tai cô bỗng vang lên một âm báo thiện cảm!

Chu Tiểu Di đứng đờ ra tại chỗ.

Ch*t tiệt!!!

Đây là tình huống gì thế này???

Mình chỉ là đang nói dối ba xạo thôi mà.

Vậy mà cũng có thể tăng điểm thiện cảm sao?

Cái này cũng sướng quá rồi còn gì? "Hồ tiên sinh, không ngờ anh không chỉ am hiểu Phân kim định huyệt, mà ngay cả cổ văn tự cũng có thể hiểu và nhận biết, thật sự không nhìn ra đấy!" "Xem ra trước đây tôi đã đánh giá thấp anh rồi!" Trong lúc Chu Tiểu Di còn đang ngẩn người, Dương Tuyết Lệ cũng thong thả bước đến.

Có lẽ là do điểm thiện cảm lại tăng lên, không biết vì sao, khi Chu Tiểu Di nhìn Dương Tuyết Lệ, ánh mắt Dương Tuyết Lệ dường như dịu dàng hơn trước rất nhiều.

Cứ như là...

đang nhìn người yêu của mình vậy.

Cái cảm giác vừa sùng bái vừa pha chút e lệ đó, tuy rất khó nhận ra, nhưng nếu quan sát kỹ thì vẫn có thể nhận thấy.

Chu Tiểu Di trong lòng lại đột nhiên kinh hãi.

Mẹ ơi!!!

Dương Tuyết Lệ này không lẽ đã phải lòng mình rồi chứ?

Phía bên kia, nhìn thấy ánh mắt Dương Tuyết Lệ nhìn tới, cư dân mạng trong phòng livestream đều bùng nổ. 【Ch*t tiệt~ Ch*t tiệt~ Ch*t tiệt~ Chị Chu lần này phát tài rồi, ánh mắt Dương Tuyết Lệ nhìn chị ấy rõ ràng là không đúng mà!】【Đây có phải là cảm giác thiện cảm bùng nổ không?】【Nhưng mà...

Chương 671

tôi nhớ điểm thiện cảm của chị Chu với Dương Tuyết Lệ hình như chưa đầy thì phải?】【Đối với những nhân vật cốt truyện quan trọng này, có lẽ không cần thiện cảm đạt tối đa cũng có thể làm một số chuyện điên rồ!】【Khốn nạn~ Lão biến thái trên lầu, anh có nói ngược không đấy?

NPC càng quan trọng thì không phải càng khó cua sao?

Đây là kiến thức cơ bản mà...】【Ai biết được chứ?

Dù sao thì tôi chỉ thấy bây giờ ánh mắt Dương Tuyết Lệ nhìn chị Chu không đúng, giống như cách vợ bạn tôi nhìn tôi vậy.】【Khoan đã, anh bạn trên lầu, anh có nhầm kịch bản không đấy?

Vợ bạn anh nhìn anh bằng ánh mắt đó sao?

Chẳng lẽ anh có quan hệ không thể miêu tả với vợ người ta sao?】【Thật ra cũng không có gì, chỉ là đôi khi bạn tôi đi công tác xa, tôi sẽ qua chăm sóc cô ấy, chúng tôi rất trong sáng, anh đừng nghĩ lung tung, lỡ bạn tôi nhìn thấy thì có thể hiểu lầm đấy!】【Má nó~ Bạn anh đi công tác xa, anh lại còn qua chăm sóc vợ nó, cái quan hệ này của anh đúng là rất trong sáng...】【Khụ khụ~ Thấy mà không nói thì tốt hơn...】【Nhưng mà nói đi thì nói lại, điểm thiện cảm của chị Chu với Dương Tuyết Lệ bây giờ là bao nhiêu rồi?】【Tôi nhớ hình như là 60 điểm thì phải!】【Không đúng, tôi nhớ đã là 70 điểm rồi!】【Mấy người đều sai hết rồi, bây giờ là 80 điểm, trước đó một lần tăng tận 20 điểm mà!】【Không đúng không đúng, trước đó là 80 điểm, nhưng bây giờ lại tăng thêm 10 điểm, nên tổng cộng phải là 90 điểm rồi!】【Ch*t tiệt~ Cao vậy luôn sao?】【Nhanh ghi lại đi, thiện cảm với Dương Tuyết Lệ đạt 90 điểm, Dương Tuyết Lệ sẽ có

tình ý ngưỡng mộ với mình.

Còn có thể trực tiếp làm bậy được không thì chưa xác định, nhưng chắc cũng sắp rồi...】【Mẹ ơi~ Lão biến thái trên lầu lại còn ghi nhớ cả mấy cái này, đúng là vô sỉ mà!】【Chẳng lẽ anh không ghi sao?】【Khụ khụ~ Tôi ghi trong lòng là được rồi!】 Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Ánh mắt dịu dàng của Dương Tuyết Lệ dành cho Chu Tiểu Di khiến tất cả mọi người đều cảm thấy khó tin, đặc biệt là cánh mày râu... lúc này càng bùng nổ hơn.

Bởi vì họ nằm mơ cũng không nghĩ tới, chị Chu lại là người đầu tiên nhận được sự ưu ái từ Dương Tuyết Lệ.

Tuy nói rằng sự ưu ái này hiện tại vẫn chưa hoàn toàn được xác định rõ ràng, nhưng từ ánh mắt Dương Tuyết Lệ nhìn cô ấy, chỉ cần là người có mắt đều có thể nhìn ra.

Dương Tuyết Lệ bây giờ đã có một loại tình cảm khác biệt với Chu Tiểu Di so với những người chơi khác.

Điều này khiến cánh mày râu như muốn phát điên.

Nhưng đồng thời, họ cũng lén lút ghi lại giá trị thiện cảm giữa Chu Tiểu Di và Dương Tuyết Lệ.

Chuẩn bị lần sau mình cũng sẽ tận dụng mọi cơ hội để đẩy thiện cảm với đối phương lên cao.

Dù sao, một nữ thần cấp bậc như Dương Tuyết Lệ, nếu có thể 'hạ gục' được, thì ngay cả trong thế giới game, đó cũng là một thành tựu đáng để khoe khoang.

Huống chi... cảm giác trong trò chơi đạo mộ này còn chân thực tuyệt đối.

Nếu có cơ hội có thể làm gì đó với Dương Tuyết Lệ, thì còn sướng hơn nữa!!!

Phía bên kia, nhìn màn hình livestream của Chu Tiểu Di, Dương Mịch đang lén xem livestream trong phòng trang điểm cũng không được ổn. "Cái tác giả game này đúng là đồ khốn nạn..." "Dùng hình tượng của mình để tạo nhân vật thì thôi đi, bây giờ lại còn thiết lập ra cái đoạn kịch tình vô sỉ thế này, thật sự quá đáng ghét." "Nếu để tôi biết anh là ai, tôi nhất định sẽ túm anh lại đánh cho một trận mới thôi..." Cùng với giọng nói đầy tức giận vang lên khe khẽ trong phòng trang điểm, tâm trạng của Dương Mịch cũng lên xuống thất thường.

Tuy quyền chân dung của mình bị xâm phạm khiến cô cảm thấy rất khó chịu, nhưng không thể không nói.

Trò chơi này đã mang lại cho cô một mức độ nổi tiếng chưa từng có.

Kể từ khi trò chơi này được công chúng biết đến, vì Dương Tuyết Lệ trong game rất giống cô, nên cô lập tức nhận được sự chú ý từ rất nhiều fan.

Thậm chí còn có không ít cư dân mạng sau khi nhìn thấy Dương Tuyết Lệ anh tư bừng bừng trong game, đã chuyển từ người qua đường thành fan, trực tiếp trở thành fan của cô.

Tốc độ tăng fan này, đơn giản còn nhanh hơn cả việc cô vất vả đóng phim trước đây.

Và cùng với việc độ nổi tiếng của mình không ngừng tăng vọt, rất nhiều đoàn làm phim trước đây từng coi thường cô, lúc này đều điên cuồng liên hệ với cô.

Nếu xét từ điểm này, Dương Mịch trong lòng vẫn rất vui vẻ.

Dù sao, là một nhân vật của công chúng, độ nổi tiếng này luôn là

điều cô hằng mong muốn.

Và bây giờ, cô không cần đóng phim, không cần livestream!

Thậm chí không cần cố ý gây scandal.

Chương 672

Vẫn có thể thu hút một lượng lớn fan.

Độ nổi tiếng thậm chí còn cao chưa từng thấy!

Ngay cả thu nhập quảng cáo trước đây cũng không ngừng tăng lên.

Cái giá trị tiềm ẩn mà sự nổi tiếng tăng lên mang lại này, là vô cùng lớn.

Và đây cũng là lý do chính tại sao cô không kiện tác giả game khi biết người đó tự ý mạo dụng quyền chân dung của mình.

Bởi vì những lợi ích mà trò chơi đạo mộ này mang lại cho cô, thực sự quá cao.

Thậm chí ngay cả bản thân cô, cũng có một loại thôi thúc muốn làm quen với tác giả game này.

Nhưng điều đáng tiếc là... thủ đoạn của cô có hạn.

Hiện tại vẫn chưa tìm ra thông tin thật của tác giả game này!

Cùng lúc đó, trong game.

Chu Tiểu Di, sau khi thấy Dương Tuyết Lệ có một loại suy nghĩ đặc biệt về mình, liền vô thức lùi lại hai bước.

Mẹ ơi!!!

Nhân vật trong game của mình tuy là nam, nhưng mình thì không có sở thích đó nha.

Cá nhân mình vẫn thích đàn ông hơn.

Cô Dương, cô nhất định phải tự trọng đó!

Dương Tuyết Lệ chú ý thấy ánh mắt kinh hãi của Chu Tiểu Di

dành cho mình, không khỏi tò mò hỏi: "Hồ tiên sinh, anh rất sợ tôi sao?" Chu Tiểu Di biến sắc, gãi gãi đầu đầy ngượng ngùng nói: "Không có mà... ha ha~" Dương Tuyết Lệ bán tín bán nghi nhìn Chu Tiểu Di, sau đó tiếp tục nói: "Vậy tại sao anh thấy tôi lại lùi về sau?

Theo tâm lý học, đây là anh đang sợ tôi, nên mới có phản ứng vô thức như vậy." Chu Tiểu Di lập tức đứng hình.

Cô không ngờ Dương Tuyết Lệ này lại còn hiểu cả tâm lý học.

Má nó, đúng là muốn nghịch thiên mà!!!

Nhìn thấy cuộc đối thoại giữa Chu Tiểu Di và Dương Tuyết Lệ, cư dân mạng trong phòng livestream đều cười điên cuồng. 【Hahaha~ Chị Chu làm em cười chết mất, để em kế thừa hoa bái và phòng thải của em không?】 【Thật sự buồn cười chết mất, chị Chu, chị có biết hoàn cảnh hiện tại của chị là bao nhiêu người mơ ước không?

Chị lại còn cố tình né tránh, đúng là phung phí của trời mà!】 【Hahaha~ Chứ sao nữa?

Chẳng lẽ anh còn muốn chị Chu và Dương Tuyết Lệ ở bên nhau sao?】 【À... tôi lại quên mất chị Chu cũng là con gái!】 【Phụt~ Cái quên của anh đúng là quên đúng vào trọng điểm rồi đấy!】 【Má nó, chị Chu, hay là chị đưa tài khoản cho em đi, em muốn chơi Dương Tuyết Lệ... không phải, em muốn chơi tài khoản của chị...】 【Anh bạn trên lầu đang đùa à?

Game này là liên kết trực tiếp với thân phận, anh tưởng muốn đưa acc cho người khác chơi là được sao?】 【Đúng vậy...

đừng có mơ nữa, cái tâm tư nhỏ bé trong lòng anh, ai mà không biết chứ!】 【Anh chẳng qua chỉ muốn dùng tài khoản game của chị Chu để trêu ghẹo Dương Tuyết Lệ thôi, thực ra mọi người đều hiểu rõ, vì chúng tôi cũng rất muốn...】 【Haha~ Xem ra anh hùng sở kiến

lược đồng (anh hùng cùng chung chí hướng) rồi!】【Mấy anh đàn ông trên lầu ghê tởm quá, suốt ngày chỉ nghĩ đến mấy chuyện này!】【Đúng vậy...

Nếu mấy anh muốn làm mấy chuyện ghê tởm đó, có thể tự mình vào game mà tăng thiện cảm với Dương Tuyết Lệ đi, đừng ở đây làm ô nhiễm mắt chúng tôi được không?】【Mẹ ơi~ Chị em trên lầu nói đúng tim đen của tôi rồi, tôi cũng vừa hay muốn nói mấy lời này.

Mấy ông đàn ông này đầu óc suốt ngày chỉ biết nghĩ mấy thứ đó, trách sao chơi game không giỏi, chỉ có thể vào đây xem livestream của chị Chu.】【Đúng vậy đúng vậy, mấy người nhìn chị Chu kìa, cô ấy là người vô dục vô cầu, nên mới có thể vươn lên đứng đầu tiến độ game.

Chương 673

Nên từ điểm này mà nói, con gái chúng ta càng thích hợp chơi loại game này.】【Ch*t tiệt~ Mấy cô gái này đừng có giả vờ trong sáng ở đây được không?】【Không sai, ở đây giả vờ trong sáng như thế, thật sự buồn cười chết mất.】【Cả đời tôi ghét nhất là loại người thích giả bộ như vậy.】【Không sai, tôi cũng vậy...】【Không chỉ anh, tôi cũng ghét nhất loại người này.】【Cái này mà ở thế giới thực mà tôi thấy, tôi nhất định sẽ 'xử' nó!】【Anh bạn trên lầu, nếu anh ra tay thì gọi tôi với, tôi cũng muốn ra tay, tôi đã nhịn lâu lắm rồi!】【Hahaha~ Xem ra anh hùng sở kiến lược đồng, tôi cũng thế!】【Xem ra mọi người đều là người cùng chí hướng à!】【Cái đó thì đương nhiên rồi, đồng bào nam chúng ta nhất định phải đoàn kết lại, nếu không thì làm sao mà chống lại 'tiền sính lễ' cao ngất trời được, đúng không?】【Nói đúng lắm, ủng hộ một phiếu!】 "Tôi... tôi vừa mới bị vấp chân thôi." "Cô đừng nghĩ nhiều, làm sao tôi có thể sợ cô được chứ...".

Chu Tiểu Di vẫn đang ngượng ngùng giải thích.

Nhưng Dương Tuyết Lệ không tin lời nói phiến diện của cô.

Cô ấy cảm thấy 'Hồ tiên sinh' trước mặt này chắc chắn đang sợ mình.

Nhưng... tại sao anh ta lại phải sợ mình chứ?

Chẳng lẽ... anh ta đã biết thân phận của mình rồi sao?

Nghĩ như vậy, khi Dương Tuyết Lệ nhìn Chu Tiểu Di, trong ánh mắt lại xuất hiện thêm một tia nghi ngờ!

Nhưng rất nhanh sau đó, cô ấy chủ động gạt bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu.

Bởi vì cô ấy nhớ mình trên suốt chặng đường này chưa hề tiết lộ thân phận.

Theo lý mà nói...

đối phương không thể biết thân phận của cô ấy mới phải.

Dù sao thì, ngay cả Giáo sư Trần cũng không biết cô ấy là hậu duệ của Bàn Sơn Đạo Nhân. "Tuyết Lệ ~ Cô mau qua đây xem này..." Đúng lúc Dương Tuyết Lệ đang nhìn Chu Tiểu Di với ánh mắt kinh ngạc, Giáo sư Trần, người đã lại bắt đầu quan sát bích họa ở bên cạnh, bỗng nhiên gọi cô ấy một tiếng.

Dương Tuyết Lệ nghe vậy, lập tức quay người đi tới. "Phù~" Thấy tình hình này, Chu Tiểu Di cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ ơi!

Thật hú vía.

Xem ra lần sau nhất định phải giữ khoảng cách với Dương Tuyết Lệ này.

Nếu không, cô ấy mà thật sự yêu mình thì biết làm sao đây? "Có chuyện gì vậy, Giáo sư Trần..." Phía bên kia, Dương Tuyết Lệ đã đi đến bên cạnh Giáo sư Trần.

Giáo sư Trần lúc này đang chăm chú nhìn một bức bích họa, đồng thời trên tay còn cầm cuốn sổ tay mà họ đã tìm thấy trước đó.

Dương Tuyết Lệ nhìn qua họa tiết được vẽ trên cuốn sổ tay!

Sau đó lại nhìn bức bích họa mà Giáo sư Trần đang nhìn chằm chằm.

Trong lòng mơ hồ đã có một chút đáp án.

Và lúc này.

Dương Tuyết Lệ cũng thu ánh mắt từ bức bích họa về.

Cô đẩy gọng kính lên, nói với Giáo sư Trần: "Anh xem họa tiết trên bức bích họa này, giống hệt họa tiết trên cuốn sổ tay mà chúng ta đã tìm thấy." "Bão cát nuốt chửng cả thành phố, sự thống trị của Nữ hoàng Tinh Tuyệt từ đó kết thúc, và tòa cổ thành bí ẩn đó cũng biến mất trong bão cát..." "Anh xem những gì trên đây nói, có phải chính là Tinh Tuyệt Cổ Thành không?" Lời này vừa thốt ra.

Không chỉ Dương Tuyết Lệ, Chu Tiểu Di cũng lập tức tiến lại gần.

Chương 674

Cô cảm thấy những lời Giáo sư Trần nói lúc này.

Cực hữu khả năng liên quan đến cốt truyện hậu tục.

Sở dĩ... cô tất yếu yếu nhớ kỹ lại.

Nói không chắc chắn hậu diện hội dùng được. "Vâng, tòa thành bị bão cát nuốt chửng này, chắc chắn chính là Tinh Tuyệt Cổ Thành mà chúng ta cần tìm.

Xem ra chúng ta thực sự đã không còn xa Tinh Tuyệt Cổ Thành nữa rồi..." Ánh mắt Dương Tuyết Lệ lúc này cũng trở nên vô cùng kích động!

Đã tốn ngần ấy thời gian.

Trải qua bao nhiêu gian nan.

Cuối cùng, trời không phụ lòng người, để họ tìm thấy tòa cổ thành đã biến mất hơn một nghìn năm này!

Mặc dù vẫn chưa thực sự nhìn thấy tòa cổ thành đó.

Nhưng từ tình huống được miêu tả trên bức bích họa này.

Cái gọi là Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Chắc hẳn nằm giữa hai dãy núi Từ Sơn màu đen.

Và họ chỉ cần tìm được hai dãy núi Từ Sơn màu đen đó!

Thì chắc chắn có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Về vị trí của hai dãy núi Từ Sơn này.

Bích họa trên đó cũng có miêu tả.

Chính là nằm gần lãnh địa của Cổ Mặc vương quốc!

Nhìn như vậy, e là họ thực sự đã không còn xa Tinh Tuyệt Cổ Thành nữa rồi!

Thấy Giáo sư Trần tìm thấy manh mối về Tinh Tuyệt Cổ Thành trong ngôi mộ của Vương tử Cổ Mặc này, cư dân mạng trong phòng livestream đều sôi sục. 【Ch*t tiệt~ Ch*t tiệt~ Cái Giáo sư Trần ngốc nghếch kia lại tìm ra tung tích của Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi.】【Thật sao?

Bức bích họa về cổ thành bị hoàng sa vùi lấp đó, cổ thành được miêu tả trên đó chính là Tinh Tuyệt Cổ Thành ư?

Ban đầu tôi còn tưởng đó là thành Cổ Mặc này chứ!】【Khốn nạn~ Tại sao trong mộ của Vương tử Cổ Mặc lại có bích họa về Tinh Tuyệt Cổ Thành bị hoàng sa vùi lấp vậy?】【Có khi nào Tinh Tuyệt Cổ Thành bị hoàng sa vùi lấp là do người của Cổ Mặc quốc làm không???】【Ừm, không phải là không có khả năng này, dù sao Vương tử Cổ Mặc trước đây còn đi ám sát Nữ hoàng Tinh Tuyệt mà!】【Nhưng mà... khống chế hoàng sa vùi lấp cả một tòa cổ thành, cái này dường như không thể lắm đúng không?

Chẳng lẽ lúc đó Cổ Mặc vương quốc đã nắm giữ vũ khí khí tượng trong truyền thuyết?】【Sao có thể chứ?

Vũ khí khí tượng còn bá đạo hơn cả vũ khí hạt nhân, ngay cả bây giờ con người còn chưa nghiên cứu ra, người thời đó, cơm còn chưa đủ ăn, làm sao có thể có loại vũ khí này chứ?】【Đúng vậy đúng vậy, nếu Cổ Mặc vương quốc lúc đó mà thật sự có vũ khí khí tượng, thì đã trực tiếp trở thành bá chủ Tây Vực rồi, làm sao còn phải chịu khuất phục, trở thành phụ thuộc quốc của Tinh Tuyệt cổ quốc chứ?】【Không sai, tôi cũng nghĩ như vậy, hoàng sa vùi lấp Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhất định không liên quan đến Cổ Mặc vương quốc, cho dù có liên quan thì cũng chắc chắn không lớn.】【Anh bạn trên lầu hình

như đã nói gì đó, nhưng tôi lại cảm thấy hình như chẳng nói gì cả.】【Khoan đã, tôi hình như nhớ Tây Vực từng có những chức nghiệp đặc biệt như tế tự và Sa Mãn phải không?

Mấy người nói có khi nào những tế tự Sa Mãn trong truyền thuyết đó dùng pháp thuật để thúc đẩy hoàng sa, sau đó mới vùi lấp tòa Tinh Tuyệt Cổ Thành đó không?】【Không thể nào chứ?

Tế tự Sa Mãn chỉ là một chức vị thôi, giống như tộc trưởng hay trưởng lão trong nhiều gia tộc bây giờ vậy, chỉ là một biểu tượng của chức vị, chứ không có năng lực đặc biệt gì cả!】【Đúng vậy, anh bạn trên lầu chắc là chơi game nhiều quá rồi đúng không?

Tế tự Sa Mãn có thể thao túng hoàng sa, cái đó đúng là còn khó tin hơn cả vũ khí khí tượng!】【Hahaha~ Thật ra là mấy người tự nghĩ quá nhiều rồi, đừng quên, đây bản thân vốn dĩ là một trò chơi, trong game xuất hiện những chức nghiệp thần bí như tế tự Sa Mãn, chẳng phải rất bình thường sao?】【Hình như cũng đúng, dù sao ở đây còn có Tứ đại đạo mộ môn phái nữa mà, có tế tự Sa Mãn, hình như cũng khá bình thường!】【Nhưng vấn đề là...

Tứ đại đạo mộ môn phái ở đây đều là người rất bình thường mà, chỉ là hiểu biết một số kiến thức và kỹ năng đạo mộ, cộng thêm thân thủ không tệ, rất gần với thực tế.

Chương 675

So với loại tế tự Sa Mãn mà anh nói, động một cái là triệu hồi hoàng sa, hình như hoàn toàn không cùng một đẳng cấp đúng không?】【Nói thì đúng là như vậy, nhưng vạn nhất có thì sao?

Đừng quên, thi thể ở đây còn có thể hồi sinh nữa mà.】【À...

Nếu anh nói như vậy, thì tôi cũng không biết phải trả lời anh thế nào nữa.

Tóm lại, tôi vẫn giữ câu nói đó, game này đã là loại game "thực tế", thì chắc chắn cần phải gần với thực tế.

Tế tự Sa Mãn có thể triệu hồi hoàng sa vùi lấp cả một thành bang cổ đại, loại chuyện này thực sự quá phi lý, tôi sẽ không tin đâu!】【Tôi cũng thấy không thể nào!】【Tôi cũng vậy...】Cư dân mạng trong phòng livestream nhao nhao bàn tán.

Có người cho rằng sở dĩ Tinh Tuyệt Cổ Thành trên bức bích họa này bị cát vàng vùi lấp, chắc chắn là do năm xưa có người ở Cổ Mặc Vương Quốc biết thao túng cát vàng.

Người Cổ Mặc Vương Quốc muốn chống lại sự bạo ngược của Tinh Tuyệt Cổ Quốc nên đã nghĩ đủ mọi cách để hủy diệt Tinh Tuyệt Cổ Quốc.

Còn về luồng cát vàng đủ sức nhấn chìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, chắc chắn cũng là do Tát Mãn Tế Tự của Cổ Mặc Vương Quốc làm.

Bởi vì trong ấn tượng của họ, các Tát Mãn Tế Tự ngày xưa có thể dùng phép thuật.

Họ có thể giao tiếp với vong linh, có thể triệu hồi sức mạnh thiên nhiên để dùng cho mình.

Việc triệu hồi cát vàng để nhấn chìm một thành bang cổ đại, tuy trông có vẻ không khả thi, thậm chí có phần hoang đường, nhưng cũng không phải là không thể.

Ít nhất là sau khi trả một cái giá nhất định, điều đó cũng có thể thực hiện được.

Dù sao thì trong những bộ phim và chương trình truyền hình miêu tả Tát Mãn Tế Tự cổ đại, họ cũng nói như vậy.

Tuy nhiên… cũng có một số cư dân mạng lại cho rằng, cái gọi là Tế tư Tát Mãn mà động một chút là triệu hồi cát vàng nhấn chìm thành phố, chỉ xuất hiện trong phim ảnh hoặc game mà thôi.

Trong đời thực căn bản không thể tồn tại.

Bởi vì nếu họ tồn tại, Cổ Mặc Vương Quốc năm xưa đã không bị Tinh Tuyệt Cổ Quốc nô dịch rồi.

Mặc dù nơi Chu tỷ đang ở hiện tại bản thân nó là một thế giới game, nhưng đây là game thể loại kỷ thực (tài liệu thực tế) mà.

Game kỷ thực là gì?

Đó là game cực kỳ gần gũi với thế giới thực.

Dù có một chút khác biệt cũng không quá lố.

Mà cái hành vi động một cái là thôi thúc cát vàng nhấn chìm cả một thành phố này, thật sự quá khó tin.

Nếu bảo đang chơi mấy game huyền huyễn, hoặc game lấy bối cảnh thế giới cao võ thì tình huống này rất bình thường.

Nhưng xuất hiện trong game đạo mộ thể loại kỷ thực thì lại không bình thường chút nào...

Đồng thời, bên phía Chu Tiểu Di, sau khi biết Tinh Tuyệt Cổ Thành rất có khả năng nằm trong một dãy núi đá từ không xa khu vực

Cổ Mặc Vương Quốc, Giáo sư Trần và những người khác cũng lập tức phấn khích.

Họ đã chịu bao nhiêu khổ sở trên chặng đường này, giờ đây cuối cùng cũng có thể nhìn thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành mà họ hằng mong ước.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Chu Tiểu Di lại chợt nhớ ra một chuyện.

Cô nhìn chằm chằm vào bức bích họa thành phố bị cát vàng vùi lấp và nói: "Giáo sư Trần, mọi người nói thành phố bị cát vàng vùi lấp này chính là Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng thành phố bây giờ đã bị cát vàng vùi lấp hết rồi, vậy chúng ta làm sao để tìm thấy nó đây?

Chẳng lẽ cần phải đào đất sâu ba tấc sao?" Lời này vừa dứt, cư dân mạng cũng đều nhận ra vấn đề này.

Đúng vậy.

Nếu Tinh Tuyệt Cổ Thành thật sự đã bị cát vàng vùi lấp, thì bây giờ chắc chắn đã bị chôn vùi dưới lớp cát đất.

Trải qua hơn ngàn năm tháng lắng đọng, không chừng giờ đã nằm dưới lớp cát hàng chục mét.

Chương 676

Muốn tìm thấy tòa cổ thành đó giữa biển cát mênh mông, e rằng là độ khó cấp địa ngục rồi?

Chẳng lẽ thật sự phải đào sâu ba tấc?

Như vậy có quá lãng phí thời gian không? "Cái này cậu cứ yên tâm ……" Giáo sư Trần vẫy vẫy cuốn sổ trong tay nói: "Trên cuốn sổ này có vị trí đại khái của cổ thành!

Hơn nữa, sau khi đến cổ thành, chúng ta cũng sẽ thấy một dãy núi đá từ!

Đến lúc đó chúng ta chỉ cần khai quật ở trung tâm dãy núi đá từ bao quanh là được ……" Tuy nhiên, dù Giáo sư Trần đã chỉ ra vị trí đại khái của Tinh Tuyệt Cổ Thành, Chu Tiểu Di vẫn thấy không an toàn.

Dù sao, biết vị trí thì sao chứ?

Tòa cổ thành đó chẳng phải đã bị cát vàng chôn vùi rồi sao?

Nếu muốn vào, chẳng phải vẫn phải tự đào ư?

Đào một tòa cổ thành dưới cái nắng chang chang này, hơn nữa còn chẳng biết nó bị chôn ở đâu, sâu bao nhiêu.

Đây đâu phải đào cổ thành, đây là muốn lấy mạng cô mà!

Nếu game này cũng giống như những game thực tế ảo khác, chỉ có đồ họa đẹp mà không có trải nghiệm năm giác quan thì còn đỡ.

Cùng lắm là tốn chút thời gian.

Nhưng… cái game đạo mộ này lại có trải nghiệm năm giác quan y hệt thế giới thực.

Trước đó ngồi lạc đà đi đường trong sa mạc, cô đã suýt không chịu nổi rồi!

Giờ bắt cô đi khai quật di tích cổ thành giữa sa mạc thì làm sao mà chịu nổi? "Giáo sư Trần, thầy có cách nào tốt hơn không?

Chúng ta bây giờ không có dụng cụ khai quật sa mạc, nhân lực cũng không nhiều.

Nếu phải đào một tòa cổ thành giữa sa mạc, tôi e là sức khỏe mọi người sẽ không chịu nổi đâu ạ!" "Đương nhiên, tôi không phải nói là tôi không muốn đào đâu nhé..." Chu Tiểu Di cẩn thận nói, "Tôi chỉ cảm thấy những cô gái như Dương tiểu thư và Diệp Nhất Tâm, ở dưới cái nắng gay gắt này đã đành, còn bắt họ đi đào cổ thành giữa sa mạc, chẳng phải là hơi quá đáng sao?" Khi nói, cô còn lén liếc nhìn Dương Tuyết Lệ và Giáo sư Trần, sợ họ sẽ trừ điểm thiện cảm vì cô lo lắng quá nhiều.

May mắn thay, sự lo lắng của cô là thừa thãi.

Giáo sư Trần cười nói: "Đồng chí Tiểu Hồ, cái này cậu cứ yên tâm.

Cuốn sổ này đã nói rõ, chỉ có vào mùa gió lớn mới có thể vào sa mạc, mới có thể nhìn thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Trước đây tôi cũng không hiểu tại sao lại nói như vậy." "Cho đến khi nhìn thấy bức bích họa này, tôi mới vỡ lẽ.

Tôi nghĩ rằng vào mùa gió lớn, bão cát đã thổi bay toàn bộ cát vàng vùi lấp Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Vì vậy, đi vào mùa này mới có thể nhìn thấy tàn tích của Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Đương nhiên, điều này không có nghĩa là Tinh Tuyệt Cổ Thành nhất định sẽ xuất hiện trên mặt đất.

Nhưng ít nhất cũng phải xuất hiện gần mặt đất chứ...

Nếu không, cuốn sổ này đã không cố ý nhấn mạnh rằng phải vào sa mạc vào mùa gió lớn mới có thể nhìn thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành." Nghe Giáo sư Trần nói vậy, Chu Tiểu Di mới hơi bình tĩnh lại.

Hóa ra lý do họ phải vào sa mạc vào mùa gió lớn lại là vì điều này.

Nhưng đồng thời, cô cũng càng tò mò hơn về cuốn sổ trong tay Giáo sư Trần.

Cuốn sổ này dường như ghi chép rất nhiều chuyện liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Ngoài bản đồ tuyến đường đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, ngay cả việc mùa nào vào sa mạc mới có thể nhìn thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng được mô tả rõ ràng.

Chương 677

Chẳng lẽ... chủ nhân của cuốn sổ này, cũng từng vào Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?

Nhưng nếu là vậy, thì sau khi rời khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành năm đó, tại sao ông ta lại chạy đến khe nứt dưới sông băng Côn Luân đó?

Chẳng lẽ Tinh Tuyệt Cổ Thành này lại có liên hệ gì với tòa quái lâu ẩn dưới sông băng Côn Luân sao?

Cùng lúc đó, trong phòng livestream, khi Giáo sư Trần nói ra những lời đó, cư dân mạng đều ngây người. [Ôi đệt ~ không ngờ cái ông Giáo sư Trần này cũng có chút tác dụng trong đoạn cốt truyện chính này, ít nhất là ông ấy biết rất nhiều chuyện liên quan đến Tinh Tuyệt Cổ Thành.] [Thật vậy ~ trước đây tôi nông cạn quá, cái ông Giáo sư Trần này không phải là một lão già thối vô dụng, ông ấy vẫn có chút tác dụng đấy.] [Đúng là không hổ danh Giáo sư Viện Khảo cổ Quốc gia trong truyền thuyết!!!] [Xem ra những người có thể ngồi lên vị trí này đều có bản lĩnh, dù là trong thế giới game cũng vậy.] [Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, cuốn sổ trong tay ông ấy rốt cuộc là cái gì vậy?

Sao tôi lại cảm thấy nó rất thần bí?] [Ai mà biết được?

Chắc chỉ là một đạo cụ game thôi.] [Thực ra bây giờ tôi chỉ muốn biết, vì cuốn sổ đó ghi chép chuyện Tinh Tuyệt Cổ Thành chi tiết đến thế, thậm chí còn biết cả mùa nào vào sa mạc mới thấy được Tinh Tuyệt Cổ Thành, vậy người từng viết cuốn sổ này có phải cũng đã đến Tinh Tuyệt Cổ Thành không?] [Cậu nói nhảm à?

Nếu ông ấy chưa từng đến Tinh Tuyệt Cổ Thành thì làm sao mà biết được vị trí cụ thể của Tinh Tuyệt Cổ Thành và mùa nào vào sa

mạc mới có thể thấy nó chứ?] [Nhưng mà... vì đã đến Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi, sao cuối cùng ông ấy lại xuất hiện ở sông băng Côn Luân?] [Ồ ~ cái này tôi thật sự chưa nghĩ đến...] [Có lẽ sông băng Côn Luân và Tinh Tuyệt Cổ Thành có liên hệ gì đó cần thiết chăng?] [Đúng, không chỉ là liên hệ cần thiết, mà còn cực kỳ có khả năng ẩn chứa một số bí mật của Tinh Tuyệt Cổ Thành, ví dụ như cái xác nữ ở tầng cao nhất của yêu lâu đó, tôi cảm thấy rất quỷ dị.] [Không sai, tôi cũng nghĩ vậy, người đó sau khi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi mới đến sông băng Côn Luân, điều này chứng tỏ ông ấy nhất định đã phát hiện ra điều gì đó ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, nên mới đến sông băng Côn Luân tìm tòa yêu lâu quỷ dị kia.] [Tôi cảm thấy chúng ta hình như đã phát hiện ra điều gì đó, nhưng lại hình như chẳng phát hiện ra điều gì cả.] [Khoan đã, mọi người vừa nãy có nghĩ đến một vấn đề không?

Giáo sư Trần nói trên cuốn sổ có ghi chỉ có vào mùa gió lớn mới có thể nhìn thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, vậy chẳng phải cũng có nghĩa là, vào mùa gió lớn, bão cát sẽ thổi bay hết cát lấp trên Tinh Tuyệt Cổ Thành, nên họ mới có thể nhìn thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?] [Cái đó thì chắc chắn rồi, cần gì cậu phải nói nữa?] [Vậy có nghĩa là... trận bão cát đen mà Chu tỷ và mọi người gặp trên đường trước đó, thực ra là do gió lớn thổi bay hết cát lấp trên Tinh Tuyệt Cổ Thành tạo thành sao?] [Ối đệt ~ cậu nói vậy, hình như đúng là có khả năng đó thật!] [Chẳng trách trận bão cát đen đó lại lớn đến thế!

Hóa ra là do thổi hết cát lấp trên Tinh Tuyệt Cổ Thành ra à!] [...] Cư dân mạng trong phòng livestream nhao nhao bàn tán!

Vì một lời nói của Giáo sư Trần, mọi người bỗng chốc hiểu ra rất nhiều vấn đề trước đây không hiểu.

Ví dụ như tại sao họ lại phải đi đến sông băng Côn Luân trước khi vào sa mạc.

Lại ví dụ như trận bão cát đen mà họ gặp khi vào sa mạc trước đó, là do nguyên nhân sa mạc gây ra.

Trong một khoảnh khắc, tất cả những bí ẩn dường như đang dần được giải mã theo cuộc thám hiểm của Chu Tiểu Di. "Ố?" "Thầy ơi, thầy mau lại xem bức bích họa này đi..." "Trên bức bích họa này hình như có một hiện tượng rất kỳ lạ..." Ngay lúc Chu Tiểu Di và Giáo sư Trần đang thảo luận về vấn đề bích họa, Hách Kiến Quốc ở bên cạnh đang tiếp tục quan sát bích họa thì đột nhiên thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Giáo sư Trần nghe vậy, lập tức nhìn về phía anh ta.

Chu Tiểu Di và Dương Tuyết Lệ cũng không ngoại lệ.

Trong tầm mắt, chỉ thấy trên bức bích họa có một người phụ nữ ăn mặc lộng lẫy đang ngồi đoan trang.

Người phụ nữ này trông đặc biệt thần bí, vì khuôn mặt cô ta luôn che bằng mạng che mặt.

Hơn nữa, bên cạnh cô ta còn có rất nhiều người ăn mặc lộng lẫy tương tự đang đứng cung kính.

Tất cả mọi người dường như đều tôn kính người phụ nữ này.

Rất rõ ràng... người phụ nữ che mặt, ngồi ở trung tâm bức bích họa này, chắc hẳn là Tinh Tuyệt Nữ Vương trong truyền thuyết.

Và trong bức bích họa đó, trước mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương còn có một người đang quỳ.

Người đó chắc hẳn là một nô lệ, hoặc là người thuộc tầng lớp thấp trong xã hội lúc bấy giờ.

Tại sao lại nói vậy?

Bởi vì trang phục của người đó so với những người xung quanh

thì tương đối tồi tàn hơn rất nhiều.

Đương nhiên, đây không phải là điểm khiến Hách Kiến Quốc cảm thấy kỳ lạ.

Chương 678

Điều khiến Hách Kiến Quốc cảm thấy kỳ lạ là đầu của người này lại... không có.

Không đúng... chính xác hơn là, đầu của người đó không phải là không có, mà là bị vặn vẹo.

Cứ như thể không gian ở vị trí đầu bị vặn vẹo, nên đầu của người đó cũng bị vặn vẹo theo.

Trông vô cùng kỳ quái.

Cứ như không ăn nhập gì với bức bích họa này.

Nhưng cụ thể không ăn nhập ở chỗ nào thì lại không nói rõ được.

Tóm lại là rất kỳ lạ!

Sau khi nhìn thấy bức bích họa này, cư dân mạng trong phòng livestream đều ngây người. [Ôi đệt ~ sao người trên bích họa này lại mất đầu rồi?] [Không phải mất mà là bị vặn vẹo...] [Nhưng tại sao lại như vậy chứ?

Chẳng lẽ bích họa bị ẩm ướt?

Xuất hiện hư hại?] [Không đúng, gian mộ thất này trước đó được bảo quản chân không, làm sao có thể bị ẩm ướt?

Hơn nữa các bức bích họa khác đều nguyên vẹn, không hề có dấu vết hư hại nào, tôi nghĩ bức bích họa này vốn dĩ đã là như vậy.] [Nếu bích họa không bị ẩm ướt hoặc hư hại, sao đầu người này lại xiêu vẹo biến dạng như vậy, cảm giác như có người cố ý bôi một lớp keo trong suốt lên vậy.] [Thằng lầu trên buồn cười thật, cái thời đó làm gì có keo trong suốt cho cậu dùng?] [Tôi biết rồi...

Chắc chắn là do họa sĩ năm đó phỏng theo bức bích họa này tay nghề kém, không vẽ được biểu cảm khuôn mặt của những người đó, nên đã trực tiếp xử lý mờ đi.] [Không thể nào chứ?

Những bức bích họa khác, biểu cảm khuôn mặt của những người khác ông ta đều vẽ ra được, hơn nữa còn vẽ rất tinh xảo, ngay cả sự kinh hoàng và tuyệt vọng trên khuôn mặt của những nô lệ tế phẩm bị Tinh Tuyệt Nữ Vương bắt đi cũng được vẽ rất xuất sắc, điều này đủ để chứng minh tay nghề của họa sĩ phỏng theo bích họa năm đó đỉnh cỡ nào, ông ta không thể nào thiếu sót mỗi người này được chứ?] [Chính là do ông ấy vẽ đến cuối cùng, phát hiện không đủ màu, nên đã xử lý đơn giản biểu cảm khuôn mặt của người này thôi...] [Không đúng không đúng, tôi nghĩ chắc là do biện pháp bảo vệ khi đó không tốt, hoặc là họa sĩ ngủ gật, không cẩn thận làm lem khuôn mặt của người này, nên đã dùng cách này để qua loa cho xong!] [Ừm, cũng không phải không có lý, dù sao đây cũng chỉ là một vấn đề nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì đúng là không nhìn ra!] [Có lý đó...] [...] Cư dân mạng trong phòng livestream nhao nhao bàn tán.

Mọi người đều có những quan điểm khác nhau về việc người trên bức bích họa không có đầu.

Có người cho rằng sở dĩ người trên bức bích họa không có đầu, có thể là do người phỏng theo bức bích họa năm đó tay nghề kém, không thể tái hiện được biểu cảm của người đó lúc bấy giờ!

Nên mới cố ý vẽ cái đầu của người đó mờ ảo như vậy.

Nhưng cũng có người cho rằng, sở dĩ người trên bức bích họa không có đầu, có thể là do lúc đó không còn đủ màu để vẽ.

Dù sao thì vào thời đại vật chất khan hiếm năm xưa, màu vẽ bảy sắc cũng là một loại hàng hiếm.

Bích họa vẽ được một nửa mà phát hiện hết màu, không được bổ

sung kịp thời, hoặc không thể bổ sung kịp thời, thì điều đó cũng rất bình thường.

Thậm chí còn có người cho rằng, không chừng là do họa sĩ phỏng theo bích họa năm đó, vào phút cuối vì quá mệt mỏi và kiệt sức, lỡ ngủ gật, rồi làm lem đầu của người đó.

Mà họa sĩ đó cũng rất có khả năng đã bị Tinh Tuyệt Nữ Vương xử tử.

Tóm lại, trong phòng livestream hiện tại, có rất nhiều giả thuyết về việc tại sao họa sĩ lại vẽ cái đầu của người này thành ra như vậy.

Nhưng những giả thuyết này đều là suy đoán cá nhân của họ, không có bằng chứng xác thực.

Nên không ai tin cả.

Cùng lắm thì chỉ là để mua vui thôi, thậm chí không có ý nghĩa tham khảo.

Có cư dân mạng đề nghị Giáo sư Vương Kỳ giải đáp, nhưng Giáo sư Vương Kỳ cũng không đặc biệt hiểu về loại bích họa bất thường này, nên cũng chỉ có thể giữ im lặng.

Không còn cách nào khác.

Nếu bảo ông ấy xem bức bích họa này thuộc niên đại nào, hoặc người trên bức bích họa lúc đó có địa vị, thân phận gì, thì ông ấy còn có thể suy xét.

Chương 679

Nhưng với bức bích họa trông có vẻ bị hư hại này, để ông ấy nói ra nguyên nhân tại sao chỗ đó lại hư hại, thì ông ấy thật sự không có khả năng đó.

Đối với điều này, cư dân mạng cũng không tiếp tục nói gì nữa.

Dù sao đây cũng chỉ là một game!

Có lẽ tác giả game lỡ tay bỏ sót một đoạn mã chương trình, nên mới làm hỏng bức bích họa này?

Mà các nhân vật trong game đều có nhân cách độc lập, tuyến cốt truyện cũng sẽ tự thay đổi theo những gì xảy ra lúc đó.

Nên khi Hách Kiến Quốc và mọi người nhìn thấy BUG trên bức bích họa này, họ cũng sẽ thể hiện sự kinh ngạc như vậy, điều này cũng có thể xảy ra chứ!

Thế nhưng... ngay khi cư dân mạng đang tranh nhau bình luận về bức bích họa này, Giáo sư Trần lại phấn khích lấy cuốn sổ của mình ra.

Chỉ thấy ông ấy với vẻ mặt hưng phấn nói: "Sẽ không sai đâu, người phụ nữ che mặt này chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Truyền thuyết kể rằng mắt cô ta là một đôi ma nhãn, có thể mở ra dị thế giới, thông vãng một nơi gọi là không gian hư số..." "Mọi người nhìn xem, người này lúc đó đang quỳ trên đất, nhưng phần đầu của anh ta đã bắt đầu vặn vẹo.

Và lúc đó, mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng đã mở ra.

Điều này chứng tỏ Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc đó chắc hẳn đã dùng loại năng lực kỳ lạ của đôi mắt cô ta để đưa cái đầu của người đó vào

không gian hư số, nên mới dẫn đến hiện tượng phần đầu người này bị mờ ảo." "Ban đầu tôi cứ nghĩ những ghi chép liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương này đều là giả.

Không ngờ lại là thật, điều này thật quá không thể tin nổi...

Thật sự quá không thể tin nổi..." "Không gian hư số?" "Không ngờ trên đời này lại còn tồn tại không gian hư số sao?" Nghe xong lời của Giáo sư Trần, Dương Tuyết Lệ cũng vô cùng kinh ngạc.

Cô không ngờ trên đời này lại thật sự tồn tại thứ gọi là không gian hư số.

Phải biết, về loại không gian hư số này, trước đây cô cũng chỉ từng nghe ngoại công của mình, Già Cô Tiếu, nhắc đến.

Mà Già Cô Tiếu đối với cái gọi là không gian hư số đó, cũng chỉ biết nửa vời, chỉ có hiểu biết đại khái chứ chưa từng thật sự nhìn thấy.

Hách Kiến Quốc cũng đầy phấn khích: "Không ngờ cái thế giới khác chỉ tồn tại trong truyền thuyết này lại thật sự tồn tại, điều này thật quá khó tin." Giáo sư Trần liên tục gật đầu, vẻ phấn khích trên mặt đã lộ rõ ra ngoài: "Nếu Tinh Tuyệt Nữ Vương này thật sự có đôi ma nhãn có thể thao túng không gian hư số, vậy trong Tinh Tuyệt Cổ Thành chắc chắn còn có nhiều tư liệu hơn nữa về không gian hư số.

Bây giờ tôi thật sự càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi." Hách Kiến Quốc nóng lòng cười nói: "Thầy ơi, vậy chúng ta còn chờ gì nữa?

Vì chúng ta đã biết Tinh Tuyệt Cổ Thành nằm gần dãy núi đá từ phía trước không xa, vậy chúng ta mau chóng đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành thôi chứ?" Giáo sư Trần gật đầu: "Được, vậy chúng ta đi thôi..." Dương Tuyết Lệ không có ý kiến gì.

Thế nhưng... nghe cuộc đối thoại của mấy người Giáo sư Trần, Chu Tiểu Di lại nghe mà mơ hồ.

Không gian hư số???

Không gian hư số là cái gì???

Còn cả đôi ma nhãn kia nữa...

Đây không phải là game đạo mộ thể loại kỷ thực sao?

Sao đột nhiên lại kéo sang mấy thứ này rồi?

Cái này cũng quá huyền huyễn rồi! "Giáo sư Trần, Giáo sư Hách, cái không gian hư số mà mọi người nói, rốt cuộc là cái gì vậy?

Sao tôi chưa từng nghe nói đến bao giờ?" Chu Tiểu Di không hiểu thì hỏi, trực tiếp mở miệng hỏi.

Cô cảm thấy cái không gian hư số này khiến Giáo sư Trần và những người khác hứng thú đến vậy, chắc chắn là một thứ rất quan trọng.

Chương 680

Có lẽ trong cốt truyện chính tiếp theo còn sẽ gặp phải.

Nên cô phải tìm hiểu trước.

Nếu không, sẽ giống như con heo hôi thối và Đại Tư Mã bên cạnh, chẳng hiểu gì về cốt truyện phó bản, chỉ biết dùng sức mạnh cứng rắn xông vào, chắc chắn sẽ chịu thiệt lớn.

Thực ra, lúc này, không chỉ có Chu Tiểu Di.

Rất nhiều cư dân mạng trong phòng livestream cũng có hứng thú nồng hậu với cái không gian hư số mà Giáo sư Trần và mọi người nói đến. [Ôi đệt ~ đây là tình huống gì?

Không gian hư số là cái gì?

Sao tôi càng nghe càng mơ hồ?] [Đúng vậy, còn cả đôi ma nhãn kia nữa?

Tinh Tuyệt Nữ Vương này không phải là yêu nữ chứ?

Nếu không sao lại có ma nhãn?] [Ma nhãn?

Không gian hư số, dị thế giới...

Mấy người lại còn nói đây là game kỷ thực?] [Chết tiệt ~ cái tác giả này rốt cuộc đang làm cái gì vậy?

Tại sao trong một game kỷ thực lại xuất hiện mấy thứ này chứ?] [Tôi cũng không biết, sao đột nhiên cảm thấy cái game này biến chất rồi vậy?] [Hahahahaha... tôi thấy game đạo mộ như vậy mới đủ thần bí chứ, không phải sao?] [Đúng đó đúng đó... game kỷ thực một màu thì chán lắm, mọi người nhìn xem, cái thiết lập như vậy vừa ra, cảm giác huyền nghi không phải là kéo lên max rồi sao?] [Đúng đúng đúng

~ ma nhãn, không gian hư số, còn có dị thế giới, với cả Tinh Tuyệt Nữ Vương trong truyền thuyết, cái này cũng quá kích thích!] [Tôi cũng thấy cái thiết lập như vậy mới thú vị, hơn nữa cái này cũng không thoát ly thiết lập game thể loại kỷ thực mà, mấy thứ này đều là suy đoán của Giáo sư Trần và mọi người thôi, có phải thật hay không thì còn chưa biết!] [Thực ra tôi cảm thấy trong loại game kỷ thực mà thêm vào một số thứ thần bí thì rất tuyệt, dù sao trong cuộc sống thực cũng có rất nhiều bí ẩn chưa được giải đáp, ví dụ như sự kiện rồng rơi, hay những nơi như Tam giác quỷ Bermuda, những cái đó chẳng phải cũng không thể giải thích bằng khoa học sao?] [Nói thì đúng là vậy, nhưng tôi cứ thấy là lạ...] [Lạ cái quái gì, chẳng phải rất tốt sao?

Cuộc sống thực có những bí ẩn chưa được giải đáp, thế giới game thêm vào một số yếu tố thần bí khó lường, đó chẳng phải là rất bình thường sao?] [Mà nói... cái không gian hư số này, rốt cuộc có tồn tại trong đời thực không?] [Không biết, dù sao tôi chưa từng nghe nói đến.] [Tôi cũng chưa từng nghe nói.] [Có lẽ có, nhưng đã bị phong tỏa rồi, dù sao có một số thứ không thể để người ngoài biết, ai hiểu thì tự hiểu.] [Ừm, ví dụ như người ngoài hành tinh, có người nói có, nhưng cũng có người nói không, hơn nữa rất nhiều video và tư liệu về người ngoài hành tinh, sau khi được đăng tải, liền biến mất một cách thần bí, cứ như có người đang bí mật thao túng vậy.] [À à ~ đây chính là sức mạnh của tư bản, trên đời này cái gì có thể thao túng mọi thứ, chỉ có tư bản!] [Thật vậy ~ sức mạnh của tư bản không muốn chúng ta biết quá nhiều thứ, chúng ta sẽ không thể biết, điều đó là không thể tránh khỏi!] [Khoan đã, nói đến những video và tư liệu biến mất đó, trước đây tôi từng thấy một tin tức, hình như rất giống với cái gọi là không gian hư số này...] [Ôi đệt ~ anh bạn lầu trên, cậu nói rốt cuộc có thật không vậy?

Nếu là thật thì mau gửi link lên đây đi, tôi cũng muốn xem thử,

nếu là video thì tôi tải nhanh về xem ngay!] [Tôi cũng vậy, trình phát nhanh khởi động xong xuôi!!!] [Oa la la tải xong rồi!] [Link từ lực chuẩn bị xong xuôi!] [Thằng cha lầu trên, link từ lực là để copy trực tiếp, cậu chuẩn bị cái quái gì chứ!] [À... mọi người đừng kích động, cái tư liệu đó bây giờ đã biến mất từ lâu rồi, đúng như mọi người nói, loại thứ đó hình như không thể tồn tại quá lâu trên mạng, thường xuyên biến mất một cách khó hiểu!] [Ôi đệt ~ biến mất chứng tỏ đó là thật chứ, nếu là giả thì nó đã không biến mất rồi.] [Đúng, ảnh tự sướng của tôi đăng lên mạng mấy năm rồi mà chẳng thấy nó biến mất bao giờ!] [Vậy thì... cậu rốt cuộc đã nhìn thấy gì trong cái tư liệu video đó?

Đã phát hiện ra điều gì?] [Đúng đúng đúng ~ đừng nói nhảm nữa, mau nói chính sự đi, cậu rốt cuộc đã nhìn thấy gì trong cái tư liệu video đó?] Mọi người nhao nhao hỏi.

Và rất nhanh, cư dân mạng đó liền gửi một dòng đạn mạc dài ngoẵng trong phòng livestream! [Cái video đó nói bên Mỹ từng có một cậu bé, mắt của cậu bé hình như là do sóng não quá phát triển, tạo ra biến dị từ trường, chỉ cần cậu bé tập trung nhìn chằm chằm vào một thứ gì đó, thứ đó sẽ biến mất...

Lúc đó trong video, cậu bé đó cứ nhìn chằm chằm vào một chai Coca, kết quả không bao lâu sau, chai Coca đó liền biến mất một cách khó hiểu, hơn nữa còn biến mất dưới ánh mắt của mọi người, lúc đó hiện tượng này còn gây ra một sự chấn động lớn bên Mỹ, rất nhiều người Mỹ lúc đó đều gọi cậu bé đó là người sở hữu siêu năng lực, nhưng đáng tiếc là, cậu bé đó không bao lâu sau liền qua đời một cách kỳ lạ, các chuyên gia phán đoán rằng sóng não từ trường của cậu bé quá phát triển, đại não không chịu nổi sóng não từ trường đó, nên đã dẫn đến việc cậu bé trực tiếp chết não...] Nghe những lời của cư dân mạng đó, những người khác đều ngây ra.

Không phải chứ???

Không thể nào chứ???

Không đời nào chứ???

Trên đời này lại thật sự tồn tại loại dị không gian khó tin như vậy?

Thậm chí còn có người có thể thao túng loại dị không gian này?

Điều này cũng quá khó tin rồi...

Đối với chuyện bên Mỹ có người có thể thao túng dị không gian, phần lớn cư dân mạng ban đầu đều không tin.

Chương 681

Bởi vì điều này quá đỗi kỳ lạ.

Nhưng rất nhanh... một số cư dân mạng từng thấy tin tức báo cáo đó cũng lần lượt lên tiếng. [Cái tin tức nước ngoài này tôi cũng từng thấy rồi, nhưng đó là chuyện của rất nhiều năm trước, hơn nữa đoạn video tư liệu đó từ lúc được tung ra đến khi biến mất, hình như chỉ có khoảng một tiếng đồng hồ, nếu không phải anh bạn lầu trên nhắc nhở, tôi suýt chút nữa đã quên mất chuyện này rồi.] [Đúng vậy, cái tin tức video này tôi cũng xem rồi, lúc đó tôi cứ nghĩ đây là một đoạn video kỹ xảo do bọn quỷ Mỹ làm ra, dù sao bọn họ giỏi làm mấy chuyện đó nhất, nhưng sau khi tôi quan sát kỹ lưỡng, lại phát hiện đoạn video đó từ đầu đến cuối đều trôi chảy, không có bất kỳ dấu hiệu cắt ghép hay kỹ xảo nào, tôi vốn định tiếp tục xem, nhưng video đột nhiên biến mất.] [Không sai, lúc đó tôi cũng ở trong tình huống tương tự, chuyện đã qua nhiều năm như vậy, tôi suýt nữa thì quên mất rồi.] [Thật vậy, tin tức báo cáo đó tôi cũng xem rồi...] [Tôi cũng xem rồi, tôi thề là tôi không nói dối...] [Thấy mọi người đều dũng cảm như vậy, vậy tôi cũng thừa nhận luôn, tôi cũng đã xem rồi, nếu bên trên muốn lấy cớ tạo tin đồn gây rối để mời tôi uống trà, tôi cũng chấp nhận.] [...] Theo những lời tự bóc phốt của các cư dân mạng này, rất nhanh, chủ đề này liền hoàn toàn bùng nổ trong phòng livestream. [Ôi đệt ~ không phải thật chứ?

Bên Mỹ năm đó thật sự có tin tức này sao?

Mấy người này sẽ không liên hợp lại lừa chúng tôi chứ?] [Đúng đó đúng đó, bây giờ bọn lừa đảo nhiều lắm, mấy người sẽ không định dùng chuyện này để gài bẫy chúng tôi chứ?] [Tôi thấy không giống, nếu họ muốn dùng chuyện này để lừa chúng tôi, thì phải có động cơ

chứ, nhưng họ chẳng có động cơ nào cả.] [Không sai, hơn nữa loại bóc phốt này còn mang theo rủi ro rất lớn, địa chỉ IP của họ cũng ở khắp nơi, có người thậm chí còn ở nước ngoài, chắc chắn không thể là bọn lừa đảo!] [Nếu họ không lừa chúng tôi... vậy có nghĩa là, năm đó bên Mỹ thật sự có tin tức báo cáo này rồi sao?] [Tôi nghĩ chắc là vậy, hơn nữa nội dung video tuyệt đối là thật, sau đó chính phủ Mỹ chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó không ổn, nên đã mạnh tay chặn và xóa bỏ tin tức báo cáo đó.] [Đúng đúng đúng ~ bên Mỹ hình như có một bộ phận gọi là Cục Thần Thuẫn, chuyên xử lý các sự kiện tương tự, nghe nói ngay cả người ngoài hành tinh họ cũng dám điều tra nghiên cứu, cũng không biết có thật không.] [Người ngoài hành tinh thì nói xa quá rồi, nhưng loại người sở hữu dị năng đặc biệt này, có lẽ thật sự có thể tồn tại, nhưng loại người này chắc không sống thọ được, vì họ đã đi ngược lại quy luật tự nhiên rồi!] [Đây không phải nói nhảm sao?

Trước đó anh đại bóc phốt kia chẳng phải chính mình cũng nói rồi đó sao, đứa bé người Mỹ kia sau này vì không chịu nổi luồng sóng não từ trường mạnh mẽ đó, đã trực tiếp "bay màu" rồi sao?] [May mà cậu ta bay màu, nếu không Mỹ đã xưng bá thế giới rồi.] [Có lý đó...] Vừa đúng lúc các cư dân mạng đang xôn xao bàn tán về đứa trẻ ở Mỹ có khả năng thao túng dị không gian, trong thế giới game, Dương Tuyết Lệ cũng lập tức giải thích cho Chu Tiểu Di.

Cô ấy nghiêm nghị nói: “Về dị không gian và không gian hư số, trước đây ở miền Tây nước Mỹ từng có một cậu bé sở hữu đôi mắt với khả năng tương tự… Não bộ của cậu ta cực kỳ phát triển, hơn nữa, khi đôi mắt tập trung vào một điểm, tại điểm đó sẽ tự động hình thành một từ trường kỳ lạ!

Nếu cậu ta nhìn chằm chằm vào điểm đó một lúc, bất kỳ thứ gì ở điểm đó cũng sẽ biến mất một cách khó hiểu.

Lúc đó rất nhiều nhà khoa học đều cảm thấy kỳ lạ… Sau này, họ đã tiến hành nghiên cứu cậu bé đó.

Nhưng đáng tiếc, cậu bé đó không lâu sau đã tự bạo.

Nguyên nhân là do sóng điện não của cậu ta quá phát triển, não bộ không thể chịu đựng được sự dao động từ trường của sóng điện não…" Nghe Dương Tuyết Lệ nói ra những lời này, mắt Chu Tiểu Di trợn tròn.

Những gì cư dân mạng vừa nói, cô ấy cũng đã đọc được.

Nhưng cô ấy nằm mơ cũng không ngờ tới, thông tin mà cư dân mạng bàn tán lại trùng khớp với lời Dương Tuyết Lệ đến vậy, hệt như đúc.

Chuyện này cũng quá khó tin rồi!

Thực ra không chỉ Chu Tiểu Di, mà lúc này, tất cả cư dân mạng trong phòng livestream đều ngây người.【Vãi!

Rốt cuộc là chuyện gì đây?

Tại sao những gì Dương Tuyết Lệ nói lại giống hệt với những gì chúng ta đang bàn luận vậy?】【Xem ra tác giả game này hình như cũng biết chuyện cậu bé Mỹ năm đó rồi!】【Quả nhiên là một tác giả game uyên bác, đến cả chuyện này cũng hiểu rõ.】【Nói chung, những người hiểu về loại chuyện này thường có tuổi, dù sao chuyện này cũng đã xảy ra rất nhiều năm rồi.

Vậy nên, từ chuyện này có thể suy đoán tuổi của tác giả game, ít nhất cũng phải tầm 40.】【Vãi!

Anh bạn trên kia bá đạo thật, chỉ dựa vào những manh mối này mà có thể đoán ra tuổi của tác giả game, lợi hại, phục!】【Đừng mê luyến anh, anh chỉ là một truyền thuyết!】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tôi thấy tác giả game này biết chuyện có lẽ còn chi tiết

hơn chúng ta nhiều, dù sao nãy giờ chúng ta chỉ biết ở Mỹ có người có thể thao túng dị không gian, nhưng lại không biết người đó ở miền Tây nước Mỹ, càng không biết lúc đó có rất nhiều người đã nghiên cứu cậu bé đó.】【Đúng vậy, xem ra tác giả game này biết mọi thứ chi tiết hơn chúng ta nhiều!】【Vậy thì… cậu bé Mỹ đó rất có khả năng không phải tự bạo mà là bị những nhà nghiên cứu đó nghiên cứu đến chết?】【Chuyện này còn phải nói sao?

Những người nghiên cứu loại này thường khá điên rồ, họ chắc chắn muốn xem não bộ của cậu bé đó nên đã trực tiếp mổ xẻ cậu ta.】【Đúng, hơn nữa còn rất có thể là mổ sống, như vậy mới có thể thu được dữ liệu chân thực nhất mà họ muốn!】【Vãi!

Bị mấy ông nói vậy, sao tôi thấy ghê rợn quá.】【Đột nhiên có một cảm giác sởn gai ốc…】【Không ngờ các nhà nghiên cứu Mỹ lại đen tối như vậy.】【Chẳng phải nói thừa sao?

Mấy gã đó thích nhất là làm mấy thí nghiệm khoa học nguy hiểm kiểu này.】【Đúng vậy, trên đời này có rất nhiều vũ khí sinh hóa và vũ khí virus, thực ra đều do bọn họ nghiên cứu ra!】【Quỷ Mỹ chết tiệt…】Vì những lời của Dương Tuyết Lệ, cư dân mạng đột nhiên càng thêm tò mò về tác giả của game đạo mộ này.

Bởi vì ai cũng biết, những gì NPC hiểu biết đều đã được tác giả game lập trình sẵn từ trước.

Cho nên, đừng thấy bây giờ Dương Tuyết Lệ đang phổ biến kiến thức về không gian hư số cho Chu Tiểu Di, mà thực tế, người thật sự cung cấp những thông tin này cho Chu Tiểu Di chính là tác giả game bí ẩn kia.

Ngoài ra, thông qua chuyện này, một bộ phận cư dân mạng cũng nhận ra một điều, đó là: game này vẫn là một game thực tế ảo loại chân thực.

Nó không hề thoát ly khỏi thiết lập thế giới hiện thực, cũng không thêm bất kỳ yếu tố huyền huyễn nào.

Tất cả mọi thứ đều theo đuổi sự chân thực, hoàn toàn khớp với thế giới hiện thực.

Thậm chí, ngay cả những sự kiện lịch sử cơ mật từng xảy ra ở Mỹ cũng được hắn lập trình vào game này.

Chương 682

Chuyện này đơn giản là thần kỳ!

Ngay lập tức, trên mạng lại dấy lên làn sóng suy đoán về tác giả game bí ẩn này.

Tuy nhiên, Trương Mục lúc này lại hoàn toàn không hay biết gì về những chuyện đó, vì hắn hiện đang nằm trên giường, yên tâm sáng tạo thêm nhiều kịch bản game…Thế nhưng, đúng lúc mọi người đang kinh ngạc về chuyện này, thì bên Chu Tiểu Di lại xảy ra tình huống bất ngờ.

Thực ra, sau khi biết bí mật của Tinh Tuyệt Cổ Thành từ những bức bích họa trong lăng mộ Hoàng tử Cô Mặc, Trần giáo sư và những người khác đã định rời đi.

Chu Tiểu Di cũng rất đồng tình với đề nghị này, vì chỉ cần cô ấy rời khỏi ngôi cổ mộ tế đàn đáng sợ này, về lý thuyết thì cô ấy sẽ được coi là hoàn thành cốt truyện phó bản.

Nhưng có những chuyện, bạn càng nghĩ đơn giản thì nó lại càng không cho bạn được như ý.

Cũng như Chu Tiểu Di hiện tại, cô ấy đã chuẩn bị quay người đi cùng Trần giáo sư và đồng bọn, thì kết quả là Vương Khải Toàn, gã mập tay chân ngứa ngáy không chịu nổi, lại một mình dùng xà beng nạy mở chiếc quan tài đá chứa Hoàng tử Cô Mặc!

"Két két két~" Nghe thấy tiếng nạy quan tài, Trần giáo sư và những người khác lập tức quay đầu nhìn lại."Tiểu Vương, cậu làm gì vậy?""Dừng tay mau…""Đừng mở quan tài…""Vãi!" Mấy người vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Chu Tiểu Di thậm chí còn thốt ra một câu "quốc túy" ngay tại chỗ.

Nhưng đáng tiếc, tất cả đã quá muộn.

Bởi vì khi họ lên tiếng ngăn cản, Vương Khải Toàn đã trực tiếp nạy bung nắp quan tài đá ra.

Hơn nữa, vì một mình hắn dùng lực không đều, cả nắp quan tài còn rơi thẳng xuống đất từ trên chiếc quan tài đá."—Rầm!!!" Theo tiếng động lớn vang lên, chiếc nắp quan tài đá nặng nề cứ thế rơi mạnh xuống đất trước ánh mắt kinh hãi của Trần giáo sư và mấy người, làm bụi bay mù mịt cả một vùng.

Thấy cảnh này, Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc lập tức bùng nổ.

Phải biết rằng, trong mắt họ, những chiếc quan tài đá được bảo quản nguyên vẹn như thế này đều là những di vật có giá trị sưu tầm tuyệt đối!

Những thứ này cần được niêm phong cẩn thận, và tuyệt đối không thể tùy tiện mở ra khi chưa có sự đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Vậy mà bây giờ… Vương Khải Toàn lại chỉ dùng một cây xà beng mà trực tiếp nạy bung nắp chiếc quan tài đá đó ra.

Chuyện đó thì cũng tạm chấp nhận được, nhưng điều đáng nói hơn là trình độ nạy quan tài của hắn còn tệ hại, làm nắp quan tài đá rơi thẳng xuống đất.

Nhìn chiếc nắp quan tài nặng nề đập mạnh xuống đất, tim Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc như rỉ máu!Và đúng vào khoảnh khắc Vương Khải Toàn nạy mở chiếc quan tài đá, trong phòng livestream của Chu Tiểu Di, vô số cư dân mạng đang dán mắt vào màn hình đều ngớ người trong hai giây.

Nhưng chỉ hai giây sau, họ lập tức bùng nổ những tiếng reo hò chưa từng có.

Sau đó, vô số bình luận bắt đầu tràn ngập phòng livestream, số lượng còn vượt qua bất kỳ khoảng thời gian nào khác, suýt chút nữa đã chiếm kín toàn bộ màn hình.【Vãi ~ vãi ~ vãi ~ Tình huống này, ngoài "vãi" ra, tôi không biết phải nói gì nữa!】【Mẹ kiếp, tôi cũng định nói hai từ đó, kết quả lại bị ông cướp mất…】【Xem ra "quốc túy" không phải nói bừa, khi con người ở trong tình huống cực kỳ kinh ngạc, trong đầu chỉ xuất hiện hai từ đó!】【Đậu xanh~ Vương Khải Toàn này thật sự bá đạo, Trần giáo sư và Dương Tuyết Lệ đang quan sát bích họa trong mộ thất, cố gắng tìm hiểu về Tinh Tuyệt Cổ Thành bằng cách đó, vậy mà hắn lại lén lút ở phía sau nạy quan tài.

Không thể không nói, xét từ một góc độ khác, hắn thật sự là một nhân tài!】【Đúng là nhân tài, loại nhân tài này không đi làm trộm thì phí của giời.】【Theo tôi thấy… hành vi này của hắn cũng không thể coi là trộm, dù sao trộm là lén lút lấy đồ của người khác khi họ không biết, nhưng Vương Khải Toàn này lại trực tiếp nạy quan tài ngay trước mặt Trần giáo sư và đồng bọn.

Đối với hành vi này của hắn, giờ tôi chỉ có thể nói hai từ: bá đạo!】【Đúng vậy, nếu nhất định phải thêm ba từ phía sau hai từ đó, tôi sẽ nói: bá đạo vãi chưởng!】【Nếu nhất định phải thêm một thời hạn cho năm từ đó, tôi nguyện ý là một vạn năm!】【Vậy thì… bá đạo vãi chưởng một vạn năm???】【Mẹ kiếp, mấy ông trên kia cũng là nhân tài thật, câu nói kinh điển của Tinh Gia bị mấy ông phá hỏng hết rồi!】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Vương Khải Toàn này thật sự dũng cảm, phải biết rằng, Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc là những chuyên gia khảo cổ học viện trong truyền thuyết đó, định nghĩa mà họ chủ trương là bảo vệ văn vật, vậy mà hắn lại dám trực tiếp nạy quan tài ngay trước mặt họ, hơn nữa còn làm nắp quan tài đổ xuống đất, đây chẳng phải là trực tiếp tát vào mặt hai vị giáo sư khảo cổ Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc sao?】【Đúng vậy, hơn nữa cú

tát này còn rất mạnh, suýt chút nữa là nghiền nát luôn rồi.】【Cười chết tôi rồi, tôi còn tưởng Chu tỷ sắp thông quan thuận lợi chứ…】【Nhưng mà cũng may, chỉ là nạy một chiếc quan tài đá, cũng không xảy ra chuyện gì khác, bây giờ rời đi, chắc cũng coi như thông quan rồi.】【Chưa chắc đâu, tôi nghe nói loại cốt truyện này, nếu mở quan tài thì nhất định sẽ có rắc rối.】【Ý ông là… trong quan tài đá có thứ gì đó?】【Còn nhớ con quái vật lông đỏ trong cốt truyện hướng dẫn tân thủ trước đó không?

Biết đâu trong chiếc quan tài đá này cũng có thứ tương tự.】【Vãi!

Bị ông nói vậy, hình như đúng là có khả năng thật!】【Nhưng trong quan tài này nằm không phải Hoàng tử Cô Mặc sao?

Nếu là hoàng tử thì chắc sẽ không 'trá thi' (tức là bật dậy thành xác sống) như con quái vật lông đỏ đó chứ?】【Chuyện này chưa chắc, dù sao Hoàng tử Cô Mặc năm đó cũng là một kẻ hung hãn, theo lý thuyết kẻ hung hãn, khả năng hắn ta 'trá thi' vẫn rất cao.】【Đúng vậy, hắn ta là một nhân vật tàn nhẫn đến mức dám ám sát Tinh Tuyệt Nữ Vương, chúng ta không thể xem thường hắn ta!】Cư dân mạng trong phòng livestream nhao nhao bàn tán.

Khoảnh khắc này, tất cả đều ngớ người vì hành động mở quan tài của Vương Khải Toàn.

Không vì điều gì khác, chỉ vì hắn ta dám mở quan tài ngay trước mặt Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc của Viện Khảo cổ Quốc gia.

Cái khí phách này… không phải người bình thường nào cũng có được!

Mãnh liệt!!!

Thật sự quá mãnh liệt!

Điều này giống như việc bạn dám không đội mũ bảo hiểm, cưỡi xe mô tô độ thong thả chạy qua trước mặt cảnh sát giao thông.

Chương 683

Hoặc là bạn dám đưa thẳng một tấm danh thiếp nhỏ cho cảnh sát phòng chống tệ nạn ngay trước mặt họ.

Ý nghĩa thì cũng gần như vậy.

Cho nên… họ nằm mơ cũng không ngờ Vương Khải Toàn lại làm ra chuyện như vậy vào lúc này, ngay trước mặt Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc.

Điều này đơn giản là đã phá vỡ ấn tượng đầu tiên của họ về gã mập Vương Khải Toàn trọng tình trọng nghĩa này.

Mẹ kiếp!!!

Gã này thật sự ngốc… hay là vì quá tham tài nên mới không kiềm chế được tay mình?

Nhưng… cũng có một số cư dân mạng cho rằng, có lẽ tác giả game đã vô tình nhập sai mã lập trình của Quan Vũ khi thiết lập nhân vật Vương Khải Toàn này.

Vì vậy, Vương Khải Toàn mới làm ra hành vi phản nhân loại như vậy vào lúc này.

Trong phút chốc, những suy đoán về "Quan Vũ Vương Khải Toàn" đã tràn ngập khắp phòng livestream.

Hầu như tất cả bình luận đều đang bàn tán về nhân vật Vương Khải Toàn này…Tuy nhiên, Chu Tiểu Di lúc này không có thời gian xem những thông tin bình luận tràn ngập như sóng thần kia.

Bởi vì ngay khoảnh khắc Vương Khải Toàn mở chiếc quan tài đá, cô ấy, đang ở trong mộ thất, đột nhiên cảm thấy một trận kinh hoàng.

Cô ấy cảm thấy mình phải rời khỏi đây ngay lập tức.

Nếu không nhanh chóng rời đi, có lẽ lát nữa cô ấy sẽ không thể thoát thân được.

Thế là… cô ấy không nghĩ ngợi gì, vội vàng chạy ra phía ngoài mộ thất.

Ngay cả Dương Tuyết Lệ và Trần giáo sư, mấy người họ, cô ấy cũng lười quản.

Cô ấy bây giờ chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, thoát khỏi mộ thất này.

Nhưng đúng lúc cô ấy sắp chạy đến cửa mộ thất… cô ấy lại đột nhiên đứng sững lại.

Mẹ kiếp!!!

Cửa đá bên ngoài tế đàn hình như vẫn chưa mở phải không?

Dù mình có thể chạy ra khỏi mộ thất này, cũng không thể chạy ra khỏi tế đàn bên ngoài.

Chạy cái chó gì mà chạy… Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di đành phải mất hứng quay lại, vẻ mặt căng thẳng trở về mộ thất.

Lúc này, Trần giáo sư và Dương Tuyết Lệ, ba người họ đã đi đến chỗ Vương Khải Toàn.

Trần giáo sư đang la mắng Vương Khải Toàn, còn Vương Khải Toàn thì cứ đứng đó gật đầu nhận lỗi, và cam đoan lần sau nếu không có sự đồng ý của Trần giáo sư, tuyệt đối sẽ không tự tiện mở quan tài nữa.

Thế nhưng… nhìn biểu cảm nửa cười nửa không trên mặt hắn, cái gật đầu nhận lỗi đó cũng chỉ là qua loa lấy lệ với Trần giáo sư.

Nếu cho hắn một cơ hội nữa, hắn chắc chắn vẫn sẽ nạy mở chiếc

quan tài đá này.

Đương nhiên, Trần giáo sư bên này tuy mắng thì mắng, nhưng sau khi mắng xong Vương Khải Toàn, ông ấy cũng với vẻ mặt cuồng nhiệt nhìn vào bên trong quan tài đá.

Hách Kiến Quốc và Dương Tuyết Lệ thậm chí ngay khi chạy đến đã lập tức tập trung sự chú ý vào chiếc quan tài đá đó, không hề trách mắng Vương Khải Toàn.

Điều này khiến Chu Tiểu Di đứng ngây ra tại chỗ.

Khá lắm.

Hóa ra trong lòng những người này cũng rất muốn mở quan tài, chỉ là ngại thể diện hoặc quy tắc của Viện Khảo cổ nên không tự mình mở.

Thay vào đó, họ lại mượn tay Vương Khải Toàn để hoàn thành ý định trong lòng.

Chương 684

Bá đạo thật!

Vương Khải Toàn ngây thơ lại trở thành công cụ của họ!【Vãi ~ vãi ~ vãi ~ Mấy người của Viện Khảo cổ này thật ti tiện, bề ngoài thì la mắng Vương Khải Toàn, kết quả thấy hắn mở quan tài thì họ lại còn hưng phấn hơn cả Vương Khải Toàn nữa.】【Má ơi, tôi đã bảo lúc nãy họ chuẩn bị rời đi, sao lại đột nhiên quên mất Vương Khải Toàn vẫn còn ở trong mộ thất chứ, hóa ra họ cố ý biết hắn muốn mở quan tài, nên cố tình để hắn lại, cho hắn một mình có thời gian và cơ hội thao tác.】【Đạo mạo giả nhân giả nghĩa, đây đơn giản là đạo mạo giả nhân giả nghĩa mà, không ngờ lão giáo sư của Viện Khảo cổ Quốc gia lại cũng là loại tiểu nhân hay giở trò tâm kế như vậy.】【Đáng ghét ~ Không ngờ Dương tiểu thư nhà mình cũng là loại người này.】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tôi từng xem những chương trình khảo cổ đó, những người của Viện Khảo cổ này trước đây khi xuống mộ, hình như đều rất tò mò về những thứ trong mộ thất và quan tài, cho dù quên những thứ khác, cũng tuyệt đối sẽ không quên nghiên cứu những thứ trong quan tài.

Thậm chí còn không tiếc bất cứ giá nào để mở quan tài, lần này họ lại chỉ chăm chú xem những bức bích họa, hoàn toàn không đả động gì đến chiếc quan tài đá đặt ở giữa mộ thất, thậm chí cũng không hề để ý, rõ ràng là có vấn đề lớn ở đây!】【Đúng vậy, tôi cũng vừa đúng lúc muốn nói điều này… Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc này chắc chắn là cố ý.】【Vậy còn Dương Tuyết Lệ thì sao?】【Dương tiểu thư chắc không phải, dù sao cô ấy không phải người của Viện Khảo cổ, cho dù muốn mở quan tài, thấy bên cạnh có hai vị lão giáo sư của Viện Khảo cổ, cũng sẽ không hành động lỗ mãng.】【Đúng vậy,

huống hồ Dương Tuyết Lệ ngay từ đầu đã đi cùng Trần giáo sư và đồng bọn, không giống Vương Khải Toàn loại đạo mộ tặc nửa đường chen vào.

Cho nên, dù cô ấy có muốn mở quan tài, cũng sẽ không phải vào lúc này, ngay trước mặt Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc mà mở.】【Vậy thì… anh em Khải Toàn của chúng ta đã trở thành công cụ của họ?

Chuyên dùng để nạy mở quan tài đá?】【Tám phần là vậy…】【Không phải tám phần, tôi thấy chắc chắn là vậy.】【Tôi vốn tưởng chỉ trong cuộc sống hiện thực mới xảy ra những chuyện đấu đá nội tâm như thế này, không ngờ trong thế giới game cũng có.】【Chẳng phải rất bình thường sao?

Dù sao đây là game thể loại chân thực, hiểu không?】【Những cái khác tôi không muốn nói nhiều, tôi chỉ muốn nói tác giả game này chắc chắn là một nhân vật từng trải, nếu không thì tuyệt đối không thể nhìn thấu nhân tính đến mức này.】【Đúng vậy, tôi cũng nghĩ vậy, cho nên tôi phán đoán, tuổi của tác giả game này, ít nhất cũng phải trên 50, vì chỉ có người từng trải vô số người mới có tư cách này.】【Bá đạo thật, không ngờ mấy vị trên kia cũng là nhân tài, chỉ dựa vào những thông tin này mà đoán thẳng ra tuổi của tác giả game rồi.】【…】Lúc này, nhìn màn biểu diễn đạo mạo giả nhân giả nghĩa của mấy người Trần giáo sư, cư dân mạng trong phòng livestream đều không chịu nổi nữa.

Họ nhao nhao gửi bình luận, châm chọc Trần giáo sư và đồng bọn.

Nhưng đồng thời, họ cũng thông qua chuyện này mà phát hiện ra rất nhiều vấn đề.

Ví dụ như họ suy đoán tác giả của game này chắc chắn không còn trẻ nữa, ít nhất cũng phải 50 tuổi.

Nếu không thì làm sao hắn có thể nhìn thấu nhân tính đến mức này chứ?

Còn về Vương Khải Toàn, kẻ mở quan tài kia… lúc này thì hắn đã bị họ trực tiếp coi là công cụ!

Bị Trần giáo sư và đồng bọn bán đứng mà vẫn còn ở đó giúp họ đếm tiền!Cùng lúc đó, sau khi la mắng Vương Khải Toàn, Trần giáo sư cũng lập tức nóng lòng nhìn về phía quan tài đá phía sau.

Do tò mò, Chu Tiểu Di cũng ghé sát lại.

Rất nhanh, cư dân mạng cũng thông qua tầm nhìn của Chu Tiểu Di mà nhìn thấy tình hình bên trong quan tài đá.Trong tầm mắt, chỉ thấy một thi thể toàn thân bị quấn đầy gai sắt, lại bị người ta trói như một cái bánh chưng, đặt trong quan tài.

Tứ chi của hắn đã bị chặt đứt toàn bộ, ngay cả mắt cũng bị khoét ra.

Không đúng!!!

Nói chính xác thì!

Không chỉ có mắt.

Ngũ quan của hắn đều biến mất.

Tai không còn, mũi cũng bị cắt, miệng bị khâu lại, trông vô cùng rùng rợn và kinh khủng.

Nhưng điều khiến người ta cảm thấy kỳ lạ là, thi thể này lại trông như vừa mới chết vậy.

Trên người không những không có dấu hiệu thối rữa, thậm chí còn không có cả vết đồi mồi.

Chu Tiểu Di thậm chí còn có thể nhìn thấy một ít vết máu trên vết thương của hắn, hơn nữa những vết máu đó còn đỏ tươi, như thể vẫn

chưa khô hoàn toàn.

Chuyện này cũng quá kỳ lạ rồi.“Trần giáo sư, thi thể này sao lại kỳ lạ như vậy?”“Tại sao tay chân hắn lại bị chặt, hơn nữa ngũ quan cũng biến mất?”“Điều còn khó hiểu hơn là, tại sao trên người hắn còn phải quấn những cái gai sắt này?”“Hắn không phải là hoàng tử của vương quốc Cô Mặc sao?”“Chẳng lẽ đây là nghi thức an táng mà vương quốc Cô Mặc năm đó dành cho hoàng tử của mình?”Chu Tiểu Di vừa nhìn thi thể kỳ lạ trong quan tài đá, vừa hỏi.

Trần giáo sư không lập tức trả lời.

Ông ấy chăm chú nhìn thi thể trong quan tài một lúc, sau đó trầm giọng nói: “Thi thể này chắc chắn là của hoàng tử Cô Mặc, nhưng ngôi mộ này có lẽ không phải do người của vương quốc Cô Mặc xây dựng, mà là do người của Cổ quốc Tinh Tuyệt xây dựng.”Lời này vừa nói ra, không chỉ Chu Tiểu Di, mà ngay cả Hách Kiến Quốc và Dương Tuyết Lệ bên cạnh cũng không khỏi kinh ngạc.

Bởi vì họ nằm mơ cũng không ngờ tới, Trần giáo sư lại đưa ra câu trả lời như vậy sau khi nhìn thấy thi thể này.

Phải biết rằng… đây là trong lãnh địa của vương quốc Cô Mặc.

Mà hoàng tử Cô Mặc, với tư cách là người thừa kế của vương quốc Cô Mặc, mộ thất của hắn làm sao có thể do người của Cổ quốc Tinh Tuyệt xây dựng được?

Hắn lúc còn sống chẳng phải đã ám sát Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?

Nếu chuyện này là thật, vậy người của Cổ quốc Tinh Tuyệt chẳng phải nên căm ghét hắn sao?

Chương 685

Tại sao còn phải xây dựng mộ thất cho hắn chứ?

Chu Tiểu Di không hiểu thì hỏi, trực tiếp nói ra mấy nghi vấn trên.Trần giáo sư nghe xong, cũng suy tư một lát.

Sau đó, chỉ thấy ông ấy với vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Thực ra điểm này tôi đã sớm nên nghĩ tới rồi.""Hoàng tử Cô Mặc năm đó chọn cách ám sát Tinh Tuyệt Nữ Vương, xét từ một góc độ nào đó, hắn hẳn đã sớm đoán được kết cục của mình.""Bất kể ám sát thành công hay thất bại, hắn đều sẽ không có kết cục tốt đẹp.""Thậm chí còn phải kéo theo toàn bộ vương quốc và dân chúng của mình chôn cùng.""Cho nên… mộ thất mà chúng ta đang ở hiện tại, chắc chắn không phải do những người dân của vương quốc Cô Mặc xây dựng cho hắn.""Mà là do người của Cổ quốc Tinh Tuyệt giúp hắn xây dựng.""Còn về lý do họ muốn làm vậy, cũng rất đơn giản…""Họ muốn dùng cách này để khống chế tất cả những người của vương quốc Cô Mặc.""Đây cũng là lý do tại sao trên mộ thất này lại phải dùng một tòa tế đàn đè lên.""Trong tư tưởng Tây Vực thời bấy giờ, đây chính là cách cực kỳ đẫm máu để trấn áp hoàng tử Cô Mặc bên dưới không thể đầu thai chuyển kiếp…"Nghe những lời này của Trần giáo sư, Hách Kiến Quốc lại không khỏi nhíu mày.

Ông ấy do dự một chút rồi nói: "Thầy ơi, cách nói này của thầy… hình như hơi mê tín rồi thì phải?

Trước đây thầy chẳng phải luôn yêu cầu chúng ta phải nhìn nhận mọi vấn đề từ góc độ khoa học sao?""Nhưng tại sao bây giờ thầy lại kể cho chúng ta những phương pháp mang tính mê tín như vậy chứ?"Trần giáo sư nhìn Hách Kiến Quốc, sau đó cười khổ lắc đầu

nói: “Chúng ta tuy phải dùng góc độ khoa học để nhìn nhận mọi vấn đề, nhưng người cổ đại lại không nghĩ như vậy.”“Cho nên… khi chúng ta nghiên cứu một sự việc, nhất định phải suy nghĩ vấn đề từ góc độ của họ trước.”“Nếu không, chúng ta chỉ có thể nhìn thấy bề nổi của những vật thể cổ đại này, không thể nghiên cứu được ý nghĩa cốt lõi bên trong của nó.”“Điều này giống như ngôi mộ hai tầng kỳ lạ này.”“Chẳng lẽ cậu không thấy kỳ lạ sao?”“Một mộ thất đàng hoàng, tại sao lại phải xây dựng bên dưới một tế đàn cực kỳ đẫm máu?”“Vấn đề này, nếu chúng ta xuất phát từ góc độ hiện đại để nghiên cứu, không nghi ngờ gì nữa, chúng ta chắc chắn không thể thu được bất kỳ thông tin nào.”“Ngay cả khi có được, thì đó cũng chỉ là những thông tin vụn vặt bề mặt…”“Thậm chí những thông tin vụn vặt này còn rất có thể là sai lầm.”“Tôi nói vậy, cậu có hiểu không?”Sau khi nói xong những lời này, Trần giáo sư lại dùng ánh mắt sâu sắc nhìn Hách Kiến Quốc một cái.

Hách Kiến Quốc trầm mặc một lúc, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Chỉ thấy ông ấy vô cùng kích động nhìn thi thể trong quan tài đá!

Sau đó không thể tin được mà nói: “Xem ra là tôi đã suy nghĩ quá nông cạn rồi, vẫn là thầy hiểu biết nhiều hơn.”Trần giáo sư xua tay nói: “Thực ra tôi cũng không hiểu biết nhiều lắm, tôi chỉ luôn tuân theo một quy luật nghiên cứu để nghiên cứu một sự việc mà thôi, đó là: mạnh dạn giả thuyết, cẩn thận cầu chứng.”“Quy luật nghiên cứu này, trước đây tôi cũng đã nhắc nhở các cậu rất nhiều lần.”“Chỉ là các cậu luôn chú trọng bề mặt, chưa thực sự hiểu rõ quy luật này mà thôi.”“Trong đầu các cậu chỉ luôn nghĩ đến việc phải dùng thủ đoạn khoa học nào để kiểm chứng những vấn đề này.”“Nhưng lại chưa từng nghĩ đến việc phải dùng tư duy vấn đề của người cổ đại thời bấy giờ để suy nghĩ vấn đề, đi sâu vào vấn đề.”“Cho nên… có những

vấn đề lịch sử cổ đại để lại, các cậu chỉ có thể nhìn thấy bề nổi, chứ không thể đi sâu vào linh hồn của nó, để thực sự hiểu ý nghĩa của nó.”“Thực ra, cái ‘mạnh dạn giả thuyết’ này, nói đơn giản hơn là để các cậu phát huy tư duy của mình để phát huy trí tưởng tượng.”“Nhưng trên thực tế, lại là để các cậu dùng phương thức tư duy của người cổ đại năm đó để nhìn nhận một vấn đề.”“Sau đó lại dùng tư duy khoa học hiện đại để lật đổ những vấn đề mà họ đã nghĩ ra vào thời đó!”“Và dùng phương thức tư duy khoa học hiện đại, đi sâu tìm hiểu vấn đề này, từ đó cầu chứng bản chất của vấn đề.”Những lời Trần giáo sư nói ra lúc này, tuy nghe có vẻ khó hiểu và trừu tượng, nhưng nếu lắng nghe kỹ, vẫn có thể nhận được rất nhiều sự khai sáng.

Mà Hách Kiến Quốc vốn dĩ cũng là giáo sư của Viện Khảo cổ, những điều cần hiểu thực ra ông ấy đều hiểu, chỉ là chưa được khai sáng mà thôi.

Nhưng lúc này, sau khi bị Trần giáo sư nhắc nhở một trận như vậy!

Ông ấy cuối cùng cũng hoàn toàn giác ngộ, hơn nữa còn là loại đại triệt đại ngộ!

“Hóa ra phương thức tư duy trước đây của tôi luôn sai lầm, hôm nay được thầy nhắc nhở một phen, tôi thật sự được khai sáng như thể được rót nước vào đỉnh đầu vậy…”Nghe lời Trần giáo sư, Chu Tiểu Di bên cạnh cũng gật đầu vẻ nửa hiểu nửa không.

Cô ấy cảm thấy mình hình như đã hiểu, nhưng hình như lại chưa hiểu.

Điều này giống như khi cô ấy trước đây ăn bún bò ở quán bún bò vậy.

Rõ ràng biết thịt bò đó là thịt chuột đã qua chế biến.

Rõ ràng biết những sợi bún này là đủ loại công nghệ và hóa chất.

Rõ ràng biết sau khi ăn những thứ này xong!

Mình có thể sẽ tiêu chảy đến sáng!

Hơn nữa còn là loại không ngừng được.

Nhưng cô ấy vẫn sẽ ăn!

Không vì điều gì khác, chỉ để lấp đầy cái bụng.

Hai chuyện này có liên quan không?

Không liên quan.

Nhưng cảm giác chính là như vậy…Cùng lúc đó, trong phòng livestream.

Cư dân mạng sau khi nghe xong bài diễn thuyết của Trần giáo sư cũng đều rơi vào trầm tư.

Họ cảm thấy lão giáo sư trong thế giới game này hình như thật sự có "chất".

Ít nhất những lời ông ấy nói đều có lớp lang, bạn rõ ràng biết ông ấy nói hình như có vấn đề, nhưng suy nghĩ kỹ lại, hình như lại thấy ông ấy nói rất đúng.

Tóm lại, nghe rất có lý là được.【Xem ra tác giả game này cũng khá hiểu về mặt khảo cổ đó.】【Ông này chẳng phải nói thừa sao?

Hắn mà không hiểu về khảo cổ thì làm sao có thể làm ra được game cấp độ này chứ!】【Đúng vậy, trong game này đâu đâu cũng là kiến thức chuyên môn, nếu tác giả không phải là người tốt nghiệp chuyên ngành khảo cổ thì chắc chắn không làm được phải không?】【Cho nên… bây giờ chúng ta lại có thể khẳng định thêm một điều nữa, đó là tác giả game này, rất có khả năng là một sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành khảo cổ.】【Cũng có thể là lão giáo sư của

Viện Khảo cổ, ít nhất là loại giáo sư trên 50 tuổi.】【Dường như các lão giáo sư của Viện Khảo cổ đều trên 60 tuổi mà?】【Vậy thì hắn có thể đang làm việc ở Viện Khảo cổ.】【Đúng, tôi cũng thấy có khả năng, tóm lại công việc của hắn trong thế giới hiện thực, tuyệt đối có liên quan đến Viện Khảo cổ.】【Mà nói đến Vương Kỳ giáo sư chẳng phải cũng ở đây sao?

Hắn ta sẽ không biết thân phận thật của tác giả game này chứ?】【Biết đâu thật sự biết, trách gì hắn cứ ở đây mãi, nói không chừng chính là hắn, vì để tạo độ nóng và lưu lượng cho game này.】【Khoan đã, tôi cảm thấy tư duy của mấy ông có vấn đề rồi, game này bây giờ hot như vậy, còn cần Vương Kỳ giáo sư đến tăng độ nóng và lưu lượng sao?】【À… hình như không cần thật.】【Bất kể nói thế nào, tóm lại bây giờ chúng ta đã càng ngày càng gần đến việc tìm ra thân phận thật của tác giả game rồi.】【Đúng vậy, bây giờ chúng ta đã có mấy đặc điểm về hắn, ví dụ như tuổi trên 50, ví dụ như hắn rất quen thuộc với chuyên ngành khảo cổ, có khả năng là sinh viên tốt nghiệp học viện khảo cổ, hơn nữa rất có khả năng hiện tại đang công tác ở Viện Khảo cổ, cho dù không phải giáo sư Viện Khảo cổ, cũng có thể là nhà khảo sát hoặc biên tập viên tài liệu gì đó.】【Nếu chúng ta bắt tay vào tìm từ phương diện này, biết đâu thật sự có thể tìm ra tác giả game đó.】【Tuyệt vời quá, tôi thấy chúng ta thông minh quá đi, có thể sánh ngang với thám tử lừng danh Conan rồi.】【Vãi ~ Mấy ông tự dán vàng lên mặt mình ghê đó, đợi mấy ông tìm được tác giả game rồi hãy nói, bây giờ nói mấy chuyện này vẫn còn quá sớm.】【Anh bạn này nói không sai, tất cả những gì chúng ta đang nói bây giờ đều chỉ là suy đoán, không thể coi là thật.

Đợi lần sau thực sự tìm được thân phận thật của tác giả game rồi hãy nói mới có lý có cứ.】【Đúng, không sai!】【Được rồi, vậy anh em cố lên nha, fighting!】 Cũng chính lúc các cư dân mạng trong

phòng livestream nhao nhao phỏng đoán thân phận thực sự của Trương Mục là gì, thì trong thế giới game, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc cùng những người khác đã bắt đầu cẩn thận tìm kiếm bên trong quan tài đá.

Chương 686

Bên trong chiếc quan tài đá này, ngoài cái thi thể kỳ dị bị cắt tứ chi, bịt kín ngũ quan kia, còn có rất nhiều vật bồi táng.

Chỉ là, những vật bồi táng này cảm giác hơi bất thường.

Chúng đều là những hộp sọ rất nhỏ, mà số lượng lại rất nhiều.

Khắp chiếc quan tài... bao gồm cả dưới thi thể kỳ dị kia, hầu như toàn là những hộp sọ lớn bằng nắm tay trẻ sơ sinh.

Không đúng... nói chính xác hơn, kích thước của những hộp sọ này không đồng nhất.

Có cái chỉ bằng nắm tay trẻ sơ sinh, nhưng cũng có cái đã lớn bằng nắm tay người trưởng thành.

Khi nhìn thấy những hộp sọ này, ngay cả Giáo sư Trần, người đã trải qua nhiều chuyện, cũng không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Vương Khải Toàn đứng bên cạnh càng nhíu mày, mắng lớn một câu: "Cái xã hội phong kiến khốn nạn này, nhìn kích thước những hộp sọ này... e rằng toàn là trẻ con sao?" Giáo sư Trần cũng nhíu mày nói: "Không sai, từ kích thước của những hộp sọ này mà xem, lúc còn sống chúng không quá 3 tuổi, nhỏ nhất... có lẽ còn chưa đủ tháng, thậm chí còn nhỏ hơn..." Nghe câu cuối của Giáo sư Trần, ngọn lửa giận trong mắt Vương Khải Toàn bùng lên.

Cậu ta lớn tiếng mắng: "Cái Cô Mặc quốc này cũng quá tàn nhẫn, lại dùng những đứa trẻ nhỏ như vậy để bồi táng, đây đúng là mất hết nhân tính!" "Chẳng trách cuối cùng chúng bị Tinh Tuyệt cổ quốc diệt vong..." "Một quốc gia tàn nhẫn như vậy, đáng lẽ phải bị diệt từ lâu rồi." Giáo sư Trần dùng đèn pin chiếu vào Vương Khải Toàn, sau đó

thở dài, nói: "Tiểu Vương đồng chí, tôi nghĩ cậu đã hiểu lầm rồi.

Thủ đoạn bồi táng này, có lẽ không phải do người của Cô Mặc vương quốc làm, mà là do người của Tinh Tuyệt cổ quốc làm." "Cái gì?

Do người của Tinh Tuyệt cổ quốc làm?" Vương Khải Toàn nghe vậy lập tức sững sờ!

Sau đó, cậu ta mặt mày ngơ ngác nhìn Giáo sư Trần nói: "Nhưng đây không phải là mộ của thái tử Cô Mặc vương quốc sao?

Tại sao những thứ này lại do người của Tinh Tuyệt cổ quốc làm chứ?" Từ câu hỏi này của Vương Khải Toàn, không khó để nhận ra rằng cậu ta vừa rồi hoàn toàn không nghe Giáo sư Trần giải thích về những bức bích họa.

Bởi vì nếu cậu ta có nghe lọt dù chỉ một chút, thì đã không hỏi ra câu hỏi ngu ngốc như vậy.

Ngôi mộ tế đàn này vốn là hình phạt mà Tinh Tuyệt cổ quốc dành cho thái tử Cô Mặc vì tội ám sát Nữ hoàng Tinh Tuyệt.

Mục đích là để trấn áp vận mệnh của Cô Mặc vương quốc!

Khiến cho dân chúng của họ, đời đời kiếp kiếp về sau đều không thể siêu sinh.

Mà những thông tin này... trước đó Giáo sư Trần khi giải thích những bức bích họa, đã nói ra hết rồi.

Dương Tuyết Lệ, Hách Kiến Quốc, thậm chí ngay cả Chu Tiểu Di cũng đã hiểu rõ.

Nhưng Vương Khải Toàn này lại dường như không nghe lọt một chữ nào.

Điều này khiến Giáo sư Trần và mấy người kia lập tức hiểu ra

một vấn đề.

Rõ ràng... vị Tiểu Vương đồng chí này từ lúc vừa bước vào căn mộ thất này, đã dồn hết sự chú ý vào chiếc quan tài đá này rồi sao?

Cho nên khi Giáo sư Trần giải thích những thông tin bích họa lúc đó, cậu ta mới không nghe lọt...

đến nỗi bây giờ mới hỏi ra câu hỏi ngu ngốc như vậy...

Lúc này, Chu Tiểu Di cũng đột nhiên lên tiếng hỏi: "Giáo sư Trần, lúc nãy thầy nói có những đứa trẻ còn nhỏ hơn cả đứa trẻ đủ tháng, ý thầy là gì?

Chương 687

Sao em nghe không hiểu lắm?" "Lẽ nào còn có đứa trẻ nào nhỏ hơn đứa trẻ vừa đủ tháng sao?" "Hoặc là... chúng vừa mới sinh ra, đã bị..." Chu Tiểu Di không nói tiếp, vì cảnh tượng đó cô không dám tưởng tượng.

Cho dù đây chỉ là một thế giới game, nhưng độ chân thực của game quá cao.

Sau một thời gian chơi game, đến bây giờ cô đã gần như không thể phân biệt đâu là thế giới thực, đâu là thế giới game.

Cho nên... nếu cảnh tượng trong đầu cô là thật, thì cái gọi là Tinh Tuyệt cổ quốc này cũng quá tàn nhẫn rồi.

Giết chết những đứa trẻ vừa mới sinh ra...

đó là việc con người có thể làm sao?

Hay là...

đây chỉ là do tác giả game đó tự mình phát huy trí tưởng tượng bệnh hoạn?

Nếu thật sự là như vậy, thì tác giả của game đạo mộ này chắc chắn cũng là một kẻ biến thái.

Nếu không thì, làm sao hắn có thể nghĩ ra cảnh tượng biến thái và vô nhân đạo như vậy chứ?

Cho dù cảnh tượng đó không thật sự được hiện ra, nhưng thông qua những hộp sọ hài cốt trẻ em này, bất cứ ai có chút trí tưởng tượng, e rằng đều có thể ngay lập tức liên tưởng đến cảnh tượng đó, phải không?

Ở một phía khác, các cư dân mạng trong phòng livestream cũng đang phát huy trí tưởng tượng. "Ối giời ơi ~ Ối giời ơi ~ Mấy ông thấy mấy hộp sọ hài cốt trẻ con này chưa?" "Vô lý, tụi tôi đâu có mù, làm sao mà không thấy được!" "Trời đất quỷ thần ơi ~ Tác giả này còn là người không vậy?

Dám nghĩ ra cả cái tình tiết tàn nhẫn như thế này." "Đúng là có hơi tàn nhẫn thật." "Trẻ con nhỏ như vậy mà hắn ta cũng xuống tay được..." "Khoan đã, tôi nghĩ mọi người có lẽ đang hiểu lầm, đây hiện tại chỉ là phỏng đoán của chị Chu thôi, trước khi có được câu trả lời chính xác, chúng ta tốt nhất đừng vội đưa ra kết luận." "Đúng ~ Tôi cũng nghĩ vậy, có lẽ là chúng ta nghĩ quá nhiều rồi!" "Nghĩ nhiều cái quái gì, nếu nghĩ nhiều rồi, vậy ông nói cho tôi biết, mấy cái hộp sọ trẻ con trong quan tài đá này là sao đây?" "Có lẽ... có lẽ đây chỉ là những đứa trẻ chết yểu, thái tử Cô Mặc không muốn chúng bị phơi thây ngoài hoang dã, nên đã chôn cất chúng cùng trong quan tài của mình." "Không thể không nói, anh trai ở trên lầu trí tưởng tượng cũng phong phú thật đấy, còn có thể nghĩ ra được cái tình tiết kỳ lạ như vậy!" "Đúng đấy, Giáo sư Trần vừa mới nói xong, ngôi cổ mộ này là do người của Tinh Tuyệt cổ quốc xây, với lại ông nhìn thái tử Cô Mặc mà xem, bây giờ hắn ta còn bị người ta trói như bánh chưng, tứ chi ngũ quan đều bị cắt mất, kết quả ông lại nói với tôi là hắn ta còn có quyền lựa chọn, để những đứa trẻ bị phơi thây ngoài hoang dã đến bồi táng cùng mình ư?

Đây không phải là nói bậy à?" "Đúng là hơi nhảm nhí thật, phàm là người bình thường thì sẽ không nghĩ đến tình huống này." "Vậy thì... bây giờ chúng ta có thể xác định thêm một điều, đó là tác giả game này, về mặt tâm lý chắc chắn là một kẻ biến thái, nếu không thì, làm sao hắn có thể nghĩ ra một cốt truyện phi nhân loại như vậy chứ?" "Đúng, tôi cũng nghĩ vậy, một cốt truyện tàn nhẫn như thế này, nếu

không phải là biến thái tâm lý thì tuyệt đối không thể nghĩ ra được." "Trời ạ ~ không ngờ chúng ta lại đang chơi một trò chơi do một kẻ biến thái phát triển, đây không phải là muốn chết sao?" ...

Cùng với số lượng bình luận ngày càng tăng của cư dân mạng, Trương Mục trong lòng họ trực tiếp biến thành một nhà khảo cổ học có vấn đề về tâm lý.

Hơn nữa, còn là loại ông chú dơ dáy già dặn trên 50 tuổi cộng thêm biến thái!

May mà Trương Mục hiện tại đang dồn hết tâm trí vào việc chế tạo cốt truyện game, và không hề xem phòng livestream của Chu Tiểu Di.

Nếu không thì, hắn sợ rằng sẽ tức chết mất. 'Mẹ kiếp!

Ta vất vả cực khổ làm game cho các ngươi, các ngươi lại còn đang nghiên cứu xem ta có phải là biến thái tâm lý hay không.

Như vậy có hơi quá đáng rồi đấy!' Tuy nhiên...

điều mà tất cả mọi người không ngờ tới là, phỏng đoán của Chu Tiểu Di vẫn còn quá nông cạn.

Thật sự quá nông cạn.

Bởi vì câu trả lời mà Giáo sư Trần đưa ra, còn tàn nhẫn hơn những gì cô vừa nghĩ đến.

Không đúng...

điều này đã không thể dùng hai từ 'tàn nhẫn' để hình dung được nữa, mà là 'mất hết nhân tính' và 'điên cuồng'.

Chương 688

"Đương nhiên có những đứa trẻ nhỏ hơn một tháng tuổi chứ." Giáo sư Trần đưa tay chỉ vào một hộp sọ hài cốt trông cực kỳ nhỏ bên trong quan tài đá, sau đó nhíu mày, trầm giọng nói: "Cô nhìn hộp sọ hài cốt này xem, màu sắc của nó nhạt hơn so với những hộp sọ hài cốt khác xung quanh, hơn nữa kích thước cũng nhỏ hơn hẳn một khúc." "Nếu tôi không đoán sai, nó hẳn là chưa chào đời, đã bị người ta moi ra sống sờ sờ." "Rồi sau đó lại bị người ta cắt đầu, ném vào chiếc quan tài đá này, biến thành vật bồi táng của thái tử Cô Mặc này." "Đương nhiên, loại vật bồi táng này đối với bản thân thái tử Cô Mặc mà nói, hẳn là một dạng trừng phạt." "Chắc hẳn đó là hành vi báo thù mà Tinh Tuyệt cổ quốc đã thực hiện đối với hắn, sau khi hắn ám sát Nữ hoàng Tinh Tuyệt thất bại năm đó." Nghe xong lời giải thích này của Giáo sư Trần, Chu Tiểu Di trực tiếp ngớ người ra.

Cô đứng sững sờ tại chỗ hồi lâu, rồi mới hoàn hồn lại.

Sau đó, cô nuốt nước bọt, khó tin nói: "Giáo sư Trần, những điều thầy nói này có thật không vậy?

Trên đời này thật sự có những người tàn nhẫn đến mức đó sao?" Giáo sư Trần do dự một lát, nói: "Bây giờ thì không có, nhưng trong xã hội nô lệ ngày xưa, hiện tượng này là cực kỳ phổ biến." Nói đến đây, Giáo sư Trần không khỏi thở dài.

Tiếp theo, ông tiếp tục nhíu mày nói: "Căn cứ vào những tư liệu chúng ta đang nắm giữ hiện nay, trong xã hội nô lệ ngày xưa, con người được chia thành các tầng lớp khác nhau!" "Hơn nữa, chế độ đẳng cấp này là rất rõ ràng!" "Giới quý tộc, hưởng thụ mọi tài nguyên, bao gồm quyền phân phối tài nguyên, đương nhiên, quyền hạn trong

đó, tự nhiên là bao gồm cả quyền sinh sát tối cao!" "Họ có thể tùy ý tàn sát bất cứ ai có địa vị thấp hơn mình, chỉ cần trả đủ tiền bồi thường là được." "À, loại tiền bồi thường này...

đối với những quý tộc đó mà nói, có lẽ chỉ có giá trị bằng một quả táo vào thời đó, thậm chí còn không bằng giá trị một bữa sáng của họ." "Và dưới giới quý tộc, chính là tầng lớp công nhân viên mà người ta vẫn gọi lúc bấy giờ." "Những người này có thể sở hữu nhà cửa, cửa hàng của riêng mình, thậm chí còn có thể tạo ra giá trị và của cải bằng sức lao động." "Trong đó còn bao gồm cả binh lính, thị vệ." "Nhưng cửa hàng và nhà cửa của họ, đều do giới quý tộc cung cấp, mỗi năm mỗi tháng đều phải trả cho quý tộc một khoản tiền, nếu không quý tộc sẽ thu hồi những thứ đó!" "Ngoài ra, mạng sống của họ, cũng nằm trong tay quý tộc." "Chỉ cần họ làm quý tộc không vui, cũng sẽ bị quý tộc hãm hại bất cứ lúc nào." ... "Còn trừ giới quý tộc và dân thường ra." "Phần còn lại chính là nô lệ." "Khác với dân thường, nô lệ tuy cũng làm việc cho quý tộc." "Nhưng công việc họ làm là bẩn nhất, mệt nhất, hơn nữa đồ ăn cũng là đồ thừa của quý tộc và dân thường." "Hơn nữa, theo ghi chép lịch sử, có một số nô lệ, họ còn bị đưa lên đấu trường!" "Khiến họ tự giết lẫn nhau, thậm chí bắt họ chiến đấu với dã thú, nếu thắng, có cơm ăn, nếu thua, thì không còn gì cả." "Từ một góc độ nào đó mà nói, sự phân phối tài nguyên xã hội lúc bấy giờ là cực kỳ bất công, mười phần tài nguyên, quý tộc độc chiếm chín phần, dân thường lại chia một phần còn lại thành mười phần nhỏ, rồi tự mình lấy chín phần, cuối cùng một phần còn lại, chính là những gì nô lệ có thể nhận được!" "Quan điểm của quý tộc đối với nô lệ lúc bấy giờ, chính là gia súc hình người, thậm chí là 'dê hai chân'." "Trong mắt họ, nô lệ không những không xứng có họ tên, ngay cả quyền sinh tồn cũng chỉ có thể nằm chặt trong tay họ." "Bao gồm cả 'những đứa trẻ' trong bụng những nô lệ đó." "Tôi nói như vậy, cô hẳn là có thể hiểu rồi chứ?" Nói xong những lời này, mắt Giáo sư Trần

nhìn thẳng vào Chu Tiểu Di.

Còn Chu Tiểu Di thì ngay tại chỗ ngây người ra.

Bởi vì cô làm sao cũng không ngờ tới, xã hội nô lệ năm xưa lại tàn khốc đến như vậy.

Quý tộc hưởng thụ mọi vinh hoa phú quý!

Còn dân thường và nô lệ, lại chỉ có thể sống ở tầng lớp thấp nhất, quanh năm không đủ ăn.

Đặc biệt là nô lệ, mạng sống của họ thậm chí còn không đáng tiền.

Chết lúc nào, chết bằng cách nào, đều do quý tộc quyết định.

Điều này cũng quá tàn khốc rồi.

Không đúng, điều này đã không thể dùng từ 'tàn khốc' để hình dung nữa, mà là 'khiến người ta ghê tởm'.

Chu Tiểu Di chỉ thông qua lời miêu tả của Giáo sư Trần, trong đầu đã liên tưởng ra cuộc sống bi thảm của những nô lệ năm xưa.

Điều này khiến cô không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

May mà mình năm đó không sống trong thời đại đó.

Nếu không thì, với điều kiện và nhan sắc của cô, e rằng cũng sẽ sống một cuộc đời cực kỳ thê thảm mất.

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di lại không nhịn được rụt cổ lại, lộ ra vẻ mặt may mắn.

Đồng thời, sau khi nghe Giáo sư Trần giải thích trực tiếp về xã hội nô lệ, các cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều kinh ngạc.

Giống như Chu Tiểu Di, họ cũng không ngờ tới, xã hội nô lệ trước đây, lại có một mặt vô nhân đạo đến như vậy. "Đúng là cái xã hội cũ thối nát, loại quý tộc không xem người là người như vậy, thật sự

khiến người ta ghê tởm." "Đúng vậy, quý tộc thật đáng ghét, vẫn là xã hội hiện đại tốt hơn, mọi người đều bình đẳng." "Không sai, so với cái xã hội nô lệ đáng nguyền rủa đó, thời đại chúng ta đang sống, thật sự giống như thiên đường vậy." "Thật ra mọi người đều nghĩ quá nhiều rồi, một chế độ xã hội sở dĩ tồn tại, khẳng định là có lý do tồn tại của nó, nếu không thì, ai sẽ duy trì trật tự của xã hội đó chứ?" "Đúng đấy, tôi cũng muốn nói câu này, mấy người này à, tôi không nói thì thôi, nếu mấy người sống trong xã hội nô lệ, trở thành quý tộc thời đó, e rằng sẽ vui hơn bất kỳ ai đấy." "Hahaha ~ không thể không nói, quý tộc thời đó cảm giác cứ như vua một cõi vậy, cái cảm giác muốn làm gì thì làm đó, nhất định siêu sướng!" "Mẹ kiếp, mấy ông trên lầu này cũng ghê tởm quá rồi, tôi thà sống 996 mỗi ngày trong xã hội hiện đại, còn hơn là đến cái xã hội cũ đó mà làm quý tộc." "Khịt mũi ~ Ông chỉ giỏi nói mồm thôi, nếu mà thật sự trở thành quý tộc, ông sợ là vui hơn bất kỳ ai đấy!" "Đúng đấy, ai cũng muốn trở thành siêu nhân, nhưng cuối cùng không phải đều trở thành Homelander sao?" "Ơ...

Homelander là ai vậy?" "Một siêu nhân biến thái." "Vậy không phải vẫn là siêu nhân à?" ...

Các cư dân mạng trong phòng livestream nhao nhao bàn luận.

Một số người cảm thấy xã hội nô lệ mà Giáo sư Trần nói thật sự khiến người ta ghê tởm.

Không xem nô lệ là người, thậm chí còn đưa họ đi chiến đấu với dã thú, để đổi lấy sự giải trí của mình.

Đây đúng là hành vi của ác quỷ.

Nhưng cũng có người cho rằng, xã hội nô lệ có thể tồn tại lâu như vậy trong quá khứ, chắc chắn cũng có lý do tồn tại nhất định của nó.

Ví dụ như quý tộc lúc bấy giờ, chắc chắn đã nắm giữ rất nhiều tài nguyên sinh tồn.

Những nô lệ đó để có được những tài nguyên đó, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của quý tộc.

Chương 689

Bởi vì nếu họ không nghe theo mệnh lệnh của quý tộc, sẽ không có thức ăn.

Không có thức ăn thì sẽ chết đói.

Mà quý tộc cung cấp thức ăn cho họ, cũng chính là trao cho họ quyền sinh tồn.

Cái gọi là thà sống lay lắt còn hơn chết tốt.

Những nô lệ đó để có thể sống sót, chỉ có thể mặc cho quý tộc sai khiến.

Ngay cả việc bắt họ đi chiến đấu với dã thú.

Dù sao thì, sau khi rời khỏi quý tộc, ra ngoài họ sẽ chết đói sống sờ sờ.

Thà theo quý tộc, ngược lại còn có một đường sống.

Một đường sống, với mười phần chết không có sống.

Giữa hai cái này, nếu bắt bạn lựa chọn.

Tuyệt đại đa số người chắc chắn cũng sẽ chọn cái trước.

Và đây, chính là yếu tố khách quan cho sự tồn tại của xã hội nô lệ.

Đương nhiên rồi, những cư dân mạng chế giễu xã hội nô lệ bất nhân tình đó, cũng rất nhanh bị một nhóm cư dân mạng khác phàn nàn.

Họ cho rằng những người đó chỉ giỏi nói mồm.

Nếu thật sự để họ đi đến xã hội nô lệ làm quý tộc, nói không chừng họ sẽ còn quý tộc hơn cả những quý tộc năm xưa.

Dù sao thì, một người chỉ khi không có quyền lực và tài phú, mới

cầu mong thế giới có thể hòa bình, công bằng.

Nhưng một khi đã nắm giữ quyền lực và tài phú, thì có lẽ họ sẽ không nghĩ như vậy nữa.

Đứng ở vị trí nào, sẽ nhìn thấy phong cảnh đó.

Đứng dưới chân núi, bạn chỉ thấy một bãi rác bừa bộn.

Nhưng nếu bạn đứng trên đỉnh núi, thì sẽ chiêm ngưỡng được sự hùng vĩ và bao la của cảnh vật 'nhìn mọi ngọn núi đều nhỏ bé'.

Còn những bãi rác dưới chân núi đó, đến lúc đó sẽ không lọt vào mắt bạn nữa...

Ở một phía khác, sau một hồi kinh ngạc ngắn ngủi, Chu Tiểu Di cũng đã đặt nghi vấn của mình với Giáo sư Trần và mọi người. "Giáo sư Trần, hiện tại chúng ta chắc hẳn đã bị mắc kẹt trong ngôi mộ này rồi, việc cấp bách nhất bây giờ, hẳn là phải tìm được đường rời khỏi đây, nếu không chúng ta sẽ bị kẹt chết ở đây..." Nghe Chu Tiểu Di nói, Giáo sư Trần, Hách Kiến Quốc và Dương Tuyết Lệ cũng đều nghiêm túc gật đầu.

Đúng vậy, cánh cửa đá ở khu tế đàn bên ngoài đã hoàn toàn đóng lại.

Họ muốn rời khỏi đây, chỉ có thể tìm một lối ra khác.

Thật ra, ban đầu họ còn tưởng trong mộ sẽ có lối ra.

Nhưng vừa rồi họ đã tìm khắp trong căn mộ thất này, lại không thấy bất kỳ lối thoát nào.

Mặc dù căn mộ thất này được trang trí khá tốt, nhưng diện tích lại không hề lớn.

Chỉ cần nhìn một cái là có thể thấy hết.

Ở đây có hay không có đường hầm bí mật hay cơ quan gì, chỉ cần

là người quen thuộc với bố cục cổ mộ, là có thể nhìn ra ngay.

Nhưng rất rõ ràng, ở đây không có lối ra nào khác.

Chương 690

Dương Tuyết Lệ đã nhận ra, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc cũng đều nhận ra.

Sau một hồi im lặng, Giáo sư Trần đột nhiên lên tiếng nói: "Thông thường mà nói, những thợ xây mộ ngày xưa, khi cổ mộ sắp hoàn thành, thường sẽ để lại một đường hầm bí mật trong mộ thất, đường hầm đó sẽ rất kín đáo, chúng ta có thể tìm kỹ lại một lần nữa, nói không chừng sẽ có phát hiện đáng giá!" ...

Dương Tuyết Lệ cũng lập tức nói theo: "Không sai, thợ xây mộ ngày xưa là một nghề nguy hiểm cao độ, rất nhiều chủ mộ sau khi mời họ xây lăng mộ, đều sẽ phong kín họ trong cổ mộ." "Sau đó nhốt chết họ bên trong." "Những lăng mộ có quy mô càng cao, thì càng dễ làm chuyện này." "Cho nên... nếu năm đó không phải vì cuộc sống ép buộc." "Rất nhiều thợ xây mộ đều trực tiếp rửa tay gác kiếm, không làm nữa." "Hoặc là họ chỉ nhận xây những ngôi mộ nhỏ, sẽ không đi xây những lăng mộ quy mô lớn." "Mà từ quy mô và mức độ xây dựng của ngôi mộ tế đàn này, hẳn là thuộc loại mộ táng lớn rồi." "Nếu thợ xây ngôi lăng mộ này năm xưa có để lại cho mình một đường thoát, thì có lẽ thật sự sẽ có một đường hầm bí mật rất kín đáo ở đây cũng không chừng." Nghe xong lời giải thích này của Giáo sư Trần và Dương Tuyết Lệ, Hách Kiến Quốc đứng bên cạnh cũng liên tục gật đầu: "Đúng, tôi cũng rất đồng tình với cách nói này của cô Dương, điều này cũng có ghi chép trong một số cổ tịch." Tuy nhiên, Chu Tiểu Di lại nghe được một cách lơ mơ.

Cô tò mò hỏi: "Nếu xây dựng lăng mộ lớn nguy hiểm như vậy, vậy tại sao họ còn phải đi xây chứ, từ chối thẳng không phải được sao?" Dương Tuyết Lệ cười nói: "Cô nghĩ những người có thể xây

dựng lăng mộ lớn vào thời đó là ai?

Nếu họ biết cô là thợ xây mộ, đến tìm cô để xây lăng mộ, cô có dám không đi không?" Chu Tiểu Di nghe xong tựa hồ có chút hiểu ra: "Trời ạ ~ họ không lẽ cưỡng ép những thợ xây mộ đó đi xây lăng mộ sao?" Giáo sư Trần nói: "Ép buộc người khác đi xây lăng mộ không phải là bí mật gì trong lịch sử cổ đại, Tần Thủy Hoàng năm đó chính là một điển hình trong lĩnh vực này." "Ông ta đã trưng dụng hàng chục vạn bá tánh để xây lăng mộ của mình, tốn ròng rã 47 năm." "Trong 47 năm này, không biết có bao nhiêu bá tánh đã mất mạng trong quá trình xây dựng lăng mộ." "Và sau khi lăng mộ được xây xong, tất cả những thợ xây mộ và công nhân tham gia xây dựng lăng mộ, đều bị bí mật xử tử." "Hoặc là bị ném thẳng vào hố bồi táng." "Tóm lại, việc xây dựng lăng mộ vào thời đó không phải là chuyện bạn không muốn làm thì không làm." "Thế nào là 'thân bất do kỷ', chính là như vậy đó..." Khi nói đến đây, Giáo sư Trần cũng không khỏi thở dài một tiếng cảm thán.

Rõ ràng, đối với hành vi Tần Thủy Hoàng ép buộc người khác xây lăng mộ, rồi lại xử tử tất cả những người đó, ông cũng cảm thấy vô cùng đau lòng.

Lúc này, Hách Kiến Quốc đứng bên cạnh cũng nói thêm một câu: "Thật ra không chỉ là xây lăng mộ, năm đó khi xây Vạn Lý Trường Thành, cũng đã có không ít người chết đó!" Nghe đến Vạn Lý Trường Thành, Chu Tiểu Di lại có chút ấn tượng.

Cô tặc lưỡi nói: "Cái này thì em biết, câu chuyện Mạnh Khương Nữ." Hách Kiến Quốc do dự một lát, nói: "Câu chuyện của cô tuy chỉ là một truyền thuyết, nhưng cũng từ một khía cạnh phản ánh tình hình lúc xây Vạn Lý Trường Thành năm đó." Chu Tiểu Di gật đầu nói: "Đúng, năm đó khi em nghe câu chuyện này, cũng vô cùng ngạc nhiên, một cặp vợ chồng vừa mới kết hôn thậm chí còn chưa gặp mặt, chú

rể lại bị bắt đi xây Trường Thành, khiến Mạnh Khương Nữ ngày đêm lấy nước mắt rửa mặt, cảnh tượng đó, nghĩ thôi đã thấy thê thảm rồi..." ...

Nghe Chu Tiểu Di miêu tả về Mạnh Khương Nữ, Hách Kiến Quốc chỉ khẽ giật giật khóe miệng, không nói gì!

Trời đất ơi ~!

Tôi đang nói về lịch sử cổ đại nghiêm túc, cô ta lại lôi tôi sang truyền thuyết lịch sử!

Lịch sử và truyền thuyết lịch sử!

Hai cái đó hoàn toàn khác nhau mà, đại ca!!!

Giáo sư Trần cũng ngơ ngác nhìn Chu Tiểu Di một cái.

Ông không ngờ vị Tiểu Hồ đồng chí này, lại còn hiểu rõ về truyền thuyết lịch sử đến vậy.

Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, truyền thuyết lịch sử rốt cuộc cũng chỉ là truyền thuyết lịch sử, không có khảo chứng lịch sử!

Chuyện này chỉ có thể dùng để tham khảo, nghe rồi thôi là được rồi.

Lúc này, Vương Khải Toàn đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng nói: "Các ông nói nhiều thứ như vậy, vậy cái đường hầm bí mật giấu trong mộ này, rốt cuộc là ở đâu vậy?" Giáo sư Trần cười khổ lắc đầu: "Cái này tôi cũng không biết, cần mọi người cùng tìm lại xem..." Hách Kiến Quốc cũng nói theo: "Đúng, mọi người hãy tìm kỹ lại trong mộ, nói không chừng có thể phát hiện ra cái mộ đạo đó..." Vương Khải Toàn suy nghĩ một chút nói: "Vậy có cần ra ngoài tìm không, mộ thất này chỉ có lớn vậy thôi, có lẽ cái đường hầm bí mật mà các ông nói là ở bên ngoài thì sao?" Dương Tuyết Lệ xua tay nói: "Chắc là không, bên ngoài chỉ là một cái tế đàn, hơn nữa bốn phía tế đàn đều là vách

núi dựng đứng, căn bản không thể có đường hầm bí mật tồn tại." Vương Khải Toàn do dự một lát: "Vậy theo cô nói, nếu ở đây thật sự có một đường hầm bí mật, thì cũng chỉ có thể là trong căn mộ thất này thôi sao?" Dương Tuyết Lệ gật đầu nói: "Đúng, nếu ở đây có một đường hầm bí mật, thì chỉ có thể nằm trong căn mộ thất này." Nghe lời này, Vương Khải Toàn lập tức choáng váng.

Chu Tiểu Di thấy Vương Khải Toàn với vẻ mặt thất vọng, liền tò mò hỏi một câu: "Bàn tử, sao ông không vui vậy?

Cô Dương nói có cách để ra ngoài mà, chúng ta nên vui mới phải chứ, sao ông còn ủ rũ thế?" Vương Khải Toàn cười khổ nói: "Cô nhìn xem chỗ này, chỉ có một tí tẹo chỗ này thôi, nếu có đường hầm bí mật thì chúng ta đã thấy từ lâu rồi, tôi đoán vị cô Dương đây cũng chỉ muốn an ủi chúng ta, nên mới nói vậy thôi!" Nói rồi, Vương Khải Toàn lại tiếp tục tìm kiếm trong quan tài đá.

Cậu ta nghĩ rằng chắc chắn là không thể ra ngoài được rồi.

Nhưng trước khi chết, có thể xem trong quan tài đá này có đồ vật gì đáng giá hay không.

Dù cuối cùng thật sự sẽ bị nhốt chết ở đây, cậu ta cũng muốn làm một con quỷ giàu có, không thể làm quỷ nghèo nữa.

Còn Chu Tiểu Di bị Vương Khải Toàn nói vậy, trong lòng cũng cảm thấy lạnh toát.

Nhưng cô không tuyệt vọng như Vương Khải Toàn.

Bởi vì cô biết đây chỉ là một phó bản.

Đã là phó bản, thì chắc chắn sẽ có lối ra.

Tóm lại, tác giả game đó chắc hẳn sẽ không làm ra một phó bản không thể phá đảo chứ?

Có lẽ Giáo sư Trần và mọi người nói không sai.

Ở đây có lẽ thật sự có một đường hầm bí mật có thể rời đi.

Chương 691

Chỉ là không biết đường hầm bí mật này ẩn giấu ở đâu.

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di đột nhiên nhớ lại tình hình ở khu tế đàn trước đó.

Nói vậy, căn mộ thất này sở dĩ được mở ra, dường như cũng là do họ vô tình tìm thấy cách mở cửa mộ.

Nhưng cách mở cửa mộ lại quá biến thái.

Lại phải dùng huyết tương của những thi thể mục nát đó.

Nếu ở đây cũng có một đường hầm bí mật, liệu có phải cũng phải dùng cách biến thái đó để mở ra không?

Nghĩ đến đây, trong lòng Chu Tiểu Di không hiểu sao lại nảy sinh một trận lạnh lẽo!

Đồng thời, khi thấy Chu Tiểu Di và mọi người bắt đầu tìm kiếm cơ quan mật đạo trong mộ thất, các cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều nhao nhao bàn luận. "Ối giời ~ Trong mộ thất này thật sự có mật đạo để rời khỏi phó bản sao?" "Không biết, có lẽ có." "Khoan đã, BOSS cuối cùng của phó bản đâu?

Sao không có?

Cái phó bản này hình như hơi khác so với tưởng tượng của tôi!" "Có lẽ 16 thi thể mục nát trên tế đàn kia chính là BOSS phó bản đó!" "Đúng, tôi cũng vừa định nói điều này, những thi thể mục nát ở tế đàn bên trên đáng sợ như vậy, đặc biệt là 8 thi thể mục nát cuối cùng, đúng là biến thái, gọi chúng là BOSS cuối cùng, hình như cũng rất hợp lý." "Hợp lý cái quái gì mà hợp lý ~ Phó bản vừa mới bắt đầu đã xuất hiện quái vật, làm sao có thể là BOSS cuối cùng được?" "Đúng vậy,

đúng vậy, các cửa ải phó bản không phải là phải đánh từng ải một sao?

Vừa vào đã gặp BOSS, hình như hơi nhanh quá rồi thì phải?" "Mấy ông biết gì chứ?

Trò chơi này vốn là trò chơi thể loại ký sự thực tế, hiểu không?

Ký sự thực tế đó?

Nghĩa là phải gần với đời thực, hoàn toàn khác với những trò chơi mà mấy ông từng chơi trước đây!" "Ông nói hình như cũng có lý, nhưng tôi vẫn cảm thấy 16 thi thể mục nát ở tế đàn bên trên không phải là BOSS cuối cùng của phó bản này!" "Tôi cũng vậy... nếu 16 thi thể mục nát ở tế đàn bên trên là BOSS cuối cùng, vậy thì phó bản này cũng quá đơn giản rồi sao?" "Đơn giản cái rắm ấy, ông không thấy Sáo Trư với Đại Tư Mã bên cạnh đã chết bao nhiêu lần dưới tay mấy thi thể mục nát đó rồi sao?" "Không sai, những thi thể mục nát đó đúng là mạnh đến đáng sợ, Sáo Trư bên cạnh hình như đã chết hơn 50 lần rồi thì phải?

Đến bây giờ vẫn đang không ngừng thử thách phá ải đó." "50 lần tính là cái thá gì, Đại Tư Mã bên kia gần 80 lần rồi kìa, nhưng mà mặc dù họ cứ liên tục dâng mạng, nhưng tiến độ game hình như cũng không ngừng tăng lên, bây giờ họ đã có thể dễ dàng hạ gục 8 thi thể mục nát phía trước rồi, chỉ là 8 thi thể mục nát vương cuối cùng hơi khó nhằn!" "Tôi thấy vẫn ổn mà, dù sao game có thể chơi lại, quái vật khó nhằn thì cứ chơi lại nhiều lần là được!" "Đúng, tôi cũng nghĩ vậy, dù sao game có thể chơi lại, quái vật khó nhằn chỉ cần xông vào nó vài lần nữa, cuối cùng nhất định sẽ tìm ra cách đối phó với chúng thôi." "Đúng, mấy ông nói không sai, ít nhất Sáo Trư bên cạnh sau hơn 50 lần dâng mạng, bây giờ đã có thể hạ gục 3 thi thể mục nát vương phía trước rồi, nói gì thì nói, tiến độ game vẫn đang không ngừng tiến

triển." "Mới 3 thi thể mục nát vương thôi ư?

Vậy thực lực của hắn ta hình như không bằng Đại Tư Mã rồi, Đại Tư Mã đã có thể dựa vào thực lực của mình hạ gục 4 con rồi." "Đại ca, Đại Tư Mã đã dâng mạng hơn 80 lần rồi, người ta Sáo Trư mới hơn 50 lần, về mặt dâng mạng, số lượng của Đại Tư Mã vượt xa Sáo Trư, cho nên từ một góc độ khác mà nói, tiến độ game của hai người họ vẫn là ngang tài ngang sức đó thôi?" "Nói thì đúng là như vậy, nhưng dựa theo cách tính tiến độ game hiện tại mà xem, bất kể số lần bạn dâng mạng bao nhiêu, chỉ cần người chơi có tiến độ game dẫn đầu, mới có thể giành được lợi ích đầu tiên!" "Hahaha ~ Hình như đúng là vậy thật, nhưng mà nói đi nói lại, bất kể Sáo Trư và Đại Tư Mã có cố gắng thế nào, vẫn không bằng khí vận Âu Hoàng của chị Chu chúng ta!" ...

Cộng đồng mạng trong livestream xôn xao bàn tán.

Về phó bản mà Chu Tiểu Di đang vượt qua, nhiều cư dân mạng có những ý kiến khác nhau.

Có người cho rằng, phó bản này từ khi xuống khỏi tế đàn đến giờ vẫn chưa xuất hiện quái vật nào, thật kỳ lạ.

Nếu Chu Tiểu Di lại tìm được lối ra trong mộ thất và rời khỏi phó bản, thì cái phó bản ẩn này chẳng phải quá đơn giản sao?

Điều này có vẻ không phù hợp với độ khó phó bản mà họ vẫn hình dung.

Tuy nhiên, cũng có một số cư dân mạng khác lại cho rằng, đây vốn là một game thực tế.

Trong game thực tế, có thể sẽ có quái vật xuất hiện, nhưng chắc chắn không giống các game online khác, đòi hỏi người chơi phải vượt từng màn.

Kiểu cốt truyện được thiết kế sẵn như bàn cờ đó thì không còn gọi là game thực tế nữa.

Hơn nữa, cốt truyện của game này là "thiên nhân thiên diện" (ngàn người ngàn mặt), mỗi người chơi sẽ dựa theo tuyến cốt truyện trước đó của mình mà phát triển tiếp các tình tiết sau.

Vì vậy, xét từ khía cạnh này, việc Chu Tiểu Di có thể thông qua mật đạo để rời khỏi và trực tiếp "phá đảo" phó bản cũng rất phù hợp với tính chân thực của game thực tế.

Hơn nữa, nếu cứ phải nói đến quái vật phó bản, thì 16 xác thối rữa trên tế đàn không tính sao?

Đặc biệt là 8 Vua xác thối rữa sống lại sau cùng.

Độ khó của chúng tuyệt đối không phải người chơi bình thường có thể vượt qua.

Chương 692

Nếu Chu Tiểu Di không may mắn, vừa hay kích hoạt được tuyến cốt truyện đặc biệt nào đó do chính mình phát triển, e rằng cũng không thể dễ dàng qua màn như vậy.

Chỉ cần nhìn Tao Trư và Đại Tư Mã ở kênh bên cạnh là biết.

Cả hai đều là những streamer hàng đầu và cao thủ game tại quốc nội.

Thế nhưng đến hiện tại, một người đã thất bại liên tiếp hơn 50 lần mà mới chỉ diệt được Vua xác thối rữa thứ ba.

Người còn lại dù đã diệt được Vua xác thối rữa thứ tư nhưng lại liên tục thất bại hơn 80 lần.

Với độ khó kinh khủng đến điên rồ như vậy, thật sự có thể coi là màn chơi đơn giản sao?

Không tìm được cách giải quyết thì độ khó sẽ tăng vô hạn, còn khi tìm được thì độ khó sẽ trở nên tương đối dễ dàng hơn rất nhiều.

Chẳng phải đây chính là tinh túy của game thực tế sao?

Về phía Chu Tiểu Di và những người khác, họ đã bắt đầu tìm kiếm cái gọi là mật đạo trong mộ thất.

Vì trước đó đã tìm kiếm một lượt trong mộ thất, nên lần này họ tìm kỹ lưỡng hơn.

Giáo sư Trần thậm chí còn không ngừng gõ gõ vào những bức bích họa.

Ông muốn xem phía sau những bức bích họa này có chỗ nào rỗng không.

Nếu có, biết đâu mật đạo đó nằm ngay sau bức bích họa này.

Nhưng đáng tiếc, ông gõ nhẹ khắp các bức bích họa trong mộ thất, cuối cùng lại phát hiện vách đá phía sau chúng đều là khối đặc, không có bất kỳ chỗ rỗng nào.

Thấy vậy, Giáo sư Trần chỉ đành bất lực lắc đầu.

"Haizz, xem ra phía sau những bức bích họa này không thể có mật đạo được rồi..." Vừa nói, ông lại cúi đầu nhìn xuống gạch lát sàn mộ thất.

Lúc này, Hách Kiến Quốc đang bò trên sàn, không ngừng gõ gõ các viên gạch.

Suy nghĩ của anh ta cũng giống Giáo sư Trần, muốn xem phía dưới những viên gạch lát sàn có chỗ nào rỗng không.

Nếu có, có lẽ mật đạo đó nằm ngay dưới nền mộ thất này!

Về phần Dương Tuyết Lệ, cô cũng đang cẩn thận tìm kiếm những manh mối trong mộ thất.

Tuy nhiên, cô không đụng vào bích họa hay gạch lát sàn.

Không phải vì cô không muốn, mà vì Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đã tìm ở hai chỗ đó rồi.

Nếu cô cũng đi theo tìm, thì sẽ hơi lãng phí sức lực.

Vì vậy, để phân công rõ ràng, cô trực tiếp tập trung vào chiếc quan tài đá.

Không đúng, chính xác hơn là tập trung vào bề mặt thân quan tài đá.

Bề mặt thân quan tài đá được khắc rất nhiều hoa văn kỳ lạ, cô cho rằng trên những hoa văn đó có lẽ có manh mối quan trọng nào đó.

Nhưng đáng tiếc, cũng như Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, cô đã tìm rất lâu trên bề mặt thân quan tài đá mà không thu được gì.

Vì những hình khắc trên thân quan tài hầu hết đều liên quan đến hành động đồ thành của Cổ Tinh Tuyệt quốc nhằm trả thù Cổ Mặc vương quốc năm xưa, không có điểm nào liên quan đến ngôi mộ cổ này.

Tuy nhiên, từ những hình khắc trên thân quan tài, Dương Tuyết Lệ càng thêm xác định được nguồn gốc của ngôi mộ cổ này.

Đó là do người của Cổ Tinh Tuyệt quốc xây dựng.

Xem ra suy đoán trước đó của Giáo sư Trần không sai.

Chương 693

Nhưng đáng tiếc, hiện tại xác định những điều này cũng không còn tác dụng gì.

Vì nếu họ không ra ngoài được, mọi thứ sẽ trở nên vô nghĩa.

Dù người chết có biết nhiều đến đâu cũng chẳng ích gì.

Lúc này, Chu Tiểu Di lại khá nhàn rỗi.

Bởi vì căn mộ thất vốn dĩ chỉ lớn chừng này.

Hiện tại Dương Tuyết Lệ, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đã lần lượt bắt tay vào tìm kiếm ở quan tài đá, bích họa và gạch lát sàn rồi.

Ngay cả Vương Khải Toàn cũng đang lục lọi trong quan tài đá.

Phía cô đã không còn chỗ nào để tìm kiếm nữa.

Thế nên... cô trực tiếp chọn cách nghỉ ngơi, giám sát công việc tìm kiếm của những người khác.

Nhìn thấy cảnh này, các cư dân mạng trong livestream lập tức không nhịn được nữa. 【Ôi trời ơi~ Chị Chu, ít nhất chị cũng phụ một tay tìm đi chứ?

Chị lười biếng thế này, nếu bị Dương Tuyết Lệ phát hiện, có khi còn bị trừ điểm thiện cảm đó.】【Đúng vậy đó, nếu Dương Tuyết Lệ phát hiện chị lười biếng, chắc chắn sẽ trừ sạch điểm thiện cảm của chị luôn!】【Haha~ Chị Chu ơi, chị tỉnh táo lên đi, khó khăn lắm mới leo lên được vị trí số một trong game, đừng để bị người khác vượt qua nữa.】【Haizz~ Tao Trư và Đại Tư Mã kênh bên cạnh cố gắng như vậy mà còn không qua nổi tế đàn, còn chị Chu bên này cứ lười biếng và "làm càn" liên tục mà lại thẳng tiến thành người chơi

đứng đầu game, đây chẳng phải là sự châm biếm lớn nhất sao!】【Đúng vậy, những người "bãi lầy câu cá" lại hợp với việc hô mưa gọi gió nơi công sở hơn những người chăm chỉ, điều này quá giống với thực tế.】【Chị Chu coi như đã dạy chúng ta một bài học đáng giá.】【Chứ còn gì nữa~】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, vận may của chị Chu đúng là bá đạo.

Có Giáo sư Vương Kỳ bảo kê trong livestream đã đành, lại còn "làm càn" lúc rảnh rỗi mà bất ngờ kích hoạt được tuyến cốt truyện tự phát triển của game, đúng là thể chất hoàng đế châu Âu mà!】【Xem ra bản chất của game này là phải "làm càn" mà chơi, không thể cứ tuân theo quy tắc mà vượt ải được!】【Đúng, lần sau nếu tôi tự chơi, tôi cũng sẽ "làm càn" nhiều hơn!】【Nhưng "làm càn" của anh có được như chị Chu không?】【??????】Với vô số bình luận liên tục bùng nổ trong livestream, chị Chu vẫn đang nghỉ ngơi trong mộ thất cũng bị mắng một trận.

Mọi người đều cho rằng chị Chu đang "bay".

Rõ ràng tiến độ game hiện tại đang đứng đầu, còn bỏ xa Tao Trư và Đại Tư Mã ở vị trí thứ hai và ba một đoạn đường dài, vậy mà bây giờ lại bắt đầu "bãi lầy" và "làm càn".

Điều này chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Nếu lát nữa Tao Trư và Đại Tư Mã kênh bên cạnh đột phá được màn chơi, cũng đến được ngôi mộ thất này, xem chị ấy còn có thể "bay" nổi không.

Không trân trọng thành quả khó có được, ngược lại còn phung phí như vậy.

Điều này chẳng khác nào tự mình điên cuồng tìm đường chết!

Tuy nhiên, cũng có không ít cư dân mạng cho rằng, có lẽ chị Chu

đã tìm ra lối chơi cốt lõi của game này, đó chính là không ngừng "làm càn".

Tao Trư và Đại Tư Mã nghiêm túc vượt ải, kết quả liên tục đụng tường, đến giờ vẫn bị kẹt trên tế đàn.

Còn chị Chu thì trên đường "làm càn" không ngừng, ngược lại lại bất ngờ "phá đảo" được cốt truyện phó bản.

Xét từ một góc độ nào đó, việc thử những cách chơi khác biệt, không ngừng sáng tạo, thỉnh thoảng đưa ra những chiến lược mà người khác chưa từng thử, biết đâu sẽ có những thu hoạch bất ngờ.

Hệt như tình huống của chị Chu lần này vậy.

Nếu trước đó khi xuống mộ, cô không gọi Vương Khải Toàn xuống cùng, có lẽ tình cảnh của cô cũng sẽ trở nên giống như Tao Trư và Đại Tư Mã kênh bên cạnh.

Vì vậy, đừng thấy chị Chu hiện tại đang lười biếng, thực ra đây cũng là một kiểu "làm càn".

Dù sao thì, đôi khi đi ngược lại cũng là một dạng chiến lược!

Thậm chí còn có cư dân mạng cho rằng, Chu Tiểu Di hiện tại có khi đã đang nghĩ đến những chiêu "làm càn" tiếp theo rồi.

Một khi cô ấy nghĩ ra, e rằng sẽ lại làm ra những hành động khiến người ta phải sáng mắt ra.

Vì vậy, trong lòng những cư dân mạng này thực ra vẫn khá mong đợi màn thể hiện tiếp theo của Chu Tiểu Di...

Chương 694

Thế nhưng, đúng lúc sự chú ý của mọi người đều đổ dồn về phía Chu Tiểu Di, thì Vương Khải Toàn, người đang chống nạnh ưỡn bụng, bỗng nhiên hét toáng lên: "Ối trời ơi ~ Lão Hồ, tôi tìm thấy cơ quan cửa ngầm rồi..." Lời vừa dứt, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đang gõ bích họa và gạch lát sàn lập tức bỏ dở công việc trong tay, vội vàng chạy tới!

Còn Dương Tuyết Lệ, vốn đang quan sát những hình khắc trên thân quan tài đá, cũng lập tức tiến về phía Vương Khải Toàn.

Về phần Chu Tiểu Di thì khỏi phải nói, cô cũng chạy đến ngay lập tức.

"Đồng chí Tiểu Vương, cậu thật sự tìm thấy cơ quan cửa ngầm rồi sao?" "Ở đâu?

Cơ quan cửa ngầm cậu tìm thấy ở đâu vậy?" "Bàn tử, cậu đừng có lừa người nha..." "Ông Vương, cơ quan cửa ngầm ông thấy ở chỗ nào?

Có thể chỉ cho chúng tôi xem được không?" Mọi người vây quanh Vương Khải Toàn hỏi tới tấp, đồng thời ánh mắt của họ cũng không ngừng tìm kiếm trong quan tài đá, muốn tìm được cái cơ quan cửa ngầm mà Vương Khải Toàn nói!

Nhưng đáng tiếc, họ tự mình tìm mà lại không thấy cái cơ quan cửa ngầm đó đâu.

Lúc này!

Chỉ thấy Vương Khải Toàn xoa xoa mũi, cười nói với Dương Tuyết Lệ: "Cô Dương, cô nói xem bây giờ tôi tìm được cơ quan cửa

ngầm để rời khỏi đây rồi, cô có nên cho tôi thêm chút tiền không?

Nếu cô không cho tiền, thì công lao tìm được cơ quan cửa ngầm này của tôi chẳng phải uổng phí sao?" Dương Tuyết Lệ: ??????

Thấy Vương Khải Toàn vậy mà lại đòi Dương Tuyết Lệ thêm tiền vào lúc này, các cư dân mạng trong livestream lập tức nổ tung. 【Ôi vãi!

Ôi vãi!

Ôi vãi!

Cái thằng Bàn tử Vương này bá đạo thật, vậy mà dám đòi tiền cô tiểu thư Dương này!】 【Trời đất ơi~ Chẳng lẽ hắn cũng muốn trở thành cư sĩ "đòi tiền" sao?】 【Xem ra Chu Đại Vĩ đã có truyền nhân rồi.】 【Hahahaha~ Cười chết mất thôi, Vương Khải Toàn này đúng là "ham tiền" quá đi, người ta đang vất vả tìm kiếm cơ quan trong mộ thất, còn hắn thì hay rồi, trực tiếp bắt đầu kế hoạch đòi tiền của mình luôn.】 【Không phải tôi nói chứ, loại người này nếu ở thế giới thực, chắc bị đánh chết từ lâu rồi phải không?】 【Chưa chắc đâu, tôi lại thấy loại người này ở thế giới thực có khi lại sống tốt hơn!】 【Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế, Vương Khải Toàn này trước đây ở Cửu Trùng Yêu Lâu còn là một nhân vật bá đạo sẵn sàng xả thân vì nghĩa, điều này nói lên điều gì?

Nó nói lên rằng hắn đối xử với bạn bè rất nghĩa khí, còn cái hành vi đòi tiền này, chỉ nhắm vào chủ nghĩa tư bản "vạn ác" thôi, đây đúng là một nhân tài!

Không ngờ tác giả game lại có thể tạo ra một nhân vật thú vị như vậy, không thể không nói, bá đạo!】 【Khoan đã?

Nhắm vào chủ nghĩa tư bản "vạn ác"?

Câu này của ông là sao vậy?

Tôi sao lại hơi không hiểu?】【Đồ ngốc, ông nhìn thân phận của Dương Tuyết Lệ đi, cô ấy đến từ Mỹ, mà Mỹ chẳng phải là chủ nghĩa tư bản sao?

Cho nên nói, Vương Khải Toàn này là "đòi tiền có chọn lọc" chứ không phải đòi tiền tất cả mọi người đâu!】【Tôi biết rồi, hắn ta chắc chắn muốn nhân cơ hội này, "moi" một khoản lớn từ Dương Tuyết Lệ, sau đó để thỏa mãn nguyện vọng trấn áp chủ nghĩa tư bản của mình?】【Ừm, đại khái là ý đó đó, dù sao thì tôi cũng khá thích Vương Khải Toàn này.】【M* nó, vừa nghĩ đến Dương Tuyết Lệ là người từ Mỹ về, trong lòng tôi lại đau lòng.】【Tại sao?

Cô ấy chỉ lớn lên ở Mỹ từ nhỏ thôi, chứ đâu phải người Mỹ gốc đâu, dòng máu của cô ấy vẫn là An Lạc, như vậy là đủ rồi, có gì mà phải đau lòng chứ?】【Đồ ngốc, lúc suy nghĩ vấn đề ông có thể sâu sắc hơn một chút được không?

Tuy cô ấy là người An Lạc chúng ta, nhưng lại lớn lên ở Mỹ từ nhỏ, ông nghĩ xem... lớn lên ở Mỹ từ nhỏ, lớn từ nhỏ đến lớn luôn, đây chẳng phải là một chuyện rất đau lòng sao?】【Ôi vãi ~ Anh bạn trên lầu ơi, ông có thể nói rõ ràng hơn một chút được không, sao tôi càng nghe càng không hiểu gì cả?】【Khụ khụ ~ Tôi nghĩ tôi hiểu rồi, nhưng những lời đó của ông ấy chắc chỉ "lão tài xế" mới hiểu được...】【Xin chỉ giáo...】【Thực ra rất đơn giản, vì bên Mỹ phổ biến khá...

"lớn", hơn nữa lại có rất nhiều "bạn da đen", "bạn da đen" ông hiểu không?

Không biết ông đã xem một bộ phim nào đó chưa, tiêu đề là ảnh chụp một cô gái, sau đó từ ngoài nhà có mấy anh da đen lực lưỡng đi vào, nếu ông đã xem rồi thì chắc ông sẽ hiểu được ý nghĩa ẩn sâu trong lời ông ấy nói.】【??????】【Ôi vãi ~ Đường nát thế này mà

mấy ông cũng chạy tốc độ 180 dặm/giờ được, bá đạo thật!】【Trời đất quỷ thần ơi, đây không phải xe đi nhà trẻ, tôi muốn xuống xe...】【Cửa xe đã khóa chết rồi, ông không xuống được đâu.】【Hahahaha~ Xe đang trên đường cao tốc, hiện tại tất cả hành khách không thể xuống xe...】 Cộng đồng mạng trong livestream xôn xao bàn tán.

Về hành vi đòi tiền của Vương Khải Toàn lúc này, không ít người đều cảm thấy quá "lừa đảo".

Họ cho rằng Vương Khải Toàn không đủ trượng nghĩa.

Giờ là lúc nào rồi, mọi người đang cố gắng tìm mọi cách để tìm cơ quan mật đạo trong mộ thất, còn hắn thì hay rồi, tìm được cơ quan rồi lại còn muốn dùng đó làm uy hiếp, ngược lại tống tiền Dương Tuyết Lệ một khoản.

Rốt cuộc là không đủ tiền tiêu, hay là hắn cố ý muốn khiến Dương Tuyết Lệ tăng thêm chút điểm căm ghét cho mình vào lúc này?

Loại người này mà ra xã hội thực, e rằng đã sớm bị người ta đánh chết bằng gậy rồi?

Chương 695

Tuy nhiên, cũng có cư dân mạng cho rằng, Vương Khải Toàn có lẽ muốn nhân cơ hội này để kiếm thêm chút tiền từ tay nhà tư bản Dương Tuyết Lệ.

Dù sao thì, hồi đó ở Mỹ đâu đâu cũng là nhà tư bản, còn người dân An Lạc lúc bấy giờ lại rất căm ghét chủ nghĩa tư bản.

Vì vậy, Vương Khải Toàn lúc này mới chớp lấy cơ hội, thẳng tay đòi tiền Dương Tuyết Lệ.

Còn việc nói hắn không đủ nghĩa khí thì thực ra cũng không thể vơ đũa cả nắm.

Dù sao thì trước đó ở Cửu Tầng Yêu Lâu, hắn ta còn không màng đến tính mạng của mình, vẫn muốn bảo vệ người chơi rời khỏi đỉnh lầu.

Với tấm lòng nghĩa khí và khí phách xả thân vì nghĩa như vậy, bạn dám nói hắn không đủ nghĩa khí sao?

Thế nên... sau một hồi tranh luận gay gắt, các cư dân mạng cuối cùng đã đưa ra một đánh giá tổng hợp về Vương Khải Toàn.

Đó là, tên Bàn tử này là một gã đàn ông trọng tình trọng nghĩa với bạn bè, nhưng lại có lập trường không rõ ràng, đặc biệt căm ghét những kẻ thích chèn ép dân thường.

Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là Dương Tuyết Lệ là loại tư bản xấu xa đến mức thập ác bất xá.

Chủ yếu là vì lập trường của cô ấy có chút không đúng đắn, và Vương Khải Toàn lại không quen thuộc với cô ấy.

Vì vậy mới có sự hiểu lầm này.

Dù sao thì, chủ nghĩa tư bản ở Mỹ thời đó, tại An Lạc lại là kẻ thù chung của toàn dân.

Ngoài ra, còn có một số "lão háo sắc" cư dân mạng ở đó, nói những lời tục tĩu đầy ẩn ý về Dương Tuyết Lệ.

Nào là cô ấy lớn lên ở Mỹ, bị những tư tưởng "siêu cấp tiến" ở đó làm ô nhiễm, nói không chừng đã bị "cậu da đen kia XXX" rồi!

Tóm lại, là đem hết những suy nghĩ ghê tởm nhất trong lòng họ ra nói.

Thế là, vô số "fan Dương" đã trực tiếp "khẩu chiến bút phạt" với bọn họ một trận!

Khiến những cư dân mạng có suy nghĩ ghê tởm đó bị "chửi không còn manh giáp"...

Trong studio của Gia Hàng.

Nhìn những bình luận của cư dân mạng trong livestream, Dương đại lão bản, nữ minh tinh đang nổi đình nổi đám, cũng tức đến bốc khói.

"Mấy tên khốn này, vậy mà dám bình phẩm tôi trên mạng như thế sao?" "Chẳng lẽ bọn chúng không biết mạng internet không phải là nơi ngoài vòng pháp luật sao?" "Không được, tôi không thể nuốt trôi cục tức này, tôi nhất định phải bắt bọn chúng phải trả giá một cách thảm khốc mới được..." Mặc dù những lời tục tĩu mà các cư dân mạng đó nói đều nhắm vào nhân vật Dương Tuyết Lệ trong game, nhưng Dương đại lão bản của chúng ta lúc này đã tự đưa mình vào game.

Cô ấy cho rằng Dương Tuyết Lệ chính là bản thân mình!

Vì vậy... khi thấy có nhiều người bình phẩm về mình như vậy trong livestream, cô ấy vô cùng tức giận.

Thế là, sau một hồi cân nhắc, cô ấy lập tức gọi điện cho người bạn luật sư của mình.

“Alo ~ Trương Tam đấy à?

Bên tôi có một vụ án liên quan đến việc lan truyền lời lẽ tục tĩu trên mạng cần cậu giúp xử lý một chút...” “Ừm, tốt nhất là cho bọn chúng án mười năm, tám năm gì đó, để bọn chúng vào trong đó mà nhớ đời...” Cùng lúc đó, trong mộ thất của Vương tử Cô Mặc.

“Cậu nói gì cơ?” “Cậu vậy mà còn muốn tiền?” Nghe Vương Khải Toàn công khai đòi mình thêm tiền, Dương Tuyết Lệ cũng sững sờ tại chỗ.

Cô từng gặp người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy ai lại “mặt dày” đến thế.

Hiện tại là tình huống gì, chẳng lẽ tên Bàn tử này không rõ sao?

Lúc này còn nghĩ đến việc đòi thêm tiền mới chịu cho xem cơ quan trong quan tài đá.

Chương 696

Đây e rằng là bị tiền làm mờ mắt rồi phải không?

“Hắc hắc~” “Cô Dương, cô đừng hiểu lầm mà, thực ra tôi cũng bất đắc dĩ thôi, chủ yếu là gần đây tôi rất thiếu tiền, nên nếu cô có thể cho tôi thêm chút tiền thì tự nhiên tôi sẽ rất vui rồi.” “Hơn nữa, nhiệm vụ của tôi là hộ tống cô đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng bây giờ các cô lại đến cái chỗ này!” “Với lại tôi còn lục lọi trong cái quan tài đá này mất nửa ngày trời, không có công lao thì cũng có khổ lao chứ?

Huống chi tôi còn tìm thấy cơ quan có thể rời khỏi đây, cô nói xem cô cho tôi một chút tiền công thì có quá đáng không?” Vương Khải Toàn vừa xoa hai tay, vừa cười tủm tỉm nhìn Dương Tuyết Lệ nói.

Vẻ mặt hắn ta lúc đó, cứ như đang ngầm ám chỉ Dương Tuyết Lệ, muốn cô ấy đánh cho mình một trận vậy.

Lúc này, Giáo sư Trần đứng cạnh bỗng nhiên bước ra.

Ông nghiêm nghị khuyên nhủ: “Đồng chí Tiểu Vương, tình hình hiện tại đang rất nguy cấp, cậu đừng đùa nữa, mau tránh ra và nói cho chúng tôi biết vị trí cơ quan mộ đạo đi...” Hách Kiến Quốc cũng liên tục gật đầu: “Đúng đúng đúng ~ Đồng chí Tiểu Vương, bây giờ không phải lúc đùa đâu, chúng ta đã xuống dưới này rất lâu rồi, hơn nữa Tiểu Tát vừa mới hy sinh, chúng ta bây giờ nhất định phải quay về mặt đất, nếu không Tiểu Diệp và Tiểu Sở bọn họ chắc chắn sẽ lo lắng cho chúng ta.” Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc tuy đều rất sốt ruột.

Nhưng đối với Vương Khải Toàn mà nói, những lời hai người này nói lúc này lại là “thần trợ công”.

Đây chẳng khác nào hành động giúp hắn nâng giá lên.

Vì vậy, hắn lại cười tủm tỉm nhìn Dương Tuyết Lệ, mở miệng nói: "Cô Dương, cô cũng nghe rồi đấy, tình hình hiện tại rất nguy hiểm!" "Thế nên việc tôi tìm được cơ quan mộ đạo này, đáng lẽ phải ghi công lớn mới phải..." "Đương nhiên, tôi cũng không hy vọng cô sẽ trả tiền cho tôi ngay bây giờ!" "Đến khi nào chúng ta tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành, lúc quay về thì cô trả tiền cho chúng tôi là được rồi." Nói đến đây, Vương Khải Toàn còn cố ý liếc mắt ra hiệu cho Chu Tiểu Di.

Ngay sau đó mới tiếp tục nói: "À thì... hai chúng tôi cũng không đòi nhiều, cô chỉ cần cho mỗi người chúng tôi 5000 đô la là được rồi!" "Thấy sao?

Vụ làm ăn này cũng khá hời đó chứ?" Nhìn ánh mắt Vương Khải Toàn bất ngờ liếc về phía mình, Chu Tiểu Di trực tiếp ngớ người ra.

"Được lắm!

Tên Bàn tử chết b*m này vậy mà cũng muốn kéo mình xuống nước.

Mình đâu có nói là muốn Dương Tuyết Lệ thêm tiền vào lúc này chứ!

Hắn dùng ánh mắt đó nhìn mình, chẳng phải là trực tiếp nói cho Dương Tuyết Lệ biết, cái ý tưởng đòi tiền này là do mình đưa ra, hoặc là hai người cùng nhau bàn bạc sao?" Quả nhiên...

Ngay lúc Vương Khải Toàn liếc mắt ra hiệu cho Chu Tiểu Di, Dương Tuyết Lệ cũng nâng đôi mắt đẹp của mình lên nhìn sang.

"Vậy ra... cái ý tưởng này là do Hồ tiên sinh và Vương tiên sinh cùng nhau nghĩ ra sao?" 【Ôi vãi ~ Lừa đảo rồi, cái tên Bàn tử Vương này lừa đảo thật rồi!】 【Hahahaha~ Cười chết mất thôi, chị Chu đây đúng là người ngồi không, tai họa lại từ trên trời rơi xuống rồi!】

【M* nó~ Không ngờ Vương Khải Toàn này còn kéo cả chị Chu xuống nước, đúng là thú vị ghê!】【Chị Chu bày tỏ, tên Bàn tử chết b*m này nhất định muốn hại tôi...】.【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Vương Khải Toàn này khi "lừa đảo" người khác mà còn không quên rủ chị Chu đi cùng, điều này cho thấy hắn vẫn khá trọng nghĩa khí đó.】【Đúng vậy, ít nhất hắn còn nghĩ đến "có phúc cùng hưởng"...

điều này đã rất hiếm rồi, ở thế giới thực, người có hoạn nạn cùng chịu thì nhiều, nhưng người có phúc cùng hưởng thì e rằng đã không còn.】【Nhưng tôi nhìn kiểu gì cũng thấy hành vi hiện tại của hắn giống "có họa cùng chịu" hơn là "có phúc cùng hưởng" đó?】【Khụ khụ khụ ~ Đừng để ý đến mấy chi tiết đó.

Từ tình hình hiện tại mà xem, Vương Khải Toàn này chắc muốn kéo chị Chu theo cùng khi mình phát tài, nên nói chung, hắn vẫn rất trọng tình trọng nghĩa đó.】【À phải rồi, nếu hắn tống tiền thành công, các ông nói xem phần thưởng nhiệm vụ chính tuyến lần này có tăng theo không nhỉ?】【Có khả năng, dù sao đây cũng là một game thực tế, game thực tế đề cao sự chân thực mà.】【Ôi vãi ~ Cái này hay đó nha, 5000 đô la, sẽ được bao nhiêu tiền game thưởng đây?】【Tính theo tỷ lệ lúc đó, ít nhất cũng phải 40000 rồi!】【6666666...

Vương Khải Toàn này được đó, có lợi ích là hắn thật sự sẵn lòng chia sẻ với anh em!】【Nhưng tôi nghĩ muốn lấy được 5000 đô la tăng thêm này chắc không dễ đâu, ông chỉ cần nhìn biểu cảm của Dương Tuyết Lệ lúc này là biết.

Cô ấy tuy là nhà tư bản, nhưng xét theo thời đại đó, 5000 đô la cũng là một khoản tiền lớn phải không?】【À... hình như cũng phải, hơn nữa còn phải trả cho cả hai người, mỗi người 5000 đô la, cộng lại là 10000 đô la đó!】【Mẹ ơi, tôi bây giờ còn chưa có tài sản 10000 đô la nữa, nói như vậy thì yêu cầu đòi tiền của Vương Khải

Toàn này có vẻ hơi quá đáng rồi!】【Đúng vậy, "cư sĩ đòi tiền" Chu Đại Vĩ người ta cũng chỉ đòi một hai trăm lượng bạc, còn hắn ta thì hay rồi, trực tiếp 5000 đô la!】【Không phải 5000 đô la, là 10000 đô la!】【Đúng đúng đúng ~ 10000 đô la, nhiều tiền thế này, tôi nghĩ Dương Tuyết Lệ chắc chắn sẽ không đồng ý đâu.】【Vậy là chúng ta vui mừng hão rồi sao?】【Chậc ~ Tôi còn tưởng lần sau mình cũng có thể kiếm thêm chút tiền từ Dương Tuyết Lệ, hóa ra là mừng hụt rồi!】【Đồ ngốc, thực ra tôi thấy là Vương Khải Toàn ra giá quá cao rồi, nếu nói 1000 đô la, hoặc 500 đô la thôi, có lẽ Dương Tuyết Lệ sẽ đồng ý ngay.】【Đúng vậy, sao tôi lại không nghĩ ra vấn đề này chứ!】Chu Tiểu Di tự nhiên cũng thấy được những lời của cư dân mạng.

Thế là, cô lập tức chìm vào suy tư.

Cách làm của Vương Khải Toàn, theo cô thấy thì cực kỳ vô sỉ.

Thế nhưng... nếu xét từ một góc độ khác, tên này biết nắm bắt thời cơ, giỏi lợi dụng mọi ưu thế trong tay để tạo ra giá trị cho bản thân.

Điều này có vẻ cũng chẳng có gì sai cả!

Thậm chí nếu thành công!

Chương 697

Không chỉ Vương Khải Toàn sẽ thu hoạch đầy đủ, mà "đồng bọn" như cô cũng sẽ nhận được rất nhiều lợi ích.

Chỉ là đáng tiếc, nếu thật sự làm như vậy, Dương Tuyết Lệ bên kia chắc chắn sẽ rất phiền phức.

Không chừng còn vì thế mà mất đi một phần điểm thiện cảm.

Dương Tuyết Lệ là một NPC quan trọng trong cốt truyện game!

Điểm thiện cảm của cô ấy rất khó để có được.

Nếu vì một chút phần thưởng tiền bạc phụ mà mạo hiểm như vậy, có vẻ cũng không đáng lắm!

Chu Tiểu Di nhìn Vương Khải Toàn, sau đó lại quay đầu nhìn Dương Tuyết Lệ với vẻ mặt không mấy dễ chịu.

Trong lòng cô lại lần nữa do dự.

Hiện tại cô đang đối mặt với hai lựa chọn!

Một là tán đồng cách kiếm tiền của Vương Khải Toàn.

Có lẽ sẽ có cơ hội "moi" một khoản lớn từ Dương Tuyết Lệ.

Như vậy, phần thưởng tiền bạc của nhiệm vụ chính tuyến chắc chắn có thể tăng lên.

Nhưng điểm thiện cảm của Dương Tuyết Lệ chắc chắn sẽ giảm xuống, điều này không thể chối cãi.

Hai là từ chối ý tưởng "chơi xấu" của Vương Khải Toàn, và mắng hắn ta một trận thật tệ.

Làm vậy tuy sẽ mất đi một cơ hội phát tài, nhưng lại có cơ hội để

nhận thêm một chút điểm thiện cảm từ Dương Tuyết Lệ.

Vì vậy...

đối với cô mà nói, đây là sự lựa chọn giữa điểm thiện cảm và phần thưởng tiền bạc.

Theo lẽ thường mà suy đoán, lúc này chọn lựa chọn thứ hai chắc chắn là tốt nhất.

Dù sao thì điểm thiện cảm của cô với Dương Tuyết Lệ hiện đã đạt 90 điểm rồi.

Nếu tiếp tục tăng thêm một chút nữa, biết đâu còn có thể trực tiếp đạt thiện cảm tối đa.

Nhưng hiện tại...

Chu Tiểu Di lại do dự.

Không vì lý do gì khác, chỉ vì hiện tại cô đã không còn tiền game nữa.

Cô mở ba lô của mình ra nhìn một cái. ——【Tiền: 25.0】 Đúng vậy!

Đích thị là một người chơi nghèo rớt mồng tơi.

Toàn bộ đều đã tiêu hết vào việc mua đạo cụ trước đó.

“Thôi kệ, thiện cảm lần sau vẫn có thể tích lũy tiếp.” “Phần thưởng kiếm tiền thì không thể bỏ lỡ.” “Hơn nữa, game đạo mộ này có vẻ rất hạn chế về tiền bạc.” “Game có thể chơi lại vô hạn, nhưng tiền thì không thể “reset” vô hạn.” “Hết tiền rồi thì không thể dựa vào tiện ích mà đạo cụ mang lại.” “Mà đạo cụ lại có thể gián tiếp nâng cao tỷ lệ qua màn tiếp theo.” “Nếu tính toán như vậy...” “Có vẻ việc ưu tiên phần thưởng tiền bạc hợp với mình hơn.” “Dù sao thì thiện cảm giữa mình và Dương Tuyết Lệ đã đạt 90 điểm rồi.” “Dù có bị trừ

một chút đi nữa, thì vẫn cao hơn rất nhiều so với người khác." "Mình nhớ có cư dân mạng nói, Tao Trư bên kia lần trước hình như bị trừ đến chỉ còn 20 điểm thiện cảm, sau đó chẳng phải cũng từ từ tích lũy lại được sao?" "Vận may của mình tốt như vậy, chắc chắn cũng có thể tiếp tục tích lũy lại được." "Ừm, vậy thì chọn phần thưởng tiền bạc đi!" "Anh Bàn tử lần này làm đẹp đó, đợi lần sau tôi nhận được phần thưởng tiền bạc, về Lão Kinh Thành nhất định sẽ mời anh ăn một bữa thật ngon..." Trong lòng tính toán như vậy, mắt Chu Tiểu Di cũng lập tức sáng bừng lên rất nhiều!

Ngay lập tức, Chu Tiểu Di đã đưa ra một quyết định.

Cô nghiêm túc nói với Dương Tuyết Lệ: "Đúng vậy, tôi cũng thấy Bàn tử nói không sai, cậu ấy đã cống hiến rất nhiều cho đội ngũ trên suốt chặng đường này." "Hơn nữa, lần này chúng tôi đến đây, mọi người nói là sẽ đi thẳng đến Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Thế nhưng trên đường, mọi người không chỉ đi đến Côn Luân Băng Xuyên, mà còn đến tòa mộ thất tế đàn đầy nguy hiểm này." "Đây đều là những lộ trình phát sinh thêm." "Giờ Bàn tử đề xuất mức phí này, tôi thấy cũng có lý.

Cô Dương, bên Mỹ của mọi người chẳng lẽ tăng khối lượng công việc cho người khác mà không phải trả thêm tiền làm thêm giờ sao?" "Nếu đúng là thế thì coi như tôi chưa nói gì…" "Nhưng tôi nghĩ, nếu làm thêm giờ mà không được trả tiền làm thêm, thì có khác gì xã hội nô lệ tàn khốc ngày xưa đâu?

Chương 698

Phải không?”Nói xong những lời này, Chu Tiểu Di liền nháy mắt với Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn thấy vậy, lập tức lén lút giơ ngón cái về phía Chu Tiểu Di!

Trong lòng thầm tán thưởng: Làm tốt lắm lão Hồ, những lời này của cậu đúng là nói hộ lòng Bàn gia rồi, trước đây sao tôi lại không nghĩ ra nhiều lộ trình phát sinh thêm như vậy chứ?

Sớm biết thế này, tôi đã không đòi 5.000 đô một người từ cô gái Mỹ này, mà phải là 10.000 đô một người, gộp thành số chẵn luôn! Mặc dù những lời này của Chu Tiểu Di nhận được sự đồng tình của Vương Khải Toàn, nhưng đối với Dương Tuyết Lệ, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, đó lại là một biểu hiện cực kỳ vô sỉ.

Đương nhiên, suy nghĩ này giờ họ cũng chỉ dám nghĩ trong lòng chứ tuyệt đối không dám nói ra.

Bởi vì những lời Chu Tiểu Di vừa nói không sai.

Làm thêm giờ thì phải được trả lương làm thêm, bên họ đâu phải xã hội nô lệ!

“Được thôi, đã là Hồ tiên sinh anh đã nói vậy, vậy thì đợi lần này trở về, tôi sẽ trả thêm cho hai người mỗi người 5.000 đô tiền thù lao.” Dương Tuyết Lệ nhíu mày nói.

Chỉ là khi cô vừa nói ra những lời này, bên tai Chu Tiểu Di cũng đồng thời vang lên một tiếng nhắc nhở mà cô đã sớm dự liệu: “Đinh!” 【Cảnh báo hảo cảm độ: Dương Tuyết Lệ vô cùng thất vọng với hành vi của bạn, hảo cảm độ với bạn -5!】 【Cảnh báo hảo cảm độ:

Dương Tuyết Lệ vô cùng thất vọng với hành vi của bạn, hảo cảm độ với bạn -5!】【Cảnh báo hảo cảm độ: Dương Tuyết Lệ vô cùng thất vọng với hành vi của bạn, hảo cảm độ với bạn -5!】【Cảnh báo hảo cảm độ: Dương Tuyết Lệ vô cùng thất vọng với hành vi của bạn, hảo cảm độ với bạn -5!】【Nhắc nhở thân thiện: Hảo cảm độ hiện tại của bạn với Dương Tuyết Lệ là 70, xin hãy chú ý lời nói và hành động của mình, nếu không hảo cảm độ này sẽ tiếp tục giảm.】Một loạt bốn cảnh báo trừ hảo cảm độ liên tiếp.

Mặc dù Chu Tiểu Di đã chuẩn bị tâm lý, nhưng không ngờ lần này cô lại bị trừ một lúc tới 20 điểm.

Con số này có vẻ hơi nhiều thì phải!Tuy nhiên… vừa nghĩ đến việc 20 điểm hảo cảm độ này có thể đổi lấy 5.000 đô tiền game, lòng cô lại thoải mái hơn nhiều.

Cần biết rằng, đây là một game thực tế ảo.

Bối cảnh thế giới giống như thế giới thực vào những năm 80. 5.000 đô tiền game nếu đem ra ngoài đổi, ít nhất cũng có thể nhận được 40.000 tệ tiền game.

Đây quả là một khoản thu nhập không nhỏ.---"Ôi trời ơi ~~ Chu tỷ ngầu quá, vậy mà dám trừ thẳng 20 điểm hảo cảm độ.""Mẹ ơi, Chu tỷ này bị ngốc à?

Tự nhiên bị trừ nhiều điểm hảo cảm độ như vậy mà còn đang cười trộm.""Đồ ngốc, cô ấy lấy hảo cảm độ đổi tiền đó, chẳng lẽ các ông không nhìn ra sao?""Á đù ~ Đúng là như vậy thật.""Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, lấy 20 điểm hảo cảm độ của Dương Tuyết Lệ đổi 5.000 đô, có vẻ lời to rồi đó!""Lời to cái gì mà lời to, hảo cảm độ của Dương Tuyết Lệ khó mà có được như vậy, cô ấy trực tiếp bị trừ 20 điểm, cái này chẳng khác nào biến thiên hồ khai cục thành một ván bài thối cả!""Đúng là như vậy, tôi cũng thấy lấy 20 điểm hảo cảm độ

của Dương Tuyết Lệ đổi 5.000 đô, có tiền nhưng không đáng lắm, huống chi hảo cảm độ giữa Chu tỷ và Dương Tuyết Lệ vốn dĩ đã gần 100 rồi, theo tất cả các kịch bản game, nếu bạn làm tăng hảo cảm độ với một NPC lên tối đa, có thể kích hoạt phần thưởng bổ sung, biết đâu cô ấy có thể trực tiếp 'làm thịt' Dương Tuyết Lệ trong thế giới game thì sao!""Đúng đúng đúng ~ Có cơ hội tương tác với Dương Tuyết Lệ, tại sao lại phải lãng phí chứ?

Tiền thì sau này cũng có thể kiếm mà!""Haiz ~ Tiếc thật, ban đầu tôi còn tưởng Chu tỷ có thể xảy ra chuyện gì đó với Dương Tuyết Lệ, xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi.""Ôi trời ~ Người ta Chu tỷ là con gái mà, tư tưởng mấy ông này có phải là quá tà ác rồi không!""Không chỉ tà ác, mà còn điên rồ nữa!""Không chỉ điên rồ, mà còn khiến người ta phải phát rồ!""Không chỉ khiến người ta phát rồ, mà còn… thôi được rồi, tôi không nói tiếp được nữa, người dưới có thể nói tiếp không?""Tiếp cái quần nhà ông, ông tưởng đây là trò nối từ thành ngữ à?

Vấn đề bây giờ là Chu tỷ này hình như đã nhận được 5.000 đô phần thưởng thêm, tôi cảm thấy ý tưởng này cũng rất hay.""Đúng vậy, hảo cảm độ vẫn có thể làm lại, các ông nhìn con heo thối bên cạnh đi, lần trước nó làm giảm hảo cảm độ xuống còn 20 điểm, sau này chẳng phải cũng từ từ làm tăng lên lại sao?""Không sai, hảo cảm độ vẫn có thể tiếp tục tăng lên, điểm này tôi có thể làm chứng, tôi vừa mới từ livestream của heo thối về.""Tôi cũng có thể làm chứng ~""Thế tiền thì không thể làm lại được à?

Điều này cũng đâu có mâu thuẫn?""Ờ… hình như là vậy, nhưng tôi cảm thấy tiền game vẫn quan trọng hơn, dù sao Chu tỷ là phụ nữ, cô ấy chắc chắn không có nhu cầu gì lớn với Dương Tuyết Lệ đâu!""Không sai, tôi cũng nghĩ vậy.""……"Nhìn thấy Chu Tiểu Di vì 5.000 đô tiền thưởng thêm mà làm giảm 20 điểm hảo cảm độ của

Dương Tuyết Lệ, các cư dân mạng trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Họ nằm mơ cũng không nghĩ tới Chu Tiểu Di lại đưa ra quyết định này.Thế là, trong phòng livestream xuất hiện hai luồng ý kiến.

Một số cư dân mạng cho rằng, việc Chu Tiểu Di dùng 20 điểm hảo cảm độ của Dương Tuyết Lệ để đổi lấy 5.000 đô tiền thưởng thêm thực sự quá không đáng.

Cần biết rằng, Dương Tuyết Lệ là một NPC quan trọng trong game Đạo Mộ này!

Hảo cảm độ của cô ấy rất khó mà có được.

Vì vỏn vẹn 5.000 đô tiền game mà làm giảm 20 điểm hảo cảm độ của cô ấy, đây quả là một vụ làm ăn thua lỗ nặng nề!Nhưng cũng có một số cư dân mạng cho rằng, hảo cảm độ cũng có thể tăng trở lại được.

Nhìn con heo thối bên cạnh thì biết.

Trước đó nó cũng làm giảm hảo cảm độ giữa mình và Dương Tuyết Lệ xuống 20 điểm, sau này chẳng phải cũng từ từ làm tăng lên lại sao?Mà việc dùng 20 điểm hảo cảm độ của Dương Tuyết Lệ để đổi lấy 5.000 đô tiền thưởng thêm, đây chắc chắn là một vụ làm ăn lời to.

Dù sao, 5.000 đô theo tỷ lệ quy đổi tiền tệ trong bối cảnh thế giới game thực tế ảo, có thể nhận được ít nhất 40.000 tệ tiền game bổ sung. 40.000 tệ tiền thưởng game này có thể mua được bao nhiêu đạo cụ game chứ?

So với điều đó, 20 điểm hảo cảm độ với Dương Tuyết Lệ hình như cũng chỉ là chuyện nhỏ.Hai phe cư dân mạng mỗi người giữ một ý kiến, ai cũng cho rằng mình nói là có lý nhất.

Không ai chịu thua ai, cuối cùng đành phải không vui mà giải tán.Cũng đúng lúc này, Chu Tiểu Di lại đột nhiên nhận được một loạt thông báo hảo cảm độ: "Đinh ~!" 【Nhắc nhở hảo cảm độ: Do hành vi của bạn khiến Giáo sư Trần Cửu Nhân cảm thấy vô cùng coi thường, hảo cảm độ với bạn -5!】【Nhắc nhở hảo cảm độ: Do hành vi của bạn khiến Giáo sư Trần Cửu Nhân cảm thấy vô cùng coi thường, hảo cảm độ với bạn -5!】【Nhắc nhở hảo cảm độ: Do hành vi của bạn khiến Giáo sư Trần Cửu Nhân cảm thấy vô cùng coi thường, hảo cảm độ với bạn -5!】【Nhắc nhở hảo cảm độ: Do hành vi của bạn khiến Giáo sư Trần Cửu Nhân cảm thấy vô cùng coi thường, hảo cảm độ với bạn -5!】【Nhắc nhở thân thiện: Hảo cảm độ hiện tại của bạn với Giáo sư Trần Cửu Nhân là 80 điểm, xin hãy chú ý lời nói và hành động của mình, nếu không hảo cảm độ của Giáo sư Trần Cửu Nhân với bạn sẽ tiếp tục giảm!】Ôi trời ơi ~ Lại một đợt combo bốn lần nữa!

Chu Tiểu Di trực tiếp ngây người.

Chương 699

Nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

May quá, may quá.

Chỉ là một NPC bình thường không có tác dụng gì!

Đừng nói là 20 điểm hảo cảm độ, cho dù là 40 điểm tôi cũng chịu đựng được.Tuy nhiên… ý nghĩ này của cô vừa mới nảy ra, bên tai lại vang lên một đợt nhắc nhở hảo cảm độ khác: "Đinh ~!" 【Nhắc nhở hảo cảm độ: Do hành vi của bạn khiến Giáo sư Hách Kiến Quốc cảm thấy vô cùng coi thường, hảo cảm độ với bạn -5!】 【Nhắc nhở hảo cảm độ: Do hành vi của bạn khiến Giáo sư Hách Kiến Quốc cảm thấy vô cùng coi thường, hảo cảm độ với bạn -5!】 【Nhắc nhở hảo cảm độ: Do hành vi của bạn khiến Giáo sư Hách Kiến Quốc cảm thấy vô cùng coi thường, hảo cảm độ với bạn -5!】 【Nhắc nhở hảo cảm độ: Do hành vi của bạn khiến Giáo sư Hách Kiến Quốc cảm thấy vô cùng coi thường, hảo cảm độ với bạn -5!】 【Nhắc nhở thân thiện: Hảo cảm độ hiện tại của bạn với Giáo sư Hách Kiến Quốc là 80 điểm, xin hãy chú ý lời nói và hành động của mình, nếu không hảo cảm độ của Giáo sư Hách Kiến Quốc với bạn sẽ tiếp tục giảm!】Chu Tiểu Di: ???

Mẹ kiếp ~ một người không đủ, lại thêm một người nữa à?

Cái này không phải là cố tình làm khó cô sao?Bên Dương Tuyết Lệ 20 điểm!

Bên Giáo sư Trần 20 điểm!

Rồi lại đến Hách Kiến Quốc này nữa, lại là combo bốn lần quen thuộc, 20 điểm.

Tổng cộng lần này coi như đã bị trừ thẳng 60 điểm hảo cảm độ

rồi!

Chu Tiểu Di suýt chút nữa là sụp đổ.Tuy rằng hảo cảm độ của Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc không đáng giá, nhưng ít ra cô cũng đã đạt được thành tựu hảo cảm độ tối đa!

Điều này ít nhiều cũng là một loại cảm giác ưu việt!

Nào ngờ, một phát trở về thời kỳ tiền giải phóng!---"Ôi trời ~ Á đù ~ Mẹ kiếp ~ Chu tỷ lại đang làm cái quái gì vậy?

Sao lại bị trừ nhiều hảo cảm độ như thế nữa!""Không biết nữa, cô ấy vừa rồi hình như đâu có làm gì đâu?""Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao Chu tỷ đột nhiên lại bị trừ nhiều hảo cảm độ đến thế?""Mấy ông lầu trên đều là đồ ngốc à?

Chu tỷ sở dĩ liên tục bị trừ nhiều hảo cảm độ như vậy, đương nhiên là vì cái thao tác 'điên rồ' vừa rồi của cô ấy rồi.""Thao tác 'điên rồ' vừa rồi?

Thao tác 'điên rồ' nào vậy?""Đồ ngốc, đương nhiên là cái thao tác 'điên rồ' khi cô ấy chấp nhận đề nghị của Vương Khải Toàn, nhân cơ hội tống tiền Dương Tuyết Lệ 5.000 đô, chứ còn cái nào nữa?""Mẹ nó, hóa ra là cái thao tác 'điên rồ' đó à, tôi cứ tưởng sao tự nhiên lại bị trừ nhiều hảo cảm độ đến thế chứ!""May là Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, chứ nếu Dương Tuyết Lệ mà lại trừ thêm một đợt nữa thì thảm hơn nhiều.""Đúng vậy, may mà là hai NPC vô dụng, nếu không 5.000 đô tiền thưởng game thêm này, e rằng là nhận được quá lỗ.""Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, 5.000 đô tiền thưởng game thêm này, chắc là phần thưởng dự kiến thôi phải không?

Không thể nhận ngay lập tức đúng không?""Vớ vẩn, đương nhiên là như vậy rồi, dù sao tất cả phần thưởng đều cần phải hoàn thành

nhiệm vụ chính tuyến mới có thể nhận được mà!”“Thì ra là vậy…”“Nếu không thể nhận ngay tiền thưởng thì tôi cảm thấy vẫn hơi lỗ!”“Cũng không hẳn là lỗ, điều này phải xem bạn nhìn nhận cơ chế phần thưởng này thế nào, tích thêm chút tiền, đợi đến khi nhiệm vụ chính tuyến này hoàn thành, các nhiệm vụ chính tuyến sau đó có thể trực tiếp phát tài, một phát bay thẳng lên trời, nếu bạn dùng hết số tiền nhận được trước đó trong nhiệm vụ chính tuyến này, chẳng phải sẽ trở thành dân ‘ăn tháng nào hết tháng đó’ sao?”“Đúng, cái này giống như bạn mua vé số, cứ đầu tư, đầu tư mãi, đợi đến khi trúng giải thì bạn sẽ ‘một bước lên mây’ ngay.”“Nói thì đúng là như vậy, nhưng vấn đề là, không có tiền phá quan, hình như cũng chẳng có ưu thế gì thì phải?

Nhỡ Chu tỷ cứ mãi không vượt qua được nhiệm vụ chính tuyến này thì sao?

Chẳng phải sẽ càng thảm hơn à?”“Làm sao có thể?

Phòng livestream của Chu tỷ có Giáo sư Vương Kỳ ở đó, ưu thế rất lớn, làm sao có thể không vượt qua được chứ?”“Đúng vậy đúng vậy, hơn nữa, vận khí của Chu tỷ này nghịch thiên, chuyện tốt gì cũng có thể bị cô ấy biến hóa khôn lường bằng những thao tác ‘điên rồ’ của mình, đối với chúng ta mà nói, đây cũng là một ưu thế tuyệt đối rồi.”“Không sai, điểm này tôi cũng rất tán thành, vận khí của Chu tỷ thật sự là nghịch thiên, tôi không phục không được.”“Hà An Hạ tôi từ trước đến nay chưa từng phục bất kỳ ai, ngay cả tường cũng không phục, chỉ phục Chu tỷ…”“Phòng livestream của Chu tỷ hiện tại có lượng người xem đông nhất, chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ nói lên nhiều vấn đề rồi.”“Đúng vậy, thông thường mà nói, chỉ có người vận khí tốt thì tài vận và vận đào hoa mới vượng hơn, không nghi ngờ gì nữa, Chu tỷ chính là người như vậy.”“Mẹ kiếp ~ Cái tài vận thì tôi hiểu, nhưng cái vận đào hoa này là nói đến ai vậy?”“……”Thấy Chu

tỷ lại ăn thêm hai đợt nhắc nhở trừ hảo cảm độ liên tiếp, các cư dân mạng trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Họ nằm mơ cũng không nghĩ tới Chu tỷ lại có thể cùng lúc đắc tội với cả ba người Dương Tuyết Lệ, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc.

Vì một đợt phần thưởng tiền tệ dự kiến mà cùng lúc đắc tội ba NPC, điều này có phải hơi lỗ không?Đương nhiên, cũng có một số cư dân mạng cho rằng, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc hai NPC này đều không phải là nhân vật cốt truyện quan trọng trong game Đạo Mộ.

Cho dù có bị trừ một lúc 20 điểm hảo cảm độ của họ, cũng sẽ không có quá nhiều khác biệt.

Chỉ cần giữ vững hảo cảm độ của một mình Dương Tuyết Lệ là được.

Nếu hảo cảm độ của Dương Tuyết Lệ không giữ vững được, đó mới là thảm họa thật sự.Về điều này, Chu Tiểu Di cũng cảm thấy sâu sắc.

Cô liếc nhìn những bình luận trong phòng livestream, rồi lại ngẩng đầu nhìn Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đang dùng ánh mắt thất vọng nhìn mình.Sau đó, cô đột nhiên cười nói: "Mọi người yên tâm đi, tục ngữ nói rất hay, nhận tiền người, giải tai họa cho người!" "Tôi và Vương Bàn tử đã nhận tiền của mọi người, vậy thì trên chặng đường này chúng tôi chắc chắn sẽ đảm bảo an toàn cho mọi người." "Đương nhiên, tôi cũng sẽ cố gắng hết sức để giúp mọi người tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành mà mọi người muốn." "Tôi cứ nói thẳng với mọi người thế này, nếu cuối cùng chúng tôi không tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Thù lao của cô Dương, chúng tôi sẽ không lấy một xu nào, hơn nữa 5.000 đô tiền thù lao thêm vừa rồi, chúng tôi cũng không cần nữa." "Mọi người chắc hẳn đều biết, tình cảnh của tôi và Vương Bàn tử hiện giờ, chúng tôi trên có người già, dưới có trẻ nhỏ, kiếm tiền rất

vất vả.” “Thực ra chúng tôi kiếm tiền cũng không phải vì bản thân mình, mà là vì người khác.” “Nếu chỉ vì bản thân mình, thì chúng tôi cũng sẽ không làm ra chuyện này vào lúc như vậy.”Khi nói những lời này, trên mặt Chu Tiểu Di cố ý lộ ra một chút vẻ hổ thẹn và một chút vẻ bất đắc dĩ.

Cô kiểm soát sự thay đổi của hai biểu cảm này rất tốt, trông như thể cô thực sự đang hối hận vì chuyện này.Đồng thời, cô còn ném cho Vương Khải Toàn bên cạnh một ánh mắt đầy ẩn ý, ngụ ý cậu ta mau chóng giúp nói đỡ.Vương Khải Toàn cũng là một người nhanh nhạy.

Sau khi thấy ánh mắt ra hiệu của Chu Tiểu Di, cậu ta chỉ hơi ngẩn ra một chút, rồi nhanh chóng hiểu ý Chu Tiểu Di.Sau đó, cậu ta hắng giọng hai tiếng, tiếp lời Chu Tiểu Di nói: “Thực ra lão Hồ nói không sai, hai chúng tôi trên có người già, dưới có trẻ nhỏ, hơn nữa còn cả một đại gia đình cần chúng tôi nuôi sống.” “Cho nên số tiền này, chúng tôi cũng không phải kiếm cho bản thân mình.” “Nói thật, nếu không phải vì thiếu tiền, hai chúng tôi cũng sẽ không lặn lội xa xôi đi theo mọi người vào băng xuyên, rồi còn vào sa mạc nữa, đúng không?” “Cho dù lùi một vạn bước mà nói, hai chúng tôi mạo hiểm mạng sống lớn đến vậy, theo mọi người cùng nhau xuống băng xuyên vào sa mạc!” “Dùng mạng để hoàn thành việc trả tiền, hẳn cũng là hợp tình hợp lý chứ?”Vương Khải Toàn lúc này đã diễn tả hai chữ “khổ nhục” vô cùng đạt.

Bị cậu ta nói như vậy, Dương Tuyết Lệ, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc cũng đều ngớ người ra.

Họ không ngờ rằng đồng chí Tiểu Hồ và đồng chí Tiểu Vương này lại có nhiều nỗi khổ đến thế.Hách Kiến Quốc càng không nhịn được mà cảm thán một câu: “Ai… tôi thật sự không ngờ tới, đồng chí Tiểu Vương và đồng chí Tiểu Hồ, hai đồng chí lại vì người khác mà mạo hiểm cùng chúng tôi xuống băng xuyên vào sa mạc.” “Đặc biệt là

đồng chí, đồng chí Tiểu Hồ, không ngờ đồng chí tuổi trẻ như vậy đã lập gia đình, thật là vất vả cho đồng chí…”Cũng đúng lúc Hách Kiến Quốc nói ra những lời này, trong đầu Chu Tiểu Di cũng lập tức vang lên tiếng nhắc nhở quen thuộc: “Đinh ~!” 【Chúc mừng!

Do hành vi của bạn khiến Giáo sư Hách Kiến Quốc vô cùng cảm động, hảo cảm độ với bạn +5!】 【Chúc mừng!

Chương 700

Do hành vi của bạn khiến Giáo sư Hách Kiến Quốc vô cùng cảm động, hảo cảm độ với bạn +5!】【Chúc mừng!

Do hành vi của bạn khiến Giáo sư Hách Kiến Quốc vô cùng cảm động, hảo cảm độ với bạn +5!】【Chúc mừng!

Do hành vi của bạn khiến Giáo sư Hách Kiến Quốc vô cùng cảm động, hảo cảm độ với bạn +5!】【Nhắc nhở thân thiện: Hảo cảm độ hiện tại của bạn với Giáo sư Hách Kiến Quốc là 100 điểm, quan hệ hảo cảm giữa hai người đã khôi phục thành (Mạc nghịch chi giao), xin hãy giữ vững lời nói và hành động của mình, nếu không sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hảo cảm giữa hai người!】Ôi trời ơi!!!

Cất cánh rồi!

Hảo cảm độ đã khôi phục!

Hơn nữa còn là một đợt khôi phục.

Cái này cũng quá đỉnh rồi!Khi loạt tin nhắn nhắc nhở hảo cảm độ này xuất hiện, Chu Tiểu Di cũng ngẩn người một lát, sau đó là vui mừng khôn xiết.

Cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình chỉ tùy tiện nói vài lời có không có, ban đầu tưởng muốn làm dịu quan hệ hảo cảm với Dương Tuyết Lệ, nào ngờ, lại làm cảm động Hách Kiến Quốc trước.Tuy nhiên… những lời mà Hách Kiến Quốc nói nghe sao mà khó chịu thế nhỉ?

Tôi còn chưa kết hôn mà?

Ông lại nói tôi đã lập gia đình rồi.

Cái quái gì thế này?….Trong khi đó, thấy Chu Tiểu Di một lúc lại

khôi phục hảo cảm độ với Hách Kiến Quốc, các cư dân mạng trong phòng livestream đều kinh ngạc.

Không đúng, chính xác mà nói, lần này họ không phải kinh ngạc, mà là hoàn toàn bị sốc.

Có vài người thậm chí đã ngây người ra, rất lâu sau mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

"Cái… cái này rốt cuộc là cái quái gì?

Sao quan hệ hảo cảm giữa Chu tỷ và Hách Kiến Quốc lại khôi phục một lúc vậy?""Không biết nữa, chẳng lẽ là mấy lời vô nghĩa mà cô ấy vừa nói?""Chắc là vậy rồi, không ngờ loại lời vô nghĩa tùy tiện bịa ra mà lại có thể kéo đầy hảo cảm độ của ông già này, điều này tôi không ngờ tới.""Tôi cũng không ngờ tới, nhưng nói đi cũng phải nói lại, điều này có phải cũng có nghĩa là, nếu chúng ta cũng sử dụng phương pháp này, cũng có thể kéo đầy hảo cảm độ giữa mình và các NPC khác không?""Chắc là vậy, dù sao đây là một game thực tế ảo, đã là game thực tế ảo thì có rất nhiều chuyện cần phải tính đến tình huống thực tế, mà nghệ thuật ngôn ngữ cũng là một trong số đó.""Đúng, không sai, chỉ cần lời hay bịa tốt, hảo cảm độ cứ thế mà đến, cái này giống như khi bạn đi tán gái, bạn nói nhiều lần những lời tình cảm cảm động lòng người, những cô gái đó sẽ tự động lao vào lòng vậy.""Không phải chứ?

Anh em lầu trên có phải mới vừa lên mạng không?

Bây giờ bịa mấy lời tình cảm đó còn có tác dụng gì nữa?

Trực tiếp mang tiền đập vào người họ là được rồi, chỉ cần tiền đến nơi, đừng nói là tự động lao vào lòng, trực tiếp kéo bạn ra ngoài đồng hoang 'làm tình' cũng không phải là không thể!""Ôi trời ~ Anh mẹ kiếp, cái này gọi là 'chơi gái' đấy, tôi đang nói về tình yêu, là tình yêu!""Yêu cái mẹ gì mà yêu, còn tình yêu, thế giới này còn có tình yêu

sao?”“Không sai, thời đại bây giờ đã thay đổi rồi, tình yêu ngày xưa là vô giá, tình yêu bây giờ là bán cân!”….Các cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Ai nấy đều kinh ngạc vì Chu Tiểu Di có thể cùng lúc khôi phục quan hệ hảo cảm với Hách Kiến Quốc.

Đồng thời, tất cả mọi người cũng thông qua chuyện này, nhận ra một vấn đề.

Đó là, mối quan hệ giữa người chơi và NPC có thể thay đổi thông qua đối thoại.

Chỉ cần lời hay bịa tốt, những NPC đó sẽ tin tưởng.

Chỉ cần lời nói dối bịa thảm, những NPC đó sẽ cảm động.Trong một thời gian, chủ đề “Bịa đặt lời nói dối có thể tăng hảo cảm độ NPC!” trực tiếp bùng nổ trên toàn mạng.

Và Chu Tiểu Di, với tư cách là người khởi xướng chuyện này, đương nhiên cũng nghiễm nhiên trở thành nhân vật hot nhất của chủ đề này.

Không ít cư dân mạng trực tiếp coi Chu Tiểu Di là “người đa tình nhất mạng”.

Chỉ bằng vài câu nói vô nghĩa ngắn ngủi, mà có thể kéo đầy hảo cảm độ giữa mình và NPC.

Điều này trong lịch sử game trên toàn thế giới, là điều chưa từng có.

Người đến sau thì không biết, nhưng tuyệt đối là cổ kim vô nhân.Cũng đúng lúc này, trong phòng livestream lại có một cư dân mạng đột nhiên đưa ra một ý kiến cho Chu Tiểu Di.

Anh ta bảo Chu Tiểu Di cũng dùng phương pháp này để “lừa dối”

Dương Tuyết Lệ.

Dương Tuyết Lệ là phụ nữ, chỉ cần là phụ nữ, chắc chắn sẽ thích nghe lời đường mật.

Nếu thông qua đối thoại cũng có thể tăng hảo cảm độ giữa mình và NPC, vậy thì áp dụng lên Dương Tuyết Lệ chắc cũng được.Đề nghị của cư dân mạng này vừa đưa ra, nhanh chóng nhận được sự ủng hộ của các cư dân mạng khác.

Chương 701

Mọi người đồng loạt gửi bình luận, hy vọng Chu Tiểu Di có thể thử một chút. 【Chu tỷ, nhanh lên đi, cô bây giờ là người đa tình nhất mạng, nhiệm vụ thuận lợi chinh phục Dương Tuyết Lệ là trông cậy vào cô đấy.】【Đúng vậy, chỉ cần cô thành công, tôi trực tiếp tặng cô 100 quả pháo thăng thiên, tuyệt đối không do dự!】【Ôi trời ~ Anh em lầu trên hào phóng quá, vậy mà một lúc tặng 100 quả pháo thăng thiên, nhưng tôi thấy avatar phòng livestream của anh ngay cả một vật trang trí cũng không có, anh chắc chắn mình không phải đang PUA Chu tỷ chứ?】【Khụ khụ ~ Tôi tuy không có tiền, nhưng tôi có thể vay tiền online mà, dù sao vay tiền online cũng không cần trả, tôi có thể tùy tiện 'cày'!】【Chết tiệt ~ Vay tiền online ngầu đến vậy sao?

Thế tôi cũng phải đi vay.】【Khi vay tiền online, tốt nhất nên kiểm tra xem nền tảng đó có bị đưa vào hệ thống tín dụng hay không, nếu có thì không được đâu.】【Được rồi đại ca, tôi biết rồi, cảm ơn, lần sau mời anh 'chơi gái'… à không, lần sau mời anh ăn cơm!】【Ăn cơm thì không cần đâu, tôi thích cái anh vừa nói dở hơn…】【Hiểu rồi hiểu rồi, xem ra đại ca cũng là người từng trải rồi!】【Ôi trời ~ Phòng livestream này coi như bỏ đi rồi, sao tự nhiên lại biến thành nền tảng quảng cáo vay tiền online vậy?

Cẩn thận bị cấm đó nha!】【Đúng vậy, bây giờ phòng livestream của Chu tỷ có lượng người xem đông như vậy, nếu bị mấy người cấm thì mấy người phải chịu trách nhiệm đó.】【Đúng đúng đúng ~ Mấy người mau im miệng đi.】【Khụ khụ ~ Dù sao thì, Chu tỷ, xin cô hãy đi làm cảm động Dương Tuyết Lệ đi, tôi thật sự rất muốn biết, Dương Tuyết Lệ này có thể dùng phương pháp này để kéo đầy hảo cảm độ hay không!】【Anh em lầu trên tại sao nhất định phải bắt

Chu tỷ đi thử chứ?

Anh tự mình vào game thử không được sao?】【Ờ… tôi vẫn còn ở cửa ải tân thủ, còn chưa gặp Dương Tuyết Lệ NPC này!】【Ôi trời ~ Game này mở lâu đến vậy rồi mà anh sao vẫn còn ở cửa ải tân thủ?

Xem thêm mấy cái hướng dẫn trên mạng đi, đừng có suốt ngày nghĩ mấy chuyện bậy bạ đó, nếu không cả đời này anh đừng hòng gặp được Dương Tuyết Lệ đó!】"Ôi trời ~""Mấy cư dân mạng này đúng là nhân tài mà.""Vậy mà ngay cả cái cách 'điên rồ' này cũng nghĩ ra được.""Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, phương pháp này… hình như thật sự có thể thử một chút đấy.""Ít nhất chúng ta là phụ nữ thì đều thích nghe lời đường mật.""Dương Tuyết Lệ này cho dù có sắt đá đến mấy, chắc cũng sẽ không từ chối lời đường mật của tôi đâu nhỉ?""Nhưng vấn đề là…""Lời đường mật này phải nói thế nào đây?"Nhìn những bình luận mà cư dân mạng gửi trong phòng livestream, Chu Tiểu Di tuy có chút động lòng, nhưng vừa nghĩ đến việc hình như mình còn chưa từng yêu đương, đừng nói là lời đường mật, ngay cả một câu nói hay ho một chút cô cũng không biết nói.

Vậy thì làm sao mà nói lời đường mật với Dương Tuyết Lệ đây? Chẳng lẽ… trực tiếp nói mấy câu thoại mà trước đây cô từng xem trong phim?Ngay khi Chu Tiểu Di đang suy nghĩ những điều này, đột nhiên… trong đầu cô lại vang lên một loạt tiếng nhắc nhở hảo cảm độ: "Đinh ~!" 【Chúc mừng!

Do hành vi của bạn khiến Giáo sư Trần Cửu Nhân vô cùng cảm động, hảo cảm độ với bạn +5!】【Chúc mừng!

Do hành vi của bạn khiến Giáo sư Trần Cửu Nhân vô cùng cảm động, hảo cảm độ với bạn +5!】【Chúc mừng!

Do hành vi của bạn khiến Giáo sư Trần Cửu Nhân vô cùng cảm động, hảo cảm độ với bạn +5!】【Chúc mừng!

Do hành vi của bạn khiến Giáo sư Trần Cửu Nhân vô cùng cảm động, hảo cảm độ với bạn +5!】【Nhắc nhở thân thiện: Hảo cảm độ hiện tại của bạn với Giáo sư Trần Cửu Nhân là 100 điểm, quan hệ hảo cảm giữa hai người đã khôi phục thành (Mạc nghịch chi giao), xin hãy giữ vững lời nói và hành động của mình, nếu không sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hảo cảm giữa hai người!】Ôi trời!

Ôi trời!!

Ôi trời!!!

Lại đến nữa rồi!

Lần này là Giáo sư Trần tăng hảo cảm độ.

Hơn nữa cũng giống như Hách Kiến Quốc trước đó, một lúc tăng thẳng lên 100 điểm.

Hảo cảm độ trực tiếp kéo đầy, khôi phục.

Cái này mẹ kiếp cũng quá sướng rồi!!!Chu Tiểu Di mừng rỡ như điên.

Đồng thời, các cư dân mạng trong phòng livestream của cô cũng đều sôi trào.【Tuyệt vời tuyệt vời ~ Vận khí của Chu tỷ này thật sự là không ai sánh bằng!】【Nếu chỉ nói về vận khí, trong tất cả những người tôi từng gặp, tôi Trương Đại Pháo nguyện ý xưng Chu tỷ là mạnh nhất!】【Mẹ kiếp, Chu tỷ này không đi mua vé số thì phí quá à!】【Đúng vậy, với vận khí này, trực tiếp chơi lô tô đi, chơi game làm gì nữa?】【Chu tỷ chắc hẳn đã nắm giữ mật mã tài phú nào đó rồi phải không?】【Mẹ ơi, tôi đã thấy người may mắn rồi, nhưng chưa bao giờ thấy người may mắn đến mức này, Chu tỷ đúng là khiến tôi mở rộng tầm mắt!】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Chu tỷ trong game có lẽ vận khí không tệ, nhưng trong đời sống thực tế hình như không được may mắn cho lắm thì phải!】【Anh em lầu trên, lời

này của anh là ý gì?

Chẳng lẽ anh đang nghi ngờ Chu tỷ của tôi?】【Không không… tôi chỉ cảm thấy Chu tỷ ngoài đời cũng không còn nhỏ nữa, nhưng vẫn chưa từng yêu đương, hơn nữa ngay cả một tin đồn tình cảm cũng không có, cái này hình như hơi không bình thường thì phải!】【Ồ ~?

Bị anh nhắc nhẽ, hình như đúng là như vậy thật!】【Mẹ ơi ~ Chu tỷ ấy chẳng lẽ lại thích con gái sao?】【Không phải chứ?】【Tôi thấy rất có khả năng, gần đây tôi thường xuyên thấy ảnh và video của cô ấy với Ngốc Tiểu Muội, hơn nữa tôi nhớ Ngốc Tiểu Muội hình như cũng chưa từng có bạn trai, mọi người nói… Chu tỷ và Ngốc Tiểu Muội có phải đang giấu chúng ta chuyện gì không thể nói ra không!】 "Nhìn nội dung trò chuyện của mấy ông, hình như tôi vừa phát hiện ra một chuyện cực lớn!" "Không phải ông phát hiện đâu, tụi tôi cũng phát hiện rồi..." "Thật ra tôi sớm đã nhận ra rồi, chị Chu với Ngốc Tiểu Muội quan hệ tốt đến vậy, hai người còn thường xuyên đi du lịch, ăn uống, mua sắm, quay video cùng nhau.

Dù là trên Douyin hay các phòng livestream kiểu Mao Hổ, đều có thể thấy video tương tác của hai người.

Tình huống suốt ngày quấn quýt bên nhau thế này, căn bản không giống một cặp bạn thân bình thường, tuyệt đối có bí mật gì đó không thể nói ra!" "Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế, chỉ là chuyện này quá khó tin nên tôi không dám đoán mò, dù sao Ngốc Tiểu Muội với chị Chu đều là hai nữ streamer tôi thích nhất!" "Trời ơi ~ Nếu chị Chu với Ngốc Tiểu Muội thật sự như mấy ông nói, thì... thì tôi càng thích hơn nữa rồi..." "Đ*t mợ ~ Ông anh lầu trên hình như có gì đó không ổn!" "Xin lỗi, tôi không phải anh em, tôi cũng là con gái..." "À???

Thôi được rồi, giờ thì tôi hiểu tại sao cô lại thích chị Chu và Ngốc

Tiểu Muội kiểu này." "Tôi cũng biết rồi, nhưng mà cô em, chuyện này cô tốt nhất nên từ bỏ sớm đi, dù sao Tổ quốc cũng cần người nối dõi tông đường.

Nếu tư tưởng kiểu này của mấy cô mà lan rộng ra, đây là một tín hiệu rất nguy hiểm đấy!" "Đúng vậy, chuyện này, nói nhỏ thì gọi là suy đồi đạo đức, nhưng nếu nói lớn thì đó là diệt chủng đó..." "Đ*t mợ ~ Không đến mức nghiêm trọng thế đâu chứ?

Tụi tôi chỉ là theo đuổi tình yêu đích thực thôi mà..." "Tình yêu đích thực cái *** cô, cô nghĩ cái tư tưởng không lành mạnh này thật sự là tình yêu đích thực à?

Chắc là quan điểm chọn bạn đời méo mó thì có?" "Đúng, tôi cũng nghĩ vậy, chính vì có nhiều cô gái có tư tưởng như mấy người nên tôi mới không kiếm được vợ.

Khổ thân tôi giờ sắp đến sinh nhật 50 rồi mà vẫn không có vợ, chỉ có thể ngày ngày đi massage, bi thảm quá!" "Má ơi ~ Ông anh này, cuộc sống của ông đúng là thứ tôi muốn!

Lấy vợ có gì hay ho đâu, ngày nào cũng thu lương của ông, lại còn suốt ngày quản ông, chán phèo.

Chương 702

Chi bằng đi massage vài lần còn sướng hơn!" "Nghe cũng có lý à..." "..." Cư dân mạng trong phòng livestream nhao nhao bàn tán.

Vì một số người lỡ dẫn dắt sai chủ đề, khiến toàn bộ bình luận lúc này đều đi chệch hướng.

Những lời họ nói ra càng lúc càng logic.

Thậm chí có vài cư dân mạng còn kể ra những chi tiết tương tác mờ ám trước đây của Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội.

Điều này khiến những người ban đầu không tin, cũng bắt đầu nghi ngờ mối quan hệ của hai cô.

Rất nhanh, mọi người đều tin rằng giữa Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội chắc chắn có một tầng quan hệ bí mật.

Không ít cư dân mạng khinh bỉ hành vi kiểu này, thậm chí còn đổ hết lỗi việc mình vẫn độc thân cho những cô gái có tư tưởng "không lành mạnh" như Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội.

Tuy nhiên, cũng có người cho rằng đây là chuyện riêng của Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội.

Quan điểm chọn bạn đời thế nào là lựa chọn của riêng họ, không liên quan đến người khác, người khác cũng không quản được!

Vì quan niệm xung đột, hai phe cư dân mạng rất nhanh đã cãi nhau.

Thậm chí có người còn bắt đầu chửi bới.

Một mùi thuốc súng nồng nặc lập tức lan tỏa khắp phòng livestream.

Tuy nhiên...

Ngay lúc này, lại có một cư dân mạng đưa ra quan điểm của mình về Chu Tiểu Di. "Thật ra mọi người đều nghĩ sai rồi, chị Chu thì tôi không hiểu rõ lắm, nhưng là một fan trung thành của Ngốc Tiểu Muội, tôi cũng có chút hiểu biết về cô ấy.

Cô ấy từng đi xem mắt, mặc dù đều không thành công, nhưng cô ấy cũng từng công khai bày tỏ rằng mình rất mong có thể tìm được một người bạn trai đáng để nương tựa.

Chỉ là kiểu đàn ông như vậy, cô ấy vẫn luôn không gặp được, cho nên mới kéo dài cho đến bây giờ, vẫn chưa từng hẹn hò với ai." Lời này vừa thốt ra, cư dân mạng trong phòng livestream lập tức ngây người. "Đ*t mợ ~ Không phải chứ?" "Ngốc Tiểu Muội từng đi xem mắt à?" "Sao tôi không biết Ngốc Tiểu Muội từng đi xem mắt nhỉ?

Ông anh lầu trên, ông không lừa chúng tôi đấy chứ?" "Đúng vậy, đúng vậy, một streamer nổi tiếng tầm cỡ như Ngốc Tiểu Muội, nếu cô ấy mà đi xem mắt thì sao chúng tôi lại không biết?" "Thật ra tôi thấy rất có khả năng, dù sao một streamer nổi tiếng như Ngốc Tiểu Muội, nhất cử nhất động của cô ấy đều bị người khác chú ý.

Nên việc cô ấy đi xem mắt chắc chắn là lén lút, trừ khi đến lúc thật sự kết hôn, nếu không thì chắc chắn sẽ không nói ra, nếu không thì lỡ chia tay chẳng phải rất khó xử sao?" "Đúng ~ Tôi cũng nghĩ vậy, hơn nữa bây giờ tra nam quá nhiều, vạn nhất hai người họ trong quá trình yêu đương mà bị quay lại vài video hoặc chụp vài bức ảnh 'khó nói', thì Ngốc Tiểu Muội sau này thảm rồi." "Đúng vậy, nếu thật sự bị tra nam lừa, thì cô ấy không những mất người mà còn mất cả tiền..." "Khốn kiếp ~ Tra nam bây giờ thật sự quá nhiều, hại tôi không muốn kiếm bạn trai nữa, chỉ sợ tìm phải tra nam!" "Đúng vậy, đúng vậy, bây giờ tìm đối tượng thật sự quá khó." "Tôi cảm thấy bây giờ đàn ông

trên khắp thiên hạ đều là tra nam, tôi bây giờ còn cảm thấy mình hơi bị hội chứng sợ đàn ông rồi!" "Tôi cũng vậy, trên đời này không có một ai là đàn ông cả!" "Xì ~ Mấy cô gái mấy người không phải cũng vậy sao, còn nói chúng tôi, mấy cô trà xanh còn ít à?" "Đúng vậy, tôi đã gặp trà xanh còn nhiều hơn số trà xanh tôi uống.

Một số trà xanh đơn giản là ăn người không nhả xương, làm tôi phá sản rồi." "Má ơi ~ Ông anh lầu trên giống tôi, tôi cũng bị trà xanh lừa rồi, hơn nữa còn chưa gặp mặt mà đã bị lừa hết sạch gia tài, thậm chí còn vay thêm không ít nợ mạng..." "Đ*t mợ ~ Ông anh lầu trên ghê vậy sao?

Lại còn bị trà xanh lừa đến mức phải vay nợ mạng?" "Không còn cách nào khác, cô trà xanh đó nói ông nội cô ấy bị bệnh, nhập ICU, nếu tôi không gửi tiền cho ông ấy chữa bệnh, cô ấy sẽ bán thân để lấy tiền chữa bệnh cho ông nội.

Lúc đó tôi cảm động đến phát khóc..." "Nima, với IQ của ông, xem ra mấy cô trà xanh đó tìm ông cũng có lý do..." "???" "Khụ khụ ~ Anh em mình quay lại chủ đề chính nào, nếu vị anh đài kia nói thật, Ngốc Tiểu Muội từng đi xem mắt, vậy thì vấn đề đến rồi, tại sao chị Chu lại không có đối tượng, cũng chưa từng đi xem mắt nhỉ?" "Cái này còn phải nói sao?

Đương nhiên là cô ấy không thích đàn ông rồi..." "Cũng có khả năng cô ấy thích phụ nữ..." "Mẹ kiếp, hai ý này chẳng phải giống nhau à?" "..." Cùng với những suy đoán và bàn tán của cư dân mạng, Ngốc Tiểu Muội coi như đã hóa giải được khủng hoảng.

Nhưng đồng thời, Chu Tiểu Di, người vẫn chưa từng xem mắt hay hẹn hò, lại trở thành đối tượng được cư dân mạng đặc biệt quan tâm.

Rất nhiều cư dân mạng bắt đầu suy đoán rằng Chu Tiểu Di chắc

chắn thích phụ nữ, nên mới lớn chừng này mà vẫn chưa yêu đương gì.

Thậm chí còn có người cho rằng Chu Tiểu Di có thể vẫn luôn giả gái để lừa họ.

Đừng thấy cô ấy trông khá xinh xắn, dáng người cũng rất đẹp, nhưng thực tế, cô ấy chính là một thằng con trai, một "đại lão" giả gái.

Đây cũng là lý do chính tại sao cô ấy vẫn luôn không có đối tượng, thậm chí còn chưa từng đi xem mắt.

Không phải cô ấy không muốn xem mắt, không muốn hẹn hò, mà là căn bản không thể hẹn hò!

Đây cũng là lý do chính tại sao cô ấy thường không mở miệng nói chuyện.

Chương 703

Bởi vì giọng cô ấy là giọng nam.

Mặc dù đôi khi cũng dùng thiết bị đổi giọng để thay đổi một chút, nhưng thiết bị đổi giọng cũng sẽ gặp sự cố.

Vạn nhất một ngày nào đó không cẩn thận gặp sự cố, khiến giọng nam của cô ấy bị lộ ra, thì hình tượng nữ sinh mà cô ấy đã vất vả xây dựng chẳng phải sẽ tan thành mây khói sao? "Lũ khốn kiếp đáng chết..." "Bà đây là con gái đàng hoàng được không hả?" "Dám nói bà đây là thằng con trai à?" "Mấy người này trí tưởng tượng thật sự quá phong phú rồi." "Đôi khi tôi cũng phải phục cái đầu óc bay bổng như ngựa trời của mấy người đấy..." Nhìn những bình luận trong phòng livestream đang bàn tán về việc mình có phải giả gái hay không, Chu Tiểu Di đã sắp tức đến ngất xỉu!

Lúc này, cô đã hoàn toàn không còn sự vui vẻ khi khôi phục được quan hệ tốt với Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc nữa.

Thay vào đó là một núi lửa giận dữ trong đầu.

Mà những ngọn lửa giận này... chính là do đám cư dân mạng nói bậy kia gây ra!

Thế là... cô cũng liều mạng, trực tiếp nói với Dương Tuyết Lệ: "Cô Dương, thật ra tôi yêu cô..." Dương Tuyết Lệ: ??????

Dương Tuyết Lệ vừa chuẩn bị đi vào bên trong quan tài đá để kiểm tra cơ quan mà Vương Khải Toàn tìm thấy.

Kết quả, nghe thấy những lời Chu Tiểu Di vừa nói, cô ấy liền đứng sững tại chỗ, cả người đờ đẫn.

Còn Vương Khải Toàn bên cạnh, càng trừng hai con mắt to tròn

của mình ra!

Cái quái gì thế?

Tôi không nghe nhầm chứ?

Lão Hồ vậy mà lại tỏ tình với cô nàng người Mỹ này à?

Hơn nữa còn là vào lúc này.

Lại còn dùng cách trực tiếp như vậy!

Má ơi ~ Lão Hồ à!

Trước đây tôi thật sự đã coi thường ông rồi!

Ông đúng là thần tượng của tôi!

Vậy mà lại còn tỏ tình với chính chủ nhân của mình.

Ông đây là muốn từ đối tác của tôi biến thành bà chủ của tôi à?

Không phải... con gái mới gọi là bà chủ, ông nên tính là ông chủ của tôi.

Không phải không phải.

Có tiền mới gọi là ông chủ.

Ông không có tiền, chỉ có thể coi là ở rể...

Ài da ~ Mặc kệ đi.

Dù sao chỉ cần ông "cưa đổ" được cô nàng người Mỹ này.

Cuộc sống sau này của tôi nhất định cũng sẽ tốt đẹp hơn.

Chương 704

Cố lên nhé Lão Hồ!

Cố lên...

Chưa nói đến những suy nghĩ lung tung trong lòng Vương Khải Toàn.

Khi Chu Tiểu Di nói ra những lời này, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đang đứng phía sau Dương Tuyết Lệ, chuẩn bị cùng cô ấy đi vào bên trong quan tài đá để kiểm tra cơ quan, cũng đều ngây người tại chỗ.

Hai người đồng thời nhìn Chu Tiểu Di với ánh mắt khó tin.

Vẻ mặt đó dường như đang nói: Người trẻ bây giờ đúng là ghê gớm thật!

Bị mắc kẹt trong cổ mộ, sắp không ra được rồi mà vẫn còn tâm tư nghĩ đến chuyện này!

Còn ở một bên khác.

Khi Chu Tiểu Di nói ra những lời đó với Dương Tuyết Lệ, tất cả cư dân mạng trong phòng livestream đều cứng họng.

Đúng vậy.

Họ không phải ngây ngốc, cũng không phải sốc!

Mà là cứng họng.

Cứng họng vì ngại ngùng!!!

Khoảnh khắc này, dường như trên mặt mọi người đều xuất hiện vài vệt đen, lại còn là vệt đen dọc.

Một số người thậm chí còn không tự chủ được mà co giật khóe miệng.

Bởi vì họ làm sao cũng không ngờ được.

Trên đời này vậy mà lại có một thằng đàn ông 'thẳng' đến thế.

Không đúng...

Nói chính xác hơn, là họ chưa từng thấy một cô gái 'thẳng' đến vậy.

Trời ơi!!!

Muốn chết quá!!!

Cái màn tỏ tình đột ngột này thì thôi đi.

Cô cứ thẳng thừng một câu 'tôi yêu cô' này thì là cái trò gì vậy?

Chẳng lẽ cô muốn "một bước lên tiên", bỏ qua quá trình bồi dưỡng tình cảm à? "Đ*t mợ ~ Đ*t mợ ~ Đ*t mợ ~ Tôi đặc biệt bây giờ chỉ biết nói 'đ*t mợ' thôi, ngoài 'đ*t mợ', trong đầu tôi hoàn toàn không nghĩ ra từ thứ hai nào!" "Không chỉ có ông đâu, từ khi vào phòng livestream của chị Chu, tôi bây giờ cũng toàn là 'quốc túy' trong đầu." "Hahaha ~ Xem ra tình hình mọi người đều giống nhau!" "Tôi hơi không hiểu, chị Chu cô ấy không phải là con gái sao?

Tại sao cô ấy lại không hiểu tâm tư con gái nhà người ta, lại nói ra những lời trực tiếp như vậy nhỉ?" "Đúng vậy ~ Người biết thì tưởng cô ấy đang tỏ tình, người không biết còn tưởng cô ấy đang uy hiếp người khác nữa chứ." "Tôi thật sự muốn cười chết vì chị Chu mất..." "Xem ra cái chiêu trò của chị Chu này cũng không phải dạng vừa đâu." "Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, cô ấy làm như vậy có thật sự phù hợp không?

Ý tôi là...

Dương Tuyết Lệ có đồng ý với cô ấy không?" "Ông này chẳng phải nói thừa sao?

Ông nhìn cái mặt Dương Tuyết Lệ lúc này đi, dài thượt ra như con lạc đà rồi, ông nghĩ cô ấy có đồng ý không?" "Đ*t mợ ~ Chị Chu sẽ không lại bị trừ điểm thiện cảm của Dương Tuyết Lệ chứ?" "Cái đó chắc không đến mức đâu, dù sao chị Chu lúc này cũng coi như là đang bày tỏ tình cảm ngưỡng mộ của mình đối với Dương Tuyết Lệ, hơn nữa cô ấy hình như cũng đâu có làm gì đâu!" "Chỉ là tỏ tình không đủ khéo thôi, tôi nghĩ Dương Tuyết Lệ chắc cũng nhận ra rồi." "Tôi nói... tôi nói nếu, vạn nhất Dương Tuyết Lệ lại thích kiểu trực tiếp của chị Chu thì sao?

Có khả năng đó không?" "Sao có thể chứ?

Chương 705

Kiểu tỏ tình như vậy, tôi một thằng đàn ông nhìn còn toát mồ hôi lạnh, cô ấy một người phụ nữ, tôi đoán bây giờ trong lòng chắc chắn đang cực kỳ khó xử rồi." "Chính xác ~ Với tình huống như vậy, nếu không khó xử thì không phải là phụ nữ rồi." "À đúng rồi, kiểu tỏ tình bá đạo như chị Chu này, áp dụng trong thế giới thực có hiệu quả không nhỉ?" "Cái đó thì phải xem điều kiện bản thân ông rồi, nếu ông có tiền, thì rất hiệu quả, biết đâu tại trận còn 'đánh nhanh thắng nhanh', không cần đợi đến tối." "Đ*t mợ ~ Ông anh lầu trên, ông nói cái này là tình yêu à?

Ông nói cái này là đi 'phủi' à?" "Khụ khụ ~ Thật ra cũng gần giống vậy thôi, tôi trước đây khi đi đến phố quán bar, cũng thường dùng cách đơn giản thô bạo này để tỏ tình với các cô gái ở đó, mà thật sự đừng nói, tỷ lệ thành công rất cao đấy, đương nhiên, tôi có mang theo một chiếc đồng hồ Green Submariner bản giới hạn, và chìa khóa xe Rolls-Royce bản giới hạn.

Nếu không có mấy thứ này thì tôi đoán cũng không được đâu." "Đ*t mợ ~ Xem ra ông anh cũng là người có tiền à." "Tiền nong cái đ*t!

Tôi chỉ là thằng công nhân làm ở nhà máy, một tháng 4000 tệ, không bao ăn ở, ngày nào cũng tăng ca mệt mỏi đến 3 rưỡi sáng!" "Không phải chứ?

Một tháng 4000 tệ?

Lại còn không bao ăn ở, bây giờ lương làm công nhân vặn ốc ở nhà máy thấp vậy sao?

Chỗ tôi nếu tăng ca thì một tháng cũng được hơn 6000 tệ đấy!"

"Chỗ chúng tôi cũng có thể nhận được khoảng 5000 tệ, lại còn có thưởng chuyên cần và năm loại bảo hiểm!" "Đ*t mợ ~ Mấy ông lạc đề rồi à?

Vấn đề bây giờ là lương làm công nhân vặn ốc bao nhiêu tiền à?

Vấn đề bây giờ là... vị đại ca này tại sao lại cầm lương 4000 tệ mà vẫn có thể lái Rolls-Royce bản giới hạn và đeo đồng hồ Green Submariner bản giới hạn hả?" "Cái này không phải đơn giản sao?

Bản thân ông ấy không có tiền, nhưng gia đình ông ấy có tiền chứ ~ Bạn học của tôi cũng vậy, nhà nó mở KTV nhưng bố mẹ nó cứ bắt nó vào nhà máy làm, nói là để rèn luyện nó, nhưng sau khi tan ca thì vẫn xe sang nhà lầu đồng hồ hiệu gái đẹp, ông nói có ghen tỵ không?" "Đúng, đôi khi nỗ lực của bản thân ông là vô dụng, còn phải xem gia đình phía sau ông nữa, chỉ có gia đình giàu có thì ông mới có thể tiêu xài không giới hạn, những người tự mình làm giàu lên cơ bản đều đang bận rộn kiếm tiền, làm gì có thời gian đi phố quán bar mà chơi bời!" "Đúng vậy, hơn nữa những đại gia phú nhị đại đó hình như cũng không thích đi những nơi như quán bar, nếu đi thì toàn đi các câu lạc bộ cao cấp, phố quán bar toàn là nơi thanh niên trẻ đến thôi." "Vậy thì... vị đại ca vừa rồi là người có tiền từ gia đình rồi?" "Ừm, chắc là vậy, ghen tỵ chết đi được!" "Ghen tỵ khiến tôi chất bích phân ly (tức điên), nhưng vô ích, tôi vẫn phải ngày ngày vặn ốc đi làm, cày bừa kiếm từng đồng tiền mồ hôi nước mắt!" "Ài ~ Người với người, thật sự là tức chết người mà!" "Trời ghen anh tài à, ông trời ơi ~ Tại sao tôi đẹp trai thế mà lại không có tiền, tại sao Mã Hàng Châu xấu xí thế mà lại nhiều tiền như vậy, bất công quá!" Phòng livestream của chị Chu chính là như vậy.

Những fan "tấu hài" của cô ấy cũng không đáng tin cậy như chị Chu vậy.

Cứ nói chuyện một hồi là lại lạc đề.

Mà còn lạc đề rất nghiêm trọng.

Hầu như hoàn toàn không ăn nhập gì với chủ đề đang nói trước đó.

Và đúng lúc tất cả mọi người đều nghĩ rằng vị đại ca thường đi phố quán bar "cua gái" kia là một phú nhị đại có tiền từ gia đình, thì vị đại ca đó lại xuất hiện để làm rõ mọi chuyện. "Cái đó... tôi nghĩ mọi người chắc là hiểu lầm rồi, nhà tôi không có tiền, thực tế, tôi chỉ là một đứa trẻ mồ côi, chỗ tôi ở cũng không phải là biệt thự, mà là cái kiểu nhà trọ đơn sơ trong khu ổ chuột, loại 200 tệ một tháng, không có nhà vệ sinh." Lời này vừa thốt ra, tất cả cư dân mạng trong phòng livestream đang bàn tán về chủ đề này đều kinh ngạc.

Bởi vì họ nằm mơ cũng không ngờ được.

Vị đại ca lầu trên vậy mà lại thật sự không có tiền.

Không phải là nhà có mỏ vàng.

Điều này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy một sự bí ẩn đậm đặc về thân phận của vị đại ca đó.

Có cư dân mạng suy đoán.

Vị đại ca này nhất định đã mua xổ số trúng giải độc đắc.

Mà còn là loại trúng mấy chục, mấy trăm vé cùng lúc.

Nên mới có nhiều tiền như vậy.

Còn việc đi làm công ở nhà máy và sống trong nhà trọ.

Có lẽ cũng là để lo lắng người xung quanh thấy anh ta đột nhiên giàu có.

Nên đến tìm anh ta mượn tiền, hoặc là nảy sinh ý đồ xấu với số

tiền đó.

Cho nên anh ta mới ngụy trang bản thân công khai.

Chương 706

Làm cho mình trông rất nghèo.

Nhưng thực tế.

Cứ đến tối.

Anh ta liền thay đổi diện mạo.

Lái xe sang, đeo đồng hồ hiệu đi phố quán bar "cua gái" rồi...

Tuy nhiên cũng có một bộ phận cư dân mạng cho rằng.

Vị đại ca đó thực ra là một tội phạm đang bị truy nã!

Anh ta trước đây nhất định đã cướp ngân hàng hoặc thứ gì đó khác, nên mới phát tài.

Còn việc vào nhà máy vặn ốc, chính là cách ngụy trang thân phận tốt nhất của anh ta!

Đến ở nhà trọ cũng vậy.

Bởi vì không ai nghĩ tới.

Một tên cướp ngân hàng từng khuấy đảo một thời.

Lại sống cuộc sống nghèo túng như vậy.

Thậm chí còn quay về nhà máy vặn ốc.

Còn việc anh ta đi phố quán bar tiêu tiền.

Có lẽ cũng là để giải tỏa áp lực tinh thần đã bị kìm nén rất lâu.

Dù sao với thân phận như anh ta.

Suốt ngày sống trong cảnh chạy trốn.

Áp lực tinh thần chắc chắn rất lớn!

Nếu không tìm cách giải tỏa ra.

Có thể cả người sẽ phát điên.

Cho nên... anh ta mới lựa chọn cách giải tỏa áp lực này.

Và lý do đi phố quán bar tiêu tiền.

Có lẽ cũng vì ở đó có nhiều thanh niên trẻ hơn.

Yếu tố môi trường tương đối mà nói an toàn hơn một chút.

Những suy đoán của cư dân mạng đủ loại đủ kiểu!

Có cái khá vô lý, nhưng cũng có cái có chút manh mối, cảm giác như đúng là như vậy.

Tuy nhiên, ngay lúc này, vị đại ca đó lại đột nhiên gửi một bình luận: "Thật ra mọi người đều nghĩ sai rồi.

Tôi chỉ là nhét một cái chìa khóa xe Rolls-Royce bản giới hạn vào thắt lưng thôi.

Thực ra đó chỉ là một cái bật lửa thôi.

Chương 707

Hơn nữa... còn là cái tôi mua từ chợ đồ cũ!

Lúc đó tôi tốn hết 28 tệ!

Còn cái đồng hồ Green Submariner... cũng là hàng 'tam xẹt' mua ở chợ A Hóa!

Lúc đó tôi tốn hết 50 tệ!

Bộ máy bên trong và kim đồng hồ đều hỏng hết rồi!

Ngay cả vỏ ngoài cũng bị mòn một lớp!

Nhìn bề ngoài cũng có chút khác biệt so với Green Submariner thật!

Nhưng mà... mấy cô gái trẻ ở phố quán bar đó đều chưa thấy sự đời bao giờ.

Mấy cô ấy không hiểu mấy thứ này đâu!

Mấy cô ấy vừa nhìn thấy cái đồng hồ tôi đeo có mặt màu xanh lá cây!

Mắt liền xanh lét lên (mắt tham lam)!

Cứ thế mà xáp lại gần tôi!

Thực ra lý do chính tôi đi phố quán bar!

Cũng là vì mấy cô gái trẻ ở đó đều chưa thấy sự đời bao giờ!

Dễ lừa hơn!

Chứ không phải như mấy người nói đâu!

Còn nữa... mấy người bạn nào đoán tôi là tên cướp ngân hàng ấy!

Xin mấy người hãy chú ý lời nói nhé!

Tôi vừa mới nhận được điện thoại cảnh cáo từ cảnh sát mạng rồi!

May mà tôi kịp thời báo số chứng minh thư để chứng minh thân phận của mình!

Nếu không thì thật sự bị mấy người hại chết rồi..." Bình luận mà vị đại ca này gửi ra trông vừa dài vừa 'thối'.

Nhưng lúc này, cư dân mạng đã hoàn toàn bị thân phận kỳ lạ của anh ta thu hút!

Thế là từng người một đều đọc rất nghiêm túc.

Có vài cư dân mạng thậm chí còn đặc biệt lấy ra cặp kính lão hợp kim titan 24K đã cất giữ mấy năm của mình!

Cẩn thận cúi đầu trước bàn máy tính đọc kỹ một lượt.

Sau đó.

Cư dân mạng trong phòng livestream lập tức đều kinh ngạc.

Chương 708

"Đ*t mợ ~ Đ*t mợ ~ Đ*t mợ ~ Cái chiêu trò của vị đại ca này đơn giản là vô địch thiên hạ!" "Nima, đúng là không hổ là fan trung thành của chị Chu, vậy mà đến cả chiêu trò cũng chơi gần giống chị Chu." "Má ơi ~ Lần tới tôi cũng phải đi thử xem sao, đại ca, cho tôi một địa chỉ, tôi cũng muốn mua chìa khóa xe và đồng hồ A Hóa hàng cũ!" "Má ơi, không ngờ mấy cô gái trẻ ở phố quán bar lại dễ lừa đến vậy, trước đây sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ!" "Hahaha ~ Xem ra sau này không cần đi massage nữa rồi..." "Đúng vậy, đi massage còn phải tốn tiền, đi phố quán bar thì trực tiếp ra bụi cây bên cạnh." "..." "Mấy tên khốn này, vậy mà nói chuyện một hồi lại lạc sang chuyện khác rồi." "Mấy đại ca, mấy người có đang xem livestream của tôi đàng hoàng không vậy?" "Tôi đây đang liều mạng chơi game cho mấy người xem, vậy mà mấy người dám phớt lờ sự tồn tại của tôi, cứ thế mà tán gẫu linh tinh à?" "Còn nữa..." "Mấy người dám trước mặt tôi mà bàn tán về việc sau này làm sao để đi phố quán bar 'cua gái' thật sự tốt à?" "Có khi tôi cũng sẽ đi phố quán bar chơi đấy..." Nhìn những cư dân mạng đang tán gẫu linh tinh trong phòng livestream, sắc mặt Chu Tiểu Di lúc xanh lúc trắng.

Nếu không phải lúc này Dương Tuyết Lệ và Hách Kiến Quốc ở phía đối diện đều đang nhìn chằm chằm vào mình, cô đã muốn "đấm" cho mấy cư dân mạng đó một trận rồi.

Tuy nhiên... ngay lúc Chu Tiểu Di đang nghĩ những điều này, Dương Tuyết Lệ ở bên kia lại đột nhiên mở miệng nói. "Hồ tiên sinh, tôi không biết ông đang nói gì cả?" "Còn nữa..." "Tôi bây giờ không có tâm trạng nói chuyện này với ông." "Nếu ông thật sự có suy nghĩ gì về tôi." "Thì đợi tìm được lối ra khỏi đây rồi hãy nói!" Sau khi nói xong

những lời đó với Chu Tiểu Di, Dương Tuyết Lệ liền nghiêng đầu, đi về phía Vương Khải Toàn.

Và khi Dương Tuyết Lệ đi ngang qua Chu Tiểu Di, Chu Tiểu Di lại thấy trên khuôn mặt tinh xảo của cô ấy, vậy mà lại có một chút ửng hồng.

Đ*t mợ!

Đ*t mợ!!

Đ*t mợ!!!

Dương Tuyết Lệ đỏ mặt rồi!

Hơn nữa ánh mắt cô ấy cũng không nhìn mình.

Cái này... cái này Nima chẳng lẽ lại thật sự bị mình "tán đổ" rồi sao?

Chu Tiểu Di cả người đều ngây ra.

Cô nằm mơ cũng không ngờ tới.

Câu tỏ tình mà mình tùy tiện thốt ra!

Vậy mà lại khiến Dương Tuyết Lệ đỏ mặt.

Còn nữa... những lời Dương Tuyết Lệ vừa nói là có ý gì?

Là từ chối sao?

Hay là chấp nhận?

Không đúng...

Nếu là từ chối, cô ấy đã mắng mình rồi.

Hơn nữa điểm thiện cảm của mình với cô ấy có khi cũng sẽ giảm xuống.

Nhưng cô ấy không mắng mình...

Mà điểm thiện cảm cũng không bị trừ!

Điều này nói lên... cô ấy đã chấp nhận rồi?

Nghĩ đến đây.

Chu Tiểu Di cả người đều tê dại.

Cái kiểu tỏ tình Nima này cũng quá đơn giản rồi chứ?

Chương 709

Xem ra vẫn là làm đàn ông tốt hơn.

Chỉ cần có bản lĩnh, tùy tiện tìm một cô gái tỏ tình một cái.

Không cần tốn tâm tư, là có thể trực tiếp "cưa đổ".

Ngay cả một "hải quy" (người về nước) như Dương Tuyết Lệ cũng vậy.

Hắc hắc hắc...

Sướng quá!!!

Còn ở một bên khác.

Cũng chính vào lúc Chu Tiểu Di đang vô cùng tự hào vì đã "cưa đổ" Dương Tuyết Lệ, thì tất cả cư dân mạng trong phòng livestream của cô ấy cũng đều kinh ngạc.

Thật sự.

Lần này họ đã hoàn toàn bị sốc.

Bởi vì họ nằm mơ cũng không ngờ tới.

Cái màn tỏ tình "thẳng như ruột ngựa" vừa rồi của Chu Tiểu Di.

Vậy mà lại thành công.

Chuyện này cũng quá khó tin rồi chứ?

Phải biết rằng.

Trước đây khi họ theo đuổi bạn gái của mình.

Đã phải trả một cái giá rất lớn mới "cưa đổ" được, mới tỏ tình thành công đó sao?

Hơn nữa cuối cùng còn phải có một buổi lễ tỏ tình lãng mạn.

Ngay cả như vậy.

Đôi khi cũng sẽ tỏ tình thất bại.

Nhưng mà bên phía chị Chu này!

Không những không có bất kỳ nghi thức tỏ tình nào.

Ngay cả địa điểm cũng là chọn trong phòng mộ.

Lại còn trong tình huống mọi người đều đang bị mắc kẹt sắp chết.

Điều vô lý hơn nữa là.

Cô ấy chỉ tùy tiện nói một câu 'thật ra tôi yêu cô'!

Trong tình huống như vậy.

Cái màn tỏ tình tưởng chừng qua loa này.

Vậy mà lại thành công.

Đơn giản là "mẹ của sự vô lý mở cửa cho sự vô lý"!

Vô lý đến tận cùng rồi!

Chương 710

Đồng thời!

Thấy Chu Tiểu Di dường như đã thành công "cưa đổ" Dương Tuyết Lệ, những cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều bùng nổ. "Đ*t mợ ~ Đ*t mợ ~ Đ*t mợ ~ Tôi đặc biệt bây giờ chỉ biết nói 'đ*t mợ' thôi, ngoài 'đ*t mợ', trong đầu tôi hoàn toàn không nghĩ ra từ thứ hai nào!" "Tình huống của tôi bây giờ cũng giống ông, đ*t mợ ~~~" "Cái này... cái này tính là sao đây?

Một câu 'thật ra tôi yêu cô' mà trực tiếp 'cưa đổ' được Dương Tuyết Lệ à?" "Không được ~ Tôi cũng phải đi thử xem sao, tôi cũng phải 'cưa đổ' Dương Tuyết Lệ." "Nói đi thì nói lại, Dương Tuyết Lệ này có phải là kiểu phụ nữ bề ngoài lạnh lùng, nhưng thực ra nội tâm lại nồng nhiệt không nhỉ?

Cô ấy khát khao sự tươi mát của tình yêu, nhưng lại không muốn tự mình mở lời, cho nên khi chị Chu nói ra những lời này, cô ấy mới đỏ mặt mà đồng ý?" "Có thể...

Tuyệt đối có thể, kiểu phụ nữ này tôi thấy nhiều rồi." "Khoan đã, mấy ông nói xem, Dương lão bản ngoài đời thực, cô ấy có phải cũng có tính cách như vậy không nhỉ, tôi luôn thấy cô ấy trông có vẻ cao lãnh, biết đâu cô ấy cũng là kiểu người nội tâm nồng nhiệt thì sao!" "Đ*t mợ ~ Ông anh lầu trên nghĩ giống tôi rồi, bá đạo thật!" "Mấy ông có phải hiểu lầm rồi không, cô Dương người ta có trực tiếp đồng ý chị Chu đâu, người ta chỉ đỏ mặt một chút, hơn nữa cũng đã khéo léo từ chối rồi mà, cái này cũng gọi là chấp nhận sao?" "Hahaha ~ Ông anh lầu trên vừa nhìn là biết chưa từng yêu đương rồi, con gái người ta dù sao cũng cần sĩ diện chứ, đặc biệt là kiểu con gái bề ngoài trông

cao lãnh đó, lại càng cần sĩ diện, chẳng lẽ ông tỏ tình, cô ấy nhất định phải nói 'em chấp nhận' sao?

Đồ ngốc, đôi khi cần phải tự mình suy đoán câu trả lời trong lòng đối phương thông qua thái độ của con gái!" "Đúng vậy ~ Không thì làm sao có câu cổ ngữ 'lòng đàn bà sâu tựa đáy biển' được?

Tâm tư con gái, căn bản không thể nhìn ra từ bề ngoài, nếu ông nhìn ra được, thì cũng có thể là cố ý lộ ra cho ông xem, hoặc là ông đã trả tiền cho cô ấy rồi." "Sát ~ Ông anh lầu trên nhìn thấu thật, nhưng câu 'trả tiền' phía sau làm tôi hơi mơ hồ!" "Thật ra tôi trước đây cũng từng nghe người khác nói, nói gì mà con gái nói muốn, thì đó là không muốn, con gái nói không muốn, thì đó là muốn, có phải đạo lý này không?" "Đúng đúng đúng ~ Chính là đạo lý này, tóm lại tâm tư con gái ông nhất định phải tự mình đoán, không thể trực tiếp nhìn vào bề ngoài mà bắt đầu, đoán đúng, thì ông có thể trực tiếp 'cưa đổ' cô ấy!" "Thế nếu đoán sai thì sao?" "Thế thì ông sẽ khởi điểm ba năm, cao nhất 10 năm, chịu đựng một chút rồi cũng ra thôi." "Đ*t mợ ~ Cái giá này đặc biệt hơi lớn đấy!" "Cho nên tôi mới nói, đôi khi những chuyện có thể dùng tiền giải quyết, tuyệt đối đừng đi đoán, ông trực tiếp ném tiền cho cô ấy, cô ấy dù không muốn, cũng sẽ biến thành muốn!" "Kháo ~ Mấy vị đại ca lầu trên nói chuyện sâu sắc quá, tôi suýt nữa thì không phản ứng kịp." "Mẹ kiếp, họ đều là 'tài xế già' rồi, ông mới thi bằng lái chưa được bao lâu, làm sao có thể phản ứng kịp." "Khụ khụ khụ ~ Dù sao theo kinh nghiệm của tôi mà nói, Dương Tuyết Lệ này dù bây giờ chưa đồng ý trực tiếp chị Chu, thì trong lòng cũng đã bắt đầu từ từ chấp nhận cô ấy rồi, chỉ cần chị Chu cố gắng thêm chút nữa, tuyệt đối có thể 'cưa đổ' trong thời gian ngắn!" "'Cưa đổ' xong có thể làm gì?

Trực tiếp mở phó bản à?" "Đồ ngốc, 'cưa đổ' xong đương nhiên là phải về thành chính khám phá những cách chơi game khác đã chứ, mở

phó bản cái quái gì nữa!" "..." Cùng lúc đó, tại phòng làm việc của tập đoàn Gia Hàng.

Nhìn những cư dân mạng buông lời thiếu suy nghĩ trong phòng livestream, Dương lão bản đã hoàn toàn phát điên.

"Cái tác giả game này rốt cuộc có kiểu suy nghĩ gì vậy?" "Hắn chưa từng yêu đương bao giờ sao?" "Một câu 'thực ra em yêu anh' là có thể cưa đổ tôi rồi sao?" "Tôi dễ dãi đến vậy à?" "Nếu tôi dễ dàng bị cưa đổ như vậy, tôi còn độc thân làm gì nữa chứ, đúng là đồ khốn nạn." "Với lại… ông thiết lập độ chân thực của game cao như vậy để làm gì?" "Vạn nhất những người chơi đó thật sự chinh phục được Dương Tuyết Lệ trong game, vậy lỡ giữa bọn họ xảy ra chuyện gì đó thì sao?" "Hình tượng của tôi chẳng phải sẽ bị hủy hoại hết sao?" Dương lão bản càng nói càng thấy một cỗ oán khí từ trong lòng bùng phát.

Cô ta thật sự không thể nuốt trôi cục tức này mà.

Cái tên tác giả khốn nạn này thật sự chẳng hiểu tâm tư phụ nữ chút nào.

Trước đó, khi nhìn thấy nhân vật Dương Tuyết Lệ, cô ta còn khá hài lòng với cách tạo hình và tính cách của đối phương.

Bởi vì bản thân cô ta cũng là kiểu người lạnh lùng kiêu sa.

Mà tính cách của Dương Tuyết Lệ cũng vừa vặn phù hợp với điểm này.

Thêm vào đó là tỷ lệ thân hình hoàn mỹ hơn cả chính mình, cùng với bộ đồ thể thao dã ngoại kia.

Diện lên người trông hệt như một nữ thần anh tư táp sảng.

Thế nhưng… ai mà ngờ được.

Đối phương lại tùy tiện đến vậy trong tuyến cảm xúc của Dương Tuyết Lệ.

Khiến cho Dương Tuyết Lệ này cứ như rất dễ dãi vậy.

Ngay cả khi không dễ dãi, thì việc dễ dàng bị đàn ông khác chinh phục như vậy cũng khiến cô ta cảm thấy vô cùng khó chịu!!!

Ngay lúc này, cửa phòng bị mở ra.

Tiểu trợ lý của Dương lão bản vội vàng chạy vào.

"Dương tỷ, Dương tỷ, chị vừa xem livestream game của Chu Tiểu Di chưa?" Tiểu trợ lý hoảng hốt nói.

Sắc mặt Dương lão bản ngưng trọng gật đầu: "Tôi đang xem, sao vậy?" Tiểu trợ lý ngừng một chút, sau đó hơi ngượng ngùng nói: "Chị có để ý đến bình luận của mấy cư dân mạng kia không?" Dương lão bản mơ hồ đoán được sự lo lắng của tiểu trợ lý, liền lại gật đầu nói: "Có chứ, đầu óc mấy tên khốn đó toàn là thứ bẩn thỉu, cả ngày chỉ biết nghĩ mấy chuyện ghê tởm nhất, vô sỉ, ti tiện, hạ lưu…" Vừa nghĩ đến những cư dân mạng nói muốn tự mình vào game để chinh phục Dương Tuyết Lệ trong game, sự khó chịu trong lòng Dương Tuyết Lệ càng trở nên mãnh liệt.

Tuy nhiên, ngay lúc này, tiểu trợ lý lại mở miệng nói: "Không phải đâu Dương tỷ, trong số những người đó có rất nhiều người nói được làm được, những lời họ nói trong livestream của Chu Tiểu Di, không phải là chỉ nói cho vui đâu, họ thật sự dám làm đó…" Lời này vừa nói ra, ngay cả với tính cách trầm ổn của Dương lão bản cũng lập tức hoảng loạn.

Cô ta đột nhiên quay đầu lại, nhìn tiểu trợ lý của mình nói: "Cô nói gì?

Họ thật sự dám làm?

Đây là ý gì?" Tiểu trợ lý nuốt nước bọt nói: "Chính là ý trên mặt chữ đó, tôi vừa thấy họ nói chuyện hăng say về chủ đề này, lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì đó, thế là tôi chạy đi xem thử các phòng livestream game khác, kết quả chị đoán xem tôi đã thấy gì?" Dương Tuyết Lệ nhíu mày: "Đến lúc nào rồi mà cô còn úp mở với tôi, nói mau đi, rốt cuộc cô đã thấy gì?" Tiểu trợ lý do dự một chút, tiếp tục nói: "Tôi nghĩ chị tự mình xem thì hơn, chủ đề này tôi hơi khó nói…" ...

Chương 711

Tiểu trợ lý vừa nói vừa đưa điện thoại trong tay cho Dương lão bản.

Dương lão bản cầm điện thoại nhìn qua một cái.

Lúc này, tiểu trợ lý đang đăng nhập vào một nền tảng livestream game toàn quốc!

Chu tỷ, Ngốc Tiểu Muội, và Đào Trư cùng những streamer khác đều livestream trên nền tảng này.

Nền tảng này về cơ bản đã thu hút tất cả các nền tảng livestream game trong nước.

Các nền tảng livestream nhỏ khác gần như đều có thể liên kết đến đây để chia sẻ lưu lượng truy cập và phân chia lợi nhuận.

Nhưng lúc này, Dương lão bản lại nhìn thấy một số phòng livestream khiến cô ta tức điên lên. 【(Game thực tế ảo · Đang livestream) …Xem tôi chơi này ~ Lần này nhất định phải dùng tình cảm sâu đậm để cưa đổ nữ thần Dương Tuyết Lệ!!!】 【(Game thực tế ảo · Đang livestream) …Đã học được các thao tác 'chơi chó' của Chu tỷ, nữ thần Dương Tuyết Lệ tối nay chắc chắn sẽ trở thành vong hồn dưới tay tôi!】 【(Game thực tế ảo · Đang livestream) …Phòng livestream này chỉ để chinh phục nữ thần Dương Tuyết Lệ, không thèm phá đảo!】 【(Game thực tế ảo · Đang livestream) …Sốc!!!

Bí mật nhỏ giữa tôi và nữ thần Dương Tuyết Lệ!】 【(Game thực tế ảo · Đang livestream) …Dắt nữ thần Dương Tuyết Lệ đi mát xa ở kinh thành cổ, tôi vậy mà lại vô tình trở thành đối thủ của cô ấy!】 【(Game thực tế ảo · Đang livestream) …Hôm nay tôi lại liều mạng đi tìm Dương Tuyết Lệ, nhưng hậu quả rất nghiêm trọng, anh em à, nếu

các cậu không có kỹ năng tốt, đừng nên làm vậy, trừ khi các cậu cứng đầu như tôi.】【(Game thực tế ảo · Đang livestream) …Trời ơi ~ Hôm nay tôi thề, nhất định phải cưa đổ nữ thần Dương Tuyết Lệ!!!】【(Game thực tế ảo · Đang livestream) ……】【……】 Dương lão bản lướt qua một cái.

Ngoại trừ mấy phòng livestream nổi bật nhất của Chu tỷ, Đào Trư và Đại Tư Mã cùng các streamer lớn khác có cốt truyện game khá tiến bộ, thì các phòng livestream còn lại, gần như tất cả đều đang chinh phục Dương Tuyết Lệ!

Có một số cư dân mạng còn ghê tởm hơn, trực tiếp đổi tên Dương Tuyết Lệ thành tên của cô ta!

Cái này gọi là video chinh phục sao?

Cái này đơn giản là đang chinh phục chính cô ta trong game mà!

"Đáng ghét ~" "Tôi không chịu nổi nữa…" Dương lão bản siết chặt hai nắm đấm.

Sau đó, cô ta ngẩng đầu nhìn tiểu trợ lý trước mặt, sắc mặt ngưng trọng nói: "Từ bây giờ trở đi, tôi hy vọng cô không tiếc bất cứ giá nào, vận dụng mọi mối quan hệ, nhất định phải tìm ra tác giả của trò chơi đó, tôi nhất định phải xem, tên đó rốt cuộc là nhân vật thế nào, dám đưa tôi vào game, hơn nữa còn…" Nói đến đây, Dương lão bản đã không dám nghĩ tiếp.

Bởi vì cô ta vừa nghĩ đến cảnh mình bị những người chơi đó chinh phục, đầu óc liền trống rỗng.

Lúc này, tiểu trợ lý lại an ủi nói: "Dương tỷ chị cứ yên tâm trước đã, tác giả của trò chơi này tôi nhất định sẽ dốc sức tìm kiếm!" "Nhưng tôi cũng vừa quan sát các phòng livestream kia!" "Phát hiện ra những người chơi trong đó dường như đều thất bại!" "Bất kể họ tỏ

tình với Dương Tuyết Lệ như thế nào, bất kể họ dùng thủ đoạn gì!" "Dương Tuyết Lệ đó đều không thèm để ý đến họ, thậm chí còn đánh cho họ một trận ngay giữa phố nữa." Nghe đến đây, lòng Dương lão bản mới tạm thời yên tâm một chút.

Nhưng rất nhanh, cô ta lại nghĩ đến một vấn đề khác.

"Không đúng, Chu Tiểu Di bên kia vừa nãy rõ ràng chỉ nói bừa một câu đã chinh phục được Dương Tuyết Lệ đó rồi, sao đổi thành người chơi khác lại không được chứ?" ....

Nghe Dương lão bản nói vậy, tiểu trợ lý cũng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Cô bé nghĩ ngợi rồi nói: "Có lẽ là độ thiện cảm có khác biệt?" Dương lão bản hơi ngẩn ra: "Độ thiện cảm có khác biệt, cô nói vậy là có ý gì?" Tiểu trợ lý lại nghĩ ngợi một chút, nói: "Tôi nghĩ là… có lẽ độ thiện cảm của Chu Tiểu Di và Dương Tuyết Lệ vốn dĩ đã khá cao!" "Vì vậy, khi cô ấy tỏ tình với Dương Tuyết Lệ, Dương Tuyết Lệ mới không nảy sinh kháng cự trong lòng!" "Còn những người chơi khác, bản thân họ không có độ thiện cảm với Dương Tuyết Lệ." "Nên họ đi tìm Dương Tuyết Lệ tỏ tình thì bị từ chối." "Đặc biệt là những người chơi vừa mới vượt qua bài kiểm tra của đội khảo cổ!" "Mối quan hệ thiện cảm giữa họ và Dương Tuyết Lệ vẫn còn ở mức xa lạ, mà đã trực tiếp tỏ tình, không bị đánh một trận mới là lạ!" "Thực ra cái này cũng giống như tình huống xảy ra trong cuộc sống thực của chúng ta." "Nếu hai người ở bên nhau lâu rồi, giữa họ đã nảy sinh tình cảm, chỉ là chưa thổ lộ với nhau, chưa vạch trần tấm màn chắn đó, nhưng vào một ngày nọ, một trong số họ đột nhiên tỏ tình, người kia về cơ bản cũng sẽ đồng ý, cho dù không đồng ý, cũng sẽ từ chối một cách khéo léo." "Thế nhưng nếu hai người vốn dĩ là người xa lạ, một trong số họ lại đi tỏ tình với người kia." "Không bị coi là kẻ thần kinh mới là lạ!" "Chị thấy tôi phân tích đúng không Dương tỷ…" Nghe lời

của tiểu trợ lý, Dương lão bản cũng âm thầm gật đầu.

Nếu xét từ điểm này, tác giả của trò chơi này dường như đã cân nhắc khá toàn diện.

Ít nhất hắn đã tính đến mối quan hệ thiện cảm giữa người chơi và NPC, cũng như các yếu tố cảm xúc sẽ nảy sinh giữa mỗi cấp độ thiện cảm!

Tất cả đều được tính toán kỹ lưỡng, giống như những tình huống sẽ xuất hiện trong cuộc sống thực.

Vừa nghĩ đến đây, những cơn giận trong lòng Dương lão bản cũng dần dần tiêu tan!

Độ thiện cảm của Dương Tuyết Lệ vốn dĩ đã khó tăng.

Hiện tại, phần lớn cư dân mạng vẫn đang ở trạng thái 0 thiện cảm.

Muốn chinh phục Dương Tuyết Lệ, nhân vật được mô phỏng theo hình ảnh của chính cô ta!

Chắc chắn không phải là một chuyện đơn giản.

Tuy nhiên, dù có đánh giá cao đi nữa, tác giả trò chơi dám đưa hình tượng nhân vật của cô ta vào game thì cô ta vẫn không thể tha thứ!

"Dù sao đi nữa, cô nhất định phải tìm ra tác giả trò chơi đó càng sớm càng tốt, tôi nhất định phải gặp mặt hắn, có một số chuyện, tôi nhất định phải nói rõ với hắn trực tiếp…" Dương lão bản sắc mặt ngưng trọng, lời nói đầy vẻ nghiêm túc!

Chương 712

Thấy vậy, tiểu trợ lý lập tức đáp lời một tiếng, sau đó lẽo đẽo chạy ra ngoài.

Còn ở một bên khác, cũng chính vào lúc Dương lão bản tìm mọi cách để tìm Trương Mục, phía Chu Tiểu Di cũng xảy ra tình huống bất ngờ.

Sau khi Dương Tuyết Lệ đi đến chỗ Vương Khải Toàn, rất nhanh chóng, dưới sự chỉ dẫn của Vương Khải Toàn, cô đã tìm thấy cái gọi là cơ quan quan tài đá!

Chỉ là, khi nhìn thấy cơ quan trong quan tài đá đó, sắc mặt cô lập tức tối sầm lại.

Bởi vì cơ quan bên trong quan tài đá, vậy mà lại nằm dưới đống hài cốt đầu người.

Bị những hài cốt đầu người đó che lấp.

Nếu muốn mở cơ quan, nhất định phải dọn những hài cốt đầu người đó đi trước.

Nhưng mà… những hài cốt đầu người này trông thật rợn người.

Việc phải động vào chúng… quá ghê tởm! ...

"Vương tiên sinh, ông chắc chắn đây là cơ quan ông tìm được chứ?" Dương Tuyết Lệ nghi ngờ nhìn Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn xoa xoa mũi nói: "Sao?

Cô không tin ông Béo tôi à?

Ông Béo tôi trước kia với lão Hồ ở hoang mạc Đông Bắc lúc…" Nói đến đây, Vương Khải Toàn đột nhiên liếc nhìn Trần giáo sư và

Hách Kiến Quốc cũng đang nhìn mình.

Hắn dường như nghĩ ra điều gì đó, sau đó… đổi giọng, vội vàng sửa lời nói: "Cô yên tâm Dương tiểu thư, ông Béo tôi biết chừng mực mà, cô cứ tin tôi đi, chuyện khác không cần quản." Dương Tuyết Lệ do dự một chút.

Cô ta trước tiên nhìn cái hốc bí mật bên trong quan tài đá, sau đó lùi lại hai bước, nói với Vương Khải Toàn: "Được rồi, tôi tin ông, ông mở cơ quan đi…" "Cái gì?

Tôi mở cơ quan?" Vương Khải Toàn trực tiếp chen vào.

Hắn ngừng lại nói: "Không phải… tôi chỉ cần tìm thấy cơ quan thôi, còn các cô sẽ mở mà?" Dương Tuyết Lệ khóe môi khẽ cong lên, nói: "Người ta buôn bán gì cũng phải phục vụ đến nơi đến chốn chứ, tôi đã trả thù lao cho ông rồi, ông cũng phải cho chúng tôi xem món hàng tốt của ông chứ?

Vạn nhất cái cơ quan trong quan tài đá này không phải là cơ quan mở lối đi bí mật thì sao?

Vậy thì tôi có quyền trả lại đó!" Lời này của Dương Tuyết Lệ xem như đã nắm thóp Vương Khải Toàn.

Chỉ thấy hắn do dự vài giây, sau đó nhìn Chu Tiểu Di, nói: "Lão Hồ… hay là cậu làm đi?" Chu Tiểu Di thấy vậy, vội vàng lùi lại hai bước: "Tôi không làm đâu, đầu lâu trong quan tài đá nhiều như vậy, hù chết người ta rồi, tôi mới không giúp ông đi thử cái cơ quan đó đâu, với lại, vạn nhất cái cơ quan đó không phải là để mở lối đi bí mật, mà là một cái bẫy thì sao?

Vậy chẳng phải tôi sẽ game over sao?" Nghe câu trả lời này của Chu Tiểu Di, những cư dân mạng trong phòng livestream lập tức kinh ngạc. 【Ối giời ơi ~ Chu tỷ học được khôn rồi!】 【Đúng vậy, cô ấy

vậy mà lại học được cách phân tích, thậm chí còn biết cái cơ quan trong quan tài đá này có thể là một cái bẫy!】【Xem ra trò chơi này còn có khả năng khiến người ta trở nên thông minh hơn nữa chứ!】【Cái này gọi là thông minh gì chứ, đây là cảnh giác, trò chơi này sẽ khiến nội tâm con người trở nên cảnh giác hơn mới đúng, chứ thông minh thì quá xa vời.】【Đúng đó đúng đó… Chu tỷ nhà người ta vốn dĩ đã rất thông minh rồi có được không, cô ấy chỉ hơi ngốc nghếch một chút thôi mà!】【Xem ra các bạn rất hiểu Chu tỷ đó!】【Chẳng nói gì nhiều, thấy Chu tỷ đã khai sáng, học được cách phân tích và cảnh giác rồi, tôi tặng cô ấy một chiếc siêu xe, ăn mừng ăn mừng!】【Tầng trên keo kiệt quá vậy?

Tặng một chiếc siêu xe mà cũng có ý tứ ở đây lảm nhảm, người ta tặng tên lửa còn chưa lên tiếng kìa!】【Ối giời ơi ~ Mày thật sự đứng nói không đau lưng, tao trước kia tặng Chu tỷ tên lửa đã dùng hết mấy chục năm tích góp rồi, tháng này lương còn chưa về, tao sắp phải đi nhặt đồ ăn trong thùng rác mà ăn rồi, mày còn muốn tao thế nào nữa?】【Chậc ~ Thì ra anh em thảm thế à, được thôi, mày đưa tài khoản đây, tao V mày 50, cho mày đi ăn một bữa ngon lành.】【50 tệ mà ăn ngon lành được hả?

Ít nhất cũng phải V tôi 500 tệ chứ?

Như vậy tôi ăn xong còn có thể đi tiệm mát xa chân, thư giãn một chút!】【Tao lạy ~ Mày thật sự được đằng chân lân đằng đầu, vậy tao 50 tệ cũng không cho mày nữa.】【Đừng đừng đừng ~ Anh em, 50 tệ thì 50 tệ, anh cứ cho tôi trước đi, chúng ta ăn no cái đã, chuyện mát xa để ngày mai nói…】【……】...

"GG?" "Mẹ ơi ~" "Lão Hồ ~ Dạo này cậu đi gần với cô gái Mỹ kia quá, học được tiếng Anh rồi hả?" "Cậu phải nhớ, cậu là người An Lạc chúng ta, đừng suốt ngày nói mấy thứ tiếng chim chóc đó." Nghe câu trả lời của Chu Tiểu Di, Vương Khải Toàn lập tức ngẩn người.

Hắn không hiểu ý nghĩa của hai từ đó của Chu Tiểu Di.

Nhưng hắn có thể thấy, bây giờ chỉ có thể tự mình đi ấn cái hốc cơ quan đó thôi.

Nghĩ đến đây, hắn liền hít sâu một hơi, chuẩn bị đưa tay vào để ấn cái hốc cơ quan đó.

Còn ở một bên khác, nghe Vương Khải Toàn vừa nãy nói tiếng Anh là tiếng chim chóc, những người khác lập tức cười lăn lộn.

Chương 713

【Ối giời ơi ~ Vương Khải Toàn này được đó, có mấy lời hắn thật sự dám nói ra luôn…】【Đúng vậy, mặc dù tôi cũng rất muốn nói tiếng Anh là tiếng chim chóc, nhưng tôi không dám, tiếng Anh tôi cũng đang học cái môn 'tiếng chim chóc' này.】【Không còn cách nào khác, bây giờ thế giới đang phát triển như vậy, nếu sau này bạn muốn làm ngoại thương, chỉ có thể học thêm một chút ngoại ngữ, mà tiếng Anh lại là ngôn ngữ thế giới được công nhận hiện nay, đương nhiên là phải học rồi!】【Đúng vậy, mặc dù trong lòng tôi rất không muốn học ngôn ngữ này, nhưng mà áp lực của trường học quá lớn, hơn nữa vì tổng điểm, tôi cũng chỉ có thể học thôi, nếu không thì ngay cả một trường đại học tốt cũng không vào được!】【Chúng ta từ tiểu học đã bắt đầu học rồi, học cực kỳ vất vả, hơn nữa rất mệt người, những từ vựng từ ghép đó, thật sự không hiểu tại sao những người đó lại phát minh ra loại ngôn ngữ phức tạp này, trực tiếp dùng ngôn ngữ của An Lạc chúng ta không tốt hơn sao?】【Đúng vậy đúng vậy, biến tiếng Trung của An Lạc chúng ta thành ngôn ngữ thế giới, vậy thì tốt biết mấy!】【Điểm này tôi vẫn rất bội phục Tần Thủy Hoàng, năm đó sau khi thống nhất lục quốc, ông ấy trực tiếp hủy bỏ tất cả ngôn ngữ của các quốc gia khác, sau đó thống nhất văn tự và ngôn ngữ!】【Ai ~ Ước gì Tần Thủy Hoàng bây giờ vẫn còn sống thì tốt rồi, để ông ấy đánh hạ toàn bộ thế giới, sau đó thống nhất văn tự và văn hóa!】【Đừng có mơ nữa, Tần Thủy Hoàng người ta đã chết không biết bao nhiêu năm rồi, sao có thể còn sống được.】【Cái này cũng không nhất định, trước đây ông ấy không phải vẫn luôn tìm kiếm thuốc trường sinh bất lão sao?

Vạn nhất ông ấy thành công thì sao?

Dù sao lăng mộ Tần Thủy Hoàng bây giờ cũng chưa được khai quật đến cùng, ai mà biết thi thể của ông ấy có thật sự được chôn ở đó không, vạn nhất năm đó ông ấy không chết, chỉ là chán ghét việc đánh giết của một quân vương, ẩn cư sơn dã thì sao?

Giống như Dịch Tiểu Xuyên vậy.】【Ối giời ơi ~ Tầng trên có phải xem Thần Thoại nhiều quá rồi không?

Ngay cả Dịch Tiểu Xuyên cũng lôi ra nói?】【Buồn cười ~ Đó chỉ là tình tiết trong phim truyền hình thôi, bạn thật sự tin trên đời này có thuốc trường sinh bất lão sao?】【Khụ khụ ~ Tóm lại, tôi hy vọng Tần Thủy Hoàng có thể quay trở lại, chỉ cần ông ấy quay lại, với năng lực của ông ấy, thống nhất thiên hạ không phải là vấn đề!】【Ừm, điểm này tôi cũng rất tán đồng, dù sao vào cái thời đại không có máy bay đại pháo năm đó, ông ấy còn có thể một lần thống nhất lục quốc, bây giờ vũ khí công nghệ của An Lạc chúng ta tiên tiến như vậy, có ông ấy ở đây, nhất định có thể không tốn chút công sức nào mà thống nhất toàn cầu!】【Ha ha ~ Chuyện này trong lòng nghĩ thôi là được rồi, tôi không dám nói ra.】【Không sai, thống nhất đi kèm với chiến tranh, tốt nhất là không thống nhất thì hơn, với lại, Long Quân trước kia là bạo chúa, nếu ông ấy quay lại, không chừng bạo chính của ông ấy cũng sẽ quay lại, tôi không muốn bị lôi đi xây Vạn Lý Trường Thành đâu.】【Có lý…】【……】...

Ngay lúc cư dân mạng đang bàn tán xôn xao về việc Tần Thủy Hoàng có nên quay lại hay không!

Phía Vương Khải Toàn đã đưa tay chạm vào cái hốc bí mật ẩn sâu bên trong quan tài đá.

Nhưng ngay lúc hắn chuẩn bị ấn xuống, sắc mặt hắn lại đột nhiên biến đổi.

Cùng lúc đó, một cỗ cảm giác lạnh lẽo thấu xương, lập tức truyền

từ gáy hắn xuống, rồi lan dần đến gót chân.

"Ực ~~~" Vương Khải Toàn vô thức nuốt nước bọt.

Không biết vì sao, khi hắn thò người vào bên trong quan tài đá, trong lòng hắn đột nhiên nảy sinh một cảm giác.

Có người đang nhìn chằm chằm vào mình.

Đúng vậy, có người đang nhìn chằm chằm vào mình.

Hơn nữa người đó tuyệt đối không phải lão Hồ và Dương Tuyết Lệ!

Mà là một thứ gì đó cực kỳ đáng sợ.

Cảm giác này rất mạnh mẽ!

Khí tức âm u đáng sợ bắt đầu lan tỏa.

Vương Khải Toàn ngay lập tức sợ đến toát mồ hôi lạnh!

"Ách…" Cũng chính lúc này, bên tai hắn đột nhiên truyền đến một trận tiếng thở dốc nặng nề.

Vương Khải Toàn vô thức quay đầu lại.

Chỉ thấy cỗ thi thể nguyên bản đang nằm trong quan tài, lúc này vậy mà đã ngồi dậy.

Không đúng, nói chính xác hơn, phải là thân thể thẳng đứng đứng dậy.

Những dây leo gai góc trên người nó vẫn còn, nhưng lúc này đang dần dần tuột ra.

Cứ như thể có một sức mạnh vô hình nào đó đang nhanh chóng thức tỉnh trong cơ thể nó, chính sức mạnh vô hình đó đã làm đứt những dây leo gai góc kia.

"Mẹ ơi ~" Vương Khải Toàn không kịp ấn nút cơ quan bí mật, vội

vàng rút lui khỏi quan tài đá.

Hơn nữa còn bị dọa cho giật mình, lập tức ngã ngồi phịch xuống đất.

"Ông Béo, ông làm sao vậy?" Chu Tiểu Di tò mò hỏi.

Dương Tuyết Lệ mơ hồ cảm giác được điều gì đó.

Cô ta ba bước làm hai, nhanh chóng chạy đến trước quan tài, sau đó nhìn vào bên trong quan tài một cái.

Lập tức, lông tơ trên người cô ta cũng dựng đứng cả lên.

"Mọi người cẩn thận, thứ trong quan tài động rồi…" Dương Tuyết Lệ lớn tiếng kêu lên, sau đó lập tức lùi lại khỏi quan tài, đồng thời rút khẩu súng lục nhặt được ở Côn Luân Băng Xuyên ra, không chút do dự nhắm thẳng vào hướng quan tài.

Chương 714

Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc bị hành động đột ngột này của Dương Tuyết Lệ dọa sợ.

Trần giáo sư tò mò hỏi: "Tuyết Lệ ~ Đã xảy ra chuyện gì?

Cỗ thi thể trong quan tài không phải đã bị dây leo gai quấn chặt rồi sao?

Hơn nữa tứ chi ngũ quan của nó cũng đều bị phế đi rồi, làm sao có thể còn sống lại được chứ?" Hách Kiến Quốc cũng kinh ngạc nói: "Đúng vậy, Dương tiểu thư, thi thể đó đã chết hơn ngàn năm rồi, làm sao có thể còn sống lại được chứ?" Rõ ràng!

Đối với lời Dương Tuyết Lệ vừa nói!

Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc hai vị giáo sư già này đều tỏ vẻ không thể chấp nhận.

Vì không chấp nhận, nên họ trực tiếp chọn không tin.

Chỉ có Vương Khải Toàn ở đó không ngừng kêu la: "Đúng đúng đúng ~ Dương tiểu thư nói đúng, cỗ thi thể trong quan tài đã sống lại, tôi vừa nãy cũng tận mắt nhìn thấy…" Nghe lời này của Vương Khải Toàn, Chu Tiểu Di lập tức sợ hãi.

Cô vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía quan tài.

Và đúng vào khoảnh khắc cô chuyển tầm nhìn qua đó, cỗ thi thể ban đầu vẫn nằm trong quan tài, cũng từ từ đứng dậy.

Nhưng lúc này, thi thể đã mọc ra đôi tay và đôi chân.

Hơn nữa đôi tay đôi chân đó còn là loại non nớt.

Chỉ là trên đó toàn là máu đen và tạp chất, trông vô cùng ghê tởm!

...

"Ối giời ơi ~ Cái quái gì thế này?" Chu Tiểu Di trực tiếp bị dọa đến ngã ngồi phịch xuống đất.

Hơn nữa còn không may mắn ngã trúng Vương Khải Toàn.

"Ái chà ~" "Đông đông đông ~" "Lão Hồ, cậu làm cái quái gì vậy… Tay tôi ~" Vương Khải Toàn đau đến nhăn răng trợn mắt.

Chu Tiểu Di thấy vậy, vội vàng bò dậy khỏi mặt đất.

Cô mặt đầy mồ hôi lạnh nhìn cỗ thi thể đã đứng dậy từ trong quan tài, không nhịn được hỏi: "Cái thứ quái quỷ này là gì vậy?

Tại sao tay chân của nó lại mọc ra được?" Vương Khải Toàn do dự một chút, nói: "Tôi cũng không biết, nhưng có thể khẳng định là, thứ này tuyệt đối là một tai họa lớn, hơn nữa tuyệt đối không đơn giản." Chu Tiểu Di nuốt nước bọt: "Cái này ông không nói tôi cũng biết." Vương Khải Toàn tiếp tục nói: "Thứ này vừa nhìn đã biết không dễ đối phó, chúng ta bây giờ phải làm sao?" Chu Tiểu Di nói: "Còn làm sao được nữa, đương nhiên là ba mươi sáu chước, chuồn là thượng sách rồi!" Vương Khải Toàn nhìn quanh, sắc mặt khó coi nói: "Ở đây đều bị phong kín rồi, chỉ có cái tế đàn ở phía trên là có thể trốn được một chút." "——Ầm ầm!!!" Lời hắn vừa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn chói tai truyền đến.

Lối vào đường hầm bí mật trước đó đã bị phong kín hoàn toàn.

Vương Khải Toàn thấy vậy, khuôn mặt xanh mét lập tức càng trở nên khó coi hơn.

"Hỏng rồi hỏng rồi, lần này thật sự bị phong kín hoàn toàn rồi." Chu Tiểu Di lập tức tuyệt vọng.

Căn mộ thất này nhỏ như vậy!

Ngay cả muốn trốn cũng không trốn được nữa!

Nhưng rất nhanh, trong lòng cô liền nghĩ đến một khả năng.

Thứ này có lẽ chỉ là dọa người, thực ra không hề lợi hại!

Đúng!!!

Thường thì những thứ càng dọa người, thực ra thực lực lại không ra sao cả ~ Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di trong lòng cũng lập tức bình tĩnh lại.

Nhưng giây tiếp theo.

"——Bang!!!" "——Bang!!!" "——Bang!!!" "——Bang!!!" "——Bang!!!" …… Kéo theo một loạt tiếng súng vang lên, Dương Tuyết Lệ đã nổ súng.

Chương 715

Hơn nữa một hơi bắn hết tất cả đạn trong tay!

Ngay lập tức!

Cỗ thi thể vừa mới đứng dậy từ trong quan tài, trên người liền bắn ra lượng lớn máu tươi.

"Tuyệt vời ~" Chu Tiểu Di mắt sáng rực.

Cỗ thi thể đó chảy máu, điều này chứng tỏ đối phương chắc chắn đã bị thương!

Điều này vừa khớp với suy đoán của cô!

Cỗ thi thể này tuy nhìn quỷ dị và đáng sợ, nhưng trên thực tế, nó chỉ là một con hổ giấy.

Bây giờ Dương Tuyết Lệ đã bắn hết đạn.

Ước chừng đối phương cho dù không game over!

Cũng phải bị trọng thương rồi chứ?

Nghĩ vậy, nỗi sợ hãi trong lòng Chu Tiểu Di liền tan đi hơn nửa.

Còn ở một bên khác, Trần giáo sư và Hách Kiến Quốc đã không tự chủ lùi về phía sau Dương Tuyết Lệ.

Hai người khó tin nhìn chằm chằm cỗ thi thể đứng dậy từ trong quan tài, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng.

Hách Kiến Quốc kinh ngạc nói: "Thầy ơi, cỗ thi thể này sao lại đứng dậy được, hơn nữa tay chân của nó, sao lại mọc ra được, cái này hoàn toàn không phù hợp với khoa học mà…" Nghe lời Hách Kiến Quốc nói, Trần giáo sư nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Bởi vì lúc này, ông cũng đang vô cùng bối rối: "Cái vấn đề này, cậu hỏi tôi, tôi làm sao mà biết, có lẽ trước đó nó không hề bị chặt tay chặt chân, chỉ là dùng một phương pháp rất đặc biệt, giấu tay chân của mình đi thôi?" ...

Ngay khi cỗ thi thể trong quan tài đá đứng dậy, những cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng này.

Thế là, toàn bộ phòng livestream lập tức bùng nổ vô số bình luận. 【Ối giời ơi ~ Cái quái gì thế này?】 【Cỗ thi thể này không phải đã bị chặt tứ chi rồi sao?

Tại sao còn có thể đứng dậy, không phải… tại sao tay chân của nó lại mọc ra lại được?】 【Cái này có thể dùng khoa học giải thích một chút không?】 【Cái thủ đoạn tái sinh chi này, hình như hiện tại chưa có ai có thể dùng phương pháp khoa học để giải thích phải không?】 【Chết tiệt ~ Mày nói với tao đây là loại game thực tế à?

Ngay cả tái sinh chi cũng xuất hiện, cái này cũng gọi là thực tế sao?】 【Quái nhiều làm gì?

Dù sao thì nó cũng chỉ là một con quái vật, chứ có phải người đâu.】 【Đúng vậy, trước đó những xác chết mục nát kia sống lại, không phải cũng không thể dùng phương pháp khoa học để giải thích sao?】 【Ai nói vậy, trước đó viện khảo cổ đã đưa ra giải thích rồi, nói rằng những xác chết mục nát đó bị ký sinh bởi một loại virus tương tự nấm cương thi, chính loại virus đó đã khống chế những xác chết đó, nên những xác chết đó mới sống lại.】 【Chết tiệt ~ Mày trực tiếp nói zombie không phải tốt hơn sao?】 【Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, virus zombie không phải cũng là thứ trong phim ảnh sao?】 【Không phải, virus zombie thật sự tồn tại đó, chỉ là thí nghiệm virus này bây giờ bị phong tỏa rồi!】 【Đúng, dù sao phim

ảnh cũng bắt nguồn từ cuộc sống, có một số thứ bạn có thể không tin, nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại.】【Mẹ ơi, tôi vẫn không dám tin những chuyện hoang đường như vậy!】【Hỏi giáo sư Vương Kỳ đi, ông ấy có lẽ sẽ biết tất cả!】【Đừng nói lung tung nữa, thứ này đã hoàn toàn vượt quá giới hạn nghiên cứu khoa học của loài người chúng ta rồi, tôi đoán ngay cả giáo sư Vương Kỳ cũng không biết đâu?】【Cái đó chưa chắc, những giáo sư già, chuyên gia già đứng ở đỉnh cao của một lĩnh vực nào đó, năng lực chuyên môn của họ rất siêu đẳng, chứ không giống như mấy chuyên gia rác rưởi chỉ biết ba hoa trên mạng!】【Được ~ Vậy chúng ta hãy cầu xin giáo sư Vương Kỳ đi?】【Giáo sư Vương Kỳ vẫn còn trong phòng livestream sao?

Nếu có, khẩn cầu ông giúp chúng tôi giải đáp thắc mắc một chút, việc thi thể tái sinh chi xuất hiện trong trò chơi này, là nói bừa hay là thật sự tồn tại?】【Đúng vậy đúng vậy ~ Giáo sư Vương Kỳ, nếu ông biết thì hãy giúp chúng tôi giải đáp thắc mắc một chút đi, chúng tôi đều rất tò mò đó!】【Làm ơn, giáo sư Vương Kỳ!】【Làm ơn, giáo sư Vương Kỳ! +1】【Làm ơn, giáo sư Vương Kỳ! +2】【Làm ơn, giáo sư Vương Kỳ! +N】【……】…… Kéo theo sự tò mò của cư dân mạng được khơi gợi, phòng livestream lập tức xuất hiện một loạt bình luận hy vọng giáo sư Vương Kỳ xuất hiện giải đáp thắc mắc.

Thậm chí đến cuối cùng, một số cư dân mạng lười gõ chữ, trực tiếp sao chép lời của một cư dân mạng phía trên.

Thế là, phòng livestream rất nhanh chóng xuất hiện lượng lớn bình luận –【Làm ơn, giáo sư Vương Kỳ!】Trong khoảnh khắc, những bình luận sao chép tương tự đã chiếm sóng toàn bộ phòng livestream.

Cư dân mạng đều đang mong đợi giáo sư Vương Kỳ có thể giúp họ giải đáp tình huống mà Chu Tiểu Di đang gặp phải!

Một cỗ thi thể cổ đã chết hàng ngàn năm sống lại, có thể dùng virus ký sinh để giải thích.

Vậy còn việc tái sinh chi này thì sao?

Chương 716

Chẳng lẽ cũng do virus ký sinh gây ra sao?

Nhìn những bình luận này trên kênh trực tiếp, giáo sư Vương Kỳ, người đang xem livestream ở Viện Khảo cổ học, cũng tỏ ra bất lực.

Ông phụ trách về kiến thức khảo cổ học.

Nếu những người này hỏi về các vấn đề liên quan đến khảo cổ, có lẽ ông có thể giúp giải đáp một chút, vì đó đều nằm trong phạm vi chuyên môn của ông.

Hơn nữa, việc tuyên truyền kiến thức lịch sử phong phú cho công chúng, giúp mọi người hiểu rõ lịch sử, cũng là điều ông mong muốn được thấy!

Thế nhưng… cái vấn đề tái sinh chi thể này, lại không nằm trong phạm trù kiến thức của ông.

Đó là đề tài nghiên cứu của Viện Y học, được không hả!

Cái gọi là "thuật nghiệp hữu chuyên công" (chuyên môn nào thì người đó phụ trách), ông rất am hiểu kiến thức lịch sử của An Lạc trong suốt năm nghìn năm, nhưng điều đó không có nghĩa là ông cũng hiểu các nghiên cứu về y học này!

Tuy nhiên, theo như ông biết, kỹ thuật y học như tái sinh chi thể hiện vẫn đang trong tay các nhà y học trên toàn thế giới.

Họ dường như đã chiết xuất một số gen nhất định từ thạch sùng, sau đó muốn thông qua gen của thạch sùng, để tái tạo kỹ thuật cho phép con người cũng có thể tái sinh chi thể.

Suy cho cùng, khi thạch sùng gặp nguy hiểm, nó sẽ ngay lập tức tự vứt bỏ đuôi để thoát thân, và cái đuôi của nó, không lâu sau, lại sẽ mọc

ra, bao gồm cả các tổ chức sụn bên trong.

Xét từ một góc độ khác, khả năng vứt đuôi để bảo toàn mạng sống, sau đó lại cho đuôi mọc lại này, về cơ bản đã không còn bất kỳ sự khác biệt nào so với việc tái sinh chi thể nữa.

Ngoài ra, còn có những sinh vật như kỳ nhông và cá cúi, cũng sở hữu khả năng tương tự.

Do đó, hiện nay rất nhiều nhà y học và nhà khoa học đang nỗ lực tìm cách từ chúng để con người cũng có thể tái sinh chi thể.

Họ thậm chí còn muốn thông qua công nghệ sinh học này, để ngũ tạng lục phủ của con người cũng có thể tự sinh ra khả năng này.

Nếu thành quả nghiên cứu khoa học này có thể thành công, vậy thì, nó sẽ mang lại một phúc âm chưa từng có cho toàn nhân loại.

Nhưng đáng tiếc là dự án nghiên cứu khoa học này con người đã mày mò hàng chục năm, hiện tại các số liệu thu được và thành quả nghiên cứu về cơ bản đều thất bại.

Khả năng tái sinh của thạch sùng, cá cúi và kỳ nhông không thể áp dụng cho gen của con người, thậm chí ngay cả các loài động vật khác cũng không thể áp dụng.

Một khi tổ chức gen này được đưa vào cơ thể, hậu quả sẽ là mã gen nguyên thủy trong cơ thể người sẽ bị sụp đổ ngay lập tức, và kết cục là chết ngay tại chỗ.

Đương nhiên, loại thí nghiệm này hiện tại vẫn chưa được thử nghiệm trên con người, họ chỉ mới tiến hành thử nghiệm sơ bộ trên động vật.

Giáo sư Vương Kỳ không biết liệu nghiên cứu sinh học hiện tại của con người có liên hệ gì cần thiết với việc tái sinh ngón tay của xác chết trong thế giới game này hay không.

Nhưng ông cảm thấy, vì tựa game này lấy thế giới thực làm bối cảnh, có lẽ Tây Vực cổ đại năm xưa, về phương diện tái sinh chi thể, cũng nên có những nghiên cứu tương tự mới phải.

Nếu không, làm sao cái xác chết kia có thể đột nhiên mọc ra tứ chi được.

Đương nhiên, suy nghĩ này hiện tại cũng chỉ là phỏng đoán của ông mà thôi.

Phỏng đoán thì không thể làm bằng chứng thực tế, nhưng… các bước khảo cổ, chẳng phải là trước tiên mạnh dạn giả thuyết, sau đó cẩn thận kiểm chứng sao?

Phỏng đoán cũng nên được coi là một loại giả thuyết mạnh dạn.

Về điều này, giáo sư Vương Kỳ cũng chìm sâu vào suy tư.

Ông thậm chí còn có một sự thôi thúc muốn tự mình chơi thử tựa game này, bởi vì chỉ khi tận mắt đến xem cái xác chết trong quan tài đá đó, ông mới có thể hiểu rõ tình hình chi tiết của nó! … Giáo sư Vương Kỳ không biết mình có nên công bố đề tài nghiên cứu thí nghiệm sinh học này ra trước công chúng hay không.

Tuy nhiên, bây giờ là thời đại dữ liệu lớn.

Các nghiên cứu về khả năng tái sinh chi thể của kỳ nhông, cá cúi và thạch sùng, nếu có người muốn tìm kiếm trên mạng, vẫn có thể tìm thấy một số manh mối.

Chương 717

Vì vậy, sau một hồi trầm ngâm đơn giản, giáo sư Vương Kỳ nhanh chóng cầm bàn phím lên, sau đó nhanh chóng gõ ra một đoạn văn bản.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bình luận ghim bảy màu từ từ hiện lên trong kênh trực tiếp: 【Thực ra, vấn đề này của mọi người nên hỏi các chuyên gia, giáo sư của Viện Y học, bởi vì nó không nằm trong phạm trù kiến thức của tôi!

Tuy nhiên, theo như tôi biết, loại nghiên cứu sinh vật về tái sinh chi thể này vẫn tồn tại trong đời sống thực.

Nhưng kỹ thuật này hiện vẫn đang trong quá trình nghiên cứu.

Nếu có thể nghiên cứu thành công, có lẽ nó có thể mang lại lợi ích cho toàn nhân loại.

Về hướng nghiên cứu của công nghệ sinh học này, thực ra mọi người cũng có thể tìm thấy một số manh mối trong đời sống thực, đó chính là nhân bản gen sinh vật.

Tức là tiến hành một loại thí nghiệm chiết xuất gen từ các sinh vật có khả năng tái sinh chi thể như thạch sùng, cá cúi và kỳ nhông.

Sau đó thu được một số dữ liệu liên quan từ chúng.

Tiếp theo, thông qua những thông tin dữ liệu này, để so sánh với tổ hợp gen của con người và các loài động vật khác.

Tóm lại, đây là một nghiên cứu sinh học rất sâu sắc.

Hiện tại tôi chỉ biết có bấy nhiêu thôi.

Nếu mọi người vẫn không hiểu, có thể tự mình tìm kiếm một số

tài liệu liên quan trên mạng.

Tuy nhiên, những tài liệu có thể tìm thấy trên mạng về cơ bản cũng chỉ là một số dữ liệu nghiên cứu không quá quan trọng được công khai ra bên ngoài.

Nhưng ngay cả những dữ liệu nghiên cứu đơn giản đó, tôi nghĩ cũng đủ để giải đáp vấn đề của mọi người rồi. 】 Bình luận của giáo sư Vương Kỳ rất dài, nhưng cộng đồng mạng vẫn xem rất nghiêm túc.

Một số người xem có thị lực kém thậm chí còn cố ý dừng bình luận đó lại trên màn hình livestream, đợi sau khi xem xong toàn bộ mới cho nó trôi đi.

Và sau khi xem xong bình luận của giáo sư Vương Kỳ, một số người xem hiếu kỳ lại ngay lập tức mở Baidu (Độ Nương) để bắt đầu tìm kiếm các tài liệu liên quan đến thí nghiệm sinh học này trên mạng.

Rất nhanh sau đó, kênh trực tiếp của Chu Tiểu Di liên tục xuất hiện các tin nhắn phản hồi từ cộng đồng mạng: 【Vãi chưởng ~ Giáo sư Vương Kỳ nói là thật, thí nghiệm sinh học tái sinh chi thể này hóa ra lại có thật. 】 【Quá bá đạo, trên đó còn nói về khả năng phục hồi ngũ tạng lục phủ trong cơ thể, mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng nếu thực sự có thể nghiên cứu thành công, chúng ta con người sẽ không bao giờ phải sợ ung thư hay tai nạn bất ngờ nữa, chỉ cần còn một hơi thở, là có thể cứu sống ngay lập tức! 】 【Mẹ kiếp ~ Công nghệ sinh học này ghê gớm đến vậy sao? 】 【Đúng vậy, hơn nữa trên đó còn nói, công nghệ sinh học này hiện tại chỉ có vài quốc gia có năng lực đang tiến hành, và chúng ta An Lạc chính là một trong số đó, còn là nước có tiến độ nghiên cứu khoa học nhanh nhất! 】 【Bá đạo thật, xem ra lần này chúng ta An Lạc thực sự sẽ quật khởi rồi. 】 【Đừng ngốc nữa, loại chuyện này không có ba năm mươi năm, chắc chắn

không nghiên cứu xong được, cho dù có nghiên cứu xong thật, thì đó cũng là thứ dành riêng cho giới nhà giàu, liên quan gì đến chúng ta chứ! 】【Đúng vậy đúng vậy, nếu thứ này thực sự có hiệu quả rõ rệt, chúng ta có dùng nổi không?

Nghĩ cũng biết rồi! 】【Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, có hy vọng dù sao cũng tốt. 】…【Tốt cái quái gì ~ loại kỹ thuật này cuối cùng chỉ làm lợi cho số rất ít người, sẽ không đến tay đại chúng đâu. 】【Không sai, cái gọi là "vật dĩ hi vi quý" (càng hiếm càng quý), tôi đoán đây hẳn là hàng đặt riêng của giới nhà giàu, và cho dù có nghiên cứu ra, cũng sẽ không công bố ra bên ngoài, mà chỉ lén lút sử dụng cho người khác. 】【Tôi nói mấy ông anh ở trên, các ông có phải xem nhiều phim thuyết âm mưu quá rồi không, người ta nghiên cứu là vắc-xin gen, thứ này một khi nghiên cứu ra, chỉ cần có thể sử dụng an toàn, chắc chắn sẽ được đầu tư sản xuất quy mô lớn, sao có thể giấu diếm được chứ! 】【Đúng vậy ~ nếu họ muốn giấu diếm, lén lút tiến hành thí nghiệm khoa học, thì cũng sẽ không để những tài liệu đó trên mạng rồi. 】【Đúng đúng đúng ~ tôi cũng nghĩ vậy, nếu họ muốn lén lút tiến hành thí nghiệm công nghệ sinh học này, thì đã xóa sạch những tài liệu liên quan trên mạng từ lâu rồi, làm sao có thể còn cho chúng ta cơ hội để tìm kiếm chứ!

Chương 718

】【Hơn nữa, những lời giáo sư Vương Kỳ vừa nói, mọi người phải nhớ kỹ, giáo sư Vương Kỳ là chuyên gia có uy tín trong nước, lời ông ấy nói, chắc chắn có độ tin cậy nhất định, không thể nói bừa.

Ông ấy đã dám công bố cái gọi là thí nghiệm sinh học này cho chúng ta, thì điều đó tương đương với việc công bố trực tiếp từ phía chính quyền rồi, tóm lại, tôi tin giáo sư Vương Kỳ! 】【Đúng, tôi cũng tin, hơn nữa tôi có một linh cảm, công nghệ sinh học có thể giúp con người tái sinh chi thể này, nhất định có thể nghiên cứu thành công, ít nhất chúng ta An Lạc nhất định có thể, bởi vì chúng ta An Lạc là một quốc gia giỏi tạo ra kỳ tích! 】【Hahahaha ~ câu này nói hay, tôi cũng nghĩ vậy. 】… Cộng đồng mạng bàn tán xôn xao trong kênh trực tiếp.

Một số người cho rằng thí nghiệm công nghệ sinh học mà giáo sư Vương Kỳ nói quá phi lý, hẳn chỉ là phỏng đoán của các nhà y học mà thôi.

Việc thực tế có làm được hay không vẫn là hai chuyện khác nhau.

Ngay cả khi làm được, thứ cao cấp như vậy cũng là đồ dùng độc quyền của giới nhà giàu, chẳng liên quan gì đến những người dân thường ngày ngày làm công ăn lương như họ.

Nhưng cũng có một bộ phận cộng đồng mạng cho rằng, giáo sư Vương Kỳ đã dám công bố chuyện này trong kênh trực tiếp, thậm chí họ còn có thể tìm thấy tài liệu liên quan trên mạng, điều đó chứng tỏ thí nghiệm công nghệ sinh học này chắc chắn có thật, và còn có khả năng rất lớn sẽ nghiên cứu thành công, chỉ có điều thời gian có thể sẽ rất lâu.

Hơn nữa, xét từ hướng nghiên cứu của thí nghiệm công nghệ sinh học này, những nhà y học kia đang nghiên cứu hẳn là một loại vắc-xin gen!

Loại vắc-xin này chắc hẳn mọi người đều rất quen thuộc, rất nhiều người đều được tiêm từ nhỏ.

Nào là vắc-xin đậu mùa, vắc-xin cúm, về cơ bản đều được tiêm trên toàn dân, chỉ để phòng ngừa một số bệnh quy mô lớn.

Vì vậy, họ cho rằng, nghiên cứu công nghệ sinh học lần này, một khi được nghiên cứu ra, cũng rất có khả năng sẽ được cung cấp cho mọi người dưới dạng vắc-xin.

Dù bạn chỉ là một người dân nhỏ bé cũng vậy, mọi người đều có cơ hội được hưởng loại phúc lợi này.

Đương nhiên, những phỏng đoán này, hiện tại cũng chỉ là những điều cộng đồng mạng tự nghĩ trong lòng mà thôi!

Thí nghiệm công nghệ sinh học này cuối cùng có nghiên cứu thành công hay không, cuối cùng có đi vào giai đoạn toàn dân sử dụng hay không, không ai biết.

Nhưng dù sao đi nữa, có một cái hy vọng như vậy, thì vẫn là điều tốt! … "Chạy mau…" Và đúng lúc cộng đồng mạng đang dán mắt vào màn hình livestream bàn tán về thí nghiệm y học mà giáo sư Vương Kỳ nhắc đến, thì bên phía Chu Tiểu Di đã bắt đầu thét chói tai.

Cô hiện tại chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là rời khỏi đây, thoát thân khỏi nơi này.

Nhưng đáng tiếc là căn mộ thất mà họ đang ở đã bị phong tỏa hoàn toàn.

Dù họ có muốn chạy cũng không được.

Thấy khẩu súng của mình không có tác dụng với cái xác sống hồi sinh kia, Dương Tuyết Lệ lập tức lấy Phi Hổ Trảo và Kim Cương Tán ra.

Cô ném Kim Cương Tán cho Chu Tiểu Di, muốn Chu Tiểu Di cùng mình liên thủ đối phó với cái xác sống quỷ dị kia.

"Lão Hồ, lát nữa cậu yểm trợ tôi, Vương tiên sinh, anh tìm cơ hội mở cơ quan trong quan tài đá." "Tôi vừa nãy đã quan sát rồi…" "Cái cơ quan đó rất có khả năng là lối ra của mật đạo trong mộ thất này." "Nếu anh có thể mở được cơ quan đó, chúng ta nói không chừng có thể ra ngoài!" Nghe Dương Tuyết Lệ nói vậy, Vương Khải Toàn và Chu Tiểu Di lập tức tỉnh táo.

Vương Khải Toàn lớn tiếng nói: "Vãi chưởng ~ Cô Dương, sao cô không nói sớm!

Nếu cô nói sớm, tôi vừa nãy đã trực tiếp mở cái cơ quan trong quan tài đá đó rồi!" Chu Tiểu Di cũng tiếp lời: "Đúng đó, sao cô không nói sớm chứ, giờ thì kẹt cứng rồi, cái xác sống đó đứng ngay bên quan tài đá, chúng ta làm sao mà tiếp cận được quan tài đá đây?" "Ách…" Lời vừa dứt, ánh mắt của cái xác sống kia liền nhìn thẳng về phía Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di bị ánh mắt đáng sợ của đối phương trừng một cái, suýt nữa thì sợ vãi linh hồn tại chỗ.

"Vãi chưởng ~ Không phải mắt nó bị người ta móc ra rồi sao?" "Tại sao bây giờ mắt nó lại mọc ra rồi…" "Hơn nữa mắt nó tại sao lại màu xanh lá cây?" "Cái này… cái này là yêu quái rồi!" Theo tiếng thét chói tai của Chu Tiểu Di, Vương Khải Toàn bên cạnh cũng sợ đến hồn bay phách lạc tại chỗ.

Cậu ta cùng Chu Tiểu Di thét lên: "Mẹ ơi ~ Lão Hồ, cậu đừng nói nữa, mắt thằng này hình như đúng là màu xanh lá cây thật, cái này còn

đáng sợ hơn quái vật lông đỏ mà chúng ta thấy lần trước ở Tướng quân mộ trên núi Ngưu Tâm nhiều!" "Núi Ngưu Tâm?

Tướng quân mộ?" Người nói vô ý, người nghe hữu tình.

Khi nghe Vương Khải Toàn nhắc đến việc mình và Chu Tiểu Di đã từng đến Tướng quân mộ trên núi Ngưu Tâm, ánh mắt Dương Tuyết Lệ chợt lóe lên.

Chương 719

Trong lòng cô đã mơ hồ đoán được thân phận của Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn.

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc nói những chuyện này.

Cô mạnh mẽ nắm chặt Phi Hổ Trảo!

Sau đó không nói hai lời, trực tiếp phóng cái vuốt về phía xác sống kia.

"Vãi chưởng ~ Tiểu thư Dương, cô bạo lực vậy!" Chu Tiểu Di thấy Dương Tuyết Lệ chủ động ra tay, lập tức giơ ngón cái lên với cô ấy.

Dương Tuyết Lệ lớn tiếng nói: "Tôi sẽ dẫn dụ thứ này, Hồ tiên sinh qua đây yểm trợ tôi, lực phòng ngự của Kim Cương Tán rất mạnh…" "Vương tiên sinh, cơ quan trong quan tài đá trông cậy vào anh đó…" Đồng thời lúc lời nói dứt, Dương Tuyết Lệ dùng sức cánh tay, trực tiếp kéo cái xác sống kia về phía mình.

Và cái xác sống kia, bị Dương Tuyết Lệ khiêu khích, cũng phát ra một tiếng gào rít chói tai.

Thân thể nó nằm bò trên mặt đất như một con chó săn, sau đó bổ nhào về phía Dương Tuyết Lệ!

May mắn là Dương Tuyết Lệ thân hình linh hoạt, mới miễn cưỡng tránh được! … Thấy Dương Tuyết Lệ mạnh mẽ như vậy, thoắt cái đã giao chiến với Cô Mặc Vương Tử hồi sinh, cộng đồng mạng trong kênh trực tiếp đều kinh ngạc.

Họ nằm mơ cũng không ngờ tới, Dương Tuyết Lệ lại có thể dùng Phi Hổ Trảo một phát tóm được cái xác sống kia về phía mình.

Càng không ngờ tới, cái xác sống kia lại đột nhiên trở nên giống chó điên, nằm bò trên mặt đất rồi lao vào Dương Tuyết Lệ. 【Vãi chưởng ~ vãi chưởng ~ vãi chưởng ~ Cô Dương Tuyết Lệ này được việc đó chứ, có chuyện là cô ấy dám lên luôn! 】 【Chẳng phải sao, tôi còn chưa bao giờ thấy một người phụ nữ mạnh mẽ đến vậy, quả nhiên không hổ danh nữ thần của tôi. 】 【Mẹ ơi ~ Tôi nhớ cô chủ Dương ngoài đời rất yếu đuối mà, cô chủ Dương phiên bản này tôi chưa từng thấy bao giờ! 】 【Hahaha ~ có lẽ yếu đuối chỉ là vẻ bề ngoài thôi, cô ấy chắc chắn cũng có một mặt hoang dã, chỉ là bạn chưa thấy mà thôi! 】 【Mặt hoang dã ư?

Tôi nhớ cô ấy trong 《Cô Đảo Kinh Hồn》 hình như đã xuất hiện một mặt rất hung dữ, cái cảnh nằm trên thuyền nôn mửa đến giờ tôi vẫn khó quên, đôi khi thậm chí còn hoài niệm mãi không dứt! 】 【Chết tiệt ~ Thằng biến thái này nghĩ giống tôi, đáng tiếc là những bộ phim hay như 《Cô Đảo Kinh Hồn》 bây giờ không còn nữa rồi, nếu cô chủ Dương có thể đóng thêm vài bộ phim như vậy, tôi đoán nhân khí còn có thể tăng thêm một bậc nữa. 】 【Đáng ghét ~ Mấy lời mấy ông nói, làm tôi lại phải đi xem lại 《Cô Đảo Kinh Hồn》 rồi! 】 【Mấy ông ngốc à?

Xem 《Cô Đảo Kinh Hồn》 làm gì?

Trực tiếp vào game cưa đổ cô chủ Dương đi, chỉ cần cưa đổ cô chủ Dương, thì mặt hoang dã nào mà ông không thấy được? 】 【Đúng đó đúng đó ~ Dương Tuyết Lệ trong thế giới game này đơn giản là phiên bản nâng cấp của cô chủ Dương, chỉ cần cưa đổ cô ấy trong game, cô ấy nói không chừng có thể thỏa mãn mọi ảo tưởng của ông! 】 【Chết tiệt ~ ông nói làm tôi thấy hơi kích động rồi! 】 【Đừng ngốc nữa, Dương Tuyết Lệ không dễ cưa đổ đâu, tôi trước đây có xem qua kênh trực tiếp của mấy người luôn cố gắng cưa đổ cô chủ Dương, mấy gã đó không ai thành công cả, hơn nữa có người vì

làm mối quan hệ với Dương Tuyết Lệ quá căng thẳng, đã mất tư cách gia nhập đội khảo cổ rồi, bây giờ đang đau đầu không biết làm sao để tiếp tục nhiệm vụ chính tuyến đây! 】【Hahahahaha ~ không thể gia nhập đội khảo cổ thì không thể tiếp tục nhiệm vụ chính tuyến, điểm này đúng là hơi khó chịu thật! 】【Vậy thì cái ông anh làm hỏng mối quan hệ với Dương Tuyết Lệ đó, bây giờ đang làm gì?

Bỏ game luôn rồi à? 】【Không phải, kênh trực tiếp bên đó vẫn còn khá nhiều người xem, thấy có lưu lượng, anh ta cứ ở đó lèo nhèo "làm chó liếm" để cưa đổ Dương Tuyết Lệ, cứ thế trong game làm "chó liếm", anh ta hy vọng dùng phương pháp này để làm Dương Tuyết Lệ cảm động, nhưng đáng tiếc là, anh ta càng làm vậy, Dương Tuyết Lệ càng phản cảm với anh ta, cũng không biết là sao nữa! 】【Vãi chưởng ~ không thể nào?

Chương 720

Dương Tuyết Lệ khó cưa đổ đến vậy sao?

Cô Chu không phải chỉ nói một câu 'thực ra em yêu anh' là xong à? 】【Sao có thể?

Tôi đoán cô Chu là do bản thân cô ấy có độ thiện cảm cao với Dương Tuyết Lệ sẵn rồi, nên mới một phát là xong, mấy người chơi không có độ thiện cảm ban đầu mà dùng cách đó, ông xem cô Dương Tuyết Lệ có đánh chết ông không? 】【À ~ nghe ông nói vậy, hình như đúng là thế thật! 】… Cùng lúc đó, bên trong mộ Cô Mặc Vương Tử.

Khi Dương Tuyết Lệ giao chiến với Cô Mặc Vương Tử hồi sinh, giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc cũng lập tức lùi vào góc mộ thất.

Hách Kiến Quốc khó tin nói: "Đây là chuyện gì vậy?

Tại sao nó không những phục hồi cả tứ chi, mà ngay cả ngũ quan cũng dần hiện rõ, cái này căn bản không hợp với khoa học." Giáo sư Trần mặt trầm xuống nói: "Tôi biết rồi, thứ này đã không còn là người nữa, mà là bị người khác tiêm vào một loại mầm bệnh ký sinh!" Hách Kiến Quốc biến sắc: "Mầm bệnh ký sinh?

Loại mầm bệnh ký sinh nào có thể khiến người ta đột nhiên mọc ra tứ chi và ngũ quan chứ?" Giáo sư Trần nghĩ một lát rồi nói: "Tôi trước đây đã từng đọc được ghi chép tương tự trong một cuốn cổ tịch, nói rằng có người trộn gen của thạch sùng, kỳ nhông và cá cúi vào vi khuẩn xác sống, sau đó tiêm vào thi thể, thì có thể khiến thi thể hồi sinh, đồng thời còn có khả năng tái sinh chi thể giống như thạch sùng và cá cúi." "Ban đầu họ không dám làm thí nghiệm này trên người sống, nên mới chuyển sự chú ý sang người chết." "Tôi vốn

tưởng những gì viết trong cuốn cổ tịch đó đều là chuyện bịa đặt." "Ai ngờ, thứ này lại thực sự tồn tại." "Không thể tin nổi, thực sự là quá không thể tin nổi…" Nghe lời giáo sư Trần, sắc mặt Hách Kiến Quốc cũng lập tức thay đổi!

Chỉ thấy anh ta trừng mắt, khó tin nhìn Cô Mặc Vương Tử đang giao đấu với Dương Tuyết Lệ, nói: "Thầy ơi, ý thầy là, năm xưa Cô Mặc Vương Tử này là bị người ta tiêm loại vi khuẩn này, cho nên bây giờ nó mới đột nhiên mọc ra tứ chi và ngũ quan sao?" "Đúng vậy." Giáo sư Trần gật đầu nói: "Mặc dù điều này rất khó tin, nhưng xét tình hình hiện tại, cách giải thích này là hợp lý nhất." Lời nói là vậy không sai, nhưng trong lòng giáo sư Trần lúc này cũng đang dậy sóng.

Bởi vì theo ông biết, hiện tại các vị giáo sư lão làng ở Viện Y học cũng đang nghiên cứu theo hướng này.

Họ muốn sao chép khả năng tái sinh chi thể của thạch sùng, kỳ nhông vào gen của con người.

Sau đó để con người cũng có thể có được khả năng này.

Nhưng nghiên cứu đó hiện tại vẫn đang ở giai đoạn sơ bộ, đừng nói là áp dụng lên người chết, ngay cả áp dụng lên động vật cũng không có một trường hợp thành công nào.

Hầu hết tất cả các thí nghiệm đều thất bại.

Vậy mà, ông sao cũng không ngờ tới, trong ngôi cổ mộ ở Tây Vực này, lại có thể nhìn thấy thứ như vậy.

Chẳng lẽ… người Tây Vực năm xưa cũng đã có sự can thiệp vào phương diện này?

Hơn nữa, nghiên cứu của họ còn trực tiếp vượt qua thí nghiệm trên động vật, trực tiếp áp dụng lên thi thể người?

Ngay khi giáo sư Trần đang suy nghĩ những điều này trong lòng,

Hách Kiến Quốc bên cạnh dường như đột nhiên phát hiện ra điều gì, chợt kinh hãi kêu lên.

"Thầy ơi, thầy mau nhìn xem… Cô Mặc Vương Tử hồi sinh kia bây giờ sao càng ngày càng không giống người vậy? " "Thầy xem khi nó tấn công tiểu thư Dương, cảm giác cứ như một con chó dữ vậy." "Hơn nữa những tứ chi và ngũ quan mới mọc ra của nó, sao nhìn cũng không giống của loài người? " "Mà lại giống của một loài động vật nào đó…" "Cái này cũng quá kỳ lạ rồi! " "Chẳng lẽ, những vi rút gen được tiêm vào cơ thể nó năm xưa đã xảy ra xung đột với gen bản thể trong cơ thể nó?" … Nghe lời Hách Kiến Quốc, lông mày giáo sư Trần cũng lập tức nhíu chặt.

Ông do dự nói: "Có lẽ cậu nói không sai, Cô Mặc Vương Tử này năm xưa hẳn là bị người của Tinh Tuyệt Cổ Thành tiêm vào một loại vi rút tương tự, nhưng cuối cùng đã xảy ra xung đột với gen trong cơ thể nó, cho nên sau khi chết nó mới biến thành bộ dạng này…" Hách Kiến Quốc nghe vậy không nói gì, bởi vì lúc này trong lòng anh ta đã tràn ngập sự chấn động sâu sắc về Tinh Tuyệt Cổ Thành năm xưa.

Anh ta nằm mơ cũng không ngờ tới, Tinh Tuyệt Cổ Thành hơn 1000 năm trước lại đã có khả năng nghiên cứu sinh học siêu hiện đại như vậy, điều này cũng quá khó tin rồi.

Ở một bên khác, đúng lúc hai vị giáo sư già đang phỏng đoán lẫn nhau về lý do Cô Mặc Vương Tử lại biến thành bộ dạng hiện tại, thì cộng đồng mạng trong kênh trực tiếp cũng đều lộ ra vẻ mặt khó tin. 【Vãi chưởng ~ Không phải chứ?

Phỏng đoán của hai vị giáo sư già này lại giống hệt giáo sư Vương Kỳ. 】 【Xem ra game đạo mộ này là game dựa trên sự thật rồi, không thể chạy thoát được! 】 【Không sai, chỉ có game dựa trên sự thật mới có những trải nghiệm tương tự như vậy với thế giới thực

của chúng ta.

Chương 721

】【Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tinh Tuyệt Cổ Quốc hơn 1000 năm trước lại đã có khả năng thí nghiệm sinh học có thể trộn lẫn gen như vậy, cái này không phải hơi quá vô lý sao? 】【Tôi thấy một chút cũng không vô lý, Nữ vương Tinh Tuyệt còn có thể kết nối với không gian ảo, không gian ảo là gì có biết không?

Đó là không gian khác đó, biết đâu cô ta có thể biết quá khứ và tương lai, sau đó từ đó mà biết được các thí nghiệm sinh học trong tương lai thì sao? 】【Chết tiệt ~ cái phỏng đoán này của ông tôi cảm thấy còn vô lý hơn! 】【Tôi nghĩ hẳn là Tây Vực bên đó vốn dĩ vẫn luôn nghiên cứu loại thí nghiệm sinh học này, cho nên mới mê mẩn loại thí nghiệm gen lai giống khác loài như vậy! 】【Ừm, tôi thấy điều này rất có khả năng, suy cho cùng, Tây Vực cổ đại đối với chúng ta mà nói, có thể nói là bí ẩn nhất, họ năm xưa ở đó đã làm ra những thí nghiệm tuyệt mật gì, chúng ta ai mà biết được. 】【Tôi thấy là mấy ông tự nghĩ nhiều quá rồi, nhỡ đâu cái tình tiết này là do tác giả game tự mình dùng trí tưởng tượng bay bổng mà nghĩ ra thì sao? 】【Cái này cũng không phải là không có khả năng. 】【Tôi thấy không giống, nếu cái tình tiết này là do tác giả game tự mình nghĩ ra, thì bối cảnh dựa trên sự thật mà anh ta làm trước đó sẽ hoàn toàn xảy ra xung đột, điều này đối với anh ta, hình như là được ít mất nhiều thì phải? 】【Cái đó thì có liên quan gì?

Dù sao cũng chỉ là một phó bản cốt truyện ẩn thôi, không liên quan gì đến cốt truyện chính mà! 】【Lời nói là vậy không sai, nhưng cốt truyện ẩn nói chung cũng là nhiệm vụ chính tuyến ẩn, nó cần phải liên kết với bối cảnh của nhiệm vụ chính tuyến, làm bừa thì chỉ làm xáo trộn toàn bộ cốt truyện chính, như vậy càng được ít mất nhiều hơn!

】… Cộng đồng mạng bàn tán xôn xao trong kênh trực tiếp.

Đối với chuyện giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc vừa thảo luận, không ít người xem đều bày tỏ sự không tin.

Suy cho cùng, công nghệ hơn 1000 năm trước lạc hậu như vậy, đừng nói là thí nghiệm sinh học gen lai giống, có lẽ ngay cả một nghiên cứu bình thường cũng không có!

Nhưng cũng có một số người xem cho rằng điều này rất có khả năng!

Suy cho cùng, Tây Vực cổ đại vốn là một nơi rất bí ẩn, người của khu vực Trung Nguyên rất ít khi đến.

Biết đâu họ ẩn mình ở đó làm ra những thứ không thể cho người khác biết thì sao! … Và ở một bên khác, đúng lúc cộng đồng mạng đang bàn tán xôn xao, Dương Tuyết Lệ và Cô Mặc Vương Tử hồi sinh cũng đã chiến đấu giằng co với nhau.

Tại sao lại nói là giằng co, bởi vì Cô Mặc Vương Tử hồi sinh kia đơn giản là không có võ đức.

Nó bây giờ giống như một con chó điên, cứ nhìn chằm chằm Dương Tuyết Lệ là điên cuồng vồ cắn, ngay cả một chút thời gian và cơ hội phản ứng cũng không cho Dương Tuyết Lệ.

Nếu không phải Dương Tuyết Lệ vốn có thân thủ rất tốt, cộng thêm cô ấy cầm Phi Hổ Trảo của phái Bàn Sơn trên tay, có Phi Hổ Trảo chống đỡ phía trước, thì e rằng Dương Tuyết Lệ đã sớm bị Cô Mặc Vương Tử hồi sinh kia cắn cho khắp người bầm dập rồi.

Nhưng… ngay cả khi Dương Tuyết Lệ dựa vào ưu thế của Phi Hổ Trảo, cản được Cô Mặc Vương Tử giống chó điên kia!

Thì trong lòng cô ấy lại rất rõ ràng.

Nếu mình không nhanh chóng tìm cách thoát khỏi thứ này!

Tin rằng sẽ không bao lâu, bản thân mình cũng sẽ cạn kiệt thể lực, sau đó bị đối phương xé thành từng mảnh.

Suy cho cùng, chiến đấu giằng co với loại quái vật này, cô ấy phải dùng hết toàn lực mới được.

Trong tình huống này, chỉ cần sơ suất một chút thôi là sẽ ngay lập tức rơi vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Vì vậy thể lực và tinh thần tiêu hao đặc biệt lớn.

"Hồ tiên sinh, cậu đang làm gì? " "Mau đến giúp tôi đi…" "Tôi sắp không trụ nổi nữa rồi…" Dương Tuyết Lệ bắt đầu cầu cứu Chu Tiểu Di.

Chương 722

Không có cách nào khác, một mình cô ấy thực sự không thể ngăn cản Cô Mặc Vương Tử đã biến thành chó điên kia.

Bởi vì đối phương là thứ ngay cả đạn cũng không bắn chết được mà!

Tuy nhiên… thấy Cô Mặc Vương Tử đó làm Dương Tuyết Lệ khốn đốn đến vậy, thậm chí còn suýt nữa bị đối phương cắn trúng, Chu Tiểu Di lại lập tức rơi vào thế khó xử.

Trời ơi!!!

Cô Mặc Vương Tử hồi sinh này đáng sợ đến vậy, tôi không đời nào lại lên đó chiến đấu cận chiến với nó.

Nếu bị nó cắn một cái, không chừng sẽ bị bệnh dại ngay lập tức.

Không được không được!

Tôi không thể đi.

Tuyệt đối không thể đi!

Chu Tiểu Di nghĩ như vậy trong lòng.

Đôi chân cũng bắt đầu không tự chủ lùi lại.

Đúng vậy, cô ấy sợ rồi.

Cô ấy hiện tại căn bản không muốn đi giúp Dương Tuyết Lệ, chỉ muốn chuồn đi trước là thượng sách.

Thấy Chu Tiểu Di sợ hãi không dám tiến lên, thậm chí còn từ từ lùi bước, cộng đồng mạng trong kênh trực tiếp lập tức không nhịn nổi nữa. 【Vãi chưởng ~ Cô Chu, cô đang làm gì vậy?

Người ta Dương Tuyết Lệ đã chủ động cầu xin cô giúp rồi, sao cô vẫn không đi giúp? 】【Chết tiệt ~ Cô không phải là muốn đợi Dương Tuyết Lệ bị thương xong, rồi mới đến làm anh hùng cứu mỹ nhân đó chứ? 】【Thế nhưng… cho dù cô muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, cô cũng không cần phải lùi bước chứ, cô rõ ràng là muốn bỏ chạy mà! 】【Mẹ kiếp ~ Cô Chu, cô dũng cảm lên đi, đừng lùi nữa, lùi nữa là người ta Dương Tuyết Lệ sẽ chết chắc đó. 】【Cẩn thận điểm thiện cảm của cô lại bị trừ hết đó! 】【Đúng đó đúng đó ~ Nếu Dương Tuyết Lệ bị Cô Mặc Vương Tử hồi sinh kia giết chết, thì e rằng tất cả mọi người ở đây đều phải chôn cùng! 】【Cô Chu, bình tĩnh đi, đừng làm chuyện ngốc nghếch, bây giờ cách tốt nhất là cô hợp tác với Dương Tuyết Lệ, sau đó liên thủ giết chết con Cô Mặc Vương Tử giống chó điên kia, không còn cách nào khác đâu. 】【Mẹ kiếp ~ Cô Chu, trong tay cô không phải có Kim Cương Tán mà Dương Tuyết Lệ đưa cho sao?

Thứ đó lực phòng ngự rất mạnh mà, cô cầm nó mà không đi giúp Dương Tuyết Lệ, thậm chí còn muốn bỏ chạy, cô có xứng đáng với Dương Tuyết Lệ không? 】 … “Đ*t m*, mấy người biết cái quái gì mà nói?”“Cái tên Cô Mặc Vương tử phục sinh trông kinh khủng thế, người còn bốc mùi hôi thối.

Nếu mấy người mà ở đây lúc này, chắc cũng chạy mất dép rồi!”“Đúng là đứng nói chuyện không đau lưng.”“Tôi bây giờ có thể từ từ lùi lại đã là giỏi lắm rồi đó, được không hả?”Dòng bình luận của cư dân mạng Chu Tiểu Di đương nhiên nhìn thấy.

Nhưng cô không hề để ý.

Bởi vì trong mắt cô, con chó dại Cô Mặc Vương tử đáng sợ trước mắt này căn bản chính là một con quái vật.Gặp loại quái vật như thế, đương nhiên phải bỏ chạy ngay lập tức.

Nếu không, lẽ nào còn phải xông lên chiến đấu cận chiến với nó sao?Huống hồ, Dương Tuyết Lệ không phải rất lợi hại sao?

Dù sao cô ta cũng có thể solo với tên Cô Mặc Vương tử đó mà còn trụ lại được.

Vậy thì cứ để cô ta tiếp tục solo với cái thứ đó đi.

Chương 723

Mình không lên giúp nữa.Hơn nữa, cô cảm thấy nếu bây giờ mình mà lên giúp, không khéo lại giúp thành phá.

Như vậy chỉ tổ vướng chân Dương Tuyết Lệ, thiệt hơn bất lợi.Thà rằng như vậy, chi bằng đổi vị trí với Vương Khải Toàn.

Mình đi tìm cơ quan mộ táng ở phía quan tài đá, để Vương Khải Toàn đi giúp Dương Tuyết Lệ.

Vương Khải Toàn thịt nhiều, dù có làm tanker cũng chịu được không ít sát thương.

Tóm lại chắc chắn mạnh hơn mình.Nghĩ vậy, Chu Tiểu Di lập tức cảm thấy cách làm hiện tại của mình là đúng đắn.Thế là, cô vội vàng chạy đến phía quan tài đá.Lúc này, Vương Khải Toàn đang chuẩn bị chui vào quan tài đá để nhấn cái cơ quan mộ táng.

Thấy Chu Tiểu Di đến, anh ta lập tức ngớ người.Vương Khải Toàn kinh ngạc nói: "Lão Hồ, cậu làm gì vậy?

Cô Dương không phải bảo cậu đi giúp cô ấy sao?

Sao cậu lại chạy đến chỗ tôi?"Chu Tiểu Di cố ý ra vẻ sốt ruột, mở miệng nói: "Không được đâu Bàn tử, con Cô Mặc Vương tử đó lợi hại quá, cô Dương nói nhất định phải do cậu đi giúp đối phó nó mới được, tôi không được!"Vương Khải Toàn nửa tin nửa ngờ nhìn Chu Tiểu Di, nói: "Tôi nói lão Hồ, cậu sẽ không phải là sợ rồi chứ?

Tôi nhớ gan cậu đâu có nhỏ như vậy, trước đây ở Tướng quân mộ, con quái vật lông đỏ đó chẳng phải hai ta cùng xử lý sao, lúc đó cậu còn dũng cảm lắm mà!"Chu Tiểu Di khẽ ho khan hai tiếng: "Tôi bây giờ không có thời gian giải thích mấy chuyện này với cậu, tóm lại

cậu đi đối phó con Cô Mặc Vương tử đó là đúng rồi.”“À, đúng rồi, cây kim cương tán này cậu cầm lấy, lát nữa ít nhiều cũng có thể giúp cậu chống đỡ một chút sát thương!”Nói rồi, Chu Tiểu Di ném cây kim cương tán trong tay mình cho Vương Khải Toàn.Vương Khải Toàn lúc này vẫn đang ngơ ngác.Chuyện này rốt cuộc là sao?

Dương Tuyết Lệ bảo cô đi giúp, cô lại quay sang tìm mình giúp?

Chẳng phải là loạn hết rồi sao?Đúng lúc này, giọng của Dương Tuyết Lệ lại vọng đến từ phía bên kia mộ thất: “Hồ tiên sinh, anh mau đến đi, tôi thật sự sắp không chịu nổi nữa rồi…”Trong giọng nói đã ít nhiều mang theo vẻ sốt ruột và kinh hãi.Vương Khải Toàn nhướn nhướn mày nói: “Lão Hồ cậu xem, cô Dương bây giờ vẫn còn gọi tên cậu kìa, cậu còn không mau qua đó?”Chu Tiểu Di nghe vậy liền rơi vào tình cảnh khó xử.

Cô quay đầu nhìn về phía Dương Tuyết Lệ.Lúc này, Dương Tuyết Lệ đã bị con Cô Mặc Vương tử đó đè dưới thân.

Con Cô Mặc Vương tử đang không ngừng dùng miệng xé cắn Dương Tuyết Lệ.

Tình hình trông có vẻ không ổn chút nào!Cùng lúc đó, trong kênh trực tiếp ——【Đ*t m* ~ đ*t m* ~ đ*t m* ~ Dương Tuyết Lệ bị con quái vật đó đè dưới thân rồi, m* nó, tôi không chịu nổi nữa!】【Bình tĩnh đi anh em, bình tĩnh nào!!!

Chỉ là bị đè dưới thân thôi, có làm gì đâu?】【Không được, sao cô Dương lại có thể bị con quái vật đó đè dưới thân chứ, dù không làm gì, nhưng bị đè dưới thân là không được, tôi muốn giết chết con quái đó, bây giờ tôi sẽ vào game xử lý nó!】【Vãi ~ xem ra anh em lầu trên game cũng có tiến độ cao lắm à, vậy mà cũng có thể đi xử lý con quái vật đó rồi!】【M* kiếp gì mà tiến độ game, tôi còn chưa chơi cái game này bao giờ, bây giờ tiến độ game là số không!】【Đ*t m* ~

cậu chưa chơi game này, vậy làm sao mà cậu đi xử lý con quái vật đó được?】【Tôi có thể vào chơi ngay bây giờ mà, dù sao mấy video hướng dẫn game này tôi cũng đã xem hết rồi, cảm thấy cũng không khó lắm, với bản lĩnh của tôi, chắc là sẽ qua được dễ dàng thôi.】【Tuyệt vời ~ xem video hướng dẫn mà chưa tự mình chơi đã có suy nghĩ này, tôi rất hiểu, nhưng cậu đừng quên, xem video hướng dẫn game và tự mình chơi là hoàn toàn khác nhau.

Có những video hướng dẫn nhìn thì đơn giản, nhưng nếu cậu tự mình chơi, sẽ thấy nó cực kỳ khó, mà là khó muốn nổ tung luôn ấy!】【Không thể nào chứ?

Tôi xem mấy video hướng dẫn đó thấy không phải rất đơn giản sao?

Tôi chỉ cần làm theo mấy video hướng dẫn game đó mà thông quan, chắc là có thể một lần là qua hết tất cả các màn chứ?

Ừ thì, tôi thừa nhận, có vài màn có độ khó rất cao, cái này tôi công nhận, thì tôi chơi lại vài lần thôi, nếu thật sự không được thì chơi lại ba lần.

Tôi không tin, đã xem video hướng dẫn rồi mà chơi lại ba lần vẫn không qua được.】【Ha ha ~ về suy nghĩ của anh em lầu trên, tôi chỉ có thể chúc cậu may mắn.

Không nói đâu xa, chỉ riêng ở Côn Luân Băng Xuyên, cậu có thể sẽ chết mười mấy lần mới mò được chìa khóa thông quan.】【Mười mấy lần sao đủ, tôi ước tính ít nhất cũng phải mò vài chục lần mới được, tôi ở Côn Luân Băng Xuyên đã liên tiếp thất bại 87 lần mới qua được màn đó.】【Vậy thì cậu chắc chắn là chưa xem mấy video hướng dẫn đó rồi, nên mới thất bại nhiều như vậy.

Thực ra cậu nên xem mấy video hướng dẫn khác rồi mới đi phá đảo, như vậy chắc chắn sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Tục ngữ nói rất hay, mài dao không lỡ việc đốn củi, ý là vậy đó!】【Chậc ~ cậu nói thì dễ, có bản lĩnh thì tự mình thử xem.

Mấy video hướng dẫn đó tôi đã xem không dưới mười lần trên mạng, nhưng nó chỉ có tác dụng tham khảo nhất định, không thể áp dụng nguyên si được, vì cốt truyện của game này là thiên nhân thiên diện (mỗi người một khác), tuy hướng đi cốt truyện đại khái là giống nhau, nhưng khi cậu chơi, cậu sẽ phát hiện, bên trong có rất nhiều yếu tố sẽ ảnh hưởng đến độ khó thông quan của cậu, ví dụ như độ thiện cảm của cậu với mấy NPC đó, ví dụ như đạo cụ cậu mang theo, rồi tốc độ khi cậu chạy trốn cũng như tốc độ phản ứng khi gặp mấy con trùng lửa đó.

Tóm lại, cậu đừng thấy mấy video thông quan đó rất đơn giản, nhưng thực tế, khi cậu tự mình chơi, cậu sẽ biết, những hướng dẫn trong mấy video thông quan đó, và cốt truyện game mà cậu tự mình trải nghiệm, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau!】【Trời ~ không phải chứ anh em, cậu đừng dọa tôi nha, cậu một hơi bắn ra một dòng bình luận dài như vậy, tôi hoảng lắm.】【M* nó, tôi chẳng phải vì sợ cậu đi đường vòng, nên mới muốn chỉ điểm cho cậu sao?

Chứ cậu nghĩ tôi muốn gõ nhiều chữ như vậy à?】【…】…Thấy Dương Tuyết Lệ bị con Cô Mặc Vương tử đã biến thành quái vật đè dưới thân, cư dân mạng trong kênh trực tiếp lập tức nổi giận.

Họ nằm mơ cũng không ngờ tới, nữ thần mà mình mong mỏi, lúc này lại bị con quái vật ghê tởm đó đè dưới thân.Mặc dù con quái vật đó chỉ muốn cắn chết Dương Tuyết Lệ!

Nhưng hành động đó lại khiến không ít cư dân mạng cảm thấy vô cùng tức giận.

Mọi người đều thi nhau chửi bới con quái vật đó trong kênh trực tiếp, hy vọng thông qua cách này, con quái vật đó sẽ kịp thời dừng

tay.Thậm chí có một số cư dân mạng nóng tính, trực tiếp định vào game để xử lý con quái vật đó, hả giận một phen.Nhưng điều đáng tiếc là, hiện tại tiến độ game của Chu Tiểu Di là cao nhất toàn server.

Bây giờ ngoài cô ra, những người chơi khác căn bản không ai vượt qua được khu mộ Cô Mặc Vương tử.Ngay cả Sao Trư và Đại Tư Mã, những người xếp thứ hai và thứ ba về tiến độ game, lúc này cũng vẫn đang cố gắng thông quan ở cái tế đàn kia.

Cho đến bây giờ vẫn chưa đến được mộ thất của Cô Mặc Vương tử.Có thể thấy rõ, những cư dân mạng nghĩa khí dù trong lòng có tức giận đến đâu, lúc này cũng chỉ có thể gào thét điên cuồng trong kênh trực tiếp.

Chương 724

Căn bản không thể thực sự thay Dương Tuyết Lệ báo thù.Bởi vì tất cả mọi người trong lòng đều rất rõ!

Muốn giúp Dương Tuyết Lệ báo thù, xử lý con Cô Mặc Vương tử đã biến thành quái vật kia, chỉ có thể thông quan đến cốt truyện mộ Cô Mặc Vương tử trước đã.

Nếu không, tất cả đều chỉ là lời nói suông mà thôi.Và ở một bên khác, cũng chính lúc cư dân mạng đang xôn xao bàn tán trong kênh trực tiếp, Vương Khải Toàn dưới sự dụ dỗ của Chu Tiểu Di, cuối cùng cũng cầm cây kim cương tán chạy đến chỗ Dương Tuyết Lệ.Dương Tuyết Lệ thấy Chu Tiểu Di không đến giúp mình, mà ngược lại là Vương Khải Toàn cầm kim cương tán đi tới.

Tuy có chút kinh ngạc!

Nhưng cũng không nói thêm gì.

Chắc hẳn Hồ tiên sinh khẳng định có sự sắp xếp của riêng mình.“Cô Dương, cô đừng sợ, tôi đến cứu cô đây, tôi sắp đến cứu cô rồi…”Vương Khải Toàn cầm kim cương tán xông đến trước mặt con quái vật, sau đó vung kim cương tán đánh thẳng vào nó.Vương Khải Toàn vốn dĩ đã có thân hình vạm vỡ.

Cộng thêm việc lúc này anh ta đang chạy đến, cú đánh này có lực va chạm cứ như một chiếc xe tải vậy.Con quái vật đang đè trên người Dương Tuyết Lệ bị anh ta đánh một phát, lập tức kêu thảm thiết rồi bay ra xa.Dương Tuyết Lệ nhờ vậy mà thoát nạn.Thấy cảnh này, cư dân mạng trong kênh trực tiếp đều kinh ngạc đến ngây người.【Đ*t m* ~ đ*t m* ~ Vương Khải Toàn này cũng có bản lĩnh đấy chứ, con quái vật đó ngay cả đạn cũng không xuyên thủng, vậy mà anh ta lại có

thể một phát đánh bay đối phương, đỉnh thật!】【Đúng vậy, quá đỉnh luôn, tên này trông thân hình đồ sộ, xem ra cũng không hoàn toàn là béo phì vô dụng nhỉ!】【Vương Khải Toàn này được, có chuyện anh ta dám xông lên…】【Chẳng phải sao ~ nếu anh ta không được, vừa rồi đã không thay chị Chu đi cứu Dương Tuyết Lệ rồi.】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, sức của Vương Bàn tử này thật sự lớn, vừa nãy nếu là chị Chu qua, có lẽ đã không dễ dàng đánh bay con quái vật đó rồi.】【Đúng vậy, tôi cũng không ngờ Vương Khải Toàn lại dùng một cái ô sắt chuyên dùng để phòng thủ làm vũ khí để đánh con quái vật đó.】【Thực ra trong thể loại game thời gian thực này, bất cứ thứ gì cũng có thể làm vũ khí, không có sự phân biệt tuyệt đối giữa trang bị phòng thủ và vũ khí, trừ khi là quần áo đang mặc trên người!】【…】…Ở một bên khác, cũng chính lúc Vương Khải Toàn cầm kim cương tán đánh bay con Cô Mặc Vương tử đã biến thành quái vật, Chu Tiểu Di cũng đã nhanh chóng đi đến phía quan tài đá.Tuy nhiên, cô không lập tức chui vào trong quan tài đá để mở cái quan tài đó!Bởi vì…Nhìn mấy bộ xương đầu lâu bên trong quan tài đá, cô đã bị dọa sợ.Má nó!!!

Sao trong quan tài này lại có nhiều đầu người như vậy chứ!Vừa nãy, khi con Cô Mặc Vương tử nằm trên đó, vì cơ thể hắn che khuất phần lớn đầu người, nên nhìn từ bên ngoài, số đầu người bên trong quan tài đá thực tế không nhiều lắm, chỉ có phần rìa hơi lộ ra vài cái đầu người mà thôi.Nhưng bây giờ, vì con Cô Mặc Vương tử đã phục sinh và chạy ra ngoài!

Toàn bộ số đầu người bên trong quan tài đá đã hiện ra hoàn toàn trong tầm nhìn của Chu Tiểu Di.Mà Chu Tiểu Di là con gái, tuy bình thường cô ấy rất mạnh mẽ, không giống con gái chút nào, nhưng nói cho cùng, nội tâm cô ấy vẫn là một cô gái.Chỉ cần là con gái, chắc chắn sẽ rất sợ cảnh tượng như thế này.

Huống chi, độ chân thực của game Đạo mộ này còn cao đến vậy.Dù trong lòng cô ấy luôn cố gắng tự nhủ rằng, đây chỉ là cảnh game, những đầu người bên trong đều là giả.

Nhưng có tác dụng không?

Căn bản là vô dụng, được không hả?Sau khi nhìn thấy những đầu lâu xương cốt trong quan tài đá, toàn bộ lông tơ của cô đều dựng ngược lên.Đừng nói là chui vào bên trong quan tài đá để tìm cái cơ quan đó, ngay cả việc đứng bên ngoài quan tài đá, nhìn vào những đầu người kinh khủng bên trong, mồ hôi lạnh của cô cũng không ngừng tuôn ra sau lưng.Nếu không phải mộ thất này đã bị phong kín hoàn toàn, cô ước chừng đã sớm muốn bỏ chạy rồi…Cùng lúc đó, thấy Chu Tiểu Di đứng bên ngoài quan tài đá mãi không động thủ, cư dân mạng trong kênh trực tiếp lại xôn xao bàn tán.【Đ*t m* ~ chị Chu, rốt cuộc chị đang làm cái gì vậy?

Cô Dương và Vương Khải Toàn đều đang liều mạng với con quái vật đó, sao chị vẫn không động thủ đi vào quan tài đá tìm cái cơ quan mật đạo đó?】【M* nó ~ chị Chu, chị sẽ không phải định rớt dây chuyền vào lúc quan trọng này chứ?】【Không phải chứ?

Không phải chứ?

Chị Chu, chị sẽ không thật sự rớt dây chuyền vào lúc này chứ?】【Đừng mà, chị Chu, chị đã đi đến đây rồi, nếu chị rớt dây chuyền vào lúc này, lương tâm chị sẽ không đau sao?】【Ha ha ha ~ tôi biết rồi, chị Chu chắc chắn là sợ mấy bộ xương đầu lâu kia rồi!】【Không phải chứ?

Đó chỉ là một trò chơi thôi mà, dù cảm giác chân thực bên trong không khác gì thế giới thực, nhưng chị chỉ cần nhớ những thứ bên trong đều là đạo cụ cảnh game là được rồi mà, chỉ cần nghĩ như vậy, gan sẽ lớn lên thôi, tin tôi đi, chị Chu, cố lên!】【Đừng cố lên nữa,

cậu xem chị Chu bây giờ thế này, cậu nghĩ cô ấy còn chui vào quan tài đá để tìm cái cơ quan mật đạo đó không?】【Không phải chứ?

Cô ấy vừa mới tống khứ Vương Khải Toàn đi, còn nói mình sẽ đi tìm cơ quan mật đạo, bây giờ người ta Vương Khải Toàn đã giao chiến với con quái vật đó rồi, bản thân cô ấy lại co rúm à?】【Chị Chu sẽ không phải lại muốn chơi chiêu trò gì đó chứ?】【Chiêu trò gì, cô ấy chính là sợ rồi.】【Đừng mà ~ chị Chu, chị cứ mạnh dạn lên, chúng ta mọi người đều đang ở phía sau nhìn chị đây, cứ chui thẳng vào quan tài đá đi, đừng sợ, chúng ta cổ vũ cho chị!】【Đúng đúng đúng ~ nhanh lên, mau đi vào quan tài đá tìm cái cơ quan bí mật đó, đừng sợ!】【…】…Lúc này, cư dân mạng đều đang cổ vũ cho Chu Tiểu Di trong kênh trực tiếp.Thật lòng mà nói…Chu Tiểu Di nhìn những dòng bình luận này, trong lòng vẫn vô cùng cảm động.Nhưng vấn đề là…Cảm động thì cảm động.

Nhưng bảo cô ấy bây giờ chui vào trong quan tài đá để tìm cái cơ quan bí mật đó, cô ấy vạn lần không làm được.Đừng hỏi, hỏi thì là sợ!

"Hồ tiên sinh… anh đang làm gì vậy?""Mau đi vào quan tài đá mở cái cơ quan bí mật đó đi…"Và ở một bên khác, thấy Chu Tiểu Di đứng cạnh quan tài đá mãi không động thủ, Dương Tuyết Lệ bên kia cũng sốt ruột.Đương nhiên, cùng sốt ruột như Dương Tuyết Lệ, còn có Vương Khải Toàn đang cầm kim cương tán chiến đấu với con quái vật kia.

"Tôi đi đời nhà bà cậu, lão Hồ, cậu lừa tôi đến đây thì cũng thôi đi, nhưng cậu mau đi vào quan tài đá mở cái cơ quan bí mật đó đi chứ!""Nếu cậu còn không động thủ, anh em tôi ở đây có lẽ sẽ phải bỏ mạng rồi.""Cậu sẽ không phải là muốn nhân lúc tôi bị con quái vật này xử lý, để mình cậu độc chiếm công báo thù cho cô Dương chứ?""Lão Hồ… cậu không phải là loại người đó chứ?"Vương Khải

Toàn gào thét khản cả cổ.Nhưng lời anh ta vừa dứt, con Cô Mặc Vương tử đã biến thành quái vật liền trực tiếp lao tới, sau đó lại chiến đấu với anh ta một lần nữa.Vương Khải Toàn không còn cách nào, chỉ có thể tiếp tục dùng kim cương tán để đối đầu cứng rắn với nó!Mà Dương Tuyết Lệ cũng không rảnh rỗi.

Khi Vương Khải Toàn dùng kim cương tán chiến đấu với con quái vật đó, chỉ thấy phi hổ trảo của cô ấy ra vào liên tục, không ngừng để lại vết máu trên người con quái vật đó.Tuy rằng loại vết thương này không thể gây ra mối đe dọa quá lớn cho con quái vật, nhưng nó có thể rất tốt để quấy nhiễu sự chú ý của con quái vật đó, khiến nó không thể toàn tâm toàn ý đối phó với Vương Khải Toàn.Như vậy có thể giảm bớt áp lực cho Vương Khải Toàn.Đương nhiên, cách làm này cũng rất dễ khiến con quái vật kéo hận thù sang mình.

Vì vậy lúc này, cần phải dựa vào Vương Khải Toàn để giữ chân hận thù của con quái vật đó.Chỉ cần thấy con quái vật bắt đầu chuyển ánh mắt sang Dương Tuyết Lệ, Vương Khải Toàn sẽ lập tức dùng kim cương tán đánh mạnh vào con quái vật đó một cái.Sau đó, con quái vật bị đánh đến choáng váng sẽ lại chuyển toàn bộ sự chú ý và hận thù sang Vương Khải Toàn.Cứ như vậy, dưới sự phối hợp hoàn hảo của Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn, đòn tấn công của con quái vật đó cũng coi như đã được ổn định hoàn toàn.Tuy rằng làm như vậy không thể trực tiếp giết chết con quái vật đó, nhưng ít nhất cũng cho Chu Tiểu Di thời gian để đi vào quan tài đá mở cơ quan bí mật.Thế nhưng… ai có thể nghĩ được, Chu Tiểu Di lại rớt dây chuyền vào lúc này.

Điều này khiến Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn lập tức có chút thất vọng về cô ấy.Ngay lúc đó, Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc đang đứng một bên theo dõi liền trực tiếp bước ra.“Tiểu Hồ đồng chí chắc chắn đã gặp phải vấn đề gì rồi, Ái Quốc, hai chúng ta

mau qua đó giúp cậu ấy đi ~”“Vâng thưa thầy, em đi ngay đây…”Hai người nhìn nhau, sau đó nhanh chóng chạy về phía quan tài đá.Ai ngờ lúc này, con quái vật đang chiến đấu với Vương Khải Toàn lại đột nhiên thoát khỏi Vương Khải Toàn, quay người lao thẳng về phía Giáo sư Trần!“Giáo sư Trần, cẩn thận…”Dương Tuyết Lệ hét lớn một tiếng, đồng thời phi hổ trảo trong tay nhanh chóng phóng ra, trực tiếp lao về phía đầu con quái vật đó!_ “——Hống!!!”Không thể không nói.

Phi hổ trảo của Dương Tuyết Lệ ném thật sự rất chuẩn.Con quái vật từ lúc thoát khỏi Vương Khải Toàn, đến lúc quay người lao về phía Giáo sư Trần.

Tổng thời gian nhiều nhất cũng chỉ có hai giây.Người phản ứng chậm còn chưa kịp biết chuyện gì xảy ra.

Cũng như Vương Khải Toàn, anh ta mãi đến khi con quái vật thoát ra mới phát hiện đối phương đã quay người lao về phía Giáo sư Trần.Và Giáo sư Trần bên kia cũng vậy.

Nếu không phải Dương Tuyết Lệ nhắc nhở ông, ông thậm chí còn không biết con quái vật đó đã lao đến từ phía sau mình.Thế nhưng… Dương Tuyết Lệ lại có thể trong vòng chưa đầy hai giây này, vừa cất tiếng nhắc nhở Giáo sư Trần, lại vừa phóng ra phi hổ trảo!Khiến cái móc sắc bén đó, trực tiếp mắc vào đầu con quái vật đó.Nhưng đáng tiếc là.

Đầu con quái vật đó quá cứng.

Cứ như được làm bằng sắt vậy.Phi hổ trảo của Dương Tuyết Lệ mắc vào đầu nó, cứ như mắc vào một tấm sắt.Tuy nói đã cào ra một vết máu trên đó, nhưng căn bản không thể hạn chế hành động của nó.Con quái vật vẫn tiếp tục lao về phía Giáo sư Trần.

“Thầy ơi…”“Cẩn thận ạ ~”Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi

tóc.

Hách Kiến Quốc đột nhiên xông ra, trực tiếp dùng thân mình va vào người Giáo sư Trần.Ngay lập tức, Giáo sư Trần đang không hiểu chuyện gì xảy ra, trực tiếp bị Hách Kiến Quốc đẩy bay ra xa vài mét.

Chương 725

Còn bản thân Hách Kiến Quốc thì bị móng vuốt sắc nhọn của con quái vật móc xuyên tim.“Phập ~”Theo tiếng Hách Kiến Quốc ngã xuống đất.

Con quái vật cũng lập tức tóm lấy trái tim của Hách Kiến Quốc bắt đầu nhai ngấu nghiến.Thấy cảnh này, Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn lập tức phát điên.Hai người, một người dùng phi hổ trảo lại lần nữa phóng ra, người kia thì trực tiếp cầm kim cương tán lao thẳng về phía con quái vật đó.Nhưng giây tiếp theo, cả hai lập tức bị con quái vật một cú quật đuôi hất bay ra xa.“Đ*t m* ~ cô Dương, sao nó lại mọc thêm đuôi nữa rồi? ”“Đây rốt cuộc là quái vật gì vậy?”Vương Khải Toàn khó khăn bò dậy từ dưới đất.

Anh ta trước tiên nhìn con quái vật đang gặm nhấm thi thể Hách Kiến Quốc, sau đó không kìm được nuốt nước bọt.

Toàn thân lông tơ dựng đứng.Con quái vật này lúc đầu, còn giống như một người đứng trong quan tài đá.

Nhưng sau khi ra khỏi quan tài đá, nó càng ngày càng giống một con dã thú.Tuy rằng cơ thể nó trông vẫn giống con người, nhưng các loại hành vi và động tác, cũng như phương thức tấn công, đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm trù của con người.Và lúc này, nó lại còn mọc thêm một cái đuôi dài như chuột.

Điều đáng nói hơn là, cái đuôi dài này có sức mạnh và tốc độ nhanh đến kinh người.Vừa nãy anh ta và Dương Tuyết Lệ cùng xông lên, vậy mà lại bị nó một cú quật đuôi hất bay đi.

Khi bị hất bay, anh ta còn không nhìn thấy cái đuôi đó rốt cuộc là từ đâu quật tới.“Nó là một con Thực Tội Ba Lỗ…”Dương Tuyết Lệ

sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt càng tràn ngập sự kinh hãi chưa từng có.Vương Khải Toàn sắc mặt chấn động: “Thực Tội Ba Lỗ?

Cái thứ này là gì vậy?

Bàn gia tôi trước đây sao chưa từng nghe nói qua?”Dương Tuyết Lệ nhíu mày nói: “Tôi cũng chưa từng thấy loại thứ này, tôi chỉ nghe ông ngoại tôi kể rằng trên đời có loại quái vật này.”Vương Khải Toàn trợn mắt nói: “Không phải chứ?

Con quái vật đáng sợ như vậy, ông ngoại cô lại từng thấy sao?

Ông ngoại cô sẽ không phải là chết dưới tay nó đấy chứ?”Dương Tuyết Lệ lườm khinh bỉ: “Nếu ông ngoại tôi chết dưới tay nó, thì làm sao ông ấy còn đi Mỹ được?”…Vương Khải Toàn ngớ người nói: “Nói cũng phải, nhưng ông ngoại cô có nói cho cô biết, cái thứ này phải đối phó thế nào không?”Dương Tuyết Lệ sắc mặt ngưng trọng suy nghĩ một chút rồi nói: “Ông ngoại tôi năm đó không nói kỹ cho tôi về loại quái vật này!”“Ông ấy chỉ nói cho tôi biết, loại dã thú này là quỷ đói đến từ địa ngục!”“Thích ăn nội tạng người nhất, đặc biệt là tim.”“Theo suy đoán của ông ngoại tôi.”“Thứ này chắc là do trước đây có người cố ý dùng một loại phẩm chất lai tạo nào đó mà nuôi dưỡng ra.”“Vì gen trong cơ thể bị lai tạp mà xuất hiện hiện tượng thối rữa, nên da thịt của nó gần như đều sẽ bị mục nát, nhưng tuổi thọ của nó rất dài!”“Nghe nói một con Thực Tội Ba Lỗ có tuổi thọ dài nhất có thể sống gần nghìn năm.”“Hơn nữa sau khi Thực Tội Ba Lỗ già chết, một con Thực Tội Ba Lỗ mới sẽ chui ra từ bụng nó.”“Sau đó thông qua việc gặm nhấm nội tạng của mẫu thể mình mà nhanh chóng trưởng thành!”“Xét về một ý nghĩa nào đó, loại quái vật có thể tự sinh sản, thậm chí còn có thể thông qua mẫu thể mà nhanh chóng trưởng thành này.”“Đã được coi là một loại vật chủng trường sinh rồi.”Nghe Dương Tuyết Lệ giải thích về Thực Tội Ba Lỗ, Vương Khải Toàn cũng kinh ngạc đến ngây người.Anh ta tuy cũng cảm thấy con quái vật

trước mắt này tuyệt đối không đơn giản, nhưng lại chưa từng nghĩ tới, lai lịch của đối phương lại lớn đến như vậy!Một con quái vật có thể thông qua mẫu thể mà kéo dài tuổi thọ vô hạn.

Cái này đơn giản chính là một loại biến thái!Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại.

Cái xác khô nằm trong quan tài đá vừa nãy, chẳng lẽ chính là mẫu thể của con Thực Tội Ba Lỗ đó?Không đúng chứ?

Cái đó trông rõ ràng là người mà?Hay là… cái xác khô đó chỉ là thức ăn để lại cho con Thực Tội Ba Lỗ này, là vật trung gian để nó nhanh chóng trưởng thành?

"Hống ~"Cũng chính lúc Vương Khải Toàn đang suy nghĩ những điều này, con Thực Tội Ba Lỗ đã ăn hết nội tạng của Hách Kiến Quốc.Sau đó, nó lại nhìn sang với ánh mắt hung ác.Không biết tại sao, một lần nữa đối mặt với con Thực Tội Ba Lỗ đã mọc đuôi này, trong lòng Vương Khải Toàn lập tức có một cảm giác lạnh toát.Anh ta nuốt nước bọt nói: "Cô Dương, tôi cảm thấy có gì đó không đúng lắm, ông ngoại cô có nói qua, cái thứ này nếu ăn nội tạng người xong, có trở nên rất lợi hại không?"Dương Tuyết Lệ nói: "Thực Tội Ba Lỗ thấy máu sẽ rơi vào trạng thái điên cuồng, anh cẩn thận đấy."Vương Khải Toàn lùi lại hai bước: "Cô nói gì?

Cô bảo tôi cẩn thận, vậy còn cô thì sao?"Dương Tuyết Lệ quay đầu nhìn Chu Tiểu Di vẫn đang đứng gần quan tài đá.

Cô sắc mặt ngưng trọng nói: "Tôi qua đó xem Hồ tiên sinh bên kia rốt cuộc là thế nào, nếu có thể, tôi sẽ bảo Hồ tiên sinh qua giúp anh, tôi đi mở cái cơ quan bí mật đó là được."Vương Khải Toàn mặt đầy vô ngữ: "Đ*t m* ~ sao mấy người cứ từng người một muốn tranh việc với tôi vậy?

Việc tìm cơ quan cửa đá, vốn dĩ là của tôi, kết quả lão Hồ đi trước

cướp việc của tôi, bây giờ cô lại muốn đi, cái này là đang làm loạn kiểu gì vậy?"Dương Tuyết Lệ vừa nhìn con Thực Tội Ba Lỗ, vừa từ từ đi về phía Chu Tiểu Di.

Vừa đi vừa nói nhỏ với Vương Khải Toàn: "Vương tiên sinh, tôi bây giờ không có quá nhiều thời gian để giải thích chuyện này với anh, tóm lại, lát nữa anh tự mình cẩn thận, Thực Tội Ba Lỗ đã thấy máu rồi, rất khó đối phó đấy…"Vương Khải Toàn tại chỗ sụp đổ.Má nó!

Khó đối phó thì cô chạy mất dép?

Bỏ lại một mình tôi ở đây ư???…【Đ*t m* ~ cái con Thực Tội Ba Lỗ này là cái gì vậy?

Tôi trước đây sao chưa từng nghe nói qua.】【Không chỉ cậu chưa nghe nói qua, tôi cũng chưa nghe nói qua.】【Tôi biết rồi, đây nhất định là một loại sinh vật cổ đại, giống như khủng long vậy, bây giờ đã tuyệt chủng rồi, nên chúng ta mới không biết.】【Cũng có thể lắm…】【Tôi cảm thấy đây có thể là một loại quái vật do chính tác giả game tự bịa ra, cậu xem cô Dương vừa nãy còn nói đó là ác quỷ đến từ địa ngục, mấy người nói cái thứ này mà đã dính dáng đến địa ngục rồi, thì chắc chắn là không tồn tại trong thế giới thực rồi!】【Cũng đúng, không phải là không có khả năng đó!】【Không thể nào, tác giả của game này vẫn luôn cố gắng làm game chân thực, bất kể là Nguyên Thủy Bá Vương Long tiền sử trước đây, hay là trùng lửa, trong lịch sử thế giới thực đều có ghi chép rõ ràng.

Điều này chứng tỏ những quái vật mà anh ta tạo ra trong game này, chắc chắn cũng có thể tìm thấy trong lịch sử.

Vì vậy, cái gọi là Thực Tội Ba Lỗ này, tuyệt đối là một loại sinh vật cổ đại đã tuyệt chủng, giống như hổ răng kiếm vậy.

Còn về việc Dương Tuyết Lệ nói đó là ác quỷ đến từ địa ngục, tôi nghĩ đây chỉ là một phép ẩn dụ thôi, chủ yếu là để hình dung cái thứ

này rất nguy hiểm, giống như gấu trúc lớn vậy, nó ở các nước phương Tây còn được gọi là thần thú phương Đông mà!】【Ừm ~ cũng có thể lắm…】【Đ*t m* ~ lầu trên là đồ ngốc hả?

Tại sao người khác mỗi khi phân tích một câu, cậu lại phải nói một câu 'không phải là không có khả năng này'?

Hay là cậu ngoài câu đó ra, không biết nói gì khác sao?】【À… tôi chỉ là một người lắng nghe, tôi chỉ cảm thấy lời các bạn nói rất có lý, nên tôi mới nói vậy thôi, sao vậy?

Chẳng lẽ ở kênh trực tiếp này, tôi ngay cả quyền tự do bắn bình luận cũng không có sao?】【Không không, cậu cứ tiếp tục đi, cứ coi như tôi chưa nói gì…】【Nói lại thì, con Thực Tội Ba Lỗ này đã nguy hiểm như vậy, tại sao Dương Tuyết Lệ lại bỏ chạy, để một mình Vương Khải Toàn đối phó với nó chứ?】【Cái này còn phải nói sao?

Chắc chắn là cô ấy sợ con Thực Tội Ba Lỗ đó rồi, nên mới bỏ chạy chứ gì!】【Đ*t m* ~ không phải là không có khả năng đó!】【??????】【....】...Khi Dương Tuyết Lệ bỏ lại Vương Khải Toàn một mình chạy về phía quan tài đá, cư dân mạng trong kênh trực tiếp cũng đều kinh ngạc đến ngây người.Họ đều cảm thấy Dương Tuyết Lệ quá vô trách nhiệm.

Biết rõ con Thực Tội Ba Lỗ đó rất nguy hiểm, nhưng vẫn bỏ lại Vương Khải Toàn một mình ở đó.

Chương 726

Chẳng phải là đang hại người ta Vương Khải Toàn sao?Vạn nhất Vương Khải Toàn lát nữa bị con Thực Tội Ba Lỗ đó xử lý, thì Dương Tuyết Lệ chính là kẻ gián tiếp mưu hại anh ta.Vừa nghĩ đến đây, cư dân mạng lập tức có một sự hiểu biết sâu sắc khác về Dương Tuyết Lệ.Người phụ nữ này… ác thật!!!Tuy nhiên, đúng lúc Dương Tuyết Lệ chạy về phía quan tài đá, ánh mắt của con Thực Tội Ba Lỗ lại chết chóc nhìn chằm chằm vào cô ấy.Đồng thời một cái miệng rộng như chậu máu cũng đột nhiên há to ra.Ngay sau đó, chỉ thấy một cái lưỡi dài như dây leo, tức thì bắn ra từ miệng con Thực Tội Ba Lỗ.

Và với tốc độ mắt thường khó thấy, trực tiếp lao về phía Dương Tuyết Lệ.Thấy cảnh này, cư dân mạng trong kênh trực tiếp lập tức đều kinh ngạc đến ngây người!Trời ơi!!!

Dương Tuyết Lệ vậy mà bị con Thực Tội Ba Lỗ đó nhắm tới rồi!

Quả nhiên độc ác, cô Dương Tuyết Lệ bị Thực Tội Ba Lỗ nhắm trúng rồi… Cái này gọi là tự làm tự chịu… Đúng vậy, ai bảo cô ta bỏ rơi anh Mập của chúng ta chứ.

Không đúng, tôi thấy Dương Tuyết Lệ không phải loại người đó, cô ta chắc chắn đang muốn làm gì, nên mới cố ý nói ra những lời đó.

Không phải chứ?

Cô ta vừa ném lại câu nói đó cho Vương Khải Toàn rồi chạy luôn, lẽ nào còn nhìn nhầm sao?

Dù sao thì tôi vẫn thấy Dương Tuyết Lệ không phải loại người như vậy, cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ rơi đồng đội đâu.

Nhưng vấn đề là, Vương Khải Toàn hình như là do cô ta thuê đến

mà, người được thuê, trong mắt mấy chủ giàu có chẳng phải là để hy sinh sao?

Hơn nữa, nếu những người được thuê này chết trong nhiệm vụ, cô ta sẽ không phải trả thù lao, đây đúng là một công đôi việc!

Vãi chưởng ~ hình như đúng là vậy thật.

Xem ra chủ nghĩa tư bản của Mỹ đã xâm chiếm Dương Tuyết Lệ này, biến cô ta thành loại người thấy lợi quên nghĩa rồi!

Phải nói là, trong nhiệm vụ mà giết chết người mình thuê, đây đúng là một cách để tiết kiệm tiền.

Tôi đột nhiên nghĩ ra một cách để "cướp công" lính đánh thuê.

Đừng nói, tôi có lẽ đã đoán ra được cái kiểu "cướp công" của ông rồi!

Tôi cũng đoán ra rồi, ông chắc chắn muốn nói, mỗi lần nhiệm vụ sắp hoàn thành thì xử lý lính đánh thuê, như vậy là không phải trả tiền, đúng không?

Đúng đúng đúng ~ Dương Tuyết Lệ bây giờ chẳng phải đang làm cái chuyện đó sao?

Đồ ngốc, sao có thể chứ?

Ông tự mình cũng nói rồi, tiền đề để xử lý lính đánh thuê là khi nhiệm vụ sắp hoàn thành, nhưng bây giờ nhiệm vụ của họ còn chưa xong, cô ta tại sao phải bỏ rơi Vương Khải Toàn, để đối phương tự sinh tự diệt chứ?

Đúng vậy, nhiệm vụ của Vương Khải Toàn cũng như chị Chu, đều là hộ tống đội khảo cổ của Dương Tuyết Lệ đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, bây giờ Tinh Tuyệt Cổ Thành còn chưa tìm thấy, đã xử lý lính đánh thuê rồi, cái này hình như cũng không hợp logic lắm nhỉ?

Haizz ~ mấy ông toàn nghĩ linh tinh gì đâu không vậy?

Tôi đoán Dương Tuyết Lệ này chính là sợ con Thực Tội Ba Lỗ kia, nên mới muốn bỏ Vương Khải Toàn một mình ở đó, tự mình chạy thoát, nhưng đáng tiếc là con Thực Tội Ba Lỗ kia hình như đã nhìn thấu trò của Dương Tuyết Lệ, sau đó đã khóa mục tiêu tấn công vào cô ta!

Đúng vậy, tôi cũng nghĩ vậy, cái lý do này vẫn đáng tin hơn, cái kiểu "cướp công" mà mấy ông vừa nói, chẳng đáng tin chút nào!

Tôi cũng thấy vậy… … Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Nhiều người đều cho rằng Dương Tuyết Lệ lần này bị con Thực Tội Ba Lỗ kia nhắm trúng là tự làm tự chịu.

Ai bảo cô ta vừa nãy lại nhẫn tâm như vậy, bỏ rơi Vương Khải Toàn – người vừa đến giúp cô ta đối phó với con Thực Tội Ba Lỗ kia – một mình mà tự chạy thoát chứ?

Nhưng cũng có một số cư dân mạng lại cho rằng Dương Tuyết Lệ trông không giống loại người sẽ bỏ rơi đồng đội.

Cô ta làm vậy, chắc chắn có lý do.

Còn là lý do gì thì hiện tại họ cũng không thể nói rõ.

Dù sao thì họ vẫn cảm thấy Dương Tuyết Lệ chắc chắn không phải loại người đó.

Dù sao… trên suốt chặng đường này, cô ta đều chưa từng làm bất cứ điều gì có lỗi với đội, hoặc bỏ rơi đồng đội!

Chương 727

Chỉ từ điểm này thôi cũng đủ để thấy nhân phẩm của cô ta rồi!

"—Sưu!!!" Nói thì chậm nhưng thật ra rất nhanh.

Hầu như ngay khoảnh khắc Thực Tội Ba Lỗ phun chiếc lưỡi dài về phía Dương Tuyết Lệ, cô cũng đã nắm bắt thời cơ, không chút do dự quăng Phi Hổ Trảo đã chuẩn bị sẵn trong tay.

"—Hô!!!" "—Bốp!!!" Giây tiếp theo, lưỡi dài của Thực Tội Ba Lỗ va chạm với Phi Hổ Trảo của Dương Tuyết Lệ.

Không đúng!

Nói chính xác hơn, Phi Hổ Trảo của Dương Tuyết Lệ đã quấn chặt lấy chiếc lưỡi dài của con Thực Tội Ba Lỗ.

Cô không dùng móc câu để tóm lấy lưỡi nó, mà để nó nhanh chóng xoay vài vòng giữa không trung, cuối cùng trực tiếp quấn chặt lấy chiếc lưỡi dài của con Thực Tội Ba Lỗ.

"Xem ra tôi đoán đúng rồi, tên này nghe hiểu lời chúng ta nói." "Hơn nữa trí thông minh của nó, tuyệt đối không thấp hơn con người chúng ta…" Dương Tuyết Lệ đột nhiên nhếch mép, nói ra một câu khiến Vương Khải Toàn chấn động.

Vương Khải Toàn sắc mặt đại biến, khó tin nói: "Dương tiểu thư, cô sẽ không lừa tôi chứ?

Cái… con quái vật này còn có thể nghe hiểu nội dung cuộc nói chuyện của chúng ta sao?" Dương Tuyết Lệ vừa giữ Phi Hổ Trảo, vừa dùng sức gật đầu nói: "Đúng vậy, vừa nãy tôi cố ý nói với nó là tôi muốn đi về phía quan tài!" "Nó cho rằng tôi đi về phía quan tài sẽ gây uy hiếp cho nó!" "Nên mới nhắm mục tiêu vào tôi!" "Hơn nữa còn

dùng lưỡi dài tấn công tôi!" "Nhưng đáng tiếc, tôi đã đoán được ý nghĩ của nó." "Cho nên cố ý dùng kế trong kế này…" Nghe những lời này của Dương Tuyết Lệ, không chỉ Vương Khải Toàn, mà ngay cả cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều ngạc nhiên đến ngây người.

Bởi vì họ nằm mơ cũng không ngờ tới, Dương Tuyết Lệ vậy mà lại có thể dùng thủ đoạn "kế trong kế" vào thời điểm vừa rồi.

Càng không ngờ tới, con Thực Tội Ba Lỗ này lại đáng sợ đến vậy, ngay cả tiếng người cũng nghe hiểu được.

Điều này cũng quá đáng sợ rồi… Nhưng mà, dù sao đi nữa, sau khi biết Dương Tuyết Lệ không hề bỏ rơi đồng đội, cư dân mạng trong lòng vẫn rất vui vẻ.

Dù sao, so với loại phụ nữ chỉ biết thấy lợi quên nghĩa, thì kiểu phụ nữ thông minh, hơn nữa lại coi trọng đồng đội như Dương Tuyết Lệ, tuyệt đối có sức hút hơn nhiều.

Ha ha ha ~ tôi đã nói Dương Tuyết Lệ không bỏ rơi Vương Khải Toàn mà tự chạy thoát rồi đúng không?

Thật ra tôi sớm đã nhìn ra rồi, Dương Tuyết Lệ này vừa nhìn là biết đang bố trí một chiến thuật thủ đoạn!

Vãi chưởng ~ ông sớm nhìn ra rồi, vậy sao trước đó ông không nói sớm hơn?

Ách… đó là vì tôi sợ tôi nói sớm, các ông sẽ không tin tôi, nên tôi cứ thế không nói nữa.

Lừa quỷ à?

Tôi nhớ vừa nãy ông chính là người đầu tiên nói Dương Tuyết Lệ bỏ rơi Vương Khải Toàn mà, tôi đã xem lại nhật ký trò chuyện của ông rồi.

Vãi chưởng ~!

Hóa ra là một kẻ lừa đảo lớn, tôi suýt nữa thì tin rồi.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, con Thực Tội Ba Lỗ này cũng quá biến thái rồi nhỉ?

Không sợ đạn đã đành, vậy mà còn có thể nghe hiểu tiếng người!

Nghe hiểu tiếng người chẳng phải rất bình thường sao?

Chó con cũng nghe hiểu tiếng người mà, chẳng phải vẫn canh cửa cho chúng ta sao?

Đồ ngốc, chó có thể so với con quái vật này sao?

Hơn nữa, chó con chỉ có thể nghe hiểu một số mệnh lệnh đơn giản thôi, mà ở một mức độ lớn, loại mệnh lệnh này còn phải kèm theo cử chỉ, hoàn toàn không giống với việc thực sự nghe hiểu tiếng người đâu, được không hả? … Cùng lúc đó, trong khi cư dân mạng đang bàn tán xôn xao về con Thực Tội Ba Lỗ kia, tình hình bên Dương Tuyết Lệ cũng đang trở nên nghiêm trọng.

Cô cứ nghĩ rằng mình dùng Phi Hổ Trảo quấn chặt lấy lưỡi đối phương thì có thể hạn chế hành động của nó.

Nhưng rất nhanh, cô phát hiện mình đã lầm.

Chương 728

Cô đã đánh giá sai sức mạnh của con Thực Tội Ba Lỗ.

Nó trông không lớn, chỉ ngang con báo săn, nhưng sức mạnh của nó đủ để sánh ngang với một con hổ dữ.

Tuy Phi Hổ Trảo đã quấn chặt lấy lưỡi nó, nhưng chính cô cũng vì thế mà bị nó kéo về phía trước.

Dương Tuyết Lệ cố sức giằng co, nhưng sức cô hoàn toàn không cùng đẳng cấp với Thực Tội Ba Lỗ.

Trước mặt nó, Dương Tuyết Lệ như một con thỏ trắng nhỏ bé, không có chút sức phản kháng nào.

Đối phương chỉ dùng cơ bắp trong khoang miệng, đột ngột rụt lưỡi lại một cái, thậm chí còn chưa dùng đến sức mạnh toàn thân, mà Dương Tuyết Lệ đã bị sức kéo đó cuốn theo chiếc Phi Hổ Trảo trong tay, bổ nhào về phía trước, không còn chút sức lực nào để chống cự.

"Dương tiểu thư…" Vương Khải Toàn hét lớn một tiếng, định lao lên giúp đỡ.

Kết quả là con Thực Tội Ba Lỗ không thèm nể mặt, một cú vung đuôi đã hất văng Vương Khải Toàn ra xa.

Giây tiếp theo, chiếc đuôi dài đó lại như một thanh kiếm sắc bén, xuyên thẳng qua cơ thể Vương Khải Toàn, ghim chặt anh lên bức tường mộ phía sau.

Còn Dương Tuyết Lệ thì bị nó dùng lưỡi dài kéo đến chân, sau đó không khách khí gì mà giẫm một chân lên lưng cô.

Chỉ trong vài hơi thở, cả Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn đều đã bị con Thực Tội Ba Lỗ chế ngự.

Hơn nữa nhìn tình hình của Vương Khải Toàn, đối phương hình như sắp "đi ăn cơm hộp" rồi.

Bởi vì con Thực Tội Ba Lỗ vừa nãy đã dùng đuôi của mình!

Đâm thẳng vào vị trí trái tim của anh.

Trái tim của Vương Khải Toàn giờ phút này đã bị xuyên thủng hoàn toàn.

Tuy hiện tại vẫn chưa chết hẳn, vẫn còn một chút hơi thở, nhưng hy vọng sống sót đã vô cùng mong manh.

Không đúng!

Nói chính xác hơn, người bị xuyên tim, trừ khi có thể thay tim trong thời gian ngắn, nếu không thì chắc chắn phải chết.

Mà giờ khắc này!

Vương Khải Toàn chính là ở trong trạng thái đó.

Anh ta, chết chắc rồi.

Nhìn thấy Vương Khải Toàn bị giết chết trong nháy mắt, hơn nữa còn bị ghim chặt trên tường mộ, cư dân mạng trong phòng livestream đều kinh ngạc đến ngây người.

Vãi chưởng ~ anh Mập của tôi, sao ông lại "đi ăn cơm hộp" nhanh vậy?

Trời đất ơi, con Thực Tội Ba Lỗ này cũng kinh khủng quá nhỉ?

Cái đuôi, cái lưỡi dài, y hệt như quái vật ngoài hành tinh vậy.

Mẹ kiếp ~ tác giả game này sẽ không phải là lấy cảm hứng từ "Alien" mà cố tình thiết kế ra con quái vật này đấy chứ?

Ừm, không phải là không có khả năng đó… Vãi ~ nếu đúng là vậy thì muốn giết con Thực Tội Ba Lỗ này, cách tốt nhất là mặc giáp sắt

vào, sau đó đại chiến một trận với nó à?

Làm gì vậy trời, còn giáp sắt nữa, ông tưởng mình đang đóng "Chiến binh thép" chắc!

Không đúng, bất kỳ con quái vật nào cũng có điểm yếu, con Thực Tội Ba Lỗ này tuy nhìn ghê gớm, nhưng chỉ cần tìm ra điểm yếu của nó, chắc chắn có thể tiêu diệt nó trong một nốt nhạc.

Ông nói thì dễ lắm, ông giỏi thì ông lên mà làm đi, chỉ biết ở đây nói nhảm… Nhìn thấy Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn rơi vào nguy hiểm, cư dân mạng đều lo lắng thay Chu Tiểu Di.

Mà giờ khắc này, Chu Tiểu Di lại đã không biết phải làm sao.

Chương 729

Tình hình bên Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn cô đương nhiên cũng đã chú ý tới.

Nhưng chú ý tới thì có tác dụng gì chứ?

Con Thực Tội Ba Lỗ kia mạnh như vậy, ngay cả Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn hai người liên thủ cũng bị nó giết chết trong nháy mắt.

Bây giờ cho dù mình có lên giúp đỡ, e rằng cũng sẽ rất nhanh bị đánh bại thôi?

"Ơ?" "Đúng rồi." "Trước đó khi đối phó với mấy con thi vương kia, cơ thể tôi chẳng phải tự động đi vào tình huống tự mình kéo dài cốt truyện sao?" "Lần này nói không chừng cũng có thể…" Chu Tiểu Di đột nhiên nghĩ tới điểm này.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại.

Trước đó khi đi vào tình huống tự mình kéo dài cốt truyện, bản thân cô cũng không biết lúc đó là tình huống gì.

Thậm chí không biết phải dùng cách nào mới có thể chuyển sang trạng thái đó.

Có lẽ trạng thái đó cần một số điều kiện đặc biệt mới có thể kích hoạt.

Nhưng vấn đề là, cô đối với điều kiện kích hoạt đó vẫn còn ở trạng thái nửa hiểu nửa không.

Thế này thì biết làm sao đây?

Ngay lúc này, Trần giáo sư đột nhiên chạy tới.

Ông nhìn Chu Tiểu Di nói: “Tiểu Hồ đồng chí, cô có phải đã phát hiện ra tình huống gì rồi không?

Tại sao vẫn chậm chạp không động thủ mở cơ quan trong quan tài?” Nghe câu hỏi của Trần giáo sư, Chu Tiểu Di chỉ đành tùy tiện tìm một cái cớ để lấp liếm qua loa.

“Cái đó… cái cơ quan mà Vương Bàn Tử tìm được có vấn đề.” Cô cũng không biết tại sao mình lại đột nhiên nói ra vấn đề này.

Dù sao thì cũng là đầu óc nóng lên, tùy tiện nghĩ ra một cái.

Ai ngờ Trần giáo sư, người có độ hảo cảm với cô đã đầy, lại trực tiếp tin cô.

“Cái gì?

Cơ quan trong quan tài có vấn đề sao?” “Xem ra tiểu Vương đồng chí đã nhìn nhầm rồi a…” Trần giáo sư trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Ông ngồi phịch xuống bên cạnh quan tài, cả người đều suy sụp.

Đầu tiên là Tiểu Sa, rồi đến Hách Kiến Quốc.

Bây giờ Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ cũng đã lâm vào cảnh sinh tử nguy hiểm.

Ông đột nhiên cảm thấy lần này mình xuống mộ, thật sự là quyết định sai lầm nhất đời mình.

Nếu trước đó không đi vào đây, mà ghi nhớ vị trí, sau đó tiếp tục quay về tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành, mọi người cũng sẽ không chết ở đây rồi.

Bây giờ thì hay rồi.

Nếu tất cả bọn họ đều chết ở đây, Diệp Nhất Tâm và Sở Kiến bên ngoài giếng đá chắc chắn sẽ lo lắng cho họ, sau đó sẽ đi xuống theo.

Đến lúc đó, vạn nhất con Thực Tội Ba Lỗ này thoát ra ngoài, Diệp Nhất Tâm và Sở Kiến chắc chắn cũng sẽ chết không nghi ngờ gì.

Không chừng còn có thể hại thêm người khác nữa.

Dù sao thì mức độ hung hãn của con Thực Tội Ba Lỗ này, vừa nãy ông cũng đã tận mắt chứng kiến.

Cái thứ đó ăn thịt người, đơn giản là tàn nhẫn, tàn bạo và độc ác!

Không hề lưu tình một chút nào, ra tay là đoạt mạng!

Chương 730

Nhưng vào lúc này, nhìn Trần giáo sư với vẻ mặt u sầu, Chu Tiểu Di lại đột nhiên nảy ra một ý nghĩ xấu.

Chỉ thấy cô đảo mắt, sau đó nói với Trần giáo sư: "Trần giáo sư, tôi thấy thầy vẫn nên tự mình vào trong quan tài xem thì hơn!" "Tuy tôi hiểu rất nhiều kiến thức về mộ táng, cũng hiểu rõ tình hình vùng Tây Vực cổ đại này hơn thầy!" "Nhưng tôi dù sao vẫn còn trẻ mà…" "Một số kinh nghiệm ở một số nơi, chắc chắn vẫn là các thầy, những chuyên gia giáo sư già như thầy, là thành thạo hơn!" "Vạn nhất tôi vừa nãy phán đoán sai thì sao?" "Đúng không ạ?"… Nghe những lời này của Chu Tiểu Di, Trần giáo sư đầu tiên là ngây người một chút.

Nhưng rất nhanh liền phản ứng lại.

"Xem ra tiểu Hồ đồng chí vẫn rất khiêm tốn a, bản lĩnh của cô chúng ta trên suốt chặng đường này đều đã được chứng kiến." "Tuy tôi là chuyên gia giáo sư già của Viện Khảo cổ Quốc gia." "Nhưng ở một số phương diện, tôi tự thấy không bằng cô." "Nhưng mà…" "Những gì cô vừa nói cũng có lý." "Cô dù sao vẫn còn quá trẻ, cách nhìn nhận và kiến giải về một số đồ vật cổ, có lẽ không bằng những lão già như chúng tôi." "Thôi được, dù sao cũng là chết, vậy thì tôi sẽ vào xem cái cơ quan trong quan tài này rốt cuộc có gì kỳ lạ vậy." Trần giáo sư vừa nói, vừa từ dưới đất đứng dậy.

Ông quay đầu lại, tuyệt vọng nhìn Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn đang liều chết chiến đấu với Thực Tội Ba Lỗ.

Không đúng… nói chính xác hơn, là nhìn Dương Tuyết Lệ đang bị Thực Tội Ba Lỗ hành hạ.

Bởi vì Vương Khải Toàn giờ phút này đã hoàn toàn "lãnh lương"

rồi, đã không cần thiết phải nhìn anh ta nữa.

May mà Dương Tuyết Lệ vẫn có thể kiên trì thêm một chút.

Nếu không, con Thực Tội Ba Lỗ kia thoát khỏi chiến đấu, chắc chắn sẽ xông về phía ông ta ngay lập tức.

Đến lúc đó đừng nói là vào trong quan tài kiểm tra cơ quan kia, ông ta e rằng ngay cả đứng cũng không vững nữa.

Trong lúc suy tư, Trần giáo sư đã với khuôn mặt già nua trầm trọng đi đến gần quan tài.

Sau đó không nói hai lời, trực tiếp nhón chân chui vào bên trong quan tài.

"Thành công rồi…" Nhìn thấy mình thành công lừa Trần giáo sư vào quan tài, trên mặt Chu Tiểu Di lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ.

Trong mắt cô, nếu Trần giáo sư có thể giải quyết được cơ quan bên trong mộ đá, thì bọn họ vẫn có cơ hội thoát khỏi đây.

Tuy nói thương vong khá thảm trọng, nhưng tổng cộng vẫn tốt hơn là chết ở đây đúng không?

Nhưng giờ khắc này, nhìn biểu cảm đắc ý của Chu Tiểu Di, cư dân mạng trong phòng livestream đều kinh ngạc đến ngây người.

Vãi chưởng ~ chị Chu sao lại lộ ra nụ cười quỷ dị như vậy, cô ta sẽ không lại muốn làm trò gì bẩn bựa nữa chứ?

Không phải chứ?

Không phải chứ?

Bây giờ anh em Vương Khải Toàn đều đã chết rồi, Dương Tuyết Lệ đang bị con Thực Tội Ba Lỗ kia hành hạ, cô ta vậy mà còn có tâm tư chơi chiêu bẩn sao.

Thằng trên kia nói thiếu một người, cái chết của đại giáo sư Hách Kiến Quốc của tao sao mày không nhắc vào, mày khinh thường ai đấy hả?

Ha ha ha ~ cười chết mất, cái thằng Hách Kiến Quốc đó tao còn mong nó "đi ăn cơm hộp" sớm, tại sao tao còn phải nhắc đến nó!

Nói có lý, còn cái thằng Sa Đế Bằng kia cũng vậy, nhưng may mà, thằng Sa Đế Bằng đó đã chết ở bàn thờ phía trên rồi!

Đáng tiếc quá, nếu cái thằng Sa Đế Bằng kia trước đó không chết, ở đây ít nhất cũng chống cự được vài phút.

Không phải chứ?

Con Thực Tội Ba Lỗ kia kinh khủng như vậy, cái thằng Sa Đế Bằng lèo tèo đó, cũng có thể chống cự được vài phút ư?

Ách… ý của tôi là, nếu nội tạng trên người nó bị ăn hết, thì con Thực Tội Ba Lỗ kia chắc cũng phải tiêu hóa mất vài phút chứ?

Phụt ~ hóa ra "chống cự vài phút" của ông là ý này à, xem ra tôi đã trách lầm ông rồi!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chị Chu rốt cuộc muốn làm gì?

Lừa Trần giáo sư vào trong quan tài, chẳng lẽ là muốn để ông ấy vào kiểm tra cái cơ quan trong quan tài?

Cái này còn phải nói sao, chắc chắn là vậy rồi… "Mấy người này hiểu gì chứ?" "Tôi đây gọi là tránh điểm yếu của người khác, phát huy điểm mạnh của mình, hiểu không?

Chương 731

“ “Cái này là tôi học được khi xem Tôn Tử Binh Pháp ngày trước đó.” “Đây là trí tuệ của người cổ đại, đây gọi là mưu lược, hiểu không?” “Mấy người rốt cuộc có hiểu không hả??? ” Nhìn những bình luận trong phòng livestream đang bàn tán về mình, Chu Tiểu Di liền bĩu môi.

Cô cảm thấy những cư dân mạng này căn bản không hiểu kế hoạch của mình.

Chiến lược này của cô là học được từ “Tôn Tử Binh Pháp”.

Tuy cô cũng không biết tinh túy của chiến lược này là gì, nhưng từ ý nghĩa bề mặt mà xem, chẳng phải chính là lừa người khác sao?

Nếu muốn người khác đi làm một việc gì đó, thì cứ ra sức lừa gạt họ về thiên phú và tài năng của họ trong việc đó.

Nếu người khác nghe lọt tai, hoặc là khá vui vẻ, thì chắc sẽ nghe lời bạn mà đi làm việc đó thôi.

Nhưng nếu người khác không nghe lọt tai, hoặc nói họ cho rằng bạn đang nói dối, thì bạn phải dùng một chiến lược khác.

Giả vờ mình hiểu rõ hơn đối phương, sau đó cố ý làm ra vẻ muốn làm việc đó, và trong quá trình làm, cố ý làm chậm lại!

Đồng thời châm chọc đối phương một chút!

Tốt nhất là châm chọc cho đối phương tức giận.

Nói không chừng đối phương thấy bạn khó chịu, không muốn bạn vượt qua họ trong việc đó, thế là tự mình ra trận.

Chiêu này gọi là “dục tình cố tung”.

Ách… chắc là "dục tình cố tung" nhỉ!

Dù sao thì ý nghĩa bề mặt là vậy.

Chu Tiểu Di thầm nghĩ trong lòng, đồng thời, ánh mắt cô cũng không tự chủ mà nhìn về phía Dương Tuyết Lệ.

Đối phương lúc này tuy đã bị Thực Tội Ba Lỗ dồn vào đường cùng, nhưng nhờ thân pháp linh hoạt và lực phòng ngự của Kim Cương Tán, cô vẫn miễn cưỡng ngăn chặn được con Thực Tội Ba Lỗ.

Chỉ là đỡ khá vất vả, hơn nữa tình thế còn hiểm nghèo, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị con Thực Tội Ba Lỗ giết chết!

Còn về cây Kim Cương Tán trong tay cô, là cô lấy lại được từ tay Vương Khải Toàn sau khi anh ta chết.

Trong mắt Dương Tuyết Lệ, Vương Khải Toàn căn bản không biết cách dùng Kim Cương Tán.

Anh ta chỉ biết dùng cây Kim Cương Tán đó làm vũ khí để đập.

Nhưng lại quên mất tác dụng thật sự của Kim Cương Tán là phòng ngự.

Nếu đối phương lúc đó có thể kịp thời mở Kim Cương Tán ra, hoặc nói, đối phương cứ luôn mở Kim Cương Tán chắn trước người, sau đó lấy lùi làm tiến, lấy thủ làm công, tiếp tục chiến đấu với con Thực Tội Ba Lỗ, thì có lẽ đã không dễ dàng bị con Thực Tội Ba Lỗ xuyên tim như vậy.

Nhưng mà may mắn là Dương Tuyết Lệ biết cách dùng Kim Cương Tán.

Dưới sự thao tác cực hạn của cô, Kim Cương Tán đóng mở linh hoạt, lúc tiến lúc lùi, liên tục kiểm soát khoảng cách giữa mình và

Thực Tội Ba Lỗ.

Chỉ cần Thực Tội Ba Lỗ có động tác, cô liền lập tức thay đổi vị trí, điều chỉnh vị trí của Kim Cương Tán, để tán diệp cố gắng che chắn những điểm chí mạng trên cơ thể mình.

Như vậy, cho dù cô không thể làm gì con Thực Tội Ba Lỗ!

Thì ít nhất cũng có thể dùng cách cố gắng tự vệ này để cầm chân con Thực Tội Ba Lỗ, tranh thủ thêm thời gian cho Chu Tiểu Di và Trần giáo sư.

"Tuyệt vời quá ~" "Thân thủ của Dương Tuyết Lệ thật sự rất giỏi." "Giá mà mình cũng có thân thủ như vậy thì tốt quá." Nhìn thân hình uyển chuyển và phong cách chiến đấu sắc sảo mà cẩn trọng của Dương Tuyết Lệ, Chu Tiểu Di trực tiếp ghen tị không thôi!

Mà giờ khắc này, cùng với trận chiến giữa Dương Tuyết Lệ và Thực Tội Ba Lỗ ngày càng ác liệt, những cư dân mạng trong phòng livestream cũng đều kinh ngạc đến ngây người.

Họ nằm mơ cũng không ngờ tới, Dương Tuyết Lệ cầm Kim Cương Tán, thực lực vậy mà lại mạnh mẽ đến vậy.

Chương 732

Không đúng.

Nói chính xác hơn, là khả năng phòng thủ của cô ấy vậy mà lại đỉnh cao đến vậy.

Vãi chưởng ~ Dương Tuyết Lệ dùng Kim Cương Tán đỉnh cao thật!

Đúng vậy, tôi cảm thấy cây Kim Cương Tán trong tay Dương Tuyết Lệ, mạnh hơn rất nhiều so với khi ở trong tay chị Chu và Vương Khải Toàn!

Không chỉ là mạnh hơn rất nhiều, tôi cảm thấy Kim Cương Tán khi họ sử dụng, hoàn toàn là hai loại đạo cụ khác nhau.

Không sai, chị Chu vừa nãy dùng Kim Cương Tán, chỉ biết mở ô ra để phòng ngự, hoàn toàn không hiểu cách di chuyển né tránh, quá nghiệp dư.

Còn cái thằng Vương Khải Toàn cũng vậy, khi nó dùng Kim Cương Tán, chỉ biết dùng nó như cây gậy khều lửa mà đập mà bổ, cảm giác Kim Cương Tán trong tay nó, căn bản không phải là một đạo cụ chuyên dùng để phòng ngự, mà là một vũ khí chuyên dùng để tấn công.

Xem ra cách dùng Kim Cương Tán của chị Chu và Vương Khải Toàn hoàn toàn là sai lầm rồi!

Thật vậy, tôi cũng thấy cách dùng Kim Cương Tán của chị Chu và Vương Khải Toàn đã sai rồi!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, dùng Kim Cương Tán đến trình độ như Dương Tuyết Lệ, người bình thường chắc không làm được

đâu nhỉ?

Ít nhất tôi thì không làm được, cái này khó quá.

Ông này nói nhảm gì vậy?

Vũ khí loại dù thuộc loại vũ khí hiếm, người biết dùng vốn đã ít, người bình thường dùng dù, thì hoặc là dùng tán diệp để phòng ngự hoặc là dùng cán dù để đập, căn bản không thể nghĩ ra cách sử dụng khác.

Đúng vậy, hơn nữa khi sử dụng vũ khí loại dù, còn phải làm sao để đóng mở bình thường, khi nào nên mở dù, khi nào nên đóng dù, khi nào nên lợi dụng cách xoay tán diệp để mê hoặc kẻ địch, những cái này đều rất có quy tắc, nếu không có chút kinh nghiệm nào, muốn dùng một vũ khí loại dù đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, về cơ bản là không thể.

Tôi đoán chắc Dương Tuyết Lệ này cũng từ nhỏ đã luyện cách dùng vũ khí loại dù, nên mới có thể dùng cây Kim Cương Tán điêu luyện đến vậy?

Nhảm nhí, cái này còn phải nói sao?

Chắc chắn là vậy rồi! … Cùng lúc đó, trong khi Dương Tuyết Lệ đang dựa vào Kim Cương Tán liên tục phòng thủ và chiến đấu với con Thực Tội Ba Lỗ, Trần giáo sư, người đã chui vào quan tài, cũng đã tìm thấy cơ quan mà Vương Khải Toàn nói trước đó.

Đó là một cái bàn xoay hình tròn to bằng nắm tay.

Trên đó thậm chí còn khắc một mũi tên, dường như là để hướng dẫn cách xoay cái bàn xoay này.

Điều này khiến Trần giáo sư lập tức ngây người tại chỗ.

Ông không hiểu, tại sao trong cái quan tài này, lại có một cái bàn

xoay được khắc ký hiệu mũi tên như vậy.

Nếu ở đây chỉ có một cái đĩa đơn giản, ông còn có thể chấp nhận được.

Nhưng loại bàn xoay có đánh dấu mũi tên này, chẳng phải hơi thừa thãi sao?

Bởi vì bàn xoay hình tròn có đánh dấu mũi tên, thông thường chỉ dùng để hướng dẫn những người không biết cách sử dụng bàn xoay này.

Điều này trong phòng mộ lại là đại kỵ.

Dù sao thì, những người thợ xây mộ để lại một con đường thoát hiểm cho mình trong phòng mộ, tuy thường thấy.

Nhưng loại đường thoát hiểm này thông thường chỉ dùng một lần.

Dùng xong là hết tác dụng.

Cho dù có lắp đặt loại cơ quan núm xoay như bàn xoay, thì tuyệt đối cũng không nên đánh dấu mũi tên chứ.

Bởi vì loại cơ quan bàn xoay rất dễ bị người khác nhầm là vật trang trí trong phòng mộ.

Chương 733

Nhưng nếu đánh dấu mũi tên, chẳng phải là đang rõ ràng nói cho người khác biết, đây là một cái núm xoay giấu cơ quan sao?

"Không trách tiểu Hồ đồng chí nói cái cơ quan này có chút không đúng mà!" "Hóa ra cô ấy cũng đã nghĩ tới điểm này." "Nhưng mà…" "Tình huống của chúng ta bây giờ, hình như cũng không có con đường nào khác để đi nữa rồi thì phải?" "Thôi vậy, thôi vậy…" "Bây giờ cũng không có thời gian để suy nghĩ những chuyện này nữa." "Cứ mở cơ quan ra rồi tính sau…" "Hy vọng cơ quan trong quan tài này, có thể đưa chúng ta rời khỏi đây…" Tuy trong lòng vẫn còn chút nghi hoặc, nhưng Trần giáo sư cũng rất rõ ràng.

Bây giờ không phải là lúc mình đi suy nghĩ những thứ này.

Bất kể cái bàn xoay trong quan tài này có phải là cơ quan mở đường hầm bí mật hay không!

Ông ta đều phải xoay nó!

Bởi vì bọn họ bây giờ đã không còn đường lùi.

Nếu không xoay cái cơ quan bàn xoay này, tất cả bọn họ đều sẽ chết ở đây.

Nghĩ đến đây, Trần giáo sư liền không do dự nữa, trực tiếp đưa tay ấn chặt lấy cái bàn xoay.

Tuy nhiên… ngay khi ông ta chuẩn bị xoay cái cơ quan bàn xoay kia, ông ta lại kinh ngạc phát hiện.

Cái cơ quan bàn xoay này vậy mà không thể xoay được.

Không đúng.

Nói chính xác hơn.

Cái cơ quan bàn xoay này là có thể xoay được.

Là do sức lực của ông ta quá nhỏ.

Lại thêm lúc này mình đang co người trong quan tài, không thể phát lực.

Kết quả là dẫn đến sức lực của ông ta không thể mở được cái cơ quan bàn xoay này!

Thật là xấu hổ!!!

Trần giáo sư muốn rời khỏi quan tài, sau đó để Chu Tiểu Di vào xoay cái cơ quan bàn xoay này.

Trong mắt ông ta.

Bản thân mình đã già nên không có bao nhiêu sức lực, nhưng người trẻ tuổi chắc chắn có thể xoay cái cơ quan bàn xoay này.

Chỉ có điều.

Khi ông ta chuẩn bị rút ra khỏi quan tài, ông ta lại cảm nhận được một điều gì đó không đúng.

Ông ta cảm thấy đầu mình đột nhiên trở nên rất nặng, giống như bị ai đó đổ đầy chì vậy, cổ cũng sắp không giữ nổi nữa.

Sau đó… trong ánh mắt kinh ngạc của Trần giáo sư.

Ông ta trực tiếp cắm đầu ngã vào trong quan tài.

Hoặc nói, ông ta trực tiếp ngã vào đống xương đầu người trong quan tài.

Sau đó.

Ông ta liền hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Còn một bên khác.

Dương Tuyết Lệ đang giao chiến với Thực Tội Ba Lỗ vì thể lực dần cạn kiệt, cũng bắt đầu rơi vào thế yếu.

Kim Cương Tán trong tay cô tuy có thể chặn được đòn tấn công của Thực Tội Ba Lỗ, nhưng sức lực của Thực Tội Ba Lỗ quá lớn.

Chương 734

Mỗi lần nó tấn công, đối với Dương Tuyết Lệ đều là một gánh nặng không nhỏ.

Đặc biệt là chiếc đuôi dài cứng như thép của đối phương.

Mỗi lần vung tới, Dương Tuyết Lệ đều có thể cảm nhận được hai tay mình đang cầm Kim Cương Tán run rẩy kịch liệt, hổ khẩu sắp nứt ra.

Có thể thấy sức mạnh của chiếc đuôi thép kia đáng sợ đến mức nào.

Thế là.

Không lâu sau.

Kim Cương Tán trong tay Dương Tuyết Lệ liền bị con Thực Tội Ba Lỗ hung hăng đánh bay ra xa.

Mà khi Kim Cương Tán rơi xuống một bên, cũng có nghĩa là Dương Tuyết Lệ không còn bất kỳ sức chống cự nào nữa.

Rất nhanh.

Cô cũng giống như Vương Khải Toàn, trực tiếp chết trong miệng Thực Tội Ba Lỗ, trở thành món ăn ngon trong bụng nó.

Đến đây.

Toàn bộ đội khảo cổ đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Chỉ còn lại một mình Chu Tiểu Di vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ, mặt đầy vẻ bối rối.

“Mày đừng qua đây chứ…” “Tao nói cho mày biết, tao đã từng luyện Karatedo và Taekwondo đấy, nếu mày còn qua đây, tao sẽ không

khách sáo với mày đâu…" Thấy con Thực Tội Ba Lỗ bước những bước chân nặng nề đi về phía mình, Chu Tiểu Di lập tức hoảng sợ.

Cùng lúc đó, thấy con Thực Tội Ba Lỗ đã xử lý Dương Tuyết Lệ và đang áp sát Chu Tiểu Di, tất cả cư dân mạng trong phòng livestream đều hoảng sợ! 【Vãi chưởng ~ Chị Chu, quả là mở màn thiên hồ, vậy mà cuối cùng chị lại chơi thành ra thế này à? 】【Tiếc quá đi mất, đã đến được đây rồi, sao đến phút cuối lại rớt mạng chứ! 】【Thương cho Dương tiểu thư của tôi, lại chết dưới tay con quái vật đó, đáng ghét thật....】【Chị Chu ơi, chị làm ơn cố gắng một chút đi, Tao Trư và Đại Tư Mã bên cạnh tuy không may mắn bằng chị, nhưng họ đều đang liều mạng, còn chị thì hay rồi, rõ ràng mở màn tốt như vậy mà lại chơi thành diệt đoàn. 】【Đúng đó, chị Chu, chị làm ơn cố gắng lên đi, đừng có chơi mấy cái thao tác ngáo ngơ nữa, có những thứ cần thực lực, chị dù không có thực lực thì cũng có thể lên giúp một tay mà. 】【Đúng đó đúng đó, nếu chị lên giúp, nói không chừng còn có thể kích hoạt cái chức năng tự phát triển kịch bản gì đó, rồi bùng nổ sức mạnh chưa từng có thì sao! 】【Tôi vừa phân tích xong, chị Chu bọn họ có Phi Hổ Trảo, Kim Cương Tán và một khẩu súng lục, lẽ ra, có mấy món vũ khí này thì xử lý một con quái vật như chó điên là dư sức, chỉ cần giữ bình tĩnh, đối mặt trực diện với nó, chắc chắn có thể qua ải! 】【Thằng ngu trên lầu kia à?

Con Thực Tội Ba Lỗ vừa nãy trông y hệt Thí Thi Quỷ trong Warcraft, mày lại bảo nó giống chó điên, chó điên nhà mày trông như thế à? 】【Đúng vậy, con Thực Tội Ba Lỗ đó thực lực đúng là kinh khủng, ít nhất chắc chắn còn trâu bò hơn cả Vua Thây Ma trên tế đàn, muốn đối phó nó chắc chắn không đơn giản đâu. 】【Mọi người nói xem.....cái gọi là Thí Thi Quỷ này, có phải là trùm cuối của phó bản này không? 】【Cái này còn phải nói à?

Con quái vật lợi hại thế này, chắc chắn là trùm cuối của phó bản

rồi! 】【Chết tiệt, con BOSS kinh khủng thế này, phải làm thế nào mới xử lý được nó đây? 】【Mọi người đừng có lúc nào cũng nghĩ đến chuyện hạ gục nó, mọi người phải biết, đây là một trò chơi giải đố, đã là game giải đố thì việc hạ gục BOSS thực ra không phải là con đường duy nhất để qua ải, có một số game giải đố, dù có hạ gục BOSS cũng chưa chắc đã qua được, vậy nên lối suy nghĩ của mọi người ngay từ đầu đã sai rồi! 】【Vãi chưởng ~ Xem ra đại ca trên lầu là cao thủ chuyên chơi game giải đố à, đại ca xin chỉ giáo! 】【Đúng đó, đại ca có suy nghĩ gì thì mau nói ra cho bọn em nghe với!

Chương 735

】【Quỳ cầu cao thủ chỉ cách! 】【Đồng cầu! 】【Đồng cầu +1】【Khụ khụ ~ Thực ra cửa ải lần này của chị Chu bọn họ, nếu tìm đúng phương pháp thì vẫn rất đơn giản, ví dụ như cơ quan ẩn giấu bên trong chiếc quan tài đá kia, tôi thấy cái đó mới là then chốt, chỉ cần mở được cái cơ quan giấu trong quan tài đá đó, nếu sau đó có đường hầm hoặc cửa ngầm xuất hiện, thì về cơ bản có thể thuận lợi qua ải này rồi.

Đương nhiên, đây hiện tại cũng chỉ là suy đoán của tôi, tình hình cụ thể có phải như vậy hay không, vẫn phải để chị Chu tự mình thử mới biết được! 】【Anh hùng sở kiến lược đồng, tôi cũng có cùng suy nghĩ với đại ca. 】【Tôi cũng vậy....】【Còn tôi nữa, tôi cũng nghĩ vậy! 】Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán xôn xao.

Ai nấy đều vô cùng thất vọng với màn thể hiện vừa rồi của Chu Tiểu Di trong game.

Rõ ràng là mở màn cực kỳ đẹp, vậy mà cuối cùng cô lại chơi thành ra cái kết thảm hại thế này.

Họ không biết nên nói gì về Chu Tiểu Di nữa.

Dù cô có vận may, cũng không cần lãng phí thời gian chơi game như vậy chứ.

Chẳng lẽ cô không biết những người khác vẫn đang cố gắng hết sức để đến được cửa ải của cô sao?

Nhìn Tao Trư và Đại Tư Mã bên cạnh kia kìa, vì muốn vượt qua cái tế đàn ở trên mà đã bất kể ngày đêm, chết đi sống lại đến cả trăm lần rồi.

Tuy nhiên, ngoài việc chỉ trích thao tác ngáo ngơ của Chu Tiểu Di, cư dân mạng cũng đang chăm chú quan sát con Thực Tội Ba Lỗ kia!

Có người cho rằng con Thực Tội Ba Lỗ đó chỉ là một con quái vật giống chó điên.

Mặc dù hung hãn dị thường, nhưng phương thức tấn công lại rất đơn giản.

Chỉ cần tìm ra quy luật tấn công của nó, vẫn có thể dễ dàng xử lý được.

Thế nhưng, cũng có một số cư dân mạng khác lại cho rằng, cái con Thực Tội Ba Lỗ này tuyệt đối không chỉ đơn giản là một con chó điên.

Chưa kể gì khác, riêng cái lưỡi dài có thể phun xa mấy mét trong nháy mắt của nó thôi đã không phải chó điên nào có thể sánh bằng.

Huống hồ, con Thực Tội Ba Lỗ đó còn có một cái đuôi cứng như roi thép.

Cái đuôi đó mà quật thì bất kể là tốc độ hay sức mạnh, đều không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Trước đó, cây Kim Cương Tán trong tay Dương Tuyết Lệ còn bị nó quật bay chỉ bằng một nhát, có thể thấy sức mạnh của nó đáng sợ đến mức nào!

Anh gọi cái này là chó điên à?

Và ở một bên khác, vì không còn Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn yểm hộ, dưới sự tấn công của con Thực Tội Ba Lỗ, Chu Tiểu Di rất nhanh đã lên dĩa. 【Nhân vật tử vong, trò chơi thất bại....】 【Xin hãy cố gắng hơn nữa!!! 】 Khi dòng thông báo tử vong này hiện ra, Chu Tiểu Di cũng không cam lòng mà thoát khỏi trò chơi. "Á á á á á...." "Sao con Thực Tội Ba Lỗ đó lại mạnh vậy chứ??? " "Dương

Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn chẳng phải rất giỏi sao? " "Hơn nữa Dương Tuyết Lệ còn có súng trong tay nữa. " "Vì sao hai người họ liên thủ lại vẫn không đánh lại được con Thực Tội Ba Lỗ chứ? " "Cả ông Trần giáo sư kia nữa...." "Cứ chui tọt vào trong quan tài đá rồi, qua lâu như vậy rồi mà sao vẫn không thấy động tĩnh gì hết?

Chương 736

" "Nếu không phải tôi sợ mấy cái đầu lâu xương sọ bên trong quan tài đá đó, thì tôi đã sớm vào mở cơ quan rồi." Chu Tiểu Di lẩm bẩm chửi bới, tháo kính VR ra, rồi thở phào một hơi dài.

Cô sờ ra sau lưng mình, phát hiện cả mảng lưng đã ướt đẫm mồ hôi.

Cái cảm giác vừa rồi bị Thực Tội Ba Lỗ cắn xé!

Đến giờ cô vẫn còn nhớ như in!

Cảm giác đó thực sự quá đáng sợ. "Không được không được, tôi phải nghỉ ngơi một chút, giải tỏa tâm trạng căng thẳng, nếu không tôi nhất định sẽ phát điên mất." "Với lại...." "Giờ người tôi toàn mồ hôi, cũng đến lúc đi tắm rồi." "Nếu không sẽ thối chết mất." Nói rồi, Chu Tiểu Di liền trực tiếp tắt livestream.

Cô không còn quan tâm đến những cư dân mạng trong phòng livestream của mình nữa.

Hiện tại, cô chỉ muốn đi tắm thật sảng khoái, sau đó giải tỏa tâm trạng căng thẳng vừa rồi trong game.

Cô cảm thấy loại game này cần phải kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi, nếu không sẽ phản tác dụng!

Và cùng với việc Chu Tiểu Di tắt livestream, màn hình game trong phòng livestream của cô cũng lập tức bị ngắt.

Không đúng.... không phải bị ngắt màn hình game.

Nói chính xác hơn, màn hình game dừng lại ở trang khởi động ban đầu của trò chơi.

Cư dân mạng thấy Chu Tiểu Di mãi không vào game thì lập tức sốt ruột. 【Vãi chưởng ~ Chị Chu đang làm gì vậy?

Sao vẫn chưa mở lại game? 】 【Cô ấy sẽ không lại muốn chơi mấy cái thao tác ngáo ngơ gì nữa chứ? 】 【Khó nói lắm....con nhỏ này khi chơi game, thích nhất là làm mấy cái trò thao tác ngáo ngơ này, cô ta nghĩ cái cảm giác không đi theo lối mòn này là tuyệt nhất! 】 【Trời đất ơi ~ Dù cô ta có muốn làm trò ngáo ngơ thì cũng phải vào game rồi mới làm chứ?

Giờ cô ta còn chẳng vào game, thì làm được cái trò gì nữa? 】 【Con nhỏ này sẽ không tắt livestream rồi chứ? 】 【Không phải chứ?

Cô ấy vừa nãy đâu có nói....】 【Có lẽ là quên nói rồi, tôi nhớ cô ấy trước đây khi livestream game cũng thường không thông báo gì mà tắt livestream luôn, rồi đến ngày hôm sau mở livestream mới xin lỗi. 】 【Đúng đúng đúng ~ Tôi cũng từng có kinh nghiệm này rồi. 】 【Tôi thấy chị Chu chắc là đi vệ sinh rồi, chúng ta đợi thêm chút nữa đi, biết đâu lát nữa cô ấy quay lại. 】 【Đúng vậy, trước đây cô ấy tuy thích làm trò ngáo ngơ, nhưng đó là vì phòng livestream của cô ấy chẳng có mấy người, nên mới làm vậy, giờ thì nhìn phòng livestream của cô ấy xem, mấy chục triệu người đó?

Một phòng livestream nổi tiếng như vậy, nếu cô ấy không nói tiếng nào mà chuồn mất, thì đúng là quá ngốc! 】 【Đúng vậy, tôi cũng nghĩ chị Chu chắc là đi tiểu tiện rồi, chúng ta đợi thêm chút nữa đi....】 Cứ như vậy, cư dân mạng bóc đồ ăn vặt, mở nước ngọt béo ú, rồi bắt đầu chờ đợi trong phòng livestream!

Họ cho rằng Chu Tiểu Di tuy đã tắt livestream, nhưng chắc là đi vệ sinh rồi.

Dù sao thì trong phòng livestream vẫn còn nhiều người đang chờ

như vậy!

Chỉ cần là một streamer....

Chương 737

không đúng!

Nói chính xác hơn, chỉ cần là một người bình thường thì cũng sẽ không bao giờ tắt livestream mà không nói tiếng nào cả.

Ngay cả những cư dân mạng mới vào xem thấy những bình luận này cũng đều cho rằng Chu Tiểu Di đi vệ sinh.

Thế là.... dù Chu Tiểu Di đã tắt livestream, nhưng lượng người xem trong phòng livestream của cô vẫn không ngừng tăng lên.

Thậm chí chỉ trong vài phút ngắn ngủi, lại trực tiếp tăng thêm mấy triệu người.

Và những người này, về cơ bản đều là nghe danh mà đến.

Chỉ vì tiến độ game hiện tại của Chu Tiểu Di là cao nhất toàn mạng.

Cư dân mạng đều rất muốn biết cô làm thế nào để vượt qua các cửa ải.

Thế là họ "ngửi thấy mùi" mà đến!

Thế nhưng.... sau vài phút nữa trôi qua, nhìn màn hình livestream vẫn đứng yên, cư dân mạng lại "vỡ trận" rồi. 【Vãi chưởng ~ Đây là tình huống gì vậy?

Đã mười mấy phút trôi qua rồi, sao chị Chu vẫn chưa quay lại? 】【Đúng đó, cô ấy sẽ không thật sự tắt livestream rồi chứ? 】【Chắc chắn là tắt livestream rồi, tôi cũng thấy cô ấy nhất định là tắt livestream rồi, nếu không thì sao mười mấy phút rồi vẫn chưa quay lại chứ? 】【Có lẽ....cô ấy chỉ là đi đại tiện thôi? 】【Cũng có thể là cô ấy đi "đại tiện", mọi người biết đó, đi đại tiện thường lâu hơn! 】

【Đúng đúng đúng ~ Hơn nữa tôi thường khi đi "đại tiện" cũng sẽ lướt video ngắn, tôi đoán chị Chu chắc chắn cũng đang vừa đi "đại tiện" vừa lướt video ngắn đó! 】 Cứ như vậy, cư dân mạng lại ngồi chờ đợi vô vọng trước máy tính.

Thời gian trôi đi nhanh chóng.

Rất nhanh, mười phút nữa lại trôi qua.

Nhưng đáng tiếc là, màn hình livestream của Chu Tiểu Di vẫn dừng lại ở giao diện lựa chọn ban đầu khi vào game.

Đến lúc này, cư dân mạng lập tức không thể ngồi yên được nữa. 【Mẹ kiếp ~ Chị Chu này sẽ không thật sự tắt livestream rồi chứ? 】 【Đúng đó, đã gần nửa tiếng rồi, dù có vừa đi "đại tiện" vừa lướt video ngắn thì cũng phải đứng dậy rồi chứ, không thì chân cũng tê cứng mất. 】 【Không phải chứ?

Trong phòng livestream bây giờ có mấy chục triệu người đó, chị Chu lẽ nào thật sự sẽ tắt livestream mà không nói tiếng nào rồi bỏ đi sao? 】 【Anh đừng nói thế chứ, chị Chu cô ấy chuyện gì mà chẳng làm được. 】 【Đúng, tôi nhớ trước đây khi cô ấy đói, thậm chí còn dám ăn cả gói đồ tươi sống mà chó nhà cô ấy đã ăn rồi. 】 【Vãi cả chưởng, đúng là chị Chu có khác, lại dám tranh ăn với chó.

Chương 738

】【Thế nên tôi nói mà, chị Chu bây giờ đã tắt livestream bỏ đi rồi....chúng ta giải tán đi thôi, ai về nhà nấy, ai tìm mẹ nấy! 】【Đợi thêm chút nữa đi, dù sao Tao Trư và Đại Tư Mã bên cạnh vẫn chưa vượt qua ải mà, nếu chúng ta rời khỏi phòng livestream này thì cũng chẳng có chỗ nào hay ho để đi cả! 】【Đúng đó đúng đó, dù sao thì chị Chu vẫn là người có tiến độ game nhanh nhất toàn mạng, tôi thà ở lại phòng livestream của cô ấy đợi thêm một lát, còn hơn đi xem mấy cái kịch bản lặp đi lặp lại của người khác. 】【Đúng vậy, Tao Trư và Đại Tư Mã bên cạnh đã khởi động lại phó bản hơn một trăm lần rồi, lần nào cũng ở đó đánh nhau với mấy con thây ma, cứ lặp đi lặp lại mấy cái chiêu thức đó, tôi xem chán muốn chết rồi. 】【Thực ra mọi người cũng không cần quá lo lắng, tôi vừa tính thử, chị Chu từ lúc tắt livestream đến giờ mới chỉ trôi qua 23 phút thôi, đối với một người thích vừa đi "đại tiện" vừa lướt video ngắn thì 23 phút hoàn toàn không đủ đâu! 】【Đúng đúng đúng ~ Bố tôi trước đây khi đi vệ sinh cũng thích lướt video ngắn, rồi cứ thế lướt nửa buổi, lần trước tôi tính kỷ lục thời gian đi vệ sinh của ông ấy, lần dài nhất là bốn tiếng rưỡi lận đó! 】【Vãi chưởng ~ Anh em trên lầu đỉnh thật đó, dám tính cả thời gian đi vệ sinh của bố mình, đúng là hai bố con có khác! 】【Trời đất ơi ~ Đi vệ sinh mà tận bốn tiếng rưỡi, cái đờ mờ chân không tê à?

Mông không mỏi à?

Tôi thực sự phục sát đất! 】【Khụ khụ ~ Cái này thì anh không hiểu rồi chứ gì?

Đối với một số người, vừa đi vệ sinh vừa lướt video ngắn thì đúng là tuyệt vời ông mặt trời, tôi trước đây khi làm ở công ty mà lười

biếng, thì rất thích chiếm dụng thời gian làm việc để vào vệ sinh lướt video ngắn, như vậy vừa có thể lười nhác, lại còn nhận được lương, sung sướng biết bao ~】【Đờ mờ ~ Mày đúng là đi vệ sinh ăn lương mà! 】【Ý này hay đó, lần sau tôi cũng thử xem sao. 】【Đừng thử, anh nghĩ mấy ông chủ đó ngu à, anh hỏi tình hình hiện tại của hắn thì biết ngay thôi. 】【Này ~ Anh bạn trên lầu cái vụ đi vệ sinh ăn lương lúc đi làm kia, bây giờ anh sao rồi? 】【Tôi bây giờ đã thất nghiệp rồi, vì lần trước ông chủ ngay cạnh tôi cùng tôi lướt video ngắn, bị phát hiện rồi. 】【Vãi chưởng ~ Thế thì anh đỉnh thật đó! 】【Thế nên tôi mới nói mà, chị Chu bây giờ mới tắt livestream 23 phút thôi, mọi người hoàn toàn có thể đợi thêm chút nữa, biết đâu cô ấy rất nhanh sẽ quay lại! 】【Thôi được, vậy tôi sẽ đợi cô ấy mười phút nữa! 】【Mười phút không đủ, ít nhất phải đợi bốn tiếng bảy phút nữa! 】Thế là, dưới sự khích lệ của một vài fan cứng của chị Chu, những cư dân mạng ban đầu định rời khỏi phòng livestream lại lần nữa bị họ giữ chân lại.

Cái gọi là bể lưu lượng chính là như vậy.

Không có người rời đi, thì sẽ có người mới đổ vào.

Vì vậy, mặc dù chị Chu hiện tại đã rời khỏi phòng livestream được 23 phút rồi!

Nhưng lượng người xem trong phòng livestream của cô vẫn không ngừng tăng lên.

Hơn nữa còn có vẻ sẽ xông thẳng đến phòng livestream trăm triệu người xem.

Điều này khiến những fan cứng của chị Chu vô cùng kích động.

Bởi vì, nếu phòng livestream của chị Chu có thể đạt đến trăm triệu người xem, thì, với tư cách là fan cứng của chị Chu, họ cũng sẽ đồng thời đạt được vinh quang tột đỉnh.

Ít nhất trong lòng họ nghĩ vậy....

Còn ở một bên khác, chị Chu bận rộn cả ngày đã tắm xong và bước ra khỏi phòng tắm.

Tuy nhiên cô không vội quay lại phòng livestream, mà mở cửa phòng rồi đi ra ngoài.

Chương 739

"Trời đất ơi ~ Lâu lắm rồi không ăn gì." "Bụng đói meo rồi, hay là đi ăn chút gì đó đi!" Chị Chu vừa đi xuống cầu thang, vừa suy tính trong đầu xem lát nữa nên ăn món gì.

Nhưng khi đi được nửa cầu thang, cái đầu vốn hơi chậm chạp của cô đột nhiên lại nghĩ ra điều gì đó.

Cả người cô chợt cứng đờ. "Tiêu rồi...." "Giờ đã muộn lắm rồi, mình là con gái, nếu đi ăn một mình thì lỡ bị mấy kẻ có ý đồ xấu để mắt tới thì sao đây?" "Hay là đi tìm Tân Cát Vi ăn cùng đi?" "Đúng rồi, cô ấy bây giờ chắc chắn vẫn còn đang chơi game, chắc cũng đói lắm rồi." "Tìm cô ấy đi ăn cùng, mình cũng tiện thể làm màu trước mặt cô ấy nữa." "Dù sao thì nói thế nào đi nữa, mình bây giờ cũng là người có tiến độ game nhanh nhất toàn mạng mà!" "Trong cái game này, chắc không ai có thể chém gió hơn mình nữa đâu nhỉ...." Nghĩ vậy, Chu Tiểu Di liền quay người lên lầu.

Căn hộ cho thuê của Ngốc Tiểu Muội là một căn chung cư cũ kỹ kiểu cũ!

Bên trong không có thang máy.

Lên xuống chỉ có thể đi bằng cầu thang bộ.

Một tòa nhà tổng cộng có năm tầng.

Ngốc Tiểu Muội một mình chiếm trọn một tầng.

Còn tầng 1 đến tầng 4 thì đều đã được cô ấy cho thuê hết.

Đương nhiên!

Vì Ngốc Tiểu Muội ở một mình ở đây, xuất phát từ việc tự bảo vệ bản thân, mỗi khi đêm khuya, cô ấy đều sẽ đóng chặt cánh cửa sắt ở

cầu thang từ tầng 4 lên tầng 5.

Một là để chống trộm, hai là để đảm bảo an toàn tính mạng của mình.

Vì vậy, khi Chu Tiểu Di chạy đến tầng 4, nhìn thấy cánh cửa sắt khóa chặt, cô lập tức xì hơi. "Ghét thật, sao lại đóng cửa sớm thế chứ! " "Giờ mới có 1 giờ sáng thôi mà, lẽ nào cô ấy ngủ sớm vậy rồi sao?" "Thôi được rồi, gọi điện thoại hỏi xem sao đã...." Chu Tiểu Di đứng ở cầu thang lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho Ngốc Tiểu Muội.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc số điện thoại sắp được bấm xong, cô lại đột nhiên cúp máy. "Đúng rồi, mình nửa đêm tìm người đi ăn cùng, tại sao nhất định phải tìm Tân Cát Vi chứ?" "Cô ấy cũng là con gái, lỡ chúng ta trên đường thật sự gặp phải kẻ xấu nào đó thì sao?" "Cô ấy có khi còn chạy nhanh hơn mình nữa." "Cô ấy chạy mất, vậy người bị bỏ lại một mình, chẳng phải là mình sao?" "Không được không được, tuyệt đối không thể gọi cô ấy...." Trong lòng nghĩ vậy, Chu Tiểu Di lập tức từ bỏ ý định đi tìm Ngốc Tiểu Muội.

Nhưng.... cô lại sờ sờ bụng mình.

Cái cảm giác ruột gan cồn cào thực sự khó chịu.

Đã tối muộn thế này, cô cũng không dám một mình ra ngoài ăn.

Ngay lúc đó, trong đầu cô đột nhiên nhớ đến một người. "Trương Mục...." "Đúng rồi, đi tìm Trương Mục đi, anh ấy là con trai, hơn nữa còn trẻ như vậy, chắc cũng chưa ngủ sớm đâu." Dứt lời!

Chu Tiểu Di liền lập tức quay xuống lầu.

Cô chạy vội một mạch xuống cầu thang đến tầng ba.

Phòng của Trương Mục nằm ở tầng ba.

Chu Tiểu Di không chút do dự, liền bấm chuông cửa.

Nhưng chuông cửa không reo. "Đúng rồi, mình nghe Tân Cát Vi nói chuông cửa phòng Trương Mục bị hỏng rồi...." "Cái tên keo kiệt này, nhà giàu thế mà sao không chịu thay cái mới chứ?" Chu Tiểu Di bĩu môi.

Sau đó, cô lại lập tức đưa tay gõ mấy cái vào cửa phòng Trương Mục.

Chương 740

"Rầm rầm rầm ~" Lúc này, hành lang yên tĩnh đến đáng sợ.

Có lẽ là vì vừa chơi xong cái game đạo mộ, đã nhìn thấy những đầu lâu xương sọ và con Thực Tội Ba Lỗ kia.

Trong hoàn cảnh này, Chu Tiểu Di đột nhiên cảm thấy một trận lạnh sống lưng.

Cô vô thức nuốt nước bọt, rồi khẽ khàng gọi vào bên trong cửa: "Trương Mục, Trương Mục ~ anh ngủ chưa?" "Cạch ~" Lời vừa dứt, cửa phòng Trương Mục liền mở ra.

Sau đó, Chu Tiểu Di liền nhìn thấy một khuôn mặt nam sinh vô cùng tuấn tú.

Có lẽ vì trong lòng hơi sợ hãi, cô còn chưa đợi Trương Mục mở cửa hoàn toàn, Chu Tiểu Di đã vội chui tọt vào qua khe cửa.

Trương Mục: ??????

Trương Mục bị cô làm cho ngớ người.

Tình huống gì đây?

Cửa bên này hắn còn chưa mở xong, cô đã trực tiếp xông vào rồi?

Hắn đây đâu có gọi mấy cái số điện thoại quảng cáo vặt vãnh kia.

Trong lòng nghĩ vậy, trên mặt Trương Mục vẫn không lộ vẻ gì.

Hắn quay người nhìn về phía Chu Tiểu Di đang chạy vào trong nhà, nói: "Tối muộn thế này, cô tìm tôi làm gì?" Chu Tiểu Di quay người lại.

Cô vừa xoa bụng, vừa cười hề hề nói: "Tôi đói rồi...." Trương Mục: ??????

Nghe lời giải thích của Chu Tiểu Di, Trương Mục lại ngớ người lần nữa.

Cái quái gì vậy???

Hắn đói thì tự mình xuống lầu ăn là được rồi chứ!

Dưới lầu chẳng phải có quán ăn đêm sao?

Nếu không được thì gọi điện đặt đồ ăn bên ngoài cũng được mà.

Chạy đến chỗ tôi làm gì?

Chỗ tôi đâu phải nhà hàng, cũng chẳng phải quán ăn.

Làm gì có đồ ăn cho cô chứ!

Có lẽ thấy vẻ mặt nghi hoặc của Trương Mục, Chu Tiểu Di cũng không vòng vo.

Cô nói thẳng: "Trương Mục, tôi hơi sợ, anh có thể đi cùng tôi xuống lầu ăn chút gì đó không?

Anh yên tâm, đến lúc đó anh cứ gọi món thoải mái, tôi mời...." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Trương Mục lúc này mới phản ứng lại.

Hóa ra con nhóc này sợ một mình xuống lầu ăn đêm, nên mới đến tìm hắn à.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Chu Tiểu Di này trên mạng chẳng phải vẫn luôn tự xưng mình là nữ hán tử gan dạ nhất lịch sử sao?

Sao bây giờ đột nhiên lại trở nên nhát gan đến thế?

Ngay cả xuống lầu ăn khuya cũng không dám đi một mình.

Cái này hình như không hợp chút nào với hình tượng mà cô đã xây dựng trên mạng nhỉ?..... "Nhưng mà tôi bây giờ không đói." "Nếu cô không dám một mình xuống ăn thì." "Trực tiếp gọi điện thoại, nhờ

shipper giao đến không phải là được rồi sao?" "Cũng đâu cần tự mình xuống dưới." Trương Mục khéo léo từ chối ý tốt của Chu Tiểu Di.

Chương 741

Nói thật, hắn vừa nãy còn đang đắm chìm trong việc kiến tạo game của hệ thống, đột nhiên bị Chu Tiểu Di cắt ngang.

Những suy nghĩ trong đầu hắn trước đó đều tan biến hết.

Trong lòng hắn vẫn còn chút khó chịu nữa chứ.

Làm sao có thể còn tâm trạng ăn uống được.

Nếu không phải nể mặt Chu Tiểu Di là con gái, hắn đã sớm đuổi cô đi rồi!

Thấy Trương Mục từ chối mình, Chu Tiểu Di liền cúi đầu, nghịch nghịch ngón tay mình.

Sau đó, chỉ thấy cô vừa tủi thân vừa sợ hãi nói: "Tôi sợ lắm, không dám gọi shipper!" "Gần đây trên TV có rất nhiều shipper khi giao đồ ăn thấy chủ nhà xinh đẹp là liền quấy rối." "Tôi xinh đẹp thế này, lỡ như shipper nào đó thấy tôi mà không giữ được mình, thì chẳng phải tôi sẽ chịu thiệt lớn sao?" Nghe lý do này của Chu Tiểu Di, khóe miệng Trương Mục lại không nhịn được mà giật giật mấy cái.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại.

Với nhan sắc và vóc dáng của chị Chu thế này, nếu thật sự có vài shipper có ý đồ xấu thì hình như đúng là có thể xảy ra chuyện thật.

Cũng khó trách cô không dám gọi đồ ăn.

Dù sao thì điều kiện tuyển shipper quá dễ dãi.

Ai cũng làm được, chỉ cần có một chiếc xe điện và một chiếc điện thoại là có thể làm.

Long xà hỗn tạp, có khi thật sự có vài tên xấu xa.

Nghĩ vậy, Trương Mục liền đưa ra một gợi ý cho Chu Tiểu Di: "Vậy cô tẩy trang đi, đến lúc đó tôi đảm bảo mấy anh shipper đó sẽ không có ý đồ xấu với cô!" Chu Tiểu Di nghe vậy, lập tức bực mình nói: "Anh ơi, em vốn dĩ có trang điểm đâu, em chỉ bôi một chút kem nền và che khuyết điểm thôi, cơ bản là mặt mộc mà." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Trương Mục cũng cẩn thận đánh giá lại khuôn mặt của cô.

Ừm!

Nói thật, trên mặt con nhóc này quả thực không có nhiều sản phẩm công nghệ cao.

Vậy thì, nhan sắc của chị Chu này cũng khá là "ăn ảnh" đấy chứ!

Ngay lúc đó, Trương Mục đột nhiên nghĩ ra điều gì.

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười nửa vời! "Cô sợ shipper có ý đồ xấu với cô, chẳng lẽ không sợ tôi cũng có ý đồ xấu với cô sao?" "Bây giờ đã rạng sáng rồi!" "Cô một mình chủ động chạy vào phòng tôi, hành lang thì có camera giám sát đó." "Nếu bây giờ tôi làm gì cô, cô hình như cũng chẳng có gì để nói đâu nhỉ?" Nghe Trương Mục nói ra những lời như vậy, Chu Tiểu Di lập tức sợ hãi lùi lại hai bước.

Nhưng rất nhanh, cô đã lấy lại tinh thần.

Chỉ thấy cô cười nói: "Được thôi, anh muốn làm gì thì làm đi, dù sao anh đẹp trai thế này, tôi cũng không thiệt, cùng lắm thì sau đó tôi cho anh thêm chút tiền là được, nhưng cụ thể cho anh bao nhiêu tiền boa, thì phải xem biểu hiện của anh ở phương diện đó rồi...." Trương Mục: ??????

Trương Mục cả người đơ ra.

Hắn không ngờ Chu Tiểu Di lại có thể nói ra những lời như vậy

với mình vào lúc này.

Rốt cuộc con nhóc này là gan dạ hay nhát gan vậy?

Nếu nói nhát gan thì một cô gái có thể nói ra những lời như vậy, chắc hẳn phải rất gan dạ.

Nhưng nếu nói gan dạ!

Sao cô ấy lại còn sợ một mình xuống lầu ăn khuya chứ?

Thật là không thể hiểu nổi!..... "Ách...." "Nếu cô thật sự muốn đi ăn thì, vậy tôi sẽ đi cùng cô xuống ăn chút gì đó." Trương Mục xoa xoa bụng, cảm thấy mình hình như cũng hơi đói rồi.

Thế là hắn miễn cưỡng đồng ý lời mời của Chu Tiểu Di.

Chương 742

Đương nhiên rồi, thực ra buổi tối hắn không có thói quen ăn khuya.

Hơn nữa, nói thật, bị gián đoạn sáng tác, hắn cũng không có khẩu vị lớn lắm.

Thế nhưng, vì Chu Tiểu Di đã tự mình đến mời hắn, hắn cũng không thể nào không đi cùng được!

Dù sao thì một cô gái với vóc dáng và dung mạo như Chu Tiểu Di mà một mình đi ăn ở quán ăn đêm, quả thực rất dễ bị người ta để mắt tới.

Nếu bị vài kẻ xấu tìm được cơ hội, thì Chu Tiểu Di có thể sẽ gặp rắc rối lớn.

Trương Mục ở thế giới này không có nhiều bạn bè, Chu Tiểu Di và Ngốc Tiểu Muội coi như là một trong số đó.

Dù sao thì hắn cũng không hy vọng hai người họ gặp chuyện.

Đương nhiên rồi, sở dĩ hắn đồng ý lời thỉnh cầu của Chu Tiểu Di, ngoài việc muốn tiễn cô đi, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn.

Đó là hắn vừa nãy trong quá trình sáng tạo game, có một vài chỗ bị mắc lại.

Hắn không biết nên sắp xếp diễn biến kịch bản thế nào cho hợp lý, để kịch bản gốc có thể khớp với thế giới game.

Dù sao thì, việc cải biên thế giới đạo mộ thành một trò chơi, nói thì dễ, nhưng muốn thực sự triển khai, độ khó vẫn rất lớn!

Hệ thống trò chơi chỉ cấp cho hắn cơ hội sáng tạo trong đầu miễn

phí, nhưng diễn biến kịch bản và sắp xếp nhiệm vụ của toàn bộ trò chơi phải do chính hắn tự mình chịu trách nhiệm.

Nếu không thì hắn chỉ cần ném tên game cho hệ thống, để hệ thống tự mình hoàn thành việc sáng tạo game là được rồi.

Thế thì còn gì là thú vị.

Mất đi cảm giác tham gia sáng tạo game, thì trò chơi được sáng tạo ra đó, còn có thể coi là của chính hắn nữa không?

Cái này khác gì việc mua một phần mềm game ngoài chợ, rồi nói với người khác rằng trò chơi này là do mình sáng tạo ra chứ? "Thật sao?" "Anh thật sự đồng ý đi cùng tôi xuống lầu ăn không?" "Tuyệt vời quá Trương Mục, tôi biết ngay anh nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn mà...." Thấy Trương Mục đồng ý, Chu Tiểu Di lập tức vui mừng đến mức suýt nhảy cẫng lên.

Đúng vậy, cô ấy thật sự suýt thì bay lên.

Bởi vì cô quá kích động.

Dù sao thì, trong tình huống nửa đêm về sáng thế này, có thể mời được một chàng trai đẹp trai mà mình thích đi ăn khuya cùng.

Bản thân đây đã là một cơ hội để tiến triển mối quan hệ giữa hai người.

Cô nghĩ, nếu mình nắm bắt được cơ hội lần này, biết đâu qua tối nay, cô có thể thật sự ở bên Trương Mục rồi.

Hắc hắc ~~~ Lát nữa khi ăn, nhất định phải uống thêm chút rượu.

Tôi muốn uống say.

Tốt nhất là để Trương Mục cũng uống say.

Như vậy, dưới sự tác động của cồn, biết đâu thật sự có thể hắc hắc hắc ~~~ Trong lòng Chu Tiểu Di kích động nghĩ đến những điều

này, sau đó liền đi theo Trương Mục rời khỏi phòng.

Ai ngờ... hai người họ vừa mới bước ra khỏi phòng, Tô Mị ở đối diện cũng đi ra khỏi phòng.

Cô ấy thấy Trương Mục và Chu Tiểu Di cùng lúc đi ra khỏi phòng!

Liền che miệng nhỏ lại, cười thành tiếng! "Không ngờ anh còn có bạn gái cơ đấy?" "Ừm, bạn gái anh trông cũng khá xinh đẹp đó!" "Cũng có mắt nhìn đấy chứ...." Nghe Tô Mị nói vậy, mặt Chu Tiểu Di đỏ bừng lên!

Chương 743

Cô giả vờ thẹn thùng cúi đầu, nhưng trong lòng thì đã điên cuồng like cho Tô Mị rồi.

Đúng là chị em tốt!

Tôi tuy không biết chị là ai, nhưng chị nói ra được những lời này, Chu Tiểu Di tôi xin nhận chị làm chị em.

Từ nay về sau, có tôi một miếng ăn, chắc chắn có chị một miếng uống!

Nhưng những điều này phải đợi tôi cưa đổ Trương Mục đã rồi mới thực hiện được!

Trước khi chưa cưa đổ Trương Mục, tất cả đều là nói suông.

Dù sao vẫn phải cảm ơn chị, dù gì ánh mắt của chị cũng rất tốt, biết tôi đây xinh đẹp mà.

"Không nói thì tiếc quá…" Thế nhưng, đúng lúc Chu Tiểu Di đang bão tố trong lòng thì Tô Mị nhìn cô lại lắc đầu.

"Tiếc cái gì?" Chu Tiểu Di vô thức hỏi.

Tô Mị vừa dùng ánh mắt nóng bỏng đánh giá Chu Tiểu Di từ trên xuống dưới, vừa thở dài nói: "Tiểu muội muội chắc vẫn còn trẻ lắm nhỉ?" Chu Tiểu Di nghe vậy, lập tức vui vẻ ra mặt.

Cô vội vàng gật đầu nói: "Vâng ạ, tôi năm nay mới 18 tuổi, trông không ra à?

Người ta vẫn còn đang học cấp ba đấy!" Trương Mục: ??????

Nghe câu trả lời này của Chu Tiểu Di, Trương Mục cũng suýt chút nữa là tức đến nổ não.

Mẹ nó!

Cô không phải đã 28 tuổi rồi sao?

Khi nào thì tự nhiên trẻ hơn 10 tuổi vậy?

Dù cô có nghịch lão đi nữa cũng đâu cần trực tiếp nói giảm tuổi mình tận 10 tuổi chứ?

Hơn nữa… cô không nhìn thấy Tô Mị trước mặt đang nói chuyện với cô bằng giọng điệu thở dài sao?

Cô ta nói cô trẻ, chắc chắn là còn có lý do khác.

Cô ở đây đắc ý cái gì chứ?

Thật ra không chỉ Trương Mục trong lòng không ngừng bàn tán về câu trả lời của Chu Tiểu Di, mà Tô Mị cũng vậy.

Trời đất ơi ~~~ Chu Tiểu Di này mặt dày thế không biết?

Tôi đã xem livestream của cô rồi.

Cô Chu cô bao nhiêu tuổi tôi lại không biết à?

Vẫn 18 tuổi… Cô lừa ai đó?

Cô làm streamer gần 10 năm rồi.

Chẳng lẽ cô bắt đầu làm streamer từ năm 8 tuổi à?

Nghĩ vậy, nhưng Tô Mị trên mặt vẫn nở nụ cười nhẹ.

Tuy nhiên, trong nụ cười đó, có thể nhận ra một chút ý châm chọc rất rõ ràng.

Đương nhiên, chút ý châm chọc này Trương Mục đã nhìn ra, nhưng Chu Tiểu Di, với trái tim to lớn, lại hoàn toàn không hề nhận thấy.

Cô thậm chí còn thầm khen Tô Mị có mắt nhìn tốt.

Chương 744

Thế nhưng giây tiếp theo, Tô Mị liền lắc đầu, đồng thời phát ra một tràng âm thanh 'sách sách sách' từ miệng, trông như thể rất thất vọng!

"Chị ơi, chị lại làm sao vậy?" Chu Tiểu Di tiếp tục tò mò hỏi.

Cô cảm thấy người phụ nữ này quá kỳ lạ.

Một mặt thì khen mình xinh đẹp và trẻ trung, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ chê bai và thất vọng.

Chẳng lẽ trong mắt đối phương, xinh đẹp và trẻ trung bây giờ đều là những từ biểu đạt không tốt sao?

Trong lúc Chu Tiểu Di đang suy nghĩ, Tô Mị cuối cùng cũng nói ra mục đích cuối cùng của mình.

"Chỉ là tiếc quá, em trẻ quá, có vài chỗ vẫn chưa nở hết ra ấy." "Nhưng chị đây có kinh nghiệm trong khoản này." "Để chị chỉ em nhé, lần sau em có thể uống nhiều sữa đu đủ mỗi ngày." "Em xem chị đây thường xuyên uống cái này, hiệu quả vẫn rất rõ rệt!" … Khi Tô Mị nói những lời này, không biết có phải cố ý hay không!

Cô ta còn đặc biệt ưỡn ngực trước mặt Chu Tiểu Di.

Điều này khiến Chu Tiểu Di đờ người tại chỗ, đôi mắt trợn tròn xoe.

Không biết còn tưởng cô thấy ma nữa!

Nói đi thì cũng phải nói lại, Tô Mị này, với tư cách là quản lý quan hệ công chúng của công ty chim cánh cụt, quả thực là rất đầy đặn.

Bản thân cô ta điều kiện đã rất tốt, giờ lại cố ý ép một cái, cái cảm

giác như sắp trào ra ấy, dù cách màn hình cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Ngay cả Trương Mục, người đã từng trải qua nhiều thế giới game, cũng không nhịn được mà nhìn thêm hai lần.

Nhưng rất nhanh, Chu Tiểu Di đã phản ứng lại.

Cô cúi đầu nhìn mình một cái, rồi lại nhìn Tô Mị đối diện.

Khuôn mặt vốn dĩ đang cười rất rạng rỡ, bỗng chốc cứng đờ.

Mẹ nó!

Người phụ nữ này thật đáng ghét.

Tôi chỉ là hôm nay trạng thái không tốt, nếu không thì có khi còn đầy đặn hơn cô ấy nữa!

"Trương Mục, dì này là ai vậy?

Anh có quen không?" Chu Tiểu Di cố ý nhìn Trương Mục hỏi.

Chỉ là khi nói đến hai chữ 'dì', âm điệu của cô hơi nặng hơn một chút.

Điều này khiến Tô Mị đối diện, người ban nãy còn không ngừng ép ngực, thoáng ngây người.

Được lắm.

Biết rõ mình không thể đánh lại tôi, vậy mà lại bắt đầu dùng thủ đoạn hạ đẳng này.

Là một tinh anh công sở, Tô Mị đương nhiên nhìn thấu được ý đồ trong lòng Chu Tiểu Di chỉ bằng một ánh mắt.

Nhưng cô ta cũng không quá để tâm.

Dù gì cô ta vốn dĩ lớn tuổi hơn Chu Tiểu Di.

Bị người ta gọi là dì… chuyện này quả thực không thể nhịn được!

Nghĩ đến đây, cô ta liền ngẩng đầu nhìn Trương Mục, mở miệng hỏi: "Trương Mục, hai người muộn thế này, định ra ngoài làm gì vậy?" Trương Mục nhún vai nói: "Không có gì, chỉ là xuống lầu ăn chút gì đó." Chu Tiểu Di vội vàng phụ họa: "Đúng vậy, chúng tôi chỉ xuống lầu ăn chút gì đó thôi, chị đừng đi theo nhé, chị về nhà uống thêm sữa đu đủ là được rồi!" Nói xong, Chu Tiểu Di liền kéo Trương Mục vội vàng đi xuống lầu.

Tô Mị nhìn Chu Tiểu Di với hành vi kỳ lạ, trong lòng lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Chương 745

Nhóc con.

Dám chơi trò này trước mặt tôi.

Thật sự nghĩ tôi không nhìn ra à?

“À à ~ thật ra tôi vừa nãy cũng định ra ngoài ăn chút gì đó, đã vậy hai người cũng thế, vậy thì chúng ta cùng đi ăn đi!” Tô Mị vội vàng đi theo!

Chu Tiểu Di thấy người phụ nữ đáng ghét kia đi theo, sắc mặt cô lập tức khó coi.

Cô quay đầu nhìn Tô Mị, nói: “Chúng tôi ăn của chúng tôi, chị đi theo làm gì?

Chúng tôi không hoan nghênh chị.” Tô Mị cười cười nói: “Tôi có định ăn cùng cô đâu, tôi chỉ muốn ăn cùng Trương Mục, cô có ở đó hay không không quan trọng đâu, tiểu… muội muội!” Khi nói mấy chữ cuối cùng, Tô Mị cố ý kéo dài âm điệu rất nhiều.

Hàm ý trong giọng nói khiến Chu Tiểu Di lập tức giận sôi máu.

Người phụ nữ già này thật đáng ghét.

Chẳng phải chỉ là thân hình hơn tôi một chút thôi sao?

Chẳng phải chỉ là uống sữa đu đủ nhiều thôi sao?

Có gì mà đắc ý chứ.

Đợi tôi ngày mai bắt đầu, tôi sẽ uống sữa đu đủ mỗi ngày!

Với thiên phú của chúng tôi, tin rằng không lâu nữa cô sẽ thấy tôi lợi hại đến mức nào!

Khả năng hấp thu của chị đây rất mạnh đấy! … "Trương Mục, người phụ nữ này đáng ghét quá, chúng ta hay là về nhà ăn mì tôm đi…" Chu Tiểu Di nhạy cảm cảm thấy người phụ nữ phía sau chắc chắn đã để mắt đến Trương Mục, muốn tranh giành đàn ông với mình.

Vì vậy liền đề nghị về nhà ăn mì tôm cho xong.

"Thôi đi, ăn đại chút gì đó, về sớm cũng vậy thôi." Trương Mục nhìn quầy đồ nướng ngay bên kia đường, nói: "Ăn chút đồ nướng đi." Chu Tiểu Di nhìn thấy mình đã đến dưới lầu, nghĩ rằng ăn đại chút gì đó cũng chẳng sao, liền vui vẻ đồng ý.

Nhưng… có người phụ nữ kia đi theo phía sau, cô ấy ăn uống chắc sẽ không được thoải mái.

Hơn nữa, cô ấy ban đầu còn định uống chút rượu với Trương Mục.

Nhưng trong tình huống hiện tại, cô dám uống rượu sao!

Lỡ như mình và Trương Mục đều say, bị người phụ nữ ở đối diện Trương Mục chiếm tiện nghi có sẵn thì sao!

Chẳng phải tất cả kế hoạch và dự định trước đó của mình đều đổ sông đổ bể sao?

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di trong lòng bắt đầu hối hận.

Sớm biết ra ngoài sẽ gặp phải người phụ nữ này, cô đã không đến tìm Trương Mục.

Trực tiếp tìm Ngốc Tiểu Muội là được rồi.

Hoặc là lúc trước ở nhà Trương Mục, trực tiếp nấu mì tôm ăn ở nhà anh ta là được rồi.

Sao cứ phải ra ngoài chứ!

Ở nhà ăn chút mì tôm, sau đó uống chút rượu, không phải cũng có

thể tạo cơ hội sao?

Hơn nữa, lúc đó trong phòng chỉ có hai người bọn họ, đó là một cơ hội tốt biết bao!

Không ngờ bây giờ lại biến thành thế này.

Chương 746

Thật sự quá đáng tiếc.

Trong lúc Chu Tiểu Di đang suy nghĩ những chuyện này, cô ấy cũng theo Trương Mục đến trước quầy đồ nướng kia.

Vì không có tâm trạng ăn uống, cô chỉ gọi đại vài xiên nướng rồi ngồi xuống ghế bên cạnh chờ đợi.

Thế nhưng đúng lúc này, Tô Mị, người đi theo họ, lại cầm một thùng bia đến chỗ họ.

"Trương Mục, thời tiết nóng bức thế này, tôi mua một thùng bia ướp lạnh, chúng ta cùng ăn uống nhé?" "Ăn đồ nướng mà không có bia lạnh, đúng là cặp đôi hoàn hảo mà!" Trong lúc nói chuyện, Tô Mị đã khui bia đưa qua.

Trương Mục cũng không nhiều lời, trực tiếp nhận lấy bia lạnh trong tay cô ta rồi uống.

Quả thực không thể không nói, trong thời tiết mùa hè nóng bức này, uống vài chai bia lạnh đúng là rất sảng khoái.

Chu Tiểu Di thấy Tô Mị tự nhiên chạy đến chỗ mình, lập tức không vui.

Cô bĩu môi nói: "Trương Mục, đồ của người khác đừng có uống linh tinh, coi chừng có người bỏ thuốc vào đó." "Phụt ~" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Tô Mị lại che miệng cười rộ lên!

Cô ta nói với Chu Tiểu Di: "Tiểu muội muội, em đừng có nghĩ chị đây quá xấu xa, trên đời này có thể có người xấu, nhưng chị đây thì không phải đâu!" "Với lại, nói chung, người hay làm những chuyện này thường là người trong lòng đã nghĩ đến những chuyện đó rồi."

Nói đến đây, Tô Mị dường như chợt nghĩ ra điều gì, vội vàng che miệng nhỏ, kinh ngạc nhìn Chu Tiểu Di nói: "Ai da ~ tiểu muội muội, em vừa nãy vu khống chị bỏ thuốc vào rượu, chẳng lẽ trong đầu em đã có ý nghĩ đó rồi sao?" "Chị nói cho em biết nhé, ý nghĩ này rất nguy hiểm đó." "Là phạm pháp đó, biết không?" "Lần sau không được nghĩ lung tung như vậy nữa, nếu không người chịu thiệt vẫn là em đó!" … Nghe Tô Mị nói vậy, Chu Tiểu Di cả người sắp nổ tung rồi.

"Trương Mục, chúng ta đi thôi, không ăn nữa…" Cô muốn kéo Trương Mục về, nhưng lúc này, Tô Mị lại túm lấy cánh tay Trương Mục.

Chỉ thấy cô ta cười cười nói: "Em trai Trương Mục, cùng chị uống chút đi?

Chị còn có chút chuyện muốn nói với em…" Trong lúc nói chuyện, chân ngọc của Tô Mị cũng nhẹ nhàng vươn tới, dọc theo gót chân Trương Mục từ từ trượt lên.

Sắc mặt Trương Mục biến đổi, vội vàng đứng dậy.

"Thôi, buổi tối tôi không thể uống nhiều, nếu không thì không làm được việc." Trương Mục khéo léo từ chối lời mời của Tô Mị.

Nói thật, trong lòng anh có chút sợ Tô Mị này.

Bởi vì người phụ nữ này quá giỏi.

Ở bên cô ta, anh rất lo lắng mình sẽ không giữ được mình, rồi hoàn toàn đổ gục dưới váy đá lựu của đối phương.

So với Tô Mị, Chu Tiểu Di tuy có vẻ bỗ bã, nhưng ở bên cô ấy, tương đối mà nói vẫn vui vẻ hơn.

Không cần phải đấu trí với đối phương, và anh cũng không cần đề phòng Chu Tiểu Di.

“Thấy chưa, dì già, người ta Trương Mục mới không muốn uống rượu với chị đâu, hứ hứ hứ…” Chu Tiểu Di thấy Trương Mục đứng dậy từ chối lời đề nghị của Tô Mị, cũng vui mừng khôn xiết.

Hắc hắc hắc ~ Trương Mục anh ấy từ chối người phụ nữ kia, chẳng phải có nghĩa là anh ấy gián tiếp chấp nhận mình sao?

Ha ha ha ~ Xem ra vẫn là tôi có sức hấp dẫn hơn!

Cái gì mà sữa đu đủ!

Chết đi!

Người ta Trương Mục mới không phải là loại người nông cạn đó đâu!

Nghĩ vậy, Chu Tiểu Di cũng vội vàng gọi to với ông chủ đang nướng đồ: “Ông chủ, tất cả đồ tôi vừa gọi đều gói lại cho tôi, tôi muốn mang về nhà ăn!” “Được thôi ~ nếu đóng gói thì phải thêm hai tệ tiền phí đóng gói nhé!” Ông chủ vừa nướng xiên, vừa nhiệt tình nói.

“Con mẹ nó ~ ông chủ, ông thật đen tối, đóng gói còn phải thêm tiền sao?” Chu Tiểu Di bĩu môi, trong lòng rất khó chịu.

Hai tệ tuy là tiền nhỏ!

Nhưng hành vi thu thêm tiền này của ông chủ khiến cô rất khó chịu!

Phải biết rằng, trước đây khi cô đi ra ngoài mua đồ mang về, những ông chủ đó đâu có thu thêm tiền.

Chương 747

Xem ra quán đồ nướng này sau này không thể đến nữa rồi.

Chủ quán quá đen, không chừng xiên nướng ở đây cũng đắt hơn nhiều so với chỗ khác!

Chu Tiểu Di thầm nghĩ.

Lúc này, ông chủ đang nướng xiên lại rất bất đắc dĩ nói: "Cô bé, chúng tôi đây là kinh doanh nhỏ, hơn nữa hộp mang đi của nhà tôi đều là hộp đặt riêng, có thể giữ nhiệt, dù cô mang về nhà ăn cũng sẽ không bị nguội!" "Nếu cô không muốn loại hộp giữ nhiệt này, tôi cũng có thể đóng gói miễn phí cho cô!" "Nhưng cô mang về nhà chỉ có nguội thôi, lúc đó đừng trách tôi nhé!" Nghe ông chủ nói vậy, Chu Tiểu Di mới vỡ lẽ.

Hóa ra hộp mang đi của quán này có chút đặc biệt à!

Chẳng trách lại phải thu thêm 2 tệ phí đóng gói!

Nhưng cô ở gần đây thôi, dù dùng túi mang đi bình thường cũng không sao.

Sẽ không lãng phí hai tệ này nữa!

Vừa hay cũng có thể thể hiện ra dáng vẻ tháo vát trước mặt Trương Mục!

Chứng minh mình là một người phụ nữ biết lo toan gia đình.

Hắc hắc hắc!

Chu Tiểu Di nghĩ vậy, sau đó liền nói với ông chủ: "Ông chủ, nhà tôi ở gần đây thôi, ông cứ gói cho tôi bằng túi mang đi miễn phí là được rồi, như vậy tôi có thể tiết kiệm được hai tệ để ngày mai ăn

sáng!" … Ông chủ quán nướng xiên vừa nghe Chu Tiểu Di còn muốn dùng 2 tệ tiết kiệm được để ăn sáng ngày mai, lập tức nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc.

Sở dĩ phải nhìn bằng ánh mắt kinh ngạc là vì ông ta căn bản không tin Chu Tiểu Di sẽ vì tiết kiệm 2 tệ mà đi ăn sáng ngày mai!

Cô bé này trên người toàn đồ hiệu, ăn mặc cũng rất thời trang.

Loại phụ nữ này, ông ta chỉ cần nhìn một cái là có thể biết được!

Bình thường chắc chắn là tiêu xài hào phóng quen rồi.

Bây giờ sở dĩ đột nhiên trở nên cần kiệm tháo vát như vậy, e rằng cũng là vì cậu trai kia.

Phụ nữ mà!

Luôn thích thể hiện mặt tốt nhất của mình trước đối tượng mình để ý.

Là người từng trải, ông chủ quán nướng xiên nhìn rõ mồn một!

Nhưng… chính vì ông ta là người từng trải, nên ông ta chỉ nhìn thấu mà không nói toạc ra!

Dù gì chuyện tình cảm của người trẻ, ông ta là người ngoài cũng không tiện xen vào!

Huống chi, bên cạnh cậu trai này hình như còn có một người phụ nữ quyến rũ hơn.

Nếu nói cô bé la làng đòi tiết kiệm 2 tệ mua bữa sáng này là loại tiểu muội muội thời trang, thì người phụ nữ kia lại có khí chất nữ cường nhân trưởng thành hơn về mọi mặt.

Hai người phụ nữ này, mỗi người có một ưu điểm riêng, không thể nói ai hơn ai!

Tất cả đều tùy thuộc vào sở thích và mắt nhìn của mỗi người.

Nhưng, so với hai người phụ nữ Tô Mị và Chu Tiểu Di, điều khiến ông chủ quán nướng xiên tò mò hơn lại là cậu trai đi cùng họ!

Cậu trai này có thể nửa đêm dẫn hai người phụ nữ này cùng đi ăn xiên nướng, điều này chứng tỏ hai người phụ nữ này chắc chắn đều có ý với anh ta.

Nếu không thì muộn thế này, ai lại đi cùng anh ta đến những nơi như thế này để ăn xiên nướng chứ!

Xem ra cậu trai này mới là người thắng trong cuộc đời.

Không những đẹp trai, bên cạnh lại còn có gái vây quanh.

Chương 748

Thật khiến người khác ghen tị muốn chết!

"Ông chủ, ông có nướng cháy cái gì không vậy?" "Tôi ngửi thấy mùi rồi…" Đúng lúc ông chủ quán nướng xiên đang cẩn thận đánh giá Trương Mục thì giọng Chu Tiểu Di đột nhiên truyền đến tai ông ta.

Ông chủ quán nướng xiên nghe vậy, lúc này mới hoàn hồn.

Mẹ ơi ~!

Một xiên cá thu nướng cháy rồi!

Nhưng không sao cả, chỉ cần thêm nhiều ớt bột và tiêu bột là được rồi.

Quy tắc của quán nướng xiên là, chỉ cần gia vị đậm đà!

Thì không có món nào dở cả.

Ngay cả nếu là…!

Chỉ cần rắc thêm chút tiêu, thì là và ớt bột!

Cũng có thể nướng ra một hương vị đặc biệt!

"Cô bé chắc chắn là ngửi nhầm rồi, tôi lão Hồ đã nướng xiên ở đây bao nhiêu năm rồi, chưa bao giờ nướng cháy bất kỳ món nào cả!" Ông chủ quán nướng xiên to tiếng tuyên dương tài nướng xiên của mình!

Chu Tiểu Di bĩu môi nói: "Tùy tiện thôi, ông nhanh lên, tôi đói lắm rồi…" Ông chủ quán nướng xiên cầm lọ gia vị, lại quét loạn xạ lên trên!

Miệng còn không ngừng nói: "Sắp xong rồi, sắp xong rồi…" Tô Mị ngồi trên ghế, một mình uống rượu buồn.

Lúc này cô ấy dường như lại trở thành một người phụ nữ vô cùng cô đơn.

Một mình ngồi đó uống rượu, trông có vẻ đáng thương!

Hoàn toàn không thể nhìn ra đối phương chính là vị quản lý bộ phận quan hệ công chúng từng hô mưa gọi gió của công ty chim cánh cụt!

"Hừ ~ người phụ nữ này lại đang giả bộ, Trương Mục anh đừng để ý đến cô ta, cô ta chắc chắn đang giả vờ cô đơn, muốn chúng ta cùng cô ta ăn, chúng ta không thể mắc lừa!" Chu Tiểu Di nhìn Tô Mị, có chút không vui nói! … Lời của Chu Tiểu Di đương nhiên Tô Mị nghe thấy.

Nhưng cô ấy cũng không để ý.

Thật ra, lần này cô ấy xuống lầu ăn uống, chủ yếu cũng là vì một mình bươn chải ở thành phố này có chút mệt mỏi.

Mỗi khi đêm khuya tĩnh lặng, cô ấy lại muốn đến những quán vỉa hè đầy khói lửa này để ăn chút gì đó!

Chỉ là lần này tình cờ gặp Trương Mục và Chu Tiểu Di mà thôi.

Vốn dĩ dù không có Trương Mục và Chu Tiểu Di, cô ấy cũng sẽ một mình xuống ăn chút gì đó, uống chút rượu.

Bởi vì chỉ có như vậy, cô ấy mới ngủ được.

Nếu không, cô ấy có thể sẽ trằn trọc trên giường, không cách nào nhắm mắt được.

Không còn cách nào, đây chính là nỗi khổ của những tinh anh nghề nghiệp hiện nay, đặc biệt là những nữ tinh anh nghề nghiệp.

Khi họ lựa chọn nỗ lực phấn đấu cho sự nghiệp, họ cũng đồng thời từ bỏ rất nhiều thứ.

Chẳng hạn như sự bầu bạn của gia đình, chẳng hạn như sự vun đắp của tình yêu.

Nói thật, cô ấy bây giờ đã ba mươi mấy tuổi rồi, nhưng lại chưa từng yêu đương lần nào.

Trên chốn công sở thì có không ít những màn diễn trò, nhưng đó đều là những hợp tác kinh doanh dừng lại ở mức xã giao, chủ yếu là vì lợi ích và ảnh hưởng của công ty chim cánh cụt mà thôi.

Chương 749

Muốn nói thật sự đầu tư tình cảm, thì chắc chắn là không thể.

Cũng chính vì vậy, cô ấy mới không tìm được đối tượng.

Thậm chí không ai dám theo đuổi cô ấy.

Bởi vì đại đa số người sau khi biết thân phận của cô ấy, đều sẽ bị hào quang trên người cô ấy làm cho khiếp sợ mà lùi bước.

Dù gì, không phải ai cũng có thể điều khiển được một nữ tinh anh trên chốn công sở!

Trương Mục nhìn Tô Mị đang cô độc uống rượu ở đó, trong lòng không khỏi cảm thấy một tia thương hại.

Đúng vậy.

Anh đã nảy sinh một tia thương hại đối với Tô Mị.

Điều này không liên quan đến thân phận, địa vị hay thành tựu của Tô Mị.

Anh chỉ là nhìn Tô Mị đáng thương mà thôi.

"Chu Tiểu Di, hay là cô về trước ăn đi, cô ấy một mình ở đây uống rượu, tôi sợ sẽ xảy ra chuyện…" Chu Tiểu Di đang giục ông chủ quán đồ nướng nhanh lên, kết quả nghe Trương Mục nói vậy, sắc mặt cô ấy lập tức biến đổi.

"Cái gì???" "Trương Mục anh không phải bị điên rồi chứ?" "Anh vậy mà còn sợ cô ta sẽ xảy ra chuyện sao?" "Người phụ nữ này vừa nhìn đã biết không dễ chọc, hơn nữa anh nhìn cách ăn mặc của cô ta kìa, tôi đoán mấy tên côn đồ vặt cũng sẽ không dám động đến cô ta đâu." "Chúng ta vẫn nên đi nhanh đi, đồ nướng của ông chủ sắp

nướng xong rồi!" Nói rồi, Chu Tiểu Di lại lớn tiếng gọi ông chủ quán đồ nướng: "Ông chủ, ông nhanh lên đi, tôi mới mua có vài trăm tệ đồ nướng thôi mà, sao ông chậm chạp thế?" "Cô bé em đợi chút, sắp xong rồi." Ông chủ quán đồ nướng cười khổ đáp.

Trong lòng lại nghĩ, chị ơi, chị nghĩ vài trăm tệ đồ nướng là ít lắm sao?

Tôi đây chỉ là kinh doanh nhỏ.

Chị một lúc gọi vài trăm tệ đồ nướng, tôi ít nhất cũng phải nướng 20 phút mới ra món được chứ!

Bây giờ mới chưa đến 10 phút!

Vẫn còn sống sượng lắm!

Nếu tôi trực tiếp đưa những thứ này cho chị, chị ăn vào đau bụng thì sao?

Tôi cũng là nghĩ cho sức khỏe của mấy người mà!

Ai ~ làm người tốt thật sự quá khó khăn!

Nghĩ vậy, động tác trên tay ông chủ quán đồ nướng cũng không tự chủ mà nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng đồ nướng thì dù anh có tăng tốc độ tay cũng vô ích.

Thế là, ông chủ quán đồ nướng lại lập tức thêm một chút than, tăng thêm độ lửa! … Dưới sự thúc giục của Chu Tiểu Di, ông chủ quán đồ nướng rất nhanh đã nướng xong tất cả những món Chu Tiểu Di gọi.

Chu Tiểu Di cầm đồ, định kéo Trương Mục cùng về.

Nhưng Trương Mục lại không muốn đi cùng Chu Tiểu Di nữa.

"Cô tự về trước đi, tôi ở lại đây trông chừng cô ấy…" Chu Tiểu

Di nghe vậy, đầu óc lập tức nổ tung.

Trời ơi!!!

Người đàn ông mình hẹn hò, sao bây giờ lại để mắt đến người phụ nữ khác rồi!

Nếu anh ở lại đây, thì tất cả những nỗ lực trước đây của mình chẳng phải đều đổ sông đổ bể sao?

Không được… không được!

Chương 750

Tuyệt đối không được!!!

Chu Tiểu Di tôi lớn đến thế này, chưa từng chịu ủy khuất lớn đến vậy!

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di liền vô cùng sốt ruột nói: "Trương Mục, hay là thế này đi, nếu anh lo cho cô ta, thì chúng ta đưa cô ta cùng về là được rồi." Cô nghĩ.

Chỉ cần người phụ nữ kia luôn ở dưới mí mắt mình, thì dù đối phương thật sự có ý đồ bất chính với Trương Mục, mình cũng có thể ngăn cản kịp thời.

Cho nên!

Đưa cô ta cùng về!

Hiện tại đối với mình, đó mới là điều quan trọng nhất.

Dù sao thì như vậy người phụ nữ kia sẽ không thể làm gì Trương Mục được.

Trương Mục nhìn Chu Tiểu Di, sau đó lại quay đầu nhìn Tô Mị.

Anh cười nói với Tô Mị: "Này ~ cô có muốn đi cùng chúng tôi không?" Tô Mị quay đầu nhìn Chu Tiểu Di, trêu chọc nói: "Sao?

Tiểu muội muội bây giờ không ghét chị nữa sao?" Chu Tiểu Di bĩu môi, nói: "Ghét chị thì có tác dụng gì?

Cũng không phải tôi muốn đưa chị đi cùng, chị ban nãy chắc cũng nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện của chúng tôi rồi, giả vờ cái gì chứ, tôi chỉ hỏi chị một câu, rốt cuộc chị có muốn đi cùng chúng tôi về không?" Những lời này của Chu Tiểu Di lúc này toát lên vẻ bất lực

nồng đậm.

Tô Mị nhìn ra được.

Cô ta muốn dùng phương pháp này để canh chừng mình, tránh việc mình và Trương Mục lén lút làm gì đó.

Quả nhiên là tâm tính trẻ con!

"Không cần đâu, tôi muốn một mình ở lại đây tĩnh tâm một chút, hai người đi đi, không cần ai ở lại với tôi cả, tôi có thể tự chăm sóc bản thân mình." Tô Mị xua tay!

Cô ta từ chối Chu Tiểu Di, đồng thời cũng từ chối Trương Mục.

Điều này khiến Trương Mục có chút câm nín.

Hóa ra sự thương hại và quan tâm của mình đối với người phụ nữ này ban nãy, đều là tự mình đa tình sao?

Thôi vậy!

Đã vậy cô muốn một mình ở lại đây, thì cứ một mình ở đây đi.

Tôi cũng không quan tâm cô nữa.

"Đi thôi, chúng ta về…" Trương Mục vẫy tay với Chu Tiểu Di, sau đó liền đi thẳng về phía bên kia đường.

Chu Tiểu Di thấy vậy, lập tức vui mừng khôn xiết.

"Xem ra chị cũng biết điều đấy chứ, biết mình làm bóng đèn thì không hay, ha ha ~" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Tô Mị lập tức cười như không cười nói: "Tiểu muội muội, nếu em còn không đi, chị có thể sẽ đổi ý đó." Chu Tiểu Di nghe vậy, cũng không nán lại ở đó nữa.

Vội vàng quay người đuổi theo Trương Mục.

Đuổi kịp Trương Mục cô vẫn cảm thấy không yên tâm.

Thế là lại trực tiếp khoác chặt lấy cánh tay Trương Mục chạy về

phía cầu thang, sợ rằng Tô Mị phía sau sẽ đột nhiên đổi ý đuổi theo.

Điều này khiến Trương Mục vô cùng câm nín.

Hóa ra ban nãy cô đi chậm chạp, đều là giả bộ đúng không?

Sao bây giờ tự nhiên lại chạy nhanh thế!

Chương 751

Chúng ta là về nhà, chứ có phải chạy trốn đâu!

Có cần phải vội vàng như vậy không? … Về đến nhà Trương Mục, Chu Tiểu Di lập tức đóng cửa phòng lại.

Sau đó còn khóa chốt cửa.

Làm xong tất cả những việc này, cô mới hoàn toàn yên tâm.

Trương Mục nhìn dáng vẻ cẩn thận này của cô, trong lòng không khỏi cảm thán.

Cô Chu này rốt cuộc đang làm gì vậy?

Đã về đến nhà rồi, còn cần phải cẩn thận như vậy sao?

Hơn nữa, Tô Mị kia đâu phải là người xấu gì.

Cô nàng này đề phòng người khác như vậy, có hơi quá đáng không.

Đương nhiên, những vấn đề này anh cũng chỉ nghĩ trong lòng, chứ không nói ra trước mặt Chu Tiểu Di.

Dù gì lòng dạ phụ nữ khó dò, điều này anh vẫn hiểu.

Có những lúc, anh không thể dùng tư duy thông thường để suy nghĩ về những ý tưởng của những người phụ nữ này.

"Được rồi, Trương Mục, bây giờ chỉ còn hai chúng ta thôi…" Chu Tiểu Di vỗ vỗ tay, sau đó ném đống đồ nướng mang theo lên bàn trà.

Tiếp đó, cô ấy lại không khách khí đi đến tủ lạnh.

Ban đầu là muốn lấy chút đồ uống hoặc bia trong tủ lạnh.

Kết quả mở tủ lạnh ra mới phát hiện, bên trong vậy mà chỉ có vài

quả cà chua và vài cây lạp xưởng.

Cùng với vài quả trứng.

Sau đó, thì chẳng có gì nữa.

Chu Tiểu Di: ??????

Nhìn tủ lạnh trống rỗng, Chu Tiểu Di trực tiếp câm nín.

Cô quay người nhìn Trương Mục, cau mày hỏi: "Trương Mục, nhà anh không lẽ ngay cả đồ uống cũng không có sao?" "Có chứ, ngay cạnh cô đó." Trương Mục đưa tay chỉ vào cái tủ bên cạnh tủ lạnh.

Chu Tiểu Di quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy trên cái tủ trống hoác đó đặt hai cái phích nước nóng kiểu cũ.

Cô như bị ma xui quỷ khiến, cầm một trong hai cái phích lắc lắc.

Bên trong có nước.

Nhưng vấn đề là… anh vậy mà lại bắt tôi dùng nước lọc để ăn đồ nướng?

Điều này không phải quá buồn cười sao?

Cô trước đây chỉ nghe nói dùng bia hay rượu trắng để ăn đồ nướng!

Hoặc là dùng các loại đồ uống khác thay rượu.

Chứ chưa bao giờ nghe nói dùng nước lọc để ăn đồ nướng cả.

Chương 752

Chuyện này nếu mà truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ bị cười chết sao?

"Ai ~" "Thôi, tôi đi xuống lầu mua chút bia đồ uống về." "Nhà anh không có bia đồ uống thì nên nói sớm với tôi chứ." "Như vậy ban nãy tôi đã tiện đường mua về rồi." Chu Tiểu Di bất lực thở dài.

Sau đó định đi xuống lầu mua chút bia đồ uống.

Nhưng vừa quay người lại, cô ấy liền ngây người.

Không được.

Bây giờ không thể ra ngoài.

Người phụ nữ kia vừa nãy ở ngay đối diện Trương Mục.

Nếu mình đi xuống lầu mua đồ uống, người phụ nữ kia thừa cơ xông vào, sau đó quay lưng đóng cửa lại.

Chẳng phải mình đã công cốc sao?

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di liền quay người trở lại chỗ cái tủ.

Sau đó cầm cốc bên cạnh lên, rót hai cốc nước lọc cho mình và Trương Mục.

Ai ~~~ Thôi vậy, nước lọc thì nước lọc vậy.

Không thể để người phụ nữ kia đắc thắng được!

Tội nghiệp tôi vừa mới nhận được số tiền thưởng lớn, không ngờ ăn đồ nướng, vậy mà còn phải dùng nước lọc để uống.

Chuyện này là tạo nghiệp gì vậy!

"Cô không đi xuống lầu mua bia đồ uống sao?" Thấy Chu Tiểu Di

bưng hai cốc nước lọc trở lại, Trương Mục đang bóc gói đồ nướng liền hỏi một câu.

Chu Tiểu Di xua tay nói: "Muộn quá rồi, tôi đoán siêu thị dưới lầu cũng đóng cửa rồi, thôi, cứ ăn tạm chút gì đó đi!" Trương Mục cười cười nói: "Thật ra uống nước lọc cũng tốt lắm, nước lọc là đồ uống lành mạnh nhất!" Chu Tiểu Di: ?????? … Cứ như vậy, dưới sự "chỉ dạy tận tình" của Trương Mục, Chu Tiểu Di cuối cùng vẫn chấp nhận rằng ngay từ đầu nướng ăn là cách lành mạnh nhất.

Cơ mà nói đi cũng phải nói lại, ăn đồ nướng với nước lọc, hương vị quả thực cũng tạm được, không hề thua kém bia hay đồ uống khác.

Nếu bỏ thêm đá vào nước lọc để ướp lạnh thì vị có khi còn ngon hơn.

Dù sao thì khi ăn đồ nướng, uống bia hoặc đồ uống khác chủ yếu cũng là để giải cay, giải ngấy và giải khát, mà nước lọc ướp lạnh thì hoàn toàn có thể làm được cả ba điều trên.

"Trương Mục, không ngờ anh cũng sành ăn phết đấy!" "Hôm nay tôi mới lần đầu dùng nước lọc để ăn đồ nướng đấy." "Thật không nói điêu, hương vị cũng được thật." Chu Tiểu Di vừa gặm xiên que, vừa cười tủm tỉm nói với Trương Mục.

Trương Mục nghe vậy thì mỉm cười, hắn không nói gì.

Thực ra, hôm nay hắn cũng là lần đầu tiên dùng nước lọc để ăn đồ nướng.

Không đúng, nói chính xác hơn thì kể từ khi đến thế giới này, đây có lẽ là lần đầu tiên hắn ăn đồ nướng.

Dù sao trước đây nghèo quá, căn bản không có tiền mà mua đồ nướng.

Đi qua hàng đồ nướng mà ngửi được mùi thôi đã là may lắm rồi,

còn đâu ra tiền rảnh rỗi mà mua chứ.

Và đây cũng là lý do chính vì sao tủ lạnh nhà hắn trống trơn không còn gì!

Dù bây giờ có tiền rồi, nhưng vì bận rộn làm game, hắn cũng chẳng có thời gian nghĩ đến mấy chuyện này.

Toàn tâm toàn ý chỉ muốn làm game cho tốt.

Dù sao đây là cơ hội duy nhất để hắn đổi đời từ nông nô thành chủ nhân ở thế giới này, hắn không hề muốn lười biếng.

Chương 753

Một bữa đồ nướng kết thúc!

Trương Mục ăn rất thoải mái, Chu Tiểu Di cũng ăn no căng bụng.

Trên bàn trà vẫn còn thừa không ít.

Trương Mục đề nghị Chu Tiểu Di gói về, ngày mai cho vào lò nướng hâm nóng lại vẫn có thể tiếp tục ăn.

Nhưng Chu Tiểu Di đã quen tiêu tiền xả láng.

Trong mắt cô, đồ nướng chỉ ngon khi ăn nóng và tươi mới.

Nguội rồi là không ăn được, càng đừng nói là để qua đêm.

"Không cần đâu, dù sao cũng không còn nhiều…" Chu Tiểu Di vừa định nói ra ba chữ "vứt đi thôi", nhưng nghĩ lại.

Mình nhất định phải thể hiện một hình tượng phụ nữ cần kiệm, đảm đang trước mặt Trương Mục.

Tuyệt đối không được lãng phí một chút lương thực nào.

Thế là cô lại cố nuốt ngược ba chữ đó xuống, rồi cẩn thận dùng túi nhựa gói những xiên nướng còn lại.

Vừa gói vừa nói: "Đúng rồi, nhiều đồ nướng thế này, nếu tôi gói về thì ngày mai có đủ đồ ăn cả ngày rồi!" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Trương Mục lập tức giật giật khóe miệng.

Hắn nhìn chồng que xiên đã ăn xong trước mặt Chu Tiểu Di, rồi lại nhìn chồng que xiên của mình.

Chồng que xiên của đối phương rõ ràng nhiều gấp đôi của mình.

Đây là thành quả của một mình Chu Tiểu Di.

Cô nàng này ăn khỏe thật.

Hắn trước đây từng nghe Ngốc Tiểu Muội nói, hôm nay cũng đã tận mắt chứng kiến.

Mà số đồ nướng cô nàng đang gói lại lúc này, ước chừng còn chưa bằng một phần ba số hắn vừa ăn.

Chỉ bằng chút đồ này, cô nàng lại bảo có thể ăn cả ngày sao?

Nói dối ai thế không biết?

Chẳng lẽ cô nàng là kiểu người ăn no một bữa rồi cả ngày sau không cần ăn gì nữa sao?

"Khụ khụ ~" Dường như đã nhận ra ánh mắt kỳ lạ của Trương Mục, Chu Tiểu Di lập tức ý thức được điều gì đó.

Cô vội vàng cười gượng: "Cái đó… chủ yếu là hôm nay tôi chơi game nhập tâm quá, cả ngày chưa ăn gì, nên hơi ăn nhiều một chút, nhưng tôi đã nghĩ kỹ rồi, từ ngày mai trở đi, tôi sẽ ăn uống có quy luật, rồi mỗi ngày tập yoga để rèn luyện bản thân…" Nghe Chu Tiểu Di nói, Trương Mục có chút ngơ ngác.

Cô tập hay không tập yoga, rèn luyện hay không rèn luyện cơ thể, thì liên quan gì đến hắn chứ?

"Cái đó… Trương Mục, cũng muộn rồi, hay chúng ta đi ngủ đi!" Sau khi dọn dẹp xong đồ trên bàn trà, Chu Tiểu Di liền cười tươi nhìn Trương Mục, rồi nói ra một câu khiến Trương Mục suýt nữa thì ngớ người.

Cái gì cơ?

Chúng ta ngủ???

Cô nàng này bị điên rồi sao?

Loại lời này vậy mà cũng có thể nói thẳng ra.

Cho dù trong lòng cô thật sự muốn, thì cũng phải giữ chút giá chứ?

Chẳng lẽ cô không biết, đồ vật tự dâng đến miệng thì ăn vào rất không thoải mái sao?

Chương 754

Trương Mục vẻ mặt ngơ ngác nhìn Chu Tiểu Di.

Mà Chu Tiểu Di dường như cũng nhận ra lời mình vừa nói có chút không ổn, thế là vội vàng giải thích: "À này, anh đừng hiểu lầm, ý tôi là… anh ngủ trên giường, tôi ngủ sofa." Trương Mục nghe vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra là chuyện này.

Đúng là hết hồn.

Khoan đã… mình ngủ trên giường, cô ấy ngủ sofa?

Cái quỷ gì thế này?

"Cô không về ngủ à?" Trương Mục trừng mắt hỏi.

Lát nữa hắn còn muốn vạch ra cốt truyện game cho thật kỹ càng.

Cô Chu Tiểu Di này ngủ ở đây, e là rất bất tiện đi?

Chu Tiểu Di đỏ mặt cười gượng: "Cái đó… chủ yếu là vì tôi vừa chơi cái game đó bị dọa sợ quá, giờ không dám về ngủ một mình nữa!" "Ban đầu tôi định qua ngủ với Tân Cát Vi." "Nhưng con bé đó khóa cửa sắt sớm quá rồi." "Tôi lại không tiện mở lời nhờ nó mở cửa, nên đành phải tá túc ở chỗ anh một đêm vậy." "Cái đó… anh đừng có nghĩ lung tung nha." "Tôi chỉ coi anh là bạn, nên mới muốn qua đây tá túc một đêm thôi." "Anh cũng biết đấy, cái game trộm mộ gần đây đáng sợ thật đấy." Chu Tiểu Di nói rồi nói, khuôn mặt nhỏ nhắn không kìm được mà đỏ bừng.

Thậm chí đến cuối cùng, cô còn không tiện mở miệng nói tiếp.

Cô cảm thấy Trương Mục hẳn là sẽ hiểu ý mình.

Nếu mình nói quá nhiều, ngược lại sẽ có chút ý đồ mờ ám trong đó.

Đương nhiên rồi, sở dĩ cô ấy muốn ở lại, chủ yếu cũng vì lo lắng cô gái đối diện lát nữa sẽ sang tìm Trương Mục.

Cô gái kia nhìn là biết rất 'dẹo', cô ấy quyết định tối nay nhất định phải canh ở đây!

Lỡ đâu cô gái kia lát nữa thật sự đến gõ cửa!

Cô ấy cũng có thể trực tiếp 'giải quyết' đối phương.

"Cái game đó thật sự kinh khủng đến vậy sao?" Trương Mục bán tín bán nghi nhìn Chu Tiểu Di một cái.

Hắn cảm thấy mình khi làm game đó, hình như cũng không thiết lập quá nhiều tình tiết kinh dị mà?

Rất nhiều cốt truyện màn chơi trong đó, hắn đều là dựa theo nguyên tác phim trộm mộ mà cải biên.

Tuy rằng trong đó có thể có một chút thay đổi nhỏ, nhưng những thay đổi nhỏ đó, phần lớn đều nằm trong phạm vi cho phép của cốt truyện!

Hơn nữa cũng nối tiếp mạch cốt truyện nguyên tác.

Ví dụ như Cô Mặc Vương Tử kia, hắn chính là sau khi ám sát Tinh Tuyệt Nữ Vương thất bại, bị người của Tinh Tuyệt Cổ Quốc luyện chế thành thi khôi, biến thành một quái vật nửa người nửa thú.

Trông khá giống Tội Ác Barov, nhưng thực tế vẫn có chút khác biệt.

Chủ yếu là để tăng thêm một chút độ khó của phó bản ẩn.

Nếu không thì, phó bản ẩn này sẽ chẳng có ý nghĩa gì!

“Ừ ừ ừ ~ Đương nhiên là nguy hiểm rồi, đặc biệt là cái phó bản ẩn Mộ Cô Mặc Vương Tử đó.” “Anh còn chưa tới ải đó đúng không?” “Tôi nói cho anh biết, ải đó nguy hiểm lắm.” “Lúc tôi chơi suýt nữa thì sợ đến phát khóc.” “Tôi cảm thấy tác giả của game đó chắc chắn là một tên biến thái.” “Nếu không thì làm sao có thể nghĩ ra kiểu cốt truyện biến thái như vậy chứ?” “Đừng để tôi biết tác giả game đó là ai.” “Nếu không, tôi nhất định sẽ cho hắn biết, chọc giận tôi Chu Tiểu Di sẽ có hậu quả…” Chu Tiểu Di vừa nói, vừa siết chặt đôi nắm đấm phấn nộn của mình!

Trông cô ấy có vẻ vô cùng tức giận.

Điều này khiến Trương Mục có chút câm nín.

Cũng may, cũng may là miệng mình kín đáo, không để lộ thân phận trước cô Chu Tiểu Di này.

Nếu không, e là sẽ bị cô Chu Tiểu Di này mắng cho thê thảm mất.

Chương 755

Không đúng.

Theo như hắn hiểu về cô Chu Tiểu Di này, nếu con bé này mà biết mình chính là tác giả game đó, e là sẽ trực tiếp ra tay đánh mình cũng không chừng!

Hắn tuy không sợ một cô gái như Chu Tiểu Di, nhưng cũng không muốn động thủ với con gái mà!

Dù sao đàn ông đánh phụ nữ thì chẳng phải hạng tốt đẹp gì!

Thế là, đối mặt với vẻ mặt giận dữ sục sôi của Chu Tiểu Di, Trương Mục chỉ có thể cười gượng theo cô: "Thế à?

Cái ải đó thật sự kinh khủng đến vậy sao?

Xem ra tác giả game đó đúng là chẳng ra gì, ha ha…" Chu Tiểu Di kỳ lạ nhìn Trương Mục, tò mò hỏi: "Sao tôi thấy anh có vẻ không tin lắm vậy?" Khóe miệng Trương Mục giật giật: "Không có mà, tôi rất tin lời cô nói, dù sao cô cũng đã vượt qua Mộ Cô Mặc Vương Tử rồi, bên này tôi còn chưa qua được ải tân thủ đây này!" Chu Tiểu Di nghe Trương Mục vẫn ở ải tân thủ, lập tức ngẩn ra.

Cô có chút không tin mà nói: "Không phải chứ?

Anh không phải rất hiểu về Cô Mặc và lịch sử sao?

Sao có thể chưa qua nổi ải tân thủ chứ?" Trương Mục cười gượng: "Có thể là tôi không giỏi chơi game lắm!" Chu Tiểu Di xua tay nói: "Thật ra tôi cũng không giỏi chơi, nhưng kênh livestream của tôi có rất nhiều fan bá đạo, tôi là theo lời khuyên của họ, từng bước một mới đi đến đó, nhưng điều này cũng có liên quan đến sự nỗ lực của chính tôi!" Nói đến đây!

Trên mặt Chu Tiểu Di lập tức lộ ra vẻ tự tin mãnh liệt.

Cô khẽ ho khan hai tiếng nói: "Tôi nói thật với anh nhé, các nhiệm vụ trong game trộm mộ đó thực ra có rất nhiều mẹo đấy!" "Ban đầu tôi cũng không biết!" "Giờ nhiều người chơi đều nghĩ mình là nhân vật chính của game!" "Thế nên cứ muốn tự mình trải nghiệm mọi thứ, rồi dẫn theo mấy NPC đi phá ải, hoặc là bảo vệ mấy NPC đó!" "Haizz ~ tôi thì không, cái game đó đáng sợ như vậy, tôi chỉ muốn trốn sau lưng mấy NPC đó thôi." "Tôi định để mấy NPC đó xông lên trước, còn mình thì 'cẩu' lại phía sau." "Tôi nghĩ thế này, mấy NPC đó ai cũng có bản lĩnh cả." "Nếu họ có thể quét sạch tất cả các ải, vậy chẳng phải tôi có thể 'cẩu' đến cuối cùng sao?" "Anh đừng nói điêu, cách này của tôi khá hiệu quả đấy." "Ít nhất là tôi dùng cách này, đã thành công trở thành người chơi có tiến độ game cao nhất hiện tại!" Nghe Chu Tiểu Di nói, cả người Trương Mục đều ngây ra.

Trời ơi!!!

Hắn làm game lâu như vậy, không ngờ lại gặp phải kiểu người chơi cấp 'lão lục' này.

Để mấy NPC bên cạnh xông lên trước, mình thủ phía sau.

Cái này có phải là chuyện người có thể làm ra không?

Hơn nữa còn đáng lý hơn là.

Người chơi 'lão lục' này vậy mà lại trở thành người có tiến độ vượt ải nhanh nhất game này.

Điều này đơn giản là làm chói mắt hắn!

Xem ra cái bug này phải sửa chữa càng sớm càng tốt.

Nếu không, nếu những người chơi như Chu Tiểu Di ngày càng nhiều, thì cái game phiêu lưu trộm mộ này sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Phải biết rằng – game phiêu lưu trộm mộ là để người chơi trải nghiệm cảm giác căng thẳng và kích thích khi khám phá, từ đó khiến tinh thần và sự chú ý của người chơi tập trung cao độ, nhờ vậy mà có được những khoảnh khắc tuyệt vời mà bình thường không thể trải nghiệm được.

Thế nhưng… để Chu Tiểu Di làm như vậy, chẳng phải là khiến người chơi không ngừng đẩy NPC đi "tặng đầu", rồi mình ngồi sau hưởng lợi sao?

Không được, không được!

Chuyện này hoàn toàn khác xa với lối chơi mà hắn tưởng tượng ban đầu.

Hơn nữa, với cách chơi này của Chu Tiểu Di, lúc đầu thì còn được.

Nhưng nếu gặp phải những thứ lợi hại, đó chính là nhịp điệu từng người một đi "tặng đầu".

Cuối cùng không những sẽ hại chết những NPC chiến đấu kề vai sát cánh với người chơi!

Thậm chí đến cuối cùng, ngay cả người chơi cũng sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Còn tại sao lại rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Điều này cũng rất dễ hiểu.

Chương 756

Đó chính là khi những người chơi như Chu Tiểu Di nhiều lên, họ sẽ bắt đầu dựa dẫm vào thủ đoạn gần như lười biếng này để vượt ải.

Kết cục cuối cùng là: Họ mất đi niềm đam mê vượt ải của chính mình.

Rồi khi gặp phải những màn chơi khó nhằn, họ sẽ vĩnh viễn dừng chân tại đó.

Đây không phải điều Trương Mục muốn thấy.

Rất nhiều cốt truyện mà hắn đã vất vả làm ra, nếu bị những người chơi này làm cho tất cả mọi người ngay cả cơ hội vượt qua các cốt truyện sau cũng không có, thì hắn chẳng phải đã làm phí công sao?

Hơn nữa, nếu một game mà độ khó quá cao.

Người chơi lúc đầu có thể sẽ cố gắng hết sức để chiến đấu, với tinh thần không chịu thua muốn thử thách nó!

Nhưng nếu thử thách hàng chục, hàng trăm lần sau thì sao?

Khi tất cả niềm đam mê và cảm giác mới mẻ mất đi.

Vậy thì, còn lại chỉ là từ bỏ game.

Vì vậy, ý tưởng này của Chu Tiểu Di, nhất định phải ngăn chặn.

Nghĩ đến đây, khi Trương Mục nhìn Chu Tiểu Di, trong ánh mắt cũng lóe lên một tia biết ơn.

Hắn rất cảm ơn Chu Tiểu Di đã nói cho mình biết chuyện này.

Như vậy, hắn sẽ có thời gian để sửa đổi cốt truyện game.

Cố gắng ngăn chặn phong cách chơi không lành mạnh này.

Đây cũng coi như là giúp hắn một việc lớn rồi!

"Ấy?" "Trương Mục, anh làm gì mà nhìn tôi bằng ánh mắt đó thế?" "Anh sẽ không phải là nghe thấy cách chơi cốt lõi này của tôi rất hay, nên muốn xin tôi chỉ giáo chứ?" "Nói thật với anh, gần đây tôi cũng nhận được nhiều tin nhắn riêng, những cư dân mạng nhắn tin cho tôi đều hy vọng tôi có thể chỉ cho họ bí quyết của loại thao tác 'đểu' đó." "Nhưng tôi không chịu, vì đây là bí mật của tôi." "Tuy nhiên nếu anh muốn biết, tôi có thể nói cho anh đấy…" Chu Tiểu Di đắc ý nói.

Không hề hay biết rằng Trương Mục trong lòng đã bắt đầu tính toán, làm thế nào mới có thể bóp chết lối chơi "tà đạo" này của cô ngay từ trong trứng nước rồi… Cùng lúc đó, trong kênh livestream của Chu Tiểu Di.

Vì Chu Tiểu Di offline quá lâu, cư dân mạng đã hoàn toàn bùng nổ. [Ngọa tào ~ngọa tào ~ngọa tào ~Chắc chắn là chị Chu đã tắt live rồi, đã gần hai tiếng rồi sao vẫn chưa quay lại?] [Trời ạ ~Tớ vừa nãy còn tin tưởng cô ấy thế, cứ nghĩ cô ấy vào nhà vệ sinh xem clip ngắn, không ngờ cô ấy tắt live thật!] [Mẹ nó ~giờ kênh live có mấy chục triệu người, cô ấy im re tắt live, thế này là không thèm quan tâm đến traffic sao?] [Trước đây tôi nghe nói chị Chu thích tắt live không báo trước, còn nghĩ cô ấy chê kênh live ít người nên không sao, giờ xem ra tôi nông cạn rồi, con bé này căn bản không thèm nhìn kênh live có bao nhiêu người, muốn tắt là tắt, bất cứ lúc nào, bá đạo thật!] [Không thể không nói, chị Chu này đúng là streamer tùy hứng nhất mà tôi từng thấy, cũng là streamer bá đạo nhất, streamer khác thấy kênh live của mình đông người thế này chắc phải thức đêm live luôn, kết quả cô ấy thì hay rồi, im re tắt live, thế này là không coi nhóm cư dân mạng chúng ta khổ sở chờ đợi ra gì!] [Chị Chu đáng ghét, hại tôi chờ trắng hai tiếng đồng hồ, đến giờ tôi còn chưa làm xong bài tập đây này!]

[Ngọa tào, lầu trên kinh thế à?

Bạn nên dùng hai tiếng vừa rồi để làm bài tập, như vậy bài tập của bạn đã xong từ sớm rồi!] [Đúng đấy, em nhỏ, học hành quan trọng, mau xuống mạng đi ngủ đi, đừng chờ nữa, mọi người đừng chờ nữa, con bé Chu này hoặc là rớt vào nhà vệ sinh rồi, hoặc là đi ngủ luôn rồi, chúng ta đã chờ vô ích.] [Khoan đã, mọi người không thấy chuyện này rất kỳ lạ sao?] [Chuyện này có gì mà kỳ lạ?

Chẳng phải là streamer tắt live không thông báo cho cư dân mạng sao?

Tình huống này đâu phải chưa từng thấy, tôi chỉ là không ngờ chị Chu lại tắt live luôn kênh có mấy chục triệu nhân khí, không chút lưu tình!] [Không phải, mọi người nghĩ xem, theo tư duy của người bình thường, một kênh live mấy chục triệu người, có nói tắt là tắt sao?

Không, là có xuống mạng mà không thông báo tiếng nào sao?] [Ách… theo tư duy người bình thường thì không, nhưng chị Chu là một 'lão lục', tư duy của cô ấy, anh tuyệt đối không thể dùng tư duy người bình thường để phán xét, nếu không chỉ có làm chói mắt anh thôi!] [Dù vậy, nhưng cũng có một khả năng, chị Chu bị kẻ trộm vào nhà cướp, hoặc là bị 'chuyện đó' trong nhà…] Cư dân mạng vốn dĩ còn định thoát khỏi kênh livestream để đi ngủ.

Kết quả vừa nghe thấy bình luận của vị cư dân mạng này, lập tức đều tỉnh táo lại. [Ngọa tào ~huynh đệ, lời này không thể nói bừa đâu.] [Đúng đúng đúng, nếu chị Chu thật sự gặp chuyện, vậy chúng ta cũng phải nghe thấy động tĩnh chứ, nhưng kênh live của chị Chu giờ im phăng phắc, cũng không giống bị người ta đột nhập vào nhà gì cả!] [Không sai, huynh đệ lầu trên, anh không có chứng cứ thực chất, không thể nói lung tung, cái này là phải chịu trách nhiệm pháp luật đó, hiểu không?] [Hơn nữa với tính cách cấp bậc của chị Chu, cho dù thật

sự bị người khác đột nhập vào nhà, cũng sẽ vùng lên phản kháng, với mức độ dữ dằn của cô ấy, không khéo kẻ đột nhập đó còn bị đánh chạy mất ấy chứ!] [Đúng đúng đúng ~chị Chu nhà chúng ta là cô gái chuẩn men mà, mấy thằng tép riu bình thường căn bản không sợ đâu nha!] Fans của Chu Tiểu Di tuy miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại lo lắng đến cực độ.

Nếu không thì!

Họ đã sớm xuống mạng đi ngủ rồi.

Nhưng bây giờ, theo chủ đề "chị Chu bị người ta đột nhập vào nhà" được lan truyền, họ đã hoàn toàn không còn chút buồn ngủ nào.

Dù sao thì, Chu tỷ này tuy thích chơi chiêu trò, thích gây chuyện, nhưng vóc dáng và nhan sắc của cô ấy tuyệt đối là số một số hai trong tất cả các nữ streamer.

Hơn nữa, cô ấy lúc này hình như thật sự đang thuê nhà ở một mình bên ngoài.

Chương 757

Không khéo thật sự sẽ bị những kẻ có ý đồ xấu nhắm tới.

Phải biết rằng… tỷ lệ phụ nữ độc thân thuê nhà ở bên ngoài gặp phải chuyện này vẫn rất cao.

Vạn nhất Chu tỷ thật sự bị người ta đột nhập vào nhà, có thể không những mất tiền, mà còn mất cả người.

Vừa nghĩ đến Chu tỷ sẽ bị ngạt thở tra tấn, hoặc là bị luân phiên tra tấn, lòng của cư dân mạng lập tức nổ tung.

Mẹ nó!!!

Chu tỷ là nữ thần của chúng ta mà!

Chuyện này nếu thật sự bị kẻ xấu đạt được ý đồ, thì ánh trăng sáng của chúng ta sẽ bị ô uế mất.

Không được!!!

Tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra.

Tuyệt đối không thể!!!

Thế là rất nhanh, cư dân mạng liền nhao nhao hóa thân thành danh thám tử Conan. [Mọi người mau báo cảnh sát!

Nhất định phải bảo toàn chị Chu.] [Đúng đúng đúng, báo cảnh sát, chuyện này nhất định phải báo cảnh sát!] [Đúng rồi, có ai biết chị Chu hiện tại đang ở đâu không?

Ai biết mau thông báo một tiếng, nếu không cảnh sát tìm sẽ rất phiền phức, phải biết rằng, chuyện này hiện tại là từng phút từng giây phải tranh thủ, nếu lơ là, chị Chu có thể sẽ bị người ta… rồi đấy.] [Không biết a, cô ấy chưa bao giờ tiết lộ địa chỉ của mình!] [Tôi biết,

lần trước cô ấy hình như nói mình ở gần Ngốc Tiểu Muội.] [Vậy có ai biết nhà Ngốc Tiểu Muội ở đâu không?] [Không biết…] [Đừng nói nhảm nữa, cứ để cảnh sát dựa vào IP kênh live của chị Chu mà trực tiếp tra địa chỉ đi, họ có thủ đoạn mà.] [Đúng rồi, sao tôi lại quên mất chuyện này!] [Vậy chúng ta còn chờ gì nữa, mau báo cảnh sát đi!] Và ở một bên khác.

Chu Tiểu Di đang ở phòng của Trương Mục đã lấy chăn từ Trương Mục trải xuống sàn.

Tại sao lại phải trải xuống sàn?

Vì chiếc sofa trong phòng Trương Mục quá nhỏ.

Chị Chu vừa mới thử một chút!

Nếu mình ngủ trên đó, ngay cả trở mình cũng không được.

Đến lúc đó mà lỡ ngã xuống thì thật là xấu hổ.

Thà trực tiếp ngủ dưới đất còn hơn.

Sát đất!

Hơn nữa còn an toàn.

"Trương Mục, tối nay chúng ta phải 'nước sông không phạm nước giếng' nha, anh đừng có nghĩ tôi chủ động đến đây ngủ nhờ mà anh lại nghĩ mình có thể làm bậy với tôi, tôi không phải loại con gái dễ dãi đâu, nghe rõ chưa?" Chị Chu vừa trải chăn, vừa cảnh cáo Trương Mục.

Điều này khiến Trương Mục vô cùng câm nín.

Mẹ nó!

Rõ ràng là cô tự mình tìm đến.

Bây giờ lại còn giật mình ra vẻ bị hại trước.

Cô có tin là tối nay lúc cô ngủ say, tôi sẽ trực tiếp xông vào không?

“Hô hô hô ~” Đúng lúc này.

Dưới lầu đột nhiên truyền đến một tràng tiếng còi cảnh sát chói tai.

Chương 758

Trương Mục kéo rèm cửa nhìn xuống dưới lầu.

Phát hiện dưới lầu nhà Ngốc Tiểu Muội vậy mà lại có hai chiếc xe cảnh sát.

Hơn nữa cảnh sát trên xe còn trực tiếp xông vào trong tòa nhà… "Bên ngoài có chuyện gì thế?

Sao lại có nhiều xe cảnh sát vậy?" Chu Tiểu Di cũng thò đầu ra.

Cô vẫn chưa ý thức được rằng những cảnh sát đó là đi đến nhà mình.

Vẫn tưởng trong tòa nhà có người trộm cắp, hoặc là hai vợ chồng cãi nhau, nên mới đến nhiều cảnh sát như vậy.

Rất nhanh.

Theo những cảnh sát này đến hiện trường.

Vì tiếng còi cảnh sát vang vọng, tất cả các hộ dân trong khu nhà trọ này đều bật đèn.

Mọi người nhao nhao mở cửa, hoặc mở cửa sổ, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Chu Tiểu Di cũng là một người thích buôn chuyện.

Cô cũng lén lút mở cửa phòng Trương Mục, đứng ở hành lang ngó nghiêng.

Không bao lâu.

Dưới cầu thang liền có một nhóm cảnh sát vội vã chạy lên.

Một trong số các cảnh sát nhìn thấy Chu Tiểu Di.

Còn tưởng Chu Tiểu Di là hộ dân dưới lầu.

Thế là liền hỏi cô thông tin về hộ dân trên lầu.

“Xin hỏi người ở tầng trên là cô Chu Tiểu Di phải không?” Một cảnh sát trung niên lịch sự hỏi.

Chu Tiểu Di theo bản năng gật đầu: “Đúng vậy, cô ấy ở tầng trên, phòng 402…” Lời vừa nói được một nửa, Chu Tiểu Di liền ý thức được điều không ổn.

Chuyện gì thế này?

Tôi chẳng phải chính là Chu Tiểu Di sao?

Mấy cảnh sát này lẽ nào đều đến tìm tôi ư?

Không phải chứ?

Tôi đâu có làm gì phạm pháp đâu?

Họ đến tìm tôi làm gì chứ?

Trong lòng nghĩ như vậy, Chu Tiểu Di lập tức lo lắng.

Cô nuốt nước bọt, hỏi: “Xin hỏi vị đại ca này… cô Chu Tiểu Di ở tầng trên rốt cuộc đã phạm phải chuyện gì mà các anh lại rầm rộ kéo đến nhà cô ấy vậy?” Vị cảnh sát trung niên mở miệng nói: “Chúng tôi nhận được tin báo của quần chúng, nói rằng cô Chu Tiểu Di khi đang livestream thì bị một nhóm kẻ gian đột nhập vào nhà bắt giữ, nên chúng tôi đến xem.” “Cái gì?

Tôi bị một nhóm kẻ gian đột nhập vào nhà bắt giữ ư?

Cái quỷ gì?

Tôi chẳng phải vẫn đang yên lành sao?

Ai đang tung tin đồn nhảm vậy?” Chu Tiểu Di vẻ mặt ngơ ngác hét lớn.

Chương 759

Vị cảnh sát trung niên nghe xong, cũng vẻ mặt ngơ ngác.

Ông ta kỹ lưỡng nhìn Chu Tiểu Di, nhíu mày hỏi: "Thưa cô, xin hỏi cô là…" Chu Tiểu Di khẽ ho khan hai tiếng nói: "Đồng chí, tôi nghĩ các anh chắc chắn đã nhầm lẫn rồi, tôi chính là Chu Tiểu Di, tôi không sao cả, tôi chỉ là xuống dưới nhà hàng xóm chơi thôi, chắc chắn là có người báo nhầm rồi." Cảnh sát trung niên nghe lời giải thích của Chu Tiểu Di, cũng lập tức nhíu mày.

Chuyện báo nhầm, họ trước đây cũng thường xuyên gặp phải.

Đây không phải là chuyện gì mới mẻ.

Tuy nhiên.

Để đảm bảo an toàn, và xác định thông tin thân phận của Chu Tiểu Di.

Ông vẫn yêu cầu Chu Tiểu Di lấy chứng minh thư ra.

Sau khi xác nhận Chu Tiểu Di thật sự là Chu Tiểu Di bản thân, nhóm cảnh sát xuất động trong đêm này mới quay người rời đi.

"Đúng là hạng người gì mà… dám nói tôi bị người ta đột nhập vào nhà, thật là…" Nhìn những chú cảnh sát rời đi, Chu Tiểu Di lập tức tức giận bùng nổ.

Cô quay người nói với Trương Mục: "Trương Mục, tôi về đây, anh tự mình ngủ đi, đừng có nhớ tôi, tôi không đến nữa đâu." Nói rồi, Chu Tiểu Di liền trực tiếp đóng sập cửa đi ra ngoài, về phòng mình ở tầng trên.

Tuy nhiên, để cô Tô Mị biết khó mà lui.

Cô lấy từ nhà mình một cây bút dạ!

Rồi lại nhanh chóng chạy đến bên ngoài phòng Trương Mục, viết mấy chữ lớn lên cửa! – [Đang làm việc riêng, miễn làm phiền!] "Cô nàng này bị điên rồi sao?" "Còn 'đang làm việc riêng miễn làm phiền'…" "Cái gì với cái gì thế này?" Chuyện Chu Tiểu Di đặt cái bảng đó bên ngoài cửa, tự nhiên không thoát khỏi tầm mắt của Trương Mục.

Đợi Chu Tiểu Di rời đi, hắn liền gỡ cái bảng đó xuống.

Rồi vứt vào thùng rác.

Hắn cảm thấy cái bảng này chỉ ảnh hưởng đến thanh danh của hắn trong khu nhà.

Cái gì mà đang làm việc riêng… chuyện này có thể treo bên ngoài cửa nhà mình sao?

Nếu bị hàng xóm đi qua nhìn thấy, còn tưởng hắn là làm cái nghề phục vụ đặc biệt đó chứ!

Vứt xong cái bảng.

Trương Mục liền trực tiếp nằm ngửa trên giường.

Rồi bắt đầu nhập vào trạng thái minh tưởng, tiếp tục chế tác cốt truyện game.

Trước tiên… sửa đổi một chút tính cách của Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ.

Để họ có nhiều khả năng phân biệt đúng sai hơn.

Không thể nói người chơi muốn họ làm gì là họ liền làm theo.

Cho dù độ hảo cảm có cao đến mấy cũng không được.

Độ hảo cảm chỉ có thể quyết định bởi mối quan hệ tin tưởng giữa

hai người.

Nhưng mối quan hệ tin tưởng này, là tương hỗ.

Chứ không phải mù quáng tuân theo.

Nếu một người chơi chỉ cần đạt đến độ hảo cảm nhất định với một NPC, là có thể khiến NPC đó làm bất cứ chuyện gì.

Vậy thì game này chẳng phải sẽ mất đi hương vị ban đầu sao?

Chương 760

Cùng lúc đó.

Tầng trên.

Về đến phòng, Chu Tiểu Di đang chửi rủa các fan của mình: "Tôi nói mấy người thật sự quá rảnh rỗi rồi, dám báo cảnh sát nói tôi bị đột nhập vào nhà ư?" "Tôi chẳng qua là xuống dưới nhà hàng xóm chơi thôi mà?" "Còn tiện thể ăn chút đồ ăn nữa." "Thế mà mấy người dám báo cảnh sát ngay, nếu tôi thật sự tắt live, mấy người chẳng phải còn phải liên hệ cục an ninh quốc gia để tìm tôi à?" "Tôi thấy mấy người thật sự quá lung tung rồi." "Đêm hôm khuya khoắt thế này, mấy chiếc xe cảnh sát dừng dưới lầu." "Ban đầu tôi còn tưởng trong khu nhà xảy ra vụ án hình sự gì chứ?" "Kết quả quay đầu lại nhìn." "Ối trời ơi, hóa ra mấy cảnh sát đó đều đến tìm chính tôi…" "Thế nên, sau này mấy người làm việc có thể suy nghĩ một chút, có chút trí tuệ, được không?" "Cứ cho là tôi cầu xin mấy người đấy, tôi thật sự không muốn bị mấy người làm phiền nữa đâu." "Mấy người cứ làm như vậy nữa, tôi chắc phát điên mất thôi…" Giọng điệu của Chu Tiểu Di tuy tràn đầy lửa giận, nhưng giữa những lời nói vẫn mang theo một tia cầu xin.

Không còn cách nào khác.

Vì cô quá hiểu những fan của mình.

Mấy kẻ này cả ngày không có việc gì làm, chỉ thích làm loạn.

Cứ như lần này.

Mình chỉ là xuống dưới nhà ăn chút đồ ăn tiện thể chơi.

Mấy tên ngốc này vậy mà dám trực tiếp báo cảnh sát nói mình bị

đột nhập vào nhà.

Cũng may mình kịp thời phát hiện, và lập tức lên kênh livestream để đính chính.

Nếu không thì.

Chuyện này một khi lan truyền ra, thanh danh của cô chắc chắn sẽ bị tổn hại.

Dù sao thì, một cô gái xinh đẹp như cô, nếu thật sự bị kẻ xấu đột nhập vào nhà.

Chỉ cần là người có chút đầu óc đều có thể nghĩ đến.

Cái bị cướp chắc chắn không chỉ là tiền tài.

Rất có khả năng còn có cả nhan sắc.

Nếu thật sự là như vậy.

Thì sau này cô đi tìm đối tượng, chẳng phải sẽ có vết nhơ sao?

Mà đây… cũng chính là lý do vì sao cô lại tức giận đến vậy.

Thanh danh của một cô gái, là người khác có thể tùy tiện hủy hoại sao?

Cô còn có lấy chồng được nữa không?

Đương nhiên, đối với lời chỉ trích và mắng mỏ của Chu Tiểu Di, những fan lâu năm trong livestream của cô ấy hoàn toàn không bận tâm chút nào.

Bởi vì trong lòng họ đều rất rõ, Chu Tiểu Di hiện tại chỉ là đang xả stress, đang than vãn mà thôi.

Chủ yếu là vì cô ấy không giỏi ăn nói, cộng thêm giọng hơi lớn, nên mới trông kích động như vậy.【Chu tỷ cứ bình tĩnh, mấy chuyện này có đáng gì đâu!】【Đúng đó đúng đó, có gì to tát đâu, chẳng phải

chỉ là một hiểu lầm thôi sao?

Đúng không? 】【Chính xác, hơn nữa cảnh sát đến tận nhà cô, cô sẽ trở thành tâm điểm chú ý của cả khu phố, cả tòa nhà luôn đó, đây là một cơ hội tốt để câu view mà! 】【Đúng đúng đúng ~ biết đâu ngày mai còn được lên bản tin thời sự đêm nữa. 】【Tôi nghe nói mấy chương trình pháp luật gần đây rất thích thu thập những vụ án như của cô đó, có khi ngày mai cô còn được lên TV, đây đúng là cơ hội vàng để ké fame mà. 】【Chuyên mục Pháp luật: Hôm nay, cảnh sát nhận được tin báo của quần chúng, nói một phụ nữ chưa chồng bị đột nhập, kết quả khi cảnh sát đến hiện trường, lại phát hiện nhân vật chính lại đang ăn BBQ dưới lầu ~ hahaha ~ cười chết tôi rồi! 】【Anh lầu trên có vẻ hiểu biết phết nha!

Chương 761

】【Đương nhiên rồi, tôi đang làm việc ở bộ phận hậu cần của chương trình pháp luật đây. 】【Vậy thì xong rồi, Chu tỷ lần này chắc chắn ké được fame rồi. 】【Chuyện cười, Chu tỷ của tôi là người thiếu fame hay sao? 】【Đúng đó, nhân khí của Chu tỷ bây giờ đã là số một toàn mạng rồi, cần gì phải ké fame! 】【Hahaha ~ bây giờ tôi chỉ muốn biết, khi Chu tỷ gặp mấy anh cảnh sát đến nhà thì vẻ mặt như thế nào! 】【Cần gì phải nói nữa?

Đương nhiên là một vẻ mặt ngơ ngác kèm ngơ ngác rồi. 】【Khoan đã, Chu tỷ vừa nói gì?

Cô ấy đang ở dưới lầu chơi?

Dưới lầu là phòng của Ngốc Tiểu Muội sao?

Nhưng Ngốc Tiểu Muội trước đó không phải vẫn livestream trong game sao? 】【Đồ ngốc, theo tôi biết, phòng của Chu tỷ bây giờ chắc là ở dưới Ngốc Tiểu Muội, còn dưới lầu Chu tỷ thì chắc là phòng của người thuê khác. 】【WTF ~ Chu tỷ nửa đêm đi chơi nhà hàng xóm dưới lầu, đây đúng là một tin tức lớn mà! 】【Chỉ là không biết người hàng xóm dưới lầu đó là nam hay nữ thôi! 】【Đúng vậy, nếu là nam, thì căng rồi, Chu tỷ nửa đêm đi "tặng *"! 】【Mẹ kiếp, cái thằng ngu lầu trên có biết nói chuyện không hả, Chu tỷ của tôi làm sao có thể là loại người đó. 】【À à ~ chính là cậu quá ngây thơ rồi, Chu tỷ bây giờ đã hai mươi mấy rồi, là người trưởng thành, có nhu cầu của riêng mình chứ! 】【Nhưng mà, cô ấy cũng không thể tùy tiện tìm một người hàng xóm dưới lầu để "tặng" chứ? 】【Đúng đó, tôi nhớ Chu tỷ hình như mới chuyển đến đây không lâu mà?

Thế mà đã "tặng" cho hàng xóm dưới lầu rồi?

Chuyện này không phải hơi thiếu kiên nhẫn sao? 】【Tôi thấy chắc là mọi người nghĩ nhiều rồi, biết đâu dưới lầu Chu tỷ cũng là một cô gái thì sao?

Cô ấy chỉ đi nói chuyện với cô gái đó thôi. 】【Không thể nào chứ?

Đã muộn thế này rồi mà còn đi nói chuyện à? 】【Đúng đó, nói chuyện qua điện thoại cũng được mà, không cần thiết phải nửa đêm mò đến tận nhà. 】【Mọi người nói… Chu tỷ cô ấy có khi nào đi 'gần gũi' với cô gái dưới lầu đó không? 】【WTF ~ Anh lầu trên không bình thường, nhưng mà tôi rất thích! 】【Trời ơi ~ Đường xấu thế này mà còn lái xe, mấy ông lấy bằng lái xe từ bao giờ vậy? 】【….】 Các cư dân mạng trong livestream thi nhau bàn tán.

Có người cho rằng Chu Tiểu Di lần này tuy bị mọi người tạo ra một chuyện hiểu lầm, nhưng lại nhờ đó mà có được một lượng truy cập.

Chương 762

Ít nhất là ở khu phố cô ấy, những người hàng xóm xung quanh chắc hẳn đã biết đến cô ấy rồi.

Hơn nữa, dựa theo điều kiện thu thập tài liệu của chuyên mục pháp luật gần đây, cô ấy còn rất có khả năng sẽ lên bản tin pháp luật vào ngày mai hoặc ngày kia.

Nếu thật sự được lên, thì lượng truy cập của cô ấy còn tăng thêm nữa.

Nhưng cũng không ít cư dân mạng cho rằng, Chu tỷ hiện tại đã dựa vào tựa game đạo mộ này mà trở thành người chơi hot nhất toàn mạng.

Lượng truy cập gì đó, căn bản là không thiếu.

Đừng nói là độ hot của những người hàng xóm xung quanh, cho dù có thật sự lên cái bản tin pháp luật kia, thì cũng chỉ là bản tin pháp luật đó ké fame của Chu tỷ, chứ không phải Chu tỷ ké fame của chương trình pháp luật.

Mối quan hệ giữa hai bên này, chắc chắn là ngược lại.

Dù sao thì Chu tỷ bây giờ đã không còn là Chu tỷ như trước nữa rồi, mà là người có lượng truy cập số một toàn mạng, là người chơi đạo mộ hot nhất, đỉnh nhất, bá đạo nhất hiện nay!

Tuy nhiên, nhìn những bình luận bàn tán của cư dân mạng này, Chu Tiểu Di đã tức nổ đom đóm mắt!

"Mấy tên khốn nạn các người, vậy mà còn có tâm tư ở đây đùa giỡn với tôi sao?" "Các người có biết lúc tôi vừa bị cảnh sát hỏi tình huống đã hoảng đến mức nào không." "Họ thậm chí còn bắt tôi đưa

chứng minh thư ra…” “Cái cảm giác đó, cứ như tôi đang ở trong khách sạn mở phòng, kết quả nửa đêm một đám cảnh sát ập vào, nói tôi đang mua bán dâm vậy.” “Mọi người ơi, các người có hiểu không hả??? ” Thế nhưng, Chu tỷ than vãn một hồi, cư dân mạng không những không đồng cảm với cô ấy, mà ngược lại còn cười càng điên cuồng hơn. 【Hahaha ~ Chu tỷ, cô đúng là muốn cười chết tôi rồi, vậy mà còn bị kiểm tra chứng minh thư, cô nói thật đi, cái người kiểm tra chứng minh thư của cô có phải là fan của cô không, họ muốn xác nhận thân phận của cô sao? 】【Tôi thấy lúc đó Chu tỷ chắc chắn không trang điểm, nên cái anh cảnh sát kia không nhận ra thân phận của cô ấy, chỉ có thể thông qua cách kiểm tra chứng minh thư để xác nhận thôi. 】【Không đúng, Chu tỷ bây giờ trông trang điểm rất xinh đẹp mà, không giống như không trang điểm chút nào. 】【Đồ ngốc, trong livestream có chức năng làm đẹp đó, các người thấy cô ấy xinh đẹp, nhưng ở hiện trường thì không phải tình huống như vậy đâu! 】【WTF ~ thảo nào tôi thấy trên mạng mỹ nữ nhiều thế, nhưng trong đời thực thì chẳng gặp được một ai, cho dù là mỹ nữ đã trang điểm cũng không gặp, hóa ra là như vậy à. 】【Haha ~ bây giờ mỹ nữ trên mạng đã không thể tin được nữa rồi, mười người thì có chín người là do làm đẹp, làm mờ, kéo dài ra, còn một người có thể chấp nhận được, nhưng cũng là do đánh highlight và bật chế độ làm trắng, các người căn bản không thể nhìn thấy dung nhan thật của họ! 】【Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, mặt mộc của Chu tỷ chắc vẫn ổn nhỉ?

Ít nhất đường nét khuôn mặt của cô ấy đã có sẵn rồi, đây đúng là khuôn mẫu của một mỹ nhân mà! 】【Ừm, điểm này thì phải thừa nhận, điều kiện của Chu tỷ vẫn khá tốt, chỉ là khi chơi bài thì có lẽ sẽ hơi thiệt thòi. 】【Cái gì? 】【Vì cô ấy chỉ có một đôi A lớn nhất thôi! 】【??????? 】【WTF ~ Đại ca lầu trên đúng là nhân tài mà, đường đất lầy lội thế này mà còn lái xe đến 180 dặm, anh đúng là

muốn nghịch thiên rồi! 】【….】 Và ngay lúc Chu Tiểu Di đang "đấu khẩu" với những người hâm mộ của mình, trong livestream của Tao Trư bên cạnh, các cư dân mạng lại đang hăng say theo dõi động thái trong game của Tao Trư.

Lúc này, Tao Trư sau một loạt nỗ lực chiến đấu, đã thành công tiêu diệt 8 cụ Hủ thi vương kia.

Đúng vậy… ban đầu tiến độ khá chậm, nhưng lúc này hắn lại vượt lên dẫn trước.

Trực tiếp "hạ bệ" Đại Tư Mã ở phòng bên cạnh.

Lý do không gì khác, chỉ vì hắn may mắn.

Khi phối hợp với Dương Tuyết Lệ, hắn vô tình kích hoạt "tình cảm ràng buộc" giữa hai người.

Dưới sự hợp tác hết mình của cả hai, họ đã trực tiếp xử lý tất cả 8 cụ Hủ thi vương kia.

Chương 763

Hơn nữa, sau lần chạm trán này, hắn còn bất ngờ nhận được 10 điểm thiện cảm với Dương Tuyết Lệ.

Điều này khiến Tao Trư nhất thời mừng rỡ khôn xiết.

Hắn thậm chí còn nghĩ rằng, chỉ cần tiêu diệt 8 cụ Hủ thi vương biến thái này xong, thì các cửa ải tiếp theo cơ bản có thể "một mã bình xuyên" rồi.

Nhưng đáng tiếc là, những cư dân mạng vừa từ livestream của Chu tỷ quay về, lại trực tiếp tạt cho hắn một gáo nước lạnh. 【WTF ~ Tao Trư, cậu đừng có tưởng các cửa ải tiếp theo đơn giản nha, cái con "thánh may mắn" Chu tỷ kia vừa mới "ngủm củ tỏi" rồi! 】【Đúng đó đúng đó, dưới đó có một con quái vật tên là Thực Tội Ba Lỗ, ghê gớm lắm, cậu mà gặp phải thì phải cẩn thận đó. 】【Chính xác, con Thực Tội Ba Lỗ đó ngay cả Dương Tuyết Lệ và Vương Khải Toàn liên thủ còn không đánh lại, bên cậu chỉ có Dương Tuyết Lệ, không có Vương Khải Toàn, nếu gặp phải, tôi khuyên cậu một câu, tốt nhất là trực tiếp vứt bỏ giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, để họ làm bia đỡ đạn. 】【Đúng đúng đúng ~ Tác dụng của đội khảo cổ cuối cùng cũng có thể thể hiện ra rồi, cứ để họ làm bia đỡ đạn, như vậy cậu sẽ có nhiều thời gian hơn để tìm kiếm cơ quan mở lối đi bí mật trong cái quan tài đá đó! 】【Không sai, cơ quan lối đi bí mật bên trong cái quan tài đá đó là quan trọng nhất, cậu nhất định phải nắm bắt tốt, nếu không thể tìm thấy và mở được cái cơ quan đó trước khi con Thực Tội Ba Lỗ kia bộc phát, thì cậu xong đời rồi. 】【Tuyệt đối đừng xem thường con Thực Tội Ba Lỗ trông giống con chó đó, nó lợi hại lắm đó. 】【Những xác ướp trên tế đàn này so với con Thực Tội Ba Lỗ kia thì chỉ là chuyện nhỏ thôi. 】【Tôi thấy con Thực Tội Ba

Lỗ kia rất có khả năng chính là BOSS cuối của cửa ải này đó, Tao Trư, cậu tỉnh táo lại đi! 】【Nhớ kỹ, Chu tỷ đã thua rồi, nếu cậu có thể phá được cửa ải này, thì cậu có thể giành lại vị trí người chơi có tiến độ game số một rồi. 】【Đúng, Đại Tư Mã bên cạnh bây giờ cũng sắp phá xong tế đàn này rồi, cậu mà tiếp tục cố gắng một chút, biết đâu có thể bỏ xa hắn ta, nhưng nếu cậu không cố gắng, thì cậu lại sẽ bị hắn ta vượt lên đó. 】【….】 Nhìn những bình luận này của cư dân mạng, Tao Trư cả người đều ngớ người.

Tình huống gì vậy???

Dưới đây vậy mà còn có quái vật đáng sợ hơn cả Hủ thi trên tế đàn sao?

Thật hay giả vậy?

Tao Trư hơi không tin.

Những cụ Hủ thi trước đó, đặc biệt là mấy cụ Hủ thi vương kia, hắn đã phải tốn rất nhiều sức lực mới tiêu diệt được.

Nếu dưới hầm mộ này còn có quái vật lợi hại hơn nữa, thì hắn phải làm sao đây?

Chẳng lẽ lại tiếp tục dùng móng lừa đen để chiến đấu sao?

Nhưng mà… móng lừa đen trên người Dương Tuyết Lệ đã dùng hết rồi a!

Tuy lo lắng, nhưng sự việc đã đến nước này, Tao Trư cũng đã không còn cách nào khác.

Hắn hít sâu hai hơi!

Sau đó, vào khoảnh khắc cánh cửa bí mật kia mở ra, hắn liền dẫn Dương Tuyết Lệ cùng giáo sư Trần và những người khác chạy thẳng vào hầm mộ Hoàng tử Cô Mặc.

Vì đã có gợi ý của cư dân mạng, lần này Tao Trư không tập trung vào những bức bích họa, mà đi thẳng đến trước quan tài đá.

Trong livestream của hắn đã có cư dân mạng nói với hắn rằng, muốn phá đảo hoàn toàn phó bản này, cách tốt nhất là mở quan tài đá trong thời gian ngắn nhất, sau đó, nhân lúc con quái vật trong quan tài chưa hồi sinh, mở cơ quan bí mật bên trong.

Như vậy, khi con quái vật hồi sinh, họ đã sớm theo lối đi bí mật chạy thoát khỏi phó bản rồi.

Đến lúc đó, họ chỉ cần leo ra khỏi giếng đá bằng dây thừng, rồi bịt giếng đá lại, mặc cho con quái vật kia có điên cuồng đến mấy cũng vô dụng.

Theo cư dân mạng, chiến lược này chắc chắn là hiệu quả nhất và hoàn hảo nhất.

Chương 764

Đương nhiên, cái 'chiến lược hoàn hảo' này cũng chỉ là ảo tưởng của họ.

Tình hình cụ thể có nên làm như vậy hay không, thì không thể biết được.

Tuy nhiên, Tao Trư lúc này cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều như vậy nữa.

Hắn đi thẳng đến trước quan tài đá, sau đó còn chưa kịp đợi giáo sư Trần và những người khác phản ứng, đã trực tiếp dùng sức đẩy mạnh nắp quan tài.

"—Ầm!!! " Khi nắp quan tài đá rơi xuống đất, Dương Tuyết Lệ và giáo sư Trần cùng những người khác đang quan sát bích họa trong hầm mộ cũng đều nhìn lại.

"Đồng chí Tiểu Hồ, cậu đang làm gì vậy?" "Sao cậu lại mở quan tài đá ra, đây là một di vật quan trọng đó, khi không có thiết bị chuyên nghiệp thì không thể tùy tiện mở ra được, như vậy sẽ phá hoại cấu trúc của bản thân quan tài đá." Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc vội vàng chạy tới.

Là hai chuyên gia cấp cao trong viện khảo cổ, họ rất coi trọng chiếc quan tài đá này.

Nhỡ Tao Trư làm hỏng nắp quan tài này, thì chiếc quan tài đá nguyên vẹn này sẽ bị phế bỏ.

"Trong quan tài đá này có thể có cơ quan bí mật để rời khỏi đây…" Thế nhưng Tao Trư lúc này căn bản không nói thêm lời nào với những người trong đội khảo cổ.

Ngay khoảnh khắc mở quan tài đá, hắn liền nhịn cái mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi, trực tiếp chui vào bên trong quan tài đá.

Cũng giống như tình huống bên Chu Tiểu Di, bên trong chiếc quan tài đá này cũng có rất nhiều hộp sọ và những thi thể không có tứ chi, ngũ quan.

Nếu không có bất kỳ sự chuẩn bị nào trước, nhìn thấy những thứ này, Tao Trư chắc chắn sẽ bị sợ đến tè ra quần.

Nhưng trước khi đến căn hầm mộ này, cư dân mạng trong livestream của hắn đã nói tất cả tình huống của chiếc quan tài đá này cho hắn biết, giúp hắn có một sự chuẩn bị tâm lý rất tốt.

Vì vậy, Tao Trư lúc này tuy cũng hơi hoảng, nhưng không hề hoảng loạn đến mức không biết phải làm gì.

Và sau khi Tao Trư chui vào quan tài đá, Dương Tuyết Lệ và mấy người giáo sư Trần đang đứng bên ngoài cũng lập tức quan sát thi thể quái dị và những hộp sọ ghê rợn bên trong quan tài đá.

Tuy nhiên, việc họ có quan sát thấy những thứ trên đó hay không, Tao Trư đã không còn thời gian để bận tâm nữa.

Hắn bò bên trong quan tài đá dùng tay lục lọi một vòng, cuối cùng ở một góc nào đó, hắn cũng phát hiện ra cái đĩa tròn có mũi tên xoay.

Hắn cũng không nghĩ nhiều, đưa tay nắm lấy cái đĩa tròn đó, liền trực tiếp xoay nó đi… Thế nhưng, cái đĩa tròn này chỉ vừa được Tao Trư xoay một chút, thì bị vật gì đó kẹt lại.

Tao Trư dùng hết sức cũng không thể xoay nó thêm nữa.

Cũng chính lúc này, thi thể quái dị dưới thân hắn cũng bắt đầu cử động.

Tao Trư thấy tình hình không ổn, chỉ có thể trước tiên rút ra khỏi

quan tài đá.

Nhưng khi rút ra, hắn lại đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng.

Tuy nhiên, cảm giác này rất nhanh đã biến mất.

Tao Trư vội vàng bò ra khỏi quan tài đá.

Và lúc này, Dương Tuyết Lệ cùng mấy người giáo sư Trần đang quan sát thi thể kia cũng đều phát hiện ra sự bất thường.

Họ đều cảm thấy khó tin.

Một thi thể đã chết hơn một nghìn năm, hơn nữa ngũ quan và tứ chi đều đã bị cắt bỏ, làm sao có thể hồi sinh được chứ?

Không kịp nghĩ nhiều, thi thể quái dị kia đã đứng dậy từ bên trong quan tài đá.

Cũng giống như tình huống bên Chu Tiểu Di, tứ chi và ngũ quan của thi thể này, bắt đầu mọc ra với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nhưng ngũ quan tứ chi mọc ra, đã hoàn toàn thoát ly khỏi phạm trù của con người, trông giống như một con dã thú hung hãn hơn.

Chương 765

“Dương tiểu thư, cô có thể giữ chân con quái vật này không?” “Tôi đã tìm thấy cơ quan bí mật đó rồi, chỉ cần cho tôi một chút thời gian, tôi sẽ có thể mở được cơ quan bí mật đó.” Tao Trư biết bây giờ không phải lúc do dự.

Hắn vội vàng nói ra kế hoạch tác chiến mà mình đã nghĩ sẵn.

Đó là để Dương Tuyết Lệ đi đối phó con quái vật này!

Còn bản thân hắn thì tiếp tục trong quan tài đá tìm cách mở cái đĩa tròn cơ quan kia.

Nói thật, hắn bây giờ rất hối hận.

Sớm biết yêu cầu tiến độ của tựa game này có thể do người chơi tự mình quyết định, thì trước đó hắn đã học Chu Tiểu Di!

Kêu Vương Khải Toàn từ trên giếng đá xuống rồi.

Giờ thì hay rồi.

Con quái vật mà bên Chu Tiểu Di Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ liên thủ còn không đối phó được!

Hắn lại chỉ có thể để Dương Tuyết Lệ một mình đi đối phó.

Đây không phải là làm khó Dương Tuyết Lệ sao?

“Được, anh cần bao lâu?” Dương Tuyết Lệ nghiêm túc gật đầu.

Sau đó!

Cô ấy liền thu phi hổ trảo lại!

Lấy ra cây ô kim cương có lực phòng ngự khá cao.

Còn giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc, lúc này đã trực tiếp trốn

sang một bên.

Học trò của Hách Kiến Quốc là Tát Đế Bằng cũng vậy.

Ba người lúc này đã hoàn toàn bị con quái vật kia dọa đến run rẩy.

Nói thì chậm, lúc đó thì nhanh.

Khi con quái vật kia từ bên trong quan tài đá đi ra, Dương Tuyết Lệ lập tức một bước lao lên, sau đó trực tiếp chiến đấu với đối phương.

"Dương tiểu thư, đừng đối đầu trực diện với nó, cố gắng phòng ngự…" Tao Trư cuối cùng dặn dò Dương Tuyết Lệ một tiếng, sau đó lại bò vào trong quan tài đá xoay cái đĩa tròn kia!

Nhưng đáng tiếc là, cái đĩa tròn đó lúc này cứ như bị kẹt cứng trong quan tài đá vậy, xoay thế nào cũng không mở ra được.

"Sao lại thế này?" "Trên đây rõ ràng có cơ quan xoay hướng mà, sao lại không xoay được chứ?" Tao Trư nhíu mày bắt đầu suy nghĩ.

Cũng chính lúc này, một cư dân mạng trong livestream của hắn đột nhiên nghĩ ra điều gì đó. 【Phi ca Phi ca ~ anh thử dùng hướng ngược lại xem sao, cổ mộ không phải là nơi an nghỉ của người chết sao?

Sống chết là tương phản, nên cơ quan trong cổ mộ, biết đâu cũng là tương phản thì sao? 】Nhìn thấy bình luận này, mắt Tao Trư lập tức sáng lên!

Đúng vậy!

Sao trước đây tôi lại không nghĩ đến điều này chứ?

Người sống là sống, người chết là chết.

Nơi mà người chết cư ngụ, tất cả mọi thứ chắc chắn phải nhìn theo hướng ngược lại.

Chương 766

Thảo nào bên cạnh cơ quan đĩa tròn này còn khắc mũi tên chỉ hướng xoay!

Hóa ra cái mũi tên này chính là dùng để mê hoặc người khác a!

Sau khi hiểu rõ điểm này, Tao Trư liền lập tức dùng sức ngược lại, xoay cái đĩa tròn cơ quan trước mặt này theo hướng ngược lại.

"Cạch ~~" Theo tiếng ma sát của đá vang lên, cái đĩa tròn cơ quan này cuối cùng cũng được Tao Trư xoay chuyển.

"Tuyệt vời quá, thành công rồi!" Tao Trư vui mừng khôn xiết.

Và nhìn thấy cảnh này, các cư dân mạng trong livestream cũng đều kinh ngạc. 【WTF ~ Anh em vừa rồi bá đạo thật đó, vậy mà ngay cả loại cơ quan này cũng có thể nhìn thấu! 】【Thật lòng mà nói, anh trước đây có phải là đạo mộ tặc không, chỉ là bây giờ đã hoàn lương rồi? 】【Đúng là thật rồi, nếu không phải trước đây hắn ta từng làm đạo mộ tặc, làm sao có thể hiểu rõ cơ quan bên trong cái quan tài đá này như vậy? 】【Đúng đó đúng đó, nếu anh không thành thật khai báo, tôi sẽ báo cảnh sát đó! 】【Mẹ kiếp, mấy người đừng hiểu lầm nha, tôi vừa rồi cũng chỉ tiện miệng nói vậy thôi, chỉ là mèo mù vớ cá rán, đoán bừa trúng thôi. 】【Đừng chối cãi, chối cãi là che giấu, che giấu là phạm tội… 】【?????? 】【….】 Và ngay lúc cư dân mạng đang tranh nhau bàn tán, đáy chiếc quan tài đá kia đột nhiên sụt xuống.

Kéo theo đó, Tao Trư đang bò trong quan tài đá, cũng cùng lúc rơi xuống phía dưới quan tài.

"WTF ~" "Không ngờ lối đi bí mật này thật sự ở dưới cái quan tài đá này ~" Tao Trư tuy bị ngã một cú ê ẩm, nhưng khi nhìn thấy lối đi bí mật này, hắn vẫn vô cùng vui mừng.

Hắn vội vàng lớn tiếng gọi Dương Tuyết Lệ và những người khác trong hầm mộ, bảo họ cũng nhanh chóng xuống.

Rất nhanh, giáo sư Trần, Hách Kiến Quốc và cả Tát Đế Bằng liền nhảy từ trên quan tài đá xuống.

Người cuối cùng xuống là Dương Tuyết Lệ, người phụ trách chặn hậu.

Chỉ có điều khi Dương Tuyết Lệ xuống, trên người cô ấy đã đầy vết thương.

Có thể thấy, trận chiến trước đó của cô ấy với con quái vật kia khốc liệt đến mức nào.

Nhưng may mắn thay, Tao Trư đã kịp thời phá giải cơ quan của chiếc quan tài đá này, tìm được lối thoát.

Nếu không, theo cốt truyện của bên Chu Tiểu Di tiếp tục diễn ra, kết cục cuối cùng của Dương Tuyết Lệ chỉ có một, đó là chết.

Không đúng, nói chính xác hơn, không chỉ có một mình Dương Tuyết Lệ sẽ chết, mà tất cả bọn họ đều sẽ chết ở đây.

Tuy rằng người chơi sau khi chết vẫn có thể hồi sinh, nhưng điều này chắc chắn sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Phải biết rằng, thời gian chính là sinh mệnh.

Lãng phí thời gian, chính là lãng phí sinh mệnh a! 【WTF ~ Tao Trư thật sự tìm thấy lối đi bí mật rồi. 】【Tuyệt vời quá, tôi đã nói đánh phó bản độ khó cao như thế này nhất định phải là người chơi chuyên nghiệp mà?

Người chơi như Chu tỷ toàn dựa vào may mắn, khả năng phát huy quá không ổn định! 】【Đúng vậy, chỗ này nếu để Chu tỷ đến, e rằng làm sao cũng không thể phá được cửa ải này chứ? 】【Cần gì phải

nói nữa, cho nên muốn xem phá đảo phó bản, vẫn phải dựa vào Phi ca của chúng ta!

Chương 767

】【Chẳng nói gì nữa, tên lửa bắn lên thôi! 】【Đúng đúng đúng ~ tên lửa cứ bắn lên trước đi, chúc mừng Tao Trư phá đảo phó bản ẩn này trước! 】【Hahaha ~ Tao Trư uy vũ, Tao Trư bá đạo, Tao Trư 666~】 Theo tin tức Tao Trư tìm thấy lối đi bí mật trong hầm mộ được cư dân mạng lan truyền, trong một khoảnh khắc, những cư dân mạng ban đầu vẫn còn ở trong livestream của Chu tỷ cũng đều ùn ùn chạy sang bên Tao Trư.

Chỉ trong chốc lát, phần lớn lượng truy cập toàn mạng đã bị Tao Trư hút sạch.

Nhưng điều này cũng không có gì lạ.

Đối với loại game đơn tuyến này, người chơi nào có tiến độ game cao nhất thì sẽ thu hút được lượng truy cập lớn nhất.

Còn những người chơi có tiến độ game thấp hơn, thì chỉ có thể ăn chút "cặn thừa".

Thậm chí có người còn chẳng ăn được cặn thừa, chỉ có thể húp chút nước.

"WTF ~" "Sao người đột nhiên chạy hết sạch rồi." Nhìn hàng chục triệu người trong livestream của mình đang nhanh chóng rời đi như thủy triều rút, Chu Tiểu Di cả người đều ngớ người.

Lúc này, một fan vừa từ livestream của Tao Trư chạy về vội vàng gửi một bình luận: 【Không hay rồi Chu tỷ, Tao Trư bên cạnh hình như đã mở được lối đi bí mật bên trong quan tài đá rồi, hắn ta bây giờ đã vượt qua cô, trở thành người chơi có tiến độ game cao nhất toàn mạng. 】Lời này vừa nói ra, những cư dân mạng ban đầu cũng mơ hồ như Chu Tiểu Di cũng đều thi nhau kích động: 【WTF ~ vẫn là Tao

Trư bá đạo! 】【Chu tỷ, để cô chơi mấy trò "thao tác chó" đi, giờ thì hay rồi phải không?

Tiến độ game của người ta đuổi kịp rồi, cô xong đời rồi! 】【Hahaha ~ Chu tỷ, sau này cô tỉnh táo lại đi nha, tôi đi trước đây, đợi khi nào tiến độ game của cô đuổi kịp, tôi sẽ quay lại. 】【Chu tỷ, cáo từ ~~~ 】【Chu tỷ, bảo trọng!!! 】【Chu tỷ, tạm biệt….】 Nhìn từng cư dân mạng gửi bình luận cáo biệt, Chu Tiểu Di trực tiếp bùng nổ.

"Không được, tôi nhất định phải nhanh chóng đuổi kịp tiến độ game của Tao Trư!" Nói xong, Chu Tiểu Di liền lập tức chạy đến livestream của Tao Trư!

Sau đó với tốc độ nhanh nhất, cô ấy đã xem lại video phát sóng trực tiếp cảnh Tao Trư mở lối đi bí mật trong quan tài đá một lượt.

Và sau khi xem xong video đó, Chu tỷ cũng rất nhanh quay lại livestream của mình, tức khắc đăng nhập game… Còn ở một bên khác, Đại Tư Mã cũng thuận lợi đến được hầm mộ Hoàng tử Cô Mặc.

Cũng giống như bên Tao Trư, bên Đại Tư Mã cũng có rất nhiều cư dân mạng đang giúp hắn ta bày mưu tính kế.

Dưới sự nhắc nhở của những cư dân mạng nhiệt tình này, Đại Tư Mã rất dễ dàng tìm thấy cơ quan bên trong quan tài đá.

Sau đó, nhân lúc Dương Tuyết Lệ đang chiến đấu với con quái vật kia, hắn ta đã thuận lợi mở được lối đi bí mật dưới quan tài đá.

Chiến lược game là như vậy đó.

Khi bạn không biết cách chơi game này, bạn có chơi vô số lần cũng không thể phá được cửa ải.

Nhưng, một khi bạn tìm được phương pháp chiến lược, thì game này chơi sẽ trở nên thuận lợi vô cùng.

Đặc biệt là những cửa ải kiểu tìm kiếm cơ quan bí mật trong hầm mộ này.

Chỉ cần tìm thấy cái cơ quan ẩn nấp trong bóng tối đó, cơ bản là có thể thuận lợi phá đảo.

Rất nhanh, tiếp nối Tao Trư, Chu Tiểu Di và Đại Tư Mã, những người có tiến độ game nhanh nhất cũng liên tiếp mở được cơ quan quan tài đá, đi vào trong lối đi bí mật đó.

Tuy nhiên, khi họ nhảy vào lối đi bí mật, con quái vật kia cũng nhảy theo vào.

Để có thể cắt đuôi con quái vật này, Chu tỷ và những người khác chỉ có thể điên cuồng chạy về phía cuối lối đi bí mật.

Cũng không biết chạy được bao lâu, phía trước đột nhiên xuất hiện một tia sáng.

Chương 768

Họ không nghĩ nhiều, trực tiếp lao ra phía tia sáng đó.

Nhưng giây tiếp theo, họ liền cảm nhận được một lực xung kích rất mạnh.

Hóa ra cuối lối đi bí mật này, lại là một dòng sông ngầm.

Dòng sông ngầm này giống như một xoáy nước, không ngừng xoay tròn trong một khu vực cố định.

Vì lực xoay tròn nhanh chóng, nên nước trong sông ngầm mới không tràn ra lối đi bí mật này.

Và sau khi Chu Tiểu Di và Tao Trư cùng những người khác nhảy vào dòng sông ngầm kia, rất nhanh đã bị dòng nước ngầm này cuốn đến hồ nước dưới giếng đá.

Cho đến bây giờ, họ mới phát hiện, hóa ra, dưới hồ nước giếng đá này vậy mà lại có một lối đi bí mật.

Và lối đi bí mật đó vậy mà lại có thể thông đến hầm mộ Hoàng tử Cô Mặc!

Thật là không thể tin được!

Đương nhiên, tuy trong thời gian ngắn, Tao Trư, Chu Tiểu Di và Đại Tư Mã đều đã thông qua cửa ải hầm mộ Hoàng tử Cô Mặc, thoát khỏi con quái vật bên trong quan tài đá.

Nhưng, người đầu tiên thật sự phá được cửa ải, vẫn là Tao Trư.

Cũng chính vì vậy, hắn trực tiếp nhận được phần thưởng bảng xếp hạng do công ty Penguin trao tặng. 【Người chơi đầu tiên thành công phá đảo cửa ải phó bản ẩn, có thể nhận 1.000.000 phần thưởng

phá đảo! 】【Người chơi đầu tiên phát hiện phó bản ẩn, có thể nhận 500.000 phần thưởng hỗ trợ. 】Tao Trư nhận được phần thưởng phá đảo, còn Chu Tiểu Di thì nhận được phần thưởng hỗ trợ vì phát hiện phó bản ẩn.

Còn về Đại Tư Mã!

Không nhận được gì cả.

Nhưng dù sao đi nữa, là một trong ba nhân vật có tiến độ game cao nhất, việc hắn có thể thành công phá được cửa ải này đã giúp hắn thu hút không ít lượng truy cập.

Đồng thời cũng thu hoạch được không ít tiền thưởng từ người hâm mộ.

Những lượng truy cập và tiền thưởng này, giá trị của chúng chắc chắn phải vượt xa phần thưởng bảng xếp hạng do công ty Penguin công bố.

Và sau khi dẫn đầu phá đảo hầm mộ Hoàng tử Cô Mặc, Tao Trư liền tiếp tục dẫn đội khảo cổ đi về phía bản đồ nơi Tinh Tuyệt Cổ Thành tọa lạc.

Vì hầm mộ Hoàng tử Cô Mặc vốn dĩ không xa di tích Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Họ dựa theo lộ tuyến để lại trong sổ tay, rất nhanh đã tìm thấy khu vực Từ Sơn màu đen đó.

Lúc này, trời đã dần tối.

Người của đội khảo cổ mệt mỏi rã rời.

Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc định cho mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Nhưng Tao Trư lo lắng tiến độ game của mình sẽ bị Chu tỷ và Đại

Tư Mã đang bám sát phía sau đuổi kịp.

Hắn dứt khoát từ chối đề nghị nghỉ ngơi của giáo sư Trần và những người khác, tiếp tục dẫn đội khảo cổ chạy như điên về phía Từ Sơn.

Chẳng bao lâu, khi màn đêm hoàn toàn buông xuống, họ cũng đã đến chân núi Từ Sơn.

Thế nhưng ngay lúc này, những con lạc đà dưới thân họ cứ như bị thứ gì đó làm cho kinh sợ, chết sống không chịu đi tiếp.

Tao Trư nhìn quanh bốn phía, đột nhiên chú ý thấy, trên cửa núi Từ Sơn vậy mà có mấy bóng người đang ngồi ở đó.

Chương 769

Hắn cầm đèn pin chiếu về phía trước một chút, phát hiện đó là mấy người nước ngoài đeo khăn trùm đầu.

Vương Khải Toàn sau khi nhìn thấy những người nước ngoài đó, lập tức giơ khẩu súng tự chế trong tay lên.

Mấy người giáo sư Trần cũng sợ hãi thi nhau trốn ra phía sau Tao Trư và Vương Khải Toàn.

"Lão Hồ, mấy tên này chắc không phải là những đạo mộ tặc nước ngoài mà lão già An Lợi Mãn đã dẫn vào trước đó chứ?" Vương Khải Toàn cảnh giác hỏi.

Tao Trư gật đầu: "Chắc là vậy, nhưng họ hình như hơi lạ thì phải ~" Vương Khải Toàn hỏi: "Lạ chỗ nào, nếu họ dám hành động lỗ mãng, tôi sẽ cho họ một phát đạn." Tao Trư nhíu mày: "Không đúng, chúng ta bây giờ đang dùng đèn pin chiếu vào họ, theo lẽ thường mà nói, họ nên quay đầu nhìn lại ngay lập tức, nhưng cậu nhìn xem, họ từ đầu đến cuối đều cúi đầu ngồi ở đó, không nhúc nhích chút nào." Vương Khải Toàn nhếch mép: "Có lẽ đang ngủ chăng, tôi qua xem thử." Nói rồi, Vương Khải Toàn liền cầm khẩu súng tự chế, giả vờ dũng cảm đi qua.

Dương Tuyết Lệ cũng nắm chặt khẩu súng ngắn của mình đi theo.

Tao Trư không động.

Hắn không có súng.

Nếu Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ xảy ra xung đột với những người nước ngoài đó, hắn chắc chắn sẽ chịu thiệt lớn!

Các bình luận liên tục: 【Trời đất ơi, không phải chứ?

Mấy người phía trước đều là người chết sao?】【Mẹ kiếp, hình như có chút cảm giác phim kinh dị rồi!】【Đây không phải game trộm mộ sao?

Tại sao trên đường cũng gặp phải chuyện quỷ dị như vậy?】【Đồ ngốc, đây chính là tầm nhìn, trước đó cậu không nghe mấy NPC kia nói sao?

Trước đây An Lợi Mãn đã dẫn một nhóm trộm mộ ngoại quốc tiến vào sa mạc, đây đều là những tình tiết được chuẩn bị từ trước, bây giờ những tình tiết đó xuất hiện rồi!】【Ra là thế, không ngờ tác giả của game này còn khá tỉ mỉ, đến cả những chi tiết nhỏ nhặt này cũng tính toán tài tình như vậy!】【Game thực tế mà, đều là như vậy cả, nhưng tác giả game này thực sự có tài, những tình tiết chuẩn bị từ sớm, bây giờ mới đưa ra, hơn nữa điều quan trọng hơn là, những kẻ trộm mộ ngoại quốc này đều đã chết, đây lại là một bí ẩn lớn.】.....

Nghe Vương Khải Toàn nói những kẻ trộm mộ ngoại quốc kia đều đã chết, các cư dân mạng trong livestream cũng đều giật mình.

Đúng lúc này, sau khi nhận được tin tức, Hồ Bát Nhất (tức Chu Tiểu Di) cũng chuẩn bị dẫn những người khác đi lên phía trước xem xét.

Nhưng kỳ lạ là, những con lạc đà của An Lợi Mãn lúc này lại không chịu đi thêm một bước nào.

Bất kể Hồ Bát Nhất dùng sức thế nào, cũng không thể kéo những con lạc đà này đi được.

An Lợi Mãn lẩm bẩm nói: "Không được nữa rồi, không thể đi thêm nữa, phía trước chắc chắn có ma quỷ, đó là lãnh địa của ma quỷ, chúng ta mà đi qua đó thì sẽ chết…" Nói rồi, hắn lại quỳ xuống đất cầu khấn.

Giáo sư Trần và mấy người khác thấy vậy cũng không để ý đến hắn ta.

Họ đi tới nói với Hồ Bát Nhất: "Đồng chí Tiểu Hồ, chúng ta cứ đi xem trước đi." Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó lập tức dẫn Giáo sư Trần và những người khác đi tới chỗ Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ.

Lúc này, Vương Khải Toàn và Dương Tuyết Lệ đã gỡ tất cả vũ khí trên người những kẻ trộm mộ ngoại quốc kia xuống.

Phải nói là, trang bị vũ khí của những kẻ trộm mộ ngoại quốc này thực sự rất tốt, ngoài dao găm, dao găm ra thì ngay cả lựu đạn, thuốc nổ và AK47 cũng có.

Điều này khiến các cư dân mạng đang xem livestream game đều kinh ngạc.

Các bình luận liên tục: 【Trời đất ơi, vào game chẳng có gì, trang bị toàn nhờ nhặt trên đường sao?】 【Mẹ kiếp, những kẻ trộm mộ ngoại quốc này không phải là đến để tặng trang bị đấy chứ?】 【Đây chẳng lẽ chính là cái gọi là gói cấp 3 dã ngoại trong truyền thuyết sao?】 【Người xưa nói rồi, mọi nỗi sợ hãi đều đến từ hỏa lực không đủ, bây giờ hỏa lực đủ rồi, ngon rồi!】 【Hahahaha~ nếu trước đó có những vũ khí và thuốc nổ này, con quái vật kia sợ là đã sớm bị đánh thành xâu thịt rồi chứ?】 【Đánh thành xâu thịt gì, phải là bị nổ thành bãi bùn mới đúng!】 Các cư dân mạng thi nhau bàn tán trong livestream.

Về việc Hồ Bát Nhất và đồng đội có thể nhặt được một lô trang bị ở đây, họ cũng đều tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

Mặt khác, sau khi thay đổi vũ khí, Hồ Bát Nhất và những người khác đã có đủ tự tin.

Họ tỉ mỉ tìm kiếm xung quanh, cuối cùng phát hiện ở đây tổng cộng có bốn kẻ trộm mộ ngoại quốc!

Nhưng bốn người này đều đã chết!

Hơn nữa, trạng thái chết rất kỳ lạ, mặt đen sạm, ở cổ còn có rất nhiều đường vân đen kịt, giống như bị giun đất quấn đầy vậy.

Vương Khải Toàn đi tới hỏi: "Lão Hồ, mấy người này không phải là tìm được thứ gì quý giá nên tự giết lẫn nhau đấy chứ?" Hồ Bát Nhất vừa định nói, nhưng Dương Tuyết Lệ bên cạnh lại lên tiếng trước: "Không đúng, trên người những người này không có bất kỳ vết thương nào do súng hay dao, chắc không phải do đánh nhau mà chết, trông giống như bị trúng độc hơn…" Đúng lúc Hồ Bát Nhất và Dương Tuyết Lệ đang nói chuyện, Hách Kiến Quốc bên cạnh đột nhiên phát hiện có một bình nước bên cạnh một xác chết.

Trên đường đi họ đã tiêu hao một lượng lớn nước ngọt, bây giờ nước ngọt chính là tài nguyên quý giá nhất.

Chương 770

Hắn muốn lấy bình nước đó ra xem bên trong còn nước ngọt hay không.

Nhưng đúng lúc hắn đang kéo bình nước từ xác chết ra, một con rắn đen kỳ lạ có u thịt trên đầu, đột nhiên chui ra từ xác chết, sau đó không nói một lời liền lao thẳng về phía Hách Kiến Quốc mà cắn.

"—Á!!!" Bị con rắn đen kỳ lạ đó cắn trúng, Hách Kiến Quốc lập tức hét lớn một tiếng.

Hồ Bát Nhất và những người khác thấy vậy liền vội vàng chạy tới.

Nhưng khi họ chạy đến chỗ Hách Kiến Quốc, Hách Kiến Quốc đã trợn tròn mắt, ngã xuống đất.

Đồng thời, từng con rắn đen kỳ lạ có u thịt cũng chui ra từ những xác chết khác.

Chỉ trong chốc lát, Hồ Bát Nhất và đồng đội đã bị một bầy rắn đen bao vây!

Những con rắn đen kỳ lạ này tuy chỉ to bằng ống nước, nhưng lại có đôi đồng tử màu đỏ, trông vô cùng đáng sợ.

Đặc biệt là cục u thịt trên đầu chúng!

Lại còn phát ra ánh sáng đỏ lập lòe.

Loại rắn kỳ lạ này, Hồ Bát Nhất chưa bao giờ gặp phải.

Đúng lúc này, Hồ Bát Nhất đột nhiên phát hiện, xác của Hách Kiến Quốc dường như cũng giống như những kẻ trộm mộ ngoại quốc kia!

Sắc mặt đen sạm, trên cổ còn xuất hiện những đường vân đen kịt

dày đặc.

Hắn khẳng định, những kẻ trộm mộ ngoại quốc này sở dĩ chết ở đây, e rằng chính là do những con rắn đen kỳ lạ này gây ra.

Vừa nãy Hách Kiến Quốc chỉ bị con rắn đó cắn một phát, liền lập tức chết ngay.

Có thể thấy độc tính của loại rắn này đáng sợ đến mức nào.

"Mọi người cẩn thận, những con rắn này rất độc, tuyệt đối đừng để bị chúng cắn." Hồ Bát Nhất sắc mặt ngưng trọng nhắc nhở những người khác.

Những người khác sắc mặt khó coi gật đầu.

Tuy nhiên, còn chưa kịp chuẩn bị, những con rắn đen kỳ lạ bao vây đã nối tiếp nhau lao tới.

Hồ Bát Nhất và đồng đội không giữ lại nữa.

Họ đều giơ khẩu AK47 vừa nhặt được lên, rồi nhằm vào những con rắn đen kỳ lạ đó mà xả đạn.

"Đát đát đát đát…" Đạn bay ra như không tiền.

Dưới hỏa lực mạnh mẽ, những con rắn đen kỳ lạ đang tấn công rất nhanh đã bị bắn chết tại chỗ.

Khi tất cả rắn đen kỳ lạ đều bị bắn chết, những con lạc đà của An Lợi Mãn cũng khôi phục sự bình tĩnh như thường lệ.

Chúng lại bắt đầu chậm rãi đi tới.

Rất rõ ràng, vừa nãy những con lạc đà đó không dám tiến lên là vì chúng cảm nhận được nguy hiểm phía trước.

Hách Kiến Quốc bị rắn đen kỳ lạ cắn chết, Giáo sư Trần và những người khác đều vô cùng đau lòng.

Nhưng các cư dân mạng trong livestream lại không kìm được mà hò reo vui mừng: Các bình luận liên tục: 【Mẹ kiếp, cái thằng Hách Kiến Quốc này cuối cùng cũng nhận cơm hộp rồi.】【Đúng vậy, xem ra lời cầu nguyện của tôi cuối cùng cũng linh nghiệm rồi.】【Chỉ cần cái thằng Hách Kiến Quốc này chết, chặng đường tiếp theo chắc sẽ thuận lợi hơn nhiều nhỉ!】【Đó là điều chắc chắn, tên này nhìn đã thấy đáng ghét rồi, sớm nhận cơm hộp cũng tốt!】【Tiếp đó còn có một vị giáo sư Trần, thật mong ông ta cũng sớm nhận cơm hộp!】【Tôi thấy trong đội khảo cổ chỉ cần giữ lại Diệp Nhất Tâm thôi là được rồi, những người khác có thể không cần quan tâm.】【Lầu trên vừa nhìn đã biết là lão biến thái rồi ~】 Vì lo lắng sẽ còn có loại rắn kỳ lạ đó xuất hiện, Hồ Bát Nhất không dám dừng lại lâu ở đây.

Cô lấy hết vũ khí và đạn dược của những kẻ trộm mộ ngoại quốc kia, sau đó tiếp tục đi về phía sau ngọn núi.

Ngay sau đó, cảnh tượng chuyển đổi, Hồ Bát Nhất liền đi tới một khu phế tích.

Hồ Bát Nhất biết, việc chuyển cảnh cũng có nghĩa là họ hiện tại đã đến được địa điểm mục tiêu.

Chương 771

Đây hẳn là di chỉ của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Quả nhiên, sau khi tìm kiếm một lúc trong khu phế tích này, Giáo sư Trần và đồng đội đã dựa vào kinh nghiệm khảo cổ nhiều năm mà phát hiện ra một lối vào địa cung.

Hồ Bát Nhất dẫn mọi người từ lối vào địa cung đi vào.

Không lâu sau, họ đã đến một con sông ngầm mát lạnh.

Nước sông ngầm trong vắt, tài nguyên nước ngọt của mọi người lại được bổ sung.

Nhưng đúng lúc này, Vương Khải Toàn với đôi mắt khá tinh tường đã tìm thấy một cánh cửa mộ ở phía đối diện sông ngầm.

Giáo sư Trần cho rằng phía sau cánh cửa mộ có thể chính là lăng mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Thế là lập tức dẫn mọi người đi vào.

Khi vào trong lăng mộ, Hồ Bát Nhất rất nhanh đã phát hiện ra một mật thất chứa đầy châu báu và kim khí.

Vàng bạc châu báu ở đây chất thành núi, vô số tài bảo lọt vào tầm mắt, khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Nhưng hiện tại, dưới mí mắt của Giáo sư Trần và những người khác, những thứ này cũng không tiện lấy.

Sau đó, Hồ Bát Nhất tiếp tục dẫn đội khảo cổ đi sâu vào.

Rất nhanh, họ đã đến một vực thẳm hang quỷ sâu không thấy đáy!

Và phát hiện ra một quan tài gỗ treo lơ lửng phía trên hang quỷ!

Chiếc quan tài gỗ đó vô cùng kỳ lạ, phía trên có một vật rất lớn đè lên.

Vật đó trông giống như một cánh hoa khổng lồ.

Hồ Bát Nhất muốn đi qua xem, kết quả chưa đi được bao xa, cô đã phát hiện cánh hoa trên chiếc quan tài gỗ đó trực tiếp nở ra.

Hơn nữa còn tỏa ra vô số cánh hoa màu đỏ.

Những cánh hoa đỏ ngay lập tức lan đến dưới chân cô.

Sau đó, cô phát hiện mình đã rơi xuống vực thẳm hang quỷ! 【Nhân vật tử vong, game thất bại!】 【Hãy cố gắng hơn nữa…】 "Trời đất ơi~" "Tôi chết kiểu gì vậy?" Hồ Bát Nhất mặt mũi khó hiểu.

Vừa rồi cô còn không biết chuyện gì đã xảy ra, khi phản ứng lại thì đã rơi xuống vực thẳm hang quỷ rồi.

Nhanh như vậy sao?

Đồng thời, các cư dân mạng trong livestream cũng đều kinh ngạc: Các bình luận liên tục: 【Trời ạ, thứ trên chiếc quan tài gỗ đó là cái quái gì vậy?】 【Đúng vậy, đột nhiên xuất hiện rất nhiều bông hoa nhỏ màu đỏ, sau đó tôi còn không biết chuyện gì, Hồ Bát Nhất đã rơi xuống rồi.】 【Tôi biết rồi, những bông hoa nhỏ màu đỏ đó chắc chắn là vấn đề, tuyệt đối không được chạm vào những bông hoa nhỏ màu đỏ đó, chạm vào là chết!】 【Đúng đúng đúng, tôi cũng nghĩ vậy, đây có lẽ lại là một cửa ải!】 【Mẹ kiếp, vậy độ khó của cửa ải này cũng quá cao rồi!】 Mọi người đều bị dọa sợ.

Nhưng may mắn là, vì có điểm lưu trữ ở giếng đá trước đó!

Hồ Bát Nhất không cần bắt đầu lại từ đầu, chỉ cần tăng tốc độ thì vẫn có thể nhanh chóng đến được vực thẳm hang quỷ đó.

Mặt khác, Chu Tiểu Di cũng sau khi trải qua muôn vàn khó khăn,

đã đến phía trên vực thẳm hang quỷ đó.

"Trời ạ~" "Vừa rồi nhờ mọi người nhắc nhở mà tôi mới thoát nạn, nếu không thì tôi thật sự đã bị những con rắn đen kỳ lạ kia cắn chết rồi." Chu Tiểu Di vừa cảm ơn cư dân mạng trong livestream, vừa nhìn về phía chiếc quan tài gỗ treo lơ lửng trên vực thẳm hang quỷ.

"Tôi đi, chiếc quan tài gỗ này chính là cửa ải kỳ dị mà mọi người nói sao?" "Haha~ Hôm nay tôi phải xem xem, nó có gì kỳ dị!" Các bình luận liên tục: 【Trời đất ơi~ Chị Chu mạnh mẽ quá!】 【Đúng, mạnh mẽ quá, em yêu chị…】 【Thôi nào, chị Chu, chị phải cẩn thận đấy, chiếc quan tài gỗ kia rất kỳ dị, Thao Trư vừa rồi còn không biết chuyện gì xảy ra, đã trực tiếp rơi từ vực xuống rồi.】 【Đúng đúng đúng, cảnh Thao Trư rơi xuống vực tôi cũng xem rồi, thực sự quá kỳ dị.】 【Tôi nghĩ cái vật trên chiếc quan tài gỗ đó có thể mê hoặc lòng người, Thao Trư chính là bị nó mê hoặc nên mới rơi xuống.】 【Nhưng lúc đó tôi xem livestream của Thao Trư, phát hiện trên chiếc quan tài gỗ đó sẽ lan ra rất nhiều bông hoa nhỏ màu đỏ, tôi đoán những bông hoa nhỏ màu đỏ đó mới là mấu chốt.】 【Không sai, tôi cũng nghĩ vậy, Thao Trư chính là sau khi bị những bông hoa nhỏ màu đỏ đó chạm vào, liền lập tức rơi xuống vực, vì vậy mà nói, chị Chu, lát nữa nếu chị gặp những bông hoa nhỏ màu đỏ đó, nhất định phải né tránh, tuyệt đối đừng chạm vào nó!】 【Không đơn giản như vậy chứ?

Tốc độ lan ra của những bông hoa nhỏ màu đỏ đó nhanh như vậy, Thao Trư vừa rồi còn không né tránh được, với trình độ của chị Chu, làm sao có thể né tránh được?】 【Mẹ kiếp, mấy người đừng coi thường chị Chu nhé, chị ấy là Âu Hoàng đó, nói không chừng chị ấy có sự may mắn riêng!】 【Đúng đúng đúng, dù sao chị Chu cũng dựa vào vận may Âu Hoàng mà bò lên vị trí top 3 trong game, mấy người đừng coi thường chị ấy, nếu không chị ấy sẽ phút chốc làm ra vài pha

xử lý điên rồ cho mà xem!】【Tôi ủng hộ chị Chu, chị Chu, chị dũng cảm lên đi, dù sao cũng đã lưu trữ rồi, cùng lắm là chơi lại từ đầu!】【Không sai, cùng lắm là chơi lại từ đầu, chị Chu, lên đi~ đừng sợ, cố lên~】【Mấy người này thật là thiếu đức, chơi lại từ đầu lãng phí thời gian biết bao, tôi thấy vẫn là nên từ từ thì hơn, cẩn thận một chút, bây giờ tiến độ game của chị đã bị Thao Trư vượt qua rồi, lưu lượng livestream giảm mạnh, nếu không nhanh chóng xông lên, e rằng độ nổi tiếng trong livestream sẽ tiếp tục giảm sút!】【Đúng, chị Chu đừng nghe mấy người đó nói bậy, tôi đoán họ chính là từ bên Thao Trư hoặc Đại Tư Mã qua đây để kích động chị đấy, chị vẫn nên nghe lời fan cũ chúng tôi, đừng manh động, từng bước một, cẩn thận một chút thì hơn.】【Đúng đúng đúng, tôi cũng nghĩ vậy.】【Tôi cũng đồng cảm, chị Chu, làm ơn ủng hộ fan cũ, đừng để những người qua đường đó dẫn dắt lối chơi!】【Đồng ý +1!】【Đồng ý +2!】【Đồng ý +10086!】Lúc này, livestream của Chu Tiểu Di đã hoàn toàn bùng nổ.

Vô số cư dân mạng đều kích động Chu Tiểu Di nhanh chóng lên "tặng mạng", có chiêu trò gì thì cứ mau chóng dùng ra, tuyệt đối đừng lo lắng sẽ chết, dù sao bây giờ đã lưu trữ ở giếng đá rồi, cùng lắm là chơi lại từ đầu, không có gì to tát cả!

Chương 772

Nhưng cũng có một số fan cũ cho rằng, Chu Tiểu Di khó khăn lắm mới tìm được tòa Tinh Tuyệt Cổ Thành này, vẫn là không nên quá bất cẩn thì hơn.

Dù sao bây giờ không chỉ có mình cô tìm được tòa Tinh Tuyệt Cổ Thành này, còn có Thao Trư và Đại Tư Mã nữa.

Hai người đó đều là những người có kỹ năng chơi game hàng đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ xa Chu Tiểu Di.

Nếu Chu Tiểu Di lúc này mà chơi chiêu trò, thì kết quả cuối cùng chỉ có một: bị hai người họ trực tiếp "đánh bại"!

"Hừ ~ Mấy người này biết gì chứ?" "Tôi vừa đi xem video vượt ải của Thao Trư rồi." "Anh ta quá manh động nên mới trúng chiêu thôi." "Hơn nữa tôi đã biết thứ trên chiếc quan tài gỗ đó là gì rồi!" "Mọi người cứ chờ xem!" "Lần này, tôi không chơi chiêu trò nữa, tôi sẽ chơi theo kiểu cứng rắn luôn." "Dùng thực lực thật sự của mình, đè bẹp Thao Trư và Đại Tư Mã!" Chu Tiểu Di cười khẩy trong livestream.

Sau đó, cô trực tiếp cầm khẩu AK47 trên tay, dẫn Dương Tuyết Lệ và những người khác đi dọc theo lối đi trên vách đá, tiến lên phía chiếc quan tài gỗ!

"Ông Hồ, chiếc quan tài gỗ đó có thể là Côn Luân Thần Mộc trong truyền thuyết, ông phải cẩn thận một chút, tôi nghe nói Côn Luân Thần Mộc rất tà tính." Dương Tuyết Lệ theo sau Chu Tiểu Di, nhỏ giọng nhắc nhở.

Chu Tiểu Di nghe xong, liền cười lớn: "Không sao, tôi có suy nghĩ của riêng mình!" Đang nói chuyện, Chu Tiểu Di cũng dẫn đội khảo cổ

đến gần chiếc quan tài Côn Luân Thần Mộc.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, cô ấy lại trực tiếp lấy ra một quả lựu đạn từ trong túi, rồi ném về phía chiếc quan tài Côn Luân Thần Mộc đó.

Thấy cảnh này, các cư dân mạng trong livestream đều kinh ngạc tột độ.

Các bình luận liên tục: 【Trời đất ơi~ Chị Chu, chị đang làm cái quái gì vậy?】 【Ném lựu đạn trực tiếp ư?

Ngầu vậy sao?】 【Chị còn nói đây không phải là chiêu trò sao?】 【Khủng khiếp, chị Chu, chị siêu đẳng quá!】 【Tôi đây từ trước đến nay chưa từng phục ai, nhưng hôm nay, tôi phục chị!】 "Đồng chí Tiểu Hồ, cô đang làm gì vậy?" "Đó là Côn Luân Thần Mộc vô cùng quý giá đó…" Thấy Chu Tiểu Di ném một quả lựu đạn về phía chiếc quan tài Côn Luân Thần Mộc, Giáo sư Trần và mấy người kia lập tức bùng nổ.

Họ nằm mơ cũng không ngờ tới, đồng chí Tiểu Hồ này, lại dám dùng lựu đạn để phá chiếc quan tài Côn Luân Thần Mộc đó.

Đó là di vật khảo cổ vô cùng quý giá, là vật quan trọng để họ nghiên cứu văn hóa Tây Vực cổ đại và văn hóa hang quỷ.

Nếu nó bị phá hủy thì sao được?

Tuy nhiên lúc này, sự việc đã phát triển đến mức này.

Dù họ có tiếc đến mấy, cũng đã vô ích.

Bởi vì ngay lúc họ ôm đầu kinh hô, quả lựu đạn mà Chu Tiểu Di ném ra, đã chính xác rơi vào trong chiếc quan tài Côn Luân Thần Mộc.

Sau đó, "—ẦM ầm ầm!!!" Kèm theo một tiếng nổ lớn, chiếc quan tài Côn Luân Thần Mộc, cùng với thực vật kỳ lạ đè trên nó, đều bị

nhấn chìm trong biển lửa.

Cầu đá bắt đầu sụp đổ từng tấc.

Ngay sau đó, chiếc quan tài Côn Luân Thần Mộc liền rơi xuống hang quỷ bên dưới trong ngọn lửa ngút trời.

“Thứ này nếu không phá hủy, tất cả chúng ta sẽ chết ở đây.” “Tôi làm vậy cũng là để bảo vệ mọi người.” “Mọi người xem, phía trước có một hang động, chúng ta qua đó xem đi…” Chu Tiểu Di vỗ vỗ tay.

Sau đó tiếp tục đi dọc theo lối đi trên vách đá về phía trước.

Nhưng đúng lúc này, một loạt tiếng nhắc nhở đột nhiên vang lên bên tai cô: 【Thông báo: Hành vi manh động của bạn khiến Giáo sư Trần vô cùng tức giận, độ thiện cảm dành cho bạn -20!】 【Thông báo: Hành vi manh động của bạn khiến Hách Kiến Quốc vô cùng tức giận, độ thiện cảm dành cho bạn -20!】 【Thông báo: Hành vi manh động của bạn khiến Dương Tuyết Lệ vô cùng thất vọng, độ thiện cảm dành cho bạn -10!】 “???” Chu Tiểu Di mặt mũi khó hiểu!

Cô không ngờ mình phá một cái quan tài để vượt cửa ải, lại còn khiến mấy NPC này giảm độ thiện cảm.

Cái này đúng là quá đáng!

Tôi chỉ vì muốn mọi người có thể thuận lợi vượt qua cửa ải này thôi, chẳng lẽ sai sao?

Chu Tiểu Di không ngừng lẩm bẩm trong lòng.

Nhưng cô cũng không hối hận.

Độ thiện cảm mà!

Mất rồi thì thôi, dù sao giai đoạn sau vẫn có thể cày lại được.

Chương 773

Đặc biệt là Giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc hai NPC vô dụng này!

Mất hết độ thiện cảm cũng chẳng sao.

Chu Tiểu Di tiếp tục dẫn đội khảo cổ đi về phía cửa hang động đó.

Nhưng đúng lúc họ sắp đến cửa hang, phía dưới hang quỷ lại đột nhiên truyền đến một trận tiếng xì xào, nghe như có rất nhiều côn trùng đang bò.

Cô cúi đầu nhìn xuống, lại phát hiện dưới đáy hang quỷ lại dâng lên một lũ đen kịt.

Nhìn kỹ, đó là côn trùng!

Những con côn trùng dày đặc!

Khiến người ta sởn gai ốc.

"Trời đất ơi~" Chu Tiểu Di chửi lớn một tiếng, sau đó ba chân bốn cẳng chạy.

Dương Tuyết Lệ và những người khác nhanh chóng theo kịp.

Mấy người chạy nhanh vào hang động.

Sau khi vào, Chu Tiểu Di để không cho những con côn trùng phía sau theo kịp, liền lập tức dùng thuốc nổ phá sập cửa hang.

Đống đá lở sập xuống trực tiếp chặn kín cửa hang.

Điều này khiến Chu Tiểu Di không kìm được mà thở phào nhẹ nhõm!

Nhưng ngay giây sau, cô đã hối hận!

Bởi vì cô phát hiện, hang động mà mình vừa chạy vào này, lại là một ngõ cụt.

Cửa hang kéo dài vào trong vài mét là hết đường.

Thấy cảnh này, các cư dân mạng lập tức cười điên loạn: Các bình luận liên tục: 【Trời đất ơi~ Chị Chu lại tự nhốt mình vào đây rồi~ Ngầu quá!】 【Tôi đã bảo không nên tùy tiện làm bậy mà, chị Chu phá hang động quá manh động, nên trực tiếp ném thuốc nổ xuống đáy hang quỷ, như vậy có lẽ sẽ tốt hơn!】 【Nhưng, trong tình huống vừa rồi, nếu chị Chu không dùng thuốc nổ phá sập cửa hang, đợi những con côn trùng đó bò lên, họ cũng sẽ bị côn trùng ăn sạch thôi!】 【Không sai, so với việc bị côn trùng ăn thịt đến chết, tôi vẫn thấy bị nhốt ở đây tốt hơn!】 【Ở đây sao lại là ngõ cụt chứ?】 【Chị Chu dùng thuốc nổ phá thử đường phía trước đi, nói không chừng có thể phá ra một lối thoát đấy!】 【Đúng đúng đúng, chị đi thử xem sao~】 "Được, vậy tôi sẽ đi thử." Chu Tiểu Di nhìn những bình luận trên livestream, cảm thấy hình như rất có lý.

Thế là, cô trực tiếp lấy ra bó thuốc nổ cuối cùng trong túi của mình.

Những loại thuốc nổ, lựu đạn này, đều là cô trước đó cạy từ xác của những kẻ trộm mộ ngoại quốc kia.

Không cần tự mình bỏ tiền, nên dùng cũng không xót chút nào.

Rất nhanh, Chu Tiểu Di đã tìm một vị trí ở cuối hang động, sau đó đặt bó thuốc nổ đó lên.

Dương Tuyết Lệ và những người khác biết cô ấy muốn làm gì, thế là đều lùi về phía cửa hang, bịt tai lại.

"—RẦM!!!" Theo một tiếng nổ lớn vang lên, cả hang động đều

rung chuyển dữ dội.

Lượng lớn bụi đất từ trong hang phun ra!

Chu Tiểu Di vì né tránh không kịp, bị bụi bặm che kín mặt.

Đợi bụi lắng xuống, Chu Tiểu Di liền vội vàng dẫn người của đội khảo cổ đi ra phía trước nhìn một cái!

Điều bất ngờ là, phía trước quả nhiên đã bị phá ra một con đường.

Không đúng, chính xác mà nói, phải là một khe nứt giữa vách núi.

Rất hẹp, nhưng may mắn là người có thể chui vào được… Chu Tiểu Di không chút do dự, lập tức dẫn người của đội khảo cổ chui vào từ khe đá đó.

Dọc theo con đường bên trong khe nứt đá, họ rất nhanh đã đến một mật thất.

Chương 774

Nhưng khi đến mật thất này, Chu Tiểu Di đã bị dọa giật mình.

Bởi vì cô phát hiện ở đây lại có hai xác khô đang ngồi xếp bằng trên bệ đá.

Những xác khô này mặc trang phục của tế tự tiên tri cổ đại.

Các cư dân mạng thi nhau kinh hô rằng hai xác khô này nhất định sẽ phục sinh giống như những xác chết mà Chu Tiểu Di đã gặp trước đó, cuối cùng trở thành một BOSS nữa trong tuyến cốt truyện chính này!

Thậm chí còn có cư dân mạng suy đoán, trong hai xác khô này có một người chắc chắn là Nữ vương Tinh Tuyệt.

Tuy nhiên họ không hề biết, Nữ vương Tinh Tuyệt trước đó đã bị Chu Tiểu Di nổ xuống dưới hang quỷ rồi, bây giờ sớm đã "GG" rồi.

Chu Tiểu Di không để ý đến những suy đoán lung tung của cư dân mạng.

Cô tỉ mỉ tìm kiếm trong căn mộ thất này, cuối cùng tìm thấy một chiếc hộp đá ở giữa hai xác khô.

Cô và Dương Tuyết Lệ tìm cách mở chiếc hộp đó, cuối cùng tìm thấy một cuộn da dê bên trong.

Bên trong cuộn da dê có một tấm bản đồ, ghi lại cách để thoát khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhưng phương pháp này trong mắt Chu Tiểu Di, cảm thấy hơi xàm xí.

Nơi tiên tri chỉ tay chính là lối ra khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Chẳng phải là nhảm nhí sao?

Xung quanh mật thất này đều là những bức tường đá kiên cố.

Đừng nói là lối ra, ngay cả một khe nứt cũng không có.

Chu Tiểu Di vốn định dùng thuốc nổ để phá ra một con đường khác, nhưng tiếc là thuốc nổ trong tay đã hết.

Hơn nữa, trong không gian kín như thế này, dùng thuốc nổ bạo phá, chẳng khác nào tìm chết.

Dù có thuốc nổ cũng không thể dùng được!

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di đột nhiên phát hiện trong cuộn da dê này còn đề cập đến một câu.

Nói rằng cuộn da dê không thể rơi xuống đất, nếu rơi xuống đất sẽ gây ra bão cát!

Bão cát sẽ nhấn chìm hoàn toàn Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Điều này dường như còn xàm xí hơn.

Hóa ra cuộn da dê chính là một quả bom sao?

Rơi xuống đất sẽ gây ra bão cát?

Đây không phải là game thực tế sao?

Sao lại làm cho nó thần bí như vậy chứ?

Mặc dù trong lòng rất coi thường, nhưng Chu Tiểu Di vẫn tiện tay cố ý đánh rơi cuộn da dê xuống đất.

Thấy cảnh này!

Các cư dân mạng trong livestream lập tức phát điên: Các bình luận liên tục: 【Trời ơi~ Chị Chu, chị đây là không tìm đường chết thì không thoải mái đúng không?】 【Đúng vậy, người ta trong cuộn da dê đã nói rồi, không thể để cuộn da dê rơi xuống đất, chị lại còn cố ý

đánh rơi xuống đất.】【Xem ra chiêu trò của chị Chu lại sắp bắt đầu rồi.】 Tuy nhiên, ngay lúc các cư dân mạng thi nhau chế giễu Chu Tiểu Di muốn chơi chiêu trò, chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Cả mật thất lại bắt đầu rung chuyển!

Các bức tường trong mật thất bắt đầu rạn nứt, cuối cùng xuất hiện ba khe đá.

Chương 775

Lúc này, Chu Tiểu Di chợt nhớ đến câu 'tiên tri chỉ tay hướng nào là lối ra hướng đó' mà cuộn da dê trước đó đã đề cập.

Thế là, cô lập tức chọn khe đá mà xác cổ tiên tri đang chỉ tay rồi chạy vào.

Ngay khoảnh khắc cô chạy vào khe đá đó, cảnh tượng trước mắt cô liền tối sầm lại.

Ngay sau đó, một loạt tin nhắn nhắc nhở đột nhiên xuất hiện trước mắt cô: 【Chúc mừng bạn đã hoàn thành cốt truyện chính của Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhận được phần thưởng vượt ải: 10 vạn tiền game!】 【Chúc mừng bạn đã hoàn thành phần thưởng phó bản ẩn trong quá trình, nhận được phần thưởng bổ sung: 5 vạn tiền game!】 【Chúc mừng bạn đã hoàn thành lời hẹn ước với Dương Tuyết Lệ, nhận được phần thưởng bổ sung: 4 vạn tiền game!】 Một loạt thông báo phần thưởng hiện ra, Chu Tiểu Di trực tiếp nhận được 19 vạn tiền game, trực tiếp biến thành một "tiểu phú bà"!

Thấy Chu Tiểu Di thành công vượt qua Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Các cư dân mạng cũng đều phấn khích.

Họ nằm mơ cũng không ngờ tới, Chu Tiểu Di lại trở thành người chơi đầu tiên vượt qua.

Phải biết, Thao Trư và Đại Tư Mã vẫn còn đang chơi hết mình trong Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Còn bên này cô ấy lại một lần vượt qua thành công.

Chẳng lẽ đây thật sự là Âu Hoàng nhập thể sao?

Đồng thời, ngay lúc các cư dân mạng vô cùng kinh ngạc vì Chu

Tiểu Di thuận lợi vượt ải, Chu Tiểu Di cũng không nhàn rỗi.

Cô chuẩn bị "thừa thắng xông lên", trực tiếp mở khóa giai đoạn tiếp theo của cốt truyện chính! 【Thông báo game: Cốt truyện chính (Tinh Tuyệt Cổ Thành) đã hoàn thành!】 【Chương thứ hai (Long Lĩnh Mê Quật) bắt đầu!】 Cùng với bảng thông báo game xuất hiện, Chu Tiểu Di trực tiếp xuất hiện trên một cao nguyên đất vàng.

Nhìn quanh, cô phát hiện mình hiện tại đang ở trong một thị trấn nhỏ.

Những ngôi nhà trong thị trấn này phần lớn được xây bằng gạch đất vàng, trông vô cùng cũ kỹ, như thể một cơn gió thổi qua là có thể đổ sập.

Đúng lúc này, một bảng thông báo nhiệm vụ đột nhiên hiện ra: 【Nhiệm vụ chính tuyến: Tìm thấy Long Lĩnh Mê Quật, phá giải tất cả cơ quan, lấy được Long Cốt Thiên Thư trong mộ thất!】 Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng chấn động.

Bởi vì nhiệm vụ này thực sự quá khó, phải tìm thấy Long Lĩnh Mê Quật, và phải phá giải tất cả cơ quan để lấy được Long Cốt Thiên Thư.

Độ khó của nhiệm vụ này vô cùng lớn.

Trước hết cô không biết Long Lĩnh Mê Quật ở đâu.

Ngay cả khi tìm thấy, cũng rất khó để phá giải.

Các cư dân mạng trong livestream đều không kìm được mà hò reo vui mừng.

Các bình luận liên tục: 【Không phải chứ, cái này cũng không tìm ra sao.】 【Uổng cho cô còn là một streamer game nổi tiếng, chuyện này mà cô lại không biết ở đâu.】 【Mau đi tìm đi, nói không chừng ngay gần mấy căn nhà này, có thể đi hỏi thăm người dân xung quanh

xem có ai biết Long Lĩnh Mê Quật không?】【Phía trước hình như có một ông lão, hỏi ông ta là được rồi.】Hiện tại ngày càng nhiều người đều gia nhập vào livestream.

Mọi người dường như muốn xem Chu Tiểu Di cũng không biết phải làm sao.

Chị Chu vô cùng bối rối, hơn nữa cư dân mạng tiếp tục gửi bình luận, nhiệt tình giúp đỡ chị Chu.

Các bình luận liên tục:【Mau đi nhặt trang bị đi, không nhặt trang bị thì chỉ có đường chết.】【Nhưng cô có biết chơi không vậy?

Chơi tệ quá, nếu cô muốn đi Long Lĩnh Mê Quật thì chắc chắn phải mang theo rất nhiều đồ.】【Ít nhất cũng phải có một khẩu súng chứ, không có súng thì nhặt một con dao cũng được mà!】【Ôi chao, nữ streamer chơi game đúng là khiến người ta sốt ruột mà, hơn nữa tôi thấy nữ streamer game kinh dị này chắc chắn không thể điều khiển được đâu nhỉ?】Mọi người bảo Chu Tiểu Di nhanh chóng tìm kiếm trang bị của mình, dù sao hiện tại cô ấy không có trang bị thì rất dễ chết.

Và đúng lúc này, một ông lão đi về phía cô.

Chu Tiểu Di giật mình sợ hãi, không kìm được mà hét lên: "Ông rốt cuộc là ai, ông qua đây làm gì?" Ông lão run rẩy nói: "Sao, tôi là dân làng ở cái thôn này, cô muốn tìm nơi nào?" Chu Tiểu Di lập tức nói: "Tôi muốn đi tìm một nơi tên là Long Lĩnh Mê Quật." Ánh mắt của ông lão này nhìn không mấy thiện ý, chăm chú nhìn Chu Tiểu Di.

Các cư dân mạng trong livestream tiếp tục gửi bình luận, vô số người đều kích động không thôi.

Các bình luận liên tục:【Không phải chứ?

Chu Tiểu Di lại bị ông lão dâm dê nhìn trúng rồi sao?】【Ông lão

này nhìn không phải người tốt lành gì, đừng để ông ta lừa.】【Chị Chu, cố lên.】【Cô gái mau tránh xa ông lão này ra, tự mình đi tìm xương rồng đi.】【Nếu cô tiếp tục nghe ông lão này nói chuyện, thì sẽ vô cùng bối rối, đến lúc đó có thể sẽ bị ông ta lừa đấy.】【Mấy người đang nói bậy gì vậy, chị Chu thông minh đến mức nào, sao có thể bị lừa chứ.】【Ông lão này nhìn không phải người tốt lành gì, tôi thật sự lo lắng chị Chu bị lừa tình rồi lại bị lừa sắc!】【Mấy người căn bản không hiểu, ông lão này nhìn không phải người tốt lành gì, nếu đi theo ông ta thì tình hình không ổn đâu!】Lúc này Chu Tiểu Di cũng không biết phải làm sao, dù sao ông lão này là manh mối duy nhất của cô.

Chương 776

Cô cẩn thận dò hỏi: “Ở đây là đâu, tôi phải làm thế nào mới có thể tìm thấy Long Lĩnh Mê Quật?” Nghe thấy câu nói này, ông lão lộ ra một nụ cười đắc ý, cười hì hì nói: “Theo ta đi, ta đưa cô đi.” Lúc này Chu Tiểu Di trên người chỉ có một con dao găm, nếu ông lão này dám làm bất cứ điều gì bất chính với cô, cô sẽ rút dao găm của mình ra kết liễu ông lão này.

Không còn cách nào khác, cô tuyệt đối không cho phép người khác động chạm đến mình.

Đó là giới hạn cuối cùng của ông ta.

Lão đầu lúc này vô cùng kích động, đột nhiên như phát điên mà hét lớn: "Cứu mạng!

Nhiều dơi bay ra quá, mau cứu tôi!" Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng khó tin, nhìn kỹ thì đúng là có rất nhiều dơi bay ra từ một cái động.

Cô thấy vô cùng sốt ruột, không biết phải làm sao.

Tuy nhiên, việc xuất hiện dơi cũng có nghĩa là hang động chắc chắn ở gần đây.

Chu Tiểu Di cảm thấy càng lúc càng hưng phấn, thậm chí cô cảm giác mình đã rất gần hang động rồi. "Long Lĩnh Mê Quật, tôi đến đây..." Cô rút dao găm ra, chém mạnh xuống đám dơi.

Xoẹt xoẹt.

Máu dơi bắn ra từng tia.

Cảnh tượng thật máu me và kinh khủng.

Lão đầu đột nhiên nắm lấy tay cô, hét lớn: "Không được giết dơi!

Giết chúng, cô sẽ gặp phải báo ứng của ác quỷ!" Câu nói này thậm chí còn khiến tất cả mọi người trong phòng livestream sợ hãi.

Khán giả trong livestream điên cuồng bình luận.

Trong mắt họ, chuyện này vô cùng đáng sợ. 【Nếu những con dơi này có thể xuất hiện, chứng tỏ có điềm chẳng lành rồi. 】 Lúc này, khán giả trong livestream ai nấy cũng điên cuồng bình luận. 【Chu tỷ tự mình cẩn thận một chút, không thì cô sẽ bị dơi nhắm tới đó. 】 【Trời ơi, không lẽ đám dơi đó kéo chị vào hang dơi, rồi cuối cùng ăn thịt chị luôn hả? 】 【Đúng đó, tôi nghe nói dơi hút máu. 】 【Nếu thật sự gặp phải dơi hút máu, Chu tỷ cô tự cầu phúc đi nhé! 】 【Mấy người quá đáng rồi, mấy người sao lại trêu chọc Chu tỷ như vậy chứ. 】 【Thật đáng ghét. 】 【Mấy người thật sự kinh tởm. 】 【Mấy người kia ở trên đừng có nói lung tung được không? 】 【Cái gì mà trêu chọc?

Chu tỷ, chúng tôi đang trò chuyện nghiêm túc đó. 】 【Spam bình luận nghiêm túc là để bảo vệ Chu tỷ. 】 【Chúng ta chỉ có thể liều thôi, Chu tỷ không thể tiến vào nơi này. 】 【Nơi này vô cùng nguy hiểm, nếu tiến vào rất có thể sẽ mất mạng.

Chương 777

】Chu Tiểu Di nhìn thấy từng dòng bình luận này, trong lòng cũng vô cùng hoảng sợ.

Bởi vì cô cũng là lần đầu tiên đến cái nơi gọi là Long Lĩnh Mê Quật này, nơi này có thể nói là vô cùng nguy hiểm.

Một khi tiến vào đây, nếu gặp phải chuyện tà ác nào đó thì sẽ vô cùng kinh khủng.

Trong lòng Chu Tiểu Di cũng không có chút tự tin nào, mà sức mạnh của đám dơi điên cuồng này e rằng cũng sẽ khiến cô cảm thấy vô cùng chấn động.

Chu Tiểu Di cũng định thần lại, suy nghĩ kỹ xem tiếp theo phải làm sao.

Hiện tại cô đang rất hoảng, mà lúc này khi nhiều dơi như vậy xuất hiện.

Cô cũng biết mình không thể đối phó với dơi, chỉ có thể quay đầu rời đi.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng vô cùng sợ hãi, không biết phải làm sao.

Lão đầu phía trước dẫn Chu Tiểu Di tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh họ đã đến vị trí hang động.

Bên trong tối đen như mực, lão đầu cầm đèn pin chiếu sáng không gian xung quanh.

Chu Tiểu Di cũng lấy đèn pin ra, nhìn kỹ hoàn cảnh xung quanh.

Nơi này vô cùng tối đen, toàn bộ hang động bên trong đều được xây bằng đá cẩm thạch.

Chu Tiểu Di suy nghĩ kỹ một lát, sau đó nói với lão đầu: "Này lão đầu, đám dơi này chắc không có ảnh hưởng gì đâu nhỉ?" Lão đầu lập tức nói: "Không đâu, chỉ cần cô không dùng dao giết những con dơi này, về cơ bản sẽ không có vấn đề gì lớn!" Chu Tiểu Di gật đầu.

Lúc này, khán giả trong livestream lại tiếp tục bình luận. 【Trời ơi, Chu Tiểu Di sao lại thân với lão đầu này rồi? 】【Đúng đó Chu tỷ, mấy người này rất xấu. 】【Hơn nữa trong địa quật cũng không biết có cơ quan gì, nếu tùy tiện xông vào rất có thể sẽ gặp chuyện không may. 】Lão đầu đột nhiên lấy ra một tờ bùa vàng.

Khoảnh khắc lấy ra bùa vàng, ông ta dán lá bùa này lên người Chu Tiểu Di.

Bình luận trong livestream cũng lại bùng nổ.

Cư dân mạng ai nấy cũng vô cùng kịch liệt. 【Chu tỷ cẩn thận, lão đầu này hình như không có ý tốt. 】【Đúng đó Chu tỷ, lá bùa vàng của lão đầu này có độc, hơn nữa lão đầu này còn nhổ một bãi nước bọt nữa. 】【Thật sự rất kinh tởm, Chu tỷ cô phải tự mình cẩn thận đó. 】【Một lát nữa nếu gặp phải bất kỳ sự cố nào, cô có thể cầu cứu đông đảo quần chúng trong livestream. 】【Chúng tôi đều sẽ đến giúp cô, mấy người đừng có hù Chu tỷ nữa được không? 】【Chu tỷ cũng có nguyên tắc của mình, cô ấy cũng muốn tự mình phá đảo. 】【Nhưng mà lão đầu này rốt cuộc là ai, thật sự khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. 】【Đúng đó, mấy người ai nấy cũng đang đoán Chu tỷ rốt cuộc đã làm gì. 】【Thế nhưng mấy người lại không nghĩ rằng Chu tỷ cũng đã có kế hoạch của mình rồi sao? 】【Trong khoảnh khắc này mấy người đều không nghĩ ra tình huống gì sao?

Chương 778

】【Để tôi nghĩ kỹ xem, bên trong hang động có một cánh cửa đồng. 】【Nếu mở cánh cửa đồng ra, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. 】【Chúng ta cùng nhau giúp Chu tỷ nghĩ cách chơi đi. 】Cư dân mạng lải nhải.

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Những thao tác khó đỡ của cư dân mạng có thể nói là càng ngày càng nhiều, đã khiến Chu Tiểu Di cảm thấy có chút bối rối.

Cô cũng không biết tiếp theo phải đối phó với tình huống này như thế nào.

Nếu tiếp tục như vậy, thì sẽ là một tình thế vô cùng khó xử.

Lúc này Chu Tiểu Di nghiêm túc nói: "Mấy bạn đừng sợ." "Tôi sẽ tự mình giải quyết chuyện này, hoàn toàn không cần sợ hãi đâu nhé?" Trong khoảnh khắc này tất cả cư dân mạng đều sôi trào lên, mỗi cư dân mạng tranh cãi lẫn nhau.

Rất nhiều cư dân mạng thậm chí còn bắt đầu bình luận loạn xạ trong livestream, không ngừng tranh cãi.【Mau mau Chu tỷ, tin lão đầu đi, cùng lão đầu mở cánh cửa này ra. 】【Không được, mấy người nói vậy sẽ hại Chu tỷ đó, tôi thấy vẫn nên cẩn thận thì hơn. 】【Được, tốt nhất là nên giữ an toàn một chút. 】【Đừng mở cửa đồng vội, hãy lùi lại một chút, lùi lại rồi hãy nghĩ cách. 】【Không thì bây giờ mà mở cửa đồng có thể dẫn đến kết quả không tốt. 】【Đến lúc đó, kết quả có thể nói là không thể cứu vãn, Chu tỷ cô có chắc muốn làm vậy không? 】【Đúng, tuyệt đối đừng mở cửa đồng. 】【Mặc dù nói dán bùa vàng có thể đề phòng. 】【Thế nhưng nếu mở cửa đồng ra thì bên trong có mấy thứ yêu ma quỷ quái, Chu tỷ cô căn

bản không đỡ nổi đâu. 】 Chu Tiểu Di nhìn những bình luận này cũng cảm thấy vô cùng cạn lời.

Cô nói: "Phật Tổ không phải là yêu ma quỷ quái gì cả, chúng ta sẽ không sợ bị báo ứng đâu." "Đến lúc này mà còn đi mở cổ mộ thì chắc chắn sẽ gặp báo ứng." "Tình huống này hình như cũng không dễ đối phó, mọi người tự mình nghĩ cách đi..." Chu tỷ lúc này quả thật rất hoảng!

Lúc này cô không biết phải làm sao cho phải.

Trước mặt đúng là có một cánh cửa sắt lớn!

Nhưng cánh cửa sắt này dùng để làm gì thì cô không biết.

Tuy nhiên, đúng lúc này!

Chu Tiểu Di đột nhiên nhắm mắt lại, suy nghĩ kỹ một lát. "Lão đầu ông đang làm gì vậy?

Thật sự muốn mở cánh cửa sắt này sao?" Lão đầu đột nhiên lấy ra một thứ giống như thỏi son, đột nhiên cắm vào giữa cửa đồng.

Cánh cửa đồng như chạm phải một cơ quan nào đó, lập tức nổ tung.

Khoảnh khắc này Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng kinh khủng, ánh mắt cô sắc lạnh lạ thường.

Trông như một con chim ưng.

Chương 779

Tuy nhiên, đúng lúc này cơ quan cửa đồng không ngừng xoay chuyển.

Bên trong có đủ loại chữ viết hiện ra, khiến Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Trong khoảnh khắc này Chu Tiểu Di không biết nói gì nữa.

Hơn nữa sau khi cái "chìa khóa" này mở ra, cơ quan cửa đồng không ngừng rung chuyển.

Chu Tiểu Di và lão đầu đồng thời lùi lại vài bước, đột nhiên có một người đi từ bên ngoài vào.

Chu Tiểu Di quay đầu lại nhìn, muốn xem người từ bên ngoài vào rốt cuộc là ai.

Lúc này lão đầu lại lấy ra một chiếc chìa khóa khác, đây là một chiếc chìa khóa rất tinh xảo.

Lão đầu nói: "Khôn vi thổ." Ông ta dùng chìa khóa xoay một vòng.

Tiếp tục nói: "Ly vi hỏa." Trong khoảnh khắc này lão đầu vô cùng cẩn thận.

Mỗi lần vặn chìa khóa là một bánh răng cơ quan xoay chuyển.

Tiếp tục nói: "Chính vi kim." Nói đến đây, lão đầu cũng cảm thấy vô cùng chấn động, không ngừng thúc đẩy cơ quan.

Chu Tiểu Di lúc này cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không kìm được nói. "Trời ơi, chuyện gì thế này?

Lão đầu này cũng lợi hại quá đi." "Mấy bạn trong livestream có ai biết đây là tình huống gì không?" Lúc này, khán giả trong livestream

nhanh chóng bình luận, từng dòng "đạn mạc" điên cuồng lướt qua, lớn tiếng la hét: 【Không xong rồi Chu tỷ, có chuyện lớn rồi, Chu tỷ. 】 【Lão đầu này hình như là thầy tướng số, lão đầu này hình như có thể thông qua thủ đoạn của mình để giải khóa mấy cánh cửa trong bí cảnh. 】 【Theo lão đầu này nói không chừng thật sự có thể phá cổ mộ. 】 【Không đúng, lão đầu này rốt cuộc là kẻ lừa đảo hay thật sự có bản lĩnh, thật là kỳ lạ. 】 【Long Lĩnh Mê Quật này rốt cuộc có thứ gì? 】 Lúc này, khán giả trong livestream ai nấy cũng vô cùng phấn khích, tuy nhiên rất nhanh kết quả đã hiện ra.

Khoảnh khắc cánh cửa lớn được lão đầu mở ra, tất cả khán giả trong livestream đều chấn động.

Họ chưa từng thấy cảnh tượng nào hùng vĩ đến thế, mà Chu tỷ lúc này cũng vô cùng kinh ngạc.

Chu Tiểu Di nhìn cảnh tượng trước mắt khiến cô cảm thấy có chút thần hồn điên đảo, thậm chí hơi hỗn loạn, vì cô đột nhiên phát hiện trước mắt dường như đã tiến vào một thành phố pha lê.

Xung quanh đều được làm bằng pha lê, hơn nữa còn rất lạnh lẽo, trông cực kỳ kỳ lạ.

Nơi này rốt cuộc có thứ gì, Chu tỷ cảm thấy rất kỳ lạ, lập tức nói: "Này lão đầu, ông mau nhìn xem." "Bên trong này hình như toàn là pha lê, rốt cuộc là cái gì vậy." "Hơn nữa mặt đất còn đóng băng hết, vô cùng trơn trượt." Chu Tiểu Di suýt nữa thì ngã sấp mặt.

Đột nhiên.

Lão đầu ôm lấy Chu Tiểu Di.

Khoảnh khắc này.

Khán giả trong livestream lập tức phát cuồng, bình luận liên tục: 【Trời ơi Chu tỷ, cô bị một ông lão ôm rồi kìa. 】 【Cái gì, Chu tỷ

vậy mà bị lão đầu ôm, lại còn làm ra vẻ mặt e lệ nữa chứ. 】【Hơn nữa Chu tỷ vậy mà đi trên đường băng còn không vững, còn bị trượt ngã nữa. 】【Sớm đã bảo cô nhặt vài trang bị rồi.

Chương 780

】【Lúc đó nếu cô nhặt được một đôi giày chống trượt thì cũng đâu đến nỗi bị trượt ngã trên băng. 】【Đúng đó Chu tỷ, có thể thông minh lên một chút được không? 】【Nhặt giày đi rồi tính tiếp nhé? 】Lúc này, khán giả trong livestream vô cùng kích động, ai nấy cũng đang khuyên Chu tỷ mau mua một đôi giày.

Chu Tiểu Di lúc này cũng cười cười.

May mắn là cô có hệ thống, lập tức dùng tiền vàng của mình trong cửa hàng hệ thống mua một đôi giày chống trượt.

Khi mua về, cô mất 5 vạn tiền vàng, Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng chấn động.

Lớn tiếng nói: "Trời ơi sao lại thế này?

Cái đôi giày rách nát này vậy mà tốn 5 vạn tiền vàng, đơn giản là quá sốc." Lúc này, lão đầu quay đầu lại nhìn Chu Tiểu Di.

Nói với Chu Tiểu Di: "Được rồi, cô đừng hoảng." "Thật ra giày chống trượt không cần thiết đâu, sàn nhà ở đây khá dễ đi." "Chúng ta chỉ cần nắm rõ quy luật là được." "Chúng ta hoàn toàn có thể lợi dụng lực ma sát của mặt đất rồi tiếp tục đi tới." Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng chấn động, không ngờ lão đầu này lại là một người uyên bác như vậy.

Trông có vẻ rất mạnh.

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di và lão đầu đều không để ý.

Dưới sông băng chôn giấu vô số hài cốt, còn có vô số thi thể.

Nếu họ nhìn thấy, Chu Tiểu Di nhất định sẽ sợ hãi.

Lúc này, hai người họ tiếp tục đi về phía trước, cuối sông băng là sông băng vô tận.

Mọi người thấy con đường này dường như không có điểm cuối, nếu tiếp tục đi về phía trước, cũng không biết sẽ trượt đến chỗ nào.

Nhưng đúng lúc này, lão đầu đột nhiên không đứng vững ở một chỗ dốc trượt, liền trượt xuống.

Hơn nữa tốc độ trượt của họ càng ngày càng nhanh, khiến người ta cảm thấy vô cùng chấn động.

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di đột nhiên lấy ra một con dao găm nhỏ, cầm dao găm ra lập tức trượt xuống.

Họ vốn đang ở vị trí dốc của sông băng, nếu tiếp tục trượt xuống thì vô cùng nguy hiểm.

Lúc này, lão đầu thấy tình hình không ổn, không biết phải làm sao.

Sau đó Chu Tiểu Di cười cười nói: "Không sao đâu." "Trượt xuống thì có nghĩa là không có nguy hiểm, chỉ cần không va vào đá là được." Đúng lúc này, lão đầu đột nhiên hét lớn một tiếng, nói: "Phía trước có một tảng băng nhọn." Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng chấn động, cô lập tức xoay người giữa không trung.

Sau đó lại lấy ra con dao găm mang theo bên mình đâm mạnh vào tảng băng nhọn.

Khoảnh khắc này Chu Tiểu Di cuối cùng cũng giữ vững được thân hình, có thể nói là hú hồn.

Nếu không thì cơ thể cô mà va vào tảng băng nhọn thì chắc chắn là tan xương nát thịt.

Đúng lúc này, khán giả trong livestream ai nấy cũng lớn tiếng la hét. 【Trời ơi Chu tỷ phải cẩn thận, độ chắc chắn của dao găm căn

bản không đủ, mau mua trang bị, cần có trang bị mạnh hơn mới được. 】【Nếu không thì chỉ dựa vào dao găm của cô căn bản không chống đỡ được lâu như vậy. 】【Còn có trang bị công nghệ cao hơn nào nữa không, có trang bị tiên tiến nào nữa thì mau lấy ra đi. 】【Chu tỷ nếu cô không muốn chết thì trên tảng băng nhọn toàn là gai nhọn. 】【Nếu thật sự bị đâm vào tảng băng nhọn thì chúng ta đều chết hết, Chu tỷ.

Chương 781

】【Cứu mạng Chu tỷ mau nghĩ cách, Chu Tiểu Di mau nghĩ cách, chuyện này kinh khủng lắm.】Đúng lúc này.

Lão đầu đột nhiên chú ý thấy giữa tảng băng nhọn dường như còn có một cái hang.

Đây chẳng phải là Long Lĩnh Mê Quật thật sự sao?

Khoảnh khắc này Chu Tiểu Di nhanh chóng nhớ ra mình từ hệ thống bị trượt ngã trên băng.

Đó là để đi vào Long Lĩnh Mê Quật tìm xương rồng.

Cho nên bây giờ giữ vững thân hình thực ra không quá quan trọng, điều quan trọng nhất là đi vào trong hang.

Lúc này Chu Tiểu Di đã không biết phải làm sao.

Sau đó Chu Tiểu Di không kìm được hét lớn một tiếng nói: "Này lão đầu ông đang làm gì vậy?" Lúc này lão đầu cũng cảm thấy vô cùng chấn động.

Nơi này thật sự là đường chết, nếu thật sự va vào thì e rằng sẽ chết không có chỗ chôn.

Đúng lúc này, đột nhiên có một cái móc bay về phía lão đầu.

Chu Tiểu Di rút ra một cái móc sắt, móc vào người lão đầu, cứu lão đầu ra.

Bình luận trong livestream cũng lại bùng nổ:【Trời ơi quá mạnh, Chu tỷ thân pháp tốt quá.】【Chu tỷ mua phi câu từ lúc nào vậy, cái móc này thật sự hữu dụng.】【Chỗ này đơn giản như tàu lượn siêu tốc vậy, kích thích quá.】【Chu tỷ cố lên, nhưng nói đi thì nói lại, tại

sao phải cứu lão đầu này? 】【Mấy người không hiểu thì đừng nói lung tung nữa, lão đầu này là người dẫn đường. 】【Nếu làm mất người dẫn đường thì đến lúc đó Chu tỷ gặp vấn đề ai sẽ lo cho cô ấy? 】【Đúng, tôi thấy cứu lão đầu này cũng không có vấn đề gì lớn. 】Dù sao bây giờ là lúc sinh tử quan trọng, sau khi lão đầu được cứu, ba người họ vẫn không có chỗ ẩn nấp.

Trực tiếp rơi xuống từ tảng băng nhọn, khoảnh khắc này mọi người đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Khán giả trong livestream cũng lại tiếp tục bình luận: 【Không xong rồi, Chu tỷ thật là quá nguy hiểm. 】【Vừa nãy thật là ngàn cân treo sợi tóc, nếu không cẩn thận rất có thể sẽ va vào tảng băng nhọn. 】【Rất có thể sẽ chết không có chỗ chôn, biết làm sao đây. 】【Được rồi, mọi người đừng nói nữa. 】【Nếu mọi người lo lắng như vậy thì vấn đề tiếp theo phải giải quyết thế nào đây? 】【Tiếp theo Chu tỷ còn phải thám hiểm Long Lĩnh Mê Quật rất lâu, bên trong này nói không chừng sẽ gặp những quái vật khác. 】【Vừa nãy chỉ là một sông băng nhỏ, chỉ là một tảng băng nhỏ thôi mà đã hù mấy người ra nông nỗi này. 】【Chúng ta còn phải theo Chu tỷ tiếp tục đi về phía trước, nhìn thấy mấy người mà tôi thấy buồn cười. 】【Đúng đó, Chu tỷ rất dũng cảm, mấy người đừng có spam bình luận ở đây làm Chu tỷ sợ. 】【Chúng ta nói chuyện gì đó vui vẻ đi.

Chương 782

】【Chu tỷ hiện tại rất nhanh sẽ hoàn thành nhiệm vụ rồi, nói không chừng còn có thể nhận được phần thưởng hậu hĩnh. 】【Mấy người thà ở đây lo lắng, chi bằng nghĩ cách giúp đỡ. 】【Chu tỷ tiếp tục đi sâu vào trong thám hiểm đi. 】 Trong khoảnh khắc này, đột nhiên có một người đàn ông xuất hiện trước mặt lão đầu và Chu tỷ.

Chu tỷ lúc này cuối cùng cũng nhận ra người đàn ông xuất hiện trước mặt họ là ai.

Đó là một bộ xương đầu lâu vô cùng mạnh mẽ.

Lúc này, người đàn ông đó nói: "Chào cô, tôi tên là Vương Khải Toàn." Chu Tiểu Di lúc này cảm thấy vô cùng chấn động.

Chuyện gì thế này?

Tại sao Vương Khải Toàn lại xuất hiện ở đây?

Đúng lúc này, đột nhiên trong hang động này ngoài bộ xương đầu lâu ra, còn có một số con sói hoang.

Những con sói hoang này đều có mắt đỏ, trông vô cùng kinh khủng.

Lúc này!

Vương Khải Toàn nhặt lên một thứ giống như xương cốt từ mặt đất. "Cái này là cái gì?" Chu Tiểu Di nhìn một cái, lập tức nói: "Chết tiệt, đây không phải là một cái đèn pin sao?" "Chuyện gì vậy mà lại xuất hiện ở đây?" Mọi người đột nhiên nhìn về phía trước, thì ra phía trên có một cái hang động.

Cái giếng đó lại là lối vào gần nhất, họ đã bỏ lỡ lối vào gần nhất.

Khoảnh khắc này Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng chấn động.

Đột nhiên cô quay đầu lại nhìn, vậy mà có rất nhiều bầy sói hoang.

Những con sói này đều nhe răng nanh về phía họ.

Khoảnh khắc này Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng chấn động.

Cô cũng không ngờ lại có nhiều sói tràn ra như vậy, chuyện này thật sự khiến cô cảm thấy bất lực.

Chu Tiểu Di cố sức kêu lên: "Cứu mạng, có ai đến cứu tôi với không?" Lúc này Vương Khải Toàn cũng cười cười nói: "À à không sao đâu, tùy cô la hét thế nào." "Những con sói này sẽ không thông nhân tính đâu." "Nếu cô tiếp tục la hét, tôi không nghĩ ba người chúng ta sẽ không bị đám sói này ăn thịt đâu." "Đến lúc đó, sói hoang sẽ không dễ dàng bỏ qua bất kỳ ai trong chúng ta đâu." "Mỗi người chúng ta đều phải có quyết tâm chết, nếu không thì căn bản không có cách nào đối phó được với đám sói hoang này." "Sức mạnh của đám sói hoang này mạnh đến mức cô căn bản không thể lường trước được." "Cho nên cô bây giờ còn nắm chắc để đối phó với tất cả những thứ này không?

Cô bây giờ còn quyết định tự mình xông vào không?" Lời nói của Vương Khải Toàn không nghi ngờ gì đã tiêm một liều thuốc trợ tim cho Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di vốn vẫn còn la hét ầm ĩ, cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Nhưng sau khi Vương Khải Toàn hét lên, Chu Tiểu Di quả thật đã yên tâm hơn rất nhiều.

Cô không dám la hét ầm ĩ nữa, thậm chí còn tiết chế cả tính cách của mình.

Không còn cách nào khác, dù sao thì thật sự quá khủng khiếp, cũng không biết sẽ gặp phải lúc sinh tử cận kề nào.

Chu Tiểu Di cũng vô cùng bất lực.

Lúc này, khán giả trong livestream lại tiếp tục bình luận.

Từng dòng bình luận cứ như không muốn sống vậy mà lướt qua màn hình. 【Cứu mạng, Chu Tiểu Di Chu tỷ cô sắp bị sói hoang ăn thịt rồi. 】【Chu tỷ, có thể trước khi bị ăn thịt cho chúng tôi nhìn một cái cuối cùng được không?

Chương 783

】【Chu tỷ chúng tôi không muốn mất cô, một khi mất đi một nữ streamer giỏi, chúng tôi sẽ rất buồn chán. 】 Càng lúc càng nhiều sói hoang tiếp cận Chu Tiểu Di, cô cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, thậm chí có chút muốn chạy trốn.

Đúng lúc này, một con sói hoang đột nhiên chú ý đến ba người Chu Tiểu Di.

Một là Chu Tiểu Di, một là lão đầu, một là Vương Khải Toàn.

Ba người vẫn đang cố gắng đào trên mặt đất, muốn đào ra một cái hang động.【Không lẽ họ muốn vào hang động để trốn thoát sao? 】 Khán giả trong livestream lại tiếp tục bình luận:【Không xong rồi, mấy người này thật sự muốn nhờ hang động để trốn thoát thì cũng quá hèn nhát. 】【Cách làm của mấy người thật sự khiến người ta thấy buồn cười. 】【Cái này hoàn toàn không cần thiết, hang động cao như vậy, mấy người căn bản không thể thoát được đâu nhé? 】【Hơn nữa trong hang động có thứ gì cũng không phải là mấy người có thể nghĩ đến được đâu. 】【Trước tiên hãy giải quyết đám sói hoang này đã, nói nhiều làm gì, nhiều sói như vậy mà trên người mấy người không có vũ khí sao? 】【Nếu dùng dao thì có lẽ không phải là một cách hay. 】【Chu tỷ Chu tỷ mau lên, không phải cô nói có súng sao?

Mau dùng tiền vàng mua súng. 】【Bây giờ chỉ có dùng súng mới có thể tiêu diệt hết đám sói lửa ma quái này. 】【Nhưng mà số lượng sói hoang cũng thật sự quá nhiều. 】【Anh em mau nhìn xem số lượng sói hoang quá nhiều rồi, Chu tỷ dù có mua súng cũng không có cách nào đâu. 】【Bây giờ dù có dựa vào khẩu súng trong tay cô,

cũng không có cách nào giải quyết được đám sói hoang này. 】【Số lượng sói hoang thật sự quá nhiều, nhiều đến mức không thể tưởng tượng được. 】 Cùng với bình luận liên tục của livestream, Chu Tiểu Di cũng cảm thấy tình hình có chút không ổn.

Cô cũng không biết phải làm sao.

Lúc này, cô lập tức hét lên: "Hệ thống, hệ thống mau mở ra cho tôi." Chu Tiểu Di nhanh chóng mua một khẩu Uzi từ hệ thống.

Khẩu súng Uzi này có thể nói là vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng lúc này lão đầu lập tức nói: "Không được dùng súng, cầm cái xà beng này, bây giờ dùng xà beng mà chiến đấu." Chu Tiểu Di cảm thấy rất khó tin, tại sao lão đầu không cho cô dùng súng?

Có lẽ nguyên nhân chủ yếu nhất là vì một khi dùng súng sẽ gây ra tiếng động lớn.

Có thể sẽ dẫn đến kết quả càng kinh khủng hơn.

Lúc này lão đầu lập tức nói: "Dùng vũ khí lạnh." "Chỉ có dùng vũ khí lạnh chém chết những sinh vật này mới không dẫn đến sự tồn tại mạnh hơn." Chu Tiểu Di gật đầu, Chu Tiểu Di lúc này vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Cô cầm một con dao găm trong tay, tay kia cầm súng, thật sự không biết phải làm sao.

Càng lúc càng nhiều sói đi về phía này, Chu Tiểu Di cũng cảm thấy tình hình có chút không đúng.

Trong khoảnh khắc này Chu Tiểu Di cảm thấy tình hình có chút không ổn.

Cô không kìm được hét lớn một tiếng: "Trời ơi cứu mạng, có ai đến cứu tôi với không?" Lúc này lão đầu cũng liều mạng muốn kéo

Chu Tiểu Di lại, bắt Chu Tiểu Di im miệng.

Chương 784

Đúng lúc này, từ trong bầy sói đỏ đó đột nhiên đi ra một con sói đầu đàn.

Con sói đầu đàn toàn thân đều là màu đỏ máu, trông vô cùng to lớn, có thể thấy con sói này là thủ lĩnh của bầy sói.

Đúng lúc này, lão đầu đột nhiên nói: "Mau đốt đuốc đi." "Chỉ cần đốt đuốc, dùng ánh lửa chiếu sáng những con sói này mới có thể." Đây là trong hang động, những con sói này chắc chắn sợ đuốc.

Trong khoảnh khắc này Vương Khải Toàn không kìm được gầm lên: "Giết giết." Sau đó anh ta cầm một thanh đao dài trong tay, lập tức chém giết về phía trước.

Chu Tiểu Di lúc này không nói hai lời, nắm lấy con dao găm trong tay xông lên chém giết.

Có thể nói trận chiến lớn này nhất định sẽ phân định thắng bại.

Dù sao thì số lượng sói hoang thật sự quá nhiều, cứ chém như vậy không biết bao giờ mới hết.

Nhưng may mắn là thân thủ của Vương Khải Toàn vô cùng nhanh nhẹn, thân pháp của Chu Tiểu Di cũng vô cùng lợi hại.

Chu Tiểu Di vốn đã là một người chơi đạo mộ mạnh mẽ rồi.

Lúc này trong tay cô lại có sự giúp đỡ của hệ thống, hơn nữa còn rút được một con dao găm thép rất tốt.

Con dao găm này rất dễ dùng, dùng rất thuận tay, lập tức mang lại cho Chu Tiểu Di sự tăng cường lớn.

Chu Tiểu Di cũng không nói hai lời, trực tiếp dùng dao găm thép

chém mạnh về phía trước.

Cú chém này lập tức chém ngã con sói hoang, con sói trông rất đau khổ.

Chu Tiểu Di lập tức cười cười nói: "Thấy chưa, đây chính là thực lực, bây giờ ông cuối cùng cũng hiểu thực lực của tôi rồi." Lúc này đột nhiên trên không trung xuất hiện một sợi dây leo.

Lúc này lão đầu lớn tiếng la hét: "Đến rồi, mau nắm lấy dây leo, nắm lấy dây leo là có thể leo lên được." "Nếu không thì chúng ta cứ tiếp tục chiến đấu ở đây, sớm muộn gì cũng kiệt sức mà chết." Lúc này Vương Khải Toàn lập tức bảo hai người kia nắm lấy dây leo.

Đúng lúc này sợi dây leo trên nóc nhà đột nhiên dường như muốn đứt ra.

Chu Tiểu Di gần như không thể kiểm soát được, cơ thể lập tức rơi xuống, ngã mạnh xuống đất.

Cú ngã này có thể nói là ngã sấp mặt, vô cùng đau đớn.

May mắn là Chu Tiểu Di có một cái móc sắt trong tay, cô lập tức nắm lấy móc sắt móc lên trời.

Khoảnh khắc này móc sắt đã kéo đổ tất cả những phiến đá phía trước.

Một tia nắng mặt trời chiếu vào trong hang động.

Lúc này Chu Tiểu Di đột nhiên phát hiện những con sói hoang này căn bản không dám đến gần nơi có ánh sáng.

Khoảnh khắc này bình luận trong livestream lại bùng nổ.

Khán giả cố sức la hét: 【Trời ơi Chu tỷ! 】 【Thì ra là vậy, những con sói hoang này sợ ánh sáng, chúng ta phải tiêu diệt chúng ở nơi có ánh sáng mới được. 】 【Trời.

Phi hổ trảo của cô còn dùng được không? 】【Chu tỷ tiếp tục dùng cái móc của cô, dùng cái móc móc lên trên đỉnh, sau đó là có thể bay lên cao nhất. 】【Bay lên cao rồi, sau đó mạnh tay kéo hết đám sói hoang này xuống là xong. 】【Không thể không nói số lượng sói hoang thật sự rất nhiều, rất lớn, lần này phải làm sao đây? 】【Thật sự khiến chúng tôi cảm thấy sốt ruột.

Chương 785

】【Chu tỷ nhìn xem nghĩ cách đi, ánh nắng cứ chiếu xuống. 】"Sói hoang tuy không dám đến gần, nhưng trời sẽ tối, một khi trời tối thì xong rồi." "Hơn nữa ánh nắng đang di chuyển, chúng ta phải di chuyển nhanh chóng." Lúc này mọi người đều hiểu phải tranh thủ thời gian.

Khán giả trong livestream cũng nhanh chóng bắt đầu giúp Chu Tiểu Di nghĩ cách.

Bình luận trong livestream lại bùng nổ: 【Chu tỷ mau lên mau lên nắm lấy sợi dây leo này, thời gian không chờ đợi ai. 】【Nếu cô không thể bắn sợi dây leo lên bờ thì người chết chính là các cô. 】【Tốc độ di chuyển của ánh nắng rất nhanh, mau dùng dây leo quấn chặt vào cây lớn bên ngoài. 】【Sau đó mạnh tay leo lên là xong. 】【Nhưng mà một người chỉ có thể lên một, cuối cùng vẫn sẽ có người phải ở lại chặn hậu. 】"Lão Hồ, cậu lên trước đi." Lúc này Vương Khải Toàn trông rất hào phóng, trực tiếp để Chu Tiểu Di đi trước.

Tuân thủ nguyên tắc "ưu tiên phụ nữ" từ xưa đến nay vẫn là như vậy.

Lúc này Chu Tiểu Di rưng rưng nước mắt vô cùng cảm động.

Lập tức nói: "Được, vậy tôi lên trước đây." Trong khoảnh khắc này bình luận trong livestream cũng lại bùng nổ.

Khán giả cố sức la hét: 【Chu tỷ cố lên, Chu tỷ cô là tuyệt vời nhất. 】【Chu tỷ nhất định phải leo lên, phải giữ lấy mạng sống của mình là quan trọng nhất. 】【Mặc dù nói cô có sự giúp đỡ của Vương Khải Toàn, nhưng nếu cô không leo lên thì người chết rất có

thể là cô. 】【Hơn nữa thời gian không chờ đợi ai, vòng sáng trên mặt đất đang thu hẹp lại, hơn nữa ánh nắng cũng càng ngày càng tối, ánh nắng đang di chuyển. 】【Nếu mấy người không thể thoát ra trước khi trời tối thì cuối cùng người chết có thể là mấy người. 】【Biết làm sao đây. 】【Chu tỷ cố lên. 】【Chu tỷ khi cô leo lên rồi thì mau ném một sợi dây leo xuống cứu tất cả mọi người đi. 】Đúng lúc đó, Chu Tiểu Di nhìn thấy bình luận trên màn hình và lập tức nói: "Tôi biết rồi, mọi người cứ yên tâm.

Tôi chắc chắn không phải loại người thấy chết mà không cứu đâu."Không chần chừ, Chu Tiểu Di dùng dây leo không ngừng trèo lên, cuối cùng cô cũng lên được.Vừa nhìn thấy ánh sáng mặt trời, Chu Tiểu Di vội vàng nói: "Nhanh lên, mau bám lấy dây leo!

Lão đầu và Vương Khải Toàn, hai người cũng mau bám lấy!"Chỉ trong chớp mắt, dường như chỉ còn một sợi dây leo cuối cùng, thật sự rất tồi tệ.

Nhưng ngay lúc đó, những đám mây đen lại che khuất ánh nắng.

Một tầng mây đã che lấp mặt trời, khiến tia nắng cuối cùng bị cản lại.Thế nhưng không còn cách nào khác, Vương Khải Toàn liều mạng trèo lên.

Mặc dù ánh nắng đã yếu đi, nhưng Vương Khải Toàn vô cùng kích động, không nói hai lời liền nhảy vọt lên.Lúc này, một đàn sói đêm đang điên cuồng cố gắng tiếp cận Vương Khải Toàn.

Chiến ý của Vương Khải Toàn sục sôi, anh ta biết nếu cứ tiếp tục ở lại đây thì chắc chắn sẽ mất mạng.Ngay lúc đó, một con sói hoang lập tức lao tới.

Vương Khải Toàn không nói hai lời, lập tức vớ lấy cây trường mâu trong tay, đâm thẳng vào con sói đó.Anh ta ra tay nhanh nhẹn, thậm chí còn rút ra một chiếc ô để cố gắng cản con sói.

Nhưng vô ích, dùng ô cản sói chẳng khác nào nói chuyện viển vông.

Cơ thể anh ta bị con sói húc bay, ngay lập tức, thanh kiếm vàng trong tay cũng văng đi.Lúc này, Chu Tiểu Di vô cùng hoảng loạn, lập tức hét lên: "Mau lên đây, cậu không muốn sống nữa sao?

Cậu định làm gì dưới đó chứ?

Chương 786

Mấy con sói này cậu không đánh lại được đâu, nhanh lên đây!"Ngay trong chớp mắt, Vương Khải Toàn cũng vô cùng kích động.

Anh ta không nói hai lời, dùng hai nắm đấm che chắn trước mặt.

Đúng lúc đó, ánh nắng một lần nữa chiếu rọi.Ánh nắng chiếu lên con sói đó, khiến nó lập tức có chút lúng túng.

Bởi vì giờ đây họ đã học được cách sử dụng gương để chiếu ánh nắng đến khắp mọi nơi.Ngay lúc đó, ánh sáng từ gương chiếu vào người Vương Khải Toàn, khiến đàn sói lập tức không còn cách nào.

Chúng muốn xông lên nhưng không thể, bị ánh sáng chiếu vào chỉ có một con đường chết.Vì vậy, Vương Khải Toàn đã không còn sợ hãi nữa.

Các đồng đội đang dùng ánh sáng che chắn cho anh ta rút lui.Đúng lúc này, Chu Tiểu Di cũng lớn tiếng hét: "Mau lên đây!

Nếu không lên, cậu sẽ thật sự trở thành mồi ngon của lũ sói đó, sẽ trở thành bữa ăn trên đĩa của chúng đấy!"Thế là, ngay trong chớp mắt, vô số con sói lao lên phía trước, như muốn xé xác Vương Khải Toàn.

Nhưng đúng lúc đó, khi những con sói này nối tiếp nhau lao vào vùng có ánh nắng, cơ thể chúng lập tức bị ánh nắng hóa thành tro bụi.Thế nhưng, lũ sói này dường như không sợ chết, chúng vẫn nối tiếp nhau liều mạng xông lên.

Một con lập tức cắn vào chân Vương Khải Toàn.

Đúng lúc đó, ánh nắng chiếu vào người nó.Tình huống bất lợi, tuy bị cắn nhưng con sói đó đã bị ánh nắng chiếu vào, cơ thể có chút

không nhúc nhích được.

Lớp lông trên toàn thân nó rụng sạch, trông vô cùng đáng sợ.Và ngay trong khoảnh khắc cuối cùng đó, Vương Khải Toàn đưa tay ra.

Chu Tiểu Di cũng đưa tay ra chuẩn bị nắm lấy anh ta, cứu anh ta một lần…Nhưng ngay lúc mấu chốt này, sợi dây lại đứt!Khoảnh khắc đó thật sự rất tuyệt vọng.

Những người xem trong kênh trực tiếp không khỏi lớn tiếng kêu lên:【Cứu mạng!

Cứu mạng!

Sao lại thế này?】【Đứt dây vào khoảnh khắc cuối cùng, đùa gì vậy chứ.】【Không thể chơi kiểu này được, Chu Tiểu Di mau cứu người đi.】【Chu Tiểu Di, chị Chu, mau đưa tay ra kéo tay Vương Khải Toàn đi.】【Nếu chị không kéo anh ta thì cuối cùng anh ta chắc chắn sẽ bị lũ sói này ăn thịt.】【Chúng tôi không muốn xem cảnh máu me như vậy đâu.】【Đúng đó, chị Chu mau cứu người đi.】【Nếu không cứu anh ta, chúng tôi cũng đành phải xem cảnh máu me thôi.】【Bây giờ chỉ có thể hy vọng anh ta sống sót, anh ta sống sót mới là hy vọng duy nhất.】【Phải giúp anh ta thôi.】Mọi người ở đó đều chấn động.

Chu Tiểu Di cũng không nói hai lời, lập tức đưa tay ra nắm lấy Vương Khải Toàn.

Khoảnh khắc đó, những bàn tay nắm chặt lấy nhau.Và lão đầu cũng vội vàng đưa tay ra nắm lấy tay Vương Khải Toàn.

Chỉ trong chớp mắt, hai người hợp lực mới kéo được Vương Khải Toàn lên.Và đàn sói ở dưới chỉ có thể trừng mắt nhìn, không làm gì được.

Chúng chỉ có thể chết dí nhìn chằm chằm Vương Khải Toàn và

Chu Tiểu Di.Lúc này, lão đầu cười cười nói: "Không sao đâu, tôi đã nói rồi mà, rất an toàn."Chu Tiểu Di gần như tức điên, lớn tiếng mắng: "Này lão đầu, ông bị điên hả?

Còn nói rất an toàn.

Vừa nãy chúng ta suýt chết trong hang động, ông có biết dẫn đường không vậy?"Ngay lúc đó, những người xem trong kênh trực tiếp cũng điên cuồng spam bình luận mắng lão đầu.

Có người nói trong bình luận:【Quá đáng thật, lão đầu ông thật ghê tởm.】【Sao ông có thể làm chuyện kinh tởm như vậy, làm ra thật là trời đất phẫn nộ.】【Ai cũng không chịu nổi đâu, đúng đó lão đầu, cút ngay đi.】【Hành vi của ông đã gây ra sự phản cảm của rất nhiều người rồi.】【Nếu ông cứ tiếp tục như vậy, chúng tôi sẽ không xem nữa đâu.】【Chị Chu, tôi đã nói rồi mà, chị nhất định phải cẩn thận lão đầu này.】【Tôi đã dặn chị rất nhiều lần rồi, giờ chị cuối cùng cũng hiểu rồi chứ gì?】【Nếu không để mắt đến lão đầu này, thì cuối cùng ông ta sẽ hãm hại mọi người thôi.】【....】Chu Tiểu Di có chút hoảng sợ, cô cũng không biết phải làm sao.

Vào thời điểm mấu chốt này, tâm trạng của Chu Tiểu Di cũng vô cùng phức tạp, cô cũng không biết nên làm thế nào cho phải.Ngay lúc đó, đột nhiên ánh mắt mọi người dường như lộ ra một tia sợ hãi.

Chu Tiểu Di lúc này cũng không biết phải làm sao, cô cảm thấy tình huống có chút khó xử.Đúng lúc này, họ đột nhiên đến một nơi khác.

Hang động này trông vô cùng bí ẩn, vừa vặn thoát được sự tấn công của lũ sói.

Họ lại đến một nơi khác đầy tượng đồng.Trong những bức tượng đồng khắp nơi đều có cơ quan, có thể nói cơ quan dày đặc vô cùng nguy hiểm.

Vô số mũi tên ẩn đã bắn về phía Chu Tiểu Di và đồng đội.Cũng chính lúc đó, mọi người đột nhiên nằm rạp xuống đất, cảnh tượng này khiến mọi người đều vô cùng kinh hãi.

Đột nhiên một thứ gì đó kỳ lạ từ dưới đất trồi lên.Thứ đó có một đôi mắt cứ nhìn chằm chằm Chu Tiểu Di.

Và đúng lúc này, Chu Tiểu Di lại mỉm cười…Chu Tiểu Di nói: "Những thứ này rốt cuộc là gì?"Lão đầu lập tức lấy ra một chiếc la bàn, cẩn thận chiếu một cái, muốn xem trong địa quật này rốt cuộc có gì. "Đây là Long Lĩnh Mê Quật."Mọi người đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Đúng lúc đó, một thanh đao bay về phía họ.

Chương 787

Không ngờ trong lòng Long Lĩnh Mê Quật lại có đủ loại phi đao.Những phi đao này lướt qua dưới chân họ, mỗi người đều nhảy lên, trông vô cùng quỷ dị.

Khi phi đao đâm vào tường, trên mặt đất lại có một con mắt nổi lên đang nhìn chằm chằm vào họ.Khoảnh khắc đó, Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng chấn động, lập tức nói: "Toi rồi, hình như có thứ gì đó rơi xuống."Và đúng lúc này, mọi người đột nhiên phát hiện trên đỉnh đầu mình có một khối sắt khổng lồ trượt xuống.

Tất cả mọi người đều nằm rạp xuống đất, nhưng nằm rạp cũng vô ích.Khi đinh sắt rơi xuống sẽ nhanh chóng đập vào mọi người, lúc này tất cả đều vô cùng kích động.

Khối đinh sắt khổng lồ nhanh chóng đập vào cây cột.Họ cũng liều mạng chạy.

Họ biết nếu không chạy nữa thì sẽ bị những thứ rơi xuống đây đập chết hết.

Mọi người đều tung mình nhảy một cái, rất khó khăn mới thoát được.Những người xem trong kênh trực tiếp từng người một bắt đầu spam bình luận:【Chị Chu, chị Chu, thân pháp của chị thật sự quá nhanh nhẹn.】【Thân pháp của chị Chu vô cùng nhanh nhẹn, khiến người xem xong đều cảm thấy vô cùng mạnh mẽ.】Có thể nói vào thời điểm mấu chốt này, họ đều thấy chị Chu tung mình nhảy rất cao.

Tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tin được.

Và đúng lúc này, đột nhiên có người nói:【Chị Chu cẩn thận, dưới mặt đất hình như có thứ gì đó đang trồi lên.】Những người xem trong kênh trực tiếp đều vô cùng kích động.【Chị Chu, chị phải chú ý, tôi

nói cho chị biết, dưới lòng đất này hình như có kho báu gì đó sắp từ từ nổi lên.】【Nhưng trước khi lấy được kho báu, mọi người chưa chắc đã có thể sống sót an ổn đâu, mọi người nhất định phải cẩn thận một chút.】Và đúng lúc này, dưới mặt đất nhanh chóng nổi lên một cỗ quan tài đá, trông vô cùng đáng sợ.

Lúc này chị Chu cũng cẩn thận nhìn một chút, Chu Tiểu Di lúc này cảm thấy vô cùng chấn động.Khoảnh khắc quan tài đá mở ra, bên trong đột nhiên xuất hiện một phù hiệu.

Phù hiệu này trông vô cùng quỷ dị, giống như một văn tự phù chú.Lại giống như một mai rùa, trông vô cùng đáng sợ.

Những người xem trong kênh trực tiếp từng người một dường như đã nhận ra, lớn tiếng nói:【Đây chẳng phải là một cái khôi giáp sao?

Chẳng lẽ là một con rùa dưới lòng đất à?】【Không đúng, mọi người đoán mò gì vậy, sao có thể là mai rùa được?】【Thứ bên trong này thần bí khó lường, cụ thể là cái gì thì không ai rõ.】【Lúc này nếu không suy nghĩ kỹ, thì những vấn đề tiếp theo sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.】【Không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.】【Mọi người mau nhìn xem, hình như chị Chu bên đó gặp phải tình huống gì rồi.】【Nếu chị Chu không có cách thoát khỏi đây, thì chị ấy sẽ rất khó khăn.】【Rất có thể sẽ gặp phải chuyện vô cùng đáng sợ, khiến người ta cảm thấy vô cùng tồi tệ.】【Dù sao chúng tôi cũng sẽ cố gắng hết sức giúp chị Chu.】【Chị Chu, khuyên chị trên đường cẩn thận, lần này chị nhất định phải cẩn thận đó.】【....】....【Nhất định phải đi cẩn thận, nếu không thì tình huống hiện tại của chị sẽ vô cùng nguy cấp.】【Chị Chu, xin chị tự mình chú ý một chút.】【Nếu không cẩn thận là gặp phải những kẻ xấu đó, đến lúc đó chị muốn chạy cũng không thoát được.】Những người xem trong kênh trực tiếp điên cuồng spam bình luận.

Có thể nói tất cả những điều này khiến người ta cảm thấy vô cùng quỷ dị, vô cùng đáng sợ.Và đúng lúc này, họ đều nhìn thấy, từ dưới lòng đất đột nhiên trồi lên một thứ giống như con nhện.

Con nhện trông vô cùng tà ác.Và đúng lúc này, lão đầu và Vương Khải Toàn đột nhiên đưa tay ra muốn chạm vào con nhện đó.

Nhưng Vương Khải Toàn có thực lực vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng con nhện đó cũng vô cùng đáng sợ.

Nó lập tức lao về phía mấy người.Lúc này Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng hoảng sợ, lập tức hét lên: "Mau dập tắt hết đèn trong tay đi!"Và đúng lúc này, con nhện cũng lập tức ngửi thấy mùi.

Lúc này một đàn sói cũng đang liều mạng gầm rú, trong biển lại có một số quái vật biển cũng đang liều mạng gào thét.

Có thể nói cảnh tượng này vô cùng đáng sợ.Nhưng may mắn là vấn đề không lớn, tất cả mọi người đều dập tắt nến đi.

Sau khi nến tắt, những con nhện này liền dừng lại tại chỗ, dường như không tiếp tục tìm kiếm họ nữa.Nhưng ngay lúc đó, họ đột nhiên phát hiện, trên toàn bộ trần nhà còn có rất nhiều đèn.

Và đúng lúc này Chu Tiểu Di lập tức hét lên: "Vương Khải Toàn cậu đang làm gì?"Lúc này Chu Tiểu Di liều mạng nhảy lên những ngọn đèn đó.

Họ cảm thấy chỉ cần nhảy lên đèn thì về cơ bản sẽ không có vấn đề gì lớn.Đúng lúc này, Chu Tiểu Di cũng chú ý đến điểm này.

Nhưng lão đầu đột nhiên trượt chân ngã xuống, lúc này Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng hoảng sợ, lớn tiếng nói: "Lão đầu, ông tự mình cẩn thận một chút, nếu ông ngã xuống thì sẽ bị những con nhện này ăn thịt đấy!""Ông không muốn trở thành món ngon của nhện đâu.

Ông này đúng là vô cùng nhát gan."Khoảnh khắc đó, lão đầu cũng

vô cùng tức giận, lập tức xông lên, vớ lấy con dao găm trong tay, hung hăng chém một nhát về phía trước.

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng kích động, lớn tiếng nói: "Lão đầu, thân thủ của ông thật sự nhanh nhẹn.""Không ngờ trong tình huống này, ông lại có thể tránh được đòn tấn công của nó, thật sự đáng sợ."Bình luận trong kênh trực tiếp một lần nữa tràn ngập màn hình.【Chị Chu thật sự quá mạnh mẽ.】【Khả năng đánh nhện của chị thật sự rất mạnh, chị nên rút thêm mấy vũ khí nữa đi.】【Sau đó lại đi tấn công những con nhện này, như vậy về cơ bản sẽ không có vấn đề gì lớn.】【Đúng, mau mở hệ thống, rút một số vũ khí từ trong ba lô ra.】【Chị bây giờ nhất định phải có vũ khí tiên tiến mới có thể đối phó với những con nhện này, nếu không chị căn bản không đánh lại được.】【Những con nhện đó cũng quá mạnh rồi, chị Chu tự mình cẩn thận.】【Hơn nữa những con nhện này sao lại mọc ra hình thù kỳ dị vậy, có con nhện trông giống nhện đầu sói.】【Có con nhện trông giống khỉ, chị tự mình cẩn thận một chút.】【Nhìn xem những con nhện này càng ngày càng nhiều, làm sao bây giờ?】【....】Lúc này, mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Họ đều biết Chu Tiểu Di chắc chắn đã gặp phải khó khăn gì đó, nên mới luôn vất vả như vậy…Và đúng lúc này, Chu Tiểu Di chợt phát hiện, giao diện hệ thống của mình lại có thêm một cửa hàng.

Bên trong có rất nhiều đạo cụ game có thể trực tiếp mua bằng tiền game.Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ tác giả game đó cảm thấy độ khó của cốt truyện chính giai đoạn hai quá cao, nên cho phép những người chơi như họ có thể trực tiếp đổi vũ khí trang bị trong game sao!Không kịp nghĩ nhiều, Chu Tiểu Di lập tức hét lớn với những người khác: "Đi thôi, mọi người mau đi đi, lão đầu và Vương Khải Toàn, hai người đi trước đi!""Tôi sẽ ở lại cản hậu."Nói xong, Chu Tiểu Di lập tức hét lớn trong lòng:

"Hệ thống chó má, đổi cho tôi một cây cung tên!"Ngay lúc đó, Chu Tiểu Di không nói hai lời, rút ra cung tên, giương cung dài nhắm vào những con nhện đó, hung hăng bắn tới.

Có thể nói thân pháp của Chu Tiểu Di cũng vô cùng nhanh nhẹn.Con nhện khổng lồ ngay lập tức bị trọng thương dưới làn mưa tên của Chu Tiểu Di.

Hơn nữa, khi cung tên đã trong tay, Chu Tiểu Di cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hẳn.

Cô vô cùng phấn khích, khoảnh khắc đó cô trở nên vô cùng kích động.Hơn nữa, bản thân Chu Tiểu Di thực lực đã rất mạnh, có thể nói thực lực của cô đã đạt đến cấp độ thần xạ thủ, thần kiếm thủ.

Lúc này cô một mũi tên hạ gục một con nhện, rút ra trường kiếm lập tức bắn về phía con nhện.Cô anh tư táp sảng, nhưng dù sao đi nữa, số lượng tên cuối cùng cũng có hạn.

Chương 788

Mặc dù cô đã bỏ ra hơn 2000 kim hồn tệ để mua một bộ cung tên, nhưng số lượng tên xa xa không đủ.Số lượng nhện rất lớn, những con nhện này trông giống như nhện mặt người, vô cùng đáng sợ.

Và đúng lúc này, Chu Tiểu Di dẫn lão đầu và Vương Khải Toàn cùng những người khác trèo lên cầu thang.Lúc này những con nhện không ngừng sử dụng kỹ năng nhả tơ, dùng những sợi tơ này tấn công Chu Tiểu Di.

Những sợi tơ này bắn vào người Chu Tiểu Di, khiến cô cảm thấy toàn thân đau nhức.

Cô không khỏi lớn tiếng hét: "Cút đi, những sợi tơ nhện của các ngươi thật ghê tởm!"Khoảnh khắc đó, cư dân mạng trong kênh trực tiếp một lần nữa làm bùng nổ độ hot của màn hình, tất cả mọi người đều kích động không thôi mà nói:【Chị Chu cẩn thận.】【Chị Chu, tình huống của chị vô cùng nguy hiểm.】【Chị Chu, tự mình tìm cách đi, nếu không chị hiện tại chắc chắn sẽ bị bắt.】Những người xem trong kênh trực tiếp điên cuồng spam bình luận.【Chị Chu, những con nhện này sợ lửa, chị dùng cung tên là vô dụng.】【Chị phải dùng cung tên mà tôi nói ở trên mới được.】【Nếu không thì chị hiện tại dựa vào kỹ năng cung tên của mình căn bản không có cách nào tiêu diệt sạch sẽ tất cả những con nhện này.】【Chị Chu chắc chắn sẽ vô cùng kích động, chị Chu tự mình cẩn thận một chút.】【Số lượng nhện thật sự quá lớn, chị Chu, nếu thực sự không đánh lại được thì chị cứ chạy đi.】【Tiếp tục ở lại đây thì chỉ có thể bị những con nhện này nuốt chửng thôi, thật sự rất đáng tiếc.】【Nếu lần này thua thì chỉ có thể chơi lại thôi.】【....】Lúc này Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng hoảng sợ, cô cũng không biết phải làm gì.

Và khoảnh khắc đó Chu Tiểu Di không khỏi kích động hét lên: "Trời ơi, chuyện gì thế này, tại sao lại xảy ra chuyện đáng sợ như vậy?" Chu Tiểu Di cảm thấy toàn thân vô cùng kích động.Chỉ trong chớp mắt, mọi người đều không khỏi kích động hét lên: "Lão Hồ, mau chạy đi!"Những người xem trong kênh trực tiếp một lần nữa spam bình luận.【Số lượng nhện này thật sự quá lớn rồi.】【Nếu không chạy thì cuối cùng rất có thể sẽ bị những con nhện này nuốt chửng.】【Nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.】Mọi người cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi, không biết nên làm thế nào cho phải.

Có thể nói vị trí của Chu Tiểu Di trong lòng họ vô cùng mạnh mẽ, vô cùng quan trọng.

Bình luận trong kênh trực tiếp một lần nữa tràn ngập màn hình…【Chị Chu tự mình cẩn thận một chút, mau rút một cái đuốc từ cửa hàng hệ thống ra đi.】【Dùng đuốc là có thể đốt cháy mạng nhện của những con nhện này, đến giai đoạn cuối cùng tiêu diệt hết những con nhện này là được.】【Không sai, cách mà anh em vừa nghĩ ra thật sự rất hay, chỉ cần dùng đuốc là có thể đốt cháy tơ nhện.】【Chị Chu cố lên, mau tránh những con nhện đó đi, mau rút một cái đuốc ra.】Chu Tiểu Di dưới sự cổ vũ của mọi người, cuối cùng không chút do dự rút ra cây đuốc.

Khoảnh khắc cây đuốc được rút ra, lão đầu và Vương Khải Toàn đều cảm thấy vô cùng phấn chấn.Vương Khải Toàn lập tức nói: "Trời ơi, Lão Hồ ~ cậu này vậy mà còn rút ra được đuốc.

Cậu có cây đuốc như vậy sao không lấy ra sớm hơn?"Chu Tiểu Di không khỏi bật cười nói: "Đùa à, đuốc của tôi chẳng lẽ không tốn tiền sao?

Cậu có biết cây đuốc này tốn của tôi bao nhiêu tiền không?"Lúc này Chu Tiểu Di mới bắt đầu nói chuyện tiền bạc.

Sau đó Vương Khải Toàn cũng bất lực lắc đầu nói: "Lão Hồ ~ tôi e là cậu điên rồi, cậu cảm thấy tiền quan trọng hay mạng quan trọng?"Lúc này Chu Tiểu Di bị nói như vậy xong cũng cảm thấy vô cùng khó xử.

Đương nhiên là mạng sống quan trọng hơn, bởi vì hiện tại họ đang ở trong một địa quật.Số lượng nhện trong địa quật thật sự quá nhiều, mà số lượng những con nhện này có thể nói là vô số kể, khiến người ta nhìn thấy đều cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng không biết nên làm thế nào cho phải.Cư dân mạng trong kênh trực tiếp cũng liều mạng spam màn hình.

Bình luận từng cái từng cái hiện ra.【Chị Chu cứu mạng.】【Chị Chu, thực lực của chị đã vô cùng mạnh mẽ rồi.】【Chị Chu, nếu chị hiện tại cứ tiếp tục như vậy, thì mọi chuyện sẽ vô cùng khó xử.】【Chị Chu tự mình cẩn thận một chút.】【Vừa nãy dùng đuốc là có thể tiêu diệt những con nhện này, chị bây giờ nên làm gì?】【Nếu không tiêu diệt những con nhện này, chị một mình có thể thoát khỏi đây.】【Nhưng nếu chị vì tiêu diệt nhện, tức là vì bảo vệ đồng đội.】【Chị Chu, tôi tin chị là một người tốt, tôi tin chị nhất định sẽ hy sinh vì bảo vệ đồng đội.】【Mọi người thật sự quá coi trọng chị Chu rồi, chị Chu căn bản không phải là người tốt gì cả.】【Theo tôi được biết, cô ấy vì để thông quan trò chơi, cô ấy đã làm rất nhiều chuyện xấu đó.】【Mấy cái lũ fan cuồng này vậy mà ở đây trêu chọc chị Chu, thật sự rất buồn cười.】【Chị Chu không làm chuyện xấu bao giờ cả, được chưa?】【Chị Chu thông quan từ trước đến nay đều dựa vào thực lực, căn bản không phải dựa vào may mắn, tôi mới là fan chân chính.】【....】Lúc này, những khán giả trong kênh trực tiếp từng người một bắt đầu cãi vã.

Mà Chu Tiểu Di nhìn cảnh tượng này cũng cảm thấy vô cùng khó xử.Bởi vì cô làm sao cũng không nghĩ tới, tại sao những fan của mình

lại kịch liệt như vậy.

Thậm chí vì cô mà cãi vã ầm ĩ, không ngừng tranh chấp, thật sự khiến cô nhìn thấy đều cảm thấy vô cùng khó xử.Lúc này Chu Tiểu Di không khỏi lớn tiếng hét: "Được rồi, mọi người làm gì vậy?

Sao lại kích động thế.""Bây giờ chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, đâu có xảy ra chuyện gì lớn đâu, mọi người đừng cãi nhau nữa.""Hiện tại chúng ta đã xuống địa quật rồi, trong địa quật vô cùng nguy hiểm, nói không chừng sẽ gặp phải chuyện rất đáng sợ.""Cho nên mọi người vẫn nên bình tĩnh một chút thì hơn, đừng để người khác ảnh hưởng đến màn thể hiện của mình."Chu Tiểu Di nói xong, mọi người ở hiện trường đều cảm thấy vô cùng chấn động…Không ai nghĩ tới tâm lý của Chu Tiểu Di lại ổn định đến thế.

Phải biết rằng chơi trò chơi này là một trò chơi kinh dị.

Trong trò chơi kinh dị, mỗi người thậm chí có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng.Thế nhưng tâm lý của Chu Tiểu Di thật sự đáng khâm phục.

Có thể nói người phụ nữ này thật sự vô cùng dũng cảm.

Loại phụ nữ dũng cảm này trên thế giới đều khá hiếm gặp, vô số người ở đó cũng cảm thấy vô cùng kích động.Long Lĩnh Mê Quật quả thực là một nơi đáng để xông pha.

Lúc này Chu Tiểu Di vẫn vô cùng phấn khích, lập tức nhảy vọt lên.

Có thể nói thân pháp của cô vô cùng nhanh nhẹn, đối phó với những quái vật này cũng vô cùng dễ dàng.Lúc này trong Long Lĩnh Mê Quật càng ngày càng có nhiều quỷ quái xuất hiện.

Thế nhưng những con nhện này đột nhiên bắt được Chu Tiểu Di, dùng vô số tơ nhện bao quanh người cô.Ngay lập tức quấn chặt cô từ

đầu đến chân.

Chu Tiểu Di lúc này lập tức rút ra cây đuốc, dùng đuốc ra sức xé rách những sợi tơ nhện đó.Và đúng lúc này, một người đàn ông là Vương Khải Toàn lao xuống.

Vương Khải Toàn vớ lấy cái xẻng sắt trong tay, mạnh mẽ đập xuống đầu con nhện.Những con nhện này dường như bị kinh động, cảm thấy vô cùng chấn kinh.

Sau đó từng chút một lùi lại, lùi hai bước sau đó vậy mà có một con nhện ngã xuống đất.Chúng rất khó khăn mới bắt được Chu Tiểu Di, nhưng không ngờ Vương Khải Toàn lại xông tới.

Vương Khải Toàn không nói hai lời, lập tức dùng xẻng sắt cắt đứt quần áo trên người Chu Tiểu Di.

Chính xác hơn là cắt đứt tơ nhện.Và đúng lúc này, Vương Khải Toàn nói: "Tôi muốn làm một Mạc Kim Giáo Úy, ha ha ha, sống chết khó phân."Khoảnh khắc đó, vô số fan hâm mộ từng người một đều vô cùng kích động.

Khán giả trong kênh trực tiếp từng người một đều sôi trào lên.

Bình luận trong kênh trực tiếp cũng một lần nữa tràn ngập màn hình.【Trời ơi!

Chương 789

Cảm động quá, đây chẳng lẽ là câu chuyện tình yêu cảm động sao?】【Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn hai người thật sự quá cảm động, thật sự quá mạnh mẽ, những người này sao lại mạnh mẽ đến vậy.】【Những người này lúc nào cũng mạnh mẽ như vậy, khoảnh khắc này phải làm sao đây!】【Oa, Chu Tiểu Di thật lợi hại, dùng đuốc là có thể đánh lui những con nhện này, nhưng chỉ đánh lui thôi thì không đủ.】【Nếu muốn tiêu diệt ngay lập tức những con nhện này, Chu Tiểu Di nên rút một số trang bị siêu mạnh, mọi người nghĩ cô ấy có rút những trang bị này không?】【Chị Chu này đúng là coi trọng tiền hơn mạng rồi, cô ấy hiện tại đã thu thập được nhiều kim hồn tệ như vậy, rất khó khăn mới kiếm được những kim hồn tệ này, cô ấy bây giờ không thể bỏ ra được đâu.】【Một khi bỏ kim hồn tệ ra, cô ấy sẽ trở nên nghèo, đây tuyệt đối không phải phong cách của Chu Tiểu Di.】【Tính cách của Chu Tiểu Di này tôi thật sự quá hiểu rồi, cô ấy không thể nào bỏ số kim hồn tệ trong tay, cho nên tôi nghĩ cô ấy làm như vậy chắc chắn có lý do riêng, chắc chắn có lý do bất đắc dĩ của mình.】【....】Và lý do đó rốt cuộc là gì?

Cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Chu Tiểu Di lúc này cũng không biết phải nói gì.

Tâm trạng của mọi người cũng vô cùng phức tạp.Chu Tiểu Di cũng có suy nghĩ riêng của mình, có thể nói suy nghĩ của cô vẫn vô cùng cấp bách.

Khoảnh khắc đó Chu Tiểu Di thật sự không biết phải làm sao, chỉ có thể bất lực lắc đầu nói: "Được rồi, các fan đừng bình luận nữa, mọi người cứ tiếp tục spam bình luận như vậy, tôi không chịu nổi

nữa đâu."…Nhưng các fan không hề để ý đến Chu Tiểu Di!

Họ tiếp tục spam bình luận!

Có thể nói một chút cũng không nể mặt Chu Tiểu Di.

Không spam bình luận là không thể nào, đời này không thể nào! Những fan này điên cuồng spam bình luận, trông như thể chưa từng spam bình luận bao giờ, vô cùng kích động.

Khoảnh khắc đó bình luận lại một lần nữa tràn ngập màn hình. 【Chị Chu, chúng tôi là fan của chị, những người chúng tôi đều có thực lực rất mạnh.】【Nếu không thể để tôi trở thành cánh tay phải cánh tay trái của chị, tôi chỉ có thể liều mạng spam bình luận thôi, ít nhất spam bình luận cũng là một cách ủng hộ, chị nói đúng không?

Chị Chu.】Chỉ trong khoảnh khắc đó, vô số người đều cảm thấy vô cùng chấn động.【Chị Chu, thực lực của chị quá mạnh rồi, không ngờ con nhện mạnh mẽ như vậy lại bị chị ba lần bảy lượt đánh bại, có thể nói tất cả thực lực của chị thật sự vô cùng mạnh mẽ, chị Chu thật sự khiến tôi vô cùng ngưỡng mộ.】Khoảnh khắc đó Chu Tiểu Di thật sự mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng chấn động.

Vô số fan hâm mộ ở đó liều mạng hô hào.【Chị Chu cố lên!

Chị Chu, nhất định làm được.】【Chị Chu, kỹ năng bắn cung của chị thật sự rất đỉnh, kỹ năng cung tên của chị cũng vô cùng lợi hại, cố lên, chị sẽ trở thành một người chơi game lợi hại nhất.】【Chúng tôi đều cảm thấy thực lực của chị Chu có chút yếu, có lẽ là vì bình thường cô ấy thể hiện không tốt lắm, nhưng lần này màn thể hiện của chị Chu thật sự rất mạnh, khiến chúng tôi nhìn thấy hy vọng.】Những fan trong kênh trực tiếp một lần nữa spam bình luận, có thể nói tốc độ spam bình luận của họ vô cùng nhanh.

Mà Chu Tiểu Di lúc này cũng không biết nên làm thế nào cho phải,

họ càng thổi phồng, Chu Tiểu Di càng cảm thấy căng thẳng.Bây giờ cũng không biết phải làm sao, cô bây giờ muốn chạy trốn, cũng không có cách nào.

Cô chỉ có thể cười gượng nói: "Mọi người đừng có thổi phồng ở đó nữa, thật sự rất khó xử.""Huống hồ tôi bây giờ đã càng ngày càng mạnh, hơn nữa tôi bây giờ đã đến Long Lĩnh Mê Quật này rồi, nơi đây có thoát ra được hay không vẫn còn là một vấn đề đấy!""Cho nên mọi người đừng hoảng, trước tiên đợi chúng ta thoát ra rồi nói sau."Những fan trong kênh trực tiếp cũng một lần nữa spam bình luận.【Chị Chu, chị nhất định có thể thoát ra được, chị Chu xin chị hãy tin tưởng chính mình, chị là thần tượng trong lòng chúng tôi, chị mãi mãi là nữ thần của chúng tôi.】【Và trong khoảnh khắc đó chúng tôi đã bị chị làm cảm động rồi, cố lên chị Chu.】【Đúng rồi, thực lực của chị thật sự vô cùng mạnh mẽ, nếu không tiếp tục thể hiện một chút nữa thì sao có thể không phụ lòng mong đợi của các fan.】【Đúng, chúng tôi trước đây đã trở thành fan của chị, trước đây là từ nơi khác đến xem màn biểu diễn của chị, xem kỹ thuật thao tác của chị đỉnh đến vậy, chúng tôi cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Chị Chu, kỹ năng thao tác của chị đỉnh đến vậy, người nhà chị có biết không?

Thật sự quá mạnh mẽ.】【Chị Chu, thực lực của chị mạnh như vậy, thật sự khiến chúng tôi cảm thấy đồng cảm sâu sắc, sức mạnh của fan của chị cũng vô cùng mạnh mẽ.】【Muốn trở thành fan của chị, e rằng cũng vô cùng khó khăn, không biết phải làm sao, trở thành fan của chị có lẽ cũng không dễ dàng như vậy, làm sao bây giờ?

Nên làm thế nào cho phải.】Khoảnh khắc đó Chu Tiểu Di cũng không biết phải làm sao, không khỏi lớn tiếng gầm lên: "Được rồi, mọi người đừng cãi nữa, cứ xem tôi làm thịt lũ nhện này đây." "Sức mạnh của con nhện tuy rất mạnh, nhưng tôi là một streamer game

chuyên nghiệp, tôi hoàn toàn không cần phải sợ hãi, được chứ?" "Hơn nữa, cái Long Lĩnh Mê Quật này có gì đáng sợ chứ?

Chẳng qua chỉ là vài con nhện, vài con sói thôi." "Đến giờ tôi vẫn chưa thấy thứ gì đáng sợ xuất hiện cả.

Còn mấy con quỷ dữ mà các ông nói thì căn bản không hề tồn tại." Chu Tiểu Di tuôn một tràng.

Đúng lúc này, ông lão kia đột nhiên lên tiếng: "Này, cô đừng có nói bậy bạ!" "Cô mà còn nói lung tung nữa, rất dễ chiêu dụ những thứ kinh khủng đến đấy." "Cô căn bản không hiểu Long Lĩnh Mê Quật này rốt cuộc có những gì tồn tại, nên cô mới ở đây nói năng hồ đồ như vậy." "Thật sự làm tôi cảm thấy vô cùng lo lắng." Ông lão lúc này vô cùng hoảng hốt.

Ông ấy thật sự sợ rằng Chu Tiểu Di lỡ nói sai lời nào đó, có thể sẽ chọc giận những vị thần linh trong bóng tối.

Nếu thật sự chạm vào lãnh địa của những vị thần đó, thì cả nhóm bọn họ rất có thể sẽ chết tại nơi này.

Vì vậy, họ mới cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Lúc này, Vương Khải Toàn cũng cuối cùng đã bịt miệng Chu Tiểu Di lại, bảo cô im đi, đừng nói nữa.

Ngay lúc này, khán giả trong phòng livestream lại được thể xả comment, vô số fan điên cuồng bình luận. "Chị Chu, chị nhân từ quá, sao lại phải nghe lời ông già đó?

Ông ta cứ nói có gì đó thần bí tồn tại." "Nhưng chúng ta đâu có ai thấy được thứ gì đâu?

Tôi thấy ông già đó chắc chắn là cố tình hù dọa thôi, hoàn toàn không cần sợ hãi đâu, được chứ?" "Chị Chu, chúng ta có suy nghĩ của riêng mình, có thực lực của riêng mình và sự tự tin của riêng mình.

Cứ việc mà làm đi, đừng do dự nữa.

Do dự không quyết đoán chỉ khiến chúng ta thấy chị yếu đuối thôi, chị sẽ bị mất fan đấy, chị sẽ khiến chúng ta thấy chị rất buồn cười đó." "Mấy đứa fan giả mờ đừng có ở đó mà làm màu nữa.

Fan thật thì không thể dễ dàng bỏ follow đâu, được chứ?" "Chúng ta đều là fan của chị Chu, bây giờ dù chị ấy có thế nào, chúng ta vẫn sẽ ủng hộ chị ấy!

Chương 790

Chỉ có fan giả mới nói mấy lời như bỏ follow thôi." Chu Tiểu Di thấy ngày càng nhiều người bênh vực mình, tâm trạng cô cũng tốt hơn rất nhiều, cười cười nói với mọi người: "Được rồi, mọi người không cần phải tranh cãi vì tôi đâu, thật sự không đáng mà." Câu nói này của Chu Tiểu Di ngay lập tức khiến mọi người trong phòng livestream sôi trào.

Rất nhiều người không kìm được mà lớn tiếng hô hào. "Trời ơi!

Đáng chứ, thật sự vô cùng đáng chứ, sao có thể không đáng được?" "Bản thân Chu Tiểu Di thực lực đã rất mạnh rồi, bất kể gặp phải chuyện gì cũng là điều đáng giá nhất." Lúc này, ông lão thấy Chu Tiểu Di đứng ngây người, cũng không biết cô đang nghĩ gì.

Ông lão có chút ngượng ngùng nói: "Này, cô đứng đó suy nghĩ vấn đề gì vậy?

Nhìn tôi một cách bí ẩn như vậy làm tôi thấy lạ quá." Chu Tiểu Di lúc này cũng cười cười nói: "Ông già đừng hỏi nhiều thế, hỏi tôi cũng không nói cho ông đâu." Chu Tiểu Di không muốn kể chuyện livestream của mình cho ông lão này.

Bởi vì cô cảm thấy ông lão này trông cũng không giống người tốt lành gì.

Nếu kể hết tất cả bí mật cho ông ta, cuối cùng rất có thể sẽ vì ông lão này mà làm lỡ việc.

Đến lúc đó Chu Tiểu Di sẽ cảm thấy vô cùng đau khổ...

Bản thân Chu Tiểu Di là một người không muốn gây chuyện, từ trước đến nay cô luôn là một người rất khiêm tốn.

Vì vậy, trong khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di cũng cười cười nói với ông lão: "Ông già, ông đừng làm phiền tôi nữa, ông mau tránh sang một bên đi, giữa chúng ta không có gì để nói cả." Ông lão bị Chu Tiểu Di nói vậy, ngay lập tức cảm thấy vô cùng ngượng nghịu, liền nói: "Này, cô đừng có bỏ cầu qua sông được không?

Lúc trước là tôi dẫn cô đến đây đó." "Bây giờ tất cả những thành quả của cô đều là do tôi giúp cô tạo ra." "Nếu bây giờ cô đã nói ra lời này, chẳng phải là làm chúng ta cảm thấy vô cùng đau lòng sao?" Chu Tiểu Di cảm thấy những gì mình nói quả thực là đúng.

Nếu làm quá tuyệt tình, thì ông lão này chắc chắn cũng sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Và bây giờ ông lão cũng rất kích động, không kìm được nói: "Cô tự suy nghĩ cho kỹ, đừng làm những chuyện này.

Một khi bị người khác phát hiện, tình hình chắc chắn sẽ rất tệ." Lúc này Chu Tiểu Di cũng bất lực lắc đầu, trông cô thật sự khá bất đắc dĩ.

Không biết mình làm như vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Và trong khoảnh khắc này!

Biểu cảm của Chu Tiểu Di cũng hơi thay đổi.

Có lẽ trong mắt cô, ông lão này không tệ như những gì dân mạng nói.

Dân mạng chỉ nói chuyện có vẻ khoa trương, khiến cô cảm thấy có thể sự thật mình gặp phải và sự thật mà người bình thường gặp phải không hoàn toàn giống nhau.

Trong khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di không kìm được bật cười nói: "Ông già, từ trước đến nay đều là ông dẫn dắt tôi đi tới, còn cả Vương Khải Toàn nữa, hai người hình như đều rất tốt và thân thiện."

"Cho nên ở đây tôi cũng không muốn đối địch với hai người, nhưng có một câu tôi muốn nói với hai người, bất kể sau này có chuyện gì xảy ra, tôi hy vọng hai người đừng đối địch với tôi." "Bởi vì tôi không phải là kẻ mà hai người có thể chọc vào." Chu Tiểu Di nói xong, ông lão cũng không kìm được bật cười: "Nói đùa rồi, sao có thể trêu chọc cô được?

Chúng tôi cũng không phải người xấu." "Hơn nữa, chúng ta ở trong Long Lĩnh Mê Quật này, bản thân vốn là phải giúp đỡ lẫn nhau." "Chỉ có giúp đỡ lẫn nhau cùng nhau đi ra ngoài, mới có thể đạt được một thế giới mới." "Nếu không thì với thực lực hiện tại của chúng ta, chúng ta muốn chạy thoát cũng đã cực kỳ khó khăn rồi, đừng nói chi đến một thế giới mới." "Thế giới mới tốt đẹp đó hình như vẫn đang chờ đợi chúng ta ở không xa, sao có thể dễ dàng từ bỏ được?" "Đều đang chờ đợi chúng ta, nhất định phải thoát ra, thoát khỏi Long Lĩnh Mê Quật." Chu Tiểu Di cười cười nói: "Phải, tôi sẽ thoát ra." Có lẽ trong mắt người khác, Chu Tiểu Di là đến để kiếm xu vàng.

Nhưng chỉ có bản thân Chu Tiểu Di mới biết bây giờ cô chỉ cần thoát ra là được rồi.

Còn những chuyện khác cô căn bản không nghĩ nhiều đến vậy, còn bao nhiêu xu vàng chưa lấy, cô cũng không muốn nghĩ.

Chu Tiểu Di có những tính toán riêng của mình, dù sao mỗi người đều như vậy.

Trên thế giới này, mỗi người đều nên có đủ tính toán, làm đủ việc.

Một khi bỏ lỡ, rất có thể sẽ mất đi cơ hội tiến xa hơn.

Lúc này Chu Tiểu Di cười cười nói với mọi người trong phòng livestream: "Được rồi, mọi người đừng nói nữa, hành động như vậy thật sự khiến tôi cảm thấy rất kỳ lạ." Chu Tiểu Di trông có vẻ cười rất vui vẻ.

Tuy nhiên mọi người đều không hiểu vì sao cô lại phấn khích đến thế!

Rốt cuộc đã trải qua chuyện gì khiến Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng hài lòng?

Và trong khoảnh khắc này!

Chương 791

Không xa bỗng nhiên truyền đến một giọng người.

Có người lớn tiếng hô: "Chuyện gì vậy?

Chỗ này rốt cuộc đã gặp phải vấn đề gì?" "Vì sao tôi lại nghe thấy có người đang hô hoán ở đây?" Chu Tiểu Di nhìn về phía đó, đột nhiên phát hiện hình như thật sự có người đang đi về phía này.

Nhưng người đó cụ thể là thân phận gì, cô cũng không nói rõ được.

Lúc này Vương Khải Toàn che chắn bên cạnh cô, nói với Chu Tiểu Di: "Tuyệt đối đừng tùy tiện đáp lời người khác trong Long Lĩnh Mê Quật này, chúng ta không biết người đến chào hỏi rốt cuộc là người hay là quỷ." Nói đến câu này, biểu cảm của Vương Khải Toàn cũng vô cùng nghiêm túc.

Anh ta cũng biết mình có thể đã gặp phải những thứ kinh khủng rồi.

Nếu một khi quá bình tĩnh, có thể sẽ chọc giận những vị thần đó.

Anh ta cũng biết những vị thần này có thực lực phi thường mạnh mẽ, nên từ trước đến nay anh ta luôn giữ vẻ thần bí.

Từ trước đến nay anh ta không nói nhiều, chỉ cười nhạt nhìn là đủ hiểu.

Bản thân anh ta là một người rất có thực lực, bất kể là Vương Khải Toàn hay Chu Tiểu Di, hai người họ đều có mục tiêu riêng của mình.

Một người muốn trở thành Mạc Kim Giáo Úy.

Người kia chỉ muốn thông quan mà thôi, chỉ muốn thành công thoát khỏi nơi gọi là Long Lĩnh Mê Quật này thôi.

Khán giả trong phòng livestream cũng lại một lần nữa bình luận, khán giả đều vô cùng nhiệt tình.

Lần bình luận này có thể nói là cực kỳ sôi nổi, khiến đám đông tại chỗ cảm thấy vô cùng chấn động. "Không phải chứ, chị Chu chị đang làm gì vậy?

Chị Chu mau lên, chị không thể hiện thực lực thật sự ra, làm sao có thể đứng vững ở nơi này được." "Chị Chu, đừng nghĩ nhiều nữa, chị mau nghĩ cách giải quyết một số tình huống hiện tại đi." "Bây giờ vấn đề xuất hiện quá nhiều rồi, nếu không giải quyết, cuối cùng thật sự sẽ có một kết cục rất thảm hại, chị Chu có hiểu không?" Trong khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di cũng cảm thấy hình như mình có một số lời chưa nghe rõ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ có nhiều vấn đề hơn nữa xuất hiện.

Chu Tiểu Di này cũng không biết phải làm sao cho phải nữa, cô cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Dân mạng trong phòng livestream lại một lần nữa bình luận. "Chị Chu, đừng hoảng sợ, mau giải quyết ông già này đi đã." "Bây giờ ông già này cứ làm phiền chị, khiến chị cảm thấy vô cùng khó xử, cho nên lúc này chị phải dùng hết toàn lực mới được." "Chị Chu, chị phải đánh bại ông già này, nếu không ông già này sau này nhất định sẽ ảnh hưởng đến việc chị phát huy thực lực." "Đúng vậy, chị Chu, chúng ta từ trước đến nay đều cảm thấy ông già này không phải người tốt lành gì, nhưng chị từ đầu đến cuối hình như đều tin tưởng ông ta, điểm này lại khiến mọi người chúng ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ." "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mau nói đi, chị Chu." "...." Chu Tiểu Di cảm thấy

tình hình hình như không ổn lắm, những người này cứ lải nhải muốn hỏi cho ra lẽ.

Tuy nhiên lúc này Chu Tiểu Di lại không có cách nào đáp lại họ.

Cô chỉ có thể bất lực cười cười nói: "Ha ha, các bạn dân mạng trong phòng livestream đừng cãi nhau nữa..." Nghe thấy lời của Chu Tiểu Di, dân mạng trong phòng livestream lập tức phản hồi. "Chị Chu, chị đang làm gì vậy?

Chúng tôi đang giúp chị liên tục spam comment mà." "Đúng vậy, chị Chu, sao chị có thể nói như vậy, mọi người chúng tôi đều đang giúp đỡ chị mà, được chứ?

Mỗi người chúng tôi đều có nguyên tắc riêng của mình, cho nên trong quá trình này chị không thể trách chúng tôi." "Nếu chị trách chúng tôi, sau này chúng tôi sẽ không có cách nào giúp đỡ lẫn nhau nữa, thật sự là một chuyện vô cùng bi ai." Lúc này Chu Tiểu Di nghe thấy câu này xong, cũng cuối cùng đã hiểu ra.

Hóa ra những fan này đều là những người thật sự muốn đến giúp đỡ cô, cho nên cô cũng không cần phải tranh cãi vấn đề gì với người khác.

Những người khác thật ra đều muốn giúp cô, cho nên cô cũng sẽ rất vui.

Chu Tiểu Di cười cười nói: "Được rồi, sự vất vả của mọi người tôi đều có thể hiểu." "Tôi cũng vô cùng cảm ơn mọi người đã ủng hộ và giúp đỡ tôi suốt chặng đường qua." Dân mạng trong phòng livestream lại một lần nữa bình luận. "Chị Chu, chị hiểu cho chúng tôi là được rồi, tôi cũng không có yêu cầu đặc biệt gì.

Tôi chỉ cảm thấy đôi khi không được người khác hiểu là một chuyện vô cùng đau khổ." "Bây giờ chị đã hiểu được lòng tốt của

chúng tôi rồi, tôi cũng không có gì để nói." "Nếu đã như vậy, chị Chu tự mình cẩn thận, tuyệt đối đừng làm ra những chuyện khiến người ta không thể hiểu thấu, nếu không chị thật sự sẽ cảm thấy hối hận suốt đời đó." Chu Tiểu Di nghe thấy câu này xong cũng cảm thấy vô cùng chấn động.

Bởi vì cô vạn vạn không ngờ người này sao lại nói ra những lời như vậy, khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Chương 792

Lúc này Chu Tiểu Di cũng không kìm được bật cười nói: "Ha ha, thật là thú vị, không ngờ các bạn lại đáng yêu đến vậy." Chu Tiểu Di cười cười mà không kìm được muốn khóc.

Bởi vì cô cũng phát hiện Long Lĩnh Mê Quật này thật sự quá đáng sợ rồi.

Bên trong này hình như tồn tại đủ loại quái vật, khiến người ta cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Cũng không biết phải làm sao để giải quyết những khó khăn trước mắt.

Chu Tiểu Di lúc này cũng rơi vào một trận mê man, quả thực không biết phải làm sao cho phải.

Và ngay lúc này.

Ông lão kia đột nhiên nói: "Cô đang nghĩ gì vậy?

Sao cô vẫn còn ở đây do dự không quyết đoán?" "Chúng ta mau thoát khỏi Long Lĩnh Mê Quật mới là quan trọng, cô nghĩ tôi sẽ hại cô sao?" Lúc này Chu Tiểu Di cũng im lặng, không nói gì, cô cũng không rõ đối phương đối với cô là có ý tốt hay ý xấu.

Chu Tiểu Di trông rất vui, trong khoảnh khắc này cô hình như đã có cảm giác của riêng mình rồi.

Thế là cô nói với ông lão: "Ông già, chúng ta nhất định có thể thoát khỏi Long Lĩnh Mê Quật này." "Nơi đây tuy nguy hiểm trùng trùng, nhưng chỉ cần chúng ta cố gắng, nhất định có thể sống sót rời khỏi đây." Ông lão cười cười nói: "Rời đi đương nhiên là đơn giản." Còn một mặt khác, Vương Khải Toàn cũng nói: "Rời đi không phải mục

tiêu của chúng ta." "Chúng ta là Mạc Kim Giáo Úy, chúng ta vào đây không phải để chạy trốn." "Chúng ta cố ý tiến vào đây là để khám phá thêm nhiều bảo bối." "Tôi hy vọng cô có thể hiểu." Trong khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng khó xử, lập tức nói: "Mấy ông ngốc này còn nói cái gì Mạc Kim chứ, bây giờ chúng ta có thể thoát ra đã là không tệ rồi." Đúng lúc này, dân mạng trong phòng livestream lại một lần nữa phát bình luận... "Đúng vậy, mau chạy đi, mấy ông này thật sự quá ngu ngốc rồi, mau nghe lời chị Chu đi được không?" "Chị Chu nói đúng rồi." "Chị Chu là người dẫn đầu của mấy ông, mấy ông chỉ có đi theo chị Chu thì mới ngày càng tốt hơn được." "Nếu mấy ông không nghe lời, thì chị Chu cũng không ngại để mấy ông cảm nhận rõ ràng thế nào là chết không kịp ngáp đâu." "Mấy ông này lẽ nào đều không coi lời chị Chu là chuyện gì sao?" "Mấy ông đều tưởng chị Chu đang nói bậy bạ sao?

Thực lực của chị ấy lẽ nào mấy ông còn chưa rõ sao?" "Bây giờ chị ấy dám nói ra những lời như vậy, chứng tỏ chị Chu đã có đủ tính toán rồi." "Chứng minh một điều, nếu mấy ông không muốn chết, thì mau chóng rời khỏi đây đi." "Nếu không, tất cả mấy ông đều sẽ chết trong Long Lĩnh Mê Quật này." "Nơi này không phải là nơi mà người bình thường có thể chịu đựng được đâu." Lúc này mọi người đều cười vô cùng vui vẻ.

Nụ cười này khiến người ta trông thấy cảm thấy đầy nguy hiểm, cũng không biết vì sao mỗi người họ đều cười như vậy.

Nhưng mỗi người đều cảm thấy tình hình hình như không ổn lắm.

Long Lĩnh Mê Quật nguy hiểm trùng trùng, bên trong này rốt cuộc có những thứ gì.

Rốt cuộc có những nguy hiểm gì, tất cả những điều này không ai biết.

Họ chỉ âm thầm may mắn rằng mình còn ổn, không ở trong Long Lĩnh Mê Quật này.

Nếu không thì ở dưới này thật sự sống không bằng chết, hoặc nói là ở trong này sống chết không biết.

Dân mạng trong phòng livestream liên tục bình luận. "Chị Chu chạy mau, chị Chu đừng nghe lời ông già đó." "Mau rời khỏi đây, cả Vương Khải Toàn nữa, Vương Khải Toàn ông cũng phải thông minh một chút đi được không?" "Cũng không biết bình luận của chúng ta có thể khiến Vương Khải Toàn nhìn thấy không nữa." Dân mạng trong phòng livestream vô cùng kích động, cố sức hô hào. "Chị Chu, chị chắc chắn có thể nhìn thấy bình luận của chúng tôi." "Nắm bắt thời gian chúng ta xông ra khỏi nơi này, thoát khỏi đây chị sẽ lấy được xu vàng rồi." "Ông già đó và gã tên là Mạc Kim Giáo Úy kia, mục tiêu của hai người đó khác với chị." "Chị chắc hẳn đã nghe câu chuyện người đốn củi và người chăn cừu rồi." "Tức là hai người có mục tiêu khác nhau nếu cứ cố chấp buộc chung lại ở cùng nhau, thì kết quả sẽ vô cùng bi thảm." "Cho nên để hoàn thành mục tiêu của mình, hoàn toàn có lý do để chia đường ai nấy đi với họ." "Chị Chu nếu chị nghe thấy thì mau gõ một phím một đi." "Chị Chu, nhiều người như vậy vì chị mà bày mưu hiến kế rồi, chị sẽ không đầu óc không tốt, vẫn không nghĩ thông suốt chứ?" "Trời ơi, làm ơn chị thông minh một chút đi." "Đúng vậy, mau rời khỏi đây, đừng làm chúng tôi lo lắng nữa." "Chúng tôi thật sự thấy chị như vậy, chúng tôi cảm thấy vô cùng tức giận, vô cùng gấp gáp." "Chúng tôi cũng không biết mình đang tức giận điều gì." "Nhưng tôi biết chị Chu, nếu chị cứ tiếp tục lộn xộn như vậy, thật sự sẽ xảy ra chuyện lớn đó." "Đến giây phút cuối cùng, tất cả mọi người có thể đều sẽ bị chôn vùi trong đống đổ nát trống rỗng này." "Nơi này thật sự là nơi quỷ cũng không đến, nơi này thật sự quá đáng sợ rồi, mau rời đi mới là chính sự." "Nếu không thể rời

đi, khoảng thời gian tiếp theo chị Chu có thể sẽ khó bảo toàn thân mình." "Tôi thật sự không biết phải nói sao, tôi thật sự không biết phải khuyên chị thế nào nữa, tóm lại mau rời đi thôi." "Chị Chu nếu chị không rời đi, thì đó mới thật sự là xong đời rồi."... "Được rồi, bây giờ chúng ta không muốn nói nhiều nữa, chúng ta đã khuyên đủ rồi." "Nhưng có một câu chị Chu nhất định phải nghe, tất cả đều là vì tốt cho chị." "Nhóm người chúng tôi vì sao lại từ xa đến khuyên chị, chị đã nghĩ đến vấn đề này chưa?" "Mọi người đều có công việc, sự nghiệp để bận, nhưng mọi người vẫn không tiếc sức để cứu giúp chị." "Chỉ vì chúng tôi là fan của chị, chúng tôi là xem livestream của chị mà lớn lên." "Bây giờ thấy chị vất vả như vậy, chúng tôi làm sao chịu nổi." "Cho nên cố lên chị Chu, mau trưởng thành lên, đừng để mình lại một lần nữa lẫn lộn với đám tép riu này." "Đám tép riu này căn bản không ra gì, không có thực lực ở cùng với họ, chị sớm muộn cũng sẽ sa sút." "Chị Chu, nếu đã hiểu rõ, mau rời đi là lựa chọn duy nhất của chị." "Rời đi là con đường duy nhất của chị, chị Chu." Ngày càng nhiều người bắt đầu nói những lời tương tự.

Lúc này khiến Chu Tiểu Di cũng cảm thấy khá khó xử, cái này phải làm sao đây?

Nếu thật sự muốn rời đi, vậy từ bây giờ, tính mạng của Vương Khải Toàn và ông lão đó sẽ thế nào.

Chuyện liên quan đến tính mạng của họ, chuyện như vậy thật sự phải rời đi, thật sự phải từ bỏ họ sao?

Lúc này Chu Tiểu Di cảm thấy áp lực cực lớn, quay đầu nhìn ông lão một cái.

Nói với ông lão: "Ông già, ông nghĩ sao?" Ông lão hạ giọng nói: "Ý kiến của tôi giống Vương Khải Toàn, tôi cũng muốn ở lại đây." "Cô muốn đi thì đi đi, dù sao hình như chúng ta không cùng đường." "Coi

như tôi trước đây đã nhìn nhầm người đi, tôi đã nhìn sai cô rồi." "Cho nên chúng ta không có gì để nói cả, cô đi đi, tạm biệt." Ông lão nói ra nhẹ như không, còn lúc này dân mạng trong phòng livestream lại một lần nữa phát bình luận. "Đi thì đi, có gì ghê gớm đâu." "Chị Chu mau đi, chúng ta quay đầu cũng không nhìn lại, cứ thế đi luôn là xong, được chứ?" "Ông già này nhìn đã không giống người tốt lành gì rồi, bây giờ còn ở đó làm màu thật sự làm tôi đau đầu." "Chị Chu chúng ta đi thôi đừng để ý đến ông ta, loại người này chị càng đáp lời ông ta càng được nước làm tới đó, được chứ?" "Mau rời khỏi nơi này, chỉ có con đường rời đi này mới là bến đỗ tốt nhất của chúng ta." "Nghe lời đại bộ phận dân mạng trong phòng livestream chúng ta thì sẽ không sai đâu." "Dân mạng chúng tôi đều là fan của chị, không thể nào lừa dối chị được." "Chị Chu, chị thà tin mấy ông già đó, vì sao lại không tin fan của chúng tôi chứ?" "Phải biết rằng fan là những người tốt nhất, fan là những người đến để giúp đỡ streamer mà." "Đúng vậy, hơn nữa chị là một nữ streamer vô cùng biết thấu hiểu lòng người, cũng đã livestream rất nhiều chương trình." "Chúng tôi vẫn luôn theo dõi chị rất lâu rồi, vẫn luôn theo dõi đến phòng livestream của chị." "Cho nên tôi hy vọng chị mau chóng rời bỏ nơi này, bất kể là ông già đó hay ai." "Tôi đều hy vọng chị tuyệt đối đừng chết trong mê thành đó." "Nơi này gọi là gì?

Gọi là gì?

Long Lĩnh Mê Quật đúng không?" Dân mạng trong phòng livestream thậm chí còn quên cả tên địa điểm.

Bởi vì họ chỉ một lòng muốn Chu Tiểu Di mau chóng rời khỏi nơi này.

Chương 793

Nếu Chu Tiểu Di cứ tiếp tục ở lại đây, vậy cô rất có thể sẽ chết một đường.

Đương nhiên, điểm này hầu hết dân mạng chúng ta trong phòng livestream đều không muốn thấy.

Họ đều là fan chân chính, đều hy vọng Chu Tiểu Di có thể sống sót rời đi một cách an toàn.

Đây thực ra mới là mục tiêu của họ...

Dù sao trên thế giới này, những cô gái như Chu Tiểu Di quả thực không nhiều!

Nên họ mới kích động như vậy!

Mới hy vọng Chu Tiểu Di có thể sống sót rời đi.

Và lúc này...

Chu Tiểu Di cũng mang một trái tim biết ơn.

Lập tức nói: "Được rồi, tôi cảm ơn mọi người, cảm ơn mỗi người có mặt tại đây." "Tôi biết mọi người là vì tốt cho tôi, tôi cũng biết mỗi người đều rất lương thiện." "Từ bây giờ tôi sẽ cố gắng chạy trốn, nếu cần thiết tôi sẽ từ bỏ ông lão này, và cả Vương Khải Toàn nữa." Chu Tiểu Di vừa nói xong câu này, dân mạng trong phòng livestream lại một lần nữa bình luận.

Lần này lại có những bình luận khác xuất hiện. "Cái gì?

Chị muốn từ bỏ Vương Khải Toàn, chị đang đùa tôi à?" "Chị đừng quên lúc trước là ai đã cứu chị." "Ban đầu chị đã sắp chết trong miệng sói rồi." "Nếu không phải gã tên Vương Khải Toàn này liều mình giúp

đỡ, bây giờ làm gì có phần chị đứng ra nói chuyện?" "Chị Chu, chị Chu, đầu óc chị có chút không tỉnh táo rồi." "Có thể tỉnh táo hơn một chút không, có thể nghĩ kỹ rồi hãy nói chuyện không?" "Bây giờ chị từ bỏ Vương Khải Toàn, sau này mọi người chúng ta cũng sẽ từ bỏ chị." "Đến lúc đó e rằng chị khóc cũng không kịp." Nghe thấy lời này, Chu Tiểu Di lúc này lại có chút ngây người.

Lập tức cười ngượng nói: "Cái này phải làm sao đây?

Tôi không từ bỏ họ, thì tôi phải làm sao đây?" "Tôi cũng không biết phải làm sao, các bạn dân mạng trong phòng livestream ơi." "Mọi người còn có ý tưởng độc đáo nào khác không, còn có chiêu thức nào không?

Mau ai đó ra chiêu giúp tôi đi?" Chu Tiểu Di trông thật sự rất hoảng loạn, trông cô dường như không phải cố ý.

Cô dường như mọi thứ đều là vô ý, vô ý đã chạm vào một chuyện nào đó.

Vô ý đã chạm vào nội tâm của mọi người, khiến mọi người có mặt đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tất cả mọi người dường như đều rất kích động.

Và ngay lúc này Chu Tiểu Di lắc đầu, nói: "Được rồi được rồi, tôi không nói với mọi người nữa." "Rốt cuộc là chuyện gì vậy, số lượng sói ngày càng nhiều." "Hơn nữa tôi bây giờ phát hiện chỉ cần tôi không dùng vũ khí, sẽ có nhiều sói hơn theo dõi tôi." Lúc này Chu Tiểu Di vẫn đang trả lời mọi người trong phòng livestream.

Còn lúc này Vương Khải Toàn đã đến sau lưng cô, nói với Chu Tiểu Di. "Cô đang làm gì vậy?

Còn không mau chạy à?

Đám sói đã đến rất gần rồi." "Nhưng sau khi mặt trời lặn, tôi

không thể đảm bảo sẽ xảy ra chuyện gì." "Ánh nắng ở đây thật sự quá chói chang rồi, một khi chúng ta không cẩn thận rất có thể sẽ chết không có chỗ chôn." "Cô cũng mau nghĩ kỹ rồi hãy đưa ra quyết định đi, nếu không thì hôm nay nơi này có thể sẽ là ngày giỗ của chúng ta." Nghe thấy câu này!

Chu Tiểu Di cuối cùng không kìm được bật cười. "Ha ha ha ha, thật là, ông đúng là vẫn vậy, nhát gan yếu đuối." Ngay lúc này, câu nói này lọt vào tai Vương Khải Toàn nghe thấy vô cùng chói tai.

Anh ta lập tức nói: "Cô nói gì, lão Hồ cô nói lại lần nữa xem." Chu Tiểu Di cười cười nói: "Tôi nói mấy ông thật sự quá yếu ớt rồi." "Một lòng chỉ muốn tìm bảo bối, căn bản không nghĩ tới, sống sót mới là chuyện quan trọng hàng đầu." "Nếu mấy ông đều không thể sống sót rời đi, mấy ông đi đâu mà tìm bảo bối." "Mấy bảo bối đó lẽ nào sẽ tự mọc chân mà chạy đến chân mấy ông sao?" "Làm ơn đi, mỗi người mấy ông đều phải động não một chút, đều phải suy nghĩ kỹ một chút." "Trước mắt chúng ta chuyện quan trọng nhất là gì?

Chuyện quan trọng nhất của chúng ta là bảo toàn tính mạng, mấy ông nghe rõ chưa?" Vương Khải Toàn liên tục gật đầu và nhìn ông lão kia một cái rồi nói. "Được được, tôi hiểu rồi." Mặc dù hai người này nói như vậy, nhưng trong lòng họ đã thầm hạ quyết tâm rồi.

Nếu thật sự gặp phải nguy hiểm gì, họ sẽ bỏ chạy bảo toàn tính mạng.

Nhưng trong trường hợp bình thường, họ sẽ tìm được kho báu của riêng mình.

Hơn nữa, kho báu này cũng không thể dễ dàng chia cho Chu Tiểu Di.

Chương 794

Bởi vì Chu Tiểu Di từ đầu đến cuối đều mắng chửi họ, đều sỉ nhục họ, khiến họ cảm thấy vô cùng tức giận.

Trong khoảnh khắc này, Vương Khải Toàn cười rất ngượng ngùng, rõ ràng đây không phải là kết quả mà anh ta muốn.

Vương Khải Toàn chỉ có thể bất lực lắc đầu, nói: "Chu Tiểu Di, những chuyện khác không nói nhiều nữa." "Tôi chỉ hy vọng cô có thể hiểu vì sao chúng tôi lại nỗ lực như vậy." "Ở nơi này liều mạng chiến đấu, cô thật sự có thể hiểu chúng tôi sao?" Lúc này Chu Tiểu Di lắc đầu nói: "Tôi không hiểu." "Mặc dù tôi không muốn hiểu, nhưng chúng ta đều biết, mạng sống của chúng ta quan trọng hơn bất cứ thứ gì." "Một khi mất mạng, dù chúng ta có sống sót, cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào, chẳng phải sao?" "Từ đầu đến cuối đều là đạo lý này." "Ba người mấy ông sao lại không có một người hiểu chuyện vậy, thật sự tức chết tôi mà." Trông cô thật sự rất tức giận.

Trong khoảnh khắc này, sự phẫn nộ của Chu Tiểu Di dường như sắp bùng nổ rồi.

Trong khoảnh khắc này, mọi người cũng đều bất lực.

Bây giờ ông lão cũng chỉ có thể bất lực lắc đầu, nói: "Thôi được rồi, kệ cô ta đi." "Được rồi, Chu Tiểu Di, lúc cô tự mình muốn bảo toàn tính mạng thì cô tự đi chạy đi, đừng nói những chuyện khác nữa." Trong khoảnh khắc này, dân mạng trong phòng livestream cũng điên cuồng bình luận, bình luận liên tục được gửi đi. "Chị Chu, mau lên, ông ta đã nói để chị chạy thì chị cứ chạy đi, không có gì phải nói với loại người này cả." "Loại người này thực ra chính là kẻ phụ bạc đó, được chứ?" "Nói trắng ra là theo ông ta ở cùng nhau chị cũng chưa

chắc hạnh phúc." "Cho nên thà nghĩ nhiều như vậy, chi bằng mau tự mình bỏ chạy thì hơn." "Chị Chu đừng quan tâm đến họ nữa, tôi không ưa những người này." "Sau này ai muốn chiều chuộng thì chiều chuộng đi, dù sao tôi cũng không chiều chuộng họ." "Hơn nữa, những người này luôn cho tôi một cảm giác rất ghê tởm, kiêu ngạo tự phụ, tự cho mình là đúng." "Loại người này vì sao còn phải bảo vệ?" "Loại người này căn bản không cần chị bảo vệ." "Chị Chu hãy rời xa họ đi tìm một bản thân tốt đẹp hơn." "Đúng như câu nói cũ không đi, mới không đến, ha ha, chị Chu chị có bạn trai chưa?" "Nếu chưa có bạn trai, hay lần tới tôi cùng chị đi xuống hầm mộ xem sao." "Dù sao bạn trai chị chắc cũng sẽ đồng ý thôi, đúng không?" "Không đúng, chị còn chưa có bạn trai." "Xin lỗi, chị Chu, vừa nãy tôi không cố ý." "Tôi thật sự không rõ chị có bạn trai hay chưa, cho nên bây giờ tình huống này hình như hơi bất lợi, nhưng cũng không vấn đề lớn." "Tóm lại chị Chu tự mình liệu mà làm." "Nếu thật sự gặp phải nguy hiểm gì, nhớ liên hệ chúng tôi." "Chúng tôi lúc nào cũng sẽ bảo vệ chị, bảo vệ chị Chu là trách nhiệm của chúng tôi." "Đừng nói hay như vậy, chị Chu, streamer đã rất nổi tiếng rồi, không cần mấy người bảo vệ đâu, được chứ?" "...." Rất nhiều đàn ông đều muốn bảo vệ Chu tỷ, nhưng cũng có người là ngoại lệ! 【Thôi được rồi, mấy người đàn ông các anh đứa nào đứa nấy cũng là lũ loser cả thôi.】 【Xin lỗi nếu tôi thẳng thắn, tôi thật sự không nên nói thật, nói thật có chút làm tổn thương người khác, thật khó chịu.】 Câu nói này thật sự khiến đám đông tại đó vô cùng khó xử.

Nhiều người không biết giải thích thế nào.

Có lẽ trong mắt họ, đúng như lời họ nói, nhiều chuyện là thân bất do kỷ, nên họ mới bất lực như vậy.

Ngay lúc này, Chu Tiểu Di cũng bật cười nói: "Ha ha, thì ra là vậy." "Về cái trò 'troll' này, tôi bây giờ mới rõ, mấy người này đứa

nào đứa nấy đều tinh quái cả.

Chẳng phải là muốn tán gái, muốn tán tôi đúng không?" Chu Tiểu Di đang nói thì đột nhiên phát hiện phía sau có mấy con nhện khổng lồ hung hãn đuổi tới.

Lúc này Vương Khải Toàn đã nói: "Chạy mau, mấy con nhện đó đuổi tới rồi." "Nhanh đi sờ quan tài đi, biết đâu lại sờ được nhiều thỏi vàng thì sao.

Nghe nói trong Long Lĩnh Mê Quật này giấu rất nhiều thỏi vàng lớn, những thỏi vàng này đều có từ thời cổ đại.

Nếu mà lấy được thì thật sự rất phấn khích, chúng ta phải tranh thủ thời gian lấy vàng mới được.

Toàn là đồ tốt, tuyệt đối không thể bỏ lỡ, anh em nhanh lên, bỏ lỡ là phải đợi lần sau đấy.

Lần sau thì không biết khi nào, ở đâu mới có, thật sự làm tôi sốt ruột." Ai nấy đều kích động cực kỳ, rõ ràng thỏi vàng đối với họ quan trọng đến mức nào.

Đặc biệt là Vương Khải Toàn, hắn lao nhanh hơn bất cứ ai, cứ như hắn thật sự mê vàng vậy.

Hắn dường như có thể bất chấp cả mạng sống để chạm vào những thỏi vàng đó.

Thế nên, lúc này, nhiều người đều im lặng, không biết nói gì.

Tục ngữ có câu "im lặng là vàng", nhưng thực tế không phải vậy.

Im lặng đôi khi chỉ khiến mọi chuyện phức tạp hơn, chẳng phải chuyện tốt gì.

Chỉ khi hiểu được đạo lý này, mọi người mới có thể thông cảm cho nhau.

Fans trong livestream lại một lần nữa spam bình luận: 【Đúng đó, Chu tỷ mau lên, ngàn vạn lần đừng mắc lừa.】 【Cẩn thận mấy tên này, đứa nào đứa nấy nhìn không phải người tốt đâu.】 【Cô chỉ cần rời đi, bọn họ mới có thể tìm thấy con người tốt đẹp hơn của mình, hiểu chưa?】 Nghe fan nói, Chu Tiểu Di cũng thấy tình hình không ổn lắm.

Ai nấy đều kích động, lời lẽ đứa nào cũng khó nghe, khiến cô chỉ còn biết lắc đầu thở dài nói: "Thôi được rồi, mấy người đừng ồn ào nữa, tôi thật sự chịu không nổi mấy người rồi.

Tại sao mỗi người các người đều ép tôi phải đưa ra lựa chọn vậy?

Hơn nữa, bây giờ tôi cũng không biết phải làm sao, nhiều nhện như vậy tới thì làm sao đây?

Cũng chẳng có ai giúp tôi cả." Lúc này, Vương Khải Toàn lập tức rút một con dao găm ra, nói với Chu Tiểu Di: "Nhanh lên, mấy con nhện này sắp tới rồi, chúng ta mau hành động, đánh chết bọn chúng trước đã." Chu Tiểu Di cười gượng gạo nói: "Được được được, tôi biết rồi, đừng giục nữa.

Mấy người giục tôi thật sự rất phiền, bây giờ đầu óc tôi quay cuồng, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Bây giờ thật sự rất chóng mặt, tôi thật sự muốn biết rốt cuộc đường tiếp theo phải đi thế nào, rốt cuộc phải làm sao bây giờ.

Tôi còn nhiều chuyện chưa làm, tôi không muốn cứ đứng ngẩn tò te ở đây, đó không phải là nguyên tắc của tôi." *** Lúc này, ai nấy đều chấn động!

Chương 795

Mọi người dường như dần nhận ra vài điều.

Giờ khắc này, dù là Chu Tiểu Di hay bất cứ ai, họ đều đã có lựa chọn của riêng mình.

Vậy nên lúc này không cần nói nhiều, chỉ cần lặng lẽ chờ đợi là được.

Chu Tiểu Di cười nói: "Ha ha ~ tôi bảo này ~ Vương Khải Toàn, chúng ta mau chạy thôi.

Mấy con nhện này tôi thấy chúng ta không đánh lại được đâu, vậy nên ở đây chịu chết không bằng chạy thoát thân thì hơn, cậu nói đúng không?" Nghe vậy, Vương Khải Toàn cũng thấy cực kỳ khó xử.

Hắn liền gượng gạo lắc đầu nói: "Lão Hồ, cậu từ đầu đến cuối chỉ nghĩ đến việc chạy trốn thôi.

Chẳng lẽ ngoài chạy trốn ra, chúng ta không còn con đường nào khác để đi sao?" Ngay lúc này, Chu Tiểu Di lập tức nói: "Đương nhiên không rồi, đường sống không đi, đường chết lại xông vào.

Cậu thật sự là một tên ngốc, Vương Khải Toàn." Vương Khải Toàn lúc này cũng lập tức nói: "Lão Hồ, cậu đừng quá đáng thế.

Nếu cậu không muốn lấy rương báu thì tùy cậu, chúng ta chia nhau ra mà đi." Chu Tiểu Di đi một mình ở phía trước.

Ngay lúc này, con nhện khổng lồ kia đột nhiên lao về phía Chu Tiểu Di.

Các khán giả trong livestream đứa nào đứa nấy đều sợ tè ra quần, có người gào thét ầm ĩ.

Màn hình bình luận lại một lần nữa tràn ngập.

Bình luận cứ tuôn ra không ngừng, tựa như súng laze, cực kỳ đáng sợ.

Màn hình bình luận hiện lên: 【Ghê quá, sao lại thành ra thế này?】【Chu Tiểu Di sao lại ra nông nỗi này?】【Chu tỷ?】【Dạo này cô sao vậy?

Trông như mất trạng thái ấy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?】【Có chuyện gì thì nói với mọi người đi, đừng một mình gánh chịu.】【Nếu cô thật sự không gánh nổi thì mau nói với chúng tôi được không?】 Chu Tiểu Di lập tức nói: "Được rồi được rồi, đủ rồi, mấy người đừng làm phiền tôi nữa.

Bây giờ tôi hình như hơi mơ màng, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bây giờ tôi chỉ cần có người nói cho tôi biết tiếp theo phải đi thế nào, số lượng nhện này ngày càng nhiều rồi.

Nếu cứ tiếp tục thế này, tôi sẽ tiêu đời mất, sẽ bị nhện cắn chết mất.

Tôi không muốn chết ở cái nơi này đâu.

Ở đây âm u, thật sự khủng khiếp đến cực điểm.

Nếu thật sự chết ở đây, tôi sẽ hối hận cả đời." Fans trong livestream lại một lần nữa spam bình luận: 【Chu tỷ cô đang đùa à?】【Cái gì mà chết ở đây sẽ hối hận cả đời?】【Tôi hỏi cô người chết rồi còn biết hối hận sao?】【Không đâu, Chu tỷ thật sự quá hài hước.】【Chu tỷ cô biết tại sao tôi thích xem livestream của cô không?】【Vì sau khi xem livestream của cô, tôi cảm thấy cả người sảng khoái tinh thần.】【Tôi cảm thấy cả người như được thay đổi hoàn toàn, như thể học được những kiến thức mới.】【Hơn nữa,

quan trọng nhất là xem livestream của cô đặc biệt thú vị, đặc biệt hài hước.】【Sau khi xem livestream của cô, tôi mới phát hiện tôi không phải là một người ít nói, tôi là một người đàn ông đích thực.】 ***【Ha ha ~~ Chu tỷ cô đang làm gì vậy?

Sao không trả lời tin nhắn.】【Cái cô này cứ nghĩ mấy chuyện gì đâu mà chúng tôi nghĩ mãi không ra, đoán cũng không thấu, thật sự rất bực mình.】【Chu tỷ cô bây giờ trạng thái này có vẻ không ổn chút nào.】【Nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng sẽ có chuyện lớn xảy ra?】【Không ~~ thật sự đáng sợ, nghĩ đến thôi đã thấy sợ rồi.】【Chu tỷ, cô làm gì vậy mau trả lời tin nhắn đi, cái cô này thật sự rất đáng ghét.】【Tôi nói cho cô biết Chu tỷ, mấy con nhện trong địa cung bây giờ có cách đối phó đấy, tôi có bí kíp.】【Chu tỷ tôi có bí kíp, cô có muốn xem không?】【Nếu muốn xem thì trả lời một tiếng, không xem thì mấy con nhện đó ăn thịt cô cũng không liên quan gì đến chúng tôi.】 Màn hình bình luận hiện lên cực nhanh.

Trong khoảnh khắc, Chu Tiểu Di cũng có chút choáng váng.

Cô vạn lần không ngờ, một nữ streamer bình thường như mình lại gặp phải nhiều chuyện đến thế.

Thật sự khiến cô cảm thấy tam quan bị làm mới.

Chu Tiểu Di không nhịn được hét lớn: "Được rồi, chúng ta mau đi thôi.

Mấy con nhện đó sắp lao tới rồi, nếu không đi nữa e rằng sẽ khó thoát khỏi kiếp nạn này.

Kiếp nạn này cũng không biết chúng ta có vượt qua được không, nếu không thể vượt qua, cuối cùng sẽ hy sinh ở đây.

Đây là một kết quả cực kỳ thê thảm." Chu Tiểu Di bây giờ cũng có những suy nghĩ của riêng mình, nhưng cô cũng không biết phải thực

hiện thế nào.

Và bây giờ, điều đau khổ nhất cuối cùng cũng sắp xảy ra.

Lão già đó đột nhiên nói với Chu Tiểu Di: "Phía trước chính là đáy địa cung thần bí rồi.

Chương 796

Trong địa cung này sẽ có đủ loại bảo vật đang chờ chúng ta khám phá.

Cậu có chắc muốn tiếp tục khám phá bảo vật không?

Nếu thật sự muốn đi sâu vào bảo tàng, đến lúc đó những thứ nhìn thấy có thể sẽ khiến mấy người giật mình đấy.

Đến lúc đó, mấy người đừng có mà sợ đến run cầm cập đấy." Thấy lão già kia kích động như vậy, Chu Tiểu Di không nhịn được cười nói: "Lão già, ông đang đùa đấy à?

Ông nghĩ mình đang nói chuyện cười sao?

Thật sự rất buồn cười, phải không?

Những thứ ông nói có dọa được chúng tôi sao?

Ông cũng không nhìn xem rốt cuộc chúng tôi là ai." Lúc này, Chu Tiểu Di cực kỳ kích động, phải biết thân phận của cô tuyệt đối không đơn giản.

Hơn nữa, một khi thân phận cô được tiết lộ, chắc chắn sẽ khiến mọi người tại đó chấn động.

Đúng vậy, Chu Tiểu Di rốt cuộc là ai?

Sức mạnh của cô ta đã đạt đến cảnh giới nào, vô số người đều cảm khái.

Thế nhưng, tất cả điều này dường như đều nằm trong tay Chu Tiểu Di.

Cô không nhịn được cười nói: "Thật ra nói cho ông biết cũng chẳng sao.

Một số chuyện giữa chúng ta đã để ông biết rồi, nhưng cũng không sao cả.

Chỉ với sức lực của ông, e rằng vẫn không làm gì được tôi." Lão già kia đột nhiên đi đến trước quan tài, rất nhanh đã chuẩn bị mở quan tài ra rồi.

Hơn nữa lúc này Vương Khải Toàn lập tức nói: "Không thể mở quan tài!

Một khi mở quan tài ra, tất cả những thứ bên trong sẽ chui ra hết.

Đến lúc đó tất cả mọi người sẽ chết không có chỗ chôn.

Ngay lúc này, ai nấy đều vô cùng sợ hãi, thậm chí có chút kinh hoàng.

Trời ơi!

Chuyện này thật quá đáng! *** Ai nấy đều kích động, không ai dám nói lời nào, cũng chẳng biết nên nói gì.

Trong mắt họ, mọi thứ đang đối mặt đều cực kỳ đáng sợ.

Họ không có cách nào trải qua những chuyện này, khiến mọi người cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Ngay khoảnh khắc này, không ít người cảm thấy có gì đó không ổn.

Nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng sẽ gây ra hỗn loạn.

Đến cuối cùng, không ai thoát khỏi đây được, đó mới là điều đáng sợ nhất với họ.

Lúc này, Chu Tiểu Di cũng thấy bối rối không biết phải làm sao.

Đang định nói đôi lời thì đúng lúc đó, từ xa có người đột nhiên chạy về phía Chu Tiểu Di.

Người đàn ông đó chính là lão già kia, hắn cười nói: "Sao rồi? Cậu vẫn chưa quyết định à?

Chương 797

Chúng ta chuẩn bị mở quan tài đá ra xem rốt cuộc bên trong có gì rồi, trong này có bảo tàng.

Cậu tự nghĩ kỹ đi.

Nếu cậu không có cách giải quyết một số tình huống hiện tại.

Chúng ta mở bảo tàng ra rồi, cậu cũng không lấy được thứ cậu muốn đâu." Chu Tiểu Di lập tức nói: "Mấy người đã nói vậy thì tôi cũng không có gì để nói.

Nếu mấy người đã chuẩn bị mở thì cứ mở đi, dù sao đau khổ cũng không phải một mình tôi.

Chẳng phải mọi người cùng nhau chịu khổ sao?" Nghe lời này, Chu Tiểu Di rất vui.

Còn lão già kia thì ngay lập tức thấy khó chịu.

Ai mà biết, Chu Tiểu Di và lão già đó đều hiểu rõ một số đạo lý trong đó.

Họ cũng biết nếu cứ tiếp tục hỗn loạn như vậy, sẽ gây ra ngày càng nhiều rắc rối.

Lúc này, Chu Tiểu Di cũng không biết làm sao, chỉ đành mỉm cười nhạt nói: "Lão già ~ mấy người đã chuẩn bị mở quan tài này thì cứ mở đi.

Nhưng đừng trách tôi không nhắc nhở mấy người, bây giờ tôi không muốn nói nhiều với mấy người nữa.

Có một câu nói rất hay, nói nhiều sai nhiều.

Nếu một khi có chuyện nguy hiểm xảy ra, tôi có thể đảm bảo với

mấy người trăm phần trăm rằng nguy hiểm như vậy không phải mấy người có thể đối phó được đâu.

Mấy người nhất định sẽ phải trả giá bằng máu trong quá trình nguy hiểm lần này, nghe rõ chưa?" Nghe vậy, đám người tại đó đều chấn động.

Ai cũng biết tình hình có vẻ không ổn, biết làm sao đây?

Tình huống này thật sự khiến mọi người sợ hãi.

Chu Tiểu Di lúc này cũng đứng sững tại chỗ, không biết phải làm gì.

Cô nhẹ nhàng mở quan tài, đột nhiên cảm thấy bên trong có thứ gì đó đang từ từ cử động.

Quan tài đáng sợ đến mức Chu Tiểu Di cảm thấy tình hình có vẻ không ổn rồi.

Ngay lúc đó, màn hình bình luận lại một lần nữa tràn ngập, vô số fans điên cuồng hô hào: 【Chu tỷ Chu tỷ đang làm gì vậy?

Tại sao vẫn chưa mở quan tài?

Mấy người rốt cuộc đang chờ đợi gì?】 【Nếu cứ tiếp tục chờ đợi thế này, hậu quả của nó không phải là thứ mấy người có thể chấp nhận được đâu.】 【Phải biết bây giờ thế này đã là khá tốt rồi.】 【Nếu cứ tiếp tục chờ đợi, rất có thể sẽ đối mặt với vấn đề lưỡng bại câu thương.】 【Hơn nữa, nếu cứ tiếp tục chờ đợi, đến phút cuối cùng, mỗi người chúng ta có thể đều sẽ hy sinh ở nơi này.】 【Chu tỷ cô phải nghĩ kỹ đấy.】 【Nếu cô không rời đi, sau khi những quan tài này mở ra, bên trong chắc chắn sẽ xuất hiện mấy thứ ma quỷ gì đó.】 *** Chu Tiểu Di nghe xong lập tức cảm thấy vô cùng đáng sợ, cô nói ngay: "Mấy người đừng dọa người chứ, thật sự sẽ có ma quỷ tồn tại sao?

Tại sao nhiều năm như vậy tôi chưa từng thấy ma quỷ?" Nghe lời này, mọi người không nhịn được cười nói: "Cô bây giờ đang đùa chúng tôi à, ma quỷ làm sao cô có thể nhìn thấy được?

Nếu cô mà cũng thấy được, thì thứ đó còn có thể gọi là ma quỷ sao?" Ngay lúc này, Chu Tiểu Di cũng bị kinh ngạc đến á khẩu, không biết nói gì nữa.

Ngay lúc đó, từ không xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng gió rít, hình như có ai đó đang lẩm bẩm gì gần đấy.

Ngay lúc này, Chu Tiểu Di cũng lập tức nói: "Chuyện gì vậy, tôi nghe thấy hình như có tiếng gió." Lão già kia lập tức mở một quan tài.

Hắn cẩn thận kiểm tra.

Đột nhiên!

Hắn phát hiện một người phụ nữ cực kỳ đáng sợ bên trong quan tài.

Vậy mà có một người phụ nữ nằm trong quan tài, cảnh tượng này lập tức dọa họ không nhẹ.

Có thể nói, ban đầu họ đã cảm thấy rất sợ hãi, rất kinh hoàng rồi.

Chương 798

Thế nhưng, nỗi sợ hãi lần này lại khiến mọi người nhíu mày chặt hơn, dường như không nói nên lời.

Thật sự quá đỗi kinh hoàng, ai nấy đều cảm thấy tình hình có vẻ không ổn.

Nếu cứ tiếp tục giày vò thế này, đến lúc đó rốt cuộc ai sống ai chết, vẫn chưa thể biết được.

Thật là một chuyện cực kỳ khủng khiếp.

Chu Tiểu Di lúc này lập tức nhắc nhở mọi người hét lên: "Này lão già, ông thấy gì vậy?" Lão già kia đã bị dọa đến không dám nói gì, hắn lắp bắp nói: "Cậu đừng lại đây, nếu cậu lại đây, tôi đảm bảo những thứ cậu thấy sẽ khiến cậu kinh ngạc đến rớt quai hàm đấy.

Đến lúc đó nếu cậu sợ đến phát khóc, thì đừng trách lão già này nhé." Ngay lúc này, Chu Tiểu Di quả thực có chút ngượng, hơn nữa cô cũng không biết phải làm sao.

Lão già kia nói đáng sợ như vậy, thật sự khiến người ta thấy hơi sợ.

Nhưng cụ thể phải làm thế nào thì cô cũng không rõ lắm, chẳng lẽ giờ phải tuyên bố bỏ cuộc sao?

Sao có thể chứ?

Nếu bỏ cuộc ngay lúc này, thì mọi thứ đều đã quá muộn rồi.

Cô tuyệt đối không cam lòng từ bỏ.

Chu Tiểu Di chắc chắn không phải là người dễ dàng từ bỏ, trong lòng cô không bao giờ có hai chữ "từ bỏ".

Từ bỏ là không tồn tại, được chứ?

Ngay khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di không nhịn được hét lớn: "Thật sự quá đáng, mấy người này thật sự quá đáng sợ.

Tại sao cứ làm những chuyện ghê tởm như vậy, khiến tôi nhìn thấy là thấy ghê tởm." Chu Tiểu Di không nhịn được hét lớn: "Lão già đừng mở quan tài nữa!

Nếu mở nữa, ma quỷ thật sự sẽ chui ra đấy, mau đóng quan tài lại được không?" Màn hình bình luận lại một lần nữa tràn ngập, cư dân mạng nhao nhao bàn luận: 【Đúng đó, mau nghe Chu tỷ đi, nhanh chóng đóng hết mọi thứ lại.】【Bây giờ nếu cứ tiếp tục mở quan tài, chắc chắn sẽ có thứ gì đó cực kỳ đáng sợ chui ra.】【Đến lúc đó tất cả chúng ta đều sẽ chết một đường, biết làm sao đây?】【Trời ơi nghĩ đến thôi đã thấy sợ rồi.】【Lão già, nếu mấy người lại tiếp tục chấp mê bất ngộ như vậy, đến lúc đó có chuyện gì thì đừng trách tôi không nhắc nhở nhé.】【Đúng, nhanh lên.】【Mấy người phải mau chạy đi.】 *** 【Chu tỷ, nơi đây không nên ở lâu, nếu bây giờ không chạy, sau này muốn chạy cũng không kịp nữa đâu.】【Chu tỷ cô tự mình suy nghĩ kỹ đi, nếu cứ tiếp tục ở lại đây, chắc chắn sẽ có nguy hiểm chết người.】【Chu tỷ cô tự mình nghĩ một chút là hiểu đạo lý này thôi, nếu không chạy nữa, thật sự sẽ chết ở đây đấy.】【Mau chạy đi, Chu tỷ.】【Đừng suy nghĩ nhiều nữa, suy nghĩ nhiều nữa thật sự sẽ rất khổ sở đấy.】 Ngay lúc này, ngày càng nhiều người bắt đầu khuyên Chu Tiểu Di mau rời khỏi đây.

Dường như nếu không chạy, có lẽ sẽ thật sự gặp phải chuyện cực kỳ đáng sợ.

Thế nhưng, Chu Tiểu Di lúc này lại kiên định mục tiêu của mình, cô nói với mọi người: "Được rồi, các bạn trong livestream đừng sợ.

Vì tôi đã lựa chọn đối mặt với khó khăn lần này, nên tôi nhất định

sẽ cùng mọi người ở đây để đối phó với khó khăn.

Phải biết tôi Chu Tiểu Di từ trước đến nay chưa bao giờ là người sợ hãi khó khăn cả.

Tôi biết mấy người có nghe qua một câu nói chưa, sóng gió càng lớn, mưa càng to.

Tôi Chu Tiểu Di há lại là kẻ tham sống sợ chết sao, thật sự buồn cười." Lúc này, Chu Tiểu Di trông thật sự rất điềm nhiên.

Cái vẻ nghĩa khí ngút trời, cái vẻ điềm tĩnh đó, một cảm giác không tệ chút nào, khiến mọi người đều chấn động.

Không ngờ sức mạnh của Chu Tiểu Di đã đạt đến đỉnh cao như vậy.

Nhiều người cũng không dám nói gì thêm.

Dù sao, trong mắt họ, thực lực của họ và thực lực của Chu Tiểu Di hoàn toàn là hai thái cực, phải không?

Không ai có sức mạnh kinh khủng như Chu Tiểu Di.

Sức mạnh của cô ta thật sự quá đáng sợ, đến nỗi đám người tại đó đều khâm phục Chu Tiểu Di.

Nhiều người không nhịn được hét lớn: 【Chu tỷ đang làm gì vậy?】 【Chu tỷ không sao là được.】 Và ngay lúc này, Chu Tiểu Di cũng cười nói: "À à, mấy người này thật sự nhát gan như vậy, còn nói gì mà không sao là được.

Sao có thể có chuyện gì được?

Với trực giác của tôi, với năng lực của tôi, cho dù để tôi đi mở quan tài, tôi cũng không cần sợ hãi.

Chương 799

Trong khi mấy người thì sợ đến phát khiếp, thật là đồ nhát gan, đứa nào đứa nấy có thể mạnh dạn hơn một chút, dũng cảm hơn một chút được không?

Hãy như một người dũng cảm ấy, như vậy mới xứng đáng với mọi người chúng ta, được chứ?" Lời nói của Chu Tiểu Di lúc này không khác gì lời nhắc nhở mọi người.

Ai nấy đều vô cùng kích động, vô cùng vui vẻ.

Thấy Chu Tiểu Di đã trở lại trạng thái bình thường, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ vui mừng.

Có thể nói đã rất lâu rồi họ không trải qua niềm vui như vậy.

Ngay lúc này, tâm trạng cô cũng vô cùng vui vẻ, không nhịn được nói: "Thật sự thú vị, nếu đã như vậy, thì hãy tận hưởng một chút đi." Chu Tiểu Di cười nói: "Mấy người này bình thường nhát gan chết được, bây giờ lại bạo dạn lên rồi.

Thật sự khiến tôi cảm thấy rất kỳ lạ." Chu Tiểu Di cười một tiếng, sau đó màn hình bình luận lại một lần nữa tràn ngập.

Có người lớn tiếng hô hào: 【Chu tỷ không hay rồi, cô mau nhìn trong quan tài đá hình như có thứ gì đó quỷ dị chui ra kìa.】 【Trời ơi Chu tỷ mau chạy đi, nếu không chạy nữa có lẽ thật sự sẽ chết ở đây đấy.】 【Chu tỷ mau đi đi, đừng quan tâm lão già đó, lão già đó thật sự rất vô dụng,】 【Một lão già như vậy cô đi theo hắn cả đời cũng không sống tốt được đâu, đi theo hắn làm gì?】 *** 【Mấy người đừng bình luận lung tung được không?

Giữa Chu tỷ và lão già kia căn bản không có bất cứ mối quan hệ

nào.】【Nghe mấy người phân tích như vậy, sao tôi lại cảm thấy Chu tỷ và lão già kia hình như có mối quan hệ gì đó ghê gớm lắm ấy.】【Mấy người này thật sự nói lung tung, càng nói càng loạn rồi, bị mấy người nói mà tôi cũng không phân biệt được tình huống gì nữa.】Chu Tiểu Di lúc này cũng cảm thấy vô cùng khó xử.

Cô lập tức hét lên: "Được rồi được rồi, đừng nói nữa, mấy người thật sự dọa tôi hết hồn.

Tôi cứ tưởng sẽ có chuyện gì đáng sợ xảy ra, kết quả căn bản chẳng có chuyện gì lớn cả.

Tất cả đều là do mấy người tự ý suy diễn, thật sự khiến người ta thấy buồn cười." Chu Tiểu Di lúc này vậy mà vẫn có thể cười được.

Có thể nói, tâm thái của cô gái này thật sự rất lạc quan.

Phải biết, trải qua những khó khăn như vậy, người bình thường đã không cười nổi, thậm chí còn muốn khóc.

Nhưng Chu Tiểu Di thì lại khác, cô vậy mà vẫn cười vui vẻ đến thế.

Hơn nữa, cứ như không có chuyện gì, thật sự kỳ lạ.

Nhiều người tại đó đều hơi ngớ người, hoàn toàn không biết giải thích tình huống trước mắt thế nào.

Ngay sau đó có người lập tức phân tích:【Chu Tiểu Di chắc điên rồi, chuyện này chỉ có người điên mới thành ra bộ dạng này thôi.】【Chúng ta đều đã nhắc cô ấy đừng mở quan tài rồi, vậy mà cô ấy vẫn muốn mở, thật sự không muốn sống nữa sao.】Đối mặt với lời trào phúng của mọi người, Chu Tiểu Di cũng bất lực lắc đầu nói: "Quả nhiên có vài người trên thế giới này thực lực yếu quá, không thể hiểu được tôi rốt cuộc mạnh đến mức nào." Lúc này, Chu Tiểu Di trông vẫn rất vui vẻ, không hề bị lời nói của người khác ảnh hưởng

đến màn thể hiện của mình.

Bản thân Chu Tiểu Di vốn là như vậy, từ trước đến nay luôn rất lạc quan.

Đây là một thái độ tinh thần tốt.

Và ngay lúc này, trong lòng mọi người cũng dần có những suy nghĩ mới.

Chu Tiểu Di đã lý tưởng như vậy, rốt cuộc mục tiêu của cô là gì?

Cô đến tham gia cuộc thử thách này rốt cuộc vì điều gì?

Chẳng lẽ đúng như cô nói, chỉ là để vượt qua nơi này thôi sao?

Nhiều người không khỏi bắt đầu suy đoán trong lòng, nhưng không một ai nói ra suy nghĩ của mình.

Ngay lúc này, Chu Tiểu Di cũng cảm thấy thật khó hiểu, cô lớn tiếng đáp lại mọi người: "Này, mấy người đang nghĩ gì vậy?

Mấy người này cứ giấu diếm những bí mật nhỏ trong lòng mà không nói cho tôi biết, thật sự chán chết.

Vậy mà tôi còn coi mấy người là fan chân ái của tôi.

Không ngờ mấy người lại làm ra chuyện khiến tôi đau lòng thế này, quá buồn, quá đau lòng.

Thật sự chán chết." Chu Tiểu Di nói xong, màn hình bình luận lại một lần nữa tràn ngập.

Trong bình luận có người lớn tiếng hô hào, không ngừng spam: 【Chu tỷ, thật ra chuyện này không thể trách chúng ta.】 【Chúng ta thật ra cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.】 【Dù sao những phong ba bão táp cô trải qua, đó không phải là thứ người thường chúng tôi có thể trải qua được.】 【Mấy con yêu ma quỷ quái cô đang gặp phải bây giờ, làm sao chúng tôi có thể đoán thấu được?】 Ngay

lúc đó, cô đột nhiên phát hiện lão già kia vậy mà đã cướp bảo vật từ trong quan tài rồi.

Chương 800

Chu Tiểu Di giật mình.

Trời ơi, mấy lão già này thật sự không cần mạng nữa sao?

Vậy mà lại dám trực tiếp cướp bảo vật.

Hành vi này có thể nói là cực kỳ chí mạng!

Nếu không cẩn thận, có thể sẽ khiến bọn họ toàn quân bị tiêu diệt. *** Ngay lúc này.

Chu Tiểu Di không nhịn được hét lớn: "Điên rồi sao?

Mấy người đứa nào đứa nấy cũng điên hết rồi.

Vậy mà dám trực tiếp mở cái quan tài đó." Lão già kia đột nhiên cười lớn nói: "Có gì mà không dám?

Mấy tên nhát gan này thật sự, khiến tôi thấy buồn cười quá.

Hơn nữa chúng tôi mở quan tài thì liên quan gì đến cậu, cậu đừng qua đây quấy rầy chúng tôi nữa." Chu Tiểu Di đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn.

Cô cũng không biết lời nhắc nhở tốt bụng của mình, cuối cùng lại đổi lấy sự xa lánh.

Chu Tiểu Di bất lực lắc đầu nói: "Được thôi, mấy người đã như vậy thì đừng trách tôi không nhắc nhở.

Bây giờ tôi đã không muốn nói nhiều với mấy người nữa rồi, bây giờ tôi nói thêm một câu, mấy người cũng đều cho rằng tôi đang nói đùa vậy.

Nếu đã như vậy, giữa chúng ta cũng chẳng có gì để nói nữa.

Được, hôm nay tôi sẽ cho mấy người thấy, rốt cuộc mấy người đã chọc phải thứ đáng sợ đến mức nào.

Tôi sẽ cho mấy người kiến thức một chút cái gì gọi là đáng sợ nhất." Chu Tiểu Di đột nhiên nhặt một con côn trùng từ dưới đất lên, đặt trước mặt lão già kia.

Sau khi lão già nhìn một cái, hắn lập tức giật mình thon thót.

Hắn hét lớn: "Cậu điên rồi à?

Cậu đang làm cái trò gì vậy?

Tình huống của cậu thật sự rất nguy hiểm, cậu không cần mạng nữa sao?

Cậu vậy mà lại nhặt côn trùng lên, cậu có biết đây là loại côn trùng gì không?" Lúc này, lão già kia cực kỳ tức giận, phải biết họ bây giờ đang ở trong địa cung này.

Dưới đây có thể nói là đủ loại côn trùng.

Thế nhưng, Chu Tiểu Di lúc này lại bất lực cười nói: "Côn trùng gì thì tôi cũng không rõ." Ngay lúc này, Chu Tiểu Di vẫn chưa nhận ra một vấn đề nghiêm trọng.

Cô vẫn cảm thấy rất vui vẻ, có thể nói trong mắt cô, những gì mình làm dường như không có lỗi gì.

Cô cũng không thấy có vấn đề gì lớn, điều này khiến mọi người cảm thấy tình hình có vẻ không ổn, cũng không biết phải làm sao.

Chu Tiểu Di lúc này cảm thấy cực kỳ kích động, không nhịn được nói: "Sao lại biến thành thế này, thật sự đáng sợ.

Bây giờ xem ra hình như có rất nhiều chuyện đều không có cách nào hoàn thành, thật sự khiến người ta cảm thấy tình hình có vẻ không ổn." Chu Tiểu Di không nhịn được hét lớn: "Thật sự quá đáng, mấy

người này thật sự rất đáng sợ.

Rất lợi hại, ngay lúc này tôi hình như cũng không có cách nào chấp nhận được nữa rồi." Chu Tiểu Di nói xong, cư dân mạng tại đó đứa nào đứa nấy đều kích động.

Màn hình bình luận lại một lần nữa tràn ngập: 【Chu tỷ cô sao vậy?

Cô đang công nhận thực lực của chúng tôi sao?】 【Nói cho cô biết, vừa nãy tôi đã nói với cô rồi, dùng chiêu đó để đối phó lão già kia không được đâu.】 【Lão già này xấu xa và gian xảo lắm, nếu muốn đối phó hắn, chỉ có thể dùng mấy chiêu độc địa thôi.】 【Chu tỷ có muốn chúng tôi nghĩ chiêu cho cô không?】 【Chu tỷ chúng tôi nghĩ ra một cách rồi.】 【Chỉ cần nhét lão già này vào hố phân thì sẽ không có vấn đề gì.】 【Đuổi lão già này ra khỏi hang sâu.】 【Chu tỷ, tôi còn một cách nữa là ném lão già này trực tiếp vào hang sâu.】 【Trong hang sâu cho hắn cảm nhận thế nào là sự ấm áp của nhân gian, cho hắn biết thế nào là tình yêu đích thực của nhân gian.】 Ngay lúc này, cư dân mạng cũng cực kỳ kích động!

Chương 801

Họ chỉ hận không thể nhét ngay lão già đó vào.

Đúng là 'người không ác thì khó đứng vững'.

Trong mắt họ, Chu Tiểu Di lúc này quả thực rất 'ác', và đây cũng là lý do cô có thể trụ vững bấy lâu nay.

Lúc này Chu Tiểu Di vẫn vô cùng phấn khích, không nhịn được bật cười lớn.

Cô hét lớn: "Vui thật đấy, mấy người này thú vị ghê!".

Mấy người kia cười rất vui vẻ, còn trong mắt Chu Tiểu Di lại lóe lên một tia sát ý.

Cô lớn tiếng nói: "Quá đáng rồi đó lão già, tôi cho ông cơ hội cuối cùng, đừng có không biết điều!

Lần cuối đó, nếu ông còn không nghe lời khuyên, thì đừng trách tôi không khách khí!".

Khi lão già nói những lời này, Chu Tiểu Di dường như đã ra tối hậu thư.

Có vẻ như nếu lão già không biết điều nữa, thì chắc chắn ông ta sẽ phải chịu kết cục bi thảm.

Đúng vậy, đây chính là câu trả lời của Chu Tiểu Di.

Dù câu trả lời này có vẻ bất lực, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Đây chính là Chu Tiểu Di, tính cách cô vốn dĩ là như vậy, cô tuyệt đối không cho phép bất cứ ai làm tổn thương mình.

Chu Tiểu Di là thế đó, chỉ cần cô muốn hoàn thành một mục tiêu

nào đó, dù là mục tiêu khó đến mấy, cô cũng nhất định sẽ làm được.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng không nhịn được cười, nói: "Nói cho mấy người biết, thực ra tôi mạnh lắm đó.

Tất cả những gì tôi đã làm trước đây chỉ là để cho mấy người thấy thôi.

Thực sự tôi mạnh đến mức nào, mấy người ai mà biết được chứ?

Mấy người căn bản chưa từng trải nghiệm thế nào là mạnh mẽ thật sự, thế nào là khủng bố thật sự.

Nếu tôi để mấy người thấy được bản thân tôi khủng khiếp đến mức nào, thì ngay khoảnh khắc đó, mấy người chắc sẽ biết tôi lợi hại ra sao thôi.".

Nói xong, Chu Tiểu Di trực tiếp lấy ra một con côn trùng từ trong quan tài.

Ngay lập tức, đám đông có mặt tại đó ai nấy đều sợ đến nỗi mắt trợn tròn.

Rất nhiều người dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Chu Tiểu Di.

Khoảnh khắc này, bình luận trực tiếp lại một lần nữa tràn ngập màn hình, các bình luận điên cuồng lướt qua.

Chu Tiểu Di cảm thấy mắt mình sắp bị các bình luận làm cho hoa lên rồi. [Chị Chu chị đang làm gì vậy?] [Chị Chu chị bắt những con côn trùng đó, chị có biết hậu quả sẽ thế nào không?] [Chị có thể sẽ bị những con côn trùng này cắn lại đó.] [Chị Chu chị không muốn sống nữa à?] [Cái người này thật sự không muốn sống nữa rồi, tôi thấy chị Chu chị điên thật rồi.] [Chị đang làm gì vậy?

Làm như vậy thật sự sẽ khiến bản thân rất đau khổ đó.] [Hơn nữa, nếu không cẩn thận, cuối cùng chị có thể sẽ trở thành một kẻ điên đó.]

[Chị Chu, xin chị đừng tiếp tục điên cuồng như vậy nữa.] [Nếu cứ tiếp tục làm như vậy, chỉ khiến chị trở nên ngớ ngẩn thôi.] [Chị Chu, tôi khuyên chị bình tĩnh lại, chị đừng bắt những con côn trùng đó.] [Một khi chị chạm vào chúng, thật sự rất đáng sợ đó.] [Rất có thể sẽ khiến chị về sau không thể sống bình thường được nữa.] [Chị Chu, hãy suy nghĩ kỹ trước khi quyết định.] [Hành vi hiện tại của chị Chu thật sự quá đáng rồi đó.] [Tình hình hiện tại của chị không ổn chút nào, hơn nữa chị có biết mình đang làm gì không?] [Chị làm như vậy chẳng khác nào tự đưa mình vào chỗ chết cả.] [Chị Chu, cách làm hiện tại của chị là lợi bất cập hại đó.] [Chị Chu, như vậy không được đâu, nhanh lên, hãy tỉnh táo một chút, hãy nhìn rõ mọi chuyện có được không?] Lúc này Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng bất lực.

Cô lắc đầu nói: "Đủ rồi, mấy người đừng nói nữa được không?

Mấy người cứ nói mãi ở đây, lòng tôi rối bời cả lên, tôi cũng không biết phải làm sao.

Lão già này cũng cứ nói mãi, thật sự khiến tôi cảm thấy tuyệt vọng, thế này thì phải làm sao đây?".

Khó chịu quá, bây giờ dường như mọi người đều đang trông chờ vào vấn đề này.

Đều hy vọng họ có thể giúp đỡ lẫn nhau, có thể tìm được kết quả cuối cùng.

Chương 802

Có thể nói kết quả này đối với họ có lẽ vô cùng quan trọng.

Mọi người trong phòng livestream liều mạng hô tên chị Chu.

Mà chính bản thân chị Chu lại có chút bất lực!

Cô bất lực lắc đầu, nói: "Đủ rồi, đừng gọi tên tôi nữa được không?

Mấy người này sao cứ không chịu nghe, cứ gọi tôi là chị Chu.

Nhưng tôi đã nói với mấy người rồi, con côn trùng này hôm nay tôi nhất định phải lấy.".

Nói xong, Chu Tiểu Di bất chấp sự phản đối của mọi người, trực tiếp ném con côn trùng thật mạnh vào trong quan tài.

Cứ ném như vậy, đơn giản là khiến mọi người sợ vãi linh hồn, vô số người không nhịn được gào thét lớn.

Đặc biệt là Vương Khải Toàn cũng liều mạng hét lên: "Này, lão Hồ, cậu điên rồi à?

Cậu lại ném côn trùng vào đó, cậu có biết sẽ gây ra hậu quả gì không?

Trong đó có kho báu đó!

Cậu ném côn trùng vào đó, chẳng khác nào chôn vùi kho báu của chúng ta vào trong đó cả!".

Vương Khải Toàn liều mạng hét lên, dường như muốn Chu Tiểu Di nhìn rõ sự thật.

Còn Chu Tiểu Di lúc này gần như là phát điên thật rồi, cô dường như không nghe lọt bất cứ điều gì.

Bây giờ cô không muốn nghe người khác nói nhảm, chỉ muốn tìm thấy tất cả những gì thuộc về mình.

Chu Tiểu Di liều mạng hét: "Tôi không nghe, tôi không quan tâm!

Vương Khải Toàn, hôm nay dù thế nào tôi cũng sẽ thả nó vào!".

Ngay khoảnh khắc con côn trùng bị ném vào, cả chiếc quan tài lập tức rung chuyển như động đất.

Có thể nói là vô cùng đáng sợ, sự rung chuyển khủng khiếp đó khiến ngay cả lão già kia nhìn thấy cũng không khỏi sợ hãi.

Toàn thân lão già đã run rẩy, không ngừng lớn tiếng hét lên: "Cứu mạng!

Xong rồi, sao lại xảy ra chuyện đáng sợ như vậy, cái này quá kinh khủng!

Cô thật sự là một kẻ điên sao?

Cô có biết mình đang làm gì không?".

Chu Tiểu Di cười nói: "Tôi biết, không cần ông nhắc.

Lão già, ông không cần nhắc tôi cũng biết mình đang làm gì.".

Lúc này lão già tiếp tục nói: "Nếu cô đã biết, vậy cô có biết làm như vậy nguy hiểm đến mức nào không?".

Chu Tiểu Di lập tức nói: "Tôi đương nhiên biết, dù rất nguy hiểm tôi cũng phải làm.

Bởi vì kho báu trong quan tài hôm nay không liên quan đến tôi, nhưng trong này có rất nhiều thứ, tôi không thể để mấy người mang đi.".

Nói xong, Chu Tiểu Di lẩm nhẩm một loại chú ngữ nào đó trong miệng.

Và ngay lúc này, trong quan tài dường như có thứ gì đó đang chậm rãi di chuyển.

Khiến mọi người nhìn thấy đều không nhịn được toàn thân run rẩy, răng va vào nhau lập cập.

Chương 803

Thật sự chưa từng thấy thứ gì đáng sợ đến vậy, khoảnh khắc này họ đơn giản là sợ vãi linh hồn.

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng đã bị tình huống này dọa đến không dám nói gì.

Rất nhiều người thậm chí không nhịn được toàn thân run rẩy! [Oa, Chu Tiểu Di điên rồi, thật sự điên rồi sao?] [Cái người này chị cứ làm cái quái gì vậy?

Chị rốt cuộc muốn làm gì?] [Thật sự là điên rồi đúng không.] [Ai mà biết được?

Chúng ta bây giờ cũng không nhìn ra cô ấy rốt cuộc muốn làm gì.] [Chuyện này bản thân đã không dễ nói rồi, nhưng dường như có một số chuyện chúng ta chưa nghĩ thông, rốt cuộc là vì sao?] [Chị Chu chị đang làm gì?

Chị Chu chị điên rồi sao?

Chị Chu chị bình tĩnh lại.] [Chị ngàn vạn lần đừng như vậy nữa, hành vi này của chị đã xúc phạm đến chúng thần rồi đó.] [Rất có thể sẽ khiến bản thân chị bị thương nặng đó, chị làm như vậy là lợi bất cập hại.] [Chị Chu, chị bình tĩnh lại đừng như vậy nữa, nếu cứ tiếp tục như thế này, chị thật sự sẽ gặp chuyện lớn đó.] [...] Ngay khoảnh khắc này!

Không ít người đều ở đó nhắc nhở, nhưng Chu Tiểu Di đã không còn nghe thấy gì nữa.

Tai cô dường như đã bị bịt lại, đôi mắt cô dường như đã bị che mờ.

Lúc này bất cứ lời nói nào dường như cũng không lọt vào tai, cô đã không muốn nghe nữa và cũng không muốn nghe nữa.

Trong một khoảnh khắc chỉ có thể bất lực lắc đầu nói: "Được rồi, được rồi, đừng nói nữa.

Mấy người này nói nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Chuyện tôi muốn làm bây giờ không phải là thứ mấy người có thể lý giải được.

Cho nên mấy người đừng có quản nữa, nếu không, tôi sẽ khiến mấy người hối hận đó.".

Sau khi Chu Tiểu Di nói xong, cả người cô dường như đã biến thành một người khác.

Cảm giác này khiến người khác cảm thấy vô cùng khó chịu.

Rất nhiều người không nhịn được lắc đầu nói: [Sao lại biến thành như vậy?

Chị Chu.] [Rốt cuộc là điên rồi, chị Chu cô ấy trước đây luôn rất lương thiện, luôn rất tốt mà.] [Nhưng hôm nay cô ấy rốt cuộc vì sao lại điên cuồng như vậy, dường như ngay cả chúng ta cô ấy cũng không nhận ra nữa rồi.] [Mấy người nhìn ánh mắt chị Chu nhìn chúng ta kìa, lạ lẫm làm sao, thật không biết đã xảy ra chuyện gì.] [Điều gì đã khiến chị Chu cảm thấy tuyệt vọng đến thế, cô ấy rốt cuộc bị làm sao vậy?] [Chị Chu tại sao nhất định phải ngăn cản con côn trùng nào đó?] [Tôi thật sự không hiểu lắm rồi, có ai hiểu thì nói cho tôi biết với.] [Côn trùng rốt cuộc có gì đáng sợ, rốt cuộc có chuyện gì đang cản đường chị Chu?] [Khiến chị Chu cứ muốn hủy diệt nó.] [Mấy người nói sai rồi được không?

Chị Chu hủy diệt không phải là côn trùng.] [Mấy người nhìn kỹ xem, chị Chu hủy diệt hình như là một bức tượng đá trong quan tài.]

[Trong đó có rất nhiều bảo bối, nhiều bảo bối như vậy, tại sao chị Chu lại muốn hủy diệt nó chứ?] [Điểm này mới là điều khiến tôi cảm thấy nghi hoặc và khó chịu nhất.] [...] Lúc này!

Vô số người dường như cũng đã chú ý đến điểm này.

Họ cũng cuối cùng đã hiểu ra!

Hóa ra Chu Tiểu Di muốn hủy diệt không phải là chiếc quan tài mà họ đang nhìn thấy.

Thứ cô ấy thực sự muốn hủy diệt là thứ tồn tại phía sau quan tài.

Trong quan tài chậm rãi di chuyển, một nữ thi đã bước ra.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy nữ thi này!

Chu Tiểu Di lại cười.

Cô cười rất vui vẻ!

Thậm chí không nhịn được bật cười lớn: "Cái này thật sự thú vị.

Người phụ nữ này cuối cùng cũng sống lại rồi sao?

Haha~ Hôm nay tôi chính là muốn hồi sinh cô ta, đây chính là mục tiêu của tôi.".

Chương 804

Lúc này Chu Tiểu Di cười vô cùng vui vẻ!

Tuy nhiên nụ cười này rất dễ gây hiểu lầm cho người khác...

Lúc này lão già cũng có chút choáng váng!

Hắn không nhịn được nói: "Này, cô đang làm gì vậy?

Cô gái này cô điên rồi sao?

Cô thật sự muốn hồi sinh thứ này à?".

Nghe những lời này, Chu Tiểu Di cũng không nhịn được nói: "Đúng vậy, tôi chính là muốn hồi sinh, thì sao nào?

Cái này có liên quan gì đến mấy người à?

Mấy người ngày nào cũng chỉ biết gây rối cho tôi.

Khiến tôi không được yên ổn, mà bây giờ lại còn muốn phá hoại nữa.

Vốn dĩ tôi đã không được sống một cách yên phận rồi, mấy người này thật sự quá đáng ghét.

Từ bây giờ tôi phải khiến mấy người hiểu rằng, những việc mấy người làm nhất định sẽ phải trả giá.

Nghe rõ chưa?".

Nghe câu nói này, mọi người cũng cảm thấy áp lực vô cùng.

Ai cũng biết khoảnh khắc này áp lực đó dường như không thể bù đắp được.

Chu Tiểu Di cứ như phát điên vậy, mọi người trong phòng livestream lại một lần nữa hét lên, bình luận lại tràn ngập màn hình.

[Chị Chu điên rồi sao???] [Đ* mợ ~ Chị Chu cái người này mà thật sự ném hết mấy con côn trùng đó vào, tuyệt đối sẽ dẫn ra ác quỷ đó.] [Thấy là chị Chu hình như có chiêu mới rồi.] [Mọi người đừng hoảng, chị Chu chắc chắn chưa điên đâu.] [Chị Chu chắc chắn có suy nghĩ của riêng mình, chúng ta mọi người đừng vội.] [Hãy xem hành động tiếp theo của chị Chu rồi nói nhé?] [Bây giờ nói mấy cái này đều còn quá sớm, đừng vội quan tâm nhiều như vậy.] [Xem chị Chu tiếp theo sẽ hành động thế nào, đây mới là điều chúng ta quan tâm nhất.] [Đúng vậy, đây mới là điều đáng quan tâm nhất, chị Chu rốt cuộc sẽ hành động ra sao, thật khiến người ta mong chờ.] [Mấy người cứ tự mình mong chờ đi, tôi thì không mong chờ đâu.] [Bây giờ nữ thi đã bị dẫn ra rồi, hơn nữa trong quan tài quả thực có rất nhiều côn trùng.] [Mấy người mau nhìn xem, những con nhện tuy đã rút đi, nhưng côn trùng thì lại càng ngày càng nhiều, chuyện này là sao?] [Ai mà biết được?

Mấy người hỏi tôi là sao, tôi còn muốn hỏi mấy người là sao, tại sao lại xuất hiện nhiều côn trùng như vậy?] [Bây giờ mấy người tự mình suy nghĩ kỹ đi, nếu không thì nói nhiều cũng vô nghĩa.] [Chính là chuyện này là chuyện của chính Chu Tiểu Di, dựa vào cái gì mà bắt chúng ta phải nghĩ, thật đáng ghét.] [Bây giờ đã đủ đau khổ rồi, lại còn phải làm những chuyện đáng sợ này, thật khiến người ta tuyệt vọng.] [Không phải sao, bây giờ con người thật sự càng ngày càng tệ rồi.] [Tóm lại tôi đã cảm nhận được thế nào là tuyệt vọng, cũng không muốn tin tưởng bọn họ nhiều như vậy nữa.] [Dù sao Chu Tiểu Di làm như vậy chắc chắn có nguyên nhân.] [Mấy cái fan giả các người, nếu có một người là fan chân chính thì đều sẽ hiểu rõ nguyên do trong đó.] [Tôi không tin những việc Chu Tiểu Di làm, mấy người không ai hiểu cả, như vậy mấy người còn tính là fan gì?] [Thật sự là nực cười, nực cười hết sức.] [...] Nghe những lời này, rất nhiều người đều ở trong trạng thái mơ màng, cũng không biết phải giải thích thế nào.

Mọi người trong phòng livestream cũng chìm vào một trận trầm mặc.

Đối với họ, có lẽ thật sự là không nên trầm mặc thì trầm mặc, nên dũng cảm thì lại mềm yếu.

Chu Tiểu Di xông tới lập tức hét lên: "Chạy mau!

Mấy người điên rồi sao?

Còn đứng ở chỗ đó làm gì?

Nếu mấy người không chạy, có thể sẽ chết ở đó đó, mấy người có biết chỗ đó nguy hiểm đến mức nào không?

Mấy người có biết chỗ đó rốt cuộc tồn tại thứ gì đáng sợ không?

Mấy người này thật sự điên rồi.

Nhanh lên!".

Thấy những người khác đều không có phản ứng gì.

Chu Tiểu Di đành tiếp tục nói: "Mấy người không muốn đi đúng không?

Vậy thì mấy người cứ ở lại đây đi.

Tôi cũng không muốn nói nhiều lời vô nghĩa với mấy người nữa, tự mình nghĩ kỹ đi.

Chương 805

Nếu mấy người ở lại đây, cuối cùng chỉ có một con đường chết, tôi cũng không định giữ mấy người lại đâu.

Mấy người tự mình nghĩ cho kỹ.".

Chu Tiểu Di trông thật sự rất kỳ lạ.

Có thể nói khoảnh khắc này cô đã trải qua rất nhiều chuyện, đều khiến cô cảm thấy vô cùng tức giận.

Dù sao trên thế giới này, có thể cùng mọi người cùng nhau tiến bộ, thực ra là một điều vô cùng quan trọng.

Ngay lúc này, Chu Tiểu Di thay đổi giọng điệu.

Tiếp tục nói với những người khác: "Vì mấy người đã lựa chọn như vậy, tôi cũng không muốn nói nhiều nữa!

Tuy nhiên, những con côn trùng đó tạm thời chắc sẽ không đến đâu.

Nhưng mọi người vẫn phải luôn cảnh giác, nếu có bất kỳ động tĩnh nào, nhất định phải rời khỏi đây kịp thời!".

Sau khi Chu Tiểu Di nói xong những lời này, mọi người có mặt tại đó đều cảm thấy không khí vô cùng áp lực.

Tuy nhiên, ngay lúc này.

Đám đông đột nhiên có người lớn tiếng hô hoán lên.

Giọng nói của đối phương dường như muốn bao trùm cả không gian.

Trông vô cùng tức giận!

Chu Tiểu Di thấy vậy, cũng lập tức lớn tiếng hét: "Mấy người đang làm gì ở đó vậy?

Từng người một đều không coi nơi này ra gì cả!

Nơi này nguy hiểm lắm đó, tôi không phải đang hù dọa mấy người đâu.

Nếu mấy người lơ là, lát nữa chắc chắn sẽ chết ở đây đó!

Đến lúc đó ai cũng không cứu được mấy người đâu, nghe rõ chưa?

Được rồi, tiếp theo mọi người hãy đi theo tôi, tôi sẽ đưa mọi người rời khỏi đây.".

Lúc này.

Câu nói này của Chu Tiểu Di không khác gì một liều thuốc kích thích mạnh, khiến mọi người đều lấy lại tinh thần.

Nếu không phải cô vừa nhắc nhở mọi người.

Có lẽ bây giờ mọi người vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Và bây giờ Vương Khải Toàn cũng không nói hai lời!

Trực tiếp chạy rất nhanh, hận không thể rời khỏi đây ngay lập tức.

Và khi thấy Vương Khải Toàn chạy nhanh như vậy.

Khóe miệng Chu Tiểu Di cũng không khỏi nhếch lên một nụ cười nhạt.

Cô thản nhiên nói: "Ha ha, chạy cũng nhanh ghê, cái tên này.".

Vương Khải Toàn đương nhiên là chạy nhanh, điều này không cần phải nói.

Lão già kia cũng cười nói: "Ha ha, thật thú vị.

Chương 806

Bây giờ mấy người còn có tiềm năng như vậy, có thực lực như vậy, quả thực là một chuyện đáng mừng.

Nhưng tôi phải nói cho mấy người biết, sau khi thoát khỏi đây, kho báu mấy người muốn sẽ không lấy được đâu.".

Nói xong, Chu Tiểu Di lập tức chạy về phía quan tài.

Cô muốn lấy kho báu, dù thế nào cô cũng muốn lấy được kho báu!

Đây là thứ cô cảm thấy quý giá nhất.

Vì vậy cô liều mạng muốn lấy cho bằng được!

Mà lúc này Chu Tiểu Di dường như đã quên mất điều gì đó.

Chính cô còn chưa vượt qua nguy hiểm này.

Nếu cô bất chấp tất cả, bất chấp tính mạng của mình để lấy thì.

Đến cuối cùng có khả năng sẽ đối mặt với cảnh người tài hai tay không.

Đến lúc đó có thể không lấy được gì, hai tay trắng, đó mới là tình cảnh vô cùng khó xử.

Tuy nhiên tất cả những điều này lại không có ai nói cho Chu Tiểu Di biết.

Chu Tiểu Di vẫn cứ tự mình đi tìm gì đó để lấy.

Lúc này khi cô vừa mở ra, phát hiện bên trong không có gì cả.

Chu Tiểu Di đột nhiên sững người lại, không nhịn được nói: "Sao vậy, tại sao trong này không có gì cả...".

Lúc này.

Lão già bên cạnh đột nhiên lớn tiếng hét: "Cô đừng nghĩ nữa, tôi đã lấy được rồi.".

Nghe vậy.

Chu Tiểu Di lập tức nổi giận!

Cô quay đầu lại nhìn, lão già kia quả nhiên đã lấy được sợi dây chuyền.

Đó là sợi dây chuyền giá trị nhất trong cả chiếc quan tài.

Chu Tiểu Di lập tức hét: "Lão già, tôi nhìn thấy nó trước được không?

Thứ này vốn dĩ phải thuộc về tôi.".

Lão già đột nhiên cũng cười, nói: "Cô đang nói mơ à?

Cô có biết mình đang làm gì không?

Cô có cảm thấy mình rất hài hước, cô có cảm thấy mình rất buồn cười không?

Làm ơn trước khi làm gì thì động não một chút đi, nghĩ xem mình đang nói cái gì, được không?

Những thứ này là mắt nào của cô nhìn thấy vậy?

Cô thấy những thứ này là của cô từ khi nào?

Ở đây không có ai nhìn thấy được không?

Bây giờ cô lại ở đây nói những lời như vậy.

Chương 807

Đơn giản là nực cười, nực cười hết sức, đơn giản là khiến người ta cười rụng răng, ha ha ha ha.".

Chu Tiểu Di nghe lão già nói như vậy, trong lòng cô cũng dấy lên một tia tức giận.

Không nhịn được nói: "Quá đáng rồi đó lão già, đừng nói tôi không cho ông cơ hội, đừng có không biết điều.".

Lúc này lão già cũng cười nói: "À à, không biết điều đúng không?

Hôm nay tôi sẽ xem thế nào là không biết điều, tôi sẽ cho cô biết thế nào là không biết điều.".

Lão già này cũng lập tức gầm lên: "Mau cút đi, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí.

Vốn dĩ tôi đối xử khách khí với cô, nhưng cô cứ thích tự tìm cái chết, vậy thì tôi chỉ đành làm tổn thương cô thôi.".

Nói xong, lão già không nói hai lời, đột nhiên rút ra một con dao găm đi về phía trước, dường như muốn đâm chết Chu Tiểu Di.

Lúc này trong mắt Chu Tiểu Di cũng lóe lên một tia sắc bén.

Cô nói với lão già: "Lão già quá đáng rồi, đừng có nghĩ một mình nuốt trọn tất cả.".

Cư dân mạng trong phòng livestream cũng vô cùng kích động, rất nhiều người không nhịn được nổi giận, lớn tiếng gầm lên: [Quá đáng rồi, lão già thật sự muốn nuốt trọn tất cả sao?] [Nhanh lên chia cho chị Chu một ít đi, chị Chu là người đã mở quan tài đó được không?] [Chị Chu dù sao cũng có công lao, dù không có công lao cũng có khổ lao, lão già ông đang làm cái gì vậy?] [Đúng vậy, lão già này thật sự quá đáng

ghét, anh em mau lên, chúng ta nghĩ cách giết chết lão già này đi.] [Chị Chu mau nghĩ cách đối phó với hắn đi, chị Chu chị nhịn được chúng ta cũng không nhịn được, thật sự không chịu nổi.] [Chị Chu có thể đừng nhát gan như vậy không?

Đến lúc ra tay thì phải ra tay chứ.] [Lão già này đã bất nhân thì đừng trách tôi bất nghĩa.] [Nhanh lên ngược đãi lão già này đi, thật sự đáng ghét, xem mà tôi muốn thổ huyết luôn rồi.] [...] Lúc này tốc độ bình luận của fan trong phòng livestream vô cùng nhanh.

Các bình luận điên cuồng tràn ngập màn hình, trong một khoảnh khắc liền khiến người ta có một cảm giác vô cùng đáng sợ.

Fan trong phòng livestream ban đầu vẫn rất lý trí.

Nhưng sau sự kiện này, tất cả mọi người đều trở nên vô cùng kích động.

Các bình luận điên cuồng tràn ngập màn hình, cả màn hình đều bị lấp đầy, họ đều đang bất bình thay cho Chu Tiểu Di.

Và lúc này Chu Tiểu Di lập tức nói: "Được rồi, fan đừng kích động.

Nếu lão già này không giao cho tôi, thì hãy xem tôi hành hạ hắn thế nào.".

Nói xong câu này!

Fan trong phòng livestream lập tức hưng phấn lên! [Được, chị Chu mau hành hạ hắn đi, lão già này là không biết điều rồi.] [Trước đây đã cho hắn cơ hội rồi, hắn đã không cần cơ hội thì chúng ta cứ hành hạ hắn thật mạnh.] [Đừng cho hắn cơ hội, đừng để hắn cảm thấy mình thật sự giỏi giang lắm.] [Không cho hắn một bài học thì hắn dường như không biết thế nào là ơn oán, thế nào là trời cao đất rộng.] [Chị Chu đừng có nhát gan.] [Lão già này cướp đồ của chị thì chị cũng

cướp đồ của hắn đi, vốn dĩ là như vậy mà.] [Thứ này là chị nhìn thấy trước, cho nên lẽ ra nó phải thuộc về chị.] [Lão già này bây giờ vô lý gây sự, chị Chu chúng ta đừng nhát gan với hắn, chúng ta mau đánh hắn.] [Đừng nói hắn cậy già lên mặt.] [Lão già này đã cướp dây chuyền của chị, cướp bảo bối của chị, đây là thứ chị đánh đổi bằng tính mạng đó.] [Hắn đã vô tình vô nghĩa như vậy, chúng ta cũng không cần nể mặt hắn, chị Chu mau lên hành hạ hắn đi.] [...] Càng ngày càng nhiều người bắt đầu kêu Chu Tiểu Di xông lên.

Mà lúc này Chu Tiểu Di cũng bất lực lắc đầu nói: "Được rồi, mọi người đừng nói nữa.

Lão già này tuy rất đáng ghét, nhưng dù sao cũng là người dẫn đường đưa tôi đến đây.

Bây giờ tôi có thể không cướp dây chuyền của hắn, nhưng tôi có một yêu cầu.

Từ bây giờ hắn không được phép động vào bất cứ thứ gì của tôi, chỉ cần hắn dám động vào, tôi sẽ giết hắn.".

Chu Tiểu Di nói đến đây, toàn bộ fan trong phòng livestream đều nổi giận.

Lập tức bình luận lại tràn ngập màn hình. [Chị Chu chị làm gì mà nhát gan vậy, trực tiếp đánh hắn là xong chuyện rồi.] [Đừng cho hắn cơ hội, lão già này có gì tốt đẹp đâu, chúng ta ngay từ đầu đã thấy lão già này không vừa mắt rồi.] [Là chị cứ giúp lão già đó, tôi thật sự không hiểu, lão già này rốt cuộc có gì tốt đẹp mà.] [Dựa vào cái gì mà đáng để chị cứ giúp hắn, thật sự không hiểu.] [Quá tức giận, quá phẫn nộ, chị Chu mà làm như vậy thì chị thật sự vô vị lắm.] [Khiến chúng ta cảm thấy chẳng ấm áp chút nào, chẳng có gì quan trọng, bây giờ chị thật sự đã thay đổi rồi.] [Chị Chu ngày xưa tôi còn tưởng chị là một người phụ nữ rất dũng cảm.] [Ít nhất là trước mặt một số quyền lực

mạnh, chị vẫn rất dũng cảm, nhưng bây giờ tôi lại phát hiện hình như không phải như vậy.] [Chị Chu, bây giờ chị sao lại nhát gan như vậy, tại sao làm việc cứ do dự, chị đang sợ gì vậy?] [Hoàn toàn không cần sợ được không?

Mấy người này rốt cuộc có gì đáng sợ?] [Hắn cướp đồ của chị thì chị cũng cướp lại đi, chị Chu chị đang làm gì vậy?] [Thật sự khiến fan trong phòng livestream của chúng ta đều xem đến phát ói rồi.] [Những chương trình như thế này sau này đừng diễn ra nữa được không?

Thật sự càng xem càng ấm ức.] Lúc này Chu Tiểu Di cũng vô cùng kích động.

Dưới sự dẫn dắt của mọi người, tâm trạng cô cũng dần dần thay đổi.

Chương 808

Trước đây cô có thể còn cảm thấy không cần so đo, nhưng bây giờ cô lại không thể không so đo được.

Fan không vui, bây giờ toàn bộ fan, toàn bộ phòng livestream đều bùng nổ.

Fan kích động không thôi, fan căn bản không chịu nổi thái độ dung thứ của cô đối với lão già này.

Như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy cô thật sự rất yếu đuối, rất vô năng.

Lúc này fan trong phòng livestream không nhịn được lớn tiếng gào thét: [Chị Chu đừng quá đáng nữa, chị mà không thu thập hắn thì sẽ không còn cơ hội nữa đâu.] [Đúng vậy, trước tiên cướp dao của hắn, sau đó cướp dây chuyền của hắn lại.] [Dây chuyền vốn dĩ là của chị, chị làm gì mà nhát gan như vậy, thật sự khó chịu và đáng ghét.] [Nếu cứ vô vị như vậy, kênh livestream này tôi không xem nữa cũng được.] [...] Ngay lúc này.

Trong bình luận đột nhiên có người phát ra một tiếng thở dài.

Thậm chí còn có người nói không xem nữa cũng được!

Những lời như vậy có thể nói thật sự vô cùng tổn thương.

Điều này khiến Chu Tiểu Di suýt chút nữa đã cảm thấy nghi ngờ nhân sinh, chương trình của mình lẽ nào còn chưa làm đủ tốt sao?

Biểu hiện của mình lẽ nào còn chưa đủ sao?

Tại sao lại khiến mọi người tức giận đến vậy?

Chu Tiểu Di không hiểu, lớn tiếng hét: "Mấy người đang làm gì

vậy?

Lẽ nào tôi phải cướp lại thì mấy người mới cam tâm sao?".

Fan trong phòng livestream lại một lần nữa bình luận tràn ngập màn hình. [Đương nhiên, chị Chu chị mà không cướp lại thì làm sao được.] [Đây là kho báu chị vất vả lắm mới có được, chị có biết sợi dây chuyền đó trị giá bao nhiêu tiền không?] Chu Tiểu Di lắc đầu, quả thực về giá trị của sợi dây chuyền cô chưa từng tìm hiểu.

Cô căn bản không rõ, không biết bây giờ phải làm sao để định giá sợi dây chuyền.

Chu Tiểu Di lúc này hoàn toàn trong trạng thái mơ màng, không biết phải làm sao cho phải.

Lúc này fan trong phòng livestream lại một lần nữa bình luận tràn ngập màn hình nhắc nhở Chu Tiểu Di. [Chị Chu, dây chuyền thật không giấu giếm gì, số liệu của dây chuyền rất mạnh.] [Giá trị của dây chuyền rất cao.] [Một khi chị không tìm hiểu rõ, chị sẽ rất đau khổ đó.] [Trước tiên hãy cướp dây chuyền lại rồi nói, được không?] [Đúng vậy, cướp lại, khi cướp lại rồi chúng ta sẽ nói chuyện kỹ hơn.] [Nếu không thì bây giờ nói gì cũng vô nghĩa, thật sự cạn lời.] [Chị Chu, bây giờ chị sao lại biến thành như thế này rồi?] [Lẽ nào đối với sợi dây chuyền này chị không có chút ý muốn giữ lại nào sao?

Lẽ nào chị đã không còn quan tâm nữa rồi sao?] [Bảo bối của chính mình có được lại giao cho người khác, chị thật sự quá ấm ức rồi.] [Cảm giác chúng ta bây giờ xem livestream của chị cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, livestream này không xem nữa cũng được.] [Càng xem càng ấm ức, cái này quá tủi thân rồi.] Fan liên tục bình luận, còn Chu Tiểu Di lúc này cũng cảm thấy vô cùng khó xử.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, chẳng khác nào xúc phạm đến mọi người.

Fan đã vô cùng kỳ lạ rồi, cứ thế này không ổn.

Nhất định phải đưa ra quyết định, rốt cuộc là có cướp hay không cướp, đây là một câu hỏi lựa chọn.

Có thể nói không còn cách nào khác, bây giờ Chu Tiểu Di cũng đã quyết định rồi.

Cô nhất định phải đi cướp sợi dây chuyền trong tay lão già kia, dù sao giá trị của sợi dây chuyền rất cao.

Hơn nữa một khi bỏ lỡ cơ hội, muốn có lại một cơ hội e rằng cũng rất khó.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng lập tức nói: "Lão già ~ mau giao đồ ra đây, nếu không tôi sẽ cho ông biết tay.".

Fan trong phòng livestream từng người một đều hoàn toàn sôi trào.

Tất cả mọi người đều cùng Chu Tiểu Di hô lớn: [Lão già mau giao đồ ra đây.] [Lão già giao đồ ra, giao dây chuyền ra thì không giết.] [Hôm nay chị Chu rộng lượng sẽ không giết ông đâu, ông hôm nay cứ việc giao dây chuyền ra.] [Nếu không giao dây chuyền ra, ông chỉ có một con đường chết thôi.] [Lão già này ông cũng thật là ngoan cường, cứ thích gây ra một số chuyện ảnh hưởng đến sự thể hiện của chị Chu chúng ta.] [Phải biết thực lực của chị Chu chúng ta là loại cảm giác vô cùng xuất sắc, vô cùng ưu tú đó.] [Nhưng nếu ông cứ tiếp tục gây chuyện như vậy.] [Chúng ta làm fan cũng không ngại cho ông một bài học cho biết tay.] [Để ông cảm nhận một chút thế nào là sự quan tâm giữa con người.] [Lão già, ông nhóc này thật sự quá không hiểu chuyện, cứ thích làm những chuyện khiến người ta cảm thấy vô cùng khó hiểu.] [...] Hôm nay tôi sẽ cho các người thấy thế nào là sự khủng bố thực sự.

Nơi đáng sợ còn hơn thế nữa, rốt cuộc nơi đáng sợ thật sự là gì?

Đến lúc đó các người sẽ hiểu thế nào là nơi đáng sợ nhất.

Chương 809

Vô số người bắt đầu chế giễu ông lão này, họ đều cho rằng thực lực của ông ta chẳng ra sao.

Fan hâm mộ cũng rất tích cực và nhiệt tình, họ cố sống cố chết muốn giúp đỡ Chu Tiểu Di.

Trong mắt họ, Chu Tiểu Di là một cô gái tốt.

Vì vậy, họ dốc sức muốn giúp cô gái này, muốn cô ấy có được hạnh phúc và niềm vui.

Đây thực sự là một điều đáng cảm động.

Vô số người cũng bất lực lắc đầu, có vẻ như họ đã cảm thấy chai lì.

Họ không biết tại sao mình lại phải giúp Chu Tiểu Di.

Cũng không rõ Chu Tiểu Di rốt cuộc có khí phách hay khả năng gì để người khác phải giúp đỡ.

Cô ta rốt cuộc là loại người gì?

Rất nhiều người cảm thấy khó hiểu.

Tuy nhiên, giữa lúc mọi người còn đang khó hiểu, Chu Tiểu Di vẫn sống tốt, sống sung sướng.

Trong khoảnh khắc đó, nhiều người tỏ ra không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cô ta luôn sống tự do tự tại như vậy sao?

Thoải mái như thế, lẽ nào không ai ra mặt ngăn cản cô ta sao?

Chẳng lẽ những người khác đều là phế vật hết sao?

Không một ai dám trách mắng cô ta, không một ai dám nói về cô ta sao?

Trong khoảnh khắc này, quả thực rất nhiều người đã đặt ra nghi vấn.

Họ cũng không rõ tại sao Chu Tiểu Di lại mạnh mẽ đến vậy.

Thế nhưng, một số anti-fan đã bắt đầu spam bình luận trong livestream. 【Chu tỷ, tôi chính là anti-fan của cô, cô đúng là quá yếu rồi.】 【Sao cô lại yếu thế này, đúng là gà mờ.】 【Một chiếc vòng cổ ngon lành như vậy mà lại bị lão già kia cướp mất.】 【Là một người chơi, cô bây giờ còn không bằng một lão già, thực lực của cô thật sự quá kém.】 【Thật sự vô vị, Chu tỷ, cô đừng chơi game nữa, mau cút đi.】 【Tôi xem livestream của cô thật sự chẳng có ý nghĩa gì, yếu quá.】 【Sao cô lại có nhiều fan thế, tôi thật sự không thể hiểu nổi, lẽ nào cô là một streamer nhan sắc à?】 【Nhan sắc ư?

Tôi thấy cô ta là bà cô già thì có.】 【Dù mọi người đều gọi cô ấy là Chu tỷ Chu tỷ, nhưng bọn anti chúng tôi sẽ không chiều chuộng cô ta đâu.】 【Đáng mắng thì cứ mắng, chúng tôi nhất định phải chửi cho Chu tỷ sấp mặt, cho cô ta biết sức mạnh của anti-fan là gì.】 【Bọn anti-fan bé con các người làm gì đấy?】 【Chu tỷ đang livestream, sao các người lại làm phiền Chu tỷ.】 【Bọn anti-fan các người mau cút sang một bên, đừng ảnh hưởng đến Chu tỷ nhà chúng tôi phát huy.】 【Chu tỷ không phải là người mà lũ phế vật các người có thể nói được đâu.】 【Mau cút đi, nếu không đừng trách chúng tôi không khách khí.】 【Hôm nay chúng tôi sẽ phát uy đấy, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho lũ ác tặc các người đâu.】 【Lũ người xấu xa, mau chịu chết đi!】 【Các người cũng trẻ trâu quá rồi đấy, lại còn ở đó mà bàn luận về vấn đề của Chu tỷ.】 【Làm ơn đi, bản thân cô ta vốn đã phế vật, không phải là chúng ta sỉ nhục hay mắng cô ta đâu được không?】 【Hôm nay dù chúng ta không sỉ nhục không mắng cô ta, cô

ta vẫn là phế vật.】【Cô ta không thể thay đổi sự thật mình là phế vật, vậy nên các người còn tranh cãi cái gì?】【Các người còn giãy giụa gì nữa?

Các người thật sự nghĩ dựa vào thực lực của mình mà có thể khiến Chu tỷ cải tà quy chính sao?】【Không thể nào, cái kẻ tên Chu Tiểu Di đó không phải là người tốt đâu.】...

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di nhìn thấy những bình luận công kích trên livestream, cô không kìm được mà toàn thân run rẩy.

Cô lớn tiếng chửi mắng: "Cút hết đi!

Tất cả cút hết!

Các người quá đáng rồi!" "Lũ anti-fan các người, từng đứa một ở đây chế nhạo chúng mày, mau cút sang một bên!" "Đừng để tôi nhìn thấy, nếu không từ bây giờ tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người!" "Tôi sẽ cho các người biết trời cao đất rộng là gì!" "Đến lúc đó các người sẽ biết cả thế giới này đều không dễ chọc vào đâu." "Một khi các người chọc vào tôi, nhất định sẽ phải trả cái giá máu cực kỳ thảm khốc." "Lũ phế vật các người đúng là ngu ngốc, đáng ghét quá!" "Tôi ghét các người, nếu còn dám gây chuyện như vậy nữa thì đừng trách tôi!" "Tôi sẽ không chiều chuộng các người đâu, tôi sẽ cho các người biết thế nào là nơi đáng sợ thực sự." "Đến lúc đó các người nhất định sẽ hiểu rốt cuộc ai mới là người tốt nhất, ai mới là người xấu nhất." "Nếu không tôi sẽ cho các người biết trời cao đất rộng!" Chu Tiểu Di nói một hơi rất nhiều, đối với những anti-fan này cô tuyệt đối sẽ không tha thứ.

Hơn nữa, Chu Tiểu Di đột nhiên giật lấy chiếc vòng cổ, sau đó mở quan tài.

Một nữ thi tóc dài lao ra, nữ thi này trông vô cùng đáng sợ.

Nó nhảy chồm chồm chạy về phía Chu tỷ.

Chu Tiểu Di cũng lập tức chĩa camera vào nữ thi.

Đúng lúc này, mọi người trong livestream đều giật mình.

Chương 810

Khán giả livestream không ai ngờ tới. 【Chuyện gì thế này, sao lại có nhiều nữ thi như vậy.】 【Hơn nữa thực lực của cái này cũng mạnh như vậy.】 Họ nhất thời không phản ứng kịp, lập tức bị dọa cho hết hồn.

Có thể nói, Chu Tiểu Di đã dùng chiêu này rất tốt.

Vì đã có người chủ động chọc ghẹo cô, thì cô cũng không ngại cho bọn họ biết tay.

Nếu không, bọn người này sẽ mãi không biết trời cao đất rộng là gì.

Những kẻ này thật sự nghĩ Chu Tiểu Di dễ bắt nạt, từng đứa một đều bắt đầu khiêu khích Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di cũng không ngại, sẽ dạy cho bọn họ một bài học.

Chu Tiểu Di cười nói: "Xem lũ các người bị nữ thi này dọa cho đến nông nỗi này đi." "Thi thể có gì đáng sợ chứ?

Là một đạo mộ giả, là một Mạc Kim Giáo Úy chân chính, tôi không hề sợ hãi." "Tôi hoàn toàn có khả năng thoát khỏi nơi này, được không?" Đúng lúc này, ở Long Lĩnh Mê Quật, ông lão và Vương Khải Toàn đều giật mình.

Ông lão lập tức hét lên: "Trả đồ lại cho tôi, vòng cổ là do tôi sờ được!" "Tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cô, tuyệt đối sẽ không nhường cho cô đâu!" Ông lão vô cùng tức giận, phải biết rằng sau khi ông ta lấy được vòng cổ, cả người ông ta đều vô cùng phấn khích.

Sao ông ta có thể dễ dàng giao chiếc vòng cổ trong tay mình ra chứ, tuyệt đối không thể nào.

Ông lão này vốn dĩ luôn gian xảo như vậy!

Nếu dễ dàng giao ra, thì ông ta không còn là ông lão nữa!

Mà là thần linh từ thiện rồi.

Có thể nói ông lão này vô cùng ghê tởm!

Từ trước đến nay luôn làm những chuyện khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

Và bây giờ ông ta cũng vậy!

Tay nắm chặt vòng cổ!

Sống chết không muốn để Chu Tiểu Di giật lấy...

Ông lão lúc này cũng cố sống cố chết mà giật lấy!

Nhưng dù sao ông ta cũng là một lão già.

Thực lực không cho phép!

Tuổi tác đã cao!

Hoàn toàn không giật lại được Chu tỷ trẻ trung, khỏe mạnh!

Thế là, sau một hồi giằng co.

Ông ta chỉ có thể thở hổn hển đe dọa: "Được ~ được thôi, hôm nay cô không trả đồ cho tôi, tôi sẽ không tha cho cô đâu!" Chu Tiểu Di cũng cười nói: "Ông lão, ông đang nói gì đấy?

Cái gì mà đồ không cho ông, là do ông không giật lại được thì có phải không?" "Có một câu nói rất hay, yếu thì đừng trách ai." "Loại phế vật nhỏ bé như ông có tư cách gì mà làm trò trước mặt tôi chứ?" "Thật nực cười, loại người như ông vĩnh viễn không bao giờ hiểu được tôi mạnh đến mức nào." "Ông chỉ có thể đứng đó than thở, không ngừng lắc đầu, không ngừng tiếc nuối vì thực lực của mình không đủ, tiếc nuối vì mình đã già thôi." Chu Tiểu Di nói xong, đột

nhiên nhấc chân đá mạnh vào mặt ông lão.

Ông lão này quá đáng, trước đó đã cướp đồ của cô, bây giờ nhất định phải trả thù.

Ngay lúc đó, nữ thi lập tức lao về phía này, xông đến cắn xé Chu Tiểu Di.

Ông lão cũng trong khoảnh khắc đó lớn tiếng hét lên: "Cô sẽ bị nó cắn chết đấy!" Chu Tiểu Di lập tức chửi mắng: "Cút, cút, cút hết đi!

Ai bảo tôi sẽ bị cắn chết?

Chương 811

Ông mới là người bị cắn chết thì có phải không?" "Ông lão này thật sự ghê tởm, vậy mà lúc này còn nói mấy lời đó, thật sự khiến tôi cảm thấy muốn nôn mửa, ghê tởm!" Lúc này Chu Tiểu Di cũng vô cùng phẫn nộ, không ngờ ông lão này không biết là vì báo thù hay nguyên nhân gì.

Cứ liên tục nói xấu Chu Tiểu Di, khiến Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng khó xử.

Vốn dĩ tính tình cô cũng không tốt lắm, bây giờ nghe những lời mắng chửi này, tâm trạng của cô cũng trở nên cực kỳ tệ hại.

Thế là cô lập tức hét lên: "Ông lão đủ rồi, nếu ông còn nói tôi như vậy nữa, tôi sẽ không ngại dạy cho ông một bài học đâu." "Coi thường tôi à?

Đừng có ỷ già mà lên mặt!" "Đừng tưởng những lời ông nói ở đó tôi không nghe thấy." "Ông thật sự nghĩ tôi bị điếc à?

Tôi nghe hết đấy, ông lão!" "Nhưng hôm nay tôi cũng phải dạy cho ông một bài học mới được." "Hôm nay dù thế nào tôi cũng sẽ cho ông biết tôi mạnh đến mức nào." "Tôi không phải là kẻ ông có thể chọc vào đâu!" Chu Tiểu Di nói xong, lại một lần nữa lao lên, lần này có thể nói là không hề nương tay.

Cô sẽ không cho ông lão một chút mặt mũi nào, trong mắt cô, ông lão tính là cái gì chứ, căn bản chẳng đáng nhắc đến, đúng không?

Huống hồ những người từng chọc ghẹo Chu Tiểu Di trước đó, bây giờ cũng đều vô cùng đau khổ, thậm chí có người còn đang lăn lộn.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng cười tươi rói, cười rất vui vẻ.

Bởi vì cô biết thực lực của mình cuối cùng cũng đã chinh phục được mọi người, lần này thật sự tốt rồi, không ai còn dám dễ dàng chọc ghẹo cô nữa.

Cô vốn dĩ là một người không dễ chọc vào.

Nếu người khác thật sự không biết điều, thì chỉ có thể bị cô đánh cho kêu la oai oái mà thôi.

Đây chính là sách lược của Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di không kìm được mà lớn tiếng cười nói: "Ông lão ~ hắc hắc ~ thế nào?

Bị tôi đánh có sướng không?" Lúc này ông lão cũng bất lực, vì ông ta thực sự không đánh lại Chu Tiểu Di.

Ông ta chỉ có thể lúng túng kêu lên: "Khó chịu quá, tôi một ông già thế này mà lại bị các người bắt nạt đến nông nỗi này." Chu Tiểu Di cười nói: "Ông xem ông nói có phải tiếng người không?" Đúng lúc này, fan hâm mộ trong livestream lại tiếp tục spam bình luận. 【Đúng rồi Chu tỷ, mau đánh hắn đi, hắn cướp vòng cổ của cô, bây giờ lại còn ở đó bán thảm, thật sự không nuốt nổi.】 【Cái tên này thực lực đã yếu, lại còn thích bán thảm, sao lại có người ngu xuẩn như vậy, tôi thật sự không chịu nổi nữa rồi.】 【Chu tỷ không cần tha thứ cho hắn, trực tiếp đánh tên này đi, tôi nhìn thấy hắn là thấy ghê tởm rồi.】 【Sao lại có người ghê tởm như vậy, thật đáng sợ.】 【Nhưng cũng không sao, Chu tỷ, cô cứ làm theo ý mình là được.】 【Đúng, Chu tỷ chúng tôi ủng hộ cô, bất kể cô làm gì, chúng tôi từ đầu đến cuối đều ủng hộ cô.】 【Cô cứ yên tâm, chúng tôi tuyệt đối dốc toàn lực, tuyệt đối toàn lực ủng hộ cô, cô cứ việc làm thôi.】 【Chu tỷ đừng quan tâm, fan chúng tôi đều ủng hộ cô.】 【Bất kể cô gặp chuyện gì ở đây, chúng tôi đều sẽ dốc toàn lực, đều sẽ giúp đỡ cô.】 【Lúc này cô nhất

định phải lý trí, cô nhất định phải hành động bình tĩnh, không được bốc đồng.】【Một khi cô bốc đồng, đến lúc đó có chuyện gì không hay xảy ra, tôi không dám đảm bảo đâu.】【Hơn nữa Chu tỷ, bây giờ cô đã trải qua nhiều chuyện như vậy, cô cuối cùng cũng hiểu ra rồi chứ?】【Cô nên học cách đối phó lý trí, rộng lượng một chút, không thể còn như trước đây nữa.】【Biểu hiện trước đây của cô thật sự khiến chúng tôi cảm thấy hơi kém.】【Chu tỷ, bây giờ cô thể hiện khá tốt, không có gì khác.】【Muốn nói với cô, cố lên Chu tỷ, đừng như một đứa trẻ nữa, hãy trưởng thành lên.】Lúc này Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng kích động, có nhiều fan như vậy đang ủng hộ cô.

Khiến nội tâm cô cảm thấy rất ấm áp.

Có thể nói là có một tấm lòng biết ơn, cảm ơn mọi người.

Chu tỷ lúc này cũng vô cùng phấn khích, không kìm được nói.

"Được được, tôi cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ và quan tâm." "Hôm nay tôi đã lấy được vòng cổ, bây giờ đã có trong tay rồi, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng giao cho người khác đâu." "Ông lão này muốn lấy lại là không thể nào, trừ khi đánh bại tôi." Và đúng lúc này, ông lão cũng vô cùng phấn khích, không kìm được mà lớn tiếng gào lên: "Quá đáng rồi, đang làm cái quái gì vậy, lũ các người sao lại vô lý như vậy, quá đáng rồi!" "Lúc này nếu tôi không dạy cho các người một trận ra trò, thì thật sự không biết trời cao đất rộng là gì." "Đến lúc đó các người e rằng đều sẽ không trưởng thành được." "Hôm nay cứ để tôi dạy dỗ các người một chút, cho các người cảm nhận thế nào là trưởng thành." Ông lão nói xong vô cùng kích động, lập tức xông lên.

Thậm chí còn muốn dạy dỗ Chu Tiểu Di một chút.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng cười nói: "À à, ông lão, ông thật sự quá xem trọng bản thân rồi đấy." "Một lão già cổ hủ như ông thì có tư

cách gì mà dạy dỗ tôi, còn nói là dạy dỗ tôi ư?

Bằng thực lực của ông đấy à?" "Đừng đùa nữa, chút thực lực đó của ông tôi rõ như lòng bàn tay.

Trước mặt tôi, thực lực của ông chẳng đáng một xu, vậy nên đừng có ở đó mà làm màu nữa." "Loại thực lực đó của ông chỉ khiến tôi thấy buồn cười thôi." Chu Tiểu Di nói xong, lập tức quay đầu bỏ chạy, còn nữ thi trong khoảnh khắc đó lao về phía ông lão...

Ông lão hét lớn một tiếng: "Cứu mạng!

Sao lại thế này?" Ông lão bị nữ thi túm chặt, sau đó tóc của nữ thi siết chặt cổ ông ta.

Điều này khiến ông lão ngay lập tức cảm thấy toàn thân khó chịu.

Và đúng lúc này! ~ Vương Khải Toàn rất nhanh đã rút ra một con dao găm, chuẩn bị đi cứu ông lão.

Vương Khải Toàn lập tức nói: "Mau đến cứu người đi, nếu cứ thế này sẽ có chuyện mất, ông lão này e rằng không chịu nổi nữa rồi." Chu Tiểu Di cười nói: "Ông ta không chịu nổi thì kệ ông ta, liên quan gì đến tôi?

Chương 812

Ai bảo ông ta tự tìm đường chết?

Vốn dĩ tôi không muốn để ý đến ông ta, vốn dĩ mọi người hòa thuận với nhau không phải tốt hơn sao?" "Bây giờ ông ta lại làm ra chuyện thế này, thật sự khiến tôi rất thất vọng." "Tôi chưa từng nghĩ sẽ làm hại ông ta, chỉ là ông ta tự mình làm những chuyện không ra gì mà thôi." "Sao lại có thể trách tôi được?" Lúc này ông lão nghe thấy lời này, cũng ngay lập tức cảm thấy nước mắt lưng tròng.

Thậm chí cảm giác muốn khóc thực sự quá khó chịu.

Ông ta cũng không biết mình rốt cuộc đã làm sai điều gì, tại sao lại phải chịu đựng sự đối xử như vậy.

Ông lão không kìm được mà khóc nức nở, lớn tiếng nói: "Quá đáng rồi ~ cô lại đánh tôi ~ lại chửi tôi, thậm chí còn cướp đồ của tôi." "Bây giờ còn thấy chết không cứu ông già này, khó chịu quá, tôi không sống nữa đâu!" Đúng lúc này, ông lão cố sống cố chết khóc lóc vật vã trên đất.

Cư dân mạng trong livestream từng người một đều bật cười, màn hình bình luận trong livestream lại tiếp tục spam. 【Này ông lão, ông đừng có làm màu ở đó nữa được không?】 【Ông khóc cái gì mà thật sự ghê tởm thế, có ai đánh ông đâu, có ai mắng ông đâu.】 【Ông tự mình ở đó mà khóc lóc vô cớ, thật sự khiến chúng tôi cảm thấy nực cười đấy được không?】 【Hơn nữa bản thân ông vốn dĩ đã là đáng đời rồi, ông khóc ở đây cũng vô ích thôi được không?】 【Việc chúng tôi làm vốn dĩ là chuyện rất chính nghĩa, là vấn đề của bản thân ông, điều này sao có thể trách người khác được chứ?】 【Đúng vậy, ông lão, ông đừng quá đáng nữa, Chu tỷ luôn đối xử rất tốt với các

người.】【Mà các người bây giờ lại như vậy, Chu tỷ thật ra từ khi lên đã luôn cứu ông rồi.】【Cô ấy đã phát triển đủ loại đạo cụ, đủ loại đạo cụ đều dùng trên người ông.】【Nhưng ông không những không biết ơn, mà bây giờ lại còn bắt đầu nói xấu Chu tỷ.】【Ông lão này thật sự đáng ghét quá, Chu tỷ cố lên, đừng để ý đến ông lão đó.】【Ông lão này lúc nào cũng vậy, khóc lóc om sòm như đàn bà, căn bản không giống đàn ông chút nào.】【Chu tỷ, bọn mình là đàn ông đích thực, bọn mình không để ý đến hắn, bọn mình không đáp lại hắn.】【Loại người như vậy mà đáp lại hắn cũng vô nghĩa, ông lão thật sự rất đáng ghét.】【Thôi được rồi, Chu tỷ, bọn mình tự chơi game của mình, bọn mình tự chơi, đừng đi đáp lại ông lão này nữa.】【Ông lão này mà để ý đến thì vô nghĩa rồi Chu tỷ.

Đi thôi, chúng ta đi đến một nơi khác.】【Đi xem có kho báu nào tốt đang chờ chúng ta đi khai quật không, Chu tỷ đi thôi.】【Đúng, Chu tỷ nghe lời fan chúng tôi thì sẽ không sai đâu.】【Ai lừa cô thì fan cũng không lừa cô đâu, đây chính là fan chân chính, chúng tôi thật ra đều là fan chân chính của cô.】【Chu tỷ cô hắn cũng cảm nhận được.】【Chu tỷ cô thật sự quá tốt, tôi xem livestream của cô xong, tinh thần của tôi đều đã khôi phục rồi.】【Bây giờ tôi chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, sảng khoái biết bao!】【Livestream của Chu tỷ thật sự rất đặc sắc, đặc biệt là lúc cô đánh ông lão.】【Ông lão này thật sự đáng ăn đòn, bản thân ông lão vốn là loại người rất không hiểu chuyện, bây giờ đánh ông ta cũng không thiệt phải không?】【Cái tên này không đánh thì hắn vĩnh viễn không biết đủ, chỉ có đánh cho hắn một trận tơi bời xong mới có thể khiến hắn biết thế nào là mạnh mẽ.】【Chu tỷ, bọn mình rất mạnh mẽ, không cần để ý đến hắn.】【Đúng Chu tỷ, chúng ta không cần để ý đến ông lão này, mau bảo ông lão này cút đi, thật sự không chịu nổi nữa rồi.】【Nhìn hắn khóc lóc om sòm, làm trò con bò như vậy, ai mà chịu nổi, đúng không?】【Anh em nói tôi nói có đúng không?】【Người bạn ở trên lầu nói

quá đúng rồi, quả thực là như vậy.】【Chu tỷ nhà chúng ta từ trước đến nay đều thích giúp đỡ người khác, từ trước đến nay đã giúp đỡ bọn họ rất nhiều.】【Nhưng bọn họ không những không biết ơn, còn liên tục làm tổn hại danh dự của Chu tỷ, thật sự vô cùng ghê tởm.】【Hơn nữa ông lão này lại còn tham lam không đáy, thật ra Vương Khải Toàn thì khá tốt, đã giúp Chu tỷ rất nhiều.】【Hai người họ đều tương trợ lẫn nhau, tương thân tương ái, nhưng cái kẻ tên ông lão này, tôi cảm thấy không đặc biệt tốt.】【Đúng, Chu tỷ không cần quản hắn nữa, bọn mình cứ rút lui thôi.】【Bọn mình lấy được đồ thì đi, tiếp tục ở lại cũng không có ý nghĩa gì nữa rồi.】...

Cảm giác sợ hãi tột độ ập đến!

Nữ quỷ không ngừng đuổi theo ông lão.

Nhưng lúc này!

Dù ông lão có cố sống cố chết muốn thoát, cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của nữ quỷ nữa rồi.

Có thể nói thực lực của nữ quỷ vô cùng đáng sợ, không phải một người bình thường có thể dễ dàng thoát được.

Người bình thường có thể có bao nhiêu thực lực, chỉ có thể lúng túng chờ đợi.

Và sự lúng túng này quả thực đã khiến nữ quỷ càng tiến thêm một bước, không ngừng điên cuồng cắn xé ông lão.

Có thể thấy thực lực của nữ quỷ thật sự rất mạnh, hơn nữa nó cắn xé không ngừng.

Khiến ông lão cảm thấy toàn thân sởn gai ốc, thậm chí nổi cả da gà.

Lúc này ông lão cũng thực sự có chút bất lực, chỉ có thể nói dù sao thực lực của nữ quỷ cũng không thể coi thường.

Khuất phục một cách dễ dàng, điều này thực sự không phù hợp với hình tượng của ông lão.

Lúc này ông lão cũng vô cùng bất lực, chỉ có thể không ngừng lắc đầu nói: "Cứu mạng, mau có người đến cứu tôi!" Vương Khải Toàn lúc này rất nhanh lao lên chuẩn bị cứu ông lão.

Và lúc này, Vương Khải Toàn trông vô cùng khẩn trương.

Đúng lúc này ông lão không kìm được mà lớn tiếng hét lên: "Vương Khải Toàn, cậu đang làm cái quái gì vậy?" "Sao lại đối xử với tôi như thế, thật sự đáng ghét quá!

Loại người như cậu chi bằng chết quách đi cho rồi." "Ở đây chỉ tổ tai họa cho chúng ta, cậu còn đáng sợ và tàn nhẫn hơn cả lũ quỷ kia nữa!" Lúc này Chu Tiểu Di cũng cười nói: "À à, cũng hay đấy." "Nếu ông đã nói tôi như vậy, thì tôi cũng sẽ không khách khí với ông nữa." "Trước đây là ông muốn cướp vòng cổ của tôi, nhưng đừng quên tôi đã cứu các người thế nào." "Hai người các người thì tôi không nói làm gì, Vương Khải Toàn ít nhất còn khá hơn một chút, nhưng ông lão, ông thật sự quá đáng.

Ngay từ đầu ông đã lừa tôi vào địa cung này, tôi biết mục đích của ông là gì." Đúng lúc này, toàn bộ fan hâm mộ trong livestream đều nổ tung.

Một đám fan hâm mộ cứ như thể nghe được tin tức chấn động nhất hôm nay vậy.

Màn hình bình luận trong livestream lại tiếp tục spam. 【Trời ơi!

Chu tỷ hình như đã sớm biết âm mưu của ông lão này rồi phải không?】【Chu tỷ anh minh.】【Chu tỷ, cô quả nhiên là một người phụ nữ rất thông minh, cô đã sớm nhìn ra âm mưu của ông lão này rồi.】【Cái kịch bản này cô đã chơi đến mức hiểu rõ rồi.】【Thật ra

không chỉ mình cô, người trong cuộc thì mờ, người ngoài cuộc thì sáng, fan chúng tôi cũng đã nhìn ra giúp cô rồi.】【Quả thực là vậy, ông lão này đôi khi làm việc quá không tử tế.】【Cho chúng tôi cảm giác vô cùng ghê tởm, vậy nên lúc đó chúng tôi đã có rất nhiều người đến khuyên cô rồi.】【Bảo cô tuyệt đối đừng hợp tác quá sâu với ông lão này.】【Một khi hợp tác quá sâu với ông lão này, rất dễ dính bẫy của ông ta.】【Ông lão này thật sự không phải loại người làm chuyện tốt đâu, vậy nên Chu tỷ cô hãy tự mình cẩn thận một chút.】【Tuyệt đối đừng mắc lừa, ông lão này chúng tôi đã không còn tin hắn nữa rồi, cứ để hắn tự sinh tự diệt đi.】【Ông lão thật sự rất đáng ghét, đúng vậy Chu tỷ, fan chúng tôi sẽ không lừa cô đâu.】【Nói đúng lắm Chu tỷ.】【Thật ra thực lực của chúng tôi đã có thể khiến cô hiểu rõ rồi.】【Hơn nữa chúng tôi cũng đều là fan cũ theo dõi cô đã lâu, sao có thể lừa cô được chứ.】【Đúng Chu tỷ, fan chúng tôi đều là fan chân chính, đã tặng cho cô vô số quà rồi.】【Trong tình huống này đương nhiên không thể làm hại cô được, chúng tôi giúp cô còn không kịp.】【Đúng, Chu tỷ, chúng tôi bây giờ càng ngày càng lương thiện, càng ngày càng tốt rồi.】【Giúp đỡ người khác luôn là tinh thần cốt lõi của chúng tôi.】【Chu tỷ, cô hãy tự mình liệu lấy, hãy tự mình hiểu rõ một chút đi, đừng còn giữ vẻ mặt này nữa.】【Bây giờ trạng thái này của cô rất tệ, Chu tỷ, trạng thái này của cô thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng nực cười.】【Thôi được rồi, không nói nhiều nữa, Chu tỷ hãy tự mình suy nghĩ kỹ xem nên giải quyết những khó khăn trước mắt như thế nào.】【Tiếp tục như thế này thì không được đâu, như vậy rủi ro cực cao, không biết cô sẽ gặp phải chuyện gì.】【Tóm lại, chuyện này tuyệt đối không cho phép thay đổi lần nữa, Chu tỷ.】【Bây giờ đã cướp được vòng cổ, mục tiêu tiếp theo của chúng ta chính là mau chóng thoát khỏi đây.】【Chu tỷ có một câu nói rất hay, chỗ này không giữ được ta, ắt có chỗ khác giữ ta, Chu tỷ mau chạy đi.】Chu Tiểu Di nghe lời kêu gọi của

fan hâm mộ, cũng khẽ mỉm cười, nói: "Được được, mọi người yên tâm đi, tôi không sao đâu." "Mà ông lão này, ông ta không biết có đau đớn lắm không, tôi thật sự lo cho ông ta." Fan hâm mộ trong livestream lại một lần nữa spam bình luận. 【Trời ơi, Chu tỷ thật sự quá lương thiện!

Đến nước này rồi mà cô còn muốn cứu ông lão đó ư?】 【Cô đừng tốt bụng quá, có một câu nói rất hay, người hiền bị lấn, ngựa hiền bị cưỡi.】 【Chu tỷ, cái dáng vẻ này của cô thật sự khiến fan chúng tôi nhìn xong đau lòng quá.】 【Chu tỷ mau chạy đi, đừng dây dưa với ông lão này nữa.】 【Các người đừng nói bậy nữa được không?】 【Chu tỷ sao có thể là người thấy chết mà không cứu chứ.】 【Cho dù mạng ông lão không cần, nhưng Vương Khải Toàn từng cứu Chu tỷ, không thể bỏ rơi được chứ?】 【Đúng vậy, mau cứu Vương Khải Toàn trở về trước đã.】 【Mạng của Vương Khải Toàn thực sự đáng giá hơn một chút, còn ông lão này thì cứ phế bỏ hắn đi.】 Chu Tiểu Di nhìn livestream!

Sau khi thấy ngày càng nhiều fan hâm mộ bình luận!

Chương 813

Cô cũng đã tham khảo những lời nói này.

Chỉ thấy cô cười nói: "Được, mọi người yên tâm đi, tôi sẽ đi cứu Vương Khải Toàn." "Tuy nói nhiệm vụ lần này vô cùng đơn giản, chỉ cần vượt qua là được, nhưng vấn đề cũng không lớn." Lúc này Chu Tiểu Di trong lòng đã hạ quyết tâm rồi.

Phải biết rằng cô có thể là một người tàn nhẫn một chút, nhưng cô tuyệt đối không thể là một người vong ân bội nghĩa.

Vong ân bội nghĩa từ xưa đến nay đều là một hành vi đáng bị khinh bỉ.

Vì người khác đã cứu cô, có ân tình với cô, cô nhất định cũng sẽ báo đáp ân tình.

Cái gọi là ân oán rõ ràng chính là đạo lý này.

Bây giờ ông lão cướp đồ của cô, cô đương nhiên sẽ không cứu ông lão này.

Nhưng từ đầu đến cuối Vương Khải Toàn lại chưa từng cướp bất kỳ bảo vật nào của cô.

Toàn bộ bảo bối đào ra từ quan tài đều bị ông lão cướp đi, sau đó Chu Tiểu Di cũng đã giật lại.

Trong khoảnh khắc này, có thể nói đối với ông lão này!

Cô đã không còn chút thiện cảm nào nữa rồi.

Đúng lúc này Chu Tiểu Di lập tức lao lên, chặn bên cạnh Vương Khải Toàn, nói: "Vương Khải Toàn ~ mau đi thôi." "Sao cậu còn muốn cứu ông lão này?" Vương Khải Toàn lập tức nói: "Đây là một

mạng người mà, cô sao có thể như vậy được?

Chúng ta cùng nhau hợp lực cứu ông lão này ra, như vậy cả ba chúng ta đều có thể thoát, được không?

Có một câu nói rất hay, ba người cùng đi ắt có người là thầy ta.

Đội của chúng ta có ba người, vậy nên chúng ta nhất định phải cùng nhau thoát ra ngoài, đó mới là chính đạo." Nghe thấy lời này, Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng bất lực.

Bởi vì cô vốn dĩ không muốn cứu ông lão này, nhưng Vương Khải Toàn thực sự không sai.

Nhưng cô chợt nghĩ đến Vương Khải Toàn thực sự quá cố chấp rồi.

Nếu không cứu ông lão, có lẽ Vương Khải Toàn cũng sẽ không đi.

Vậy nên lúc này Chu Tiểu Di cũng bất lực lắc đầu nói: "Được rồi, mau đi thôi." "Tôi cứu, cứu tất cả đi được chưa?" Lúc này Vương Khải Toàn cười nói: "Cậu đúng là người tốt." Trong khoảnh khắc này.

Chu Tiểu Di cũng không biết nói gì nữa rồi.

Màn hình bình luận trong livestream đã lại một lần nữa nổ tung, bình luận không ngừng spam. 【Chu tỷ cô thật sự quá lương thiện rồi.】【Chu tỷ, cô ở đâu chúng tôi muốn cưới cô.】【Trời ơi Chu tỷ là vợ của tôi.】【Vợ Chu tỷ mau cứu người xong đừng quên bản thân.】【Chu tỷ cô thật sự quá lương thiện rồi.】【Chu tỷ Chu tỷ mau đến đây, mau làm vợ tôi trong nồi đi.】【Chu tỷ, người phụ nữ tốt như cô tìm đâu ra?】【Tôi muốn tìm một tá, cho tôi một tá được không?

Chu tỷ cô thật sự quá tốt.】【Những gì cô vừa làm trong khoảnh khắc này khiến tôi cảm động không thôi, thật quá cảm động.】【Chu

tỷ sao cô lại có thể làm đến mức này, điều này quả thực không phải ai cũng làm được.】【Đúng vậy, Chu tỷ, sao vậy, rốt cuộc cô đang nghĩ gì, thật sự muốn cứu ông lão này đến mức đó sao?】【Nếu thật sự như vậy, ông lão này mà biết ơn báo đáp thì còn tốt.】【Nhỡ đâu hắn ta vong ân bội nghĩa, làm ra những chuyện ghê tởm đáng khinh bỉ thì sao.】【Đến lúc đó, người chịu khổ vẫn là cô, vậy nên chúng tôi không nói nhiều, cô hãy suy nghĩ kỹ.】【Chu tỷ, cô muốn quyết định thế nào chúng tôi cũng không có quyền can thiệp.】【Thôi được rồi, bây giờ cũng không có cách nào khác, cô hãy mau chuẩn bị nguyên tắc hành động là được.】 Chu Tiểu Di nhìn thấy vô số lời khuyên mà fan dành cho mình, cũng gật đầu, trả lời những fan đó.

Sau đó cô lập tức lao lên, chắn trước mặt con nữ quỷ...

Chu Tiểu Di rút ra từ trên người mình một cây cung tên!

Đúng vậy, cây cung này chính là vũ khí cô vẫn luôn mang theo bên mình.

Trong khoảnh khắc này, cả người Chu Tiểu Di bỗng trở nên hừng hực khí thế.

Thế nhưng đúng lúc này, ông lão kia lại vô cùng chấn động, ông ta nói: "Sao cô lại đến cứu tôi?

Đồ mặt dày, tên này cướp đồ của ta rồi còn có mặt mũi đến cứu ta?" Nghe câu này, ngay cả Chu Tiểu Di cũng có chút ngẩn người.

Ông lão này cũng quá kinh tởm rồi, người ta đến cứu mình mà còn mắng người ta.

Lúc này, Chu Tiểu Di cũng cảm thấy hơi tức giận, lập tức nói: "Lão già, ông quá đáng rồi, tôi mạo hiểm quay lại cứu ông, vậy mà ông lại mắng tôi." "Nếu ông đã mắng tôi, thì tôi không có lý do gì để cứu ông nữa." Nói xong, Chu Tiểu Di không chút do dự, tung một cú

đá mạnh vào người ông lão, khiến ông ta bay thẳng vào vũng bùn.

Chương 814

Ngay lúc đó, lũ quỷ nữ nhanh chóng lao tới.

Một con quỷ nữ trực tiếp túm lấy cánh tay ông lão, cắn mạnh một miếng, dường như muốn cắn đứt lìa cánh tay ông ta.

Có vẻ như lũ quỷ nữ cũng đã nổi giận.

Không có cách nào không tức giận được, bởi vì ông lão này đôi khi làm người làm việc thật sự quá đáng.

Nghĩ đến là thấy ghê tởm, cho nên hành động của Chu Tiểu Di lúc này thật ra là hợp tình hợp lý, không có gì sai cả, vốn dĩ nên làm như vậy.

Lúc này, các fan trong kênh livestream lại một lần nữa sôi sục, tất cả đều vô cùng kích động.

Ai nấy đều ủng hộ Chu Tiểu Di, rất nhiều người không nhịn được mà hò hét: 【Ngầu quá Chu tỷ!】 【Đáng đời, phải trừng phạt lão ta như vậy, lão già này đúng là đồ khốn nạn, nhìn là thấy khó chịu.】 【Đúng vậy, trước đó lão già này cứ gây sự mãi, giờ cuối cùng cũng xử lý được rồi, sảng khoái ghê.】 【Hành động này của Chu tỷ đỉnh thật, hả hê quá.】 【Chúng tôi đều thấy rất sướng, Chu tỷ tuyệt vời.】 【Nhanh xử lý lão ta đi, đánh cho chết, đá cho chết!】 【Lão già khốn nạn này đúng là không biết điều, càng ngày càng quá đáng.】 Thấy nhiều bình luận ủng hộ mình như vậy, Chu Tiểu Di cũng không nhịn được mỉm cười.

Cô nở một nụ cười nhạt, trông rất vui vẻ.

Chu Tiểu Di vốn là một người biết ơn, nhưng đồng thời cô cũng là một người ân oán phân minh, vì vậy cô không muốn quản nhiều đến

thế.

Ông đối xử với tôi không nhân, tôi cũng đối xử với ông không nghĩa, đây chẳng phải là đạo lý làm người sao?

Sau khi Chu Tiểu Di đá ông lão xuống đất, những con quỷ nữ lập tức lao tới, túm lấy ông ta điên cuồng cắn xé.

Lúc này, Vương Khải Toàn cũng thấy ông lão đã vô phương cứu chữa, đành bất lực cười nói: "Cô thật sự rất lợi hại, tôi phục cô luôn đấy." Chu Tiểu Di cũng cười, không nói gì nhiều.

Cô kéo tay Vương Khải Toàn chạy thẳng ra ngoài.

Tình hình lúc này vô cùng cấp bách, nếu không chạy, cả hai sẽ phải bỏ mạng ở đây, thật đáng ghét.

Chu Tiểu Di đã dần dần nhận ra rằng giữa người với người nên bao dung, thấu hiểu và học hỏi lẫn nhau...

Vì vậy mà...

đây cũng là một số cách thức đối nhân xử thế.

Và trong khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di cuối cùng cũng nở một nụ cười mãn nguyện.

Hai người chuẩn bị thoát ra ngoài.

Long Lĩnh Mê Quật này rất lớn, nếu trốn thoát thành công, Chu Tiểu Di có thể nhận được một lượng lớn kim hồn tệ, vũ khí các loại.

Đến lúc đó lại có thể roll đồ rồi, thật sự rất sảng khoái, rất thoải mái.

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di vui vẻ cười phá lên, không nhịn được mà nói lớn: "Haha, tuyệt vời quá!" "Nếu thật sự có thể roll được trang bị, roll được kim hồn tệ, thì còn hơn cả lấy được kho báu trong mộ nữa." "Mấy người kia chỉ biết lấy kho báu, còn tôi thì nhìn xa trông

rộng hơn kho báu nhiều." "Tôi là đến để phá đảo, tôi là đến để vượt qua Long Lĩnh Mê Quật, nơi này thật sự quá vui rồi!" Tiếng cười của Chu Tiểu Di lập tức thu hút sự chú ý của Vương Khải Toàn, Vương Khải Toàn cười gượng gạo, không nói gì.

Lúc này, Chu Tiểu Di trông vô cùng sảng khoái, có một loại cảm giác hả hê báo thù.

Ngay khi họ đang chuẩn bị chạy trốn về phía lối ra, ông lão đột nhiên vòng từ phía sau tới, nắm chặt cánh tay Chu Tiểu Di.

Ông lão không chết, hơn nữa còn rất linh hoạt.

Ông ta gào lớn: "Hahah, chính là cô, thật sự rất đáng ghét." Ông lão như phát điên túm chặt lấy Chu Tiểu Di, lúc này sao có thể dễ dàng buông tay được.

Chu Tiểu Di không nhịn được gào lên: "Cút ngay!

Mau buông tay tôi ra, nếu không tôi sẽ đánh chết ông đấy!" Ông lão đã vô cùng tức giận, lập tức nói: "Đánh chết tôi?

Tôi đã chết rồi!" Chu Tiểu Di chợt cảm thấy không khí có vẻ không đúng lắm.

Cái gì?

Ông lão này đã chết rồi?

Chương 815

Chẳng lẽ kẻ này đã không còn tồn tại trên thế giới này nữa?

Chẳng lẽ những gì đang thấy đều là ảo ảnh sao?

Nghĩ đến đây, mọi người ai nấy đều sởn gai ốc, rất nhiều người thậm chí còn toát mồ hôi lạnh.

Cảm giác cả người khó chịu, rốt cuộc kẻ này là loại tồn tại gì?

Là loại tồn tại đáng sợ nào mà khiến người ta cảm thấy khó chịu như vậy?

Kẻ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trên người ông ta rốt cuộc ẩn giấu điều gì?

Lúc này, vô số người xem dường như đều có chút hoảng loạn, không biết phải làm sao.

Dù sao những chuyện xảy ra này thật sự quá quỷ dị, khiến người ta không thể phân biệt được rốt cuộc là chuyện gì.

Trong khoảnh khắc này, rất nhiều người không nhịn được mà gào lớn: 【Trời ơi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tình huống này là sao vậy?】 【Là tình huống gì?

Cái quái gì thế này?】 Khán giả trong kênh livestream lại một lần nữa bình luận rần rần: 【Không phải chứ?

Chu tỷ cô phải cẩn thận, ông lão kia có vẻ không ổn, chẳng lẽ ông ta biến thành ác quỷ rồi?】 【Trời ơi, trên đời này làm gì có ác quỷ, mọi người đừng có nói bậy.】 【Không đúng, tôi thấy ông lão tám phần là đã thành ác quỷ rồi.】 【Tôi không phải nói hùa, cũng không phải nói bậy, tôi là sau khi suy nghĩ kỹ mới nói đấy.】 【Dáng vẻ của

ông lão có vẻ không ổn, mấy người phải cẩn thận một chút.】【Nếu ông ta thật sự biến thành ác quỷ, tôi đoán mọi người sẽ không dễ chịu đâu.】【Đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, e rằng không ai có thể biết rõ.】【Tình hình của ông lão có vẻ không đúng lắm, cô đừng nói chứ, cô đừng nói chứ nhìn cái dáng vẻ của ông ta...】【Có vẻ hơi kỳ lạ thật, ông lão rốt cuộc bị làm sao vậy, thật sự khiến người ta giật mình.】【Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đáng sợ quá.】【Mấy người một người nói thế này, một người nói thế kia, tôi không biết phải ứng phó thế nào nữa.】【Thật sự rất đáng sợ, rốt cuộc là chuyện gì vậy, đáng sợ quá đi.】【Mấy tên các người đừng có nói loạn nữa, nếu cứ nói tiếp như vậy, tôi cảm thấy càng ngày càng kinh khủng.】【Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Ông lão này có vấn đề gì à?

Sao tôi không nhìn ra chút nào.】【Mấy tên ngốc các người thật sự không hiểu sao?】【Ông lão này vừa bị con quỷ nữ kia cắn một miếng, e rằng bây giờ ông ta đã không còn tỉnh táo nữa rồi.】【E rằng ông ta đã thay đổi, không còn là ông lão đó nữa.】【Đã biến thành một người khác, ông ta đã bị quỷ hóa rồi, hiểu chưa?】Nghe câu này, vô số người xem đều cảm thấy sởn gai ốc, thậm chí ngay cả Chu Tiểu Di cũng cảm thấy có một tia đau khổ.【Trời ơi, quỷ hóa, kẻ này thật sự sẽ quỷ hóa sao?】【Quỷ hóa là trạng thái gì?

Là biến thành dạng gì?】Ai nấy đều cảm thấy trạng thái này hình như không dễ hiểu lắm, hơn nữa cũng không biết phải ứng phó thế nào.

Họ chỉ cảm thấy toàn thân đau khổ không thôi, cũng không biết phải nói sao.

Quỷ hóa rốt cuộc là cái gì, đáng sợ đến mức nào, không ai biết rõ, phải không?

Rất nhiều người đành bất lực lắc đầu, trông thật sự rất tự trách, rất đau lòng.

Cũng không biết phải dùng thái độ thế nào để đối mặt, chỉ có thể bất lực bày tỏ rằng mình cũng không rõ rốt cuộc đây là cái gì.

Trong khoảnh khắc, rất nhiều người không biết phải làm sao, biểu cảm của mọi người cũng càng ngày càng khó chịu.

Lúc này, Chu Tiểu Di cũng cười nói: "Quỷ hóa thì quỷ hóa, sợ gì?" "Tôi có hệ thống kim hồn tệ, lần này tôi sẽ roll ra một vũ khí tốt để dạy dỗ ông ta một trận." "Tôi sẽ cho ông ta biết thế nào là khủng bố, kẻ này không ngừng chạm vào vảy ngược của tôi, không ngừng khiến tôi khó chịu." "Hôm nay tôi sẽ cho ông ta biết thế nào là khủng bố thật sự, đến lúc đó ông ta sẽ hiểu thế nào là kinh hoàng tột độ." "Đến lúc đó, dù là ai, tôi cũng sẽ cho mọi người biết thực lực của tôi không thể nghi ngờ." "Tôi tuyệt đối không phải là một kẻ mà mấy người có thể dễ dàng chọc ghẹo." "Hôm nay, dù có chuyện gì xảy ra, tôi nhất định sẽ hạ gục ông ta." "Kẻ này thật sự đã chạm vào vảy ngược của tôi, tuyệt đối không thể tha thứ, không thể tha thứ!" Nói xong, cả người cô tỏ ra vô cùng phẫn nộ, thậm chí muốn xông lên dạy dỗ ông lão một trận.

Loại người này thật sự không biết sống chết, dám chủ động chọc ghẹo Chu Tiểu Di cô, Chu Tiểu Di cũng không ngại dạy dỗ đối phương một bài học.

Chu Tiểu Di đột nhiên từ cửa hàng hệ thống rút ra một món vũ khí, lớn tiếng hô: "Hay lắm!

Đây chính là vũ khí mạnh nhất của tôi, khẩu súng xung kích mạnh nhất!" "Trong khoảnh khắc khẩu súng xung kích này nằm trong tay, Chu Tiểu Di dường như hoàn toàn biến thành một người khác." "Trông cô ấy tràn đầy sức mạnh và sự đáng sợ." Trong khoảnh khắc,

cảm giác mà Chu Tiểu Di mang lại thật sự trở nên vô cùng lợi hại...

Lúc này, Vương Khải Toàn cũng cười nói: "Mau chạy đi!" "Bây giờ ông lão này đã biến thành ác quỷ rồi, chúng ta có ở lại đây cũng chẳng có tác dụng gì." "Chúng ta bây giờ muốn cứu ông ta cũng không cứu được nữa, người này đã thay đổi rồi." "Vì vậy, chúng ta ở lại đây không có bất kỳ ý nghĩa nào, đừng nghĩ đến chuyện cứu ông ta nữa." "Bây giờ quan trọng nhất là bảo toàn mạng sống của chính chúng ta." Chu Tiểu Di cũng cười nói: "Đó là điều đương nhiên, chúng ta nhất định phải bảo toàn mạng sống của mình." "Từ xưa đến nay vẫn có câu: 'Cứu người trước tiên phải cứu mình'." "Nếu ngay cả mạng sống của mình cũng không giữ được, thì làm sao có thể cứu những người khác được chứ?" "Nếu ngay cả mạng sống của mình cũng không giữ được, thì việc cứu những người khác, theo tôi thấy, chỉ là một câu chuyện cười mà thôi." Lời nói của Chu Tiểu Di trong khoảnh khắc này, không nghi ngờ gì nữa đã khiến mỗi người có mặt tại đó đều cảm thấy vô cùng phấn chấn.

Nội tâm mọi người đều tràn đầy cảm xúc phấn khởi, ai nấy đều biểu hiện vô cùng kinh ngạc.

Có thể thấy, họ ít nhiều đều đã trải qua những chuyện tương tự, nên mới trở nên như bây giờ.

Chương 816

Nếu không thì với tính cách của họ cũng sẽ không đến nỗi thê thảm như vậy.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng không nhịn được lớn tiếng nói: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Ông lão này cho tôi một cảm giác không thể đoán ra được, rốt cuộc là sao?" "Trên người ông lão này rốt cuộc có hào quang gì, thật sự khiến tôi cảm thấy đáng sợ." Những lời này của Chu Tiểu Di không nghi ngờ gì nữa đã khiến mọi người đều cảm thấy vô cùng khó chịu.

Các fan trong kênh livestream lại một lần nữa bình luận rần rần, ai nấy đều lớn tiếng hò hét: 【Quá đáng ghét, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến Chu tỷ của chúng ta bây giờ cũng mơ hồ rồi?】 【Chuyện gì mà khiến Chu tỷ của chúng ta tức giận đến vậy, tại sao ông lão này không thể giết?】 【Ông lão này đã làm điều ác quá nhiều, đã có cái kết cục như vậy rồi, còn giữ ông ta lại làm gì?】 【Mạng của ông lão này e rằng bây giờ không giữ được nữa, nhất định phải tận diệt ông ta mới được.】 【Hay lắm, ông lão quả nhiên hung ác, quả nhiên vô cùng, nếu đã như vậy thì cũng không cần giữ lại mạng của ông nữa.】 【Hôm nay tôi thấy chính là thời cơ tốt nhất để dạy dỗ ông lão này, mọi người nói có đúng không?】 Càng ngày càng nhiều người không nhịn được giơ tay tán đồng, đều cảm thấy ông lão này có quỷ, thậm chí còn muốn loại bỏ ông ta.

Có thể thấy, tâm trạng của mọi người thật ra là như nhau, ai nấy đều không muốn ông lão này có thể sống yên ổn.

Dù sao ông lão này thực ra đã làm tổn hại lợi ích của rất nhiều người, trong khoảnh khắc này, mọi người thật ra đều coi trọng lợi ích

vô cùng.

Không ai là không coi trọng lợi ích cả, đó là chuyện cười thôi, phải không?

Dù sao những người mạnh mẽ trong thời đại này, mỗi người đều có lựa chọn riêng của mình.

Và bây giờ Chu Tiểu Di cũng biết nếu không trừ bỏ ông lão thì thật sự rất tệ, nhất định phải nghĩ mọi cách để loại bỏ ông ta.

Sau đó, khẩu súng xung kích của cô liên tục quét về phía ông lão.

Thực lực của ông lão vốn đã rất mạnh, bây giờ sau khi biến thành ác quỷ thì càng kinh khủng hơn.

Khẩu súng xung kích bắn vào người ông ta, tạo ra từng lỗ đạn một.

Nhưng ông lão lại như không hề hấn gì!

Trông ông ta không có chút chuyện gì cả!

Thực ra đây chính là một loại thực lực.

Lần này, người xem trong kênh livestream trực tiếp nổ tung.

Họ hoàn toàn không ngờ ông lão này lại chịu đòn đến vậy!

Vừa rồi súng xung kích bắn vào người ông ta mà không có tác dụng.

Thế là họ lại tiếp tục bình luận rần rần: 【Chu tỷ mau chạy đi, ông lão này không đánh chết được đâu, ông ta đã hoàn toàn quỷ hóa rồi.】 【Nếu lúc này không chạy, tất cả kho báu vừa thu thập sẽ bị ông ta cướp sạch.】 【Chu tỷ mau chạy đi, mỗi fan của cô đều nghĩ như vậy, nhất định phải giúp cô thoát ra ngoài mới được.】 【Chu tỷ, chúng tôi bây giờ đều là fan chân chính của cô, chúng tôi thật sự không muốn cô chết ở nơi này.】 【Nếu thật sự chết ở đây, mọi nỗ lực

trước đó đều sẽ phí hoài.】【Chu tỷ, cô sẽ không thật sự muốn chết ở đây chứ.】【Trời ơi, nơi này thật sự quá đáng sợ, Chu tỷ, mau chạy thoát thân đi.】【Giữ được mạng chó của mình, tương lai sẽ có vô vàn cơ hội, Chu tỷ nghe chúng tôi khuyên một câu, mau rời khỏi nơi này.】【Có một câu nói rất hay, 'đất này không giữ khách, tự có đất khác giữ khách'.】【Chu tỷ, cô bây giờ không đi thì còn đợi đến bao giờ?】【Chu tỷ, cô bình tĩnh suy nghĩ một chút là sẽ hiểu thôi.】【Nếu tiếp tục ở lại đây, sẽ chỉ có ngày càng nhiều chuyện phiền phức cho cô.】【Bây giờ chạy thoát thân là lựa chọn duy nhất, ngoài ra không còn cách nào khác, Chu tỷ.】【Đúng vậy, Chu tỷ, thực ra lời khuyên của chúng tôi không có vấn đề gì cả, không sai chút nào.】【Sao cô không nghe lời khuyên của fan, mau chạy thoát thân đi, chúng tôi sẽ không hại cô đâu, chúng tôi là fan chân chính của cô mà.】【Chu tỷ, đừng nghe bọn họ, những người này thật sự nói bậy bạ.】【Ông lão này bây giờ cô không cho ông ta một nhát kết liễu, không cho ông ta một đòn cuối cùng thì...】【Ông lão này lỡ may lại một lần nữa sống lại biến thành người thật thì đến lúc đó Chu tỷ cô muốn đến cũng không kịp nữa đâu.】【Vì vậy, lời khuyên của tôi rất đơn giản, lời khuyên của tôi là bổ đao kết liễu, mau bổ đao đi.】【Một khi cô bổ đao, thì mọi chuyện đều kết thúc, ông lão này dù có mọc cánh cũng khó thoát.】【Tôi không tin ông ta có ba đầu sáu tay gì, thật sự không tin kẻ này rốt cuộc có năng lực gì.】【Chu tỷ không cần nói nhiều với ông ta, trực tiếp xông lên hủy diệt ông lão này đi.】【Hơn nữa, ông lão này thật sự đáng chết, chúng tôi sớm đã nhìn ông ta không vừa mắt rồi.】【Lão già này cho tôi một cảm giác là ông ta vô cùng kinh tởm, không phải là người tốt.】Trong khoảnh khắc này, vô số người xem cũng đang mong đợi.

Dường như mọi người đều hy vọng Chu tỷ có thể nhanh chóng hoàn thành việc này.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di lúc này lại tỏ ra vô cùng bất lực.

Có thể thấy cô không phải là không muốn hoàn thành, chỉ là đôi khi việc hoàn thành sẽ có độ khó cao hơn, làm sẽ phiền phức hơn, nên cô vẫn luôn bình thản, tỏ ra vô cùng điềm tĩnh.

Sở dĩ cô bình tĩnh như vậy, chủ yếu cũng là vì vấn đề của chính cô.

Cô không muốn gánh vác quá nhiều trách nhiệm, gánh vác quá nhiều thứ.

Theo cô thấy, hôm nay nếu có thể chạy thì chạy, không chạy được thì thôi, bỏ mạng ở đây cũng không sao cả.

Chu Tiểu Di vốn là một người có cái nhìn thoáng, từ trước đến nay sẽ không vì những chuyện vặt vãnh này mà thay đổi suy nghĩ của mình.

Ai hiểu Chu Tiểu Di đều sẽ biết đạo lý này.

Bây giờ, thay vì để cô ấy tìm cách chạy trốn, chi bằng cứ để Chu Tiểu Di ở lại, tìm một phương án để đối phó với tất cả những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Dù sao những chuyện sắp xảy ra đều là không thể kiểm soát được, không ai có thể biết tương lai sẽ xảy ra điều gì.

Tương lai thật ra rất xa vời, không nhất định có thể nắm bắt được.

Nếu Chu Tiểu Di lúc này không dốc toàn lực, đến lúc đó!

Chương 817

Rất có thể sẽ trở nên khó khăn trong hành động!

Khó mà tiến lên!

Các loại chuyện sẽ nối tiếp nhau mà đến...

Lúc này, Chu Tiểu Di cũng vô cùng khó xử!

Bởi vì cô không biết mình phải nói sao nữa.

Chỉ có thể bất lực thở dài một hơi!

Lại một lần nữa rút ra một khẩu súng xung kích, điên cuồng bắn về phía ông lão.

Ông lão từ trên xuống dưới đều bị súng xung kích bắn cho tơi tả.

Nhưng ông lão vẫn vô cùng kiên cường, ông ta dường như đã liều cái mạng hèn này để giành lấy tất cả.

Ông lão thật sự quá độc ác, không thể không nói ông lão có quyết tâm như vậy, thực sự đã vượt qua phần lớn người có mặt tại đó.

Thực ra, đa số mọi người đều không dũng cảm, không quyết đoán như ông lão.

Ông lão khi làm việc luôn mang đến cho người khác một cảm giác vô cùng đáng sợ.

Ông lão chính là như vậy, đôi khi mang lại cảm giác không sợ chết.

Có thể nói tất cả những điều này có lẽ đều là do định mệnh, trời dường như đã định sẵn rồi, nên mới gặp phải những chuyện như vậy.

Ông lão bây giờ cũng không biết phải làm sao.

Ánh mắt bất lực đó thực sự mang đến cho rất nhiều người một suy nghĩ bất lực.

Các fan trong kênh livestream lại một lần nữa nổ tung, bình luận không ngừng tràn ngập màn hình: 【Ông lão đó thì kệ đi, mau dùng súng xung kích quét ông ta đi.】 【Chu tỷ, nếu cô không tiêu diệt ông lão này, sau này cô sẽ còn nhiều chuyện phiền não hơn nữa đấy.】 【Chu tỷ, đừng tưởng mọi chuyện đã kết thúc, ông lão này sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô đâu.】 【Ông lão này vốn là người tham lam, sau khi chết đi e rằng sẽ càng tham lam hơn.】 【Thật sự rất tệ, Chu tỷ sao lại gặp phải chuyện rắc rối này chứ?】 【Chu tỷ, nhớ ngày xưa cô cũng là một người tốt, theo tôi thấy Chu tỷ cô luôn rất lương thiện.】 【Một cô gái lương thiện như cô, tại sao lại gặp phải chuyện xấu như vậy?】 【Thật sự nghĩ không thông, Chu tỷ à.】 【Thôi được rồi, mọi người đừng nói nữa, những gì mọi người nói đó có phải là tiếng người không?】 【Cái gì mà cô gái lương thiện gặp chuyện xấu, lương thiện chẳng lẽ sẽ không gặp phải kẻ xấu sao?】 【Theo lời anh nói thì hình như cả thế giới này không có kẻ xấu nào, chỉ cần giữ lương thiện là sẽ không gặp phải kẻ xấu sao?】 【Suy nghĩ của anh thật sự rất sai lầm, cũng không biết anh nghe ai nói nữa.】 【Câu nói này thật sự rất không đáng tin cậy, rất không đáng tin.】 【Sau khi lương thiện, những kẻ xấu gặp phải có thể còn nhiều hơn, đừng tưởng lương thiện là không sao cả.】 【Loại suy nghĩ này của anh là vô cùng sai lầm, vô cùng nguy hiểm, hôm nay tôi nhất định phải sửa chữa suy nghĩ của anh.】 【Nếu không thì dựa vào loại suy nghĩ nguy hiểm này, anh sẽ còn làm ra nhiều việc sai lầm hơn nữa đấy.】 【Đến lúc đó thì ai cũng không thể bảo vệ anh được đâu.

Nghe rõ chưa?】 【Tuyệt đối không thể như vậy, phải biết rằng mỗi người lương thiện đều là lương thiện trong tình huống giữ vững giới hạn của mình.】 【Không phải ai cũng có thể lương thiện một

cách tùy tiện như vậy.】【Chu tỷ nghe chúng tôi khuyên một câu, mau hành động đi, ông lão này đã hết cứu rồi.】【Bây giờ điều cô phải làm là nhanh chóng tiêu diệt sạch ông lão này.】Nói xong, mọi người cũng không nói nhiều nữa, và lúc này Chu Tiểu Di cũng thực sự đã làm vậy.

Cô không nói hai lời, trực tiếp xông lên, khẩu súng xung kích lại một lần nữa quét về phía đầu ông lão.

Còn Vương Khải Toàn cũng lập tức nói: "Mau chạy đi, nếu tiếp tục xông lên như vậy, e rằng tình hình sẽ bất lợi." Chu Tiểu Di quả thực đã lắc đầu, cô cũng biết Vương Khải Toàn là vì tốt cho cô.

Nhưng sự việc đã phát triển đến bước này, cô thực ra đã không còn đường lui nữa rồi...

Ngay lúc đó, Chu Tiểu Di đột nhiên hét lớn một tiếng, nói: "Không được nữa rồi, đã hết cơ hội rồi, cậu có hiểu hoàn cảnh của tôi bây giờ không?" "Đã không còn bất kỳ cơ hội nào nữa, tôi cũng không biết phải nói với mọi người sao." "Tóm lại, chuyện bây giờ vô cùng quỷ dị, một khi chúng ta đi sai một bước, rất có thể phía dưới chính là vực sâu vạn trượng." "Vì vậy, tôi nhất định phải nói cho mọi người biết những chuyện tiếp theo, dù là ai, mọi người đều phải chú ý." "Không thể lại dễ dàng chịu thua như bây giờ nữa, nghe rõ chưa?" Chu Tiểu Di lúc này cũng không biết phải làm sao.

Khi khẩu súng xung kích quét vào đầu ông lão, ông lão đột nhiên bùng nổ, há to miệng máu me lao về phía Chu Tiểu Di mà cắn.

Chu Tiểu Di nghiêng người né tránh, muốn tránh ra, nhưng cô lại vô cùng khó khăn.

Trong khoảnh khắc này, nếu không thành công né tránh!

Vậy thì điều đang chờ đợi cô sẽ là cái chết!

Đây là điều không thể nghi ngờ.

Lúc này, Chu Tiểu Di cuối cùng cũng không nhịn được gầm lên: "Khốn kiếp, sao lại biến thành bộ dạng này?" "Đây không phải là điều tôi muốn thấy chút nào cả." Chu Tiểu Di hận không thể thét lên, chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng những chuyện tiếp theo sẽ ngày càng khó giải quyết.

Chu Tiểu Di lúc này đương nhiên cũng hiểu những đạo lý này, vì vậy cô cũng không muốn nói nhiều nữa.

Chương 818

Hôm nay, dù có chuyện gì xảy ra, cô cũng phải kiên trì, đây cũng là sự quật cường cuối cùng của Chu Tiểu Di cô.

Bất cứ ai cũng vậy!

Vì đã có thể kiên trì đến bây giờ!

E rằng cũng đã không dễ dàng gì.

Phải biết rằng trên thế giới này không phải ai cũng có thể kiên cường bất khuất, ai cũng có thể kiên trì được như vậy.

Thế giới này vốn dĩ là như vậy, rất nhiều người rất dễ dàng bỏ cuộc.

Bởi vì kiên trì thường khó khăn hơn bỏ cuộc rất nhiều, phải biết rằng kiên trì là vô cùng không dễ dàng.

Nhưng bỏ cuộc lại là chuyện có thể làm được một cách dễ dàng.

Trên thế giới này hy vọng mỗi người đều có thể hiểu được đạo lý như vậy, nếu không thì đó thật sự là một bi kịch.

Và bi kịch này không biết sẽ kéo dài bao lâu, đây mới là sự tồn tại khó xử nhất trong nhân tính.

Sau khi ông lão bị bắn bay đi, nằm trên mặt đất đầy máu, bất động, miệng lẩm bẩm: "Bảo vật của ta đều bị cướp đi hết rồi, ta không cam tâm!" Bình luận trong kênh livestream lại một lần nữa tràn ngập màn hình, vô số cư dân mạng sớm đã không chịu nổi rồi, ai nấy đều không nhịn được lớn tiếng chửi rủa: 【Đi đi, ông lão này, ông thật sự kinh tởm quá, tại sao lại làm ra loại chuyện xấu xa này?】 【Nếu ông đã trân trọng bảo vật của mình như vậy, thì ông tự đi mà lấy.】 【Dựa vào cái gì mà bắt Chu tỷ của chúng tôi phải gánh chịu,

Chu tỷ đâu phải nô lệ của ông, không có nghĩa vụ phải gánh chịu thay ông, phải không?】【Ông lão tự mình giải quyết đi, đừng nói nhiều nữa.】【Ông lão này bây giờ tôi thấy càng ngày càng quá đáng, thật sự nghĩ không thông rốt cuộc là chuyện gì.】【Ông lão này luôn cho tôi một cảm giác vô cùng đáng ghét, dù sao tôi cũng thấy ông ta không phải người tốt.】【Anh nói như vậy thật sự có lý, tôi cũng không biết là cảm giác của bản thân hay là gì nữa.】【Dù sao cũng giống như mọi người đã nói, tôi cảm thấy ông lão này quả thực không phải là người tốt.】【Thật sự hy vọng có người có thể đứng ra thu dọn ông ta một phen, cho ông ta biết thế nào là khủng bố.】【Đừng để ông ta lại đi hại đời nữa, thật sự đáng sợ.】【Kẻ này, kẻ này khi làm việc không hề suy nghĩ, vô cùng âm hiểm, vô cùng độc ác.】【Có thể tưởng tượng được những việc ông ta làm lúc này đáng khiến người ta tuyệt vọng đến mức nào.】【Một khi chúng ta suy nghĩ kỹ, rất nhiều chuyện đều sẽ hiểu ra thôi.】Khi những lời này nói ra, rất nhiều người dần dần hiểu được.

Còn bên Chu Tiểu Di cũng lẩm bẩm gật đầu, cô tiếp tục dùng súng xung kích bắn ông lão.

Ngay lúc này, quỷ nữ lại bất ngờ xông về phía này, cảnh tượng nhất thời không thể kiểm soát.

Những người có mặt đều cảm thấy vô cùng sợ hãi, bởi vì không ai biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Tiếp theo không chừng sẽ có những chuyện kinh khủng hơn xảy ra, và tất cả những điều này đều là thứ họ không thể kiểm soát được.

Vì vậy, họ mới cảm thấy sợ hãi đến vậy.

Phải biết rằng một người bình thường không thể có những suy nghĩ đáng sợ như thế.

Người bình thường còn hiểu những đạo lý này, huống chi là cô

ấy?

Lúc này, đám đông cũng dần mất đi chính mình, dường như nhiều người không ngừng lắc đầu nguầy nguậy.

Có thể thấy, tâm trạng của họ lúc này cũng rất tệ.

Có lẽ trong mắt họ, bản thân thế giới này đã không đủ hoàn mỹ rồi.

Vì vậy, làm thêm nhiều việc khác cũng không có ý nghĩa gì, đó chính là câu trả lời của họ.

Dù sao mỗi người đều có câu trả lời của riêng mình, và việc tìm ra câu trả lời đó trong thế giới này, có lẽ là một điều vô cùng quan trọng.

Ai biết được điều đáng sợ nhất trong đám đông là gì?

Thực ra chính là mất đi phương hướng, đó mới là điều đáng sợ nhất, cũng là điều khiến người ta sợ hãi nhất.

Trong khoảnh khắc này, dường như rất nhiều người đã dần hiểu ra, họ cũng không muốn nói nhiều nữa.

Nỗi sợ hãi này không biết sẽ kéo dài bao lâu, chỉ hy vọng mọi thứ trong tương lai sẽ trở nên đơn giản hơn.

Ít nhất đừng để họ phải đau đầu không thôi như bây giờ nữa, cảm giác này thật sự quá khó chịu.

Thậm chí còn khiến người ta có chút đau đầu, cũng không biết là ai đã kích hoạt những sự kiện này.

Chỉ riêng bầu không khí khó chịu đó cũng đã đủ rồi.

Chương 819

Bây giờ họ đã không muốn nói nhiều nữa, chỉ muốn xem kẻ thù trước mặt rốt cuộc còn bao nhiêu thủ đoạn chưa sử dụng.

Trong khoảnh khắc này, rất nhiều người dường như đều đã tìm thấy một chút vinh quang sứ mệnh của riêng mình.

Theo họ thấy, mỗi người họ đều là ân tứ tốt đẹp nhất của thượng đế.

Vì vậy, mỗi người đều có nghĩa vụ bảo vệ lãnh địa của mình thật tốt.

Và trong khoảnh khắc này, họ cũng vô cùng cố chấp với việc bảo vệ lãnh địa.

Phải biết rằng một người vốn dĩ là như vậy, càng cố chấp với một việc gì đó thì càng khó giải quyết.

Vì vậy, bây giờ sự việc này cũng ngày càng phức tạp, khiến không ít người đều cảm thấy vô cùng đau đầu.

Đau đầu thì đau đầu, nhưng tổng có một số việc là nhất định phải tự mình giải quyết.

Nếu không thì những chuyện sẽ phải đối mặt tiếp theo sẽ là những phương án mà họ không thể xử lý được trong kiếp này.

Trong khoảnh khắc này, dường như rất nhiều người đã dần hiểu ra.

Hóa ra từ trước đến nay họ học được đều là những thủ đoạn mạnh mẽ, sức mạnh cứng rắn.

Và điều này thực sự sẽ khiến nhiều người trở nên phù phiếm.

Bất cứ ai cũng vậy, một khi đã trở nên phù phiếm, nóng nảy thì rất nhiều vấn đề không thể giải quyết được.

Dù là làm người hay làm việc, đều phải có một mục tiêu rõ ràng.

Bây giờ Chu Tiểu Di đã biết mục tiêu của mình là gì rồi...

Hiện tại, Chu Tiểu Di dù có liều hết sức cũng phải thực hiện ước mơ của mình.

Cô luôn tin rằng chỉ cần mình làm điều đúng đắn, thì về cơ bản sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Nhưng đôi khi, quan niệm này không phải lúc nào cũng hoàn toàn chính xác.

Có lúc, những điều đó lại mang đến những tiếc nuối mà không ai có thể chịu đựng nổi.

Tóm lại, mọi chuyện không hề tốt đẹp như mọi người nghĩ, ít nhất là cho đến bây giờ.

Bao nhiêu người đã phải chịu đựng những chuyện vớ vẩn này, và giờ đây, chúng lại liên tục dồn dập.

Nhìn thấy lão già đổ gục xuống, Chu Tiểu Di cảm thấy trong lòng vô cùng phấn khích.

Các fan trong phòng livestream lại hò reo cổ vũ: 【Tuyệt vời!

Chị Chu cuối cùng cũng đánh bại lão già đáng ghét này rồi!】 【Đỉnh quá chị Chu!

Chị nên làm thế từ sớm rồi, lão già đáng ghét này phải bị tiêu diệt nhanh đi, cho mọi thứ yên bình!】 【Đúng vậy đó chị Chu, lão già này phiền phức lắm luôn!】 【Hôm nay chị diệt hắn là vì dân trừ họa đó!】 【Từ nay về sau, chắc thế giới này sẽ bớt đi kha khá loại lão già như vậy.】 【Chết hết sớm là tốt nhất, loại người này tham lam vô

độ, tham tiền lại sợ chết.】【Đủ thứ gì cũng tham, lão già này đúng là thứ ghê tởm nhất lịch sử!】【Thế nên tôi mong mọi người đừng ai thèm chấp loại lão già này.】【Mà nếu dính dáng đến loại lão già này thì mới là đau khổ nhất đó!】【Thôi được rồi, mấy ông yên tâm đi, chị Chu là ai chứ?

Chị Chu làm sao mà dính dáng đến mấy lão già này được chứ?】【Mấy người còn tự nhận là fan ruột gì đó, nghe mấy lời fan ruột mấy người nói xem, đó còn là lời người nói sao?】【Chị Chu là một tồn tại kiêu ngạo đến mức nào, lão già này lại là thứ gì chứ, hắn ta đủ tư cách sao?

Làm ơn đi.】【Lão già này đến cả xách dép cho chị Chu còn không xứng, làm sao các người lại nói hắn ta có bản lĩnh gì.】【Dù sao tôi cũng không tin, chị Chu dù có bản lĩnh cũng sẽ không thèm chấp nhặt với lão già này.】【Lão già này yếu ớt đến mức nào, hơn nữa mọi người dường như cũng chẳng ai thích hắn.】【Chúng ta không cần thiết tiếp tục thảo luận về lão già này nữa, hắn ta giờ trong mắt tôi đã phế rồi.】【Bây giờ hắn ta cứ như một cái xác không hồn, đã bị chôn vùi trong hư không, chẳng còn giá trị gì cả.】Những lời này đã khiến mọi người chợt bừng tỉnh.

Trước đó, mỗi người có lẽ đều cực kỳ kích động, cho rằng lão già này có thể ảnh hưởng đến chị Chu, ảnh hưởng đến Chu Tiểu Di.

Nhưng bây giờ xem ra thì không hề.

Chu Tiểu Di dường như cực kỳ ổn định, làm bất cứ chuyện gì cũng không dễ bị người khác ảnh hưởng.

Chương 820

Có lẽ đây chính là sức hút cá nhân của Chu Tiểu Di, cô luôn như vậy, luôn có một khí chất siêu phàm thoát tục, chính là khí chất của Chu Tiểu Di đã đạt đến đỉnh cao.

Điều đó khiến ngày càng nhiều người cảm thấy cô gái Chu Tiểu Di này vô cùng lương thiện, vô cùng tốt bụng.

Ngay lập tức, màn hình livestream lại tràn ngập bình luận, bắt đầu khen ngợi Chu Tiểu Di. 【Chị Chu, chị thật sự quá đỉnh!】 【Loại lão già này phải tiêu diệt sớm, giải quyết sớm, sớm được yên ổn.】 【Nếu không thì chúng ta đều rất lo lắng cho chị.】 【Bây giờ cuối cùng cũng giải quyết xong rồi, như vậy cũng tốt, mọi người không cần lo lắng nữa.】 ... 【Hahaha ~ như vậy mọi người đều thấy vui cho chị rồi đó, chị Chu.】 【Đúng vậy, bây giờ chị đã xử lý xong mọi chuyện rồi, có thể yên tâm nghỉ ngơi một thời gian.】 【Chị Chu, bây giờ vẫn chưa phải lúc nghỉ ngơi đâu, mau chóng qua màn, lấy được kim hồn tệ thuộc về mình rồi hãy quyết định.】 【Chị còn chưa lấy được kim hồn tệ, chưa lấy được gì cả.】 【Có thể nói trong tình huống này mà chị đi lười biếng thì rất nguy hiểm.】 【Tôi đề nghị vẫn nên tìm được một số vật phẩm thuộc về mình trước, tôi nghĩ điều này rất cần thiết.】 【Đây là một chuyện vô cùng quan trọng, ít nhất trong mắt tôi là như vậy.】 Những người trong phòng livestream lại tiếp tục spam bình luận nhắc nhở Chu Tiểu Di. 【Chị Chu xin hãy chú ý, tình hình của chị bây giờ rất nguy hiểm, chị phải bình tĩnh đối phó.】 【Bây giờ lão già này tuy đã biến thành quỷ dữ, nhưng hắn ta có thể vẫn chưa chết đâu.】 【Mọi người phải biết, trên thế giới này, quỷ dữ đều có khả năng hồi sinh đó.】 【Chị Chu, tranh thủ thời gian mau chóng hủy diệt hoàn toàn lão già đó đi.】 【Anh em nói gì vậy,

làm sao có thể hủy diệt hoàn toàn lão già đó chứ.】【Lão già đó ngây thơ, lương thiện, vô tư như vậy, nếu thật sự hủy diệt thì chẳng phải rất khó xử sao?】【Trời ơi, mấy người này nói chuyện đúng là không động não chút nào.】【Dựa vào cái gì mà phải hủy diệt lão già đó, lão già đó dù sao cũng là một người khá tốt mà.】【Hiện tại tôi thấy lão già đó chết cũng được, không cần thiết phải thế đâu, hoàn toàn không cần thiết.】【Thật là nực cười.】【Tuy nhiên nếu mấy người đều nghĩ vậy, tôi cũng có thể nghĩ vậy.】【Nào anh em, chúng ta cùng đi giúp hủy diệt lão già đó.】【Tôi nhìn lão già đó cũng không vừa mắt, chúng ta đều nghĩ vậy mà.】【Thật sao?

Mấy người này dường như đều có mưu đồ riêng, ai cũng có suy nghĩ của mình.】【Không cần phải nói những lời ngụy biện đường hoàng như vậy.】【Đúng vậy, nhưng không phải ai cũng như vậy, ai có suy nghĩ khác chứ?】【Thôi được rồi, mọi người đừng cãi nữa.】【Chúng ta bây giờ đều đã mệt mỏi rồi.】【Nếu cứ tiếp tục cãi vã vô nghĩa như vậy, chỉ mang lại hậu quả tai hại cho mọi người thôi.】【Thế nên tôi có một đề nghị hay, từ giây phút này trở đi, tất cả chúng ta đều nên suy nghĩ lý trí.】【Đối mặt một cách bình tĩnh, tôi nghĩ đó là điều quan trọng nhất.】【Còn về những chuyện khác, tạm thời tôi chưa bàn tới.】【Ít nhất bây giờ xem ra mọi thứ dường như vẫn bình thường, dường như vẫn không cần phải nghĩ nhiều.】【Chuyện sau này thì sau này tính, không sao cả.】【Dù sao thời gian dài vô hạn mà, đúng không?

Cần gì phải bận tâm nhất thời.】Nghe những lời này, mọi người đều cảm thấy không khí ở hiện trường rất kỳ lạ.

Cũng không biết cô ấy nghĩ gì, dường như mỗi người đều có những suy nghĩ riêng.

Lúc này, Chu Tiểu Di cười nhẹ rồi nói: “Thôi được rồi, mọi người không cần nói nữa.” “Tiếp theo tôi sẽ đi tìm mục tiêu của mình.” “Bất

kể là ai, tôi không quan tâm là lão già hay ai khác." "Dù sao, chỉ cần dám chọc tôi, tôi tuyệt đối sẽ khiến hắn phải trả giá." Khi Chu Tiểu Di chuẩn bị rời đi, lão già kia đột nhiên vươn một bàn tay lớn túm lấy cô!

Chu Tiểu Di giật mình hoảng sợ, cô lập tức hét lên: "Ngươi làm gì?

Mau buông ra, tên điên nhà ngươi, lão già này ngươi điên rồi sao?

Vì sao lại túm lấy ta?" Lúc này, lão già kia dường như thật sự đã phát điên, không ngừng gào thét: "Ngươi nói vì sao lại giữ ngươi?

Hỏi hay lắm, những việc ngươi đã làm mà không tự biết sao?

Cứ liên tục phỉ báng ta, liên tục muốn ta chết không có đất chôn thân.

Ngươi muốn hại chết ta, vậy giờ ta làm sao có thể để ngươi sống sót rời đi?

Có câu nói rất hay, ngươi bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa.

Đã ngươi muốn hại ta, vậy giờ ta cũng không có lý do gì để bảo vệ ngươi.

Nào, ta muốn xem rốt cuộc vì sao mấy người lại muốn hại một lão già như ta.

Lão già này rốt cuộc đã làm sai điều gì?

Thật đáng hận.

Ta tuyệt đối sẽ không để các ngươi làm ra chuyện xằng bậy như thế này!" Nói xong, lão già kia lại biến thành quỷ dữ lao tới phía Chu Tiểu Di.

Hắn ta lớn tiếng gào thét: "Đồ khốn nạn!

Ngươi làm ta bị thương thảm quá, hại ta thảm quá!

Ta làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho ngươi chứ?

Nếu ngươi bị ta bắt được, ta sẽ cho ngươi một trận đòn.

Ta sẽ khiến ngươi biết thế nào là khủng bố.

Trên thế giới này không ai có thể chống đối ta, ta không chấp nhận, ta không thể chấp nhận được.

Trên thế giới này, phàm là có ai chống đối ta, ta nhất định sẽ khiến tất cả mọi người phải trả giá.

Ta chính là như vậy, ta là một người như vậy đó!" Lúc này, mọi người đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Chương 821

【Chuyện gì thế này?

Tên này không phải là điên rồi sao?】【Vì sao nói chuyện lại điên cuồng, lại chấn động như vậy?】 Lúc này khiến người ta cảm thấy tình hình dường như có chút không ổn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Rốt cuộc là thế nào?

Tại sao những người này vẫn điên cuồng như vậy, vẫn khiến người ta cảm thấy mất đi lý trí.

Lúc này, mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Nhưng họ cũng biết, suy nghĩ của họ rốt cuộc vẫn rất ấu trĩ.

Mỗi người đều có suy nghĩ ấu trĩ như vậy, không thể kiên trì được lâu.

Phải bình tĩnh đối phó, chỉ có bình tĩnh đối phó mới là tất cả.

Nghe những lời này, vô số người ở đó đều cảm thấy tình hình dường như dần thay đổi.

Rốt cuộc phương pháp đối phó nào mới được coi là bình tĩnh đối phó?

Rốt cuộc lại xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người đều cảm thấy tình hình có chút không ổn, cũng không biết tiếp theo phải làm gì.

Chỉ có thể gật đầu khó xử, cười bất lực, có thể thấy họ đã cảm nhận được sự mệt mỏi đó.

Họ cũng hy vọng có thể trưởng thành dần qua sự kiện này.

Có lẽ như vậy cũng tốt, mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Bây giờ Chu Tiểu Di cũng nghĩ vậy, thế là cô lớn tiếng nói: "Được rồi, nếu đã như vậy, chúng ta đừng trách móc lẫn nhau nữa, được không?

Mọi người hãy cùng nhau suy nghĩ kỹ, thời gian không còn nhiều đâu.

Nếu mọi người đều không nghĩ ra cách, chúng ta chỉ có thể cùng chết ở đây thôi.

Có người bầu bạn trên con đường này thì ít ra cũng không cô độc." Nghe những lời này, rất nhiều người đột nhiên cảm thấy vô cùng bi ai, con đường này có người bầu bạn thì ít ra không cô độc.

Khi những lời này thốt ra, thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh hoàng.

Đây còn là lời người có thể nói ra sao? ...

Câu nói này chắc chắn mang đến cho mọi người một cảm giác vô cùng sợ hãi.

Bất kể là ai cũng vậy, nỗi sợ hãi sẽ chiếm lĩnh tất cả.

Ai biết người hiện đại thường không lý trí như vậy, thường cần có một tinh thần cố chấp.

Và tinh thần cố chấp này cũng có thể phá tan màn sương mù của thế giới này.

Người hiện đại bây giờ cũng cần tinh thần này.

Lúc này, dường như có rất nhiều lời nghẹn ở cổ họng, không thể nói ra.

Nhưng không sao cả, mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Chương 822

Chu Tiểu Di cười nói với mọi người: "Được rồi, mọi người hoàn toàn không cần sợ hãi, tin tưởng chúng ta được không?

Mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp thôi, tôi vẫn luôn nghĩ vậy.

Tôi kiên tin vào lựa chọn của mình nhất định sẽ ngày càng tốt hơn, đúng vậy, nhất định sẽ như vậy." Chu Tiểu Di lúc này trông thật sự rất tuyệt vọng, rất đau khổ.

Cô ấy trong khoảnh khắc này cũng không biết phải làm sao cho phải.

Bây giờ cô ấy nói rất nhẹ nhàng, nhưng cô ấy có rõ mình đang đối mặt với cái gì không?

Họ đang đối mặt với một sự tồn tại đáng sợ đến mức nào, họ căn bản không rõ đâu?

Ngay lúc này Chu Tiểu Di cũng cảm thấy có chút khó chịu, cô ấy cảm thấy toàn thân đau nhức.

Đột nhiên cô ấy phát hiện lão già kia vậy mà rút ra một con dao, đâm về phía cô ấy.

Ngay lập tức, những người trong phòng livestream đột nhiên sôi sục, lại điên cuồng spam bình luận.

Vô số người trong phòng livestream spam bình luận, khiến mọi người cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Màn hình livestream không ngừng spam bình luận. 【Chị Chu cứu mạng, chị Chu chị sao thế?】 【Chị sẽ không chết ở đây chứ, trời ơi chị Chu.】 【Chị mạnh mẽ đến mức nào, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy?】 【Chị Chu đang làm gì vậy?

Chị sao lại yếu ớt thế?】【Cố lên, chị bây giờ tuyệt đối không thể chết, nếu bây giờ chết rồi thì con đường tiếp theo của chị phải đi như thế nào?】【Chị Chu còn nói muốn dẫn dắt mọi người ngày càng mạnh mẽ hơn mà.】【Chị từng nói muốn dẫn dắt mỗi người trong chúng ta trở thành tồn tại mạnh nhất lịch sử, không phải sao?】【Bây giờ chị vì sao lại muốn chết ở đây?】【Nếu chị thật sự chết ở đây, tôi sẽ coi thường chị cả đời, chị Chu.】【Chị Chu mau tỉnh lại, đừng ở đó bất động nữa.】【Bất động như rùa, chị Chu.】 Nghe những lời này, Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng bất lực.

Không phải cô không muốn đi, thật sự là vì bất đắc dĩ.

Bây giờ cô ấy đã vô cùng đau khổ rồi, nếu còn bắt cô ấy đi thì cô ấy đi bằng cách nào, rời khỏi nơi này bằng cách nào?

Có thể nói điều này thật sự như một màn sương mù, khiến người ta cảm thấy vô cùng bất lực.

Ngay cả khi cô ấy muốn rời khỏi đây cũng không được, thời điểm này dường như cũng không đúng.

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy không biết sao nữa, chỉ có thể hét toáng lên: “Thôi được rồi, đừng ồn ào nữa, để tôi bình tĩnh suy nghĩ một chút được không?” Lúc này, Chu Tiểu Di trông thật sự vô cùng đau khổ.

Cô ấy quả thật có nhu cầu bình tĩnh suy nghĩ.

Tình hình bây giờ xem ra không dễ đối phó như vậy.

Chu Tiểu Di cũng không biết tiếp theo phải nói gì, nhưng cô tin mọi thứ rồi sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

Hiện tại cô ấy ôm lấy bụng mình vẫn còn máu chảy đầm đìa.

Lão già kia cũng từ từ cười nói: “Bây giờ biết lỗi rồi chứ, dám chọc vào ta, đây chính là cái kết của ngươi.

Ta đã nói từ sớm rồi, đừng dễ dàng chọc giận ta.

Ta đã nói từ sớm rồi, ta có thể đưa ngươi đến Long Lĩnh Mê Quật.

Nhưng ngươi lại muốn chọc giận ta, ta tuyệt đối sẽ khiến ngươi phải trả giá.” ...

Lão già kia cố sức gào thét, trông vô cùng kiêu ngạo.

Ngay lúc này, Chu Tiểu Di mới hiểu thế nào là nhân tính.

Có lẽ sự yếu ớt của nhân tính là như vậy, đôi khi trên thế giới này, đây chính là nhân tính.

Luôn khiến người ta cảm thấy vô cùng cô độc!

Chương 823

Sự cô độc của nhân tính, sự yếu ớt của nhân tính.

Thực ra đều có thể hiểu được, chỉ là bấy lâu nay họ trở nên thê thảm như vậy.

Chu Tiểu Di có lẽ cũng không biết sao nữa, và bây giờ họ cũng chỉ có thể bất lực lắc đầu.

Trông thật sự rất đau khổ.

Lúc này Chu Tiểu Di đang không biết phải giải thích với mọi người như thế nào.

Đột nhiên, từ xa dường như có một làn gió nhẹ nhàng thổi tới đây.

Chu Tiểu Di lúc này cuối cùng cũng lớn tiếng hét lên: "Mau lại đây ~ vẫn còn hy vọng, tôi dường như đã nhìn thấy hy vọng!" Ngay lúc này, mọi người nghe câu nói đó đều vô cùng chấn động.

Mỗi người đều cảm thấy máu dường như đã sôi sục.

Đây chính là sức mạnh của sự sôi sục, đây chính là ánh sáng của hy vọng.

Những người có mặt ở đó không kìm được lớn tiếng hét lên: "Cuối cùng cũng có hy vọng rồi?

Vậy thì tốt quá!" "Này, mấy người ở đó làm gì vậy?

Nếu thật sự có hy vọng thì mau đi cứu người đi, người đó vẫn chưa chết mà." "Mau đi cứu người..." Nhưng cô ấy vẫn liên tục nghe thấy ai đó gọi mình, lúc này Chu Tiểu Di lập tức nhớ ra.

Cô ấy lớn tiếng hét lên: "Vương Khải Toàn ngươi ở đâu?

Vương Khải Toàn ngươi chết rồi sao?" Trong khoảnh khắc này,

Chu Tiểu Di cũng có chút lo lắng.

Nếu Vương Khải Toàn thật sự đã chết, thì nhiệm vụ của cô ấy có lẽ cũng chưa hoàn thành.

Dù sao cô ấy đã mở khóa nhiệm vụ phụ, bắt buộc phải cứu Vương Khải Toàn, đưa hắn ta cùng rời đi.

Có như vậy mới có thể nhận được nhiều phần thưởng hơn.

Và đúng lúc này, cô ấy đột nhiên thấy Vương Khải Toàn đang đánh nhau với lão già kia.

Lão già này cũng vô cùng đáng ghét, lúc này cô ấy không kìm được nữa, lớn tiếng gào thét: "Khốn kiếp, sao lại biến thành bộ dạng này?

Tuyệt đối không thể nào, tuyệt đối không muốn.

Nếu thật sự biến thành như vậy thì sống còn ý nghĩa gì?

Đơn giản là sống không bằng chết, khốn kiếp!" Ngay lập tức, Chu Tiểu Di lại xông trở lại, và lúc này, những người trong phòng livestream đột nhiên lớn tiếng hét lên.

Vô số người spam bình luận. 【Chị Chu không thể đi qua đó!】 【Điên rồi sao chị Chu?】 【Trời ơi chị Chu, đây tuyệt đối là điên rồi, cô ấy đang làm gì vậy?】 【Tại sao cô ấy còn dám quay lại giết?

Thật là quỷ dị, thật là đáng sợ.】 【Nếu chị dám quay lại giết thì chị nhất định sẽ rất đau khổ, rất thảm khốc.】 【Trời ơi chị Chu, đây không phải là điên thật rồi chứ.】 【Tôi còn không nghĩ đến người này, vậy mà cô ấy thật sự dám, gan lớn thật.】 【Chị Chu chị đúng là thực lực mạnh mẽ, nhanh nhẹn vô cùng.】 【Đúng vậy, chị Chu không cần thiết đâu, không cần thiết nữa.】 【Cần gì chị phải làm như vậy, thật sự cảm thấy đáng giá sao?】 【Chị Chu, cách làm hiện tại của chị tôi thật sự không tán thành.】 【Chị Chu, nếu cứ tiếp tục như vậy, chị chắc chắn sẽ bị thương, thậm chí có thể sẽ hy sinh vì

thế.】【Có thể sẽ chết đó.】 Chu Tiểu Di không hề bận tâm.

Ngay lúc này, cô lớn tiếng hét lên: "Không bận tâm nữa, tôi đã không bận tâm nữa rồi, từ bây giờ tôi nhất định phải cứu vớt thế giới này." ...

Nói xong, Chu Tiểu Di toàn thân phát ra ánh sáng mãnh liệt.

Ngay lập tức, cả người cô ấy giống như biến thành một tia sáng!

Trông thật sự vô cùng lợi hại.

Còn lúc này, vô số người đều lắc đầu lia lịa, không biết phải nói gì.

Chương 824

Có lẽ trong mắt họ!

Tình hình tiếp theo có thể sẽ tiếp tục xấu đi.

Tiếp theo có thể còn có tình huống tồi tệ hơn, nên họ cũng không biết phải nói với cô ấy như thế nào nữa.

Chỉ có thể bất lực lắc đầu.

Rõ ràng ngay lúc này mọi người hầu như đều đã gần đến bờ vực sụp đổ.

Không có cách nào khác, vì trên thế giới này vô số người đều có lý tưởng riêng của mình.

Ai ngờ nếu cứ tiếp tục như vậy, thì tiếp theo có thể sẽ gặp phải rủi ro lớn hơn.

Bây giờ họ đã dần hiểu ra, mỗi người đều im lặng.

Không nói thêm gì nữa, trông thật sự vô cùng đau khổ, vô cùng khó chịu.

Ai ngờ không có cách nào, Chu Tiểu Di cũng biết.

Nếu mình không thể nắm bắt được từng cường giả, không thể thể hiện được thực lực thật sự.

Thì bây giờ chắc chắn sẽ có ngày càng nhiều người phải chịu đau khổ, đây là điều cô ấy tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Chu Tiểu Di cuối cùng cũng hiểu ra, hóa ra bấy lâu nay mình luôn rất quan tâm đến mọi người.

Ở đây, mọi người đối với cô ấy thật sự vô cùng quan trọng, nên cô ấy mới liều mạng muốn giúp đỡ người khác.

Đây cũng là lý do cô ấy bấy lâu nay làm những việc này, Chu Tiểu Di làm những việc lúc này e rằng đã có người có thể hiểu rồi chứ?

Lúc này Chu Tiểu Di trông đã có chút đau khổ, biểu cảm của cô ấy cũng dần mất đi.

Biểu cảm tự mất mát này khiến rất nhiều người không kìm được run rẩy.

Người này rốt cuộc đã làm chuyện gì mà khiến người khác ghét đến vậy?

Chu Tiểu Di cũng không rõ, chỉ là bây giờ xem ra cô ấy dường như còn rất nhiều việc chưa hoàn thành.

Bây giờ cô ấy vẫn cần một chút thời gian.

Chu Tiểu Di lớn tiếng hét lên: "Tôi cần thời gian, tôi vẫn cần một chút thời gian, khốn kiếp!" Lúc này, Chu Tiểu Di thật sự vô cùng kích động, phẫn nộ chưa từng có, kích động chưa từng có.

Hết cách rồi!

Nếu Chu Tiểu Di không tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn, thì bây giờ rất có thể thời gian không còn nhiều nữa.

Mọi thứ trong tương lai rốt cuộc sẽ như thế nào, không ai biết.

Bây giờ họ cũng vô cùng mệt mỏi, cũng không muốn nói gì thêm.

Chu Tiểu Di lúc này chỉ có thể tự mình dựa vào, có câu nói rất hay, cầu người không bằng cầu mình.

Bây giờ nhất định phải thể hiện thực lực ra, sau đó Chu Tiểu Di cũng cười nhẹ.

Cô ấy biết thực lực của một người rốt cuộc quan trọng đến mức nào.

Cô ấy cũng biết nếu mình trở nên mạnh mẽ hơn, mọi thứ sẽ không còn như trước nữa.

Đây chính là lý do Chu Tiểu Di lựa chọn lúc này.

Chương 825

Chu Tiểu Di cuối cùng cũng lớn tiếng hét lên: "Này ~ anh em!" "Bạn bè trong phòng livestream nghe tôi nói, bây giờ tôi nhất định sẽ cứu hắn ta ra.

Mọi người yên tâm đi, đợi tin tốt của tôi nhé?" Vô số người ở đó sôi sục, màn hình livestream lại spam bình luận. 【Chị Chu mau cứu người đi, Vương Khải Toàn vẫn đang đợi chị đó.】 Lúc này chị Chu không nói hai lời, Chu Tiểu Di lập tức xông xuống.

Tốc độ của cô ấy rất nhanh, giống như có đoàn tàu đang đẩy phía sau.

Lúc này!

Lão già hóa thành quỷ dữ lại lao tới tấn công!

Một con dao đâm thẳng vào người Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di né tránh trong tích tắc!

Và pha né tránh nghiêng người này cũng khiến lão già kia cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

"Thân pháp thật linh hoạt." "Sao có thể như vậy, thân pháp của tên này thật sự quá linh hoạt, linh hoạt đến mức có chút không giống người thường." "Đây còn là sức mạnh mà con người có thể bộc phát ra sao, đơn giản là đáng sợ." Những người có mặt ở đó đều cảm thấy vô cùng mạnh mẽ.

Dù sao sức mạnh mà Chu Tiểu Di thể hiện ra đã vượt quá nhận thức của họ.

Cũng không trách họ lại cảm thấy chấn động như vậy, không có cách nào khác.

Đây tuyệt đối không phải là thực lực và sức mạnh mà con người có thể biến hóa ra được nữa.

Chu Tiểu Di lúc này cũng không kìm được cười nói: "Được, hệ thống, mau dùng kim hồn tệ mua súng tiểu liên!" "Tôi muốn quay lại chiến đấu!" Lần này hệ thống cũng rất hiệu quả, trực tiếp triệu hồi súng tiểu liên cho cô ấy.

Sau khi Chu Tiểu Di có được súng tiểu liên!

Cô ấy ngay lập tức cảm thấy vô cùng sung sướng.

Không kìm được lớn tiếng gầm lên: "Vô địch rồi, sướng thật!

Có súng tiểu liên sớm thì tôi đã sướng sớm rồi, cần gì phải vất vả như vậy chứ." Lúc này!

Chu Tiểu Di cũng có một cảm giác đồng cảm.

Còn ngay lúc này, những người ở đó có lẽ vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chu Tiểu Di lại cười nói: "À à, thực ra đạo lý rất đơn giản.

Từ bây giờ, tôi sẽ dẫn dắt mọi người tiến lên.

Mọi người yên tâm đi, tiếp theo nếu có bất kỳ vấn đề gì, xin hãy giao hết cho tôi.

Tôi sẽ giúp mọi người giải quyết những vấn đề đó." Chu Tiểu Di thề thốt, nói rất nhẹ nhàng.

Tuy nhiên, những người có mặt ở đó đều biết Chu Tiểu Di không phải là người nói dối.

Chu Tiểu Di bấy lâu nay vẫn luôn rất chân thành, cô ấy dùng thái độ chân thành đó tiếp tục nói: "Yên tâm, tôi sẽ ngày càng mạnh hơn, tôi cũng sẽ bảo vệ mọi người, đây chính là lời đáp của tôi dành cho mọi người." Lúc này Chu Tiểu Di quả thật khác biệt rồi, câu trả lời

của cô ấy dành cho mọi người cũng vô cùng tích cực.

Mọi người phải biết, một người tích cực trên thế giới này chắc chắn là một sự tồn tại rất được hoan nghênh, đúng không?

Lúc này Chu Tiểu Di cũng không kìm được lớn tiếng gào thét: "Xin tất cả mọi người hãy nghe lời đáp của tôi, nghe lời đáp của tôi, tin tưởng cách làm của tôi được không?" Rất nhanh, mọi người cũng đáp lại Chu Tiểu Di: "Chúng ta tin chị!" Lúc này, cư dân mạng trong phòng livestream cũng lại tiếp tục spam bình luận. 【Chị Chu chúng tôi tin chị, chị chắc chắn có thể cứu người đó ra, đúng không?】 【Vương Khải Toàn vì chị mà đã hy sinh khá nhiều, tôi nghĩ chị nhất định sẽ cứu hắn ta ra.】 【Chị Chu chúng tôi đều tin chị.】 【Không cần nói những lời đó, chị Chu mau chóng hoàn thành tâm nguyện của mình đi.】 【Muốn làm gì thì cứ làm đi, chị Chu, đừng lo lắng cho chúng tôi.】 【Không sao đâu, chúng tôi những người này đều sống rất thọ, nên thật sự không thể chết đâu chị Chu.】 【Chị Chu mau lên, đừng để thời gian bị trì hoãn.】 【Chị Chu tin chị, chúng tôi đều tin chị mà, được không?】 【Hơn nữa bây giờ những gì chúng tôi đang làm cũng là một điều tích cực.】 【Thế nên bây giờ bất kể xảy ra chuyện gì, chúng tôi đều tin tưởng 100%.】 【Loại quan hệ tin tưởng này sẽ kéo dài rất lâu, nên chị không cần lo lắng.】 【Cứ làm những gì chị muốn làm đi chị Chu, mọi thứ cứ để chúng tôi lo, phía sau chị có cả đám người chúng tôi mà.】 Lúc này Chu Tiểu Di quả thật cảm thấy vô cùng ấm áp.

Không có cách nào khác, vì bấy lâu nay Chu Tiểu Di vẫn luôn là một streamer tích cực.

Chương 826

Cô ấy cũng đã giúp đỡ rất nhiều người!

Khi rất nhiều người cảm thấy cuộc đời u ám!

Cô ấy luôn xuất hiện...

Chị Chu vào những thời khắc then chốt luôn có thể mang đến cho người khác một hy vọng.

Hy vọng sinh tồn này vô cùng quan trọng!

Dù sao thế giới này là như vậy, thường cần có ánh sáng, chỉ khi thế giới có ánh sáng thì mới ngày càng tốt đẹp hơn.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng cười nói: "Hahaha, tuyệt vời quá, bây giờ tôi đã biết phải làm gì rồi.

Bây giờ tôi thấy mọi người đều rất tốt, đều rất vui vẻ.

Tôi biết điều này trong lòng đã đủ vui rồi.

Còn về sau sẽ xảy ra chuyện gì, tôi vẫn chưa nghĩ nhiều đến vậy.

Nhưng mọi người có thể hạnh phúc như vậy, có thể vui vẻ như vậy, đây chính là sự tồn tại tốt nhất.

Đây chính là bằng chứng tốt nhất." Chu Tiểu Di nói xong tiếp tục cầu nguyện: "Tôi hy vọng bạn bè trong phòng livestream có thể ngày càng hạnh phúc và vui vẻ hơn, đây là mong muốn của tôi." Nhìn Chu Tiểu Di chân thành và tha thiết mong ước như vậy, những người có mặt ở đó cũng lại sôi sục.

Họ đã sớm biết Chu Tiểu Di là một cô gái tốt bụng vô cùng.

Ngay lúc này, Chu Tiểu Di đã bày tỏ quan điểm của mình, lại một lần nữa mang đến cho những người có mặt một cảm xúc vô cùng

chấn động.

Vô số người đều cười nói: 【Chị Chu, vì chị đã có suy nghĩ của mình rồi.】 【Thì chúng tôi cũng không cần nói nhiều, từ bây giờ chúng tôi sẽ dốc toàn lực ủng hộ chị, chị Chu.】 【Đúng vậy, chị Chu, cứ mạnh dạn làm đi, tận tâm làm những gì chị muốn làm, tiếp theo cứ giao cho chúng tôi.】 【Mỗi người trong chúng tôi ở đây đều là chỗ dựa vững chắc nhất của chị.】 Lúc này Chu Tiểu Di đã cảm động đến mức nước mắt lưng tròng, thật sự quá cảm động.

Những fan này tại sao lại lương thiện, lại tốt đến vậy.

Mỗi fan dường như đều toàn tâm toàn ý nghĩ cho cô ấy, điều này khiến cô ấy cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Cô ấy hy vọng mình có thể thể hiện tốt hơn, không phụ lòng mong đợi của fan.

Điều này bấy lâu nay vẫn luôn là tâm tư của Chu Tiểu Di.

Lúc này vô số người cũng đều gật đầu, dường như họ đều đã hiểu được tâm tư của Chu Tiểu Di.

Mỗi người đều mỉm cười, đó là một nụ cười vô cùng vui vẻ và mãn nguyện.

Cũng chính vì nụ cười này mà người ta cảm thấy cô ấy là một người rất có sức mạnh.

Lúc này lão già kia cuối cùng cũng xông lên, một con dao chặn trước mặt Chu Tiểu Di.

Dường như sắp dùng dao xẻo thịt cô ấy.

Còn lúc này, Chu Tiểu Di ngay lập tức rút súng tiểu liên ra, bắn thẳng vào người lão già.

Lão già kia cũng cảm thấy thể lực sắp cạn.

Lão già đột nhiên thở hổn hển một tiếng, trông vô cùng mệt mỏi.

Chu Tiểu Di lớn tiếng hét lên: “Lại đây lão già, mau lại đây!” “Hôm nay hãy để tôi xem ngươi rốt cuộc lợi hại đến mức nào đi.” Súng tiểu liên *tạch tạch tạch*, thực lực của Chu Tiểu Di đã bộc phát đến cực hạn.

Sức mạnh của khẩu súng tiểu liên này thật sự vô địch, và ngay lập tức đã đánh lão già tan nát.

Cơ thể lão già giống như bị đạn bắn tan tành, trông vô cùng thê thảm.

Chương 827

Chu Tiểu Di lúc này cũng cuối cùng ý thức được tình huống này.

Cô ấy lập tức hét lên: “Lão già, nhận thua đi, không cần phải tiếp tục giãy giụa như vậy nữa đâu, được không?

Từ bây giờ... ngươi hãy thành thật nhận thua, kiếp sau đầu thai làm người tốt hơn nhé.” Lời đe dọa của Chu Tiểu Di không khiến lão đầu dừng tay.

Ông ta thậm chí còn chẳng thèm để ý đến cô.

Thấy vậy, Chu Tiểu Di bất lực mỉm cười nói: “Ha ha ~ Xem ra ông định uống rượu phạt thay vì rượu mừng rồi.

Nếu đã vậy, đừng trách tôi không nể tình.” Chu Tiểu Di như phát điên, đột nhiên một lần nữa cầm súng máy lên điên cuồng càn quét.

Cô vốn dĩ sẽ không càn quét điên cuồng như vậy, dù sao cơ thể lão đầu đã tan nát rồi, có tiếp tục càn quét cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng Chu Tiểu Di tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua lão đầu này, bởi vì ông ta đã làm những chuyện cực kỳ đáng ghét.

Lão đầu không chỉ làm hại cô, mà còn làm hại cả Vương Khải Toàn.

Kỹ năng sử dụng súng tiểu liên của Chu Tiểu Di đã đạt đến độ thuần thục, khiến tất cả cư dân mạng có mặt đều liên tục hò hét.

Ai nấy đều vô cùng kích động, không kìm được mà la lớn: 【Trời ơi!

Chu Tiểu Di, cô đúng là vô địch, thực lực đỉnh của chóp, mạnh vậy sao?】【Cô mạnh quá!

Với thực lực này, quả thực có thể xem là tồn tại mạnh mẽ và đáng sợ nhất trong toàn bộ thế giới rồi.】【Chu Tiểu Di, cô siêu ngầu, ngầu thật, lợi hại thật.】Càng lúc càng có nhiều người khen ngợi Chu Tiểu Di, khiến cô không khỏi bật cười.

Cô cười rất vui vẻ.

Bởi vì trong khoảng thời gian này, có thể nói đây cũng là một sự tồn tại rất mạnh mẽ.

Khoảnh khắc này thực sự mang lại cảm giác đáng sợ.

Chu Tiểu Di vẫn luôn như vậy sao?

Chẳng lẽ thực lực của cô ta đã mạnh đến mức này rồi sao?

Mọi người đều cảm thấy tình hình có vẻ không ổn, cô ta hình như đang che giấu thực lực, hoặc đã làm chuyện gì khác.

Tóm lại, tình hình hiện tại của cô ta thực sự khiến người ta phải suy ngẫm.

Dù sao Chu Tiểu Di có thực lực như vậy, tại sao lại hoảng loạn đến thế?

Theo lý mà nói cô ta không nên hoảng loạn chút nào.

Đây gọi là gì?

Người phụ nữ lâm nguy không loạn.

Một sự tồn tại lâm nguy không loạn như vậy, làm sao có thể dễ dàng thất bại?

Một người phụ nữ lâm nguy không loạn tuyệt đối sẽ không dễ dàng mất đi con bài tẩy hiện tại của mình.

Đây cũng là tất cả thực lực mà cô ấy đã tập hợp cho đến nay.

Ngay lúc này, Chu Tiểu Di dường như cũng muốn nắm rõ những

kẻ này rốt cuộc là loại tồn tại gì, rốt cuộc có mục đích gì.

Chu Tiểu Di cần phải tìm hiểu rõ ràng, nếu không, cô ta hiện tại tuyệt đối sẽ không có cách nào bình tĩnh suy nghĩ được nữa, đã không thể bình tĩnh rồi.

Chương 828

Cô ta cần phải thể hiện thực lực của mình.

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy mọi thứ đang diễn ra trước mắt đều rất cấp bách.

Trong thời khắc khẩn cấp này, cô ấy cũng không thể dễ dàng đưa ra quyết định.

Ngay lúc này, mọi người trong kênh livestream lại không kìm được mà la lên: 【Chị Chu, chị Chu mau lên!】 【Chị Chu, nhất định phải thắng.

Lần này mà chị thua thì sau này muốn gượng dậy cũng không có cơ hội đâu, chị Chu.】 【Chị Chu, tôi nói thật với chị, thực lực của những tên này đúng là rất mạnh.】 【Nhưng lão đầu này chị nhất định có thể dễ dàng tiêu diệt hắn.】 【Lão đầu này là cái thá gì, trong mắt tôi ông ta đúng là phế vật, không cần sợ hãi chút nào.】 【Chị Chu, tin vào bản thân đi, chị có đủ thực lực để tiêu diệt hắn mà.】 【Đúng vậy, chị Chu mau lên, chỉ cần chị tin vào bản thân thôi, chị chắc chắn có thể tiêu diệt loại tồn tại này.】 【Tên này ghê tởm hết sức, chị Chu, nếu chị không tiêu diệt hắn, sau này sẽ có càng nhiều chuyện phiền phức nữa.】 【Đến lúc đó, dù chị có muốn tiêu diệt chúng, e rằng cũng không thể nữa rồi, chị Chu tự mình nghĩ kỹ đi, tự liệu mà làm.】 【Đúng, bây giờ chị phải giải quyết lão đầu này.】 【Lão đầu này càng lúc càng quá đáng, luôn khiêu khích với thái độ kiêu ngạo, khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.】 【Tóm lại chị phải cẩn thận một chút, dù sao tình huống hiện tại là vậy đó.】 【Chị Chu mà không tự cẩn thận, thì cuối cùng mọi chuyện xảy ra e rằng ngay cả bản thân chị cũng không kiểm soát được.】 【Tóm lại tôi chỉ

nói đến đây thôi, tiếp theo là xem biểu hiện của chị đó, chị Chu.】 Lúc này Chu Tiểu Di cũng cảm thấy một trách nhiệm to lớn.

Cô cũng biết bây giờ mình phải nghiêm túc đối mặt, bởi vì chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, mọi thứ đều là ẩn số.

Cô không biết rốt cuộc có nguy hiểm nào đang chờ đợi mình.

Một khi nguy hiểm xảy ra, lúc đó có thể nói là một sự tồn tại vô cùng đáng sợ.

Cô cũng không biết sẽ có tình huống nào, chỉ có thể nói hiện tại mọi thứ đều nằm trong vùng không xác định.

Chu Tiểu Di cũng phải dốc lòng đối đãi, dốc hết thực lực mới được.

Nếu cứ tiếp tục lơ là như trước, đó mới là một sự tồn tại đáng sợ nhất.

Đến lúc đó Chu Tiểu Di sẽ phải đối mặt với hình phạt gì, không ai có thể hiểu rõ.

Chỉ là bây giờ mọi người đều đã hiểu ít nhiều, cảm thấy cô không thể tiếp tục như vậy được nữa.

Nếu tiếp tục như thế, chắc chắn sẽ gây ra một số hỗn loạn.

Lúc này Chu Tiểu Di cuối cùng cũng đã hiểu ra, cô cũng không muốn nói nhiều.

Cô chỉ nhàn nhạt lắc đầu nói: “Thôi được rồi, đừng nói nữa, tôi tự biết phải làm gì, tiếp theo tôi sẽ dùng hành động thực tế để chứng minh năng lực của mình.” “Nếu tôi là một người không có năng lực, vậy thì từ bây giờ mọi người đừng ai để ý đến tôi nữa.” “Nhưng từ bây giờ, tôi nhất định sẽ chứng minh năng lực của mình.” “Mọi người cứ yên tâm, hoàn toàn không cần lo lắng, những lo lắng của mọi

người chắc chắn là thừa thãi.” Lúc này Chu Tiểu Di vẫn tràn đầy tự tin, có thể thấy rõ điều đó.

Từ trước đến nay cô vẫn luôn là một người như vậy, từ trước đến nay cô luôn mang lại cho mọi người một cảm giác vô cùng chấn động.

Lúc này kênh livestream cũng không ngừng “quét màn hình”. 【Chị Chu, chúng tôi đều tin tưởng năng lực của chị, cố lên, chị cứ làm theo những gì mình nghĩ đi.】【Dù sao đi nữa, kết cục cuối cùng chúng tôi cũng sẽ tin tưởng và ủng hộ chị.】【Đúng vậy, chúng tôi là fan cứng của chị.】【Bởi vì chỉ có fan của chị mới có thể ủng hộ chị vô điều kiện như vậy, chị Chu tự nghĩ mà xem sẽ hiểu.】 Chu Tiểu Di điên cuồng hét lên: “Chết đi, lão già này!” “Lão già đúng là đáng ghét, hôm nay tôi nhất định sẽ khiến ông tan xương nát thịt.” “Ông bây giờ đã hóa thành lệ quỷ, vậy mà còn dám làm hại chúng tôi, còn dám ngăn cản tôi hoàn thành nhiệm vụ.” “Tuyệt đối không thể, tôi nói cho ông biết, bây giờ tôi sẽ cho ông thấy thế nào là tồn tại mạnh nhất.” Chu Tiểu Di nói xong, lại một lần nữa rút súng tiểu liên ra không ngừng bắn về phía lão đầu...

Lão đầu này tuy đã hóa thành lệ quỷ, có thân bất tử.

Nhưng Chu Tiểu Di rất nhanh đã nghĩ ra một cách: dùng đạn lửa.

Chu Tiểu Di lập tức nói: “Hay lắm ~ Tuy ông có thân bất tử, nhưng tôi cũng sẽ không sợ ông đâu.” “Ông phải biết đạn của tôi có thể bốc cháy, đến lúc đó ông sẽ hiểu thế nào là nỗi kinh hoàng thực sự, được chứ?” “Đến lúc đó, ngọn lửa mới là thứ đáng sợ nhất đối với các ông, bây giờ nói nhiều cũng vô ích.” Lúc này, Chu Tiểu Di nghe thấy những lời đó, cũng không hiểu sao lại không kìm được mà nói: “Sao vậy, lão già vẫn chưa chết à?” “Đến đây, đạn lửa sẽ nổ chết ông.” Chu Tiểu Di nói xong, lại lấy đạn lửa ra để ném về phía lão đầu.

Suýt chút nữa đã khiến lão đầu tan xác, nhưng lão đầu này cũng

ngoan cường đến kinh ngạc, không kìm được mà gào thét lớn: “Khốn kiếp, thằng nhóc mày dám nổ tao.” “Ta sẽ dùng mạng của mày để hiến tế cho ta.” Lão đầu nói xong lại một lần nữa lao lên, giống như một con sói đói vồ mồi lao về phía Chu Tiểu Di.

Trông thực sự rất đáng sợ.

Còn mọi người trong kênh livestream đều vô cùng kinh ngạc, bình luận lại bắt đầu được quét liên tục. 【Được rồi, chị Chu, gần như đến lúc rồi.】 【Chúng ta phải đánh bại chúng trước khi nữ vương quay lại, chị tốt nhất nên nhanh chóng đánh bại chúng.】 【Bây giờ chị phải đánh bại hắn, chị Chu cố lên.】 【Sao chị Chu lại biến thành thế này, sao lại biến thành bộ dạng như bây giờ.】 【Chị Chu sẽ không thua đâu, chúng tôi đều là fan của chị.】 【Chị Chu nhanh dùng đạn lửa để tiêu diệt lão đầu này đi, thật sự rất đáng ghét.】 【Lão đầu thật sự rất ghê tởm, bây giờ mọi người đã biết rồi.】 【Tất cả sự thật này hẳn cũng sẽ khiến chúng ta đều hiểu rốt cuộc là chuyện gì.】 【Lúc này tất cả mọi người đều cảm thấy tình hình có vẻ không ổn lắm, chuyện gì đang xảy ra vậy?】 【Tại sao sau khi xảy ra sự thay đổi tồi tệ này, lại không có một ai đứng ra nói vài lời.】 【Dù là nói vài lời cũng tốt, nhưng lại không có một ai, đều cảm thấy vô cùng cô độc.】 Trong thời khắc then chốt này, trên mặt mỗi người dường như đều lộ ra một vẻ bi ai.

Trong mắt họ, cái gọi là bi kịch giữa người với người có lẽ chính là được sinh ra vào lúc này, bất cứ ai cũng vậy.

Ai cũng sẽ có những suy nghĩ bi kịch như vậy.

Phải biết rằng mỗi người tồn tại trên thế giới này đều có thực lực của riêng mình, đúng không?

Lúc này, các fan trong kênh livestream đã nói rất nhiều lời thật lòng và đạo lý.

Chương 829

Khoảnh khắc này vô số người cũng không kìm được mà thốt lên khen ngợi: 【Nói hay quá, những đạo lý này nói ra đúng là khiến chúng ta chấn động đến điếc tai có phải không?】【Đúng, chấn động đến điếc tai, tai cũng ù đi rồi.】【Anti-fan câm miệng!】Các fan trong kênh livestream lại một lần nữa gửi bình luận, lại quét màn hình, hơn nữa còn liên tục chửi bới lẫn nhau, và mắng chửi anti-fan.【Cút đi anti-fan, mày đừng có sỉ nhục chị Chu nữa.】【Chị Chu bây giờ đã thể hiện rất tốt rồi, đã dùng lựu đạn để nổ lão đầu này rồi.】【Tại sao mày còn nói thao tác của chị Chu không ổn?】【Nếu đổi mày lên thì mày có làm được thao tác này không?】【Thật là ~ mày ngon thì lên đi, cứ ở đó sỉ nhục chị Chu, thật sự là vô vị.】【Bọn mày, tao nhìn mà muốn nôn.】【Đúng, chúng tôi muốn nôn thì anh cứ nôn đi, cái tên này chỉ biết ở đó nói những lời gió lạnh.】【Tự cho mình là ghê gớm lắm, nhưng thực tế thì cũng chẳng ra sao.】【Được, bọn mày đúng là có cảm giác của một lũ thiểu năng.】【Nếu đã như vậy, tôi cũng không ngại cho các người thấy một chút màu sắc đâu.】【Đến đây, đừng ở đây qua mạng chửi người nữa được không?】【Có bản lĩnh thì ra ngoài đời thực mà đụng độ, được thì cứ ra đời thực mà đụng độ.】【Đến thì đến, ai sợ ai, cứ ở đây nói chị Chu biểu hiện không tốt, chúng tôi là fan cứng của chị Chu.】【Chỉ có loại fan giả như mày mới ở đó chửi bới thôi đúng không?】【Fan cứng sớm đã hiểu rõ tất cả rồi, sẽ không đi chửi chị Chu đâu.】【Dù chị Chu làm gì cũng không sao cả, tốt thôi.】Lúc này chị Chu trông vô cùng nghiêm túc, hơn nữa còn mỉm cười rạng rỡ.

Vẻ mặt tươi tắn rạng ngời cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng chấn động.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chị Chu khẽ mỉm cười, trông như đã nhìn thấu tất cả.

Hơn nữa biểu cảm đó cũng phải khiến mọi người hiểu thế nào là nỗi kinh hoàng thực sự? 【Chị Chu chính là tồn tại đáng sợ nhất.】 【Chị Chu không hổ danh là đại tỷ trong lòng mọi người, không hổ danh là nữ thần vĩnh cửu trong lòng mọi người mà.】 【Chị Chu em yêu chị ~ moaz moaz.】 Khoảnh khắc này rất nhiều người đã tỏ tình ở đó.

Chu Tiểu Di nhìn thấy tình huống này cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không kìm được mà mắng: "Đủ rồi, các người cứ biết tỏ tình thôi à?" "Ngoài tỏ tình ra còn có chút bản lĩnh nào khác không?

Đừng để tôi thấy các người chỉ biết tỏ tình được không?" "Như vậy chỉ khiến tôi thấy ghê tởm thôi." Lúc này Chu Tiểu Di nói ra những lời này, thực sự khiến vô số fan có mặt cảm thấy đau lòng tột độ.

Phải biết rằng các fan vốn là những người rất coi trọng cô, vậy mà bây giờ cô lại sỉ nhục những người fan này như vậy.

Thực sự cũng khiến các fan cảm thấy vô cùng khó xử, còn lão đầu rất nhanh đã lao đến người chị Chu.

Rất nhanh đã lao đến người Chu Tiểu Di.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng không biết phải phản kháng thế nào, chỉ đành gượng cười nói: "Các fan giúp tôi, giúp tôi với ~ giúp tôi với." "Thật đó ~ nếu các người không giúp tôi thì tôi sẽ chơi chết toi đời mất." Nghe thấy câu này, không ít fan đều cảm thấy buồn cười. 【Giúp sao?

Lúc đầu là cô nói chúng tôi không tốt, bây giờ lại muốn chúng tôi giúp.】 【Thật sự nghĩ chúng tôi là loại người dễ bị bắt nạt sao?】

Bình luận trong kênh livestream lại một lần nữa được quét liên tục. 【Chị Chu chị đừng quá đáng, chúng tôi không phải là không muốn giúp chị, mà là cách làm của chị thực sự khiến chúng tôi cảm thấy hơi nản lòng.】 【Chị phải biết rằng một khi trái tim một người đã nản lòng thì rất khó để hồi phục lại.】 Lúc này Chu Tiểu Di cũng cảm thấy mình hình như đã phạm một số sai lầm.

Thế là cô gượng gạo cười nói: "Haha, được thôi, tôi biết các người sẽ không giúp tôi mà." "Tôi chỉ đùa với các người thôi, nếu mọi người đều không giúp tôi, tôi chỉ có thể tự mình rồi." "Từ xưa đến nay có một câu nói rất hay, cầu người không bằng cầu mình." Khi Chu Tiểu Di nói ra câu này, một lần nữa làm tổn thương trái tim của mọi người trong kênh livestream.

Vô số người đều lắc đầu, biểu thị Chu Tiểu Di đã thay đổi rồi.

Rất nhiều người đều lắc đầu, trông thực sự rất đau lòng, dường như có cảm giác bị tổn thương...

Thế nhưng lúc này!

Chu Tiểu Di cũng không kìm được mà cười nói: "Bị tổn thương thì bị tổn thương ~ có gì ghê gớm đâu." Khán giả trong kênh livestream lại một lần nữa gửi bình luận. 【Chị Chu chị đừng quá đáng nữa.】 【Cứ luôn nói những người trong kênh livestream của chúng tôi, những người trong kênh livestream của chúng tôi không làm sai gì cả đúng không?】 【Chúng tôi vẫn luôn ủng hộ chị, chị có biết đã vote cho chị bao nhiêu phiếu không?】 【Bây giờ chị thì hay rồi, hoàn toàn không coi chúng tôi ra gì, ngược lại còn nói chúng tôi không tốt.】 【Còn nói chúng tôi thế nào thế nọ, thực sự đã tổn thương đến tận tim, đã nhìn thấu rồi.】 【Đã nhìn thấu lòng người, đã nhìn thấu chị.】 【Chị Chu bây giờ nói những điều này đã muộn rồi, không cần nói nữa.】 【Chúng tôi đã biết rồi đúng không?】 【Chị Chu nếu đã

vậy, chị đã không còn quan tâm đến chúng tôi nữa, thì chúng tôi dường như cũng không cần phải quan tâm đến chị nữa.】【Chị phải biết một đạo lý, giữa người với người thường là bao dung và thấu hiểu lẫn nhau.】【Nếu một người cứ mãi không thể thấu hiểu và bao dung, chắc chắn cũng sẽ bị người khác khinh thường.】【Chị Chu, những thứ khác tôi không nói nữa, nói nhiều cũng chỉ khiến chị khó chịu thôi đúng không?】【Tóm lại một câu, chị tự mình suy nghĩ, tự mình xem xét là được rồi.】【Nếu chị thấy chúng tôi không hợp, thì chúng ta mạnh ai nấy làm.】【Chị Chu, chúng tôi bây giờ là fan của chị, hơn nữa cũng đã vote cho chị không ít phiếu.】【Nếu chị muốn lưu lượng của mình trở nên thấp kém hơn, chị cứ việc chửi chúng tôi.】【Chúng tôi không sao cả, chúng tôi cũng không quan tâm đúng không?】【Huống hồ chúng tôi cũng là người có tiền, tiền trong người mình muốn tiêu thế nào là ý nguyện của chúng tôi.】【Chu Tiểu Di chị đừng quá đáng nữa, thật sự coi fan của chúng tôi là cây hẹ sao?】【Fan của chúng tôi tuy lương thiện vô cùng, nhưng cũng không phải là cây hẹ trong miệng chị.】【Chị làm như vậy chỉ khiến chúng tôi cảm thấy nản lòng.】【Đợi đến khi chúng tôi thực sự nản lòng, đến lúc đó e rằng chị muốn làm gì cũng không thành công được nữa.】【Đến lúc đó chị chỉ sẽ cảm thấy vô cùng đau khổ.】【Chu Tiểu Di tôi khuyên chị tự liệu mà làm, đừng quá đáng.】【Làm người thì nên lý trí một chút, đừng như thế này mà điên cuồng.】【Chu Tiểu Di những thứ khác tôi cũng không nói nhiều nữa, chị tự mình suy nghĩ kỹ rồi hãy nói.】【Chu Tiểu Di.

Nghe rõ chưa?】【Không sao đâu chị Chu, đừng nghe mấy anti-fan này cứ chửi chị, anti-fan vĩnh viễn không hiểu nỗi đau của chị.】【Chị Chu, anti-fan đều rất xấu xa, những người đó không cần để ý.】...

Chu Tiểu Di nghe thấy vô số fan nói những lời tuyên bố đó cho

mình, trong lòng cô cũng cảm thấy vô cùng chấn động.

Không kìm được mà gào lớn: “Thật là vui, các fan cuối cùng cũng hiểu được cái tốt của tôi rồi.” “Vậy thì trong khoảnh khắc này tôi cũng chẳng có gì để nói nữa, được chứ.” “Giữa người với người chính là mối quan hệ này, nếu các người đối tốt với tôi, tôi cũng nhất định đối tốt với các người.” “Nếu các người đối xử tệ với tôi, tôi cũng nhất định sẽ khiến các người phải yêu thương tôi.” Khoảnh khắc này Chu Tiểu Di cũng đã nói rất nhiều lời triết lý.

Và lúc này, Vương Khải Toàn cũng lập tức hét lên: “Lão Hồ, cậu rốt cuộc đang làm gì vậy?

Tình hình của cậu có vẻ không ổn chút nào.” Tuy nhiên... sau khi Vương Khải Toàn vừa hét xong!

Chu Tiểu Di bên kia lại gượng cười...

“Hắc hắc, thực ra rất đơn giản, thế giới của chúng ta là như vậy, không có gì là đúng hay sai cả.” “Cậu có thể nói tôi làm không tốt lắm, cũng có thể nói thế giới này không tốt.” “Nhưng nếu cậu cảm thấy thế giới này không tốt, thì cậu có thể biến đi.” “Đừng có làm màu trước mặt tôi, chỉ khiến tôi thấy cậu rất buồn cười.” Lúc này Chu Tiểu Di cũng nói một tràng dài.

Khiến người ta cảm thấy cơ thể Chu Tiểu Di dường như đã có một số thay đổi nhỏ.

Chương 830

Người này từ trước đến nay vẫn luôn rất tự đại, nhưng tại sao lại biến thành tình huống như bây giờ?

Các fan trong kênh livestream đều cảm thấy hơi mơ hồ, vô số fan không kìm được mà gửi bình luận: 【Chị Chu chị đang làm gì vậy?

Sao lại cãi nhau với Vương Khải Toàn nữa?】【Chị bị điên rồi sao?】【Chị Chu, tôi thấy dạo này chị hơi không ổn rồi đó.】【Chị Chu tôi khuyên chị một câu, nếu có bệnh thì mau đi chữa, đừng để lỡ hành trình.】【Chị Chu tôi khuyên chị một câu, người như chị thật sự là tồn tại đáng sợ nhất trên thế giới này đó.】【Chị đừng có làm những chuyện vô nghĩa, khiến người khác hoảng sợ được không?】【Trên thế giới này mỗi người đều có một loại tình cảm độc lập của riêng mình.】【Cho nên đôi khi chị làm người làm việc quá tuyệt tình, mới khiến người khác cảm thấy đáng ghét.】【Thôi được rồi, không nói nhiều nữa, chị Chu tự liệu mà làm, đừng để thế tục đánh bại chị.】【Nhưng chị cũng đừng quá kiêu ngạo, khiến hành vi của mình càng lúc càng quá đáng.】【Nếu không thì chúng tôi không một ai sẽ giúp đỡ chị đâu, được chứ?】【Nhiều chuyện cũng không nói nữa, chị Chu tự liệu mà làm, mọi sự bình an.】Rất nhiều người bắt đầu gửi những tin nhắn tương tự cho Chu Tiểu Di.

Còn Chu Tiểu Di lúc này cũng gượng cười nói: "Biết rồi, các người không cần cãi nhau nữa." "Tiếp theo xem tôi trị lão đầu này thế nào." Chu Tiểu Di ném một quả đạn lửa qua.

Lão đầu kia làm sao có thể là đối thủ của một người như Chu Tiểu Di chứ?

Phải biết rằng một khi đạn lửa được ném ra, chắc chắn sẽ tạo ra

một vụ nổ cực lớn.

Ngay trong khoảnh khắc đó, Chu Tiểu Di còn có bản lĩnh gì nữa.

Toàn bộ cơ thể cô đã mơ màng rồi, lúc này cô đã hoàn toàn mất đi bản thân, lạc lối trong chính mình.

Trong cảm giác lạc lối này, Chu Tiểu Di cũng không biết phải tiếp tục thế nào, chỉ đành gượng cười: "Hắc hắc, không sao đâu, bây giờ tôi đã rất vui rồi." "Nếu các người đã nói tôi như vậy, tôi cũng không ngại cho các người thấy một chút thực lực của tôi." Chu Tiểu Di lúc này vẫn ở đó nói những điều vô thưởng vô phạt, nói gì mà muốn cho người khác thấy thực lực của mình.

Tuy nhiên, rốt cuộc cô có thực lực gì, hay nói cách khác có gì lợi hại khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Nhưng thực lực của cô là gì?

Hay nói cách khác, cô có thể tạo ra một hiệu quả như thế nào, vẫn không một ai biết, không một ai rõ ràng.

Chu Tiểu Di sau khi ném một quả lựu đạn, uy lực của quả lựu đạn của cô rất lớn, có thể nói là một sự tồn tại đáng sợ đến mức đó.

Khoảnh khắc lựu đạn được ném ra đã khiến người ta cảm thấy cơ thể Chu Tiểu Di đã có một số thay đổi.

Kẻ này quả là vô địch.

Chu Tiểu Di không kìm được mà hét lớn: "Haha ~ thế nào?

Có lợi hại không?

Đã thấy được thực lực của tôi chưa?

Hắc hắc." Nghe thấy lời này, mọi người đều cảm thấy vô cùng khó xử.

Đặc biệt là chính bản thân Chu Tiểu Di cũng cảm thấy khó xử...

Chu Tiểu Di cũng biết mình nói nhiều như vậy, chẳng qua là muốn thu hút sự chú ý của mọi người.

Muốn thu hút sự quan tâm của mọi người, khiến mọi người đều chú ý đến phía cô.

Tuy nhiên, sự thật không phải vậy, đôi khi làm người làm việc luôn là sự việc trái với mong muốn.

Trái với mong muốn, đó là đạo lý như vậy.

Cho nên nói, trong khoảnh khắc này mỗi người đều phải có suy nghĩ của riêng mình.

Không thể vì một số chuyện mà bắt đầu đối xử tệ với người khác.

Nếu thực sự như vậy, thì mọi thứ đều không thể cứu vãn kịp nữa.

Chu Tiểu Di cũng biết mình phải cứu vãn mọi thứ, vẫn còn một tia hy vọng trước mặt cô.

Dường như không có chuyện gì xảy ra, cô vẫn có thể chiến đấu như một người bình thường.

Đây là điều Chu Tiểu Di không kìm được mà lớn tiếng nói: “Haha, không sao đâu.

Chương 831

Lão đầu vẫn chưa chết à?" "Nếu chưa chết thì tôi vả cho ông một phát nữa, để ông cảm nhận thế nào là sự mạnh mẽ." Lúc này, mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh hãi, không ai đoán được rốt cuộc là chuyện gì.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến không khí tại hiện trường dường như đã thay đổi.

Hơn nữa, thực lực này tuyệt đối là một sự tồn tại đáng sợ.

Trong chớp mắt dường như sẽ khiến toàn bộ thế giới sụp đổ.

Hiện tại thế giới này đã đứng trước bờ vực sụp đổ, cho nên họ cũng vô cùng kích động.

Họ đều biết không có cách nào khác ngoài việc bất lực mỉm cười, nhiều người cũng không thể cười thành tiếng.

Nụ cười của họ đều vô cùng cứng đờ, chỉ đành gượng gạo lắc đầu.

Bất lực thực sự là vô cùng bất lực, trong lòng mọi người cũng không biết phải lý giải chuyện tiếp theo thế nào.

Lúc này, tâm trạng của mọi người dường như cũng đã thay đổi từng chút một.

Không biết tiếp theo sẽ có cảm giác gì.

Hoặc nói cách khác, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Đương nhiên không một ai đi suy nghĩ.

Lúc này, tất cả mọi người đều bất lực.

Khoảnh khắc này.

Tất cả mọi người đều không biết phải làm sao.

Cho nên nói, hiện tại vô số người dường như đã mất đi lý trí.

Đây thật sự là một bi kịch, có người thở dài, có người khóc, bi kịch cứ thế mà diễn ra.

Hiện tại mỗi người họ đều như vậy, trông dường như không có vấn đề gì, dường như là một người bình thường.

Tuy nhiên, sự thật lại không phải vậy.

Những chuyện đã xảy ra, rất nhiều chuyện đều là những thứ họ không thể tưởng tượng được, đều là những thứ họ không thể thay đổi được.

Có thể nói đây là bi kịch của thời đại, cũng có thể nói đây là một kiểu thờ ơ giữa người với người, thực sự là vô cùng khó xử.

Vậy nên những cường giả sống trong thời đại này, rốt cuộc họ đang làm gì?

Rốt cuộc họ đang dùng sinh mệnh để bảo vệ điều gì?

Vô số người dường như đều đang suy nghĩ về những vấn đề như vậy.

Nhưng vấn đề này dường như cũng sẽ không có câu trả lời, tất cả các câu trả lời đều sẽ ẩn giấu trong tất cả các quá trình bí ẩn.

Và bây giờ họ chính là muốn giữ lấy một tia bí ẩn, những điều bí ẩn khó lường đó.

Luôn luôn sẽ thu hút người khác yêu thích, bây giờ họ cũng vậy.

Chu Tiểu Di không kìm được mà cười nói: "Không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi." Ngay lúc này, vô số người dường như cũng đã dần dần hiểu được cảm xúc này.

Họ cũng không muốn nói nhiều nữa.

Dù sao Chu Tiểu Di bây giờ đã làm những chuyện này, thực sự cũng sẽ khiến họ cảm thấy khó chịu...

Chương 832

Lúc này Chu Tiểu Di cũng vô cùng bất lực, dù sao cô ấy đã cố gắng hết sức rồi.

Nhưng nếu vẫn phải trải qua những chuyện này, cô ấy sẽ cảm thấy vô cùng đau khổ.

Cho nên trong thời kỳ then chốt, mỗi người đều như vậy, sẽ có đủ nỗi đau khổ.

Và những nỗi đau khổ này cũng sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng bất an.

Tình cảm giữa người với người đôi khi thực sự cần trải qua một chút chuyện tốt đẹp, thì mọi thứ mới trở nên khác biệt.

Lúc này Chu Tiểu Di cười rất vui vẻ, trong mắt cô ấy, mình đã cố gắng hết sức rồi.

Bây giờ lão đầu này còn muốn thế nào?

Lão đầu sau khi bị Chu Tiểu Di nã một phát pháo, lập tức bị nổ bay.

Hơn nữa vô cùng đau khổ, trong miệng lẩm bẩm than thở nói: "Đều quá khủng khiếp rồi." "Thằng nhóc cậu thật sự quá lợi hại." "Từ bây giờ, tôi không muốn nói nhiều với cậu nữa, cậu mau trở nên mạnh hơn đi." Chu Tiểu Di đột nhiên phát hiện ra rằng sau khi lão đầu bị mình giết chết, di ngôn của ông ta lại là muốn mình trở nên mạnh hơn.

Cô không kìm được mà cười nói: "Ông già này, ông nói sớm một chút thì tôi đã không đánh ông thành bãi bùn rồi." Kỹ năng bắn súng của Chu Tiểu Di vô cùng chuẩn, lựu đạn của Chu Tiểu Di cũng ném

rất ngầu.

Và trong khoảnh khắc này, vô số người có mặt đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Có thể nói họ đã hoàn toàn bị hành vi vừa rồi của Chu Tiểu Di làm cho kinh ngạc.

Cho nên vô số người cũng cảm thấy đáng sợ, tuyệt đối là đáng sợ, tuyệt đối là một sự tồn tại khủng khiếp đến mức đó.

Cái gọi là giống như vậy thì chính là một đạo lý như vậy.

Hiện tại Chu Tiểu Di đã đạt đến mức độ đáng sợ rồi, cô ấy đương nhiên sẽ không sợ bất cứ ai.

Sự tự tin của cô ấy đã đạt đến mức độ tuyệt đối.

Hơn nữa cô ấy cũng có thể khiến người khác tin tưởng mình, đây chính là thực lực của Chu Tiểu Di.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng không kìm được mà cười nói: "Hắc hắc, có chút thú vị đúng không?" "Có phải các người cảm thấy thực lực của tôi đã mạnh hơn rồi không?" Lúc này Vương Khải Toàn cũng cười nói: "Được đó lão Hồ, thực lực của cậu đúng là mạnh hơn rồi." "Lợi hại, tôi phục thực lực của cậu, cũng thán phục hành vi của cậu." "Nhưng hành vi kiểu này của cậu đôi khi làm chúng tôi, những fan cứng, cũng không rõ rốt cuộc cậu đang làm gì nữa." "Cậu làm việc trước khi làm có thể cân nhắc một chút cho người khác được không?" Lời nói của Vương Khải Toàn cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng bất lực.

Có thể nói Chu Tiểu Di cũng không muốn như vậy, làm như vậy hình như cũng có chút làm tổn thương người khác.

Tóm lại cô ấy sẽ không phải là một người muốn làm tổn thương người khác.

Lúc này, Chu Tiểu Di không kìm được mà gào lớn: "Được rồi, đánh xong lão đầu rồi, chúng ta tiến đến địa điểm tiếp theo." "Tiếp theo còn có địa điểm nào đang chờ đợi chúng ta, mọi người cùng nhau khám phá." Cô cười lên vô cùng gian trá, khoảnh khắc này cũng mang lại cho rất nhiều người một áp lực vô hình.

Mọi người đều không biết chuyện gì đang xảy ra, cô ta luôn như vậy.

Lúc này, rất nhiều người đều đặt ra nghi vấn, cũng không biết phải giải thích thế nào.

Có thể nói đôi khi bất kỳ lời giải thích nào cũng là lời giải thích thừa thãi.

Mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, không cần thiết phải áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác.

Chu Tiểu Di lúc này cười rất vui vẻ, mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng tự tin.

Từ xưa đến nay vẫn luôn là vậy, tự tin tỏa sáng.

Và bây giờ Chu Tiểu Di thực sự đã khác rồi.

Cô dường như đã dần dần hiểu được thực lực của mình, sẽ gặp phải một số trở ngại.

Cho nên cô mới cười hì hì nói: "Được, tiếp theo chúng ta nên đi đến một nơi mới rồi." "Các ngươi có suy nghĩ gì không?" Ngay lập tức, Chu Tiểu Di nói rất nhiều điều, nhưng không ai phản hồi ý kiến của cô.

Chương 833

Không một ai trả lời, điều này thật sự rất khó xử.

Lúc này, Vương Khải Toàn liền nói: "Lão Hồ, tiếp theo chúng ta rốt cuộc phải đi đâu đây?

Giờ chúng ta không phải nên vào mộ tìm kho báu sao?

Kho báu lần trước đã bị lão già kia lấy hết, xong lão già đó lại bị cậu đánh chết.

Giờ kho báu đã không cánh mà bay rồi...." Nghe Vương Khải Toàn nói, Chu Tiểu Di liền đáp: "Có chỗ đi chứ, sao lại không có được?

Tôi sẽ dẫn hai người đến một nơi." Chu Tiểu Di trông vẫn rất tự tin.

Cảm giác này khiến người ta thấy vô cùng tốt đẹp, vô cùng tuyệt vời.

Ngay lúc này!

Chu Tiểu Di cũng không nhịn được cười, cô nói: "Hắc hắc ~ Thú vị thật, hai người đều muốn đến một nơi mới đúng không?

Tôi sẽ nói cho hai người biết cái gọi là nơi mới ở đâu, đó chính là một thế giới hoàn toàn mới.

Nào, các chiến hữu, thế giới mới đang chờ đón chúng ta.

Chỉ cần đi đến một thế giới mới, thì mọi thứ đều sẽ tốt đẹp, hai người thấy đúng không?" Ngay lập tức, vô số khán giả đều gật đầu đồng ý.

Họ thấy cô nói quá có lý, đúng là một nơi hoàn toàn mới, một phiên bản hoàn toàn mới, ai mà chẳng thích.

Dù sao thì ai cũng thích theo đuổi những điều mới mẻ, Chu Tiểu Di đương nhiên cũng không ngoại lệ.Lúc này, màn hình bình luận trên livestream đã tràn ngập một lần nữa.

Vô số fan hò reo, la hét: 【Chị Chu lại đi đến nơi mới nữa sao?

Vui quá đi mất.】【Chị Chu có kế hoạch mới nữa phải không?

Mau kể cho mọi người biết đi ạ.】【Nhưng mà chị ơi, fan cứng của chị đây, chị không cần giấu giếm thế đâu.

Ai làm chị ra nông nỗi này vậy?】【Mọi người đều không vui đâu.】【Đúng vậy, chị Chu nhanh lên, có kế hoạch mới gì thì mau nói cho bọn em biết đi.】【Đừng để mọi người chờ lâu chứ, tất cả đang đợi chị đó, để mọi người đợi sốt ruột cũng không hay đâu.】【Tâm trạng của mọi người cũng sẽ bị chị ảnh hưởng đấy.】【Hôm nay chúng em xem livestream cả ngày rồi, chỉ muốn nghe chị nói chuyện tử tế một chút thôi.】【Nghe chị phát âm đi chị Chu, nhanh lên, giọng chị hay quá, bọn em đều là fan cứng của chị mà.】【Chị Chu hôm nay chị nói gì cũng đúng hết, em xin tặng chị một câu: fan cứng sẽ mãi ở bên.】Khi nghe câu nói đó, Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng xúc động.

Cái gọi là "fan cứng sẽ mãi ở bên" rốt cuộc tượng trưng cho điều gì?

Rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Câu nói này cũng ẩn sâu trong lòng mọi người, khiến họ không thể nào quên.

Về phía Chu Tiểu Di, cô cũng cười cười nói: "Được rồi được rồi, mọi người đừng như vậy nữa.

Tôi sẽ trả lời tin nhắn của mọi người từng chút một.

Tiếp theo, tôi sẽ dẫn mọi người cùng đến một nơi mới, nhưng bây

giờ mọi người đừng vội.

Có một số việc vẫn chưa làm rõ, đợi khi mọi chuyện rõ ràng tôi sẽ giải quyết tất cả.

Vậy nên cứ yên tâm đi, hãy tin tôi, thực lực của tôi đã chứng minh tất cả rồi.

Sau khi xem màn trình diễn của tôi trước đây, mọi người có phải đã bị tôi làm cho đủ chấn động rồi không?

Được rồi, giờ cũng không có gì để nói nữa.

Đúng vậy, tôi chính là kẻ mạnh nhất, đến nước này chư vị còn gì để nói nữa không?" Vẻ điên cuồng của Chu Tiểu Di khiến nhiều người vô cùng chấn động.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy, cô nàng này tại sao lại điên rồ đến thế?

Chương 834

Nhiều người tự hỏi.

Màn hình bình luận trên livestream lại tràn ngập. 【Chị Chu đừng điên rồ như vậy, tính cách điên rồ này tuyệt đối không phải của chị.】 【Chị Chu là một người phụ nữ rất kiềm chế mà, chị không thể điên rồ như thế được, chị mà điên rồ như vậy thật sự sẽ không ai yêu đâu.】 【Chị Chu ơi, thế giới đã thay đổi rồi, đừng nghĩ thế giới vẫn như trước kia, rằng cứ điên cuồng là có người yêu, nhưng đó là chuyện của ngày xưa rồi.】 【Chị Chu, thời đại bây giờ khác rồi, chị mau kiềm chế lại một chút đi có được không?】 【Kiềm chế mới có thể có được mọi thứ, chị Chu đến giờ chị vẫn chưa hiểu sao?】 【Sốt ruột quá, chị Chu ơi em sắp chết vì chị rồi.】 【Fan đang rất sốt ruột đó, chị có thể kiềm chế một chút, có thể thể hiện tốt hơn một chút không?】 【Để fan bọn em được mở rộng tầm mắt một chút đi được không?

Fan bọn em đều rất yêu chị mà, đúng không?】 【Chị có biết thế nào là fan cứng không?

Fan cứng là dù chị có làm sai điều gì cũng sẽ bao dung vô hạn.】 【Cái tinh thần bao dung, khoan dung và yêu mến của chị mới là cốt lõi của fan cứng.】 【Các đồng chí, mọi người nói có đúng không?】 【Đúng vậy, chị Chu hãy tin bọn em, tình yêu bọn em dành cho chị sẽ mãi không có tư tâm.】 【Chị Chu mau đến địa điểm tiếp theo đi, đừng lề mề ở đây nữa, lề mề ở đây mấy ngày rồi, khó chịu thật.】 【Địa điểm tiếp theo đang chờ chúng ta tiến lên, tất cả bọn em đều đang chờ chị đó.】 【Nếu chị còn tiếp tục lề mề nữa, mọi người sẽ không chờ được đâu.】 【Mỗi người chúng em đều không có nhiều kiên nhẫn, thứ này là thứ dễ bị tiêu hao lắm.】 【Nếu chị Chu mà

hiểu đạo lý này, thì bọn em đã chẳng cần nói nhiều rồi.】【Quan trọng là bây giờ chị chẳng hiểu gì cả, chị chỉ biết ngớ ngẩn ở đó, với lại thái độ nói chuyện của chị rất tệ.】【Chị Chu bao giờ chị mới có thể nói chuyện đàng hoàng với mọi người đây.】【Để mọi người cảm nhận một chút thế nào là sự ấm áp của tình người đi.】【Mọi người đã lâu không cảm nhận được sự ấm áp rồi.】【Chị Chu, thật sự có lẽ tất cả những chuyện này là do chị làm quá đáng rồi.】【Vậy nên vào thời điểm quan trọng này, bọn em thật sự muốn tâm sự với chị đôi lời.】【Hy vọng chị đừng bận tâm, cũng đừng giận, vấn đề xuất hiện, mọi người chúng ta cùng nhau giải quyết.】【Đây cũng là tấm lòng thành của mọi người chúng em.】【Thế giới này là vậy đó, luôn có những người bày tỏ thành ý.】【Luôn có những người bày tỏ sự chân thành, vậy nên mỗi chúng ta đều nên biết ơn.】【Có một trái tim biết ơn, điều này rất quan trọng.】【Thôi được rồi, không nói nhiều nữa, chị Chu tự liệu mà làm.】【Đừng để tình cảm mà thế giới này dành cho chị bị vấy bẩn, chị Chu.】【Được rồi, không nói nhiều nữa, chị Chu hãy để tâm hồn mình bình tĩnh lại, để cảm xúc trở lại chân thật.】【Chị Chu, bọn em đi đây, fan bọn em cũng nên rời đi rồi.】【Đương nhiên bọn em yêu chị, tất cả mọi người ở đây đều là fan cứng, không phải vì một vài chuyện mà rời bỏ chị đâu.】【Đúng vậy, vì một vài chuyện mà rời bỏ chị, đó không phải fan cứng, mà là fan qua đường.】【Đúng đúng đúng, fan như vậy thật ra không có ý nghĩa gì cả, không bằng bọn em là fan cứng!】【Đúng vậy ~ bọn em đều chân thành với chị từ tận đáy lòng, nên chị cứ tin bọn em là được rồi, bọn em sẽ không lừa chị đâu.】【Cái gọi là fan cứng thật ra là như vậy đó, dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ không bỏ cuộc, đó mới gọi là tình yêu đích thực.】【Trần gian có tình thật, trần gian có tình yêu thật, trên thế giới này là vậy đó.】【Dù là chuyện gì, chỉ cần dùng tình yêu thật lòng để lay động lòng người, nhất định có thể tạo ra nhiều thay đổi.】【Thôi được rồi, không nói nhiều nữa, bọn em bây

giờ đã đủ mệt rồi.】【Tiếp theo bọn em cũng phải đến một thế giới mới rồi, chị Chu mau lên, còn một màn nữa là kết thúc rồi.】【Bây giờ chị đã là anh hùng trong lòng bọn em rồi, vậy nên em nghĩ chị thật sự cần phải luyện tập nghiêm túc một chút.】【Thực lực của chị quả thật rất mạnh, điều này tất cả bọn em đều phải thừa nhận.】【Nhưng những khuyết điểm trong tính cách của chị, bọn em cũng phải nhắc nhở chị.】【Chị Chu, làm người làm việc phải chừa đường lui, sau này mới dễ gặp mặt, đây là một lời khuyên của bọn em dành cho chị.】【Chị bây giờ cứ quấy rầy ở đó, lão già kia cứ làm chuyện này với Vương Khải Toàn.】【Khiến Vương Khải Toàn cũng rất thất vọng về chị, vậy nên những chuyện như vậy rất dễ dẫn đến rủi ro.】【Giờ Vương Khải Toàn mà thất vọng về chị rồi, không chừng cậu ta có thể làm ra chuyện phản bội chị đó.】【Vậy nên chị Chu mau nghĩ kỹ lại một chút đi, đừng làm mọi chuyện quá tuyệt tình.】【Nghĩ thông những gì chị đang làm, chị sẽ biết sắp tới phải đối mặt với những rủi ro nào, được không?】【Đúng vậy, fan bọn em đã khuyên rất nhiều rồi, nếu chị không nghe thì cũng đành chịu thôi.】【Được rồi, chị Chu, trên thế giới này đã ngày càng có nhiều người rời đi rồi, chúc chị hạnh phúc vui vẻ.】 Sau khi fan nói xong, lại truyền cho Chu Tiểu Di một làn "nước gà", "máu gà".

Lúc này Chu Tiểu Di cũng bất lực lắc đầu, nói: "Được rồi được rồi ~ im hết đi.

Tụi bây đứa nào đứa nấy thật sự rất vô vị, tôi chẳng muốn nói chuyện với tụi bây nữa." Thái độ này của Chu Tiểu Di cũng khiến nhiều người thấy được cá tính của cô.

Cô luôn là kiểu người phóng khoáng, thẳng thắn, khiến người khác cảm thấy vô cùng yêu thích.

Có thể nói, trong khoảnh khắc này, lời nói của Chu Tiểu Di đã làm rung động nhiều người, cũng khiến mọi người tìm thấy một chút đồng

cảm.

Trên thế giới này, mỗi người đều như vậy, có được một chút đồng cảm là điều vô cùng quan trọng.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng vẫy tay, nói với Vương Khải Toàn: "Chúng ta đi thôi, đến địa điểm tiếp theo.

Trước tiên hãy lấy kho báu trong hang động nữ vương đã, sợi dây chuyền lão già kia lấy trước đó tôi đã cướp lại rồi.

Vậy nên bây giờ chúng ta không cần quá lo lắng nữa.

Chuyện sợi dây chuyền tôi sẽ giải quyết ổn thỏa, còn lão già này nếu có vấn đề gì thì chúng ta cần từ từ giải quyết.

Lão già này hiện tại mà nói thì vẫn có chút giá trị lợi dụng, chỉ tiếc là lão chết quá sớm.

Tiếp theo chúng ta sẽ tiếp tục tiến về hướng nào?

Đây là một vấn đề, sắp tới cậu có kế hoạch mới nào không, Vương Khải Toàn?" Lúc này Vương Khải Toàn lại lắc đầu, nói: "Cậu nói có kế hoạch mới hả, bên tôi hình như tạm thời không có.

Nhưng nếu cậu có kế hoạch mới thì cũng có thể nói với tôi, chúng ta thật ra có thể thảo luận với nhau một chút.

Thảo luận với nhau, đây vốn là một chuyện rất vui.

Trên thế giới này ai cũng vậy, nếu có người sẵn lòng thảo luận với cậu, cậu nhất định phải trân trọng thật kỹ.

Trân trọng người thảo luận với cậu, trân trọng người bàn luận cùng cậu, đây là điểm vô cùng quan trọng." Chu Tiểu Di lớn tiếng nói: "Được, chúng ta đến địa điểm tiếp theo, trước tiên hãy lấy được kho báu đã.

Một ngày chưa lấy được kho báu, một ngày tôi khó mà yên ổn, từ

bây giờ tôi sẽ trở thành một người tuyệt tình.

Kho báu, kho báu yêu quý của tôi, kho báu sẽ mãi là thứ tôi luôn theo đuổi.

Nếu không có kho báu thì tôi sẽ không vui, tôi chết cũng không vui, chết cũng không chịu làm.

Tôi chính là tồn tại vì kho báu." Khi Chu Tiểu Di cười lên, trông cô rất gian xảo, cũng cho mọi người một cảm giác vô cùng khó hiểu.

Cô nàng này điên rồi sao?

Cô ta lại xảy ra chuyện gì nữa vậy?

Cô ta lại mắc bệnh gì thế?

Nhiều người có thể sẽ lắc đầu thở dài, còn một số người không hiểu Chu Tiểu Di đang làm gì.

Ai cũng nghĩ cô nàng này có lẽ gần đây mắc bệnh nặng, nhưng cũng không ai trách móc hay mắng chửi cô.

Chương 835

Cần biết rằng, chỉ trích, sỉ nhục hay mắng chửi thật ra chẳng có tác dụng gì cả, đúng không?

Trên thế giới này, điều duy nhất có tác dụng là suy nghĩ và đối phó một cách bình tĩnh.

Chỉ khi làm vậy, chúng ta mới có thể dần dần trở nên mạnh mẽ hơn dưới sự dẫn dắt của mọi người.

Đây cũng là thái độ mà mỗi chúng ta nên có.

Rất tốt, số lượng kẻ địch cũng ngày càng mạnh lên, nếu bây giờ không có cơ hội thì sau này cũng sẽ không có, mau lấy ra thực lực thật sự đi, đây mới là điều quan trọng nhất.

Chu Tiểu Di rất muốn nói những chuyện này cho mọi người, nhưng hình như bây giờ cô không còn kịp nữa rồi.

Thời gian ngày càng eo hẹp.

Chu Tiểu Di cũng không biết phải làm sao, chỉ đành cười gượng nói: "Được rồi, chúng ta đã tìm thấy kho báu." Lúc này Chu Tiểu Di nhìn chiếc rương báu phía trước, trong lòng cũng lộ ra một chút khó chịu. "Trời ơi, ở đây nhiều rương báu thế này, biết làm sao bây giờ?

Tâm trạng của tôi bây giờ phức tạp lắm." Lúc này Chu Tiểu Di dường như có nỗi khổ tâm không thể nói nên lời.

Có lẽ ai cũng vậy thôi!

Trên thế giới này, ai cũng có nỗi khổ riêng.

Vậy nên Chu Tiểu Di cũng cảm nhận được rằng người khác rất tin tưởng vào cô.

Lúc này Chu Tiểu Di vô cùng vui vẻ, không nhịn được lớn tiếng hét lên: "Rất tốt, đúng vậy, đây chính là sự thật, ai cũng nên như thế.

Chỉ sau khi như vậy, giữa người với người mới có thể khôi phục lại chút bình tĩnh và lý trí.

Nếu không thì thật sự rất tệ, đúng không?

Thì ra là vậy, thế gian này lại ẩn chứa nhiều cạm bẫy đến thế, thật sự khiến người ta cảm thấy khá bất lực.

Nhưng không sao cả.

Cạm bẫy thì đâu đâu cũng có, không cần phải quá bận tâm.

Thay vì cứ mãi bận tâm xem thế giới này chôn giấu bao nhiêu cạm bẫy, chi bằng hãy nghĩ cách giải quyết những khó khăn trước mắt." Chu Tiểu Di vừa nói dứt lời liền lập tức mở chiếc rương ra!

Đột nhiên!.

Cô phát hiện trong chiếc rương đó có một con bọ cạp nhảy ra.

Lại là một con bọ cạp độc, Chu Tiểu Di lập tức cảm thấy vô cùng chấn động.

Thậm chí còn cảm thấy có một chút sợ hãi. "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao ở đây lại có bọ cạp độc?

Những con bọ cạp này từ đâu mà ra, rồi sẽ đi về đâu.

Thật sự khiến tôi cảm thấy vô cùng sốt ruột, nếu có nhiều bọ cạp như vậy, chắc chắn sẽ gây ra một trận đại chiến.

Đáng sợ quá, thế giới này sao lại xuất hiện những điều kỳ lạ như vậy, thật sự khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Không....tôi thấy vị trí xuất hiện của bọ cạp hình như hơi không

đúng, phải hình dung thế nào đây?

Chương 836

Hãy suy nghĩ kỹ xem có cách nào để giải quyết những khó khăn trước mắt không." Lúc này Chu Tiểu Di cũng cười cười nói: "Tôi nghĩ ra cách rồi.

Vì số lượng bọ cạp nhiều như vậy, chúng ta cứ đánh thôi." Chu Tiểu Di rất nhanh đã rút ra một trang bị, đúng vậy, lại là một khẩu AK47.

Trang bị rút ra từ hệ thống quả nhiên vô cùng mạnh mẽ, khiến người ta xem xong không nhịn được mà yên tâm. "Trời ơi ~ mạnh quá, trang bị này đúng là vô địch.

Có trang bị tốt như vậy, tại sao không lấy ra sớm hơn?" Mọi người trong phòng livestream đều cảm thấy vô cùng nghi hoặc, rất nhanh đã có người gửi bình luận tràn màn hình. 【Chị Chu chị đang làm gì vậy?

Có trang bị tốt như vậy thì lấy ra sớm hơn là được rồi, thật tình.】【Làm bọn em sợ hết hồn, chị có biết fan bọn em bây giờ lo cho chị đến mức nào không?】【Chị có biết bây giờ nhỡ chị có chuyện gì, thì sẽ ảnh hưởng lớn đến fan bọn em đến mức nào không?】【Chị Chu, bây giờ chị thật sự cần phải chăm sóc bản thân tốt một chút, không thể như trước đây nữa.】【Trước đây khi chị một mình chiến đấu đơn độc, fan cũng không nói gì nhiều.】【Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác rồi, fan bọn em ngày càng đông hơn.】【Tất cả mọi người đều lo lắng cho chị, chị có thể hiểu cho tâm trạng của mọi người bọn em không?】 Chu Tiểu Di cười gượng nói: "Được rồi được rồi, tụi bây im hết đi.

Bây giờ tôi nghe giọng tụi bây là thấy buồn nôn, thấy phiền rồi,

được không?

Với lại tụi bây cũng đừng có giả bộ quan tâm rồi nói mấy cái tin tức linh tinh đó nữa.

Rốt cuộc tụi bây có quan tâm tôi không, hay chỉ là một fan xem nhan sắc mà thôi.

Tụi bây là fan thật sự quan tâm tôi sao?" Màn hình bình luận trên livestream lại tràn ngập, nhiều người đều cảm thấy vô cùng nặng nề. 【Chị Chu quá đáng rồi, thật sự quá đáng.】 【Sao chị lại nghĩ về bọn em như vậy, mọi người bọn em chẳng phải là vì chị mới trở nên như bây giờ sao?】 【Chị thật sự nghĩ mọi người bọn em ăn no rửng mỡ, không có việc gì làm mà ngày ngày xem livestream của chị sao?】 【Chị có biết tại sao em lại xem livestream của chị không?】 Nghe đến đây, Chu Tiểu Di liền bật cười: "Câu hỏi này rất hay, tại sao?

Chẳng lẽ không phải vì nhan sắc của tôi sao?

Xin hỏi nếu tôi không có nhan sắc như vậy, tụi bây còn đến xem livestream của tôi không?

Đứa nào đứa nấy nói chuyện hay ho, đường hoàng thì hoàn toàn không cần thiết đâu, được không?

Tụi bây bây giờ trong tình huống này chỉ khiến tôi thấy buồn nôn, không cần nói nhiều nữa." Nghe những lời này của Chu Tiểu Di.

Màn hình bình luận trên livestream lại bùng nổ!

Vô số người bắt đầu chửi rủa. 【Chu Tiểu Di chị đừng quá đáng, thật sự coi fan bọn em là gì rồi?】 【Thật sự nghĩ fan bọn em là thứ có thể tùy ý chém giết sao?】 【Nếu chị coi bọn em là rau hẹ để thu hoạch.】 【Thì xin chú ý, sớm muộn gì bọn em cũng sẽ coi chị là một cây hẹ mà cắt sạch.】 【Đến lúc đó chị sẽ biết thế nào là sai.】 Chu Tiểu Di không nhịn được cười lớn: "Hahaha, thế nào là sai?

Tôi thật sự buồn cười, tôi từ trước đến giờ chưa từng thấy mình làm sai bất cứ điều gì, được không?

Kể cả bây giờ cũng vậy, tôi chỉ thấy tụi bây buồn cười thôi, đây chính là Chu Tiểu Di tôi." Sau khi nói xong những lời này, đám antifan đứa nào đứa nấy đều lớn tiếng chửi rủa. 【Chu Tiểu Di đừng quá đáng nữa.】【Thật sự coi mình là streamer nổi tiếng gì sao?】【Chỉ là cô nàng này ngày càng kiêu ngạo thôi.】【Mặc dù mọi người bọn em là antifan, nhưng phần lớn đều với thái độ vui đùa thôi.】【Chứ không phải thật sự muốn dìm hàng chị, muốn làm hại chị đâu, nhưng chị tự nói lời đau lòng như vậy.】【Cứ nói những lời như vậy, khiến người ta cảm thấy chị không còn lương tâm nữa rồi, chị có phải đã mất lương tâm rồi không, Chu Tiểu Di?】【Chu Tiểu Di chị quá đáng rồi, cứ nói xấu fan bọn em.】【Dù bọn em là antifan cũng không dễ dàng gì, chị làm tổn thương bọn em như vậy.】【Nói gì thì nói, antifan cũng là một loại fan, chị không thể nghĩ rằng mọi người bọn em không có bất kỳ sự giúp đỡ nào.】【Nếu không phải vì có sự giúp đỡ của bọn em, làm sao có được chị Chu Tiểu Di hôm nay.】【Hôm nay khi bọn em là antifan tặng quà cho chị, sao chị không nói một lời nào.】【Mặc dù mọi người bọn em là antifan, nhưng bọn em cũng có phẩm giá của riêng mình.】【Bọn em chính là sự tồn tại mạnh mẽ nhất, đáng sợ nhất.】【Tổ chức antifan vĩnh không đầu hàng, hôm nay sẽ cho chị biết thế nào là nỗi sợ hãi thật sự.】【Nào, anh em mau làm nhiễu tín hiệu của Chu Tiểu Di, đừng để cô ta lấy được kho báu.】【Bọn em biết trong quan tài nhất định giấu rất nhiều bảo bối, đây là chìa khóa để Chu Tiểu Di vượt qua màn chơi.】【Mọi người cùng nhau phát lệnh để ngăn cản cô ta.】 Màn hình bình luận trên livestream lại tràn ngập.【Ngăn cản Chu Tiểu Di!

Ngăn cản Chu Tiểu Di!

Không thể để cô ta làm hại người nằm trong quan tài!】【Đó là

nữ vương thượng cổ, là sự tồn tại như thần linh!】 Vô số antifan bắt đầu công kích Chu Tiểu Di, điều này khiến cô cảm thấy vô cùng khó xử.

Đối mặt với sự công kích của antifan, Chu Tiểu Di chỉ có thể phớt lờ.

Cô cũng không nhịn được lớn tiếng hét lên: "Quá đáng rồi, tôi phải mau đi lấy kho báu thôi.

Nếu lấy chậm thì sự công kích của đám antifan này chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng sâu sắc đến tôi." Lúc này Chu Tiểu Di cũng vô cùng kích động.

Còn đám antifan thì vẫn ở đó muốn tấn công Chu Tiểu Di, muốn khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Có thể nói antifan thật sự lúc nào cũng gây rắc rối.

Chương 837

Hơn nữa, hành vi này cũng rất đáng ghét, hành vi này chắc chắn sẽ khiến người ta cảm thấy tức giận.

Chính vì có sự tồn tại của những antifan này mà thế giới mới trở nên tồi tệ như vậy.

Chu Tiểu Di không nhịn được lớn tiếng hét lên: "Kho báu tôi đã lấy được rồi, hôm nay dù nói gì thì kho báu này chúng ta cũng phải có được!" Lúc này Chu Tiểu Di dường như đã nắm chắc phần thắng.

Cô muốn dùng mọi cách để giành lấy kho báu thuộc về mình.....

Lúc này Chu Tiểu Di trông vẫn vô cùng kích động.

Tại hiện trường có rất nhiều fan cứng.

Những fan cứng này khi thấy bình luận cũng không nhịn được mà la hét, lớn tiếng gửi bình luận. 【Chị Chu cố lên!

Chị Chu giữ vững!】 【Chị Chu, ít nhất chị còn có bọn em là fan cứng, không cần phải cãi nhau với đám antifan đó.】 【Đám tiểu hắc tử (antifan) thật sự quá nhiều, chỗ nào cũng có tiểu hắc tử.】 【Chị Chu chị đã thể hiện rất xuất sắc rồi, tiếp tục cố lên.】 【Chị Chu, đám tiểu hắc tử cứ để bọn em lo, bọn em sẽ công kích chúng trên mạng, sẽ đả kích chúng.】 【Chị chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này là được rồi.】 【Chị Chu, Long Lĩnh Mê Quật quả thật là một nơi rất nguy hiểm, bên trong có rất nhiều thứ, có rất nhiều bảo vật.】 【Nhưng chị cũng phải chú ý an toàn của mình, chị Chu, điều bọn em lo lắng nhất thật ra vẫn là sự an nguy của cá nhân chị.】 【Nếu chị ngay cả an toàn của bản thân cũng không màng, rồi cứ thế dũng cảm đi tranh giành những bảo vật đó, thì đó là một quyết định vô cùng không sáng suốt.】 Trong khoảnh khắc đó.

Bình luận của fan không ngừng tràn màn hình, cũng khiến Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Chu Tiểu Di cũng biết, có một câu nói rất hay: "Tình người là vậy." Trên thế giới này đúng là như thế, mỗi người đều có khoảnh khắc tỏa sáng của riêng mình.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng vô cùng kích động.

Cô biết khoảnh khắc tỏa sáng của mình, e rằng cuối cùng cũng sắp xuất hiện vào giây phút này rồi.

Mọi người dường như đều rất quan tâm đến cô.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng không nhịn được mà lớn tiếng hô hào: "Hahahaha, thật tuyệt vời.

Các vị huynh đệ tỷ muội trong phòng livestream của tôi ơi, các tình yêu trong phòng livestream mau đến ủng hộ tôi đi.

Chỉ cần tụi bây ủng hộ tôi, chỉ cần cho tôi một chút sức mạnh, tôi liền có thể lật đổ cả thế giới này.

Tôi Chu Tiểu Di nói được làm được, tụi bây đều tin tôi Chu Tiểu Di, đúng không?" Lúc này Chu Tiểu Di lập tức xông vào trong quan tài, rồi hai tay lật một cái đã mở được thứ bên trong quan tài ra.

Kết quả vừa nhìn, bên trong là đủ loại vàng bạc châu báu chất thành đống.

Chu Tiểu Di sau khi nhìn thấy, cả người không nhịn được mà phấn khích.

Trời ơi!!!!

Đáng sợ quá, đây là thứ gì vậy, quả thực khủng khiếp đến mức này.

Vô số người xem sau khi nhìn thấy đều cảm thấy rất kỳ lạ.

Thì ra trong chiếc quan tài này còn có rất nhiều côn trùng bò lúc nhúc, những con côn trùng này trông cũng vô cùng đáng sợ.

Nếu chỉ có một mình Chu Tiểu Di thì chắc chắn không thể đối phó được nhiều côn trùng như vậy.

Bởi vì thực lực của đám côn trùng này cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, vô cùng kinh hãi.

Cần biết rằng Chu Tiểu Di từ trước đến nay, vẫn luôn là một cô gái khá ngoan ngoãn, nghe lời và hiểu chuyện.

Vậy nên bây giờ khi cô nhìn thấy nhiều côn trùng như vậy, trong lòng cô thật ra là một nỗi sợ hãi xuất phát từ bản năng.

Dưới tình thế kinh hoàng này, Chu Tiểu Di đã không biết phải nói gì nữa.

Cô chỉ đành cười gượng lắc đầu, lớn tiếng hét lên: "Khốn kiếp, sao lại thành ra thế này, không cam lòng, tôi không muốn.

Chương 838

Nếu thật sự phải xảy ra những chuyện này, tôi phải làm sao đây?

Thật sự quá đáng sợ, thật sự quá mức rồi.

Với lại thật sự không còn gì khác, đúng là đáng sợ, đúng là kinh khủng khiếp." Lúc này Chu Tiểu Di cũng đã cảm nhận được thế nào là nỗi sợ hãi rồi.

Cần biết rằng.

Ban đầu cô là một người rất dũng cảm.

Nhưng từ trước đến nay cô chưa từng sợ những chuyện như thế này mà.....

Nhưng bây giờ.

Chu Tiểu Di lại đã có chút sợ hãi.

Bởi vì khi những con côn trùng kia bò ra, cái cảm giác lúc nhúc dày đặc đó, thật sự quá kinh khủng.

Trong khoảnh khắc này.

Chu Tiểu Di không nhịn được mà run rẩy.

Cô dường như run khắp người, hơn nữa ánh mắt kinh hãi đó tuyệt đối không lừa được ai.

Về phía bên kia.

Vương Khải Toàn cũng lập tức lớn tiếng hét lên: "Lão Hồ ~ cậu sao vậy, xảy ra chuyện gì rồi?

Cậu có phải muốn chạy rồi không, muốn chạy thì mau chạy đi, đừng tiếp tục ở lại đây nữa, ở lại đây hình như đã không an toàn rồi.

Ở đây đâu đâu cũng là nguy hiểm, là nơi tràn ngập nguy hiểm rình rập.

Nếu cậu tiếp tục ở lại đây, cuối cùng chỉ có chết không toàn thây thôi.

Bây giờ mau chóng thoát khỏi nơi này mới là phải đạo, tôi thấy tình hình của cậu bây giờ, hình như rất nguy hiểm đó." Khi Chu Tiểu Di nghe những lời này của Vương Khải Toàn!

Lông mày cô lập tức nhíu chặt lại!

Trông cô thật sự rất tức giận.

Nhưng điều này cũng dễ hiểu thôi.

Chu Tiểu Di vốn là một người có tính khí rất tốt!

Tuyệt đối sẽ không vì mấy chuyện nhỏ nhặt này mà giận dờn hay chấp nhặt.

Nhưng bây giờ không còn cách nào khác!

Lúc này Chu Tiểu Di đã cảm thấy đủ mệt mỏi rồi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy!

Chắc chắn sẽ ngày càng có nhiều người gặp nạn!

Nhưng mà.

Lúc này, Chu Tiểu Di trông vẫn rất điềm tĩnh!

Có lẽ dùng từ "điềm tĩnh" để miêu tả cô lúc này hơi không đúng, nhưng đa số mọi người đều có thể hiểu được suy nghĩ của cô.

Chương 839

Bởi vì Chu Tiểu Di thật ra không hề sai!

Ai cũng có nguyên tắc của riêng mình, và trên thế giới này là vậy.

Thay vì bận tâm nghĩ cách giải quyết khó khăn, chi bằng hãy nghĩ cách làm cho bản thân mạnh mẽ hơn.

Với ý chí đó, Chu Tiểu Di vẫn luôn kiên định.

Cô từ trước đến nay luôn rất mạnh, ý chí cá nhân vô cùng lợi hại, khiến nhiều người phải tâm phục khẩu phục.

Đây chính là thực lực đáng sợ, tuyệt đối cường hãn của Chu Tiểu Di.

Đến lúc này, ai cũng hiểu rằng thực lực của họ đã đạt đến đỉnh cao, mạnh đến mức vô địch, khiến người ta cảm nhận được thế nào là sự cường đại đích thực.

Chu Tiểu Di tự mình cười cười ở đó.

Nhưng fan trong phòng livestream lúc này lại vô cùng kích động!

Họ rất nhanh lại đứa nào đứa nấy lớn tiếng hò reo. 【Chị Chu, mau lên, sao vậy, bây giờ chị sao lại ngày càng yếu ớt thế?】 【Lấy được kho báu rồi đừng quan tâm đám côn trùng đó nữa, mau chóng chạy ra ngoài đi, đừng quên bây giờ chị không phải chiến đấu một mình.】 【Bây giờ chị không phải còn có một Vương Khải Toàn giúp chị sao?

Đã có anh Khải Toàn ở đây rồi, chị còn sợ gì nữa?】 【Chu Tiểu Di, chị đừng quên thân phận của chị bây giờ, chị là Hồ Bát Nhất đó.】 【Thực lực của Hồ Bát Nhất rất mạnh, hơn nữa bản thân chị còn có hệ thống Kim Hồn Tệ, chị có thể rút Kim Hồn Tệ mà.】 【Chị rút

Kim Hồn Tệ ra rồi đánh một trận với chúng, sau đó đánh cho chúng tan nát.】【Trong tình huống này thì chắc sẽ không ai dám chọc chị nữa đâu, chị Chu, thực lực của chị chắc chắn không ai dám chọc đâu.】【Không tệ, Chu tỷ, người lợi hại như cô, ai dám đắc tội thì chỉ có đường chết!】【Chu tỷ mau hành động đi, đừng mơ mộng nữa.】【Đúng đúng đúng, Chu tỷ, thực lực của cô vốn đã rất mạnh rồi, đừng nhát, cứ chiến đi.】【Tầng trên nói hay lắm, thà như vậy còn hơn cứ yếu đuối mãi, cứ trực tiếp mà làm tới.】Chu Tiểu Di nghe mọi người nói xong thì đã cảm thấy vô cùng phấn khích.

Bởi vì cô có thể cảm nhận rõ ràng rằng tất cả mọi người đang ủng hộ mình.

Hiện tại, cô cũng chẳng thèm để ý đến lũ côn trùng đáng ghét này nữa.

Làm sao có thể dễ dàng buông tha chúng, nhất định phải dùng hết thực lực mới được, đáng ghét.

Chu Tiểu Di lúc này vô cùng đau đầu, miệng không ngừng lẩm bẩm từ "đáng ghét", cảm giác như tính mạng mình đang bị đe dọa.

Vì vậy, cô mới liều mạng kêu gào "đáng ghét, đáng ghét".

Cô cũng muốn thông qua những tiếng kêu này để mình trông dũng cảm hơn một chút.

Phải biết rằng thế giới này vẫn luôn như vậy, hiện tại cô thật sự cần một thứ gọi là cơ duyên.

Có câu nói "cơ hội ngàn năm có một", chính là nói về đạo lý này.

Nếu một người đánh mất cơ duyên, đó là một chuyện vô cùng đáng sợ, đáng sợ đến mức có thể khiến cả thế giới đảo điên.

Đương nhiên mọi người đều biết chuyện bây giờ càng lúc càng lớn, cũng không biết phải làm sao cho phải.

Trong nháy mắt, rất nhiều người không biết phải làm thế nào, chỉ đành bất lực lắc đầu.

Có thể thấy, nhóm người này từ trước đến nay đều muốn học hành chăm chỉ, nỗ lực hết mình.

Chu Tiểu Di cũng vậy.

Ngay sau đó, Chu Tiểu Di nhanh chóng lấy ra một xâu trang sức vàng bạc châu báu, rồi lập tức đi về phía trước.

Chương 840

Khi chuẩn bị rời đi, Chu Tiểu Di còn không nhịn được nói: "Hắc hắc, mấy đứa nhóc kia, tôi sắp quay lại rồi, mấy con sâu nhỏ các ngươi căn bản không đáng nhắc tới." "Được rồi, để tôi xem thực lực của các ngươi nào." Chu Tiểu Di lúc này thật sự vô cùng kiêu ngạo.

Cô không còn cách nào khác, không thể không kiêu ngạo như vậy.

Bởi vì dựa vào thực lực của mình, cô hoàn toàn có thể làm rất nhiều chuyện, không cần thiết phải nhẫn nhịn hay khoan dung với người khác.

Đây chính là sức hút cá nhân của Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di nhanh chóng lấy được kho báu, rồi chuẩn bị chạy trốn.

Thế nhưng đúng lúc này, lũ côn trùng đột nhiên tràn lên, với tốc độ kinh hoàng bám đầy người Chu Tiểu Di.

Điều này khiến Chu Tiểu Di cảm thấy khắp người ngứa ngáy khó chịu vô cùng.

Ngay trong khoảnh khắc này, đông đảo cư dân mạng trong phòng livestream cũng vô cùng kích động.

Ai nấy đều lớn tiếng kêu la. 【Trời ơi!

Sao lại thành ra thế này?

Trời ơi xảy ra chuyện gì vậy, đáng sợ quá đi mất. 】 【Mọi người mau nhìn kìa, Chu tỷ bị bắt rồi, thế này phải làm sao?

Chu tỷ cố lên!

Cô sẽ không bị bắt đâu. 】 【Cô mạnh thế cơ mà, sao cô có thể dễ

dàng bị bắt chứ?

Thực lực của cô chính là tồn tại đáng sợ nhất trên thế giới này mà. 】【Nếu cô mà cũng bị bắt như vậy thì chúng tôi là cái thá gì chứ? 】【Đúng vậy, Chu tỷ không phải cô vẫn luôn khuyên chúng tôi một câu sao?

Nhân chi sơ tính bản thiện, tâm tương cận tập tương viễn. 】【Cô vẫn luôn dùng câu này để răn dạy chúng tôi, thế mà bây giờ cô lại làm tệ hại như vậy. 】【Sao cô lại bị bắt rồi chứ?

Hành vi này của cô thật đáng xấu hổ, khiến chúng tôi cảm thấy mất mặt thay fan hâm mộ. 】... 【Haha ~ Chúng tôi đây đều là fan chân chính của cô mà, những gì cô đang làm bây giờ là sao chứ? 】【Chu tỷ, nghe tôi khuyên một câu, đừng như vậy nữa, nếu cô cứ như thế thì mọi thứ đều không thể thay đổi được đâu. 】【Chu tỷ, nghe tôi khuyên một câu, mau mau thành thật nhận lỗi, nhận lỗi với lão già đó đi. 】【Nếu không thì cũng không thoát khỏi tòa thành này đâu, trong lăng mộ hình như lão già đó đã chôn một cái bẫy. 】【Hình như là lão già đó đã mai phục vài thứ, bây giờ cô hình như cũng hết cách rồi, Chu tỷ. 】Cảm ơn các bạn, Chu Tiểu Di lúc này cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhất thời không biết giải thích thế nào.

Chương 841

Các fan hâm mộ của cô hình như cũng biết lão già kia vẫn chưa chết, hình như còn ẩn nấp ở một nơi nào đó, vẫn luôn muốn đối phó với cô.

Và ngay trong khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di mới hiểu thế nào là "chân nhân bất lộ tướng, lộ tướng bất chân nhân".

Lúc này Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Sau đó cô lại lập tức hô lên: "Hệ thống, rút cho tôi một khẩu siêu vũ khí đi." "Tôi muốn một khẩu súng phun lửa, có thể phun lửa, có thể giết côn trùng độc." Hệ thống nhanh chóng triệu hồi một khẩu súng phun lửa.

Lúc này đây, cư dân mạng trong phòng livestream lại tiếp tục gửi bình luận. 【Chu tỷ, cô đúng là vô địch, Chu tỷ cô quá đỉnh, khẩu súng phun lửa này thực lực đúng là vô địch, quá dữ dội luôn. 】 【Cô mạnh thế này bố mẹ cô biết không hả Chu tỷ. 】 【Chu tỷ, thực lực của cô đúng là kinh khủng đến mức không còn gì để nói, có thực lực như thế này thì còn sợ gì nữa, đúng là bá đạo! 】 【Chu tỷ, có thực lực mạnh như vậy rồi cô còn sợ gì nữa?

Mau nghĩ mọi cách để hành động đi. 】 【Đừng để hành vi của mình trở nên khinh suất, đừng để mình trông như một đứa trẻ con nữa. 】 【Chu tỷ, nghe chúng tôi khuyên một câu, mau chóng hành động đi, cô phải biết nhân tính bản thiện mà. 】 【Chu tỷ, chỉ cần thực lực của cô càng ngày càng mạnh, sau này sẽ có càng nhiều người giúp đỡ cô. 】 【Đây thực ra chính là bản chất của thế giới này. 】 【Đúng vậy, Chu tỷ nghe chúng tôi khuyên một câu, mau chóng trở nên mạnh mẽ, có thực lực đi, đừng tiếp tục như vậy nữa. 】 【Tình

huống như bây giờ thật sự rất nguy hiểm, một khi không cẩn thận rất có thể sẽ đi vào vết xe đổ. 】【Rất có thể sẽ dẫn đến mọi việc làm sau này đều đổ sông đổ bể, đó là một cục diện vô cùng đáng sợ. 】【Chu tỷ, bây giờ tình hình vẫn còn kịp, xin đừng làm một số việc khiến chúng tôi cảm thấy đau lòng được không? 】【Mau lên, thời gian là sinh mệnh, mọi thứ vẫn còn kịp, Chu tỷ mọi thứ đều có thể, vẫn chưa muộn, Chu tỷ. 】【Chu tỷ, bây giờ cô đã có đủ tự tin, sao có thể dễ dàng nhận thua chứ? 】【Thực lực của cô từ trước đến nay đều rất mạnh, không bao giờ bỏ cuộc không phải là đạo lý cô đã dạy chúng tôi sao?

Chu tỷ cô đang làm gì vậy? 】【Sao cô bây giờ lại càng ngày càng kỳ quái vậy?

Cô rốt cuộc muốn gì?

Tại sao cô cứ nghĩ người khác sẽ nhường cô? 】【Chu Tiểu Di, tôi nói cho cô biết, rất nhiều chuyện trên đời này đều là như vậy, không có bất kỳ ai sẽ nhường cô đâu. 】【Cô nhất định phải học cách dung hòa bản thân, phát huy thực lực của mình đến cực hạn, đây mới là điều quan trọng nhất. 】【Nếu cô muốn người khác nhường cô, tôi nói cho cô biết Chu Tiểu Di, không có cửa đâu. 】...

Lúc này, phòng livestream đã hoàn toàn bùng nổ.

Chương 842

Cư dân mạng liên tục gửi bình luận, không ngừng nghỉ một khắc nào.

Tất cả mọi người đều đang khuyên nhủ Chu Tiểu Di. 【Chu tỷ, cô nghe đây, bây giờ thực lực của cô rất mạnh, nhưng tương lai rồi sẽ có ngày thực lực của cô sẽ yếu đi. 】【Chẳng lẽ cô cứ mãi duy trì thực lực yếu ớt mà sống đến tương lai sao? 】【Suy nghĩ của cô như vậy là không đúng, chỉ có tăng cường thực lực của mình mới là con đường đúng đắn. 】【Chu Tiểu Di, bây giờ cô hiểu chưa?

Nếu không hiểu, xin cô hãy suy nghĩ kỹ càng một chút. 】【Đừng làm những việc khiến chúng tôi cảm thấy mất mặt nữa, chúng tôi thật sự không chịu nổi rồi. 】【Chúng tôi từ trước đến nay đều là fan chân chính của cô, nhưng làm một fan chân chính thật sự rất mệt mỏi, chúng tôi đã cảm thấy kiệt sức rồi. 】【Nếu cứ tiếp tục cô đơn như vậy, thật sự rất xấu hổ, mỗi người chúng tôi đều muốn giúp cô. 】【Thế mà bây giờ cô lại không nghe lời khuyên, lại cố chấp làm theo ý mình, thật sự khiến chúng tôi rất đau lòng. 】 Chu Tiểu Di nhìn thấy bình luận cũng cảm thấy vô cùng đau khổ.

Cô lập tức nói: “Biết rồi, mọi người im lặng đi, tôi sẽ rời đi ngay thôi.” “Tôi bây giờ đã có súng phun lửa rồi.” Nói xong, Chu Tiểu Di lập tức dùng súng phun lửa ra sức phun.

“Phun lửa.” Chu Tiểu Di lớn tiếng hô lên, rồi phun lửa vào lũ côn trùng dưới đất.

Mà lũ côn trùng kia cũng vô cùng đáng ghét.

Trong nháy mắt, vô số côn trùng cuồn cuộn với sức mạnh vô tận, tràn về phía Chu Tiểu Di.

Và Chu Tiểu Di cũng trong khoảnh khắc này cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Lũ côn trùng độc mạnh quá!

Năng lượng mạnh quá!

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?

"Ai hiểu được chứ ~ anh em ơi." Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng khó chịu, cứ liên tục kêu "anh em ơi ai hiểu được".

Chỉ là khi những lời này thốt ra, cư dân mạng cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Mọi người đều không biết Chu Tiểu Di rốt cuộc bị làm sao, người phụ nữ này có phải phát điên rồi không, hay là thế nào.

Tại sao lại trở nên tệ hại như vậy, cô ta rốt cuộc đang nghĩ gì?

Người phụ nữ này lại đã trải qua những nguy hiểm gì?

Lúc này đây, vô số người đều đang suy nghĩ những câu hỏi như vậy.

Họ cũng không hiểu Chu Tiểu Di rốt cuộc bị làm sao.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di lại cười rất vui vẻ.

Chu Tiểu Di lúc này cảm thấy cả người tràn đầy tự tin, hơn nữa cô vô cùng phấn khích, không nhịn được toàn thân run rẩy, kích động nói: "Tôi hiểu rồi anh em ơi, nếu mọi người đã như vậy thì đừng trách tôi vô tình vô nghĩa." "Chu Tiểu Di tôi hôm nay nhất định sẽ thành công thông quan, hơn nữa sẽ mang đến cho tất cả mọi người một cảm giác vô cùng chấn động." Chu Tiểu Di nói xong, lập tức xông lên, rồi cầm súng phun lửa, một lần nữa phun về phía lũ côn trùng.

Bất kể lũ côn trùng có bao nhiêu, nhưng uy lực của súng phun lửa của cô vẫn rất lớn.

Chương 843

Có thể nói uy lực của khẩu súng phun lửa này tuyệt đối kinh khủng đến mức không tưởng.

Chỉ cần nhẹ nhàng phun một cái, sẽ thiêu cháy vô số côn trùng.

Phải biết rằng, côn trùng thực ra sợ nhất cái gì, không gì khác chính là sợ nhất hỏa diễm tấn công.

Bất kỳ côn trùng nào cũng vậy, hỏa diễm tấn công đều rất hiệu quả.

Lúc này nếu phóng ra hỏa diễm tấn công, nhất định sẽ tạo ra hiệu quả vô cùng mạnh mẽ.

Chu Tiểu Di cũng nghĩ như vậy, rất rõ ràng cô đã thành công.

Sức mạnh của ngọn lửa rốt cuộc là sức mạnh vô tận, rốt cuộc là sức mạnh khiến mỗi người đều cảm thấy chấn động...

Lúc này đây, tâm trạng của mỗi người đều vô cùng phức tạp!

Bởi vì họ đã sở hữu sức mạnh thần lửa.

Sức mạnh này vô cùng cường hãn, tuyệt đối không phải hư danh.

Trong khoảnh khắc này, ngọn lửa dường như đã nhìn thấu tất cả, lại dường như đã dần dần sở hữu tất cả!

Tất cả những điều này đều không thể tin được.

Nhưng không thể không nói, ngọn lửa lúc này quả thực vô cùng mạnh mẽ.

Hiện tại tất cả mọi người đều đang mong chờ trận chiến này!

Bởi vì họ biết, trận đại chiến này nhất định sẽ khiến cục diện có

một số thay đổi.

Sức mạnh của ngọn lửa vô cùng lợi hại, ngay lập tức đã thiêu chết lũ côn trùng.

Lão già kia vẫn trốn trong bóng tối, hắn lặng lẽ theo dõi mọi thứ.

Còn Vương Khải Toàn lúc này vẫn chưa phát hiện ra điều gì!

Hắn lập tức hô về phía Chu Tiểu Di: "Đi thôi, lão Hồ, chúng ta mau chạy thoát ra ngoài." Thực ra lúc này, Chu Tiểu Di cũng rất muốn chạy thoát ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, những con côn trùng đã bị thiêu thành tro tàn, lại trong nháy mắt ngưng tụ lại!

Rồi biến thành một con mãnh thú vô cùng hung ác.

Con mãnh thú này trực tiếp lao về phía Chu Tiểu Di.

Thấy tình hình này, cư dân mạng trong phòng livestream lại một lần nữa sôi trào.

Tất cả mọi người đều bị chấn động. 【Chu tỷ, chuyện gì vậy?

Mau chú ý tình hình, Chu tỷ hình như tình hình không ổn, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy, Chu tỷ? 】 【Cẩn thận một chút, tình hình của cô bây giờ rất dễ ảnh hưởng đến sự phát huy của bản thân. 】 【Nếu cứ tiếp tục như thế này, mọi thứ sẽ không có cách nào giải quyết được, tình hình của cô bây giờ thật sự rất nguy hiểm. 】 【Nghe chúng tôi nói, chúng tôi đều là những người rất coi trọng tình cảm, tuyệt đối sẽ không dễ dàng lừa gạt cô đâu. 】 【Chúng tôi đã nói như vậy rồi, vậy nhất định là có lý do, được không?

Chương 844

】【Chu tỷ, cô chỉ cần nghe lời khuyên của chúng tôi, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy đâu, nếu cô mà không nghe lời khuyên.】【Thì mọi thứ đều vô lý, mọi thứ sẽ khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, đây chính là một loại lý tưởng giữa người với người.】【Có thể nói mỗi người đều như vậy, đều phải có lý tưởng riêng của mình, đây chính là chủ điệu của thế giới này.】【Nếu cô không có lý tưởng, vậy cuối cùng sẽ chỉ khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ.】【Thậm chí là vô cùng bất lực, cũng không biết phải diễn tả tâm trạng lúc này thế nào.】【Có lẽ chính vì có nhiều suy nghĩ như vậy, mỗi người mới có những cảm giác không giống nhau.】【Vì vậy tất cả những điều này đều rất quan trọng, mau chóng tỉnh táo lại, không thể tiếp tục như thế này nữa.】【Sự nghi ngờ này thật sự sẽ khiến mọi người cảm thấy bi thương, thế nào là bi thương, đây chính là bi thương.】【Chu tỷ, nếu cô không hiểu, vậy thì mau chóng tìm hiểu kỹ càng quy luật của cuộc đời, ý nghĩa của cuộc đời đi.】【Nói cho cô biết, thực tế thì cuộc đời mỗi người đều có ý nghĩa độc đáo của riêng mình.】【Chu tỷ, tôi hy vọng cô có thể hiểu, đừng như một thằng ngốc nữa.】【Chu tỷ, cô có nghe chúng tôi nói không?

Nếu cô không nghe thì chúng tôi cũng không cần thiết phải tiếp tục giao lưu với cô nữa.】...

Trong nháy mắt này, Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Những fan này đã bị trộn lẫn với một số anti-fan rồi!

Một số người đã bắt đầu "đục" cô.

Điều này khiến Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng bất lực!

Thậm chí có chút đau khổ!

Cô lúc này cũng không biết phải làm sao cho phải...

Trong khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều cảm thấy tình hình hình như có một số thay đổi kỳ lạ.

Nhưng cụ thể đã xảy ra thay đổi gì, thì không ai biết.

Thực ra mỗi người đều như vậy!

Trên thế giới này không phải mọi chuyện đều có thể hiểu rõ ràng.

Không thể hiểu được là trạng thái bình thường của thế gian!

Đây là điều con người đáng mong chờ và đáng kính trọng nhất.

Lúc này Chu Tiểu Di quả thực biểu hiện có chút kích động!

Cô bây giờ cũng không biết phải làm sao cho phải.

Có lẽ trong mắt cô, sự quan tâm giữa người với người là điều vô cùng quan trọng.

Trên thế giới này, mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình!

Chương 845

Và suy nghĩ của mỗi người đều khác nhau.

Chu Tiểu Di cũng có suy nghĩ của riêng mình!

Vì vậy cô quyết định trước tiên phải trốn thoát khỏi đây đã.

Bây giờ cô đã lấy được vô số kho báu.

Lúc này cho dù dùng kim tệ trong hệ thống đổi một ít đồ, đó cũng là điều nên làm.

Hơn nữa, với hệ thống, cô đã đạt đến trạng thái gần như vô địch, cô đã không còn sợ hãi bất kỳ ai khác nữa.

Huống hồ là lũ tép riu này, trong mắt cô lũ tép riu này đơn giản là không đáng nhắc đến, hoàn toàn vô dụng, đáng sợ, chẳng sợ hãi gì cả, đúng không?

Đây chính là sự khôn ngoan của Chu Tiểu Di.

Phải biết rằng cô là một người phụ nữ vô cùng thông minh.

Trên thế giới này, sự thông minh thực ra là một điều vô cùng quan trọng, cũng là một mắt xích vô cùng quan trọng.

Mỗi người đều như vậy, chỉ cần có đủ trí tuệ mới có thể trở thành cường giả hàng đầu thế gian, Chu Tiểu Di chính là một cường giả như vậy.

Vì vậy cô cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ, hy vọng thông qua thực lực của mình để tạo ra một số thay đổi trong cục diện thế giới này.

Đây cũng là một chuyện vô cùng quan trọng, mỗi người đều suy nghĩ như vậy, đúng không?

Phải biết rằng trên thế giới này, thế giới rộng lớn không có gì là

không có, bất kỳ ai cũng phải học cách suy nghĩ.

Chỉ có như vậy mới có thể khiến thực lực của mình đạt đến một đỉnh cao nào đó, nếu không học cách suy nghĩ, chỉ học cách kêu la thì căn bản không có tác dụng gì, đúng không?

Thế giới rộng lớn không có gì là không có, suy nghĩ mới là chủ điệu của thế giới.

Chu Tiểu Di cũng đã hiểu, nhất định phải bình tĩnh suy nghĩ đối sách.

Có như vậy mới có thể cứu được những kẻ này, thật là một lựa chọn bất lực.

Chu Tiểu Di lúc này cũng không biết phải làm sao cho phải, chỉ đành không ngừng lắc đầu.

Có thể thấy đầu cô lắc như trống bỏi, cũng vô cùng đau khổ, vô cùng khó khăn.

Chuyện khó khăn, khó lựa chọn này, khiến cô cảm thấy gần như tuyệt vọng.

Đây thật sự là một nỗi đau dường như vô tận không thể kìm nén, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chuyện như vậy khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đương nhiên cô cũng không biết phải làm sao để hiểu, làm sao để giải thích, chỉ là cô bây giờ trông đã vô cùng yếu ớt rồi.

Lúc này đây cũng không nên tiếp tục làm khó Chu Tiểu Di nữa.

Hình tượng của Chu Tiểu Di sắp sụp đổ rồi.

Nhân chi sơ, tính bản thiện!

Chu Tiểu Di chính là một người thiện lương như vậy.

Còn bây giờ, các fan trong phòng livestream cũng vô cùng kích động, không nhịn được lớn tiếng gào thét. 【Chu tỷ, cô đang làm gì vậy?

Chương 846

Mau hành động đi. 】【Chu tỷ, tại sao còn cứ chần chừ ở đây, thật sự không chịu nổi cô rồi, hành vi này của cô thật sự khiến chúng tôi cảm thấy vô cùng phẫn nộ. 】 Chu Tiểu Di bây giờ cũng vô cùng phẫn nộ.

Trong nháy mắt cô liền xông ra ngoài, khiến người ta cảm thấy thực lực của cô hình như đã tiến bộ.

Lúc này Chu Tiểu Di đã cảm nhận được thế nào là sợ hãi...

Chu Tiểu Di từ trước đến nay vẫn luôn như vậy!

Luôn mang đến cho người khác một cảm giác vô cùng tự tin.

Và Chu Tiểu Di bây giờ đã đạt đến một độ cao nhất định!

Vì vậy cô tự nhiên trở thành nữ thần trong lòng mọi người.

Rất nhanh, Chu Tiểu Di đã cướp được sợi dây chuyền của mình!

Sợi dây chuyền đó là cô đoạt lại từ trong quan tài.

Về điều này, cô cảm thấy vô cùng phấn khích!

Thậm chí còn không nhịn được lớn tiếng gào lên: “Haha ~ Cuối cùng cũng lấy được rồi, sợi dây chuyền này tuyệt đối là bảo bối.” Biểu hiện của Chu Tiểu Di nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhưng Chu Tiểu Di cũng biết!

Nếu mình cứ tiếp tục trầm mặc như vậy!

Nhất định là không được!

Mình nhất định phải thể hiện thực lực thật sự.

Chu Tiểu Di lúc này cười rất vui vẻ.

Phải biết rằng!

Thực lực của cô đã sớm đạt đến độ cao mà mọi người không thể với tới.

Nhưng lúc này cô, trông vẫn như vô hại.

Nhưng, đừng nghĩ cô bề ngoài vô hại!

Thực tế thực lực của cô đã vô cùng khủng khiếp rồi.

Hơn nữa, cô gái này chỉ trong chốc lát sẽ khiến mọi người cảm thấy tam quan bị đảo lộn.

Đặc biệt là sau khi cô lấy được những sợi dây chuyền kia!

Cô không lập tức chạy trốn, mà ngược lại tiếp tục đi về phía trước.

Địa hình trong mê quật vô cùng phức tạp, dưới đất còn có rất nhiều nước, hơn nữa vô cùng ẩm ướt.

Rất nhanh, trong mê quật!

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy một áp lực mạnh mẽ.

Cô không nhịn được toàn thân run rẩy.

Chương 847

Trong khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di mới hiểu thế nào là đau khổ.

Giữa người với người thực ra là như vậy, luôn cảm thấy vô cùng đau khổ, đúng không?

Chu Tiểu Di bây giờ đã cảm nhận đủ đau khổ, vì vậy cô cũng không muốn nói nhiều, chỉ muốn nhẹ nhàng biểu đạt rằng mình vẫn ổn.

Thực lực của mình vẫn có thể chịu đựng được tất cả, vì vậy bây giờ cô cũng có thể biết tiếp theo phải thể hiện như thế nào.

Thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng phấn khích.

Chu Tiểu Di lúc này luôn mang đến cho người khác một cảm giác vô cùng chấn động.

Và bây giờ!

Cô đột nhiên lấy ra một bình xịt diệt côn trùng, sau khi phun vào lũ côn trùng dưới đất, rất nhanh liền đi vào trong.

Con đường này cứ đi mãi mà không thấy phía trước là gì, cứ đi trong bóng tối, trông vô cùng đáng sợ.

Và đúng lúc này, đột nhiên có một người nhảy ra.

Người này trông vô cùng kỳ lạ, hơn nữa là một người lùn nhỏ.

Người lùn này đến bên cạnh Chu Tiểu Di, thậm chí còn muốn dẫn đường cho cô.

Chu Tiểu Di lập tức rút ra một chiếc đèn pin từ túi đồ hệ thống, rất nhanh liền đi về phía trước.

Mặc dù cô không biết người lùn này có mục đích gì, nhưng cô tin

rằng sứ mệnh của mình nhất định đã hoàn thành.

Thế là lúc này cô lập tức hỏi: "Chúng ta đi đâu?" Người lùn lập tức nói: "Chúng ta tiếp tục đi sâu vào trong, bên trong đó chắc chắn còn có một số bảo bối cô chưa lấy đi." "Ở đó có thể có rất nhiều bảo bối, ví dụ như một số khí cụ cổ đại, hoặc là một số vũ khí cổ đại gì đó." "Binh khí lạnh cổ đại, cái này chắc hẳn rất đáng tiền phải không?" Nghe người lùn này nói.

Chu Tiểu Di cũng rất nhanh nhớ lại những binh khí lạnh cổ đại mà mình đã từng xem qua.

Cảm thấy vô cùng phấn chấn.

Vừa nghĩ đến những binh khí lạnh đó!

Cả người cô liền phấn khích!

Cả người không nhịn được run rẩy.

Đồng thời, nội tâm cô cũng cảm thấy vô cùng chấn động.

Không còn cách nào khác, Chu Tiểu Di chính là người như vậy!

Cô luôn vì một chút chuyện nhỏ mà cảm thấy vô cùng chấn động...

Tình hình của Chu Tiểu Di cũng mang đến cho những người khác một cảm giác không thể hiểu được.

Có thể nói, giữa người với người đôi khi thực sự cần phải hiểu nhau, bao dung lẫn nhau.

Một khi nảy sinh cảm xúc không hiểu này, rất khó để tạo ra ảnh hưởng sâu sắc hơn đến người khác.

Chu Tiểu Di lúc này cũng thực sự không còn cách nào khác, dù sao những gì cô làm cũng không phải vì bản thân mình.

Cô cần có nhiều thứ hơn, cần có những giải thích sâu sắc hơn mới

được.

Trong khoảnh khắc này!

Chu Tiểu Di cũng cuối cùng đã hiểu ra!

Chương 848

Thì ra tình cảm giữa người với người thực ra không phải là chung.

Có người trông rất vui vẻ!

Nhưng có người lại sống không mấy hạnh phúc.

Vì vậy, Chu Tiểu Di cũng biết mình nhất định phải thể hiện thực lực mạnh hơn mới được.

Rất nhanh cô liền đi theo người lùn tiếp tục đi sâu vào trong địa quật.

Côn trùng ở đây cũng ngày càng nhiều, hơn nữa lũ côn trùng dưới đất bắt đầu bò về phía Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng hoảng sợ, nhưng cô cũng rất nhanh giữ được bình tĩnh.

Cảm xúc bình tĩnh tự nhiên này khiến người ta cảm thấy vô cùng kích động.

Chu Tiểu Di lúc này cũng bắt đầu từng bước đi về phía trước, hơn nữa muốn thông qua thủ đoạn của mình để giết chết tất cả lũ côn trùng này.

Lúc này, người lùn nhìn thấy xong cũng cảm thấy vô cùng chấn động, người lùn này trông vô cùng quỷ dị.

Chu Tiểu Di lúc này không thể không nghi ngờ người lùn.

Chẳng lẽ hắn có liên quan đến lão già kia sao?

Hoặc có lẽ chính là người do lão già kia mang đến, điều này cũng không chừng.

Lão già kia có thể nói là một nhân vật vô cùng nguy hiểm.

Nếu thật sự là do lão già mang đến, thì Chu Tiểu Di chắc chắn sẽ nảy sinh một cảm xúc vô cùng nguy hiểm.

Trong tình huống này, điều quan trọng là vô số người đều cảm thấy vô cùng xấu hổ, đúng không?

Chu Tiểu Di lúc này cũng không biết phải làm sao cho phải.

Trong tình huống này, hành vi hành động của Chu Tiểu Di hình như đều gặp một số trở ngại.

Nhưng cô cũng biết mình nhất định phải thể hiện thực lực thật sự mới được.

Không cần thiết phải vì một chút chuyện nhỏ mà tranh cãi với người khác, tranh cãi lẫn nhau, không có ý nghĩa gì cả, đúng không?

Chu Tiểu Di cũng biết điều này, vì vậy trông vẫn vô cùng kích động.

Thực ra giữa người với người thường thường cần có tinh thần hiểu nhau như vậy.

Mà Chu Tiểu Di chính là thuộc loại này.

Cô trông có vẻ có thể hiểu người khác, và có thể bao dung người khác.

Một cô gái như vậy, trên thế giới này tuyệt đối vô cùng hiếm thấy.

Và tuyệt đối sẽ khiến vô số người cảm nhận được thực lực của cô!

Trong khoảnh khắc này Chu Tiểu Di trông thật sự vô cùng vui vẻ!

Cô luôn mang đến cho người khác một cảm giác vô cùng chấn động, khiến người khác trong lòng cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Và lúc này!

Chu Tiểu Di cũng không muốn nói nhiều nữa!

Chương 849

Chỉ muốn nhẹ nhàng biểu đạt tâm trạng của mình!

Thật sự vô cùng cạn lời.

Phải quyết định thế nào!

Phải suy nghĩ ra sao!

Đây thực sự là một vấn đề.

Chu Tiểu Di bây giờ đã có chút hoang mang rồi!

Cảm thấy tình hình hình như không ổn.

Nhưng cô cũng không biết phải dùng hành động như thế nào để phá vỡ tất cả những điều này.

Bây giờ Chu Tiểu Di rất nhanh tiếp tục đi về phía trước, phía trước những con côn trùng kia tuy bò về phía cô.

Nhưng Chu Tiểu Di không sợ hãi, rất nhanh cô đã mang theo một chai thuốc xịt muỗi.

Thuốc xịt muỗi cũng có thể diệt côn trùng, có thể nói là phiên bản nâng cấp của thuốc diệt côn trùng.

Trông vô cùng kinh khủng!

Cảm giác đó thật sự quá mạnh!!!!

Tình huống này đơn giản là khiến người ta cảm thấy vô địch...

Trong khoảnh khắc này!

Vô số người cũng đều cảm thấy thực lực hình như ngay lập tức đã trở nên mạnh mẽ hơn!

Cảm giác này vô cùng mãnh liệt.

Hiện tại mọi người đều cảm thấy tình hình hình như có chút không ổn!

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao lại có nhiều kẻ địch như vậy đi về phía họ.

Đã nói mọi chuyện sẽ kết thúc, nhưng thực tế trông có vẻ không hề kết thúc.

Ngược lại còn có cảm giác đang đi theo một xu thế càng lúc càng lớn hơn.

Lúc này đây, tất cả mọi người hình như đều cảm thấy vô cùng hoảng sợ!

Cũng không biết phải làm sao cho phải.

Hình như Vương Khải Toàn phía sau Chu Tiểu Di lúc này cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi!

Không biết phải ứng phó với những tình huống trước mắt này như thế nào.

Tình hình bây giờ quá nguy cấp!

Đến nỗi Vương Khải Toàn cũng có chút mơ hồ, không biết phải làm sao cho phải!

Chỉ có thể đi từng bước một, từng bước đi vào bên trong.

Hy vọng bên trong có thể nhìn thấy những thứ càng thêm đặc sắc, đây mới là mục tiêu của Vương Khải Toàn.

Chương 850

Rất nhanh hai người họ liền cùng người lùn đi vào bên trong.

Hang động bên trong vô cùng sâu!

Nhìn thấy cảnh này, fan trong phòng livestream lập tức nổ tung.

Một số người thậm chí còn lớn tiếng la hét: 【Uy đừng đi vào nữa, các người tìm chết đấy. 】 【Các người đi vào như vậy rất dễ xảy ra chuyện đó. 】 【Hành vi như vậy của các người không khác gì tự sát, quá đáng rồi, không thể tiếp tục tự sát nữa. 】 【Nếu cứ tự sát như vậy thật sự sẽ khiến người ta cảm thấy sinh mệnh đều sẽ bị tiêu hao hết. 】 【Uy mau tỉnh táo lại, các người hai đứa rốt cuộc đang làm gì? 】 【Làm những chuyện này thật sự vô cùng đáng sợ, đúng không? 】 【Sao có thể như vậy khiến người ta nhìn thấy liền cảm thấy đáng sợ, thật sự kinh khủng đến mức không tưởng. 】 【Chuyện gì vậy?

Các người không muốn sống nữa sao? 】 【Đáng sợ quá, vậy mà lại đang làm chuyện như vậy. 】 【Được rồi, vì các người đã làm như vậy, tôi cũng không có lý do gì để tiếp tục ngăn cản các người nữa. 】 【Tôi chỉ có thể khuyên các người một câu. 】 【Lúc này e rằng mọi người đều sẽ phản đối tôi, nhưng phản đối tôi cũng phải nói ra. 】 【Không thể tiếp tục như thế này nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ đi vào đường chết. 】 【Mau suy nghĩ kỹ càng, suy nghĩ rõ ràng con đường của mình rồi hãy quyết định. 】 Trong nháy mắt này, có thể nói rất nhiều người đều bắt đầu khuyên nhủ Chu Tiểu Di.

Hơn nữa những người khuyên nhủ này ai nấy đều tỏ ra vô cùng kích động.

Tuy nhiên lúc này!

Chu Tiểu Di cũng không biết phải làm sao cho phải, chỉ có thể biểu thị mình cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Có lẽ là mọi người đều thấy thái độ này của Chu Tiểu Di xong, rất nhiều người đều tỏ ra không đành lòng.

Trong nháy mắt, lại có rất nhiều người vây quanh!

Lúc này Chu Tiểu Di cũng đã nắm bắt được cơ hội.

Lập tức đi theo người lùn tiếp tục xông vào bên trong!

Lần xông lên này nhất định phải giành chiến thắng mới được.

Lần này nhất định phải khiến thế nhân cảm nhận được thực lực của cô.

Trong khoảnh khắc này, có lẽ rất nhiều người đã hiểu đạo lý này rồi, đó chính là sống trên đời này, cuối cùng sẽ trở nên càng ngày càng mạnh mẽ.

Chỉ cần sống, cuối cùng sẽ trở nên mạnh mẽ.

Chương 851

Thực ra đạo lý này cũng rất đơn giản, rất dễ hiểu.

Chỉ là từ trước đến nay đều không được người ta hiểu mà thôi.

Lúc này đây, tâm trạng của mọi người cũng đều vô cùng kích động.

Bởi vì tình huống này, thực sự không phải một người bình thường có thể tạo ra được.

Nếu đổi lại là người bình thường, e rằng đã chết ở đây từ lâu rồi.

Chuyện này thật sự quá đáng sợ, khiến người ta cảm thấy không còn chút hy vọng nào.

Đây chắc chắn là điều kinh khủng nhất trong cuộc đời.

Ai nấy đều cảm thấy hơi thở của mình như muốn ngừng lại.

Thông thường, sức mạnh kiểu này đã là một loại áp chế huyết mạch!

Áp chế đến mức mọi người đều không thở nổi.

Cảm giác này thật sự quá ngột ngạt, quá trí mạng.

Vô số người đều đã cảm thấy đau đầu!

Không còn cách nào khác, cái cảm giác đau đầu như muốn vỡ tung này, có lẽ ai cũng sẽ trải qua!

Nhưng cảm giác này thực sự quá kinh khủng.

Rất nhiều người đều cảm thấy vô cùng khó chịu, không muốn trải qua cái cảnh sinh ly tử biệt, nỗi đau khổ này.

Hiện tại, họ chỉ muốn yên bình trở về nhà mình!

Muốn được tắm một bồn nước nóng thật thoải mái!

Muốn được nghỉ ngơi một chút.Trong livestream, bình luận cũng không ngừng xuất hiện: 【Thôi mà chị Chu, mau rời khỏi đó đi, em thấy chỗ đó càng ngày càng không an toàn.】【Sao chị cứ phải ở mãi chỗ đó vậy?】【Ở cái chỗ đó mà ở lâu thì em thấy tinh thần của mấy người có khi sẽ bị tổn thương nặng đấy.】【Có khi còn không bình thường được ấy chứ.

Đó là lời mà cộng đồng mạng nói rất đúng.】【Đúng vậy.

Ở đó thật sự rất âm u ẩm ướt.】【Ở cái chỗ này lâu, em nghĩ ai cũng phát điên mất thôi?】【Đừng nói là người, cho dù thả một con chó vào, sợ là cũng sẽ phát điên, đáng sợ quá.】【Sao lại có một nơi âm u đến thế?】【Chị Chu vậy mà còn ở trong đó lâu như vậy, thật sự khiến tôi khó mà tưởng tượng nổi.】【Tôi thật không biết chị Chu làm sao sống sót được, ở cái chỗ như vậy chị Chu không sợ sao?】【Không run rẩy sao?

Trong lòng không có chút tuyệt vọng nào sao?

Tôi không tin đâu.】【Mấy người đừng có nói linh tinh về chị Chu được không?】【Chị Chu có suy nghĩ của riêng mình.】【Mấy người nói vậy, theo cách nói của mấy người thì hình như sẽ không có ai dám ẩn nấp trong đó nữa.】【Không một ai dám trốn trong hang sâu đó nữa, đúng không?】【Thực ra suy nghĩ của mấy người rất sai lầm, một suy nghĩ rất ngây thơ, phải không?】【Không phải ai cũng nhát gan như mấy người đâu.】【Tôi đang nói mấy cái anti-fan trong livestream này đấy, mấy người cứ sỉ nhục Chu Tiểu Di mãi.】【Cứ nói livestream của chị Chu không hay, nhưng rồi mấy người lại vẫn cứ xem, tôi thật sự không hiểu nổi mấy người.】...

Lúc này, những bình luận trong livestream cũng bắt đầu chửi nhau.

Chu Tiểu Di đã quen với điều đó rồi.

Dù sao thì, là một streamer, có vài anti-fan cũng là chuyện rất bình thường.

Ai cũng vậy thôi, không thể nào không có anti-fan.

Người bình thường sẽ có anti-fan, sẽ có fan trung thành.

Thực ra đây là một loại cảm giác tương tác lẫn nhau.

Ai cũng vậy, không thể nào chỉ có một mặt, đúng không?Lúc này Chu Tiểu Di trông cũng vô cùng đau khổ, cô nén cơn đau khắp người, hét lớn: "Đủ rồi, đừng hành hạ tôi nữa được không?

Mấy người này cũng đáng ghét thật!" "Suốt từ nãy đến giờ cứ gây cho tôi cảm giác khó chịu.

Chương 852

Giờ tôi cũng không muốn nói nhiều với mấy người nữa." "Thôi được rồi, mấy anti-fan này mau nghỉ đi, đừng tiếp tục 'anti' tôi nữa." Sau khi Chu Tiểu Di nói xong, cô nhanh chóng tiếp tục đi vào sâu bên trong.

Ngay lúc đó, họ đến một nơi giống như một bãi băng trượt, rất trơn.

Mặt đất đầy nước đọng, và phía trước là một khu đầm lầy.

Chu Tiểu Di thậm chí còn nhìn thấy cá sấu ở đó. "Trời đất, chuyện gì thế này?" Trong hang động lại xuất hiện cá sấu, Chu Tiểu Di cảm thấy tam quan của mình sắp bị lật đổ.

Cô thậm chí suýt nữa thì kinh ngạc đến mức thổ huyết. "Trời ơi ~ Cá sấu sao lại xuất hiện ở chỗ này?" Chu Tiểu Di cảm thấy cuộc đời mình dường như đã hoàn toàn đảo lộn, cô dường như đã mất đi mục tiêu.

Hơn nữa, điều này cũng quá đáng sợ, khiến Chu Tiểu Di cảm thấy sinh lực của mình như bị rút cạn.

Quá sốc, quá khó chịu, Chu Tiểu Di không nhịn được mà hét lớn: "Không, sao lại thành ra thế này, điều này không thể, tuyệt đối không khoa học." "Tình huống này, sẽ khiến tôi cảm thấy sinh mệnh như muốn dừng lại, phải làm sao đây?" "Cũng không còn cách nào, ai có thể cứu tôi với." Lúc này Chu Tiểu Di cũng vô cùng kích động, không biết phải làm sao cho phải.

Có lẽ trong mắt cô, nếu cứ tiếp tục như thế này, e là sẽ gây ra tai hại rất lớn.

Hơn nữa, Chu Tiểu Di cũng không chắc chắn một điều, đó là liệu sau khi cô thể hiện thực lực thật sự thì có thay đổi được thế giới này hay không.

Dù sao thì thay đổi thế giới đâu phải chuyện đùa, không phải ai cũng có khả năng thay đổi thế giới.

Thay đổi thế giới thực ra là một việc rất nguy hiểm mà, đúng không?

Ai cũng muốn làm được điều này, nhưng không phải ai cũng có thể làm được.

Khi Chu Tiểu Di nhìn thấy cảnh tượng này, cả người cô không nhịn được mà run rẩy.

Cô dùng giọng run run nói: "Sao lại thành ra thế này?" "Mấy nơi này toàn là cá sấu, chúng ta làm sao mà ở đây được." "Chúng ta ở đây dù chỉ một giây cũng cảm thấy sinh lực bị rút cạn, đáng sợ quá." "Mọi người ơi, mấy người thật sự đã trải qua sinh tử chưa?

Mấy người có biết sinh là gì, tử là gì không?" "Hiện tại tôi nhìn thấy tất cả những điều này dường như chính là cảm giác trải qua sinh tử.

Vô số người có lẽ đều không thể hiểu được tôi." Là một người livestream, một streamer trẻ tuổi đang ở đỉnh cao, khi nhìn thấy những cảnh này, tôi đều cảm thấy sởn tóc gáy, nổi da gà khắp người.

Lúc này Chu Tiểu Di nhanh chóng hỏi Vương Khải Toàn: "Lạnh không?

Nếu lạnh thì nói với tôi một tiếng." Vương Khải Toàn nhanh chóng đáp lại, nói rằng mình không lạnh.

Chu Tiểu Di lúc này cũng không nói gì thêm, dù sao Vương Khải Toàn cũng là một người đàn ông trượng phu.

Không thể nào vì chút lạnh lẽo này mà nói này nói nọ.

Ai cũng như vậy!

Đều sẽ có những lựa chọn của riêng mình!

Chu Tiểu Di cũng vậy.

Hiện tại cô đã có một loại cảm giác hạnh phúc rồi!

Nên hoàn toàn không cần phải dựa dẫm vào người khác.

Cho dù phía trước có cá sấu, Chu Tiểu Di cũng cảm thấy không biết phải làm sao.Lúc này, rất nhanh có người lên tiếng: "Làm sao đây?

Lúc này chúng ta phải vượt qua sao?" Rất rõ ràng, họ muốn vượt qua đàn cá sấu, điều này nghe có vẻ vô cùng kinh khủng.

Có lẽ rất nhiều người còn chưa từng nghĩ đến!

Chương 853

Nhưng nếu thật sự muốn vượt qua cá sấu!

Có lẽ mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Chỉ có thể nói là khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi...

Mọi chuyện không hề đơn giản như người khác tưởng tượng.

Hơn nữa hiện tại xem ra, dường như ai cũng vậy!

Sức mạnh không phải ai cũng có thể hiểu được.

Chu Tiểu Di thực ra sở hữu sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ và thiên phú siêu cao!

Trong khoảnh khắc này!

Biểu cảm của cô cũng trở nên vô cùng kích động.

Cô cũng biết mình thực sự rất mạnh!

Cho nên bây giờ cô mới có thể khiến bản thân trở nên tự tin hơn.

Hiện tại cô chính là tồn tại mạnh mẽ nhất trong lịch sử, chỉ có thể nói như vậy thôi.Lúc này Chu Tiểu Di đang không biết phải làm sao, đột nhiên nghe thấy tiếng gió từ xa thổi đến.

Cơn gió này trông đặc biệt mát mẻ, và Chu Tiểu Di cũng cười rất vui vẻ.

Cô không nhịn được mà cười nói: "Ha ha, mát quá, sao lại có cơn gió lớn thế này, nó từ đâu thổi đến vậy?" Lúc này, bình luận trong livestream lại tiếp tục tràn ngập màn hình: 【Chị Chu ơi, chị làm gì thế, chú ý an toàn đi.

Cơn gió này có khi là gió từ địa ngục đấy.】 【Gió này trông

không bình thường đâu, sao chị lại vui vẻ đến vậy.】【Làm ơn, có thể cẩn thận một chút không, đừng vì một chút động tĩnh mà đã thấy sốc thế.】【Chị Chu ơi, chị phải biết rằng chị đang gánh vác sứ mệnh gì.】【Nếu chị vì những cơn gió này mà đã cảm thấy sốc, vậy thì con đường tiếp theo chị sẽ đi như thế nào?】【Chị Chu ơi, em nói cho chị biết, mọi chuyện có vẻ không đơn giản đâu.】Trong một khoảnh khắc!

Câu nói này khiến vô số người đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Đồng thời, những lời này dường như cũng nhắc nhở mọi người có mặt!

Ai nấy đều biết mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Vì thế, mỗi người đều vô cùng kích động và hưng phấn!

Chỉ có thể nói, thực ra giữa người với người chính là như vậy!

Thường thì chỉ cần một chút quan tâm chân thành.

Sự chân thành mới có thể mang lại những điều tốt đẹp hơn cho thế giới này.

Lúc này.

Ai cũng có những suy nghĩ riêng của mình!

Nhưng không ngoài dự đoán!

Ai nấy đều cảm thấy sự chân thành là vô cùng quan trọng.

Nên nhìn từ điểm này.

Mọi người đều có ý tốt!

Không ai cố ý gây chuyện hay gì cả.Lúc này.

Chu Tiểu Di cũng tự nhiên hiểu được những nỗi khổ tâm của người khác.

Chương 854

Thực ra trên thế giới này, ai cũng có nỗi khổ riêng của mình.

Không cần phải cố gắng đi hiểu người khác làm gì, đúng không?

Nỗi đau khổ trên thế giới này, người khác làm sao có thể hiểu được.

Lúc này, vô số người có lẽ đều dần dần hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Có thể nói hiện tại trông thật sự rất khó xử, rất nhiều người và rất nhiều chuyện đều không đơn giản như họ tưởng.

Trong khoảnh khắc này, đôi khi thật sự cần phải có năng lượng mạnh mẽ hơn mới được.

Chu Tiểu Di cũng biết điều này, nên cô cũng nghĩ rằng mình nhất định sẽ làm được.

Hiện tại nếu cô ngay cả điều này cũng không làm được, đó mới là một chuyện vô cùng xấu hổ.

Chu Tiểu Di lúc này cũng cuối cùng hiểu ra, thì ra con người sống không chỉ vì bản thân.

Ai cũng có những lý do nhất định để sống trên thế giới này, ai cũng vậy.

Nên mới tạo ra một thế giới tươi đẹp như vậy, không phải sao?

Trong lòng mọi người dường như tất cả những điều này cuối cùng đã có lời giải thích.

Ai nấy đều trông có vẻ rất vui vẻ!

Thực ra như vậy là tốt rồi!

Không cần phải quá chấp trước điều gì...

Lúc này, Chu Tiểu Di cũng dần dần mơ hồ!

Cô không hiểu rốt cuộc chuyện này là sao.

Trong mắt cô.

Cô dường như không mắc lỗi gì quá lớn!

Cũng không làm sai chuyện gì lớn cả.

Nhưng thực tế lại không phải như vậy!

Đôi khi làm sai chuyện không cần phải hỏi người khác.

Bản thân cũng có thể tự hình dung ra rốt cuộc sai ở chỗ nào rồi, thực ra đây chính là một loại trực giác.

Ai cũng có loại trực giác kỳ lạ này.

Tuy nhiên, loại trực giác này thực ra rất nhiều người đều không thể hiểu được rốt cuộc là sao.

Cái thứ trông có vẻ ngu ngốc này, vậy mà trong khoảnh khắc này cũng đã phát huy được ý chí siêu mạnh rồi.

Trực giác rốt cuộc là gì?

Chu Tiểu Di lúc này nhanh chóng cũng nghĩ đến một cách giải thích.

Thực ra dù là ai cũng vậy, ai nấy đều dựa vào trực giác của mình để hành động.

Như vậy mới khiến cả thế giới trở nên tốt đẹp hơn chứ.

Chương 855

Lúc này Chu Tiểu Di đã không muốn nói nhiều nữa, chỉ muốn bày tỏ suy nghĩ của mình một cách nhàn nhạt, không thể quá xốc nổi được.

Phải biết rằng trên thế giới này, thực ra xốc nổi mới là ma quỷ, câu nói này thực ra không sai đâu, đúng không?

Ai cũng vậy.

Chỉ cần có những thủ đoạn vô cùng xốc nổi, tất nhiên sẽ gây ra một số tai nạn trên thế giới này, đúng không?

Lúc này, thế giới cũng không biết đã xảy ra bao nhiêu tai nạn, chỉ là mọi người dường như đã không còn quan tâm nhiều nữa.

Có lẽ thế giới này thực sự không tốt đẹp như mọi người tưởng tượng.

Cũng chưa chắc, dù sao không phải ai cũng muốn đứng ở đỉnh cao của thế giới.

Không phải ai cũng muốn khôi phục cuộc sống yên bình, những ngày tháng hòa bình.

Thực ra đôi khi mọi người cũng vô cùng bất lực, không biết làm thế nào để trở nên tốt đẹp hơn.

Chân, thiện, mỹ, đây là những điều vô cùng quan trọng, nhưng lại không phải ai cũng có thể sở hữu được.

Trong khoảnh khắc này, tâm trạng của mọi người dường như cũng đều bị ảnh hưởng ít nhiều rồi.

Rốt cuộc cái gì là chân, cái gì là thiện, cái gì là mỹ!

Tất cả mọi người dường như đều đã có câu trả lời của riêng mình.

Ai nấy đều tiếp tục nỗ lực hướng tới mục tiêu của mình, trông có vẻ mọi chuyện đều sẽ được giải quyết.

Trông tất cả những điều này đều vô cùng tốt đẹp, vô cùng hài lòng, nhưng thực tế lại không phải như vậy.

Trên thế giới này còn rất nhiều chuyện mà mọi người đều không giải quyết được.

Lúc này có lẽ sau khi dần dần hiểu được cảm giác này, ai nấy đều trông rất bình tĩnh rồi.

Cũng không còn nghĩ nhiều nữa, chỉ là sâu thẳm trong nội tâm dần dần có một số suy nghĩ.

Vô số người có lẽ đều sẽ cảm thấy một số suy nghĩ quá ngây thơ.

Hoặc nói là nguyên nhân gì đã khiến họ không phân biệt rõ bản thân, nhưng không sao cả, đúng không?

Chỉ cần có đủ suy nghĩ, có đủ ý chí lực!

Đó chính là một điều vô cùng tốt đẹp.

Từ xa xưa đã có một câu nói rất hay!

Nhân chi sơ, tính bản thiện.Lúc này, Chu Tiểu Di cũng lớn tiếng hét lên: "Mọi người ơi, tôi lại tìm thấy ý nghĩa của cuộc đời rồi!" "Mấy người đừng có tiếp tục đeo bám tôi nữa, tôi sẽ nói cho mấy người biết cái gì mới là ý nghĩa mạnh mẽ và quan trọng nhất, đúng không?" "Mấy người chỉ cần biết điều này, thì mọi chuyện đều không có cách nào giải quyết được nữa." "Bây giờ tôi sẽ khiến mấy người hiểu thế nào gọi là ý nghĩa thật sự." Sau khi Chu Tiểu Di nói xong!

Fan trong livestream lại một lần nữa bùng nổ!

Bình luận nổ tung màn hình!... 【Trời ơi, chị Chu lại bắt đầu thuyết giáo rồi, chị Chu muốn nói cho chúng ta biết ý nghĩa cuộc đời là gì.】【Đó rốt cuộc là cái gì, không phải chứ, thật sự có thứ đó tồn tại sao?

Cuộc đời chẳng lẽ còn có ý nghĩa sao?】【Mỗi chúng ta sống chẳng phải là để ăn để uống sao?

Ê mấy người đang đùa cái gì vậy?】【Đơn giản là đang đùa quốc tế đấy chứ, đúng không?】【Chúng ta sống làm sao có thể vì những chuyện đơn giản như ăn uống được, chúng ta sống nhất định phải có ý nghĩa đặc biệt chứ.】【Nhất định là muốn cứu vớt cả thế giới, tôi cảm thấy kiếp trước tôi nhất định đã cứu cả dải ngân hà mới có thể sống đến bây giờ.】【Mấy người hay ghê, nói chuyện sao mà hài hước thế?】【Không còn cách nào, giờ fan trong livestream cũng không chiều cô ấy nữa.】【Dù sao thì giữa người với người ai cũng có lý do riêng, ai cũng có những nguyên tắc riêng.】【Nếu cứ tiếp tục gây chuyện thế này, chỉ khiến người ta cảm thấy vô cùng buồn cười, vô cùng cạn lời, đúng không?】【Quan trọng là vào thời điểm mấu chốt này, mỗi người đều nên có lựa chọn của riêng mình.】【Đừng a dua theo người khác, đó mới là điều quan trọng nhất.】【Hiện tại có rất nhiều người đều a dua theo người khác.】【Thực ra câu nói này rất dễ hiểu, chính là nghe người khác nói thế nào, rồi mình cũng nghĩ thế đó.】【Hành vi này thật sự khiến người ta cảm thấy vô cùng đau đầu, thậm chí khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh tởm.】Cộng đồng mạng đều phát điên rồi.

Mọi người trong livestream điên cuồng gửi bình luận.

Chương 856

Ai nấy đều có quan điểm riêng của mình.

Không lâu sau đó.

Bình luận trong livestream của Chu Tiểu Di cuồn cuộn như sóng thần tràn đến.

Suýt chút nữa thì chiếm hết cả màn hình livestream của cô ấy. 【Chị Chu mau tưởng tượng đi, mau tưởng tượng xem chị phải làm sao.】 【Con đường tiếp theo của chị còn rất xa vời, nếu chị cứ tiếp tục chiến đấu thế này, chị sẽ vô cùng đau khổ.】 【Chị Chu mau nghĩ đi, không thể tiếp tục như vậy được nữa.】 【Chị Chu nhất định phải thể hiện thực lực, thực lực của chị không đủ rồi.】 【Thực lực này của chị không đỡ nổi cục diện nữa rồi, chị Chu trong tình huống hiện tại phải làm sao đây?】 【Cái này làm chúng tôi là fan lo sốt vó lên, chúng tôi thật sự rất sốt ruột.】 【Cái này phải làm sao đây?

Tình huống này trông có vẻ không ổn.】 【Nếu thật sự cứ tiếp tục như vậy, chị Chu, tôi dám đảm bảo những kết quả chị gây ra hiện tại.】 【Chỉ khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi, tương lai sẽ xảy ra chuyện gì còn khó nói.】 【Chị Chu chị suy nghĩ kỹ đi, đừng vì việc nhỏ mà hỏng việc lớn.】 【Đừng vì một số chuyện nhỏ mà lỡ đại sự của mình.】 【Đại sự cả đời như vậy không thể chần chừ, nếu cứ tiếp tục chần chừ, chị sẽ gặp phải hậu quả gì.】 【Cái này thì tôi cũng không cần nói nhiều, chị Chu.】 【Chị Chu, chị mau nghĩ kỹ đi, tình hình của chị hiện tại rất không ổn định.】 【Tôi khuyên chị một câu, hãy suy nghĩ kỹ xem phải làm gì, đây mới là điều quan trọng nhất, đúng không?】 【Nếu không nghe lời khuyên của tôi, vậy thì cứ coi như tôi chưa nói gì cả.】 【Chỉ là coi như tôi nói bậy bạ là được

rồi.】【Thực ra tôi cũng không cần thiết phải làm mọi chuyện đến mức cực đoan, tôi đã giúp chị đủ nhiều rồi.】【Chị Chu, nếu chị cứ tiếp tục cố chấp, tôi có nói thêm cũng vô nghĩa.】【Chị Chu, tôi hy vọng chị có thể hiểu suy nghĩ của tôi.】【Thực ra tôi nói những điều này không phải là nhắm vào ai, chị Chu tự mình suy nghĩ kỹ sẽ biết.】【Tôi cũng chưa từng nhắm vào chị, không phải sao?

Tôi là fan chân chính của chị, tiểu khả ái của chị đây.】...

Bình luận của cộng đồng mạng vẫn tiếp tục bùng nổ:【Chị Chu, chị nói những lời đau lòng thế này, thật sự cũng khiến fan chân chính như chúng em vô cùng tuyệt vọng đấy, đúng không?】【Từ trước đến nay chúng em đều xem livestream của chị mà lớn lên, có thể nói mỗi bước trưởng thành của chị đều được chúng em chứng kiến.】【Thật hy vọng có thể gặp chị một lần, để fan chúng em có thể tận mắt nhìn thấy dung nhan của chị.】【Chị Chu, em biết em nói vậy có hơi quá đáng.】【Cũng có lẽ có hơi cố ý, nhưng không sao cả chị Chu.】【Vì đây là lời thật lòng của em, em sẵn lòng nói ra lời thật lòng, điều này đã là rất tốt rồi.】【Thực ra không có gì để nói cả chị Chu.】【Nếu ai cũng như em nói ra lời thật lòng, vậy thì em tin rằng thế giới này cũng sẽ trở nên ngày càng tốt đẹp hơn.】【Đây thực ra chính là một thế giới vô cùng tốt đẹp.

Chẳng qua là có một số người ẩn mình quá sâu mà thôi.】【Khiến người ta cảm thấy cô ấy đã thay đổi rồi, chị Chu.】【Cho nên tôi khuyên chị một câu chị Chu, đôi khi giữa người với người cũng cần có thêm sự thấu hiểu, thông cảm lẫn nhau.】【Chỉ có như vậy mới khiến mọi người cảm thấy yên tâm.

Chị nói em nói có đúng không chị Chu?】【Nếu để em tiếp tục nói nữa, em không dám đảm bảo sẽ xảy ra chuyện gì.】【Chị Chu không cần nói nhiều nữa, bây giờ em dường như đã hiểu rồi.】【Nếu tiếp tục nói nữa, chị chắc chắn cũng rất khó chịu, chắc chắn

cũng không muốn nghe nữa.】【Cho nên em cũng đã quyết định từ bây giờ em sẽ im miệng không nói nhiều nữa, nói thêm một câu coi như em thua, đúng không?】【Em cũng biết mình đã làm sai rồi, chị cứ tiếp tục phấn đấu vì mục tiêu lý tưởng của mình đi.】【Chị Chu không cần để ý đến fan chúng em đâu, fan chúng em đôi khi chỉ nói đùa với chị thôi mà.】【Không cần thiết phải quan tâm đến suy nghĩ của chúng em, thực ra rất đơn thuần mà, đúng không?】【Chúng em từ trước đến nay đều chỉ muốn hoàn thành một số điều trong giấc mơ của riêng mình mà thôi.】【Thực ra chị Chu hoàn toàn không cần bị chúng em làm phiền, chị bị chúng em làm phiền ngược lại khiến tất cả chúng em đều rất không yên tâm.】【Tất cả chúng em đều cảm thấy như mình nợ chị vậy, cảm giác này thật sự rất khó chịu.】【Chị Chu, em thật sự hy vọng chị có thể suy nghĩ kỹ lại những lời chúng em đã nói trước đó.】 Tuy nhiên, nhìn thấy nhiều người gửi bình luận như vậy!

Chu Tiểu Di lại cảm thấy vô cùng đau lòng.

Không vì điều gì khác.

Chỉ vì trong số những bình luận đó, có một phần lớn là đang chế giễu cô.

Thế là.

Chu Tiểu Di cuối cùng cũng không nhịn được nữa!

Chỉ thấy cô hét lớn: "Mấy người đủ rồi, đừng nói nữa, mấy người cứ như vậy, trái tim tôi chịu không nổi nữa rồi!" Dứt lời.

Chu Tiểu Di liền lập tức giữ im lặng.

Không nói thêm một lời nào nữa.

Sau đó.

Cô lại chuyển ánh mắt đến những cái rương báu đó!

Cô cảm thấy mình nhất định phải lấy được những cái rương báu này!

Không sai!

Đó chính là mục tiêu của chuyến đi này của cô.

Dù sao thì cô là một nữ cường nhân sẽ vì tiền tài mà phấn đấu cả đời.

Có rương báu mà không lấy, đó chính là đại nghịch bất đạo.

Nhưng.

Cô phát hiện mình hiện tại dường như không có cách nào để lấy được tất cả các rương báu.

Điều này thực sự có chút phiền phức!

Có đồ tốt mà không thể ôm trọn về hết!

Đây là điều cô không muốn thấy nhất.

Chương 857

Cũng không biết sau này những cái rương báu này có bị người khác lấy mất không.

Tuy nhiên.

Đôi khi làm người làm việc thường cần có một chút quyết tâm.

Đặc biệt là trong một số vấn đề mấu chốt.

Quyết tâm là một điều vô cùng quan trọng.

Cho nên.

Đặc biệt là vào thời điểm mấu chốt này!

Chị Chu cảm thấy mình nhất định phải thể hiện thực lực và sự tự tin thật sự!

Đây mới là điều quan trọng nhất...

Chị Chu, con người này thực ra cũng rất tốt!

Đôi khi mấy người đừng thấy cô ấy ngơ ngơ ngác ngác.

Nhưng cô ấy cũng có thể mang lại hy vọng và niềm vui cho người khác!

Bất kể là ai.

Chỉ cần có thể mang lại hy vọng cho người khác!

Đều có thể được gọi là người lương thiện!

Định nghĩa của lương thiện rốt cuộc là gì?

Về vấn đề này, có ai đã từng nghĩ đến chưa?

Chắc chắn là không...

Dù sao thì không phải ai cũng sẽ suy nghĩ về cái gọi là lương thiện!

Nếu đã như vậy.

Thì lương thiện lại có ý nghĩa gì chứ.

Thực ra suy nghĩ của mọi người đều rất đơn giản.

Ai cũng chỉ hy vọng mình có thể sống tốt hơn!

Còn về những chuyện khác xảy ra!

Thực ra chẳng ai quan tâm.Lúc này Chu Tiểu Di cũng cuối cùng hiểu ra một điều.

Cô cũng không muốn nói nhiều nữa.

Nói nhiều như vậy với mọi người, thực ra không cần thiết chút nào!

Cho nên.

Vào thời kỳ mấu chốt như thế này!

Thực sự cần có một người tốt đứng ra dẫn dắt!

Chương 858

Dẫn dắt trưởng thành.

Đây mới là điều quan trọng nhất, lúc này cô cũng không muốn nói nhiều nữa.

Hơn nữa, cái cảm giác bất lực này cũng khiến rất nhiều người cảm thấy vô cùng cạn lời.

Chu Tiểu Di rốt cuộc vẫn là Chu Tiểu Di.

Rốt cuộc vẫn khiến người khác nhìn thấy một số thủ đoạn của riêng cô.

Từ trước đến nay.

Cô ấy luôn là một người có thủ đoạn!

Không phải một người phụ nữ đơn thuần.Cô nhanh chóng xông thẳng vào trong hang động!

Thấy mấy con cá sấu không ngừng lao đến cắn xé.

Chu Tiểu Di lập tức nghĩ ra một cách!

Cô gọi chiêu này là chiêu diệt sát 'vô tiền khoáng hậu'.

Bởi vì cô cảm thấy cách này của mình vô cùng lợi hại!

Có thể vô tiền khoáng hậu tiêu diệt tất cả.

Nhìn thấy biểu hiện của Chu Tiểu Di.

Những người khác cũng đều cảm thấy vô cùng chấn động!

Có người thậm chí cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Suy nghĩ của Chu Tiểu Di đôi khi quá táo bạo!

Khiến người ta cảm thấy cô ấy như đã phát điên.

Nhưng Chu Tiểu Di thực ra không hề điên, đúng không?

Cô ấy chỉ dùng một số thủ đoạn của mình, để làm ra một số chuyện khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi mà thôi.

Phải nói rằng.

Trong khoảnh khắc này!

Chu Tiểu Di thực sự vô cùng lợi hại, hơn nữa cô ấy có thể sử dụng đủ loại vũ khí để tấn công những con cá sấu này.

Né trái tránh phải, hoàn toàn muốn thoát khỏi nhưng lại không thoát ra được cái cảm giác đó.

Ngay lúc đó Chu Tiểu Di cũng đã cảm thấy vô cùng đau khổ rồi.

Cô lớn tiếng hét lên: "Đáng ghét, tại sao tốc độ của cá sấu lại nhanh đến thế?" "Cái tốc độ linh hoạt này khiến tôi cảm thấy rất nguy hiểm." Fan và khán giả livestream lại một lần nữa gửi bình luận, điên cuồng tràn ngập màn hình, thu hút vô số người vây xem. 【Chị Chu mau chú ý an toàn.】 【Chị Chu hãy cẩn thận mọi điều, hành vi hiện tại của chị có thể nói là vô cùng nguy hiểm.】 【Chị Chu, nếu không cẩn thận, chị có thể rơi xuống vực sâu vạn trượng, vạn kiếp bất phục.】 【Nguy hiểm quá, chị Chu chị đang làm gì vậy?】 【Sao lại làm những chuyện nguy hiểm như vậy.】 【Chị hiện tại làm những chuyện nguy hiểm này chẳng lẽ không ai biết cũng không ai nhắc nhở chị sao?】 【Thật là đáng sợ quá chị Chu.】 【Chúng em đều là fan chân chính của chị, đều là fan thật lòng của chị.】 【Em hy vọng chị có thể ổn trọng một chút, đừng làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa.】 【Tất cả chúng em nhìn thấy đều sẽ rất đau lòng.】 ... 【Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao chị Chu hiện tại cứ liên tục mạo hiểm.】 【Em có chút không hiểu lắm, rốt cuộc chuyện này là sao?】

【Đừng nói là bạn không hiểu, thực ra mọi người chúng ta đều có chút không hiểu chị Chu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.】【Ai biết được mấy người ơi, ai hiểu, mấy người có ai hiểu không?】【Chị Chu tại sao lại trở nên như thế này, cô ấy rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?】【Mấy người ơi sao lại có cảm giác khó chịu đến vậy?】【Chị Chu chắc chắn đã gặp phải chuyện gì, nếu không thì cô ấy sẽ không trở thành như mấy người thấy hiện tại, đúng không?】【Trong đó nhất định có mối quan hệ gì, tóm lại mọi chuyện không đơn giản như vậy.】【Nếu mấy người muốn làm rõ sự thật, thì cũng phải nỗ lực hết mình, không thể để chị Chu thất vọng.】【Có cách nào đâu, chị Chu đã thất vọng rồi, chẳng lẽ để chúng ta quay lại giẫm vào vết xe đổ sao?】【Thật là đáng ghét, rốt cuộc phải làm sao?

Mấy người đều là anti-fan sao?】【Mấy người fan này bây giờ nói chuyện một chút trách nhiệm cũng không có sao?

Sao có thể nói những lời như vậy?】【Anti-fan hay không anti-fan thì bây giờ chúng ta có là anti-fan hay không cũng không còn quan trọng nữa rồi.】【Chu Tiểu Di đã đưa ra lựa chọn của riêng mình rồi.】【Giờ thời tiết hình như hơi lạnh, mấy người thấy đúng không?】【Lạnh hay không?

Chương 859

Không lạnh chút nào, nhiệt độ vừa phải.】 ...

Lúc này.

Rất nhiều fan đều bắt đầu chuyển chủ đề!

Nhưng cũng có không ít fan vẫn luôn theo dõi sát sao chị Chu.

Họ muốn xem chị Chu lúc này rốt cuộc đang làm gì.

Dù sao thì chị Chu này luôn làm ra một số chuyện khiến người ta cảm thấy vô cùng buồn cười!

Có lẽ lần này cũng không ngoại lệ!

Đương nhiên!

Điều này cũng không thể trách chị Chu!

Cô ấy thực ra cũng có mục tiêu của riêng mình.

Nếu đã như vậy thì cũng không có vấn đề gì đặc biệt nữa.

Có thể nói trong khoảnh khắc này tất cả mọi người đều không biết phải làm sao cho phải.

Tình huống hiện tại trông có vẻ vô cùng không ổn, Chu Tiểu Di lại phải ứng phó thế nào đây.

Thật khiến người ta cảm thấy vô cùng mong đợi.

Vào thời khắc mong đợi này thật sự sảng khoái biết bao.

Biểu cảm của ai nấy đều trông rất kích động, Chu Tiểu Di lúc này cũng vô cùng vui vẻ.

Cô ấy cũng biết nếu có thể thông qua thực lực của mình để thực hiện một số thay đổi, thì đó thực sự là một điều vô cùng tốt.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng tự nhiên hiểu ra một số đạo lý.

Thực ra làm người làm việc chính là như vậy, nhất định phải hiểu một số đạo lý mới được.

Nếu không hiểu đạo lý mà cứ hành động lung tung, chỉ khiến người ta cảm thấy người này có chút không đáng tin cậy.

Lúc này Chu Tiểu Di thực sự đã đạt đến một mức độ khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng tin cậy.

Vô số người dường như đều đã bị tinh thần của cô ấy làm cảm động.

Chu Tiểu Di lúc này trông không còn vẻ ngây ngô như ban đầu nữa.

Hơn nữa cô ấy trông đã vô cùng nghiêm túc, vô cùng kiên trì rồi.

Trong khoảnh khắc này.

Cô ấy đã trở thành ngọn đèn soi sáng trong lòng mọi người!

Trông vô cùng lợi hại, vô cùng ngầu.

Và đây, chính là thực lực của Chu Tiểu Di!

Lúc này Chu Tiểu Di có thể nói là vô cùng lợi hại.

Điều này khiến những người khác lập tức cảm thấy vô cùng yên tâm!

Chương 860

Và lúc này... cộng đồng mạng trong livestream lại một lần nữa phát ra những bình luận điên cuồng...

Trong phòng livestream, các netizen nhao nhao hô hào:"Chị Chu, mau dùng súng bắn chết lũ cá sấu đi, cố lên!""Cố lên, quét sạch thiên quân vạn mã, chị Chu không thể thua được, thua thì mất mặt lắm đó!""Đúng vậy, chị Chu, bọn tôi đều ủng hộ chị!

Chị còn vũ khí gì không, lấy vài khẩu hỏa lực mạnh ra, nhanh nhanh xử đẹp chúng nó đi!""Chính xác, chị Chu, nếu không có vũ khí thì chị đánh ở đây chẳng phải vô ích sao?""Chị Chu, mọi người đều tin chị, mau rút một khẩu súng siêu mạnh ra quét sạch tất cả đi!""Hãy để chúng tôi xem sức mạnh của chị!"Chu Tiểu Di thấy vậy mà bật cười!

Bởi vì lúc này cô cũng không biết phải làm sao, cảm thấy vô cùng khó xử.

Sau đó, cô không nhịn được mà lớn tiếng gào lên:"Quá đáng thật!

Mấy người cứ liên tục xúi giục tôi đi giết cá sấu, mấy người không nhìn xem lũ quái vật cá sấu đáng sợ đến mức nào à?

Tôi mà xông lên thì chỉ có chết thôi!

Mấy người này thật sự quá đáng, chẳng lẽ cứ muốn tôi chết sao?

Buồn lắm đó, tổn thương lắm!"Trong khi Chu Tiểu Di nói những lời buồn bã, mọi người lại tỏ ra rất hả hê.

Ai nấy đều cười rất vui vẻ, rõ ràng không ai bị tình huống này dọa sợ.

Dù sao thì, tâm trạng của mọi người vẫn rất ổn định.

Thế nên trong thời khắc quan trọng này, ai cũng có suy nghĩ riêng, đó là điều dễ hiểu.

Chu Tiểu Di vẫn tiếp tục phủ nhận ý kiến của mọi người, nhưng rất nhanh sau đó, ai nấy đều có quan điểm riêng của mình.

Bình luận trong phòng livestream lại tiếp tục tràn ngập:"Chị Chu tôi nói chị đừng nghĩ nhiều, bây giờ đơn giản là đánh được thì đánh, không đánh được thì thôi, đúng không?""Suy nghĩ này của tôi thật ra không sai chút nào, đúng như anh bạn tầng trên vừa nói.""Chị Chu chị nên làm vậy đi!

Cứ thế mà làm, đánh được thì đánh, không thì thôi.""Đừng có ôm tâm lý may mắn, nếu không thì nguy hiểm lắm đó, hiểu chưa?"Ngay lúc này, Chu Tiểu Di vẫn chẳng biết phải nói gì. "Hiểu chưa?" là cái gì chứ, cô hoàn toàn không hiểu.

Sau đó, không nói hai lời, cô trực tiếp rút khẩu súng máy từ trong ba lô ra.

Chiêu này cực kỳ lợi hại, Chu Tiểu Di lập tức lớn tiếng hô:"Chết đi lũ cá sấu đáng ghét kia!

Hôm nay để tôi dạy dỗ các ngươi một trận, cho các ngươi cảm nhận thế nào là 'sự quan tâm giữa người với người'!" Lời này vừa thốt ra, thực sự khiến người ta cảm thấy vô cùng chấn động."Chu Tiểu Di con nhỏ này chắc điên rồi, dám dùng chiêu thức đáng sợ như vậy!""Sự quan tâm giữa người với người' là dùng thế này hả?"Khoảnh khắc đó, mọi người đều giật mình, không ít người không khỏi run rẩy toàn thân.

Nhưng Chu Tiểu Di lúc này lại cười rất vui vẻ.

Cô trông như vô tâm vô phế, vẫn cứ cười.

Và nụ cười đó cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Mọi người đều dõi theo Chu Tiểu Di!

Chỉ thấy cô dùng súng máy liên tục càn quét.

Cả khung cảnh trông vô cùng khó xử.Và lúc này!

Chu Tiểu Di lại không nhịn được mà lớn tiếng gào lên:"Đến đây!

Mấy người chẳng phải mạnh lắm sao?

Có bản lĩnh thì tiếp tục đến đi!

Chương 861

Phô diễn thực lực thật sự của mấy người ra đi, đừng vì chút chuyện nhỏ này mà sợ hãi, mà run rẩy chứ hả?

Mấy người chẳng phải lợi hại, ghê gớm lắm sao?

Sao tôi thấy cũng chẳng đến mức đó nhỉ?

Hay là, thực lực của mấy người chỉ có vậy thôi???"Nhìn tiếng gào thét "cringe" của chị Chu, các netizen thực sự không nhịn nổi:"Anh em ơi ~ mọi người xem chị Chu có toi đời không?""Toi đời hay không thì tôi không biết, nhưng biểu hiện của chị ấy bây giờ trông 'giới' (cringe) ghê!""'Giới' cái gì?

Tôi thấy chị Chu rất lợi hại, rất dũng cảm mà!""Đúng vậy, đúng vậy, một cô gái mạnh mẽ như chị Chu, không đúng, không thể nói là cô gái được, chị ấy bây giờ là một nữ hán tử rồi, nên chị ấy thật sự rất dũng cảm.""Ừm, đúng là rất dũng cảm, điểm này tôi phải công nhận.""Thực ra chị Chu càng 'giới', tôi càng thấy buồn cười!""Đúng rồi, nhưng chị Chu vốn là streamer hài hước mà, có vấn đề gì đâu?"Trong nháy mắt!

Nhiều người dường như đã hiểu ra.

Chị Chu vốn dĩ vẫn luôn như vậy!

Luôn cho người ta cảm giác rất thân thiện, rất bao dung.

Nhưng rất nhanh.

Lại có vài người không nhịn được mà gửi những bình luận khác:"Mấy người đang làm gì vậy?

Lại nói xấu chị Chu à?""Thiệt tình ~ tôi nói mấy người cứ như vậy thì chị Chu sao chịu nổi.""Chị Chu dù sao cũng là một cô gái tốt

bụng, rất thân thiện mà.""Mấy người nói như vậy, thật sự khiến chị ấy rất buồn, hoàn toàn không cần thiết phải nói thế.""Thôi được rồi, bọn tôi đều biết mối quan hệ giữa cậu và chị Chu rồi, không cần phải nói kỹ đến vậy được không?""Kỹ thì sao chứ?

Mấy người đừng có chê bai chị Chu nữa được không?""Chị Chu đã đủ vất vả rồi, mấy người cứ như vậy mãi.""Khiến chị Chu cảm thấy áp lực rất lớn phải không?

Tôi chẳng thấy chị Chu áp lực chỗ nào cả.""Tôi hoàn toàn không cảm nhận được.""Thật sao?

Mấy người không thấy chị Chu bây giờ còn lấy súng máy ra càn quét cá sấu sao?

Thật sự quá tuyệt vời.""Chị Chu biểu diễn càng ngày càng đỉnh, bây giờ còn dùng súng đi bắn cá sấu.""Nhưng tôi thấy lạ lắm, mấy con cá sấu kia hình như hoàn toàn né tránh đòn tấn công của chị ấy, rốt cuộc là sao vậy?""Chị Chu di chuyển quá đẳng cấp, quá đẳng cấp, đó là cái gì vậy, di chuyển cực hạn à?""Quá đáng sợ, mấy người 'hắc fan' này.""Tôi phát hiện 'hắc fan' càng ngày càng nhiều, chị Chu cứu mạng!""Bây giờ chị đã chẳng còn mấy 'fan chân chính' rồi, thật sự rất thê thảm.""Chị Chu sau này biểu diễn tốt hơn một chút, không thể như vậy nữa, nếu không thì 'fan chân chính' của chị sẽ bỏ đi hết."Vô số người bắt đầu gửi những bình luận trêu chọc, cũng có thể nói là châm biếm trong khung chat.

Đương nhiên.

Những lời nói này thực ra cũng chẳng có gì đáng trách!

Chẳng có lỗi lớn nào cả đúng không?

Dù sao mọi người cứ nói cười như vậy!

Cả không khí mới càng tốt hơn.

Chị Chu chắc chắn cũng mong người khác đều có một bầu không khí tốt đẹp như vậy phải không?

Hiện tại cảm giác bầu không khí thực ra là một thứ rất quan trọng.

Và Chu Tiểu Di bên này cũng cười rất vui vẻ.

Từ trước đến nay cô vẫn luôn là người như vậy, chỉ cần người khác vui vẻ, cô cũng sẽ rất vui.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di cũng không nhịn được mà bật cười:"Thôi được rồi, mọi người đã quan tâm tôi đến vậy rồi, tôi cũng phải thể hiện tốt hơn một chút mới được.

Cố lên mọi người, chúng ta cùng nhau phấn đấu, chúng ta không thể để bản thân bị đánh bại được.

Nếu bị đánh bại thì thật là mất mặt lắm đó.

Sinh mệnh vô cùng quý giá, cứ thua như vậy chẳng phải rất đáng tiếc sao, đúng không?"Thế nhưng đúng lúc này.

Vô số con dơi đột nhiên bay về phía Chu Tiểu Di!

Nhưng cô lại chẳng hề sợ hãi.

Chương 862

Cô quay người đối mặt trực tiếp với đàn dơi.

Khoảnh khắc này.

Chị Chu dường như hóa thành một tia sáng.

Biến thành một Ultraman.

Khiến người ta cảm thấy một sự an toàn chưa từng có!Theo sau một cú đấm của Chu Tiểu Di.

Một phần lũ dơi đang bay tới lập tức bị dọa lùi.

Trong đó có vài con né tránh không kịp.

Đã bị Chu Tiểu Di đánh rơi ngay tại chỗ.

Chu Tiểu Di thấy vậy, lập tức kích động gào lên:"Ha ha, lũ dơi con mấy người thật sự nghĩ mình ghê gớm lắm sao?

Nói cho mấy người biết, trước đây tôi chỉ là chưa phát huy hết thực lực thật sự mà thôi.

Một khi tôi phát huy hết thực lực, lũ dơi mấy người chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Mấy người căn bản không hề ý thức được thực lực của tôi mạnh đến mức nào.

Không hề ý thức được tôi đáng sợ đến mức nào phải không?

Hôm nay để mấy người cảm nhận cho rõ thế nào là người phụ nữ có thực lực mạnh mẽ và đáng sợ!" Vừa nói, Chu Tiểu Di toàn thân đều tỏa ra khí thế ngút trời!

Cảm giác như khoảnh khắc này, cô thật sự đã biến thành nữ

người khổng lồ ánh sáng!

Có thể nói là cực kỳ ngầu.Sau đó.

Chu Tiểu Di lập tức rút khẩu súng phun lửa của mình ra!

Chĩa vào lũ dơi mà điên cuồng phun lửa.

Và lũ dơi kia cũng rất nhanh bị thiêu thành than cháy đen!

Trông vô cùng bi thảm!

Nhưng Chu Tiểu Di lúc này lại nhìn rất vui vẻ.

Cô không nhịn được nói:"Đến đây, đến đây... tiếp tục đến đi, để tôi thiêu chết các ngươi, như vậy mới thú vị chứ!

Sao mấy người không bay qua nữa rồi?

Có phải cảm thấy thực lực của tôi rất mạnh, nên sợ đến tè ra quần rồi không?

Đúng là một lũ vô dụng, tôi cứ tưởng mấy con quái vật tập kích bất ngờ như mấy người thì ghê gớm lắm chứ, ai dà..."Nhìn bộ dạng của Chu Tiểu Di lúc này.

Rất nhiều người đều cảm thấy vô cùng kích động.

Có thể nói, Chu Tiểu Di đột ngột mang đến cho mọi người một thứ khó lòng chịu đựng nổi.

Cảm giác như cô chính là sự tồn tại đáng sợ nhất trên thế giới này.

Đáng sợ hơn cả lũ dơi quái vật kia!

Chương 863

Thế là.

Các netizen trong phòng livestream lại một lần nữa bùng nổ hàng loạt bình luận:"Trời ơi ~ chuyện gì vậy, sao chị Chu lại 'mãnh' thế?""Vừa nãy chị ấy cầm súng phun lửa diệt dơi, mọi người có thấy không?""Thấy chứ, bọn tôi đều thấy rồi.

Trời đất ơi, 'mãnh' quá!""Chị Chu điên rồi à?

Chị Chu không sợ chết sao.""Chị Chu đâu chỉ là không sợ chết, chị ấy đơn giản là không coi mạng mình ra gì!""Đơn giản là sự tồn tại vô địch, được không?""Chị Chu là người dám làm dám chịu, bây giờ phong cách của chị ấy lại 'độc lạ' đến vậy sao?""Trực tiếp dám coi thường tất cả, thật sự quá khâm phục sự dũng cảm của chị ấy.""Quá mãnh chị Chu ơi, chỉ có chị mới làm được thôi.""Cái này mà đổi sang người khác thì đã bỏ cuộc từ lâu rồi, người khác có lẽ đã co rúm lại rồi.""Sao có thể chứ, biểu hiện của chị Chu thực sự vô địch, tuyệt vời quá đi mất!""Khoảnh khắc này ~ tôi dường như lại có chút cảm giác yêu mến chị Chu rồi.""Chị Chu chị thực sự biểu hiện rất tuyệt vời, trong nháy mắt đã khiến tôi cảm nhận được vẻ đẹp của nhân tính.""Thì ra là vậy, vẻ đẹp trần thế này lại động lòng người đến thế, chị Chu tuyệt vời quá.""Sao chị lại mạnh mẽ thế, quá mãnh liệt, bọn tôi đều nguyện ý gọi chị là mạnh nhất.""Bọn tôi là 'fan chân chính' của chị, chị Chu không thể để bọn tôi thất vọng được.""Chị Chu chị đang làm gì vậy?""Giết xong lũ dơi đó rồi không có diễn biến tiếp theo à?""Bọn tôi muốn xem diễn biến tiếp theo, chắc chắn còn có những tình tiết hấp dẫn hơn nữa, đúng không?""Chị Chu với thực lực của chị thì lũ dơi này đơn giản chỉ là chuyện nhỏ, hoàn toàn không làm gì được chị đúng không?""Đúng vậy, chị Chu, thực lực của chị mạnh

mẽ như vậy, chắc chắn có thể đạt được rất nhiều thành tựu.""Chắc chắn có thể khiến toàn bộ cốt truyện trở nên tuyệt vời hơn nữa."Các bình luận của netizen vẫn tiếp tục:"Hahaha ~ thực lực của chị Chu chắc chắn là đỉnh cao nhất thế gian này rồi, điều này không cần phải nói, không cần phải nghi ngờ gì nữa, đúng không?""Ai cũng rõ ràng, trong khoảnh khắc này nói nhiều như vậy thực ra chẳng có ý nghĩa gì.""Chị Chu đã hoàn thành sứ mệnh trong cuộc đời mình, đã khiến cuộc đời chị ấy trở nên vô cùng ý nghĩa.""Chị Chu chính là sự tồn tại vô địch, được không?

Những cái khác không cần nói nhiều.""Tôi chỉ cần mọi người hiểu rằng chị Chu chính là sự tồn tại tốt đẹp nhất, khiến mọi người biết thế nào là vô địch, thế nào là đáng sợ.""Chị Chu cho tôi cảm giác rất lương thiện, thật sự là một cô gái tốt bụng.""Bây giờ tôi cũng không biết phải nói gì nữa, dù sao thì những gì cần nói đều đã nói rồi.""Trong khoảnh khắc này tôi cũng hy vọng chị Chu có thể sống thật hạnh phúc và vui vẻ.""Dù sao thì cuộc đời như vậy thực ra cũng rất quan trọng, mang trong mình giá trị và ý nghĩa vô cùng lớn.""Cuộc đời của chị Chu thực ra từ trước đến nay vẫn luôn như vậy, phải hoàn thành sứ mệnh của mình mới được.""Sứ mệnh phải được hoàn thành, đây cũng là một quan niệm nhân sinh rất quan trọng.""Có thể nói trong khoảnh khắc này tôi đã cảm nhận được vầng hào quang trên người chị Chu, thực sự rất lợi hại.""Không hổ là chị Chu của tôi, thực lực quả nhiên mạnh mẽ.""Chị Chu, bây giờ chúng tôi đã trở thành fan của chị rồi, tiếp theo chúng tôi muốn xem những tình tiết hấp dẫn hơn nữa.""Chúng tôi muốn thấy chị đi giết những con dơi này, có dám cầm súng phun lửa thiêu cháy hết tất cả nhện không?""Trời ơi ~ người vừa nói giết dơi có bị điên không?

Sao có thể?

Mấy người nghĩ chị Chu là thần à?""Chị Chu có thể giết chết từng

con dơi một sao?

Điều này là không thể được không?""Chị Chu dù sao cũng là con người, là con người thì sẽ có điểm yếu, mấy người nói chị Chu có thể giết nhiều dơi như vậy, sao có thể chứ?

Dù đây chỉ là một thế giới game.""Đúng vậy, làm sao mà làm được chứ?

Mấy người xem chị Chu bây giờ đã rất mệt rồi.""Không sai, nếu chị ấy tiếp tục giết dơi thì chỉ khiến chị ấy càng mệt mỏi hơn thôi, vẫn là nên để chị ấy nghỉ ngơi một chút đi." Các netizen trong phòng livestream nhao nhao trêu chọc.Và lúc này, tâm trạng của Chu Tiểu Di bỗng trở nên vô cùng phức tạp!

Đương nhiên.

Ai cũng biết Chu Tiểu Di chắc chắn sẽ tiếp tục giết lũ dơi kia!

Bởi vì hiện tại cô đã hoàn toàn nắm được cách chơi của trò chơi này.

Cô phải dọn dẹp tất cả chướng ngại vật trong game!

Chỉ có như vậy cô mới có thể vượt lên trên những người chơi khác.

Thực ra, ý thức trách nhiệm của Chu Tiểu Di rất mạnh!

Cô biết mình phải đóng góp chút gì đó cho thế giới này.

Dù cô chỉ là một streamer game nhỏ bé.

Đồng thời cô cũng biết, mỗi người thực ra đều là sự tồn tại tốt đẹp nhất trên thế giới này.

Ai cũng sẽ có những suy nghĩ riêng!

Vì vậy cô cũng không muốn can thiệp vào suy nghĩ của người

khác.Ngay lúc này!

Chu Tiểu Di nhìn lũ dơi bị thiêu thành than cháy đen, cảm thấy vô cùng bi ai.

Thế là.

Cô lại lập tức rút súng phun lửa ra, một lần nữa phun về phía lũ dơi kia.

Thế nhưng đúng lúc này.

Vương Khải Toàn lại đột nhiên kêu lớn một tiếng:"Chu Tiểu Di ~ cậu đang làm gì vậy?

Không đúng, lão Hồ ~ tên cậu là Hồ Bát Nhất, lão Hồ, rốt cuộc cậu đang làm gì thế?" Vương Khải Toàn lúc này cũng hơi mơ hồ!

Hắn không hiểu tại sao mình đột nhiên lại gọi tên một cô gái cho lão Hồ.

Có lẽ trước đó lão Hồ vẫn luôn tự xưng mình là Chu Tiểu Di chăng?

Đúng rồi.

Chương 864

Tại sao lão Hồ trước đây vẫn luôn tự xưng mình là Chu Tiểu Di nhỉ?

Chẳng lẽ, cậu ta bị trúng tà rồi sao?

Và lúc này.

Chu Tiểu Di cũng bị tiếng kêu của Vương Khải Toàn làm cho giật mình!

Cô thậm chí còn nghi ngờ rằng Vương Khải Toàn này có phải bị lỗi (BUG) rồi không!

Não bị chập rồi.

Dám gọi tên thật của mình...Chu Tiểu Di lập tức quay sang khán giả trong phòng livestream mà hỏi:"Chuyện gì vậy, sao cái NPC này lại gọi tên thật của tôi?

Tôi chẳng phải Hồ Bát Nhất sao?

Chẳng lẽ có ai đã tiết lộ thông tin cho hắn ta?" Đúng lúc này.

Chu Tiểu Di còn chưa kịp hết kinh ngạc!

Đột nhiên.

Một con nhện hung hãn bò từ dưới đất lên.

Sau đó một cú bật nhảy đã vọt lên lưng Chu Tiểu Di!

Và bám chặt vào đó.Thấy cảnh này.

Các netizen trong phòng livestream lập tức không ngồi yên được nữa.

Vô số người đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Chu Tiểu Di lúc này cũng tỏ ra vô cùng phẫn nộ!

Thậm chí có thể nói là đã "máu dồn lên não" rồi! "Máu dồn lên não" ý là cảm xúc của cô đã không còn kiểm soát được nữa.

Trước đó cô vẫn đang cố gắng chiến đấu bằng thực lực của mình.

Mà giờ đây, lũ nhện đã cắn lên người cô rồi.

Điều này khiến cô không thể chấp nhận được.

Cộng đồng fan trong phòng livestream lập tức bùng nổ:"Trời ơi!

Chị Chu, nhện cắn chị rồi, mau chạy đi!""Đừng quan tâm Vương Khải Toàn nữa, nhện mà cắn thì chị sẽ biến thành cái gì?""Đương nhiên là biến thành Người Nhện.""Nếu chị Chu thực sự bị cắn trúng, nói không chừng chị ấy có thể lột xác thành Người Nhện.""Sau đó hóa thân thành Người Nhện đi đánh bại lũ cương thi này, đánh bại lũ quỷ dữ này, đánh bại tất cả mọi thứ.""Điều này cũng không chừng, mọi người thấy đúng không?""Điên rồi, bên trên toàn 'hắc fan', sao lại bắt đầu đùa giỡn ở đây nữa vậy.""Bây giờ đã đến lúc sinh tử rồi, mạng của chị Chu bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, chị ấy có thể chết bất cứ lúc nào.""Vậy mà mấy người 'hắc fan' này lại ở đó sỉ nhục chị ấy, còn nói chị ấy sẽ biến thành Người Nhện, mấy người có chút lương tâm được không?""Tim của mấy người bị chó gặm hết rồi à?""Đúng vậy, loại 'hắc fan' như mấy người thật sự rất ghê tởm, khiến tôi nhìn thấy là muốn nôn.""Chính xác, mau cút đi.""Đồ 'hắc tử', 'tiểu hắc tử' đừng tiếp tục gây rối ở đây nữa, đáng sợ quá.""Sao phòng livestream của chị Chu lại có nhiều 'hắc fan' đến vậy?""Chị Chu bây giờ đã bị nhện cắn rồi, chắc chắn phải giải độc.""Bây giờ giải độc là cách duy nhất, phương pháp duy nhất là nhanh chóng giải độc rồi sau đó thoát khỏi hang nhện.""Đây là lối thoát duy nhất, phương pháp duy nhất, nếu không thoát khỏi đây thì lũ nhện này thực lực rất mạnh.""Rất đáng sợ, đến lúc đó chị Chu căn bản không nắm chắc

được, rất có thể sẽ đối mặt với nguy cơ tử vong.""Chị Chu phải trở nên mạnh hơn, chị Chu phải tồn tại như một vị thần.""Chỉ có chị Chu như vậy mới có thể đạt được cảnh giới mà mọi người khó lòng tưởng tượng nổi.""Thực lực của chị Chu là không thể báng bổ, chị Chu là vị thần vĩnh cửu trong lòng chúng ta.""Mấy người này thật ngu không thể tả, thực lực của chị Chu há là loại người như mấy người có thể hiểu được.""Cứ ở đó nói xấu chị Chu, cứ nói chị Chu không đánh lại nhện, thật sự buồn cười.""Ai nói chứ, chúng tôi là 'fan chân chính' được không?

Chúng tôi không nói chị Chu không đánh lại nhện.""Là cậu tự một mình ở đó nghĩ lung tung, cậu đừng 'phun' (bình luận tiêu cực) nữa được không?""Trong phòng livestream của chị Chu cậu 'phun' cái gì chứ, bọn tôi 'fan chân chính' còn chưa 'phun' gì cả.""Vậy mà mấy người lại ở đây lung tung 'phun' người, thật sự khiến người ta thấy rất buồn cười.""Mấy người này không có chút thực lực nào, nhưng lại thích 'phun'.""Thật sự khiến tôi thấy đáng thương, người đáng thương ắt có chỗ đáng ghét, dù sao thì mấy người rất đáng ghét.""Tôi sẽ không tha thứ cho mấy người, chị Chu cũng sẽ không tha thứ cho mấy người.""Mấy người ở chỗ tôi độ thiện cảm là 0, bây giờ chị Chu đã dùng thực lực chứng minh sự tồn tại của mình rồi.""Bây giờ cậu căn bản không có bất kỳ cơ hội nào để đánh bại chị ấy.""Hơn nữa trong thời khắc như vậy mỗi người đều có lựa chọn và suy nghĩ riêng của mình."Khoảnh khắc này.

Tất cả mọi người đều lo lắng cho Chu Tiểu Di.

Nhưng cũng có người cho rằng Chu Tiểu Di vừa nãy quá tự tin.

Nên mới bị con nhện kia lợi dụng sơ hở.

Nếu cô có thể cẩn thận hơn một chút.

Hoặc thực lực mạnh hơn một chút.

Chương 865

Thì đã không bị con nhện kia tấn công bất ngờ.Chu Tiểu Di bây giờ đã gần như tức điên rồi!

Cô nằm mơ cũng không ngờ tới.

Mình vừa mới dọn dẹp xong cả một đống dơi đến tập kích!

Vẫn chưa kịp thở phào, nghỉ ngơi một chút.

Lại bị con nhện nhỏ tí kia tấn công bất ngờ.

Thật quá mất mặt!

Nghĩ đến đây.

Chu Tiểu Di liền lập tức lớn tiếng hô lên:"Ối trời ~ không ngờ tôi lại bị một con nhện nhỏ tập kích!

Không được rồi, từ bây giờ trở đi, dù là nhện hay dơi, đừng hòng tấn công lén tôi nữa." Nói xong, Chu Tiểu Di liền muốn rút một bộ áo chống đạn từ hệ thống ra!

Rất nhanh.

Cô đã dùng kim hồn tệ của mình để rút được bộ áo chống đạn mà cô muốn từ hệ thống!

Nhưng do bối cảnh thế giới game.

Bộ áo chống đạn cô rút ra, kiểu dáng trông hơi cũ kỹ!

Nhưng chắc chắn sẽ rất hữu dụng.

Dù sao.

Cái gọi là áo chống đạn chính là quần áo có thể chặn được đạn đạo!

Ngay cả đạn còn chặn được.

Huống chi chỉ là lũ dơi và nhện con.Khoảnh khắc này.

Vô số người đều cảm thấy Chu Tiểu Di dường như đã phát điên rồi.

Chỉ vì bị một con nhện nhỏ tập kích một cái.

Mà cô ấy đã trực tiếp đổi ra một chiếc áo chống đạn.

Thật quá "phá gia chi tử" rồi sao?

Nhưng lúc này.

Chu Tiểu Di lại tỏ ra khá bình tĩnh.

Sau khi mặc áo chống đạn vào.

Cô cảm thấy mình dường như lại mạnh hơn.

Cảm giác này giống như toàn bộ con người đã có một sự thay đổi về chất.

Cảm giác này thật sự rất tuyệt!

Ai cũng có thể cảm nhận được, Chu Tiểu Di bây giờ toàn thân đều rất vui vẻ, rất phấn khích.

Dường như mọi thứ đều đã nằm gọn trong tay cô.

Chương 866

Và lúc này.

Chu Tiểu Di cũng thực sự cảm thấy một sự phấn khích và vui vẻ chưa từng có!

Nhưng điều này cũng không có gì lạ.

Dù sao khi cảm giác an toàn của một người đạt đến một mức độ nhất định.

Về cơ bản đều sẽ nảy sinh cảm xúc như vậy.

Chị Chu cũng không ngoại lệ.

Ngay cả trong thế giới game cũng vậy.Nhưng sau khi mặc bộ áo chống đạn đó vào.

Chu Tiểu Di lại thấy mông lung.

Cô không biết mình tiếp theo phải làm gì nữa."Thôi, cứ đi đến đâu hay đến đó vậy.

Chỉ cần làm hết sức mình là được.

Dù sao chết rồi còn có thể sống lại chơi lại..." Chu Tiểu Di xốc lại tinh thần, rồi tiếp tục lên đường.Còn ở phía bên kia.

Các fan trong phòng livestream sau khi nghe Chu Tiểu Di nói vậy.

Ai nấy đều trợn tròn mắt:"Chị Chu chị đang nói gì vậy? 'Làm hết sức mình' là sao?""Chị không lẽ lại muốn chơi chiêu 'troll' nữa à?""Ý của 'làm hết sức mình' là, chị ấy không muốn chơi nghiêm túc nữa.""Chết tiệt ~ Chị Chu chị đừng có 'buông xuôi' chứ, chỉ là bị một con nhện cắn một miếng thôi mà, đâu cần phải bỏ cuộc?""Thực ra chị Chu nói không sai mà, chẳng lẽ chuyện chị ấy không làm được, mấy

người cũng muốn chị ấy làm sao?""Đúng vậy, đúng vậy, chị Chu có thể đi đến đây đã rất không dễ dàng rồi, mấy người đừng ép chị ấy nữa.""Ai ~ nghĩ lại cũng đúng, chúng ta trong cuộc sống thực tế, chẳng phải cũng đang 'làm hết sức mình' để sống đó sao?""Chẳng phải sao, vì ba đồng tiền lẻ, mà phải cúi mình trước sếp, cuộc sống như vậy, thật sự quá tủi thân.""Đúng vậy, một người có thể làm việc và sống hết sức mình, điều này đã rất đáng quý rồi, không cần phải yêu cầu gì thêm nữa.""Đúng mà ~ tôi cũng nghĩ vậy, câu 'làm hết sức mình' của chị Chu không có chút sai nào, là do mấy 'hắc fan' tự mình hiểu sai ý của chị ấy mà thôi.""Cho dù thế nào, dù sao tôi vẫn luôn ủng hộ chị Chu.""Không sai, tôi cũng vậy!""Bất kể chị Chu đưa ra lựa chọn và quyết định như thế nào, tôi cũng sẽ ủng hộ chị ấy!"Các netizen trong phòng livestream nhao nhao bàn tán.

Rất nhiều người dường như cũng dần dần lĩnh hội được một số đạo lý trong lời nói của chị Chu. "Làm hết sức mình", bốn chữ này trông có vẻ đơn giản.

Nhưng người thật sự có thể làm được, lại có mấy người chứ? Thực ra, mỗi người đều có suy nghĩ riêng!

Nhưng những suy nghĩ đó, dù đúng hay sai, rốt cuộc vẫn do chính họ quyết định.

Chứ không phải người khác có thể thay họ làm chủ.

Khoảnh khắc này!

Dường như mọi thứ đều có thể trở lại bình tĩnh.

Có vẻ như tất cả mọi người đều đã tìm thấy câu trả lời của riêng mình!

Chỉ có Chu Tiểu Di vẫn giữ nguyên bộ dạng cũ!

Cô vẫn kiêu ngạo và phô trương như vậy!

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại.

Chị Chu vốn là người như thế!

Luôn khiến người ta cảm thấy cô ấy có rất nhiều năng lượng tích cực.

Hơn nữa, những năng lượng tích cực này thực sự cũng mang đến cho chị Chu những việc làm rất có tinh thần chính nghĩa.

Ngay lúc này.

Chị Chu có thể nói là vô cùng kích động!

Chương 867

Cô đã dùng tất cả mọi thủ đoạn trong khoảnh khắc đó.

Tận dụng lợi thế của mình!

Rất nhanh đã tiêu diệt toàn bộ lũ nhện.

Lũ nhện nằm bất động trên mặt đất!

Chúng đều đã chết dưới tay chị Chu.

Các netizen kinh hô một trận.

Chị Chu quả nhiên là sự tồn tại đáng sợ nhất thế gian!

Thực lực của cô ấy thực sự đã rất mạnh rồi.

Đặc biệt là sức mạnh của khẩu súng phun lửa kia!

Đơn giản là tuyệt đỉnh.

Lửa cháy đến đâu, cỏ cây không còn mọc được đến đó!

Và chị Chu cũng cảm thấy sau khi có súng phun lửa!

Mọi thứ dường như đều trở nên đơn giản hơn.

Hoàn toàn không cần phải suy nghĩ nhiều đến vậy!

Có thể trực tiếp làm theo suy nghĩ của mình.Thực ra, trong thế giới game có độ tự do cực cao này!

Suy nghĩ của người chơi là vô cùng quan trọng.

Bởi vì những suy nghĩ này có thể khiến cốt truyện game mà họ tham gia trở nên hấp dẫn và ly kỳ hơn.

Nhưng.

Người chơi không thể lợi dụng thiết lập độ tự do cực cao này để

làm những việc bậy bạ.

Bởi vì nếu làm như vậy.

Mọi thứ trong thế giới game sẽ hoàn toàn rơi vào trạng thái mất kiểm soát.

Điều này cũng giống như những người chơi "biến thái" trước đây cứ muốn động đến Dương Tuyết Lệ vậy.

Cuối cùng đều phải nhận lấy hình phạt thích đáng!

Chu Tiểu Di lúc này cũng bày tỏ một số suy nghĩ của mình!

Cô muốn mạnh hơn.

Mạnh mẽ hơn nữa!

Nhưng tuyệt đối không thể bất chấp mọi thủ đoạn.

Bởi vì một khi cô trở nên bất chấp thủ đoạn!

Các netizen chắc chắn sẽ có suy nghĩ khác về cô.

Nói không chừng còn có rất nhiều người sẽ bỏ theo dõi (thoát fan).

Chương 868

Chu Tiểu Di bây giờ rất hy vọng thông qua cách làm của mình, có thể khiến bạn bè trong phòng livestream thấy được thực lực của cô.

Thế là....

Chu Tiểu Di trực tiếp không nhịn được mà lớn tiếng hô:"Chết đi, lũ nhện đáng ghét kia...

Đừng tưởng tôi sẽ sợ mấy người.

Nhìn súng phun lửa của tôi đây, súng phun lửa của tôi lợi hại lắm đó, chuyên trị các loại cứng đầu.

Tôi sẽ cho lũ nhện thối tha mấy người biết súng phun lửa rốt cuộc mạnh đến mức nào!

Đây là vũ khí tôi đã tốn rất nhiều công sức mới có được, uy lực tuyệt đối bùng nổ!

Cái gọi là uy lực vô biên, cái gọi là phun lửa như rồng, thực ra chính là đạo lý này.

Bây giờ mấy người chắc đã thấy rồi chứ?

Đến đây ~ mấy người tiếp tục đến đi, nếu mấy người còn dám đến nữa, tôi sẽ cho mấy người nếm thử uy lực của khẩu súng phun lửa này một lần nữa!

Tôi muốn cho mấy người biết, mọi chuyện này rốt cuộc không đơn giản như mấy người tưởng tượng đâu.

Mấy người này, lũ nhện thối đáng ghét, thật sự quá đáng rồi!

Từng đứa từng đứa đều tự cho mình là ghê gớm sao?

Thật sự nghĩ mình rất lợi hại rồi à?

Nếu đã như vậy, vậy thì tôi phải dạy dỗ mấy người một trận mới được.

Nếu không thì lũ thối tha mấy người sẽ không biết trời cao đất dày là gì đâu." “Chu tỷ bị sao vậy?” “Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?” “Sao cô ấy lại đột nhiên la hét lớn tiếng thế?

Không phải là bị điên rồi đấy chứ?” “Sợ quá, sao lại thành ra thế này?” Trong chốc lát, tất cả mọi người đều không hiểu rốt cuộc bên Chu Tiểu Di đã xảy ra chuyện gì.

Ai nấy đều cảm thấy vô cùng chấn động trước hành vi của Chu Tiểu Di lúc này!

Tuy nhiên cũng có người cảm thấy phấn khích lạ thường!

Họ nghĩ Chu Tiểu Di càng như vậy, cốt truyện càng hay.

“Lên đi!

Chu tỷ!

Cho mấy con quái vật đó thấy sự lợi hại của chúng ta!

Cho chúng nó trải nghiệm thế nào là nghiền nát bằng thực lực!” Sự ủng hộ của những người này khiến Chu tỷ vô cùng cảm động.

Giữa người với người thực ra thường cần sự ủng hộ lẫn nhau.

Và bây giờ, họ đã đi đến cuối cùng!

Mọi thứ dường như đều đang đến theo gió cuốn.

Rồi mọi thứ sẽ khiến người ta hiểu được vẻ đẹp của thế gian.

Ngay lúc này, tất cả mọi người đều trông rất kích động!

Vì họ cũng biết thời đại thuộc về mình sắp đến.

Chương 869

Đây chính là quy luật của thời đại!

Đây là sự tồn tại đáng nể nhất thế gian này.

Chỉ cần Chu Tiểu Di tiếp tục xông pha, chỉ cần cô ấy không chết, họ có thể không ngừng ghi chép hướng dẫn, rồi lần sau tự mình thử sức.

Chỉ cần vậy là có thể tránh được rất nhiều đường vòng!

Thôi được rồi!

Những chuyện đó nói sau.

Hiện tại chỉ cần Chu Tiểu Di tiếp tục mạnh lên!

Vậy thì cốt truyện tiếp theo chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

Tuy nhiên họ lại bỏ qua một điều.

Những người mạnh mẽ thực sự không phải vì cách họ suy nghĩ, mà vì họ nhận ra sức mạnh chân chính thường đến từ sự đơn giản và bản năng nhất.

Nói đơn giản hơn, đó chính là thiên phú!

Vì thiên phú mạnh mẽ, nên họ mới trở nên càng mạnh mẽ hơn!

Đáng tiếc, rất nhiều người không hiểu đạo lý này.

Bởi vì vào khoảnh khắc này, họ nghĩ mình đã nắm được lối chơi cốt lõi của trò chơi này!

Chỉ cần đi theo Chu Tiểu Di là ổn.

Họ thậm chí còn quên mất bên cạnh còn có Đại Tư Mã và Tao Trư.

À... nhắc đến hai người đó, tiến độ lúc này hình như thật sự không nhanh bằng Chu tỷ!

Tạm thời không nhắc đến cũng không sao!

Cùng với việc Chu Tiểu Di không ngừng nắm vững lối chơi cốt lõi của trò chơi này!

Cộng đồng mạng đều cảm thấy mình cũng đã giống như Chu Tiểu Di.

Họ nghĩ Chu Tiểu Di hiện tại chính là bản thân họ trong tương lai.

Chỉ cần Chu Tiểu Di không ngừng cung cấp hướng dẫn vượt qua màn chơi, sau này họ chắc chắn cũng có thể nhanh chóng xông đến đây.

Một số người thậm chí còn vì thế mà cảm thấy tự tin chưa từng có!

Thế là, khung chat livestream lại một lần nữa điên cuồng trôi tin nhắn: 【Hahahaha~ Tui thấy chỉ cần đi theo Chu tỷ là tui có thể vô địch luôn rồi.】 【Đúng vậy, Chu tỷ trưởng thành trên con đường này mọi người đều thấy rõ, thêm vào vận may của ông hoàng của cô ấy nữa, tui cảm thấy cô ấy có thể đánh bại trò chơi này luôn!】 【Không sai, vận may của ông hoàng cũng là một loại thực lực, Chu tỷ đỉnh của chóp.】 【Thực ra nói về vận may của ông hoàng, tui lại cảm thấy tinh thần kiên cường bất khuất của Chu tỷ mới là điều đáng để chúng ta học tập nhất, mọi người xem cô ấy chết bao nhiêu lần rồi, mà vẫn không ngừng phấn đấu thử những lối chơi mới, điều này đâu phải người bình thường nào cũng làm được.】 【Đúng vậy, cảm ơn Chu tỷ, cô đã cho chúng tui thấy tinh thần kiên cường không ngừng nghỉ của cô.】 【Chu tỷ, tui là fan của cô, từ khi xem livestream của cô, thành tích học tập của tui giờ ngày càng tốt lên.】 【Tui cũng vậy, tui sắp thi đại học rồi, hy vọng lần này có thể đạt kết quả tốt, thật

tuyệt vời.】【Giờ tui chính là vì xem livestream của Chu tỷ mà cả người trở nên tràn đầy tinh thần.】【Giờ bạn gái tui còn nói tui ngày càng đẹp trai hơn.】【Ê ~thằng trên kia mày spam linh tinh vừa thôi được không?】【Ở đâu ra bạn gái, tỉnh lại đi, mày đừng uống rượu nữa, uống phải rượu giả rồi.】【Bạn gái mày còn chưa ra đời đâu, đừng ảo tưởng nữa, mày không có bạn gái thì đừng có mà nói bừa.】【Nếu mày còn nói bậy nữa, tui sẽ coi mày là antifan xử lý đó.】【...】Khung chat livestream vẫn tiếp tục:【Haha ~ antifan, thằng này chắc chắn là antifan rồi, fan chân chính sao có bạn gái được chứ.】【Vợ của chúng ta, bạn gái của chúng ta chính là Chu Tiểu Di, Chu tỷ chính là người trong mộng của chúng ta.】【Lúc này mà còn đi tìm bạn gái thì chẳng phải có chút có lỗi với Chu tỷ sao.】【Đúng vậy, fan trong livestream tất cả đứng lên được không?】【Mỗi người đều nhớ rõ tình trạng hiện tại của mình, Chu tỷ là vị thần vĩnh cửu trong lòng chúng ta.】【Bất kỳ ai trong chúng ta cũng phải tôn kính Chu tỷ, phải để Chu tỷ thấy được trạng thái hiện tại của chúng ta.】【Chúng ta đang trong thời kỳ đặc biệt, trạng thái cũng rất kích động, phải không?】【Không thể để Chu tỷ coi thường, chúng ta đây là fan chân chính, chứ không phải đùa giỡn với cô đâu, là fan chân chính đó, hiểu không?】【Đó là những fan chân thành tràn đầy tình yêu, tình yêu này nhiều đến mức phải kể chi tiết mới hết.】【Trong chốc lát có lẽ không thể nói rõ hết được, tình yêu của chúng ta dành cho Chu tỷ như nước sông cuồn cuộn không dứt, một khi đã trào ra thì không thể kìm lại được.】【Chu tỷ cô hiểu mà, Chu tỷ giờ đã sớm hiểu rồi, tất cả chúng ta đều vô cùng vui vẻ, vô cùng hạnh phúc.】【Ở bên Chu tỷ đó là một loại hưởng thụ.】【Con người Chu tỷ luôn đặc biệt như vậy, chúng ta không thể diễn tả hết trong chốc lát.】【Chu tỷ người này thật sự quá xinh đẹp động lòng người.】【Hahahaha ~ Mỗi lần chúng ta nhìn thấy Chu tỷ, lại nhớ đến cuộc đời mình thật sảng khoái biết bao.】【Tuy nhiên Chu tỷ cũng đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều.】

【Nói thế nào?】【Chu Tiểu Di chính là ánh sáng rực rỡ nhất thế giới, cô ấy là một tia sáng tồn tại trong lòng tôi.】【Đúng vậy, nên giờ tui nói những lời này có thể không ai tin, nhưng không sao cả.】【Chuyện này cũng không cần người khác phải tin tui.】【Nhưng tui muốn chứng minh một điều, địa vị của Chu tỷ trong lòng tui thực sự giống như cảm giác mà họ nói.】【Là một tia sáng tồn tại đó được không?

Mấy người biết ánh sáng là gì không?

Chu tỷ chính là ánh sáng trong lòng tui.】【Ê, càng nói càng sến súa rồi đó, mấy người đủ rồi, đừng nói mấy lời đó nữa, nói ra nghe mà thấy ghê tởm.】【Sao lại ghê tởm, làm ơn nếu thấy ghê tởm thì đừng nghe được không?

Cút sang một bên đi, thật là.】【Chu tỷ của chúng ta còn cần mày nói sao?

Chu tỷ vốn dĩ là một sự tồn tại rất tốt đẹp rồi.】【Lúc này mà mấy người nói mấy lời tào lao như vậy, ai mà tin, Chu tỷ nghe xong cũng thấy ngại thôi, được không?】【Đừng nói nữa, từng người một nói ra đều khiến người ta thấy buồn cười.】【Mấy người bây giờ nói chuyện cứ như kể chuyện cười vậy, hình như chẳng ai tin.】【Mấy người nói mấy lời này lúc nào cũng có thể động não một chút không, lời nói ra phải có người tin phục mới được chứ.】【Giờ nói mấy cái này có ý nghĩa gì không?

Thật là.】【Thôi được rồi, chúng ta là thật lòng thích Chu tỷ mới đến xem livestream phải không, chứ không phải đến đây để cãi cọ ồn ào.】【Cũng không phải vì muốn cãi nhau với mấy cái antifan như mấy người, hoàn toàn không có ý nghĩa gì cả.】【Mấy cái antifan như mấy người trong mắt tui thực ra chẳng có gì đáng nói.】【Dù sao thì tui bây giờ đã có suy nghĩ của riêng mình, antifan tui không

thèm để ý nữa.】【Antifan nhiều thế để ý họ làm gì, ngày nào cũng sẽ có mấy đứa antifan nhảy ra nói linh tinh thôi.】【Dù sao thì không thèm để ý đến họ là lựa chọn đúng đắn nhất, đúng vậy, quả thực là thế.】【Antifan đã sớm không thèm để ý rồi, mấy đứa antifan này nhìn thấy là phát ghét.】【Suốt ngày chỉ biết nói mấy thứ linh tinh trong livestream làm người khác thấy ghê tởm, muốn chửi cho một trận.】【...】Nhìn khu bình luận đã biến thành một bãi chửi rủa!

Chương 870

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng khó chịu!

Cô lập tức nói: “Thôi được rồi, mấy người đừng cãi nhau nữa được không?

Mấy người có thể hòa thuận với nhau không?

Mấy người phải biết, mấy người đều là fan của tôi!

Mỗi người trong mấy người đều là thứ quý giá nhất trong lòng tôi!

Đều là fan chân chính trong lòng tôi.

Vậy nên, tôi hy vọng mọi người có thể sống hòa bình với nhau, ít nhất là đừng cãi vã!

Với lại chuyện này hình như cũng chẳng có gì đáng để cãi nhau cả, phải không?

Với lại, tất cả chúng ta đều là một đội mà!

Mọi người đều là đồng đội, đã là đồng đội thì nên giúp đỡ lẫn nhau, chứ không phải vì mấy chuyện nhỏ nhặt mà cãi vã, gây rối.

Thôi được rồi, trở lại chuyện chính....

Mấy con nhện đó chắc đã bị tôi tiêu diệt rồi!

Tiếp theo tôi sẽ vào một căn phòng để lấy kho báu.

Mấy người chờ tôi nhé, sau khi lấy được kho báu, tôi sẽ cho mấy người xem.

Sau đó sẽ chia sẻ cho mọi người thật kỹ!

Còn về quá trình lấy kho báu, bên tôi sẽ không tiết lộ đâu.

Dù sao thì quá trình này liên quan đến một số quyền riêng tư, khụ

khụ...” Lời nói của Chu Tiểu Di lúc này vô cùng bí ẩn!

Và khán giả trong livestream tại chỗ đều vô cùng phấn khích, muốn xem Chu Tiểu Di làm thế nào để lấy được những kho báu đó.

Chu Tiểu Di cô ấy không phải là người tham tiền!

Nhưng cô ấy cũng tuyệt đối sẽ không bỏ mặc tài sản này không quản.

Chu Tiểu Di lúc này cũng biết thế nào là sự quý giá của tài sản!

Cô ấy phải lấy ra thực lực chân chính.

Phải tập hợp tất cả tài sản vào tay mình!

Cũng chỉ có như vậy, cô ấy mới có thể đạt được hạnh phúc chân chính.

Hạnh phúc không phải do người khác ban cho!

Mà là do chính mình giành được.

Chu Tiểu Di cũng biết tài sản của cô ấy càng nhiều thì sẽ càng hạnh phúc.

Thực ra mỗi người đều như vậy!

Trên con đường giành được tài sản luôn đầy gian nan hiểm trở!

Và lúc này, Chu Tiểu Di cũng đã không muốn nói thêm gì nữa.

Chương 871

Nhìn bóng lưng mọi người rời đi!

Trên mặt cô ấy cũng lộ ra một nụ cười cực kỳ ngượng ngùng.

Có thể thấy, sau khi trải qua những chuyện đau khổ này, cô ấy cũng đã rất khó chịu rồi.

Đương nhiên...

Chu Tiểu Di lúc này cũng không muốn nói thêm gì nữa!

Cô thở dài nói: "Thôi được rồi, anh em, tiếp theo tôi sẽ mở hòm báu, mở 'hộp mù' đây.

Có ai cảm thấy hứng thú không?

Nếu có ai hứng thú thì mau qua đây xem tôi mở hộp mù.

Như vậy thì, mấy người sẽ có thể thấy những bảo bối này.

Những kho báu này của tôi đều giấu ở đây, đợi mấy người qua đây cùng xem một chút." Chu Tiểu Di lúc này đã gạt bỏ mọi phiền muộn, lại biến thành hình tượng nữ hán tử phóng khoáng như trước.

Và dáng vẻ phóng khoáng này của cô ấy cũng khiến rất nhiều người cảm thấy vô cùng chấn động!

Không thể không nói.

Tâm lý của Chu tỷ này thật sự rất tốt!

Thế nhưng ngay lúc này.

Chu Tiểu Di đột nhiên la lớn: "Trời ơi ~ Trong cái rương này là thứ quái quỷ gì vậy?

Đáng sợ quá đi mất." Chu Tiểu Di mở rương ra, phát hiện bên

trong rương lại xuất hiện một số con nhện độc!

Hơn nữa những con nhện này trông còn rất đáng sợ.

Số lượng cũng không ít.

Chi chít!

Khiến người ta sởn gai ốc!

"Trời ơi ~ Đây là yêu ma quỷ quái gì vậy, đáng sợ vãi!" Trong tích tắc, tâm trạng của mọi người dường như đều bị cô ấy kéo lên đến đỉnh điểm, mỗi người đều trông vô cùng căng thẳng, không biết phải làm sao nữa.

Rất rõ ràng!

Chu Tiểu Di đã đẩy tâm trạng của mọi người lên đến cực điểm.

Mọi người trong livestream không kìm được la hét lớn, hy vọng Chu tỷ chú ý an toàn!

Đừng cứ thế mà tự mình đưa mạng vào chỗ chết!

Chu Tiểu Di lúc này cũng không thèm để ý, chỉ khẽ mỉm cười nói: "À à, có gì đâu mà chú ý an toàn hay không chú ý an toàn, đây chỉ là thao tác bình thường thôi." Chu Tiểu Di trông vẫn vô cùng tự tin.

Trong thời điểm quan trọng thế này, sự tự tin trên người cô ấy chắc chắn cũng sẽ mang lại một loại sức mạnh cho người khác.

Cái gọi là sức mạnh, đôi khi chỉ đơn giản là khiến người khác cảm thấy vui vẻ, phấn chấn.

Không sai.

Đây chính là Chu Tiểu Di.

Chương 872

Luôn như vậy, mang lại cho người khác cảm giác vô cùng mạnh mẽ.

Người phụ nữ này cũng không giống người khác lắm.

Khi cô ấy cười, chắc chắn sẽ lây lan sang tất cả những người có mặt!

Chu Tiểu Di lúc này cũng có thể hiểu được cảm xúc của mọi người!

Cô ấy cười rất vui vẻ.

Trong khoảnh khắc đó!

Biểu hiện của Chu Tiểu Di quả thực vô cùng tốt.

Và mọi người trong livestream cũng lại một lần nữa bắn tin nhắn. 【Chu tỷ cố lên, đừng quan tâm mấy con nhện đó, trực tiếp rút hết kho báu trong quan tài ra.】 【Tui tin cô, cô nhất định có thể làm được, bất kể bên trong có bao nhiêu kho báu, cô hãy nhớ tất cả đều thuộc về cô.】 【Hôm nay cô trực tiếp thu thập được kho báu, coi như đã hoàn thành màn chơi một cách hoàn hảo.】 【Thôi được rồi, đến lúc đó cả thế giới này e rằng chẳng ai dám trêu chọc Chu tỷ cô nữa.】 【Bản thân cô đã là một sự tồn tại rất mạnh mẽ rồi, cả thế giới đều sẽ vì cô mà phục vụ.】 【Không dám dễ dàng trêu chọc đâu, cô yên tâm đi.】 【...】 Nghe những lời này.

Trên mặt Chu Tiểu Di cũng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Có thể thấy, cô ấy dường như hiểu rằng những người này vẫn vô cùng tin tưởng vào mình.

Hơn nữa mỗi người dường như đều đang cố gắng hết sức để giúp

cô ấy!

Điều này cũng khiến Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Có thể nói đôi khi hạnh phúc lại đơn giản đến vậy!

Không phải nói hạnh phúc cần phải trả giá rất lớn gì cả.

Trong khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di đã cảm nhận được cảm giác đó.

Cô ấy cũng không muốn nói thêm gì nữa.

Trên mặt trực tiếp lộ ra một nụ cười nhẹ.

Nụ cười của Chu Tiểu Di luôn mang lại cảm giác tích cực và vui vẻ cho mọi người.

Lúc này, Chu Tiểu Di không kìm được nói: "Trời ơi!

Tại sao mấy người lại luôn giúp tôi như vậy, cảm động chết mất, thật quá cảm động.

Anh em, mấy người thật sự rất lương thiện, rất tốt, khiến tôi cảm nhận được cảm giác ấm áp đó." Khi Chu Tiểu Di nói những lời này, fan trong livestream lại một lần nữa sôi sục.

Không ít người còn trực tiếp la lớn. 【Chu tỷ cô đang nói nhảm gì đó, chúng ta từ trước đến nay đều muốn giúp cô mà.】 【Chỉ cần có thể giúp được cô, đó chính là những ngày chúng ta cảm thấy vô cùng vui vẻ.】 【Chu tỷ, giờ cô nói mấy lời này làm gì?】 【Đúng vậy, cô đừng nói mấy lời khiến người ta rơi lệ nữa được không?

Cô muốn làm chúng tôi khóc chết à?】 【Chu tỷ, cô như vậy thật quá cảm động, cô nhất định phải sống thật tốt, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì nhé.】 【...】 Nhìn cộng đồng mạng quan tâm và ủng hộ mình như vậy, Chu Tiểu Di lập tức cảm động không thôi.

Cô cười cười, nói: "Anh em, mấy người đừng nói bừa nữa được

không?

Tôi sao lại xảy ra chuyện được chứ?

Tôi bây giờ đã rất lợi hại rồi, sao có thể xảy ra chuyện chứ?

Hơn nữa, tôi bây giờ đã có sự đồng hành và ủng hộ của mấy người, thì càng phải nỗ lực 120 phần trăm mới được!

Trong tình huống này, tiềm năng của tôi là vô hạn!

Chương 873

Vậy nên mấy người cứ hoàn toàn yên tâm đi, hoàn toàn không cần lo lắng, không có vấn đề gì đâu!" Nghe những lời này của Chu Tiểu Di, trong livestream có không ít người đã nước mắt chảy đầy mặt.

Chu Tiểu Di thật sự quá tốt!

Từ đầu đến cuối đều hồi đáp họ, gần gũi và bình dân!

Hoàn toàn khác với những người nổi tiếng, minh tinh mạng ở trên cao, không bao giờ để ý đến người khác!

Thế là rất nhanh, khung chat livestream lại một lần nữa tràn ngập tin nhắn! 【Chu tỷ tốt quá, Chu tỷ cô thật sự là một người phụ nữ lương thiện.】 【Nếu đã như vậy thì, cô mau chạy đi ~ mấy con nhện này cô dùng súng phun lửa tiêu diệt là được rồi.】 【Đúng vậy, mau dùng súng phun lửa tiêu diệt hết mấy con nhện này, sau đó trốn khỏi Long Lĩnh Mê Quật ở đây.】 【Địa điểm Long Lĩnh Mê Quật này thực sự rất khó.】 【Tuy nhiên Chu tỷ cô vất vả lắm mới kiên trì đến đây, lần này nhất định phải thắng lợi trở về.】 【Phải lấy được thật nhiều bảo bối, sau đó mang tất cả những bảo bối này đi.】 【Làm vậy thì cô có thể hoàn thành mục tiêu và đạt được thành tựu của mình.】 【Chu tỷ cô nhất định sẽ đạt được thành tựu, nhất định sẽ trở thành sự tồn tại đỉnh cao nhất thế gian này.】 【Chu tỷ chúng ta tin cô, Chu tỷ cô là sự tồn tại vô địch, mỗi người chúng ta đều vô cùng tin tưởng cô.】 【Trong tình huống quan trọng thế này, tất cả chúng ta đều sẽ ủng hộ cô, xin cô yên tâm.】 【Không có bất kỳ ai sẽ đi nói xấu cô đâu.】 【Không phải, mọi người đều luôn giúp đỡ cô với một tâm trạng ủng hộ và mong muốn tương trợ lẫn nhau.】 【Cô chỉ cần lắng nghe thật kỹ là được rồi, Chu tỷ chuyện tiếp theo cô không cần phải

lo nữa.】【Chúng ta nhất định sẽ dốc toàn lực, đây là sự cố chấp của chúng ta với cô, đây là tình cảm của chúng ta dành cho cô.】【Chu tỷ đừng nói nhiều nữa, mau khiến mình trở nên thông minh hơn đi.】【Chu tỷ thực ra từ trước đến nay tất cả chúng ta đều vô cùng lo lắng cho cô, chỉ sợ cô hình như sẽ xảy ra chuyện gì.】【Giờ mọi người thấy cô đều bình an vô sự như vậy rồi, mọi người đều vô cùng vui vẻ.】【Đúng vậy đó Chu tỷ, thực ra lúc đầu nói những lời này, có chút sến súa cô có thể sẽ không tin.】【Nhưng nếu cô thật sự thấy sự cống hiến của tất cả chúng ta dành cho cô, cô nhất định sẽ vô cùng tin tưởng chúng ta.】【Không sai, nhất định sẽ vô cùng tin tưởng đó Chu tỷ.】【Tiếp theo cứ chạy ra ngoài đi, chuyện bên ngoài cứ giao cho chúng tôi.】【Chỉ cần cô trốn thoát thành công, bất kể cô giành được bao nhiêu phần thưởng, chúng ta đều sẽ donate trong livestream của cô.】【Không sai, chúng ta đều là fan chân chính, bất kể kết cục thế nào chúng ta đều sẽ donate.】【Số tiền thưởng này chắc chắn đủ cho cô dùng rồi.】【Chu tỷ, nếu cô không thiếu tiền thì cũng có thể không cần chúng ta donate.】【Nhưng tui tin số tiền chúng ta hiện tại có thể cho thực sự rất nhiều, có thể khiến cô cả đời này đều cảm thấy sung túc.】【Chu tỷ cô nhất định có thể nhận hết số tiền này, sau đó sống một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ của cô.】Khung chat livestream vẫn đang điên cuồng trôi tin nhắn:【Chu tỷ ~ đây chính là kỳ vọng của chúng ta dành cho cô, hy vọng cô có thể hiểu được nhé?】【Đúng đúng đúng, cô đừng thấy mọi người nói chuyện có vẻ thẳng thắn như vậy, nhưng mỗi người chúng ta thực ra đều vô cùng mong đợi cô.】【Chu tỷ, hy vọng cô có thể trân trọng tình cảm này.】【Mỗi người có mặt ở đây đều có những suy nghĩ riêng của mình, trong thời điểm quan trọng này mọi người đều vô cùng vui vẻ.】【Cũng hy vọng có thể thông qua một số biện pháp giúp đỡ lẫn nhau, để tất cả chúng ta đều đạt được hạnh phúc vui vẻ.】【Vậy nên bất kể kết quả tiếp theo là gì, chúng ta đều sẽ thản nhiên chấp nhận, Chu tỷ cô cứ yên tâm

nhé.】【Cứ yên tâm đi, tất cả chúng ta hoàn toàn không có vấn đề gì, chuyện tiếp theo cô cũng không cần nói nhiều nữa.】【Hãy tin tất cả chúng ta, tin vào sức mạnh và sự ràng buộc giữa những người bạn.】【Chỉ cần như vậy, mọi thứ đều sẽ rất tốt đẹp thôi, Chu tỷ hãy tin tưởng chính mình.】【Hãy tin tất cả mọi người, mọi người nhất định sẽ cho cô một câu trả lời chính xác.】【....】Nhìn khung chat livestream.

Chu Tiểu Di lúc này cũng cảm động đến nước mắt chảy đầy mặt!

Quá cảm động!

Từ nhỏ đến lớn, cô ấy chưa từng bị cảm động đến thế!

Theo cô ấy thấy, bản thân cô ấy thực ra cũng không làm gì quá tốt.

Mà mọi người lại vô điều kiện ủng hộ cô ấy.

Cảm giác tin tưởng ủng hộ này!

Khiến cô ấy cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Đây cũng là lý do tại sao Chu Tiểu Di vẫn kiên trì livestream cho đến bây giờ.

Có thể nói cảm giác phấn khích vui vẻ này, đó chính là suối nguồn của niềm vui.

Khiến cô ấy cảm thấy cả người vô cùng kích động.

Chu Tiểu Di lúc này cũng không biết phải nói gì nữa.

Có lẽ theo cô ấy thấy nhiều chuyện cuối cùng đều sẽ có một câu trả lời.

Và những câu trả lời này có lẽ không phải là điều cô ấy muốn.

Nhưng cũng không sao cả.

Chu Tiểu Di lúc này vẫn đứng trên đỉnh đầu mọi người, đứng ở vị

trí cao nhất.

Cô ấy dùng một ánh mắt giống như thần linh để nhìn xuống tất cả những điều này!

Trông vô cùng kiêu ngạo.

Nhưng không có bất kỳ ai trách móc cô ấy.

Vì cảm giác mà Chu Tiểu Di mang lại cho người khác chính là vô cùng lương thiện.

Chu Tiểu Di tiếp tục mở rương!

Bên trong rương có rất nhiều nhện.

Chúng lập tức bò lên người Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng khó chịu!

Cô ấy không kìm được la lớn: "Đáng ghét, mấy con nhện thối tha này dám ngay trước mặt fan của tôi mà làm hại tôi.

Chương 874

Tôi tuyệt đối sẽ không tha cho mấy người, mấy con nhện này mau đến mà chịu chết đi.” Nói xong Chu Tiểu Di đột nhiên nhảy dựng lên!

Cố gắng dùng phương pháp này để thoát khỏi những con nhện trên người.

Sau khi thấy vậy, fan đều không kìm được cảm thấy vô cùng đau lòng.

Không ít người còn la lớn: 【Chu tỷ cẩn thận, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì nữa!】【Chu tỷ cô đang làm gì vậy?

Chạy mau!】【Mấy cái rương này nguy hiểm quá, hay là đừng mở nữa?】【Chu tỷ ~ cô nhất định phải chú ý an toàn đó, nếu không thì, công sức trước đây của cô sẽ đổ sông đổ bể hết!】【Đúng vậy, cô khó khăn lắm mới đến được đây, nếu mà 'tạch' rồi thì cái gì cũng mất hết!】【Căng thẳng quá, cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, Chu tỷ ~ xin cô nhất định phải bảo vệ tốt bản thân.】【Không sai, đây cũng là lời dặn dò cuối cùng của chúng ta dành cho cô với tư cách là fan, cô nhất định phải bảo vệ bản thân.】【Chu tỷ, tui từ trước đến nay đều theo dõi livestream của cô, hơn nữa cũng đã xem rất nhiều màn trình diễn của cô, tui biết cô nhất định làm được, cố lên!】【Chu tỷ, chúng ta đã biết cô rất mạnh rồi, nhưng 'song quyền nan địch tứ thủ', cô vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.】【Đúng vậy, tuyệt đối đừng để thất bại ở phút cuối.】【Chu tỷ cố lên, đừng làm chúng tôi thất vọng!】【...】 Chu Tiểu Di lúc này cũng cảm nhận được thứ tình cảm điên cuồng vô hạn từ fan truyền đến!

Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng vui vẻ!

Cô ấy không kìm được bật khóc!

Nhưng đó là vì vui sướng tột độ!

Thấy cảnh này, fan trong livestream lập tức lại không ngồi yên được nữa: 【Chu tỷ đừng khóc, Chu tỷ cô có chúng ta ở đây mà, sao cô lại khóc chứ?】 【Đúng vậy, mấy con nhện này tuy trông đáng sợ, nhưng cô tuyệt đối đừng khóc, hãy tin tưởng chính mình.】 【Cô có chúng ta ở đây, chúng ta nhất định sẽ hết lòng giúp đỡ cô.】 【Tiếp theo bất kể xảy ra chuyện gì, những fan như chúng ta sẽ mãi mãi không rời bỏ.】 【Đúng vậy, Chu tỷ cô đang làm gì mà khóc thảm thế, thấy cô khóc chúng ta cũng muốn khóc theo rồi.】 【Chu tỷ cô tuyệt đối đừng khóc nữa được không?

Xin cô đó.】 【Đúng vậy Chu tỷ đừng khóc nữa, giờ fan đều cảm thấy áp lực cực lớn rồi.】 【Khóc lóc như vậy thì không tốt lắm đâu, Chu tỷ đừng khóc nữa, mau lấy đủ kho báu đi, rồi chúng ta sẽ rút lui.】 【Đừng ở lại chỗ nguy hiểm nữa, Chu tỷ.】 【Nơi này thực sự rất nguy hiểm, chúng ta cũng không hy vọng cô một mình đối mặt với nhiều nguy hiểm như vậy.】 【Điều này thực sự rất bất công với cô, Chu tỷ mọi chuyện thuận lợi nhé, lần này chúng ta đều sẽ dốc toàn lực ủng hộ cô.】 【Không sai, có sự ủng hộ hết mình của chúng ta, Chu tỷ cô nhất định sẽ sống ngày càng hạnh phúc hơn.】 【Hãy tin tưởng chính mình, tin tưởng sức mạnh của chính cô.】 【Chu tỷ, cô có sự ủng hộ của chúng ta, fan của chúng ta là sự ủng hộ tốt nhất, tuyệt đối sẽ khiến cô cảm thấy hạnh phúc.】 【Vấn đề hiện tại hình như vẫn chưa được giải quyết, rốt cuộc là chuyện gì vậy?】 【Mấy người mau xem Chu tỷ rốt cuộc có muốn đi lấy thứ đó không.】 【Lấy cái gì mà lấy, cái này sao mà lấy được, thật là.】 【Chu tỷ bây giờ đã đủ đau khổ rồi, mấy người còn muốn cô ấy lấy cái này lấy cái kia nữa.】 【Mấy người không thấy Chu tỷ đã đủ mệt mỏi rồi sao?

Cứ tiếp tục lấy như vậy thì cô ấy phải làm sao?】 【Cô ấy sẽ vô cùng đau khổ, vô cùng khó chịu, trong tình huống này lẽ nào không có

ai nguyện ý đứng ra giúp đỡ Chu tỷ một chút sao?】【Hãy để Chu tỷ có được một chút cuộc sống vui vẻ, để Chu tỷ cảm thấy mọi người vẫn có thể quan tâm lẫn nhau, được không?】【Những chuyện mấy người đang làm bây giờ thật sự khiến tôi không thể chịu nổi nữa, buồn quá, khó chịu quá.】【Tôi thật sự không ngờ mọi người đều là những người như vậy.】【Miệng thì nói muốn giúp đỡ Chu tỷ, kết quả làm ra lại là những chuyện như thế này.】【Nói ra thì thấy khó chịu, nhưng có một số chuyện không nói cũng được, nói ra dù sao cũng chẳng được lòng ai, nên tôi bây giờ cứ giữ im lặng.】【Tên kia thật sự quá đáng rồi, cứ luyên thuyên nói cái gì ở đây vậy?】【Mày thật sự quá ghê tởm quá đáng, nói mấy lời linh tinh làm chúng ta thấy mày vô cùng ghê tởm đó, được không?】【.....】Thấy vậy, Chu Tiểu Di lập tức lau nước mắt.

Ngay sau đó lớn tiếng la lên: "Được rồi, đừng cãi nhau nữa, mấy người đều là fan của tôi, tôi không hy vọng mấy người vì tôi mà tranh cãi.

Không phải chỉ là mấy con nhện độc sao, mấy người xem tôi đánh bay mấy con nhện độc đây, tôi sẽ cho mấy người biết thực lực của tôi.

Mấy con nhện độc này căn bản không đáng sợ, để tôi dùng thực lực chân chính ra tay, đánh chúng thành bã.

Mấy người cứ xem đây...." Nói đến đây, Chu tỷ lén lút liếc nhìn tình hình trong livestream.

Nhưng đáng tiếc, cộng đồng mạng hình như không hề cho cô ấy bất kỳ phản hồi nào.

Thế là, cô ấy lại tiếp tục nói: "Mấy người có bằng lòng tin tưởng tôi không?

Nếu mấy người bằng lòng tin tưởng, tôi chắc chắn sẽ trở nên vô

cùng mạnh mẽ.

Tôi chắc chắn sẽ dùng hết sức lực để bảo vệ mấy người, đây chính là lời hứa của tôi dành cho mấy người.” Chu Tiểu Di lúc này quả thực vô cùng lợi hại, hơn nữa lời hứa cô ấy dành cho người khác cũng vô cùng chân thành.

Trong khoảnh khắc này, mỗi người đều vô cùng kích động!

Hơn nữa họ cũng đã phát hiện ra!

Chu Tiểu Di lần này là thật lòng.

Không thể không nói, tính cách của Chu Tiểu Di quả thực rất tốt, rất lương thiện.

Hơn nữa từ trước đến nay, cô ấy đều nói được làm được, tuyệt đối không bao giờ hứa hão với người khác!

Vì vậy, đối với lời hứa cô ấy đưa ra, cộng đồng mạng đều vẫn khá tin tưởng!

Hơn nữa Chu Tiểu Di hiện tại đã có thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Trong tình huống này!

Lời cô ấy nói, cũng không ai sẽ nghĩ là đang đùa giỡn.

Và lúc này, Chu Tiểu Di cũng không nói hai lời, trực tiếp lấy ra từ dưới đất một vũ khí siêu mạnh mẽ.

Vũ khí này Chu Tiểu Di đã cất giấu rất lâu rồi, trong khoảnh khắc này cô ấy cũng cảm thấy vô cùng phấn khích.

Chương 875

Nếu có vũ khí, vậy thì tiếp theo chắc cũng không có vấn đề gì lớn.

Không sai.

Chu Tiểu Di lúc này chính là nghĩ như vậy!

Chỉ cần hỏa lực đầy đủ, không có khó khăn nào có thể cản được cô ấy!

Tất cả mọi trở ngại, trước hỏa lực mạnh mẽ, đều sẽ bị hủy diệt như bão táp quét lá khô!

Và lúc này, dưới ánh mắt của vô số người, Chu Tiểu Di quả thực đã mang lại cho tất cả mọi người một cảm giác vô cùng lợi hại.

Mọi người dường như đều nhìn ra thực lực của cô nàng này thật sự không đơn giản.

Chu Tiểu Di vừa đánh vừa lùi, động tác vô cùng nhanh nhẹn.

Và nhìn tình hình bên cô ấy!

Cộng đồng mạng trong livestream cũng đều không bình tĩnh được nữa.

Khung chat lại một lần nữa bị tràn ngập tin nhắn.

“Chu tỷ đúng là Chu tỷ.

Cứ liều mình mà chiến!” Lúc này, rất nhiều người đều đang lo lắng thay Chu Tiểu Di!

Nhưng Chu Tiểu Di lúc này lại đánh rất vui vẻ.

Không còn cách nào.

Chu tỷ chính là người như vậy!

Giờ cô ấy lại dựa vào thủ đoạn của mình để khiến mọi thứ dường như đều thay đổi.

Nơi vốn dĩ u tối không ánh sáng dường như đã bị cô ấy chiếu sáng.

Chu Tiểu Di dường như đã dùng phương pháp gì đó!

Đương nhiên, phương pháp này người khác cũng không biết phải hình dung thế nào.

Chỉ cảm thấy cô ấy hình như vô cùng lợi hại!

Một phát là dùng rất nhiều thứ!

Sắp xếp mọi thứ xung quanh đâu ra đấy.

Rất nhanh, fan cũng bắt đầu phân tích phương thức hành vi của cô ấy.

Tuy nhiên lúc này, Chu Tiểu Di lại đột nhiên bật cười.

Cô ấy cười nói: "Được rồi, từ bây giờ, tôi sẽ lấy ra những kho báu này." Chu Tiểu Di cười vô cùng vui vẻ!

Và khi cô ấy nói muốn lấy kho báu!

Trong lòng rất nhiều người có mặt cũng cảm thấy vô cùng phấn khích.

Mỗi người đều lộ ra vẻ mặt cực kỳ kích động.

Những fan của cô ấy lại càng như vậy!!

Chương 876

Có thể thấy, họ dường như đều rất mong đợi Chu Tiểu Di có thể lấy được những kho báu thuộc về chính mình.

Dù sao thì kho báu này thực ra mỗi người đều có nhu cầu, hơn nữa kho báu cũng là càng lấy nhiều càng tốt.

Vấn đề hiện tại là những bảo vật này rốt cuộc có lấy ra được không.

Hoặc nói cách khác, sau khi lấy ra có gặp phải bất trắc gì không?

Về vấn đề này, thực ra Chu Tiểu Di bản thân cũng không thể đưa ra một câu trả lời hoàn chỉnh.

Vì muốn đưa ra một câu trả lời hoàn chỉnh thì, điều này trông có vẻ không phải là một chuyện đơn giản...

Trong chặng đường này có thể sẽ còn gặp phải nhiều nguy cơ hơn.

Chu Tiểu Di lúc này cũng không biết nên nói gì nữa!

Nói hay không nói đây!

Cô đã đạt đến một cảnh giới thực lực cực kỳ bá đạo rồi.

Giờ mà cứ tiếp tục khám phá thế này, e là cũng chẳng còn ý nghĩa gì lớn lao nữa.

Fan trong livestream lại tiếp tục spam bình luận.

Mà chị Chu cũng luôn suy nghĩ cho người khác!

Rõ ràng là cô ấy rất lương thiện.

Nhưng lúc này, cô cũng không biết là sao nữa!

Trong lòng hình như đang nghĩ rất nhiều thứ, khiến người ta cảm thấy suy nghĩ của cô đang đi vào một cảnh giới rất phức tạp.

Chu Tiểu Di lúc này không biết nên nói gì!

Nếu cứ nói tiếp, e là người khác sẽ không hiểu.

Cô biết mình nhất định phải trở thành ánh sáng trong lòng mọi người.

Mà ánh sáng, chính là thứ lan tỏa rực rỡ!

Nhưng phải có đủ thực lực mới có thể trở thành ánh sáng trong lòng họ.

Ngay giây phút này, Chu Tiểu Di lại cảm thấy thực lực của mình đã đạt đến một đỉnh cao nào đó.

Nếu muốn trở thành ánh sáng trong lòng người khác, có lẽ cần phải tiêu hao một thứ gì đó.

Tâm trạng mọi người trở nên vô cùng sốt ruột!

Không biết là chuyện gì.

Ai nấy trông đều như đã trải qua rất nhiều đau khổ!

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc này!

Chu Tiểu Di bỗng nhiên hét lớn: "Chết đi ~ lũ nhện độc các ngươi, ta ghét nhất là nhện độc!

Giờ thì lũ nhện các ngươi đã chọc ta đủ phiền rồi!" "Tôi, Chu Tiểu Di, sẽ không bỏ qua cho lũ các ngươi đâu!

Bắt đầu từ bây giờ, ta nhất định sẽ cho các ngươi biết thế nào là đau đớn!" "Đúng vậy, đây là lời hứa của tôi với mọi người!" "Bất kể xảy ra chuyện gì, đây đều là những điều tôi phải kiên trì, phải quán triệt đến cùng!" "Kiên trì niềm tin, quán triệt niềm tin, đó là mục tiêu

của Chu Tiểu Di này!" Ngay khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di thật sự cảm thấy vô cùng kích động!

Chương 877

Dù sao ở thời đại này của cô, ai cũng có suy nghĩ riêng, điều đó là dễ hiểu!

Chu Tiểu Di lúc này quả thực cũng đang ấp ủ một số ý tưởng để tiếp tục tiến lên.

Điều đó khiến fan trong livestream lại bắt đầu spam bình luận!

Theo họ, Chu Tiểu Di đã đạt đến trình độ cao như vậy, căn bản không cần phải che giấu nữa.

Nhưng đối với Chu Tiểu Di mà nói, có thể cùng mọi người học hỏi, cùng tiến bộ, đó là một điều khiến cô cảm thấy rất phấn khích.

Giờ Chu Tiểu Di cũng không biết nên nói gì nữa!

Nói hay không nói!

Cô thực sự đang sở hữu một năng lực vô cùng lợi hại.

Vậy nên, ngay khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di đã mang đến cho người khác một cảm giác vô cùng mạnh mẽ.

Sự mạnh mẽ này thực ra là mạnh mẽ từ nội tâm.

Có thể nói, sau khi sở hữu năng lực mạnh mẽ này, chắc chắn sẽ khiến cả thế giới, cả cục diện sản sinh một số thay đổi!

Giờ tất cả mọi người đều cảm thấy tình hình có chút không ổn!

Nhưng cũng không biết phải làm sao.

Nói nhiều thì sai, không nói cũng sai!

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy mình như đã tiến vào một nút thắt cổ chai.

Dường như bất kể nói gì, cô cũng cảm thấy vô cùng bất lực.

Chu Tiểu Di trông thật sự rất đau khổ.

Nhưng cô cũng biết mình thực ra phải chịu đựng nỗi đau này.

Bởi vì "muốn đội vương miện, ắt phải chịu được sức nặng của nó"!

Thật ra câu nói này là có ý đó.

Chu Tiểu Di đương nhiên hiểu những đạo lý này!

Nên cô cũng không muốn nói thêm gì nữa...

Đã muốn gánh vác, vậy thì hãy gánh vác thật tốt.

Dù sao tâm ý này đã chôn sâu trong lòng cô bấy lâu rồi.

Chu Tiểu Di lúc này cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ!

Có thể học hỏi được nhiều điều như vậy, có thể cùng rất nhiều người hợp tác, đây quả thực là một chuyện đáng để vui mừng.

Và lúc này, fan trong livestream lại một lần nữa spam bình luận.

Thực ra Chu Tiểu Di cũng không biết phải diễn tả tâm trạng mình lúc này như thế nào!

Cô cảm thấy, giữa người với người đôi khi thực sự cần có những thứ có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Bởi vì chỉ những thứ đó mới có thể khiến người khác trở nên mạnh mẽ hơn!

Chương 878

Khiến cả thế gian trở nên tươi đẹp hơn.

Đúng vậy, Chu Tiểu Di thực ra là nghĩ như thế!

Đương nhiên, nếu bạn nói suy nghĩ này của cô ấy là sai, thì có thể nó sai thật.

Nhưng nếu nói nó đúng, thì nhất định nó đúng.

Tóm lại là rất mâu thuẫn.

Thế nên... lúc này, nhiều người thực ra đã rơi vào một sự mơ hồ!

Họ đều không biết phải làm sao cho phải.

Chỉ có thể thì thầm bàn tán nhỏ nhẹ!

Nhưng vào lúc này, việc bàn tán thực ra đã không còn cần thiết nữa.

Chu Tiểu Di lúc này cũng không biết bày tỏ tâm ý của mình như thế nào.

Cô chỉ có thể bất lực lắc đầu.

Sau đó nói với mọi người: "Được rồi, tôi đã lấy được đồ rồi!" "Còn về lũ nhện này, lát nữa xem tôi dùng súng phun lửa thiêu chết chúng nó, mọi người cứ xem cho kỹ là được!" "Bây giờ tôi sẽ trình diễn cho mọi người thấy, thế nào là một khẩu súng phun lửa uy lực!" Chu Tiểu Di vẫn đang khúc khích cười, trông có vẻ rất vui.

Ngay khoảnh khắc này, nhiều người bắt đầu lo lắng cho cô! 【Chị Chu cẩn thận, chị đang làm gì vậy?】 【Chị Chu ơi có chuyện lớn rồi, sao chị còn trốn trong này cười hì hì thế?】 【Đúng đó ~ Chị Chu rốt cuộc chị đang làm gì vậy?

Bên ngoài có chuyện lớn rồi, chẳng lẽ chị không biết sao?】 Nhìn những bình luận đó, Chu Tiểu Di hơi ngơ ngác.

Cô không nhịn được hỏi trong livestream: "Chuyện lớn mà mọi người nói rốt cuộc là gì vậy?

Sao tôi không biết?" "Thiệt tình, làm tôi cứ một phen căng thẳng." "Nếu mọi người dám lừa tôi, lát nữa tôi nhất định sẽ mắng cho một trận ra trò." "Mấy người này suốt ngày cứ chơi trò nghi thần nghi quỷ, làm tôi cũng thấy bực bội.

Nếu cuối cùng không có chuyện gì lớn thì!" "Để xem tôi dạy dỗ mấy người thế nào!" "Đừng tưởng tôi đang đùa với mấy người!" "Được rồi, nói hay không nói, tôi sẽ cho mấy người cảm nhận thế nào là khó chịu." "Mấy người này đúng là những kẻ rất hài hước." "Được rồi, nếu đã vậy, tiếp theo tôi muốn xem biểu hiện của mấy người thế nào đây." Khi nghe Chu Tiểu Di nói vậy, đám đông trong livestream lại sôi trào. 【Chị Chu chị đang nói gì mà biểu hiện với chả biểu hiện, tụi tôi biểu hiện thế nào?】 【Thì liên quan gì đến chị?】 【Vấn đề là Chu Tiểu Di chị lại ở đây làm cái trò gì vậy, họ biểu hiện thế nào.】 【Cái này chẳng liên quan gì đến tất cả chúng tôi cả.】 【Giờ tất cả mọi người đều đang dán mắt vào chị, biểu hiện của chị mới là quan trọng nhất!】 【Chị đang nói cái quái gì vậy?】 【Ê ~ thật là khiến tôi thấy lạ lùng, Chu Tiểu Di chị có bị điên không?】 Khi nghe những lời này, mọi người ai nấy đều cảm thấy vô cùng chấn động!

Thậm chí còn thấy có chút không thể tin nổi... 【Điên rồi ~ Chị Chu chắc chắn là điên rồi!】 【Cậu nói thế chẳng phải thừa à?

Cô ấy có bao giờ không điên đâu?】 【Chị Chu này mà điên chẳng phải rất bình thường sao?

Nếu cô ấy mà không điên trong một thời gian dài, đó mới là bất thường!】 【Trời ơi ~ tôi cảm giác đầu óc mình cứ ong ong cả lên!】

【Chẳng phải sao, giờ ai mà không đau đầu chứ?】【Tình huống này tôi cũng chẳng muốn nói nhiều, cứ khen chị Chu mãi, cũng chẳng biết khen ra cái thể thống gì nữa.】【Ê, đủ rồi, mấy người này cứ nói linh tinh mãi, thật đáng ghét.】【Chị Chu rốt cuộc đã chọc giận mấy người ở đâu mà khiến mấy người tức thành ra cái bộ dạng này?】【Nếu cô ấy thực sự điên rồi, vậy thì chuyện tiếp theo e là không hề đơn giản.】【Rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện lớn gì, rốt cuộc sẽ xuất hiện tình huống gì?】【Chẳng ai nói rõ được điều này, nếu chị Chu thực sự điên rồi, vậy chắc chắn sẽ gây ra một tai nạn lớn.】【Tai nạn này không phải là điều tồi tệ mà mỗi người đều có thể chịu đựng được.】Nhìn những bình luận mà cư dân mạng gửi đến, Chu Tiểu Di lập tức không nhịn được nữa.

Cô tức thì lớn tiếng quát: "Thật là tồi tệ, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ!" "Giờ mọi chuyện đã xảy ra nhiều như vậy rồi," "Tiếp theo tôi có nói nhiều hơn nữa cũng chẳng có tác dụng gì." "Được rồi, đừng nghĩ nhiều quá, bình tĩnh một chút, tất cả chúng ta hãy bình tĩnh một chút." "Nghĩ kỹ xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, rốt cuộc là chuyện gì khiến họ cảm thấy tệ hại đến vậy." "Khi đã nghĩ thông suốt chuyện này, tiếp theo chắc sẽ không có vấn đề gì lớn nữa." Khi Chu Tiểu Di nói ra những lời này, đám đông tại chỗ ai nấy đều gật đầu tán thưởng.【Chị Chu phân tích quá có lý rồi!】【Chị Chu chị thật sự quá thông minh, người thông minh như chị trên thế giới này hình như là độc nhất vô nhị.】【Mấy người khen người gì mà kỹ năng tệ thế, còn khen cái gì mà "độc nhất vô nhị" nữa chứ.】【Chị Chu thực ra không trêu chọc gì mấy người cả.】【Thế mà mấy người giờ lại làm như không nể mặt chị Chu vậy.】【Tôi có đủ lý do để nghi ngờ trong số mấy người chắc chắn có kẻ cố tình gây chuyện.】【Lý do này không phải tự nhiên tôi nghĩ ra đâu nhé.】【Chắc chắn là có đủ bằng chứng, tôi mới nói câu này.】【Nếu không thì tôi cũng không thể nói linh tinh, nói bừa bãi chắc chắn cũng sẽ gây ra ảnh hưởng cho người

khác.】【Những ảnh hưởng này đều không tốt, đúng không?】【Nếu đã vậy, mấy người này trông cũng giống như vô hại vậy.】【Tôi cũng không muốn nói nhiều nữa, đúng không?】【Ngay khoảnh khắc này, tôi thực sự hy vọng ngày càng nhiều người có thể lý trí một chút.】【Ít nhất khi đối mặt với sự việc có thể thể hiện ra một chút lý trí, đừng có bốc đồng như vậy.】【Chỉ có thể nói là nếu mấy người còn hành động bốc đồng như thế, chắc chắn sẽ gây ra một thảm họa lớn.】【Anh đang nói gì vậy em trai, có phải anh xem huyền huyễn nhiều quá rồi không, thế gian này làm gì có cái gọi là thảm họa.】【Đúng là nằm mơ giữa ban ngày, anh bạn, anh bị làm sao vậy?】【Tự mình nói lẩm bẩm cái gì mà thảm họa với chả không thảm họa.】【Những lời này của anh tại sao tôi chưa từng nghe qua, người trẻ, anh chưa nghe qua thì tốt thôi.】【Nếu anh mà nghe qua rồi, có thấy sợ hãi hơn không?】Lời nói của Chu Tiểu Di ngay lập tức khiến đám đông tại chỗ dựng tóc gáy!

Nhiều người thậm chí còn cảm thấy toàn thân run rẩy.

Không biết nên nói gì nữa, có thể nói ai cũng vô cùng căng thẳng.

Ngay khoảnh khắc này, có lẽ đúng sai của nhiều chuyện đều trở nên không còn quan trọng lắm.

Rất nhiều chuyện có thể sẽ đạt đến đỉnh điểm phán xét ngay lúc này.

Chương 879

Đám đông tại chỗ cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể bất lực cười nói: "Được thôi, nếu từng người một trong số mấy người đều nói chuyện ngông cuồng như vậy, tôi cũng không ngại cho mấy người một bài học đàng hoàng." "Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra tôi không muốn nói nhiều." "Nhưng bắt đầu từ hôm nay, tôi cũng sẽ cho mấy người thấy những điều đáng sợ ẩn giấu đằng sau những chuyện này." "Chuyện này tuyệt đối không đơn giản như mấy người tưởng tượng đâu, xin mọi người nhất định phải chú ý." "Nghĩ kỹ rồi hãy trả lời, được chứ?" Khi nghe câu nói này, vô số người tại chỗ đều cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Cũng không biết không khí hiện trường rốt cuộc là thế nào, khiến nhiều người tại đó trong chốc lát đều ngẩn người.

Có lẽ là vì họ đã cảm nhận được cảm giác sợ hãi tột độ đó rồi.

Ai nấy đều vô cùng căng thẳng, thậm chí có thể nói mỗi người đều có chút thần kinh, đây là đang làm gì vậy?

Tâm trạng mọi người đều trở nên vô cùng phức tạp, và lúc này Chu Tiểu Di lập tức nói: "Không cần sợ, đều là chuyện nhỏ thôi, mọi người xem tôi không phải vẫn sống tốt sao?" "Chẳng phải chỉ là mấy con nhện hôi thối đó thôi, nhện thì có gì đáng sợ chứ, đúng không?" "Tôi rất nhanh sẽ tiêu diệt sạch sẽ tất cả lũ nhện này." "Đến lúc đó, tất cả mọi chuyện rồi sẽ đón một bước ngoặt mới." "Mọi người cứ yên tâm đi, tôi sẽ kết thúc tất cả chuyện này." "Được rồi, mọi người đừng lo lắng, rất nhanh sẽ ổn thôi." "Bất kể xảy ra chuyện gì, chỉ cần mọi người tin tưởng tôi, tôi sẽ mang đến sức mạnh mới cho mọi người." "Đây chính là lời hứa của tôi với mấy người." Trong chốc lát, vô số

người dường như đều cảm nhận được tầm quan trọng của lời hứa đó.

Không ít người tại chỗ không biết phải trả lời thế nào nữa.

Ngay lúc này, có một cư dân mạng đột nhiên gửi một bình luận dài trong livestream: 【Tôi biết mọi người đều rất buồn, cũng không biết mọi người có từng nghĩ đến một vấn đề không, từ bây giờ mỗi người chúng ta đang kiên trì những chuyện này, rốt cuộc những chuyện này là đúng hay sai?】【Nếu nghĩ thông suốt vấn đề này, vậy có lẽ tiếp theo tất cả chúng ta sẽ cảm thấy vô cùng phấn khích.】【Những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo e là sẽ khiến chúng ta đều khắc cốt ghi tâm, đúng không?

Thôi được rồi, không cần nói nhiều nữa.】【Giờ mỗi người đều có suy nghĩ riêng, chúng ta nói nhiều thì sai nhiều.】【Lúc này chi bằng hãy suy nghĩ thật kỹ xem nên giải quyết thế nào.】【Vấn đề chúng ta đang đối mặt cũng ngày càng nhiều.】【Trên thế giới này có rất nhiều vấn đề không thể giải quyết được.】【Vậy nên tôi hy vọng mọi người khi đối mặt với vấn đề có thể cẩn thận một chút, giữ một chút thận trọng, giữ một chút lý trí.】【Để tâm thái của mình trở nên tốt đẹp hơn.

Đây thực ra là những lời tôi muốn nói với mọi người.】【Mong rằng mỗi người trong các bạn đều có thể hiểu ra.】【Nếu cứ mơ hồ, đơn giản mà mất đi tất cả, đó mới là điều tôi thấy đau khổ nhất.】Nghe lời của cư dân mạng đó, những người khác trong livestream đều cảm thấy vô cùng mơ hồ.

Nhiều người vẫn trong trạng thái ngơ ngác đó, trạng thái mơ hồ này cũng không biết sẽ kéo dài bao lâu.

Nhưng bây giờ ai cũng có thể thấy rõ.

Bất kể xảy ra chuyện gì, kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ tốt đẹp.

Mọi người đều cười rất vui vẻ, trong quá trình này cần mọi người không ngừng học hỏi.

Fan livestream lại tiếp tục gửi bình luận, cổ vũ chị Chu, cho cô ấy một ít năng lượng tích cực.

Mỗi người đều kiên trì nắm vững nhiều điều hơn, chỉ có như vậy mọi người mới có thể sống vui vẻ, tự do tự tại.

Nhiều người cảm thấy mọi việc không đơn giản như họ tưởng, cũng có nhiều người cảm nhận được một bầu không khí bi thương.

Nhưng vấn đề không lớn, chỉ cần tin tưởng mọi việc sẽ tốt đẹp hơn, cuối cùng chắc chắn sẽ có một kết quả tốt.

Hiện tại, ai nấy đều nghĩ như vậy, mọi việc nhất định sẽ phát triển theo hướng ngày càng tốt đẹp hơn.

Lúc này, Chu Tiểu Di đã lấy được kho báu của mình, cô lao đi rất nhanh.

Chỉ trong chốc lát đã chạy được mười mấy mét, và ngay khoảnh khắc này, không ít người tại chỗ đều cảm thấy vô cùng bất lực.

Chu Tiểu Di cũng cười nói: "Ha ha ha ha, được rồi, các vị đừng có ủ rũ như vậy." "Tất cả đều vui vẻ lên một chút được không?

Mấy người làm tôi nhìn cũng thấy khó chịu rồi." "Thực ra sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, mỗi người chúng ta đều tìm thấy một tia sáng trong lòng mình." "Vậy nên bất kể xảy ra chuyện gì, tất cả chúng ta thực ra đều có thể sống rất vui vẻ." "Không có gì là không thể, không cần phải trở thành bộ dạng này." "Đương nhiên tôi cũng hiểu suy nghĩ của mọi người, thực ra cũng có lý do nhất định." "Vậy nên bây giờ xem ra chúng ta đã trải qua rất nhiều chuyện." "Hơn nữa, nhiều chuyện như vậy mà chúng ta đã đi đến bước hôm nay, mỗi người ít nhất đều rất vui vẻ, rất hạnh phúc." "Ngay khoảnh khắc này,

chúng ta không nên tiếp tục thảo luận những chuyện khác nữa, sống tốt cuộc đời của mình chẳng phải là hạnh phúc sao?" Lời nói của Chu Tiểu Di không nghi ngờ gì đã thức tỉnh mọi người, khiến vô số người tại chỗ đều cảm thấy vô cùng ấm áp.

Fan của livestream đều bị cảm động.

Trong mắt họ, Chu Tiểu Di vẫn luôn là một cô gái tràn đầy năng lượng tích cực như vậy!

Tuy cô đang chơi game, nhưng năng lượng tích cực trên người cô vẫn không ngừng lan tỏa.

Đây thực sự là một điều rất quan trọng!

Dù sao, càng nhiều người có năng lượng tích cực, thế giới này sẽ càng ngày càng tốt đẹp.

Về chuyện này, thực ra ai cũng rất rõ trong lòng!

Không cần phải nói thêm gì nữa.

Trong lòng họ, có lẽ mọi chuyện đều đã có kết luận riêng.

Chương 880

Lúc này, sâu thẳm trong nội tâm mỗi người đều ẩn chứa một tia sáng!

Tia sáng này là ánh sáng rực rỡ nhất trên thế giới này.

Khi nghe câu nói này!

Vô số người đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Rất hiển nhiên!

Họ dường như đã chuẩn bị đầy đủ!

Dường như muốn dốc toàn lực chiến đấu vào lúc này.

Đây thật sự là một chuyện đáng để vui mừng.

Lúc này!

Tất cả mọi người dường như đều đang ở trong một trạng thái vô cùng quật cường.

Và fan trong livestream cũng đang cổ vũ chị Chu, cho cô ấy một chút "gà rán" năng lượng tích cực.

Có lẽ dùng từ "quật cường" không hẳn chính xác.

Nhưng không thể không nói!

Đúng vậy.

Mỗi người trong số họ đều đang dốc toàn lực chiến đấu.

Dù chiến đấu đến hơi thở cuối cùng!

Thì đó cũng là tận lực.

Tinh thần dũng cảm và tận lực này khiến tất cả mọi người cảm

thấy hy vọng chưa từng có.

Mỗi người trong số họ đều tràn đầy tự tin.

Và đến tận bây giờ!

Cuối cùng họ cũng tìm thấy một chút ánh hào quang thuộc về chính mình...

Khi Chu Tiểu Di nhìn thấy vẻ mặt của những người này, cô biết rằng hành động lần này của mình tuyệt đối sẽ không có bất ngờ nào.

Chắc chắn sẽ vô cùng vui vẻ.

Ngay cả khi đối mặt với lũ nhện kia, cô cũng không còn sợ hãi nữa.

Lần này cô nhất định có thể trở về thắng lợi.

Chu Tiểu Di đột nhiên bật cười, hơn nữa cười rất vui vẻ.

Bởi vì ngay khoảnh khắc này, cô đã cảm nhận được cảm giác quan tâm lẫn nhau, có thể giúp đỡ lẫn nhau vượt qua khó khăn.

Lúc này, những người khác cũng đều rất mãn nguyện.

Cuộc sống của họ vốn không như ý.

Bây giờ họ cần một ai đó đến để khiến họ cảm nhận được sự ấm áp đó.

Chương 881

Theo họ, thực ra Chu Tiểu Di không cần phải làm mọi chuyện đến mức này.

Nếu cô ấy thực sự cần, biểu hiện của cô ấy thật sự quá tốt, có thể khiến mỗi người đều cảm nhận được sự ấm áp đó.

Và đó chính là sức hút của Chu Tiểu Di.

Lúc này, Chu Tiểu Di không muốn nói thêm gì nữa.

Theo cô, mình đã nói đủ rồi, làm đủ rồi.

Điều duy nhất có thể làm bây giờ là để mọi người đều có một cuộc sống hạnh phúc và vui vẻ theo cách riêng của mình.

Mắt Chu Tiểu Di sắp trào nước, vì cô cảm thấy mình thực sự cần phải nỗ lực theo hướng này.

Cô nhìn những giọt nước mắt hạnh phúc của mọi người, cô cũng hiểu ý nghĩa của việc làm streamer là gì.

Ý nghĩa của streamer không chỉ đơn thuần là mang lại niềm vui cho người khác.

Mà còn phải có một trụ cột tinh thần quan trọng hơn.

Chu Tiểu Di cuối cùng cũng hiểu ra điều đó ngay khoảnh khắc này.

Mang lại cho người khác một trụ cột về tinh thần, một "lương thực" tinh thần.

Đây là một điều vô cùng quan trọng mà có lẽ mỗi người đều không thể hiểu được.

Nhưng đây là sự thật.

Cái gọi là "lương thực tinh thần" thực ra rất quan trọng.

Trên thế giới này có thể dùng "lương thực tinh thần" để lấp đầy sự trống rỗng trong nội tâm.

Đây là một điều vô cùng đáng khen ngợi.

Chu Tiểu Di lúc này cũng không biết nói gì nữa.

Giờ cô đã cảm nhận được sự quan tâm chân thật đó.

Sau khi được cổ vũ, Chu Tiểu Di liền lấy súng phun lửa ra, chuẩn bị tiêu diệt lũ nhện kia.

Mà lũ nhện đó cũng vô cùng hung tợn.

Chúng cảm nhận được địch ý của Chu Tiểu Di.

Thế là chúng lao thẳng đến.

Nhưng Chu Tiểu Di giờ đây căn bản không sợ hãi.

Bởi vì cô biết phía sau mình không phải chỉ có một mình, mà là vô số người trong livestream.

Rất nhanh, một đợt nhện nữa lại bị cô thiêu thành tro bụi.

Thành thật mà nói, Chu Tiểu Di lúc này thật sự rất vui.

Tuy nhiên, sự vui vẻ này có kéo dài lâu không, thì cô không biết nữa.

Chu Tiểu Di hiểu tại sao nơi này lại được gọi là "khu mộ địa khủng bố".

Thực ra là vì lũ nhện này vẫn luôn ở đây.

Chương 882

Chúng vẫn luôn ẩn nấp ở đây.

Hơn nữa, sinh mệnh của những thứ này dường như vô tận.

Đây mới là nguyên nhân khiến mọi người cảm thấy sợ hãi.

Nhưng giờ thì khác rồi.

Giờ cô đã đến.

Cô tin mình nhất định sẽ thay đổi kết cục.

Cô nhất định sẽ khiến nơi đây trở nên tốt đẹp hơn.

Lúc này, Chu Tiểu Di trông vẫn vô cùng năng động, hệt như một cô gái tràn đầy năng lượng vậy.

Điều này khiến một số cư dân mạng lập tức không thể ngồi yên. 【Chị Chu ~ đang làm gì vậy?】 【Chị Chu?

Chị Chu?

Biểu hiện của chị bây giờ có vẻ hơi lạ, sẽ không lại điên rồi chứ?】 【Chị Chu chị có ổn không?

Nếu không ổn, có cần chúng tôi qua đỡ chị một chút không?】 【Chị Chu có ổn không, đâu phải do tự chị ấy quyết định được, ahahaha....】 Một số "lão sắc phê" bắt đầu nói linh tinh.

Điều này khiến Chu Tiểu Di vô cùng khó chịu.

Những "lão sắc phê" này thật sự rất đáng ghét.

Cứ động một tí là nói tục/đùa cợt.

Nhưng cô cũng không để ý đến những bình luận của đám "lão sắc phê" đó.

Cô trực tiếp lớn tiếng nói: "Thật không giấu gì, thực ra tôi là Mạc Kim Giáo Úy!" Nghe câu nói này, Vương Khải Toàn cũng cảm thấy vô cùng chấn động!

Lão Hồ này rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy?

Sao tự dưng lại tự vạch trần thân phận?

Chẳng phải là tự rước họa vào thân sao?

Chuyện Mạc Kim Giáo Úy có thể tùy tiện nói ra được sao?

Nếu để mấy người phía trên kia biết được, e là phải đi ngồi tù đấy.

Vương Khải Toàn cười khổ một tiếng.

Sau đó ông ta nhìn Chu Tiểu Di một cái.

Ông ta cảm thấy trạng thái của đối phương vẫn khá tốt.

Nên cũng không nói thêm gì, chỉ khẽ mím môi.

Trông như đã hiểu ra tất cả.

Mà nói đi cũng phải nói lại.

Trải qua chặng đường này, sự thay đổi của Chu Tiểu Di quả thực rất lớn.

Chương 883

Cô nàng này từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, toàn bộ trạng thái đều không ngừng được nâng cao.

Cứ như từ một đứa trẻ dần dần trưởng thành thành một người lớn vậy.

Sự trưởng thành này, đơn giản là không thể tin nổi.

Chu Tiểu Di thờ ơ nói: "Được rồi, mọi người đừng lơ là cảnh giác, lũ nhện này có thể quay lại bất cứ lúc nào, chúng ta phải luôn đề phòng." "Hơn nữa... mọi người đừng tưởng tôi giết được lũ nhện này thì chúng chẳng có gì đáng sợ." "Tôi nói cho mấy người biết, độc tính của lũ nhện này cực kỳ mạnh, nếu bị cắn một phát, e là coi như xong đời." Những lời này của Chu Tiểu Di không nghi ngờ gì đã giáng một đòn sấm sét vào vô số người tại chỗ.

Nhiều người đều cảm thấy Chu Tiểu Di đã có thực lực đủ mạnh.

Nhưng họ không hiểu tại sao đối phương lại cứ ở mãi chỗ này.

Mục đích cô ấy làm như vậy rốt cuộc là gì?

Hoặc là... có thứ gì đó ở đây thúc đẩy Chu Tiểu Di phải ở lại.

Nhưng nghĩ thì cứ nghĩ.

Lúc này, họ cũng không biết nên nói gì cho phải.

Bởi vì họ đã phát hiện Chu Tiểu Di chuẩn bị rời đi rồi.

Đúng vậy, Chu Tiểu Di chuẩn bị rời khỏi đây.

Cô cảm thấy nơi này đã không còn gì đáng để lưu luyến.

Những cái gọi là rương báu này, chẳng qua chỉ là một cái bẫy mà thôi.

Ở đây có nhiều nhện như vậy, không chừng đây chính là hang ổ của lũ nhện đó.

Không lâu sau, Chu Tiểu Di đột nhiên mở miệng nói: "Được rồi, mọi người nghỉ ngơi cũng gần đủ rồi phải không?

Vậy thì thu dọn đồ đạc và tiếp tục lên đường..." Ngay lập tức, bình luận trong livestream lại tràn ngập màn hình. 【Ối trời ~ mấy ông thấy chưa?

Chị Chu cuối cùng cũng chịu đi tiếp rồi!】 【Chẳng phải rất bình thường sao?

Mấy cái rương báu này ngoài nhện ra thì có gì đâu, ở lại đây làm gì chứ?】 【Nhưng sao thái độ của Chu Tiểu Di lại thay đổi nhanh như vậy?

Cô ấy vừa trải qua chuyện gì?】 【Không biết, nhưng chị Chu từ trước đến nay đều thích chơi "mánh khóe".

Cô ấy đột nhiên đưa ra một quyết định, một hành động nào đó, thì cũng không lạ.】 【Tôi mà nói, chị Chu thực ra từ trước đến nay vẫn luôn là một nữ streamer vui vẻ, lạc quan mà?】 【Đúng vậy đúng vậy, bất kể cô ấy có thích chơi "mánh khóe" hay không, nội dung livestream của cô ấy đều rất vui vẻ, khiến tất cả chúng ta xem đều rất sảng khoái mà.】 【Không sai, mấy người này đôi khi rất đáng ghét, vậy mà cứ nói xấu chị Chu mãi, đặc biệt là mấy cái "lão sắc phê" kia, cứ động một tí là nói tục/đùa cợt!】 Cư dân mạng trong livestream bàn tán xôn xao.

Nhiều người đều không hiểu tình huống của Chu Tiểu Di cho lắm.

Cô nàng này rốt cuộc có đức có tài gì mà có nhiều người giúp cô ấy nói đỡ như vậy.

Cô nàng này có gì mà ghê gớm chứ.

Thế nhưng ngay lúc này, xung quanh chị Chu lại đột nhiên xuất hiện rất nhiều nhện.

Những con nhện này vừa xuất hiện đã lập tức tấn công chị Chu và những người khác.

Mà chị Chu và đồng đội cũng không hề do dự, trực tiếp rút vũ khí ra phản công lũ nhện đó.

Chương 884

Lũ nhện đáng ghét!

Chết đi ~ Chết đi!!!

Chu Tiểu Di điên cuồng gào thét.

Trông có vẻ, lúc này cô đã rơi vào trạng thái phát điên.

Chỉ thấy cô hét lớn: "Lũ khốn nạn các ngươi, đã giấu hết đồ trong rương báu đi đâu rồi?" "Uổng công ta vừa nãy còn vui mừng như vậy, còn tưởng sắp phát tài rồi chứ!

Không ngờ lại bị lũ súc sinh các ngươi lừa một vố!" Nghe câu nói này!

Vô số người tại chỗ đều tặc lưỡi!

Ai nấy đều cảm thấy vô cùng khó xử.

Cũng không biết nên nói gì nữa.

Họ chợt cảm thấy Chu Tiểu Di đôi khi thật sự quá đáng sợ.

Thậm chí có thể nói cô ấy "mồm sư tử ngoạm" cũng không quá đáng!

Ở cái nơi quỷ quái này, giữ được mạng đã là tốt lắm rồi.

Vậy mà cô ấy còn muốn kiếm được một ít bảo bối ở đây!

Chuyện này cũng quá là phi lý rồi!

Nguy hiểm ở đây trong lòng cô ấy, chẳng lẽ đều không đáng nhắc đến sao?

Thực ra không phải vậy.

Trong mắt Chu Tiểu Di, cô đã vất vả đi đường như vậy, vừa giết

dơi, lại giết nhện.

Việc lấy được một ít bảo bối cũng rất bình thường.

Chẳng lấy được gì cả, đó mới là lỗ nặng!

Và lúc này, cư dân mạng trong livestream lại spam bình luận điên cuồng! 【Trời ơi ~ Chị Chu đúng là đại tài phiệt mà.】 【Chị Chu của chúng ta là đại lão cực kỳ mạnh mẽ, cực kỳ lợi hại, cô ấy không thèm mấy thứ này đâu nhé?】 【Không thèm thì không thèm, có gì mà ghê gớm đâu, đúng không?】 【Chị Chu chị tự lo cho mình đi, đừng nghĩ nhiều quá.】 【Tuy fan chúng tôi nói những lời chị không thích nghe, nhưng không có cách nào, nói hay không nói thì chúng tôi vẫn phải nói.】 【Trên thế giới này, người có thể nói chị thì chị hãy cảm kích thật tốt đi.】 【Không cần phải nói nhiều như vậy khiến người khác cảm thấy rất khó chịu.】 【Chị Chu ~ thật sự không cần, dù sao bây giờ chị đã trở thành như thế này rồi.】 【Chị Chu ~ chúng ta nói tiếp thì hình như cũng không phù hợp với sự thật.】 【Chị Chu....thôi, không nói nhiều nữa, chị tự lo đi.】 【Đúng vậy, chị Chu nói nhiều cũng vô ích, tình hình bây giờ hoàn toàn không có ý nghĩa gì, đúng không?】 【Đúng đó ~ nói nhiều như vậy thật là đáng sợ.】 Cư dân mạng trong livestream không ngừng nói, có vẻ như không hề có ý định dừng lại.

Nhưng cũng có một số người đang thúc giục cô nhanh chóng đẩy nhanh tiến độ game, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa. 【Chị Chu ~ chị đang làm gì vậy, sao còn chưa đi?

Lấy được đồ rồi thì đi đi chứ, còn ở lại đây làm gì?】 【Hiện tại không ít người đều cảm thấy tình hình có vẻ không ổn, mọi người đều vô cùng căng thẳng.】 【Chu Tiểu Di lấy được đồ mà không đi, là vì cô ấy đã bị nhện cắn trúng, hơn nữa vết thương của cô ấy rất sâu.】 【Nếu không nhanh chóng xử lý vết thương, cuối cùng rất có

thể sẽ dẫn đến máu của cô ấy không thể đông lại.】【Rồi cô ấy sẽ bị nuốt chửng từng chút một, đến lúc đó Chu Tiểu Di sẽ vô cùng đau đớn.】【Sẽ không có bất kỳ ai có thể ra mặt cứu cô ấy nữa, đến lúc đó cô ấy e là chỉ có thể đau khổ gào thét.】【Lúc đó, dù có ai muốn giúp chị Chu thì cũng là không thể.】【Nếu thực sự đến lúc đó, Chu Tiểu Di tự mình sẽ giải quyết thế nào?

Cô ấy sẽ đối mặt với tất cả những điều này với tâm trạng ra sao?】 Những lời của những người này đều khiến trái tim của những người khác như bị nghẹn lại ở cổ họng.

Không ít người trong livestream đều cảm thấy tình hình có chút không ổn.

Họ ra sức gào thét!

Thậm chí còn có người phát ra những tiếng kêu thét chói tai.【Người đâu, Vương Khải Toàn ông đang làm gì vậy?

Mau cứu người đi!】【Chị Chu bị nhện cắn trúng rồi, trời ơi sao lại thành ra thế này?】【Mau cứu người, nếu chị Chu bị nhện cắn trúng, hậu quả là không thể lường trước được đâu.】【Lỡ mà có chuyện gì lớn xảy ra, chị Chu có thể sẽ chết ở đó mất.】【Lũ khốn nạn các ngươi đừng có nói linh tinh nữa!】【Chị Chu sẽ không chết đâu, chị Chu là thần vĩnh cửu, chúng ta từ đầu đến cuối đều vô cùng tin tưởng chị Chu!】【Vậy nên nếu mấy người còn dám nói linh tinh, chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mấy người đâu!】【Mấy người này căn bản không hiểu được sự tốt đẹp của chị Chu đâu!】【Không sai, thực ra Chu tỷ vẫn luôn miệt mài livestream cho chúng ta, chưa từng than vãn bao giờ.

Chương 885

Sao chúng ta có thể nói cô ấy như vậy chứ?】【Đúng vậy, cô ấy là một người tốt đến thế, vậy mà bây giờ các bạn vẫn lén lút nói xấu cô ấy sau lưng.】【Buồn quá đi mất, tôi còn cảm thấy đau lòng thay Chu tỷ.】【Tại sao các bạn lại có thể nghiêm trọng hóa mọi chuyện mà nói về cô ấy như vậy, cô ấy rốt cuộc đã làm gì sai?】【Rốt cuộc cô ấy đã đắc tội với các bạn ở đâu?】...Trong tích tắc, rất nhiều người trong kênh livestream đều không kìm được mà la hét ầm ĩ!

Thậm chí còn không ngừng gào thét từng tiếng, cứ như đang tự mình tranh luận, mong muốn nhiều người khác giúp đỡ họ vậy.Thế nhưng, lúc này Chu Tiểu Di lại cười cười, nói: "Được rồi, không cần nữa đâu, mọi người bình tĩnh một chút có được không?

Hoàn toàn không cần phải ồn ào như vậy, tôi đã nghe đủ lời các bạn rồi.

Từ bây giờ tôi muốn được nghỉ ngơi một mình một thời gian.

Bất kể là ai, xin đừng làm phiền tôi."Chu Tiểu Di chỉ muốn yên tĩnh một mình.Khi cô nói ra những lời này, vô số người tại hiện trường đều cảm thấy rất khó xử.

Bởi vì họ biết Chu Tiểu Di chắc chắn đã quá mệt mỏi nên mới nói ra những lời như vậy.

Nếu là bình thường thì Chu Tiểu Di đã không trở nên như thế này, chắc chắn cô đã trải qua một chuyện gì đó vô cùng đau buồn.Nghĩ đến đây, ai nấy đều cảm thấy đau lòng thay Chu Tiểu Di.Lúc này Chu Tiểu Di cũng muốn trấn tĩnh lại một chút, bởi vì Vương Khải Toàn đã bị nhện cắn.

Hiện tại Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng bất lực, cô muốn rời khỏi

nơi này.

Thế là cô nói với khán giả trong kênh livestream: "Bây giờ tôi không muốn tiếp tục đối phó với những con nhện này nữa.

Nếu tiếp tục chiến đấu, tôi cảm thấy khoản đầu tư của mình sẽ lỗ nặng."Chu Tiểu Di vừa nói xong, người hâm mộ trong kênh livestream lại lần nữa gửi bình luận ào ạt.【Chu tỷ, cô thực sự đã lỗ rồi.】【Cô tính xem từ nãy đến giờ vượt ải chém tướng đã tiêu hao hết bao nhiêu kim hồn tệ rồi.】【Đúng vậy, số lượng kim hồn tệ tiêu hao thực sự quá lớn, như vậy chắc chắn cô sẽ bị lỗ.】【Chu tỷ tự mình cẩn thận, tự mình suy nghĩ kỹ đi, những chuyện khác chúng tôi cũng không nói nhiều nữa, nói nhiều cũng vô nghĩa phải không?】【Chu tỷ, cô phải hiểu, mọi chuyện cô đều phải tự mình làm rõ.】Ngay lúc này, khán giả trong kênh livestream ai nấy đều vô cùng kích động.

Bình luận cũng không ngừng xuất hiện.【Tôi cũng muốn nhắc Chu tỷ, Chu tỷ ~ cô có biết vấn đề hiện tại của mình nằm ở đâu không?】【Hiện tại điều quan trọng nhất của cô là đánh nhện, đánh những con trùng này đã tiêu hao quá nhiều tinh lực.】【Nếu cứ thế này thì thu nhập của cô thực ra không đáng đâu, vì vậy tôi không khuyến nghị cô làm vậy.】【Tốt nhất nên suy nghĩ kỹ xem phải làm thế nào.】...Thực ra không cần những cư dân mạng này nhắc nhở, lúc này Chu Tiểu Di cũng đang thực sự suy nghĩ kỹ càng!

Chỉ là khoảnh khắc này, cô cũng cảm thấy vô cùng phiền phức.Thế là, cô lập tức nói: "Được rồi ~ tôi sẽ suy nghĩ kỹ, mọi người đừng làm phiền tôi nữa.

Các bạn cứ thế này làm phiền tôi, ngược lại còn khiến tôi cảm thấy vô cùng khó chịu."Chu Tiểu Di nói xong, cô thực sự cảm thấy vô cùng đau khổ, vô cùng khó chịu.Ngay lập tức, cô không kìm được mà lớn tiếng hô: "Được rồi, mọi người đều bình tĩnh lại đi, đừng nói

nhiều nữa, nói nhiều sai nhiều.

Bây giờ nói những chuyện này đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.”...Lúc này Chu Tiểu Di trông vẫn là một người vô cùng bình tĩnh.

Thực ra trong cuộc sống của cô, có rất nhiều chuyện cần cô quản lý.Thế nhưng, khoảnh khắc này!

Chu Tiểu Di lại không kìm được mà lớn tiếng nói: “Các fan trong kênh livestream, các bạn nói tôi có cần thiết phải tiếp tục ở lại đây không?

Hay là nên lấy được một vài bảo vật rồi mới rút lui thì tốt hơn.”Rất nhanh, người trong kênh livestream liền bắt đầu gửi bình luận nhắc nhở Chu Tiểu Di.【Chu tỷ ~ cô mau rời đi đi, bảo toàn tính mạng mới là chính đạo!】【Đúng vậy, nếu bây giờ cô không rời đi, sau này muốn rời đi, e rằng cơ hội sẽ không còn nhiều nữa đâu.】【Không sai, đúng như câu nói, cơ hội ngàn năm có một, thời gian không quay lại.】【Một khi đã bỏ lỡ thời cơ tốt đẹp, sau này muốn quay lại cũng vô cùng khó khăn.】【Chu tỷ, tự mình suy nghĩ kỹ chuyện này đi, chúng tôi nói nhiều thế cũng vô nghĩa thôi.】Lúc này Chu Tiểu Di dưới sự nhắc nhở của mọi người cũng thực sự đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

Trong tích tắc cô cũng biết rằng nếu mình tiếp tục ở lại, e rằng cũng sẽ không có ý nghĩa gì nữa.

Vì vậy chọn rời đi là cách duy nhất.Rất nhanh cô liền nhanh chóng bỏ chạy, chuẩn bị rời khỏi nơi này.Nhưng Vương Khải Toàn phía sau cô lớn tiếng hô: “Lão Hồ, cậu đang làm gì đấy?

Lão Hồ, cậu chạy đi đâu thế, đúng là đáng ghét, đồ ngốc này.”Khoảnh khắc này Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng chấn động, bởi vì cô cũng không muốn chạy trốn như vậy.

Có thể nói đây vốn không phải là cá tính của cô.

Một người đàn ông cứ thế bỏ chạy, không màng đến đồng đội của mình, ít nhiều gì cũng sẽ bị người ta chửi bới.

Cũng sẽ bị người ta chỉ trích, đây là một lựa chọn rất bất đắc dĩ.Chu Tiểu Di thực sự không phải là người như vậy, cô cũng biết nếu cứ thế bỏ chạy.

Đối với người khác mà nói có thể sẽ có một số cảm giác không mấy tốt đẹp.

Dù sao cô cũng là một nữ streamer rất nổi tiếng.

Nếu cứ thế bỏ chạy vào lúc này, nghiễm nhiên là tự mình làm danh tiếng bị hoen ố.Vì vậy lúc này Chu Tiểu Di cũng vô cùng chấn động, lớn tiếng hô: "Được rồi, được rồi, đừng ồn ào nữa, anh em, tôi sẽ không chạy trốn đâu."Người trong kênh livestream lớn tiếng bình luận:【Đúng là quá mạnh mẽ, Chu tỷ, thực lực của cô đã đạt đến mức này rồi sao.】【Nếu đã như vậy thì không có gì cần phải nhắc nhở họ nữa.】【Nếu đã thế thì hiện tại cô đã có suy nghĩ của riêng mình, không cần phải nói với họ bất cứ điều gì nữa.】...Chu Tiểu Di cũng cảm thấy trong lòng có chút bất an.

Thực sự là như vậy, nếu cứ thế bỏ lại người khác, có thể thực sự có chút không đúng.

Vì vậy cô cũng nghĩ làm thế nào mới có thể hoàn thành tâm niệm của mình.Trong khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di thực sự đã nghĩ rất nhiều.

Cô không giống như người khác chỉ nghĩ qua loa rồi không quan tâm đến những chuyện khác nữa.

Vấn đề cô nghĩ có thể nói là nhiều hơn bất kỳ ai, trong khoảnh khắc này cô thực sự cũng cảm thấy vô cùng đau khổ.Chu Tiểu Di lớn

tiếng hô: “Được rồi, đừng nói nhiều nữa, tôi nhất định sẽ quay lại cứu cậu, Vương Khải Toàn.

Chương 886

Cậu bây giờ tự lo cho mình đi, tuyệt đối đừng bỏ lỡ những chuyện quan trọng, nghe rõ chưa?"Lúc này Vương Khải Toàn cũng lập tức gật đầu nói: "Được, lão Hồ, cậu đi trước đi, đừng lo cho tôi nữa.

Cậu ở lại bây giờ cũng vô ích thôi, tôi đã bị những con nhện này cắn rồi.

Cho nên chắc là sống không được bao lâu nữa đâu, lão Hồ, cậu mau chạy đi."...Nghe thấy giọng của Vương Khải Toàn!

Chu Tiểu Di càng không muốn cứ thế bỏ chạy nữa.

Thực ra chuyện bỏ chạy cứu mạng là vô cùng đơn giản, chỉ là cô không muốn làm như vậy mà thôi.

Làm như vậy thực sự sẽ có một cảm giác vô cùng vô tình.

Chu Tiểu Di cũng không muốn trở nên vô tình vô nghĩa như thế.Cô lập tức hô: "Được rồi, đừng nói nữa, tôi sẽ cứu cậu, thế vẫn chưa đủ sao?

Hay là còn muốn tôi thế nào nữa?"Lúc này Chu Tiểu Di cuối cùng cũng hiểu ra!

Chính mình trở nên đau khổ như vậy, thực sự cũng có lý do của nó.Lúc này Chu Tiểu Di không kìm được mà lớn tiếng nói: "Đủ rồi, mấy người đúng là đáng ghét.

Cứ không ngừng nói ở đây, làm tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Bây giờ các người cuối cùng cũng vui rồi, cuối cùng cũng thỏa mãn rồi."Lúc này Chu Tiểu Di trông cũng vô cùng đau khổ.

Đương nhiên cô cũng không muốn như vậy, mà khán giả trong

kênh livestream lại lần nữa gửi bình luận ào ạt.【Chu tỷ Chu tỷ ~ đừng để ý đến họ được không?

Chúng tôi đều tin tưởng cô, thế vẫn chưa đủ sao?】【Còn những kẻ ném đá thì cứ mặc kệ họ nói, bất kể người khác chửi cô thế nào.】【Chu tỷ cô cứ nhớ một câu thôi, chúng tôi luôn là những người hâm mộ chân thực và trung thành nhất.】【Chỉ cần nhớ câu này là đủ rồi, còn những chuyện khác thì hoàn toàn không cần để ý.】【Chu tỷ mau nghĩ thông suốt đi?

Có sự giúp đỡ của mọi người, cô còn lo lắng gì nữa?】Lúc này Chu Tiểu Di trong lòng cũng vô cùng cảm động.

Cô thực sự đã cảm nhận được cảm giác tương trợ lẫn nhau này.

Điều này khiến cô cảm thấy vô cùng an tâm.Lúc này Chu Tiểu Di lập tức hô: "Được, tôi hiểu rồi mọi người.

Tôi cảm ơn sự cống hiến của tất cả các bạn, chính vì có các bạn tồn tại, cho nên cả thế giới mới trở nên tốt đẹp như vậy."Bình luận trong kênh livestream lại lần nữa xuất hiện ồ ạt.【Chu Tiểu Di ~ tôi tin cô, nếu cô thực sự có cơ hội, nhất định sẽ đi cứu Vương Khải Toàn.】【Nhưng bây giờ cô đã rơi vào một cuộc khủng hoảng, vì vậy cô phải tự mình rời khỏi đây trước.】【Cô chỉ có tự mình hiểu rõ, cô mới có thể cứu người khác, Chu Tiểu Di cô thấy tôi nói đúng không?】Lúc này Chu Tiểu Di dường như gặp được tri kỷ, vô cùng kích động.

Cô lập tức hô: "Không sai, các fan thực sự quá hiểu tôi rồi."Cùng lúc đó, người hâm mộ trong kênh livestream cũng tiếp tục phản hồi, tiếp tục bình luận về Chu Tiểu Di.【Chu tỷ cứ tin tưởng chính mình đi, cô nhất định không sai đâu.】【Chu tỷ, cô chắc chắn vẫn chưa hiểu rõ tình hình hiện tại của mình đâu.】【Chính vì sự lương thiện và hiểu chuyện của cô, đã mang lại cho người khác một cảm giác vô

cùng tốt đẹp.】【Vì vậy bây giờ ngày càng có nhiều người thích cô.】【Chu tỷ, tôi hy vọng cô có thể ghi nhớ một điều, đó chính là đừng phụ lòng người khác.】【Không thể phụ lòng mong đợi của bất kỳ ai, đây là điều mỗi người chúng ta nên làm.】Chu Tiểu Di gật đầu, biểu thị mình đã hiểu.

Trong khoảnh khắc này, cô thực sự đã trưởng thành rất nhiều, hơn nữa trông đã vô cùng chín chắn, khiến người khác cảm thấy vô cùng yên tâm.Fan trong kênh livestream cũng gửi bình luận ào ạt, không ngừng xuất hiện.【Chu tỷ, bây giờ tôi nói cho cô biết, đôi khi làm người không thể quá lương thiện.】【Hiện tại cho dù cô từ bỏ Vương Khải Toàn, nhưng cũng không sao cả.】【Bởi vì cô đã phá đảo thuận lợi rồi, phá đảo thuận lợi là được rồi.】【Còn những chuyện khác, tôi nghĩ cô không cần phải quá cố chấp.】...Lúc này Chu Tiểu Di cũng gật đầu!

Cô lập tức nói: "Đúng vậy, quả thực là như thế.

Nhưng nói kỹ như vậy, dường như mọi chuyện đều đã sáng tỏ rồi.

Thật là tuyệt vời, bạn bè, sự giúp đỡ của bạn bây giờ thực sự rất lớn."【Chu tỷ mau bình tĩnh lại đi, tuyệt đối đừng vì một số chuyện nhỏ mà ảnh hưởng đến phong độ của cô.】【Đúng vậy, bây giờ là thời kỳ quan trọng nhất của livestream, cô nên cho chúng tôi, những khán giả này, một lựa chọn lý trí hơn.】【Một lựa chọn rõ ràng hơn, không thể vì thế mà trở nên vô cùng bốc đồng.】【Chu tỷ, bây giờ ý nghĩ của cô chắc hẳn cũng đã rõ ràng rồi phải không?】【Phải đối phó một cách lý trí, nếu cứ tiếp tục bốc đồng như vậy, chắc chắn sẽ có ngày càng nhiều vấn đề.】【Chu tỷ mau hành động đi, tiếp theo là xem biểu hiện của cô đấy.】Lúc này lời nói của Chu Tiểu Di dường như cũng vô cùng quan trọng.

Bất cứ ai trong khoảnh khắc này cũng đã cảm nhận được cảm giác đó, vẫn là khá quan trọng.

Chu Tiểu Di cũng biết người hâm mộ trong kênh livestream đều đang bảo vệ cô, đều đang giúp đỡ cô, vì vậy cô cảm thấy rất hài lòng và vui vẻ.Thực ra mỗi người đều như vậy.Fan trong kênh livestream lại lần nữa gửi bình luận!

Họ khuyến khích Chu tỷ, tiếp tục truyền cho cô những năng lượng tích cực, những lời động viên.【Chu tỷ, cô phải có một trái tim biết ơn mới được chứ.】【Đúng vậy, người xưa có một câu nói rất đúng, trái tim biết ơn ~ cảm ơn vì có bạn, thực ra chính là đạo lý này.】【Mẹ kiếp, đó không phải là lời bài hát sao?】【Khụ khụ ~ lời bài hát cũng có thể là do người xưa nói mà!】【Haha ~ nếu một người không thể học cách biết ơn, thì mọi thứ đều là thất bại.】【Anh em, trong khoảnh khắc này Chu Tiểu Di dường như cũng biết mình không muốn người khác nhìn thấy dáng vẻ thất bại của mình mà.】Nhìn bình luận trong kênh livestream, Chu Tiểu Di ngay lập tức lớn tiếng hô: "Được rồi, được rồi, bây giờ tôi sẽ không chạy trốn đâu, tôi nhất định sẽ dũng cảm đối mặt với khó khăn, như vậy được chưa?

Đây là một lời hứa của tôi với chính mình, tôi hy vọng các bạn đều có thể hiểu.

Nếu đã như vậy thì không còn cách nào khác rồi.

Lúc này ~ bất cứ ai cũng như vậy, các bạn nhất định phải suy nghĩ kỹ, nghĩ thông suốt rồi mới đưa ra quyết định."Nghe thấy câu này!

Vô số người tại hiện trường đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Chu Tiểu Di cũng không biết phải làm sao nữa.

Chương 887

Lần này chọn bỏ chạy không phải là ý định ban đầu của cô!Ngay lúc này, ngày càng có nhiều người vây quanh Chu Tiểu Di.

Nhìn thấy vẻ bình tĩnh của cô lúc này, rất nhiều người đều cảm thấy vô cùng chấn động.Một số người lập tức không kìm được mà lớn tiếng nói:【Đây là chuyện gì thế?

Chu Tiểu Di đang làm gì vậy?

Cô nàng này trông có vẻ rất mạnh mẽ.】【Chu Tiểu Di mạnh mẽ sao?

Đùa à?】【Chẳng lẽ các bạn không biết sao?】【Chu tỷ vẫn luôn rất lợi hại, thủ đoạn và hành động của cô ấy đều rất mạnh mẽ.】【Hơn nữa cách đối nhân xử thế của cô ấy cũng rất đáng để mỗi chúng ta học hỏi.】【Chỉ là bây giờ mọi người vẫn chưa hiểu rõ về cô ấy thôi, cho nên mới cảm thấy cô ấy là một người tàn ác.】【Đúng vậy, tôi thấy rất nhiều fan mới dường như đều không hiểu rõ về con người của Chu tỷ nhà chúng ta.】【Nếu một khi đã hiểu rõ Chu tỷ, bạn sẽ yêu cô ấy thôi.】【Bởi vì đây là một người phụ nữ vô cùng lương thiện, cho nên cô ấy nhất định sẽ quay lại cứu Vương Khải Toàn.】【Các bạn cứ yên tâm đi, thằng nhóc Vương Khải Toàn chắc chắn sẽ không sao đâu.】【Ưu điểm duy nhất của Chu tỷ là nói một không hai, người này dám đối mặt với lời hứa của mình.】【Vì vậy các bạn không cần phải lo lắng nữa, cứ làm tốt việc của mình là được rồi.】【Tin tưởng Chu tỷ, Chu tỷ sẽ lo liệu mọi chuyện ổn thỏa thôi.】...Ngày càng có nhiều người bắt đầu reo hò!

Họ dường như đã bị chấn động bởi hành động của Chu Tiểu Di.

Mỗi người đều tỏ ra vô cùng kích động.Trong quá trình chiến đấu

với nhện!

Chu Tiểu Di đã bị thương một chút!

Nhưng cô không sợ những vết thương này.

Chu Tiểu Di nói: "Không sao đâu, vết thương do nhện cắn có thể cầm máu rất nhanh, tôi có một số loại thuốc có thể điều trị, mọi người không cần quá lo lắng cho tôi."Có lẽ trong lòng họ, Chu Tiểu Di là một sự tồn tại vô cùng quan trọng.

Có lẽ trong khoảnh khắc này họ cũng đã hiểu ra!

Chu Tiểu Di thực ra vẫn luôn có một trái tim lương thiện.Fan trong kênh livestream lại lần nữa gửi bình luận, khuyến khích Chu tỷ.Đây là một người phụ nữ hiểu chuyện!

Hơn nữa người phụ nữ này cũng đã mang đến cho rất nhiều người một trải nghiệm hoàn toàn mới.

Khiến vô số người đều cảm thấy trái tim cô gái này tràn đầy lương thiện.

Điều này cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp, vô cùng dịu dàng.Trong khoảnh khắc này!

Tất cả cảm xúc đều đã trở lại điểm thời gian này.

Mà tâm trạng của Chu Tiểu Di cũng vô cùng kích động!

Cô hy vọng mình thông qua việc này, chứng minh cho mọi người thấy!

Mình có khả năng này!Mà hiện tại tâm trạng của mọi người cũng trở nên vô cùng đặc biệt!

Cứ như những lời Chu Tiểu Di từng nói vậy.

Cô nhất định sẽ quay lại, nhất định sẽ cứu những người đó.

Nhất định sẽ cứu những người bị giam trong Long Lĩnh Mê Quật.Cô vật lộn lục lọi túi đồ của mình!

Muốn tìm ra một số vũ khí lợi hại.

"Được rồi, tôi nhất định phải thoát khỏi Long Lĩnh Mê Quật, nhất định phải tìm ra vũ khí mạnh mẽ, đột phá cái nơi quỷ quái này."Từng là cô ấy có lẽ còn chưa tốt như vậy, nhưng bây giờ cô ấy thực sự đã trở nên đủ lương thiện rồi.Chu Tiểu Di sau khi nghe lời của người hâm mộ trong kênh livestream!

Cũng không ngoảnh đầu lại, không nói hai lời liền quay trở lại.Có thể thấy!

Lần trở về này chắc chắn mang theo rất nhiều bất đắc dĩ.

Chắc chắn cũng mang theo rất nhiều tâm tư, cô cũng biết sau lần trở về này nhất định sẽ đi cứu người.

Thực ra kiểu cứu giúp này cũng nên là hai chiều, tâm trạng của cô cũng trở nên vô cùng vui vẻ.Không kìm được mà lớn tiếng hô: "Được rồi, các fan, tôi sẽ quay lại cứu Vương Khải Toàn, sẽ không để cậu ta bị những con nhện đó cắn chết đâu."Nói xong!

Chu Tiểu Di rất nhanh liền mở túi hệ thống của mình.

Sau đó lấy ra một vũ khí vô cùng mạnh mẽ từ bên trong, đồng thời còn lấy ra một gói thuốc.Mọi người nhìn thấy gói thuốc này cũng cảm thấy vô cùng chấn động.

Chương 888

Chu Tiểu Di lập tức nói: “Thấy chưa anh em, tôi sẽ dùng gói thuốc này để cứu cậu ta.

Cho nên mọi chuyện đều không có vấn đề gì đâu, các bạn không cần quá lo lắng được không?”Trong khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di toàn thân thể hiện một cách trọn vẹn trạng thái của mình.

Trông cô vô cùng vui vẻ, hơn nữa còn có một cuộc sống hạnh phúc.Chu Tiểu Di vô cùng kích động, lớn tiếng hô: “Vương Khải Toàn ~ cậu ở đâu nghe thấy thì trả lời.”Lúc này Vương Khải Toàn cũng cảm thấy vô cùng chấn động, lập tức hô: “Lão Hồ, cậu sao lại quay lại rồi, đồ ngốc này.

Tôi không phải đã nói với cậu rồi sao?

Đừng quay lại, tôi không sao đâu, tôi đã nói từ sớm rồi.”Lúc này Chu Tiểu Di lập tức hô: “Cái đồ không sao gì chứ, cậu nói không sao là không sao à?

Tôi đã nói lần này quay lại là để cứu cậu, kết quả cậu cứ ở đó nói mình không sao.

Nếu không sao thì đã rơi vào cảnh ngộ này à?

Mau đi theo tôi đi ~ Vương Khải Toàn.”...Khán giả trong kênh livestream nhìn thấy cảnh này đều vô cùng cảm động.

Mỗi người đều dùng bình luận ào ạt, hơn nữa còn thích thú bình luận vô cùng vui vẻ.

Trong khoảnh khắc này tâm trạng của họ cũng trở nên đặc biệt sáng tỏ.Chu Tiểu Di cũng cười lên nói: “Vui quá, không ngờ cậu còn chưa chết.

Bây giờ tôi mang đến cho cậu một ít thuốc cầm máu, dùng vào có lẽ sẽ có hiệu quả.”Bình luận trong kênh livestream lại lần nữa xuất hiện ồ ạt.【Chu tỷ thực sự quá lương thiện.】【Trời ơi ~ tôi đã nhìn thấy gì, Chu Tiểu Di sao lại lương thiện đến thế.】【Cái tinh thần hiểu chuyện này không phải ai cũng có đâu.】【Đây thực sự là một người rất tốt, thực sự là một cô gái rất tốt.】【Cô gái này thực sự rất cảm động, hơn nữa còn khiến chúng tôi cảm thấy vô cùng phấn khích.】Lúc này Chu Tiểu Di cũng cười vô cùng vui vẻ, có lẽ trong mắt cô mình đã làm đủ tốt rồi.

Nhưng rất nhiều chuyện đôi khi thực sự sự việc không như ý muốn, không phải ai muốn thế nào là được thế ấy.

Thế giới này thực ra là như vậy, có rất nhiều chuyện không phải do một mình cô quyết định.

Mỗi người đều sẽ cảm thấy vô cùng đau khổ.Trong quá trình lựa chọn đau khổ này, tâm trạng của mọi người cũng vô cùng lo lắng.

Vì vậy trong khoảnh khắc này Chu Tiểu Di cũng hiểu ra tại sao mình phải nỗ lực trở nên mạnh mẽ hơn.

Có lẽ tất cả những điều này cô đã sớm hiểu rồi, bởi vì cô đã biết một người không cố gắng trở nên mạnh mẽ.

Cuối cùng chắc chắn sẽ bị thời đại bỏ rơi.Chu Tiểu Di liều mạng hô: “Chính là để mình trở nên mạnh mẽ hơn.”Có thể nói cô vẫn luôn nỗ lực vì mục tiêu này, phải không?

Chẳng lẽ không ai nhìn ra sao?Lúc này Chu Tiểu Di thực sự vô cùng kích động.

Bình luận trong kênh livestream cũng lập tức xuất hiện ồ ạt.【Chu tỷ sao cô lại lương thiện đến thế, lúc cứu người cô có suy nghĩ đến vấn đề của bản thân không?】【Cô bây giờ quay lại cứu người rất

có thể sẽ lại gặp nguy hiểm, hơn nữa đến lúc đó cô rất có thể sẽ bị những con nhện này nuốt chửng.】【Người trên lầu đang nói gì vậy, Chu tỷ lúc này cứu người, căn bản là không hề nghĩ đến vấn đề của mình.】【Bởi vì Chu tỷ bây giờ đã trở nên vô cùng lương thiện rồi, chúng ta chỉ cần tin tưởng cô ấy là được, được không?】【Đều là tin tưởng Chu tỷ, Chu tỷ tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì đâu.】【Anh em mau xông lên giúp đỡ Chu tỷ đi, đây mới là sự báo đáp tốt nhất.】【Các bạn nói dễ quá.】【Chu tỷ thực sự rất lương thiện, nhưng rốt cuộc cô ấy có cần giúp đỡ không, đây thực sự vẫn là một vấn đề.】Nhìn bình luận trong kênh livestream!

Chu Tiểu Di cũng vô cùng bất lực cười cười nói: "Được rồi, mọi người bình tĩnh lại đi, lần này tôi giúp người là niềm vui không phải vì người khác, tôi cũng là vì chính mình.

Tôi cũng hy vọng đôi khi mình có thể làm một việc tốt, có thể khiến người khác cảm động.

Đây thực ra vẫn luôn là tâm nguyện của tôi, tôi cũng dựa vào tâm nguyện đó mà không ngừng mạnh mẽ hơn."Chu Tiểu Di nói xong toàn thân vô cùng kích động!

Hơn nữa theo cô thấy mình thực sự làm như vậy!

Không hề lừa dối ai.

Thực ra cô chính là người như thế!

Từ trước đến nay không bao giờ nói dối!

Cô biết nói dối không có tác dụng gì.

Thay vì nói dối!

Chi bằng nghĩ kỹ xem mình làm như vậy rốt cuộc có thể mang lại điều gì?Lúc này Chu Tiểu Di vô cùng vui vẻ!

Cô lớn tiếng hô: “Thật là tuyệt vời, không ngờ hành động lần này lại thuận lợi đến thế.

Chương 889

Nếu đã như vậy thì tôi cũng không có chuyện gì đặc biệt cần nói nữa.”...Có thể thấy, Chu Tiểu Di lúc này thực sự vô cùng vui vẻ!

Hơn nữa khoảng thời gian vui vẻ này không biết sẽ kéo dài bao lâu.

Trong ánh mắt của Chu Tiểu Di tràn đầy khát vọng!Cô kéo Vương Khải Toàn lập tức quay đầu bỏ chạy.

Đồng thời nói với Vương Khải Toàn: “Bàn tử, mau chạy đi, nếu không chạy nữa, chúng ta sẽ chết ở đây mất.”Vương Khải Toàn cả người vô cùng cảm động, cậu ta lập tức đáp: “Lão Hồ ~ cậu liều mạng cứu tôi như vậy, ân tình này, tôi biết lấy gì báo đáp đây?”Lúc này Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng ngại ngùng, cô cười khổ nói: “Báo đáp gì mà báo đáp!

Chúng ta bây giờ mau rời khỏi đây trước đã.

Nếu không thì ~ tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, tôi cũng không dám đảm bảo đâu.”Nghe thấy câu này, Vương Khải Toàn cũng cảm thấy vô cùng chấn động.

Nếu nói nơi này nguy hiểm như vậy, mà cậu ta bây giờ còn đang bị thương.

Chạy cũng không nhanh được.

Cứ thế này, chẳng phải sẽ cản trở Chu Tiểu Di sao?Nghĩ đến đây, cậu ta ngay lập tức nói với Chu Tiểu Di: “Lão Hồ ~ hay là cậu tự mình chạy đi...”Có thể nói Vương Khải Toàn vạn vạn lần cũng không ngờ, lúc này lão Hồ lại quay lại cứu cậu ta.

Điều này khiến Vương Khải Toàn cảm thấy vô cùng chấn động,

thậm chí có chút thay đổi cách nhìn.Lúc này Vương Khải Toàn lập tức hô: "Lão Hồ, mau đi đi, đừng lo cho tôi nữa."Chu Tiểu Di trừng mắt nhìn cậu ta: "Đừng nói nhảm, tôi không phải loại người sẽ bỏ rơi đồng đội đâu..."Nhìn thấy cảnh này, trong tích tắc!

Bình luận trong kênh livestream lại lần nữa bùng nổ.

Vô số người hâm mộ bắt đầu la hét ầm ĩ.【Trời ơi ~ Chu tỷ thực sự quá lương thiện.】【Chu tỷ bất chấp mạo hiểm cũng phải quay lại cứu Vương Khải Toàn, điều này thực sự không phải người bình thường nào cũng làm được!】【Đúng vậy, người bình thường nếu gặp khó khăn, điều đầu tiên nghĩ đến chắc chắn là tự mình bỏ chạy!】【Không sai, trong hang động này có nhiều nhện như vậy, nếu không có thực lực đánh bại chúng, thì Chu tỷ bản thân cũng sẽ rơi vào tình thế vô cùng bị động.】【Chu tỷ, tình hình của cô hiện tại có thể nói là không mấy lạc quan.】【Cô phải tìm mọi cách để mình trở nên thận trọng hơn mới được.】【Anh em trong kênh livestream, kính của tôi đâu rồi?

Giúp tôi tìm với.】【Tìm cái gì mà tìm, tự tìm đi.】【Anh em trong kênh livestream, tôi đã tìm thấy kính của mình rồi, từ bây giờ mắt tôi sẽ càng rõ ràng hơn, sẽ càng sáng hơn, có thể nhìn rõ mọi thứ.】【Này ~ người phía trên đừng nói bậy nói bạ nữa, các bạn mau nhìn kìa, bây giờ Chu tỷ dường như đã tiến vào sâu bên trong Long Lĩnh Mê Quật rồi.】【Ở đây có thể còn có rất nhiều nhện và đủ loại mối đe dọa khác, Chu tỷ phải bình tĩnh rời khỏi đây mới được.】【Nơi này vừa nhìn đã biết vô cùng nguy hiểm, Chu tỷ ~ cô mau rời khỏi đây đi, đây đã không phải là thứ cô có thể đối phó được nữa rồi.】【Đúng vậy, mặc dù nói cô muốn đánh bại cường giả thực sự, cô muốn trở thành một Mạc Kim Giáo Úy thực sự, nhưng không phải dễ dàng như vậy đâu, phải không?】Vô số người có lẽ đều hiểu rằng!

Mạc Kim Giáo Úy chắc chắn là một nghề nghiệp vô cùng hiếm có

và lợi hại.

Nhưng lợi hại không có nghĩa là Chu tỷ có thể phớt lờ tất cả nguy hiểm.Mà theo Chu Tiểu Di không ngừng tiến sâu vào Long Lĩnh Mê Quật!

Tình hình bên trong hang động cũng bắt đầu trở nên bí ẩn hơn.

Dường như có rất nhiều đôi mắt trong hang động đang không ngừng nhìn chằm chằm vào Chu Tiểu Di.

Cảm giác âm u đáng sợ bắt đầu lan rộng!

Cư dân mạng trong kênh livestream cũng rất nhanh cảm nhận được cảm giác này!【Vãi, đây là tình huống gì?

Tại sao lại trở thành bộ dạng như bây giờ, cái hang động này thực sự quá đáng sợ rồi.】【Mẹ kiếp, cái hang động này vô cùng không ổn rồi, rốt cuộc là chuyện gì thế này?】【Quả nhiên, màn chơi này càng đi về phía trước càng nguy hiểm.】【Chẳng phải rất bình thường sao?

Trò chơi nào mà chẳng vậy?】...Trên đường bỏ chạy, Chu Tiểu Di làm rơi một sợi dây chuyền.

Khi sợi dây chuyền này rơi xuống đất, cô cảm thấy vô cùng đau lòng.

Bởi vì sợi dây chuyền này vô cùng giá trị!

Đây là bảo bối mà cô lấy được từ Long Lĩnh Mê Quật.

Nếu cứ thế mất đi, chẳng phải chuyến này sẽ công cốc sao?

Mặc dù vẫn còn những bảo bối khác có thể mang đi!!!Lúc này.

Người tại hiện trường đều biết tình hình dường như có chút không ổn.

Họ đã nhìn thấy những người đó đang đi về phía này, vào lúc này tâm trạng của mọi người đều vô cùng kích động.

Cũng không biết phải nói thế nào.Hiện tại xem ra chỉ có những người có thể tự mình lý giải mới tiến vào được tổ địa vô cùng mạnh mẽ này.

Lúc này những người này đều cảm thấy vô cùng đau khổ.Giữa những hiểm nguy trùng trùng!

Chương 890

Rất nhiều người dường như đều đã nhìn thấy hy vọng!

Cũng biết tiếp theo nên phát triển thế nào.Chu Tiểu Di lớn tiếng hô: "Khán giả trong kênh livestream mau rời đi đi.

Tiếp theo tôi sẽ cứu Vương Khải Toàn, tôi sẽ khiến Vương Khải Toàn tiến vào một cảnh giới siêu phàm.

Đến lúc đó, cậu ta cũng có thể chống lại những con nhện này rồi."Nghe thấy câu này, người hâm mộ trong kênh livestream đều vô cùng kích động.

Vô số người bắt đầu phấn khích!

Rất nhiều người không kìm được mà la hét.【Trời ơi ~ Chu Tiểu Di thực sự quá lương thiện rồi, Chu Tiểu Di làm như vậy thực sự quá cảm động.】【Làm cảm động trời đất, đúng là nhân vật làm rung động toàn cầu.】【Đúng vậy, Chu tỷ thực sự thể hiện quá tốt, Chu tỷ một người lương thiện như vậy sao có thể dừng lại ở đây được?】【Được thôi, Chu tỷ phải sống theo cách riêng của mình, phải sống đúng với cảm xúc của mình.】【Đúng, các bạn nói đều đúng, Chu tỷ chắc chắn có suy nghĩ của riêng mình.】【Được rồi, mọi người cũng không cần làm khó Chu tỷ nữa, hãy để Chu tỷ bình tĩnh lại.】【Để cô ấy suy nghĩ về hướng đi tiếp theo, nếu không thì cô ấy bây giờ căn bản không có cách nào để trở nên mạnh mẽ hơn.】【Các bạn nói đúng không?】【Đúng, Chu tỷ thực sự có suy nghĩ của riêng cô ấy.】【Nhưng khoảnh khắc này chúng ta cũng không phải lúc để thảo luận những vấn đề này, mau hành động đi.】【Anh em ơi, các bạn nói dễ quá, nói dễ hơn làm, đây là theo suy nghĩ của các bạn thì quá đơn giản rồi.】【Nếu đã như vậy thì chẳng phải mọi chuyện đều có thể dễ

dàng giải quyết sao?

Đây không phải là quan điểm của các bạn sao?】Lúc này!

Lời nói của Chu Tiểu Di nghiễm nhiên đã thu hút sự chú ý của mọi người!

Rất nhiều người đều cảm thấy không thể tin được.

Thậm chí dùng một ánh mắt khó tin nhìn cô!Sau đó người hâm mộ trong kênh livestream lại lần nữa gửi bình luận ào ạt.【Không phải chứ?

Chẳng lẽ đến bây giờ các bạn vẫn chưa hiểu rõ suy nghĩ của Chu tỷ sao?】【Chu tỷ vẫn luôn là một người rất tốt, các bạn có thể thực sự đã hiểu lầm cô ấy rồi.】【Cho rằng cô ấy vẫn luôn không làm chuyện tốt, nhưng sự thật lại không phải như vậy.】【Chu tỷ đã làm rất nhiều chuyện tốt, chỉ là đôi khi chúng ta không hiểu rõ mà thôi, phải không?】【Trong thời kỳ quan trọng, mỗi người đều phải hiểu rõ mọi việc Chu tỷ làm, các bạn đã nghe rõ chưa?】Trong tích tắc, Chu Tiểu Di dường như lại được mọi người đẩy lên tâm điểm của thời đại.

Biểu cảm của mỗi người dường như đều biến hóa đa đoan!

Rất nhiều người đều bày tỏ muốn ủng hộ cô...

Lúc này, Chu Tiểu Di như một làn sóng, liên tục thúc đẩy cả thời đại tiến về phía trước.

Cô dẫn dắt khán giả trong phòng livestream đến một cảnh giới điên cuồng.

Mọi người đều vô cùng phấn khích, hy vọng qua màn trình diễn của Chu Tiểu Di, người khác sẽ thấy được quyết tâm của một Đạo Mộ Giả.

Chu Tiểu Di cười nói: "Thôi được rồi, mấy người cũng không cần nói hay đến thế.

Tôi biết mọi người đã theo dõi tôi rất lâu, cứ nghĩ tôi là streamer chỉ có nhan sắc, không có thực lực thật sự.

Vậy thì từ giờ trở đi, mọi người cũng đã thấy thực lực thật sự của tôi rồi đấy.

Nên giờ đây mấy người không cần nói gì nhiều, người hiểu thì sẽ hiểu.

Rốt cuộc tôi là streamer nhan sắc hay streamer thực lực, e là trong lòng mọi người đã có kết luận rồi.

Vậy nên mọi người cứ yên tâm, để tôi thể hiện thật tốt, để thực lực của tôi tiến thêm một bước nữa.

Để tôi xem thế giới này rộng lớn đến mức nào." Nói xong, Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng phấn chấn, có thể nói cô chưa bao giờ vui vẻ đến vậy.

Từng giây từng phút cô đều thấy cực kỳ hạnh phúc, cuộc sống dường như ấm áp và rực rỡ hơn bao giờ hết.

Chu Tiểu Di đã cười rất vui vẻ, nên lúc này, cô cũng tươi cười nói. "Được lắm, tiếp theo chúng ta phải hoàn thành nhiệm vụ mạnh mẽ hơn thôi.

Dù sao thì thời đại chúng ta đang sống cũng rất khó để duy trì lâu dài.

Nên nhất định phải có thứ gì đó để dẫn dắt cả thời đại này." Chu Tiểu Di nói xong liền kéo Vương Khải Toàn rút lui!

Vương Khải Toàn thì lớn tiếng kêu lên: "Lão Hồ~ cậu đúng là anh em tốt của tôi!

Nếu đã vậy thì tôi cũng quyết định tặng cậu một món quà lớn đây." Nói xong, Vương Khải Toàn bất ngờ từ trong túi móc ra một chiếc vòng ngọc.

Chương 891

Anh ta nói với Lão Hồ: "Chiếc vòng ngọc này vô cùng quý giá.

Cậu chỉ cần mở công tắc của nó là có thể tìm được cách bảo toàn tính mạng.

Đeo chiếc vòng này có thể chống lại tà khí dưới lòng đất, hai người biết khí độc ở đây rất nghiêm trọng mà.

Chỉ cần đeo vòng ngọc thì mọi chuyện đều không thành vấn đề, về sau cũng không còn cách nào khác.

Chúng ta chỉ cần bình tĩnh suy nghĩ một chút là được rồi.

Vòng ngọc nói sao thì vẫn rất hữu dụng, mau dùng đi, nếu không sau này hối hận cũng không kịp đâu.

Có vòng ngọc như vậy mà không dùng, còn đợi gì nữa?

Chẳng phải rất buồn cười sao?" Lúc đó Chu Tiểu Di vô cùng chấn động, thậm chí có thể nói là phấn chấn cũng không quá.

Dù sao thì Chu Tiểu Di vẫn luôn là người như vậy!

Cô sống rất vui vẻ, rất mãn nguyện.

Có lẽ trong thế giới của cô, cô đã đạt đến một độ cao nhất định.

Chỉ cần tiếp tục mạnh hơn, cô có thể hoàn thành sự lột xác của mình.

Bởi vậy, lúc này Chu Tiểu Di mới thể hiện sự vui vẻ tột độ!

Một sự vui vẻ mà vô số người không thể hiểu được...

Chu Tiểu Di vô cùng phấn khích, lớn tiếng nói: "Được rồi, fan hâm mộ của phòng livestream, tôi chuẩn bị chạy trốn đây, đây chính là

cảnh tượng mà mọi người mong chờ nhất đấy.

Tôi chỉ mong mình mau chóng chạy thoát, nhưng sau khi thoát khỏi đây tôi biết đi đâu đây?

Trời đất rộng lớn mà không có chỗ dung thân, thật là bi ai." Khi Chu Tiểu Di nói những lời này, fan trong phòng livestream ai nấy đều chảy nước mắt.

Nhiều người cảm thấy cảnh tượng hiện tại vô cùng bi thương.

Chu Tiểu Di lúc này cũng cười nói: "Thôi được rồi, không cần bi lụy như vậy đâu.

Đâu phải là không gặp lại nhau nữa, với lại chúng ta bây giờ không phải đều ổn cả sao?

Có chuyện gì thì đợi sau này rồi nói, bây giờ mà vội vàng bi lụy thì chẳng phải quá sớm sao." Chu Tiểu Di giải thích suy nghĩ của mình, sau đó lại nói với mọi người: "Hiện tại mỗi người chúng ta đều đang rất tốt, tiếp theo tôi sẽ trốn khỏi đây.

Hơn nữa tôi đã lấy được bảo bối, nên mọi người đừng lo cho tôi, tôi không sao đâu.

Ở đây có rất nhiều bảo bối, và những vật tư tôi thu thập được bây giờ cũng rất phong phú.

Vậy nên hoàn toàn không cần sợ hãi đâu, được chứ?

Mọi người chỉ cần hiểu rằng thực lực của tôi đã tiến bộ rồi, như vậy là đủ.

Còn những chuyện khác hoàn toàn không phải là chuyện mọi người cần lo lắng." Khi Chu Tiểu Di nói xong những lời này, nhiều người tại chỗ đều sững sờ.

Vô số đám đông bắt đầu kích động gào thét, phòng livestream lại

một lần nữa sôi trào.

Mọi người trong phòng livestream luôn kích động và nhiệt tình như vậy.

Tuy nhiên, vào thời điểm quan trọng này, dường như không ai có thể hiểu được dụng tâm lương khổ của Chu Tiểu Di.

Có lẽ trong mắt mọi người, Chu Tiểu Di từ trước đến nay đều làm không tốt lắm.

Chương 892

Lần này tuy đã cứu được Vương Khải Toàn, nhưng vẫn có một số anti-fan bắt đầu chửi rủa trong phòng livestream của Chu Tiểu Di.

Phòng livestream lại một lần nữa tràn ngập bình luận. 【Chu Tiểu Di đồ ngu này ~ sao mà cứu người cũng không biết cứu vậy?】 【Chính vì sự tồn tại của cô mà dẫn đến bao nhiêu biến cố, cô có nhận ra lỗi lầm của mình không?】 【Chu Tiểu Di đúng là đồ ngốc, sao cứu người mà phiền phức thế.】 【Thấy người khác cứu người cái là xong ngay, còn Chu Tiểu Di cứu người thì tốn tiền tốn thời gian.】 【Có thể nói là vô nghĩa, đây thật sự là một trận đấu vô nghĩa.】 Rất nhanh sau đó, họ chuẩn bị thoát khỏi Long Lĩnh Mê Quật!

Nơi này thực sự vô cùng nguy hiểm.

Bỗng nhiên, một đứa trẻ xuất hiện trước mặt Chu Tiểu Di.

Đứa bé trông rất ngây thơ!

Chu Tiểu Di mỉm cười nói: "Chuyện gì vậy?

Sao ở đây lại có trẻ con?" Ngay khi Chu Tiểu Di định nói chuyện với đứa bé, nó đột nhiên đổi sắc mặt.

Một cái tát nặng nề giáng thẳng vào mặt Chu Tiểu Di.

Cô không kịp phản ứng, trực tiếp bị đánh một đòn đau điếng.

Lúc này Chu Tiểu Di trông thật sự rất bối rối!

Trong khoảnh khắc, cô không biết phải nói gì.

Và ngay lúc đó, cô mới nhận ra rằng mình có lẽ đã hoàn toàn mắc bẫy rồi!

Thời đại mà cô đang ở, có lẽ đã hoàn toàn khác...

Chu Tiểu Di lúc này thật sự không biết phải làm sao!

Cô chỉ có thể bối rối nói: "Hay thật ~ hóa ra là vậy, xem ra mấy người đây có một số suy nghĩ sai lầm rồi.

Bây giờ tôi sẽ dùng thực lực thật sự để đánh bại tất cả các người.

Nhóc con, thực ra mày vẫn luôn giả vờ ở đây thôi!

Mày căn bản không phải là trẻ con, mày là lệ quỷ ở đây." Nghe thấy câu này, Vương Khải Toàn bên cạnh giật mình thon thót. "Trời đất quỷ thần ơi, ở đây còn có lệ quỷ nữa sao?" Ánh mắt anh ta lập tức trở nên hoảng sợ.

Thấy cảnh này, cư dân mạng trong phòng livestream lại một lần nữa gửi đi vô số bình luận! 【Chị Chu vẫn luôn là người thích thám hiểm, mà Vương Khải Toàn cũng vậy.】 【Anh ta cảm thấy ở bên cạnh chị Chu rất ấm áp, rất an toàn.】 【Vì vậy lúc này anh ta mới thấy rất vui, nhưng anh ta vạn lần không ngờ, đứa bé này lại đột nhiên ra tay với chị Chu.】 【Mà nói đi thì cũng phải nói lại, đứa bé này thật sự là lệ quỷ sao?】 【Ai mà biết được?

Chắc là vậy đi?

Chứ không thì nó đánh chị Chu làm gì?】 Lúc này, Vương Khải Toàn lập tức nói: "Nhóc con ~ mày rốt cuộc muốn làm gì?

Thằng nhóc mày sao lại làm ra chuyện nguy hiểm như vậy?" Nhưng đứa bé lúc này lại mỉm cười nói: "Nguy hiểm sao?

Có lẽ ngươi thấy rất nguy hiểm.

Nhưng trên thực tế không phải vậy đâu, được không?

Ta làm như vậy tự nhiên có lý do của ta.

Chỉ là những lý do đó không cần phải nói cho ngươi biết!

Bây giờ ngươi chắc đã hiểu, mục đích thật sự của ta là gì rồi chứ?

Chương 893

Tên này đã đạo mộ ở đây rất lâu rồi, đã lấy trộm đồ vật trong mộ.

Cho nên hôm nay hắn nhất định phải trả đồ lại cho ta!

Nếu không thì ~ bất kể là ai cũng sẽ không tha cho hắn đâu.

Hắn đã chạm vào tấm gương ở đây!

Cho nên ta nhất định phải dạy dỗ hắn một trận mới được." Câu nói này lập tức khơi dậy sự phẫn nộ của rất nhiều người.

Có thể nói vô số người cũng đều cảm thấy vô cùng kích động! "Đáng ghét, tên khốn nhà ngươi rốt cuộc đang làm gì?

Đầu óc ngươi không tỉnh táo nữa sao?

Thật là quá đáng." Chu Tiểu Di đột nhiên tung một quyền về phía trước!

Suýt nữa đánh trúng đứa bé đó.

Bởi vì đứa bé đó không phải là con người!

Mà là lệ quỷ hóa thành!

Cho nên lúc này!

Đứa bé này di chuyển cực kỳ linh hoạt.

Một cái đã tránh được đòn tấn công của Chu Tiểu Di.

Thấy cảnh này, bình luận trên livestream lại một lần nữa tràn ngập màn hình. 【Trời ơi chị Chu chị Chu nhất định phải cẩn thận, bọn này đúng là quá độc ác rồi.】 【Lệ quỷ ở đây đứa nào đứa nấy cũng lợi hại lắm, nếu cô không cẩn thận thì rất dễ bị nó đánh chết đấy.】 【Chị Chu chú ý an toàn, nhất định phải bảo trọng bản thân, ngàn vạn

lần đừng để mình chết ở đây.】【Trận chiến này vô tình vô nghĩa, chị Chu hy vọng cô có thể hiểu, nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, đó sẽ là một cuộc chiến vô nghĩa.】【Chiến tranh mãi mãi không có người thắng, chiến tranh mãi mãi là thất bại.】【Bất kể ai tham gia chiến tranh, cuối cùng cũng sẽ đi đến thất bại.】【Chị Chu, tôi hy vọng cô có thể hiểu rằng tất cả những điều này thật sự không dễ dàng gì.】【Tất cả chúng ta đều đã trải qua muôn vàn gian khổ mới đến được bước này hôm nay, chúng ta thật sự không muốn thấy cô gục ngã vào lúc này.】【Nếu cứ thế này mà gục ngã, cả thế giới e rằng sẽ cần có người đến cứu giúp.】【Chị Chu, chẳng lẽ cô còn không hiểu mình quan trọng đối với thế giới này đến mức nào sao?】Nghe những lời này, Chu Tiểu Di chợt thấy khóe môi giật giật!

Cô nở một nụ cười gượng gạo.

Cô cũng không biết đám người này rốt cuộc đang làm gì!

Hoàn toàn là đang "công kênh" cô một cách thái quá.

Ai nấy đều như phát điên, thổi phồng cô lên tận mây xanh!

Khiến cô cảm thấy "cao không thể chạm", khiến cô vô cùng khó xử!

Trong phút chốc, cô thậm chí không biết phải nói gì nữa.

Fan trong phòng livestream lại tiếp tục gửi bình luận, bắt đầu phân tích.

Rõ ràng Chu Tiểu Di cũng đã rơi vào tình cảnh khó khăn!

Trong tình cảnh này, cô cũng không biết phải nói sao.

Chỉ cảm thấy cuộc đời mình có lẽ cũng sẽ được khoác lên một vầng hào quang!

Dưới vầng hào quang này, cô cũng không biết phải làm sao.

Có lẽ nên có nhiều thứ hơn, lúc này cô cười rất vui vẻ.

Nhưng cũng chỉ là cười rất vui vẻ mà thôi!

Chương 894

Cô không cảm nhận được cái cảm giác dung hợp, thấu hiểu lẫn nhau đó.

Lúc này tâm trạng cô cũng rất sốt ruột, không biết phải nói sao, họ không ngừng chạy trốn!

Sau đó, đứa bé trai kia đã vươn ra một cánh tay rất dài!

Vồ lấy Chu Tiểu Di.

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc này!

Chu Tiểu Di liều mạng hét lên: "Chạy mau, Vương Khải Toàn!" "Nếu ông không chạy thì sẽ chết ở đây đấy, ông chắc chắn cũng không muốn chết ở nơi này đâu." "Nơi này tràn đầy nguy hiểm, tràn đầy những điều chưa biết." "Nếu không tiếp tục chạy trốn thì chỉ có con đường chết thôi." "Trời ơi, nếu cứ tiếp tục chiến đấu như thế này thì sẽ rất bối rối." "Vương Khải Toàn ~ ông rốt cuộc đang làm gì?

Sao vẫn chưa chạy trốn?" "Ông lẽ nào còn không hiểu đạo lý nơi này không nên ở lâu sao?" "Ông lẽ nào còn không biết ở lại đây chắc chắn là đường chết sao?" "Thằng nhóc ông có thể thông minh một chút được không, đừng có ngốc nghếch như vậy nữa." "Hành vi của ông chắc chắn sẽ khiến rất nhiều người bắt chước, đến cuối cùng chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Đến cuối cùng mọi chuyện đều trở nên không thể cứu vãn, thì mọi thứ đã quá muộn rồi." Vương Khải Toàn bị nói đến mức ngớ người ra, thậm chí không biết chuyện gì đang xảy ra.

Có thể thấy Vương Khải Toàn lúc này vô cùng ngơ ngác!

Nhưng Chu Tiểu Di chạy rất nhanh.

Vương Khải Toàn chỉ thấy Chu Tiểu Di chạy rất nhanh!

Thế là anh ta lập tức nói: "Được rồi, Lão Hồ, tôi biết rồi, tôi sẽ đi theo ông, tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu?

Có kế hoạch mới gì không?" Chu Tiểu Di lúc này trông rất ổn!

Vương Khải Toàn lập tức nói: "Được rồi được rồi, tôi đi theo ông chẳng lẽ không được sao?" Thấy vậy, fan trong phòng livestream lại một lần nữa bùng nổ. 【WTF ~ mọi người mau nhìn, chị Chu bắt đầu thả thính rồi.】 【Đúng vậy, chị Chu mỗi lần livestream đều cho chúng ta thấy cô ấy thả thính.】 【Chị Chu nói chuyện với mấy chàng trai khác rất vui vẻ, thật tình.】 【Chị Chu thật sự khiến chúng ta quá kinh ngạc, cô gái này sao lúc nào cũng chấn động thế.】 【Đáng sợ quá, chuyện gì vậy?

Chị Chu rốt cuộc muốn làm gì?】 【Cô ấy điên thật rồi, điên thế này thì chẳng có cách nào cả, cứ thế này thì nhiều người sẽ gặp xui xẻo.】 【Chị Chu cô bé này thật sự càng ngày càng không hiểu chuyện.】 【Trời ơi, đừng nói chị Chu không hiểu chuyện nữa được không?】 【Chị Chu dù đã làm nhiều chuyện như vậy, nhưng cô ấy vẫn luôn nghĩ cho chúng ta trong mọi việc.】 【Chuyện đến nước này chúng ta còn có gì để nói nữa, sao có thể nói chị Chu không hiểu chuyện.】 【Đồng chí ơi ~ mau chóng hiểu nhau, bao dung lẫn nhau mới là chủ đạo của thế giới.】 【Nếu không thể bao dung, không thể thấu hiểu, vậy thì chỉ có thể cho rằng chị Chu đã thay lòng đổi dạ rồi.】 【Đồng chí ơi mau tỉnh táo lại đi, đừng chìm đắm trong quá khứ nữa.】 【Chị Chu của quá khứ có lẽ làm chưa đủ tốt, nhưng giờ đây chị Chu đã thay đổi diện mạo rồi.】 【Cô ấy đã hoàn toàn đổi mới, đã trở nên khác biệt, độc nhất vô nhị, đó là đánh giá của chúng ta dành cho cô ấy.】 【Từ bây giờ mọi thứ sẽ thay đổi, hãy mau chóng theo bước chân của chị Chu.】 【Trời ơi mọi người mau nhìn, chị Chu lại bắt đầu thả thính rồi, mà Vương Khải Toàn lại là một chàng

trai vừa có dũng vừa có mưu.】【Đúng là chị Chu chiếm được món hời lớn.】【Chị Chu lúc nào mà chẳng chiếm tiện nghi, cô ấy lúc nào cũng chiếm tiện nghi của người khác.】【Điểm này chúng ta ai cũng biết rõ, không cần nói nhiều.】Cư dân mạng trong phòng livestream ai nấy đều cười như điên!

Mỗi người đều cười một cách kỳ dị.

Lúc này, Chu Tiểu Di quả thực được gán cho biệt danh "Đại vương thả thính"!

Ý nói khả năng "thả thính" của cô cực kỳ mạnh.

Chỉ có điều, Chu Tiểu Di có chút tiếc nuối!

Cô bất lực lắc đầu nói: "Mấy người này chỉ biết tung tin đồn vớ vẩn cho tôi thôi, tôi căn bản không phải như mọi người tưởng tượng đâu.

Tôi là người tốt, vậy mà mọi người cứ ở đó nói dối.

Cứ ở đó nói những lời gây hoang mang, nói tôi xấu xa, khiến hình tượng của tôi sụp đổ trầm trọng.

Thật là khó chịu và tiếc nuối quá, fan hâm mộ có thể nói lời hay ý đẹp được không?" Fan trong phòng livestream lại một lần nữa chấn động.

Nhiều người tranh nhau lớn tiếng nói:【Chị Chu cô là người như thế nào?

Chẳng lẽ chúng tôi còn không rõ sao?】【Chị Chu đừng giả vờ nữa được không?

Cô giả ngây thơ giả gì thì cũng vô dụng thôi.】【Tình huống như cô thực ra đã để lại một vết hằn sâu trong lòng chúng tôi rồi, nên chị Chu cô không cần nói những lời này.】【Chúng tôi hiểu cả rồi, được

không?

Cô chỉ cần nói cho chúng tôi biết cô bây giờ rốt cuộc đang thế nào.】【Cô bây giờ rốt cuộc đang ở tình huống nào, chị Chu tình hình của cô có ổn không?】【Có cần chúng tôi giúp đỡ không, chúng tôi thấy cô có vẻ hơi mệt đấy.】【Hơn nữa với tình trạng mệt mỏi này của cô, chị Chu cô có chắc mình có thể tiếp tục không?

Tôi cảm thấy cô đang gặp nguy hiểm.】Ngay lúc này!

Càng ngày càng nhiều người bày tỏ sự lo lắng cho Chu Tiểu Di!

Chương 895

Nhưng Chu Tiểu Di lúc này lại vô cùng vui vẻ.

Cô dẫn Vương Khải Toàn chạy ra ngoài.

Đứa bé kia vươn móng vuốt sắc nhọn vồ lấy lưng Vương Khải Toàn!

Áo của Vương Khải Toàn đã bị xé rách một góc.

Lúc này Chu Tiểu Di nhanh chóng quay người lại!

Cô đã nhận nhiệm vụ phải cứu Vương Khải Toàn.

Vì vậy, hôm nay dù thế nào cũng là một ngày vô cùng quan trọng!

Cô nhất định sẽ cứu Vương Khải Toàn.

Chỉ hy vọng Vương Khải Toàn có thể bình tĩnh một chút!

Đừng quá lo lắng!

Mọi chuyện đều ổn cả!

Chỉ cần tin tưởng cô là được.

Vương Khải Toàn lúc này cũng nhìn Chu Tiểu Di!

Anh ta cảm thấy Chu Tiểu Di lúc này đặc biệt vững vàng!

Đặc biệt giống một người bình thường.

Chỉ cần ở bên cạnh cô!

Dường như mọi thứ đều trở nên không đáng sợ nữa.

Lúc này Vương Khải Toàn cười nói: "Lão Hồ ~ lần này thật sự cảm ơn cậu, cảm ơn tình bạn này." "Vì cậu đến cứu tôi, vậy hôm nay tôi cũng sẽ báo đáp cậu một chút, cậu chỉ cần tin tưởng là được." Lúc

này vô số cư dân mạng không biết phải nói gì nữa.

Chu Tiểu Di có lẽ thật sự là một đồng đội đáng tin cậy!

Nhưng trên thực tế!

Lúc này Chu Tiểu Di lại vô cùng bất lực!

Tất cả mọi thứ lúc này, thực ra đều là tình huống do Vương Khải Toàn tưởng tượng ra trong lòng!

Nhìn có vẻ những người này đều vô cùng kích động.

Cần biết rằng trong tình huống như vậy!

Vương Khải Toàn lúc này tự biết mình đang ở đường cùng.

Anh ta cũng sẽ không đưa ra nhiều quyết sách như vậy.

Lúc này Vương Khải Toàn quả thực có chút kích động rồi!

Chỉ thấy anh ta lớn tiếng gào thét: "Ông đi đi, Lão Hồ, đừng lo sống chết của tôi nữa, bây giờ tôi đã phế rồi." "Nếu ông cứ tiếp tục ở bên cạnh tôi, tôi chỉ sợ sẽ làm liên lụy đến ông." Lúc này Vương Khải Toàn cuối cùng cũng nhận ra tình huống này.

Nhưng Chu Tiểu Di lại lớn tiếng hét lên: "Bỏ bạn bè lại một mình mà bỏ đi, chuyện này là không thể làm được." Chu Tiểu Di không nói hai lời, đột nhiên rút súng phun lửa ra.

Cô phun về phía lũ nhện đang chắn đường phía trước!

Chương 896

Và cả đứa bé trai đã hóa thành lệ quỷ nữa.

Mặc dù cánh tay đó rất lớn!

Nhưng cô căn bản không hề sợ hãi!

Trong nháy mắt, cô đã đánh bay cánh tay đó ra xa.

Trông vô cùng mạnh mẽ!

Trong khoảnh khắc này!

Cô cũng cuối cùng đã hiểu được thực lực của mình mạnh đến mức nào.

Lúc này Chu Tiểu Di lớn tiếng nói: "Được rồi, xông ra ngoài với tôi, tôi có súng phun lửa trong tay đây." "Có vũ khí tốt như vậy ~ lẽ nào còn chết ở đây sao?" Mặc dù nói là vậy!

Nhưng fan trong phòng livestream lại lớn tiếng bình luận.

Bình luận trên livestream cũng đang điên cuồng tràn ngập màn hình. 【Chị Chu ~ muốn đi thì mau đi đi.】 【Đúng vậy, chị Chu cô đừng quá tự mãn, cô có nhận ra một tình huống đáng sợ không.】 【Đó là hiện tại chúng ta tuy có thể dựa vào thực lực để thoát thân, nhưng tiếp theo nếu gặp phải khó khăn thật sự thì phải làm sao?】 【Chị Chu có thể suy nghĩ kỹ hơn về đối sách được không?】 【Chị Chu tôi phát hiện cô bây giờ đã trở nên vô cùng bốc đồng rồi.】 【Hơn nữa cô lúc nào cũng như đang sử dụng một số kỹ xảo bốc đồng, đây là một chuyện vô cùng nguy hiểm.】 【Chị Chu khi xem xét mọi việc nhất định phải suy nghĩ thật kỹ.】 【Tuyệt đối không thể dựa vào ý nghĩ của mình mà làm ra chuyện như vậy, nhất định phải nghĩ thông suốt rồi mới làm.】 【Chu Tiểu Di nghe đây, bây giờ tôi

gọi thẳng tên cô rồi đấy, tôi đến đây không phải để giáo huấn cô.】【Nhưng hôm nay tôi đã đến đây, tôi nhất định phải giáo huấn cô một chút.】【Tôi nhất định phải cho cô biết cách làm hiện tại của cô là vô cùng sai lầm, hành vi này của cô chẳng khác nào tự mình đưa mình vào chỗ chết.】【Hành vi này của cô là vô cùng không sáng suốt, xin cô hãy tỉnh táo một chút.】【Nếu không thì tình huống này sẽ vô cùng khó xử, sẽ dẫn cô đến cực đoan.】【Sẽ khiến cô ngày càng mệt mỏi, ngày càng yếu ớt.】【Đúng vậy, nếu đã vậy, thực lực của cô cũng sẽ bị một số thứ hạn chế.】【Vậy nên Chu Tiểu Di, cô mau chóng suy nghĩ đối sách đi, đừng để chúng tôi lo lắng nữa, được không?】Trong khoảnh khắc này!

Chu Tiểu Di dường như cũng dần dần hiểu ra điều gì đó!

Cô cũng biết mình nên làm gì rồi.

Tất cả mọi người dường như đều đã hiểu.

Chu Tiểu Di lúc này cười rất vui vẻ!

Và cô cũng biết những rủi ro mình có thể phải đối mặt tiếp theo.

Những rủi ro này có lẽ là những điều cô chưa từng đối phó trong đời.

Thế là... bình luận trên livestream lại một lần nữa tràn ngập màn hình...【Trời ơi ~ chuyện gì vậy?

Chị Chu điên rồi sao?】【Chị Chu bây giờ đang thách thức nhiều độ khó, nhiều cửa ải lớn như vậy, điều này đơn giản không phải là thứ mà người thường có thể thách thức được.】【Trời ơi!

Chỉ có người như chị Chu mới có được dũng khí lớn đến vậy.】【Dám thách thức, dũng cảm tiến lên vốn dĩ đã là một trạng thái tốt nhất rồi, còn gì để nói nữa?】【Chu Tiểu Di từ trước đến nay vẫn luôn như vậy, đây là một trạng thái đáng để chúng ta tôn kính, đáng để

chúng ta ngưỡng mộ.】【Nhưng vào lúc này, chúng ta chỉ tôn kính, chỉ ngưỡng mộ cũng chẳng ích gì, chúng ta phải tự mình hiểu rõ một số chuyện mới được.】【Đúng, cô nói rất đúng, chúng ta phải tự mình hiểu rõ.】【Chu Tiểu Di lúc này quả thực đã làm rất nhiều chuyện, cũng khiến chúng ta cảm thấy vô cùng cạn lời.】【Nhưng chúng ta là fan của cô ấy, nên tận tâm tận lực giúp đỡ cô ấy, chứ không phải đi bôi nhọ cô ấy.】【Sự bôi nhọ như vậy không có bất kỳ ý nghĩa gì.】【Anh em ơi đừng nói nhảm nữa, bắt đầu hành động thôi.】【Hôm nay chúng ta phải bắt đầu bảo vệ chị Chu thật tốt, phải để chị Chu cảm nhận được sự ấm áp giữa người với người của chúng ta.】【Ai cũng như vậy, thế giới này là một thế giới tràn đầy ấm áp.】【Cố lên chị Chu, Chu Tiểu Di ngàn vạn lần đừng để chúng tôi cảm thấy mệt mỏi.】【Ngàn vạn lần đừng để những người cô đang quan tâm lúc này dần dần cảm thấy đau lòng, cảm thấy buồn bã.】【Nếu không thì đến cuối cùng chắc chắn sẽ không còn ai có thể hiểu cô nữa.】 Chu Tiểu Di lúc này có lẽ đã hiểu những lời cư dân mạng nói!

Trên mặt mỗi người đều nở một nụ cười cực kỳ vui vẻ.

Có thể thấy!

Ai nấy cũng đều rất vui vẻ!

Cũng đều rất thích nụ cười đó.

Trong khoảnh khắc này Chu Tiểu Di cũng không biết phải nói gì nữa.

Chu Tiểu Di lúc này đột nhiên cười rất vui vẻ, lớn tiếng hét lên: "Anh em ơi, sự việc đã đến nước này, không cần nói nhiều nữa!

Xông lên!

Tôi sẽ tiêu diệt hết lũ nhện này." Lũ nhện và đứa bé trai đó đều lao

đến vị trí này!

Chương 897

Chu Tiểu Di lúc này một mình e rằng khó có thể chống đỡ.

Nhưng cô không hề hoảng sợ!

Cô dùng hết sức lực toàn thân muốn xông lên.

Fan trong phòng livestream lại một lần nữa gửi bình luận, cổ vũ chị Chu.

Trong khoảnh khắc này, cô dường như đã hiểu cách đối nhân xử thế!

Cách đạt đến một trình độ đỉnh cao!

Một cảnh giới đỉnh cao.

Chu Tiểu Di lúc này cười rất vui vẻ!

Trông như một người không có chuyện gì cả.

Tuy nhiên, trời biết trong lòng cô đã trải qua bao nhiêu chuyện đau khổ!

Bề ngoài nhìn Chu Tiểu Di cứ như không có chuyện gì, một cảm giác vô cùng bình tĩnh.

Nhưng trên thực tế lại không phải vậy!

Nỗi đau khổ của Chu Tiểu Di không nói cho bất cứ ai.

Cô vẫn luôn như vậy!

Một mình chịu đựng tất cả nỗi đau.

Trên thế giới này, người có thể một mình chịu đựng nỗi đau!

Tuyệt đối là sự tồn tại độc nhất vô nhị, vô cùng hiếm có trên đời này.

Trong khoảnh khắc này!

Chu Tiểu Di cả người đều lộ vẻ vô cùng bất lực.

Cô liều mạng gào thét: "Anh em ơi ~ đừng vu khống người khác như vậy nữa." "Làm hại người khác như vậy là hành vi vô cùng sai trái." "Theo tôi thấy, mỗi người đều nên có suy nghĩ riêng của mình, chứ không nên giống như bây giờ." "Đây là điều tôi cảm thấy sai nhất." Chu Tiểu Di nói xong, trên mặt cô cũng lộ ra một vẻ bất lực.

Có lẽ trong mắt cô ~ mình đã có thể đạt được rất nhiều sức mạnh, rất nhiều hào quang...

Chu Tiểu Di với tất cả hào quang đó lập tức xông vào!

Lần này, bất kể là cứu ai, cô cũng sẽ làm được!

Mặc kệ người khác có mắng cô là "thánh mẫu" hay không.

Cô rút súng phun lửa ra, vung vẩy trong tay!

Trông vô cùng uy phong!

Bất kể là ai, chỉ cần làm hại cô, đều không được!

Khẩu súng phun lửa này đã giết chết nhện, giết chết zombie, và đủ loại quái vật.

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Cô cũng hy vọng có thể thông qua những lựa chọn của mình để giúp đỡ nhiều người hơn.

Chương 898

Đây vẫn luôn là kỳ vọng tốt nhất của Chu Tiểu Di bấy lâu nay.

Trong khoảnh khắc này!

Vô số người có lẽ đã dần dần hiểu được sự kỳ vọng trong lòng Chu Tiểu Di.

Fan trong phòng livestream lại một lần nữa gửi bình luận, cổ vũ chị Chu!

Tặng cô một ít "súp gà" năng lượng tích cực.

Đúng vậy, chính vì có những kỳ vọng này!

Chu Tiểu Di mới có thể trở thành hình mẫu mà mọi người tưởng tượng.

Điều này cũng khiến Chu Tiểu Di nhìn thấy một chút ánh sáng của nhân tính.

Bản thân vốn dĩ là như vậy!

Thế giới rộng lớn vô vàn điều kỳ diệu.

Nếu thật sự muốn đấu với người, đấu với trời, ít nhất cũng phải như Chu Tiểu Di, có thể đạt được thành tích.

Có thể trở thành một tuyển thủ vô cùng xuất sắc!

Đây cũng là điều Chu Tiểu Di vẫn luôn kỳ vọng.

Bởi vì trong lòng cô, cô cảm thấy mình đã cố gắng hết sức rồi!

Đây chính là thời khắc cuối cùng, cơ hội cuối cùng của cô.

Chu Tiểu Di vô cùng vui vẻ, cô không nhịn được nói: "Vương Khải Toàn ông yên tâm đi, đứa bé đó đã đi rồi." Lúc này Vương Khải

Toàn lập tức hỏi: "Đứa bé đó tên là gì?" Chu Tiểu Di cười nói: "Đứa bé đó tên là Diệp Phàm." Vương Khải Toàn lập tức nói: "Sao ông biết nó tên Diệp Phàm?" Chu Tiểu Di nói: "Bạn học của đứa bé đó nói với tôi." Trong khoảnh khắc này Chu Tiểu Di cảm thấy tinh thần mình sắp sụp đổ rồi.

Vương Khải Toàn này dường như hơi ngốc, sao những lời mình nói mà đối phương lại không hiểu hết, điều này khiến Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng đau khổ.

Chu Tiểu Di cũng không biết phải giải thích thế nào nữa, có rất nhiều tình huống trước mắt khiến cô không hiểu.

Thậm chí khiến cô cảm thấy bất lực, Chu Tiểu Di cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Vương Khải Toàn lúc này vô cùng bình tĩnh, trông như một người không có chuyện gì cả.

Tuy nhiên, chính vì cảm giác này, khiến người khác cảm thấy anh ta vô cùng kỳ lạ.

Lúc này!

Chu Tiểu Di lớn tiếng nói: "Vương Khải Toàn mau đi đi, đừng quay đầu lại." "Đừng để ý đến đứa bé phía sau, nếu không sẽ rơi vào quá trình vạn kiếp bất phục đấy." Lúc này Vương Khải Toàn mới cuối cùng nhận ra mình đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng.

Anh ta cứ ba bước lại quay đầu nhìn lại phía sau, trúng phải chiêu của đứa bé.

Bản thân đứa bé đó là một sự tồn tại yêu ma, trong khoảnh khắc này dường như có một luồng gió mạnh hút Vương Khải Toàn vào.

Vương Khải Toàn lúc này tiến thoái lưỡng nan, dường như làm cách nào cũng không thể tránh khỏi.

Đòn tấn công của đứa bé đó, thủ đoạn của nó có thể nói là cực kỳ tàn nhẫn, cực kỳ sắc bén.

Khiến người ta cảm thấy cuộc đời dường như đều sắp bị đảo lộn.

Thật là đáng sợ, thật không biết đứa bé này rốt cuộc đã dùng chiêu thức đáng sợ nào.

Chỉ là khiến người ta cảm thấy hành vi của nó đã có chút không đúng rồi, bản thân nó dường như đã đạt đến một thành tựu đỉnh cao nào đó.

Chương 899

Lúc này Chu Tiểu Di cũng không nhịn được hét lên: "Đi đi, Vương Khải Toàn đừng quay đầu lại nữa." Ngay lúc đó.

Đứa bé kia đột nhiên vươn một bàn tay lớn vồ lấy cô...

Vương Khải Toàn thấy sắp không kịp né tránh, Chu Tiểu Di ngay thời khắc then chốt nhất, đột nhiên nắm lấy vai hắn, dùng sức kéo mạnh Vương Khải Toàn về.

Khoảnh khắc ấy, Chu Tiểu Di vô cùng kinh ngạc, nhìn Vương Khải Toàn bằng vẻ mặt khó tin, rồi nói: "Thằng nhóc cậu đúng là mệnh lớn, cậu suýt chết ở đó rồi, cậu biết không?".

Lúc này, Vương Khải Toàn cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn cảm thấy vô cùng mơ hồ.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Hắn cũng không biết, chỉ thấy vô cùng mông lung.

Vương Khải Toàn lúc này biết mình nói gì cũng vô nghĩa.

Chuyện đã đến nước này, không cần nói thêm nữa.

Vì đã bị kéo lại, hắn biết mình khó thoát khỏi cái chết.

Hắn bối rối lùi lại hai bước, muốn dựa vào thân pháp của mình để rời khỏi đây.

Vương Khải Toàn hiểu rõ một điều: nơi này không nên ở lâu.

Ngay lúc đó, đứa bé kia tóm lấy hắn, nói lớn: "Muốn chạy?

Chạy là không thể đâu, hôm nay đã bị tao bắt được, chúng mày không ai chạy thoát được đâu.". "Ha ha ha ha…" Đứa bé trai cười vô cùng ngạo mạn.

Và ngay lúc này, đột nhiên…
Lập tức, những người xem livestream lại bắt đầu spam bình luận.
【Chu tỷ, chạy mau, thằng nhóc này hình như là một sinh vật khủng khiếp đấy. 】
【Trông có vẻ còn đáng sợ hơn cả bỉ lệ quỷ, mọi người nhất định phải cẩn thận đấy. 】
【Chu tỷ mau bảo vệ tốt Vương Khải Toàn, đương nhiên quan trọng nhất là bảo vệ tốt chính mình nhé, chị đừng có chết ở đây đó. 】
Dưới sự cổ vũ của fan hâm mộ và cư dân mạng, cuối cùng họ cũng thoát khỏi thế giới dưới lòng đất của Long Lĩnh Mê Quật.

Nhưng ngay sau đó, Chu Tiểu Di đột nhiên phát hiện hình như có gì đó không ổn.

Cảm giác của cô đã dần trở nên mơ hồ, cô dường như nhìn thấy ảo ảnh, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Cô không biết chuyện gì đang xảy ra, thậm chí còn có chút bàng hoàng.

Chuyện gì rốt cuộc đã xảy ra vậy?

Ánh mắt Chu Tiểu Di lập tức nhận ra tình hình không đúng.

Cô liền kêu lên: "Mọi người cẩn thận, hình như tình hình ở đây không ổn.".

Dường như bị tiếng của Chu Tiểu Di làm cho giật mình, vô số người tại hiện trường đều cảm thấy tình hình quả thực không đúng.

Chuyện gì đang xảy ra vậy, thật khiến người ta khó xử.
Đúng lúc này!

Cuối cùng một tiếng nổ lớn, Vương Khải Toàn nhảy ra!

Hắn lớn tiếng kêu lên: "Tình hình không đúng, bên này quả thực không đúng, Hồ Bát Nhất rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Chúng ta đã thoát ra rồi, nhưng hình như lại tiến vào một mê cung sâu hơn.". "Rốt

cuộc là chuyện gì vậy?

Chương 900

Hồ Bát Nhất cậu có thể giải thích một chút không?".

Lúc này Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng cạn lời.

Giải thích cái gì?

Giải thích cái quái gì!

Tôi còn không hiểu đây.

Lúc này Chu Tiểu Di thà nói là cạn lời, còn hơn là cảm thấy đau khổ.

Làm sao có thể giải thích hiện tượng này, cô cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lúc này, bình luận livestream bắt đầu spam.
【Có một câu nói cũ rất hay, mọi người đều là lần đầu làm người, tại sao tôi phải giải thích nhiều thứ như vậy cho các bạn? 】
【Mọi người ơi, bây giờ cũng cảm thấy rất đau đầu đúng không? 】
【Chu Tiểu Di lúc này cũng cảm thấy rất khó chịu, rất đau khổ. 】
【Có thể nói có những chuyện không phải Chu tỷ một mình có thể quyết định được. 】
【Có những chuyện cô ấy thực sự không tự mình quyết định được, đúng không? 】
【Đúng vậy, chúng ta bây giờ chỉ có thể bất lực nhìn những chuyện đang xảy ra trước mắt, nhưng lại không thể làm bất cứ thay đổi nào. 】
【Bản thân điều này đã là một chuyện khiến cô ấy cảm thấy rất đau khổ, nên không cần thiết phải thể hiện sự kích động quá mức. 】
Ngay lúc này!

Chu Tiểu Di có lẽ cũng đã hiểu ra!

Cô lập tức lớn tiếng nói với người xem livestream: "Anh em, tôi biết chuyện gì rồi, mọi người cũng không cần kích động như vậy.".

"Những chuyện tiếp theo cứ giao cho tôi, hình như tình hình đã càng lúc càng không đúng.". "Nhưng cụ thể là chuyện gì, nhất thời tôi cũng không nói rõ được.". "Tóm lại ~ nếu mọi người tin tưởng tôi, thì cứ tin, không tin thì cũng đành chịu.".

Fan hâm mộ trên livestream cuối cùng cũng cảm nhận được sự kiên trì từ Chu tỷ.

Nhiều người không kìm được mà lớn tiếng hô hào.
【Chu tỷ, Chu tỷ, chúng tôi tin chị. 】
【Dù chị nói gì, chúng tôi cũng tin chị, sức mạnh của fan hâm mộ vĩnh viễn là vô tận như vậy, đúng không? 】
Ngay lúc này!

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy có chút khó hiểu!

Thậm chí không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bình luận livestream lại một lần nữa spam.
【Chu tỷ, chúng tôi đều là fan chân chính của chị.

Hiện tại mọi người đã tiến vào một mê cung. 】
【Mê cung chắc chắn là vô cùng đau khổ, nếu mọi người không vượt qua mê cung này. 】
【Vậy thì mọi người rất khó có thể đi đến tầng tiếp theo.

Chương 901

】
Khi Chu Tiểu Di nghe thấy câu này, cả người cô đều chấn động. "Cái quái gì?

Còn có tầng tiếp theo sao?

Trời ơi!".

Chu Tiểu Di cảm thấy nhận thức của mình đã bị làm mới. "Nếu còn có tầng tiếp theo, rốt cuộc là gì?" "Chẳng lẽ tầng tiếp theo là địa ngục sao?

Điều này cũng quá đáng sợ rồi, thực sự quá đáng sợ rồi.".

Trong khoảnh khắc này, có thể nói nhiều người thậm chí không dám nghĩ tới chuyện này, chuyện này thực sự quá đáng sợ.

Nhiều người đều cảm thấy nhắm mắt lại cũng đau khổ.

Lúc này, Chu Tiểu Di cuối cùng cũng hiểu được tấm lòng của mọi người.

Cô vô cùng cảm động.

Người xem livestream thấy cảnh này, ai nấy đều thốt lên cảm thán, bởi lẽ có được sự đồng cảm và ủng hộ như vậy là điều không dễ dàng.

Giữa người với người, cần có sự chân thành và cống hiến để kết nối.

Nhưng giờ đây, tâm trạng của mọi người đều đang rất tệ, không biết làm sao để xoa dịu.

Điều này thực sự mang lại cảm giác tuyệt vọng.

Có lẽ chính vì tâm trạng trở nên cực kỳ tệ, nên mới có nhiều

chuyện dần dần hiện ra như vậy.

Nỗi đau khổ này, không biết sẽ chìm đắm bao lâu.

Trong khoảnh khắc này, dù là ai e rằng cũng không có cách nào.

Chu Tiểu Di, chẳng lẽ cô ấy có cách sao?

Không có!

Bất cứ ai cũng không có cách nào!

Có thể nói bản thân điều này đã là một chuyện vô cùng bất lực.
Cho dù là Chu Tiểu Di cũng không thể làm được bất cứ thay đổi nào!

Có những chuyện là như vậy!

Cô phải chấp nhận!

Phải cam chịu.

Có lẽ đây chính là số mệnh!

Là số mệnh bất công đó.

Chu Tiểu Di trong khoảnh khắc này dường như đã lĩnh hội rất nhiều điều.

Tâm trạng của cô cũng bắt đầu trở nên nóng nảy!

Đã không còn vẻ bình tĩnh như trước nữa.

Chương 902

Trong khoảnh khắc này!

Cả người cô đã sững sờ!

Hoàn toàn không giống vẻ mà một người nên có.

Đương nhiên!

Lúc này Chu Tiểu Di vẫn chưa ý thức được tình hình có chút không đúng.

Cô vẫn cố gắng giữ vẻ mạnh mẽ, lớn tiếng hô khẩu hiệu của mình: "Tôi chính là streamer ưu tú nhất, từ bây giờ ~ tôi sẽ thoát khỏi mê cung này.". "Tôi không quan tâm mê cung này khó đi đến mức nào!" "Từ hôm nay trở đi, tôi nhất định sẽ thoát khỏi mê cung, đây là lời tôi nói.".

Khi Chu Tiểu Di nói chuyện!

Vô số fan hâm mộ trong livestream lại một lần nữa spam bình luận.
【Trời ơi ~ Chu tỷ nói hay quá, Chu tỷ đơn giản là quá lợi hại. 】
【Nghe xong lời của Chu tỷ, cả người tôi đều cảm thấy như được đổi mới. 】
【Như được đổi mới, như được tái sinh, thực sự quá cảm động. 】
【Chu tỷ nói hay quá, quả thực là như vậy, chỉ là một tên tiểu minh công thôi, làm sao có thể khống chế được Chu tỷ nhà ta chứ? 】
【Thật đáng buồn cười, nhưng dù là như vậy, chúng ta cũng không nên quá lo lắng về một số vấn đề. 】
【Có rất nhiều chuyện đều có thể giải quyết được, có thể giải quyết dễ dàng, không cần quá lo lắng. 】
【Tôi chỉ hy vọng mọi người đều có thể hiểu một điều, trên thế giới này những người thực sự có thiện ý với bạn vẫn rất ít. 】
【Lòng tốt là một phẩm chất, càng là một bản năng! 】
【Hiện tại Chu Tiểu Di đã đạt đến một

cảnh giới vô cùng thiện ý với người khác. 】
【Nhưng lòng tốt của cô ấy không nhất định sẽ nhận được báo đáp tốt đẹp, rất có thể sẽ bị người khác lợi dụng. 】
【Vậy nên Chu Tiểu Di lúc này thực ra khá bất lực, cô ấy cũng không biết mình nên làm gì nữa. 】
Vương Khải Toàn nhìn xung quanh môi trường!

Hắn liền chuẩn bị tự mình mò mẫm đi ra ngoài.

Hắn cảm thấy mình nhất định phải tìm được một con đường thoát khỏi mê cung!

Nhưng mà.... muốn tìm được con đường này, quả thực rất khó.

Hắn cũng không biết phải làm sao!

Trong một khoảnh khắc!

Hắn cũng trở nên luống cuống.

Nhưng hắn biết mình bây giờ phải bình tĩnh.

Phải suy nghĩ thật kỹ!

Bởi vì chỉ cần suy nghĩ kỹ một số chuyện!

Chương 903

Hắn mới có thể có được một số manh mối vô cùng quan trọng.

Về điểm này!

Thực ra mọi người trong lòng đều rất rõ ràng!

Nhưng lúc này lại không ai đưa ra ý kiến, đưa ra đề xuất.

Và bên kia.

Fan hâm mộ trong livestream cũng không ngừng spam bình luận.
【Chu tỷ tôi biết đường đi rồi, Chu tỷ mau hành động đi. 】
【Đúng vậy, Chu tỷ nếu không hành động nữa, thực sự rất khó xử, nhất định phải nghe theo chỉ dẫn của chúng tôi hành động nhé? 】
【Chu tỷ không thành vấn đề đâu, sự chỉ huy của chúng tôi chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, đi theo chỉ huy của chúng tôi tuyệt đối không sao đâu. 】
【Một đường thuận buồm xuôi gió thuận tài thần. 】
【Chu tỷ, đi từ bên phải, lối ra bên phải đó chắc chắn có thể thoát ra được, tin chúng tôi đi. 】
【Chu tỷ chỉ cần chị tin chúng tôi là đúng rồi, lối ra bên phải đó chắc chắn là lối ra vạn năng, nhất định thoát ra không thành vấn đề lớn đâu. 】
【Có dám tin không?

Có dám tin không?

Chỉ hỏi chị câu này thôi. 】
Chu Tiểu Di lúc này chỉ cảm thấy khó xử!

Bởi vì cô hoàn toàn không ngờ những người này không biết đang làm gì.

Và bình luận livestream lúc này vẫn tiếp tục spam.
【Họ trông có vẻ thực sự rất điên cuồng, trong nháy mắt đều không biết phải hiểu

thế nào nữa. 】
【Đôi khi thực sự cảm thấy họ rất buồn cười, dù sao Chu tỷ cũng có những suy nghĩ của riêng mình. 】
【Không cần thiết phải vì chuyện của người khác mà khiến cô ấy phải suy nghĩ lại, ít nhất cô ấy nghĩ vậy. 】
【Thế nên ~ Chu Tiểu Di dần dần có những suy nghĩ của riêng mình, trông thực sự rất đau khổ. 】
【Anh em, nhưng cô ấy cũng biết không muốn phóng đại nỗi đau khổ này. 】
【Đúng, dù sao tình huống này là rất khó chịu. 】
【Tôi nghĩ lúc này cô ấy đã dần dần hiểu ra, cần phải khiến mình có được một chút thiện cảm. 】
Trong khoảnh khắc này!

Chu Tiểu Di cũng không biết phải làm sao nữa.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy!

Cô đã không còn hiểu chuyện gì mới là quý giá nhất nữa.

Trái tim Chu Tiểu Di dường như cũng đã thay đổi!

Cô đi dọc theo mép mê cung vài bước.

Dần dần phát hiện nơi đây hình như có gì đó không ổn.

Chương 904

Chu Tiểu Di mỉm cười nói: "Được rồi, được rồi, đừng nghĩ nhiều quá, anh em.". "Chúng ta có thể thoát ra được bản thân đã là một loại may mắn, tại sao chúng ta còn phải gây khó dễ cho người khác?" "Dù sao trên thế giới này, những người có được may mắn là cực kỳ ít.". "Vì vậy chúng ta nhất định phải hiểu rõ một số đạo lý, phải biết một chút lý trí, tôi cho rằng đây mới là điều quan trọng nhất.". "Người thực sự lý trí, họ rất tỉnh táo và có nhận thức của riêng mình.". "Trong khoảnh khắc này tôi cũng hy vọng mọi người có thể giúp đỡ lẫn nhau.". "Hiện nay, mọi người thường thiếu đi tinh thần giúp đỡ lẫn nhau và vui vẻ giúp đỡ người khác.". "Điều này khiến nhiều người đều cảm thấy vô cùng u uất.".

Chu Tiểu Di rất nhanh đã nghĩ ra một phương pháp, đó là giúp đỡ người khác và vui vẻ giúp đỡ họ.

Hôm nay Chu Tiểu Di muốn làm chính là chuyện này, những chuyện khác cô đều không để tâm nữa.

Hôm nay dù là ai đến, người cô muốn cứu nhất định phải cứu được.

Chu Tiểu Di đã đưa ra một số phán đoán cho trái tim mình, dù là ai cô cũng phải cứu được, đây chính là suy nghĩ thật sự của cô.

Lần này cô cũng cảm thấy khắp người dường như bùng cháy lên ý chí chiến đấu, ý chí chiến đấu hừng hực.

Thấy cảnh này, bình luận lại bắt đầu nhảy lên.

Trong khoảnh khắc này, có thể nói bất cứ ai cũng vậy, chỉ cần ý chí chiến đấu trong lòng được khơi dậy, mọi thứ đều sẽ khác!

Chu Tiểu Di cũng vậy, cô liều mạng tìm kiếm lối ra xung quanh.

Sau đó!

Một đứa bé trai đi đến trước mặt Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di cảm thấy không đúng.

Cô lập tức rút từ balo hệ thống ra một khẩu súng phun lửa, hét vào mặt đứa bé trai: "Cút ngay, nếu không tao sẽ cho mày biết tay, đừng có được đằng chân lân đằng đầu.". "Trước đó đã nể mặt mày rồi, mày thằng nhóc này không ngừng làm hại chúng tao.". "Không ngừng dùng những thứ quái lạ, mày thằng nhóc này thật sự nghĩ tao không biết sao?" "Mày thực ra không phải là trẻ con loài người, mày là một giấc mộng được hóa ra từ nơi này, là ác quỷ của nơi này.".

Nghe thấy câu này!

Vương Khải Toàn lập tức cảm thấy rất chấn động.

Hắn liền nói: "Sao vậy lão Hồ?

Sao cậu lại không nhìn ra thân phận của đứa bé này?

Đứa bé này rốt cuộc là ai vậy?" "Cậu có bí mật gì không thể nói sao?"
Nghe thấy lời của Vương Khải Toàn, Chu Tiểu Di lập tức hét lên: "Bí mật gì?

Cậu muốn biết bí mật gì?" "Tôi nói thật cho cậu biết, đứa bé này chính là ác linh trong Long Lĩnh Mê Quật.". "Nếu chúng ta không bắt được nó, thì thực sự rất tệ hại.".

Chu Tiểu Di nói xong, mọi người đều cảm thấy vô cùng chấn động, nhiều người thậm chí kinh ngạc đến rớt cả mắt.

Vẻ mặt chấn động này có thể nói là rất kinh ngạc, khó tả được cảm giác đó.

Chương 905

Dù sao nếu chuyện này xảy ra với họ, họ tám chín phần mười là không thể chấp nhận được.

Chuyện này thực sự quá kỳ dị!

Kỳ dị đến mức khiến người ta không phân biệt được thật giả.

Vì vậy khi Chu Tiểu Di nói những lời này!

Cũng vẫn thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Rất nhanh.

Bình luận livestream liền không ngừng spam.

Nhiều người đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Chu Tiểu Di quả thực muốn bày tỏ hết suy nghĩ của mình, điều này cũng xuất phát từ sự tôn trọng cá nhân của cô.

Thực ra mỗi người đều nên như vậy.

Những người trưởng thành trong môi trường tôn trọng lẫn nhau như thế này!

Mới có thể coi là một người hoàn chỉnh.

Còn những người có tư tưởng không hoàn chỉnh, suy nghĩ lung tung!

Thường là những người lớn lên trong môi trường phức tạp.

Những người này phần lớn đều đi kèm với một số rối loạn về tinh thần.

Lúc này Chu Tiểu Di vô cùng kích động.

Cô không kìm được hét lên: "Đủ rồi, mọi người đừng giải thích

nữa.". "Đứa bé này chính là ác linh.".

Lời này vừa nói ra.

Cư dân mạng trong livestream lập tức sôi trào.
【Cái gì?

Ác linh? 】
【Chu tỷ, chị bình tĩnh lại, thiên vạn phải bình tĩnh đó. 】
【Tôi biết chị bây giờ rất ghét đứa bé này, nhưng chỉ dựa vào điểm này mà khẳng định đứa bé là ác linh, điều này cũng không nên. 】
【Chẳng lẽ chị biết nội tình gì hay nói cách khác chị biết sự thật gì sao? 】
Chu Tiểu Di lập tức nói: "Đương nhiên, nếu tôi không biết nội tình, không hiểu sự thật, thì làm sao tôi lại nói ra những lời như vậy.".

Mọi người nghe xong lời của Chu Tiểu Di.

Tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Có thể nói lời nói này của Chu Tiểu Di ngay lập tức đã thức tỉnh họ.

Trước đó nhiều người vẫn không tin.

Cảm thấy dường như không thể nào.

Chương 906

Chu Tiểu Di cũng nhất định phải thoát khỏi nơi này.

Nơi gọi là Long Lĩnh Mê Quật này, quả thực đã không còn an toàn nữa.

Ngoài Long Lĩnh Mê Quật ra, còn có những nơi khác cũng có thể đi du lịch.

Rất nhanh.

Chu Tiểu Di liền chuẩn bị đi đến bản đồ tiếp theo.

Cô biết nơi đây không nên ở lâu, đổi bản đồ mới là vương đạo.

Lúc này.

Chu Tiểu Di dường như đã được người khác sắp xếp rõ ràng.

Trông vô cùng kiên định.

Cuộc đời cô dường như đã vướng vào một ý chí kiên định.

Chính là ý chí lực kiên định không lay chuyển của Chu Tiểu Di.

Quả thực mang lại cho cô một cảm giác vô cùng dũng cảm, vô cùng quyết đoán.

Lúc này Chu Tiểu Di không kìm được cười nói: "Được rồi, được rồi, không cần nói nhiều nữa, những người như các bạn chỉ có ý chí kiên cường thôi là không đủ đâu.". "Trên thế giới này ngoài ý chí ra, còn có rất nhiều thứ khác.". "Mà những thứ đó mới là những thứ duy nhất có thể tồn tại trên thế giới này của chúng ta.". "Mọi người nhất định phải hiểu đạo lý này, chỉ khi hiểu đạo lý thì mới được.".

Chu Tiểu Di chỉ muốn khuyên nhủ mọi người trong livestream.

Và cư dân mạng trong livestream lúc này cũng đang liên tục gửi bình luận.
【Chu tỷ đừng rời Long Lĩnh Mê Quật, ở đây còn rất nhiều bảo vật chưa lấy ra mà. 】
【Đúng vậy, hơn nữa chị mới vừa giải cứu Vương Khải Toàn, chị đã định cùng Vương Khải Toàn đi rồi sao? 】
Lúc này Chu Tiểu Di không khỏi mỉm cười.

Cô nói: "Cái quái gì?

Cái gì mà cùng hắn đi?

Tôi có lựa chọn của riêng mình nhé?

Tôi là một người có cá tính.".

Người xem livestream dường như vẫn không tin, vẫn đang tranh luận rất sôi nổi.

Âm thanh tranh luận này cũng ngay lập tức mang lại cho cô một cảm giác vô cùng chấn động.

Chu Tiểu Di đối với điều này chỉ có thể tiếp tục cười khổ. "Mấy đứa ngốc các cậu thật sự quá lo lắng cho tôi rồi, đã nói là không sao rồi mà?".

Thực ra Chu Tiểu Di lúc này trong lòng vẫn rất vui vẻ.

Và cư dân mạng trong livestream cũng tiếp tục gửi bình luận spam.
【Chu tỷ, sao lại không sao được, chị có thể đã trải qua nguy hiểm gì, có nguy hiểm gì thì mau nói với chúng tôi, chúng tôi đều sẽ giúp chị, Chu tỷ.

Chương 907

】
【Đúng vậy, Chu tỷ, bây giờ chị đi đến bản đồ tiếp theo của Long Lĩnh Mê Quật, nói không chừng có nhiều rủi ro hơn ở nơi đó. 】
【Tôi trước đây trong CG kịch bản đã thấy một cái Vân Thiên Cung, chị không phải là muốn đến đó chứ? 】
Lúc này Chu Tiểu Di rất nhanh đã nghĩ đến.

Không sai.

Cô đã chuẩn bị đi Vân Thiên Cung.

Dù sao đó cũng là một nơi vô cùng vĩ đại.

Hơn nữa cô cảm thấy.

Đến nơi đó chắc chắn có thể kích hoạt một nhiệm vụ mới của hệ thống.

Chỉ cần kích hoạt nhiệm vụ đó xong!

Cô sẽ cảm thấy vô cùng thỏa mãn.
【Chu tỷ, chị muốn đi Vân Thiên Cung sao?

Thật là mãnh liệt quá, nơi đó lạnh lẽo vô cùng. 】
【Nơi đó nghe nói ở rất cao trên trời, chỉ riêng việc leo trèo đã vô cùng đau khổ rồi. 】
【Chu tỷ, chị chắc chắn muốn đến nơi đó sao?

Nơi đó đầy rẫy nguy hiểm, không phải người bình thường có thể đến được. 】
【Chu tỷ hãy suy nghĩ kỹ, một khi chị đã đến nơi đó, chị sẽ gặp rất nhiều khó khăn. 】
【Những khó khăn và trắc trở như vậy không phải người bình thường có thể làm được đâu, đúng không? 】
【Chu tỷ, suy nghĩ kỹ ba lần rồi hãy hành động, tôi biết chị bây giờ đang đối mặt với rất nhiều đau khổ, đối mặt với rất nhiều hoang mang. 】
【Nhưng không có bất cứ mối quan hệ nào, thời

đại sẽ không mang lại cho chúng ta bất cứ sự bất thường nào, chúng ta chỉ cần tiếp tục kiên định tiến về phía trước là được. 】
【Chu tỷ, chị phải hiểu. 】
【Đúng vậy, mọi người nói không sai, Chu tỷ, giống như các fan khác đã nói, thực sự sẽ không đưa chúng ta đến những bước đi sai lầm. 】
【Chu tỷ chị hãy nghĩ kỹ, nghĩ kỹ rồi hẵng nói, nghĩ kỹ rồi hẵng đưa ra quyết định. 】
【Bây giờ chúng ta tương đối an toàn ở thời đại này, ở trong Long Lĩnh Mê Quật. 】
【Thực ra chị đã nhìn rõ tận cùng của Long Lĩnh Mê Quật rồi, nếu chị tiếp tục ở lại đây, có thể lấy được nhiều kho báu hơn. 】
【Chẳng lẽ chị đối với những kho báu này không có suy nghĩ mới nào sao? 】
Chu Tiểu Di lúc này cũng không biết phải trả lời thế nào!

Quả thực!

Long Lĩnh Mê Quật đã mang lại cho cô quá nhiều nguy hiểm.

Và ngay lúc cô chuẩn bị rời đi!

Đột nhiên!

Trong bóng tối có một thứ trông giống như một con kiến khổng lồ đang nhìn chằm chằm vào cô.

Chương 908

Nhưng con kiến đó có kích thước vô cùng lớn.

Con kiến khổng lồ này đơn giản không giống một sinh vật mà trông giống như một con quỷ quái.

Con kiến khổng lồ thò một cái đầu về phía Chu Tiểu Di.

Đầu của con kiến to bằng cả một người!

Đó đơn giản không phải là kiến!

Mà giống như một loài côn trùng biến dị.

Bởi vì chưa bao giờ có con kiến nào to đến vậy!

Thế giới này cũng không thể xuất hiện con kiến nào to đến vậy.

Vì vậy Chu Tiểu Di lúc này cảm thấy vô cùng hoảng sợ!

Cô vội vàng lùi lại hai bước!

Liền chuẩn bị rút khẩu súng phun lửa từ trong balo ra.
Lúc này!

Trong tay Chu Tiểu Di chỉ có súng phun lửa có thể đối phó với con kiến khổng lồ này!

Số lượng kiến không nhiều, chỉ có một con.

Nhưng Chu Tiểu Di vẫn cảm thấy vô cùng khó tin.

Theo lý mà nói!

Kiến là loài động vật sống bầy đàn!

Ưu tiên số lượng.

Mọi người đều biết kiến sống bầy đàn!

Hơn nữa sẽ không hành động đơn độc.

Nhưng ngay lúc này con kiến hành động đơn độc lại nhìn Chu Tiểu Di, hơn nữa trong ánh mắt tràn đầy sự sợ hãi.

Lúc này Chu Tiểu Di quả thực cũng không biết phải làm sao, biểu cảm của cô cũng dần thay đổi một chút.

Trong khoảnh khắc này!

Chu Tiểu Di không kìm được cười lên!

Sau đó không nói hai lời, trực tiếp nổ súng!

Nhưng con kiến khổng lồ này dưới sự tấn công của súng phun lửa lại an nhiên vô sự!

Điều này thực sự quá đáng sợ rồi.

Chu Tiểu Di hoàn toàn không ngờ sẽ xảy ra chuyện khủng khiếp như vậy!

Điều này khiến cô cảm thấy nhận thức của cả người dường như đã bị làm mới.

Không sai!

Điều này quá đáng sợ rồi.

Chương 909

Chu Tiểu Di cảm thấy có chút không thể tin được, làm sao có thể?

Số lượng kiến tuy rất mạnh và khổng lồ!

Nhưng nếu cứ liên tục tấn công như vậy!

E rằng có chút quá đáng.

Chu Tiểu Di cũng không biết phải nói sao.

Và mọi người trong livestream lại một lần nữa spam bình luận.
【Chu tỷ chú ý an toàn, Chu tỷ số lượng kiến này tuy rất mạnh. 】
【Nhưng chị phải cẩn thận, thể lực của nó hình như không chịu nổi rồi. 】
【Đúng vậy, tôi thấy con kiến hình như không đi được nữa. 】
【Trời!

Các bạn nói là kiến, các bạn thật sự hiểu lầm rồi, đây đơn giản là một sinh vật khổng lồ. 】
【Cái này trông còn lớn hơn cả voi.

Cái này chắc chắn là một con kiến bình thường sao, tôi thấy không giống kiến, các bạn chắc chắn không? 】
【Mấy người này đôi khi đầu óc không đủ rõ ràng, kiến làm sao có thể có kích thước lớn đến vậy. 】
Lúc này Chu Tiểu Di cũng cảm thấy cảnh tượng có chút khó xử.

Mọi người trong livestream đều đang gửi bình luận, đều đang nhắc nhở cô.

Tuy nhiên Chu Tiểu Di vô cùng chắc chắn đây chính là kiến.

Cô lẩm bẩm nói: "Khán giả livestream, các bạn căn bản không hiểu.". "Đây chắc chắn là kiến, nhưng số lượng kiến này hình như không đáng sợ lắm.". "Chỉ có một con, nhưng các bạn đừng bỏ qua con kiến bây giờ rất mạnh, kích thước của nó lớn hơn cả voi.". "Nếu

tôi thực sự dùng súng phun lửa để đốt chết nó, thì tốt rồi.". "Kiến sợ lửa chúng ta đều biết, nhưng đó chỉ là kiến bình thường thôi, nó sẽ không sợ lửa đâu.". "Các bạn nhìn thể tích của con kiến đi, đừng nói là lửa, cho dù dùng nước cũng không thể dìm chết nó.". "Cho dù dùng nước dìm chết chính tôi, cũng không dìm chết được con kiến.".

Chu Tiểu Di nói xong, mọi người trong livestream lại một lần nữa gửi bình luận cổ vũ Chu Tiểu Di.
【Chu tỷ, cố lên, tôi tin chị.

Chu tỷ chúng tôi tin chị nhất định có thể làm được. 】
【Kiến tuy rất mạnh, nhưng chúng ta cũng không cần sợ hãi đến mức này, Chu tỷ cố lên!

Nhất định có thể chiến thắng con kiến. 】
【Các bạn chỉ biết cổ vũ, nhưng không ai trong các bạn nghĩ cách cho Chu tỷ. 】
【Chu tỷ bây giờ gặp phải con kiến khổng lồ này, nhìn thấy bây giờ sắp phải đi qua Long Lĩnh Mê Quật để đến con đường Vân Thiên Cung rồi. 】
【Lại gặp phải kiến như vậy, cô ấy làm sao có thể thoát khỏi đây?

Chương 910

】
【Được rồi anh em, mọi người đừng lo lắng nữa, Chu tỷ có thoát được hay không là chuyện của chính cô ấy. 】
【Hơn nữa ~ bây giờ cô ấy không phải đã lấy được phần thưởng rồi sao? 】
【Vì đã lấy đủ phần thưởng rồi, bây giờ có thể yên tâm hưởng thụ, còn nói gì chuyện thoát hay không thoát. 】
【Điều này có chút buồn cười rồi, chuyện thoát hay không thoát thực ra không còn quan trọng nữa, đúng không? 】
【Chu tỷ bây giờ chắc chắn đang vô cùng hưởng thụ, nói chuyện thoát hay không thoát thì vô nghĩa rồi, đám người các bạn thật sự là nhân tính suy đồi. 】
【Các bạn lại nói chuyện một cách đường hoàng như vậy, Chu tỷ không thoát được dường như cũng không sao, nói như vậy thì các bạn thật sự quá táo bạo rồi. 】
【Phải biết khi đối mặt với con kiến khổng lồ này, nếu đổi lại là các bạn đi lên thì các bạn cũng sẽ giết chết nó, Chu tỷ đã đủ bình tĩnh rồi. 】
【Các bạn nhìn xem Chu tỷ bây giờ khi đối mặt với vô số kiến tấn công, cô ấy vẫn có thể thể hiện ra vẻ bình thản như vậy. 】
【Có thể nói là vô cùng nhiệt huyết, một streamer trẻ như vậy không phải là thường thấy. 】
【Chu Tiểu Di cố lên, Chu Tiểu Di nhất định sẽ chiến thắng con kiến, có khán giả livestream chúng tôi cổ vũ cho chị. 】
【Tinh thần lực này sẽ tăng không ít, chúng tôi sẽ hỗ trợ tinh thần cho chị. 】
【Có muốn tặng thưởng không, lại tặng thưởng cho chị, lại spam tên lửa, spam quà, như vậy thì tinh thần hỗ trợ của chị sẽ càng mạnh mẽ hơn. 】
【Streamer là như vậy đó, một khi có sự gia trì của quà, họ sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ. 】
【Hơn nữa thao tác của họ sẽ càng sắc bén, nên tôi tin Chu Tiểu Di chắc chắn có thể đánh chết con kiến. 】
Và ngay lúc này!

Con kiến khổng lồ đột nhiên phun ra một luồng chất độc từ miệng!

Phun về phía Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di lúc này cũng cảm thấy vô cùng hoảng sợ!

Không biết chuyện gì đang xảy ra.

Cô lập tức hét lên: "Cút đi, mày con kiến hôi thối này đang làm gì?

Mày con kiến chết tiệt ~ tao nhất định phải thoát khỏi đây.". "Tao đã lấy được rất nhiều phần thưởng rồi, đừng có quấn lấy tao nữa.". "Nếu còn tiếp tục quấn lấy tao, lát nữa tao sẽ dùng súng bắn tỉa siêu mạnh bắn chết mày.". "Vũ khí của tao siêu mạnh đó, của tao là súng bắn tỉa mạnh nhất thế giới, có thể một phát bắn nổ đầu mày con kiến đó ~ ha ha.".

Chu Tiểu Di lúc này đã gần như phát điên rồi!

Nhưng từ lời nói của cô dường như có thể thấy.

Cô không hề coi con kiến ra gì.

Đồng thời.

Cư dân mạng trong livestream cũng bắt đầu spam bình luận!
【Trời ơi!

Chu tỷ bắt đầu giả vờ rồi, Chu tỷ thực ra trong lòng sợ chết khiếp rồi.

Chương 911

】
【Cô ấy cố tình giả vờ bình tĩnh, chẳng lẽ đây là hiệu ứng chương trình sao? 】
【Ai nói không phải chứ?

Tình trạng của Chu tỷ bây giờ không tốt lắm, cố tình giả vờ bình tĩnh, cảnh này fan chúng tôi nhìn ra được. 】
【Tôi không biết người mới đến có nhìn ra không, nhưng chúng tôi, những fan luôn xem livestream của Chu tỷ, chắc chắn đã sớm nhìn ra rồi. 】
【Cái kiểu cố tình giả vờ bình tĩnh này không lừa được chúng tôi, Chu tỷ đừng tự lừa dối mình nữa, chị lừa được người khác không lừa được chúng tôi đâu. 】
【Chúng tôi là fan trung thành nhất của chị, bây giờ chị đã sợ con kiến đến mức hai chân run rẩy rồi, nên không cần phải giả vờ đâu. 】
【Bởi vì mỗi người chúng ta đều sẽ sợ hãi khi đối mặt với con quái vật khổng lồ như vậy, con kiến còn lớn hơn cả voi. 】
【Sự tồn tại đáng sợ như vậy, dù là đàn ông đi lên cũng sẽ sợ đến run chân thôi, hoàn toàn không thành vấn đề đâu. 】Mọi người cứ tin tưởng mình là được, chị Chu.

Trên đời này nhiều chuyện là vậy mà.

Đúng rồi chị Chu, chị đừng thấy kiến to như voi, nhưng chị lại có trí tuệ vượt trội.

Não chị chắc chắn tốt hơn não kiến, nó chỉ to xác thôi chứ không có nghĩa là nó thông minh hơn chị đâu.

Huống chi kiến còn không biết nói chuyện, đúng không?Đúng lúc bình luận trong livestream đang spam không ngừng thì!

Đột nhiên!

Con kiến kia vậy mà thật sự mở miệng nói chuyện."Loài người đáng ghét, ngươi có biết ngươi đã phạm phải tội lỗi gì không?

Tại sao ngươi lại đối xử với chúng ta như vậy?

Tại sao lại đến cái nơi quỷ quái này?

Thật là quá đáng, các ngươi đã quấy rầy thần linh ở đây, quấy rầy sự bình yên ở đây.

Từ bây giờ ta sẽ trục xuất các ngươi, ta sẽ hút cạn hết máu của các ngươi.

Ta muốn các ngươi, những kẻ đáng ghét này, không thể thoát khỏi nơi này.

Nơi này vốn là một vùng đất thanh tịnh, yên bình, tĩnh lặng, không có bất kỳ ai quấy rầy, nhưng giờ đây lại bị các ngươi phá hoại."Con kiến khổng lồ trông cực kỳ to lớn!

Và ngay lập tức, nó tràn đầy sự căm ghét đối với mọi hành vi của Chu Tiểu Di.

Vì vậy, nó rất muốn tiêu diệt Chu Tiểu Di!

Nó không thể chịu nổi người phụ nữ như Chu Tiểu Di nữa.Lúc này Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng khó xử.

Mình đã chọc giận ai chứ, tại sao lại gặp phải con kiến khổng lồ như vậy?

Khó khăn lắm cô mới có thể thoát khỏi Long Lĩnh Mê Quật để đi đến bản đồ tiếp theo.

Bên Vân Thiên Cung quả thật cũng rất phức tạp!

Đó là trên một ngọn núi lớn.

Hơn nữa, trên đường leo trèo rất có thể sẽ rơi từ đỉnh núi xuống dưới vực sâu.

Chu Tiểu Di nghĩ đến quãng đường leo trèo vừa qua!

Chương 912

Cô cảm thấy vô cùng khó khăn!

Cảm giác khó mà vượt qua được cửa ải.Thế mà giờ đây, khó khăn lắm mới sắp thoát khỏi Long Lĩnh Mê Quật, lại gặp phải một con kiến to lớn như vậy.

Con kiến trông thật sự cực kỳ đáng sợ!

Hơn nữa còn không cho người khác một chút cơ hội nào.Lúc này Chu Tiểu Di cũng cười gượng gạo nói: "Ha ha ha, ông kiến, có thể cho tôi một con đường sống không, cho tôi một cơ hội sống, cho tôi một cơ hội đi mà.

Tôi sau này nhất định sẽ không bao giờ bén mảng đến địa bàn của các ông nữa.

Địa bàn của các ông quả thật rất tốt, có núi có phong thủy đẹp, cái gì cũng tốt cả.

Chỉ tiếc là chắc không phải loại nhân vật nhỏ bé như tôi có thể đến được."Chu Tiểu Di trông có vẻ cười rất vui vẻ.

Nhưng con kiến đó dường như hoàn toàn không chấp nhận, nó lập tức gầm lên:"Ngươi, cái tên đáng ghét này, loài người đáng ghét này thật sự không biết sống chết, vậy mà dám đến nơi này.

Địa bàn này không phải loại người như ngươi có thể đến được, những kẻ dám đến đây e rằng đều đã chết không có chỗ chôn rồi.

Mà giờ ngươi lại còn đang tự tìm đường chết, nếu đã vậy thì đừng trách chúng ta vô tình, hôm nay hãy để các ngươi cảm nhận sức mạnh của ta."Chu Tiểu Di cũng không biết phải làm sao.

Lúc này, khi thấy con kiến khổng lồ lao về phía mình, cô đột nhiên

hạ quyết tâm, không kìm được mà gầm lên: "Khốn kiếp, ngươi cứ mãi đối xử với ta như vậy, thật sự không cho ta một chút cơ hội sống nào sao?

Nếu đã vậy, thì ngươi cũng đừng hòng sống sót rời khỏi đây, con kiến đáng ghét kia."Trong khoảnh khắc đó!

Chu Tiểu Di cũng dốc hết sức lực.

Cô trực tiếp lấy ra một khẩu súng phun lửa từ trong ba lô của mình...Khẩu súng phun lửa mạnh mẽ và đáng sợ, ngay lập tức bùng phát ra sức mạnh kinh khủng!

Cảm giác sức mạnh này thật sự vô địch.

Trong khoảnh khắc đó!

Chu Tiểu Di dường như lại bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới!

Khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Cô nàng này quả nhiên vẫn rất máu lửa.Ngay lập tức, mọi người trong livestream cũng hoàn toàn spam bình luận.Chị Chu, chị thật sự quá dữ dội, chị Chu quả nhiên vẫn máu lửa như ngày nào, quá mạnh!

Chị Chu, chúng em thích cái phong cách trực diện của chị, tuyệt vời quá!

Xem mà máu nóng sôi trào, đơn giản là hoàn hảo.

Chị Chu, quá tuyệt, biểu hiện của chị thật sự ngày càng tốt.

Cố lên!

Chị nhất định sẽ trở thành người mạnh nhất trong lịch sử.

Chị Chu, chị là người mạnh nhất lịch sử, cố lên.

Chị nhất định sẽ ngày càng mạnh, ha ha ha ha."Các người rốt cuộc

đang nói cái quái gì vậy, đáng ghét, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho các người đâu." Chu Tiểu Di lúc này cũng cảm thấy đau đầu.

Bọn người này cứ luôn nói nhăng nói cuội, thậm chí còn có người cổ vũ cô đi đánh mấy thứ đáng sợ.

Thế nhưng, loại mãnh thú này làm sao một người con gái yếu đuối như cô có thể đánh lại được.

Chu Tiểu Di gần như muốn khóc òa lên.

Mà trong livestream, bình luận vẫn tiếp tục spam.Chị Chu, cố lên, chị Chu chị là tuyệt vời nhất.

Chương 913

Các ông đang nói cái gì đấy?

Đừng quá đáng thế, chúng tôi đang cổ vũ chị Chu mà, lát nữa chị ấy bị kiến ăn thịt thì sao.

Trời ơi!

Từ trước đến giờ chưa từng thấy nhiều kiến như vậy, kiến là động vật sống bầy đàn sao lại ăn thịt người?

Với lại kiến không phải ăn chay sao?

Mày nói cái gì đấy, kiến là động vật ăn tạp được không?

Ai nói với mày kiến ăn chay chứ, thật buồn cười, sao đến cả cái này cũng không biết?

Thôi được rồi, cái tên kia mày im đi, đừng có nói linh tinh nữa.

Cái loại hành vi như mày cũng khiến tao cảm thấy cực kỳ ghê tởm, cực kỳ đáng ghét đấy biết không?

Mày chú ý lời ăn tiếng nói, chú ý từ ngữ của mày đi được không?

Không thì tao cũng sẽ không tha cho mày đâu.Chu Tiểu Di lúc này cũng thấy mọi người trong livestream bắt đầu cãi vã.

Cô hơi bất lực nói: "Thôi được rồi, đến nước này mà các người còn cãi nhau từng người một sao?

Có gì mà phải cãi nhau, mau hành động đi, cứ thế này nữa là tôi tiêu đời rồi.

Các người bây giờ vẫn còn vui vẻ lắm, mỗi người tự lo chuyện của mình, nói nói cười cười ở đó.

Có ai nghĩ đến cảm giác của tôi không?"Chu Tiểu Di bây giờ sợ chết khiếp, thật sự quá sợ rồi.

Dù sao thì vốn dĩ cô không sợ loại mãnh thú như kiến!

Nó chỉ là một con côn trùng nhỏ bé mà thôi.

Thế nhưng không ngờ tên này lại có sức mạnh đáng sợ đến vậy!

Đây mới là lý do khiến Chu Tiểu Di cảm thấy kinh hoàng và chấn động.Trong khoảnh khắc đó, Chu Tiểu Di cũng không biết phải nói gì nữa.

Cô chỉ cảm thấy một trận đau đầu, lập tức kêu lên: "Thôi được rồi, mọi người im đi, đừng cãi nhau nữa.

Cứ tiếp tục cãi nhau thế này thì chẳng có ý nghĩa gì cả, thật sự rất khó chịu, các người thật đáng sợ."Đúng lúc họ đang nói chuyện, con kiến khổng lồ đột nhiên há cái miệng to như chậu máu, cắn về phía Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di nghiêng người tránh được đòn tấn công, nhưng vai cô vẫn bị cào một vết máu.Trong khoảnh khắc đó!

Cô cảm thấy vô cùng tức giận.

Hơn nữa, mọi người trong livestream cũng đã cảm nhận được nguy hiểm tột cùng rồi...Chị Chu, lúc này chị không thể tiếp tục chọc giận nó nữa, nếu còn tiếp tục khiến tên này tức giận thì hậu quả khó lường đó.

Khó mà tưởng tượng được chuyện kinh khủng gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Có thể nói chuyện này tuyệt đối khó lường, tuyệt đối không thể nói linh tinh được.Lúc này Chu Tiểu Di đã cảm thấy khắp người đau nhức không chịu nổi.

Cô cũng không biết phải nói gì nữa!

Chỉ cảm thấy cơ thể mình dường như đã đông cứng lại!

Bất động.

Cô đột nhiên cảm thấy con kiến không phải là kiến bình thường!

Chương 914

Con kiến dường như còn có một tác dụng đặc biệt.Khi nghĩ đến đây!

Cả người cô cực kỳ kích động, hét lớn lên."Không thể nào, kiến vậy mà còn có thể như vậy." Chu Tiểu Di đột nhiên nhận ra tình hình không ổn!

Thật là một chuyện tồi tệ.

Sau khi con kiến cắn cô, dường như còn có tác dụng khác!

Tác dụng phụ dường như có thể làm tê liệt cơ thể cô.Chu Tiểu Di cảm thấy mình khó mà nhúc nhích!

Mỗi khi đi được hai bước thì cảm thấy hai chân tê dại, cảm giác không thể đi tiếp được nữa.

Cảm giác này thật sự rất chí mạng!

Khiến cô cảm thấy sinh mạng mình dường như sắp bị rút cạn!

Quá đáng sợ, đơn giản là kinh khủng.Chu Tiểu Di lúc này thật sự không biết phải nói gì nữa!

Cô chỉ cảm thấy khắp người đau đớn khó chịu không chịu nổi.

Lúc này, dường như toàn bộ sinh mạng cô sắp hoàn toàn nằm trong tay đối thủ rồi.

Chu Tiểu Di lúc này thậm chí còn không thể kêu thành tiếng!

Chỉ cảm thấy cổ họng khản đặc lại!

Khó chịu đến mức không nói nên lời.Mà đúng lúc này!

Vương Khải Toàn phía sau đột nhiên hét lớn: "Ông còn làm gì ở đó

mà không mau đi đi?

Cứ tiếp tục ở đây thì chỉ có một con đường chết thôi."Chu Tiểu Di chỉ cảm thấy một trận đau đầu khi tiếp tục ở lại đây!

Cô không muốn tiếp tục ở lại đây nữa.

Nhưng vấn đề là cô có thể đi được không?

Hiện tại cô có đi được không?

Vấn đề bây giờ là Chu Tiểu Di muốn rời đi!

Nhưng cô luôn không thể thoát thân!

Đây mới là lý do cô cảm thấy đau khổ nhất.Lúc này, bất kỳ ai muốn nói đôi lời, e rằng cũng không thể thốt nên lời.

Vì Chu Tiểu Di lúc này quả thật đang đối mặt với tình cảnh khó khăn chưa từng có.

Lúc này có lẽ vô số người cũng đã không có cách nào giải cứu cô.Và đúng lúc này!

Cách đó không xa vẫn có người hét lớn: "Mau chạy mau thoát!

Chuyện gì vậy, tại sao còn chưa chạy trốn?"Chu Tiểu Di cảm thấy như mơ!

Không phải cô không muốn chạy!

Mà là tác dụng tê liệt của con kiến thật sự quá lớn.Đúng lúc này!

Mọi người trong livestream rất nhanh bắt đầu nhao nhao thảo luận.Cố lên chị Chu, chị không thể cứ thế này mà gục ngã được, nếu chị gục ngã thì chị sẽ bị kiến ăn thịt đấy.

Trời ơi!

Chương 915

Chị nhất định sẽ trở thành bữa ăn trên đĩa của lũ kiến mất.

Chị Chu cố lên, tuyệt đối không được thua, nếu chị thua thế này thì thật sự sẽ rất thảm đó, cố lên.

Không thể thua được, chị Chu, chị là vị thần vĩnh cửu trong lòng chúng em, chị đại diện cho thần thoại, chị là thần tượng trong lòng chúng em.

Nếu chị mà gục ngã thua cuộc vào lúc này thì thật sự rất khó coi đó biết không?

Mạnh quá, chị Chu giữ mạng là quan trọng, mau chạy đi.

Không ai đến cứu chị Chu cả, chị Chu bây giờ thật sự rất khó xử.

Nếu cứ tiếp tục như thế này nữa, mọi người chúng ta đều cảm thấy hy vọng của chị Chu thật mong manh.

Chết tiệt rồi, lẽ nào thật sự chỉ có một con đường chết sao?

Không, mọi người xin đừng bỏ cuộc, tin tưởng chị Chu được không?Đúng vậy, chị Chu không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, trong tiềm thức của chị ấy, chỉ cần không bỏ cuộc, chỉ cần kiên trì thì nhất định sẽ có hy vọng.

Mọi người hãy tin tưởng chị Chu, cho chị ấy một lần hy vọng, cho chị ấy một lần sức mạnh, như vậy chị ấy mới có thể lấy lại tự tin.

Nếu mỗi người chúng ta đều không tin chị ấy nữa thì chị ấy phải làm sao?

Thế giới của chị ấy sẽ rất đau khổ.

Có ai tin tưởng chị Chu không?

Có ai giúp chị Chu một lần không?

Thật tình, khó chịu quá.

Tất cả chúng ta đều không muốn thấy cục diện này.

Không muốn thấy thì làm được gì?

Không muốn thấy lẽ nào nó sẽ không xảy ra sao?

Các người có thể dũng cảm đối mặt một chút được không?

Còn nói là fan, các fan này có thể giúp chị Chu nghĩ cách được không?

Nghĩ cách gì nữa, đã đến nước này rồi còn có cách nào sao?

Có cách thì chúng tôi đã nghĩ từ lâu rồi chứ, còn cần ông nói sao?

Thật đáng ghét, cái tên này cứ luôn nói mấy chuyện vớ vẩn ở đây, thật sự rất khó chịu, sao lại biến thành bộ dạng này?

Là vì các người, chính vì các người làm những chuyện trái với lẽ thường, làm những chuyện xấu, khiến chị Chu bây giờ rất đau khổ.

Chị Chu cũng không biết phải nói gì nữa, dù sao thì mọi người hãy nhanh chóng tin tưởng chị Chu được không?

Cho chị ấy một cơ hội, tin tưởng chị ấy một chút, chị ấy nhất định sẽ thoát được.

Được, tôi nghĩ ra một cách rồi, tôi có thể giúp chị Chu thoát khỏi nọc độc này.

Vì kiến có độc, tôi nghĩ chị Chu có lẽ có thể thử dùng nước bọt của con kiến đó xem sao.Khi nghe thấy câu nói này, Chu Tiểu Di cuối cùng cũng phản ứng lại.

Mọi người trong livestream quả thật đang đưa cho cô đủ loại ý kiến, và cả những gợi ý khác nhau.

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy trong khoảnh khắc này!

Chương 916

Suy nghĩ trong đầu mình dường như đột nhiên trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.Cô lập tức hét lớn: "Anh em, các anh cứ tin tôi, tôi nhất định có thể đạt được thành tựu trong lòng.

Từ khoảnh khắc này trở đi, Chu Tiểu Di tôi nhất định sẽ đánh bại con kiến, con kiến đáng ghét này căn bản chẳng đáng nhắc đến có được không?

Nó căn bản không thể làm hại tôi được.

Mọi người, những người bạn đang xem livestream của tôi, và các vị bạn bè, mọi người xin hãy tin tưởng tôi.

Mọi người nhất định phải tin vào thực lực của tôi, tôi nhất định có thể chiến thắng con kiến.

Kiến là thứ nhỏ bé đến mức nào chứ, loại này căn bản không đáng sợ, tôi hoàn toàn không sợ có được không?

Mọi người có thể tin tôi được không, có thể cho tôi một cơ hội không?"Chu Tiểu Di nói một hơi rất nhiều, trông có vẻ hơi lú lẫn.

Và đúng trong khoảnh khắc đó, Chu Tiểu Di đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Đúng vậy, mình còn có một cái ba lô.

Từ trong ba lô lấy ra thêm một bình thuốc giải độc!

Biết đâu có thể hóa giải nọc độc làm tê liệt toàn thân sau khi bị kiến cắn này.

Cảm giác nọc độc dường như cũng không quá mạnh.

Lúc này Chu Tiểu Di đã hơi phấn khích.Cô lớn tiếng nói: "Ha ha,

thật quá tuyệt vời, nếu vậy thì chẳng phải đã giải quyết được mọi vấn đề rồi sao?"Thấy vậy.

Các cư dân mạng trong livestream cũng tỏ ra rất vui mừng.Chị Chu thực lực đơn giản là vô địch!

Đờ mờ, người phụ nữ là chị Chu này thật sự khiến chúng tôi kinh ngạc.Vô số người đồng thanh hô vang.

Họ dường như đều đã cảm nhận được thực lực của chị Chu!

Trong chốc lát đều bắt đầu phấn khích!Vì mọi người đã cảm nhận được rồi, vậy chúng ta hãy nói rõ về những gì sắp xảy ra đi.

Chị Chu bây giờ đã có sự nghiệp của riêng mình, có những thứ của riêng mình rồi, tôi cũng hy vọng mọi người có thể ủng hộ chị Chu nhiều hơn.

Đúng vậy, chúng ta đừng để chị Chu cảm thấy nản lòng được không?

Chị Chu bây giờ đã sống trong thế giới của riêng chị ấy rồi.Các fan trong livestream vẫn đang tiếp tục gửi bình luận!Các ông mau nhìn, chị Chu đã dùng thuốc giải và giải độc thành công rồi.

Vậy thì vấn đề và tình huống mà chị ấy phải đối mặt tiếp theo chắc chắn sẽ ít đi rất nhiều.

Mọi người có thể đừng nói mấy lời xui xẻo đó nữa được không, có thể cho chị Chu một chút hy vọng không?

Chị Chu thực ra vẫn luôn cố gắng thoát thân, vẫn luôn vùng vẫy, vì vậy tôi hy vọng mỗi người chúng ta đều cho chị Chu một cơ hội.

Đừng để mọi chuyện trở nên khó coi như vậy nữa, được không?

Tôi thật lòng khẩn cầu mọi người có thể cho chị ấy một cơ hội, cũng coi như cho chính chúng ta một cơ hội, có thể tin tưởng chị Chu

thêm một lần nữa.

Chị Chu, người phụ nữ này thật sự từ trước đến nay vẫn luôn là ánh trăng sáng nhất trong lòng mọi người chúng ta, không phải sao?

Thôi được rồi, tôi hy vọng mọi người đều có thể thông cảm cho nhau, chị Chu bây giờ đã trúng độc, nhưng chị ấy đã lấy ra thuốc giải độc rồi.

Nếu đã vậy thì không có vấn đề gì nữa rồi, mọi chuyện sẽ ổn thôi, thật sự là một trải nghiệm tồi tệ.

Các người nói thì nhẹ nhàng lắm, cứ luôn nói là vì chị Chu mà suy nghĩ.

Nhưng thực tế lại không phải vậy, các người vẫn luôn có những suy nghĩ của riêng mình, trông thật sự là những kẻ vừa ích kỷ vừa ngu xuẩn.

Chương 917

Thôi được rồi, mỗi người đều nói muốn suy nghĩ cho chị Chu, kết quả là những việc mình làm lại không cho người khác nói, thật buồn cười.

Tôi nói cho ông biết, chị Chu bây giờ bị kiến cắn rồi, chị ấy dùng loại thuốc giải độc này còn chưa chắc đã giải độc được đâu.

Chị Chu mang theo bình thuốc giải độc này, nếu tôi đoán không sai thì chắc là dùng để giải độc rắn.

Lần trước chị ấy bị rắn cắn rồi dùng thuốc giải độc thành công, làm ơn đó là huyết thanh rắn được không?

Các người không hiểu thì đừng có nói linh tinh.

Sau khi chị Chu dùng thuốc giải độc, thì nó cũng có hiệu quả đối phó với kiến.

Bây giờ chị Chu chỉ cần có thể làm chậm một chút độc tính, sau đó chị ấy sẽ có thể thoát khỏi nơi này.

Đến thế giới bên ngoài, chị ấy có thể đến hiệu thuốc để mua, để mua đủ loại thuốc giải độc rồi.

Đến lúc đó mọi chuyện sẽ bình thường thôi, được không?

Mọi người hoàn toàn không cần lo lắng, vấn đề của chị Chu chị ấy sẽ tự mình giải quyết thôi.

Các người cứ thoải mái tâm lý là được rồi, được không?

Bây giờ các người cứ lo lắng như vậy cũng không có ý nghĩa gì.

Tin tưởng chị Chu, tin tưởng chị ấy là có thể hoàn thành mọi việc được không?

Từ bây giờ trở đi, tất cả mọi người hãy nhớ một câu nói, sức mạnh của niềm tin là vô tận.Sau khi fan trong livestream nói xong, Chu Tiểu Di lập tức uống cạn bình thuốc đó.

Đột nhiên!

Cô cảm thấy khắp người mình đều thư thái.

Đúng vậy!

Con kiến này trông tuy rất độc!

Nhưng không sao cả.

Chỉ cần cô uống hết bình thuốc đó!

Mọi chuyện sẽ rất suôn sẻ.

Cứ như cô từng nói!

Dù có trải qua khó khăn nào!

Cô cũng đều có thể dũng cảm đối mặt.

Kể cả khi đối mặt với những con mãnh thú khổng lồ này!

Hoặc là những thứ như quỷ hồn đáng sợ.

Cô cũng hoàn toàn không hề sợ hãi!Không thể không nói.

Chu Tiểu Di quả thật là một người dũng cảm.

Cô luôn dũng cảm khám phá, chưa bao giờ sợ hãi bất kỳ khó khăn nào, đây chính là tinh thần của một nhà thám hiểm.Lúc này Chu Tiểu Di vẫn vô cùng phấn chấn.

Cô hoàn toàn không ngờ mình có thể mang lại nhiều năng lượng tích cực đến vậy cho mọi người, đây cũng là lý do mọi người xem livestream của cô.

Chương 918

Cô là một streamer rất ưu tú.

Hơn nữa, mọi người đã theo dõi cô được một thời gian rất dài rồi, không phải chỉ một hai ngày.

Cô đã tích lũy được rất nhiều fan, những fan cũ này từng người một đều rất yêu thích cô.

Hơn nữa, số người ủng hộ cô cũng rất nhiều, mọi người đều thu được lợi ích không nhỏ từ livestream của cô.

Nhiều người cũng đã có được những trải nghiệm rất tốt thông qua việc ủng hộ cô.

Chu Tiểu Di từ trước đến nay vẫn luôn là một cô gái như vậy, cô gái này thật sự đáng để mọi người khẳng định.Lúc này Chu Tiểu Di cảm thấy khắp người đã thoải mái hơn rất nhiều.

Cái gọi là nọc độc, đối với cô mà nói căn bản chẳng đáng nhắc đến.

Chu Tiểu Di không kìm được cười rộ lên: "Hoàn toàn không sợ độc, cho dù bị mấy loại độc này xâm nhập thì có thể làm gì được chứ?

Dù sao thì bây giờ tôi đã bách độc bất xâm rồi."Chu Tiểu Di uống thuốc giải độc xong, cô thật sự không còn sợ hãi nữa!

Cô đã hoàn toàn không sợ những con kiến này.

Con kiến lại một lần nữa phun ra vật độc, phun về phía Chu Tiểu Di.

Vật độc trông thật sự rất độc, cứ như một đám sương mù màu tím đang tụ lại trên người Chu Tiểu Di.

Nhưng Chu Tiểu Di không hề sợ hãi chút nào, được không?

Hoàn toàn không có một chút cảm giác sợ hãi nào.Ngược lại, Chu Tiểu Di không kìm được cười rộ lên nói: "Thật hữu dụng, mấy tên các ngươi vậy mà dám dùng độc dược để tấn công.

Sức mạnh của vật độc quả thật rất mạnh, không thể không thừa nhận.

Nhưng hôm nay tôi đã có một bình thuốc giải độc rồi, tôi sẽ không sợ ngươi nữa.

Ngươi, con kiến đáng chết này, từ bây giờ trở đi ta sẽ không bao giờ khuất phục ngươi nữa.

Con kiến đáng ghét, hôm nay hãy để ngươi nếm thử sự lợi hại của Chu Tiểu Di ta, hãy để ngươi nếm thử sự lợi hại của khẩu AK47 của ta."Nói xong, Chu Tiểu Di trực tiếp rút ra khẩu AK47.

Sức mạnh của khẩu súng này có thể nói là cực kỳ mạnh mẽ!

Chỉ trong nháy mắt có thể liên tục bắn ra mấy phát đạn.Lần này đã khiến con kiến kêu ngao ngao, con kiến căn bản không thể chống đỡ được.

Khẩu AK47 liên tục xả đạn, sức mạnh đơn giản là kinh khủng đến cực điểm.

Chu Tiểu Di lúc này càng đánh càng hăng, tay cầm khẩu AK47 không ngừng xả đạn.

Trông cô như một người phụ nữ hung dữ.

Đúng vậy, Chu Tiểu Di bây giờ đã gần như phát điên, vô cùng hung dữ.Phải biết rằng bình thường cô là một người rất dịu dàng.

Nhưng trong khoảnh khắc này, khi cô cầm AK47 quét ngang nghìn quân, cô trông cực kỳ hung mãnh.

Hơn nữa, cô đã càng đánh càng điên cuồng.

Lúc này đánh đến mức cô cảm thấy hai tay hơi run rẩy.

Chu Tiểu Di cảm thấy cuộc đời mình dường như sẽ bị phủ một lớp màu xám, quá đáng sợ.

Con kiến đáng ghét này, thứ đáng sợ này bây giờ đã không thể làm hại cô nữa.

Chu Tiểu Di cảm thấy nội tâm mình đã trở nên vô cùng mạnh mẽ.Các fan trong livestream cũng lại một lần nữa bùng nổ.

Chương 919

Đúng vậy!

Nội tâm của một người phụ nữ chính là thông qua việc rèn luyện không ngừng mà trở nên cực kỳ mạnh mẽ.

Bất kỳ cô gái nào cũng đều như vậy!

Ban đầu chắc chắn đều yếu ớt không chịu nổi!

Đến sau này chắc chắn sẽ ngày càng mạnh mẽ.

Đây là tiếng lòng của mỗi cô gái...Đồng thời.

Nhiều nữ sinh cũng đang liều mạng hò hét trong livestream!

Lúc này!

Những cô gái này từng người một đều tỏ ra vô cùng kích động.Chị Chu lợi hại quá, chị ấy bây giờ đơn giản là thần tượng của em!

Đúng vậy, chị Chu ~ tuyệt vời quá, chị ấy thật dũng cảm!

Chị Chu ~ chúng em là fan nữ của chị.

Chúng em thấy chị dũng cảm chiến đấu với con kiến như vậy, trong khoảnh khắc này chúng em cũng vô cùng chấn động.

Chính vì tinh thần dũng cảm này của chị đã lan truyền, nên chúng em đã nạp tiền cho chị, chúng em muốn tặng thưởng cho chị.

Được, tôi đã tặng chị Chu một cái tên lửa, tôi đã tặng chị Chu một cái máy bay.

Chào mọi người, tôi đã tặng chị Chu một trái tim nhỏ, tuy tôi không có tiền tặng thưởng cho chị Chu, nhưng tôi đã nhấn theo dõi rồi.

Tôi đã follow, like và chia sẻ.

Chị Chu tôi còn chia sẻ video của chị cho người khác.

Để người khác có thể thấy chị bây giờ nổi tiếng hơn nữa, chị Chu chị đã là một ngôi sao lớn ở khu vực chúng em rồi.

Chị Chu chị thể hiện thật sự quá tuyệt vời, cái khí thế quét ngang nghìn quân khi chị đánh con kiến vừa rồi, em nghĩ người bình thường không làm được đâu.

Sao có thể chứ, con kiến độc đến vậy?

Chị Chu vậy mà lại cầm AK47 liều mạng quét ngang, cái này cũng quá dữ dội.

Cái này quả thật rất mạnh, người bình thường tuyệt đối không làm được, hơn nữa kỹ năng bắn súng của chị Chu rất tốt, các ông có thấy không?

Cô ấy vừa rồi đã ghìm tâm, phải biết ghìm tâm là một kỹ năng rất cao cấp, không phải ai cũng có thể học được.

Kỹ năng ghìm tâm này có thể nói nếu học được thì tuyệt đối sẽ rất có lợi.

Hơn nữa ghìm tâm không phải chỉ đơn giản là nhẹ nhàng ghìm súng một cái là được, nó còn liên quan đến rất nhiều thao tác.

Và mỗi lần ghìm tâm đều liên quan đến vấn đề trọng lực của AK47, còn liên quan đến các vấn đề về hướng giật của súng nữa.

Trọng lực của AK47 cực kỳ nặng, nếu tay chị Chu không vững thì căn bản không thể ghìm được cảm giác súng giật như vậy.

Đúng vậy, ghìm tâm rất khó, đó là một kỹ thuật đòi hỏi phải nhanh tay vững tay, và nội tâm phải đủ bình tĩnh mới được.

Chỉ có cường giả như chị Chu mới làm được, các ông nói quá

đúng rồi.Vô số người đều đang điên cuồng spam bình luận trong livestream.

Và lúc này!

Chương 920

Chu Tiểu Di vẫn bình tĩnh như thường!

Cầm khẩu AK47 trong tay không ngừng quét ngang nghìn quân.

Cảnh tượng này quả thật đã khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Chu Tiểu Di vẫn vô cùng bình tĩnh, khẩu AK47 cũng được cô sử dụng một cách thuần thục.Phải biết rằng!

Khẩu súng này cô đã cất giữ rất lâu rồi!

Trước đây cô chưa từng lấy ra dùng!

Đó là vì mãi không có cơ hội.

Mà bây giờ có kẻ đã hoàn toàn chọc giận cô, con kiến đáng ghét đó.

Sau khi con kiến hoàn toàn chọc giận cô!

Cô cũng không cần nể nang gì nữa!

Cô có thể trực tiếp dùng khẩu AK47 trong tay mình điên cuồng quét ngang.Trong khoảnh khắc đó!

Cô đã không cần phải bận tâm đến bất cứ điều gì nữa.

Tâm trạng của cô cũng vô cùng kích động!

Thế trận quét ngang nghìn quân có thể nói là uy lực vô cùng.

Trong nháy mắt đã khiến rất nhiều người cảm thấy vô cùng chấn động!

Thực lực này đơn giản là không ai sánh bằng!

AK47 vẫn đang điên cuồng xả đạn!

Hơn nữa đã tạo ra rất nhiều lỗ hổng trên thân con kiến!

Và con kiến đó cũng đang liều mạng lùi lại!

Nó muốn tránh mũi súng sắc bén.

Nhưng Chu Tiểu Di căn bản sẽ không cho nó cơ hội như vậy!

Cô cầm chặt khẩu súng và tiếp tục lao về phía trước...Chu Tiểu Di liều mạng hét lên!

Hơn nữa dùng khẩu AK47 trong tay không ngừng bắn liên thanh.

Đạn sắp hết rồi!

Nhưng tốc độ của Chu Tiểu Di cực kỳ nhanh!

Cô lập tức thay đạn tiếp tục nạp!

Sau đó tiếp tục tấn công.AK47 cực kỳ mạnh mẽ, đây là một loại vũ khí rất lợi hại.

Đặc điểm của vũ khí cũng rất rõ ràng, có thể bộc phát lực tấn công cực mạnh trong thời gian ngắn.

Vì vậy tâm trạng của mọi người đều vô cùng kích động.

Có thể phát huy vũ khí đến cực hạn, đó chính là thực lực của một người.Trên thế giới này, thật sự rất cần những người tài giỏi có thể phát huy sức mạnh đến cực hạn.

Chương 921

Và có thể nắm giữ mọi thứ trong tay mình.

AK47 chỉ cần có sức mạnh như vậy, mọi thứ sẽ không quá yếu.Lúc này!

Đám đông tại chỗ cũng đều cảm thấy tình hình vô cùng khó coi!

Thậm chí có thể nói rằng những tình huống hiện tại dường như không thể lạc quan được.

Nhưng không có vấn đề gì!

Mọi người đều vô cùng kích động, và họ biết rằng bản thân mình có thể tạo ra sự khác biệt.

Bất kể là AK47 hay bất kỳ loại vũ khí kỳ lạ nào khác.

Chỉ cần có thể phát huy sức mạnh ra, cuối cùng đều là một thứ rất mạnh mẽ.Và trong khoảnh khắc này, con kiến khổng lồ đó cũng run rẩy khắp người, không ngừng lùi lại.

Lúc này tâm trạng của cô cũng vô cùng vui vẻ!

Chu Tiểu Di cảm thấy cuộc đời mình thực ra đều rất viên mãn.

Cô cuối cùng cũng hiểu sức mạnh của con kiến vô cùng mạnh mẽ!

Nhưng cô đã không còn sợ hãi nữa!

Lúc này cô đã có thể khắc phục mọi thứ.Livestream lại bắt đầu spam bình luận.Khắc phục khó khăn là được rồi, chị Chu hoàn toàn không cần quá tự trách.

Vì sau khi thực lực của chị ấy đạt đến trình độ này, những người khác cũng muốn vượt qua chị ấy, e rằng cũng không phải là chuyện quá khả thi.

Vì vậy lúc này chị ấy cũng rất vui vẻ khi có thể thay đổi thế giới này thông qua hành vi của mình, điều này khiến chị ấy cảm thấy vô cùng hạnh phúc.Lúc này vô số cư dân mạng cũng đều cảm thấy vô cùng phấn chấn!

Mọi người đều không biết phải nói gì nữa.

Mọi người tại chỗ đều cảm thấy tình hình dường như không tệ như tưởng tượng.

Nhiều người đều không kìm được hét lớn!

Bình luận trong livestream cũng điên cuồng spam.Chị Chu, sắp thắng rồi, giữ vững nhé, chị Chu mau tiếp tục quét ngang nghìn quân, quét sạch tên này đi, tiếp tục quét nó.

Cố lên cố lên.

Nhất định sẽ thắng, chị Chu chị nhất định sẽ thắng lợi, cố lên, quét nó đi.Vô số người dường như đều bắt đầu điên cuồng hoan hô!

Cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhiều người tại chỗ đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Có lẽ chính vì sự điên cuồng này mới có thể khiến mọi thứ hiện tại trở nên hợp tình hợp lý!

Nhiều người cũng đều vô cùng kích động.

Họ cũng đều biết, nếu cứ tiếp tục như thế này nữa!

E rằng cũng sẽ dẫn đến một số chuyện đại động loạn.Vô số người tại chỗ đều kích động không thôi.

Trong quá trình này!

Nhiều người không kìm được bắt đầu điên cuồng than vãn.Thật sự quá đau khổ, thực lực của những tên này đã mạnh đến vậy.

Rốt cuộc còn phải làm sao để thể hiện thực lực kinh khủng hơn nữa, mới có thể chứng minh bản thân.Chu Tiểu Di lúc này cũng không biết phải nói gì nữa.

Chương 922

Mọi người trong livestream lại một lần nữa spam bình luận.Chị Chu, cố lên mà, chị làm được mà, tại sao chị không tin tưởng bản thân?

Bản thân thực lực của chị đã rất mạnh rồi, thêm vào đó bây giờ chị lại có thể nhận được một số thứ mới.

Thực lực của chị sẽ được nâng cao thêm một bước nữa, hoàn toàn không cần sợ hãi đâu, chị Chu!" 【Không tệ, chị phải tin tưởng chính mình chứ chị Chu! 】【Chị Chu ~ chúng tôi đều là fan của chị, nhanh hành động đi. 】【Đúng vậy, dùng hành động chứng minh thực lực, chúng tôi mãi mãi ủng hộ chị. 】【Chị Chu, chúng tôi đã xem livestream của chị từ khi còn bé. 】【Ngay lúc này, nếu chị thể hiện tốt, tương lai thực lực chắc chắn sẽ ngày càng mạnh. 】【Không hề yếu chút nào, sức mạnh hiện tại của chị hoàn toàn không yếu, chúng tôi tin chị, cố lên chị Chu. 】【Chúng tôi mãi mãi là hậu thuẫn vững chắc nhất của chị, mãi mãi mang đến cho chị sự giúp đỡ và niềm tin. 】Nghe thấy những lời cổ vũ đó, Chu Tiểu Di lập tức cảm thấy vô cùng phấn chấn.

Cô lại cầm khẩu AK47 càn quét không ngừng!

Càn quét như vũ bão, thế không thể cản!

Khiến người ta cảm thấy vô cùng mạnh mẽ.

Loại người này một khi đã nghiêm túc, chắc chắn sẽ mang lại cho người khác một cảm giác vô cùng đáng sợ.

Chu Tiểu Di chính là như vậy, rất chấn động.

Lúc này, Chu Tiểu Di cũng không kìm được mà hét lớn: “Hahaha,

quá tuyệt vời, tôi dường như thắng rồi, anh em! ” “Tiếp theo chúng ta sẽ dùng cách tốt hơn để giành lấy chiến thắng và vinh quang cho mình. ” “Đến phút cuối cùng, vô số người chúng ta đều phải hiểu. ” May mà lúc này mọi người đều hiểu, sức mạnh là lẽ phải.

Vô số người hẳn đều hiểu Chu Tiểu Di sẽ dùng thủ đoạn như thế nào để chứng minh bản thân.

Chu Tiểu Di cười rất vui vẻ!

Cái gọi là thủ đoạn trong mắt cô chẳng qua chỉ là vài cách thông thường mà thôi.

Cô không có nhiều thủ đoạn để chứng minh!

Nhưng cô không cần chứng minh, thực lực của cô đã là minh chứng tốt nhất rồi.

Ngay lập tức, Chu Tiểu Di hét lớn: “Mọi người ơi, xem này.... ” “Lần này tôi nhất định sẽ thể hiện rất tốt, nhất định sẽ tung ra thực lực thật sự. ” “Mọi người cứ chờ xem màn trình diễn của tôi, tôi sẽ dùng sức mạnh của mình để chứng minh tất cả đều là sự tồn tại mạnh mẽ nhất. ” “Mọi người tin tôi, từ bây giờ tôi sẽ chứng minh rất nhiều điều cho mọi người thấy. ” “Ngay lúc này mọi người cũng sẽ hiểu thôi! ” “Bao lâu nay tôi khổ cực thể hiện, khổ cực ủng hộ, rốt cuộc là vì điều gì?

Chương 923

” “Chỉ mong mọi người có thể cho tôi một like. ” Khi cư dân mạng nghe thấy câu này!

Nhiều người lập tức cười sặc sụa.

Chu Tiểu Di lại đi kêu người khác like cho mình!

Điều này quả thực có chút hài hước.

Dường như đây không phải phong cách của Chu Tiểu Di.

Nhiều người hâm mộ không nhịn được cười!

Nhưng không sao!

Chu Tiểu Di vẫn vui vẻ và sảng khoái như vậy.

Cô ấy là một người lạc quan như thế!

Cô gái này luôn vui vẻ và phóng khoáng như vậy.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng cười rất rạng rỡ!

Cô ấy hét lớn: “Mọi người xem này, con kiến bị tôi dùng AK47 đánh lui rồi, mọi người có phấn khích không? ” Lúc này, vô số người bắt đầu vỗ tay!

Ai nấy đều cảm thấy Chu Tiểu Di thực sự thể hiện rất tốt.

Phải nói, có thể dễ dàng đánh lui tên này.

Đây thực sự là một bản lĩnh.

Dù sao thì chuyện này không phải ai cũng làm được!

Mà lúc này Chu Tiểu Di lại làm được!

Điều này thực sự đã thể hiện một tư thái kinh người trước mặt

mọi người.

Vì vậy, mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc...

Thế nhưng điều không ngờ tới là.

Con kiến đó sau khi lùi mấy bước.

Lại một lần nữa phản công!

Nhưng Chu Tiểu Di cũng không hề sợ hãi!

Cô lập tức xông lên đón.

“Đến đây, không sợ chết thì cứ qua đây, con kiến đáng chết nhà ngươi, để ta xem thử sức mạnh của ngươi đi. ” Chu Tiểu Di rất vui vẻ, bản thân cô là một cô gái dũng cảm thách thức mọi thứ.

Sau khi trải qua những chuyện này, cô cũng không còn sợ hãi nữa, dũng cảm tiến lên không sợ khó khăn.

Đây chính là triết lý sống của Chu Tiểu Di, cũng là tín điều sống của cô.

Chương 924

Lúc này cô thực sự đã không còn sợ hãi gì nữa, và sống rất vui vẻ.

Chu Tiểu Di vô cùng phấn khích, xông lên hét lớn: "Thật thú vị, các ngươi đã có thực lực mạnh mẽ như vậy rồi. " Chu Tiểu Di lúc này luôn nói thực lực của người khác rất mạnh.

Nhưng con kiến lại cảm thấy thực lực của cô rất mạnh.

Đúng vậy, thực lực của cô quá cường, mạnh đến nỗi con kiến cũng phải ba lần lùi bước.

Cô ta đơn giản là quá khủng khiếp, khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lúc này vô số người cũng không biết phải hình dung thế nào nữa, thực sự là quá mạnh.

Livestream lại một lần nữa tràn ngập bình luận. 【Chị Chu vô địch, chị Chu đã thành công đánh lui con kiến, chị mạnh quá. 】 【Chị Chu, khẩu AK47 của chị có thể cho tôi mượn dùng một lát không, khẩu súng này của chị quá bá đạo, kỹ năng bắn súng cũng quá điêu luyện. 】 【Chị Chu, kỹ năng bắn súng của chị đơn giản là vô địch, là sự tồn tại khủng khiếp nhất trên thế gian này. 】 【Chị Chu, có thể có kỹ năng bắn súng đỉnh cao đến thế, thật khiến chúng tôi vô cùng khâm phục. 】 【666, chị Chu thực sự quá đỉnh, thao tác của chị tuyệt đối là đỉnh cao nhất lịch sử. 】 【Không phải sao, thao tác lần này của chị Chu thực sự là kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ, tôi e rằng vô số người khó lòng làm được. 】 【Thực lực này đơn giản là vô địch, chẳng phải có tất cả thực lực này rồi thì địa vị của chị ấy chắc chắn sẽ tăng vọt sao. 】 【Cần gì phải nói, địa vị của chị Chu tự nhiên không cần phải nói nhiều, những ai hiểu thì đều hiểu, bây giờ nói gì

cũng đã muộn rồi. 】【Có thể tin tưởng chị Chu một lần, tin chị ấy có thể thay đổi số mệnh, nghịch thiên cải mệnh vốn là thần thoại. 】【Nhưng chị Chu của chúng ta nhất định có thể làm được. 】【Đúng vậy, tất cả chúng ta đều tin tưởng, và tin tưởng một cách sâu sắc không chút nghi ngờ. 】【Nếu mọi người thực sự có quyết tâm như vậy, đó thực sự là một điều tốt. 】Vậy ngay lúc này, mọi người đều nên nghe câu nói này không phải là mệnh lệnh.

Mà là điều vô số người tại đây đều cần phải biết.【Bắt đầu từ hôm nay chúng ta sẽ báo danh cho chị Chu, thực lực của chị Chu tự nhiên là không cần phải nói thêm. 】【Bất kể thế nào, chúng tôi đều tin tưởng chị ấy, việc báo danh tiếp theo cũng nhất định sẽ rất có kế hoạch, anh em cùng nhau báo danh. 】Nhiều người đang bình luận trên livestream.

Mà Chu Tiểu Di lúc này đã bắt đầu nhặt chiến lợi phẩm rồi!

Cô phát hiện con kiến khổng lồ này lại rơi vô số tiền vàng.

Trời đất ơi!

Chu Tiểu Di lúc này thực sự vô cùng kích động!

Số lượng tiền vàng rơi ra thực sự quá nhiều.

Chương 925

Cô không ngờ con kiến khổng lồ này lại có thể rơi tiền.

Nếu sớm biết nó có thể rơi tiền, cô đã sớm lấy ra vũ khí tối tân nhất của mình rồi.

Chẳng qua những vũ khí đó có chút tốn tiền, nên cô luôn không nỡ lấy ra.

Nhưng bây giờ cô không cần phải sợ nữa.

Vì cô đã có thể nghĩ mọi cách để đạt được tất cả những gì mình muốn rồi.

Cô không cần phải sợ hãi quá nhiều nữa, ngược lại trong lòng vô cùng vui vẻ.

Có thể nói đây chính là một loại thực lực!

Cô cũng cảm thấy cuộc đời mình đã tràn đầy ý nghĩa...

Điều này thực ra rất quan trọng!

Chu Tiểu Di từ trước đến nay vẫn luôn như vậy!

Luôn mang lại cho người khác một cảm giác vô cùng chấn động.

Lúc này Chu Tiểu Di sau khi nhặt được tiền vàng!

Cả người cô phấn khích hét lớn!

Cô ấy tỏ ra vô cùng kích động.

Và lại vô cùng phấn khích!

Cuộc đời cô dường như cũng có ý nghĩa ngay khoảnh khắc này.

Tất cả mọi người cũng đều cảm thấy Chu Tiểu Di đã trưởng thành rồi.

Đây là sự trưởng thành của một người, và những sự trưởng thành này cũng vô cùng quan trọng.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng cười rất vui vẻ.

Đương nhiên nhiều người có lẽ không hiểu cô ấy đang cười điều gì.

Mọi người trên livestream đã trực tiếp giải thích rồi. 【Đó là vì cô ấy nhặt được nhiều tiền vàng như vậy. 】【Thế giới này vốn là như vậy, bất cứ ai nhặt được nhiều tiền vàng như thế, e rằng cũng sẽ cười không ngậm được mồm. 】【Huống hồ Chu Tiểu Di bản thân lại là một người rất thích tiền bạc. 】【Lúc này có được nhiều tiền như vậy, cả người cô ấy phấn khích nhảy cẫng lên, thật sự quá vui vẻ rồi. 】【Cô ấy cười vô cùng kích động, cười không gì sánh bằng, nụ cười này nhất định sẽ ảnh hưởng đến cục diện của cả thế giới. 】Vô số người cũng đều hiểu!

Cô ấy càng vui vẻ như vậy!

Càng khiến cả thế giới phải run sợ, thực sự quá mạnh.

Chu Tiểu Di cả người không kìm được run rẩy, hét lớn: “Thật tuyệt vời, trong thế giới tươi đẹp này gặp được các bạn, thế giới của chúng ta đều tươi đẹp như vậy.

Chương 926

” Khi Chu Tiểu Di nói xong những đạo lý lớn này, bình luận trên livestream lại điên cuồng tràn ngập màn hình. 【Chị Chu điên rồi, chị Chu nhặt được tiền xong lại bắt đầu giảng đạo lý cho chúng ta rồi. 】【Này, thật không chịu nổi.

Chị Chu làm sao vậy, tại sao cứ thỉnh thoảng lại giảng đạo lý cho chúng ta, chúng tôi đều rất bất lực. 】【Chúng tôi đều nghe đạo lý của chị Chu mà lớn lên, mọi người đừng chế giễu chị Chu nữa, chị Chu thực ra đã làm rất tốt rồi. 】【Đến nước này, chị Chu từ trước đến nay vẫn luôn cống hiến vì chúng ta đúng không, tinh thần vô tư cống hiến đã đủ tốt rồi. 】【Lúc này mà nói thêm vài câu nữa, chị Chu chắc khóc mất, được rồi đừng nói nữa. 】【Bây giờ nhặt được nhiều tiền vàng như vậy, chị Chu mau rời khỏi Long Lĩnh Mê Quật mới là chính đạo. 】【Nếu không rời khỏi nơi này, tiếp tục ở lại đây, tôi e rằng chị Chu sẽ vấp ngã. 】【Xin lỗi, tôi nói chuyện hơi thẳng, nhưng sự thật quả đúng là như vậy đúng không, bất cứ ai cũng có khả năng sẽ vấp ngã. 】【Bao gồm cả chị Chu cũng vậy, nên chị Chu nhất định phải suy nghĩ kỹ. 】【Trên thế giới này có rất nhiều chuyện cần chị phải xác nhận kỹ lưỡng. 】【Nếu không suy nghĩ rõ ràng, thì rất nhanh cục diện của thế giới này sẽ không ổn định được. 】Chu Tiểu Di liên tục nói những đạo lý lớn này!

Cũng khiến vô số người tại chỗ cảm thấy vô cùng chấn động!

Thực sự là quá đáng sợ.

Đám đông tại chỗ đã có thể hiểu rồi!

Tại sao những người này từ trước đến nay vẫn luôn kích động như vậy.

Mà lúc này.

Bình luận trên livestream vẫn tiếp tục tràn ngập. 【Chị Chu đừng kích động nữa, chỉ là chuyện nhỏ thôi, chẳng qua chỉ là nhặt được một ít tiền vàng mà cũng kích động, không cho chị Chu kích động sao? 】【Phải biết nhiều tiền vàng như vậy, là do chị Chu vất vả lắm mới đánh được đúng không?

Con kiến khổng lồ khó đến mức nào mọi người có biết không? 】【Mọi người ơi ai hiểu rồi?

Độ khó của con kiến tuyệt đối là cấp độ sử thi. 】..... 【Không sai, đây chắc chắn là độ khó cấp truyền thuyết, nếu là người bình thường thì căn bản không đánh lại con kiến. 】【Nếu đổi là tôi lên thì tôi chắc chắn không đánh lại, tôi đã sớm bị con kiến ăn thịt rồi, hahaha. 】【Thôi được rồi, chúng ta đều biết thực lực của chị Chu rồi, mọi người đừng nói nữa được không?

Màn thể hiện của chị Chu đã không cần bàn cãi nữa rồi.

Chương 927

】【Đúng vậy, nói như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì, tôi cũng không muốn nói nhiều, nhưng tôi hy vọng tất cả mọi người đều có thể ghi nhớ tất cả những gì diễn ra ngày hôm nay. 】【Màn thể hiện của chị Chu thực sự rất xuất sắc, và cũng vô cùng ưu tú, vì vậy tôi hy vọng mỗi người có mặt tại đây đều ghi nhớ. 】【Đừng để chị Chu của chúng ta cảm thấy thất vọng, được không. 】【Chị Chu của chúng ta từ trước đến nay vẫn luôn rất hiền lành, rất chính nghĩa, bùng nổ chính nghĩa, đó chính là nguyên tắc của chị Chu của chúng ta. 】【Được rồi, tiếp theo chị Chu sẽ đi đến một nơi khác, gọi là Vân Thiên Cung. 】【Nơi đó vô cùng lợi hại, mọi người chúng ta hãy âm thầm ủng hộ chị Chu. 】【Vân Thiên Cung, trời ơi!

Nơi đó vô cùng khó khăn, phải leo núi mới được, thật là tệ quá. 】【Leo núi không phải sở trường của chị Chu của chúng ta, hy vọng chị Chu cố lên, đừng chết mệt giữa đường. 】【Anh đang nói bậy bạ gì vậy, làm sao mà chết mệt giữa đường được, anh đang nguyền rủa chị Chu của chúng ta sao? 】【Quá đáng rồi, thằng nhóc này đơn giản là vô sỉ, lại dám nguyền rủa cô ấy như vậy. 】【Chị Chu của chúng ta rốt cuộc đã làm sai điều gì mà khiến anh lại làm tổn thương cô ấy như vậy?

Thật là lòng người khó đoán, tâm địa khó lường. 】【Chị Chu đã cống hiến cho mọi người nhiều như vậy, mọi người không những không cảm động, từng người lại còn ở đó nói những lời lẽ cay nghiệt, thật đáng buồn. 】【Tiếc cho chị Chu của chúng ta đã trải qua bao nhiêu khó khăn, chỉ để gặp gỡ mọi người, không ngờ mọi người lại không biết trân trọng như vậy. 】【Cảm giác này đơn giản là khiến vô số người chúng ta đau lòng đến mức tuyệt vọng, thật là quá buồn

quá đau lòng rồi. 】 Chu Tiểu Di không để ý đến đám người này, sau khi nhặt hết tiền vàng, cô liền bắt đầu đi đến địa điểm tiếp theo.

Lần này cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ!

Nhận được số tiền thưởng lớn!

Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng phấn khích.

Vân Thiên Cung chờ tôi nhé.

Lúc này!

Chu Tiểu Di đã tiến về mục tiêu tiếp theo.

Vân Thiên Cung quả thực là một nơi rất đáng nể!

Nếu tiếp tục đi lên đó!

Tất cả đều đáng mong đợi!

Vô số người có lẽ đều có thể hiểu!

Thực sự khiến người ta cảm thấy thực lực thật sự rất mạnh.

Đúng vậy!

Sức mạnh là lẽ phải!

Chương 928

Lúc này tất cả mọi người đều kích động không thôi.

Quả thực là như vậy!

Mọi người đều hy vọng có một cơ hội để nâng cao thực lực của mình.

Vì vậy ngay lúc này mỗi người đều có thể nghĩ đến một điều gì đó.

Mà Chu Tiểu Di cũng vậy, cô rất nhanh đã đến một địa điểm mới.

Vân Thiên Cung.

Cô đứng dưới chân Vân Thiên Cung, nhìn lên bầu trời này cảm thấy vô cùng hoang mang.

Đúng vậy, cô thực sự hoang mang rồi.

Bởi vì độ cao của Vân Thiên Cung có thể nói là vô cùng cao!

Độ cao ít nhất cũng hơn 9000 mét.

Nhìn thấy độ cao này, Chu Tiểu Di hoàn toàn xong đời, hoàn toàn thất vọng rồi.

Nơi này lại còn là một cổ mộ, hơn nữa độ cao lại như vậy.

Nếu đổi là một người, e rằng cũng khó mà hoàn thành, điều này đơn giản là quá khủng khiếp, đây là muốn lấy mạng cô.

Chu Tiểu Di không kìm được lắc đầu bất lực, thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ muốn từ bỏ...

Đương nhiên.

Điều này không có nghĩa là cô ấy làm việc không kiên trì.

Điều này là bất cứ ai cũng sẽ muốn từ bỏ đúng không?

Dù sao thì nơi này thực sự quá cao, hơn nữa cũng không có đường.

Căn bản không thể leo lên được.

Chu Tiểu Di bây giờ chỉ đưa ra một đáp án như vậy, còn đọc thầm trong bụng.

Phải biết.

Nếu là người bình thường thì đã sớm bỏ cuộc rồi.

Nhưng đến nước này cô ấy vẫn kiên trì đến tận bây giờ!

Cũng đã có thể xem là một người phụ nữ dũng cảm rồi.

Nhưng người phụ nữ dũng cảm này rốt cuộc cũng phải sợ hãi.

Không phải nói người phụ nữ dũng cảm thì nhất định dám đi leo núi bất kỳ thử thách nào, bất kỳ khó khăn nào!

Điều đó là không thể!

Cô ấy cũng có lúc nhút nhát, cũng có lúc sợ hãi.

Bây giờ Chu Tiểu Di chuẩn bị đi đến Vân Thiên Cung, đây thực sự là một nơi rất tốt.

Chu Tiểu Di cảm thấy rất vui, cuối cùng cũng có thể rời khỏi nơi chết tiệt này rồi, ở đây thực sự rất khó chịu.

Chương 929

Vân Đỉnh Tiên Cung, đây là một nơi hoàn toàn mới.

Chỉ cần thông qua nơi này, có thể hoàn thành một thành tựu mới, nhận được nhiều tiền hơn.

Lúc này Chu Tiểu Di đã vô cùng phấn khích rồi, không kìm được cười lên, thật là vui vẻ.

Nếu đã như vậy, thì tất cả đều có thể hiểu được, đúng không?

Mọi người trên livestream đã trực tiếp bình luận tràn ngập. 【Trời ơi!

Chị Chu thực sự quá chấn động, chị Chu, mau đến tham gia cuộc vui này đi. 】【Vui vẻ như vậy, phấn khởi như vậy, há chẳng phải là một điều tuyệt vời sao?

Chị Chu cố lên, chị Chu, chị nhất định có thể nhanh chóng đi đi. 】【Thử thách Vân Thiên Cung tôi thấy thú vị hơn, các người điên rồi sao, các người thực sự muốn chị Chu chết mệt sao? 】【Chị Chu đã thử thách nhiều phó bản như vậy rồi, bây giờ lại còn bắt chị ấy đi Vân Thiên Cung nữa. 】【Trời ơi!

Tôi thực sự không thể tưởng tượng nổi các người còn nói là fan chân chính, tôi không cảm nhận được chút nào tình yêu chân thành. 】【Này, đừng nói bậy, các người làm sao có thể nói như vậy, fan chân chính đâu có nghĩ như vậy đúng không? 】【Cái gọi là fan chân chính chính là có thể dựa vào cảm giác của mình, sau đó từng chút một tặng quà, tặng quà cho streamer. 】【Thực ra đã có thể coi là fan chân chính rồi, dù sao thì chuyện tiền bạc này thường rất quan trọng. 】【Được rồi, tiền là vạn năng, anh em. 】Nghe thấy câu này, Chu Tiểu Di cũng gật đầu, tuy không muốn thừa nhận, nhưng sự thật quả đúng

là như vậy.

Chu Tiểu Di làm nhiều chuyện như vậy, không gì khác ngoài vì tiền.

Phó bản tiếp theo!

Vân Thiên Cung mở ra.

Vân Thiên Cung thực sự là một phó bản rất khó, Chu Tiểu Di một mình muốn hoàn thành phó bản e rằng không thể.

Mà lúc này ngoài Chu Tiểu Di ra, còn có Vương Khải Toàn cũng quyết định sẽ đi cùng cô đến Vân Thiên Cung để xem xét một phen.

Hơn nữa, nơi đây nghe nói có một số bảo vật vô cùng quan trọng, là văn vật cổ đại.

Nhất định phải đi vào xem xét văn vật cổ đại mới được.

Lúc này vẻ mặt của mỗi người đều vô cùng kích động!

Văn vật cổ đại, đây là thứ vô cùng đáng để xem.

Hahaha, vừa nghĩ đến đây là lại cảm thấy phấn khích.

Chu Tiểu Di cũng không kìm được cười lên.

Nhưng bây giờ xem ra, muốn leo lên Vân Thiên Cung có lẽ không phải là chuyện dễ dàng.

Chương 930

Cần phải tìm cách leo lên cẩn thận mới được!

Nếu không thì mọi chuyện sẽ vô cùng khó khăn.

Lúc này.

Chị Chu và đoàn người đã đến gần một hang động.

Chu Tiểu Di biết họ nhất định phải đi qua hang động này để tiếp tục đi lên phía trên...

Ngay lúc này!

Hang động này chứa đầy đủ các loại nguy hiểm!

Chu Tiểu Di xem xét đơn giản một chút!

Rốt cuộc là chuyện gì.

Trên hang động dường như có rất nhiều thực vật hoang dã.

Thông qua những thực vật này thì cứ thế leo lên.

Lúc này Chu Tiểu Di vừa đến nơi này, đột nhiên có một nhóm người chui ra.

Một trong số đó hỏi: “Ngươi là ai, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? ” Chu Tiểu Di lắc đầu lúng túng.

“Tôi không biết là ai đã kích hoạt cơ quan, vừa rồi tôi phát hiện địa cung này bắt đầu sụp xuống. ” “Cho nên tôi sợ họ gặp nguy hiểm, tôi đã đi xem xét một chút. ” Lúc này người đàn ông kia lập tức nói: “Ngươi nói dối, ngươi là đồ giả dối. ” Người đàn ông kia trực tiếp rút một con dao, chém vào cổ Chu Tiểu Di.

Có thể nói vô cùng nguy hiểm, may mà Chu Tiểu Di đỡ được.

Không còn cách nào khác, Chu Tiểu Di đỡ được nhát dao này, nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Người đàn ông này lại muốn giết người diệt khẩu, tên này thực sự quá xấu xa.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng không biết phải nói gì nữa, cô lập tức lùi mấy bước rồi chạy về hướng ngược lại.

Mà lúc này từ giữa có một trưởng lão bước ra, trưởng lão này dường như cũng có câu chuyện của riêng mình.

Tiếp theo rốt cuộc phải làm sao?

Đây thực sự là một chuyện khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Ngay cả trưởng lão này cũng không biết phải giải thích thế nào, chỉ có thể rất lúng túng gật đầu.

Sau đó không nói gì, ra hiệu cho nhóm người đó nhanh chóng rời đi.

Mà Chu Tiểu Di bên này khó thoát khỏi cái chết, nhưng cô ấy bây giờ đã thành công tránh được kiếp nạn này.

Lúc này cô và Vương Khải Toàn hai người tiếp tục tiến lên.

Hai người đi vào một hang động, cô đột nhiên phát hiện trong hang động sáng lấp lánh, vô cùng rực rỡ.

Chương 931

Đây là Hắc Tinh Động, Hùng trưởng lão và họ đã nói, sau khi vào nhất định phải hết sức cẩn thận.

Đặc biệt là Vương Khải Toàn nếu chạm lung tung thì thực sự rất tệ, những thứ này chạm lung tung có thể sẽ gây ra điều gì?

Những thứ tà ác, lúc này mấy người cầm đèn pin đi vào.

Chu Tiểu Di trước đó đã thắng được một lượng tiền lớn, bây giờ ít nhất cũng có mấy trăm vạn tiền.

Bây giờ mua được đèn pin vẫn là rất bình thường, ba người mỗi người cầm một chiếc đèn pin, sau đó đi vào trong hang đá.

Các lối vào trong hang đá đều sáng lấp lánh, trên những tảng đá dường như khảm đủ loại đá quý, trông vô cùng phong phú đa sắc.

Mà lúc này Chu Tiểu Di đột nhiên trước mắt một tia sáng lóe lên, đột nhiên dường như cảm thấy có điều chẳng lành sắp xảy ra.

Ánh mắt Chu Tiểu Di xem xét kỹ lưỡng, nói: “Lần đầu tiên tôi đến một nơi kỳ ảo như vậy, cậu nói có thực sự có thần linh không?

Liệu lát nữa có thất tiên nữ hiện thân không? ” “Nhưng đó cũng phải ra ngoài rồi mới được, nếu không sẽ hại chết cậu, tôi đối với nơi này thực sự có một cảm giác khác thường rồi. ” Lúc này khán giả trên livestream cũng lại một lần nữa bình luận tràn ngập. 【Chị Chu, cẩn thận một chút, đừng nói bậy bạ được không?

Nếu thực sự có thất tiên nữ bảo vệ chị, thì đó thực sự là tệ quá. 】 【Chị Chu xin hãy chú ý an toàn một chút, đừng quá kích động. 】 【Chị xem kỹ xung quanh dường như có rất nhiều thứ, hơn nữa nơi này có một từ trường. 】 【Chị Chu, bản đồ Vân Thiên Cung tôi vẫn

khá hiểu, nơi này hẳn là có một từ trường ngầm. 】【Nếu chị đi vào hang động này, chị phải đi vào sâu bên trong, nhưng chị tuyệt đối phải chú ý, đừng để bị từ trường ảnh hưởng, nếu không đại não của chị sẽ bị rối loạn. 】.....

Chu Tiểu Di lúc này cũng cảm thấy vô cùng lúng túng!

Không biết phải làm sao cho phải.

Thế là.

Cô lập tức nói: "Cảm ơn mọi người, nhưng bây giờ tôi dường như hơi choáng váng rồi, chúng ta vẫn nên chú ý một chút thì hơn. " Chu Tiểu Di lúc này sau khi cẩn thận đi vài bước, phát hiện phụ tải từ trường xung quanh càng ngày càng nghiêm trọng.

Hơn nữa phụ tải từ trường khiến họ xuất hiện ảo giác.

Lúc này đột nhiên Vương Khải Toàn rút ra một chiếc điện thoại!

Xem xét kỹ lưỡng một chút!

Muốn mở định vị.

Chu Tiểu Di lập tức ngăn cậu ta lại!

Vương Khải Toàn cũng không biết phải làm sao.

Ý của Chu Tiểu Di cũng vô cùng rõ ràng!

Chương 932

Chính là tuyệt đối không được rút điện thoại ra.

Vào thời điểm quan trọng này mà rút điện thoại ra!

Chỉ sẽ khiến điện thoại tạo ra từ trường hỗn loạn hơn.

Đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến tế bào thần kinh não!

Ngay lập tức có thể sẽ khiến đại não mất kiểm soát, hành vi này vô cùng nguy hiểm.

Cô quyết định cùng nằm bò trên mặt đất mà bò vào trong hang động!

Như vậy mới an toàn hơn một chút.

Nếu không!

Nếu rút điện thoại ra mà ảnh hưởng đến từ trường!

Sẽ dẫn đến việc họ chóng mặt!

Thậm chí có thể ngất xỉu trong hang động.

Nếu thực sự chết ở đây!

Thì mọi chuyện sẽ vô cùng khó khăn.

Chu Tiểu Di lúc này hô hấp cũng càng ngày càng khó khăn rồi!

Không biết làm sao.

Cô nằm bò trên mặt đất rất lâu!

Nhưng đã lạc đường, không phân biệt được phương hướng rồi.

Từ trường ở đây thực sự quá hỗn loạn!

Rốt cuộc là chuyện gì cũng không rõ!

Dường như xung quanh đều là đá quý.

Nhưng mắt của mọi người dường như đều đã bị lệch!

Ai cũng không biết phải làm sao.

Họ muốn quay lại rồi!

Nếu tiếp tục đi về phía trước mà không có mục đích!

Chắc chắn không phải là một cách.

Bây giờ Chu Tiểu Di vẫn còn muốn quyết định, nhất định phải tìm kiếm dọc đường, nhất định có thể tìm thấy kho báu.

Không thể vì một chút từ trường này mà lùi bước, làm như vậy thực sự quá không nên rồi.

Hai người đều vô cùng kích động, nhìn nhau.

Mà ngay lúc này, thanh niên đội mũ kia đã đi tới.

Thanh niên chính là người đã rút dao muốn giết Chu Tiểu Di.

Chương 933

Lúc này nhìn thấy họ mấy người đi vào trong hang động!

Hắn cũng lập tức chạy tới.

Hắn hướng về phía mọi người phía trước hét lớn: "Ê, cho tôi tham gia cùng được không? " Chu Tiểu Di cũng bày tỏ có thể đồng ý hắn tham gia!

Bây giờ tổng cộng có tổ ba người cùng hành động.

Thanh niên, Chu Tiểu Di, Vương Khải Toàn, ba người này có thể nói là ba người đi ắt có thầy ta vậy.

Ba người cùng hành động, nhất định sẽ nâng cao tỷ lệ thành công.

Lúc này mọi người trên livestream cũng vô cùng kích động!

Từng người đều sôi nổi hẳn lên. 【Chị Chu bá đạo, lại kết bạn với người muốn giết mình! 】【Điều này không tốt sao?

Biến thù thành bạn, cùng nhau hành động, nhất định sẽ nâng cao tỷ lệ thành công. 】 Chu Tiểu Di lúc này cũng vô cùng vui vẻ!

Cô rút ra một chiếc đồng hồ!

Xem xét thời gian đã là 9:30 rồi.

Có thời gian thì mọi việc đều đáng để lập kế hoạch!

Bây giờ họ tiếp tục tiến lên nhất định có thể tìm thấy mục tiêu mới.

Chu Tiểu Di lúc này vô cùng phấn khích.

Mà ngay lúc này khi ba người họ đi sâu vào trong động phủ, đều đã cảm thấy chóng mặt hoa mắt rồi.

Nếu tiếp tục bò về phía trước!

Ba người dường như đều sắp thổ huyết rồi.

Hơn nữa về mặt tinh thần cũng đã có chút sụp đổ!

Không biết phải làm sao...

Ngay lúc này.

Vương Khải Toàn đột nhiên mở miệng hét lớn: "Mọi người cẩn thận, nếu tiếp tục bò rất có thể sẽ gặp bất trắc. " "Chúng ta lùi một bước trước đã, có câu nói rất hay, nhẫn một lúc sóng yên biển lặng, lùi một bước trời cao biển rộng. " "Lúc này ~ lùi một bước có lẽ có thể tìm ra câu trả lời mới, bò vô nghĩa như vậy chỉ là lãng phí thể lực của nhau mà thôi. " Lúc này mọi người cũng cảm thấy vô cùng kích động.

Bây giờ họ đã có một vũ khí mới gọi là dao Hắc Kim!

Chính là được chế tạo từ Hắc Kim trong hang động này.

Chương 934

Hơn nữa bây giờ cùng với thể lực càng ngày càng chóng mặt!

Lại cảm thấy họ đã mất đi tri giác.

Lúc này rút dao Hắc Kim ra là vô cùng nguy hiểm, rất có thể sẽ vô tình gây sát thương cho đồng đội.

Lúc này một trong số thanh niên nam tử kia cũng phát điên.

Đột nhiên không kìm được cười điên dại, hơn nữa ánh mắt của hắn nhìn rất kỳ quái.

Hắn phát hiện hai người kia đều nằm bò trên mặt đất, và luôn cảm thấy rất kỳ lạ.

Mấy người này đột nhiên đứng dậy, ba người họ dường như bò được vài bước thì.

Đột nhiên cảm thấy mọi thứ bình thường trở lại!

Rốt cuộc là chuyện gì?

Lúc này.

Hắn chợt phát hiện trên mặt đất có một cây gậy gỗ!

Vương Khải Toàn lập tức đi lấy cây gậy gỗ đó!

Hắn hét lớn: “Trời ơi!

Đây là gì?

Đây là thần thụ sao? ” “Đây là cây bị Hùng trưởng lão làm mất, cứ đến gần nó sẽ thấy rất đau đầu. ” Vương Khải Toàn nói xong, thanh niên kia cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Cây gỗ này dường như có tác dụng mê hoặc lòng người!

Hơn nữa khi mang ra tế tự, mọi người đều quỳ lạy.

“Lúc này, chúng ta những người này khi nhìn thấy thần thụ, tất cả cảm giác của mình đều biến mất. ” “Có khả năng đó không?

Cậu xem nó là cái gì. ” Vương Khải Toàn lúc này vô cùng điên cuồng, trực tiếp rút ra một cái cơ quan.

Sau đó cơ quan điều động cả mặt đất dường như đều đang rung chuyển.

Mà ngay lúc này Chu Tiểu Di cũng vô cùng kích động.

“Bảo cậu đừng chạm lung tung vào cơ quan rồi mà. ” Chu Tiểu Di hét lớn: “Cậu chạm lung tung vào cơ quan như vậy, cả địa phủ đều đang rung chuyển. ” “Chúng ta rất có thể sẽ chết ở đây, cậu thực sự muốn chết sao. ” Người hâm mộ trên livestream cũng điên cuồng bình luận. 【Trời!

Chương 935

Vương Khải Toàn thực sự làm sai rồi, lần này thì xong đời, xong đời thật rồi, họ rất có thể sẽ chết. 】【Không thể nào, chỉ vì vừa rồi chạm vào cơ quan mà họ sẽ chết ở đây sao, không thể nào, mọi người thực sự quá lo lắng rồi. 】【Làm sao có thể là lo lắng, mọi người căn bản không hiểu đúng không? 】【Tình huống này vô cùng nguy hiểm, tôi nói cho mọi người biết, nếu mọi người không thể hiểu được thì mọi người có thể đi hiện trường trải nghiệm một chút. 】【Nếu thực sự có đủ loại cơ quan, tốt nhất là đừng chạm vào. 】【Một khi mọi người chạm vào những cơ quan đó, rất có thể sẽ xảy ra chuyện sinh tử. 】【Này, anh bạn trên lầu nói cũng quá khoa trương rồi, làm sao mà ghê gớm đến thế được, còn sinh tử nữa, làm sao có thể? 】【Chẳng qua chỉ là chạm vào cơ quan thôi, nhiều nhất là lại bắn ra mấy mũi tên, cũng chẳng có gì to tát cả. 】【Hơn nữa bây giờ chúng ta không phải đều sống tốt sao?

Anh bây giờ nói những lời này quả thực cũng hơi quá đáng rồi. 】【Chúng tôi là fan lâu năm đã xem livestream rất nhiều năm rồi, chúng tôi đối với những thứ này còn không biết sao? 】Mỗi người đều phát biểu ý kiến riêng, dường như ai cũng có cảm giác rất rõ ràng về chuyện thế gian.

Nhưng Chu Tiểu Di căn bản không muốn nghe fan nói nhiều như vậy nữa.

Cô trực tiếp trả lời vài câu trong livestream, yêu cầu mọi người giữ im lặng, đừng tiếp tục bình luận.

Bởi lẽ, mọi chuyện đã tiến đến bước quan trọng nhất rồi!

Vân Thiên Cung dường như còn đáng sợ hơn những bản đồ trước

rất nhiều.

Bởi vì nơi đây liên tục bị các trường địa chấn, tức là từ trường, biến đổi không ngừng, khiến cô càng thêm căng thẳng.

Chu Tiểu Di biết, những bản đồ trước đó chủ yếu có các loại quái vật như nhện và chó sói.

Còn ở bản đồ hiện tại, đến giờ vẫn chưa gặp quái vật nào, nhưng điều đó lại càng khiến cô hoang mang hơn.

Không có quái vật, nhưng lại có những thứ huyền bí hơn nhiều, những thứ này cũng sẽ ảnh hưởng đến hành động của họ.

Chu Tiểu Di biết rằng bây giờ cô có nói gì cũng chẳng ai nghe.

Những người này đã phát điên vì kho báu rồi.

Đặc biệt là khi nãy họ vừa nhặt được một cây gậy gỗ cổ xưa do các hiền giả thượng cổ để lại.

Nếu cây gậy này mang ra ngoài có thể bán với giá rất cao.

Chỉ một cây gậy nhỏ bé như vậy thôi cũng đủ khiến mọi chuyện trở nên giá trị.

Đó là lý do tồn tại của những Mạc Kim Giáo Úy này!

Ý nghĩa của Mạc Kim Giáo Úy hẳn là như vậy.

Ngay lúc này, tất cả mọi người đều cảm thấy tình hình có vẻ không ổn.

Fan trong livestream cũng điên cuồng bình luận: 【Ê, quá đáng rồi, chị Chu đừng để họ tiếp tục đào bới ở chỗ này nữa.】 【Đúng đó, bảo bối ở đây cực kỳ quý giá, đáng giá cả một thành phố lận.】 【Một khi họ tham lam lấy đi những bảo bối này, chắc chắn sẽ chọc giận thần linh ở đây.】 【Đúng vậy, người phàm sao chịu nổi, đáng sợ lắm.

Tuyệt đối không phải thứ các người có thể chịu đựng được đâu.】【Mấy thứ này đáng sợ lắm, khó chịu quá, chị Chu mau đi đi, đừng ở lại chỗ đó nữa.】【Nếu còn ở đó, lát nữa lại dẫn ra mấy con nhện độc thì chị lại phải đánh lâu nữa.】【Không biết chị có mang súng AK47 không nữa.】Trong nháy mắt đó, mọi thứ dường như trở lại bình lặng.

Chương 936

Chu Tiểu Di cũng không biết liệu lời họ nói có đúng không, nhưng cô tự mình hiểu rõ.

Chu Tiểu Di, Vương Khải Toàn và người thanh niên kia, sau khi khó khăn lắm mới tránh được chấn động dữ dội và sự tấn công của từ trường, giờ đã hơi khôi phục lại lý trí.

Lúc này Chu Tiểu Di rất vui vẻ, cô gật đầu nói: "Rất tốt, không tệ, vì đã khôi phục bình thường rồi, vậy những việc tiếp theo của chúng ta sẽ càng thêm đặc sắc." Những người trong livestream cũng hùa theo.

Họ đều biết Chu Tiểu Di luôn như vậy, cô là một người rất tự tin.

Khoảnh khắc này, vẻ tự tin tỏa sáng của cô chắc chắn sẽ mang đến dũng khí mới cho người khác.

Chu Tiểu Di lúc này vô cùng vui vẻ, dường như chưa từng có ai thấy cô vui vẻ đến thế.

Đương nhiên, những nguyên nhân chính cũng là vì sau khi trải qua một số chuyện, cô bắt đầu trở nên phóng khoáng hơn.

Bây giờ cô sẽ không còn so đo tính toán những chuyện nhỏ nhặt nữa.

Đối với Chu Tiểu Di, thực ra những chuyện đó đều không còn quan trọng lắm!

Bởi vì mục tiêu hiện tại của cô đã trở nên xa hơn rất nhiều.

Cô nhất định phải giành được một chiến thắng thật sự ở Vân Thiên Cung này!

Một chiến thắng thuộc về chính mình...

Lúc này, Chu Tiểu Di có thể nói là vô cùng phấn khích!

Và các cư dân mạng trong livestream cũng đang điên cuồng bàn luận.

Hiện tại mọi thứ dường như đã dần trở nên mơ hồ!

Mọi người bắt đầu từ từ hiểu ra.

Từ giờ khắc này, họ nhất định sẽ hoàn thành những việc này để những người khác biết thế nào là sức mạnh thật sự.

Không thể phủ nhận, biểu hiện của Chu Tiểu Di lúc này quả thực rất chấn động!

Điều này khiến nhiều người vô cùng khó hiểu.

Chẳng lẽ cô nàng này luôn thâm tàng bất lộ như vậy sao?

Thực sự là như vậy!

Chu Tiểu Di luôn có khả năng phản ứng rất mạnh mẽ, hơn nữa năng lực của cô cũng rất bá đạo.

Trong khoảnh khắc này, vô số người đều đang suy nghĩ về câu hỏi đó.

Tại sao Chu Tiểu Di đột nhiên lại trở nên lợi hại như vậy?

Chẳng lẽ là cô ấy đã trưởng thành trong suốt chặng đường này sao?

Đồng thời, trong livestream cũng có rất nhiều cư dân mạng đang hối thúc Chu Tiểu Di, bảo cô hãy nhanh chóng đi đến Vân Thiên Cung để tìm hiểu tận cùng sự thật. 【Chị Chu~ nhanh chóng xông lên đi!】 【Đúng đó chị Chu, cơ hội ngàn năm có một, không thể bỏ lỡ đâu.】 【Chị Chu, tình hình chị bây giờ rất không ổn định, nhất định phải suy

nghĩ thật kỹ rồi mới làm gì tiếp theo.】【Không sai, nếu chị đang ở trạng thái này mà còn muốn tiếp tục chiến đấu thì chúng tôi cũng chẳng biết nói gì nữa.】【Mọi người đều muốn cùng chị chiến đấu, được không?

Nhưng nếu chị còn tiếp tục chiến đấu, thì tất cả chúng tôi cũng sẽ cùng chịu khổ với chị.】【Thế nên, dù có chuyện gì xảy ra, chị Chu cũng nên hiểu rằng mỗi người đều có mục đích riêng, không phải ai cũng sẵn lòng chịu khổ cùng chị đâu.】【Đúng vậy, cái khổ này thực sự khó nói thành lời, nhiều người chịu mãi rồi có khi gục xuống chết luôn đó.】Bình luận của fan trong livestream lại một lần nữa tràn màn hình:【Chị Chu, hay là chị đừng đi nữa, từ trường ở đây nghiêm trọng quá.】【Đúng đó, chỗ này hình như khác hẳn mấy chỗ chị khám phá trước đây, ở đây không chỉ xuất hiện quái thú mà còn có đủ loại hiện tượng siêu nhiên nữa.】【Chị Chu, em khuyên chị một câu, hay là mình bỏ đi.】【Chị Chu, chị nghe lời khuyên một lần được không?】Vô số người bắt đầu khuyên nhủ.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di lại vô cùng kiên định với suy nghĩ của mình.

Bỏ cuộc ư?

Chương 937

Ha ha!

Đến nước này rồi, làm sao có thể bỏ cuộc được?

Nhóm người này căn bản không hiểu Chu Tiểu Di cố chấp đến mức nào với chuyện của mình.

Lúc này Chu Tiểu Di nghiến răng ken két, cố gắng hết sức để kiên trì.

Vì cái gì?

Chẳng lẽ chỉ vì những chuyện dễ dàng bỏ cuộc sao?

Không!

Làm sao có thể chứ?

Suy nghĩ của Chu Tiểu Di không giống suy nghĩ của những người khác.

Những người khác có thể cho rằng đó không phải chuyện lớn gì mà bỏ cuộc, nhưng Chu Tiểu Di lại khác.

Đối với cô mà nói!

Cuộc đời cô là viên mãn!

Cô có thể dùng hết sức lực của đời mình để tranh giành một số chuyện.

Vậy nên, từ bỏ đối với cô mà nói, đó đơn giản là một điều không thể.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng không nhịn được cười!

Cô cũng biết nhiều người có lẽ đều muốn giúp cô!

Nhưng cô nhất định phải kiên trì.

Cô hô lên: "Vương Khải Toàn, đi thôi ~ tiếp tục tiến lên." "Trong địa động Vân Thiên Cung quả thật có rất nhiều khó khăn, nhưng chúng ta nhất định phải chinh phục những khó khăn này.

Khó khăn của chúng ta tuyệt đối không chỉ đơn giản là Vân Thiên Cung, hơn nữa khu vực chúng ta cần chinh phục còn rất xa.

Ở khu vực đó, chúng ta có thể trực tiếp tìm thấy vinh quang thuộc về mình." Lúc này Chu Tiểu Di cũng dốc hết những suy nghĩ trong lòng mình ra.

Suy nghĩ như vậy của cô thật sự khiến vô số người có mặt đều cảm thấy chấn động.

Trời ạ!!!

Người phụ nữ này nếu không điên thì nhất định là có mưu tính riêng.

Thực lực của người phụ nữ này quả thật đã đạt đến một cảnh giới mà người khác không thể đoán được!

Thật sự là đáng sợ.

Hiện tại nhiều người cũng đang bàn bạc về những gì Chu Tiểu Di đã trải qua.

Hy vọng thông qua những cuộc bàn luận này có thể trở nên tốt hơn một chút, nếu không thì những việc tiếp theo cũng khó mà giải quyết được.

Chu Tiểu Di lúc này cũng chỉ có thể bất lực cười.

Cô biết mình hiện tại có rất nhiều vấn đề chưa giải quyết được thống nhất.

Nhưng những việc bây giờ cô cũng không thể bận tâm nhiều đến

thế!

Chương 938

Dù sao đi nữa, tiếp tục tiến lên mới là con đường duy nhất.

Chu Tiểu Di nhìn về phía trước mịt mờ!

Cô khẽ nói: "Vương Khải Toàn, xông lên, chúng ta đi thôi, bây giờ dù có chuyện gì xảy ra, cậu vẫn luôn là người bạn tốt nhất của tôi.

Vậy nên dù thế nào, chúng ta sẽ luôn kiên trì mục tiêu của mình, đúng không?" Lúc này Vương Khải Toàn cũng gật đầu!

Kiên trì mục tiêu từ trước đến nay vẫn luôn như vậy.

Anh ấy vẫn luôn kiên trì ước mơ!

Kiên trì mục tiêu!

Chưa từng nghĩ đến một ngày phải bỏ cuộc.

Chính vì có một tấm lòng kiên trì như vậy ở đây, nên họ hiện tại mới ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Tiếp theo, hai người cứ men theo sườn núi mà leo lên!

Trong lúc đó có không ít dơi từ trong động bay ra.

Chu Tiểu Di lúc này cũng có chút hoảng loạn.

Bởi vì là một con người, thứ cô ghét nhất chính là dơi!

Dơi là một loài sinh vật thật sự rất ghê tởm, bị căm ghét sâu sắc.

Không phải ai cũng sợ dơi, nhưng không thể phủ nhận dơi thật sự rất ghê tởm.

Vậy nên vào thời điểm mấu chốt này, Chu Tiểu Di cũng đi thẳng về phía trước.

Rất nhanh ~ một con dơi lớn đã xông thẳng về phía này!

Hơn nữa còn là dơi hút máu.

Vương Khải Toàn và người thanh niên kia cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi!

Cả hai người đều cố gắng hết sức để chạy trốn.

Hơn nữa, hai người họ còn thỉnh thoảng la hét: "Cứu mạng, cứu mạng!

Nhiều dơi quá, mà còn là dơi hút máu nữa." "Chỉ cần bị dơi hút máu cắn một miếng là chúng ta sẽ chết.

Trời ơi!

Sao lại thế này ~ dơi hút máu sẽ lấy mạng người.

Mạng của chúng ta quý giá biết bao, nếu chết ở chỗ này thì mọi thứ đều không đáng, thật khó chịu, quá đau khổ.

Cái gì?

Dơi hút máu?

Cái này đúng là muốn lấy mạng chúng ta mà!

Dơi hút máu này là biến chủng mạnh nhất, sức mạnh của nó đáng sợ đến mức không thể tin nổi.

Nếu bây giờ chúng ta tiếp tục đuổi theo, rất có thể sẽ chết trong miệng lũ dơi hút máu này.

Chương 939

Chẳng lẽ chúng ta thực sự phải tiếp tục đuổi theo sao?" Nhiều người dường như đã bắt đầu nhụt chí!

Nhưng việc nhụt chí này thực ra là hoàn toàn không cần thiết.

Không thể không thừa nhận một điều!

Dơi hút máu thật sự rất mạnh.

Nhưng Chu Tiểu Di lại hoàn toàn không sợ hãi!

Bởi vì cô đã có mưu tính riêng của mình!

Cô cũng biết phải đối phó với những con dơi hút máu này như thế nào.

Cái gọi là dơi hút máu, thực ra chính là những tà vật thích hút máu người!

Loại vật này, thường thì sợ nhất là ánh sáng mặt trời và lửa.

Rốt cuộc những con dơi hút máu trong phim cương thi đều rất sợ hai thứ này...

Vậy nên, để đối phó với loại tà vật hoạt động về đêm này, bạn chỉ cần đốt một ngọn lửa là có thể dễ dàng giải quyết mọi chuyện, hoàn toàn không cần sợ hãi.

Khi hiểu rõ chuyện này, tâm trạng của Chu Tiểu Di trở nên ổn định hơn rất nhiều.

Cô thậm chí không nhịn được cười nói: "Ha ha, không phải chỉ là dơi hút máu thôi sao, có gì mà phải sợ chứ?" Trong khoảnh khắc này, lời nói của cô quả thật mang đến cho nhiều người một cảm giác vô cùng chấn động, cô nàng này chẳng lẽ thật sự không sợ sao?

Nhiều người dường như đều đang nghĩ về vấn đề này, Chu Tiểu Di chắc chắn sẽ sợ.

Rốt cuộc không có cô gái nào nhìn thấy dơi mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy.

Vẻ điềm nhiên này cũng mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng đáng sợ.

Đúng vậy, vô cùng đáng sợ, không có cách nào cả.

Chu Tiểu Di cũng biết mình hiện tại ở thời đại này đã không còn cách nào nữa rồi!

Không còn gì để nói nữa.

Biểu cảm của Chu Tiểu Di cũng hơi đờ đẫn!

Cô chỉ có biểu cảm đờ đẫn đó.

Trong nháy mắt đã khiến nhiều người cảm thấy cô nàng này lại thay đổi rồi.

Chu Tiểu Di rốt cuộc sẽ thế nào?

Chu Tiểu Di rốt cuộc có suy nghĩ gì?

Nội tâm của cô rốt cuộc là một người như thế nào?

Có thể nói, những chuyện liên quan đến Chu Tiểu Di đều được bày ra trước mắt mọi người.

Vô số người có lẽ đều đang lầm bầm tự nói, thì thầm to nhỏ!

Ai cũng đang suy nghĩ Chu Tiểu Di sẽ trở thành một người như thế nào.

Tất cả những điều này thực ra đều vô cùng đáng sợ, phải không?

Chu Tiểu Di rốt cuộc sẽ ra sao?

Chương 940

Không một ai biết.

Chỉ là trên mặt mỗi người dường như đều ẩn chứa một chút bi ai.

Vẻ mặt bi ai này thật sự khiến đám đông run rẩy, mọi người cũng không biết phải diễn tả thế nào.

Trong khoảnh khắc này, họ đã cảm thấy buồn bã!

Nhưng tâm trạng khó chịu này cũng không biết phải làm sao.

Biểu cảm của Chu Tiểu Di cũng dần dần thay đổi!

Từ lúc đầu vô cùng kích động, đến sau này dần dần lạc lối.

Rồi sau đó dường như không muốn nói nhiều nữa!

Rất nhiều chuyện đều là như vậy.

Lúc đầu Chu Tiểu Di vẫn còn rất vui vẻ, cô cảm thấy mình đã có thể sống hòa bình với mọi người.

Nếu vậy thì không có gì là vấn đề, là họ không thể giải quyết được.

Nhưng đến sau này!

Chu Tiểu Di ngày càng nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, những chuyện không giải quyết được nối tiếp nhau đến.

Hơn nữa, từng chuyện từng chuyện này khiến cô cảm thấy gần như muốn sụp đổ.

Chu Tiểu Di không nhịn được hét lớn: "Không, sao lại thành ra thế này, đây không phải kết quả tôi muốn." Chu Tiểu Di vô cùng đau khổ, nhìn cô thật sự đã trải qua vô số phong sương khổ sở, mới có được

cảm xúc như bây giờ.

Cô đã đau khổ đến vậy, mà những người xung quanh vẫn muốn ép buộc cô.

Lại khiến cô rơi vào hoàn cảnh vô cùng tự trách, Chu Tiểu Di lúc này cũng không biết phải làm sao.

Chỉ có thể không ngừng hô hấp, không ngừng thở dốc, dường như muốn làm mình bình tĩnh lại một chút.

Nhưng vô ích, dù cô đã đau khổ đến vậy, vẫn luôn có người công kích cô, muốn cô bỏ cuộc, muốn cô rời khỏi vị trí hiện tại.

Trong khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di cũng cảm thấy rất khó khăn, đặc biệt là người thanh niên kia.

Kể từ khi đến đây, anh ta liên tục thúc ép cô.

Chu Tiểu Di phản kháng, hét lớn vào mặt anh ta: "Cút đi, cút đi!

Đồ khốn kiếp nhà ngươi muốn làm cái gì?

Luôn muốn tôi rút lui đúng không?

Đồ khốn kiếp nhà ngươi đúng là có âm mưu sâu xa mà." "Ý đồ của ngươi tôi đã hiểu rồi, chẳng qua là muốn tôi biến mất mà thôi.

Đáng ghét, tôi sẽ không làm theo ý ngươi đâu, đồ khốn kiếp nhà ngươi thật sự nghĩ mình ghê gớm lắm sao?

Tôi nói cho ngươi biết, từ giờ phút này trở đi, đây nhất định sẽ là thời gian thuộc về tôi.

Tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai đến quấy rầy tôi, đây là việc Chu Tiểu Di tôi đã nói là làm.

Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ không muốn nhìn thấy các ngươi nữa.

Các ngươi mau cút đi, đừng quấn lấy tôi nữa, được không?" Chu

Tiểu Di cố gắng hết sức hét lên: "Nhưng không có cách nào cả.

Chương 941

Thế giới này là như vậy.

Ngay cả khi ngươi vùng vẫy, gào thét vô số lần, luôn sẽ có thứ gì đó quấn lấy ngươi, khiến ngươi không thể yên ổn." Lúc này Chu Tiểu Di cũng cảm nhận được cảm giác này, cô không nhịn được hét lớn: "Đáng ghét, tôi không muốn như vậy, cuộc sống như thế này đúng là một cơn ác mộng.

Tôi muốn trở nên mạnh mẽ hơn, tôi muốn là chính mình, tôi muốn tìm lại vinh quang thuộc về mình.

Tôi muốn sức mạnh của mình trở nên mạnh mẽ hơn." Chu Tiểu Di nói xong, không nói hai lời trực tiếp chạy vào trong động.

Ngay lúc này, những người phía sau cũng nhanh chóng đuổi theo, mỗi người nhìn thấy bộ dạng của cô đều cảm thấy đau lòng, khó chịu quá.

Chu Tiểu Di một cô gái tốt như vậy sao lại biến thành bộ dạng như bây giờ.

Điều này khiến nhiều người nhìn thấy sẽ đau lòng, phải không?

Và trong khoảnh khắc này, cô cũng không muốn bận tâm nhiều nữa mà điên cuồng lao vào trong.

Cô muốn tìm những thứ tồn tại trong hang động.

Lúc này mọi người cũng vô cùng kích động, không nhịn được hét lớn: "Ê, Chu Tiểu Di gặp nguy hiểm, mau lên, đừng ở đây nữa.

Chúng ta nhìn xem, xem cô ta rốt cuộc đã gặp nguy hiểm gì." Nhiều người đều cố gắng hết sức đuổi theo, muốn xem Chu Tiểu Di rốt cuộc đã gặp nguy hiểm gì.

Mà lúc này, Chu Tiểu Di bên này cũng vô cùng đau khổ.

Cô không nhịn được hét lớn: "Có người không, dơi bao vây tôi rồi, mau cứu mạng!" Chu Tiểu Di dù có hét thế nào dường như cũng không có ai đáp lại cô.

Lúc này khóe miệng Vương Khải Toàn hơi nhếch lên, cười nói: "Tôi đã nói rồi, đừng chạy xa như vậy." Mà Chu Tiểu Di bên này cũng không muốn nói nhiều nữa, rất nhanh cô đã lấy ra một vũ khí vô cùng mạnh mẽ từ trong ba lô của mình.

Phải biết rằng Chu Tiểu Di lúc này đã là một người có thực lực vô cùng mạnh mẽ rồi.

Vậy nên cô tự nhiên có thể lấy ra một số vũ khí, những vũ khí này cũng vô cùng lợi hại, vô cùng mạnh mẽ, phải không?

Trong khoảnh khắc này, khi những vũ khí này lộ diện, Chu Tiểu Di đã cảm thấy thực lực của mình đều đã tăng lên một cảnh giới.

Cô hoàn toàn không muốn quan tâm những gì những người kia nói, chỉ nhàn nhạt nói: "Thấy chưa, thực lực của tôi đã tăng lên rồi, vậy nên tôi bảo các người đừng chọc giận tôi." Chu Tiểu Di đột nhiên từ trong ba lô rút ra một khẩu AK47 điên cuồng xả đạn vào lũ dơi.

Tuy nhiên, lúc này Vương Khải Toàn cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Cô gái này trước đó không phải nói muốn dùng lửa, kết quả bây giờ lại dùng súng, Chu Tiểu Di dường như đã phát điên rồi.

Cô cầm AK47 không ngừng xả đạn, nhưng dù vậy, cũng không có cách nào tiêu diệt hết lũ dơi, số lượng quá nhiều đến đáng kinh ngạc.

Chỉ với số lượng đáng kinh ngạc này, người bình thường đã không dám đến gần, huống hồ bây giờ họ đã trải qua nhiều chuyện như vậy...

Lúc này Chu Tiểu Di cũng không biết phải làm sao!

Cô chỉ có thể vô cùng lúng túng gật đầu nói: "Được rồi, đừng nói nữa, nói nữa tôi sẽ rất khó chịu đó.

Các người không có ai đáng tin cậy sao?

Luôn khiến tôi phiền não, đây là mục đích của các người sao?

Thật nực cười, nếu mục đích của các người chỉ có thế, thì các người đã quá coi thường tôi rồi.

Tôi sẽ không dễ dàng bị đánh bại đâu, tôi rất mạnh." Chu Tiểu Di vẫn đang tự mình nói gì đó.

Nhưng những người có mặt đều lắc đầu.

Trông vô cùng thất vọng, họ đối với Chu Tiểu Di đã không còn bao nhiêu thiện cảm nữa.

Chương 942

Tâm trạng của mọi người đều như nhau, hy vọng Chu Tiểu Di nhanh chóng rời đi.

Tiếp tục ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ khiến người ta cảm thấy phiền não.

Lúc này cảm giác này đã khiến không ít người cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chu Tiểu Di lúc này cũng cười rất vui vẻ: "Thấy chưa, tôi đã nói AK47 hữu dụng mà." Chu Tiểu Di vô cùng phấn khích, điên cuồng xả đạn vào lũ dơi.

Khán giả trong livestream lại một lần nữa bình luận: 【Chị Chu điên rồi, chị Chu thật sự điên rồi, sao chị ấy lại dùng AK47?

Mau lấy súng phun lửa ra!】 【Chị Chu mau đi rút kim hồn tệ đi, rút hết đồ trên người ra, rồi lấy một khẩu súng phun lửa ra.】 【Chỉ cần có súng phun lửa trong tay thì mấy con dơi này chẳng đáng lo ngại gì, chị Chu rốt cuộc bị làm sao vậy?】 【Rốt cuộc chị vẫn bị điên sao?

Mấy con dơi này đã làm chị rối loạn đến thế rồi.】 【Tâm thái của chị cũng không giữ vững được nữa, chuyện gì thế này?】 【Trời!

Khó khăn quá, sao chị Chu lại biến thành thế này, đây không phải là điều chúng ta muốn thấy.】 【Đúng vậy, quả thật cảnh tượng này làm sao chúng ta cam lòng nhìn thấy.】 【Chỉ là nhìn tình hình hiện tại, chị Chu rốt cuộc có cơ hội trở thành người mạnh nhất không, ai mà biết được?】 【Tôi cũng không rõ, cậu hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai đúng không?】 Trong đám đông, nhiều người phát ra từng trận than thở lầm bầm.

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy khá bất lực, quả nhiên những người này đều không đáng tin cậy.

Cái gì mà Vương Khải Toàn, cái gì mà người thanh niên kia đều là những kẻ không đáng tin cậy, Chu Tiểu Di cũng chỉ có thể bất lực lắc đầu.

Và cho rằng vì họ không đáng tin cậy thì đến nước này cũng không có cách nào, chỉ có thể tự mình dựa vào bản thân.

Có lẽ mình vẫn còn một tia cơ hội, thay vì dựa vào người khác, chi bằng dựa vào chính mình.

Chu Tiểu Di sau khi đã hiểu rõ đạo lý này, cũng không muốn nói nhiều nữa, nói nhiều sẽ sai nhiều.

Cô không nói hai lời trực tiếp xông lên.

Đột nhiên sử dụng chiêu Lý ngư đả đĩnh, một cái bật dậy từ dưới đất.

Và trong khoảnh khắc này, vô số người trong livestream đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Có người lập tức hét lên: 【Trời ơi!

Chị Chu, chiêu này của chị ngầu quá, ai dạy chị chiêu này vậy?

Đúng là 'tú' (ngầu) thật!】 【Nhiều người không nhịn được hét lớn, mà chị Chu lúc này vẫn bình tĩnh như không.】 【Chu Tiểu Di cứ như chưa từng trải qua chuyện gì vậy, vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên.】 "Súng phun lửa của tôi rốt cuộc ở đâu?" Chu Tiểu Di ra sức lục lọi, ra sức tìm kiếm, muốn tìm cho ra súng phun lửa mới được.

Súng phun lửa mới là lối thoát duy nhất của cô bây giờ!

Nếu không thì, chỉ bằng việc cô tự mình chiến đấu cứng đối cứng thì sẽ vô cùng khó khăn...

Không có súng phun lửa làm sao đấu với người ta?

Trong khoảnh khắc này, Chu Tiểu Di cũng cuối cùng đã nhận ra tình hình của mình.

Lúc này cô cố sức hét lên: "Được rồi, nếu đã như vậy, chúng ta sẽ có một trận quyết đấu.

Từ giờ phút này tôi đã biết, thế giới thuộc về chúng ta cuối cùng cũng đến rồi.

Trận quyết đấu này tôi sẽ cho các người biết thế nào là đáng sợ, các người căn bản không hiểu thực lực của tôi." Chu Tiểu Di hét lớn, và cô cũng muốn dựa vào thực lực của mình để chiến thắng lũ dơi đáng ghét này.

Dơi là loại tồn tại đáng ghét đến mức nào, khiến Chu Tiểu Di cảm thấy toàn thân khó chịu vô cùng.

Lúc này, cô cũng rất muốn giải quyết lũ dơi.

Cô hét lớn: "Lũ dơi đáng ghét tôi sẽ không tha cho các người đâu, các người cứ hết lần này đến lần khác chọc giận tôi.

Bây giờ đã đủ làm tôi phiền não rồi, tôi bây giờ nhất định phải tiêu diệt sạch sẽ các người.

Chương 943

Chỉ có như vậy, trong lòng tôi mới thoải mái một chút." Chu Tiểu Di nói xong, trực tiếp từ trong ba lô lấy ra 3000 kim hồn tệ, rồi rút một khẩu súng phun lửa.

Súng phun lửa trong tay, Chu Tiểu Di cảm thấy sảng khoái, vô cùng dễ chịu.

Trước đây chưa từng có cảm giác như vậy, mà bây giờ cảm giác cầm súng phun lửa trong tay thật sự là một luồng khí mát lạnh.

Thật sự khiến cô cảm thấy toàn thân sảng khoái.

Chu Tiểu Di không nhịn được cười, sướng, thật là quá sướng rồi. "Súng phun lửa trong tay, thiên hạ ta có, ai bảo không có súng phun lửa.

Tôi đã lột xác rồi, đã không còn là tôi ngây thơ ban đầu nữa." Tiếng cười của Chu Tiểu Di, cũng lập tức khiến vô số người có mặt đều cảm thấy không khí tại hiện trường dường như vô cùng gượng gạo.

Livestream cũng bắt đầu có người châm chọc. 【Chị Chu này rốt cuộc là điên rồi hay sao vậy?

Sao lại nói chuyện không được bình thường thế này?】【Còn nói gì mà 'súng phun lửa trong tay, thiên hạ ta có', nghe cứ như lời thoại của người không bình thường ấy.】 Chu Tiểu Di lúc này cũng không biết phải nói gì.

Cô cầm súng phun lửa điên cuồng xả vào lũ thứ đáng chết kia. "Chết đi." Chu Tiểu Di vừa xả đạn vừa hét lớn: "Đáng ghét!

Các người, lũ côn trùng đáng ghét, các người, lũ dơi này chính là

sản phẩm của sự suy tàn của thời đại này.

Các người, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho các người đâu, tuyệt đối sẽ tiêu diệt tận gốc các người.

Lũ dơi tự cho mình ghê gớm lắm, tự cho mình là sinh vật cao cấp nhất, đứng đầu chuỗi thức ăn.

Thực ra trong mắt tôi, các người chẳng qua chỉ là sản phẩm thấp kém nhất mà thôi.

Thà rằng ở đó giả bộ ta đây, chi bằng nghĩ cách giải quyết cho tốt, lũ dơi đáng ghét chết đi." Trong nháy mắt, lũ dơi này cũng vô cùng kích động, không nhịn được gào thét.

Dường như muốn dùng thực lực của mình để chứng minh mọi thứ.

Nhưng không có cách nào cả!

Tất cả lũ dơi cũng sẽ hoàn toàn thất bại!

Đây chính là một sự lựa chọn vô cùng đáng sợ.

Lúc này, lũ dơi này đã hòa làm một với thời đại này.

Thời đại này đã dần dần đi đến suy tàn!

Nhịp điệu của lũ dơi cũng từng chút một đẩy thời đại này đến bờ vực.

Cả thời đại sẽ theo sự tấn công của lũ dơi này mà nảy sinh những suy nghĩ mới.

Khi súng phun lửa trong tay, Chu Tiểu Di cũng cuối cùng đã hiểu ra!

Thì ra mình thật sự rất mạnh...

Rất nhanh, bình luận trong livestream lại bắt đầu tràn màn hình.

【Ghê gớm thật, chị Chu có thể nói là một nữ cường nhân rồi.】【Không tệ, nếu là bình thường thì tôi chắc chắn không nghĩ vậy đâu, nhưng hôm nay chị ấy thực sự có gì đó khác biệt.】【Tôi cảm thấy thực lực của chị Chu đang dần dần tăng trưởng.】【Đúng vậy, cũng có rất nhiều chuyện không phải cô ấy có thể dễ dàng kiểm soát được.】Chu Tiểu Di cũng cuối cùng đã hiểu ra!

Thì ra là như vậy!

Chương 944

Rất nhiều chuyện trên thế giới này không hề tốt đẹp như tưởng tượng.

Cô nhất định phải trả một cái giá cực lớn mới có thể hoàn thành một số chuyện.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng vô cùng bốc đồng!

Cô hét lớn: "Đáng ghét ~ tôi nói cho các người biết lũ dơi kia, tôi sẽ dùng súng phun lửa thiêu chết các người." Súng phun lửa của cô không ngừng rung chuyển phun ra những ngọn lửa mãnh liệt!

Cứ như một con rồng lửa sử dụng chiêu phun lửa vậy.

Trông vô cùng lợi hại.

Và trong khoảnh khắc này!

Vương Khải Toàn và những người khác đều há to miệng!

Trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Họ chưa từng thấy Chu Tiểu Di mạnh mẽ đến thế!

Một mình đối phó một đàn dơi.

Đương nhiên, trong mắt Vương Khải Toàn, đây không phải chuyện quá kỳ lạ.

Rốt cuộc Vương Khải Toàn nhìn thấy là trận chiến của Hồ Bát Nhất!

Hồ Bát Nhất vốn dĩ là một nhân vật rất mạnh mẽ.

Vậy nên trong khoảnh khắc này anh ấy cũng cảm thấy rất bình thường.

Mà lúc này, uy lực của súng phun lửa cũng đã dần dần tăng cường.

Ngày càng nhiều ngọn lửa phun về phía này, nếu không tránh né thì rất có thể sẽ chết một đường.

Vậy nên họ điên cuồng tránh né, điên cuồng chạy trốn, dường như muốn trốn đến một nơi an toàn.

Chỉ có như vậy mới có thể thoát khỏi kiếp nạn này!

Nếu không thì thật sự có thể khó thoát, vô cùng thê thảm.

Vừa nghĩ đến những chuyện thê thảm này, liền cảm thấy cuộc đời dường như không còn ý nghĩa!

Thật là quá khó khăn.

Bình luận trong livestream cũng lại một lần nữa tràn màn hình. 【Chị Chu mạnh quá, chị Chu lại dùng súng phun lửa, đỉnh thật, cái ý tưởng này bá đạo quá, sao mà nghĩ ra được vậy, mạnh ghê.】 【Quả thật, cách dùng súng phun lửa này không phải ai cũng có đủ đầu óc để nghĩ ra đâu.】 【Chị Chu, chị thật sự là một người rất mạnh, biểu hiện của chị khiến tôi rất khâm phục, giỏi lắm, chị Chu tuyệt vời.】 【Những gì chị đang thể hiện bây giờ, quả thực là hình mẫu để chúng tôi học tập.】 【Đúng vậy, chúng tôi từ trước đến nay đều lấy việc trở thành fan của chị làm gương, lấy việc trở thành fan của chị mà cảm thấy tự hào.】 【Bây giờ chúng tôi cuối cùng cũng thấy biểu hiện của chị ngày càng tốt hơn.】 【Thế nên ngay lúc này chúng tôi cũng biết phải làm sao để cùng chị tiến bộ, đây mới là việc mỗi chúng tôi nên làm.】 【Vì đã nói đến nước này rồi, vậy thì biểu hiện tiếp theo sẽ càng quan trọng hơn.】 【Tiếp theo nhất định phải thể hiện thật tốt, tuyệt đối không được thua, tuyệt đối không được có bất trắc gì.】 【Những tổn thất này không phải ai trong chúng ta cũng có thể gánh vác nổi, fan của chị đều rất thích xem livestream của chị.】

【Chị Chu, vậy nên chị nhất định phải kiên trì, kiên trì là chiến thắng.】【Chị Chu hãy tin tưởng bản thân, tin tưởng thực lực của chị, chị nhất định làm được, chị là sự tồn tại mạnh mẽ nhất trong lòng tôi, chị Chu cố lên.】Vô số người bắt đầu ở đó cổ vũ!

Khích lệ, có thể nói tất cả những điều này đều trông vô cùng chấn động.

Và nhiều người trong quá trình cổ vũ đó, cũng tìm thấy ý nghĩa cuộc đời thuộc về mình!

Đây chính là một điều vô cùng phi thường.

Ngay khoảnh khắc đó!

Không ít người đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Chu Tiểu Di luôn mang đến cho người khác một cảm giác vô cùng ấn tượng!

Chương 945

Cô ấy đúng là một người phụ nữ phi thường.

Fan trong livestream lại tiếp tục spam bình luận rần rần. 【Trời ơi!

Chấn động quá, đây là một cô gái đó.

Đúng là bạch nguyệt quang yêu thích nhất trong lòng tôi mà.】【Hahaha, Chu Tiểu Di ơi tôi yêu chị, chúng tôi thật sự rất thích chị, Chu Tiểu Di, cố lên nha, thể hiện tốt hơn chút đi.】【Nếu vậy thì sẽ có ngày càng nhiều người xem livestream của chị đó.】【Đúng đó chị Chu, chúng em thật sự yêu chị, chị không hiểu tình yêu sâu đậm của chúng em dành cho chị đâu.】【Nhưng chỉ cần chị hiểu cảm giác này là được rồi, Chu Tiểu Di.】【Chúng em là những người tồn tại thân thiện nhất, luôn nghĩ đến chị.】【Chu Tiểu Di có thể cho fan chúng em một cơ hội không, chúng em muốn gặp chị.】【Ê, tầng trên đang làm gì vậy, sao lại muốn gặp streamer?

Rốt cuộc ông muốn làm gì?】【Ông mau nói thật đi, có phải ông muốn xảy ra vài chuyện không thể miêu tả với streamer không?】【Mấy người này trong đầu nhét cái gì vậy, chuyện này mà cũng nghĩ bậy bạ được hả.】【Tình cảm của tôi với chị Chu là vô cùng thuần khiết và đơn thuần được không?

Không phải như mấy người tưởng tượng đâu.】【Mấy người nghĩ vậy thật sự sẽ làm tổn thương tình cảm đó, tôi chỉ có thể nói, được rồi, tất cả mọi người nghe đây, đừng tiếp tục nghĩ lung tung nữa.】【Nghĩ vậy chẳng có lợi gì cho mấy người đâu, mục tiêu tiếp theo của chúng ta vẫn còn rất khó khăn, chưa hoàn thành đâu.】【Cho nên mấy người phải cẩn thận một chút được không?

Những cường giả của thời đại này, họ vẫn đang tiếp tục phấn đấu.】 【Và mấy người cũng vậy, phải tiến lên, phải phấn đấu, không nên nghĩ những chuyện ghê tởm đó được không?】 【Chuyện này chỉ cần nghĩ trong đầu là được rồi, không cần phải quá ghê tởm.

Bây giờ mấy người lại phóng đại mọi chuyện lên, thật sự khiến tôi cảm thấy rất tệ.】 【....】....

Lúc này Chu Tiểu Di không muốn nói nhiều.

Bọn dơi đó đã bị cô diệt tận!

Trong mắt cô cũng tràn ngập vẻ phẫn hận.

Cả người trông rạng rỡ hẳn lên!

Không lâu sau.

Chu Tiểu Di không kìm được cười khẩy: "Ha ha ~ cái lũ dơi thối chết tiệt kia, bây giờ xem rốt cuộc là chúng mày mạnh hay tao mạnh hơn nào." "Bọn dơi chúng mày muốn đấu với tao ư, đơn giản là không thể!" "Dù sao thì cuối cùng, tao chắc chắn sẽ đánh bại chúng mày, dù sao thì thực lực của tao đã ở đây rồi." "Bây giờ cho dù chúng mày có đáng sợ đến mấy, tao cũng sẽ không sợ hãi." "Bởi vì tôi từ trước đến nay chưa từng là một kẻ sẽ lùi bước...." Mỗi lần Chu Tiểu Di nói chuyện đều có thể gây ra chấn động lớn!

Vô số người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Fan trong livestream cũng lại bùng nổ!

Ban đầu không bùng nổ thì thôi!

Nhưng đến tình thế bây giờ.

Không bùng nổ cũng không được.

Thực lực của Chu Tiểu Di đã đạt đến mức này rồi!

Làm sao có thể chứ?

Lúc này Chu Tiểu Di vẫn tươi cười rạng rỡ, vô cùng vui vẻ.

Nhưng đối với những người khác!

Đây có lẽ lại chẳng phải là một chuyện đáng để vui mừng.

Bởi vì Chu Tiểu Di đã thành công tiêu diệt lũ dơi này.

Điều này cũng có nghĩa là trận chiến tiếp theo!

Chu Tiểu Di có thể sẽ phải đối mặt với nhiều sinh vật đáng sợ hơn.

Và khi chiến đấu với những sinh vật đó!

Chu Tiểu Di sẽ phải thể hiện thực lực như thế nào đây?.....

Chương 946

Đồng thời.

Cộng đồng mạng trong livestream cũng đang điên cuồng gửi bình luận! 【Chị Chu, chạy mau, chị đã giết lũ dơi rồi, em thấy bây giờ cách tốt nhất là chạy thoát thân.】 【Đúng đó, bây giờ nếu chị thoát ra được thì vấn đề sau đó sẽ rất nhỏ, hoàn toàn không có vấn đề gì cả, nói vậy cũng không quá đáng.】. 【Chị Chu, chị có thể tin chúng em một lần không, sức mạnh của chị rất mạnh, nhưng em thấy vẫn nên chạy thoát thân là chính.】 【Chị Chu, vào thời điểm quan trọng này chị không chạy, em không chạy, thì ai có thể chạy thoát đây, mọi người ở đây chỉ biết hại lẫn nhau thôi.】 【Thậm chí có thể mọi người sẽ cùng nhau ôm nhau chết ở đây, tóm lại cứ chạy trước là đúng.】 【Chị Chu, chúng em yêu chị, chị ngàn vạn lần đừng chết ở đây, đừng bị giết, xin chị đó.】 【Chúng em muốn xem livestream của chị, muốn chị luôn vui vẻ, luôn hạnh phúc.】 【Chị Chu, nếu chị cứ thế chết ở đây, tất cả chúng em đều sẽ rơi nước mắt, tất cả chúng em đều sẽ khóc đó.】 【Đúng đúng đúng, chúng em thật sự sẽ rất đau lòng, chị không hiểu chúng em đâu, chị Chu.】 【Chị Chu, đừng nói gì nữa, mau nắm chặt thời gian chạy trốn đi, nghe lời khuyên của chúng em đi.】 【....】....

Nhìn những bình luận này của cộng đồng mạng.

Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Mấy tên này không phải bị thất tâm phong gì sao?

Từng đứa một cứ nói những lời khó hiểu!

Thật sự là khó hiểu.

Chu Tiểu Di cảm thấy rất đau đầu.

Cô không kìm được mắng: "Đủ rồi, cái lũ khốn nạn chúng mày đứa nào đứa nấy cũng rủa tao chết, thật là kinh tởm chết đi được." Nói xong.

Chu Tiểu Di không nói hai lời, lập tức dùng súng phun lửa liên tục bắn.

Cô muốn dùng cách này để chứng minh thực lực của mình.

Không thể không nói.

Sức mạnh của súng phun lửa ở đây đơn giản là vô địch.

Không ít người đều có thể cảm nhận được sức mạnh của khẩu súng phun lửa này đang dần tăng lên.

Khẩu súng này thực sự rất dễ dùng!

Ngọn lửa cuồng bạo lập tức xóa tan nỗi sợ hãi về phía trước không rõ của tất cả mọi người có mặt.

Nhìn những ngọn lửa phun trào ra.

Ngay cả Chu Tiểu Di, người đang cầm súng phun lửa, cũng kích động không thôi.

Cô chỉ thấy mình kích động nói: "Hahahahaha ~ mấy người thấy chưa, có khẩu súng phun lửa này rồi thì còn lo đại sự không thành sao?" "Trên thế giới này chẳng lẽ còn có chuyện gì mà Chu Tiểu Di tôi không làm được sao?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" "Chu Tiểu Di tôi chính là tồn tại mạnh nhất thời điểm này." "Từ giờ phút này trở đi, tất cả mọi người đều phải nghe lời tôi, nếu có ai dám không nghe, tôi sẽ khiến kẻ đó phải trả giá." "Đến lúc đó, mọi thứ dường như đã quá muộn rồi." "Những kẻ phải chịu đựng cái giá đó, cuối cùng đều sẽ chết trong sự tĩnh lặng này." Lúc này Chu Tiểu Di trông vẫn vô cùng kích động!

Hoàn toàn không coi ai ra gì.

Đặc biệt là khi lũ dơi đó bay tới!

Cô căn bản không thèm nhìn!

Dùng súng phun lửa thiêu chết chúng rồi tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Thấy vậy.

Vương Khải Toàn và nhóm thanh niên phía sau đều cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Chu Tiểu Di nhìn thanh niên đó, đối phương tên là Diệp Phàm.

Khi thấy cái tên này, Chu Tiểu Di cảm thấy rất kỳ lạ.

Cái tên này sao lại giống với tên nhân vật chính trong mấy tiểu thuyết huyền huyễn cô từng đọc vậy?

Chương 947

Cô nghĩ thanh niên này có lẽ là một NPC quan trọng.

Diệp Phàm cũng có thể không phải tên thật của hắn!

Có lẽ chỉ là một sự ngụy trang mà thanh niên này tạo ra để che giấu tên thật của mình.

Nhưng.

Chu Tiểu Di cũng biết rằng lúc này nếu tiếp tục tranh cãi với đối phương thì!

E rằng cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Thay vì vậy!

Chi bằng hãy suy nghĩ thật kỹ xem nên giải quyết một số vấn đề như thế nào.

Lúc này Chu Tiểu Di đã bắt đầu tính toán một vài chuyện!

Cô hy vọng có thể thông qua những ý tưởng của mình để thay đổi thế giới này.

Mặc dù đây chỉ là một trò chơi!.....

Giờ phút này.

Trong mắt Chu Tiểu Di cũng tràn đầy vẻ kích động!

Cô không kìm được hét lên một tiếng: "Xông lên, thế giới này, thế giới hoàn mỹ như vậy, tôi sẽ dốc hết thực lực của mình ra." "Tôi sẽ cho tất cả mọi người thấy thế giới này rốt cuộc là cái gì, rốt cuộc thú vị đến mức nào." Chu Tiểu Di cười vô cùng vui vẻ!

Có thể nói sự vui vẻ, niềm vui của cô đã hoàn toàn được thiết lập.

Cô đã hoàn toàn thuộc về đỉnh cao của thế giới này.

Cô trực tiếp dẫn theo Vương Khải Toàn và thanh niên Diệp Phàm xông vào hang núi.

Rất nhanh.

Họ đã đến một nơi mới!

Đây là một hồ nước, hồ nước trông rất sâu.

Mà Chu Tiểu Di cũng không biết phải làm sao, cô hiện đang tìm kiếm một số kho báu trong lăng mộ.

Bây giờ trong hồ nước này chẳng lẽ lại ẩn chứa kho báu gì sao?

Tất cả những điều này thực sự là ẩn số, không ai biết được đúng không?

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di vẫn tiếp tục điều tra, muốn tìm thấy những thứ thực sự có giá trị bên trong.

Rất nhanh, cô thấy hình như có thứ gì đó đang trôi nổi trong nước hồ.

Và lúc này Vương Khải Toàn cùng những người khác cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bình luận trong livestream lại tiếp tục spam. 【Trời ơi!

Có cá sấu khổng lồ kìa, hahaha, chị Chu, trong hồ có cá sấu khổng lồ, đây là loài sinh vật cổ đại đó.】【Dựa theo ghi chép lịch sử thì cá sấu hình như đã sống được gần trăm triệu năm rồi.】【Trời ạ!

Chị phải chiến đấu với một con quái vật trăm triệu năm tuổi sao, thật là kịch tính, chị Chu xem chị làm thế nào đây?】【Chị Chu, thực lực của quái vật khổng lồ rất mạnh đó, giờ chị làm sao đây?

Chương 948

Chị có trụ được không?】【Trời đất ơi!

Cái này cũng quá đáng sợ rồi, chị Chu có thể chiến đấu và thắng được không?

Đây thật sự là một chuyện khiến tôi cảm thấy rất khó chịu.】【Chị Chu cố lên, chị Chu nhất định sẽ thắng đúng không?

Hãy tin vào chính mình, chị có thể thắng lợi mà.】 Ngày càng nhiều người cảm thấy tình hình hình như có chút không ổn, Chu Tiểu Di rốt cuộc bị sao vậy?

Sắc mặt của Chu Tiểu Di cũng ngày càng trắng bệch, có thể thấy sắc mặt cô tái nhợt, dường như muốn tìm kiếm thứ gì đó thuộc về mình.

Ngay khoảnh khắc đó, cả người cô không kìm được run rẩy. "Vãi chưởng!

Mạnh quá." Chu Tiểu Di không kìm được lớn tiếng kêu lên!

Thực lực quả nhiên là thứ mạnh nhất trên thế giới này.

Trong mắt Chu Tiểu Di cũng tràn ngập vẻ kính sợ!

Cô biết độ khó của thế giới này ngày càng cao.

Và những con quái vật này ngày càng mạnh mẽ!

Cô cũng phải khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn nữa!

Bằng không sau này sẽ chỉ khó đi từng bước!

Đồng thời.

Cộng đồng mạng trong livestream cũng bắt đầu phụ họa theo.

【Chị Chu, chị cẩn thận đó, mấy con cá sấu khổng lồ này tuyệt đối là giống loài thượng cổ, sinh vật tiền sử, chắc chắn rất nguy hiểm đó.】 【Đúng vậy, muốn chiến thắng mấy con cá sấu này không hề đơn giản đâu, chị muốn tiếp tục dùng súng phun lửa để đánh bại cá sấu ư, điều đó là không thể.】 【Dùng súng phun lửa đối phó cá sấu?

Nghe câu này giống như một câu chuyện cười vậy.】 【Phải biết rằng ~ súng phun lửa chỉ có thể phun trên cạn, nhưng cá sấu lại bơi trong nước, lửa căn bản không thể dập được nước.】 【Không sai, ở trong nước sao chị có thể chiến thắng cá sấu, điều này hoàn toàn là không thể.】 Lúc này Chu Tiểu Di chỉ cảm thấy một sự tuyệt vọng.

Cảm giác tuyệt vọng đó dường như từ từ lan lên, dần dần đi vào trong lòng cô.

Chu Tiểu Di cảm thấy như muốn thổ huyết rồi!

Cô cảm thấy máu của mình dường như muốn đông cứng lại vào khoảnh khắc này.

Thật sự là quá đau khổ.

Nếu là bình thường!

Cô cũng sẽ không đến mức này!

Nhưng chuyện hôm nay lại không bình thường lắm.

Rất nhanh.

Chu Tiểu Di cuối cùng không kìm được run rẩy toàn thân!

Cô lớn tiếng hét lên: "Mẹ kiếp, tôi mặc kệ, lũ cá sấu này cho dù có lợi hại đến mấy, chẳng lẽ còn có thể lợi hại hơn tôi sao?" Biểu cảm của Chu Tiểu Di dần dần từ bình tĩnh lúc đầu, cuối cùng biến thành có chút lạnh nhạt.

Giờ phút này Chu Tiểu Di đã không muốn nói nhiều nữa. "Đến đây

đi, vì mọi chuyện đã đến nước này rồi, có lẽ phải chiến đấu đến cùng thôi." Cá sấu xông lên, Chu Tiểu Di hoàn toàn không sợ hãi!

Chương 949

Cô lấy AK47 ra điên cuồng xả đạn vào cá sấu.

Nhưng cô vạn vạn lần không ngờ tới!

Lớp vảy của cá sấu lại dày hơn cả đạn AK47.

Cá sấu vậy mà dùng lớp vảy chắn được tất cả viên đạn.

Chu Tiểu Di ngay khoảnh khắc đó chỉ muốn thổ huyết!

Có thể nói là nôn ra ba lít máu cũng không khoa trương chút nào.

Cô hoàn toàn không ngờ mình sẽ trải qua chuyện như vậy!

Điều này đơn giản là khiến cô sụp đổ, có không chứ.

Ngay khoảnh khắc đó, sinh mệnh của cô dường như sắp khô cạn!

Quá đáng sợ rồi.

Chu Tiểu Di đã cảm thấy loài cá sấu này không nên tồn tại trên thế giới này.

Cô không kìm được run rẩy toàn thân, và run rẩy nói: "Không, tuyệt đối không thể nào như vậy được, chuyện này là sao chứ." "Trời đất ơi!

Tôi không chấp nhận được, con cá sấu này vậy mà không thể bị thương mà chết được, điều này không khoa học chút nào." Chu Tiểu Di cảm thấy có chút ngớ người, đám đông có mặt cũng vô cùng chấn động.

Khán giả trong livestream lập tức hô hào, từng khán giả một như thể bị kích động mà cuồng nhiệt gào thét. 【Chị Chu, làm sao có thể?

Chị Chu, chị không đánh lại nó đúng không?】 【Trời ơi!

Chị Chu, chuyện này là sao vậy?

Nếu không đánh lại thì thật sự xong đời rồi, chị Chu giờ phải làm sao đây?】【Không, nếu thật sự phải đối mặt với tất cả những điều này thì thật là quá khó xử.】【Tôi cảm thấy chị Chu có lẽ không trụ được, thực lực này đã không còn gì để nói rồi.

Chẳng phải thực lực này đã hoàn toàn trở nên mạnh mẽ đến vậy sao.】【Chị Chu, lát nữa có nói gì thì cũng không có tác dụng đâu.】【Anh em ơi, mấy người không chú ý sao?

Chị Chu bây giờ đã vô cùng mệt mỏi rồi, cô ấy không thể tiếp tục chiến đấu nữa.】【Trời ơi!

Đơn giản là khủng khiếp, đơn giản là khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.】【Chu Tiểu Di, thật sự là quá mạnh mẽ, người phụ nữ này rốt cuộc là sao vậy?】Tất cả mọi người đều cảm thấy có chút ngớ người.

Đặc biệt là Vương Khải Toàn và những người khác từng người một nhìn cô cầm AK47 đi đánh, ai nấy đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Khán giả trong livestream cũng lại sôi sục lên!

Rất nhiều khán giả lập tức spam bình luận.【Chị Chu, đừng dùng AK47, có thể dùng súng bắn tỉa để bắn cá sấu không.】【Mấy người này từng đứa một đều không biết xấu hổ, ông lại dám bảo chị Chu cầm AK47 đi bắn cá sấu.】【Trời ơi!

Mấy người nghĩ sao vậy?

Mấy cái đầu óc của mấy người thật sự quá thông minh rồi, thật sự quá thông minh rồi.】【Mấy người này rốt cuộc muốn nghĩ gì, muốn làm gì, mới có thể nghĩ ra chuyện như vậy.】【Làm ơn đi, mấy người có thể đáng tin cậy hơn chút không hả bạn bè.】【Nếu mấy người cứ tiếp tục trong trạng thái này thì, e rằng sau này sẽ vô

cùng tàn khốc.】【Chẳng phải vậy sao, bây giờ phải làm sao đây?】Rất nhiều người ở đó đang hò hét ầm ĩ!

Từng người một đều kêu gọi!

Nhưng lại không có ai nói cho họ đáp án.【Mấy người đã nói đủ chưa?

Chương 950

Cứ mãi nói Chu Tiểu Di cái này không tốt, cái kia không tốt.】【Cô ấy bây giờ đã đang đánh cá sấu rồi, mấy người còn muốn cô ấy thế nào nữa?】【Có thể đừng đạo đức giả nữa không, cô ấy chỉ là một cô gái, một cô gái đơn thuần đáng yêu mà thôi.】【Vậy mà mấy người lại muốn cô ấy gánh vác nhiều như vậy, một người phụ nữ phải gánh vác nhiều thứ như vậy, trong lòng mấy người chẳng lẽ không đau xót sao?】..... 【Mấy người này tệ quá, mấy người này đã tệ đến tận tâm can rồi, quá khó chịu.】【Tôi muốn thay chị Chu cảm thấy bi ai, đúng vậy, thật sự là bi ai.】Đám đông có mặt từng người một đều sôi sục, dường như mỗi người đều vô cùng tức giận.

Tuy nhiên, rốt cuộc họ tức giận vì điều gì thì không ai biết.

Chu Tiểu Di nhìn thấy những bình luận này.

Cô cũng chỉ có thể cười gượng, không nói gì.

Bởi vì cô biết.

Lúc này cho dù có nói gì đi nữa!

Dường như cũng đều là thừa thãi.

Nói những chuyện vô nghĩa này để làm gì!

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy rất đau đầu.

Sau khi cá sấu lùi lại vài bước!

Rất nhanh liền lao về phía Chu Tiểu Di.

Có thể nói lần này địa điểm vô cùng nguy hiểm.

Chu Tiểu Di còn muốn trở thành Mạc Kim Giáo Úy!

E rằng sẽ không dễ dàng như vậy nữa!

Lũ cá sấu này sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô.

Con sông này trông rất sâu, nếu không thể chiến thắng lũ cá sấu này thì!

Nhất thời sẽ không thể thành công vượt sông được.

Chu Tiểu Di cũng gặp phải một chút khó khăn!

Xem ra lúc này phải dốc hết thực lực thật sự ra mới được.

Chu Tiểu Di suy nghĩ kỹ một chút!

Dùng AK47 không được!

Khu vực xung quanh đây toàn là sông nước.

Nếu tiếp tục sử dụng súng phun lửa hay các loại vũ khí tương tự thì chắc chắn cũng không được.

Hiện tại cả hai loại vũ khí đều đã ở trong trạng thái hoàn toàn không thể sử dụng.

Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng đau đầu!

Cô không kìm được lớn tiếng hét lên: "Quá đáng ghét, Vương Khải Toàn mấy người mau đến giúp tôi!" Và đúng lúc này.

Thanh niên đó đột nhiên cười cười nói: "Mấy người có thể gọi tôi là Diệp Phàm." Khi nói xong câu này, Diệp Phàm trông vẫn vô cùng đắc ý.

Còn Chu Tiểu Di lúc này thậm chí không kìm được muốn xông lên đấm hắn một cái.

Tên nhóc này thật sự quá ngông cuồng, khiến người ta cảm thấy vô cùng đau đầu.

Chương 951

Chu Tiểu Di lúc này cũng không biết nên nói gì!

Chỉ có thể cười gượng, nói: "Được được, Diệp Phàm cậu có nghĩ ra cách nào không, làm sao để đối phó với lũ cá sấu này, số lượng cá sấu ở đây cực kỳ nhiều." "Hơn nữa chúng nó da dày thịt béo, căn bản không thể đánh chết được." Chu Tiểu Di vô cùng bất đắc dĩ.

Số lượng cá sấu ở đây quá nhiều!

Hơn nữa còn không thể đánh chết được trong chốc lát!

Đây mới là điều khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đồng thời.

Bình luận trong livestream cũng lại tiếp tục spam. 【Trời ơi!

Chị Chu chị đang nghĩ gì vậy?

Diệp Phàm làm sao có cách được, Diệp Phàm bản thân hắn cũng đang sống dở chết dở.】 【Chị xem cái bộ dạng hắn bị đánh đến kêu la om sòm kìa, hắn làm sao có cách được chứ?

Haha, thật là cười chết người.】 【Đúng vậy, chị Chu mau dựa vào chính mình đối phó lũ cá sấu này đi, nếu chị không thành công vượt qua thì chắc chắn không có cách nào lấy được kho báu đâu.】 【Khu vực này vô cùng nguy hiểm, ở đây gọi là Vân Thiên Cung.】 【Chị phải vượt qua con sông này, xuyên qua đàn cá sấu, sau đó mới có thể tiến vào trong mộ địa tìm kiếm những thứ quý giá hơn.】 【Được rồi, mọi người đừng nhắc nhở chị Chu về vấn đề này trước, chị Chu tự mình sẽ nghĩ ra cách, tin chị ấy được không?】 【Cá sấu rất mạnh, chị Chu nhất định sẽ có cách mà.】 【Cộng đồng mạng rộng lớn trong livestream mau giúp nghĩ cách đi, làm thế nào để đối

phó với cá sấu.】.....

Rất nhanh đã có một số cư dân mạng đưa ra ý kiến, bình luận trong livestream lại tiếp tục spam. 【Làm sao đối phó cá sấu?

Trời ơi, tôi nói cho mấy người biết, cách thông thường thì không thể đối phó với cá sấu được đâu.】 【Bởi vì cá sấu là một loài sinh vật tồn tại đã mấy thế kỷ rồi, có thể nói là sinh vật cổ đại.】 【Cá sấu không có thiên địch, mấy người không ngờ tới đúng không.】 Ngay khoảnh khắc đó, tất cả cư dân mạng có mặt đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Câu nói này của đối phương trực tiếp khiến mọi người ngớ người ra.

Cá sấu không có thiên địch.

Câu nói này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Rất nhiều người vẫn chưa hiểu ra rốt cuộc là có ý gì.

Và lúc này mọi người cũng cuối cùng đã hiểu ra.

Thì ra là vậy.

Cá sấu da dày thịt béo.

Hơn nữa trong sông thì không có thiên địch.

Bởi vì không có bất kỳ sinh vật nào ăn thịt cá sấu.

Nghĩ đến đây.

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy đau đầu.

Cũng không biết phải làm sao, chỉ cảm thấy vô cùng khó xử.

Ngay khoảnh khắc đó.

Chu Tiểu Di lớn tiếng hét về phía Vương Khải Toàn. "Vương Khải Toàn ~ cá sấu không có thiên địch, giờ cậu phải nghĩ cách làm

sao để vượt sông đây?" Và ý tưởng của Vương Khải Toàn cũng vô cùng đơn giản!

Hắn không nghĩ đến việc phải giết chết cá sấu.

Chương 952

Hắn muốn xây một cây cầu ở đây!

Hoặc là nói dùng ván gỗ đóng một chiếc thuyền rồi chèo qua.

Còn thanh niên tên Diệp Phàm cũng gật đầu nói: "Đúng vậy, chúng ta hoàn toàn có thể làm như vậy, chúng ta hãy đi chặt một ít cây gỗ trước, sau đó đóng một chiếc thuyền độc mộc." "Sau đó chèo thuyền qua, làm như vậy thì an toàn đáng tin cậy, mấy người không cảm thấy vậy sao?" Nghe câu này, Chu Tiểu Di thậm chí không kìm được muốn đánh người.

Thật sự quá đáng, hai người này một chút cũng không đáng tin cậy.

Còn nói đóng thuyền chèo qua, làm ơn đi nếu thật sự đóng thuyền chèo qua thì.

Giữa đường rất có thể sẽ chết trong miệng lũ cá sấu này, thật sự quá đáng sợ.

Nhiều cá sấu như vậy mà chúng nó còn đang nhìn chằm chằm thuyền của mấy người, làm sao có thể chèo qua được chứ?

Hai người này đơn giản là như đang nói chuyện cười vậy, khiến người ta cảm thấy vô cùng buồn cười.

Chu Tiểu Di lúc này cũng không muốn nói nhiều nữa!

Sau khi nhìn một cái cũng cảm thấy những người này dường như là không thể nói lý lẽ được.

Giờ phút này Chu Tiểu Di không kìm được cười khẩy nói: "Được rồi, đừng tranh cãi nữa, tôi biết mấy người đều không có cách nào, nói gì mà chèo thuyền qua, thật sự quá buồn cười." Mọi người trong

livestream cũng không kìm được cười, từng người một đều gửi bình luận spam. 【Trời ơi!

Mấy người này thật sự điên rồi sao?

Lại dám nghĩ đến việc chèo thuyền qua.】 【Buồn cười quá, đây là sông, làm ơn đi đây không phải hồ nước, nếu là hồ nước thì hoàn toàn có thể chèo thuyền độc mộc qua.】 【Nhưng nếu là sông thì mấy người quên mất nước sông chảy rất xiết sao, nước sông chảy xiết căn bản không thể bơi qua được không?】 【Thật sự là nói chuyện hão huyền, tôi thấy trạng thái của mấy người quá tệ rồi.】 【Nếu mấy người cứ tiếp tục giữ thái độ như vậy thì, không biết tương lai sẽ gặp phải chuyện gì đâu.】 【Dù sao thì những chuyện này chắc chắn sẽ khiến mấy người cảm thấy vô cùng đau đầu cho mà xem.】 【Thật sự là buồn cười, những người như mấy người thật sự cảm thấy không sợ trời không sợ đất sao?】 【Chẳng lẽ cảm thấy trên thế giới này không có gì đáng để mấy người sợ hãi sao?

Buồn cười quá.】 【Thôi đi, chị Chu đừng nghe hai người đó, hai người đó căn bản không hiểu gì cả, tôi nói cho chị biết chèo thuyền qua là không thể đâu.】 【Cách tốt nhất là rút cạn nước sông.】 【Không phải chứ?

Người ở tầng trên lại dám nói rút cạn nước sông, tôi hỏi ông sông làm sao mà rút cạn được?】 【Cho dù ông tìm được hạ nguồn của con sông, ông rút cạn nước sông xong rồi, lũ cá sấu đó chẳng lẽ sẽ bỏ chạy sao?】..... 【Ông không giết chết cá sấu thì căn bản không có cách nào vượt qua ải này được không?

Thật sự từng đứa một đều quá ngốc rồi.】 【Tôi chịu không nổi mấy người fan này nữa rồi, từng đứa một nói chuyện chẳng lẽ đều không động não sao?】 【Lại còn nói muốn rút cạn nước sông, trời ơi!

Sông làm sao mà mấy người có thể rút cạn được.】 Ngay khoảnh khắc đó, vô số người có mặt đều bắt đầu chế giễu.

Vô số người đều cảm thấy tình hình hình như rất tệ, cũng không biết là chuyện gì.

Trong mắt mọi người đều cảm thấy mọi chuyện dường như vượt quá sức tưởng tượng của họ, khiến họ cảm thấy có chút bất ngờ.

Ngay khoảnh khắc đó, bất kể là ai cũng không biết nên nói gì nữa, có thể nói lúc này cảnh tượng cũng vô cùng khó xử.

Khán giả trong livestream cảm thấy không khí trở nên khó xử, liền lập tức spam bình luận.

Mỗi người đều dùng hết sức để thay Chu Tiểu Di nghĩ cách.

Hiện tại con sông này đã cản trở con đường của họ.

Muốn đi đến Vân Thiên Cung, muốn có được kho báu, muốn trở thành Mạc Kim Giáo Úy, nhất định phải vượt qua con sông này.

Đây chính là chướng ngại lớn nhất của họ, không khí tại hiện trường cũng vô cùng căng thẳng.

Khán giả trong livestream sau khi xem xong đều cảm thấy vô cùng khó.

Rất nhiều người đều chìm vào suy tư, phải làm sao để vượt sông đây?

Nếu không dùng công nghệ hiện đại, lúc này có người đã nghĩ ra một điểm.

Chương 953

Có thể để Chu Tiểu Di sử dụng siêu công nghệ.

Bình luận trong livestream lại tiếp tục spam. 【Chị Chu, chị không thể dùng kim hồn tệ để mua một số thứ sao, mau đi mua một loại vũ khí cực kỳ lợi hại, bắn chết hết lũ cá sấu trong sông đi.】 【Đúng vậy, mấy người có thể chọn một số loại súng như 98K, M24.】 【98K là một loại súng bắn tỉa vô cùng mạnh mẽ, bắn tỉa chết hết lũ cá sấu này là xong chuyện rồi.】 【Nếu cá sấu ở trong nước thì phải làm sao?】 Có người đặt ra nghi vấn, lúc này Chu Tiểu Di cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

Nếu thật sự có người đi bắn cá sấu thì phải làm sao? 98K quả thực có thể khiến những con cá sấu này lột một lớp da, thậm chí có thể bắn xuyên qua vảy cá sấu trực tiếp chui vào bên trong cơ thể cá sấu.

Nhưng nếu cá sấu cứ ẩn mình trong nước, thì phải làm sao?

Cá sấu trong đó rất ranh mãnh, trong chốc lát căn bản không có cách nào bắn chết nó được.

Vì vậy lúc này mọi chuyện lại một lần nữa rơi vào trầm tư, thật sự là một chuyện khiến nhiều người cảm thấy vô cùng đau đầu.

Chuyện này bất kể ai nói ra, e rằng cũng sẽ khiến người ta cảm thấy vô cùng khó xử.

Giờ phút này Chu Tiểu Di cũng không biết nên nói gì nữa.

Ngay khoảnh khắc đó, cô cũng biết mọi người trong livestream thật sự không còn phương án nào nữa rồi.

Cô chỉ có thể tự mình nghĩ cách thôi.

Thế là Chu Tiểu Di lập tức lấy ra một khẩu 98K từ trong ba lô.

Đầu tiên cô nhắm vào con cá sấu đang nổi trên mặt nước, khi nhìn thấy đầu cá sấu lộ ra, cô liền nhấn cò 98K.

Ngay sau đó một tiếng súng bắn tỉa vang lên. "Ầm" một tiếng, tiếng súng bắn tỉa vang lên ngay lập tức, trong khoảnh khắc đó năng lượng mạnh mẽ dường như có thể chấn động cả thế kỷ.

Sức mạnh của súng bắn tỉa thật sự quá mạnh mẽ, khiến vô số người có mặt đều cảm thấy vô cùng chấn động.

Đặc biệt là những người đang xem livestream, từng người một mắt dường như đều mở rất to.

Trời ơi!

Cái này cũng quá đáng sợ rồi.

Tất cả những người xem livestream đều chấn động!

Thực lực này đơn giản là không còn gì để nói đúng không?

Mọi người có mặt đều khó mà tưởng tượng được rốt cuộc chuyện này là sao!

Thực lực này tuyệt đối là vô địch.....

Một khẩu súng bắn tỉa 98K vậy mà trực tiếp bắn nổ tung đầu cá sấu!

Rất nhiều người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Bình luận trong livestream cũng lại tiếp tục spam. 【Trời ơi!

Chị Chu chị mạnh quá, chị Chu bắn 98K quá chuẩn, chị Chu sao kỹ năng bắn súng của chị lại chuẩn đến thế, headshot một phát?】【Mấy người vừa nãy có thấy không, thật sự là headshot một phát ngầu lòi luôn.】【Sao chị lại mạnh mẽ, lại có thực lực như vậy, thật

sự khiến tất cả chúng em đều phải kinh ngạc.】【Chị Chu chị mạnh quá, nếu sớm có thực lực như vậy mà phát huy ra thì chúng em cũng không đến mức lo lắng như thế.】【Chị Chu biểu hiện của chị quả thực không tồi, bắn 98K quá đỉnh, quá 6, thật sự 6 quá tuyệt vời.】【Chúng em bây giờ xem đều vô cùng vui vẻ, thật sướng.】【Chị Chu cố lên, chị bây giờ thực lực rất mạnh, hoàn toàn có thể phát huy ra thực lực cực hạn của mình.】.【Chị Chu, 98K của chị bắn đã tay như vậy thì cứ tiếp tục quậy đi, hoàn toàn có thể đánh bại chúng, hoàn toàn không cần sợ hãi.】【Đúng vậy, chị Chu cứ dùng 98K mà bắn hết tất cả cá sấu đi.】【Số lượng cá sấu này tuy rất lớn, nhưng kỹ năng bắn 98K của chị cũng vô cùng chính xác.】【Chị phải tin vào chính mình, thực lực của chị tuyệt đối rất mạnh, chị cứ dùng kỹ năng bắn súng từng phát từng phát một bắn chết cá sấu là được.】【Không phải chứ?

Chương 954

Mấy người trong livestream đang nói đùa sao?

Trời ơi!

Ông lại dám bảo chị Chu dùng 98K đi bắn cá sấu.】【Tôi chỉ hỏi mấy người một câu, bây giờ mấy người có biết trong con sông này có bao nhiêu con cá sấu không?】【Nếu thật sự mỗi con đều bắn chết thì, mấy người có biết phải dùng bao nhiêu viên đạn không?】【Vậy thì bây giờ số đạn trong tay chị Chu có thể bắn chết lũ cá sấu này sao?

Đây căn bản là một vấn đề không thực tế được không?】【Không có bất kỳ người bình thường nào sẽ cầm 98K đi bắn cá sấu cả, hành vi của mấy người trông chẳng khác gì kẻ điên.】Nghe câu nói này!

Không ít người có mặt đều cảm thấy vô cùng khó chịu.

Câu nói này đơn giản là sự chế giễu trần trụi!

Cứ như thể đang chế giễu họ vô dụng, phế vật vậy.

Lúc này rất nhiều người tự nhiên đều không thể chấp nhận được.

Một lời nói như vậy thốt ra, ai có thể chấp nhận.

Thế là trong livestream lại một lần nữa bình luận spam điên cuồng!

Cãi nhau ầm ĩ:【Điên rồi, mấy người lại ở đó nói tôi quá đáng, từng đứa một đang nói gì biết không?】【Ai nói phương án của tôi không đúng, phương án của tôi không đúng, mấy người tự nghĩ ra một phương án đi, mấy người nên giải quyết lũ cá sấu này như thế nào, mấy người tự nói đi.】【Thật sự đó, mấy cái đứa anti này bây giờ ngày càng quá đáng.】【Bản thân không nghĩ ra được một chút cách

nào, sau đó người khác nghĩ ra cách rồi, mấy người lại bắt đầu ném đá người ta.】【Tôi hỏi mấy người, chị Chu bây giờ làm sao mới có thể vượt qua con sông này?

Bây giờ cá sấu nhiều như vậy, chị Chu đã rất cố gắng rồi.】【Cô ấy không ngừng dùng súng để giết lũ cá sấu này, sau đó mới có thể thành công vượt sông.】【Nếu muốn đi đến đỉnh cao nhất của Vân Thiên Cung, phương pháp duy nhất chính là phương pháp này rồi.】【Chẳng lẽ mấy người thật sự muốn làm theo phương pháp đã nói trước đó là đóng thuyền qua sông sao?

Làm sao có thể, đừng nói đùa nữa được không?】【Đóng thuyền qua sông thì đừng nói việc cái thuyền đó nên đóng như thế nào, cho dù có thể đóng thuyền rồi chèo qua thì, tốn bao nhiêu bao nhiêu thời gian.】【Mấy người có biết không?

Khoảng thời gian này đủ để làm những chuyện gì rồi, mấy người có rõ không?】..... 「Đúng, chị Chu đã rất cố gắng rồi, giờ vẫn có người ở đó chửi bới thì chắc chắn là fan của chị Chu, nhưng là antifan.」「Chuyện này rốt cuộc là sao, chúng ta tự biết rõ là được.」「Giờ tôi thấy cách tốt nhất là tiêu diệt hết lũ cá sấu, không còn cách nào khác.」「Bây giờ ai nói gì tôi cũng bác bỏ hết, ý tưởng của mấy người thật sự quá nực cười, khiến người ta thấy rất kinh tởm.」「Ngoài súng bắn tỉa ra, thực ra tôi còn một cách nữa chưa nói ra.」「...」 Nhìn thấy mọi người trong phòng livestream bắt đầu đưa ra từng phương pháp của mình, Chu Tiểu Di cũng đã quyết định.

Nhất định phải kết hợp cả hai cách.

Cô nhìn Vương Khải Toàn và những người khác, sau đó lớn tiếng hô: "Vương Khải Toàn, mau đi làm một chiếc thuyền nhỏ!" "Chúng ta phải làm một chiếc thuyền để vượt qua con sông này." "Đồng thời, chúng ta còn phải mỗi người trang bị một khẩu 98K!" "Chỉ cần có cá

sấu đến gần, chúng ta sẽ dùng 98K bắn nát đầu chúng." Lời nói của Chu Tiểu Di không nghi ngờ gì đã nhận được sự đồng tình của mọi người.

Giờ ai cũng cảm thấy Chu Tiểu Di thật sự quá thông minh.

Phương pháp này chắc chắn là cách tốt nhất mà tất cả mọi người chưa nghĩ tới.

Đó chính là vừa vượt sông vừa bắn cá sấu, chỉ có như vậy mới làm tốt mọi việc.

Lúc này, có lệnh của Chu Tiểu Di, tất cả nhân viên đều bắt đầu hành động.

Đặc biệt là Diệp Phàm cũng bắt đầu hành động.

Diệp Phàm không nói hai lời, trực tiếp đi cùng mọi người ra ngoài làm một chiếc thuyền.

Chiếc thuyền nhỏ này trông rất đơn sơ, chỉ có một khúc gỗ.

Chu Tiểu Di nhìn qua một cái thì không hài lòng lắm, lập tức nói: "Không được, nếu chỉ có một chiếc thuyền nhỏ như vậy thì e rằng hoàn toàn không đủ." "Cứ thế này chúng ta có thể sẽ chết trên đường đi, các người phải nghĩ kỹ rồi, chiếc thuyền nhỏ này chắc chắn không đủ." "Nghe tôi nói đi.

Bây giờ chúng ta phải mở rộng chiếc thuyền này ra, các người có biết phải làm thế nào không?" Chu Tiểu Di nói xong, những người có mặt lại lắc đầu.

Nhiều người cho biết không rõ phải làm thế nào, vấn đề này vốn đã rất khó rồi.

Nếu cứ tiếp tục suy nghĩ như vậy, e rằng đầu óc sẽ nổ tung, thật sự quá khó chịu.

Nhiều người lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không biết phải làm gì.

Ngay lúc đó!

Chương 955

Chu Tiểu Di lập tức nhắc nhở mọi người, nói với họ: "Được rồi, lát nữa các người cứ nghe tôi nói là được, phải không?" "Bây giờ đừng bận tâm nhiều như vậy, lát nữa nghe tôi nói cách làm, tôi sẽ nhắc nhở các người." "Chuyện này các người không cần lo lắng quá." Có sự nhắc nhở của Chu Tiểu Di, mọi người có mặt cũng hơi yên tĩnh lại.

Chu Tiểu Di lập tức nói: "Chiếc thuyền này tôi nghĩ nhất định phải làm cho diện tích lớn hơn một chút, đây là điều cực kỳ quan trọng." "Điểm tôi đang nói các người nhất định phải rõ, nhất định phải ghi nhớ." "Điều quan trọng nhất của chiếc thuyền này là diện tích, chúng ta có thể chở ba người cùng lúc qua sông." "Đồng thời chúng ta còn cần không gian lớn hơn nữa, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể đặt súng bắn tỉa của chúng ta." "Tôi hiện có ba khẩu 98K có thể phân phát cho các người, các người đã nghe rõ chưa?" "Mỗi người một khẩu súng, khi nào thật sự không còn cách nào khác thì tuyệt đối đừng khai hỏa, vì đạn là thứ rất quý giá." .....

Chu Tiểu Di nói xong, liền bắt đầu chế tạo giá súng.

Thực ra những giá súng này đều do cô đổi từ hệ thống ra.

Vương Khải Toàn và những người khác đều cảm thấy rất phấn khích.

Có loại súng bắn tỉa uy lực mạnh mẽ này, con đường phía trước chắc chắn sẽ dễ đi hơn một chút.

Nhưng họ cũng không quên lời Chu Tiểu Di đã nói trước đó!

Đạn rất quý giá.

Nếu họ cứ tùy ý lãng phí đạn như vậy, chắc chắn sẽ xảy ra một số chuyện rất đáng sợ.

Chuyện này không cần giải thích cũng hiểu.

Bởi vì số lượng cá sấu này thực sự quá lớn.

Nếu thực sự xảy ra chuyện nguy hiểm gì đó, không phải những người bình thường như họ có thể giải quyết được.

Hiện tại Chu Tiểu Di cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, sau khi nhìn kỹ một lượt, cô nói với mọi người: "Được rồi, các người nắm bắt cơ hội, chúng ta cùng nhau qua sông.

Từ bây giờ, ba chúng ta đều là người cùng một thuyền rồi." "Nếu có ai giở trò trong đó, thì tôi nói cho các người biết, mạng của ba chúng ta đều sẽ bỏ lại đây." Câu nói này của Chu Tiểu Di thực ra là nói với người đàn ông tên Diệp Phàm.

Diệp Phàm trước đây đã từng có ý định làm điều không đúng đắn với Chu Tiểu Di.

Hắn muốn làm hại cô, nên Chu Tiểu Di luôn đề phòng hắn.

Cũng không biết Diệp Phàm tham gia vào đây rốt cuộc là tốt hay xấu.

Ba người sau khi chế tạo xong thuyền, lại tiếp tục chuẩn bị vượt qua sông sang bờ đối diện.

Và những con cá sấu trong sông cũng không ngừng vây quanh nhìn họ, nhưng cá sấu là loài vật rất thông minh.

Tức là chúng không có đủ tự tin thì sẽ không đột nhiên phát động tấn công.

Đột nhiên phát động tấn công thì chắc chắn đó là một lũ cá sấu rất ngu ngốc.

May mắn thay lúc này Diệp Phàm và Chu Tiểu Di hợp tác rất tốt.

Đầu tiên Chu Tiểu Di phụ trách dùng súng bắn tỉa nhắm vào những con cá sấu đó.

Còn Diệp Phàm bên này có những việc khác phải phụ trách!

Diệp Phàm bên này phụ trách dùng mái chèo để chèo thuyền!

Nhất định phải có người chèo thuyền.

Không có người chèo thuyền thì chuyện này e rằng không dễ giải quyết.

Vì vậy Diệp Phàm lúc này cũng thể hiện rất cẩn thận, không giống như những tên lỗ mãng khác điên cuồng bắn cá sấu.

Vốn dĩ chuyện này là phải phối hợp lẫn nhau, bây giờ phối hợp rất tốt.

Chu Tiểu Di nhắm vào đầu một con cá sấu, lại một lần nữa bóp cò.

Chương 956

Khẩu 98K "bang" một tiếng phát ra tiếng nổ lớn.

Sau đó liền headshot trúng một con cá sấu.

Lúc này, fan hâm mộ trong phòng livestream toàn bộ bùng nổ, vô số người dùng đạn mạc spam màn hình. 「Trời ơi!

Tuyệt vời quá chị Chu, trình độ bắn cá sấu của chị sao mà cao thế, mấy con cá sấu bị chị bắn một phát chết luôn.」「Đây còn là sinh vật thượng cổ, cá sấu là loài vật có niên đại lịch sử rất lâu đời.」「Hơn nữa da cá sấu dày thịt chắc, nói chung không dễ bị bắn chết đâu, nhưng chị lại làm được, chị Chu.」「Chị đúng là thần tượng trong lòng em, chị quá dữ, quá mạnh rồi.」「Trời ơi!

Không cần nói nhiều, chị Chu thật sự quá mạnh.」「Vô số người chúng ta bây giờ chỉ có thể ngưỡng mộ, chỉ có thể kính phục, thật sự quá dữ, chị Chu.」「Chị có thực lực như vậy sao không nói sớm, mọi người chúng em đều rất kích động.」「Đúng vậy, quả thật như thế, bây giờ mỗi người đều rất kích động.」「Dù sao thì thực lực mà họ thể hiện ra đã hoàn toàn vượt xa nhận thức của nhiều người.」「Thậm chí có thể nói loại thực lực này đã đạt đến một cảnh giới khiến người ta kinh ngạc rồi, ai có thể ngờ thực lực lại mạnh đến vậy.」 Ngay lúc này!

Nụ cười của Chu Tiểu Di không nghi ngờ gì đã mang đến hy vọng mới cho nhiều người.....

Cư dân mạng trong phòng livestream vẫn tiếp tục spam đạn mạc:「Chị Chu quá tuyệt vời, chị mau dọn dẹp hết mấy con cá sấu này đi, chúng ta dọn xong cá sấu rồi phải đi đến khu vực tiếp theo.」「Nếu em không nhầm thì sau khi dọn xong cá sấu chắc chắn còn có thứ mới

đang chờ đợi chúng ta, nên mọi thứ phải cẩn thận.」「Chị Chu, mọi thứ phải cực kỳ cẩn thận, nếu không rất dễ gặp rắc rối.」「Cẩn tắc vô áy náy, câu nói này rất có lý, chị Chu.」「Nhất định phải chú ý an toàn, nếu không chú ý an toàn thì rất nhiều chuyện cuối cùng sẽ khiến chị cảm thấy rất khó xử.」「Đúng vậy, chị Chu bây giờ nói gì cũng hình như đã muộn rồi.」「Nhưng không sao, chị Chu chắc sẽ xử lý tốt những chuyện này thôi, hoàn toàn không cần lo lắng.」「Mọi người chỉ cần cố gắng chiến đấu là được.」 Lúc này, sự tin tưởng của họ đối với Chu Tiểu Di là vô hạn.

Rất nhiều người đều gật đầu, cho biết Chu Tiểu Di quả thực rất lợi hại.

Hơn nữa mỗi người đều cảm thấy theo cô ta chắc chắn sẽ có được những thứ tốt.

Vì vậy Chu Tiểu Di lúc này cũng rất kích động.

Cô không kìm được mà lớn tiếng hô lên: "Được, đã các người trong phòng livestream đều nguyện ý tin tưởng tôi, vậy tôi sẽ thể hiện tốt hơn nữa." Chu Tiểu Di lúc này quả thực đã thể hiện rất xuất sắc, hoàn toàn là một chiến thần có thực lực cực mạnh.

Một sự tồn tại ở cấp độ này thực sự có thể khiến người ta cảm nhận được sức mạnh từ cô ấy.

Chu Tiểu Di lúc này cũng rất xông xáo, khi đã có thực lực như vậy, cô không cần nói thêm gì nữa.

Mỗi người đều thể hiện sự kinh ngạc.

Chu Tiểu Di cũng vậy, rất kích động.

Lúc này họ đã vượt qua sông sang bờ đối diện.

Và những con cá sấu cũng không còn cách nào, chúng cũng không dám đến gần Chu Tiểu Di nữa.

Dù sao thì chúng cũng sợ chết, rất sợ khẩu 98K trong tay Chu Tiểu Di.

Mặc dù những con cá sấu này rất mạnh, nhưng họ thực sự đã thành công vượt qua cửa ải này.

Chu Tiểu Di không kìm được cười lớn, rất vui vẻ nói: "Ha ha, thật sự quá tuyệt vời." "Xem ra chỉ cần chúng ta đồng lòng hợp sức, chúng ta có thể vượt qua vô số khó khăn, phải không?" "Trên đời không có việc khó, chỉ sợ lòng không bền, nói rất có lý." "Thực ra chính là đạo lý này, mỗi chúng ta đều đang nỗ lực vượt qua khó khăn trong tình huống nỗ lực như vậy." "Sau đó vượt qua mọi chướng ngại, như vậy mọi thứ đều sẽ không làm khó được, mọi thứ đều có thể vượt qua, hoàn toàn không vấn đề gì." Bây giờ mỗi người đều tỏ ra vô cùng phấn khởi.

Trong mắt họ, việc có thể vượt qua cửa ải này thực sự là một điều rất đáng nể.

Chu Tiểu Di lúc này cũng rất kích động, cô cũng biết rằng trong tình cảnh này, mỗi người có mặt đều sẽ cảm thấy phấn khởi.

Không còn cách nào, dù sao thì những người mạnh mẽ trong thời đại này, mỗi người đều có kỳ vọng của riêng mình.

Biểu cảm của Chu Tiểu Di cũng hơi ngẩn người.

Có thể thấy khi họ thành công vượt qua, trên mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười.

Rất nhanh Diệp Phàm liền bắt đầu khen ngợi Chu Tiểu Di.

Diệp Phàm lớn tiếng hô: "Cô quá tuyệt vời, cô bạn này, trước đây tôi còn tưởng cô không có thực lực, giờ xem ra là tôi đã hiểu lầm rồi." "Xin lỗi, tôi phải xin lỗi cô, xin lỗi vì sự mạo muội trước đây của tôi." "Trước đây thực sự là tôi chưa đủ hiểu cô, nên mới nảy sinh nhiều

hiểu lầm như vậy." "Bây giờ chúng ta hiểu nhau, giúp đỡ lẫn nhau xong, tôi phát hiện cô quả thực là một người rất tốt." "Tôi tin rằng sự hợp tác của chúng ta sau này cũng sẽ trở nên ăn ý hơn!" .....

Khoảnh khắc này Chu Tiểu Di đã nói rất nhiều lời!

Hơn nữa mỗi câu nói đều tràn đầy lòng biết ơn.

Chương 957

Đúng như câu nói hay: Lòng biết ơn!

Cảm ơn có bạn.

Bây giờ Chu Tiểu Di đang mang tâm thái như vậy để giúp đỡ người khác, để cảm ơn người khác!

Bản thân điều này đã là một việc rất quan trọng.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng cười vô cùng vui vẻ.

Trên thế giới này, thực ra mỗi người đều là như vậy!

Nhất định phải có một tấm lòng biết ơn thì mới được.

Chỉ có như vậy mới có thể sống hòa bình với mọi người.

Rất nhiều lúc đều là như vậy!

Nếu không biết ơn thì không có cách nào giải quyết.

Lúc này Chu Tiểu Di che giấu sự ngại ngùng.

Cô cười cười, nói: "Không có gì, chúng ta tiếp tục tiến lên thôi." Rất nhanh.

Nhóm người Chu Tiểu Di liền đến một khu vực băng tuyết.

Nơi này rất lạnh!

Nhưng băng tuyết ở khu vực này vẫn có thể giải quyết được.

Bởi vì Chu Tiểu Di phát hiện nơi đây rất lạnh, nhưng lại có một số loại quả.

Chỉ cần hái được những loại quả đó thì có lẽ có thể chế tạo một số dược liệu dùng để giữ ấm.

Lúc này Chu Tiểu Di rất vui mừng.

Bởi vì quả đó chỉ cần qua chế biến trong nồi, sau đó lại kết hợp với thịt cá và các loại thịt khác, là có thể chế biến ra những món ăn rất ngon.

Hơn nữa còn có thể giúp họ vượt qua mùa đông giá rét.

Chu Tiểu Di rất vui, thế là nhóm người họ bắt đầu hái loại quả hỏa bạo này.

Chúng có màu đỏ rực toàn thân, lại giống như ớt vậy!

Trông có vẻ rất bốc lửa.

Chu Tiểu Di bên này cũng cười rất tươi.

Không ngờ bây giờ mình cũng có thể hái được hỏa bạo quả.

Sau đó cô liền nói với những người xung quanh: "Được rồi, quả đã có rồi, vấn đề tiếp theo giao cho các người đó." "Bây giờ điều quan trọng nhất là mỗi người chúng ta đều phải cẩn thận một chút, quả hỏa bạo này rất nguy hiểm." "Nếu không cẩn thận có thể gây nổ, nên khi nấu nhất định phải đặc biệt chú ý, nghe rõ chưa?" Bây giờ Vương Khải Toàn và Diệp Phàm hai người lập tức gật đầu.

Hai người đều nói mình đã biết, sẽ không tùy tiện sử dụng hỏa bạo quả.

Loại quả hỏa bạo này chỉ cần nấu với thịt thông thường là có thể làm thành món ăn giữ ấm.

Có món ăn giữ ấm rồi, khi họ đi trên núi tuyết, sẽ không bị lạnh quá mức.

Và cũng sẽ không chết cóng trên ngọn núi tuyết này.

Chương 958

Bây giờ mỗi người đều tỏ ra vô cùng kích động.

Trong mắt họ!

Họ hình như đã tìm được phương pháp tiến lên rồi!

Trên mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười hiểu ý.

Khoảnh khắc này thực sự rất cảm động, vô số người đều không kìm được run rẩy toàn thân.

Họ cũng cuối cùng đã hiểu ra!

Tinh thần bao dung, cảm động lẫn nhau đó quan trọng đến nhường nào.

Lúc này rất nhiều người đều ngẩn người, hình như cũng không biết nên nói gì nữa.

Chu Tiểu Di lúc này lập tức cười cười nói: "Được rồi, mọi người đừng như vậy nữa, chúng ta mau nghĩ cách, dùng phương pháp của chính chúng ta, để làm ra những món ăn ngon hơn nữa." "Như vậy thì hoàn toàn không có vấn đề gì rồi." Chu Tiểu Di cười rất vui vẻ, đối với món ăn cô rất thích.

Lúc này, cô cũng không nói hai lời, trực tiếp tìm một cái nồi sắt.

Sau đó lại tìm một ít củi nhóm lửa!

Rồi bắt đầu chế biến món ăn có thể giữ ấm.....

Lúc này.

Xung quanh một mảnh yên bình!

Trong đạn mạc của phòng livestream cũng hiếm hoi mà trở nên yên

tĩnh hơn nhiều. 「Xem quen mấy cảnh kinh tâm động phách rồi, giờ nhìn họ nấu ăn làm món ngon, em lại có chút không quen, em hy vọng họ có thể gặp chuyện gì đó.」 「Ha ha ha, thật là quá độc ác, măng trên núi bị mấy người tranh hết rồi, người ta chị Chu mấy người đã trải qua muôn vàn gian khổ.」 「Khó khăn lắm mới có thể yên ổn trải qua một đêm, vậy mà mấy người lại thấy không thú vị.」 Chu Tiểu Di vốn đang cố gắng chế biến món ăn, thấy đạn mạc trong phòng livestream, cô cũng sâu sắc bày tỏ sự bất lực.

Ngày hôm nay cô cũng đủ mệt mỏi rồi, đầu tiên là hồ nước, bây giờ lại lên băng tuyết, cô dễ dàng sao?

Hơn nữa còn gặp cá sấu thượng cổ. "Mọi người ơi, cầu xin mọi người ban phước cho tôi một chút đi, tôi còn muốn sống thêm mấy năm nữa đây, mọi người không biết đâu, ngày hôm nay tôi trải qua cái gì mà kinh tâm động phách." "Bây giờ khó khăn lắm mới có thể yên ổn một chút, mọi người đừng gây thêm rắc rối cho tôi nữa." Chu Tiểu Di bất lực nói, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm hai người, nghe lời Chu Tiểu Di cũng đồng tình gật đầu.

Họ không muốn gặp thêm chuyện gì nữa, chỉ muốn yên ổn trải qua đêm nay. 「Không ngờ, chị Chu anh minh thần võ, lại có một ngày mệt mỏi như vậy, chị Chu cố lên, tuyệt đối đừng sợ.」 「Chẳng qua chỉ là trên núi tuyết thôi, còn có thể gặp cái gì, lẽ nào sẽ gặp người tuyết thành tinh không?」 「Em thấy rằng, loại lời này vẫn là đừng nên nói lung tung thì hơn, nhỡ đâu đến lúc đó thật sự gặp phải thì sao?」 「Dù sao nơi chị Chu họ đang ở, cái gì kỳ lạ quái dị cũng có thể xảy ra.」 Chu Tiểu Di nhìn dòng đạn mạc cuồn cuộn, không còn cách nào. "Tôi cảm ơn mấy người, mấy người đã nghĩ sẵn cho tôi, tiếp theo tôi sẽ đối mặt với cái gì, mấy người cứ đi tắm rửa ngủ đi." "Đừng thức khuya, thức khuya hại thân thể, đừng học chị Chu tôi, chị Chu tôi là vì thể chất mạnh." 「Chị Chu chị đang Vương Bà bán dưa

tự khen mình sao?

Nhưng em thừa nhận thể chất của chị Chu đúng là rất mạnh.」「Dù sao thì có thể xông pha nhiều nơi như vậy, mỗi nơi đều kinh tâm động phách đến thế, đều có thể bình an vượt qua.」「Thôi được rồi, các chị em, em chịu không nổi nữa rồi, em đi ngủ trước đây, sáng mai dậy rồi xem livestream của chị Chu, hy vọng nửa đêm ba canh, em sẽ không bỏ lỡ chuyện gì thú vị.」「Ngủ gì mà ngủ ~ dậy quẩy đi, em có linh cảm, đêm nay chắc chắn sẽ xảy ra vài chuyện không thể tin được, không chừng mấy người thật sự sẽ bỏ lỡ đó.」 Chu Tiểu Di nhìn mấy lần xong!

Cô thật sự không thể xem tiếp được nữa!

Bởi vì những người hâm mộ của cô đều hy vọng cô có thể tiếp tục gặp phải những chuyện kinh tâm động phách.

Chu Tiểu Di bên này nhìn quả đỏ rực đã hoàn toàn hòa quyện vào món ăn!

Cô chế biến rất cẩn thận, thêm vào việc hai người kia cũng không làm phiền, nên chế biến khá thành công. "Bận rửa nửa ngày trời, cuối cùng cũng được ăn một miếng đồ ăn ngon rồi, mọi người chắc đã ăn rồi chứ, tôi không khách sáo đâu, hai người cũng lại ăn đi." Vương Khải Toàn và Diệp Phàm hai người, vừa nãy còn nghe nói quả đỏ rực này, bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ.

Nên họ chờ đợi ở một bên để được mời ăn, bây giờ nghe nói có thể ăn, hai người như quỷ đói trực tiếp xông lên.

Đặc biệt là Vương Khải Toàn, tên mập này càng quá đáng hơn.

Chương 959

Hắn không hề giữ ý định thò tay vào nồi bốc, Chu Tiểu Di đẩy tay hắn ra.

Sau đó trừng mắt nhìn Vương Khải Toàn.

Đối phương lúc này mới ngoan ngoãn cầm đũa ăn.....

Vương Khải Toàn: "Đã phong trần dãi gió như vậy rồi, không cần phải câu nệ nhiều đến thế chứ?" Chu Tiểu Di: "Cút đi, tôi có bệnh sạch sẽ, hơn nữa dùng tay bốc ăn, đó là thói quen của A Tam, không phải thói quen của chúng ta." Vương Khải Toàn bĩu môi. 「Ha ha ha, chị Chu cũng đáng yêu quá đi mất, cô ấy vậy mà còn muốn Vương Khải Toàn giữ thói quen tốt, tôi thấy vẻ mặt của Vương Khải Toàn chắc sắp trợn trắng mắt rồi.」「Trong lòng hắn chắc đang nghĩ, hoang sơ dã ngoại thế này còn giữ thói quen tốt gì chứ, có cái mà ăn đã là tốt lắm rồi.」「Tôi cũng nghĩ đây chắc chắn là suy nghĩ bên trong của hắn, tôi cũng thấy chị Chu người này khá thú vị.」「Chị Chu nhà tôi đáng yêu nhất thiên hạ, ai dám nói cô ấy không thú vị chứ, hơn nữa chị Chu vừa đáng yêu vừa chiến lực bùng nổ, dễ dàng nghiền ép bao nhiêu người.」"Cảm giác thế nào?

Món ăn tôi chế biến vẫn còn vừa miệng hai vị chứ, hai vị nên ăn nhiều hơn mới phải." Nghe Chu Tiểu Di hỏi vậy, hai người điên cuồng gật đầu, quả thực ngon không thể tả, mặc dù màu sắc trông không mấy đẹp mắt. 「Hai người nếu bị đe dọa thì hãy nháy mắt, có phải chị Chu đang cầm khẩu 98K chĩa vào đầu hai người ở chỗ chúng ta không nhìn thấy không.」「Ha ha ha, tôi cũng nghĩ vậy, bởi vì màu sắc trông không mấy kích thích vị giác lắm, vậy mà hai người họ lại nói ngon.」"Mấy người nói gì vậy?

Tôi là loại người đó sao?

Món này thật sự rất ngon, tôi tuyệt đối không lừa mấy người." "Mấy người nếu không tin thì có thể thử một chút, thôi, chúng ta cách xa như vậy, làm sao mấy người có thể thử được chứ." "Đợi có cơ hội đi, nếu có cơ hội, tôi tự tay làm món này cho mấy người ăn, đừng nhìn nó hơi giống thanh long xào cần tây." "Nhưng nó thực sự rất ngon, tuyệt đối không có bất kỳ sự lừa dối nào, tôi không hề nói dối." Nhìn Chu Tiểu Di giải thích nghiêm túc như vậy, mọi người đều nghĩ cô nói chắc là thật, họ lại hơi tò mò, rốt cuộc là mùi vị gì?

Sau khi ăn xong, nghỉ ngơi một lát, họ liền vào trong chiếc lều nhỏ của mình, dự định nghỉ một đêm.

Đương nhiên.

Lúc nghỉ ngơi cũng không thể lơ là cảnh giác!

Dù sao môi trường họ đang ở hiện tại, không cho phép họ lơ là.

Xung quanh chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng tuyết tan!

Ngoài ra không có một chút động tĩnh nào!

Cả phòng livestream cũng trở nên yên tĩnh lại. 「Gia đình ơi, mọi người còn đó không?

Sao em có cảm giác hơi rợn người, cũng không biết có phải là do xem livestream của chị Chu lâu quá rồi không.」「Em đột nhiên lại cảm thấy hình như, lát nữa sẽ có thứ gì đó không nên xuất hiện nhảy ra?」「Nửa đêm ba canh rồi, anh đừng dọa em, mặc dù em cũng có cảm giác như vậy.」 Tuy nhiên Chu Tiểu Di lúc này, đã hoàn toàn chìm vào giấc mộng!

Cô căn bản không biết cư dân mạng đang quan tâm điều gì, dần dần cũng không còn ai thảo luận gì nữa.

Rất nhiều người đã đi ngủ rồi, đương nhiên vẫn còn một số cú đêm chưa ngủ, rảnh rỗi không có việc gì làm, đang xem livestream.

Đồng thời họ cũng đang nghĩ, liệu có chuyện như họ dự đoán xảy ra không. 「Còn ai không?

Sao em hình như nghe thấy tiếng bước chân, có phải em quá nhạy cảm không?」「Em hình như, hình như cũng nghe thấy tiếng bước chân?」 Ngay khi họ còn đang không chắc chắn!

Chu Tiểu Di đang ngủ say đã đột nhiên mở bừng mắt!

Bởi vì cô cũng cảm nhận được khí tức nguy hiểm.....

Chu Tiểu Di trực tiếp thoát ra khỏi túi ngủ của mình!

Sau đó nhanh chóng nhìn quanh tình hình xung quanh.

Nhưng cô phát hiện xung quanh ngoài một vùng băng tuyết trắng xóa ra!

Không có thứ gì khác!

Cô cảm thấy hơi kỳ lạ!

Chương 960

Ngay khi cô định ngủ lại.

Cô lại nghe thấy tiếng "cạch cạch"!

Lần này, cô xác định rồi, vừa rồi thật sự có tiếng bước chân. 「Chị Chu chị tỉnh rồi, vậy em xác định rồi, vừa nãy em chắc là không nghe nhầm, vậy sẽ không phải người tuyết thành tinh thật chứ.」 Chu Tiểu Di cau mày, cô vỗ vỗ Vương Khải Toàn đang ngủ say nhất, và cả Diệp Phàm.

Hai người tỉnh dậy xong, cô ra hiệu "suỵt" cho hai người.

Ba người nghiêm túc lắng nghe một chút, bên ngoài quả thật có động tĩnh, tiếng "cạch cạch" như tiếng người máy đang di chuyển. "Rốt cuộc là cái quái gì vậy?

Bên này vậy mà cũng có thứ sao?" Vương Khải Toàn không ngờ, hắn khó khăn lắm mới ngủ được một giấc yên ổn, còn chưa ngủ được mấy phút, đột nhiên lại gặp chuyện bất ngờ.

Hắn không chắc chắn, vừa nói chuyện Vương Khải Toàn vừa đánh bạo vén lều lên, xem bên ngoài tình hình thế nào.

Hắn từ từ vén lên xem.

Đột nhiên.

Một người tuyết khổng lồ liền xuất hiện trong tầm mắt của hắn. "Ối trời, quả nhiên bị cái miệng quạ đen của họ nói trúng rồi, đúng là người tuyết thành tinh thật." Vương Khải Toàn lớn tiếng kêu lên, hai người còn lại đương nhiên cũng đã nhận ra.

Người tuyết nghe thấy động tĩnh xong, cũng đột nhiên đi về phía họ.

Chu Tiểu Di nắm chặt khẩu súng lục trong tay, trực tiếp bắn về phía người tuyết!

Tuy nhiên người tuyết vốn không phải là một thực thể gì cả.

Đạn bay thẳng xuyên qua cơ thể hắn, không hề ảnh hưởng chút nào đến người tuyết. "Cái quái gì thế này, cái này còn đáng sợ hơn cá sấu nhiều." Diệp Phàm và Vương Khải Toàn nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nuốt nước bọt.

Họ lại liên tục dùng súng trong tay bắn tiếp, nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Trong lúc Vương Khải Toàn và Diệp Phàm hai người đang luống cuống tay chân, một luồng lửa từ phía sau họ phun tới.

Lửa phun vào người tuyết, người tuyết lập tức tan chảy.

Hai người cứng đờ quay đầu lại, liền nhìn thấy Chu Tiểu Di trong tay cầm súng phun lửa.

Có điều trông cô ấy không hề kém cạnh lúc cầm khẩu 98K chút nào. 「Trời ơi, vẫn phải là chị Chu nhà mình, nửa đêm ba canh vậy mà còn được xem cảnh kích thích như vậy.」 「Vốn tưởng đêm nay họ có thể yên tâm mà trải qua rồi, xem ra những cú đêm chúng ta vẫn khá chịu khó thức.」 「Vẫn phải là chị Chu nhà mình thật sự quá lợi hại rồi, vậy mà nhanh chóng như vậy, đã có thể nghĩ ra cách giải quyết.」 「Cũng đúng nhỉ, người tuyết họ không sợ lửa sao?

Dùng lửa phun một cái không phải là tan chảy sao.」 "Còn ngây ra đó làm gì?

Mau lấy súng phun lửa của các người ra, bên ngoài còn một đống người tuyết nữa, các người không nghe thấy động tĩnh sao?" Chu Tiểu Di nhìn hai người đàn ông rõ ràng đã ngớ người ra, nói với họ.

Hai người mới như bừng tỉnh, lấy súng phun lửa của họ ra, lần

này họ không còn sợ hãi gì nữa, trực tiếp chạy ra ngoài.

Khi họ ra ngoài, nhìn thấy những người tuyết bạt ngàn thì ngớ người ra. "Cái này rốt cuộc là nặn bao nhiêu người tuyết vậy, tôi còn phải nghi ngờ, người kia rốt cuộc là rảnh rỗi đến mức nào." "Nhiều như vậy, cái này tương đương với thiên quân vạn mã, súng phun lửa của chúng ta thật sự có thể chế ngự được chúng sao?" Vương Khải Toàn nhìn cảnh tượng trước mắt này, hắn không kìm được lẩm bẩm.

Ngay cả Chu Tiểu Di cũng lộ vẻ khó xử, phòng livestream hoàn toàn bùng nổ, họ cũng chưa từng thấy, nhiều người tuyết như vậy.

Chương 961

Hơn nữa những người tuyết này bước đi như chim cánh cụt.

Đã đến gần Chu Tiểu Di và họ..... 「Không ngờ nửa đêm ba canh em thức dậy, lại được xem cảnh tượng như vậy, em rốt cuộc có phúc phận gì đây, quá kích thích rồi.」「Em muốn nói là em vì trong giấc mơ, cảm thấy phần hay sắp đến rồi, nên em mới tỉnh dậy, không biết có ai tin không.」「Cảnh tượng này cũng quá hùng vĩ rồi, em vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người tuyết như vậy, mặc dù nói là chúng không trực tiếp xuất hiện trước mặt em, nhưng đã đủ khiến em chấn động rồi.」 Bây giờ Chu Tiểu Di và họ không có tâm trạng nào để trò chuyện với cư dân mạng trên đạn mạc!

Nhìn những người tuyết bạt ngàn trước mắt, vậy mà cảm thấy đau đầu. "Mở một con đường máu, rời khỏi nơi này, nếu không, những người tuyết này e rằng sẽ không ngừng tuôn đến phía chúng ta." Chu Tiểu Di nhanh chóng đưa ra kết luận.

Ba người họ cầm súng phun lửa trong tay, hừng hực nhiệt huyết xông lên phía trước.

Quả nhiên trong sự dũng cảm của họ, đã mở thẳng ra một con đường máu.

Nhưng ngày càng nhiều người tuyết, trực tiếp bao vây họ!

Họ xông ra ngoài xong, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi băng tuyết này. "Thứ này đúng là giết không hết mà, sao mà nhiều vậy, tôi còn phải nghi ngờ tất cả tuyết trên băng nguyên này, có phải đều đã biến thành người tuyết rồi không." Đồng thời họ cũng đang nghĩ, những người tuyết này sao lại có ý thức, còn có thể đi lại tấn công họ.

Nơi này chắc chắn có thứ gì đó, đang ảnh hưởng đến những

người tuyết này, mới biến chúng thành dáng vẻ này.

Mấy người cũng không kịp nghĩ nhiều gì, chỉ có thể điên cuồng chạy.

Cầm súng phun lửa của họ đối phó với những người tuyết xung quanh, lúc này chuyện bất ngờ đột nhiên xảy ra.

Băng tuyết dưới chân Vương Khải Toàn đột nhiên nứt ra, hắn rơi xuống. "Vương Khải Toàn!" Chu Tiểu Di và Diệp Phàm hai người, lập tức lao tới, cố gắng kéo hắn lên.

Tuy nhiên Vương Khải Toàn đã rơi xuống rồi!

Nhìn Vương Khải Toàn rơi xuống, hai người cũng không kịp nghĩ nhiều.

Nhảy xuống cùng hắn!

Nơi đây nguy hiểm trùng trùng, không thể để Vương Khải Toàn một mình xuống dưới. 「Trời ơi, nhảy từ chỗ cao như vậy xuống, sẽ không sao chứ?

Em còn thót tim thay chị Chu.」「Lợi hại chị Chu nhà em, chắc là sẽ không sao đâu, mọi người cứ bình tĩnh.」 Máy quay chao đảo mấy cái xong, họ trực tiếp bật chế độ nhìn ban đêm, bởi vì môi trường họ đang ở hiện tại một mảnh u ám. "Ối da, chết tiệt, nơi này là đâu vậy, cũng xui xẻo quá đi mất, vậy mà lại rơi từ trên xuống, hai người còn ổn không?" Vương Khải Toàn vừa rồi đã thấy, hai người họ cũng nhảy xuống cùng mình rồi, nhưng trong lòng hắn nghĩ thật sự là trượng nghĩa. "Tôi không sao, hai người đều ổn chứ?" Chu Tiểu Di thì vẫn ổn, cô lấy đèn pin ra, bật lên mới miễn cưỡng chiếu sáng được một chút.

Nhìn thấy Vương Khải Toàn và Diệp Phàm, hai người họ đều vẫn ổn.

Ngẩng đầu nhìn lên đỉnh, vẫn lờ mờ nhìn thấy một tia sáng nhỏ, xem ra nơi này cách phía trên cũng không xa lắm.

Ngay khi mấy người còn đang nghĩ, rốt cuộc nơi này là đâu, phía trước họ đột nhiên sáng lên.

Họ phát hiện phía trước vậy mà là một bãi cát ngầm dưới lòng đất, hơn nữa trên mặt sông bay lượn rất nhiều đom đóm.

Đom đóm thắp sáng toàn bộ mặt sông, mọi người đều bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc. 「Cái này cũng đẹp quá đi mất, em vốn tưởng sẽ có ma hoặc có đủ loại thứ hung ác, bây giờ lại làm ra một màn lãng mạn như vậy.」 「Đúng vậy, cái này còn lợi hại hơn cả hiệu ứng đặc biệt nhiều, cũng đẹp quá, đây là thứ gì vậy trời.」 Trong khi mọi người vẫn đang cảm thán về vẻ đẹp của cảnh vật!

Chu Tiểu Di lại không nghĩ vậy!

Chương 962

Bởi vì cô biết, những thứ càng đẹp đẽ thì càng ẩn chứa độc tố.

Ngay lúc này, hai con đom đóm bay về phía họ.

Chu Tiểu Di cẩn thận quan sát một lúc, chỉ khi xác nhận chúng thực sự là đom đóm chứ không phải loại côn trùng kỳ quái nào khác, cô mới yên tâm.

"Đây là chỗ nào vậy?

Lẽ nào là dưới sông băng?" Sau khi quan sát khắp nơi, họ đầy rẫy nghi vấn.

"Cứ đi về phía trước xem sao, rồi sẽ biết thôi." Chu Tiểu Di dũng cảm nói, sau đó họ men theo lòng sông đi ngược lên.

Những con đom đóm bay đến đâu, họ sẽ đi đến đó, thắp sáng cả cái nơi quỷ quái này, khiến nó không còn đáng sợ như vậy nữa.

Nhưng càng đi sâu vào, càng khiến người ta rợn tóc gáy. 【Mọi người nhìn kìa, tôi hình như thấy phía trước lại có gì đó nhấp nháy liên tục, không lẽ nào, chỗ đó lại có cả đống đom đóm nữa à? 】【Chỗ nào, chỗ nào, sao tôi không thấy gì hết, mắt mấy ông tốt dữ vậy? 】 Một người trong số đó nói, sau khi họ thấy ánh sáng một lần nữa, có người tò mò hỏi.

Nhưng rồi họ phát hiện chẳng còn gì nữa, thật là lạ lùng, ai nấy đều phấn khích.

Họ cũng hy vọng thực sự có thể nhìn thấy thứ phát sáng mà mọi người nhắc đến.

Chu Tiểu Di thấy bình luận cũng hơi nhíu mày, làm gì có thứ gì phát sáng.

Chắc chỉ là mấy con đom đóm này thôi, mọi người nhìn nhầm rồi.

"Mấy con này là gì vậy, sao tôi cứ thấy có gì đó không ổn." Vương Khải Toàn thấy tất cả đom đóm đều bay về một hướng, anh ta dụi mắt thật mạnh.

Anh ta nghĩ mình chắc chắn đã nhìn nhầm, rõ ràng lúc nãy mấy con đom đóm này vẫn còn đi theo họ cơ mà.

Nhưng bây giờ chúng lại bay về hướng khác, điều này khiến anh ta hơi thất vọng.

Anh ta nhìn tất cả đom đóm đều bay về một hướng.

Họ cũng tăng tốc bước chân, đi theo đàn đom đóm về phía trước, họ cũng muốn biết rốt cuộc đàn đom đóm này muốn bay đi đâu. 【Chị em ơi, đừng chớp mắt nha, tôi nghĩ phần gay cấn sắp đến rồi đó 】【Quả nhiên những người thức đêm thường xuyên sẽ được xem những tình tiết quan trọng hơn. 】 Chu Tiểu Di cũng nhíu mày, họ vội vàng đi theo đom đóm về phía trước.

Càng đi, không gian ở đây càng rộng lớn hơn nhiều so với lúc nãy, vừa có cảm giác ngột ngạt lại vừa bao la.

Hai cảm giác mâu thuẫn va chạm vào nhau!

Ngay lúc này!

Mấy người họ thấy phía trước có một cây đại thụ cao chót vót.

Cây đại thụ bị đom đóm bao phủ hoàn toàn!

Đom đóm bay đậu trên cành cây, khiến cả cái cây sáng rực lên.

Giống hệt một cây thông Noel khổng lồ!

Tiếc là trên đó không treo quà.

Chương 963

“Đây là cây gì vậy?

Mấy con đom đóm lúc nãy hình như đều bay lên cây hết rồi.” Diệp Phàm thấy hơi kỳ lạ.

Anh ta nghĩ, với kinh nghiệm nhiều năm của Vương Khải Toàn, cây đại thụ này chắc chắn không đơn giản, hẳn là có bí mật gì đó.

“Phát tài rồi!

Chỗ này chắc chắn có bảo tàng mà chúng ta muốn, mau qua xem, trên cây rốt cuộc ẩn chứa bảo vật gì.” Vương Khải Toàn vừa nói, đã đi tiên phong xông thẳng tới.

Chu Tiểu Di và mọi người muốn gọi anh ta lại cũng không kịp!

Chu Tiểu Di và Diệp Phàm bất lực nhìn nhau, chỉ đành vội vàng đi theo lên..... 【Chỗ này nhìn hùng vĩ ghê, đẹp thật, nhưng tôi cứ thấy không đơn giản tí nào. 】【Tôi cũng có cảm nhận giống bạn, tôi cứ thấy cái cây này cho người ta cảm giác hơi thần thần bí bí. 】【Với lại mấy con đom đóm này, chúng bị cái gì hấp dẫn à?

Sao lại tập trung hết trên cái cây đại thụ này, lạ ghê. 】Không chỉ khán giả xem náo nhiệt cảm thấy kỳ lạ, mà Chu Tiểu Di thực ra cũng thấy hơi kỳ lạ.

Nhưng Vương Khải Toàn đã xông thẳng lên trước rồi!

Họ cũng chỉ đành vội vàng đi theo!

Họ đến dưới đại thụ mới phát hiện cái cây này còn hùng vĩ hơn nhiều so với lúc nhìn từ xa!

Giống hệt một cây đại thụ chọc trời.

Hơn nữa, một cây cổ thụ dưới lòng đất như vậy mà có thể tồn tại được dưới sông băng thì cũng ngang với sự tồn tại của thần thụ rồi.

"Thần thụ thượng cổ kìa!

Mọi người mau nhìn xem, nó to đến mức mấy người chúng ta vây lại còn chưa chắc ôm hết được." "Chắc chắn còn có thứ này, nhưng nó không hề đơn giản chút nào." Vương Khải Toàn nhìn cây đại thụ trước mặt, phấn khích nói.

Diệp Phàm cũng rất phấn khích, lớn đến chừng này anh ta cũng chưa từng thấy cái cây nào to như vậy.

Nếu nói nó không phải thần thụ thì chẳng ai tin.

Thoáng cái!

Vương Khải Toàn đã leo lên như khỉ rồi.

Chu Tiểu Di thực sự đi quanh cây quan sát một lượt!

Cô mới phát hiện trên cây có rất nhiều vết cào, trông như dấu móng vuốt của động vật.

Nhưng cô lại thấy kỳ lạ!

Theo lý mà nói, nơi đây tối tăm như vậy, thật sự có động vật sinh sống không?

"Cái cây này dễ leo thật, hóa ra là có bậc thang gỗ." "Mấy cậu có muốn nhanh lên xem không, tôi cứ thấy trên cây này chắc chắn có bất ngờ." Vương Khải Toàn đã men theo những chiếc cọc gỗ đóng một bên đại thụ, trực tiếp leo lên.

Một bên đại thụ bị đóng cọc gỗ, chắc là để tiện cho mọi người leo lên.

Chu Tiểu Di quan sát một vòng quanh đại thụ, không phát hiện điều gì quá kỳ lạ.

Chương 964

Cô lại nhìn lên Vương Khải Toàn trên đó, thấy anh ta vẫn rất vui vẻ.

Diệp Phàm cũng đi theo lên, Chu Tiểu Di dứt khoát cũng lên xem sao. 【Chị Chu ơi ~ nếu em nói thì chị cứ ở dưới đợi đi, mỗi lần Vương Khải Toàn gọi mấy chị em là y như rằng không có chuyện gì tốt lành xảy ra đâu. 】【Tôi đã có thể đoán trước được rồi, tiếp theo chắc chắn là chuyện không hay, chị Chu à, nghe em khuyên một lần đi, chúng ta đừng nhúng tay vào rắc rối nữa. 】【Hahahahaha, bạn hài hước thật đó, bạn có phải đã nắm rõ hoàn toàn những khoảnh khắc Vương Khải Toàn gặp xui xẻo rồi không. 】【Anh ta toàn gặp xui xẻo vào lúc tự tin nhất, mỗi lần anh ta cảm thấy mình sắp phát tài là y như rằng sẽ gặp rắc rối. 】【Mặc dù tôi thấy rất buồn cười, nhưng tôi phải thừa nhận là hình như chị gái này nói đúng thật, mỗi lần đều là như vậy. 】【Vương Khải Toàn càng vui, thì chứng tỏ anh ta càng gần với vận rủi. 】【Chúng ta hãy cùng chờ xem, tiếp theo anh ta sẽ gặp phải vấn đề gì nữa. 】Chu Tiểu Di nghe thấy tiếng la hét của hai người họ, cũng men theo cọc gỗ đi thẳng lên.

Thực sự mà nói, chỗ này chắc là được làm riêng để đi lên, không biết trên đó rốt cuộc cất giữ thứ gì.

Lúc này, Vương Khải Toàn đã đi đến giữa chạc cây, anh ta nhìn cỗ quan tài lớn trước mặt, bắt đầu động lòng rồi.

“Hai cậu mau lên đi, chỗ này đúng là có đồ tốt thật, đây đúng là điển hình của thần thụ rồi.” “Thậm chí còn đặt quan tài trên thần thụ, thân phận chắc chắn không đơn giản đâu.” “Hơn nữa hai cậu nhìn cái quan tài này xem, điêu khắc tinh xảo đến nhường nào.” “Đã nhiều năm

như vậy rồi mà không hề có dấu vết mục nát nào, rõ ràng không hề đơn giản.”…..

Chu Tiểu Di và Diệp Phàm vừa leo lên, đã nghe thấy những lời bình luận này của Vương Khải Toàn.

Họ vội vàng đi lên!

Quả không hổ là cổ thụ!

Thực sự có thể cùng lúc chứa được mấy người họ.

Đồng thời còn đặt một cái quan tài rất lớn!

Giống hệt như Vương Khải Toàn đã nói!

Điêu khắc tinh xảo, sống động như thật.

Vương Khải Toàn thấy người đã đến đông đủ, anh ta liền muốn ra tay!

Thế nhưng lại bị Chu Tiểu Di ngăn lại.

Vương Khải Toàn khó hiểu nhìn Chu Tiểu Di!

Ánh mắt đầy vẻ trách móc, không biết cô có ý gì.

“Đừng động lung tung, quên quy củ của chúng ta rồi à, cái quan tài này cũng là cậu có thể tùy tiện mở được sao?” “Cậu biết bên trong là thứ gì không mà đã động bừa.” Vương Khải Toàn cũng chỉ đành không tiếp tục kiểm tra xem bên trong rốt cuộc là thứ gì, nói thật nếu không phải Chu Tiểu Di ngăn lại thì anh ta đã quên mất rồi, họ thường phải tuân theo quy tắc trước!

Chu Tiểu Di từ trong ba lô của cô tìm ra một cây nến.

Đặt ở nơi không có gió rồi đốt lên, không có vấn đề lớn gì.

Mấy người nhìn nhau một cái, sau đó Vương Khải Toàn và Diệp Phàm, hai người bắt đầu di chuyển nắp quan tài. 【Đốt lên rồi, tôi

không dám nhìn, tôi sợ đột nhiên có cái gì đó nhảy ra, lúc đó chẳng phải sẽ dọa chết người sao. 】【Tôi có linh cảm, bên trong chắc chắn có gì đó.

Chương 965

】【Nửa đêm nửa hôm đáng sợ thật, nhưng nhìn chị Chu với mấy người kia hình như không sợ chút nào. 】【Cũng không biết rốt cuộc họ chịu đựng kiểu gì, nếu là tôi thì tôi không chịu nổi đâu. 】Chu Tiểu Di chăm chú nhìn ngọn nến, không có bất kỳ động tĩnh nào, cô thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh, dưới sức hợp lực của hai người, nắp quan tài đã được mở ra.

Họ cúi đầu nhìn xuống, phát hiện bên trong nằm một bộ hài cốt, thi thể đã mục nát, chỉ còn lại quần áo và xương.

"Đây là lần đầu tiên tôi thấy quần áo không hề thay đổi gì, thật là kỳ lạ." Vương Khải Toàn đã trải qua đủ mọi chuyện, bình thường thì hoặc là cả cơ thể và đồ vật trên người đều không thay đổi, hoặc là tất cả đều chỉ còn lại hài cốt.

Lần này, quần áo trên người anh ta lại vẫn còn nguyên vẹn hoàn hảo.

Lại gần nhìn!

Y phục trên thi thể khá lộng lẫy, chỉ vàng thêu trên áo bào đen, cho thấy thân phận phú quý của người đó. 【Cái áo này nhìn cái là thấy mắc tiền rồi. 】【Tôi cũng vừa định nói, nhìn sang chảnh ghê. 】"Áo bào đen chỉ vàng, cái này hơi giống đồ lưu lại từ thời Thương Chu, chẳng lẽ thật sự là từ thời đó sao." "Cái đảo băng này đúng là một nơi thú vị đến vậy." Chu Tiểu Di chăm chú nhìn chiếc áo bào đen một cái, sau đó cô nói.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nghe cô nói vậy, cũng cảm thấy hơi khó tin.

“Không lẽ nào, thật sự là đồ từ thời Thương Chu?” “Hahahahaha, tôi đã nói chúng ta phát tài rồi mà, cái thứ này mà mang ra bán thì không biết đáng giá bao nhiêu tiền nữa.” Vừa nói, Vương Khải Toàn không thèm để ý gì, liền muốn đưa tay kéo chiếc áo xuống!

Chu Tiểu Di lại vội vàng gạt tay anh ta ra.

“Làm gì vậy hả?

Đây là đồ cậu có thể tùy tiện lấy sao?

Cậu còn không biết sau khi lấy sẽ xảy ra chuyện gì nữa kìa.” “Tránh để có thi khí, cứ đứng yên một bên đi, tuyệt đối đừng động.” Vương Khải Toàn khó chịu bĩu môi!

Chu Tiểu Di bắt đầu lục ba lô của mình, hình như đang kiểm tra xem dùng dụng cụ gì.

Nhưng Vương Khải Toàn lại cảm thấy!

Chắc chắn ở đây sẽ không có gì bất thường.

Đây là trực giác của một người đàn ông mà!.....

Nhân lúc Chu Tiểu Di đang lục ba lô, Vương Khải Toàn liền muốn đưa tay chạm vào chiếc áo đó!

Ai ngờ lúc này.

Một cảnh tượng kỳ dị đã xảy ra.

Anh ta phát hiện sợi chỉ vàng trên y phục hình như đã có sự thay đổi.

“Ôi, vừa nãy tôi hoa mắt à?

Sao tôi cứ thấy nó hình như hơi thay đổi, Diệp Phàm cậu mau lại đây xem.” Diệp Phàm thấy khó hiểu, anh ta đi qua hỏi Vương Khải Toàn có chuyện gì vậy?

“Lúc nãy cậu còn nhớ sợi chỉ vàng trên chiếc áo này ở đâu không?

Vừa nãy tôi hình như thấy nó động một cái, hoa văn cũng thay đổi rồi?” Diệp Phàm nghe Vương Khải Toàn nói vậy, anh ta chăm chú nhìn kỹ một cái, rồi lắc đầu, không thấy có bất kỳ thay đổi nào.

Chương 966

"Cậu có phải hoa mắt rồi không, không có bất kỳ thay đổi nào, y hệt như lúc nãy chúng ta nhìn thấy, cậu đừng có làm quá lên." Bên Chu Tiểu Di vẫn chưa tìm được dụng cụ ưng ý, Vương Khải Toàn không tin vào điều xui xẻo này.

Anh ta lại chăm chú nhìn một cái, nhìn mãi, mắt Vương Khải Toàn đột nhiên động đậy.

Sau đó hai mắt anh ta trở nên đờ đẫn, ngây dại, Chu Tiểu Di và Diệp Phàm đều không phát hiện ra sự bất thường của anh ta.

"À thì ra ở đây rồi, tôi chỉ muốn lấy kính lúp xem kỹ hoa văn trên đó, biết đâu có thể nghiên cứu ra nó thuộc triều đại nào, cũng tiện bề hành động." Hóa ra Chu Tiểu Di tìm mãi là để tìm một chiếc kính lúp.

Chu Tiểu Di đi qua, cô thấy Vương Khải Toàn cứ đứng mãi bên cạnh quan tài, cô hơi khó chịu.

Cô còn không biết tính tình Vương Khải Toàn sao, cô trực tiếp đi qua vỗ vai Vương Khải Toàn.

Bảo anh ta đứng sang một bên, đừng làm phiền cô!

Vương Khải Toàn đờ đẫn gật đầu, sau đó rời đi.

Chu Tiểu Di cũng không nhận ra điều gì, cô dùng kính lúp chăm chú nhìn một cái.

Thế nhưng lúc này!

Điều cô không phát hiện ra là.

Ngọn nến ở xa của họ, từ từ bắt đầu thay đổi.

Diệp Phàm cũng theo Chu Tiểu Di cùng nhìn, anh ta cũng không

chú ý.

Cả người Vương Khải Toàn đều ngây ngốc.

Trong phòng livestream —— 【Hoa văn chỉ vàng này quả thật rất đặc biệt, tôi học ít nên không biết đây là thứ gì. 】 【Sao tôi cứ thấy anh Mập nhà tôi im ắng vậy nhỉ, theo lý mà nói, anh ta không nên im ắng như thế mới phải. 】 【Đúng vậy, mỗi lần đến lúc này là anh ta hăm hở muốn động tay rồi, hôm nay anh ta lại im ắng như vậy, đúng là hiếm có. 】 Chu Tiểu Di cũng không để ý lắm!

Cô nhìn một lúc nhưng vẫn không nhìn ra được điều gì.

Lúc này Vương Khải Toàn từ từ tiến đến gần họ, họ cũng không phát hiện ra sự bất thường của anh ta.

Vương Khải Toàn vỗ vai Chu Tiểu Di và Diệp Phàm!

Hai người không cảm thấy gì, chỉ muốn anh ta mau rời đi.

“Vương Khải Toàn cậu làm gì vậy?

Tôi đang nghiên cứu mà, không có thời gian giỡn với cậu đâu, đừng vỗ vai tôi nữa.” Chu Tiểu Di và Diệp Phàm vừa bực bội nói xong.

Giây tiếp theo, Vương Khải Toàn dùng sức rất lớn, trực tiếp kéo mạnh cả hai người ra!

Ném họ sang một bên.

Hai người trực tiếp bị ném sang bên cành cây, suýt nữa thì rơi xuống!

Sau đó Vương Khải Toàn như phát điên!

Trực tiếp siết cổ Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di nhìn thấy mắt anh ta đã thay đổi rồi!

Chương 967

Cô không biết, vừa nãy Vương Khải Toàn rốt cuộc đã chạm vào thứ gì.

Sao anh ta lại biến thành bộ dạng này, nhưng cô dám khẳng định Vương Khải Toàn chắc chắn đã bị trúng tà.

Chu Tiểu Di cảm thấy mình sắp ngạt thở rồi!

Nhưng Vương Khải Toàn lại không có ý định buông cô ra. 【Trời ơi, Vương Khải Toàn bị làm sao vậy?

Thậm chí còn muốn giết chị Chu của tôi, chị Chu chị có sao không. 】.....

Ngay khi Chu Tiểu Di cảm thấy mình thực sự sắp ngất đi.

Diệp Phàm cuối cùng cũng vùng vẫy thoát ra được.

Anh ta dùng khẩu súng bắn tỉa trong tay, thẳng thừng đánh ngất Vương Khải Toàn.

Chu Tiểu Di mới được giải cứu, Diệp Phàm nhìn Vương Khải Toàn đã ngã xuống, vội vàng kiểm tra tình trạng của Chu Tiểu Di.

"Tôi không sao, không có chuyện gì, anh ta chắc là bị thứ gì đó mê hoặc tâm trí rồi, trước hết cứ trói anh ta lại." Chu Tiểu Di vẫn còn hoảng sợ, phòng trước phòng sau, cuối cùng vẫn không tránh khỏi!

Cô cũng không biết vừa rồi Vương Khải Toàn rốt cuộc đã nhìn thấy gì, hay nói đúng hơn là đã chạm vào thứ gì.

"Đúng rồi, vừa nãy lúc cậu đang tìm đồ, anh ta lầm bầm nói với tôi là anh ta phát hiện hoa văn màu vàng trên đó đã thay đổi." "Lúc đó anh ta còn hỏi tôi nữa, nhưng tôi nhìn thì không thấy có bất kỳ thay đổi

nào, lẽ nào anh ta biến thành như vậy có liên quan đến hoa văn chỉ vàng?" Diệp Phàm bây giờ mới nhớ lại lúc nãy Vương Khải Toàn đã tự mình nói những lời này với anh ta, lúc đó anh ta còn không để ý.

Bây giờ Vương Khải Toàn biến thành bộ dạng này, anh ta cảm thấy có thể đúng như Vương Khải Toàn đã nói, có liên quan đến sự thay đổi của hoa văn chỉ vàng.

Chu Tiểu Di nghe anh ta nói vậy, cũng cảm thấy hơi kỳ lạ!

Cô chăm chú nhìn hoa văn màu vàng trên đó một cái, không có bất kỳ thay đổi nào.

"Cậu chắc chắn anh ta nói là hoa văn màu vàng trên đó đã thay đổi sao, vừa nãy tôi đã chăm chú nhìn rồi mà." "Y hệt như lúc chúng ta nhìn thấy lần đầu, anh ta sẽ không phải là đã lén lút chạm vào lúc chúng ta không chú ý chứ?" "Cái Vương Khải Toàn này đúng là, tôi đã cảnh cáo anh ta rồi, bảo anh ta đừng tùy tiện động vào mấy thứ này, vậy mà anh ta lại không nghe." 【Hahahahaha, từ giọng điệu của chị Chu, đúng là có thể nghe ra, chị Chu thực sự hơi bất lực rồi. 】【Dù sao thì Vương Khải Toàn vẫn luôn muốn lén lút ra tay, sau đó chị Chu của chúng ta còn phải đề phòng anh ta, lỡ lúc ra tay lại bị thương. 】【Vừa nãy tôi đã nói rồi mà, tôi cảm thấy mỗi lần Vương Khải Toàn tự tin nhất là y như rằng sẽ gặp đủ thứ xui xẻo. 】【Thật sự bị tôi đoán trúng rồi, anh Vương của chúng ta lại bị mê hoặc tâm trí, hơn nữa vừa nãy anh ta còn suýt chút nữa giết chị Chu. 】Cảnh tượng vừa nãy thật sự có chút kinh hồn bạt vía, họ thực sự không dám tưởng tượng.

Chu Tiểu Di lại chăm chú nghiên cứu hoa văn trên đó một lần nữa, cô không phát hiện ra có bất kỳ thay đổi nào.

Cô trước hết đi xem trên người Vương Khải Toàn có thứ gì kỳ lạ không, Diệp Phàm nhìn cô rời đi.

Anh ta tò mò chăm chú nhìn chiếc áo bào đen, anh ta muốn xem có gì đặc biệt không.

Cuối cùng nhìn xong, anh ta phát hiện không có bất kỳ thay đổi nào, anh ta nghĩ Vương Khải Toàn chắc là đang nói dối, ngay lúc anh ta sắp bỏ cuộc.

Anh ta phát hiện hoa văn màu vàng thật sự đã thay đổi, anh ta dụi mắt thật mạnh mấy cái, không lẽ nào?

Rồi giây tiếp theo!

Hoa văn chỉ vàng lại khôi phục nguyên dạng!

Cứ như thể tất cả mọi chuyện vừa nãy đều chưa từng xảy ra vậy.

Chương 968

Chu Tiểu Di xem xét khắp người Vương Khải Toàn, trên quần áo anh ta cũng không dính thứ gì kỳ lạ.

Trên da cũng không có, cái đó thật sự là kỳ lạ.

“Diệp Phàm, cậu lại đây xem một chút, tôi không phát hiện ra Vương Khải Toàn có gì bất thường cả.” “Nhưng cũng không thể loại trừ khả năng anh ta bị thứ gì đó cắn, tôi không tiện xem người anh ta, cậu lại đây xem đi.” Chu Tiểu Di để đề phòng có gì sơ suất, cô liền gọi Diệp Phàm một tiếng.

Nhưng Diệp Phàm mãi không có bất kỳ phản ứng nào!

Điều này khiến Chu Tiểu Di đột nhiên có một dự cảm không lành.....

Chu Tiểu Di quay đầu nhìn lại.

Phát hiện Diệp Phàm đứng thẳng đơ bên cạnh quan tài, bất động!

Chết rồi, chẳng lẽ anh ta cũng trúng chiêu rồi sao?

Chu Tiểu Di trực tiếp nắm chặt con dao găm nhỏ trong tay!

Nếu lát nữa anh ta tấn công thì cứ dùng dao găm khống chế anh ta trước đã.

Bởi vì dù sao cũng là người của mình, cô không thể nào lôi khẩu 98k của mình ra được. 【Anh em chị em ơi, tôi cũng có dự cảm không lành, tôi thấy Diệp Phàm hình như cũng bị khống chế rồi. 】 【Chẳng lẽ thật sự như Vương Khải Toàn đã nói, cái hoa văn đó biết động, nhưng tại sao hoa văn lại không dám động trước mặt chị Chu chứ? 】 【Cũng không nghĩ xem chị Chu của chúng ta là người như thế nào, hoa văn trước mặt cô ấy làm sao dám động chứ? 】 【Đừng nói hoa

văn, ngay cả một con quỷ thật sự xuất hiện thì trước mặt chị Chu, nó cũng không dám làm càn. 】 Chu Tiểu Di nhẹ nhàng đi qua, thậm chí còn liên tục hỏi đối phương.

“Diệp Phàm, cậu có sao không?” Chu Tiểu Di hoàn toàn không nhận được bất kỳ phản ứng nào!

Cô xác định rồi, Diệp Phàm chắc cũng đã bị khống chế.

Chu Tiểu Di từ từ tiến lại gần, lúc này Diệp Phàm đột nhiên ngẩng đầu.

Mắt anh ta trở nên đờ đẫn và ngây dại y như Vương Khải Toàn lúc nãy.

Vừa nãy Chu Tiểu Di đã cảm thấy, lúc anh ta đứng ngây ngốc ở đó thì chắc là đã trúng chiêu rồi, bây giờ càng thêm xác định.

Chu Tiểu Di thậm chí còn không kịp nói gì, lấy sợi dây trong túi ra, nhân lúc đối phương còn chưa kịp phản ứng.

Đã trực tiếp trói anh ta lại rồi, cứ như vậy, hai người đàn ông to lớn bị Chu Tiểu Di trói chặt. 【Vẫn phải là chị Chu của tôi, không những không bị mê hoặc, thậm chí còn phải đối phó với hai đồng đội “heo” này. 】 【Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo, thật không ngờ chị Chu lại thảm như vậy, may mà chị Chu thông minh, nên mới không xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào. 】 Chu Tiểu Di cảm thấy thực sự rất kỳ lạ, bây giờ cô đã xác định, chắc chắn là do cái áo bào chỉ vàng này.

Vậy cô cứ phải xem cái áo bào chỉ vàng này rốt cuộc có ma lực gì, cô không tin tà.

Cô đưa tay chạm vào một cái, không có bất kỳ cảm giác nào.

“Thật là kỳ lạ, hai người họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao đột nhiên lại biến thành như vậy chứ?" "Tôi không sao cả, xem ra tôi cũng chỉ có thể đợi, đợi hai người họ tỉnh lại rồi tính." Chu Tiểu Di một mình thực sự không thể hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, cô dứt khoát bắt đầu chờ đợi hai người đã ngất xỉu tỉnh lại.

Chương 969

【Tôi thật sự phải bội phục chị Chu, ở một nơi âm u đáng sợ như vậy, bên cạnh lại còn có một cái quan tài không biết từ năm nào đặt ở đó. 】【Lại còn có hai người bạn bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay với mình, cô ấy vậy mà lại có thể bình tĩnh đến mức độ đó. 】【Tôi cũng có suy nghĩ giống bạn, nếu là tôi thì tôi đã sớm chuồn mất rồi. 】"Sợ gì chứ, nhiều cảnh tượng còn ghê hơn đã trải qua rồi, cái này đối với tôi mà nói, đơn giản chỉ là chuyện nhỏ." "Không thấy mấy thứ bên trong đều không động đậy sao, trừ khi nó thật sự đứng thẳng dậy sống sờ sờ." Chu Tiểu Di nhìn những bình luận này, thờ ơ nói.

Thế nhưng những người trên bình luận lại bắt đầu lo lắng cho cô, bảo cô tuyệt đối đừng nói linh tinh. 【Chị ơi, chúng ta ai cũng biết chị lợi hại, nhưng chị tuyệt đối đừng nói linh tinh, nếu đến lúc đó thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì chị có chạy cũng không kịp đâu. 】【Chị Chu, tôi cũng cảm thấy như vậy, chúng ta vẫn nên nghe lời khuyên một chút đi, chị vẫn nên tránh xa bọn họ một chút. 】【Hay là chị xuống dưới đi, đừng ở trên đó nữa. 】【Chị Chu, cứ để hai người họ ở trên đó tự sinh tự diệt đi. 】.....

Chu Tiểu Di nhìn những lời khuyên không đáng tin cậy này, bất lực lắc đầu.

Sao cô có thể thật sự vứt Vương Khải Toàn và Diệp Phàm lại ở cái nơi này chứ.

Cô nhìn đồng hồ một cái!

Hai người này cũng đã đến lúc tỉnh lại rồi chứ!

Cô đi qua lay lay hai người họ.

Lúc hai người tỉnh lại, mắt đều ngơ ngác!

Sau đó mới phát hiện ra mình bị trói.

Diệp Phàm đã lờ mờ đoán được mình có thể đã xảy ra chuyện gì!

Nhưng Vương Khải Toàn thì không hiểu gì cả!

Rốt cuộc đây là chuyện gì vậy chứ.

“Tôi bị làm sao vậy?

Mấy cậu trói tôi làm gì?” “La hét gì chứ, cậu không thấy tôi cũng bị trói à?

Đó là vì cả hai chúng ta đều bị mê hoặc tâm trí.” “Muốn giết cô ấy, tôi tin lời cậu nói rồi, tôi cũng thấy hoa văn chuyển động.” “Có phải cậu vì nhìn thấy hoa văn động đậy rồi mất ý thức luôn, sau đó tỉnh lại lần nữa thì đã bị trói rồi không?” Nghe Diệp Phàm nói vậy, Vương Khải Toàn nghĩ một lát, quả thật là như vậy, Chu Tiểu Di thấy hai người họ bây giờ đều nhất trí đồng ý.

Nói hoa văn đúng là có động tĩnh, cô bây giờ tin rồi!

Cô cũng không biết hai người họ còn có phát điên nữa không!

Nhưng chắc là đã hết thời gian bị khống chế rồi.

“Bây giờ tôi sẽ cởi trói cho hai cậu, lát nữa nếu hai cậu còn muốn giết tôi thì đừng trách tôi không khách khí.” Hai người gật đầu thật mạnh, chỉ là hai người họ cũng không biết, lát nữa có khống chế được bản thân không.

Nhưng nghĩ một lát, vẫn phải xác định trước là họ thật sự an toàn vô sự. 【Chị Chu à, tuyệt đối đừng thả hai người họ ra, nếu chị vừa thả họ ra là họ lại bắt đầu phát điên. 】 【Muốn nhắm vào chị thì đến lúc đó chị là một cô gái làm sao có thể ứng phó được, với hai người đàn ông to lớn kia.

Chương 970

】【Tôi thấy bạn ở trên lo lắng hoàn toàn là thừa, tôi ngược lại cảm thấy chị Chu, dù là đối mặt với hai người đàn ông to lớn kia, cũng sẽ không đơn giản chút nào. 】【Nói cũng đúng, chị nhà ta mỗi lần đối mặt với mấy thứ lộn xộn đó là đều không chút do dự mà trực tiếp lôi khẩu 98k hoặc AK47 ra. 】【Cho nên đừng nói là hai người đàn ông bình thường, họ căn bản không phải đối thủ của chị Chu chúng ta. 】"Thôi được rồi, mấy người nói vậy làm tôi cứ như là một bà chằn vậy, tôi đâu có tàn bạo như mấy người nói." "Chẳng phải đều là để xử lý mọi chuyện sao, thôi được rồi, mấy người đừng ở đây mà nói linh tinh với tôi nữa." Chu Tiểu Di cũng không mê muội trong những lời khen ngợi của họ.

Cô tuy đã cởi trói cho Vương Khải Toàn và Diệp Phàm!

Nhưng vẫn giữ một tâm nhãn!

Sau đó hỏi họ vừa nãy họ có thật sự thấy hoa văn chuyển động không?

"Thật mà, không lừa cô đâu." Vừa mới giúp Diệp Phàm cởi trói xong, họ đã nghe thấy động tĩnh từ phía quan tài.

Ba người nhìn nhau một cái, đều cứng đờ quay đầu nhìn về phía quan tài bên cạnh, không nhìn thì không biết, vừa nhìn đã giật mình thon thót.

"Nó nó nó... nó ngồi dậy rồi sao?" Lúc Vương Khải Toàn nói chuyện, anh ta nói không thành lời, môi anh ta run lên.

Thấy bộ dạng sợ hãi đó của anh ta!

Mọi người đều bắt đầu mong đợi!

Phía bên kia quan tài rốt cuộc là cảnh tượng gì!

Họ đã nhìn thấy những gì.....

Cùng với việc Chu Tiểu Di quay đầu!

Tất cả những người đang giữ màn hình đều nhìn rõ.

Cảnh tượng họ vừa nhìn thấy, hóa ra thật sự là bộ thi thể trong quan tài kia!

Nó đột nhiên bật dậy ngồi thẳng.

Hơn nữa, nó ngồi dậy mà hài cốt căn bản không hề rời rạc!

Quần áo vẫn còn nguyên vẹn trên người. 【Cái gay cấn sắp đến rồi, tôi đã đoán là không đơn giản như vậy. 】 "Còn ngây người ra làm gì?

Mau giúp tôi cởi trói đi!" Lúc này tất cả mọi người đều không còn bình tĩnh nữa!

Nhưng người bình tĩnh nhất lại trở thành Vương Khải Toàn!

Anh ta nhìn bộ dạng của mọi người.

Ngay lập tức yêu cầu họ cởi trói cho mình.

Nếu họ không nhanh chóng giúp anh ta cởi trói!

Thì anh ta thật sự sẽ chết ở đây.

Chu Tiểu Di và mọi người như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nhanh chóng giúp anh ta cởi trói!

Chương 971

Ngay lúc này.

Một tiếng "rắc"!

Thi thể trong quan tài trực tiếp đứng dậy.

Nó thậm chí còn quay đầu nhìn về phía Chu Tiểu Di và những người khác!

Khoảnh khắc này.

Bộ hài cốt đó, hình như đột nhiên sống lại vậy.

"Đến rồi, đến rồi, mau cởi trói cho tôi đi, không cởi nữa là chúng ta thật sự chết ở đây đó." Vương Khải Toàn không biết rốt cuộc họ phải trải qua những gì mới có thể nhanh chóng giúp anh ta cởi trói.

Vào khoảnh khắc cuối cùng!

Thấy bộ thi thể đó đã đi về phía họ rồi!

Chu Tiểu Di cuối cùng cũng thành công giúp Vương Khải Toàn cởi trói.

Ngay sau đó.

Họ không nói hai lời mà trực tiếp bỏ chạy, Diệp Phàm chạy ở phía cuối!

Anh ta vốn dĩ định chạy xuống, kết quả chân anh ta đột nhiên bị tóm lấy.

Diệp Phàm giãy giụa mạnh mấy cái mới thoát ra được!

Lúc họ xuống dưới, có thể nói là trực tiếp lăn lộn té sấp té ngửa.

Xuống dưới vốn tưởng là tạm thời an toàn rồi!

Thế nhưng "Rầm" một tiếng!

Cái thi thể đó căn bản không cần phải từ từ leo xuống cây như họ!

Nó trực tiếp nhảy xuống!

Hơn nữa không hề có bất kỳ động tĩnh nào!

Chỉ là bụi đất bay lên một trận mà thôi.

Trong đêm tối u ám!

Họ lấy khẩu súng bắn tỉa trong tay ra, trực tiếp bắn về phía thi thể.

"Đến đây nào, Bàn gia ông đây muốn xem, rốt cuộc mày có bản lĩnh lớn đến đâu, xem khẩu súng trong tay Bàn gia ông đây có đồng ý không." Vương Khải Toàn đã bị chơi một vố, bây giờ lửa giận của anh ta ngút trời.

Anh ta trực tiếp nổ súng liên hồi!

Không lâu sau, bộ thi thể đó thật sự đã bị họ bắn xuyên qua.

Ngay cả y phục của nó cũng bị bắn xuyên!

Thật đáng tiếc cho bộ y phục của nó. 【Xem ra anh Vương bắt đầu phát uy rồi, nếu là tôi thì tôi cũng không nhịn được mà phát uy, toàn là những loại người gì đâu không, cứ thích ức hiếp anh Vương nhà tôi. 】 Đống hài cốt đó liền đổ sập ngay trước mặt họ, sau khi họ quan sát hồi lâu, thật sự không còn động tĩnh gì nữa.

Chương 972

Chu Tiểu Di phát hiện không còn động tĩnh gì, cô mới từ từ tiến lại gần!

Nhìn chiếc áo bào đen chỉ vàng vừa nãy còn nguyên vẹn, bây giờ đã bị bắn xuyên thủng nhiều lỗ.

Trong lòng vô cùng tiếc nuối.

“Một bộ y phục rất đáng giá, bây giờ lại biến thành ra nông nỗi này, thật đáng tiếc.” Chu Tiểu Di nhìn thứ trước mặt, tiếc nuối nói. 【Quả không hổ là chị Chu của tôi, vậy mà một chút cũng không cảm thấy sợ hãi, thậm chí còn đang tiếc nuối vì đồ vật cứ thế mà mất đi, chị ơi, chị quả là thần tượng của em. 】 “Đúng là đáng tiếc thật, nhìn thứ này ít nhất cũng đáng giá hàng chục triệu, chỉ là bây giờ đã rách nát như vậy rồi.” “Nhưng tôi nghĩ chắc không sao đâu, mang về sửa chữa lại, chắc vẫn có thể dùng được, có thể tìm chuyên gia trong lĩnh vực này.” Biến thành bộ dạng này, Vương Khải Toàn cũng cảm thấy rất tiếc nuối.

Nhưng anh ta lại cảm thấy chắc không đến nỗi!

Không thể nào sửa chữa được, thế nên anh ta vui vẻ trực tiếp nhét thứ đó vào ba lô của mình!

Hai người kia cũng không nói gì.

Vốn dĩ tưởng mọi chuyện cứ thế kết thúc rồi!

Thế nhưng họ không biết rằng trò chơi thực sự mới chỉ bắt đầu.....

Vừa thử, họ liền nghe thấy tiếng sột soạt. "Tiếng gì vậy?

Mình ảo giác à?" Vương Khải Toàn còn chưa kịp vui mừng được

bao lâu, lại nghe thấy tiếng sột soạt, sau lưng anh ta bỗng lạnh toát.

Lúc này, họ mới phát hiện!

Xung quanh họ lại có rất nhiều thứ lấp lánh!

Mọi người cứ ngỡ đó là đom đóm.

Nhưng rồi lại thấy không đúng!

Những con đom đóm này to lớn hơn những con ban nãy rất nhiều. "Không xong rồi, đây không phải đom đóm bình thường, chạy mau!" Chu Tiểu Di phát hiện điều bất thường liền hét lớn.

Ngay sau đó, họ nhìn những con côn trùng bay lên, rồi trực tiếp lao vào đống xương cốt kia.

Đống xương cốt lập tức bốc cháy, cảnh tượng thật đáng sợ. 【Đây là cái quái gì vậy, trông kinh khủng quá đi mất.】 "Đây chắc là đom đóm biến dị, chúng ta đi mau." Chu Tiểu Di thấy tình hình không ổn, vội vàng hô hoán Vương Khải Toàn và Diệp Phàm chạy nhanh.

Họ cầm đồ trong tay rồi bỏ chạy!

Những con đom đóm biến dị này cứ bám theo sau họ.

Nơi nào chúng bay qua, cỏ cây không mọc nổi, lập tức bốc cháy ngùn ngụt. "Đây rốt cuộc là cái thứ gì vậy, trông chúng giống đom đóm thật, nhưng lại không phải." "Cậu vừa nói chúng là đom đóm biến dị, chúng bị ảnh hưởng bởi cái gì mà biến dị vậy?" Vương Khải Toàn biết rằng, trong tình huống bình thường, muốn xảy ra biến dị, một là do môi trường xung quanh gây nhiễu, hai là nơi này còn có thứ gì đó thần kỳ mà họ chưa phát hiện, nên theo thời gian những con đom đóm này dần dần biến dị. "Cậu hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai, nhìn dáng vẻ chúng chắc chắn bị thứ gì đó ảnh hưởng." "Nhưng nếu không nhầm thì chắc chắn ở nơi này còn có một ngôi mộ lớn mà chúng ta chưa phát hiện." "Còn có vài kho báu thần kỳ nữa, cái quan tài ban nãy chắc

chỉ là món khai vị thôi." Chu Tiểu Di nhanh chóng suy đoán, hai người kia cũng rất đồng tình.

Nhìn thấy đom đóm sắp bay tới chỗ họ.

Chu Tiểu Di biết cứ chạy mãi thế này cũng không phải cách hay, cô liền quay đầu vừa bắn súng vừa đối phó với chúng.

Chương 973

Nhưng súng không hề có tác dụng với đom đóm biến dị, lần này ngay cả súng phun lửa cũng vô dụng. 【Đom đóm biến dị này đáng sợ vậy sao?

Chị Chu mọi người chạy mau đi, đừng để bị đuổi kịp.】 【Mặc dù bình thường thích xem cảnh gay cấn, nhưng mỗi lần nhìn thấy chị Chu và mọi người gặp tình huống như thế này, tôi vẫn không kìm được mà thót tim.】 【Tôi cũng giống mọi người, nhưng cảnh này trông thật sự rợn người.】 【Nếu là tôi thì chắc tôi sợ ngây người rồi, chỉ có chị Chu và mọi người mới bình tĩnh được như vậy.】 【Phải nói là thật sự rất khâm phục.】 Chu Tiểu Di và mọi người lúc này không có thời gian để ý những người kia đang nói gì!

Dù sao thì đối với cô, đây đúng là một chuyện khá đáng sợ.

Nhưng cô đã sớm quen rồi!

Chu Tiểu Di và mọi người tạm thời không biết phải dùng cách gì để đối phó với đám đom đóm biến dị này.

Những cách có thể nghĩ ra đều đã nghĩ rồi!

Hoàn toàn vô dụng!

Cô nhìn con sông sâu không thấy đáy!

Nghĩ một lát, hình như khả năng bơi lội của mấy người họ đều khá tốt!

Chắc không đến nỗi chết đuối trong nước đâu...

Lúc này.

Chu Tiểu Di cuối cùng cũng biết mình phải làm gì!

Cô hét lớn: "Mau, chúng ta đều nhảy xuống sông, tôi không tin, nhảy xuống sông rồi mà chúng vẫn dám đuổi theo." Nghe cô nói vậy, Vương Khải Toàn và hai người kia đều cảm thấy đúng là như vậy!

Ba người họ rất ăn ý, đồng thời "ùm" một tiếng nhảy xuống nước!

Quả nhiên!

Họ nín thở dưới nước, nhìn những con đom đóm phía trên.

Chúng đúng là dừng lại trên mặt nước một lúc, nhưng cũng không đuổi theo nữa, xem ra chúng sợ nước.

Mấy người cứ nín thở mãi!

Nín thở cho đến khi những con đom đóm biến dị rời đi, họ mới nổi lên mặt nước.

Nhưng họ cũng chỉ nổi lên mặt nước, vẫn chưa dám trực tiếp lên bờ!

Cũng không biết khi nào những thứ đó lại đột nhiên quay lại.

Họ nhìn thấy, con sông này cũng không sâu lắm. "Tuy nói con sông này không sâu, nhưng chúng ta không lẽ phải đi mãi trong nước thế này à, tôi cảm thấy nước hơi lạnh." Vương Khải Toàn có chút khó tin nói.

Hai người còn lại thực ra cũng cảm thấy nước này so với nước bình thường thì rất lạnh, nhưng nghĩ lại thì có lẽ đây là nước tan chảy từ sông băng, tạo thành một con sông ngầm lớn như vậy!

Điều này cũng rất bình thường, họ vẫn phải rời khỏi nơi này. "Vớ vẩn, cậu muốn ở lại đây, tôi còn không muốn ở, đương nhiên là phải rời đi." "Nhưng cụ thể phải rời đi thế nào thì còn phải nghĩ cách, thôi thì chúng ta cứ từ từ đi vậy." Diệp Phàm biết rằng, lúc này nếu họ còn dám tiếp tục đi về phía trước, cũng không biết có gặp lại những con

đom đóm kia không.

Nhưng hiện tại ngoài việc đi tới, họ không còn đường lui nào khác.

Ngay khi mọi người đang từ từ muốn bơi lên bờ.

Vương Khải Toàn cảm thấy có gì đó không đúng, hình như có thứ gì đó dưới đáy sông đang kéo chân anh ta.

Chương 974

Ban đầu, anh ta nghĩ là Diệp Phàm đi phía sau đang đùa mình!

Anh ta bực mình bảo Diệp Phàm đừng đùa nữa, mau lên bờ đi. "Vương Khải Toàn, cậu gọi tôi làm gì?

Tôi ở phía trước cậu, tôi đã lên bờ trước cậu rồi, cậu còn gọi tôi lên bờ, cậu bị bệnh à." Vương Khải Toàn nghe thấy giọng Diệp Phàm xong, anh ta cứng đờ quay đầu nhìn Diệp Phàm!

Sắc mặt anh ta lập tức tái nhợt.

Hai người đã lên bờ nhìn thấy sắc mặt anh ta!

Họ cũng lập tức hiểu ý!

Có thứ gì đó trong nước.

Chu Tiểu Di ra hiệu cho Vương Khải Toàn đừng động đậy.

Vương Khải Toàn rút súng từ sau lưng ra!

Chu Tiểu Di và mọi người cũng đã chuẩn bị sẵn sàng!

Vương Khải Toàn nuốt một ngụm nước bọt.

Anh ta cũng không biết mình rốt cuộc bị thứ quỷ quái gì quấn lấy!

Vương Khải Toàn nhìn thấy những người khác đều đã chuẩn bị xong.

Anh ta thử vùng vẫy, rồi mặt nước đột nhiên xao động dữ dội!

Nước bắn tung tóe vào mặt anh ta, anh ta căn bản không nhìn thấy gì cả.

Anh ta cũng không thể cử động được!

Anh ta cũng không nhìn rõ bất cứ thứ gì!

Chu Tiểu Di và mọi người đều nổ súng một cách thuận lợi.

Nhưng thứ đó trông giống một búi tóc, rất nhanh đã biến mất dưới đáy sông.

Vương Khải Toàn may mắn thoát chết, anh ta lảo đảo trở lại mặt sông. "Vừa nãy là cái quái gì vậy?

Là thủy quỷ sao?

Vừa nãy trong mông lung, hình như tôi nhìn thấy một búi tóc." 【Thật sự, thật sự quá đáng sợ, cái thứ vừa nãy là gì vậy?

Hình như tôi có nhìn thấy một búi tóc, nhưng nó chạy nhanh quá, căn bản không nhìn rõ.】【Dù sao thì chắc chắn không phải thứ gì tốt lành.】 Chu Tiểu Di vừa nãy cũng không nhìn rõ rốt cuộc là thứ gì!

Chỉ thoáng qua thôi, chẳng lẽ thật sự là thủy quỷ?

Lúc này nước sông bắt đầu sôi sục dữ dội!

Từ mặt sông bắt đầu nổi lên rất nhiều tóc, như thể thật sự muốn trực tiếp khống chế họ.

Họ vội vàng lùi xa mặt sông một chút.

Một lát sau, một người, hay nói đúng hơn là một xác chết tóc tai bù xù, trực tiếp nổi lềnh bềnh trên mặt nước sông.

Chương 975

Mấy người lấy hết can đảm tiến lên chạm thử một cái, hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Sau đó họ lại cẩn thận chạm thử vài lần nữa, vẫn không có động tĩnh gì.

Ngay lúc này, cái xác đó lại cử động.

May mà Chu Tiểu Di nhanh hơn, cô nhanh chóng dùng khẩu súng bắn tỉa trong tay quét vài phát.

Cái xác đó liền trực tiếp biến mất, chỉ còn lại một đống tóc trên mặt đất.

Như thể mọi thứ vừa nãy đều là ảo giác, nơi này xem ra thật sự không thể ở lâu, họ nhanh chóng rời đi. "Chúng ta cứ đi thẳng theo dòng sông, nước sông chảy đi chắc chắn là có một hướng nhất định." "Vì vậy, chúng ta chỉ cần đi theo dòng sông, biết đâu lại tìm được lối ra." Nơi đây tối đen như mực, quanh năm không thấy ánh mặt trời, họ cũng không biết, hiện tại họ đang ở đâu.

Nhưng xét tình hình hiện tại, e rằng không mấy tốt đẹp, tốt nhất là cứ đi theo dòng sông trước đã.

Sau đó thì cố gắng rời khỏi nơi này đã rồi tính!

Quá quỷ dị rồi, hết chuyện này đến chuyện khác đều rất kỳ lạ. "Mọi người mau nhìn phía trước đó là cái gì?" Ngay khi mấy người định đi theo dòng sông rời khỏi đây!

Họ nhìn thấy đối diện bờ sông có một cung điện trông rất hùng vĩ.

Họ không ngờ trong con sông ngầm dưới lòng đất này, lại có một cánh cổng cung điện như vậy.

Trông uy nghi lộng lẫy!

Họ không kìm được mà bị thu hút!

Mấy người dừng bước nhìn về phía đối diện. "Thật là vô lý, nó lại ở đối diện, chẳng lẽ nó còn muốn chúng ta bơi qua sông sao?" "Cái thứ vừa nãy ở trong sông, ai dám bơi qua sông chứ?" Vừa nghĩ đến thứ đó vừa nãy đã thấy ghê tởm, cứ như là thủy quỷ trong đó vậy, nên nghĩ lại vẫn thấy không cần thiết.

Nhưng một cung điện nguy nga như vậy lại ở ngay trước mắt họ!

Nếu họ không đi qua thì hình như không được tốt cho lắm.

Vì vậy mọi người đều không biết, tiếp theo rốt cuộc phải làm gì. "Đến thì đã đến rồi, chẳng lẽ mọi người cứ cam tâm tình nguyện quay về như vậy sao, dù sao thì tôi không muốn quay về?" Chu Tiểu Di nhìn một cái, cô lập tức đưa ra quyết định, hai người còn lại cảm thấy lời cô nói hình như cũng đúng. "Được thôi, nam nhi đại trượng phu, chẳng lẽ lại sợ cái thứ trong sông đó sao?" "Ngay cả Chu Tiểu Di còn không sợ, chúng ta càng không sợ, vậy thì, bây giờ chúng ta cứ trực tiếp lao sang thôi." Vương Khải Toàn nói xong câu này, mấy người đã chuẩn bị sẵn sàng!

Họ không chút do dự liền trực tiếp nhảy xuống sông.

Rồi bơi thẳng qua!

Vì sợ thứ đó vừa nãy lại xuất hiện, họ cũng tăng nhanh tốc độ.

Họ sợ lát nữa trong nước lại có thứ gì đó kỳ lạ xuất hiện!

May mắn là họ bơi qua, trong sông không hề có thêm thứ gì kỳ lạ xuất hiện nữa.

Cho đến khi họ lên bờ, vẫn bình an vô sự, mấy người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người họ nhìn cung điện cao lớn uy nghi phía trước, cảm thấy khá thú vị... 【Nơi này trông giống như nơi quan trọng nhất vậy.】 【Không ngờ chị Chu và mọi người lại gặp may nữa rồi, vào được một nơi thần kỳ như vậy.】 【Tôi có dự cảm bên trong e rằng cũng không đơn giản đâu, biết đâu còn có đủ loại cơ quan, rồi có thể sẽ nhìn thấy thây ma mà chúng ta khá mong chờ.】 【Cả những con ma quỷ nữa, tôi đã không thể chờ đợi để xem những gì họ sẽ gặp phải khi đi vào đó rồi.】 Chu Tiểu Di và mọi người nhìn mọi thứ trước mắt cũng có chút hoảng hốt!

Chương 976

Không biết bên trong rốt cuộc có gì!

Dù sao thì hiện tại trông khá thần kỳ.

Nhìn cánh cổng nguy nga, mấy người họ nhìn nhau một cái rồi mới sải bước trực tiếp đi tới. "Tuyệt vời, tôi cứ nghĩ nơi này chắc chắn không đơn giản, nhìn cánh cổng phía trên này, bên trên vậy mà lại có hai viên trân châu lớn." "Không đúng, phải là minh châu mà lại là dạ minh châu, thảo nào vừa nãy lại chiếu sáng nơi này rực rỡ đến vậy." Vương Khải Toàn nhìn mọi thứ trước mắt, đắc ý dương dương nói.

Hai người còn lại cũng nhìn cánh cổng nguy nga tráng lệ này mà trầm tư suy nghĩ!

Họ cũng không biết bên trong rốt cuộc tồn tại thứ gì. "Tuyệt vời, ban đầu còn tưởng là thứ gì đáng sợ chứ, bây giờ trông tạm thời an toàn rồi, chúng ta xem mấy thứ này đã." Mấy người lấy hết can đảm trực tiếp đi tới, đẩy cánh cửa nặng nề ra!

Họ cũng không biết bên trong đang chờ đợi họ là gì.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt.

Bởi vì khi họ đẩy cửa ra!

Không nhìn thấy những thứ kỳ lạ khác!

Cũng không có ám khí nào bay về phía họ.

Họ nhìn thấy là một hành lang dài rộng!

Hơn nữa, ngay khoảnh khắc họ đẩy cửa ra!

Toàn bộ đèn đuốc bên trong đều lập tức sáng lên.

Xem ra nơi này là cảm ứng!

Chỉ cần có người đẩy cửa, chúng cảm nhận được không khí bên ngoài sẽ lập tức đốt cháy lửa bên trong.

Mặc dù hiện tại trông không có nguy hiểm gì!

Nhưng khi họ đi vào, vẫn rất cẩn thận.

Chu Tiểu Di càng dùng hết những gì mình học được!

Cô nghiêm túc quan sát hoa văn trên sàn nhà, phát hiện không có gì kỳ lạ, mới dám bước bước đầu tiên. 【Nơi này trông khá tốt, hơn nữa hiện tại nơi này, cũng không giống như nơi sẽ có nguy hiểm.】【Nhưng chị Chu, mọi người vẫn phải hết sức cẩn thận, đừng để bị mọi thứ này lừa mắt.】【Chị Chu chuyên nghiệp hơn chúng ta nhiều, chúng ta chỉ là nhìn linh tinh thôi, chúng ta còn cảm thấy có nguy hiểm, chị Chu và mọi người càng cảm thấy như vậy, nên tôi nghĩ chị Chu căn bản không cần chúng ta nhắc nhở.】 Chu Tiểu Di và mọi người đã cẩn thận đi vào hành lang này!

Sau khi họ đi vào, rất nhanh liền nghe thấy tiếng vọng bước chân của mình.

Mọi người nhìn trái nhìn phải!

Vương Khải Toàn còn giơ tay, trực tiếp gõ vào bức tường!

Xung quanh lập tức truyền đến tiếng leng keng.

Nhưng trông không có gì bất thường, cũng khá chắc chắn!

Xem ra bức tường này mới là con đường tất yếu dẫn đến nơi họ muốn đến.

Hai ba người chậm rãi tiếp tục tiến lên!

Đèn đuốc ở nơi nào họ đi qua đều sẽ sáng lên!

Chương 977

Nhưng khi họ đi đến cuối hành lang.

Lại không biết phải đi về phía nào, bởi vì có một bên trái và một bên phải. "Ý gì đây, muốn chúng ta lựa chọn sao?" Một bên trái một bên phải, rõ ràng là muốn họ lựa chọn.

Chu Tiểu Di nhìn một cái xong!

Cô đã biết!

Cánh cửa này hiển nhiên là cửa sống và cửa chết.

Họ chọn bên nào cũng phải thận trọng!

Cửa chết có khả năng có nghĩa là cái chết!

Cửa sống cũng chưa chắc có nghĩa là sự sống... "Thấy tình huống này, hiển nhiên là muốn chúng ta đưa ra lựa chọn giữa sống và chết, hai người có suy nghĩ gì không?" Chu Tiểu Di không dám tự mình đưa ra quyết định, chủ yếu là ở đây không có bất kỳ gợi ý nào.

Nếu tùy tiện chọn bừa, không khéo lại kéo cả hai người kia vào. "Có gì mà khó chọn, tôi nói mọi thứ cứ theo bên phải, ngày xưa bên phải chẳng phải đều là tôn quý hơn sao?" Vương Khải Toàn rất nhanh đã chọn ra một hướng!

Thực ra nói thật thì họ cũng không biết rốt cuộc nên đi về phía nào!

Nhưng cũng không thể tùy tiện lung tung được chứ? 【Cái này cũng quá gay cấn rồi, lại còn là cửa sống và cửa chết, lỡ không cẩn thận là đi thẳng vào cửa chết.】 【Nếu chọn được cửa sống, cũng có khả năng còn có một chút cơ hội.】 【Tôi cũng nghĩ chưa chắc có cơ hội đâu, tôi thấy vừa nãy giống như chị Chu nói, cửa sống chưa chắc

là sống, nhưng có thể sẽ có một chút cơ hội.】【Cửa chết cũng chưa chắc đã thật sự chết, vì chị Chu và mọi người luôn gặp đủ loại kỳ tích, không thấy kỳ tích của chị Chu khá nhiều sao.】【Mỗi lần đến thời khắc mấu chốt, nhìn thấy nguy hiểm sắp ập đến với chị Chu, cô ấy đều có thể hóa giải một cách khéo léo.】【Cũng là do chị Chu khá lợi hại, hy vọng lần này chị Chu cũng có thể, đừng gặp bất kỳ khó khăn nào.】【Hãy giải quyết tốt đi, tôi không muốn xem những cảnh gay cấn nữa, vừa nãy đã đủ gay cấn rồi.】Vương Khải Toàn nhìn thấy ý kiến của mình không được hai người kia đồng ý, anh ta dứt khoát nằm xuống đất nghỉ ngơi.

Dù sao thì anh ta đã mệt rồi!

Anh ta cũng không muốn động não nữa!

Cứ giao cho những người khác đi!

Anh ta vẫn ngoan ngoãn làm một phế vật cứu tinh là được.

Chu Tiểu Di và Diệp Phàm hai người nghiêm túc quan sát khắp nơi một lượt!

Cũng không nghiên cứu ra được thứ gì.

Vương Khải Toàn nằm trên mặt đất nhìn trần nhà, càng nhìn càng thấy không đúng!

Anh ta cảm giác trên trần nhà hình như có thứ gì đó. "Ê, tôi cảm thấy phía trên hình như có thứ gì đó, mọi người mau nằm xuống xem thử." Nghe Vương Khải Toàn nói vậy, hai người còn lại cũng học theo anh ta nằm xuống, trừng mắt nhìn lên trên!

Quả nhiên trên đó có những chấm nhỏ lấp lánh.

Nhìn không được rõ lắm!

Nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn có thể nhìn ra được một vài manh mối!

"Đây là cái gì vậy?

Trông chúng giống như những vì sao." Diệp Phàm nhìn thứ trên đó một cái xong, anh ta cũng không biết là cái quái gì, liền tiện miệng nói một câu như vậy.

Nhưng anh ta không biết rằng!

Chương 978

Câu nói này của anh ta lại khiến Chu Tiểu Di bừng tỉnh!

Lập tức nghĩ thông suốt một vài vấn đề.

Đúng vậy!

Sao cô lại không nghĩ ra chứ.

Những chấm nhỏ lấp lánh trên đó chính là tinh tú!

Vậy có nghĩa là phải dựa vào sự vận chuyển của Thập Nhị Tinh Tú!

Rồi để quyết định rốt cuộc phải đi bên nào!

Hóa ra trong đó còn ẩn chứa ý nghĩa như vậy!

Uổng công họ vừa nãy nghiên cứu gần nửa ngày trời!

Mà chẳng ai nghiên cứu ra được. "Tôi biết rồi, đây là Thập Nhị Tinh Tú, cần chúng ta sắp xếp chúng theo đúng thứ tự." "Sau đó là có thể tìm ra điểm mấu chốt trong đó, đến lúc đó chúng ta sẽ có thể đưa ra lựa chọn chính xác." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy xong!

Vương Khải Toàn và mọi người đều cảm thấy rất có khả năng này!

Họ lập tức bắt đầu nghiên cứu Thập Nhị Tinh Tú!

Chỉ một lát sau.

Họ đã nghiên cứu ra.

Rồi Chu Tiểu Di thuận theo hướng chỉ nhìn qua, vậy mà thật sự là phải đi về bên phải...

Vương Khải Toàn đứng dậy phủi phủi bụi trên mông mình, vốn

chẳng có bụi nào cả.

Rồi đắc ý dương dương nói: "Tôi đã nói rồi mà, thời cổ đại họ thường lấy bên phải làm trọng, nên đa số thói quen của họ đều sẽ để hướng sống sót ở bên phải." "Vừa nãy mọi người còn không tin lời tôi, nếu không thì chúng ta cũng không cần nghiên cứu cái Thập Nhị Tinh Tú đó rồi." "Cũng sẽ không lãng phí thời gian lâu như vậy!" "Thôi được rồi, bây giờ nói những điều này cũng vô ích, vì hiện tại đã xác định rồi, vậy thì chúng ta đi thôi." Vương Khải Toàn nói xong liền đi thẳng vào cánh cửa bên phải!

Chu Tiểu Di và Diệp Phàm hai người theo sát phía sau.

Nhưng điều họ không phát hiện là!

Khi anh ta đi vào cánh cửa bên phải đó.

Hành lang bên trái bỗng rung lắc vài cái!

Rồi như thể muốn biến mất vậy, trở nên mờ ảo.

Cho đến khi họ biến mất ở chỗ ngoặt!

Hành lang bên trái liền trực tiếp bị phong kín.

Họ đi theo hướng bên phải, rất nhanh đã đi ra ngoài!

Họ ban đầu tưởng bên trong cũng sẽ là một cung điện lớn.

Kết quả khi họ đi ra ngoài, mới phát hiện họ vậy mà lại đi đến một cây cầu treo!

Bên dưới là vực sâu vạn trượng, lỡ không cẩn thận sẽ từ đây rơi xuống, tan xương nát thịt. "Đây rốt cuộc là nơi nào vậy?

Chương 979

Nơi này xây dựng thật sự không chút để tâm gì cả." "Vốn dĩ theo lý mà nói, chúng ta đi vào xong, đáng lẽ cũng phải là một cung điện lớn, hoặc là một vài điện phụ." "Dù không phải phòng chính, cũng không đến nỗi biến thành một thung lũng lớn, rồi chỉ có một cây cầu treo mục nát chứ." Vương Khải Toàn cằn nhằn.

Chu Tiểu Di nhìn cây cầu treo, cô luôn cảm thấy cây cầu này không được an toàn cho lắm.

Cô đứng ở mép vách đá, dùng chân giẫm mạnh vài cái, cây cầu treo rung lắc vài cái, tạm thời cũng không nhìn ra có vấn đề gì. "An toàn không?" Diệp Phàm đi tới hỏi phía sau Chu Tiểu Di, Chu Tiểu Di lắc đầu, cô cũng không biết rốt cuộc có an toàn hay không. "Hiện tại không rõ, nhưng nơi này ngoài cây cầu treo này ra, không có thứ gì khác để đi qua." "Xem ra chúng ta muốn, tiếp tục đi về phía trước, vậy thì phải băng qua cây cầu treo này." 【Cái này cũng quá đáng sợ rồi, cây cầu cứ lung lay, hơn nữa nhìn họ làm bằng gỗ, cũng đã mấy trăm năm rồi.】【Có khi nào nó không còn chắc chắn nữa không, biết đâu vừa giẫm lên là trực tiếp hóa thành tro bụi, nguy hiểm quá.】【Vậy là tối qua tôi đã bỏ lỡ điều gì sao, tối qua buồn ngủ quá, không kiên trì được nên ngủ mất rồi.】【Hôm nay vừa thức dậy đã nói, cảnh tượng tối qua gay cấn, cầu xin hãy nói cho đứa trẻ này biết đi, đứa trẻ thật sự rất muốn biết tối qua đã xảy ra chuyện gì.】【Thế giới không có thuốc hối hận, thời gian cũng không quay ngược lại, tối qua đã qua rồi, bây giờ đã đến ngày thứ hai.】【Vị tỷ muội này đừng cảm thấy tiếc nuối nữa, hơn nữa họ tiếp theo, chắc chắn còn sẽ gặp nhiều chuyện gay cấn hơn, cô cứ xem kỹ là được.】【Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng giống như những người khác nói, cứ nhìn về phía trước

đi.】 Vương Khải Toàn nhìn Chu Tiểu Di, họ hình như thật sự định, cứ trực tiếp đi qua cây cầu treo này.

Anh ta có chút sợ hãi, dù sao thì cây cầu treo này cũng nguy hiểm như vậy, trông mỏng manh, chỉ có vài tấm ván gỗ, cũng không biết có an toàn hay không. "Mọi người xác định thật sự muốn đi qua như vậy sao?

Có quá nguy hiểm không, thật sự có chút đáng sợ." "Vương Khải Toàn cậu có thể có chút bản lĩnh được không, một người đàn ông lớn lại còn yếu đuối như vậy, cùng lắm thì 'ầm' một tiếng rơi xuống." "Rồi tan xương nát thịt sau đó chết, rồi đầu thai chuyển thế." "Mười tám năm sau lại là một hảo hán, tôi còn không sợ, cậu sợ cái gì." Chu Tiểu Di nghe thấy Vương Khải Toàn lẩm bẩm ở đó xong, liền nói thẳng ra câu này.

Vương Khải Toàn lập tức im miệng!

Đừng tưởng anh ta không biết Chu Tiểu Di và mọi người đang nghĩ gì.

Chẳng qua là trêu chọc mình một chút thôi!

Nhưng anh ta vốn dĩ đã cảm thấy, chuyện này có chút đáng sợ mà. "Được rồi, nếu mọi người đều không sợ, vậy thì mọi người cứ đi phía trước, tôi đi phía sau." Vương Khải Toàn nhìn dáng vẻ của họ, hình như thật sự không sợ, anh ta chột dạ nói.

Thế là cứ như vậy, Chu Tiểu Di và Diệp Phàm hai người đi phía trước.

Chu Tiểu Di đi ở phía trước nhất, Vương Khải Toàn thì đi ở phía sau cùng. 【Tôi nghĩ tình huống này đi người đầu tiên an toàn hơn, vì nếu đi người đầu tiên.】 【Nếu nó thật sự sập, vẫn miễn cưỡng có thể chạy thoát, còn người phía sau mà sập thì chạy cũng không kịp.】

【Tôi nói cái này dù đi phía trước hay phía sau đều không an toàn mấy, an toàn nhất là trực tiếp không đi nữa.】【Giống như Vương Khải Toàn chúng ta nói, quá đáng sợ rồi, nhưng nếu không đi thì sẽ mãi bị kẹt lại ở chỗ cũ.】【Cũng không biết phía trước rốt cuộc có thứ gì, thứ phía trước, luôn thu hút họ hoặc chúng ta.】Họ đi được một lúc rồi, cũng không có chuyện gì xảy ra!

Trông miễn cưỡng vẫn coi là an toàn.

Hy vọng không có chuyện gì xảy ra?

Cứ như vậy, họ tiếp tục đi thẳng.

Đi được một đoạn.

Chu Tiểu Di đột nhiên dừng lại!

Hai người phía sau ngơ ngác nhìn cô, không biết vì sao cô đột nhiên dừng lại. "Chu Tiểu Di cậu làm sao vậy?

Chẳng lẽ phía trước bị đứt rồi sao, cậu đừng dọa tôi." Vương Khải Toàn nhìn Chu Tiểu Di dừng lại xong, ở phía sau có chút sợ hãi hét lên.

Nhưng Chu Tiểu Di lại bật đèn pin trong tay, nhìn vách đá phía bên kia. "Không đứt, yên tâm đi qua đi, là vừa nãy tôi hình như nhìn thấy thứ gì đó vụt qua bên kia, nên mới dừng lại, không biết là cái gì, mọi người chú ý một chút." Cây cầu treo này cũng không dài lắm!

Không đi được bao lâu!

Chu Tiểu Di đã an toàn đến được phía đối diện.

Bây giờ Diệp Phàm cũng sắp đến rồi!

Vương Khải Toàn bây giờ vẫn còn ở giữa đường.

Chương 980

"Vương Khải Toàn cậu đang làm gì vậy, mau qua đây, lề mề, cẩn thận thật sự xảy ra chuyện cậu lo lắng đó." Vừa nãy Chu Tiểu Di thật sự nhìn thấy thứ gì đó vụt qua, trong lòng có dự cảm không lành.

Nên cô bảo Vương Khải Toàn nhanh chóng dứt khoát đi qua, lề mề!

Đến lúc đó xảy ra tai nạn thì không ai cứu được anh ta đâu.

Vương Khải Toàn cũng chỉ có thể nghe lời Chu Tiểu Di, đi nhanh hơn một chút!

Nhìn thấy Diệp Phàm sắp đến chỗ Chu Tiểu Di.

Vương Khải Toàn cũng đã đi được hơn nửa đường rồi!

Nhưng lúc này, tai nạn vẫn xảy ra!

Từ trên vách núi không biết lại nhảy ra thứ gì đó.

Vụt một cái, làm rung chuyển cả cây cầu treo!

Cây cầu treo bắt đầu chao đảo dữ dội!

Khiến Vương Khải Toàn và Diệp Phàm hai người, nắm chặt lấy dây sắt ở hai bên cầu.

Nhưng còn chưa kịp ổn định thân hình!

Tấm ván gỗ phía dưới lại bắt đầu rung lắc dữ dội!

Đồng thời từng bóng đen cũng bắt đầu nhảy ra.

Chu Tiểu Di vừa nãy đã cảm giác mình hình như nhìn thấy thứ gì đó, hơn nữa còn rất lợi hại.

Chúng cứ như người nhện bám víu leo trèo trên vách đá.

Những thứ này trông giống người, nhưng lại không phải người.

Giống khỉ, nhưng lại không giống!

Cảm giác như là người vượn trong truyền thuyết!

Lúc này.

Chu Tiểu Di không nói hai lời.

Trực tiếp rút khẩu súng bắn tỉa của mình ra rồi bắn...

Kỹ năng bắn súng của Chu Tiểu Di khá tốt.

Một phát liền bắn trúng mấy con người vượn!

Nhưng hiện tại đã có một bầy người vượn lớn xuất hiện trên vách núi!

Cả cây cầu treo không chịu nổi sức nặng như vậy.

Nhìn thấy cây cầu treo sắp đứt rồi!

Diệp Phàm không kịp nghĩ nhiều, anh ta trực tiếp nhảy mạnh qua, bám vào vách đá bên phía Chu Tiểu Di.

Vẫn còn thứ muốn tóm lấy anh ta!

Nhưng Chu Tiểu Di kịp thời giúp Diệp Phàm dọn dẹp.

Chương 981

Dưới sự giúp đỡ của Chu Tiểu Di!

Anh ta vội vàng leo lên.

Vương Khải Toàn ở ngay giữa cầu!

Anh ta thì khá xui xẻo!

Anh ta đứng trên tấm ván gỗ của cầu treo, rồi miễn cưỡng dựa vào cầu treo mà lắc lư trong thung lũng.

Chu Tiểu Di và mọi người nhìn thấy tình hình không ổn, vội vàng chuẩn bị dây thừng xong, liền lập tức xuống đón Vương Khải Toàn. 【Trời ơi, vừa nãy chị Chu không chút do dự mà tụt xuống theo dây thừng, tôi cảm thấy quá ngầu, đơn giản như một nữ hiệp tái thế.】 【Tôi cũng cảm thấy quá ngầu, hơn nữa vừa nãy mọi người có thấy không?

Những thứ đó trông giống như một loại người lùn.】 【Nhưng lại không phải người, không biết là cái quái gì, dù sao trông cũng khá đáng sợ.】 【Chúng ta không trải qua, chỉ ở đây cách một màn hình, xem thôi đã thấy sợ như vậy, chị Chu và mọi người vậy mà không hề sợ hãi, thật sự khâm phục họ.】 Cư dân mạng kinh hô thành tiếng.

Chu Tiểu Di nhanh chóng tụt xuống xong, phát hiện Vương Khải Toàn bị kẹt trên vách núi!

Xung quanh còn có rất nhiều tiểu quỷ cố gắng tiếp cận anh ta.

Chu Tiểu Di chỉ có thể một tay giữ vững cơ thể!

Rồi tìm một chỗ để đặt chân.

Tay còn lại thì cầm súng bắn về phía những con tiểu quỷ không

biết là thứ gì đó.

Tiểu quỷ đều lần lượt rơi xuống vực sâu!

Chu Tiểu Di nhân cơ hội này, nhanh chóng đến bên Vương Khải Toàn, bảo anh ta leo lên trước.

Vương Khải Toàn leo lên xong, Diệp Phàm cũng ở phía trên kéo anh ta một cái!

Chu Tiểu Di thấy Vương Khải Toàn đã leo lên!

Thế là bản thân mình cũng nhanh chóng leo lên!

Nhưng những con tiểu quỷ này vẫn truy đuổi không ngừng.

Chu Tiểu Di leo lên trên xong, mấy người liền dứt khoát xông thẳng qua. "Mau, ở đây có thuốc nổ, phá sập cái cửa động này, ngăn chúng vào." Chu Tiểu Di vội vàng bảo họ phá sập cửa động!

Ngăn những thứ không biết là gì đó đi vào.

Vừa nãy cô nhìn thấy trên vách núi toàn là những thứ đó!

Vừa nãy cô xuống cứu Vương Khải Toàn, còn không có nhiều như vậy.

Lúc leo lên thì đã nhiều hơn rồi! "Rầm" một tiếng!

Cả cửa động đều sập xuống!

Đợi đến khi đá tảng hoàn toàn chặn kín.

Mấy người mới miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm!

Vừa nãy thật sự quá hiểm.

Chương 982

"Vừa nãy là cái quái gì vậy?" Lúc này, Diệp Phàm mới có thời gian hỏi Chu Tiểu Di và mọi người vừa nãy những thứ đó rốt cuộc là cái quái gì.

Anh ta rất chắc chắn những thứ đó tuyệt đối không phải là người. "Không biết, từ trước đến nay chưa từng thấy, nhưng dù sao cũng không phải thứ gì tốt lành." "Vừa nãy tôi tình cờ thấy máu của chúng có màu xanh lá cây, tôi có chút nghi ngờ, chẳng lẽ là người ngoài hành tinh sao." 【Ha ha ha, vẫn là anh Vương của chúng ta, nói chuyện vẫn hài hước như vậy, vừa thoát chết vậy mà lại ở đây nghĩ về người ngoài hành tinh.】 【Mặc dù tôi thừa nhận vừa nãy những thứ đó trông quả thật hơi giống người ngoài hành tinh, nhưng tôi dám khẳng định chúng sống trong cổ mộ, chắc chắn không phải là người ngoài hành tinh.】 Họ nghe thấy tiếng "ầm ầm" bên ngoài, chắc là đang cố gắng muốn vào, nơi này không nên ở lâu. "Đi trước đã, rời khỏi đây rồi tính." Nơi này chỉ có một con đường, họ cứ tùy ý đi!

Đi được một đoạn.

Vậy mà thật sự nhìn thấy mộ thất chính trong truyền thuyết.

Sở dĩ xác định đây là mộ thất chính!

Là vì nơi này được xây dựng tráng lệ lộng lẫy.

Rất hùng vĩ, hoàn toàn khác biệt với những mộ thất mà họ từng thấy trước đây.

Chu Tiểu Di và mọi người đứng trên đài cao, nhìn vào khu vực chính giữa!

Ở đó có một khối ngọc thạch trắng muốt, trên ngọc thạch là một

cỗ quan tài pha lê!

Bên trong có một người đang nằm, lờ mờ có thể thấy người đó mặc một bộ hồng bào.

Nhưng cụ thể là đàn ông hay phụ nữ thì họ đứng ở đây quá xa, không thể nhìn rõ.

Xung quanh thỉnh thoảng lại bốc lên sương khói, tựa như cỗ quan tài kia đang ở chốn bồng lai tiên cảnh, bốn phía còn có nước phun lên. 【Thấy chưa?

Vẫn là người xưa biết hưởng thụ, chết rồi mà còn phải thiết kế cho mình một nơi an nghỉ xịn sò thế này.】【Chứ không như bây giờ, thiêu xong thành một nắm tro, ném xuống biển là hết.】【Phải công nhận, tôi rất đồng tình với câu trên, quá đúng rồi, chúng ta bây giờ sống quá qua loa.】【Rồi chết đi cũng qua loa nốt, không như người xưa, chết rồi còn phải xây cho mình một cỗ quan tài lớn như vậy.】【Mọi người không thấy à, thứ đặt ở giữa là quan tài pha lê phải không?

Không ngờ trên đời này lại thật sự có quan tài pha lê tồn tại, tôi lờ mờ đoán được, chắc là một người phụ nữ.】【Chẳng hiểu sao, tiềm thức cứ mách bảo tôi rằng, đa số người nằm trong quan tài pha lê đều là phụ nữ.】【Nhưng cũng không loại trừ khả năng có một vài người đàn ông cũng thích nằm trong quan tài pha lê.】Chu Tiểu Di và mọi người nhìn chằm chằm vào khu vực trung tâm, không biết làm cách nào để đến được đó.

Họ bèn đi một vòng quanh nơi này!

Vì nơi này được xây dựng thành hình tròn!

Họ đi hết một vòng mà không tìm thấy bất kỳ con đường nào dẫn vào trung tâm. "Thế này thì chúng ta qua đó kiểu gì?

Chẳng lẽ bắt chúng ta bay qua à, chúng ta đâu có nội lực để thi triển khinh công như người xưa của họ chứ." Vương Khải Toàn đi một vòng xong, phát hiện không có cách nào qua được, gã kinh ngạc nói.

Thực ra Chu Tiểu Di và Diệp Phàm cũng không rõ phải đi qua như thế nào.

Nhưng Chu Tiểu Di dám chắc rằng, nơi này tuyệt đối có đường đi! "Ở đây chắc chắn có một nơi nào đó có thể đi qua, chỉ là chúng ta tạm thời chưa tìm thấy mà thôi." "Nhưng chúng ta không cần hoảng, chỉ là một con đường nhỏ thôi mà, chẳng lẽ chúng ta không tìm được sao, cùng lắm thì không đi nữa." Chu Tiểu Di luôn có thể nói những lời này một cách nhẹ như lông hồng!

Thế nhưng Vương Khải Toàn lại không đồng ý, sao gã có thể không đi chứ?

Gã nhất định phải qua đó!

Gã muốn xem thử!

Bên kia rốt cuộc có thứ gì.

Hơn nữa, trông cỗ quan tài pha lê kia có vẻ rất đáng tiền!

Chương 983

Nếu có thể gõ một mảnh mang về!

Tuyệt đối có thể bán được mấy triệu. "Cô không muốn đi thì tôi vẫn muốn đi!" "Tôi phải xem thử rốt cuộc là thứ gì mà lại được xây ở chính giữa như thế!" "Một con đường cũng không thấy, Bàn gia tôi không tin đâu." 【Ha ha ha, phải nói là lần nào tôi cũng thích xem Chu tỷ và Vương Khải Toàn đấu võ mồm, cảm thấy rất thú vị.】 【Hơn nữa, giống như Vương Khải Toàn nói, đó là quan tài pha lê đấy, gõ bừa một mảnh xuống là bán được khối tiền, cả đời này ăn tiêu không lo.】 【Chu tỷ, khi nào mọi người về?

Lần sau đi tìm kho báu nhớ dắt em theo với, em đang cần tiền lắm.】 ..... 【Đúng vậy, em đã khổ luyện nhiều năm chỉ để thể hiện tài năng, chị yên tâm, dù là Mạc Kim Giáo Úy hay gì khác, em đều biết hết.】 【Em còn nghiêm túc hơn chị nhiều, em đã học được cách thắp nến rồi, nên Chu tỷ dắt em theo đi, em chắc chắn có thể giúp mọi người thắp nến.】 【Em cũng không đòi hỏi nhiều, giống như Vương Khải Toàn nói, được một mảnh vụn là em vui lắm rồi.】 Chu Tiểu Di nhìn những bình luận này mà bất lực lắc đầu!

Đám người này thật là, suốt ngày chỉ nhăm nhe đi theo cô để phát tài!

Làm gì có chuyện dễ phát tài như vậy chứ.

Điều này rõ ràng là không thể nào. "Được rồi, có thời gian ở đây đấu võ mồm, sao không xem xung quanh có cơ quan đặc biệt nào không." "Hoặc là có thứ gì đó đặc biệt, biết đâu đây chính là một thử thách dành cho chúng ta." Chu Tiểu Di cảm thấy chắc chắn có cách đi qua!

Chỉ là cụ thể phải làm thế nào thì hiện tại vẫn chưa biết được.

Sau khi Chu Tiểu Di nói xong, ba người họ liền tản ra xem xét một vòng xung quanh xem có biến đổi gì rõ rệt không.

Nhưng sau khi xem xong, họ phát hiện dường như không có gì cả.

Chu Tiểu Di nhanh chóng phát hiện ra trên những bức tường xung quanh có hoa văn!

Chỉ vì nơi này sương khói lượn lờ nên nhiều lúc không thể nhìn rõ được. "Mọi người mau qua đây xem, trên tường hình như có thứ gì đó." Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nghe thấy tiếng của Chu Tiểu Di liền vội vàng chạy tới.

Nhìn theo hướng đèn pin của Chu Tiểu Di chiếu tới!

Quả nhiên là có thứ gì đó thật.

Chỉ có thể là do năm tháng đã quá lâu, nên không thể nhìn rõ. "Trông như có tranh vẽ trên đó, nhưng lại không giống lắm, không rõ mấy chữ xung quanh đây là văn tự gì." "Chắc là một loại chữ viết riêng của dân tộc nào đó thời xưa, thật không ngờ nơi này lại có cả người dân tộc thiểu số." "Đúng là khá bất ngờ, nhưng nhìn người nằm bên trong, quần áo đang mặc chắc phải là người Hán mới đúng." Chu Tiểu Di cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, cô nhìn lướt qua, cảm thấy những chữ này trông rất giống chữ của dân tộc thiểu số.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream cũng sôi trào!

Một số cư dân mạng thuộc dân tộc thiểu số còn kích động nói rằng đó đúng là văn tự của họ. 【A a a, Chu tỷ nhìn em này, em chính là người dân tộc thiểu số đây, và em thấy chữ này quen lắm, hình như em từng thấy nó trong gia phả nhà em rồi.】 【Tiếc quá, em không học nên chữ này đã thất truyền rồi, nhưng ông nội em biết, chị chờ em, em đi nhờ ông xem giúp những chữ này có nghĩa là gì.】 【Tuyệt

vời, vậy là có thể nhận trợ giúp từ bên ngoài, không ngờ có ngày đám người chúng ta cũng có thể phát huy tác dụng, cảm giác được tham gia ngay lập tức.】【Đúng đúng, mau đi hỏi ông nội cậu đi, xem những chữ đó rốt cuộc là gì, tôi nóng lòng muốn biết nơi này là thế nào rồi.】Một lúc sau!

Cư dân mạng người dân tộc thiểu số kia lập tức quay lại báo cho họ.

Những văn tự này đúng là cổ văn từng xuất hiện trong gia phả của họ.

Ông nội anh ta nói, tuy trên đó có hơi thiếu sót!

Nhưng ông vẫn có thể nhận ra một vài chữ.

Nội dung kể về truyền thuyết của một vu nữ.【Kích thích vậy, nghe đã thấy hấp dẫn rồi, mau kể đi, là truyền thuyết như thế nào.】.....

Chu Tiểu Di nghe đối phương nói vậy, trong đầu cô cũng có chút ấn tượng.

Trước khi đến đây, cô cũng đã tra cứu rất nhiều tài liệu.

Chương 984

Trong đó có một đoạn ghi chép rất nhỏ, nói rằng ngày xưa có một cô gái Miêu Cương đã yêu con trai của đế vương.【Ông em nói, ông cũng chỉ nghe ông của ông kể lại, nhưng không nhiều lắm, nên ông cũng không rõ.】【Rốt cuộc trước kia đã xảy ra chuyện gì, chỉ kể được đại khái thôi, em gõ phím như điên kể cho mọi người đây.】【Đại khái là, một cô gái Miêu Cương, gia tộc cô ấy đời đời tu luyện vu cổ thuật.】【Miêu Vương của họ muốn cô ấy đi quyến rũ con trai của hoàng đế đương thời, như vậy sau này cô ấy có thể trở thành hoàng hậu, biết đâu một ngày nào đó trong tương lai, Miêu Cương của họ có thể quật khởi.】【Vì vậy từ nhỏ đến lớn, cô ấy luôn tận tâm tu luyện vu cổ thuật của Miêu Cương, sau khi lớn lên học thành tài.】【Liền được dâng lên cho một vị hoàng tử đương thời, sau này hai người họ rơi vào lưới tình.】Bây giờ Chu Tiểu Di đã khẳng định, đó chính là câu chuyện nhỏ mà cô đã đọc được!

Lúc đó, cô còn tưởng đó chỉ là những câu chuyện kể.

Không ngờ lại là thật!

Còn xuất hiện ở đây, vậy có nghĩa là, cô gái nằm bên trong có khả năng chính là cô gái Miêu Cương năm đó? "Họ nhanh chóng yêu nhau, dần dần cô ấy quên mất sứ mệnh của mình, luôn phải giằng xé trong đau khổ." "Sau đó có một ngày, cô ấy đã nói thật với người mình yêu về thân phận và mục đích thực sự của mình." "Nhưng vì tình yêu, đối phương không hề làm gì cô ấy, ngược lại còn rất tin tưởng cô, cứ thế hai người họ bắt đầu trải qua những ngày tháng vui vẻ." "Thế nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, Miêu Vương phát hiện ra, ông ta liền dùng người nhà của cô gái để uy hiếp cô." "Cô gái đành phải giả vờ báo với Miêu Vương rằng cô đã hạ cổ lên đối phương." "Hơn nữa

còn là tuyệt tình cổ, loại cổ này sẽ khiến đối phương dần dần quên đi cô.

Quả nhiên không lâu sau, người đó dần dần quên mất cô gái." "Còn thẳng tay đày cô vào lãnh cung, chàng trai cũng thuận lợi lên ngôi vua, thế nhưng Miêu Vương thấy cô gái bị thất sủng." "Miêu Vương cho rằng cô đã không còn giá trị lợi dụng, liền cử một người mới đến để mê hoặc đế vương." Chu Tiểu Di đã bắt đầu tiếp lời cư dân mạng kia, kể lại câu chuyện này, mọi người nghe cô kể xong đều chết lặng.

Hóa ra Chu tỷ cũng biết câu chuyện này, chỉ là vừa rồi cô không hiểu văn tự trên đó mà thôi. 【Đúng rồi, đúng rồi, chính là câu chuyện Chu tỷ kể đó, nói chung là nghe xong tôi vẫn chưa hoàn hồn được, kết cục cuối cùng đều không tốt đẹp.】【Đừng spoil, tôi muốn nghe tiếp, sao tôi cảm thấy hấp dẫn thế nhỉ?】【Chu tỷ mau kể tiếp đi, vậy là cô ấy thật sự bị quên lãng sao, thế tại sao cô ấy lại nằm trong quan tài pha lê.】 Ngay cả Vương Khải Toàn và Diệp Phàm, hai người đàn ông cũng nghe say sưa!

Họ cũng muốn biết diễn biến tiếp theo của câu chuyện sẽ như thế nào. "Diễn biến của câu chuyện đương nhiên là theo như dự tính của Miêu Vương, cô gái mới mà ông ta cử đi nhanh chóng nhận được sự sủng ái của đế vương lúc bấy giờ." "Hai người họ lại nhanh chóng yêu nhau, nhưng cô gái này còn tàn nhẫn hơn cô gái trước rất nhiều, cô ta trực tiếp hạ cổ thật lên đế vương." "Cô gái mà đế vương yêu thương, sau khi biết chuyện này, cô đã xông ra khỏi lãnh cung để cứu chàng." "Cô giúp chàng dẫn cổ độc trên người sang cơ thể mình, sau đó lặng lẽ quay về lãnh cung." .....

Chu Tiểu Di tiếp tục kể câu chuyện mà cô từng nghe. "Cũng có thể là do lấy độc trị độc, đế vương sau lần đó, tuyệt tình cổ mà chàng trúng trước kia cũng trực tiếp biến mất." "Chàng nhớ lại tất cả mọi chuyện, chàng chạy như điên về phía lãnh cung, chỉ là khi chàng đến

nơi…" "…chỉ còn thấy thi thể lạnh lẽo của cô gái, và lúc đó cô gái vẫn mặc trên người bộ đại hồng bào mà họ đã mặc khi kết hôn." Các cư dân mạng nghe xong đều vô cùng cảm động! 【Hu hu hu, câu chuyện này bi thảm quá, nghe mà tôi buồn không chịu nổi, tại sao hai người yêu nhau rõ ràng lại không thể ở bên nhau chứ?】 【Bây giờ mới hiểu ra, thì ra là do thế tục, và đủ loại tình huống không cho phép họ ở bên nhau, thậm chí là cả lập trường.】 【Cho nên nói thời đại bây giờ thật tốt hơn rất nhiều, bất kể bạn là dân tộc gì, thân phận gì cũng đều có thể ở bên nhau.】 【Ít nhất là bình đẳng, và còn có thể tranh đấu một chút, chứ không đến mức đụng một cái là chết.】 "Vậy có nghĩa là, câu chuyện này có liên quan đến nơi đây, vậy câu chuyện này có phải đã cho chúng ta biết làm cách nào để đến được trung tâm không?" Ngay khi mọi người còn đang chìm đắm trong nỗi bi thương của câu chuyện, Vương Khải Toàn đột nhiên hỏi một câu phá vỡ không khí.

Tuy họ cảm thấy lúc này gã hỏi câu đó thật không nên chút nào!

Nhưng lại không thể không thừa nhận!

Họ cũng rất muốn biết câu chuyện này và nơi đây có quan hệ gì. "Chắc là chỉ giới thiệu thân thế của cô ấy thôi, hẳn là còn có thứ khác, chúng ta xem xung quanh đi." Chu Tiểu Di cảm thấy hẳn là còn có thứ khác!

Kết quả họ xem một vòng mà chẳng phát hiện ra gì. "Không thể nào, phải có chứ, chẳng lẽ thật sự chỉ có thể tìm trong câu chuyện kia thôi sao?" Chu Tiểu Di lại cố gắng hồi tưởng lại toàn bộ câu chuyện vừa rồi!

Dường như không có bất kỳ manh mối nào.

Cô cảm thấy hơi kỳ lạ!

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Đó là khi họ kết hôn, hai người đã nắm một sợi chỉ đỏ rất dài.

Không thể nào, chẳng lẽ… nơi này có một sợi chỉ đỏ đang chờ họ phát hiện?

Chỉ cần họ nắm lấy sợi chỉ đỏ đó đi qua, là có thể đến được trung tâm?

Tuy Chu Tiểu Di cảm thấy hơi khó tin, nhưng cô cho rằng không phải là không có khả năng. "Tôi biết rồi, mọi người mau tìm kỹ xem ở đây có thứ gì màu đỏ không, chỉ đỏ, đặc biệt là chỉ đỏ." Chu Tiểu Di vừa nói vậy, những người bên ngoài cũng bừng tỉnh!

Đúng vậy, vừa rồi họ nghe chuyện quá cảm động, đã quên mất lúc họ kết hôn!

Hai người đã nắm một sợi chỉ đỏ rất dài!

Chương 985

Và họ chính là nhờ nắm sợi chỉ đỏ mới tìm thấy nhau. "Tìm thấy rồi, ở đây, mọi người mau qua đây." Vương Khải Toàn kích động vô cùng!

Không ngờ vận may của gã lại tốt đến vậy!

Tìm một lúc là thấy ngay!

Gã vội vàng gọi Chu Tiểu Di và mọi người!

Chu Tiểu Di và mọi người nhanh chóng chạy qua, quả nhiên thấy trong tay Vương Khải Toàn đang cầm một sợi chỉ đỏ. 【Thật sự bị câu chuyện tình yêu của họ làm cảm động sâu sắc, không ngờ bao nhiêu năm trôi qua rồi, sợi chỉ đỏ này vẫn còn.】 【Đây có phải là minh chứng cho việc chỉ cần nó còn ở đó thì họ vẫn còn duyên phận không, liệu họ có đầu thai chuyển thế, và kiếp này đã hạnh phúc bên nhau chưa nhỉ.】 ..... "Chúng ta men theo sợi chỉ đỏ này đi qua." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Vương Khải Toàn liền men theo sợi chỉ đỏ đi tới!

Hai người còn lại chủ yếu đi theo sau gã.

Thấy họ đã đến nơi sương khói lượn lờ!

Nơi này nhìn là biết không có đường!

Vương Khải Toàn nuốt nước bọt. "Cô chắc là thật sự phải đi theo nó chứ?

Phía trước không có đường nữa rồi, tôi sẽ không rơi thẳng xuống vực, tan xương nát thịt đấy chứ." Vương Khải Toàn nhìn cảnh tượng phía trước có chút chột dạ. "Nếu ông sợ thì tránh ra để tôi đi." Chu Tiểu Di thấy bộ dạng vô dụng của gã, liền bảo Vương Khải Toàn

tránh ra!

Vương Khải Toàn ngoan ngoãn nhường đường.

Khi Chu Tiểu Di đi ở phía trước, cô hoàn toàn không hề sợ hãi!

Cô men theo sợi chỉ đỏ từ từ đi xuống.

Nhưng dù bề ngoài cô bình tĩnh!

Trong lòng cô vẫn có chút hoảng sợ!

Giống như Vương Khải Toàn đã nói.

Đây có thể là vực sâu vạn trượng, cô có thể sẽ rơi thẳng xuống dưới. 【Chu tỷ chị chắc chắn là như vậy thật không?

Hay là chúng ta đừng đi nữa, em cứ thấy hơi đáng sợ, hay là cứ như vậy thôi đi.】 【Chị ơi, tuy bảo vật quan trọng, nhưng mạng sống quan trọng hơn, nếu không còn mạng thì chẳng còn gì cả.】 【Hay là Chu tỷ, chúng ta cứ tạm dừng ở đây đi, đừng đi tiếp nữa.】 Vương Khải Toàn thấy Chu Tiểu Di ở phía trước cũng không dám bước tiếp, trong lòng cuối cùng cũng thấy thỏa mãn!

Gã vốn tưởng mình thật sự sẽ bị lép vế.

Không ngờ chỉ có thế? "Sao rồi?

Bây giờ cũng sợ thật rồi à, tôi đã nói rồi, phía trước sương khói mờ mịt, cô cũng không biết có đường hay không, nên thật sự hơi đáng sợ." Vương Khải Toàn nói một câu như vậy!

Vì như thế, Chu Tiểu Di sẽ không thể chứng minh gã là một kẻ yếu đuối vô dụng. "Ông câm miệng đi, ông còn nhát hơn cả tôi!" "Tôi chỉ đang tự chuẩn bị tâm lý một chút thôi." "Hai người các ông đứng cách xa tôi ra một chút, nếu tôi thật sự rơi xuống!" "Hai người đừng để tôi liên lụy." Vương Khải Toàn miệng thì nói đương nhiên phải đứng xa một chút!

Chương 986

Nhưng gã lại lặng lẽ tiến lên một bước.

Vì gã biết nếu lát nữa Chu Tiểu Di thật sự sắp rơi xuống!

Gã cũng có thể lập tức đưa tay ra tóm lấy cô.

Chu Tiểu Di kiên định với lựa chọn của mình!

Cô tin rằng mình chắc chắn không đi sai đường!

Hẳn là chính con đường này!

Cô dũng cảm bước ra bước đầu tiên. 【Trời ơi, căng thẳng quá, tôi không dám nhìn.】【Được rồi!

Được rồi, đã bước thành công bước đầu tiên, hình như không có vấn đề gì, thật sự có bậc thang, thật sự có đường, không thể tin được.】Bản thân Chu Tiểu Di cũng cảm thấy không thể tin được!

Vừa rồi tuy cô kiên định lựa chọn của mình là đúng!

Nhưng ít nhiều cô vẫn có chút sợ hãi.

Bây giờ cuối cùng cũng coi như mây tan sương tan rồi!

Trong lòng cũng ổn định lại!

Thế nhưng khi cô vừa bước ra bước đó!

Một cảnh tượng thần kỳ đã xảy ra.

Nơi họ đang đứng vốn dĩ sương khói lượn lờ!

Nhưng ngay khoảnh khắc cô bước lên!

Nơi họ đang đứng, toàn bộ sương khói đều rất ăn ý mà tản ra các hướng khác.

Rất nhanh.... một con đường nhỏ rộng chừng một mét đã xuất hiện trước mặt họ!

Chính là con đường nhỏ dẫn vào trung tâm..... 【Thật sự có đường, mà lại men theo sợi chỉ đỏ này, Chu tỷ lợi hại quá, mau qua xem bên trong rốt cuộc là thứ gì đi.】 【Còn có thể là thứ gì nữa, không phải đã nói rồi sao?

Chắc là nữ chính trong câu chuyện đó, không ngờ hậu truyện của câu chuyện chỉ là cô ấy chết đi.】 【Cũng không biết rốt cuộc cô ấy làm thế nào mà lại được chôn cất ở nơi này, khiến người ta cảm thấy hơi kỳ lạ.】 Các cư dân mạng nhìn mọi thứ trước mắt, đều nói một cách không chắc chắn.

Thực ra mà nói!

Họ thật sự có chút không rõ, cuối cùng nữ chính trong câu chuyện đã đến trong cỗ quan tài này như thế nào.

Mà còn là quan tài pha lê!

Họ chỉ muốn biết câu chuyện phía sau!

Nhưng nghĩ đến câu chuyện kết thúc ở khoảnh khắc nữ chính qua đời đã đủ bi thương rồi. "Cuối cùng cũng tìm được đường rồi, mau qua đó, chúng ta đi xem quan tài pha lê, nói thật, xuống mộ nhiều lần như vậy, chưa bao giờ thấy quan tài pha lê." "Trước đây thấy toàn là quan tài làm bằng gỗ, tuy chúng cũng rất tốt, nhưng so với quan tài pha lê lấp lánh này, vẫn có chút chênh lệch." Vương Khải Toàn vui sướng như một gã béo hai trăm cân, thúc giục Chu Tiểu Di mau qua đó.

Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng của gã, bất lực thở dài, cô chỉ có thể giữ vững trọng tâm rồi đi qua.

Chương 987

May mà con đường nhỏ này cũng không quá hẹp!

Rất nhanh!

Họ đã qua được, ba người vây quanh quan tài pha lê mà xem. "Thấy không, bộ dạng của cô ấy không có một chút dấu hiệu mục rữa nào, quan tài pha lê này hẳn là có công hiệu bảo quản thi thể." "Chắc hẳn năm đó vị hoàng đế kia, để có thể giữ lại người con gái mình yêu thương, đã phải tốn không ít tâm tư." Chu Tiểu Di dùng tay nhẹ nhàng chạm vào một góc của quan tài pha lê, cô mới phát hiện quan tài pha lê lạnh buốt.

Có lẽ cô đã biết tại sao rồi!

Vì đây là quan tài hàn băng pha lê. "Là quan tài hàn băng pha lê, hàn băng cộng với một số dạ minh châu, những thứ lấp lánh trong suốt, sau khi được gia công lại mà ngưng tụ thành." "Không ngờ thời đó họ đã có công nghệ tốt như vậy, thật hiếm có, chắc hẳn năm đó để có được cỗ quan tài pha lê này, ông ta cũng đã tốn không ít thời gian và tiền bạc." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, hai người kia cũng đưa tay lên chạm thử.

Vừa rồi Chu Tiểu Di đã chạm qua rồi, chắc sẽ không xảy ra nguy hiểm gì đâu.

Quả nhiên!

Họ vừa mới chạm vào, liền phát hiện cả cỗ quan tài lạnh buốt. "Đúng là chạm vào cảm giác lạnh như băng, thảo nào thi thể có thể được bảo quản tốt như vậy, có thể trên đó còn rắc một số dược liệu nữa." "Nhưng cộng thêm sự bảo quản của cỗ quan tài này, lại càng trở nên hoàn mỹ hơn, nhìn xem dung mạo của cô ấy không hề có chút

thay đổi nào, ngay cả nếp nhăn cũng không thấy." Họ cuối cùng cũng được thấy nữ chính trong truyền thuyết!

Phải nói thật, nữ chính trong câu chuyện đúng là một người đẹp như tiên, nghiêng nước nghiêng thành.

Khi họ nhìn thấy cô gái trong quan tài!

Càng chắc chắn rằng câu chuyện không hề lừa dối!

Đối phương quả thật rất xinh đẹp. "Thật không ngờ, đối phương quả thật xinh đẹp như vậy, cũng khó trách hoàng đế năm xưa lại nhất kiến chung tình với cô ấy." "Sau đó dù trúng tuyệt tình cổ, việc đầu tiên khi nhớ lại chính là điên cuồng đi tìm cô ấy, chỉ tiếc là giai nhân đã đi xa." Vương Khải Toàn không khỏi cảm thán một phen!

Và lúc này, mọi người đều cảm thấy gã đột nhiên có văn hóa hẳn lên.....

Vương Khải Toàn hứng khởi đánh giá toàn bộ cỗ quan tài pha lê một lượt, rồi đưa tay định gõ một mảnh.

Nhưng lại bị Chu Tiểu Di ngăn lại. "Lại sao nữa?

Chẳng lẽ việc này cô cũng muốn ngăn cản à?" "Chúng ta không thể mang cả cái này về được, chẳng lẽ gõ một chút mang về cũng không được sao?" Chu Tiểu Di đảo mắt một cái!

Tính cách của Vương Khải Toàn sao có thể nóng nảy như vậy chứ?

Mình có nói là không được đâu!

Chỉ là theo quy củ trước giờ của họ, phải làm theo trình tự đã. "Không biết ông sống sót đến giờ bằng cách nào nữa, ông không nhớ quy củ của tổ tiên à?

Mỗi lần đều không được bỏ qua bất kỳ quy củ nào, hiểu không!"

Thôi được rồi!

Vương Khải Toàn thừa nhận!

Vừa rồi gã đúng là có hơi vội vàng.

Hơn nữa họ vẫn chưa tìm hiểu rõ!

Nơi này rốt cuộc có nguy hiểm hay không mà đã tùy tiện động thủ, quả thật không phải là một lựa chọn tốt.

Chương 988

Theo trình tự của tổ tiên!

Chu Tiểu Di trước tiên lấy la bàn trong tay ra xác định phương hướng, sau đó ở một góc thắp lên ngọn nến.

Không thắp thì không biết!

Vừa mới thắp lên!

Ngọn nến đột nhiên bị một cơn gió thổi tắt ngúm!

Điều này khiến cả ba người nhìn nhau chết lặng.

Các cư dân mạng cũng đều chết lặng! 【Trời ơi, không thể nào, không thể nào, lần này vừa mới thắp lên đã thành ra thế này, chẳng lẽ thật sự…】 【Bây giờ tôi bắt đầu sợ rồi, không lẽ người trong quan tài sắp bò ra đấy chứ, nếu thật là vậy thì.】 【Tôi lại thấy có khả năng này, đáng sợ quá, mà vừa rồi họ còn đứng đó nói chuyện lâu như vậy.】 【Bây giờ tôi đột nhiên hiểu ra vì sao Vương Khải Toàn lần nào cũng giả vờ không hiểu quy củ rồi, vì chỉ có giả vờ không hiểu quy củ.】 【Thì mới có thể tùy ý gõ bất cứ thứ gì gã muốn, đến lúc xảy ra nguy hiểm cũng chưa chắc sao, mà còn có thể kịp thời chạy trốn, loại có tính dự báo trước này mới là đáng sợ nhất.】 Mọi người thấy cảnh này, đều lo lắng thay cho Chu Tiểu Di và mọi người, đương nhiên, cũng có những người hóng chuyện. "Cái quái gì vậy, vừa rồi chắc là có gió thổi tắt thôi, mà tôi thấy rồi nhé, màu lửa không có thay đổi." Vương Khải Toàn không tin vào tà ma, gã lại thắp nến lên lần nữa!

Lần này một cơn gió thổi tới, tưởng chừng sẽ tắt, nhưng lại không tắt.

Thấy ngọn lửa bình thường, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm!

Trong lòng họ nghĩ, hình như đúng là chỉ vì gió thổi mà thôi. "Được rồi, được rồi, một phen hú vía, đừng tự dọa mình nữa, chúng ta mau bắt đầu đi." "Tôi thấy cái vòng tay trên tay cô ấy rất đáng tiền, tôi dám chắc, mang ra ngoài bán, chắc chắn trên chục triệu." Vương Khải Toàn bình thường không đứng đắn!

Nhưng đối với những thứ này!

Mắt gã lại tinh tường vô cùng.

Nhìn một cái là có thể đoán được giá trị đại khái ở đâu.

Chu Tiểu Di vừa rồi cũng đã thấy.

Hơn nữa tay trái của đối phương còn đeo một chiếc chuông nhỏ màu vàng kim!

Thật bất ngờ.

Hóa ra thời đó đã bắt đầu dùng vàng để chế tác các loại trang sức rồi sao?

Nhưng cũng đúng!

Nhìn những thứ cô ấy đội trên đầu xem!

Đều là dùng ngọc thạch nguyên chất mài thành, còn có cả vàng nữa.

Người nằm trong này toàn thân trên dưới đều rất đáng tiền.

Mấy người chờ một lúc, thấy ngọn nến không còn biến đổi gì nữa!

Thế là họ hớn hở đẩy nắp quan tài pha lê ra.....

Sau khi nắp quan tài được đẩy ra, Vương Khải Toàn liền không thể chờ đợi được nữa mà đưa tay vào!

Gã muốn lấy chiếc vòng tay đó xuống!

Bên này Chu Tiểu Di cũng đang nhìn chiếc chuông vàng trên tay kia.

Diệp Phàm thì ở phía đầu, nhìn cây trâm màu xanh biếc trên đầu đối phương.

Chương 989

"Màu sắc này thuần khiết như vậy, nhìn là biết ngọc thạch tốt, thật không ngờ, lại chó ngáp phải ruồi gặp được, thú vị, thú vị." Mấy người họ đều phấn khích vô cùng!

Sau đó họ nhanh chóng lấy xuống những thứ mình muốn!

Xem xét một lúc không thấy có biến đổi gì, mới thở phào nhẹ nhõm. 【Mọi chuyện đơn giản vậy sao, trước đây họ còn chưa bắt đầu động tay động chân thì đã ngồi dậy rồi.】 【Vậy mà lần này họ đã táo tợn đến mức chiếm đồ của người ta làm của riêng, mà vẫn không có động tĩnh gì, tôi không tin.】 【Tôi cũng không tin lắm, chúng ta cứ từ từ chờ xem, tôi cứ có cảm giác không đơn giản như vậy đâu.】 Ngay khi Chu Tiểu Di và mọi người còn đang cầm những thứ trong tay.

Chu Tiểu Di quay đầu nhìn cây trâm màu xanh biếc trên tay Diệp Phàm!

Cô càng nhìn càng thấy quen mắt.

Hình như đã thấy ở đâu đó rồi, sau đó cô lập tức nhớ ra, cô giật lấy cây trâm của Diệp Phàm. "Cậu vậy mà lại lấy cây trâm này của cô ấy xuống, đúng là tìm đường chết." Chu Tiểu Di nhớ ra rồi, cây trâm này cô đã thấy trong cuốn sách mà tổ tiên để lại.

Tương truyền một số người oán khí rất sâu, mà quỷ khí lại rất nặng, để tránh bị nó tìm đến, người chôn cất nó sẽ phải tốn rất nhiều tâm tư!

Tìm cho nó một cây trâm màu xanh biếc như thế này, cắm trên đầu nó.

Như vậy, dù nó có oán khí nặng đến đâu, cũng không thể tỉnh lại được.

Không ngờ lại bị tên ngốc Diệp Phàm này rút ra, Diệp Phàm không hiểu Chu Tiểu Di đang nói gì.

Chu Tiểu Di nhanh chóng muốn cắm cây trâm trở lại!

Nhưng khi họ quay đầu lại, phát hiện người bên trong đã có biến đổi.

Cô gái vừa rồi còn giữ được dung mạo hoàn mỹ đã hoàn toàn biến đổi!

Mái tóc của cô ta trở nên trắng xóa, khuôn mặt cũng bắt đầu thối rữa. "Mẹ kiếp!

Chuyện gì thế này?" Vương Khải Toàn thấy cảnh tượng như vậy, giật mình một cái!

Chu Tiểu Di muốn cắm cây trâm vào, nhưng đã quá muộn.

Hai bàn tay đã bắt đầu bám vào thành quan tài pha lê bò lên, và móng tay của hai bàn tay đó cũng đã dài ra rất nhiều.

Cảnh này dọa họ sợ chết khiếp.

Họ cũng biết bây giờ cắm lại cũng không có tác dụng gì nữa. "Chạy mau, còn ngây ra đó làm gì?

Bị nó tóm được là chết chắc, không thấy móng tay nó dài ra thế kia à, bây giờ nó đã hoàn toàn thi biến." Chu Tiểu Di thật sự hối hận, vừa rồi cô không nên mải mê với chiếc chuông vàng nhỏ kia.

Cô nên để mắt đến Vương Khải Toàn và Diệp Phàm một chút!

Diệp Phàm tuy học thức uyên bác, nhưng dù sao cũng không có kinh nghiệm.

Không ngờ chỉ một chút lơ là, đã bị cậu ta rút vật trấn áp của người ta ra.

Mấy người vội vàng chạy theo đường cũ!

Chỉ là sau khi chạy qua!

Họ hoàn toàn không tìm thấy lối ra nào nữa.

Chương 990

Lối vào vừa rồi đã bị họ cho nổ tung!

Mà nơi này lại là hình tròn!

Họ chạy một vòng!

Quay đầu lại phát hiện cô gái áo đỏ vẫn luôn đuổi theo phía sau không buông.

Miệng còn kêu la không ngừng!

Nhưng họ hoàn toàn không biết đối phương đang nói cái gì!

Nhưng nghĩ lại cũng đúng!

Một thi thể như vậy, làm sao có thể nói chuyện được chứ?..... 【Ha ha ha, tôi đã bảo là không đơn giản như vậy mà.

Vừa nãy tôi còn tưởng là mọi chuyện êm đẹp thật, thảo nào cây nến lại tắt ngấm ngay lập tức.】【Có khi lúc mới bắt đầu, người ta đã nhắc nhở bọn họ rồi, nhưng bọn họ cứ không tin vào tà ma, giờ thì vui rồi đấy.】【Phải công nhận là chị Chu cũng hiểu biết phết, nhưng mà bả có hai ông đồng đội heo.

Một ông thì có vẻ cũng biết chút chút nhưng tính tình nóng nảy quá.】【Thấy cái gì cũng không nhịn được, chỉ hận không thể cầm ngay vào tay.

Còn ông kia thì cái gì cũng không biết, đúng kiểu chó ngáp phải ruồi, cứ vơ bừa.】 "Mau tìm đường ra, chúng ta không thể quay lại đường cũ, chắc chắn nơi này còn lối ra khác." Chu Tiểu Di vừa chạy vừa nói với Vương Khải Toàn và Diệp Phàm!

Giờ phút này bọn họ đang cuống cuồng tìm đường sống.

Chỉ có điều, bọn họ phát hiện ra nơi này dường như chẳng có lối thoát nào cả!

Bởi vì nhìn đâu cũng thấy vách đá bị bịt kín. "Chỗ này không giống như có đường đâu, vấn đề là không có lối ra ấy chứ.

Toi rồi, hôm nay chúng ta không phải sẽ chết dí ở đây thật đấy chứ?" "Nói linh tinh cái gì đấy, toàn nói gở.

Yên tâm đi, chúng ta tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu." "Nhưng mà chúng ta vẫn nên xem xét tình hình hiện tại trước đã?" Diệp Phàm nghe thấy giọng điệu có phần nản lòng của Vương Khải Toàn liền nói thẳng.

Thực ra Vương Khải Toàn chỉ quen mồm than vãn thế thôi!

Chứ cậu ta đời nào tin bọn họ sẽ chết thật ở cái chốn này.

Cô gái áo đỏ phía sau... không đúng, bây giờ nhìn không ra đó là một cô gái nữa rồi!

Chỉ có thể thấy đó là một cái xác đã thối rữa, đang đuổi theo bọn họ không buông, hơn nữa miệng còn không ngừng gào thét. 【Kinh dị quá thể, tôi thấy chị Chu bọn họ hình như không tìm được đường ra thật rồi, chẳng lẽ chỗ này là ngõ cụt sao?】 【Không thể nào?

Tôi nghĩ không thể không có lối ra, nếu thật sự không tìm thấy đường thì bọn họ chỉ có nước quay lại đường cũ.】 【Nhưng mà quay lại đường cũ thì lại gặp đám đom đóm biến dị kia, nghĩ thôi đã thấy rùng mình, đến giờ tôi vẫn chưa hiểu tại sao.】 【Tại sao đột nhiên lại biến dị nhỉ?

Bảo là chịu ảnh hưởng của người phụ nữ này thì hình như cũng không phải lắm.】 【Nếu ông nói thế thì còn một khả năng khác dễ chấp nhận hơn, chính là có thể ở nơi này còn có thứ gì đó mà chúng ta chưa biết.】 "Không thể nào, nếu thật sự là như vậy thì đáng sợ quá,

chẳng lẽ ở đây còn bí mật gì chúng ta không biết sao?" Chu Tiểu Di hét lên một câu!

Hai người còn lại trong lúc dầu sôi lửa bỏng thế này mà vẫn còn tranh thủ quay đầu nhìn cô một cái, không hiểu cô nói câu đó là có ý gì.

Chu Tiểu Di rất nhanh liền ý thức được mình lỡ lời. "Không có gì không có gì, chạy mau lên, tuyệt đối đừng để bị tóm được!" "Vừa nãy tôi nhìn thấy móng vuốt của nó rồi, nếu bị tóm được, không chừng chúng ta cũng sẽ trúng thi độc đấy." Đã Chu Tiểu Di bảo không sao thì chắc là không sao.

Lúc này tay Chu Tiểu Di vô tình chạm vào vách tường!

Chương 991

Cô đột nhiên nhìn thấy một lối đi nhỏ vừa được mở ra.

Chu Tiểu Di mừng như điên!

Cô bây giờ cũng chẳng màng xem trong đó có nguy hiểm hay không nữa!

Dù sao thì cũng tốt hơn là ở lại đây chịu chết.

Thế là cô vội vàng hét lên với Vương Khải Toàn và Diệp Phàm: "Mau quay lại đây, có một mật đạo mở ra rồi, chúng ta đi đường này trước đã." .....

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nghe thấy tiếng gọi của Chu Tiểu Di thì vội vàng quay đầu lại!

Nhìn thấy cô gái áo đỏ sắp lao về phía bên này, mấy người bọn họ cũng chẳng còn lo nghĩ được gì nhiều!

Do lối đi rất hẹp, bọn họ trực tiếp chui tọt vào trong!

Sau khi vào trong, họ vội vàng tìm đồ vật để chặn cửa hang lại!

Tránh để cái xác nữ đang truy đuổi kia lát nữa cũng chui vào theo.

Chu Tiểu Di tìm thấy mấy tảng đá, trực tiếp bịt kín miệng hang!

Bọn họ nghe thấy bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng gào thét, rồi còn cả tiếng móng tay cào vào đá ken két!

Mấy người không khỏi thở phào nhẹ nhõm!

Tuy nhiên bọn họ cũng biết, đây không phải là nơi ở lâu, chỉ có thể mau chóng rời đi. "Thật không ngờ, nó lại đột nhiên sống lại, chẳng lẽ thật sự là do tôi đã lấy cái trâm cài đó sao?" "Không phải nói cô ta vì người mình yêu mà cam tâm tình nguyện đi chết sao, vậy tại sao cô ta

lại có oán khí nặng như vậy?" Diệp Phàm thật sự có chút nghĩ không thông, cậu ta trực tiếp hỏi Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di cũng mù tịt.

Cô cảm thấy câu chuyện mình nghe được và những gì bọn họ đang trải qua dường như có chút không khớp.

Cư dân mạng cũng vô cùng kinh ngạc. 【Lúc mới bắt đầu tôi cũng nghĩ như vậy, nếu thật sự là tình yêu ngọt ngào thế kia thì không đến mức biến thành ác quỷ đòi mạng đâu.】 【Hơn nữa vừa nãy nhìn cái dạng kia của nó, rõ ràng là muốn giết sạch bọn họ luôn.】 "Đáng sợ quá đi mất, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, dù sao tôi thấy thật sự hơi bị dọa người rồi đấy." "Chẳng lẽ câu chuyện chúng ta nghe được là giả sao?" Vương Khải Toàn bắt đầu suy tư!

Chu Tiểu Di thực ra cũng cảm thấy, không chừng câu chuyện kia là giả thật.

Nếu là giả thì thú vị rồi đây!

Tại sao những gì ghi chép bên trên và câu chuyện thực tế lại hoàn toàn khác nhau? "Thú vị thật, nếu đúng là giả, thì có phải chứng tỏ câu chuyện này là do vị Đế vương kia về sau tự biên tự diễn hay không?" "Thực ra câu chuyện giữa hai người bọn họ vốn dĩ không giống như những gì chúng ta nghe được." Chu Tiểu Di hiện tại đã có chút chắc chắn!

Nhưng bọn họ cần tìm thêm manh mối để chứng minh!

Nếu là như vậy thì cô gái kia cũng quá thảm rồi.

Rõ ràng chẳng nhận được gì cả, lại còn bị Đế vương đối xử như thế.

Cuối cùng trong câu chuyện, cô ta trở thành kẻ si tình!

Đế vương cũng trở thành kẻ si tình. 【Trời đất ơi, nếu thật sự giống như chị Chu bọn họ suy đoán, rằng câu chuyện này từ đầu đến cuối đều là do tên Đế vương kia sai người bịa đặt về sau...】 【Thế thì kinh khủng quá, tức là thực ra cô gái kia rất có khả năng đã sớm bị tên Đế vương kia nhìn thấu rồi.】 【Cũng có khả năng cô gái kia bị tra tấn đến chết, cuối cùng hắn còn lợi dụng để tô vẽ nên một hình tượng Đế vương hoàn hảo.】 【Hắn ta cưỡng ép bịa ra một đoạn chuyện xưa như thế, giờ nghĩ lại thấy nổi cả da gà.】 Mọi người đều không dám tin, đây mới là chân tướng cuối cùng của sự việc.

Chu Tiểu Di và đồng đội đi vào trong mật đạo!

Chương 992

Lúc đầu mật đạo chỉ có thể khom lưng bò qua.

Sau đó đi mãi đi mãi, mật đạo đột nhiên trở nên rộng rãi!

Bọn họ nhìn thoáng qua cảnh tượng trước mắt, thấy nó quá giống với nơi có cây cầu treo mà bọn họ vừa đi qua lúc nãy!

Bọn họ suýt chút nữa thì tưởng rằng nơi này y hệt như chỗ cũ.

Tuy nhiên nhìn cây cầu treo vẫn còn nguyên vẹn, lại nhìn xung quanh một chút, vẫn thấy có điểm thay đổi.

Rất nhanh, Chu Tiểu Di liền xác định nơi này chắc chắn là một địa điểm mới..... "Chuyện này là thế nào?

Sao hai nơi này lại giống nhau như đúc vậy?" "Chẳng lẽ những nơi này đều được xây dựng tách biệt từng cái một, hơn nữa mỗi cái đều xây na ná nhau sao?" Vương Khải Toàn nhìn cảnh tượng trước mắt có chút ngỡ ngàng.

Cậu ta thậm chí đã bắt đầu nghi ngờ đôi mắt của chính mình.

Tuy nhiên cậu ta rất nhanh liền phân biệt được!

Nơi này tuyệt đối là một địa điểm mới toanh.

Chỉ là cậu ta có chút tò mò!

Đây rốt cuộc là đâu. "Tôi cũng thấy rất thú vị, xem ra chúng ta lại phải qua cầu một lần nữa rồi!" "Lần này mấy người các cậu đi nhanh chân lên cho tôi nhờ, đừng có lề mề." Chu Tiểu Di nói thẳng.

Sau khi trải qua cây cầu treo phía trước, bọn họ đã không dám tiếp tục chần chừ ở đây nữa!

Ba người nhanh chóng qua cầu.

Hơn nữa lần này, cả ba người đều đi sát nhau!

Rất nhanh, bọn họ đã an toàn đi qua cầu treo!

Qua cầu xong, bọn họ quả nhiên phát hiện cây cầu treo lại có dấu hiệu sắp nứt gãy. 【Cảnh tượng này làm tôi thấy hơi rợn tóc gáy, cứ như bọn họ rơi vào vòng lặp vậy, mọi người có thấy giống thế không?

Hơi bị áp lực đấy.】 【Tôi cũng thấy thế, sao cảnh tượng có thể giống hệt nhau được, nhìn mà thấy sợ.】 Trong phòng livestream, các cư dân mạng đang chia sẻ tâm trạng của họ qua những dòng bình luận.

Bọn họ cảm thấy những cảnh tượng này gần như y hệt nhau!

Khiến người ta có cảm giác rơi vào vòng lặp vô tận!

Cái cảm giác đó thực sự chẳng dễ chịu chút nào. "May quá, may quá ~ Lần này không có mấy thứ quỷ quái giống người bò ra." "Chúng ta vào trong xem thử liệu bên trong có giống chỗ vừa nãy không, lại là một nơi hình tròn đặt quan tài ấy." Tuy rằng sớm đã có dự cảm, nhưng đợi đến khi bọn họ đi vào nhìn thấy tình hình bên trong, vẫn không nhịn được mà sững sờ một chút!

Bởi vì bên trong quả thực giống hệt cảnh tượng vừa rồi!

Chuyện này cũng quá khó tin rồi! "Mọi người có chắc là nơi này chỉ là cảnh trí hơi giống thôi không?" "Sao tôi thấy hơi kinh dị rồi đấy!" "Mọi người có thấy không, trong đó không có bất cứ thứ gì nằm cả." Diệp Phàm không chắc chắn hỏi Chu Tiểu Di.

Diệp Phàm không hỏi thì Chu Tiểu Di bọn họ cũng chưa phát hiện ra!

Đợi đến khi bọn họ nhận ra thì mới thấy nơi này quả thực giống như Diệp Phàm nói!

Chương 993

Lần này bên trong không có gì cả.

Rút kinh nghiệm từ nơi trước đó, lần này bọn họ nhanh chóng tìm đến vị trí chính giữa!

Tiếc là ở đó vẫn chẳng có gì. "Không ổn, sai rồi!

Tất cả đều sai rồi, chúng ta căn bản không phải đi vào một nơi khác, mà hoàn toàn là rơi vào vòng lặp rồi, chú ý một chút, mau qua đây." Chu Tiểu Di ý thức được đại sự không ổn!

Đang định bảo hai người bạn đồng hành cùng mình nhanh chóng chạy qua, thì tai nạn vẫn xảy ra!

Cái xác áo đỏ kia đã bò lên từ dưới đất.

Chu Tiểu Di cũng không kịp nghĩ nhiều!

Cô trực tiếp cầm khẩu 98K bắn về phía đối phương!

Đối phương trúng mấy phát đạn, động tác bò trườn lập tức chậm lại rất nhiều. 【Vừa nãy ý của chị Chu là sao?

Chị ấy bảo căn bản không phải rơi vào vòng lặp, chẳng lẽ chúng ta đoán trúng rồi, thực ra vốn chẳng có cái gọi là vòng lặp nào cả?】 【Mà là từ trước đến nay vốn dĩ chưa từng rời đi sao?

Thế tại sao vừa nãy cây cầu treo lại khôi phục như cũ, hơn nữa so với lần đầu tiên qua cầu thì đúng là có chút không giống.】 Mọi người đều vô cùng nghi hoặc, thực ra bọn họ thật sự nghĩ không thông, hiện tại rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Chu Tiểu Di bọn họ cũng không có thời gian nghĩ nhiều như thế!

Mắt thấy cô gái áo đỏ đã trực tiếp vây khốn bọn họ ở đây.

Đối phương chặn ngay trên con đường duy nhất bọn họ có thể đi qua!

Mà xung quanh toàn bộ đều là vách núi vạn trượng..... "Mẹ kiếp, thật không ngờ đấy, nơi này lại còn có năng lực như thế, khiến chúng ta cứ tuần hoàn mãi." "Lại cứ cảm giác như mình đang rơi vào vòng lặp, thế tiếp theo phải làm sao đây?

Chẳng lẽ cứ đứng đây chờ chết à?" Tính khí Vương Khải Toàn cũng trở nên nóng nảy, Chu Tiểu Di nghiêm túc nhìn xuống phía dưới một chút.

Cô cảm thấy hiện tại ngoại trừ việc nhảy xuống dưới để thoát thân, thì chắc chắn không còn cách nào khác. "Chúng ta trực tiếp nhảy xuống dưới đi, tôi cứ cảm thấy bên dưới chắc là an toàn, thà thế còn hơn đứng đây chờ chết." "Thấy chưa?

Con mụ kia dù dùng súng hay súng phun lửa đều chẳng xi nhê gì với nó cả." "Đừng nói nữa, đừng nói nữa, nó qua đây rồi." Diệp Phàm thấy hai người kia vẫn còn đang bàn bạc xem rời đi thế nào, cậu ta đã nhìn thấy cô gái áo đỏ trực tiếp đi tới.

Cậu ta kinh hãi lùi lại, rồi lại lùi lại, mấy người trong tay đều cầm một khẩu 98K, trực tiếp bắn xối xả về phía đối phương!

Nhưng căn bản chẳng có tác dụng gì.

Đối phương ngược lại còn chầm chậm ép sát bọn họ. "Được rồi, tôi thà tự mình ngã chết còn hơn biến thành cái thứ giống như này!" "Không chừng bị nó cắn xong cũng sẽ biến thành giống nó, thế thì chúng ta nhảy thẳng xuống đi." Vương Khải Toàn nhìn thoáng qua phía dưới, cậu ta thật sự có chút sợ hãi.

Nhưng cậu ta cảm thấy thà thế còn hơn ở lại đây bị cái thứ này cắn chết!

Mà ngay lúc bọn họ chuẩn bị tâm lý muốn nhảy xuống!

Chu Tiểu Di quay đầu lại phát hiện ra điểm bất thường. "Chờ đã!

Chương 994

Là quan tài thủy tinh, không sai, chính là nó, bên dưới nó là lối đi." Lúc Chu Tiểu Di quay đầu nhìn lại, cô phát hiện quan tài thủy tinh đặt có chút kỳ lạ.

Sau đó cô lại nhìn kỹ một chút!

Rất nhanh liền phát hiện ra manh mối, hóa ra bên dưới nó có một lối vào.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nghe thấy câu này cũng lập tức hoàn hồn!

Quả nhiên!

Bọn họ nhìn xuống dưới thì phát hiện ra điểm bất thường thật.

Hai người bọn họ bắt đầu tìm cách khiêng quan tài thủy tinh lên!

Nhưng quan tài thủy tinh thực sự quá nặng!

Bọn họ khiêng cả buổi trời mà nó vẫn trơ ra không nhúc nhích.

Mà giờ phút này, Chu Tiểu Di thì đang một mình đối phó với người phụ nữ áo đỏ. "Cô có oán khí gì thì cứ tìm người hại cô mà trút, chúng tôi chỉ là người qua đường thôi mà." Mắt thấy quần áo của Chu Tiểu Di đều đã bị cào rách tả tơi!

May mà cô cẩn thận, đối phương mới không cào trúng da thịt.

Chu Tiểu Di lo mình bị cào trúng sẽ nhiễm thi độc, cho nên đặc biệt cẩn thận. "Hai người các anh rốt cuộc có được hay không thế?

Mau di chuyển quan tài đi, nếu không thì hôm nay chúng ta đều phải chết ở đây đấy." Mắt thấy Chu Tiểu Di sắp không chống đỡ nổi nữa!

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm không nói hai lời, trực tiếp dùng hết sức bình sinh.

Ra sức đẩy mạnh!

Rất nhanh, quan tài liền tự mình từ từ xoay chuyển, lộ ra một lối vào. "Chu Tiểu Di, mau qua đây, mở rồi." Chu Tiểu Di lấy súng phun lửa ra, trực tiếp phun vào mắt của cô gái áo đỏ.

Cô gái áo đỏ tạm thời mất đi hành tung của Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di nhanh chóng chạy qua, nhảy vào trong lối vào.

Ba người sau khi nhảy vào, quan tài thủy tinh lập tức khôi phục lại nguyên trạng.

Nhìn thấy cảnh này, cư dân mạng lập tức đều kinh ngây người! 【Tôi đã nói trời không tuyệt đường người mà, với sự hiểu biết của tôi về chị Chu và mọi người, rất nhanh sẽ tìm được lối ra thôi, bởi vì tôi phát hiện chị Chu lần nào cũng gặp được kỳ tích.】 【Tôi cũng thấy thế, hơn nữa lúc nãy nhìn chị Chu một mình đối phó với đối phương, phải gọi là kinh tâm động phách, nhưng mà tôi cũng không dám xem kỹ, hơi bị kinh dị.】 Chu Tiểu Di bọn họ thoát thân được mới coi như là thả lỏng.

Lần này!

Bọn họ chắc sẽ không rơi vào vòng lặp nữa chứ?

Hiện tại mấy người bọn họ vẫn chưa nghĩ thông suốt, vừa rồi tại sao lại rơi vào vòng lặp? "Không chừng chúng ta từ đầu đến cuối đều không hề rơi vào vòng lặp, mà là tâm lý của chúng ta đã chịu ảnh hưởng." "Cho nên mới nảy sinh suy nghĩ như vậy, nhưng những gì chúng ta nhìn thấy có khả năng tất cả đều là thật." Chu Tiểu Di giờ phút này cứ thần thần bí bí, Vương Khải Toàn bọn họ thực sự nghe không hiểu cô đang nói cái gì.....

Tuy nhiên như vậy cũng có thể khiến bọn họ triệt để yên tâm.

Cuối cùng cũng thoát khỏi tất cả những thứ vừa rồi.

Chương 995

Phía trước tầm nhìn khoáng đạt!

Bọn họ nhìn thoáng qua là biết mình lại ra ngoài rồi!

Hơn nữa cách đó không xa chính là sông băng. "Xem ra chúng ta cũng xui xẻo, rơi vào trong sông băng xong lại tìm được cái quan tài thủy tinh kia." "Nhưng tôi cứ cảm thấy quan tài thủy tinh có thể vẫn chỉ là một sự khởi đầu, nơi tiếp theo chúng ta đến có khả năng sẽ giải thích chân tướng sự việc năm xưa." Nhắc tới chân tướng năm xưa, tất cả bọn họ đều trầm mặc!

Bọn họ cảm thấy có khả năng câu chuyện vừa rồi bọn họ nghe được toàn bộ đều là giả.

Thực ra câu chuyện vốn dĩ không hề tốt đẹp như bọn họ nghe thấy!

Câu chuyện bọn họ biết, có thể đã qua chỉnh sửa rất nhiều ở hậu thế.

Đế vương vì muốn xây dựng hình tượng mình là một kẻ si tình, cũng vì muốn xây dựng mình là một vị quân chủ anh minh không thiên kiến, cho nên mới cưỡng ép bẻ lái câu chuyện thành ra như vậy, không chừng chân tướng thực sự còn tàn nhẫn hơn bọn họ tưởng tượng nhiều. "Thôi đi thôi, chúng ta băng qua sông băng này chắc là sẽ đến được nơi mình muốn đến rồi." Mấy người bọn họ bắt đầu chỉnh đốn lại trang bị, tiếp tục đi về phía trước, bọn họ cũng không muốn cứ bị kẹt mãi ở đây.

Hơn nữa nghĩ rằng khám phá hết nơi này xong, có lẽ có thể đi đến địa điểm tiếp theo. 【Tôi khóc mất thôi, nếu thật sự câu chuyện này vốn không tồn tại, giống như những gì chúng ta nghe thấy, thì tôi chỉ

có thể nói nhân vật nữ chính kia quá thảm rồi.】【Bị tra tấn đến chết thì chớ, không chừng còn chết rất thảm, cuối cùng lại bắt câu chuyện của cô ấy phải biên soạn thê mỹ như vậy.】【Không thấy oán khí của cô ấy nặng thế kia à, không chừng sở dĩ cô ấy cứ mãi như vậy, chính là vì sự việc năm xưa thực sự quá tàn nhẫn.】【Thật không dám tưởng tượng, năm xưa rốt cuộc cô ấy đã trải qua những gì.】【Nếu năm xưa phải trải qua nhiều như thế, thì tôi thấy cô ấy quá đáng thương, tôi cảm thấy ngạt thở luôn rồi.】Tất cả mọi người đều bắt đầu thảo luận kịch liệt!

Chu Tiểu Di nhìn thấy thảo luận của bọn họ xong cũng rơi vào trầm tư.

Cô cảm thấy không chừng câu chuyện đúng là giống như bọn họ suy đoán!

Chưa bao giờ là hoàn mỹ!

Chỉ có điều người kể chuyện đã biên soạn nó quá mức hoàn mỹ mà thôi. "Được rồi, các bạn đừng đoán già đoán non nữa, không chừng sự việc cũng không xấu như chúng ta tưởng tượng đâu." "Hoặc là đợi đến địa điểm tiếp theo chúng ta sẽ biết rõ chân tướng mọi việc." Chu Tiểu Di thấy ai nấy đều có vẻ rất phẫn nộ, vội vàng an ủi bọn họ đừng nghĩ quá nhiều.

Tuy nhiên một khi đã mở ra chủ đề này!

Ai mà không nghĩ nhiều cho được!

Bọn họ đều bắt đầu tranh luận sôi nổi, kể lể về đủ loại đàn ông kỳ quặc mà mình từng gặp trước đây.【Cho nên nói phụ nữ tuyệt đối đừng để đàn ông lừa, có đôi khi mấy gã đàn ông đó, thực ra bọn họ căn bản không yêu bạn, nhưng bọn họ cứ diễn ra như thế.】【Mục đích chính là để lừa bạn xoay như chong chóng, hoặc là lừa tiền tiêu, hoặc là thèm khát thân xác bạn.】【Tôi cũng thấy bà chị phía trước

nói rất đúng, vốn dĩ là như vậy mà, tất cả đàn ông, cũng không hẳn là tất cả, nhưng đại bộ phận chắc đều như thế.】【Căn bản chẳng có mấy người thật sự có thể chân tâm thật ý đi yêu một người, tôi không hiểu nổi, chẳng lẽ bỏ ra tình cảm của mình lại khó khăn đến thế sao?】.....

Có một số cư dân mạng nữ không nhịn được bắt đầu "xả", dọa cho đám khán giả nam run lẩy bẩy.

Nhưng cũng có một số người muốn chứng minh một chút!

Thiên hạ này vẫn còn đàn ông tốt.

Nhưng mà bị mắng cho một trận xong, bọn họ cũng chẳng dám ho he gì nữa.

Thân là phụ nữ, Chu Tiểu Di cũng chuyển đạt suy nghĩ của cư dân mạng cho hai người Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn vừa nghe xong, lập tức không vui. "Tôi bảo mấy cô làm cái gì thế, vơ đũa cả nắm đánh chết tất cả mọi người như vậy là không được, đâu phải ai cũng thế đâu." "Vương Khải Toàn tôi đây không phải loại người như vậy, Vương Khải Toàn tôi chỉ có phận bị phụ nữ làm cho đau lòng thôi." Cư dân mạng nghe lời biện giải của cậu ta xong đều bắt đầu cười ha hả!

Bởi vì bọn họ biết Vương Khải Toàn nói thế là thật.

Lần nào cũng vậy, Vương Khải Toàn hình như đúng là nạn nhân thật.

Bởi vì mỗi lần nghe tin cậu ta thất tình!

Chương 996

Đều là do cậu ta bị người khác đá.

Cái tên NPC này thực sự quá hài hước! 【Ha ha ha, thực sự là cười chết tôi, lúc các bà ở đây thảo luận về đàn ông tốt, thì anh Vương nhà chúng ta đang ở kia đau lòng buồn bã.】 【Nhưng mà tôi thấy ông ấy nói hình như cũng đúng, vì lần nào ông ấy cũng mới là người bị tổn thương.】 【Cho nên mới nói cũng đâu phải đàn ông cả thiên hạ đều như thế đâu, ví dụ như anh Vương đây, cũng coi như là đàn ông tốt đấy chứ.】 【Cơ mà anh Vương ơi, anh có muốn bọn tôi vạch trần không, anh quả thực là một gã cứ thấy phụ nữ là chân không bước nổi, đừng tưởng bọn tôi không biết.】 【Chính là thế!

Rõ ràng là thấy một người yêu một người, mấy hôm trước tôi còn thấy anh lôi lôi kéo kéo với hoa khôi thôn.】 【Đừng tưởng bọn tôi không biết thật, trong lòng anh có suy nghĩ gì, tuy rằng anh đúng là người bị tổn thương.】 【Nhưng mà cái bản lĩnh thấy ai yêu nấy của anh cũng đã đủ để chúng tôi không dành sự đồng cảm cho anh rồi.】 .... "Lão Hồ, thật không ngờ cậu lại nghĩ tôi như vậy, tôi nào có thấy ai yêu người đó, tôi rõ ràng rất si tình có được không?" Chu Tiểu Di và Diệp Phàm nghe Vương Khải Toàn nói thế, lập tức mất kiên nhẫn trợn trắng mắt.

Bọn họ rất nhanh đã băng qua sông băng, đi tới một vùng hồ nước!

Nhìn bộ dạng này, chỗ nước này chắc là từ bên sông băng chảy xuống tụ lại mà thành.

Thật không ngờ, nơi này cũng đẹp phết!

Có núi có nước, cái gì cũng có. "Đây lại là cái chỗ quỷ quái gì?

Đi qua sông băng xong, chẳng lẽ lại đến thảo nguyên rồi?" "Để tôi

xem rốt cuộc chúng ta đã đi được bao nhiêu đường rồi, thế mà đã đến tận đây." Khoảng thời gian này, bọn họ trải qua đúng là kinh tâm động phách thật!

Hơn nữa đi đến đâu cũng gặp phải vấn đề mới.

Mỗi một chuyện lại càng ngày càng kịch tính!

Cứ lấy chuyện bọn họ rơi vào vòng lặp vừa rồi mà nói.

Chuyện đó quả thực khiến người ta không thể tin nổi!

Đến giờ vẫn còn chút chưa hiểu rõ!

Cây cầu kia làm sao biến về nguyên dạng được? "Cô có thể nói cho tôi biết, tại sao cây cầu kia lại biến về nguyên dạng không?" "Lúc chúng ta đi qua lần đầu tiên, nó chẳng phải đã hỏng rồi sao?" Diệp Phàm vẫn cứ lấn cấn mãi vấn đề này.

Chu Tiểu Di nghe cậu ta nói vậy xong, chỉ có thể giải thích lại sự thật với cậu ta. "Cậu hiểu lầm rồi, vừa nãy lúc tôi ở đó chẳng phải đã nói rồi sao?

Thực ra chúng ta chưa từng rơi vào vòng lặp nào cả." "Chỉ là đại não của chính chúng ta có loại ý thức đó, giống như là chúng ta lại đi lại một lần nữa." "Cũng nên nói là, từ đầu đến cuối chúng ta chưa từng đi vào cái lối đi kia, tất cả mọi thứ đều chỉ là do chúng ta hư cấu, ảo tưởng ra mà thôi." ..... 【Nhưng mà nếu theo cách nói này của chị Chu.】【Chúng ta đáng lẽ không nhìn thấy mới phải, tại sao chúng ta cũng trải qua sự việc giống hệt bọn họ?】【Đúng thế!

Chị Chu, chị chắc chắn những gì chị nói là thật chứ?

Chắc chắn chưa từng rơi vào vòng lặp bao giờ á?

Nếu thật sự là vậy thì sao bọn tôi lại nhìn thấy được?

Không hợp lý.】 Cư dân mạng giờ phút này cũng đang nhao nhao

nghị luận về vấn đề này. "Đó là bởi vì thị giác của chúng ta thay đổi rồi, sau đó mọi người đi theo thị giác của chúng tôi, nhìn thấy cũng là những hình ảnh y hệt." "Nhưng hoàn toàn bị lừa gạt rồi, xác thực là không có bất cứ thay đổi nào, có khả năng chúng ta vẫn luôn đứng yên ở đó.

Nếu không tin thì..." "Đợi một lát nữa mọi người đi xem lại phát lại, hoặc có thể sẽ thấy khác.

Không đúng, tôi quên mất, tôi tạm thời chưa cho mọi người xem phát lại được, phải đợi chuyến hành trình này của chúng tôi kết thúc, mọi người mới có thể xem." "Đến lúc đó mọi người nhớ đi xem là được, tuyệt đối không lừa mọi người, đây cũng là điểm thần kỳ của nơi này." Nghe lời Chu Tiểu Di nói xong, mọi người cảm thấy cô căn bản chẳng cần thiết phải lừa bọn họ!

Vậy tức là bọn họ thật sự không rơi vào vòng lặp.

Chương 997

Mọi người tuy rằng đều cảm thấy hơi kỳ quái!

Nhưng bọn họ vẫn tin tưởng lời Chu Tiểu Di nói.

Rất nhanh, Chu Tiểu Di và đồng đội đã đi tới bên hồ nước!

Nhìn nước hồ trong veo!

Thậm chí còn có thể nhìn thấy cá đang bơi lội bên trong.

Chuyện này làm bọn họ sướng rơn!

Ăn lương khô lâu như vậy!

Cuối cùng cũng có thể ăn mặn!

Vương Khải Toàn đã không kìm được mà nhảy xuống bắt cá.

Chu Tiểu Di và Diệp Phàm cũng vô cùng hiểu chuyện!

Bọn họ trực tiếp đi nhặt một ít củi khô để nhóm lửa, bắt được cá xong thì bắt đầu nướng cá ăn.

Phải nói là, ăn lương khô suốt một thời gian dài như thế!

Khó khăn lắm mới ăn được chút thịt cá, thực sự cảm thấy quá hạnh phúc.

Mọi người ăn uống rất vui vẻ, ăn xong bọn họ nghĩ rằng nơi này thoạt nhìn tạm thời vẫn được coi là an toàn!

Cho nên bọn họ quyết định ngủ lại nơi này một đêm.

Thực ra nguyên nhân quan trọng nhất là bọn họ tạm thời bị mất phương hướng!

Cũng không biết rốt cuộc nên đi về đâu.

Cho nên bọn họ chỉ có thể mượn nhờ những thứ khác để phân biệt phương hướng!

Chủ yếu là la bàn của bọn họ cũng chẳng biết bị làm sao, đột nhiên lại hỏng. "Cho nên ý là, chúng ta cứ ở lại đây trước, đợi đến tối ngắm sao trời rồi phân biệt phương hướng lại à?" "Nơi chúng ta muốn đến là phía Tây Bắc, đến lúc đó quả thực cũng có thể thông qua các vì sao mà phân biệt được." "Nếu không phải đột nhiên rơi vào trong sông băng rồi lại chạy ra, thì cũng không đến mức mất phương hướng." Mấy người an đốn lại, ban đêm lửa trại ngay bên cạnh bọn họ!

Bọn họ quây quần lại bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm trong khoảng thời gian này.

Cũng phải nói là, tuy rằng không lấy được thứ gì thoạt nhìn quá ghê gớm.

Nhưng một đống đồ linh tinh vụn vặt cộng lại cũng khá là đáng giá!

Mang ra ngoài bán cũng có thể bán được cả chục triệu. 【Tôi thừa nhận tôi ghen tị rồi, không ngờ mấy thứ này nhìn thì bình thường thế kia, mà mang ra ngoài bán lại đáng giá như vậy.】 【Cho nên, rốt cuộc bao giờ các người về?

Lần sau đi nhớ mang theo chúng tôi, tôi nói thật đấy.】 【Thôi cái trình mèo cào của ông thì đừng có đi theo, chỉ tổ làm vướng chân chị Chu nhà tôi thôi.】 【Không thấy chị Chu gánh hai tạ đã đủ mệt rồi à, nếu còn mang thêm mấy người nữa, không biết còn khổ đến mức nào.】 【Tôi tự thấy thân thủ mình cũng khá nhanh nhẹn, tôi là nam sinh viên đại học thể dục đấy nhé.】 ..... 【Vãi ~ Thế thì thân thủ của ông đúng là cũng tạm được, lần sau ông bảo chị Chu cho đi cùng đi!】 【Á á ~ Theo tôi thấy thì ông căn bản không chuyên nghiệp, không

chừng chị Chu chẳng thèm dẫn ông theo đâu.】 【Em mặc kệ chị Chu, lần sau chị nhất định phải nhớ mang em đi, em là fan của chị mà, hơn nữa chị là chị của em, chị là người chị duy nhất của em.】 【Mọi người điên rồi à?

Đây là game offline (đơn cơ), không phải game online (liên cơ), mọi người bắt chị Chu dẫn kiểu gì?】 Chu Tiểu Di nhìn những yêu cầu kiểu lăn lộn ăn vạ của đám người này, trong lòng có chút cạn lời.

Bảo mình dẫn bọn họ theo, đây không phải chuyện hài à?

Tuy nhiên cô hiện tại cũng đang rảnh rỗi!

Chương 998

Tán gẫu với đám cư dân mạng này về vấn đề này một chút cũng chẳng sao. "Khụ khụ ~ Mọi người vừa nãy cũng thấy rồi đấy, lần nào tôi cũng phải trải qua bao nhiêu chuyện kinh tâm động phách, chuyện này không đơn giản chút nào đâu, người bình thường tuyệt đối không có khả năng qua màn." "Hơn nữa trò chơi này là thể loại chơi đơn, tôi cho dù muốn dẫn mọi người theo cũng chẳng dẫn được a!" "Có điều cảnh trí game này làm sống động như vậy, hơn nữa mỗi một tuyến kịch bản chính dường như đều không giống nhau, biết đâu sau này sẽ có cơ hội chơi online nhiều người (liên cơ)." "Nếu có cơ hội chơi online, chúng ta ngược lại có thể phối hợp với nhau một chút, nhưng đến lúc đó mọi người đừng có ngáng chân tôi đấy, biết chưa?" "Dù sao thì các cửa ải trong game này đều rất khó, mọi người vừa nãy cũng thấy tôi vất vả thế nào rồi đấy, nếu không phải có Vương Khải Toàn bọn họ ở bên cạnh hỗ trợ, tôi căn bản không trụ được đến bây giờ." "Huống hồ trong số các bạn còn có rất nhiều đứa em vẫn đang đi học, tôi bảo này, tốt nhất đừng có nghĩ nhiều nữa, cứ lo học hành cho tử tế đi." "Đừng có suốt ngày tơ tưởng chuyện phát tài trong game...." Nghe Chu Tiểu Di nói những lời này, cư dân mạng lập tức đứng ngồi không yên. 【Chúng tôi mặc kệ, chúng tôi cứ muốn phát tài trong game đấy, chị Chu chị nhất định phải dẫn chúng tôi!】 【Đúng đấy đúng đấy, chị Chu lần sau chị nhất định phải soạn ra một bộ hướng dẫn (công lược), nếu không em thoát fan đấy!】 【Ha ha ~ Mọi người đây là đang uy hiếp chị Chu à?】 【Thực ra nếu mọi người muốn hướng dẫn thì tự mình tổng hợp lại cũng được mà, hoặc không thì cứ đợi đấy, tôi tin lát nữa sẽ có rất nhiều đại thần tung hướng dẫn lên mạng thôi.】 【Đừng nhắc nữa, hướng dẫn mấy lão đại thần kia tung lên mạng toàn thu phí thôi, tôi mới không thèm xem đâu!】 【Nhưng

cũng có cái miễn phí mà!】【Có thì có, nhưng khó tìm lắm, hơn nữa ấn vào xem thì quảng cáo ngập mặt, phiền chết đi được!】【Cho nên nói, chị Chu giúp chúng ta tổng hợp lại mới là lựa chọn tốt nhất, dù sao chúng ta cũng là fan của chị ấy mà, làm chút chuyện cho fan chẳng phải rất bình thường sao?】"Mọi người nghĩ hay nhỉ, lại còn muốn tôi soạn hướng dẫn cho mọi người, sao các người không trực tiếp đi cướp luôn cho rồi." "Tôi lười nói nhiều với mọi người, chúng tôi lát nữa còn phải ngắm sao nữa." Chu Tiểu Di cũng không tiếp tục nói chuyện với bọn họ nữa!

Bởi vì cô đột nhiên nhớ ra mình còn chuyện quan trọng hơn cần xử lý.

Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời quan sát chòm sao Bắc Đẩu!

Rất nhanh sau đó liền phân biệt được phương hướng! "Phương hướng của chúng ta không có gì sai lệch, nhưng khoảng cách thì không biết được." "Chúng ta hiện tại cũng chỉ có thể nói là chó ngáp phải ruồi đi đúng hướng, còn về khoảng cách thì có khả năng cần phải cân nhắc thêm." Không tìm sai hướng đã coi là rất tốt rồi, cảm thấy như vậy đã rất ổn!

Cứ thế, bọn họ bắt đầu nghỉ ngơi.

Qua không bao lâu sau!

Trời dần dần sáng!

Chu Tiểu Di tỉnh dậy trước tiên!

Cô bước ra khỏi lều, nhìn thấy đống lửa đốt tối qua đã cháy rụi hoàn toàn.

Sau đó lại đi tới bên hồ tùy ý dùng nước trong rửa mặt.【Vãi ~ Nhan sắc của chị Chu không phải tôi nói điêu đâu, đúng là đỉnh của chóp!】【Tôi bảo này, với cái trạng thái lên núi đao xuống biển lửa

của chị Chu, lại còn thức đêm thức hôm nơm nớp lo sợ, da dẻ đáng lẽ không được đẹp thế mới đúng.

Thế mà mọi người nhìn chị Chu xem, người ta chỉ tùy tiện dùng nước lã rửa mặt, tôi chưa từng thấy bả dùng mỹ phẩm dưỡng da bao giờ, mà da vẫn đẹp như thế.】【Ghen tị thì thôi không muốn nói nữa, chị Chu của chúng ta tiếp theo sẽ đi đâu thế?

Trực tiếp xuất phát về hướng Tây Bắc à?】 Chu Tiểu Di lấy bản đồ ra nghiên cứu một chút!

Sau khi tìm ra vị trí hiện tại của bọn họ, mắt cô lập tức sáng bừng lên.

Bởi vì cô phát hiện, nếu bọn họ tiếp tục xuất phát về hướng Tây Bắc!

Khoảng cách hình như cũng không còn xa lắm. "Hôm qua sao mình lại không nhớ ra chuyện có bản đồ nhỉ!" "Thôi bỏ đi, đợi hai người bọn họ tỉnh dậy rồi nói cho họ biết chuyện bản đồ trong tay mình sau vậy." Chẳng bao lâu sau, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cũng đã tỉnh lại!

Chu Tiểu Di nói cho họ biết, thực ra họ không cần phải phiền phức phân biệt phương hướng như vậy.

Vì họ có bản đồ, có thể xem vị trí trên đó là biết ngay mình đang ở đâu.

Có bản đồ sao không nói sớm?

Cả hai người đều cạn lời. "Xin lỗi nhé, chắc hôm qua trải qua nhiều chuyện quá nên quên béng mất sự tồn tại của tấm bản đồ." "Sáng nay rửa mặt bằng nước lạnh mới sực nhớ ra." "Các cậu xem, vị trí hiện tại của chúng ta có lẽ là ở đây, còn mục tiêu lần này thì ở đây." Chu Tiểu Di chỉ vào hai ký hiệu trên bản đồ rồi nói với Vương

Khải Toàn và Diệp Phàm.

Hai người nhìn kỹ lại, quả đúng như lời cô nói!

Vị trí hiện tại của họ cũng không còn xa nữa. 【Chẳng lẽ sắp đến được Vân Thiên Cung trong truyền thuyết thật rồi sao?】 【Lúc nào cũng nghe nói về Vân Thiên Cung này, nhưng chưa từng có ai thật sự đến được đó.】 【Không biết lần này chúng ta có may mắn được chứng kiến không, hy vọng chị Chu có thể dẫn chúng ta đi mở mang tầm mắt.】 【Thật lòng mà nói tôi cũng rất mong chờ, nhưng xem ra chị Chu và mọi người cũng đang rất háo hức, dù sao nơi đó cũng rất hiếm người đến được.】 Chu Tiểu Di và mọi người quả thực rất phấn khích!

Vì Vân Thiên Cung thật sự đã ở ngay trước mắt, nếu có thể vào được!

Khi đó họ sẽ được tận mắt chứng kiến sự tráng lệ của nó.

Chương 999

"Đoạn đường này còn bao xa, không chừng trên đường đi chúng ta còn gặp phải chuyện khác nữa." "Ví dụ như cái thứ vừa đuổi theo chúng ta lúc nãy, chúng ta vẫn chưa hiểu rõ câu chuyện của nó." Vương Khải Toàn không phải đang dội gáo nước lạnh cho họ, mà anh ta đang nói sự thật!

Anh ta có kinh nghiệm, mỗi khi gặp phải chuyện thế này, không thể nào dễ dàng đến đích được!

Nơi họ muốn đến thường sẽ gặp đủ thứ chuyện trên đường đi.

Việc họ rơi xuống sông băng cũng là do tình cờ!

Nếu không, e rằng lúc này họ đã không chỉ ở đây.

Vì vậy, anh ta cảm thấy trước khi đến Vân Thiên Cung, chắc chắn sẽ còn những nguy hiểm khác. "Đúng vậy, giống như Vương Khải Toàn đã nói, không chừng trong quá trình này, chúng ta sẽ phát hiện ra những thứ khác." "Ví như người phụ nữ lúc nãy, hẳn là còn có những ngôi mộ khác liên quan đến cô ta." "Hơn nữa tôi có dự cảm, ngôi mộ Đế Vương đó có lẽ cũng ở gần đây thôi." Chu Tiểu Di vừa quan sát toàn bộ phong thủy của khu vực này!

Cô phát hiện hướng Tây Bắc luôn là một vị trí rất tốt.

Nếu cô đoán không lầm!

Có lẽ đối phương đang ở hướng Tây Bắc, cách đây không xa.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nghe cô nói vậy liền nhìn theo hướng cô chỉ.

Họ quả thực phát hiện phong thủy ở hướng Tây Bắc này không tệ!

Hoàn toàn là một thế núi sông hình rồng cuộn. "Không sai, nơi này trông không hề đơn giản, tôi nói này, chúng ta nên mau chóng qua đó thôi." Mấy người họ đã không thể chờ đợi được nữa mà muốn tiếp tục tiến về phía trước!

Sau khi thu dọn đồ đạc, họ đeo hành lý lên và lập tức lên đường.

Cư dân mạng trong phòng livestream lúc này cũng đang nín thở chờ đợi!

Họ rất tò mò, không biết tiếp theo Chu Tiểu Di sẽ gặp phải nguy hiểm gì nữa! ... "Lạ thật, sao tôi cứ có cảm giác chúng ta đã đi rất lâu rồi, nhưng hình như vẫn chưa ra khỏi thảo nguyên này." Đi được một lúc, Diệp Phàm phát hiện có gì đó không ổn.

Anh ta lên tiếng ngay.

Thực ra Vương Khải Toàn và Chu Tiểu Di cũng đã nhận ra điều bất thường!

Vì họ thấy môi trường xung quanh dường như chẳng có gì thay đổi.

Nhưng điều họ không biết là!

Lúc này, do bị nhiễu bởi một từ trường mạnh, Chu Tiểu Di và nhóm của cô đã không còn thấy được bình luận của cư dân mạng nữa!

Nhưng tất cả mọi người trên kênh livestream đều thấy họ rất kỳ lạ!

Tại sao họ cứ đi vòng quanh một chỗ. 【Chị Chu và mọi người bị sao vậy?

Tôi vừa thấy họ cứ đi vòng quanh tại chỗ, chẳng hề tiến lên chút nào, ba người họ như đang chơi trò chơi vậy.】 【Tôi cũng thấy lạ,

mà nhìn bộ dạng của họ kìa, dường như không hề phát hiện ra điều gì bất thường.】【Họ không nghĩ là mình đang tiếp tục đi tới đấy chứ, lẽ nào lại xảy ra chuyện mà chị Chu từng nói, nhưng lần này chúng ta không bị ảnh hưởng bởi tầm nhìn của họ?】【Cho nên chúng ta thấy họ cứ đi vòng quanh tại chỗ, còn trong nhận thức của chị Chu và mọi người thì họ đã rời khỏi nơi này rồi sao?】 Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ!

Đúng lúc này!

Họ nghe thấy câu nói của Diệp Phàm!

Chương 1000

Được rồi!

Bây giờ mọi người đã hoàn toàn hiểu ra.

Chu Tiểu Di và nhóm của cô hiện tại hoàn toàn không thấy được bình luận của họ!

Và họ thật sự đang đi vòng quanh tại chỗ. "Có lẽ chúng ta vẫn luôn ở nguyên một chỗ, và tôi phải nói với hai người một chuyện mà tôi nghĩ sẽ không bao giờ xảy ra." "Đó là tôi không thấy được bình luận nữa, tôi tin chắc chắn vẫn còn rất nhiều người đang xem, và cũng có nhiều người đang spam bình luận." "Nhưng nó hoàn toàn bị đơ rồi, tôi không thấy gì cả." Vương Khải Toàn và Diệp Phàm ngẩn người!

Dù họ không hiểu "bình luận" mà Chu Tiểu Di nói có nghĩa là gì, nhưng nhìn dáng vẻ căng thẳng của cô, cả hai cũng cảm thấy có gì đó không ổn!

Chẳng lẽ họ thật sự bị kẹt lại một chỗ sao?

Nghĩ đến đây, cả ba bèn dừng lại. "Nếu tôi không đoán sai, thực ra chúng ta chưa từng di chuyển, có lẽ chúng ta vẫn luôn ở chỗ dựng lều." "Chỉ là thị giác của chúng ta lại bị thay đổi, lần này, họ có lẽ đã thấy rõ chúng ta đang đi vòng quanh tại chỗ." "Nơi này càng lúc càng quỷ dị, ở trong mộ đã gặp chuyện như vậy rồi, không ngờ ở đây cũng gặp phải." Cảm giác này thật sự quá tệ!

Cứ như thể họ bị nhốt trong một cái lồng.

Chu Tiểu Di cảm thấy xung quanh chắc chắn có một từ trường mạnh nào đó gây nhiễu loạn thần kinh của họ, khiến họ rơi vào trạng

thái này!

Thậm chí có thể nói là đang tự tê liệt chính mình!

Cũng có khả năng có thứ gì đó đang âm thầm khống chế họ. 【Xem tình hình hiện tại thì có vẻ chúng ta nghe được chị Chu nói chuyện, nhưng họ lại không thấy được bình luận của chúng ta.】 【Đúng là chuyện lạ, nếu chị Chu có thể thấy được, chỉ cần cô ấy lia máy quay sang hai bên một chút, chúng ta có thể giúp họ xem xung quanh có chuyện gì.】 【Chuyện họ gặp phải cũng quá quỷ dị rồi, mà nghe ý của họ thì hình như xung quanh có từ trường mạnh đúng không?】 【Cũng có thể là thứ gì khác đang khống chế họ, nhưng rốt cuộc là thứ gì mới có năng lực như vậy chứ?

Thật đáng sợ quá đi.】 ...

Sau một hồi giãy giụa, ba người đột nhiên ngã vật xuống đất, mặt mày biến sắc vì đau đớn.

Nhưng lần này khi Chu Tiểu Di nhìn lại, cô phát hiện mình đã có thể thấy được bình luận, cô thở phào nhẹ nhõm.

Điều này chứng tỏ họ đã thoát ra khỏi nơi quái quỷ đó. "Tốt quá rồi, chúng ta ra được rồi, bây giờ tôi đã thấy được bình luận." "Cuối cùng cũng tạm thời an toàn rồi, không biết vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì, tôi cảm thấy chúng ta chỉ vừa mới đeo đồ lên định rời đi." "Chẳng lẽ ngay khoảnh khắc định rời đi là bị khống chế, sau đó chúng ta cứ đi vòng quanh tại chỗ sao?" Chu Tiểu Di kích động nói.

Tiếp đó, cô lại hỏi các cư dân mạng, muốn biết họ vừa rồi đã thấy những gì. 【Chị Chu, lúc nãy chúng tôi chỉ thấy mọi người cứ đi vòng quanh tại chỗ, không hề tiến lên chút nào.】 【Nhưng nghe ý của chị thì có vẻ chị đã đi rất lâu rồi, còn chúng tôi bên này thấy chị đi mới được có mười mấy phút thôi.】 【Nhưng mười mấy phút này đối với chị chắc cũng rất khó khăn.】 Vậy mà mới qua mười mấy phút?

Nhưng trong nhận thức của họ, họ cảm thấy đã đi được gần hai, ba tiếng đồng hồ.

Thật sự bất ngờ!

Chẳng lẽ trò chơi này còn có thể khiến người chơi gặp phải hiện tượng thời gian bị bóp méo sao?

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, ba người Chu Tiểu Di lại lên đường!

Để tránh gặp lại chuyện giống như quỷ đả tường, lần này họ trực tiếp dùng vật trừ tà trong tay để mở đường.

Đó chính là Mạc kim phù! "Quả nhiên ~ đồ gia truyền của Mạc Kim Giáo Úy đúng là hữu dụng, như vậy cũng không cần phải lo lắng nhiều nữa." Rất nhanh, họ đã rời khỏi nơi này!

Lần này họ đã thực sự rời khỏi thảo nguyên đó!

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1001

Nhưng trước mắt họ, hiện ra lại là những dãy thung lũng!

Họ cũng không biết phải vào như thế nào.

Lúc này, họ phát hiện ở phía xa có một con đường nhỏ do con người cho nổ mìn tạo ra!

Xem ra họ chỉ có thể men theo con đường nhân tạo này để tiếp tục leo lên. "Nơi này nhìn qua đã biết là hoang vu hẻo lánh, vậy mà lại có một con đường do con người tạo ra." "Hoặc là do người xưa đã cho nổ mìn, chắc chắn là có mục đích gì đó, chúng ta leo lên không chừng sẽ thấy được vài thứ mới." Khi họ leo lên, họ lại kinh ngạc khi thấy những dòng chữ giống hệt những gì họ đã thấy trong mộ của người phụ nữ áo đỏ.

Người cư dân mạng kia lại một lần nữa phát huy tác dụng, nhanh chóng giải thích cho họ.

Người đó nói rằng nơi họ đang đến và mộ của người phụ nữ áo đỏ có lẽ cùng một triều đại, cũng có khả năng chúng được nối liền với nhau, chỉ vì sự thay đổi của sông núi, địa hình biến đổi.

Quan tài của người phụ nữ áo đỏ ở phía trước hơn một chút, nên bị cuốn trôi xuống dưới sông băng và đóng băng lại. 【Vậy thì nơi này sắp có câu chuyện thật sự rồi sao?】 【Nếu đúng là vậy, tôi không muốn làm việc nữa, tôi sẽ trốn việc để nghe xem câu chuyện thật sự rốt cuộc là như thế nào.】 Bây giờ không chỉ Chu Tiểu Di mong chờ!

Những người khác trong phòng livestream cũng đang rất háo hức, họ đều muốn biết câu chuyện này sẽ phát triển ra sao.

Chu Tiểu Di và nhóm của cô nhanh chóng leo đến đỉnh vách đá!

Họ phát hiện nơi này cũng không hẳn là đỉnh, chỉ là con đường nhỏ đến đây thì hết!

Họ chỉ có thể leo đến đây!

Chu Tiểu Di nhìn quanh, cô phát hiện bây giờ họ chỉ có thể men theo thung lũng này để đi tiếp!

Khi họ đi dọc theo thung lũng, nhìn xuống cảnh tượng hùng vĩ bên dưới, họ bất chợt cảm thấy nơi này thật sự rất đẹp!

Phải công nhận!

Cảnh quan của trò chơi này thực sự không có gì để chê... "Nơi này thật rộng lớn, nếu tôi đoán không lầm, đây hẳn là ngôi mộ Đế Vương trong câu chuyện truyền thuyết về người phụ nữ kia." Chu Tiểu Di và mọi người đi vòng vèo một hồi, cuối cùng cũng đến được một cửa hang!

Nếu không lầm, có lẽ họ sẽ phải đi vào từ đây.

Nhưng không chừng sau khi vào sẽ phải đối mặt với đủ loại cạm bẫy. "Hai người cẩn thận một chút, sau khi vào có thể sẽ gặp đủ loại cơ quan, tuyệt đối đừng đụng chạm lung tung, biết chưa?" Đối mặt với lời dặn dò của Chu Tiểu Di, cả hai gật đầu, tự nhiên là không dám đụng chạm lung tung.

Cứ như vậy, họ từ từ đi vào!

Khi vào, ánh sáng rất yếu, may mà họ có đèn pin, vừa bật lên là có thể tiếp tục tiến về phía trước. "Khoan đã, để an toàn, chúng ta vẫn nên thắp một ngọn đuốc đi." Vương Khải Toàn nói.

Chu Tiểu Di và những người khác đương nhiên không có ý kiến gì!

Về phương diện này, Vương Khải Toàn vốn giỏi hơn họ.

Dù sao họ đang ở trong hang động, cũng không biết nơi này có đột nhiên hết không khí hay không!

Vì vậy thắp một ngọn đuốc sẽ an toàn hơn.

Mấy người vào trong chưa được bao lâu thì tầm nhìn trở nên rộng rãi hơn, và bắt đầu có ánh sáng.

Họ nhanh chóng phát hiện, trước mặt họ hiện ra một đại điện nguy nga!

Chương 1002

Đây đâu còn là hang động gì nữa.

Xem ra cảnh tượng lúc đầu hoàn toàn là để đánh lừa người khác. "Phát tài rồi, anh chị em ơi, thấy chưa?

Bức tường xung quanh đây đều được đúc bằng vàng, vị đế vương này đúng là phung phí của trời." Nếu nói lúc Chu Tiểu Di nhìn thấy chiếc chuông lắc tay bằng vàng trên tay người phụ nữ kia đã là kinh ngạc, thì bây giờ nhìn thấy bức tường vàng óng này, cô chỉ có thể nói rằng kiến thức của mình còn quá nông cạn.

Nói rồi Vương Khải Toàn định xông thẳng về phía trước, nhưng bị Chu Tiểu Di kéo lại.

Có phải muốn chết lắm rồi không, nơi sáng chói thế này nhìn là biết có cạm bẫy. "Xin lỗi xin lỗi, vừa rồi thật sự quá kích động, nên mới vội vàng muốn chạy qua, quên mất có thể có cơ quan." Bây giờ họ muốn đến đại điện nguy nga lộng lẫy kia, còn phải đi qua một hành lang trông chỉ dài vài mét.

Trông giống như một cổng vòm, nhưng không có nghĩa là nó thực sự an toàn.

Sau khi Chu Tiểu Di ném một hòn đá nhỏ, hòn đá lăn vài vòng trên mặt đất, không có động tĩnh gì. "Được rồi, không sao đâu, chúng ta qua đi." Chu Tiểu Di và mấy người hớn hở đi qua, nhưng khi cả ba người đi đến chính giữa, bức tường hai bên kêu một tiếng "cạch", rồi đột nhiên bắn ra vô số ngọn giáo dài, mũi giáo sắc nhọn đâm thẳng về phía họ. "Vãi, lúc nãy dùng đá thử thì không ra, hóa ra phải đợi người đứng lên nó mới có phản ứng à, mau lên chúng ta bị tấn công rồi, chạy mau." Tuy nhiên, khi họ tăng tốc chạy qua, họ phát hiện tốc độ của

những thứ này càng lúc càng nhanh, Chu Tiểu Di vội vàng hét dừng lại.

Điều kỳ lạ là!

Sau khi họ dừng lại, những thứ đó quả thực cũng dừng lại!

Cả đám thở phào nhẹ nhõm.

Vương Khải Toàn liếc nhìn hai bên vai mình!

Những vũ khí sắc bén đó suýt nữa đã đâm vào cơ thể họ, có thể xiên họ thành nhím. "Cái quái gì đây?

Nó có thể cảm ứng được tốc độ của người chạy qua đây sao?" "Hơn nữa chạy càng nhanh, chúng nó ra càng nhanh, dừng lại thì nó cũng dừng lại." "Chúng ta hiện tại đoán rằng, có lẽ có thứ gì đó đang cảm ứng chúng ta." "Nhưng không ngờ thời đại của họ lại có những người thợ tài ba đến vậy." ... 【Vãi lúa~ vừa rồi thót cả tim, cứ như mấy mũi dao đó sắp đâm vào người mình vậy, tôi chỉ có thể nói là nó quá đáng sợ đi.】【Mẹ nó~ đây rốt cuộc là loại cơ quan gì vậy?

Lại có thể cảm ứng được khi họ đứng lên, rồi còn có thể dựa vào tốc độ đó mà phản ứng nhanh như vậy.】【May mà dừng lại thì nó không tiến tới nữa, nhưng cũng không thể cứ đứng đây mãi được.】 Cư dân mạng trong phòng livestream đều toát mồ hôi hột thay cho Chu Tiểu Di!

Vì vừa rồi thật sự quá nguy hiểm!.

Mắt thấy những vũ khí sắc bén đó sắp đâm vào cơ thể họ.

Nếu họ vừa rồi vẫn tiếp tục bước tới, thì họ đã thật sự bị xiên thành nhím rồi!

Nhưng may mà sau mấy phút, những vũ khí đó cũng không động đậy!

Mọi người lúc này mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm!

Xem ra họ thật sự không thể lơ là chút nào.

Vương Khải Toàn bên này cũng thở phào một hơi!

Nhưng chính vì hơi thở phào này của anh ta!

Cơ thể đang căng cứng của anh ta cũng thả lỏng đi một chút.

Cũng chính lúc này, đột nhiên!

Chương 1003

Những mũi giáo này lại bắt đầu chĩa về phía họ!

Vương Khải Toàn sợ đến mức lập tức đứng nghiêm, rồi không dám động đậy nữa. "Xem ra lúc nãy tôi đoán sai rồi, chúng không chỉ dựa vào tốc độ, mà còn có thể dựa vào trọng lượng nữa." "Thật khó lường, thời đó mà đã có kỹ thuật cao siêu như vậy rồi." Chu Tiểu Di thẳng thắn nói!

Hai người kia sợ đến mức không dám thở mạnh.

Chu Tiểu Di bảo họ đừng động đậy, cô đảo mắt, quan sát kỹ xung quanh!

Cuối cùng phát hiện trên những bức tường này, còn có vài lỗ nhỏ. "Hai người trong lúc cố gắng không động đậy, hãy nhìn những lỗ nhỏ xung quanh mình xem." "Các cậu xem thử nó có ý nghĩa gì, tôi cứ có cảm giác đó là thứ để mở hoặc giải trừ cơ quan." Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ liền quan sát kỹ những thứ trên đó!

Quả thật đúng như vậy.

Nhưng những cái lỗ này trông nhỏ xíu, và bên trong không có gì cả, làm sao họ mở được.

Hơn nữa!

Bây giờ tay họ không thể vươn tới, bị những thứ này vây cứng ở giữa, không thể nhúc nhích.

Chu Tiểu Di cố gắng giữ vững thân hình, từ trong túi lấy ra một viên bi!

Cô mừng thầm vì trong túi mình lúc nào cũng có sẵn vài viên bi và

đá cuội.

Chính là để phòng ngừa một số cơ quan!

Khi cần có thể thử trước!

Cô không ngờ lúc này, nó lại thật sự phát huy tác dụng quan trọng.

Chu Tiểu Di ném thẳng vào, sau khi ném vào, quả nhiên mũi giáo lại lùi vào một chút!

Chu Tiểu Di mừng rỡ, đang định tiếp tục ném vào thì cô phát hiện có gì đó không ổn!

Không thể ném liên tục!

Cô quan sát kỹ lại!

Hóa ra hai bên đều có quy tắc!

Họ cần phải đối xứng.

Cuối cùng, dưới thao tác nhanh chóng của Chu Tiểu Di, họ đã có thể an toàn đi qua nơi này.

Nhìn thấy những mũi giáo sắc nhọn đã thụt vào, họ cũng thở phào nhẹ nhõm!

Sau đó mấy người không còn quan tâm gì nữa, trực tiếp chạy nhanh qua, cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm!

Vừa rồi thật sự chỉ thiếu chút nữa là bị xiên thành nhím.

Bây giờ họ còn không dám ngoảnh đầu lại nhìn xem mình vừa trải qua chuyện gì! ...

Tuy nhiên, sau khi qua được đây!

Họ cũng không dám tiếp tục đi về phía trước.

Chương 1004

Sợ rằng lát nữa lại có cơ quan trời ơi đất hỡi nào đó xuất hiện.

Vì vậy lần này họ đặc biệt cẩn thận.

Mỗi bước đi đều hết sức cảnh giác.

Chu Tiểu Di quan sát kỹ một lượt.

Cô phát hiện có vẻ như tạm thời ở đây không có cơ quan gì!

Ít nhất là trên mặt đất, còn những nơi khác thì cô không dám chắc. 【Tôi chỉ có thể nói chị Chu vẫn rất lợi hại, vừa rồi nếu không phải chị Chu đột nhiên phát hiện ra cách phá giải, e là bây giờ mấy người họ đã sớm bị xiên thành nhím rồi.】 【Hơn nữa các bạn thấy không, những mũi giáo đó mắt thấy sắp đâm thẳng vào người họ, tôi nhìn thôi cũng sợ.】 【Đúng vậy đúng vậy, lần nào cũng nói muốn đi xuống mộ cùng họ, rồi cùng nhau phát tài, nhưng lần nào thấy họ gặp nguy hiểm, tôi thừa nhận là tôi lại nhát gan.】 【Tôi cảm thấy bản thân mình hoàn toàn không có năng lực đó, hơn nữa khi mấy người họ gặp tình huống như vậy.】 【Dù cũng bắt đầu hoảng loạn, nhưng họ rất nhanh đã bình tĩnh lại, nếu là tôi, tôi đã la hét om sòm rồi, không thể nào bình tĩnh nhanh như vậy được.】 【Người anh em trên lầu nói đúng sự thật đấy, nếu là tôi, tôi cũng đã nhảy dựng lên rồi, không thể nào bình tĩnh nhanh như vậy được.】 【Mặc dù chúng ta luôn nói Vương Khải Toàn là người hay lùi bước, nhưng thực ra Vương Khải Toàn rất mạnh.】 【Anh Vương của chúng ta chắc chắn sẽ nói cảm ơn bạn nhé, các bạn cũng tốt bụng ghê, lại còn biết bây giờ anh ấy rất mạnh, không biết hồi trước đã chê bai anh ấy thế nào.】 Cư dân mạng lúc này cũng đang bàn tán sôi nổi!

Nhưng Chu Tiểu Di bây giờ hoàn toàn không có thời gian để xem

bình luận!

Họ nhìn cung điện rộng lớn trước mặt.

Sau khi xác định sàn nhà không có vấn đề gì, họ mới tản ra!

Chu Tiểu Di nhìn đông ngó tây!

Cô phát hiện ở chính giữa có rất nhiều cột trụ xếp thành hàng, cao đến tận trần nhà!

Và khi nhìn lên trần nhà!

Cô lập tức bị cách bài trí lộng lẫy, huy hoàng đó chinh phục hoàn toàn.

Vòm trần ở đây lại được làm bằng những tác phẩm điêu khắc khổng lồ từ mã não.

Trong phòng livestream —— 【Vãi chưởng~ khoảnh khắc chị Chu ngẩng đầu lên lúc nãy, các bạn thấy không?

Đống mã não đó quá xa xỉ rồi đúng không?】 【Đây chắc chắn là được làm từ đá mã não thật, không ngờ lớn từng này rồi mà lại được thấy thứ hùng vĩ, được điêu khắc tinh xảo từ đá mã não như vậy.】 【Ai nói không phải chứ, thật sự rất lợi hại, tôi cũng chưa bao giờ nghĩ tới, lại có niềm vui bất ngờ như vậy, chúng ta mau xem tiếp đi.】 【Tôi quyết định không bình luận nữa, tôi phải quan sát kỹ cuộc sống của những người giàu có ngày xưa rốt cuộc là như thế nào.】 【Tôi phát hiện người giàu bây giờ, ngoài việc khoe của, mua đồ hiệu ra, thật sự quá yếu kém.】 【Yếu kém chỗ nào, mấy hôm trước tôi còn nghe nói có cái gì gọi là tang lễ không gian, nghe nói sau khi bạn chết, tro cốt của bạn sẽ được đưa lên vũ trụ.】 【Nghe nói mấy trăm vạn hay mấy chục triệu gì đó, nói chung đây đều là cuộc sống mà người giàu có thể trải nghiệm, chúng ta tự nhiên là không thể trải nghiệm được.】 【Nói cũng phải, người giàu bây giờ cũng rất rất giàu, chúng

ta đừng nói nữa, cứ để những người nghèo như chúng ta tiếp tục âm thầm nghèo khổ đi thôi.】 ... "Các cậu mau qua đây xem những cây cột này, thật sự không đơn giản đâu, tôi xem ra rồi, bên trong này chắc đều là rỗng." "Sau đó trực tiếp dùng vàng từng viên một xếp chồng lên nhau, lúc nãy còn không chắc lắm, bây giờ quan sát gần mới xác định được." Lúc này, Vương Khải Toàn ở bên kia đột nhiên phấn khích hét lên một tiếng...

Chu Tiểu Di nghe vậy liền đi qua quan sát kỹ!

Cô phát hiện những cây cột đó quả thật giống như Vương Khải Toàn nói.

Hơn nữa mỗi cây cột, khi họ nhìn từ xa, từ góc độ toàn cảnh, hoàn toàn giống hệt nhau!

Nhưng khi nhìn gần thì lại phát hiện chúng không hề giống nhau. 【Đẹp quá đi, quả thực là một trải nghiệm thịnh thế, chẳng trách những vị đế vương ngày xưa sống chết cũng phải xưng bá thiên hạ, hóa ra sau khi xưng bá thiên hạ, thật sự có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý.】 Cứ thế, Chu Tiểu Di và mọi người nhanh chóng đến trước mấy bức bích họa khổng lồ.

Bức tường xung quanh đây, toàn bộ đều được điêu khắc và hội họa!.

Những bức họa này dường như đều được dùng chu sa hay thứ gì đó, tô lên đủ loại màu sắc rực rỡ, đã qua bao nhiêu năm rồi mà không hề có dấu hiệu phai màu!

Chu Tiểu Di và mọi người nhìn thấy liền ngây người. "Thấy chưa?

Đây là đồ đằng thần mặt trời, có đồ đằng thần mặt trời chứng tỏ nơi này cách mộ Đế Vương không xa nữa." "Hơn nữa những bức họa

trên này, các cậu có thấy một trong số đó rất quen mắt không, đó chính là người phụ nữ áo đỏ mà chúng ta vừa thấy." "Cô ấy có lẽ chính là người phụ nữ trông có vẻ bị trói trên giá treo cổ này." Những người khác không để ý lắm đến những bức họa trên đó, khi họ nhìn thấy chỉ cảm thấy quá chấn động, hoàn toàn đắm chìm trong những tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp này!

Sau khi nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Vương Khải Toàn và những người khác cũng lập tức ngẩng đầu nhìn!

Kết quả quả thật đúng như lời Chu Tiểu Di nói.

Chương 1005

Họ quan sát kỹ những tác phẩm hội họa đó, thật sự vô cùng lộng lẫy, có thể nói là mỹ lệ tuyệt vời.

Sau đó nhìn theo hướng Chu Tiểu Di chỉ, họ đã thấy người phụ nữ lúc nãy. "Đúng là cô ấy thật, xem ra chúng ta đoán đúng rồi, trong câu chuyện, cô ấy chưa bao giờ là nhân vật chính." "Hơn nữa thứ cô ấy nhận được cũng không phải là một vị đế vương si tình tương xứng, mà là bị đế vương trói lên giá treo cổ." Chỉ cần nhìn những bức họa này, họ đã có thể đoán được tình hình lúc đó là như thế nào.

Mọi người đều khá chấn động. "Thấy chưa, đây mới là sự thật đẫm máu, hoàn toàn không tốt đẹp như chúng ta tưởng tượng." Chu Tiểu Di xem xong liền nói.

Những người khác cũng im lặng, bây giờ ngay cả trên kênh bình luận cũng một mảnh hòa thuận. "Phải nói rằng, đôi khi có những thằng đàn ông đúng là chẳng ra gì." Vương Khải Toàn lại đột nhiên nói một câu như vậy, đến bây giờ mọi người đều kinh ngạc, họ cũng không xem tiếp nữa.

Rất nhanh lại bắt đầu xem những nơi khác, nhưng họ phát hiện cả đại điện này, hoàn toàn không có thứ gì họ muốn.

Nếu nói có gì kỳ lạ, thì cũng chỉ có mấy bức họa này, ngay cả lối vào cũng không có. "Ở đây không có lối vào nào khác, điều này hoàn toàn không thể, tôi cứ có cảm giác đi qua là có thể tìm thấy mộ của nơi này." "Nhưng bây giờ cậu xem, xung quanh đều bịt kín, ngay cả lối vào cũng không có, mấy cánh cửa này làm ra chỉ để lừa người." Chu Tiểu Di tự nhiên cũng đã phát hiện ra, sau đó cô thấy những bức họa trên đó còn có một điểm khá kỳ lạ.

Đó là trong bức họa của họ, ánh mắt của một người, chính là ánh mắt của vị đế vương, luôn nhìn về phía người phụ nữ trên giá treo cổ.

Nhưng cuối cùng, ánh mắt của ông ta đều hướng về một nơi, ban đầu chỉ có Chu Tiểu Di nghĩ mình chắc chắn đã nhìn nhầm.

Đợi đến khi cô quan sát kỹ một lúc, cô mới nhìn rõ..." Vương Khải Toàn thì thầm: "Diệp Phàm, hai người mau lại đây xem, có phải tôi nhìn nhầm không, sao tôi cứ cảm thấy ánh mắt của nó luôn nhìn về cùng một hướng." Hai người nghe Chu Tiểu Di nói vậy liền nghiêm túc nhìn theo hướng cô chỉ.

Quả thật đúng như lời cô nói!

Ánh mắt của bức tượng đế vương kia luôn hướng về một phía!

Tuy nhiên, khi ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về đó, họ lại phát hiện chỗ đó cũng chỉ là một phiến đá rất bình thường!

Chu Tiểu Di bước tới, nhẹ nhàng chạm vào thử.

Cô phát hiện cảm giác của phiến đá này hoàn toàn khác với những phiến đá khác!

Hình như nó hơi mềm mềm.

Một tảng đá mà lại hơi mềm, điều này thực sự khiến người ta cảm thấy khó tin.

"Lại có chuyện như vậy sao." Ngay lúc Chu Tiểu Di còn đang trăm mối không có lời giải, phiến đá kia đột nhiên bắt đầu xoay tròn dữ dội.

Nó giống như một xoáy nước, may mà vừa rồi Chu Tiểu Di đã nhanh tay rút tay về.

Nếu không, e rằng lúc này tay cô đã bị nghiền nát hoàn toàn. 【Vãi, vừa rồi là tình huống gì vậy, may là chị Chu nhà ta kịp rút tay về.】

【Nếu không thì chắc tay chị Chu đã bị nghiền nát rồi, đáng sợ quá đi mất.】 【Vừa rồi tôi cũng thấy, thật sự rất kinh khủng, không biết nếu chị Chu còn để tay ở đó thì sẽ xảy ra chuyện gì, chắc chắn sẽ rất máu me.】 Các cư dân mạng đều toát mồ hôi lạnh.

Chu Tiểu Di bây giờ cũng còn thấy tim đập chân run!

Bởi vì cô cũng không ngờ rằng mình vừa rút tay về thì đã xảy ra chuyện như vậy!

Đồng thời cô cũng thầm cảm ơn vì mình đã thu tay về đủ kịp thời.

"Hết hồn, rốt cuộc là chuyện gì thế này." Họ trơ mắt nhìn phiến đá xoay chuyển kịch liệt, giống như lồng máy giặt đang quay cuồng.

Một lúc sau, nó mới từ từ dừng lại, rồi từ bên trong bắn ra một vật gì đó, bay thẳng vào một cây cột đá!

Cây cột đá lập tức vỡ tan tành.

Chương 1006

Nhìn cây cột đá vỡ nát, họ đều cảm thấy không thể tin nổi!

Sao có thể chứ!

Vừa rồi họ đã quan sát rất kỹ, cây cột đó rõ ràng được làm bằng vàng!

Họ bước tới gần và tận mắt chứng kiến cây cột đá nổ tung!

Mấy người vội vàng lùi lại, để tránh các mảnh vàng văng vào người.

Sau khi cột đá vỡ ra, bên trong lại là một cây cột đá trong suốt như pha lê!

Chất liệu giống hệt với chiếc quan tài thủy tinh mà họ đã thấy lúc trước.

Chu Tiểu Di và những người khác giẫm lên những mảnh vàng vụn dưới chân bước qua!

Họ lúc này mới phát hiện lớp vàng dưới chân mỏng vô cùng, trông chỉ dày khoảng 0.2 milimet!

Họ không khỏi thán phục, những người thợ thủ công thời xưa thật sự quá tài giỏi. 【Ha ha ha, mọi người mau nhìn xem đã thấy gì chưa kìa, tôi thấy Vương Khải Toàn đang khom lưng nhặt mấy mảnh vàng vụn đấy.】 【Tôi thừa nhận là tôi ghen tị rồi, nếu tôi có cơ hội như vậy, nhặt được vài mảnh là đủ phát tài rồi.

Yêu cầu của tôi cũng không nhiều, đủ tiền trả trước cho một căn nhà là được.】 【Yêu cầu của tôi cũng không nhiều, đủ tiền trả trước cho một chiếc xe là được.

Anh Mập, có thể nhặt thêm một chút không, lúc về chia cho tôi một hai mảnh, tôi thực sự rất cần.】【Em cũng cần lắm anh Mập ơi, nhìn em đi nè.

Chị Chu ơi chị cũng mau giúp em nhặt một ít đi, em là sinh viên đại học.】 Chu Tiểu Di thấy cư dân mạng đùa giỡn như vậy cũng không có thời gian để ý.

Cô đi thẳng tới, dùng tay chạm vào cây cột được điêu khắc bằng thủy tinh...

"Quả nhiên là cùng chất liệu với chiếc quan tài thủy tinh." Chu Tiểu Di sờ thử rồi nhanh chóng đưa ra kết luận.

Họ không hiểu nổi!

Tốn nhiều công sức như vậy, chỉ để cho họ thấy cây cột thủy tinh này thôi sao?

Điều này có ý nghĩa gì chứ?

Thế nhưng, đúng lúc này, một cảnh tượng còn thần kỳ hơn đã xảy ra!

Một tia nắng đột nhiên chiếu xiên vào.

Chu Tiểu Di và mọi người đều chắc chắn rằng, vừa rồi ở đây hoàn toàn không có ánh nắng!

Lúc này họ mới phát hiện ra ánh nắng chiếu vào thông qua chính cây cột thủy tinh này.

Họ cảm thấy cảnh tượng này thật sự quá kỳ lạ, ánh nắng lại có thể chiếu ra từ bên trong cây cột trong suốt này.

Họ ngẩng đầu nhìn lên, cây cột đã vươn thẳng tới đỉnh!

Lẽ nào cây cột này còn cao hơn họ tưởng tượng rất nhiều, có thể thông thẳng lên đỉnh chăng?

“Lại có cả cách làm này, chỉ có thể nói là quá lợi hại.

Vậy đây cũng được coi là một loại ánh sáng tự nhiên sao?” Vương Khải Toàn không khỏi thán phục.

Họ đi một vòng quan sát nhưng cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

Chu Tiểu Di cảm thấy không đơn giản như vậy, chắc chắn còn có điều gì đó đặc biệt!

Chương 1007

Lúc này, họ đi một vòng quanh cây cột.

Sau khi đi một vòng, họ cũng không phát hiện ra điều gì khác lạ!

Sau đó họ lại nhìn kỹ một lần nữa, cuối cùng cũng phát hiện ra một điểm khá kỳ quái.

"Mọi người mau nhìn, trên bức tranh có những chấm nhỏ li ti." Chu Tiểu Di nhanh chóng phát hiện ra trên bức bích họa ở vách tường, dưới ánh nắng chiếu rọi, có những chấm nhỏ lấp lánh.

Mấy người họ hào hứng bước tới.

Nhìn những chấm nhỏ đó, quả thật có chút không bình thường!

Ánh mặt trời này có thể nói là vô cùng kỳ lạ!

Nó lấp lánh, nhảy nhót, tựa như một thiếu nữ hoạt bát đang nô đùa bên bờ sông.

Chẳng mấy chốc, họ đã phát hiện ra điều không ổn!

Dưới ánh nắng này, những bức bích họa dần dần thay đổi.

Chỉ trong nháy mắt, từ màu sắc tươi sáng, chúng đột nhiên trở nên không màu.

Nhưng đồng thời, họ càng chắc chắn rằng những bức bích họa này chắc chắn còn ẩn giấu vấn đề khác!

Sau khi những bức tranh này hoàn toàn biến thành trong suốt, họ nhìn thấy những vết khắc khác trên bích họa.

"Thấy chưa?

Những vết khắc này vừa nhìn đã biết không đơn giản." Họ lần

theo những vết khắc đó, phát hiện chúng biến mất ở một nơi!

Và đó là một góc tường.

Theo lý mà nói, chỗ đó không thể nào có cửa được!

Nhưng cũng không hẳn!

Dù sao ở những nơi như thế này luôn có những thứ khá đặc biệt.

Chỉ cần người xưa muốn xây dựng thì có vô số cách!

Họ gõ vài cái vào bức tường mộ ở đó!

Quả nhiên, họ phát hiện phía sau có một cánh cửa mộ ẩn!

Bất ngờ luôn xảy ra như vậy!

Mấy người họ liền mở cửa mộ và bước ra ngoài!

Dần dần, tầm nhìn của họ bắt đầu thay đổi.

Khi tầm nhìn trở lại, họ phát hiện mình đã ở giữa đỉnh mây!

Nhưng nơi đây lấp lánh ánh sao, không phải là bầu trời sao thực sự, mà là một cây đại thụ chọc trời!

Trên cây treo rất nhiều thứ, giống hệt như cái cây họ đã thấy lúc trước.

Họ suýt chút nữa lại tưởng là đom đóm, nhưng nhìn kỹ thì hoàn toàn không phải. 【Trời ơi, đây rốt cuộc là nơi nào vậy?

Chương 1008

Nơi này đẹp quá, còn đẹp hơn cả chỗ cái cây đại thụ lúc nãy nữa.】【Tôi cũng thấy quá đẹp đi, mà nhìn kìa, hình như thật sự có thứ gì đó treo trên cây.

Tôi nghi ngờ không biết có phải là Dạ Minh Châu thật không nữa.】【Lẽ nào những vị đế vương ngày xưa thật sự giàu có đến vậy sao?

Dạ Minh Châu đối với họ mà nói, có thể dễ dàng có được như vậy à?】...

Mọi người cũng không chắc chắn lắm, những thứ này rốt cuộc có phải là Dạ Minh Châu không!

Do khoảng cách hiện tại của họ vẫn còn hơi xa.

Họ có thể thấy những đốm sáng li ti, đồng thời còn thấy xung quanh đều là sương khói lượn lờ.

Lần này, họ càng chắc chắn hơn, đây hẳn là ngôi mộ chính rồi.

Chu Tiểu Di và mọi người cẩn thận đi xuống.

Sau khi men theo những tảng đá này leo xuống, ở chính giữa có một con đường nhỏ quanh co.

Thật kỳ lạ, ở trên không có bất kỳ con đường nào, tại sao đi được một nửa lại có đường?

Lẽ nào người xưa đã tính toán sẵn, dùng phương pháp này để mê hoặc những người đến sau?

Họ men theo con đường này đi xuống, rồi đến thẳng gốc cây đại thụ.

Cái cây này chắc chắn còn lớn hơn rất nhiều so với cái cây họ nhìn thấy từ trên cao.

Rễ cây đã lan ra đến vài cây số!

Họ men theo rễ cây đi, cũng không biết đã đi bao lâu mới đến được gốc cây thực sự.

Nhìn cảnh tượng hùng vĩ trước mắt, tất cả mọi người đều bị thu hút sâu sắc!

Nhìn những cảnh tượng này, họ cảm thấy mọi gian khổ đã trải qua đều vô cùng xứng đáng. 【Nhìn rõ rồi, hình như đúng là Dạ Minh Châu thật, không thể nào, lại là Dạ Minh Châu thật sao, bây giờ Dạ Minh Châu trên thế giới này cũng rất có giá trị đấy.】【Trên cây này có bao nhiêu viên vậy?

Chị Chu ơi, em xin chị, lạy chị luôn, lấy cho em một viên về đi, em không tham lam, em chỉ cần một viên thôi.】【Em cũng không tham lam, em luôn muốn có một viên, nếu có được một viên thì cả đời này cũng coi như chết không hối tiếc.】【Nhưng em biết tất cả chỉ là xa vời, nếu em có thể sở hữu viên ngọc này, em chết cũng có thể vui vẻ hơn nhiều.】【Anh em chị em, tầm nhìn mở rộng ra chút đi, mọi người nên nói là chị Chu dắt em đi với, nếu em có thể chết ở một nơi như thế này, em cũng thấy là một nơi an nghỉ rất tốt.】【Bởi vì nó thực sự quá xa hoa, còn đáng giá hơn cái hòm gỗ nhỏ hẹp của tôi nhiều.】【Ha ha ha, ông anh này đúng là có tầm nhìn thật đấy, nhưng có phải hơi xa quá rồi không?】【Anh chắc là mình có thể giải quyết ổn thỏa mọi chuyện không?

Tôi lại thấy chúng ta không cần phải làm vậy đâu.】Mọi người bắt đầu vui vẻ nói đùa!

Thế nhưng lúc này!

Chu Tiểu Di và mọi người hoàn toàn không có thời gian để ý đến đám cư dân mạng đang đùa giỡn này.

Họ nghiêm túc quan sát mọi thứ!

Cái cây này thực sự quá cao!

Họ muốn leo lên cũng là điều không thể.

Thế nhưng lúc này, Diệp Phàm ở đằng kia lớn tiếng la lên, nói rằng có thể vào trong cái cây này.

Chu Tiểu Di và những người khác đến gần mới thấy, lối vào thân cây quả thật đã được xây dựng sẵn.

Họ men theo thân cây, từ từ leo lên!

Càng leo lên cao, tầm nhìn càng trở nên rộng mở.

Khi họ lên đến đỉnh cây, họ phát hiện ở đây còn có một căn nhà nhỏ!

Chương 1009

Họ mở cửa nhà, kết quả bên trong không có gì cả.

Nhưng ở cửa sau của căn nhà lại có một cây cầu!

Men theo cây cầu này đi qua, hẳn là có thể đến được địa điểm tiếp theo.

Họ cũng không có ý định rời đi ngay lập tức!

Giống như lời của các cư dân mạng, họ cũng rất thèm thuồng những viên Dạ Minh Châu kia, muốn lấy vài viên rồi mới qua cầu! ...

Vương Khải Toàn nhanh chóng thu vài viên Dạ Minh Châu vào tay!

Lần này Chu Tiểu Di cũng không ngăn cản.

Bởi vì cô phát hiện, ở đây căn bản không có bất kỳ mối đe dọa nào!

Thậm chí cô cũng thu vài viên bỏ vào ba lô của mình.

Diệp Phàm thấy hai người họ làm vậy, cũng bắt chước theo, lấy vài viên Dạ Minh Châu bỏ vào túi.

Hơn nữa, những viên Dạ Minh Châu này còn có màu sắc khác nhau.

“Diệp Phàm, cậu quả nhiên là chưa từng trải qua những chuyện này, cậu hoàn toàn không hiểu, nếu muốn lấy thì phải lấy loại có ánh sáng trắng rõ rệt này.” “Đây mới là Dạ Minh Châu thuần khiết nhất, những viên Dạ Minh Châu có màu sắc khác thì không thuần khiết bằng.” Vương Khải Toàn rất nghiêm túc nói!

Sau đó Diệp Phàm cũng nghe theo, tìm những viên có ánh sáng

trắng rực rỡ.

Những người khác nghe xong câu nói của Vương Khải Toàn cũng đều kinh ngạc!

Bởi vì họ cũng không ngờ, hóa ra trong đó còn có nhiều bí mật như vậy. 【Quả không hổ là anh Mập nhà tôi, anh ấy lại thật sự hiểu biết những thứ này.

Nếu đã như vậy, lần sau tôi thấy cái nào màu sáng hơn thì nhất định phải lấy.】 【Chỉ tiếc là, thứ tôi thấy không phải là Dạ Minh Châu, mà là đèn trong trung tâm thương mại.】 【Ha ha ha, mọi người thật sự muốn làm tôi cười chết trong khu bình luận này mà.

Quả thật nếu một ngày nào đó tôi cũng có thể thấy nhiều Dạ Minh Châu như vậy.】 【Tôi chẳng quan tâm màu sắc của nó có thuần khiết hay không, có được một viên Dạ Minh Châu là tôi đã A Di Đà Phật rồi.】 Chu Tiểu Di và mọi người sau khi lấy được thứ mình muốn, liền từ từ tiến về phía trước.

Chẳng mấy chốc họ đã đến căn nhà nhỏ.

Họ từ phía sau nhìn xuống vực sâu không thấy đáy bên dưới!

Rồi lại nhìn cây cầu bị sương mù bao phủ.

Cũng không biết điểm cuối của cây cầu này ở đâu!

Dù sao bây giờ họ cũng không nhìn thấy được điểm cuối.

"Chắc chắn là phải đi qua đây thật sao?

Sao tôi cứ cảm thấy nếu chúng ta cứ thế đi qua thì hoàn toàn không thấy được điểm cuối, liệu lát nữa chúng ta có gặp phải nguy hiểm gì không." Vương Khải Toàn lo lắng nói.

Nói thật!

Bây giờ họ thật sự có chút sợ hãi!

Bởi vì họ không biết cây cầu này có đột nhiên gãy như lần trước không.

Chu Tiểu Di ném một viên Dạ Minh Châu hái từ trên cây xuống mặt cầu!

Chương 1010

Sau khi Dạ Minh Châu lăn đi, nó đã chiếu sáng một đoạn đường phía trước.

Tiếp theo, họ lại ném thêm vài viên nữa!

Thế nhưng vẫn không thấy được điểm cuối.

Hết cách, Chu Tiểu Di bèn bước lên mặt cầu, nhún thử vài cái!

Ừm!

Mặt cầu vẫn khá chắc chắn.

Cây cầu này tạm thời hẳn là vẫn an toàn.

"Yên tâm, cây cầu này an toàn.

Nếu tôi không đoán sai, cây cầu này hẳn là sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào." "Cũng sẽ không đột nhiên gãy như những cây cầu khác, cây cầu này hẳn là họ xây dựng để thông đến nơi này." "Bởi vì người bình thường cũng không thể nào đi đến được nơi này." Chu Tiểu Di nghiêm túc nói.

Vương Khải Toàn và những người khác cũng cảm thấy có lý.

Cứ như vậy, mấy người họ chậm rãi bước qua!

Nhưng để tránh nguy hiểm, họ đi vẫn rất cẩn thận!

Chỉ là họ phát hiện, cây cầu này thật sự không phải đi một chốc một lát là qua được.

Khi họ đến được đầu kia của cây cầu, họ mới phát hiện mình vừa đi trên cầu ít nhất cũng phải mười mấy phút.

Và điều vô lý hơn là, phía đối diện của cây cầu lại không có gì cả!

Nhìn nơi này hoang tàn như vậy, họ đều phải nghi ngờ liệu mình có đến nhầm chỗ không.

Ở đây hoàn toàn không có ngôi mộ chính như trong truyền thuyết...

Thế nhưng, vào khoảnh khắc ánh đèn xung quanh sáng lên, Chu Tiểu Di và mọi người thấy dưới cầu lại toàn là rắn độc.

Vô số rắn độc!

"Bên dưới này hẳn là nuôi toàn bộ rắn độc dùng để giữ mộ.

Nếu tôi không đoán sai, nơi này hẳn là dùng để trừng phạt người khác." "Ai mà không nghe lời thì sẽ bị ném thẳng vào, để những con rắn này cắn chết tươi." "Cho nên lát nữa mọi người chú ý, tuyệt đối đừng để rơi xuống, chúng không bò lên được đâu." Chu Tiểu Di nhanh chóng giải thích!

Những người khác nghe cô nói vậy, có chút không chắc chắn!

Những con rắn độc này thật sự không bò lên được sao?

Họ tránh nguy cơ rơi xuống, đi thẳng đến chính giữa xem xét!

Không có gì đặc biệt cả.

Nếu nói có gì đặc biệt, thì đó là họ thấy trên đỉnh đầu có một con mãng xà khổng lồ được tạc bằng đá.

Nó ở ngay trên đầu họ!

Nói thật, tác phẩm điêu khắc này sống động như thật, có thể khiến người ta không phân biệt được thật giả. 【Anh em chị em, sao tôi cứ cảm thấy lúc họ nhìn lên đỉnh đầu, thấy con mãng xà tạc bằng đá kia có chút không ổn.

Tôi có dự cảm, không chừng nó là thật đấy.】 【Theo tình tiết thông thường trong tiểu thuyết và phim truyền hình, tôi cũng cảm thấy con rắn trên đỉnh đầu không chừng là thật, cho nên chị Chu và mọi

người vẫn nên cẩn thận một chút.】 Chu Tiểu Di nghe họ nói vậy cũng ngẩng đầu nhìn lên, nhưng không có bất kỳ điều gì khác thường.

Chương 1011

Cô cũng không để ý nữa!

Có lẽ thật sự chỉ là ảo giác, hơn nữa trên đời làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy.

Sau đó, họ nhanh chóng quan sát một lượt, không có gì kỳ lạ, đang định rời đi thì họ dường như nghe thấy tiếng nứt vỡ của thứ gì đó!

Ban đầu họ còn nhìn xung quanh, cũng không có gì đặc biệt.

"Vừa rồi có nghe thấy tiếng gì không?

Sao tôi cứ như nghe thấy tiếng đá nứt vậy?" Diệp Phàm có chút không chắc chắn, liền hỏi hai người còn lại, họ đương nhiên cũng đã nghe thấy.

Nhưng nhìn quanh một vòng, lại nhìn lên đỉnh đầu, không có nơi nào kỳ lạ cả.

Mấy người không nhịn được nuốt nước bọt!

Không thể nào, lẽ nào thật sự bị mấy cái miệng quạ này nói trúng rồi sao?

Mấy người họ lại từ từ ngẩng đầu lên, và quả thật đã thấy, những vết nứt trên đá đã xuất hiện.

Rồi đôi mắt của nó đã trở nên đỏ rực.

Mấy người họ lập tức muốn bỏ chạy, và đúng lúc này, họ đã kinh động đến con mãng xà khổng lồ trên đó.

Nó quất đuôi một cái, hất văng tất cả những bức tượng sư tử đá ra ngoài.

Lúc này, Chu Tiểu Di và mọi người như chim sợ cành cong, chạy

toán loạn khắp nơi. 【Ối trời ơi, không ngờ lại bị mấy cái miệng quạ chúng ta nói trúng thật, tôi đã thấy cái thứ đó trông không đơn giản rồi.】 【Tại sao lại tự dưng nằm ở chính giữa như vậy, hơn nữa tôi nhìn bộ dạng của nó đã cảm thấy có thể sẽ thức tỉnh.

Không ngờ phim truyền hình không lừa tôi, nó lại thật sự tỉnh rồi.】 Bây giờ tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc!

Bởi vì họ cũng không ngờ sự việc lại phát triển thành thế này.

Ai cũng nóng lòng muốn xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì!

Cũng muốn xem nguyên hình của con mãng xà này rốt cuộc trông như thế nào? ...

Lúc này, Chu Tiểu Di và mọi người đã nhảy sang phía đối diện để rời đi.

Chỉ là sau khi họ chạy ra, suýt chút nữa cũng rơi xuống vực sâu vạn trượng!

Bởi vì họ phát hiện mình bây giờ căn bản không thể rời đi được nữa.

Cây cầu vừa rồi còn nguyên vẹn, đã hoàn toàn biến mất!

Nơi họ đang đứng bây giờ, căn bản không có cầu.

Điều này khiến người ta nghi ngờ?

Cây cầu lúc nãy đâu rồi?

Ban đầu họ còn tưởng là mình tìm nhầm chỗ, định đổi sang chỗ khác thì mới phát hiện căn bản không đi nhầm.

“Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Cây cầu sao lại biến mất rồi?

Chương 1012

Lẽ nào chỉ để lừa chúng ta đến đây, bị con quái vật này ăn thịt sao?" Bây giờ sự việc đã đến nước này!

Nếu họ còn không biết chuyện gì đang xảy ra, thì cũng thật quá nguy hiểm rồi.

Bây giờ họ thật sự đã không còn đường lui!

Họ trơ mắt nhìn vách núi trước mặt!

Không thể nào nhảy xuống được chứ?

Hơn nữa, lúc nãy họ đã ném Dạ Minh Châu xuống xem rồi!

Bên dưới căn bản không có đường.

Thật là tạo nghiệp mà.

Lúc này, họ nghe thấy phía sau truyền đến tiếng đá vỡ vụn kịch liệt!

Họ biết đó hẳn là con mãng xà đã đuổi ra ngoài.

"Đó rốt cuộc là thứ gì vậy?

Sao có thể đáng sợ như thế." "Không nhìn ra sao?

Rõ ràng là một con mãng xà khổng lồ, nhưng cũng không biết thứ gì đã khiến nó biến thành một bức tượng đá, rồi khi cảm ứng được có người đến thì lập tức thức tỉnh.

Chỉ có thể nói là chúng ta không may mắn." Không chỉ là không may mắn, có thể nói là xui tận mạng.

Lúc này, họ chỉ có thể nhìn tình hình trước mắt mà chạy trước đã.

Đúng lúc này, một cái đuôi khổng lồ quất thẳng về phía họ, may

mà mấy người kịp thời né tránh.

Cái đuôi quất vào vách đá, khiến đá nứt toác.

Điều này dọa cho họ sợ hết hồn.

“Vãi chưởng~ Hết hồn.” Chu Tiểu Di biết, cứ tiếp tục trốn tránh thế này cũng không phải là cách, thế là cô liền rút khẩu 98K trên lưng, nhắm vào đuôi con mãng xà mà xả đạn.

Thế nhưng, khi đạn bắn vào, hoàn toàn không có động tĩnh gì!

Ngược lại giống như đập vào tường đồng vách sắt, điều này làm họ nhớ đến con cá sấu lần trước.

“Lại là một lão quái vật biến dị, đạn lại không có tác dụng gì với nó.” “Nhưng tục ngữ có câu ‘đả xà đả thất thốn’, bây giờ chỉ có cái đuôi ở đây, chúng ta căn bản không thể làm gì được.” Mọi người bây giờ thật sự có chút lo lắng, cũng không biết phải làm thế nào.

Họ biết bây giờ chạy trốn cũng vô ích, vậy chi bằng dũng cảm đối mặt.

Mấy người họ nhìn nhau một cái, rồi dũng cảm cầm khẩu 98K trong tay, định xông vào liều mạng với con mãng xà.

Nhưng họ phát hiện cửa hang đã bị chặn hoàn toàn!

Bây giờ chỉ có cái đuôi.

Nhưng họ biết con mãng xà này tuyệt đối sẽ không chỉ để lại cái đuôi cho họ!

Hơn nữa, dù đuôi nó đao thương bất nhập, nhưng nếu họ cứ bắn đạn vào đuôi nó, chắc chắn cũng sẽ khiến nó đau đớn dữ dội!

Vì vậy, họ liền bắn vào đuôi nó.

Một lát sau, đuôi con mãng xà không còn động tĩnh gì nữa.

Chương 1013

Cái đuôi trực tiếp rút vào trong!

Nhưng họ biết, tiếp theo mới là trận chiến thực sự.

Sau khi con mãng xà vào trong, mấy người họ cẩn thận tiến lại gần cửa hang.

Nhưng họ hoàn toàn không thấy con mãng xà đâu!

Trong thoáng chốc, tất cả mọi người lại cảnh giác...

Chu Tiểu Di và mọi người nhìn lên đỉnh đầu, xem con mãng xà đó có ở trên không!

Sau đó họ phát hiện trên đó cũng không có gì cả.

Con mãng xà đó cũng không biết đã chạy đi đâu rồi.

Thế nhưng, ngay lúc họ đang cẩn thận muốn xem ở đây còn có lối ra nào khác không.

"Ầm" một tiếng!

Con mãng xà đó từ trên trời giáng xuống, há cái miệng to như chậu máu, lao thẳng về phía họ. 【Ui mẹ ơi, vừa rồi đáng sợ quá đi mất, tôi đã trơ mắt nhìn nó lao tới đấy.】 【Tôi suýt nữa tưởng mình nhìn nhầm, tôi còn cảm thấy cái miệng to như chậu máu của nó như muốn lao thẳng vào tôi vậy.】 【Vừa rồi tôi cũng giật mình, nói thật là rất đáng sợ, cũng không biết chị Chu và mọi người đối mặt như thế nào.】 【Hơn nữa họ còn có thể bình tĩnh, lấy khẩu 98K từ trên vai, còn có thể bắn chính xác nữa chứ.】 Các cư dân mạng đều bị dọa sợ!

Ai cũng vô cùng khâm phục Chu Tiểu Di!

Thực ra Chu Tiểu Di cũng không lợi hại như họ nói!

Chẳng qua là vì đã đối mặt với quá nhiều chuyện, nên mới có thể bình tĩnh được.

Họ phát hiện dù bắn vào đuôi hay bắn vào đầu, đều không có tác dụng gì với con mãng xà này.

Nhưng đả xà đả thất thốn!

Họ nhắm thẳng vào điểm yếu bảy tấc của nó mà bắn liên tục, quả nhiên có chút tác dụng!

Con mãng xà kêu thảm vài tiếng.

"Tốt, có tác dụng, chúng ta cố gắng lên, tuyệt đối đừng để nó cắn trúng." Cái miệng to như chậu máu của con mãng xà mà bị cắn trúng thì thật sự không phải chuyện đùa.

Mọi người đều vô cùng cảnh giác!

Một lúc sau, con mãng xà đó đã chảy ra máu màu xanh lục!

Nó cũng trở nên điên cuồng, quất đuôi về phía họ.

Nhưng Chu Tiểu Di và mọi người cũng không hề sợ hãi!

Họ luôn bình tĩnh dùng súng trong tay bắn trả.

Nếu con mãng xà tấn công về phía họ, họ liền lập tức né tránh. 【Cái này còn kịch tính hơn cả Fast & Furious nữa, tôi không biết nói gì hơn, chị em ạ, chỉ có thể nói là quá đỉnh.】 Những người đang xem trong phòng livestream lúc này đều đã kích động không thôi!

Nhưng Chu Tiểu Di và mọi người lại không hề nhẹ nhõm chút nào.

Bởi vì họ phát hiện, dù đạn của họ bắn thế nào, vẫn không thể chính xác được.

Cuối cùng, Chu Tiểu Di nhìn tình hình, cô chỉ có thể mượn lực từ

vách tường, mạnh mẽ nhảy lên!

Chương 1014

Vương Khải Toàn và những người khác thấy Chu Tiểu Di đã nhảy lên người con mãng xà.

Họ giật mình, chỉ có thể dặn dò cô cẩn thận.

Chu Tiểu Di nắm chặt lấy những lớp vảy trên người con mãng xà.

Con mãng xà này có lẽ đã sống rất nhiều năm, có dấu hiệu sắp thành tinh.

Nhìn bộ dạng của nó có vẻ như sắp hóa rồng, nhưng Chu Tiểu Di lại rất rõ, đối phương căn bản không thể nào là rồng.

"Chẳng qua chỉ là một con mãng xà thôi, mày nghĩ tao không trị được mày sao?" Chu Tiểu Di rút con dao găm ra, nhắm thẳng vào điểm yếu bảy tấc, đâm mạnh vào!

Con mãng xà kêu thảm một tiếng, nhảy sang một bên, đồng thời lắc mạnh đầu.

Chu Tiểu Di bị hất văng xuống!

Nhưng may mắn là con dao găm của cô vẫn còn cắm trên đó.

Sau khi Chu Tiểu Di rơi xuống, suýt chút nữa là rơi vào hố rắn độc bên dưới.

"Bám chắc vào, tuyệt đối đừng buông tay." Vương Khải Toàn và những người khác cũng ném dây thừng trong tay ra, bảo Chu Tiểu Di nhanh chóng nắm lấy.

Chu Tiểu Di luống cuống tay chân, nhanh chóng nắm lấy, lúc này mới không bị rơi xuống!

Sau đó Vương Khải Toàn và mọi người vội vàng kéo Chu Tiểu Di

lên.

Cuối cùng cũng thoát chết trong gang tấc!

Nhưng tất cả mọi người đều biết, con mãng xà vẫn chưa chết...

Chẳng mấy chốc, con mãng xà đó lại lao về phía họ.

Mấy người liền cầm súng trong tay, lại bắn mạnh về phía vết thương mà Chu Tiểu Di vừa đâm.

Chu Tiểu Di cũng không kịp nghỉ ngơi nữa!

Cô liền lấy khẩu súng bắn tỉa sau lưng, nhắm chính xác vào hướng con dao găm mà bắn.

Súng bắn tỉa vốn đã khác với những loại súng khác!

Viên đạn của nó xuyên thủng thân thể con mãng xà!

"Phịch" một tiếng!

Con mãng xà rơi xuống, lọt vào hang rắn độc, không còn động tĩnh gì nữa!

Họ chỉ có thể từ từ bò qua đó.

Sau đó liền thấy những con rắn độc khác đã bò lên người con mãng xà.

Mấy người nhìn tình hình, hẳn là đã tạm thời giải quyết xong. 【Vậy là giải quyết xong rồi sao?

Trời ơi, vừa rồi thật sự là dọa chết tôi rồi, sợ đến mức không dám nói gì luôn, nhưng tôi không thể không khâm phục một câu, chị Chu và mọi người thật sự quá lợi hại.】【Ai nói không phải chứ, Chu Tiểu Di và mọi người vừa rồi thật sự quá đỉnh, lại có thể giải quyết con mãng xà nhanh như vậy.】【Hơn nữa chị Chu cũng có thể bình tĩnh, khi đối mặt với con mãng xà đó không có chút hoảng loạn nào, quá

ngầu!】【Đúng vậy, cảnh chị Chu tay không leo lên người mãng xà, dùng dao găm đâm nó, quả thật quá ngầu!】Các cư dân mạng cảm thấy lúc Chu Tiểu Di tay không đối phó với cá sấu đã rất lợi hại rồi!

Bây giờ thấy cô như vậy, họ lập tức cảm thấy Chu Tiểu Di còn lợi hại hơn nữa.

Mấy người phát hiện đã giải quyết xong mọi chuyện, Chu Tiểu Di và mọi người liền nằm thẳng ra đó, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chương 1015

Giống như những cái xác chết, nếu không phải lồng ngực họ vẫn còn phập phồng, vẫn còn thở, người khác còn tưởng họ đã chết rồi!

Không biết đã qua bao lâu!

Mấy người kiệt sức mới từ dưới đất bò dậy!

Họ biết nơi này không thể ở lâu.

Cũng không biết những con rắn độc bên dưới có bò lên không.

Nhưng từ tình hình hiện tại mà xem, tạm thời chúng hẳn là không bò lên được!

Sau đó, Chu Tiểu Di và mọi người lại tìm kiếm một lượt ở gần đó!

Cuối cùng, quả thật bị họ phát hiện ra một cửa hang đã bị bịt lại!

Nhưng khi nhìn thấy cửa hang bị bịt này, mấy người lại có một dự cảm không lành.

Lẽ nào đã có người đến đây trước họ rồi sao?

"Có khả năng là tổ tiên của chúng ta đã đến.

Tôi từng thấy trong cuốn sách cổ do tổ tiên nhà tôi để lại, nơi này đã được đánh dấu." "Lúc đó tôi còn không hiểu là ý gì, nhưng bây giờ nhìn thấy nơi này, tôi cảm thấy có khả năng là họ đã đến." Vương Khải Toàn thấy tình hình này, liền giải thích.

Tất cả mọi người cũng coi như thở phào nhẹ nhõm!

Nếu thật sự là như vậy, thì không có vấn đề gì nữa!

Hơn nữa đây cũng là một chuyện rất bình thường!

Dù sao tổ tiên cũng dựa vào nghề này để kiếm sống.

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di và mọi người liền đi vào!

Cửa hang này cũng chỉ nhỏ ở bên ngoài thôi!

Sau khi chui ra, họ nhanh chóng đến một nơi khác.

Trong khoảnh khắc này, họ đều phải nghi ngờ liệu mình có lại gặp phải "quỷ đả tường" không!

Nhưng sau khi quan sát kỹ, họ phát hiện nơi này hoàn toàn khác với lúc nãy.

Hơn nữa, họ phát hiện giữa không trung lại có một chiếc quan tài treo lơ lửng!

Thật là hết chỗ nói!

Mọi người nhìn nhau!

Ai cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

Chiếc quan tài này lại được treo lơ lửng giữa không trung!

Điều này bảo họ làm sao lên đó kiểm tra?

"Nói thật, đi nhiều nơi như vậy, tôi vẫn là lần đầu tiên thấy quan tài treo lơ lửng giữa không trung!" "Cho nên trong này chắc không có thứ gì quan trọng đâu nhỉ." Đến cả một người tham tiền như Vương Khải Toàn mà cũng đã nói là không có đồ tốt, thì thật sự khiến người ta phải nghi ngờ!

Rốt cuộc chuyện này là thế nào!

Quan tài lại được treo lơ lửng giữa không trung!

Chương 1016

Không thể không nói, chuyện này thật sự khá nực cười...

Nhưng đúng vào lúc này!

Chiếc quan tài treo lơ lửng giữa không trung đột nhiên từ từ hạ xuống.

Cảnh tượng này khiến cả bọn sợ chết khiếp, vội vàng tản ra.

Mặc dù trông nó đang hạ xuống từ từ, nhưng không ai dám chắc lát nữa nó có nghiền nát họ ra thành cám không.

Sau khi họ lùi ra xa, chiếc quan tài rơi thẳng xuống đất, phát ra một tiếng "rầm" long trời lở đất, khiến mặt đất rung chuyển mấy lần. 【Thật lòng mà nói, theo chân chị Chu lâu như vậy, đây là lần đầu tiên tôi thấy quan tài treo lơ lửng giữa không trung đấy.】【Người ta thì lơ lửng, còn cái này thì dùng xích sắt treo lên, phải nói là độc nhất vô nhị, vậy mà còn có thể tự mình rơi xuống được.】 Khán giả trên mạng cũng được một phen mở mang tầm mắt cùng với Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di và những người khác từ từ tiến lại gần, phát hiện bên trong có một người đang nằm, cũng mặc một bộ kim bào màu đen. "Đây chẳng phải giống hệt bộ kim bào chúng ta thấy trên cây sao?

Chỉ có điều cái này trông được điêu khắc sống động như thật hơn." Mọi người thấy vậy liền bắt đầu cảm thán!

Tình hình dường như đúng là như vậy!

Họ lại nhìn kỹ hơn một lần nữa, phát hiện mọi chuyện thật sự không hề đơn giản.

Sau khi quan sát cẩn thận, họ cũng không phát hiện thêm thứ gì khác.

Hơn nữa, rút kinh nghiệm từ những lần trước, họ không dám tùy tiện đụng chạm lung tung.

Đương nhiên!

Nếu thật sự có thứ gì quan trọng, họ vẫn sẽ lấy.

Lúc này, miệng của cái xác đột nhiên tự mở ra!

Họ thấy trong miệng nó đang ngậm một viên châu. "Là Xà linh châu!" Vương Khải Toàn vừa nhìn thấy viên châu trong miệng đối phương, hai mắt liền sáng rực lên.

Những người khác có thể không biết đó là thứ gì!

Nhưng Chu Tiểu Di thì biết rất rõ!

Chả trách cô cứ thắc mắc tại sao ở đây lại có nhiều sinh vật biến dị như vậy.

Hóa ra là do ảnh hưởng của Xà linh châu!

Tên của Xà linh châu nghe thì bình thường.

Nhưng trong truyền thuyết, nó mang tà tính cực mạnh, nghe nói nếu tiếp xúc lâu dài, nó sẽ làm thay đổi ngoại hình, sau đó còn có thể thay đổi cả tập tính.

Chẳng lẽ đám đom đóm kia biến dị là vì trước đây chúng từng ở nơi này sao?

Ngay khi Chu Tiểu Di còn đang suy nghĩ, họ phát hiện có một thứ gì đó sáng lấp lánh đột nhiên chui ra từ trong áo bào của cái xác. "Bỏ mẹ, đây chẳng phải là con đom đóm biến dị đó sao?

Mau chạy, nó vậy mà lại trốn trong áo bào của cái xác." Trước khi bỏ chạy, Vương Khải Toàn vẫn không quên mục tiêu chính của chuyến đi lần này là gì, hắn liền giật lấy Xà linh châu.

Lần này, cả nhóm không chạy tại chỗ nữa, vì ở đây có rất nhiều cánh cửa.

Chương 1017

Họ tùy tiện xông vào một cánh cửa.

Đột nhiên, sau lưng họ vang lên tiếng vo ve của một đàn lớn, quay đầu lại thì thấy vô số đom đóm biến dị đã bay về phía họ.

Đúng là muốn lấy mạng người ta mà.

Đám đom đóm này lửa cũng không đốt được, lần trước họ may mắn thoát nạn là vì bên ngoài có sông nước, còn ở đây thì không có gì cả.

Cả bọn chỉ biết cắm đầu chạy, tiện tay cởi áo khoác ngoài quất lia lịa như đuổi ong.

Cách này quả thực có thể đánh bay được vài con, họ cũng không biết bị cắn sẽ ra sao!

Nhưng chắc chắn không phải chuyện đơn giản!

Nặng thì tan thành tro bụi, nhẹ thì chết ngay lập tức.

Gặp phải loại sinh vật kỳ dị này, có thể giữ được toàn thây đã là may mắn lắm rồi.

Cả bọn cứ thế chạy mãi!

Bỗng phát hiện phía trước có một cánh cửa đá đang mở hé, ba người vô cùng ăn ý liền chạy thẳng về phía đó...

Sau khi vào trong, họ còn chưa kịp nhìn xem phía sau có gì, đã vội vàng đóng sập cửa đá lại.

Đám đom đóm biến dị không tiếp tục đuổi theo nữa!

Khi cả ba quay đầu lại!

Họ suýt chút nữa bị cảnh tượng trước mắt dọa cho đứng tim.

Bởi vì trước mặt họ là những đống xác chết chất chồng lên nhau, một vài cái xác còn có hình thù kỳ dị. 【Vãi, hết cả hồn, quả này chắc tối nay mất ngủ quá, cảnh vừa rồi kích thích thật sự.】 【Tôi cũng bị dọa hết hồn, không được rồi, tối nay không dám ngủ một mình, lát phải ôm cháu gái ngủ cùng thôi, sợ quá đi mất.】 Khi thấy những cái xác có hình thù kỳ dị chất đống vào nhau, họ thật sự đã bị dọa cho một phen hú vía!

Nhưng cảnh tượng thế này họ cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy.

Chỉ là do đột ngột quay đầu lại nên thị giác bị sốc!

Vì vậy khó tránh khỏi giật mình!

Bây giờ thì họ chẳng còn cảm giác gì nữa.

Ba người rất ăn ý bước tới, quan sát cẩn thận một lúc rồi nhanh chóng đưa ra kết luận.

Những người này có thể giữ được tư thế hiện tại!

Là vì họ đã hoàn toàn bị rút cạn máu, biến thành xác khô, treo thẳng ở đây!

Họ không dám chạm vào, vì nếu chạm một cái, không biết lớp da có bị bong ra không!

Nếu vậy thì quá đáng sợ. "Không ngờ nơi này lại thật sự dùng để trừng phạt người khác, thấy không?

Những thứ này đều là họ dùng để uy hiếp người khác." "Một số thậm chí còn được dùng để nguyền rủa ai đó, có thể thấy, năm đó để trừng phạt những người này, họ thật sự đã hao tổn tâm tư." "Biết đâu những người này bị chất đống ở đây, có thể là sau khi bị rắn cắn, họ

đã bị mang lên đây." "Sau đó máu tươi của họ bị rút cạn sạch, rồi để họ phơi ở đây, trải qua mấy nghìn năm biến đổi thì trực tiếp hình thành xác khô." Vương Khải Toàn nói mà không hề sợ hãi!

Nhưng hắn không sợ!

Bạn bè trước màn hình lại sợ chết khiếp.

Chương 1018

Họ thậm chí không dám nhìn thẳng, hơn nữa một số cái xác còn có vẻ mặt hung tợn, sau khi họ nhìn kỹ một lúc.

Ở một nơi bị những xác khô này che khuất có một cánh cửa, họ liền đi vào!

Sau đó, họ tiến vào một con đường thông suốt tứ phía.

Con đường đó có rất nhiều ngã rẽ, hoàn toàn không biết nên đi đường nào. "Hay thật, để ngăn chặn những người như chúng ta, họ đúng là đã tốn không ít công sức." "Thấy không, có lẽ họ định dùng cách này để nhốt chúng ta ở đây, khiến chúng ta không thể đi được." Đúng là rất phiền phức, nhìn thấy nhiều con đường như vậy, họ không biết nên chọn đường nào.

Hơn nữa, dù đi con đường nào, chắc chắn cũng sẽ gặp phải những nguy hiểm khác nhau, nhưng Chu Tiểu Di lại không nghĩ vậy.

Cô cảm thấy tất cả mọi thứ chỉ là để đánh lừa họ mà thôi!

Con đường họ phải đi, tuyệt đối chỉ có thể chọn một trong số đó là đúng!

Nếu không, có khả năng sẽ xảy ra nguy hiểm. 【Tôi thấy chị Chu nói chắc là đúng đấy, chúng ta cứ tin chị Chu đi, chị ấy chưa bao giờ nói sai.】 【Vậy nên chị ấy đã nói chắc chắn sẽ có nguy hiểm, thì nhất định sẽ có nguy hiểm.】 Mọi người vẫn khá tin tưởng Chu Tiểu Di!

Họ đều biết những chuyện này không phải nói đùa...

Ngay khi mọi người vẫn còn đang tranh cãi không ngớt, Chu Tiểu Di đã ném thẳng ra một viên bi.

Ngay sau đó, họ nghe thấy một tràng âm thanh lanh canh!

Rồi một vài thanh kiếm bất ngờ phóng ra từ trong đường hầm!

Con đường hầm trước mắt thậm chí còn có dấu hiệu sắp sụp đổ! "Thấy chưa?

Tôi đã nói rồi, chỉ có một lựa chọn duy nhất, xét theo tình hình hiện tại, chúng ta chỉ có thể thử từng con đường một." Bây giờ thực sự rất nguy hiểm, họ cũng không biết nên đi con đường nào trước!

Nhưng hiện tại họ đã thử ra được ba con đường là không thể đi.

Họ lại liên tiếp ném ra mấy viên bi nữa, sau đó lại loại trừ được thêm vài con đường!

Nhưng những con đường còn lại, dù họ loại trừ thế nào cũng vô ích.

Chu Tiểu Di nhìn hai người họ một lúc, rồi dùng bản lĩnh sở trường của mình phân biệt một chút!

Cuối cùng, cô chọn đi con đường ở chính giữa.

Hai người còn lại chỉ có thể đi theo Chu Tiểu Di. "Thật lòng mà nói, tôi thật sự không ngờ lại kinh khủng đến thế, hơn nữa các người không phát hiện ra sao?

Mọi thứ dường như đã có chút thay đổi rồi." Sau khi đi được một lúc, Chu Tiểu Di đột nhiên nói một câu như vậy!

Hai người đàn ông còn lại bất giác ngẩng đầu lên nhìn!

Quả thật đã có sự thay đổi.

Vì lúc nãy họ thấy hai bên vách đá đều là đá bình thường!

Nhưng bây giờ, vách đá hai bên đều đã biến thành màu đỏ như máu.

Giống như được nhuộm bằng máu tươi vậy, đúng lúc này thậm chí còn có thứ gì đó nhỏ giọt xuống.

Chương 1019

Vương Khải Toàn sờ thứ vừa nhỏ xuống đầu mình, giật nảy mình! "Bỏ mẹ, cái quái gì thế này, sao lại đáng sợ vậy." Khi Vương Khải Toàn nhìn kỹ, mới phát hiện đó là máu!

Vương Khải Toàn ngẩng đầu lên.

Máu nhỏ từ phía trên xuống.

Hắn cũng không biết trên đó rốt cuộc là thứ gì!

Hắn bảo hai người kia cũng ngẩng lên xem.

Thế là.

Chu Tiểu Di và những người khác cũng ngẩng đầu lên nhìn!

Nhưng ngay giây tiếp theo, tất cả mọi người đều bị dọa sợ chết khiếp! 【Trời ơi, trời ơi, đáng sợ quá đi mất, tôi ở ngoài xem mà cũng thấy ghê người, không biết trên đó rốt cuộc còn có thứ gì đang chờ họ nữa.】 【Bây giờ thấy họ đang đi lên cầu thang, tôi đã bắt đầu thấy hơi sợ rồi, mọi người nói xem, lúc đầu nơi đó giống như ở trong hang động vậy.】 【Nhưng nơi này rõ ràng là do con người tạo ra, tôi nghi ngờ trên đó chắc chắn có thứ gì đó.】 Khi Chu Tiểu Di và những người khác lật một tấm ván sàn lên và trèo lên!

Họ quả nhiên đã nhìn thấy một thứ gì đó kinh khủng.

Trước mặt họ hiện ra một hồ máu đang sôi sùng sục!

Được rồi, sự thật đã rõ!

Chỗ máu lúc nãy chắc là từ đây mà ra.

Những cái xác khô kia có lẽ đã bị rút cạn máu ở đây rồi mới bị ném xuống dưới.

Nhưng cụ thể là bị ném xuống từ đâu!

Thì họ không thể biết được.

Tóm lại là từng vòng từng vòng một, rất đáng sợ!

Nhưng xét theo tình hình hiện tại!

Dường như cũng không quá kinh khủng như vậy. "Mau xem xem rốt cuộc còn có thứ gì mà chúng ta không biết không." Đúng lúc này, Diệp Phàm vô tình chạm vào một hòn đá!

Hòn đá dịch chuyển một chút!

Hồ máu đột nhiên sôi sùng sục lên.

Sau đó, một cỗ quan tài từ từ nổi lên!

Cỗ quan tài này được làm bằng vàng ròng!

Thứ này còn quý giá hơn nhiều so với cỗ quan tài pha lê lúc nãy...

Nhìn cỗ quan tài vàng óng ánh trước mắt, Vương Khải Toàn và những người khác cũng lập tức lộ ra vẻ mặt tham lam!

Đừng nói là họ!

Khán giả trong phòng livestream cũng vậy. 【Trời ơi, mọi người thấy không, nghèo đói đã giới hạn trí tưởng tượng của chúng ta.

Chương 1020

Xem người ta hưởng thụ chưa kìa.】【Dùng vàng làm quan tài thì thôi đi, lại còn phải ngâm trong hồ máu, đây là phong tục gì vậy.】【Tôi thậm chí còn nghi ngờ, có khi nào họ nghĩ làm như vậy thì có thể tiếp tục sống sót không.】 Lần này Vương Khải Toàn đã không cần Chu Tiểu Di nhắc nhở nữa!

Hắn đã bắt đầu tìm hướng, sau đó thắp nến.

Cả bọn nhìn một lúc mà vẫn không có gì thay đổi!

Hắn hứng chí bừng bừng tiến lại gần hồ máu, nhưng quan tài lại nằm ở chính giữa hồ.

Nếu muốn xuống!

Thì bắt buộc phải xuống hồ máu này!

Như vậy có hơi ghê tởm không.

Nhưng kệ đi, vì tiền, vì muốn xem bên trong quan tài rốt cuộc có gì!

Vương Khải Toàn đã không thể chờ đợi được nữa mà nhảy thẳng xuống.

Chu Tiểu Di vốn định kéo hắn lại!

Nhưng căn bản không kéo nổi!

Đối phương giống như một con ngựa hoang thoát cương.

Thôi được, không kéo được thì cứ để hắn đi!

May mắn là, sau khi Vương Khải Toàn xuống, không có bất kỳ nguy hiểm nào xảy ra.

Chu Tiểu Di lúc này mới hoàn toàn yên tâm!

Họ thấy Vương Khải Toàn đã một mình gắng sức đẩy nắp quan tài ra.

Bên trong quan tài là một người có dung mạo vẫn còn khá nguyên vẹn!

Vương Khải Toàn bây giờ cũng đã hiểu ra.

Họ đã thật sự đến được ngôi mộ của vị đế vương đó!

Vì người đang nằm lúc này!

Chính là vị đế vương mà họ đã thấy trên bích họa. "Hai người các người còn đứng ngây ra đó làm gì, mau qua đây, không qua là có thể sẽ bỏ lỡ cơ hội đấy." "Biết đâu lát nữa thứ này lại bò dậy, các người mau qua xem, tóc của ông ta vậy mà đã bạc trắng, nhưng dung mạo thì một chút cũng không thay đổi." "Hơn nữa tôi sờ thử tay ông ta, cảm giác vẫn còn hơi ấm, đây là chuyện gì vậy?" Còn có thể là chuyện gì nữa?

Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng hiện tại, có lẽ đã hiểu ra rồi!

Chắc là do được ngâm trong hồ máu.

Hơn nữa hồ máu này cũng đang ngâm cả cỗ quan tài vàng!

Máu tươi óng ánh in lên trên, tạo thành những hoa văn tuyệt đẹp.

Chu Tiểu Di cũng giống hệt Vương Khải Toàn, đều nóng lòng muốn gõ một miếng mang ra ngoài!

Nhưng cô không muốn cả người dính đầy máu.

Cô nhìn xung quanh một lúc thì phát hiện có mấy tấm ván gỗ!

Cô và Diệp Phàm hai người qua đó, mang ván gỗ lại rồi bắc qua.

Chương 1021

"Đúng là nghèo mà còn bày đặt, nơi khỉ ho cò gáy này, cái gì cũng không có, hai người các người còn để ý nhiều thế làm gì." "Với lại, lát nữa có nước thì xuống tắm một cái là được chứ gì?" Vương Khải Toàn nói nghe cũng có lý!

Xuống nước tắm một cái, nhưng đâu có dễ dàng như vậy.

Rất nhanh sau đó, cả ba đã quan sát toàn thân người trong quan tài một lượt.

Rồi họ phát hiện trên người này căn bản không có bất kỳ thứ gì đáng tiền!

Chu Tiểu Di không khỏi nghi ngờ.

Chẳng lẽ những thứ trước đó đã bị các tiền bối lấy đi hết rồi sao?

Không thể nào?

Lẽ nào họ sắp công dã tràng rồi sao?... "Tôi không tin là thật sự không có thứ gì cả." Vương Khải Toàn dùng sức lật người đó lại, sau đó họ phát hiện dưới gối đầu của ông ta, có một thứ giống như gối ngọc.

Lấy ra thì thấy có ánh sáng vàng cuộn xoáy bên trong.

Ngay cả người không biết hàng cũng cảm thấy đây chắc chắn là đồ tốt!

Sau đó họ thấy Chu Tiểu Di cầm nó trên tay lắc mấy cái.

Ánh mắt của Chu Tiểu Di đã sững sờ, hơn nữa cô càng khẳng định một điều!

Sở dĩ gây ra nhiều chuyện như vậy, chính là do thứ này gây ra.

"Thấy chưa, nó thật sự rất đáng tiền, chúng ta đến đây lần này, chỉ cần có thứ này là đã lãi to rồi." "Đây là đồ tốt đấy, là thứ mà người ở nhiều nơi, sau khi qua đời, để tránh cho thi thể của họ xảy ra bất kỳ biến đổi nào..." "...thì sẽ kê dưới đầu họ, không ngờ lại không bị những người đến trước lấy đi." "Bây giờ xem ra, thứ quý giá nhất trên người ông ta chính là cái này, hơn nữa tôi có thể nhìn ra." "Vị đế vương này có lẽ cũng không thích những thứ kỳ quái kia, ông ta chỉ cần thứ này thôi, nhưng sao tôi lại cảm thấy ông ta trông vẫn còn là một mỹ nam tử nhỉ." Mọi người bất chợt nghe Chu Tiểu Di nói nhiều như vậy, đột nhiên có chút không quen.

Vì Chu Tiểu Di tuyệt đối sẽ không nói nhiều lời như vậy!

Chu Tiểu Di bây giờ nói nhiều như thế, thậm chí còn trêu chọc một cỗ thi thể.

Điều này thực sự có chút kỳ lạ.

Nhưng sau khi nghe Chu Tiểu Di nói vậy!

Họ cũng càng thêm chắc chắn với suy nghĩ của mình!

Đây thật sự không phải là một thứ đơn giản.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào vật đang lưu chuyển trong tay Chu Tiểu Di.

Cô cũng không nói nhiều nữa!

Ai biết được ở đây còn có thể xảy ra nguy hiểm gì không.

Kẻo đám máu me này lát nữa lại văng cả vào người!

Vì vậy cô trực tiếp mang đồ vật trở về!

Đến nơi an toàn rồi mới từ từ ngắm nghía!

Vương Khải Toàn và những người khác cũng vội vàng trèo ra!

Toàn thân Vương Khải Toàn bốc lên một mùi hôi thối nồng nặc. "Cậu vẫn nên cách xa hai chúng tôi ra một chút đi, đã nói rồi, bảo cậu đừng có xốc nổi nhảy vào, cậu cứ không nghe." "Cậu xem chúng tôi đây, chẳng phải cũng có cách qua đó sao, cậu xem bộ dạng của cậu bây giờ đi, hôi quá." "Hay cậu tìm xem có thứ gì khác không, thay hoặc là tắm rửa một chút đi." Diệp Phàm và Chu Tiểu Di thực sự ghét bỏ bộ dạng hiện tại của Vương Khải Toàn.

Chương 1022

Vương Khải Toàn bất đắc dĩ thở dài, hắn cũng rất muốn thay, nhưng xét theo tình hình hiện tại, dường như không thể thay được.

Họ cũng chỉ có thể tạm thời chấp nhận số phận!

Cứ như vậy, mọi người cùng nhau quan sát kỹ một lúc!

Phát hiện dường như thật sự không có gì đặc biệt. "Thôi bỏ đi, rời khỏi đây trước đã, nơi này cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, tôi luôn có dự cảm không lành." Nếu đã không nghiên cứu ra được gì, vậy thì rời đi trước, Chu Tiểu Di nghĩ vậy.

Sau đó, khi họ vừa định rời đi, thì lời nói miệng quạ đen của Chu Tiểu Di đã ứng nghiệm.

Bởi vì lúc này quan tài bắt đầu rung chuyển dữ dội!

Hơn nữa họ còn phát hiện đám máu kia, vậy mà có thể đẩy cỗ quan tài bằng vàng ra ngoài.

Tiếng loảng xoảng vang lên, dọa cả bọn sợ chết khiếp!

Khi họ muốn rời đi, mới phát hiện nơi họ vừa đến đã bị chặn hoàn toàn.

Đúng là tạo nghiệp!

Nơi này bị chặn rồi, vậy thì họ căn bản không có chỗ nào để chạy...

Lúc này, máu tanh bắn tung tóe về phía họ!

Mùi hôi thối nồng nặc lan tỏa, cả bọn không dám nhìn thẳng.

Vốn tưởng mùi trên người Vương Khải Toàn đã đủ khó ngửi rồi.

Nhưng bây giờ họ mới biết, cái đó căn bản chẳng là gì! "Trời ơi, cái quái gì thế này?

Sao lại lợi hại đến vậy." "Chúng ta mau rời khỏi nơi thị phi này đi, tôi sắp nghi ngờ người trong quan tài có phải sắp bò ra không nữa?" "Nếu không phải năng lực có hạn, tôi đã muốn mang cả cái quan tài thủy tinh vàng, quan tài vàng này về, sau này già rồi thì nằm vào trong." Vương Khải Toàn lúc này vẫn không quên mồm mép, sau đó cả bọn trốn đông trốn tây vẫn bị máu bắn trúng, điều họ may mắn là người bên trong vẫn chưa đứng dậy. "May quá, may quá, tạm thời người trong quan tài vẫn chưa đứng dậy, chúng ta mau chạy thôi." Thế mới nói Vương Khải Toàn đúng là miệng thối.

Hắn thật sự nói gì là ứng nghiệm nấy, hắn vừa nói người bên trong chưa đứng dậy, thì khi họ định tiếp tục bỏ chạy, nắp quan tài vang lên một tiếng "rầm", cỗ quan tài vàng bị bật tung!

Người bên trong đã đứng dậy!

Mái tóc trắng bay phất phơ, phải nói là, quả thực mang lại cảm giác rất khác biệt.

Thêm vào đó là sắc mặt trắng bệch, và vì trông có chút đẹp trai!

Thời gian cũng không để lại dấu vết gì trên khuôn mặt hắn, đột nhiên cảm thấy cũng khá đẹp trai. 【Sao tôi thấy hắn trông hơi giống ma cà rồng nhỉ.】 【Tôi cũng có cảm giác tương tự, tôi thấy họ lúc này dường như đã nhảy vào một thế giới game khác.】 【Chào mừng đến với thế giới ma cà rồng phương Tây, thật sự rất giống ma cà rồng, chỉ là không có hai chiếc răng nanh nhọn hoắt mà thôi.】 "Vương Khải Toàn, tôi phải nói cậu thế nào đây, cậu không thể nói ít đi một chút được à?" "Cậu đúng là nói gì trúng nấy, vừa nãy còn đang ở đây ăn mừng đối phương chưa đứng dậy." "Giờ thì hay rồi, hắn thật sự đứng dậy rồi, đúng là bị cái miệng quạ đen của cậu làm tôi

triệt để phục luôn." Diệp Phàm thật sự không ngờ, Vương Khải Toàn có thể miệng quạ đen đến mức này!

Vương Khải Toàn cũng hối hận, tự tát vào miệng mình mấy cái.

Sao hắn lại mồm mép như vậy chứ?

Họ trơ mắt nhìn đối phương giơ ra móng vuốt sắc nhọn, đâm thẳng về phía họ.

Dọa cả bọn vội vàng bỏ chạy, hơn nữa trên người Vương Khải Toàn có mùi tanh nồng, hắn là người thu hút đối phương nhất.

Đối phương có lẽ đã ngửi thấy mùi máu trong hồ!

Chương 1023

Vì vậy chuyên nhằm vào Vương Khải Toàn, hắn chạy đến đâu đối phương theo đến đó.

Vương Khải Toàn phát hiện có gì đó không ổn, liền vội vàng hét lớn, tại sao lại chỉ nhằm vào một mình hắn. "Thế mới nói bảo cậu đừng nhảy vào hồ máu, cậu lại không tin." "Hắn có lẽ là theo mùi của cậu mới tìm được cậu, bộ dạng của cậu bây giờ, thật sự rất đáng sợ, mau tránh ra, để tôi." Chu Tiểu Di đã đứng trên đường chạy của Vương Khải Toàn!

Cô đứng im không nhúc nhích.

Bảo Vương Khải Toàn mau tránh ra!

Một mình cô đối phó!

Chỉ thấy Chu Tiểu Di cầm một khẩu súng bắn tỉa trong tay, nhắm vào tên "bánh ú thịt" đang đuổi theo Vương Khải Toàn!

Cô nhắm chuẩn rồi bắn thẳng vào đầu hắn một phát "đoàng".

Tiếng súng vang lên, bắn thủng một lỗ!

Chỉ tiếc là, nhìn bộ dạng của đối phương, dường như không bị ảnh hưởng nhiều lắm.

Chỉ là hành động hơi chậm lại một chút!

Chu Tiểu Di lại tiếp tục bắn vào vị trí tim, Diệp Phàm bên kia cũng có hành động tương tự.

Anh ta cũng lấy ra khẩu 98K trong tay bắn về phía đối phương...

Dưới sự hợp lực của hai người, cuối cùng họ cũng đã hành hạ kẻ đuổi theo Vương Khải Toàn như một tên ngốc, người đầy thương

tích.

Và hắn cũng rơi thẳng xuống hồ máu!

Thấy vậy, Vương Khải Toàn mới miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm!

Vừa rồi thật sự quá nguy hiểm. "Chà, cuối cùng cũng giải quyết xong, vừa rồi chỉ đuổi theo một mình tôi, dọa chết tôi rồi, tôi còn tưởng mình sẽ bị đuổi bao lâu nữa chứ." Chu Tiểu Di đi tới, vỗ vai hắn. "Như vậy không phải tốt sao?

Vừa hay để cậu rèn luyện một chút, coi như giảm béo." Vương Khải Toàn không đồng tình mà đảo mắt một cái, thế này mà coi là giảm béo, ai thích giảm béo thì cứ giảm, hắn Vương Khải Toàn không cần. 【Vẫn là chị Chu, cái miệng này thật sự rất độc, hơn nữa người vừa rồi tuy đẹp trai, nhưng chúng ta phải lý trí chứ.】 【Người đẹp trai đến mấy cũng không thể động lòng ngay được đúng không?

Chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút.】 【Điều này chính là để cảnh báo chúng ta, những thứ càng đẹp đẽ càng phải cảnh giác, nếu không, chết lúc nào không hay.】 Sau khi Chu Tiểu Di và những người khác tạm thời giải quyết xong thứ trong quan tài!

Họ bắt đầu tiếp tục tìm lối ra.

Nhưng họ không hề lơi lỏng cảnh giác.

Dù sao thì thứ đó chỉ rơi xuống hồ máu.

Cũng không biết rốt cuộc có bị họ thực sự giải quyết hay không!

Biết đâu lát nữa lại đột nhiên bò lên thì sao.

Vì vậy, nhiệm vụ cấp bách hiện tại.

Là nhanh chóng tìm lối ra và rời khỏi đây!

Tuy nhiên, sau khi mọi người tìm kiếm cẩn thận một lúc, vẫn

không phát hiện ra lối ra.

Chương 1024

Họ chỉ có thể nhìn về phía nơi lúc nãy, dùng sức lay mấy cái, vẫn không có động tĩnh gì.

Vương Khải Toàn không tin vào tà ma, hắn mạnh mẽ nhảy qua đó giẫm một cái!

Sau đó, tấm ván sàn mà hắn giẫm phải đột nhiên mở ra.

Cả người hắn không hề phòng bị mà rơi thẳng xuống, điều này dọa Diệp Phàm và Chu Tiểu Di sợ chết khiếp.

Nhưng người đã rơi xuống rồi, họ còn có thể làm gì?

Hai người đi tới nhìn xuống dưới, gọi mấy tiếng.

May mắn là họ nghe thấy tiếng trả lời của Vương Khải Toàn, nếu không cả hai cũng không biết Vương Khải Toàn hiện tại ra sao nữa. "Nơi này hình như hơi khác so với chỗ lúc nãy, kỳ lạ lắm, hai người mau xuống xem đi?" Vương Khải Toàn hét lên với hai người phía trên, hai người nhìn nhau một cái rồi cũng nhảy xuống.

Quả thật là khác, nơi này không cao chút nào, và cũng hoàn toàn khác với những gì họ thấy lúc nãy.

Giống như lời Vương Khải Toàn nói, họ dường như lại đến một mật đạo mới.

Sau khi cả ba quan sát một lượt, trên bích họa có đủ loại vết cào!

Xem ra nơi này là nơi giam giữ những người sống. "Nơi này có lẽ dùng để giam giữ những người chưa bị rắn cắn, cũng chưa bị rút cạn máu, chưa bị làm thành xác khô." "Vì vậy họ mới cào nơi này thành ra thế này, đương nhiên, cũng không loại trừ." "Còn có những khả năng khác, ví dụ như có sinh vật kỳ lạ nào đó sống ở nơi này, lát nữa chú ý

một chút." Chu Tiểu Di không phải đang nói những lời giật gân, cô chỉ nhìn vào bức tường bị cào xước, thiện ý nhắc nhở hai người.

Họ cũng không dám lơ là, mỗi người đều cầm một khẩu 98K, cẩn thận đi về phía trước.

Họ dường như thật sự nghe thấy tiếng gì đó, tiếng lanh canh, càng đi về phía trước tầm nhìn càng rộng, họ đến một nơi.

Bốn phương tám hướng đều có những ngọn lửa khổng lồ!

Vừa bước vào nơi này, họ cảm thấy như đang bị lửa nướng...

Chu Tiểu Di cảm thấy nóng vô cùng!

Vương Khải Toàn thì mồ hôi chảy ròng ròng! "Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?

Sao lại nóng thế này, mà nhìn những ngọn lửa này..." "...cũng không đến mức nướng chúng ta thành ra thế này, có gì đó kỳ lạ." Chu Tiểu Di ngẩng đầu nhìn, phía đối diện họ, có một hình mặt trời.

Nếu cô không đoán sai, hình mặt trời này có lẽ là một biểu tượng đặc trưng của thời kỳ đó, giống như thánh vật vậy. "Nơi này nóng như vậy, chắc chắn là có lý do, họ từ trước đến nay đều tín ngưỡng hình ảnh thần mặt trời." "Các ngươi nhìn xem, có phải rất khác biệt không." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ nhìn một lượt, quả thật bốn phương tám hướng, toàn bộ đều là hình mặt trời.

Họ thậm chí còn nghi ngờ sở dĩ họ nóng như vậy, chẳng lẽ là vì những mặt trời này sao.

Nhưng lại cảm thấy lý do này có hơi không đáng tin, những mặt trời này đều là giả.

Sao có thể khiến họ trở nên nóng như vậy, chuyện này nói ra cũng không ai tin. 【Vậy mà có nhiều hình mặt trời thế, tôi thậm chí còn

nghi ngờ cái nóng của họ, chẳng lẽ có liên quan đến những hình này sao?】【Tôi cũng nghĩ vậy, dù sao thì ở đây chuyện gì cũng có thể xảy ra, ngay cả những người đã chết cũng có thể sống lại.】【Tuy họ không phải sống lại theo đúng nghĩa, có thể là do bị một yếu tố nào đó tác động, cũng có thể là do oán khí còn sót lại của họ.】【Nhưng tôi cảm thấy ở đây, thật sự cái gì cũng có thể xảy ra, vì vậy cũng không loại trừ khả năng thật sự là những mặt trời trên tường, chúng phát ra nhiệt độ.】【Thà tin là có còn hơn không, tôi cũng cảm thấy mặt trời này có chút kỳ lạ.】【Chúng ta cứ xem tiếp xem chị Chu và mọi người sẽ gặp phải chuyện gì đi.】Chu Tiểu Di ban đầu cũng không tin, nhưng cho đến khi cô đi tới, trước hình mặt trời lớn nhất đối diện họ.

Cô đưa tay ra sờ thử, phát ra tiếng "xèo xèo", thậm chí còn ngửi thấy mùi khét.

Chu Tiểu Di nhanh chóng rụt tay lại, mới không có nguy hiểm gì xảy ra tiếp.

Nếu không, e rằng tay cô đã bị nướng chín rồi.

Chương 1025

Hai người còn lại dĩ nhiên cũng nghe thấy âm thanh, cũng ngửi thấy mùi khét, nhìn Chu Tiểu Di với vẻ mặt phức tạp. "Nhìn gì chứ, tôi đâu có cố ý, là do bên trong này có nhiệt lượng." "Lúc đầu tôi còn tưởng đây chỉ là khắc họa thôi, không thể là mặt trời thật được, hiện thực đã phũ phàng cho tôi biết, nó là mặt trời thật." Thực ra cô không cần giải thích, những người còn lại cũng đã biết, tiếng "xèo xèo" vừa rồi họ cũng đã nghe thấy, phải nói thật, đây cũng là một chuyện mà họ không ngờ tới. "Rốt cuộc đây là nguyên lý gì, tại sao nó lại trở nên nóng bỏng như vậy." Bây giờ nguyên nhân bên trong là gì, không ai biết, chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì, nếu không cũng không thể nóng đến vậy.

Chu Tiểu Di liếc nhìn những nơi khác, cô nhanh chóng nhận ra tình hình không ổn, đây chẳng phải là họ đang tự tìm đường chết sao?

Cô cảm thấy không phải vì những hình mặt trời này mà nóng như vậy, mà là vì nơi họ đang đứng.

Xung quanh tường đều là dung nham!

Đúng, không sai!

Chính là loại dung nham nóng chảy khi luyện sắt, cũng có thể nói thẳng là dung nham núi lửa.

Hóa ra đây không phải là một con đường thoát hiểm...

Nơi này có khả năng là bẫy được thiết kế để ngăn chặn kẻ gian xâm nhập mộ chủ thực sự.

Nếu kẻ nào tham lam lấy chiếc gối ngọc kia rồi bỏ chạy, hắn sẽ lập tức rơi xuống đây.

Sau đó, nham thạch sẽ phun trào, nung chảy kẻ đó thành một vũng nước.

Sắc mặt Chu Tiểu Di trở nên vô cùng khó coi.

Hai người kia thấy vẻ mặt trầm trọng của cô thì hoang mang, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Họ đoán Chu Tiểu Di chắc chắn đã biết điều gì đó.

Chu Tiểu Di cũng không muốn giấu giếm, ngập ngừng nói: "Hai vị, tôi có một tin rất xấu muốn thông báo.

Vị trí chúng ta đang đứng hiện tại... rất có khả năng nằm ngay trong lòng một ngọn núi lửa chứa đầy dung nham.

Mọi người hiểu ý tôi chứ?" Đây chẳng phải là nói nhảm sao?

Bọn họ đương nhiên hiểu, ý là bọn họ đang thực sự đứng giữa đống dung nham.

Nếu vậy thì chẳng phải bọn họ sẽ bị nung chảy, chết không toàn thây sao?

Thảo nào nơi này lại sạch sẽ đến thế, hóa ra là sau khi thiêu rụi mọi thứ thì tro bụi cũng tan biến hết. 【Chu tỷ nói thật hả?

Chỗ này lại được bao bọc bởi nham thạch sao?

Nếu thật là vậy...】 【Thế thì lát nữa tường vỡ ra, nham thạch tràn vào, bọn họ chết chắc rồi còn gì.】 【Không ngờ lại nguy hiểm thế này, cứ tưởng map này an toàn chứ.

Xem ra Chu tỷ và đồng đội phải tìm lối thoát ngay, không là 'đăng xuất' tại chỗ đấy.】 Chu Tiểu Di không đợi họ nói nhiều, lập tức bắt tay vào tìm đường.

Thấy hai người kia vẫn còn đang ngơ ngác vì sợ hãi, cô vội quát lên nhắc nhở bọn họ đừng đờ ra đó nữa mà mau tìm lối ra.

Nghe tiếng Chu Tiểu Di, hai người mới sực tỉnh, vội vàng sục sạo tìm kiếm.

Chẳng mấy chốc, họ phát hiện một chút manh mối, nhưng không dám đập vỡ tường ngay vì không biết điều gì đang chờ đợi phía sau.

Đúng lúc đó, họ nhìn thấy ở một góc không xa, vách tường đã nứt ra một khe nhỏ, dòng nham thạch nóng chảy đỏ rực bắt đầu rỉ ra.

Chương 1026

"Vãi thật, mau tìm lối ra!

Nó bắt đầu chảy ra rồi, không ngờ thứ này lại kinh khủng đến thế!" Nhiệt độ ngày càng tăng cao, nỗi sợ hãi bao trùm lấy cả nhóm.

Liệu họ có bỏ mạng tại đây không?

Chu Tiểu Di lúc này không còn lo nghĩ được nhiều nữa.

Quan sát một vòng, chỉ có vị trí này tạm thời an toàn.

Cô quyết định đánh cược, đập mạnh vào một viên gạch trên tường.

Không có tiếng cửa mở như dự đoán, thay vào đó, một phiến đá lớn từ trên trời giáng xuống, được treo bởi những sợi dây cáp chắc chắn.

Ý là bảo họ nhảy lên đó sao?

Không cần ai bảo ai, cả ba người phối hợp ăn ý, nhảy phắt lên phiến đá.

Vừa nhảy lên xong, bức tường bên kia vỡ toang tạo thành một lỗ hổng khổng lồ, nham thạch ồ ạt phun trào như thác đổ.

Phiến đá chở họ từ từ di chuyển lên cao, không biết sẽ dẫn đến đâu, nhưng ít nhất cũng tốt hơn là ở lại chờ chết.

Khi phiến đá đang kéo họ lên, tai nạn bất ngờ xảy ra.

Một sợi dây cáp đột nhiên đứt lìa!

Có lẽ do niên đại quá lâu đời nên nó đã mục nát. "Rắc" một tiếng, sợi dây đứt phựt...

Ngay lúc đó, sợi dây cáp ở góc đối diện cũng phát ra tiếng "rắc" rồi đứt theo!

Hiện tại chỉ còn hai sợi dây chéo nhau là tạm ổn.

Nhưng ba người họ đứng trên đó chao đảo dữ dội, không thể giữ thăng bằng.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Chu Tiểu Di nhanh tay tung dây móc câu trong tay lên miệng hang phía trên.

Miệng hang lúc này đã đóng lại, nên cô tạm thời có thể mượn lực để giữ phiến đá ổn định. "Mẹ ơi, dọa chết em rồi, cứ tưởng Bàn gia ta tiêu đời rồi chứ." Sau khi lấy lại thăng bằng, phiến đá lại từ từ dâng lên.

Một lát sau, họ đã lên đến nơi an toàn.

Chưa biết phía trước có thứ gì kỳ quái đang chờ đợi, nhưng ít nhất hiện tại không có nguy hiểm gì.

Mọi người tranh thủ quan sát xung quanh.

Tuy nhiên, chỉ một lúc sau, họ phát hiện có điều không ổn.

Không khí ở đây dường như rất loãng.

Vừa đứng một chút mà đã cảm thấy khó thở.

Mấy người nhìn nhau, cảm thấy tình hình rất tệ, cần phải rời khỏi đây ngay lập tức.

Nhưng muốn rời đi thì phải tìm được lối ra.

Cố nén cảm giác ngạt thở, họ chia nhau đi tìm đường.

Chương 1027

May mắn thay, họ nhanh chóng tìm thấy một lối thoát và vội vã bò qua đó. "Suýt chút nữa thì chết ngạt, cái chỗ quỷ quái đó chẳng có tí không khí nào." "Cũng may phút chót chúng ta tìm được đường, không thì chết dí ở đó rồi." Sang đến nơi có không khí, ai nấy đều há miệng thở dốc tham lam.

Thật không ngờ lại có một nơi chân không như vậy, suýt chút nữa thì "đoạn khí".

Chu Tiểu Di cũng không lường trước được tình huống này.

Sau khi thở lại bình thường, cả nhóm mới hoàn hồn. "Vừa rồi đúng là ngàn cân treo sợi tóc.

Không ngờ lại tồn tại nơi như thế, may mà chúng ta chạy nhanh, chứ ở lại thêm chút nữa là đi gặp Diêm Vương rồi." 【Thảo nào họ bảo không có không khí, thì ra là môi trường chân không, ở đó lâu là thiếu oxy chết não ngay.】 【Không ngờ map game lại thiết kế chi tiết thế, nhìn qua thì thấy bình thường mà lại nguy hiểm vậy.】 【Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Chắc họ không chém gió đâu, nhìn mặt tái mét thế kia cơ mà.】 Mọi người đang bàn tán thì chợt nhớ ra mục tiêu ban đầu là đến Vân Thiên Cung.

Trong tưởng tượng của họ, Vân Thiên Cung phải là nơi tráng lệ như thiên đình... 【Ở cái chốn này người thường sao mà phân biệt được, tôi thấy nhóm Chu tỷ sống sót được đến giờ là quá đỉnh rồi.】 【Chuẩn, đổi là người khác chắc 'bay màu' từ lâu rồi.】 【Thôi xem tiếp đi, không biết vị trí hiện tại của họ có biến cố gì không.】 【Lúc nãy chạy bán sống bán chết, không khéo lao vào cửa tử cũng nên.】

Việc xác định sinh môn hay tử môn vẫn luôn là lựa chọn của Chu Tiểu Di và đồng đội.

Không biết lần này nơi họ đặt chân đến là đâu, khán giả ai nấy đều hồi hộp chờ đợi.

Khi Chu Tiểu Di và mọi người hoàn hồn, quan sát kỹ lại thì thấy mình đang ở trong một không gian mênh mông bát ngát.

Họ phát hiện ra mình dường như đã lên đến đỉnh núi.

Nhưng nếu đã đến đỉnh, tại sao lại chẳng thấy gì cả? "Không thể nào!

Chẳng lẽ chúng ta lặn lội đến đây chỉ để lấy cái gối ngọc?

Tuy nó cũng đáng tiền đấy, nhưng không thể nào chỉ có thế được!" Vương Khải Toàn không tin vào điều này.

Mắt thấy đã lên đến đỉnh cao nhất mà lại chẳng có gì, đây chẳng phải là trêu ngươi bọn họ sao?

Ai mà chịu nổi chứ, ít nhất là hắn không chịu.

Cả nhóm nhìn kỹ lại lần nữa, vẫn không phát hiện điều gì đặc biệt.

Vương Khải Toàn thực sự không hiểu nổi, hắn không cam tâm, gõ lung tung vào vách núi nhưng cũng chẳng có cơ quan hay lối mở nào. 【Nhìn lão Vương kìa, có vẻ cay cú lắm.

Phải tôi tôi cũng cay.】 【Kiểu này chắc là không có gì thật rồi, tiếc quá, tốn bao nhiêu máu mới lên được đây mà công cốc.】 Đổi lại là bất kỳ ai cũng sẽ tức giận thôi, nên khán giả rất thông cảm với Vương Khải Toàn.

Dù nôn nóng nhưng hắn vẫn kiềm chế, chờ đợi một kỳ tích.

Đúng lúc này, một tiếng "Rầm" kịch liệt vang lên.

Mọi người quay sang phía Diệp Phàm, phát hiện bên đó vừa chạm vào thứ gì đó khiến mặt đất nứt ra một cái động lớn.

Nhìn thấy cái hang khổng lồ lộ ra, ai nấy đều kinh ngạc. "Tình huống gì đây?

Chẳng lẽ chui vào đây sẽ có thu hoạch bất ngờ?" Vương Khải Toàn và mọi người chui vào, thấy bên trong phủ đầy bụi, dường như đã rất lâu không có người lui tới.

Khác hẳn bên ngoài sạch sẽ không một hạt bụi.

Chương 1028

Mấy người vừa vào đã bị bụi sộc lên mũi ho sặc sụa, phải lùi lại.

Đợi bụi tan bớt, họ mới tiếp tục đi lên.

Đi mãi, đi mãi, đột nhiên họ đặt chân lên đỉnh núi thật sự... "Rốt cuộc là sao?

Tại sao đây chỉ là một con đường dẫn lên đỉnh núi?

Chẳng có gì đặc biệt cả?" Mọi người ngỡ ngàng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Phong cảnh trên đỉnh núi rất đẹp, nhưng lại có vẻ kỳ quái.

Chu Tiểu Di lại không nghĩ đơn giản như vậy.

Cô cho rằng mọi chuyện đều có nguyên do, chắc chắn ẩn chứa bí mật gì đó. "Mọi người đừng hoảng, để tôi xem kỹ lại đã.

Tôi cảm giác mọi thứ ở đây đều có liên hệ với nhau.

Mọi người nhìn phương hướng xem, Đông Tây Nam Bắc, có thể nói là hoàn toàn khác biệt." Nghe Chu Tiểu Di nói, họ quan sát kỹ lại.

Quả đúng như lời cô, phương hướng ở đây dường như thay đổi, mọi thứ bỗng chốc trở nên thông suốt. "Tôi hiểu rồi!

Ý cô là, thực ra đây chưa phải là mộ chủ, nơi này chỉ là một cái 'nghi mộ' (mộ giả/thế thân)?" "Ngày xưa người ta hay làm mộ giả để tránh bị trộm mộ hoặc phá hoại, nên luôn đẩy cái thế thân ra trước mặt.

Kể cả chết rồi cũng không muốn để yên cho cái thế thân đó." Nghe Vương Khải Toàn giải thích cũng khá có lý.

Mấy người nhìn theo hướng Chu Tiểu Di chỉ.

Phía trước có một ngọn núi không cao cũng không thấp, cô nói: "Nơi đó mới chính là mộ chủ thực sự." "Hóa ra nãy giờ chúng ta làm công cốc à?

Giờ lại lòi ra thêm một cái mộ chủ nữa." "Kể cũng buồn cười thật, nhưng sự thật rành rành ra đó rồi, đành chấp nhận thôi." Mọi người cảm thấy chuyện này thật khó tin, nhất thời chưa thể chấp nhận ngay được, nhưng không chấp nhận cũng không có cách nào khác. "Chúng ta đúng là lãng phí thời gian, bị lừa đến cái nơi thế thân khỉ ho cò gáy này." "Nghĩa là vị nữ tử kia đến cuối cùng cũng chỉ được chôn ở nơi thế thân, còn những thứ quý giá đều ở chỗ khác sao?" "Hai bên nhìn nhau từ xa, thật đáng hận.

Hay là chúng ta mau xuống núi rồi đi sang bên kia đi." Quay lại đường cũ là không thể, họ đành tìm đường khác xuống núi từ phía bên này.

May mắn thay, họ tìm thấy một con đường mòn rất kín đáo, dường như là do những người xây mộ năm xưa để lại.

Tuy đã mờ nhạt theo năm tháng nhưng vẫn có thể đi được.

Cả nhóm lần mò từng bước xuống núi.

Đến chân núi, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Bị lừa một vố đau điếng, thật xui xẻo.

Cũng may cái gối ngọc là hàng thật.

Ít nhất chuyện đó không lừa họ.

Nếu gối ngọc là thật, chứng tỏ chủ nhân ngôi mộ này cũng được đối đãi hậu hĩnh đôi chút. "Điều này làm tôi không khỏi cảm thán, đáng thương nhất vẫn là người con gái ấy, cuối cùng chẳng nhận được gì tốt đẹp, còn bị biến thành công cụ để người khác thương hại." Cùng là phụ nữ, Chu Tiểu Di đương nhiên hiểu rõ cảm giác bị

biến thành công cụ.

Chương 1029

Chuyện này khiến họ không dám nghĩ nhiều nữa.

Cả nhóm tiếp tục tiến bước.

Rất nhanh, họ đã đến khe núi giữa hai ngọn núi.

Nhưng muốn qua bên kia lại là cả một vấn đề.

Chắn ngang trước mặt họ là một con sông lớn chảy xiết.

Không có cầu, cũng chẳng có thuyền bè gì cả.

Xem ra lại phải "tự cung tự cấp" rồi. "Số chúng ta đen thật, không cầu không thuyền, chẳng lẽ phải chặt cây làm bè mà chèo qua?" Vương Khải Toàn nhìn quanh quất, chẳng thấy lối đi nào khác.

Chu Tiểu Di nhìn những bụi trúc mọc um tùm gần đó, gật đầu.

Có vẻ họ thực sự phải tự tay làm tất cả từ con số không. 【Hahaha, trải nghiệm chân thực quá, còn phải đóng thuyền nữa chứ. Game này được đấy.】【Càng lúc càng thực tế, tôi muốn xem họ có đóng được cái thuyền ra hồn không hay chỉ là mấy cây trúc buộc lại.】【Đừng tưởng dễ, người thường không làm nổi đâu, không biết nhóm Chu tỷ có biết làm không.】 Chu Tiểu Di nhìn quanh, đành chấp nhận số phận.

Ba người dùng dụng cụ chặt trúc, dùng dây thừng buộc lại.

Một lát sau, một chiếc bè trúc đơn sơ đã hoàn thành.

Thả xuống nước thấy nổi được, họ mới yên tâm leo lên.

Chu Tiểu Di, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm mỗi người cầm một cây sào trúc, định chèo qua sông.

Nước sông chảy cuồn cuộn, không biết họ có qua nổi bờ bên kia không.

Nhìn tình hình có vẻ khó khăn.

Quả nhiên, chèo rất tốn sức, chiếc bè cứ trôi theo dòng nước.

Họ chỉ còn biết hy vọng mượn sức nước để trôi dạt vào bờ bên kia, dạt vào đâu cũng được. "Tình hình này cũng tạm ổn, chỉ sợ lát nữa dưới sông xuất hiện thứ gì đó, ví dụ như... cá ăn thịt người chẳng hạn." Vương Khải Toàn đúng là "miệng quạ đen".

Hắn vừa dứt lời, hai người kia lập tức quay sang nhìn hắn chằm chằm với ánh mắt lạnh lẽo.

Biết mình lỡ lời, Vương Khải Toàn cười gượng, ngậm miệng lại: "Tôi... tôi nói bừa thôi mà.

Chỗ này làm gì có cá ăn thịt người?

Với lại nước trong thế kia cơ mà." Hắn biết thừa hai người kia lườm mình là vì cái miệng xui xẻo này.

Lần nào hắn nói gở là y như rằng linh nghiệm, nên ai cũng sợ.

Vương Khải Toàn đành ngoan ngoãn im lặng, cắm cúi chèo thuyền.

Con sông vốn không rộng, nhưng vì dòng chảy bất lợi nên chèo mãi vẫn không sang được bờ.

Chương 1030

"Xem ra phải tăng tốc thôi, hoặc là ném cái móc câu sang bên kia, móc vào cái cây lớn nào đó, rồi mượn lực kéo bè qua.

Chứ cứ thế này thì đến Tết Công-gô mới sang được bờ." Chu Tiểu Di thấy cứ đà này không ổn bèn đưa ra đề nghị.

Hai người kia gật đầu tán thành.

Phải nhờ ngoại lực mới thắng được dòng nước xiết. "Được, nhưng có nắm chắc không?

Xa thế liệu có ném tới không?

Mà ném tới cũng chưa chắc móc trúng." Vương Khải Toàn tự biết mình không có khả năng đó.

Diệp Phàm bên kia cũng lắc đầu.

Cả hai dồn ánh mắt hy vọng về phía Chu Tiểu Di.

Thấy vẻ mặt bất lực của họ, Chu Tiểu Di lấy trong ba lô ra cuộn dây thừng có gắn móc sắt sắc nhọn.

Cô bảo hai người kia ngồi thấp xuống để lấy không gian.

Chu Tiểu Di canh chuẩn thời cơ, tung mạnh dây móc sang bờ bên kia. "Vút" một tiếng, móc sắt găm chặt vào một thân cây lớn.

Hai người kia thấy thao tác điêu luyện của cô thì thầm thán phục.

Không ngờ Chu Tiểu Di lại lợi hại đến mức này. 【Đấy, vẫn cứ là Chu tỷ của tôi, quá đỉnh, ném một phát ăn ngay.】 【Nhìn bả ném nhẹ nhàng như không, đúng là cao thủ ẩn mình.】 【Chuẩn, mọi người tém tém lại đừng để Chu tỷ bị 'chiêu hắc' (hút antifan).】 【Mấy đứa antifan lúc nãy đâu rồi?

Sáng mắt ra chưa?

Chu tỷ người ta ánh mắt sắc lẹm thế kia cơ mà.】【Bọn antifan thì chấp làm gì, thấy người ta giỏi thì ganh tị thôi.

Thế giới này người giỏi nhiều lắm, tại bọn chúng không chịu nỗ lực thôi.】【Đúng, lũ đó toàn trốn sau bàn phím gõ lạch cạch trong cái phòng trọ tăm tối nào đó, cuộc sống thực tế chắc nát bét.】Đám antifan trên mạng không biết sao lại bắt đầu công kích Chu Tiểu Di.

Đợt trước đã bị fan cứng của cô "dạy dỗ" một trận, giờ lại ngoi lên.

Lần này fan của Chu Tiểu Di cũng không khách khí, chửi cho bọn chúng vuốt mặt không kịp, sợ đến mức lặn mất tăm.

Quay lại với nhóm Chu Tiểu Di, nhờ sợi dây thừng, cuối cùng họ cũng cập bến an toàn.

Vừa đặt chân lên bờ, họ đã cảm nhận được một áp lực vô hình chưa từng có.

Nơi này quả là một vùng phong thủy bảo địa.

Chu Tiểu Di và hai người kia nhìn nhau, rồi thận trọng tiến về phía trước.

Họ nhìn thấy một cửa hang đã bị thuốc nổ phá hủy.

Không biết là do ai làm, chẳng lẽ có người chơi khác đã đến đây làm nhiệm vụ?

Ba người trao đổi ánh mắt rồi nhanh chóng chạy tới.

Cửa hang bị nổ sập gần như lấp kín lối đi.

Họ phải hì hục dọn dẹp đống đất đá mới miễn cưỡng chui qua được.

Chương 1031

"Kẻ nào mà thất đức thế, đến rồi thì thôi đi, còn phá hoại thế này.

Lát nữa mà gặp bọn chúng, Bàn gia ta sẽ cho ăn 'thủy lôi'." "Đừng đoán mò vội, chưa chắc đã là do người khác phá đâu.

Biết đâu chỗ này bị sập vì nguyên nhân khác?

Chúng ta cứ vào trong xem sao đã.

Có khi bên trong chứa thứ gì đó cực kỳ nguy hiểm nên người xưa mới phải đánh sập cửa hang." Chu Tiểu Di vẫn giữ được sự bình tĩnh.

Cô biết rõ nơi này đã biến thành bộ dạng này thì chắc chắn không đơn giản, chỉ sợ bên trong có thứ gì đó khủng khiếp.

Dọn đá xong, họ từ từ tiến vào.

Vừa bước vào, từng luồng gió âm u lạnh lẽo thổi thốc ra khiến cả ba rùng mình ớn lạnh.

Nhưng họ không dừng bước.

Đi được một đoạn, họ đến một lối đi ẩm ướt, nước nhỏ tong tong.

Nơi này tối đen như mực.

Mọi người nhìn nhau, châm đuốc và bật đèn pin lên đi tiếp.

Càng vào sâu càng yên tĩnh và tối tăm, chỉ nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt. "Chỗ này âm u ghê rợn quá, không biết lát nữa có con gì nhảy bổ ra không.

Mọi người nhìn kìa, đây là ám đạo được xây từ rất lâu rồi, chắc là do đám người đi tìm kho báu ngày xưa đào.

Phải cẩn thận, đừng để dính bẫy." Vương Khải Toàn là người có

kinh nghiệm, nhìn qua là biết ngay nên vội nhắc nhở.

Hai người kia gật đầu, tin tưởng vào phán đoán của hắn.

Họ rảo bước nhanh hơn, quan sát kỹ lưỡng và tìm được đường đi giữa hệ thống hầm ngầm chằng chịt.

May mà đường cũng dễ nhớ.

Có lẽ để thuận tiện cho việc đi lại, người xưa đã bố trí rất nhiều đèn dầu dọc lối đi.

Họ vừa châm lửa vào một cái, "Phù" một tiếng, cả hàng đèn dầu tự động bốc cháy sáng rực. "Chắc do bấc đèn được nối với nhau, chỉ cần châm một cái là cháy cả dây chuyền." Chu Tiểu Di giải thích khi thấy hai người kia giật mình.

Ba người lần theo ánh đèn đi tới.

Chẳng bao lâu, họ đứng trước một cánh cửa đá.

Trên cửa dính đầy những túm lông tóc gì đó, không rõ là tóc người hay lông thú, nhìn rất buồn nôn.

Xung quanh giăng đầy mạng nhện, chứng tỏ đã hoang phế từ rất lâu. "Nhiều mạng nhện thế này, chắc đám người kia đào không được gì nên bỏ đi rồi." Vương Khải Toàn thử đẩy cửa đá, nhưng không nhúc nhích.

Ba người bèn hợp sức cùng đẩy. "Rầm" một tiếng, cánh cửa đá bất ngờ đổ ập xuống đất.

Họ không tin mình lại khỏe đến thế.

Chương 1032

Nhìn kỹ lại mới thấy, hóa ra cánh cửa này vốn đã bị phá hỏng từ trước, chỉ được ai đó dựng tạm lên che miệng hang, bụi bám lâu ngày giữ nó đứng vững, giờ bị tác động nhẹ là đổ ngay. "Xem ra bên trong có thứ gì đó quan trọng nên họ mới tốn công dựng cửa lại che đi như thế.

Lát nữa vào trong phải cẩn thận, súng ống chuẩn bị sẵn sàng, đừng để làm cảnh đấy." Nghe Chu Tiểu Di nhắc nhở, Vương Khải Toàn ngượng ngùng sờ mũi.

Hắn biết cô đang ám chỉ mình.

Cũng phải, hắn hay bị giật mình hoảng hốt, nhiều lúc sợ quá quên cả việc mình đang cầm vũ khí trong tay. "Bớt nói nhảm đi, tôi quên là vì lần nào cũng bị lũ quái vật rượt chạy té khói.

Hai người toàn đứng xem kịch hay, tôi một mình cân team sao nổi.

Mấy người cứu tôi là đúng rồi, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, sau này tích đức thăng thiên chứ không phải xuống địa ngục đâu." Hai người kia nghe hắn luyên thuyên thì chỉ muốn đấm cho một cái, nhưng cũng thấy buồn cười. "Được rồi, bớt mồm đi ông tướng.

Cẩn thận đi vào trong xem có gì đang đợi chúng ta." Cả nhóm tiếp tục tiến sâu vào bên trong.

Càng đi, không khí càng trở nên quỷ dị.

Dù có ánh lửa chiếu sáng nhưng chập chờn không ổn định.

Có những khoảnh khắc, họ cảm giác như sắp có thứ gì nguy hiểm lao ra từ bóng tối.

Cuối cùng, không có chuyện gì quá kinh khủng xảy ra, họ bước

vào một đại điện rộng lớn.

Mọi người nhìn chậu lửa khổng lồ trước mặt, tất cả đều chìm vào trầm tư.

Không biết tiếp theo, họ sẽ phải đối mặt với điều gì đây?...

Mấy người bọn họ quan sát xung quanh một chút để xem có điều gì khả nghi không, hiện tại bọn họ cũng được coi là tạm thời an toàn.

Đúng lúc này, Vương Khải Toàn kích động hét lớn gọi mọi người.

Chu Tiểu Di và những người khác thường ngày nhìn thấy Vương Khải Toàn, chỉ cần thấy hắn đứng trước một cái rương với ánh mắt vui mừng như vậy thì biết ngay là đã phát hiện ra thứ gì đó không tầm thường. 【Thấy chưa?

Vàng ròng sáng chói, thực sự là quá đáng ghen tị, bọn họ cư nhiên tìm được kho báu trang bị lợi hại như vậy.】 【Không thể không nói là rất thích, càng giàu có càng khác biệt, Vương ca - Bàn Tử nhà chúng ta tuy đôi lúc hơi xui xẻo một chút thật.】 【Nhưng có đôi khi, lại không thể không thừa nhận vận khí của hắn thực sự rất tốt.】 【Mấy thứ mà người khác không thấy thì hắn lại thấy, cứ như lần này, Chu tỷ bọn họ đều không để ý cái rương bảo vật này.】 【Hắn đã nhìn thấy trước rồi, không thể không nói vẫn phải là Vương ca của chúng ta, tôi đang nóng lòng muốn xem tiếp theo hắn còn tìm được thứ gì thần kỳ nữa không.】 Một lát sau, Vương Khải Toàn cúi người xuống lục lọi trong rương một lượt, quả nhiên từ bên trong tìm ra mấy món đồ khá giá trị, hắn trực tiếp bỏ vào trong ba lô của mình. "Chỗ này xem ra cũng chỉ có thứ này, không biết nơi này rốt cuộc còn không gian nào khác không." "Nhưng nếu vừa rồi chúng ta không nhìn lầm, thì nơi này chắc chắn còn không gian khác, hơn nữa đây hắn là chủ mộ thật sự." "Có điều áp lực ở đây rất lớn, tôi không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên hai người các cậu phải hết sức cẩn thận,

biết chưa?" Tuy không biết bọn họ sẽ gặp phải thứ gì, nhưng Chu Tiểu Di có dự cảm chẳng lành.

Bọn họ nhìn vào trong rương, thấy đã không còn thứ gì quan trọng nữa nên định rời khỏi nơi này.

Bọn họ đẩy cánh cửa đá nặng nề ra, quả nhiên bên ngoài có chút khác biệt. "Nếu không nhìn lầm, mấy thứ lấp lánh phía trước hơi giống đám đom đóm biến dị chúng ta thấy bên ngoài lúc nãy, không lẽ chúng nó cũng ở trong này sao!" Ban đầu, bọn họ đi được một lúc thì phát hiện phía trước có vật gì đó sáng lấp lánh.

Điều này làm bọn họ hoảng sợ, sau khi nhìn kỹ lại thì thấy chúng đang vỗ cánh phạch phạch.

Bọn họ cũng không chắc đó có phải là đom đóm biến dị hay không, nhưng nếu đúng là thật thì bắt buộc phải tránh xa một chút, nếu không lát nữa chết thế nào cũng không biết. "Mau lui lại, đúng là bọn chúng rồi." Đôi mắt sắc bén của Chu Tiểu Di phát hiện ra điều không ổn, liền bảo những người khác mau chóng lui lại.

Mọi người lục tục lùi về sau.

Tuy nhiên bọn họ vẫn kinh động đến đám đom đóm đang đậu ở đằng kia, sau khi nghe thấy tiếng động, chúng trực tiếp lao về phía này.

Chương 1033

Hơn nữa trong lúc mấy người đang hoảng loạn bỏ chạy giữ mạng, Chu Tiểu Di còn cảm giác trước mắt mình dường như có thứ gì đó tóc tai dài thượt lướt qua, ban đầu cô còn tưởng mình hoa mắt, cũng không kịp nghĩ nhiều.

Bọn họ phát hiện lối đi này cứ chạy thẳng như vậy thì rất có khả năng sẽ bị đám đom đóm biến dị kia đuổi kịp.

Cho nên bọn họ buộc phải chọn chạy sang một ngã rẽ khác... "Các cậu bám sát tôi..." "Nơi này tứ thông bát đạt, cũng không biết nếu đi lạc thì chúng ta còn có thể gặp lại nhau hay không." "Cho dù là muốn gặp lại, cũng có khả năng sẽ phải trải qua cửu tử nhất sinh..." "Cho nên chúng ta tốt nhất đừng để lạc mất nhau..." Nhóm Chu Tiểu Di trước đó đã từng đối phó với đám đom đóm biến dị này rồi!

Mấy thứ này đao thương bất nhập!

Cho nên biện pháp tốt nhất hiện tại là tạm thời bỏ chạy.

Nơi này đường xá chằng chịt, Chu Tiểu Di không biết rốt cuộc nó thông tới đâu!

Hơn nữa phía sau đám đom đóm vẫn đang truy đuổi gắt gao.

Nếu để bọn chúng đậu lên người thì lập tức sẽ bị hóa thành tro bụi!

Cho nên bọn họ chỉ có thể liều mạng chạy về phía trước.

Cô cũng không biết con đường nào là an toàn, chỉ dựa vào cảm giác của mình mà cắm đầu chạy.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cũng bám sát phía sau Chu Tiểu Di, nên mấy người tạm thời không bị lạc.

Nhưng nơi này bọn họ chưa từng biết đến, cư nhiên lại bị đào thông nhiều lối đi như vậy.

Chạy tới chạy lui một hồi, bọn họ cũng không biết hiện tại mình đang ở đâu. "Chúng ta chạy đến đâu rồi?

Phía sau còn bám theo không?" "Cậu nói thừa, không nghe thấy tiếng vỗ cánh phạch phạch sau lưng à?" "Chính vì phía sau có thứ bám theo nên mới phải chạy, nếu không thì đã sớm bảo các cậu dừng lại rồi!" "Mau chạy đi, tôi cảm giác chúng sắp đuổi kịp rồi..." Chu Tiểu Di biết cứ tiếp tục chạy như thế này cũng không phải cách!

Bọn họ bắt buộc phải nghĩ cách thoát khỏi đây mới được.

Cô nhìn thoáng qua, phát hiện một chỗ khá kỳ lạ!

Đó là lúc nãy khi đang chạy, cô thấy bên cạnh lối đi có một cái hang động.

Hơn nữa bên cạnh còn có một ít đá!

Có lẽ bọn họ có thể tạm thời trốn vào trong hang đó!

Sau đó dùng đá chặn cửa lại. "Các cậu thấy cái hang phía trước không?" "Chúng ta tạm thời chui vào đó, rồi lấy đá chặn lại, dùng thêm quần áo che kín nữa." "Chắc là có thể tạm thời che giấu hơi người của chúng ta!" "Bọn chúng hẳn là dựa vào mùi để truy đuổi." Nhóm Vương Khải Toàn đều nghe theo Chu Tiểu Di!

Bọn họ lao thẳng vào trong hang, sau đó vội vàng dùng đá chồng lên bịt cửa, rồi cởi áo khoác che kín các khe hở!

Quả nhiên...

đám đom đóm biến dị kia sau khi mất phương hướng liền vo ve bay đi tiếp.

Không biết chúng bay đi đâu, nhưng cả nhóm đã thở phào nhẹ

nhõm, ngồi nghỉ một lúc.

Đợi yên tĩnh hẳn, mấy người mới từ từ dịch đá ra, nhìn ngó nghiêng, phát hiện đám côn trùng kia đã đi rồi mới dám đẩy đá bước ra ngoài hít thở không khí. "Quá dọa người, thứ đó lại đậu đầy trên mấy bức tường!" "Xem ra chỗ chúng ta vừa đi lúc nãy là đúng đường rồi, cho nên mới có nhiều đom đóm biến dị ở đó như vậy!" "Nhưng hiện tại chúng ta chạy loạn nãy giờ, không biết rốt cuộc đã chạy đến xó xỉnh nào." "Chẳng lẽ chúng ta phải quay lại đường cũ?" "Nhưng quay lại đường cũ cũng chưa chắc nhớ đường, phải làm sao bây giờ?" Mọi người vừa thả lỏng được một chút lại bắt đầu lo lắng xem tiếp theo nên đi thế nào.

Bọn họ biết rất rõ nếu muốn tiếp tục đi sâu vào trong thì bắt buộc phải nghĩ cách khác...

Chương 1034

"Chỉ có thể chọn đi lối khác thôi, nơi này có nhiều lối đi như vậy, tôi không tin không có một con đường nào thông đến chỗ đó." "Biết đâu nhiều lối đi như vậy là để khi gặp nguy hiểm có thể chạy thoát từ nhiều hướng khác nhau cũng nên." "Cho nên chúng ta đừng nản chí, hay là cứ đi theo lối này đi." Ngay lúc mọi người không biết nên làm thế nào, Chu Tiểu Di đột nhiên đề nghị.

Bọn họ nhìn theo hướng Chu Tiểu Di chỉ, lối đi đó trông có vẻ bình thường.

Đã vậy thì cứ đi thôi, mấy người rón rén tiến về phía trước.

May mắn là ở đây bọn họ không gặp lại đám đom đóm biến dị kia nữa, mọi người mới yên tâm hơn một chút. "Xem ra chỗ này cũng tạm coi là an toàn, nhưng đừng có mất cảnh giác." "Tôi bảo này, chúng ta cũng phải nghĩ cách đối phó với đám đom đóm kia, nếu không mỗi lần gặp chúng lại phải chạy trối chết." "Tại sao súng phun lửa không có tác dụng với chúng nhỉ?

Có khi nào chúng ta nên dùng thử súng phun nước?" Kiến nghị này của Vương Khải Toàn nghe cũng có lý, nhưng hiện tại trong tay bọn họ không có súng phun nước, chỉ có súng phun lửa.

Xem ra còn một cách khác, đó là dùng loại súng có hỏa lực mạnh, bắn thẳng vào chúng, một phát bắn nát luôn.

Nếu không thì e là sẽ ngày càng phiền phức. "Mặc kệ, nếu gặp lại chúng thì cứ dùng súng bắn tỉa trong tay, một phát bắn chết." "Tôi không tin mấy người chúng ta lại bắn trượt hết được." "Đương nhiên rồi, nếu gặp cả một đàn lớn thì thôi bỏ đi, còn nếu chỉ có vài con thì tạm thời còn miễn cưỡng ứng phó được." Miệng thì nói cứng như

vậy, nhưng lát nữa gặp phải thì không biết sẽ xảy ra nguy hiểm gì.

Đi mãi, đi mãi, bọn họ phát hiện nơi này dường như có chút không đúng, cứ như đi mãi không hết đường, khiến họ phải nghi ngờ có phải gặp quỷ đả tường hay không. "Không thể nào, chỗ này tuyệt đối không sai, sở dĩ như vậy chắc chắn là vì lối đi này quá dài thôi." "Chúng ta cứ đi tiếp, nếu thực sự không được thì đành phải nghĩ cách khác." Chu Tiểu Di coi như là người có kinh nghiệm, cô cảm thấy chắc chắn không phải quỷ đả tường.

Bọn họ đi thêm một lúc nữa, lúc này quả nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bọn họ đi vào một ngõ cụt, phía trước không còn đường nữa.

Mấy người nhìn nhau ngơ ngác, chẳng lẽ phải quay về tay trắng sao?

Vương Khải Toàn trong lòng không cam tâm, dậm mạnh mấy cái xuống nền đá dưới chân. "Vút" một cái, hắn lại rơi xuống dưới. "Hắn sao lại rơi xuống nữa rồi?

Chắc không sao chứ?" 【Hahaha, thực sự là không trật đi đâu được, Vương Khải Toàn đúng là quá xui xẻo, lần nào hắn cũng là người rơi xuống trước tiên.】 Bị rơi xuống, Vương Khải Toàn cũng không hiểu tại sao mình lại xui xẻo như vậy, hắn đang đứng yên lành trên đó, chẳng qua chỉ dậm chân một cái thôi mà?

Sao lại đen đủi rơi xuống chỗ này nữa rồi.

Hắn không cam lòng, nhưng đồng thời cũng biết rất rõ tình huống hiện tại e là có chút nguy hiểm.

Hắn nhìn xung quanh tối đen như mực, tiện tay sờ soạng một chút thì hình như chạm phải cái gì đó.

Theo kinh nghiệm của hắn, hắn đoán chắc chắn là xương cốt.

Quả nhiên, khi hắn bật đèn pin lên, phát hiện nơi mình đang đứng bốn phía đều bị bịt kín, không có bất kỳ lối ra nào, hơn nữa ở đây còn có một đống xương người. "Vương Khải Toàn, cậu ổn không?" Nhóm Chu Tiểu Di cũng không xác định tình hình Vương Khải Toàn hiện tại thế nào!

Nhưng họ biết, rơi từ độ cao đó chắc chưa đến mức bị thương nặng. "Tạm thời còn sống, nhưng chắc không sống được bao lâu nữa đâu, chỗ này không có lối ra nào cả." "Xung quanh toàn là xương cốt, chắc là bị nhốt ở đây rồi chết đói, mọi người khoan hãy xuống, nghĩ cách kéo tôi lên đi." Chu Tiểu Di nghe thấy tiếng Vương Khải Toàn trả lời thì mới yên tâm.

Bọn họ thử thả dây thừng xuống, Vương Khải Toàn nắm lấy dây leo lên.

Lên đến nơi, mấy người mệt đứt hơi, chủ yếu là do Vương Khải Toàn thực sự hơi béo, hai người bọn họ phải dùng rất nhiều sức lực mới kéo được hắn lên.

Vương Khải Toàn nằm rạp trên sàn, hắn thực sự nghĩ không thông sao mình lại đen đủi thế.

Tuy nhiên, vận đen bây giờ lại chuyển sang Chu Tiểu Di.

Chương 1035

Chỗ bức tường mà cô vừa dựa vào đột nhiên trượt ra sau.

Sau đó bức tường giống như ăn thịt người, trực tiếp nuốt chửng cô vào trong, tốc độ cực nhanh.

Khi Vương Khải Toàn và Diệp Phàm phát hiện ra thì bức tường đã đóng lại rồi.

Điều này làm bọn họ sợ hết hồn, ra sức đập vào tường, định cạy nó ra nhưng đều vô dụng.

Hơn nữa dù bọn họ gọi Chu Tiểu Di thế nào, bên kia cũng không có bất kỳ phản hồi nào.

Tiêu rồi!

Chu Tiểu Di là con gái, tuy chiến đấu lực cũng khá, nhưng không biết cô ấy sẽ gặp phải chuyện gì. "Gay go rồi, cô ấy một mình sẽ không có vấn đề gì chứ?

Hay là chúng ta nghĩ cách đi tìm cô ấy?" Diệp Phàm cũng không biết Chu Tiểu Di bị đưa đến chỗ nào, nhưng hắn cảm giác chắc chắn sẽ không đơn giản.

Bọn họ đã thử hết mọi cách mà không mở được tường, xem ra thực sự hết cách rồi. "Đây rốt cuộc là thứ quỷ quái gì vậy?

Sao lại thành ra thế này chứ?" "Đi thôi, chúng ta đi đường khác tìm cô ấy, yên tâm, chỉ cần còn ở trong khu mộ này, kiểu gì cũng sẽ gặp lại." Vương Khải Toàn đã nói vậy, Diệp Phàm cũng cảm thấy với thân thủ của Chu Tiểu Di chắc sẽ không xảy ra chuyện gì, hai người bèn đứng dậy rời đi.

Về phía Chu Tiểu Di, cô chỉ cảm thấy mình vừa dựa lưng vào

tường liền bị thụt lùi lại, sau đó trực tiếp bị ném vào trong.

Đợi cô hoàn hồn thì tường đã đóng lại không một kẽ hở, dù đập thế nào cũng vô dụng.

Cô thậm chí không nghe thấy tiếng của nhóm Vương Khải Toàn, cô biết bọn họ hiện tại chắc chắn đang rất lo lắng.

Chu Tiểu Di phát hiện mình không thể quay lại, đành bình tĩnh bật đèn pin soi xung quanh.

Chỗ này và chỗ bọn họ vừa đứng không khác nhau lắm, điểm duy nhất khác biệt là nó hẹp hơn một chút.

Cô chỉ có thể từ từ bò về phía trước, bò được một lúc thì đến một nơi có chút ánh sáng le lói.

Lại là tường chặn, Chu Tiểu Di dùng sức đẩy một viên gạch ra, viên gạch rơi xuống vực sâu thăm thẳm, Chu Tiểu Di thò đầu nhìn qua khe hở.

Vừa nhìn một cái suýt chút nữa dọa chết người, bởi vì bên dưới là vực sâu vạn trượng được xây dựng hoàn hảo, tối om như một cái động không đáy.

Không nhìn rõ gì cả, cô cũng không biết cái này xây để làm gì. "Đây là chỗ nào?

Chẳng lẽ muốn tôi nhảy xuống sao?

Không thể nào, nhảy xuống chẳng khác nào tìm chết." "Nhưng đã bị nhốt ở đây thì chắc chắn vẫn phải có cách thoát thân." Chu Tiểu Di không tin vào tà ma, cô lại dùng sức sờ soạng xung quanh mấy cái, quả nhiên có một số tảng đá nhô ra.

Chu Tiểu Di đành ép mình nhìn xuống dưới, trong ánh sáng mờ ảo, cô thấy rất nhiều tảng đá nhô ra như những bậc thang, nếu không

đoán sai thì cô có thể mượn những tảng đá này để từ từ leo xuống, nhưng có nguy hiểm hay không thì không biết.

Bất quá hiện tại bị nhốt ở đây cũng không phải cách, Chu Tiểu Di đành phải mạo hiểm leo xuống. 【Không ngờ có ngày Chu tỷ cũng bị buộc phải đi đường solo (đơn nhân).】 【Hơn nữa chỗ này nhìn âm u khủng bố quá, cứ như cái động không đáy, có thể nuốt chửng người ta trong nháy mắt.】 【Đúng đấy, nhìn dọa người thật, hơn nữa mấy tảng đá nhô ra kia không biết có lỏng lẻo không, Chu tỷ nhớ phải cẩn thận nhé.】 Chu Tiểu Di từ từ men theo những tảng đá nhô ra đó, chậm rãi di chuyển xuống dưới.

Cô cảm giác mình hiện tại đang lơ lửng giữa không trung, không biết chỗ này rốt cuộc sâu bao nhiêu.

Vừa nãy cô ném thử một viên bi sắt xuống, vốn hy vọng nghe thấy tiếng vọng để phán đoán độ sâu.

Tuy nhiên cô đợi mãi không nghe thấy tiếng vọng lại, cảm thấy tình hình không ổn.

Chương 1036

Chu Tiểu Di nghi ngờ hoặc là chỗ này quá sâu nên không nghe thấy, hoặc là bên dưới chắc chắn có thứ gì đó.

Trong lúc Chu Tiểu Di đang tay không leo xuống, thì nhóm Vương Khải Toàn bên kia cũng chẳng khá hơn là bao.

Bọn họ đi đường cẩn thận từng chút một, may mắn là không gặp đám đom đóm biến dị, nhưng lại gặp phải thứ khác.

Lần trước ở bên ngoài bọn họ đã gặp cá sấu, con cá sấu há cái miệng đầy máu suýt nuốt chửng bọn họ.

May là đã từng đánh nhau với cá sấu nên có kinh nghiệm, bọn họ nhanh chóng nắm được điểm yếu chí mạng của nó.

Cho nên rất nhanh hai người đã liên thủ giết chết mấy con cá sấu. "Thật không ngờ tình huống lại nguy hiểm thế này, xem ra chúng ta phải mau chóng tìm thấy Chu Tiểu Di." "Cô ấy là con gái, không biết sẽ gặp phải chuyện gì." Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, đi mãi thì phát hiện hết đường, trước mặt là vực sâu vạn trượng.

Nhưng bốn phía vách đá đều được xây dựng kiên cố, bọn họ khẳng định đây là đường để leo xuống.

Hai người cũng cẩn thận thử một chút, phát hiện ra những tảng đá nhô ra.

Tuy nhiên điều bọn họ không biết là, lúc này ở phía đối diện, cũng có một người đang nỗ lực leo xuống, người đó tự nhiên chính là Chu Tiểu Di.

Nhưng vì chỗ này quá tối, lại cách nhau rất xa nên họ không biết sự tồn tại của đối phương. "Cố lên, Chu Tiểu Di, chắc sắp xong rồi,

đã leo lâu như vậy rồi cơ mà." Chu Tiểu Di cảm giác mình đã kiệt sức, nhưng cô không chịu thua, lại tự cổ vũ bản thân.

Qua một lúc sau, cô đứng lại trên một tảng đá để nghỉ ngơi.

Tuy nhiên cô không nhận ra tảng đá dưới chân đang từ từ lỏng ra.

Chu Tiểu Di vừa định lấy chai nước trong ba lô ra uống một ngụm, thì "rắc" một tiếng, tảng đá cô đang đứng rơi xuống.

Chai nước tuột khỏi tay rơi thẳng xuống dưới.

Chu Tiểu Di không kịp nghĩ nhiều, tay dùng hết sức bám chặt lấy tảng đá bên trên.

Tay bị đá cứa rách da nhưng cô cũng không buông... 【Trời ơi, vừa rồi thực sự là quá mạo hiểm, tôi thấy Chu tỷ suýt chút nữa thì rơi xuống rồi.】 【Cũng may Chu tỷ kịp thời bám được vào mấy tảng đá kia, nếu không thì Chu tỷ tiêu đời rồi.】 【Không sai, vừa nãy thấy cảnh đó, tôi cảm giác như chính mình sắp rơi xuống vậy, may mà cô ấy phản ứng nhanh nhẹn bám lại được.】 Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi đúng là dọa chết người.

Hiện tại người bị dọa không chỉ có khán giả, mà ngay cả đương sự Chu Tiểu Di cũng sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Nhưng cô thấy may mắn là đá ở đây khá nhiều, sau khi bám lại được, một lát sau chân cô lại tìm được một tảng đá mới, có điều lần này cô đã có kinh nghiệm.

Mỗi lần đặt chân xuống đều phải thăm dò trước, xác định không có dấu hiệu lỏng lẻo mới dám dẫm lên, nếu không cô sợ mình sơ sẩy sẽ rơi thẳng xuống dưới.

Chu Tiểu Di cũng không biết mình rốt cuộc đã leo xuống bao lâu, cuối cùng cũng chạm chân xuống mặt đất, lúc này mới có cảm giác an toàn. "Cuối cùng cũng kết thúc, đây rốt cuộc là chỗ nào vậy?

Tôi nghi ngờ đây có phải là một cái lồng giam khổng lồ hay không." Cũng không trách Chu Tiểu Di nghĩ vậy, nhìn kiến trúc nơi này có vẻ là hình tròn.

Xung quanh chỉ có những vách đá dựng đứng, thợ xây muốn lên xuống thì bắt buộc phải leo trèo từ từ.

Người bình thường e là không đủ thể lực.

Lúc này nhóm Vương Khải Toàn mới leo được một nửa, Vương Khải Toàn đã mệt thở hồng hộc, Diệp Phàm cũng chẳng khá hơn là bao. "Đây rốt cuộc là cái nơi quỷ quái gì?

Sao tôi có cảm giác hai chúng ta cứ phải leo xuống mãi thế này?" Vương Khải Toàn bắt đầu mất kiên nhẫn, hắn cũng không biết đây là đâu.

Chương 1037

Hắn đã nghĩ đến việc hay là cứ buông tay rơi xuống cho rồi, hắn không tin là ngã chết được.

Nhưng nghĩ lại không biết sâu bao nhiêu, thôi thì bỏ đi, hắn cũng chưa muốn chết sớm, đành cam chịu số phận mà từ từ leo xuống.

Càng đến gần mặt đất, Chu Tiểu Di nghe thấy tiếng đinh đinh đoang đoang gì đó, cô không xác định là gì.

Cô trực tiếp lấy khẩu súng trên lưng cầm sẵn trong tay, đề phòng bất trắc, nếu thực sự là thứ gì đó kinh khủng thì cũng có thể bảo vệ bản thân ngay lập tức.

Điều cô không biết là Vương Khải Toàn và Diệp Phàm lúc này cũng đã leo xuống tới nơi.

Bọn họ cũng đang kiểm tra xem đây là tình huống gì, hai bên đều không biết sự tồn tại của đối phương, đều men theo vách tường từ từ tiến về phía trung tâm.

Vì bọn họ đều bật đèn pin nên rất nhanh đã nhìn thấy ánh đèn của nhau, ban đầu cũng không dám chắc đó có phải là Chu Tiểu Di hay không.

Vương Khải Toàn trực tiếp hét lớn, Chu Tiểu Di nghe thấy giọng Vương Khải Toàn mới yên tâm, hóa ra đúng là bọn họ. "Thật sự là hai người à, dọa tôi chết khiếp, tôi còn tưởng là thứ gì chứ.

Hai người sao cũng đến đây rồi?" "Cô không sao chứ?

Sau khi cô bị tường hút vào, hai chúng tôi đã nghĩ cách cứu cô." "Nhưng bức tường đó căn bản không mở được, hết cách nên bọn tôi đành đi đường khác." "Rồi đi mãi đi mãi thì đến chỗ này, còn cô thì

sao?" Chu Tiểu Di cũng kể vắn tắt lại những gì mình đã gặp phải.

Sau đó mấy người mới vỡ lẽ, xem ra đúng là mọi con đường đều thông đến đây.

Bọn họ thấy may mắn vì có thể gặp lại nhau ở nơi này... "Nơi này hình như là một không gian hình trụ khổng lồ." "Tôi cũng không biết người ta xây cái này để làm gì." "Chỗ chúng ta đang đứng chắc chỉ là rìa ngoài thôi, hay là vào giữa xem thử đi." Chu Tiểu Di đề nghị, do ở đây quá tối nên bọn họ cũng không nhìn rõ không gian này rộng bao nhiêu.

Khi ba người bọn họ vừa định đi về phía trước, "phụt" một tiếng, xung quanh đột nhiên bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Bọn họ nhìn quanh một vòng mới phát hiện không gian nơi này lớn hơn bọn họ tưởng tượng rất nhiều, nhìn những bức tường cao không thấy đỉnh, ai nấy đều ngẩn tò te! "Đây rốt cuộc là chỗ nào vậy?

Thực sự quá quỷ dị, tôi nghi ngờ chỗ này quả thực là một cái lồng giam." "Đợi một chút, không phải bên dưới lại bắt đầu nổi lửa, rồi trực tiếp luộc chín chúng ta ở đây chứ?" Vương Khải Toàn nói xong liền nhận ngay hai cái lườm của đồng đội, hắn đành ngậm miệng lại.

Hắn biết cái miệng quạ đen của mình đôi khi linh thiêng đến lạ, nói cái gì là cái đó tới.

Nhờ ánh lửa xung quanh, bọn họ cũng nhìn rõ hoàn cảnh, phát hiện chính giữa có một cái đài hình tròn cũng cần phải leo lên.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn, so với vách đá vừa leo thì cái đài này đơn giản như ăn kẹo.

Nhưng không biết bên trên rốt cuộc có thứ gì.

Chu Tiểu Di và mọi người nhìn nhau, rồi ngầm hiểu ý cùng tìm chỗ leo lên.

Rất nhanh bọn họ đã lên tới nơi, phát hiện bên trên cư nhiên đặt một số cái rương.

Mấy người nhìn nhau rồi đồng loạt mở rương ra, phát hiện bên trong toàn là vàng bạc châu báu. 【Sao tôi cảm giác người xưa có bệnh hay sao ấy, tự nhiên lại để vàng bạc châu báu trên mấy cái rương này!】 【Ông nói sai rồi, ông phải nói là, có phải có bệnh không mà lại để mấy cái rương này trên một cái cột cao chót vót như vậy.】 【Hơn nữa lúc nãy tôi còn tưởng bên trên sẽ có thứ gì kích thích lắm cơ, không ngờ chỉ toàn mấy thứ vàng bạc châu báu này.】 Tuy rằng số vàng bạc châu báu này nếu thực sự lấy được thì cả đời không lo ăn uống, nhưng bọn họ cũng không rõ chuyện này là thế nào, tại sao lại để ở đây?

Đúng lúc này, nhóm Chu Tiểu Di dường như nghe thấy tiếng gầm rú gì đó. "Đợi đã, mọi người có nghe thấy tiếng gì đang kêu không?

Sao tôi cảm giác nghe như tiếng rồng ngâm vậy?" Chu Tiểu Di cảnh giác nhìn xung quanh, cô biết nơi này có thể tồn tại bất cứ thứ gì, cho dù không phải rồng thì ít nhất cũng là cấp bậc trăn khổng lồ (cự mãng).

Lúc ở bên ngoài bọn họ vừa mới đụng độ trăn khổng lồ, chẳng lẽ vào đây lại gặp nữa?

Chương 1038

Hai người kia tự nhiên cũng nghe thấy, bọn họ kỳ quái dừng lại lắng nghe xem rốt cuộc là thứ gì.

Ngay lúc ba người đang chăm chú lắng nghe, một cái đuôi to lớn trực tiếp quất mạnh vào cái cột đá bọn họ đang đứng.

Cột đá rung lắc dữ dội, bọn họ biết nó sắp sập, vội vàng móc dây vào mấy tảng đá bên cạnh rồi đu người nhảy xuống dưới.

Phải tránh xa chỗ này, nếu không lát nữa rơi xuống thì tiêu.

Hơn nữa bọn họ cũng nhìn thấy rồi, con trăn khổng lồ kia trông thực sự rất dọa người.

Chuyện gì vậy?

Trên người con trăn khổng lồ kia sao lại mọc cả lông? 【Trời đất ơi, con vừa rồi là con gì vậy?】 【Nhìn thì giống rồng đấy, nhưng tôi dám cá nó không phải rồng.】 【Chắc là Long Xà (Rắn Rồng), kiểu như trông giống rồng nhưng bản thể thực tế vẫn là rắn.】 【Hơn nữa đợi chút, các ông sẽ thấy trên đầu nó hình như cũng có một cái sừng, nói chung là khá kỳ quái.】 Khán giả cũng không ngờ lại xảy ra chuyện này, ai nấy đều kinh hãi nhìn mọi thứ trước mắt.

Nhóm Chu Tiểu Di thân thủ nhanh nhẹn đáp xuống đất, chưa kịp cởi dây thừng thì cái đuôi kia lại quất tới.

Diệp Phàm sơ ý bị hất văng vào vách tường, Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn mượn lực dây thừng đu sang một bên nên tạm thời không bị thương, nhưng nhìn bộ dạng Diệp Phàm thì không biết tình hình thế nào. "Diệp Phàm, cậu ổn không?" Chắc chắn là không ổn rồi, nhưng Diệp Phàm vẫn miễn cưỡng đứng dậy.

Chu Tiểu Di đã trực tiếp rút khẩu súng bắn tỉa sau lưng ra, bắn thẳng vào cái đuôi khổng lồ kia.

Bọn họ còn chưa nhìn thấy đầu nó, chỉ một cái đuôi đã khiến ba người không đỡ nổi rồi.

Đối phương dường như vì bị đau ở đuôi nên bắt đầu gầm rú dữ dội, thu đuôi về.

Lúc này bên tai truyền đến âm thanh khó nghe, bọn họ ngẩng đầu lên thì thấy một con quái vật một sừng, cái miệng đỏ lòm như chậu máu đang lao đầu xuống về phía họ. "Còn ngẩn ra đó làm gì?

Mau cầm súng lên, nhắm vào mắt nó mà bắn!" Diệp Phàm và Vương Khải Toàn đã bị dọa đến ngây người, Chu Tiểu Di kịp thời nhắc nhở.

Hai người mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, rút súng bắn tỉa ra, cả ba đồng loạt nhả đạn về phía con quái vật.

Chu Tiểu Di quan sát một chút, cô cảm thấy điểm yếu của đối phương hẳn là đôi mắt và cái sừng kia. "Bắn vào mắt nó, và cả cái sừng nữa!" Nghe xong, cả nhóm ngầm hiểu ý tập trung hỏa lực vào mắt và sừng quái vật.

Rất nhanh đạn đã trúng đích, bọn họ tạm thời cầm chân được nó. "Mau tìm xem chỗ này có lối ra nào khác không!" Cứ thế này mãi không ổn, con trăn khổng lồ này tuy đã bị thương nhưng cô biết rõ nó chắc chắn sẽ còn tấn công mãnh liệt hơn.

Cho nên Chu Tiểu Di vội vàng bảo mọi người tìm lối thoát.

Sau khi nhìn quanh một vòng, Chu Tiểu Di phát hiện một chỗ khá kỳ lạ, cô chạy tới đá mạnh mấy cái, lập tức một cánh cửa hiện ra. "Hai người mau qua đây, chỗ này chính là lối ra!" Nghe Chu Tiểu Di nói, hai người kia mới hoàn toàn yên tâm.

Bọn họ vừa chạy tới hội họp với Chu Tiểu Di, vừa không quên bắn trả con trăn khổng lồ.

Ba người tụ lại một chỗ rồi lao thẳng vào cửa hang, do thân hình con trăn quá lớn nên nó không thể chui lọt.

Chạy vào trong, cuối cùng bọn họ cũng thoát khỏi sự truy đuổi. "Thứ vừa rồi chắc chính là Long Xà trong truyền thuyết, không ngờ lại gặp ở nơi này, thật là quá nguy hiểm." "Điểm yếu chí mạng của nó đúng là đôi mắt, nhưng nó cứ lắc lư liên tục, súng pháp của chúng ta không chuẩn lắm nên không bắn trúng mắt nó được." Sau khi chạy vào trong, Vương Khải Toàn vẫn còn đang không ngừng ca cẩm!

Tuy nhiên rất nhanh sau đó, bọn họ phát hiện ra mình lại lạc vào một cung điện khổng lồ.

Chương 1039

Phía trước mặt đặt một hàng quan tài, mấy người bọn họ liếc nhìn nhau, tạm thời đeo súng sau lưng, nhưng cũng đã chuẩn bị tinh thần sẵn sàng rút súng bất cứ lúc nào.

Bọn họ chậm rãi bước tới, nhìn những cỗ quan tài được sắp xếp ngay ngắn trước mặt.

Cảnh tượng này khiến tất cả đều kinh hãi, sao lại có nhiều quan tài thế này? 【Cảnh tượng hoành tráng thật, đúng là không thể ngờ tới, có ngày tôi lại nhìn thấy nhiều quan tài hệt như bia mộ trong nghĩa trang thế này.】 【Sao mấy cái quan tài này lại bày hết ở đây, hơn nữa nhìn qua còn rất thẳng hàng, không biết bên trong có xác chết không nữa.】 Đây cũng là vấn đề mà Chu Tiểu Di và mọi người đang tò mò.

Bọn họ bước tới, đẩy nắp một cỗ quan tài ra, phát hiện bên trong trống rỗng, chẳng có gì cả.

Sau vài tiếng "chi chi", từ trong một cỗ quan tài khác bỗng vọt ra mấy con chuột.

Mấy người bọn họ mặc kệ lũ chuột, đi thẳng đến cái quan tài mà lũ chuột vừa chui ra.

Khi đẩy nắp ra, họ phát hiện bên trong có xác chết, nhưng đều đã hóa thành xương trắng. "Đây là nơi nào?

Tại sao lại có nhiều quan tài như vậy?" "Không rõ, nhưng chắc chắn không phải nơi đơn giản." Cảm giác lúc này cứ như đang đứng giữa bãi tha ma, những cỗ quan tài đen sì như đang dang rộng vòng tay chào đón bọn họ.

Đúng lúc này, con quái vật kia lại đuổi tới.

Mấy người không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ đành tạm thời đẩy nắp quan tài ra rồi trốn vào trong, hy vọng có thể tránh kiếp nạn này.

Nấp trong quan tài, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, cái đuôi của con cự mãng quật mạnh mấy cái, tạo ra những tiếng ầm ầm rung chuyển.

May mà vị trí của họ nằm trong góc nên không bị vạ lây.

Sau đó, họ lại nghe thấy tiếng "xì xì".

Có vật gì đó nặng nề dường như đang đè lên nắp quan tài.

Không cần đoán cũng biết, chắc chắn là con cự mãng kia đang trườn qua.

Một lát sau, khi thấy không còn động tĩnh gì nữa, mấy người mới dám đẩy nắp quan tài bước ra.

Nào ngờ vừa mới đẩy ra, họ đã thấy con cự mãng đang há cái miệng đỏ lòm nhìn mình.

Mấy người thân thủ nhanh nhẹn, kịp thời nhảy vọt ra khỏi quan tài, rút súng sau lưng bắn xối xả về phía nó.

Lần này, Chu Tiểu Di may mắn bắn trúng một con mắt của cự mãng.

Máu tươi nhỏ xuống khiến nó càng thêm cuồng nộ.

Tiếng gầm của con "long xà" này nghe hệt như rồng gầm, nó rống to, đồng thời lao thẳng về phía Chu Tiểu Di.

Cô nhanh chóng nhảy từ quan tài này sang quan tài khác, suýt chút nữa thì trượt chân ngã xuống đất.

Đúng lúc này, chuyện quái dị xảy ra, đám quan tài dưới chân bọn họ bỗng dưng chuyển động. "Không ổn, đám quan tài này là một trận pháp, chúng bắt đầu di chuyển rồi.

Ở đây chắc chắn còn có cơ quan, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây!" "Không đi được nữa rồi, lối ra đã bị con mãng xà kia chiếm giữ.

Nhìn cái đuôi của nó xem, vị trí đó chắc chắn là lối thông vào bên trong." Vương Khải Toàn cũng vừa phát hiện ra, con cự mãng này thật sự rất thông minh, nó định nhốt chết bọn họ ở đây.

Hơn nữa, cái cửa hang bọn họ vừa chui vào cũng đã bị chặn lấp... "Xem ra chỉ còn cách liều mạng thôi.

Chương 1040

Đám quan tài này đang di chuyển, lát nữa không chừng cơ quan sẽ kích hoạt, có khi chúng ta chết ở đây thật đấy." Không thể chậm trễ giây phút nào, nhóm Chu Tiểu Di lùi lại khu vực không có quan tài, quan sát chúng tự động di chuyển.

Chỉ một lát sau, trật tự đã thay đổi hoàn toàn, từ hàng lối chỉnh tề ban đầu giờ đã trở nên hỗn loạn.

Ngay lúc đó, từ trên vách tường bắn ra vô số binh khí về phía bọn họ.

Mấy người không kịp nghĩ nhiều, nhìn thấy phía sau có một cái rãnh nhỏ liền lập tức lăn vào đó để né tránh.

Tiếng binh khí va chạm leng keng vang lên một hồi rồi mới dứt, quả thực quá dọa người.

Hiện tại tuy không còn động tĩnh, nhưng họ biết con cự mãng chắc chắn sẽ không tha cho mình.

Quả nhiên, khi họ vừa ló đầu ra, con cự mãng lại há miệng máu lao tới.

Chu Tiểu Di rất nhanh đã nảy ra một kế hoạch, vừa có thể phá giải cơ quan, vừa mở đường máu thoát ra, đó là mượn đao giết người, dùng chính cơ quan ở đây để khống chế con quái vật. "Vương Khải Toàn, Diệp Phàm, lát nữa hai người nghe cho kỹ!

Tôi có một ý tưởng.

Lát nữa tôi sẽ đi thu hút hỏa lực, hai người tìm cách kích hoạt đám cơ quan này." "Chắc là chỉ cần chạy trên nắp quan tài là sẽ kích hoạt được, hai người cẩn thận một chút.

Tôi sẽ dụ con cự mãng tới để nó bị cơ quan giữ chân." Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nghe vậy thì trịnh trọng gật đầu.

Họ hiểu rõ Chu Tiểu Di tính toán như vậy là vì cô biết sức của mấy người bọn họ không thể nào kích hoạt hết toàn bộ cơ quan được.

Đã vậy thì phải dùng trí. "Được, nhưng cô phải hết sức cẩn thận đấy!" Vương Khải Toàn và Diệp Phàm làm theo lời Chu Tiểu Di, nhảy ra đứng lên những cỗ quan tài.

Quả nhiên chúng bắt đầu di chuyển.

Hai người nhanh chóng quay lại, còn Chu Tiểu Di ném ra cái móc lớn, móc vào một điểm tựa rồi thân nhẹ như yến bay qua, thu hút sự chú ý của con mãng xà.

Thấy cô, con quái vật liền vươn đầu xuống định cắn.

Chu Tiểu Di canh chuẩn thời cơ, lập tức đu ngược trở lại.

Lúc này, những thứ vũ khí từ cơ quan bắn ra đều găm thẳng lên người con quái vật.

Con mãng xà thảm thiết gầm lên mấy tiếng, bắt đầu mất phương hướng, cái đuôi quật loạn xạ, đánh bay tất cả quan tài xung quanh.

Nhóm Chu Tiểu Di đứng xem mà kích động, bởi vì quan tài bị đánh bay đồng nghĩa với việc sẽ không còn cơ quan nào khác nữa.

Quả nhiên, sau khi đám quan tài bay tứ tung, con mãng xà cũng nằm im không động đậy.

Họ lập tức cầm súng bắn bồi thêm vào nó. "Cứ nhắm vào mắt nó mà bắn!" Có kinh nghiệm từ lần trước, lần này mấy người phối hợp khá ăn ý, bắn chuẩn xác vào mắt con quái vật.

Chỉ một lát sau, mắt nó đã máu chảy đầm đìa...

Con mãng xà giãy giụa vài cái rồi nằm vật ra đất bất động!

Nhóm Chu Tiểu Di cũng không chắc nó đã chết hẳn hay chưa nên thăm dò trước.

Thấy đối phương không có dấu hiệu tỉnh lại, Chu Tiểu Di hô lớn: "Mau rời khỏi đây!" Tranh thủ lúc không còn cơ quan và con quái vật đang hôn mê, họ phải tìm đường thoát, nếu không đợi nó tỉnh lại phát điên lên thì rắc rối to.

Ba người xách đồ đạc, nhanh chóng băng qua đống quan tài hỗn độn, chạy tới cánh cửa kia và tiến vào một không gian khác.

Chương 1041

Lúc này cả bọn mới cảm thấy như vừa sống lại. "Cuối cùng cũng thoát, vừa rồi đúng là đối mặt với song trùng nguy cơ, vừa cơ quan vừa mãng xà." "Suýt chút nữa thì toi mạng ở đó rồi, may mà số chúng ta đỏ." Cái gì gọi là số đỏ chứ?

Rõ ràng là do bản lĩnh cao cường.

Bọn họ bắt đầu quan sát vị trí hiện tại.

Nếu đoán không sai, rất có thể họ sắp đến chủ mộ rồi.

Càng đến gần chủ mộ, trong lòng Chu Tiểu Di càng bất an.

Ở bên ngoài đã gặp đom đóm biến dị, rồi lại gặp long xà khổng lồ, không biết lát nữa còn gặp thứ gì nữa?

Đáng sợ hơn là dung nham bốn phía, thứ đó mà chạm vào là mất mạng ngay. "Tiếp theo không biết còn gặp chuyện gì, mọi người chú ý chút." Mấy người gật đầu tán đồng.

Họ quan sát xung quanh, tạm thời chưa thấy gì nguy hiểm.

Ở đây cũng có mấy cỗ quan tài.

Sợ có cơ quan, Chu Tiểu Di ném một viên đạn châu nhỏ để thăm dò.

Không có động tĩnh gì, họ mới dám bước tới.

Phát hiện trong hàng quan tài này đều có xác chết.

Hơn nữa quần áo trên người họ đều giống nhau y hệt, chính là loại hắc bào kim ti (áo bào đen thêu chỉ vàng) mà họ từng thấy. "Giàu thật đấy, mỗi người đều mặc trang phục thế này sao?

Hay đây chỉ là những người bồi táng nên mới được ăn mặc đẹp

như vậy?" Đây đúng là vấn đề đáng suy ngẫm, nhìn bộ dạng này thì đúng là mặc rất sang trọng. "Thôi, đừng nghĩ nhiều nữa, bình tĩnh xem có gì đặc biệt không.

Mọi người không thấy ở đây dường như không có lối đi tiếp sao?

Tôi cảm giác mấy cái quan tài này không phải tự nhiên bày ở đây, chắc chắn có thâm ý." Chu Tiểu Di phát hiện trên đài đặt mấy cỗ quan tài này dường như có vết nứt.

Nếu cô đoán không sai, lối xuống tầng dưới nằm ngay chỗ này.

Cô có linh cảm họ đã ở rất gần chủ mộ thật sự rồi.

Có kinh nghiệm từ lần trước, giờ ai nấy đều cẩn thận từng li từng tí. "Vấn đề chắc nằm ở mấy cái quan tài này, nếu không phải dùng để mở lối đi thì người ta bày ở đây làm gì.

Cho nên lát nữa chúng ta phải xem làm thế nào để xuống dưới." Chu Tiểu Di nhắc nhở hai người kia.

Khán giả xem livestream cũng gật gù tán thành. 【Tôi cảm thấy Chu tỷ nói gì cũng có lý, mỗi lần cô ấy chỉ huy tôi đều thấy rất thuyết phục.】 【Sự thật chứng minh cô ấy toàn nói đúng, phải công nhận Chu tỷ rất lợi hại.】 【Không lợi hại sao gọi là Chu tỷ?

Không hiểu sao cứ có mấy đứa anti-fan thích ném đá vô lý.】 【Chắc là ghen ăn tức ở, thấy Chu tỷ ưu tú quá nên châm chọc thôi.】 Nhóm Chu Tiểu Di quan sát kỹ các quan tài.

Ban đầu nhìn tưởng như sắp xếp lộn xộn, nhưng nhìn kỹ thì dường như có quy luật, thứ tự sắp xếp và độ dài ngắn của mỗi quan tài có chút khác biệt.

Lúc nãy có thể do hiệu ứng thị giác nên nhìn cái nào cũng giống cái nào.

Chương 1042

"Hai người có phát hiện ra không?

Mấy cái quan tài này thực ra có sự khác biệt về chiều dài, dù nhìn qua thì tưởng giống hệt nhau." Nghe Chu Tiểu Di nói, hai người kia cũng nhìn kỹ lại, quả đúng như vậy.

Họ đoán có lẽ cần phải sắp xếp lại thứ tự của chúng.

Chu Tiểu Di nhìn xuống vết nứt dưới nền đá, cho rằng cần sắp xếp theo độ dài ngắn.

Sự chênh lệch rất nhỏ, nếu không phải mắt tinh và giàu kinh nghiệm thì khó mà nhận ra.

Bọn họ thử sắp xếp lại theo quan sát.

Vừa xếp xong, đợi một lúc, đám quan tài lục tục rơi xuống ầm ầm khiến cả bọn giật mình. 【Trời ơi, nhìn đám quan tài rơi xuống nghe tiếng ghê quá.】 【Không biết rơi xuống dưới có thành đống gỗ vụn không nữa.】 【Chắc không đâu, đã dùng làm cơ quan thang máy thì chắc phải bền chứ.】 Đợi đám quan tài ổn định, nhóm Chu Tiểu Di men theo bậc thang đi xuống, phát hiện chúng vẫn y nguyên, xếp hàng ngay ngắn, không hề hư hại chút nào.

Đúng là kỳ tích.

Tất cả đều kinh ngạc nhưng không dám chần chừ, tiếp tục quan sát.

Nơi đây lại là một hành lang dài, đuốc trên tường đã tự động thắp sáng.

Vẫn bài cũ, ném thử viên đá dò đường, không thấy gì mới dám đi vào.

Lần này họ vô cùng chắc chắn đây là chủ mộ, bởi không gian cực kỳ rộng lớn, phía trước nhìn không thấy điểm cuối, lại còn là kiến trúc đục rỗng giữa lưng chừng núi, vô cùng hùng vĩ. "Nhìn chỗ kia xem, là một khe nứt lớn của hang động, hoặc là do nhân tạo đục khoét ra để lấy ánh sáng." Đi qua đó, họ thấy có dòng nước chảy xuống, nhưng không làm ướt cỗ quan tài đặt gần đó.

Cỗ quan tài trước mặt vô cùng hoành tráng, to đến mức năm người nằm vào cũng vừa.

Chắc chắn là quan tài của chủ nhân ngôi mộ. "Đừng có táy máy tay chân, muốn làm gì cũng phải theo quy trình, biết chưa?" Chu Tiểu Di nhắc nhở, cô biết tính Bàn Tử hay nóng vội, sợ anh ta lại ngứa tay chạm vào linh tinh.

Vương Khải Toàn biết ý, anh ta chỉ tò mò bên trong có gì thôi.

Anh ta lại gần quan tài, thấy bên trên điêu khắc đủ loại hoa văn.

Chu Tiểu Di thì quan sát vách tường, phát hiện trên đó là những bức bích họa. "Mọi người mau lại đây, đây mới là phiên bản câu chuyện thật sự!" Hai người kia nhanh chóng chạy lại.

Nhìn những hình vẽ trên tường, họ như bị cuốn vào triều đại xa xưa đó.

Chu Tiểu Di như hòa mình vào góc nhìn của người con gái trong tranh.

Cô gái ấy từ nhỏ đã được huấn luyện để trở thành công cụ mê hoặc hoàng đế, sau đó được đưa vào hoàng cung.

Ban đầu, vị hoàng đế đối xử với cô rất tốt, dường như không bận tâm đến thân phận của cô.

Cô gái định sẽ không làm gián điệp nữa, nhưng rồi hiện thực tàn khốc ập đến: Vị hoàng đế kia vốn đã biết thân phận của cô ngay từ

đầu.

Sự sủng ái đó chỉ là giả dối để lợi dụng cô. "Hóa ra đây mới là sự thật, từ đầu đến cuối gã hoàng đế đó đều biết rõ, đối tốt với cô ấy chỉ để lừa gạt, đưa cô ấy lên cao rồi nhẫn tâm đạp xuống." Ngay cả những gã đàn ông như Vương Khải Toàn cũng không nhìn nổi nữa, nói gì đến con gái. 【Trời ơi, câu chuyện thật tàn nhẫn quá.

Điều khiến cô ấy chết tâm nhất chắc là nhận ra mình chưa từng được yêu thương, bị xoay như chong chóng.】【Bài học cho chị em phụ nữ đấy, đừng yêu đương mù quáng, đừng tưởng mình cứu rỗi được ai.】【Thâm tình cũng có thể diễn được mà.

Chương 1043

Tốt nhất là phải yêu bản thân mình trước.】 Biết được chân tướng, nhóm Chu Tiểu Di tâm trạng chùng xuống.

Hóa ra tất cả những gì tốt đẹp đều là giả dối.

Xem xong bích họa, họ quay sang nghiên cứu cỗ quan tài.

Trên đó có khắc những văn tự cổ lạ mắt, may mà Chu Tiểu Di có nghiên cứu qua.

Nội dung toàn là ca ngợi công đức của vị hoàng đế này, nào là xây đập lớn, thắng trận nào, thu phục quốc gia nào. "Tên này cũng tự luyến thật, chết rồi còn khắc bia kể công.

Nhưng quan tài to thế này không biết có bao nhiêu đồ tùy táng quý giá đây." Ai cũng nóng lòng muốn mở quan tài, nhưng vẫn phải tuân thủ quy tắc "nhân điểm chúc, quỷ xuy đăng".

Thắp nến lên, thấy ngọn lửa không đổi màu, họ mới yên tâm.

Nhưng có điều kỳ lạ, quan tài đặt lộ thiên thế này, lẽ ra phải chịu mưa nắng mà sao không hề hư hại?

Chạm vào, Chu Tiểu Di mới rùng mình nhận ra nguyên nhân, bởi lớp sơn bên ngoài là loại thượng hạng. "Nếu tôi nói thứ này rất có thể là mỡ người nấu chảy rồi quét lên, không biết các anh có cảm tưởng gì?" Chu Tiểu Di rụt tay lại, thấy hai người kia vẫn đang sờ soạng liền buông một câu xanh rờn.

Hai người kia sợ đến mức nhảy dựng lên. 【Trời đất, Chu tỷ nói là mỡ người nấu chảy á?

Kinh khủng quá!】 【Hình như tôi cũng từng nghe về loại kỹ thuật này, có khi là thật đấy.

Thảo nào Chu tỷ sờ một cái là rụt tay lại ngay.】 "Tôi không lừa các anh đâu, là thật đấy.

Tuy đã qua bao nhiêu năm rồi không còn mùi gì nữa, nhưng ngoài mỡ người ra còn pha thêm hương liệu và mấy thứ linh tinh khác." Vương Khải Toàn và Diệp Phàm lắc đầu nguầy nguậy, hết dám đụng vào.

Ba người đeo găng tay, hợp sức đẩy nắp quan tài.

Bên trong lập tức tỏa ra ánh sáng vàng chói lọi.

Vàng bạc châu báu, đồ tùy táng nhiều vô kể.

Ngoài ra còn có rất nhiều món đồ trông như đồ sứ. "Thời đại đó đã có đồ sứ tinh xảo thế này sao?" Vương Khải Toàn thắc mắc.

Chu Tiểu Di cầm lên xem xét rồi lắc đầu.

Không phải đồ sứ, mà là gỗ điêu khắc.

Chỉ là thủ pháp quá tinh xảo, cộng thêm lớp sơn đặc biệt nên nhìn y hệt đồ sứ, hơn nữa gỗ này không hề bị mục nát. "Phải thừa nhận tay nghề của thợ thủ công thời đó quá đỉnh." Bọn họ tiếp tục nhìn vào giữa quan tài.

Một người đàn ông nằm đó, tầm hơn năm mươi tuổi.

Thời đó sống đến tuổi này đã là thọ, nhưng xác chết được bảo quản cực tốt, da dẻ chỉ hơi nhăn nheo, trông như mới chết.

Có lẽ là nhờ hiệu quả của quan tài và viên ngọc trong miệng để chống phân hủy. "Trong miệng lão ta chắc chắn có ngậm ngọc để giữ xác không tan." Vương Khải Toàn định cạy miệng cái xác ra lấy ngọc.

Đúng lúc này, ngọn nến ở góc bỗng lay động dữ dội.

Chương 1044

Mọi người sợ hãi lùi lại, Vương Khải Toàn cũng rụt tay về.

Ngọn nến lại trở về bình thường. "Không lẽ chết bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn oán niệm?

Tôi không tin tà!" Vương Khải Toàn lại tiến lên lần nữa, nhưng cứ định cạy miệng lấy ngọc là ngọn nến lại biến sắc.

Đành chịu, ngọc không lấy được, họ chuyển sang xem bộ quần áo.

Cái xác mặc một bộ hắc bào thêu rồng bằng chỉ vàng vô cùng sống động. "Thấy chưa, đây mới là hắc bào kim ti cấp cao nhất, mấy cái bên ngoài không so được đâu.

Nhưng sao lão không mặc hoàng bào màu vàng nhỉ?" Chu Tiểu Di đảo mắt: "Triều đại đó tôn sùng màu đen, màu đen mới là màu tôn quý nhất, hiểu chưa?" Cả nhóm đang mải mê quan sát hoa văn trên áo, không hề nhận ra mí mắt của cái xác bỗng giật giật vài cái.

Ngọn nến ở góc kia cũng đã lặng lẽ chuyển sang màu xanh lục mà không ai hay biết.

Ngay khi họ định nhìn lên đầu cái xác thì nghe thấy tiếng "ầm ầm" từ bên ngoài.

Nhìn ra phía cửa đá, một cái đuôi khổng lồ quật tới.

Là con mãng xà lúc nãy!

Nó vẫn chưa chết, chỉ bị thương tạm thời thôi sao?

Cả nhóm hoảng loạn, nhưng không kịp suy nghĩ nhiều, Chu Tiểu Di lập tức sao súng lên bắn trả. "Không ngờ nó còn sống lại được!

Tình huống này căng rồi đây, chúng ta bị kẹt trong này rồi." Giờ

chỉ còn mỗi một lối ra là cánh cửa đó, bên kia là vực thẳm, chẳng lẽ nhảy xuống?

Cách duy nhất bây giờ là phải liều mạng giết chết con mãng xà này...

Nếu không thì hôm nay bọn họ chỉ có nước chết ở đây. "Bớt nói nhảm đi, hiện tại chỉ là cái đuôi của nó, xem ra nó đã sớm đoán được suy tính của chúng ta.

Nó cũng biết điểm yếu của mình nằm ở mắt, cho nên mới luôn không chịu thò đầu vào." Không quản được nhiều như vậy, Chu Tiểu Di dẫn hai người bọn họ lại gần cái đuôi một chút, trực tiếp tung đòn tấn công mạnh mẽ.

Cái đuôi hẳn là cũng cảm thấy đau đớn, lại kịch liệt quẫy mạnh một cái.

Sau đó, ở góc độ bọn họ không nhìn thấy, ngọn nến đã hoàn toàn đổi màu, hơn nữa một trận gió thổi qua liền trực tiếp tắt ngóm.

Bọn họ toàn tâm toàn ý đối kháng Long Xà ở đây, không hề sát giác được vừa rồi đã xảy ra dị tượng.

Đợi đến khi bọn họ đang tập trung đối kháng thì Chu Tiểu Di cảm giác sau lưng dường như có tiếng động gì đó.

Cô vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một cái xác chết cứng đờ đang đi về phía bọn họ. 【Kích thích quá, bọn họ hiện tại đúng là tiền hữu lang hậu hữu hổ (tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa), một con Long Xà, rồi giờ lại thêm một cái xác bò ra từ quan tài.】 【Tôi đã đoán được chắc chắn nó sẽ bò dậy mà, nếu không thì vừa rồi ngọn nến cũng không đến mức hai lần biến sắc như thế.】 【Hahaha, tôi cũng nghĩ vậy, nhưng thật sự không ngờ nó trực tiếp bò ra với cái bộ dạng này.】 Mọi người đều cảm thấy chuyện này thật sự có chút buồn cười.

Nhóm Chu Tiểu Di bên này vừa phải đối phó với Long Xà, lại vừa phải đối phó với cái xác chết vừa bò dậy sau lưng.

Chu Tiểu Di coi như đã phát hiện ra, cái xác chết kia căn bản không thể đánh chết được.

Bởi vì cô nhận thấy thương pháp của mình đã rất chuẩn, bắn trực tiếp vào các chỗ hiểm, nhưng đối phương một chút động tĩnh cũng không có. "Hai người các anh đối phó Long Xà, thứ đồ chơi sau lưng này giao cho tôi, tôi thấy nó có chút phiền phức." Hơn nữa Chu Tiểu Di còn phát hiện, vừa rồi khi còn nằm trong quan tài, dung mạo cái xác vẫn còn khá tốt.

Chương 1045

Nhưng hiện tại lại trở nên kinh khủng như vậy, toàn thân trên dưới không có chỗ nào lành lặn, đã bắt đầu từ từ thối rữa.

Mấy người bọn họ nghiêm túc quan sát một lượt, mới xác định tình huống hiện tại thật sự rất khẩn cấp, chỉ có thể phân công hợp tác.

Bên phía Long Xà cũng chần chừ không có động tĩnh gì, ngược lại bên phía Chu Tiểu Di lại có chút động tĩnh, bất quá đối phương cứ đi thẳng về hướng cửa.

Chu Tiểu Di cũng không biết ở cửa rốt cuộc có thứ gì thu hút nó. "Hai người các anh mau tránh ra, nó hình như muốn đi ra ngoài, để nó ra xem thử rốt cuộc là có chuyện gì." Diệp Phàm và Vương Khải Toàn nghe Chu Tiểu Di nói vậy, đều vô cùng tự giác trực tiếp quay đầu tránh đi.

Bọn họ cũng tò mò đối phương rốt cuộc muốn chạy ra cửa làm cái gì.

Sau đó bọn họ phát hiện, ngay khi đối phương tới gần cửa, Long Xà cư nhiên cũng bình ổn lại.

Nhưng ngay giây tiếp theo, đối phương quay đầu nhắm thẳng vào bọn họ, Long Xà lúc này cũng thò đầu vào, há ra cái miệng to như chậu máu. "Còn tưởng hai đứa nó định làm gì, làm hơn nửa ngày, hóa ra là muốn liên thủ cùng nhau đối phó chúng ta." "Cậu nói thế không phải thừa sao?

Chúng ta lẽ ra phải nghĩ tới từ sớm, nếu Long Xà đã ở chỗ này thì chắc chắn là thủ hộ thần ở đây, khẳng định là phải giúp đỡ nó rồi." Hiện tại bọn họ vô cùng hối hận.

Đáng lẽ không nên để hai thứ này chạm mặt nhau!

Một quỷ một rắn!

Bọn họ tạm thời không đối phó nổi...

Mấy người giờ phút này chỉ có thể liên tục lùi về phía sau.

Đối phương khí thế hung hăng lao tới.

Thậm chí Long Xà còn há miệng máu gầm rú.

Chu Tiểu Di lôi từ trong ba lô ra một quả lựu đạn, ném thẳng vào miệng đối phương.

Sau đó cô quăng dây móc, bảo những người khác học theo mình, rồi trực tiếp nhảy xuống.

May là bọn họ nhảy kịp thời, không bị thương, nhưng đây cũng là một bài học.

Hiện tại mấy người bị kẹt ở lưng chừng núi, lên không được, xuống cũng không xong. "Vãi, đây là kiểu tra tấn mới gì thế này, tôi sao cứ cảm thấy hôm nay chúng ta sẽ bị kẹt chết ở đây vậy." Vương Khải Toàn nhìn xuống dưới một cái, đầu váng mắt hoa, cũng không biết bọn họ phải xuống bằng cách nào.

Tuy nhiên, đó chưa phải là điều đáng sợ nhất.

Đáng sợ là Chu Tiểu Di phát hiện dây thừng của bọn họ đã bị động vào. "Không ổn, bọn chúng đang phá dây thừng, chúng ta nhất định phải tìm một chỗ hạ chân, nếu không thì chết chắc." Chu Tiểu Di quan sát một chút, tuy bọn họ đang ở lưng chừng núi nhưng vẫn có một số mỏm đá.

Có lẽ có thể dùng mấy tảng đá này để đào mạng. "Nhìn thấy mấy tảng đá bên cạnh các anh không?

Đạp lên đó, chúng ta không thể để xảy ra sự cố được." Chu Tiểu

Di nhắc nhở.

Nhóm Vương Khải Toàn cũng chẳng lo được gì nữa, trực tiếp nghe theo Chu Tiểu Di.

Mấy người đạp lên vách đá, sau đó buông dây thừng ra.

May mắn là bọn họ hành động khá kịp thời, trực tiếp đạp được lên đá tảng, không còn hoàn toàn dựa vào dây thừng nữa.

Chương 1046

Bởi vì ngay khoảnh khắc bọn họ vừa buông dây, dây thừng đã trực tiếp rơi xuống.

Xem ra con cự mãng và thứ không ra người không ra quỷ bên trên đã trực tiếp giật đứt dây của bọn họ.

Bọn họ cứ thế trân trân nhìn dây thừng rơi thẳng xuống vực. 【Bọn họ cũng phản ứng nhanh quá đi, nếu không phải Chu tỷ đột nhiên đề nghị thì tôi nghĩ mấy người bọn họ đều đã rơi xuống rồi, vừa rồi thực sự là quá nguy hiểm.】 【Không sai, phải nói là Chu tỷ thật sự rất dũng cảm, may mà cô ấy phát hiện ra điều không ổn.】 【Hơn nữa chỗ bọn họ đang đứng tạm thời cũng coi là an toàn, nếu không thì cũng chẳng biết lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì.】 Mấy người vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa âm thầm quan sát xung quanh, xác định tạm thời an toàn mới không dám lộn xộn nữa. "Hù chết người ta, vừa rồi suýt chút nữa là rơi thẳng xuống dưới, hai người các anh không sao chứ." Chu Tiểu Di nhìn qua hai người kia, thấy sắc mặt bọn họ trắng bệch, tay chân bấu chặt.

Chu Tiểu Di bảo bọn họ thả lỏng một chút, đừng căng thẳng quá, sau đó bọn họ phải từ từ leo xuống.

Chu Tiểu Di vừa rồi đã nhìn qua, phía dưới cách đó không xa có một tảng đá lớn nhô ra, bọn họ có thể tạm thời trốn lên đó trước. "Nhìn thấy tảng đá lớn nhô ra bên dưới không?

Chúng ta có thể tạm thời xuống đó hội hợp.

Sau đó lại nghĩ cách đi xuống hoặc đi lên cũng được, nhưng tình huống hiện tại, bên trên còn mấy thứ quỷ quái kia, chúng ta phải đảm bảo an toàn cho chính mình trước." Chu Tiểu Di nói quả thực rất

đúng!

Hai người bọn họ cũng gật đầu!

Sau đó lẳng lặng dựa vào vách đá từ từ di chuyển qua.

Chu Tiểu Di đáp xuống tảng đá lớn trước tiên!

Cô nhìn hai người kia cũng đang từ từ bám qua!

Cuối cùng khi ba người tụ tập lại một chỗ, bọn họ mới triệt để yên tâm.

Hơn nữa bọn họ trực tiếp nằm vật ra trên tảng đá, tảng đá này cũng khá lớn.

Cho dù mấy người bọn họ cùng nằm lên cũng sẽ không cảm thấy chật chội... "Thật là dọa chết người, coi như tạm thời có cảm giác an toàn, cũng không biết cái vách núi này rốt cuộc cao bao nhiêu.

Bởi vì chúng ta cứ leo lên leo xuống, cũng không biết hiện tại độ cao thực tế là bao nhiêu!

Hơn nữa, bên dưới sâu không thấy đáy, nghĩ lại chắc là vẫn còn rất cao." Vương Khải Toàn sợ hãi nói.

Hiện tại bọn họ chỉ cần cúi đầu nhìn xuống là có thể thấy vực sâu vạn trượng!

Hơn nữa căn bản không thấy đáy!

Cho nên mấy người thật sự bị dọa chết khiếp. "Tổng coi như là sống lại rồi, nghỉ ngơi ở đây một chút đi, tôi cũng không muốn xuống nữa, cũng không muốn đi đâu nữa, chỉ hy vọng đám Long Xà kia biết điều một chút, đừng có tiếp tục truy đuổi." Chu Tiểu Di cảm thấy chuyện đó tuyệt đối là không thể nào, bởi vì cô nghĩ hai thứ kia chắc chắn sẽ còn tiếp tục đuổi theo.

Quả nhiên!

Mấy người mới nghỉ ngơi được một lát!

Chu Tiểu Di liền nhìn thấy phía trên hình như có thứ gì đó đang bò về phía bọn họ!

Chu Tiểu Di có dự cảm không lành!

Không thể nào?

Chẳng lẽ con Long Xà kia đã đuổi xuống đây?

Chương 1047

Cô ráng sức ngồi dậy. "Mau dậy đi, đừng nằm nữa, bọn chúng đuổi tới rồi." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, hai người kia tự nhiên cũng phát hiện ra, căn bản không kịp nghĩ nhiều.

Lập tức bắt đầu liều mạng leo xuống dưới.

May mà chỗ này tuy là vách núi cheo leo nhưng đá lồi ra khá nhiều, không phải vách đá trơn tuột.

Khi bọn họ liều mạng leo xuống, kẻ truy đuổi phía sau tự nhiên cũng không ngừng bám theo.

Chu Tiểu Di biết cứ tiếp tục thế này cũng không phải cách, có khả năng không dứt ra được, cho nên bọn họ nhất định phải nghĩ biện pháp.

Cô nhìn thoáng qua, vị trí cô đang đứng tạm thời coi như an toàn, cô liền một tay bám vách đá, một tay rút súng lục, trực tiếp bắn lên phía trên.

Trong khoảng khắc điện quang thạch hỏa, tiếng đạn nổ ping ping pang pang.

Quả thực đã dọa được Long Xà, nó không tiếp tục tiến lên, cũng cho bọn họ cơ hội thở dốc.

Tuy nhiên chuyện chưa xong, bởi vì ngoại trừ con rắn, còn có một thứ khác bám sát phía sau.

Cô nhìn thấy nó thân thủ mẫn tiệp trực tiếp nhảy về phía bọn họ, cô liền bảo hai người kia mau chóng rút vũ khí. "Bà nội mày, mày tưởng bọn ông dễ bắt nạt lắm hả?

Liều mạng với mày!" Vương Khải Toàn nói xong câu đó liền

không nói thêm gì nữa, hắn cũng tìm một chỗ đứng vững, sau đó rút súng, bắn mạnh về phía đối diện. "Chính là lúc này, chúng ta mau xuống dưới, tôi thấy bên dưới có một cái hang đá, chúng ta tạm thời chui vào đó trốn." Mấy người bọn họ phối hợp cũng coi như ăn ý, rất nhanh đã tới được cái hang đá kia.

Sau đó trực tiếp chạy vào, bọn họ lại trốn vào chỗ tối.

Tuy hiện tại là ban ngày nhưng cũng không cản trở được thứ đang truy đuổi phía sau.

Vẫn luôn bám theo bọn họ.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc không nghe thấy động tĩnh gì nữa, Chu Tiểu Di từ từ lần ra phía cửa hang.

Cô muốn xem thử còn có gì không, nhưng vừa ra tới cửa hang, cái miệng máu đã cắn tới.

Chu Tiểu Di vẫn còn bình tĩnh, cô may mắn đã sớm có chuẩn bị!

Cô ném quả lựu đạn trong tay ra, trực tiếp ném vào trong miệng Long Xà.

Lần này trúng hoàn toàn, tiếng nổ vang lên "bùm" một cái.

Trong chốc lát máu thịt tung tóe!

Cảnh tượng vô cùng huyết tanh...

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm lúc này cũng nhanh chóng chạy ra hướng cửa hang.

Dưới sự liên thủ của mấy người bọn họ, cuối cùng cũng tiêu diệt được cả Long Xà lẫn thứ không ra người không ra quỷ kia, mấy người mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi thấy nó đã rơi xuống, chắc lần này sẽ không sống lại nữa đâu nhỉ, chỉ tiếc cho bộ y phục trên người nó.

Tuy nhiên chuyện vẫn chưa xong, bọn họ vốn tưởng sự tình đến đây đã kết thúc.

Nhưng lúc này, từ sâu trong cái hang bọn họ đang đứng dường như truyền ra âm thanh gì đó.

Mấy người cảm thấy tình huống e là không ổn, chỉ có thể vội vàng xoay người bỏ chạy.

Chương 1048

"Hôm nay sao chúng ta xui xẻo thế, đi đến đâu cũng gặp chuyện, xem ra hôm nay ngày xấu, vậy tiếp theo chúng ta nên chạy đi đâu?" "Nói nhảm, khẳng định là chạy lên trên rồi, nếu Long Xà và thứ kia đã không còn thì chúng ta cứ lên trên xem thử, bên trên còn rất nhiều thứ chúng ta chưa xem hết." Chu Tiểu Di vốn là người không chịu nhận thua, cô rất rõ ràng bên trên còn nhiều thứ bọn họ chưa nghiên cứu xong.

Cho nên cô đã nóng lòng muốn lên đó xem lại.

Thân thủ mấy người lúc này trở nên vô cùng mẫn tiệp.

Bọn họ giống như người nhện, trực tiếp bám vào vách núi, sau đó mượn sức từ từ leo lên.

Điều may mắn là vừa rồi bọn họ cũng chưa xuống quá sâu, một lát sau liền trực tiếp leo lên tới nơi, hơn nữa những thứ trong hang động kia cũng không đuổi theo lên. "Sợ chết khiếp, may mà bọn chúng không đuổi theo, nếu đuổi theo thật thì đúng là không biết phải đối phó thế nào." Lên tới nơi, mấy người cuối cùng cũng hài lòng.

Bọn họ thong thả nhìn quanh một vòng, những cỗ quan tài vừa rồi chưa xem hết, bên trong quả thực có rất nhiều vàng bạc châu báu, chỉ tiếc là những thứ này không phải thứ họ hứng thú nhất.

Bởi vì bọn họ còn phát hiện ra một cánh cửa ngầm, đây là thứ bọn họ phát hiện trong lúc hoảng loạn, cũng là nguyên nhân khiến họ muốn quay lại.

Bước vào ám môn, bọn họ phát hiện nơi này cư nhiên là một nơi rất đẹp, đâu đâu cũng có hoa cỏ, hơn nữa trên không trung lấp lánh điểm sao, bọn họ phát hiện đó là đốm lửa. "Yên tâm, mấy thứ này chỉ

là đốm lửa bình thường, không bị nhiễm bệnh rồi biến dị đâu.

Nơi này rốt cuộc là đâu, sao cảm giác có chút giống hậu hoa viên của đế vương vậy." Nói thật thì mấy người cũng không biết đây là cái chỗ quỷ quái nào, nhưng bọn họ có thể cảm ứng được, nơi này thật không đơn giản.

Dưới chân toàn là cỏ non, xung quanh đều là hoa, chim hót hoa thơm.

Ngẩng đầu nhìn lên, phần lớn vẫn có thể nhìn thấy bầu trời.

Vì hiện tại là ban ngày nên ánh nắng phổ chiếu, chỉ có ngay chính giữa là ánh nắng không chiếu trực tiếp vào được.

Nhưng khi mặt trời ngả về tây, vẫn sẽ có tia sáng rọi vào, bất quá như vậy có lẽ sẽ không bị mưa gió tàn phá.

Bọn họ chậm rãi đi qua, dưới sự bao quanh của một rừng hoa, bọn họ kinh ngạc phát hiện nơi này cư nhiên còn có một cỗ quan tài thủy tinh, bên trong có một người phụ nữ đang nằm.

Người phụ nữ này mặc một bộ y phục màu trắng. "Lại là một người phụ nữ, không biết người phụ nữ này lại có thân phận gì.

Hoặc là nói cô ta còn có bí mật gì đây?" Vừa mới tìm hiểu xong cuộc đời thê thảm của một người phụ nữ khác!

Hiện tại lại xuất hiện thêm một người!

Tuy bọn họ cảm thấy người phụ nữ này rất có khả năng từng sống sung sướng!

Nhưng vẫn nhịn không được muốn biết rốt cuộc là có chuyện gì!

Lại gần nhìn kỹ mới phát hiện người phụ nữ này quả thực không đơn giản. "Mọi người có phát hiện người phụ nữ này trông thật sự có chút giống cô gái Miêu Cương kia không?" "Nhưng lại không giống

lắm, cô gái này trông có vẻ tú khí hơn một chút." Vương Khải Toàn nhìn thoáng qua liền nói với hai người kia.

Nhóm Chu Tiểu Di nghe hắn nói vậy cũng nghiêm túc quan sát!

Còn thật đừng nói!

Tình huống đúng là giống như Vương Khải Toàn nhận xét. "Không ngờ đấy Vương ca, anh lại còn biết xem tướng mạo, nhưng anh nói đúng, quả thực rất giống." Diệp Phàm cũng tán đồng nói.

Chu Tiểu Di nhìn thoáng qua cũng gật đầu, không hổ là Vương Khải Toàn.

Hắn liếc mắt liền nhìn ra được, vậy thì có chút kỳ quái rồi, người phụ nữ này rốt cuộc là ai?

Chương 1049

Bọn họ nhìn quanh một vòng cũng không có gì chứng minh thân phận, ngược lại phát hiện trong quan tài thủy tinh của cô ta hình như có thứ gì đó.

Bọn họ đẩy nắp quan tài thủy tinh ra, lấy tấm da cừu bên trong mở ra xem.

Xem xong mới biết, hóa ra người con gái này lại là người mà vị đế vương bên ngoài cưới về sau, hơn nữa còn là Hoàng hậu.

Xem ra vị đế vương này đối với Hoàng hậu cũng rất tốt, sau khi chết vẫn có thể giúp cô ta tạo ra một nơi tốt đẹp thế này.

Bất quá suy nghĩ lại một chút thì thấy cũng chẳng tốt đẹp gì, bởi vì nếu cô đoán không sai, có lẽ khi đế vương chết thì vị hoàng hậu này vẫn còn sống.

Nhưng lại bị ép buộc chôn sống cùng hắn tại đây. "Cho nên ý là nói, cô ta thực ra cũng là bị chôn sống ở đây.

Vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì, còn tưởng hai người bọn họ thật lòng yêu nhau, xem ra chúng ta nghĩ nhiều rồi." Vương Khải Toàn bọn họ vốn tưởng đây là một câu chuyện tình đẹp, không ngờ kết cục cũng chẳng hoàn mỹ gì.

Mọi người lại tùy ý nhìn thoáng qua, dường như cũng không có gì kỳ đặc, nhưng Chu Tiểu Di lại nhìn cả căn phòng đầy hoa này mà trầm tư.

Nếu đoán không sai, trong căn phòng đầy hoa này có rất nhiều giống hoa đã tuyệt chủng. "Mấy loài hoa ở đây cũng quý hiếm đấy, chỉ tiếc là chúng ta không mang đi được." Diệp Phàm và Vương Khải

Toàn cũng không ngờ Chu Tiểu Di im lặng nửa ngày lại thốt ra một câu như vậy.

Hơn nữa bọn họ nhìn lại, nói thật thì hoa này cũng đẹp thật.

Nơi này căn bản không có bất cứ thứ gì bọn họ muốn, chỉ toàn là hoa cỏ, cũng kiết lị thật.

Đồ bồi táng của chính mình thì một đống vàng bạc châu báu, vậy mà đến lượt người phụ nữ mình yêu thì lại chẳng có gì, toàn là hoa với cỏ.

Sau đó bọn họ rời đi.

Nơi này tự nhiên không thể quay lại đường cũ, vì an toàn, bọn họ dứt khoát đu dây xuống theo vách núi. "Xuống dưới rồi rốt cuộc sẽ là dạng gì, chúng ta cũng không biết được, mọi người vẫn phải cẩn thận một chút." Chu Tiểu Di cũng không biết bên dưới rốt cuộc có thứ gì!

Cho nên trước đó cô vẫn nhắc nhở hai người kia phải hết sức cẩn thận.

Hai người kia tự nhiên cũng biết, bên dưới chưa chắc đã là lối ra thực sự, không chừng lại là thứ gì kinh khủng...

Mấy người cẩn thận từng li từng tí xuống tới bên dưới!

Bọn họ phát hiện nơi này chỉ là một chỗ rất bình thường.

Cũng không có gì đặc thù!

Bọn họ lại men theo hai bên đi một lúc, trực tiếp quay lại cái chỗ bọn họ đi vào lúc đầu.

Nói ra cũng thật thần kỳ!

Hóa ra bọn họ chỉ đi vòng quanh ngọn núi này một vòng!

Sau đó lại lên tới đỉnh núi.

Nhìn ngọn núi lớn trước mặt, mấy người cũng chẳng còn cảm xúc gì nữa!

Những thứ muốn xem đều đã xem gần hết.

Cũng đến lúc rời đi rồi!

Sau đó mấy người bọn họ trực tiếp đi đường vòng rời khỏi nơi này.

Chương 1050

"Tiếp theo nên đi về phía mục tiêu thực sự của chúng ta, vừa rồi tôi đã xem bản đồ.

Vị trí hiện tại của chúng ta gọi là Thứ Sơn Phong, còn nơi chúng ta muốn đến nằm ở đây.

Vẫn còn một đoạn, nhưng tôi tin chúng ta sẽ đến đó rất nhanh thôi." Chu Tiểu Di vừa rồi đã nghiêm túc nghiên cứu bản đồ một lượt!

Cô phát hiện hình như cũng không khó khăn như tưởng tượng.

Sau đó mấy người bọn họ lại tiếp tục đi về phía trước!

Chỉ một lát sau!

Bọn họ đã đi tới trước một dòng sông trong vắt.

Vương Khải Toàn toàn thân vẫn nhếch nhác như vậy, hắn cuối cùng cũng có thể xuống sông tắm rửa một chút.

Diệp Phàm và Chu Tiểu Di cũng biết Vương Khải Toàn tắm xong thì quần áo trên người chắc chắn sẽ ướt sũng.

Cho nên cũng hảo tâm giúp hắn kiếm ít củi khô, nhóm lửa giúp hắn, để lát nữa hắn có lửa mà hơ.

Vương Khải Toàn vì nhảy vào cái huyết trì kia nên giờ toàn thân nhớp nháp, hơn nữa còn cực kỳ buồn nôn.

Mùi hôi thối bốc lên, hiện tại rốt cuộc cũng được như nguyện gột rửa sạch sẽ cái mùi trên người. "Cuối cùng cũng thoải mái rồi, cái mùi trên người thực sự quá khó ngửi, tôi rốt cuộc cũng hiểu được hai người các cậu.

Tại sao dọc đường đi lại ghét bỏ tôi như thế, kỳ thực tôi cũng tự

ghét bỏ chính mình, nhưng vì giữ mạng nên không thể không làm vậy." 【Sau khi rời khỏi chỗ đó, chắc bọn họ sẽ có được những ngày tháng thanh nhàn tạm thời nhỉ.】 【Nói thật thì, Chu tỷ và mọi người thời gian qua cứ phải đối mặt với đủ loại vấn đề, tôi nhìn mà cũng thấy sợ, không biết họ có sợ không, chứ tôi ngồi một mình thấy ghê chết đi được.】 【Có gì mà sợ, tính cách Chu tỷ thế nào mọi người còn lạ gì, cô ấy chắc chắn sẽ không xui xẻo mãi đâu.】 【Cũng sẽ không bị rắc rối đánh gục đâu, cô ấy ngược lại mới là người kiểm soát tình hình ấy chứ.】 【Không sai, tôi cũng thấy Chu tỷ xưa nay đều là kiểu người rất bình tĩnh, cô ấy là người có thể xử lý ổn thỏa mọi việc.】 【Hơn nữa cũng không biết tại sao, tôi luôn cảm giác chỉ cần có Chu tỷ ở đó thì tất cả mọi chuyện đối với cô ấy đều không đáng lo.】 【Hahaha, tôi cũng nghĩ vậy, thật ra cũng không phải chúng ta tự tin, mà là Chu tỷ trực tiếp cho chúng ta cái sự tự tin đó.】 【Chẳng lẽ mọi người không thấy Chu tỷ thật sự rất lợi hại sao?

Mỗi một chuyện cô ấy đều xử lý tốt đến thế.】 【Tôi thậm chí còn nghi ngờ, nếu không có cô ấy thì chỉ sợ Vương Khải Toàn và Diệp Phàm không biết sẽ xui xẻo đến mức độ nào nữa.】 【Hơn nữa Chu tỷ và kẻ địch đều có thể chung sống hòa bình như thế, cũng không phải nói Diệp Phàm thật sự là kẻ địch, nhưng dù sao đi nữa thì giữa hắn và Chu tỷ cũng có chút xích mích.】 Khi mọi người bàn tán về chuyện này, cũng cảm thấy hình như đúng là như vậy.

Bọn họ biết giữa Chu Tiểu Di và Diệp Phàm trước kia đều có chút xích mích nhỏ.

Nhưng thời gian qua, bọn họ dường như cũng không còn để bụng những chuyện đó nữa. 【Không sai, thậm chí bọn họ còn trở thành giao tình vào sinh ra tử, hơn nữa nhìn bộ dạng hiện tại của Diệp Phàm, có vẻ hắn càng ngày càng sùng bái Chu tỷ rồi.】 【Không hổ là Chu tỷ của chúng ta, hiện tại lại có thể thu phục được hai người bọn

họ, hơn nữa mọi người không phát hiện sao?

Hai người bọn họ hoàn toàn nghe theo sự chỉ huy của Chu tỷ.】 Mọi người đều đang sôi nổi thảo luận, còn bên phía Chu Tiểu Di.

Vương Khải Toàn tẩy rửa sạch sẽ cái mùi lộn xộn trên người xong, cuối cùng cũng có thể đi lên.

Chu Tiểu Di vì tị hiềm nên còn đặc biệt quay lưng lại, cố ý không nhìn Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn cũng coi như hào sảng.

Hắn tùy ý lôi từ trong túi ra một tấm vải, che qua loa nửa thân dưới rồi đi ra.

Cái bụng bia của hắn vẫn lộ rõ mồn một như thế.

Bất quá quần áo hắn chưa khô, giặt xong rồi thì lát nữa cần phải đặt lên giá lửa hơ một chút.

Chu Tiểu Di cũng không nữu niết như vậy, chỉ là đợi hắn lên bờ xong mới xoay người lại nhìn.

Ba người ngồi xuống bên đống lửa, hiện tại trời chưa tối hẳn, nhưng mắt thấy trời sắp sập tối rồi, bọn họ định tối nay tạm thời nghỉ tại đây. "Không đi được nữa, tối nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi, mấy người chúng ta đã rất lâu rồi không được ngủ một giấc yên ổn.

Nhớ hôm nào đó định ngủ một giấc ngon lành, không ngờ nửa đêm đột nhiên lại giật mình tỉnh giấc." "Hiện tại chỗ này xem ra cũng coi như an toàn, chúng ta cứ nghỉ ở đây một đêm, sáng mai lại xuất phát thấy thế nào." Khẳng định là phải nghỉ ngơi rồi, nhóm Chu Tiểu Di đều đã chuẩn bị xong, nếu không nghỉ thì ở lại chỗ này làm gì?

Nhóm lửa chẳng lẽ chỉ để chơi sao?

Chương 1051

Màn đêm buông xuống, mấy người vây quanh đống lửa tùy ý ăn chút lương khô.

Vừa rồi lúc Vương Khải Toàn tắm rửa còn phát hiện dưới sông có cá, có điều lười xử lý.

Mấy người bọn họ ăn qua loa chút đồ, sau đó trực tiếp đi ngủ.

Cũng không biết tại sao, Chu Tiểu Di mãi vẫn không ngủ được, cô luôn cảm thấy khoảng thời gian này trôi qua thực sự không suôn sẻ lắm.

Hơn nữa cô thậm chí còn cảm thấy khó khăn tiếp theo bọn họ gặp phải có khả năng còn nghiêm trọng hơn hiện tại rất nhiều.

Chu Tiểu Di ngủ không được, cô dứt khoát ra ngồi bên đống lửa, nhìn quần áo của Vương Khải Toàn, tiện tay giúp hắn hơ khô hết quần áo.

Lúc trời sáng, Chu Tiểu Di mới chợp mắt được một lúc bên ngoài, đợi đến khi nhóm Diệp Phàm thức dậy, liền phát hiện Chu Tiểu Di đã ở bên đống lửa, cũng không biết tối qua cô có phải thức trắng đêm không. "Cô tối qua không ngủ à?

Tại sao thế?" Vương Khải Toàn cảm thấy hơi kỳ quái, vừa mặc quần áo vừa hỏi Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di đưa lưng về phía hắn trả lời: "Có khả năng là mấy ngày gần đây trải qua quá nhiều chuyện đi, cho nên đã quen rồi, ngược lại có chút khó ngủ.

Nhưng anh yên tâm đi, tối qua không xảy ra chuyện gì cả, tôi chỉ đơn thuần là không ngủ được thôi, nếu thật sự có chuyện gì tôi chắc

chắn sẽ gọi mọi người." "Tôi không phải lo lắng vấn đề này, tôi chỉ lo cô nửa đêm nửa hôm không ngủ.

Cô cứ ra ngoài giúp tôi phơi quần áo thế này, sẽ làm tôi nảy sinh một loại ảo giác, có phải cô có ý với tôi hay không?" Chu Tiểu Di nhịn không được trợn trắng mắt!

Vương Khải Toàn từ bao giờ lại tự luyến như thế!

Mình mà có ý với hắn á!

Đây quả thực là nói hươu nói vượn... 【Hahaha, tôi nói Vương Khải Toàn lấy đâu ra sự tự tin đó, hắn cư nhiên bảo Chu tỷ có ý với hắn.】 【Mỗi lần Chu tỷ chỉ huy hắn, tôi đều thấy giống như đang chỉ đạo đàn em dưới trướng, hơn nữa đối mặt với Vương Khải Toàn, tôi thấy Chu tỷ vĩnh viễn đều là lão đại.】 【Tôi cũng thấy thế, hơn nữa vừa rồi mọi người không thấy ánh mắt của Chu tỷ à, hiển nhiên là muốn 'đao' người, cô ấy lười đôi co với Vương Khải Toàn đấy.】 "Được rồi, hai người các anh đừng có đấu võ mồm ở đó nữa, mau qua đây xem bản đồ.

Tiếp theo chúng ta phải đi đâu, vẫn thuận theo dòng sông này tiếp tục đi xuống dưới sao?" Diệp Phàm thấy hai người họ nói cười ở đó thì hắn đang nghiên cứu bản đồ.

Hắn phát hiện nơi bọn họ muốn đến quả thực có chút phức tạp, căn bản không có một con đường rõ ràng nào chỉ dẫn.

Hơn nữa hắn cứ cảm thấy bọn họ có phải đi sai hướng rồi không, nhưng hắn lại nghĩ Chu Tiểu Di sở dĩ dẫn bọn họ tới chỗ này, khẳng định là không đi sai hướng, chẳng lẽ là do hắn không biết xem tấm bản đồ này?

Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn nghe hắn gọi cũng vội vàng qua xem rốt cuộc là tình huống gì.

Sau đó bọn họ rất nhanh phát hiện, nơi này quả thực là một nơi rất kỳ quái.

Chu Tiểu Di lại có thể liếc mắt một cái liền phân biệt được phương hướng trên bản đồ, khiến Diệp Phàm và Vương Khải Toàn đều có chút kinh thán. "Làm gì thế, hai người các anh đều không xem hiểu mấy ký hiệu trên bản đồ này à?

Tấm bản đồ này là từ thời xưa lưu lại, bản đồ cũ tự nhiên là không rõ ràng như thế, bất quá tôi biết phải đi thế nào.

Trực tiếp xuôi theo dòng sông này xuống dưới là được, nếu tôi đoán không sai, lát nữa phía dưới sẽ tới một cái vách núi.

Con sông này chảy thẳng xuống vách núi, đến lúc đó chúng ta còn phải nghĩ cách đi xuống, các anh tưởng đến Vân Thiên Cung dễ dàng thế sao?" Hai người chưa bao giờ nghĩ việc đi tới Vân Thiên Cung sẽ dễ như trở bàn tay, bọn họ chỉ hơi tò mò là sao Chu Tiểu Di có thể xem hiểu tấm bản đồ này.

Chu Tiểu Di nhìn ra ánh mắt cầu hiền khát nước của hai người, bất đắc dĩ đành phải thành thật cho bọn họ biết cô làm sao xem hiểu được. "Hóa ra là vì như vậy a, thế thì chúng ta đến lúc đó cũng có thể xem hiểu một chút rồi." Tiếp theo mấy người bọn họ lại tiếp tục đi về phía trước, quả nhiên đúng như Chu Tiểu Di đã nói.

Đi được một lúc, bọn họ đột nhiên đi tới trước một cái thác nước khổng lồ.

Chu Tiểu Di nói bọn họ phải từ chỗ này đi xuống.

Chương 1052

Quá trình có chút khó khăn, nhưng bọn họ tin tưởng Chu Tiểu Di, rất nhanh đã tới một nơi có nước.

Chỗ đó cư nhiên có một con đường, bọn họ đều phải nghi ngờ có phải Chu Tiểu Di đã từng tới nơi này hay không, nhìn cô đối với nơi này quen thuộc như thế. "Dẹp mấy cái suy nghĩ trong lòng các anh đi, tôi chưa từng tới nơi này bao giờ, sở dĩ quen thuộc như vậy...

Là bởi vì tôi đã xem qua hầu hết bản đồ nơi này rồi, hơn nữa toàn bộ đều đã in sâu vào trong đầu tôi.

Cho nên hiện tại dù không có bản đồ, chúng ta vẫn có thể ra khỏi nơi này như thường?" Tình huống thực tế đúng là như vậy!

Mặc dù cả hai người kia có chút nghi ngờ, nhưng bọn họ cũng không nói thêm gì, trực tiếp đi theo Chu Tiểu Di men theo bờ sông xuống dưới.

Còn phải nói sao!

Khi bọn họ ở chỗ này, nước sông chảy xiết ngay bên cạnh, tạo cảm giác như có thể cuốn trôi người ta đi bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, bọn họ vẫn cảm nhận rõ ràng được sự mát lạnh.

Dòng nước cách bọn họ một khoảng, nhưng thỉnh thoảng sóng nước vẫn tạt thẳng vào người.

Giữa thời tiết nóng bức thế này, bọn họ lại cảm thấy như vậy rất mát mẻ, sảng khoái.

Chỉ một loáng sau, bọn họ đã đi xuống dưới.

Trước mắt hiện ra một thác nước hùng vĩ. "Chỗ này nhìn cũng

hoành tráng đấy chứ.

Nói thật lòng, tôi còn hơi muốn sống ở đây đấy." "Thôi bỏ đi, đây cũng chẳng phải chốn hay ho gì.

Chúng ta cứ mau chóng quay về, sau này tìm một mảnh đất phong thủy bảo địa, phát tài rồi thì xây biệt thự to mà ở." Mấy người bọn họ nhìn phong cảnh trước mắt đầy cảm khái.

Ngắm cảnh xong xuôi, cả nhóm lại nhanh chóng tiếp tục xuất phát.

Không biết tiếp theo sẽ có yêu ma quỷ quái hay những thứ thần kỳ gì đang chờ đợi, nhưng bọn họ tin rằng chuyện gì đến rồi sẽ đến. "Cách phía trước không xa có một địa danh gọi là Động Thủy Nhai.

Tôi cũng không biết tại sao nó lại có cái tên này." "Tuy nhiên nhìn trên bản đồ thì chỗ đó dường như chẳng có tí nước nào, bởi vì dòng sông chảy đến đây..." "...thì chảy thẳng vào trong cái cửa hang này, sau đó nó chảy đi đâu thì cũng không ai biết." Có vẻ như Chu Tiểu Di không phải chỉ nói miệng, cô nàng thực sự đã học thuộc lòng toàn bộ tấm bản đồ này rồi. "Kể cũng lạ thật, nếu đã không có nước thì sao lại gọi là Động Thủy Nhai (vách nước)?

Chẳng lẽ dưới lòng đất của nó chứa rất nhiều nước sao?" Cũng có khả năng là vì nguyên nhân đó, nhưng hiện tại bọn họ chưa đến nơi nên cũng không thể đoán mò.

Một lát sau, bọn họ đã đứng trước cửa Động Thủy Nhai. "Đây chính là Động Thủy Nhai trong truyền thuyết sao?

Cái động này nhìn có vẻ khá áp lực, không biết bên trong rốt cuộc có thứ gì." "Lát nữa chúng ta phải xuyên qua cửa động này để đến khu vực phía sau." Mấy người bọn họ bật đèn pin, chậm rãi đi vào.

Vừa bước vào, họ đã nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt, điều này

cũng rất bình thường trong các hang động đá vôi.

Tuy nhiên, đi sâu vào trong, họ phát hiện những hòn đá kỳ lạ bên trong hang cư nhiên lại lấp lánh phát sáng. "Chúng ta tắt đèn pin đi một chút xem sao.

Tôi cứ cảm thấy mấy hòn đá này biết phát sáng, thật thần kỳ." Vương Khải Toàn phát hiện ra điểm này liền tò mò, bảo hai người kia cũng tắt đèn pin đi.

Mọi người đều rất phối hợp, tắt phụt đèn!

Chương 1053

Sau đó, họ phát hiện những hòn đá xung quanh quả nhiên đang tỏa sáng lấp lánh như sao trời.

Lại gần sờ thử thì thấy cũng chẳng có gì đặc biệt.

Tại sao chúng lại đột nhiên phát sáng nhỉ? "Bình thường thôi mà, có thể do tích tụ tự nhiên lâu năm nên biến thành dạng này." "Biết đâu bên trong đá có phản ứng hóa học nào đó nên mới phát sáng như vậy." Chu Tiểu Di kiên nhẫn giải thích.

Được rồi!

Tuy bọn họ cũng chẳng rõ thực hư thế nào, nhưng nhìn khung cảnh này cũng cảm thấy khá hùng vĩ... 【Mau nhìn mấy cục đá phát sáng kìa!

Lúc tắt đèn pin nhìn đẹp thật đấy, tôi thấy còn đẹp hơn cả đom đóm.】 【Có gì lạ đâu, bình thường đi du lịch mấy cái hang động, đá ở đó cũng phát sáng mà?

Chẳng có gì đáng so sánh cả.】 【Này người anh em, ông có nghĩ tới việc đá trong hang động du lịch phát sáng là do có đèn chiếu vào không hả?】 【Chắc là có tác dụng của ánh sáng, nhưng hình như trong tự nhiên cũng có loại đá tự phát sáng thật, cũng không lạ lắm.】 Chuyện đá biết phát sáng hay không lập tức gây ra một cuộc thảo luận sôi nổi trên kênh livestream.

Nhóm Chu Tiểu Di cũng chỉ tò mò một chút rồi lại bắt đầu nghiêm túc đi tiếp.

Họ cần phải rời khỏi chỗ này. "Tôi hình như nghe thấy tiếng nước chảy, chỗ này chắc chắn có sông ngầm." Sông ngầm là những dòng

sông bình thường mắt thường không thấy được, nhưng nếu lắng tai nghe kỹ sẽ thấy tiếng nước chảy róc rách.

Lần này bọn họ hơi tò mò, không biết con sông ngầm ở đây sẽ như thế nào. "Tôi cũng nghe thấy.

Sớm biết chỗ này không đơn giản, nhưng không ngờ lại phức tạp đến thế." Thực ra lúc Chu Tiểu Di xem vị trí trên bản đồ, cô đã cảm thấy đây là một nơi phong thủy bảo địa, nhưng trong lịch sử hay các bài hướng dẫn (walkthrough) đều không hề có ghi chú.

Chỗ này rốt cuộc có bảo vật hiếm lạ gì không thì cô cũng không để ý lắm.

Giờ vào đây rồi mới thấy, có khả năng nơi này đã bị bỏ quên.

Càng là những nơi bình thường, ít ai chú ý thì càng có khả năng ẩn chứa những điều thần kỳ. "Dù sao nhiệm vụ của chúng ta cũng là tìm kho báu, hay là cứ đi xem xét các khu vực khác quanh đây trước?" "Đừng vội đi ra vội, tôi cảm giác ở đây sẽ có bất ngờ cho chúng ta." Rõ ràng bọn họ vừa mới thoát chết trong gang tấc, nhưng Vương Khải Toàn lại rất nhanh quên béng đi những nguy hiểm vừa trải qua, lòng tham lại bắt đầu rục rịch.

Nghe hắn nói vậy, hai người kia cũng thấy có lý.

Bọn họ quan sát các ngã rẽ, chọn một lối đi khá rộng rãi rồi trực tiếp đi vào. "Chúng ta không phải gặp vận cứt chó chứ?

Vừa nãy tùy tiện chọn đại một chỗ đi vào..." "...thế mà giờ nghe tiếng sông ngầm càng lúc càng rõ." Quả thực càng đến gần nghe càng rõ, nhưng không biết sông ngầm nằm ở đâu, bên cạnh hay dưới chân.

Bọn họ chỉ đành mò mẫm tiến lên.

Một lát sau, quả nhiên nhìn thấy một dòng suối nhỏ chảy ra.

Nếu không đoán sai thì đây là nhánh chảy ra từ sông ngầm.

Chỉ có điều, sông ngầm trong tưởng tượng của họ phải hung dữ hơn nhiều, chứ không phải chảy rí rách thế này.

Mọi người cũng không nghĩ nhiều, ăn ý tiếp tục đi tới.

Đột nhiên, họ nhìn thấy một vật thể kỳ lạ: Một chiếc thuyền gỗ bị bỏ hoang!

Nhưng khi đi tới nơi, họ phát hiện chỗ này...

Chương 1054

chẳng có tí nước nào cả.

Không biết cần thuyền để làm gì!

Quan sát kỹ xung quanh, bọn họ mới nhận ra nơi này trước kia từng là nơi nước sông tích tụ, nhưng không biết đã qua bao nhiêu năm, hiện tại đã hoàn toàn khô cạn. "Thú vị thật.

Nhìn tình trạng này thì trước kia chắc chắn có sông chảy qua đây." "Nhưng giờ thì cạn khô rồi.

Chiếc thuyền này nhìn sơ sài quá, chắc đã nằm đây từ rất lâu về trước." Vương Khải Toàn cảm thán.

Bọn họ tiếp tục men theo lòng sông khô cạn mà đi.

Tuy nhiên, Vương Khải Toàn và nhóm người mới đi được vài bước thì phát hiện không ổn.

Mặt đất dưới chân nhìn thì giống đá, nhưng đạp lên lại mềm nhũn. "Không ổn!

Là đầm lầy!

Mau quay lại!" Nhưng lúc này đã quá muộn, mấy người bọn họ đã bị lún sâu vào trong bùn.

Càng muốn cử động lại càng không thể nhúc nhích.

Chu Tiểu Di nhận thấy tình hình nguy cấp, vội hét lên bảo hai người kia đừng cử động nữa, vì càng giãy giụa sẽ càng lún sâu.

May mắn là trên lưng cô vẫn còn đeo ba lô.

Cô kịp thời lấy ra một sợi dây thừng, móc vào tảng đá bên cạnh.

Ban đầu định mượn lực dây thừng để quay lại, nhưng phát hiện dù cố thế nào cũng không thoát ra được.

Tình hình thật không xong. "Hai người đừng động đậy, đợi tôi tìm cách trèo lên, sau đó sẽ kéo hai người lên." "Giờ càng giãy càng chết đấy." Vương Khải Toàn và Diệp Phàm tự nhiên phải nghe theo Chu Tiểu Di.

Giây phút sinh tử này tuyệt đối không thể đùa giỡn.

Chu Tiểu Di quan sát một lượt.

Chỉ có thể dựa vào chính mình, hai người kia còn nguy hiểm hơn cô.

Do Vương Khải Toàn và Diệp Phàm đi phía trước, họ không thấy rõ Chu Tiểu Di ở phía sau xoay xở thế nào.

Nhưng tình thế này chỉ có thể để người có thân thể nhẹ nhàng như Chu Tiểu Di lên trước.

Chu Tiểu Di thử đủ mọi cách, cuối cùng cũng rút được một chân ra.

Cô mừng rỡ, mượn đà đạp mạnh, dùng sức dây thừng kéo người lên.

Quả là hữu kinh vô hiểm!

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không có dây thừng, một mình cô cũng không thể nào lên dễ dàng như vậy.

Leo lên bờ, cô thấy mình lấm lem toàn bùn, suýt nữa thì rơi cả giày lại dưới đầm lầy.

Chương 1055

Không chần chừ, cô nhanh chóng nghĩ cách ném dây thừng cho hai người kia.

Diệp Phàm ở gần hơn nên cứu trước.

Vương Khải Toàn tự nhiên không có ý kiến gì, bọn họ giờ là chỗ giao tình vào sinh ra tử, không so đo ai trước ai sau.

Dưới sự nỗ lực của Chu Tiểu Di, Diệp Phàm cuối cùng cũng được kéo lên.

Tiếp đó, hai người lại hợp sức cứu Vương Khải Toàn.

Nhưng ngặt nỗi Vương Khải Toàn quá béo, thể tích lớn, nhất thời hai người cùng kéo mà cũng không lôi nổi hắn lên.

Mọi người đều cảm thấy không ổn, tình huống càng lúc càng đáng sợ. "Giờ là tình huống gì đây hả?

Sao tôi mãi không lên được?

Chẳng lẽ thật sự là do tôi quá béo sao?" "Xem ra vẫn phải giảm béo, không thì có ngày mất mạng vì béo mất." Vương Khải Toàn vô cùng cạn lời nói, lúc này mà hắn vẫn còn tâm trạng đùa giỡn được.

Có lẽ là sợ quá hóa liều, muốn nói vài câu cho bớt căng thẳng.

Dưới sự đồng tâm hiệp lực của hai người, cuối cùng cũng lôi được Bàn Tử ra ngoài.

Mấy người nằm vật ra đất thở hổn hển, cảm giác như vừa sống lại lần nữa.

Thở dốc một hồi, họ mới nghiêm túc quan sát lại nơi này.

Nói thật, chẳng ai ngờ cái nơi trông giống lòng sông đơn giản này

lại suýt lấy mạng họ. "Giờ tình huống này chắc chắn là không đi qua được rồi.

Nhưng nhìn quanh thì chỉ có cách băng ngang qua con sông bùn này thôi, làm sao bây giờ?" "Chẳng lẽ lại quay về đường cũ tìm lối ra khác?" Vương Khải Toàn nhìn quanh, thấy chẳng còn đường nào khác, cảm thấy hơi kỳ lạ.

Vì sao sông đã cạn mà vẫn còn để lại bãi lầy hại người thế này?

Chu Tiểu Di quan sát kỹ xung quanh, ánh mắt dừng lại ở chiếc thuyền gỗ bị lãng quên bên cạnh.

Cô cảm thấy chiếc thuyền này không phải vô duyên vô cớ nằm ở đó, chắc chắn có tác dụng. 【Mọi người nhìn kìa, Chu tỷ hình như cứ nhìn chằm chằm cái thuyền gỗ.

Tôi cũng nghĩ cái thuyền đó chắc chắn có tác dụng, không thì sao nó lại nằm ở đây?】 【Không chừng là phải dùng thuyền để đi qua, nhưng tôi tò mò là ở đây đến nước còn chả có, bọn họ định chèo kiểu gì?

Nghe hơi ảo.】 【Tôi cũng thấy ảo, nhưng lại thấy hợp lý.

Chờ xem Chu tỷ dùng thế nào.】 【Tôi cảm giác Chu tỷ đã nghĩ ra gì đó rồi, vừa nãy ánh mắt cô ấy lóe lên cái gì đó...】 "Có khi nào mọi người nghĩ, lý do chiếc thuyền gỗ này ở đây chính là để giúp chúng ta rời đi không?" Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nghe Chu Tiểu Di nói vậy liền nhìn theo.

Thấy chiếc thuyền cổ quái nằm đó, bọn họ cũng vỡ lẽ.

Đúng rồi, sao lại không nghĩ ra nhỉ, không thể nào nó tự dưng nằm đây được. "Đều tại chúng ta vừa rồi sơ ý quá, không nghĩ về hướng đó.

Giờ nghĩ lại thì đúng là như vậy thật." "Vậy giờ làm sao?

Trục vớt cái thuyền này lên à?" Vương Khải Toàn nói xong mới thấy mình ngu xuẩn.

Cái thuyền này đâu cần vớt, nó vốn nằm ngay rìa mà.

Chương 1056

Nhưng vấn đề duy nhất là: Cho dù có thuyền, đây đâu phải là nước, làm sao chèo qua?

Đây lại là một vấn đề lớn. "Có lẽ chưa bao giờ cần chúng ta chèo qua thật sự, mà là mượn sức.

Chúng ta ở đây có nhiều dây thừng như vậy." "Chẳng lẽ các anh không biết mượn lực sao?

Vừa rồi chúng ta cũng nhờ dây thừng mà thoát khỏi đầm lầy đấy thôi." "Kéo chiếc thuyền sang bờ bên kia chắc không thành vấn đề chứ?" Đúng ha!

Bọn họ cũng không phải lần đầu làm mấy chuyện này, tự nhiên biết là làm được.

Cứ thế, mấy người nghĩ đủ cách ném dây thừng sang.

May mắn là bờ bên kia dường như đã được thiết kế sẵn cho việc này.

Có một tảng đá lớn hình trụ cắm ở đó.

Nếu không đoán sai thì chính là để mượn lực tảng đá đó kéo thuyền trượt qua đầm lầy.

Mấy người hợp sức, tốn không ít công phu mới quăng được dây thừng tròng vào tảng đá bên kia. "Hy vọng lần này chúng ta có thể bình an vô sự băng qua.

Tôi cảm giác phương pháp này sẽ hiệu quả, mọi người cẩn thận chút." Chu Tiểu Di nhắc nhở.

Khi bước lên thuyền, họ vẫn thử thăm dò xem có bị chìm không.

Thấy cả nhóm đứng lên mà thuyền vẫn không có ý định chìm xuống bùn, họ mới hoàn toàn yên tâm.

Sau đó, họ bám vào dây thừng, ra sức kéo mạnh... nhưng phát hiện không kéo nổi!

Chiếc thuyền như bị hàn dính vào trong đất, bất động. "Hình như chẳng có tác dụng gì cả.

Tiếp theo làm sao đây?

Chúng ta không thể cứ kiên trì kiểu này mãi được." "Tôi thấy tình hình hơi phức tạp, có thể chúng ta nghĩ đơn giản quá rồi.

Hay là quay lại bờ suy nghĩ xem nên làm thế nào?" Vương Khải Toàn thấy thuyền văn ti bất động liền đề nghị lên bờ trước.

Hai người kia cũng đồng ý.

Lên đến bờ, họ nhìn trái nhìn phải, dường như ngoài cách này ra chẳng còn cách nào khác.

Cuối cùng, chỉ có Chu Tiểu Di sực nhớ ra điều gì đó, cô đột ngột đứng dậy đi về phía trước, làm Vương Khải Toàn và Diệp Phàm giật mình. "Hoặc là có thể để một người dùng dây thừng đu qua đó trước, sau đó đứng bên kia mượn lực mà kéo." Chu Tiểu Di nói vậy, hai người kia thấy cũng có lý.

Nhưng họ nghĩ nếu đã đu dây qua được thì cần gì phải phiền phức kéo thuyền nữa?

Mọi người đều có thể đu qua mà. "Cô chắc là cô qua được không đấy?

Tôi dám cá hai người các cô cậu chắc chắn không qua nổi đâu, để tôi qua trước cho." "Tôi qua rồi nếu kéo được thuyền thì sẽ kéo hai người qua.

Chương 1057

Nếu không kéo nổi thì hai người cũng chỉ còn cách đu dây mà qua thôi." Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nghe Chu Tiểu Di nói vậy thì cảm giác như bị một cô gái sỉ nhục.

Nhưng họ lại không tìm được lời nào phản bác, vì quả thực họ không bằng Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di nói là làm, cô hành động cực kỳ dứt khoát, không chút dây dưa.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Chu Tiểu Di đã đu người qua bờ bên kia một cách nhẹ nhàng, không chút gánh nặng.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cũng hăm hở muốn thử, nhưng vừa thử được một chút thì phát hiện mình không dám, đành vội vàng nhờ người kia kéo lại, đúng là mất hết cả mặt mũi. 【Ha ha ha, cười chết tôi rồi.

Vừa nãy thấy Vương Khải Toàn còn định bắt chước Chu tỷ đu qua.】 【Nhưng hắn mới bò được mấy giây đã không trụ nổi, vội vàng bảo Diệp Phàm kéo lại.

Nhìn cái dạng đó, cứ như sắp rớt tòm xuống đầm lầy đến nơi.】 【Tôi cũng thấy buồn cười quá.

Nhìn hắn vừa túng quẫn lại vừa cố tỏ ra quật cường, không phục nhưng lại bất lực, hài không đỡ được.】 Chu Tiểu Di ở bên kia nhìn thấy cũng cạn lời.

Cô cũng chẳng trông mong hai người đó có thể đu qua như mình.

Cô bảo họ buộc dây vào đầu thuyền bên kia, để cô thử kéo xem sao. "Trọng lượng hai thằng tôi nặng lắm đấy, cô là con gái, chắc

chắn kéo nổi không?" Dù rất muốn qua, nhưng dù sao cũng là đàn ông, vẫn có chút lòng tự trọng.

Để một cô gái kéo mình qua sông thế này có vẻ không hay lắm.

Chu Tiểu Di thấy bộ dạng ấp úng của họ thì phì cười. "Được rồi, bớt nói nhảm đi, mau chuẩn bị.

Lại không phải tôi dùng sức trâu, các anh không thấy ở đây có bao nhiêu thứ để mượn lực à?

Chỉ cần kéo nhẹ là được, nếu không nổi nữa thì đành bỏ cuộc." Được rồi, người ta đã nói thế, nếu còn từ chối thì lại thành ra kiểu cách quá.

Hai người lại đứng lên thuyền.

Chu Tiểu Di thao tác nhanh thoăn thoắt, mượn lực từ tảng đá, kéo một cái.

Quả nhiên có hiệu quả!

Chẳng mấy chốc chiếc thuyền đã trượt đến giữa đầm lầy.

Tuy nhiên, dù có mượn lực, nhưng một cô gái phải kéo sức nặng của hai gã đàn ông cũng khá vất vả.

Chu Tiểu Di mồ hôi đầm đìa, nhưng vẫn nghiến răng kéo.

Cuối cùng thuyền cũng cập bờ!

Hai người kia nhanh chóng bò lên, nhìn thấy bộ dạng đầy mồ hôi của Chu Tiểu Di thì cảm thấy vô cùng áy náy. "Cảm ơn nhé, nếu không có cô thì hai thằng tôi không biết qua kiểu gì, đúng là mất mặt quá." "Chuyện này mà đồn ra ngoài thì sau này Bàn gia tôi biết lăn lộn trên giang hồ thế nào đây." Vương Khải Toàn và Diệp Phàm rối rít cảm ơn.

Còn cư dân mạng trong phòng livestream thì được phen cười nhạo

Vương Khải Toàn. 【Tôi thấy cái ông Vương Khải Toàn này hài thật, vừa sĩ diện lại vừa 'gà', nhưng mà tương tác giữa bọn họ vui phết.】 【Chuẩn, cảm giác rất thú vị.】 Tuy hai gã đàn ông cảm thấy hơi mất mặt, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Qua được là tốt rồi.

Họ nhìn về phía trước, một màn đen kịt, không biết có thứ gì đang chờ đợi.

Chương 1058

"Mọi người có thấy phía trước tối om, cảm giác áp lực không?" "Dù sao tôi thấy đi qua đó chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt lành, mọi người cẩn thận chút!" Nói thừa, từ lúc vào đây đến giờ làm gì có chuyện gì tốt lành, mọi người cũng quen rồi.

Vừa đi tiếp, họ phát hiện ánh đèn pin bắt đầu chớp tắt.

Điều này khiến họ nghi ngờ có từ trường mạnh.

Mấy người cảnh giác dừng lại, nhưng thấy đèn không đổi nữa mới dám đi tiếp.

Đi được một đoạn, họ thấy một cái cửa hang khổng lồ.

Vừa định đi vào, ánh đèn pin chiếu tới thì đột nhiên có thứ gì đó bay vù ra.

Trong nháy mắt, một đàn dơi đã bay đến trước mặt.

Không biết lũ dơi này có cắn người hay không nên mọi người cẩn thận xua đuổi.

Đàn dơi bay đi, cả nhóm mới tạm yên tâm đi tiếp. "Vừa rồi mọi người nhìn rõ lũ dơi đó chưa?

Không biết là dơi thường hay dơi biến dị.

Lát nữa nếu gặp lại thì nhớ cẩn thận." Chu Tiểu Di vừa rồi chưa kịp nhìn kỹ, giờ nhớ lại mới thấy hơi đáng sợ.

May mà phản ứng nhanh. "Vừa rồi tối quá cũng không để ý, không biết có biến dị không.

Nhưng chắc không đến nỗi nào đâu, nếu biến dị thật thì đâu dễ tha cho chúng ta như vậy." Cũng đúng.

Nhưng đi sâu vào trong, quả nhiên một lát sau họ lại bị một đàn dơi vây công. "Cẩn thận, đừng để bị cắn!

Tuy hiện tại nhìn chúng không có gì dị thường, nhưng chưa chắc đã là dơi bình thường đâu." Nghe Chu Tiểu Di nói, mọi người đều gật đầu.

Tiếp tục tiến lên, họ phát hiện nơi này còn khủng khiếp hơn tưởng tượng.

Xung quanh tĩnh lặng như tờ, thậm chí nói chuyện cũng có tiếng vang vọng lại, khiến người ta không rét mà run. "Sao tôi thấy chỗ này áp lực thế nhỉ, sợ thật đấy.

Hay là chúng ta ra ngoài trước đi?" Không biết sao hôm nay Vương Khải Toàn lại nhát gan thế, bình thường hắn đâu có sợ.

Đột nhiên lúc này, lại có tiếng cánh đập phành phạch.

Nếu không đoán sai thì dơi lại tới.

Lần này số lượng dơi dường như nhiều hơn hẳn. 【Nhiều dơi thế này đáng sợ quá, không biết bên trong còn có thứ gì.

Tôi có dự cảm chẳng lành.】 【Tôi cũng nghĩ thế, muốn bảo Chu tỷ đừng đi tiếp nữa.

Nhưng lại tò mò muốn xem rốt cuộc bọn họ sẽ gặp phải cái gì.】 【Ha ha ha, đừng có xạo nữa, mấy ông đều mong chờ bỏ xừ ra.

Nếu không mong chờ thì đã tắt live đi ngủ rồi.】 Thực ra ai cũng ngầm mong đợi xem Chu Tiểu Di sẽ gặp phải thứ gì tiếp theo.

Nhóm Chu Tiểu Di tiếp tục đi sâu vào.

Chương 1059

Một lát sau, Chu Tiểu Di phát hiện nơi này tứ thông bát đạt, nhiều ngã rẽ đến mức không biết nên đi đường nào.

Ban đầu cô định cứ đi theo hướng cũ, nhưng rồi phát hiện không ổn.

Họ lại gặp phải tình huống cần lựa chọn thận trọng.

Vương Khải Toàn định đi thẳng, nhưng Chu Tiểu Di lại chắn trước mặt bọn họ. "Phía trước không an toàn, chúng ta phải lựa chọn thật kỹ.

Nếu tôi không đoán sai, ở đây tuy có nhiều đường..." "...nhưng chỉ có một con đường là chính xác.

Lại quay về vấn đề lựa chọn lần trước: Cửa Sinh hay Cửa Tử." Ý là gì đây?

Hai người kia ngơ ngác nhìn Chu Tiểu Di.

Cô nhìn vẻ mặt họ là biết họ không nhận ra những lối đi còn lại đều là giả.

Vừa rồi cô cũng suýt nhìn nhầm, nếu không phải phát hiện ra chút điểm kỳ lạ thì đã không cẩn thận như vậy. "Mọi người nhìn kỹ đi, sẽ thấy những chỗ này nhìn qua thì khác nhau, nhưng nếu nhìn thật kỹ..." "...Sẽ thấy chúng giống hệt nhau.

Thấy chưa?

Trên mép cửa đều có một chấm nhỏ làm dấu." "Tất cả đều là 'copy - paste' mà ra, chỉ có một lối đi là thật.

Nhưng muốn chọn đúng thì phải xem chúng ta có tinh thông các

loại phương pháp hay không đã..." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người nhìn kỹ lại, quả nhiên đúng như lời cô nói.

Trên các lối đi ở đây, lối nào cũng có một chấm nhỏ!

Hầu như giống hệt nhau.

Cũng may là Chu Tiểu Di tinh mắt!

Nếu không thì bọn họ đã trực tiếp đi vào rồi!

Không biết chừng sẽ phải đối mặt với khó khăn gì. 【Quả nhiên vẫn là chị Chu của tôi, liếc mắt cái là nhận ra ngay.

Vừa nãy tôi thấy bả chằm chằm nhìn một lúc, không ngờ đã phân biệt được rồi, thật sự quá bội phục.】 【Đúng vậy, lúc nãy tôi thấy bả khựng lại một chút, sau đó liền bảo chuyện này cần cẩn thận.

Nói thật là tôi còn chẳng đoán ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.】 Khán giả cũng rất nghi hoặc, vốn tưởng rằng đó chỉ là những lối đi bình thường, căn bản không phức tạp đến thế.

Nhưng giờ nghe Chu Tiểu Di phân tích, bọn họ mới thấy mình vẫn còn quá nông cạn, chưa từng ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cũng quan sát kỹ lưỡng!

Quả nhiên giống như Chu Tiểu Di nói, có rất nhiều lối đi.

Tất cả đều tiềm ẩn nguy hiểm, hơn nữa bên trong tối đen như mực!

Không biết tiếp theo bọn họ sẽ gặp phải thứ gì. 【Cảm giác cứ chẳng lành thế nào ấy.

Mọi người có phát hiện ra không, từ lúc bọn họ đến chỗ này, dù gặp đủ thứ kỳ quái...】 【Nhưng chưa từng gặp nhiều dơi như vậy.

Vừa nãy đụng độ cả bầy dơi, giờ lại phải đối mặt với việc chọn đường đi đúng.】【Ẩn trong bóng tối chính là vực sâu vạn trượng, không cẩn thận bước vào là đi đời nhà ma ngay.】 Mọi người đều vô cùng căng thẳng!

Chương 1060

Bởi vì họ cảm thấy người này nói đúng!

Thật ra lúc này, nhóm Chu Tiểu Di cũng nghĩ như vậy.

Dù sao bọn họ đi đến đây cũng chẳng dễ dàng gì!

Khó khăn lắm mới tới được chốn này, mắt thấy sắp thành công một nửa rồi.

Nếu bị kẹt chết ở đây thì thật không biết phải làm sao.

Chu Tiểu Di quan sát nghiêm túc, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm đương nhiên cũng không nhàn rỗi, bọn họ cũng chẳng dám đi bừa vào trong.

Chẳng qua là tiến lại gần một chút, xem xét kỹ xem rốt cuộc có gì khác biệt!

Sau đó phát hiện dường như chẳng có gì khác biệt quá lớn.

Tuy nhiên vẫn có thể cảm ứng được!

Nơi đang đứng hiện tại hoàn toàn khác với những nơi họ từng trải qua trước đây.

Điều này khiến họ phải suy tư xem nên lựa chọn thế nào!

Bởi vì dù có lôi hết ngón nghề gia truyền ra cũng không giải quyết được. "Hai người mau lại đây nhìn kỹ xem, sao tôi cảm thấy cái này giống như một cái Bát Quái trận đồ ấy nhỉ?" Chu Tiểu Di đối với loại Bát Quái trận đồ này không hiểu biết nhiều lắm!

Cho nên lúc này cô trực tiếp hỏi Vương Khải Toàn và Diệp Phàm.

Hai người nghe Chu Tiểu Di nói xong, nhìn kỹ lại, đúng là rất ẩn hối. "Cô nói đúng rồi, chính là Bát Quái trận đồ." Vương Khải Toàn

đối với phương diện này vẫn tương đối am hiểu!

Hắn nhìn thoáng qua liền phát hiện ra ngay.

Tuy rằng hiện tại nhìn không rõ ràng lắm!

Nhưng liếc mắt là có thể nhận ra. "Đúng thật này, xem ra ông cũng không phải là tay mơ ở khoản này đâu nhỉ, tôi cũng nhìn ra chỗ này chính là nó." Vương Khải Toàn hiếm khi thấy có chuyện mình giỏi hơn người khác.

Hơn nữa quan trọng nhất là, hiện tại Chu Tiểu Di cư nhiên lại không biết cái này!

Cho nên hắn cảm thấy có chút thành tựu.

Cứ như vậy, bọn họ nghiêm túc nghiên cứu một hồi.

Vẫn chưa nghiên cứu ra rốt cuộc là chuyện gì. "Hình như có chút rắc rối, nhưng mọi người yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ giúp mọi người nghiên cứu rõ ràng." Vương Khải Toàn trực tiếp bảo đảm.

Nhóm Chu Tiểu Di cũng không nói là không tin hắn, chỉ là muốn hắn nhanh lên một chút.

Vương Khải Toàn xoa xoa cằm.

Nghiên cứu khoảng hai mươi phút, vẫn chẳng có chút manh mối nào.

Nhìn thấy bộ dạng nhíu mày của hắn, Diệp Phàm có chút không xác định hỏi Chu Tiểu Di bên cạnh. "Cô chắc là hắn sẽ nghiên cứu ra chứ?

Chương 1061

Sao tôi thấy hắn có vẻ cũng không rành khoản này lắm, hay là chúng ta cứ ném đá vào thử xem?" Diệp Phàm nghĩ rằng chỉ cần không đi vào, đứng ở cửa hang quan sát một chút cũng tốt, biết đâu lại nhìn ra được gì.

Tuy nhiên Chu Tiểu Di lại từ chối. "Cậu nghĩ đơn giản quá, sự việc phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng nhiều.

Cậu thực sự cho rằng chỉ khi đi vào mới gặp nguy hiểm sao?

Không chừng chúng ta vừa lại gần, cũng có khả năng sẽ bị hút vào trực tiếp.

Còn nhớ bức tường đã hút tôi vào không?

Nguyên lý ở đây chắc cũng không khác biệt mấy, cho nên quan trọng nhất hiện tại là phải tìm ra lối đi thực sự.

Nếu không thì đi đường nào cũng không an toàn." Được rồi, nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Diệp Phàm tự kiểm điểm lại bản thân.

Nếu đã vậy thì đành nghiêm túc tìm kiếm thôi.

Vương Khải Toàn nhìn không biết bao lâu, cuối cùng hắn vỗ tay một cái bốp.

Hành động này dọa hai người kia giật bắn mình, cơn buồn ngủ cũng bay biến.

Vương Khải Toàn thấy hai người bọn họ lại đang gà gật, tức muốn chết.

Hắn ở đây vất vả nghiên cứu, hai người này thì sướng thật. "Hay lắm, hai người các người lại dám lén lút ngủ sau lưng tôi.

Các người không rành khoản này thì cũng đừng có thái độ đó chứ.

Vừa rồi tôi đã nghiên cứu ra rồi, đây đích xác là một cái Bát Quái trận đồ, có hơi phức tạp chút đỉnh, nhưng sao có thể làm khó được Bàn gia này?

Tôi tìm ra rồi.

Chúng ta phải đi cái lỗ thứ tư đếm từ bên phải sang, nếu không đoán sai thì chính là cái đó." Nói rồi Vương Khải Toàn chỉ vào một cái cửa hang.

Chu Tiểu Di và Diệp Phàm liếc nhìn nhau.

Trực tiếp đi tới đứng cùng Vương Khải Toàn, nhìn cái hang tối om kia, quả thật chẳng thấy có gì khác biệt. "Ông chắc chắn chứ?

Đừng để đến lúc chúng ta chui vào lại có thứ gì đó đang đợi sẵn nhé?" Cũng không biết tại sao, Diệp Phàm cứ cảm thấy không tin tưởng Vương Khải Toàn cho lắm.

Nếu người tìm ra là Chu Tiểu Di thì hắn chắc chắn sẽ không do dự mà đi vào ngay, nhưng đổi thành Vương Khải Toàn thì hắn lại có chút lo lắng. "Cậu nói vậy là ý gì?

Cậu lại dám nghi ngờ tôi?

Nếu không tin tôi thì cậu cứ ở lại đây đi.

Đừng vào nữa, tôi với Chu Tiểu Di hai người vào là được." Nói rồi Vương Khải Toàn định kéo Chu Tiểu Di cùng đi qua!

Tuy nhiên Chu Tiểu Di lại theo thói quen lùi lại một bước.

Vương Khải Toàn bị hành động này của cô chọc cho tức điên lên.

Hóa ra cả buổi trời, hai người này chẳng ai tin hắn cả!

Chương 1062

Trong mắt bọn họ, chẳng lẽ hắn tệ đến thế sao? "Được lắm, hai người giỏi lắm, hóa ra trước giờ chưa từng tin tôi, thật sự nghĩ tôi chưa nghiên cứu kỹ sao?

Tôi thật sự nghiên cứu xong rồi, tuyệt đối không lừa các người, có cần thiết phải mất niềm tin vào tôi thế không?

Tuy rằng có đôi khi tôi đúng là không đáng tin, nhưng chuyện quan trọng liên quan đến tính mạng này, tôi đâu có rảnh mà nói đùa." Thực ra vừa nãy lúc lùi lại theo quán tính, Chu Tiểu Di đã hối hận rồi, làm vậy chẳng khác nào bảo mình không tin Vương Khải Toàn.

Đã giao toàn quyền cho hắn thì nên tin tưởng hắn mới phải.

Cho nên cô cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp đi theo Vương Khải Toàn, Diệp Phàm cũng chỉ đành nhận mệnh mà đi theo. 【Hahaha, cười chết tôi rồi, vừa nãy chị Chu lùi lại một bước là nghiêm túc đấy hả?】 【Tôi nhìn ra được, bả hình như vẫn có chút nghi ngờ liệu lão Vương có giải quyết được không.

Nhưng cuối cùng vẫn chọn tin tưởng.】 【Tôi cũng thấy, hài hước thật, nhưng tôi nghĩ Vương Khải Toàn nói thật đấy, chuyện này hắn chắc không dám qua loa đâu.】 【Bình thường hắn tuy rằng bô bô cái mồm, làm nhiều chuyện cũng xui xẻo thật, nhưng hiện tại mạng của cả ba người đều nằm trong tay hắn, hắn chắc không đến mức nhìn gà hóa cuốc.】 Tuy nhiên để xác định nơi này thực sự không có nguy hiểm, Vương Khải Toàn vẫn to gan định đi trước một mình.

Nhưng lại bị Chu Tiểu Di ngăn lại.

Chu Tiểu Di biết thân thủ của hắn thuộc dạng tốt trong nhóm, nhưng cô vẫn cẩn thận. "Giữ chặt đầu dây này, nếu tôi gặp nguy hiểm

gì thì các anh lập tức kéo tôi ra ngay." Tuy tin tưởng Vương Khải Toàn, nhưng nói gì thì nói, nơi này khủng bố như vậy, vẫn phải cảnh giác.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nắm chặt đầu dây bên kia!

Chu Tiểu Di từ từ tiến vào!

Bóng dáng cô ẩn vào trong bóng tối.

Không có bất kỳ động tĩnh gì!

Một lát sau, Chu Tiểu Di coi như đã hoàn toàn tin đây chính là lối đi thật sự. "Được rồi, không có việc gì đâu, hai người mau vào đi." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, hai người kia mới lần lượt đi vào, vừa nãy bọn họ đều sợ đến thót tim.

Tuy Vương Khải Toàn đã xác nhận, nhưng trước khi vào hắn vẫn có chút không dám tin. "Hiện tại xem ra chỗ này cũng không đến nỗi tệ, mọi người cẩn thận một chút." Chu Tiểu Di an ủi bọn họ!

Mấy người trịnh trọng gật đầu!

Quả đúng là như vậy.

Cứ thế!

Bọn họ chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Đi được một lúc vẫn không xảy ra nguy hiểm gì!

Lúc này mới coi như hoàn toàn yên tâm.

Đi được một đoạn!

Bọn họ phát hiện đường phía trước dường như càng lúc càng rộng!

Còn có chút quanh co khúc khuỷu!

Nhưng so với những chỗ vừa rồi thì chẳng thấm vào đâu!

Hơn nữa xung quanh toàn là những tảng đá khổng lồ!

Chương 1063

Có lúc ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy đỉnh đầu... "Xem ra nơi này thực sự có một con sông ngầm rất lớn, chúng ta đi đến đâu cũng nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt.

Chắc là nước sông tích tụ lâu ngày nhỏ xuống, hơn nữa vừa nãy đi suốt dọc đường, tôi thấy chỗ này ẩm ướt thật." Trên đường đi bọn họ không quên quan sát kỹ môi trường xung quanh, phát hiện nơi này dường như cũng không đáng sợ như tưởng tượng. "Đúng là như vậy, nhưng tôi quên nói cho mọi người một chuyện khá quan trọng.

Đó là lúc chúng ta ở trên ngọn núi kia, tôi hình như thấy có cái gì đó, tóc dài thườn thượt lướt qua trước mặt chúng ta, nhưng sau đó thì không thấy nữa.

Tôi vốn đã quên chuyện này rồi, nhưng vừa nãy tôi hình như thấy trong khe đá có mấy sợi tóc rơi rụng.

Tôi cũng không chắc liệu có phải là cái thứ chúng ta nhìn thấy hôm đó không." Chu Tiểu Di nói vậy làm mấy người kia cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Không phải chứ, chẳng lẽ là 'bánh chưng' lớn (cương thi)? 【Trời ơi, nghe chị Chu nói thế, sao tôi là người ngoài cuộc mà cũng thấy lạnh gáy, không phải thật sự có thứ không sạch sẽ đó chứ.】 【Bọn họ nhìn thấy thứ không sạch sẽ cũng đâu có ít, căn bản không cần sợ, hơn nữa chị Chu bọn họ có đủ năng lực đối phó mà.】 Thứ "không sạch sẽ" thì chưa thấy đâu, nhưng bọn họ lại gặp phải rất nhiều dơi.

Lần này khi những con dơi đó bay tới, họ đã cảnh giác hơn.

Rất nhanh Chu Tiểu Di phát hiện có điều không ổn, lũ dơi này hoàn toàn khác với lũ vừa nãy. "Nguy rồi, là dơi hút máu, chúng

chuyên hút máu người đấy, mọi người cẩn thận một chút." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cũng hoảng hốt!

Họ lập tức rút súng trên lưng ra, bắn xối xả về phía đàn dơi!

Tiếng "đoàng đoàng" vang lên trong hang động, nghe chói tai vô cùng.

Nhưng họ biết rõ, giờ không lo được nhiều thế nữa!

Phải đảm bảo an toàn trước đã.

Lũ dơi hút máu này tụ tập ngày càng đông, vây kín lấy họ.

Bọn họ chỉ có thể không ngừng lùi lại, nhưng nơi này lại có rất nhiều lối đi, chạy loạn một hồi đã chẳng biết mình đang ở đâu, đường cũ thì tuyệt đối không thể quay lại, chỉ đành chạy vòng vèo. "Bọn chúng đông quá, dùng súng cũng vô dụng thôi, thử dùng súng phun lửa đi!" Dùng súng thường đã không còn an toàn, vậy thì dùng trực tiếp súng phun lửa, không tin bọn chúng còn dám lấn tới.

Mấy người bọn họ vô cùng ăn ý, rút súng phun lửa sau lưng ra, nhắm thẳng vào đám dơi đang lao tới mà phun.

Quả nhiên có hiệu quả, lũ dơi bị lửa dọa sợ, bay tán loạn tứ phía, lúc này họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên không biết nơi này còn ẩn chứa thứ gì, chỉ sợ vẫn còn những con dơi khác. "Chúng ta phải mau rời khỏi đây, lỡ đâu còn dơi khác tụ tập lại thì súng phun lửa cũng chưa chắc có tác dụng." Tất cả mọi người tâm trạng nặng nề tiếp tục đi, cũng chẳng biết sẽ đi tới đâu, nhưng chỉ có thể cắm đầu mà đi.

Đi được một lúc!

Không còn bị dơi hút máu tấn công nữa! "Chỗ này cư nhiên còn có dơi hút máu, thật khiến người ta không ngờ tới." Nhưng điều bọn họ

không phát hiện ra là!

Dưới chân họ lúc này mọc lên những thứ trông rất giống nấm.

Nhưng nếu nhìn kỹ!

Sẽ phát hiện chúng căn bản không phải là nấm!

Hơn nữa những thứ giống nấm nhỏ này đang tỏa ra một mùi hương cổ quái!

Chương 1064

Đang đi, Chu Tiểu Di phát hiện có gì đó không ổn!

Cô lắc lắc đầu!

Đúng lúc này, cô đột nhiên cảm thấy mọi thứ trước mắt dường như bị chồng chéo lên nhau. "Vương Khải Toàn, Diệp Phàm, hai người hiện tại cảm thấy thế nào?

Sao tôi nhìn hai người cứ như bị bóng chồng ấy nhỉ?" Thực ra lúc này, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cũng chẳng khá hơn là bao!

Bọn họ nhìn mọi thứ xung quanh đều hoảng hốt, thậm chí còn cảm giác như mình đang ở trên mây!

Thân ở trên mây, Vương Khải Toàn cả người trở nên hưng phấn không thôi.

Chu Tiểu Di lúc này mới phát hiện, hai người này còn tệ hơn cô nhiều!

Chu Tiểu Di không biết rốt cuộc là chuyện gì, lại dùng sức lắc đầu một cái, tình hình mới đỡ hơn chút.

Cuối cùng, Chu Tiểu Di thực sự không chịu nổi nữa!

Cô dứt khoát cắn mạnh vào hổ khẩu tay mình một cái, đau đớn khiến cô tỉnh táo lại đôi chút.

Rất nhanh cô phát hiện ra nguyên nhân!

Nếu cô đoán không sai, những thứ giống nấm mọc dưới đất kia chính là nấm mộng ảo.

Cũng chính là "Thi Hương Ma Dụ" trong truyền thuyết! "Không ngờ thứ này có thật, vốn tưởng chỉ là đồ giả." Chu Tiểu Di ép buộc

bản thân nhanh chóng đổ một ít nước lên góc áo, sau đó bịt chặt mũi miệng.

Cô mới hơi tỉnh táo lại một chút, nhìn sang Vương Khải Toàn và Diệp Phàm, hiện tại quả thực không nỡ nhìn thẳng.

Vương Khải Toàn đã bắt đầu nhảy múa quay cuồng, còn Diệp Phàm bên kia thì cứ chạy về một hướng như đang đuổi bắt bướm. "Đúng là mất mặt, hai gã đàn ông to xác mà lại cần một cô gái như tôi cứu, truyền ra ngoài không sợ bị người ta cười cho thối mũi." Chu Tiểu Di miệng thì nói vậy!

Nhưng tay chân vẫn hành động, một tay bịt mũi miệng!

Một tay trói hai người bọn họ lại.

Sau đó kéo đến một nơi không có nấm mộng ảo!

Lúc này mới coi như bình tĩnh lại!

Cô trói Vương Khải Toàn và Diệp Phàm vào tảng đá lớn bên cạnh, đợi bọn họ từ từ tỉnh lại!

Cô biết nấm mộng ảo chỉ gây ảo giác, không gây hại cho cơ thể. "Không ngờ chỗ này lại có nấm mộng ảo, đúng là đã coi thường nơi này rồi." Chu Tiểu Di nhịn không được lầm bầm một câu!

Cô kiếm ít củi khô đốt lửa!

Giờ cũng chẳng biết bọn họ đang ở đâu, chỉ đành đợi hai người kia tỉnh rồi đi tiếp!

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu!

Chu Tiểu Di đã nghiên cứu lại bản đồ một lượt!

Hai người kia mới từ từ tỉnh lại.

Chương 1065

Bọn họ nhìn nơi đang ở, thấy khác với chỗ cuối cùng mình còn ý thức.

Hơn nữa bọn họ còn bị trói lại!

Khoảnh khắc đó, họ nghĩ: "Toi rồi!

Chẳng lẽ có người khác vào đây, bắt trói bọn họ lại sao?" Lúc này, Chu Tiểu Di đang đứng ngay trước mặt họ!

Chỉ có hai gã đàn ông là bị trói gô lại!

Cả hai mặt ngơ ngác. "Chu Tiểu Di, cô có ý gì đây?

Sao lại trói chúng tôi lại?" Nghe thấy hai người họ rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện, Chu Tiểu Di ngẩng đầu nhìn, cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Nếu không tỉnh chắc cô phải tạt nước cho tỉnh. "Còn dám hỏi, không phải do hai người sinh ra ảo giác sao?

Hết cách rồi, chỉ có thể trói lại, chẳng lẽ để mặc các người chạy lung tung?" Hai người nghe Chu Tiểu Di nói xong thì ngẩn người.

Cái gì?

Vừa nãy bọn họ bị ảo giác sao?

Chu Tiểu Di lúc này cũng đi tới cởi trói cho họ!

Họ ngơ ngác nhìn Chu Tiểu Di!

Cô liền giải thích: Những cây nấm họ vừa thấy chính là Thi Hương Ma Dụ trong truyền thuyết!

Hít phải mùi hương của nó sẽ lập tức rơi vào ảo cảnh. "Lại còn có

chuyện như vậy, thật sự đau đầu.

Vậy nghĩa là giờ chúng tôi vẫn có thể bị rơi vào ảo cảnh lần nữa sao?" "Chắc là không đâu, hai người đã tỉnh lại rồi.

Chẳng lẽ hai người không nhớ mình đã nhìn thấy gì à?" Vừa nhắc đến chuyện này, hai gã đàn ông lập tức đỏ mặt!

Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng này của họ, cảm thấy có gì đó sai sai.

Nếu chỉ là ảo cảnh đơn giản!

Thì không đến mức khiến họ có biểu hiện như vậy.

Không phải chứ?

Cái điệu bộ e thẹn này?

Chẳng lẽ nhìn thấy chuyện gì "không thể miêu tả"? "Xem ra là có chuyện à nha, rốt cuộc trong ảo giác các anh thấy cái gì?

Dù sao lúc đó tôi thấy trạng thái của các anh vừa điên vừa quậy.

Có người còn hóa thân thành Hồ Điệp Tiên Tử nữa cơ, miệng thì lẩm bẩm, nhưng chẳng biết nói cái gì." Chu Tiểu Di thông minh thế nào chứ!

Cô nhanh chóng phát hiện trong chuyện này chắc chắn có uẩn khúc.

Chương 1066

Cô nghi hoặc nhìn hai người!

Quả nhiên!

Cái vẻ mặt e thẹn kia càng làm cô nghi ngờ!

Hai người này tuyệt đối có gian tình...

à nhầm, có bí mật!

Cô rất muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? "Ây da, được rồi, thật ra cũng chẳng phải chuyện lớn gì, chỉ là trong ảo cảnh hình như thấy rất nhiều vàng bạc châu báu, còn có rất nhiều mỹ nữ.

Tôi thậm chí còn thăng chức lên làm tổng tài, quả thực là bước lên đỉnh cao nhân sinh, cưới bạch phú mỹ." Được rồi!

Nghe Vương Khải Toàn nói thế!

Đúng là rất "Vương Khải Toàn".

Sau đó mọi người nhìn sang Diệp Phàm!

Diệp Phàm xấu hổ một lúc, cũng bảo hắn và Vương Khải Toàn thấy na ná nhau.

Lúc này, cư dân mạng cười không nhặt được mồm. 【Hahaha, các người ơi cười chết tôi rồi, không ngờ hai lão này lại sinh ra cùng một loại ảo cảnh, đây gọi là thiên hạ quạ đen đều đen như nhau sao?】 【Quả nhiên đàn ông trong thiên hạ đều giống nhau, miệng nói không ham tiền, nhưng trong đầu toàn nghĩ mấy chuyện này, đều muốn bước lên đỉnh cao nhân sinh cưới bạch phú mỹ.】 【Thì đây vốn là vấn đề thực tế mà, hơn nữa hai lão này cũng hài thật, không ngờ trong ảo cảnh lại có thể có suy nghĩ giống hệt nhau, tôi phải nói là hai người

này quá lợi hại.】 Chu Tiểu Di nghe hai người nói vậy cũng câm nín.

Cô cũng không biết sao hai người này lại có ảo giác giống hệt nhau, nhưng cũng hơi tò mò. "Chẳng lẽ nấm độc chúng ta trúng không giống nhau sao?

Tại sao tôi chẳng có cảm giác gì mấy, lúc đó tôi chỉ thấy hơi hoa mắt chóng mặt.

Rồi nhìn các anh bị chồng ảnh, sau đó tôi tự ép mình tỉnh lại, dùng nước thấm vào tay áo rồi lôi các anh ra.

Xem ra tôi cũng nên hưởng thụ chút cảm giác làm cao phú soái trong ảo cảnh mới phải." Nghe câu này của Chu Tiểu Di, hai người kia có chút xấu hổ, nhưng Chu Tiểu Di cũng không nói thêm gì nữa.

Chỉ bảo họ mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, không biết độc tố trong người họ có còn tái phát không.

Cho nên hôm nay tạm thời nghỉ ngơi ở đây một đêm.

Nửa đêm canh ba, những người khác đều đã ngủ say, Chu Tiểu Di lại trằn trọc không ngủ được, cô cảm giác xung quanh hình như có gió thổi tới.

Mới đầu cô không để ý, vì hang động vốn dĩ thi thoảng sẽ có gió lùa từ cái lỗ nhỏ trên đỉnh đầu.

Sau đó cô cảm giác hình như có thứ gì đó lướt qua bên cạnh, định nhìn kỹ thì chẳng thấy gì, chỉ thấy... những sợi tóc vương lại.

Chu Tiểu Di nghĩ chẳng lẽ thật sự là cái thứ cô nhìn thấy hôm đó, rồi cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi tỉnh lại thì trời đã sáng, ánh nắng xuyên qua cái lỗ nhỏ chiếu xuống.

Tuy ở đây không sáng lắm, nhưng nhờ cái lỗ đó mà ít nhất cũng

được hưởng chút ánh mặt trời. "Cô cuối cùng cũng tỉnh rồi, hai bọn tôi còn tưởng cô lại rơi vào ảo cảnh chứ, cảm thấy thế nào?

Hôm qua nghỉ ngơi không tốt sao?" Chu Tiểu Di mới tỉnh táo lại, hóa ra hai người kia đã dậy từ sớm.

Chương 1067

Đêm qua cô đúng là ngủ không ngon.

Cô nhớ lại xem những gì nhìn thấy hôm qua rốt cuộc là ảo giác hay là thật.

Chu Tiểu Di nhìn về phía chỗ thấy tóc hôm qua, chẳng có gì cả. "Chắc là hôm qua bị ảnh hưởng bởi nấm độc thật, nên nghỉ ngơi hơi kém, cảm giác như gặp ác mộng vậy, hai người thấy sao?" "Cảm thấy rất tốt, không có gì khó chịu cả, chúng tôi chắc không giống cô, dù sao chúng tôi cũng được tỉnh táo một lúc rồi." Sau đó họ thu dọn đồ đạc rời khỏi nơi này, tiếp tục đi đến một địa điểm khác.

Rất nhanh bọn họ đi ra khỏi cửa hang, đến một nơi non xanh nước biếc, khiến người ta phải nghi ngờ có phải đang đi du lịch hay không.

Hơn nữa nhìn xung quanh một mảnh tĩnh lặng, chỉ có tiếng chim hót, làm bọn họ cảm giác như bị bỏ rơi trên một hoang đảo rộng lớn. "Không ngờ chúng ta lại có thể đi ra được, tôi cứ tưởng sẽ kẹt mãi trong cái hang đó chứ?" Vương Khải Toàn cảm thán.

Thực ra Chu Tiểu Di cũng thấy việc họ đi ra được thật sự hơi kỳ quái. "Có khả năng cái hang đó vốn thông tới đây, hơn nữa mọi người không thấy sao?

Ở kia có mấy ngôi nhà, tuy là dùng đá xếp thành, nhìn qua có vẻ đã lâu đời, không biết liệu có người sống ở đó không?" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy!

Hai người kia cũng nhìn theo ánh mắt cô!

Quả nhiên bị Chu Tiểu Di nói trúng.

Nơi đó có mấy ngôi nhà làm bằng gỗ và đá xếp chồng lên nhau!

Họ tò mò, chỗ này chẳng lẽ thật sự có người ở?

Sau đó họ men theo một con đường lát đá nhỏ, rất nhanh đi vào trong thị trấn nhỏ. "Vừa nãy ở trên cao, chúng ta chỉ chăm chăm nhìn mấy cái nhà nát, không ngờ ở đây lại là một thị trấn nhỏ thế này.

Hơn nữa nhìn kiểu này, tôi dám cá bên trong chắc chắn có người sống?" Vương Khải Toàn gặp trường hợp này không phải lần một lần hai, hắn dám chắc nơi này có người, nếu không sẽ không được dọn dẹp gọn gàng như vậy.

Tuy cảm thấy hơi khó tin, nhưng họ vẫn lấy hết can đảm đi tiếp.

Một lát sau, quả nhiên nhìn thấy cảnh tượng khác lạ. "Thấy chưa tôi đã bảo mà, chỗ này chắc chắn có người sống, mọi người còn không tin, nhìn đồ treo trước cửa kìa." Mấy người hưng phấn đi tới, bọn họ tới cái nơi quỷ quái này không biết bao lâu rồi, không ngờ lại thật sự có người sống.

Họ có một suy đoán!

Rất có khả năng đây là những thôn dân từ rất lâu về trước trốn vào đây để tránh chiến loạn.

Cũng có khả năng là người thừa kế đời đời kiếp kiếp bảo vệ ngọn núi này.

Khi mấy người hưng phấn chạy tới!

Các thôn dân đồng loạt mở cửa!

Hơn nữa trên tay họ đều cầm vũ khí rất nguyên thủy.

Trực tiếp chĩa vào họ với vẻ hung thần ác sát!

Khiến mấy người không dám tiến lên nữa. "Các người là ai?

Tại sao lại đến nơi này?" Nhóm Chu Tiểu Di thở phào một hơi.

Chương 1068

Nghe đối phương nói tiếng mà họ hiểu được, mới coi như bớt lo lắng. "Chào mọi người, chúng tôi là khách du lịch đến đây ngắm cảnh, không cẩn thận bị lạc đường nên không tìm thấy lối ra.

Mới vô tình đi lạc vào nơi này của các vị, chúng tôi không có bất kỳ ác ý nào." Chu Tiểu Di vội vàng đứng ra nói, thấy cô là con gái, đối phương dường như cũng bớt cảnh giác hơn đôi chút.

Bởi vì họ đều biết rõ một cô gái thì chắc cũng chẳng làm được gì. "Cô chắc chắn các người thực sự là đến đây du ngoạn rồi bị lạc, chứ không phải vì nguyên nhân nào khác mà tới?" Nhóm Chu Tiểu Di nghe một người lớn tuổi hỏi vậy thì khựng lại một chút, sau đó kiên định gật đầu.

Hiện tại việc đầu tiên là phải lấy được lòng tin của dân làng, chứ không phải chọc giận họ.

Nếu không!

Bọn họ có khả năng sẽ bị đuổi cổ ngay lập tức!

Hoặc có thể họ sẽ tìm hiểu được chút gì đó từ những thôn dân này. "Đó là đương nhiên, chúng tôi tuyệt đối không có bất kỳ ác ý nào, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng được không?" Nghe mấy người khẳng định không có ác ý, các thôn dân mới bỏ những công cụ nguyên thủy trong tay xuống.

Thực ra nếu nhóm Chu Tiểu Di thật sự muốn đối đầu với đám thôn dân này!

Súng trong tay họ hoàn toàn có thể đối phó được.

Nhưng Chu Tiểu Di không muốn làm hại người vô tội!

Vì thế sau khi họ bỏ vũ khí xuống!

Cô liền nở nụ cười, chậm rãi đi tới...

Sau đó, nhóm Chu Tiểu Di được trưởng thôn đưa thẳng về nhà.

Khi họ ngồi xuống, phát hiện các dân làng khác cũng đang tụ tập đông đủ ở cửa chờ đợi. "Người dân thôn chúng tôi đời đời kiếp kiếp đều sống ở đây, rất ít khi ra ngoài, cho nên khó tránh khỏi việc thấy người lạ đến sẽ cảnh giác một chút." Chu Tiểu Di và mọi người gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Thực ra họ cũng đoán được phần nào. "Tôi hiểu, nhưng mọi người cứ yên tâm đi, chúng tôi thật sự không cố ý, hơn nữa chúng tôi đến đây cũng không hề có ác ý gì, chỉ đơn thuần là đi du lịch thôi." Thực lòng mà nói, đám dân làng hiện tại vẫn không tin, nhưng họ cảm thấy mấy người này chắc cũng chẳng làm nên trò trống gì, nên cứ hỏi dò trước đã. "Các người từ đâu tới?

Chắc là từ thành phố lớn đến nhỉ, tại sao lại muốn tới chỗ này du lịch?" "Chúng tôi đúng là từ thành phố lớn đến.

Sở dĩ chúng tôi tới đây là vì muốn đến khảo cổ." "Vùng này của các vị có rất nhiều cổ mộ, tin rằng mọi người đều rõ.

Chúng tôi là dân học lịch sử, lại làm công tác chuyên môn về mảng này." "Cho nên chúng tôi cứ đi thẳng một mạch tới đây, coi như đi du lịch luôn." Chu Tiểu Di cảm thấy thà để họ từ từ chấp nhận còn hơn bắt ép tin ngay.

Nếu nói toạc ra ngay từ đầu, rất có thể những người này sẽ không chịu đựng nổi, nên cô mới nói giọng thăm dò như vậy.

Quả nhiên, đối phương vừa nghe thấy câu này liền cảnh giác cao độ.

Các dân làng lập tức nắm chặt vũ khí trong tay, định chống lại

nhóm Chu Tiểu Di. "Trưởng thôn, bọn họ là trộm mộ!

Không thể để bọn họ tiếp tục ở lại chỗ này!" Ánh mắt trưởng thôn cũng trở nên sắc bén.

Chu Tiểu Di nhìn trưởng thôn một cái, sau đó nghiêm túc giải thích rằng họ hoàn toàn không phải trộm mộ.

Chương 1069

"Các vị hiểu lầm rồi, chúng tôi không phải trộm mộ, chúng tôi thật sự chỉ là nhân viên khảo cổ." "Chúng tôi không lấy đi bất cứ thứ gì cả, nếu mọi người không tin, tôi có giấy tờ chứng minh đây." 【Phải công nhận là Chu tỷ thông minh thật, hóa ra đống giấy tờ họ chuẩn bị lúc này lại có đất dụng võ.】 【Đương nhiên rồi, lúc Chu tỷ tỉnh bơ nói họ là nhân viên khảo cổ, tôi buồn cười muốn chết.

Mấy người dân làng này mà biết trong balo bọn họ có những gì thì chắc tức đến thổ huyết.】 Nhóm Chu Tiểu Di trực tiếp lấy giấy tờ trong túi ra cho những người này xem.

Xem xong, đám dân làng vẫn ngơ ngác, thực ra ở cái thôn này, người biết chữ chẳng có mấy mống. "Cho nên các người đúng là chuyên gia khảo cổ?

Vậy các người tới chỗ này bằng cách nào?" Trưởng thôn dùng đôi mắt tinh ranh, già đời nhìn chằm chằm họ, như muốn nói: Đừng có mà nói dối. "Chúng tôi vốn dĩ chỉ định khảo sát một ngôi cổ mộ ở vòng ngoài một chút thôi, nhưng không hiểu sao lại xảy ra chuyện." "Chúng tôi đột nhiên bị rơi xuống, lúc tỉnh lại thì đã bị nhốt trong một cái hang động, không còn cách nào khác." "Để thoát thân, chúng tôi chỉ có thể đi mãi về phía trước.

Trên đường đi, chúng tôi đã gặp phải rất nhiều chuyện đáng sợ." "Sau đó nữa thì lạc đến chỗ này, chúng tôi cũng không biết đây rốt cuộc là đâu." "Nhưng khi nhìn thấy mọi người, chúng tôi đều rất mừng.

Thấy người nghĩa là chúng tôi có thể rời khỏi nơi này rồi." Ngay cả Vương Khải Toàn và Diệp Phàm, trên mặt cũng nở nụ cười ngây

ngô hiền lành!

Họ không nói thêm gì nhiều.

Bởi vì họ biết rất rõ!

Lúc này họ cần Chu Tiểu Di...

Chỉ có một cô gái nhỏ nhìn qua có vẻ vô hại như Chu Tiểu Di lên tiếng thì mới khiến đám dân làng này tin tưởng được. "Ra là vậy, trời cũng không còn sớm nữa, thế các vị cứ ở lại trong thôn chúng tôi nghỉ ngơi đi, đợi đến mai chúng tôi sẽ đưa các vị ra ngoài." Được giữ lại một cách dễ dàng như vậy, ngược lại khiến nhóm Chu Tiểu Di có chút không thích ứng kịp.

Tuy nhiên mấy người bọn họ cũng coi như có được một chỗ nghỉ chân yên ổn.

Đồng thời họ cũng đang suy tính.

Những người này chưa chắc đã tốt bụng như vậy, nên vẫn cần phải cảnh giác.

Nhưng trước mắt những người này có vẻ cũng không có gì quá đáng ngại, nên họ cứ thế ở lại trong thôn.

Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì thì chưa biết, nhưng họ tin rằng mấy người bọn họ có thể tạm thời giải quyết được.

Cứ thế, mấy người yên tâm thoải mái ở lại nơi này, họ cũng không rõ người trong thôn có giở trò gì với họ hay không.

Nhưng họ vẫn tin rằng dân làng có lẽ vẫn còn chút lương thiện chất phác. "Chúng ta cứ ở lại đây thế này à?

Tôi cứ cảm thấy bọn họ chưa chắc đã thật lòng đối đãi với chúng ta, vẫn nên cảnh giác một chút." "Nhất là hai người các cậu, đừng có đợi tí nữa người ta đưa cái gì thì ăn cái nấy, phải chú ý một chút biết

chưa?" Chu Tiểu Di nói xong mới thấy hơi mâu thuẫn, đã bảo phải cảnh giác rồi lại còn dặn dò chuyện ăn uống.

Cuối cùng cô dứt khoát chọn im lặng, giờ cô có nói nhiều nữa cũng chẳng có tác dụng gì.

Mấy người bọn họ lẳng lặng chờ đợi xem thái độ của dân làng ở đây có ác ý hay không.

Quả nhiên bị nhóm Chu Tiểu Di đoán trúng, ngay lúc này, toàn bộ dân làng đều đang tụ tập lại một chỗ.

Nhìn về phía căn nhà mà nhóm Chu Tiểu Di đang ở, vẻ mặt ai nấy đều đăm chiêu, hơn nữa còn hung thần ác sát, nhìn qua là biết không phải hạng người đơn giản. "Trưởng thôn, chẳng lẽ chúng ta thật sự để bọn họ tiếp tục ở lại đây sao?

Tôi cứ thấy thân phận bọn họ không đơn giản." Một người dân làng nghiêm túc nói, ánh mắt sắc lẹm.

Trưởng thôn tự nhiên cũng rất rõ mấy người kia không đơn giản. "Chuyện này không cần các ngươi nói ta cũng biết, nhưng nhìn tình hình hiện tại, chúng ta chỉ có thể tạm thời giữ chân họ ở lại đây cho yên chuyện đã." "Cứ tiến hành theo cách cũ, dù sao chỗ này của chúng ta quanh năm mất liên lạc với bên ngoài." "Đến lúc đó nếu đồng nghiệp hay bạn bè của chúng có tìm đến, cũng căn bản không tìm thấy bất cứ tung tích nào, một chút dấu vết cũng không có." Trưởng thôn và đám người bàn bạc như vậy, nhưng có một cô bé lại đứng bất an ở một bên vân vê ngón tay.

Chương 1070

Cô bé cảm thấy làm như vậy là không đúng.

Nhưng cô bé lại không rõ nên giải quyết thế nào, chỉ có thể hy vọng mấy người kia thông minh hơn một chút.

Đừng có giống như những người trước kia, trực tiếp bị dân làng ném xuống núi. "Được rồi trưởng thôn, vậy chúng tôi biết tiếp theo phải làm gì rồi, cứ giống như bữa tối mọi khi, làm theo từng bước là được." "Bất kể bọn chúng là ai, dù sao chỉ cần đến chỗ này của chúng ta thì tuyệt đối không thể để chúng sống sót rời đi, cứ vậy đi, lát nữa mọi người chú ý một chút." Phân phó xong xuôi, tất cả mọi người đều giải tán!

Cứ như thể họ sắp làm một việc gì đó ghê gớm lắm...

Một lát sau.

Nhóm Chu Tiểu Di nghe thấy tiếng gõ cửa!

Khi mở cửa, họ thấy bên ngoài có mấy người phụ nữ đứng đó.

Trên mặt họ nở nụ cười hiền từ, nhưng Chu Tiểu Di không biết tại sao, cũng có thể là cô lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng khi nhìn vào ánh mắt mấy người này, cô thấy có một thoáng không tự nhiên. "Chúng tôi là người trong thôn, trưởng thôn bảo chúng tôi mang chút đồ ăn đến cho các vị.

Bình thường người trong thôn chúng tôi cũng ít khi ra ngoài." "Chúng tôi đều tự cung tự cấp, cho nên đều là mấy món quê mùa, có thể người thành phố các vị ăn không quen, hy vọng các cô nương đừng chê." Nói rồi họ đi thẳng vào, đặt đồ ăn lên bàn.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nhìn thấy đống đồ ăn thì thực ra

cũng khá hài lòng.

Nhưng họ vẫn nhớ kỹ lời Chu Tiểu Di dặn, không dám ăn ngay, chỉ đành cảm ơn qua loa. "Cảm ơn thịnh tình của mấy vị dì, còn phiền mọi người mang nhiều đồ ăn đến thế này." "Có gì đâu, chuyện nhỏ ấy mà, các vị không cần để trong lòng!" "Hơn nữa chỗ chúng tôi rất ít khi có người tới, các vị đến được đây cũng là một loại duyên phận, nên cứ ở lại đây nghỉ ngơi cho khỏe." "Đợi qua ngày mai, nếu các vị muốn đi, chúng tôi nhất định sẽ tiễn, yên tâm đi, chúng tôi xưa nay đều rất hiếu khách." Nói xong mấy câu khách sáo, họ cuối cùng cũng rời đi.

Nhưng sau khi họ đi khỏi, nụ cười trên mặt Chu Tiểu Di vụt tắt.

Vừa rồi cô không hề bỏ sót ánh mắt thăm dò lẫn nhau của mấy bà cô đưa cơm kia, xem ra đúng là có vấn đề.

Thật sự bị cô đoán trúng rồi, đám dân làng này ngoài mặt thì chất phác, nhưng cô cứ cảm thấy chắc chắn không đơn giản như vẻ bề ngoài. "Giờ tình hình thế nào đây?

Tôi sao cứ thấy có mùi lừa đảo, hay là anh em mình cẩn thận một chút." Hiện tại ngay cả Vương Khải Toàn cũng thấy sự việc có chút không ổn, cũng chẳng biết tại sao.

Tóm lại gã cảm thấy mấy người này e là không đơn giản, sau khi họ đi rồi, cả nhóm nghiên cứu đống thức ăn được mang tới.

Không biết có bị bỏ thuốc không, cuối cùng họ đành ăn lương khô tự mang theo, quyết định không đụng vào đống đồ ăn này.

Nhưng nếu không đụng vào, đến lúc dân làng vào thấy thì có khả năng sẽ sinh nghi, cho nên họ nghĩ ra một cách.

Mở cửa sổ phía sau ra, phát hiện bên dưới là một bãi cỏ lớn, cũng có vài con thú hoang chạy qua chạy lại, xem ra chỗ này đúng là chẳng có chút cảm giác an toàn nào.

Thế là họ ném thẳng một ít thức ăn ra cửa sổ sau, vừa hay cho đám thú hoang kia ăn.

Sau đó họ giả vờ như đã ăn no.

Một lát sau, quả nhiên lại có người đến kiểm tra tình hình bên này.

Nhưng lần này người tới lại là một cô gái trẻ.

Nhìn dáng vẻ rụt rè e sợ của cô gái, hoàn toàn khác hẳn với đám dân làng vừa rồi, có thể nói là lạc lõng. "Vị em gái này, chúng tôi có thể hỏi một câu không?

Người trong thôn các em..." "Có phải bình thường đều sống ở đây, rất ít khi ra ngoài không?

Chương 1071

Đã không ra ngoài thì sao các em học được tiếng bên ngoài vậy?" ...

Thực ra nhóm Vương Khải Toàn khá tò mò về chuyện này.

Nếu người cái thôn này không mấy khi ra ngoài thì lẽ ra không biết nói tiếng phổ thông mới đúng!

Nhưng họ lại nói được, tuy rằng không chuẩn lắm. "Tôi... tôi không biết, dù sao tôi đến...

à không, sau khi tôi lớn lên thì vẫn luôn như vậy." Ban nãy họ rõ ràng nghe thấy cô bé nói là "tôi đến chỗ này", mấy người cũng không nói thêm gì nữa.

Họ lẳng lặng im lặng, cũng không biết cô bé rốt cuộc đang nghĩ gì. "Mọi người có thấy cô bé kia hơi kỳ lạ không?

Theo tuổi tác thì chắc mới hơn hai mươi thôi." "Nhưng khi cô bé nói chuyện, sao lại cho tôi cảm giác như đã trải qua tang thương vậy, hơn nữa lúc nhìn thấy chúng ta, cái vẻ kinh hãi đó cứ như sợ chúng ta sẽ tra tấn cô bé không bằng." Chu Tiểu Di nhìn từ góc độ con gái, cô cứ thấy cô bé ban nãy hơi là lạ.

Nhưng cụ thể lạ ở đâu thì không nói lên lời, chỉ thấy rất khác biệt. "Thực ra không chỉ mình cô thấy thế đâu, tôi cũng thấy cô bé này không ổn." "Hay là chúng ta cứ quan tâm xem gần đây xảy ra chuyện gì đi đã, tôi cảm thấy trong chuyện này e là còn uẩn khúc chúng ta chưa biết." Đến khi họ mở cửa định đi ra ngoài thì trời đã tối đen, cô bé kia cũng đã biến mất tăm.

Xung quanh tối om như mực, họ bật đèn pin định đi thì đột nhiên

ở cửa xuất hiện mấy người đàn ông, làm cả nhóm giật bắn mình. "Các ngươi làm gì mà bộ dạng thế này?" Thấy mấy người đó đứng trân trân ở cửa nhìn chằm chằm mình, quả thực có chút kỳ quái, còn đáng sợ hơn cả nhìn thấy mấy thứ bẩn thỉu (ma quỷ).

Mấy người trong nhóm đánh giá đám người trước mặt. "Không có gì, chúng tôi đến nhắc nhở các vị, chỗ này dù sao cũng là rừng sâu núi thẳm, có khả năng gặp phải thú dữ." "Cho nên để đảm bảo an toàn, nhắc các vị đóng chặt cửa nẻo, tuyệt đối đừng chạy lung tung.

Vừa rồi các vị có việc gì muốn ra ngoài sao?" Chu Tiểu Di cảm thấy rõ ràng họ đến để giám sát, nhưng cả nhóm cũng không nói toạc ra.

Chỉ bảo là vừa thấy cô bé kia đi một mình, sợ gặp nguy hiểm nên định tiễn một đoạn, không ngờ đã không thấy đâu. "À, ra là vậy, thế thì không cần các vị quan tâm, nó sống ở đây từ bé, còn thuộc đường hơn cả các vị." Nhóm Chu Tiểu Di chỉ đành vội vàng quay lại phòng ngồi.

Nói thật, nơi này đúng là đầy rẫy sự cổ quái.

Họ cảm thấy có khả năng nơi đây còn chứa đựng bí mật gì đó mà họ chưa biết.

Cứ thế, mấy người trong phòng lại nghiên cứu thêm một lúc.

Sau khi kiểm tra kỹ thức ăn đám người kia mang đến, họ mới phát hiện ra manh mối: Hóa ra trong thức ăn có hạ mê dược. "Nếu không nhờ con chuột bạch (thú hoang) kia thì có lẽ chúng ta vĩnh viễn không biết tiếp theo sẽ trải qua chuyện gì.

Giờ tính sao đây?" "Hay là chúng ta cứ giả vờ hôn mê, rồi xem bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?" đảo lại muốn xem thử đám dân làng này định giở trò gì!

Gã đề nghị như vậy, và Chu Tiểu Di cũng thấy ý kiến này không tồi...

Hai người ăn ý gật đầu.

Sau đó, nhóm Chu Tiểu Di dứt khoát giả vờ trúng thuốc.

Ngay sau khi tiếng loảng xoảng vang lên vài cái!

Người bên ngoài ngược lại càng thêm hưng phấn.

Chương 1072

Nghe thấy động tĩnh, đám người nấp ngoài nhà phấn khích xông thẳng vào.

Thấy mấy người kia đều đã ngã gục, bọn họ huýt sáo một cái.

Nhóm Chu Tiểu Di có thể cảm nhận được một đống tiếng bước chân!

Họ có thể khẳng định, e là tất cả mọi người trong thôn đều đã tới. "Ha ha ha, còn tưởng bọn chúng ghê gớm thế nào!" "Xem ra cũng chỉ đến thế thôi..." "Tình hình này thì có vẻ không tốt đẹp như chúng ta tưởng tượng nhỉ." Nhóm Chu Tiểu Di nghe thấy tiếng trưởng thôn.

Cứ như vậy, dưới sự chỉ đạo của trưởng thôn, họ bị khiêng thẳng lên xe gỗ.

Sau đó nhóm Chu Tiểu Di cảm nhận được mình đang bị di chuyển đến một nơi nào đó.

Lợi dụng lúc những người khác không chú ý, Chu Tiểu Di hé mắt nhìn trộm!

Xung quanh tối đen như mực.

Cũng không biết quanh đây rốt cuộc có những thứ gì.

Không lâu sau, họ đến một nơi chẳng biết là đâu.

Chiếc xe gỗ dưới chân dần dần dừng lại.

Nhóm Chu Tiểu Di cũng không biết mình sắp sửa gặp phải chuyện gì, thế là... họ chọn cách tiếp tục giả vờ ngủ say. "Trưởng thôn, thật sự phải làm như vậy sao?" "Họ cũng vô tội mà, biết đâu họ thực sự chỉ bị lạc đường." "Căn bản không có ý đồ gì khác!" "Hay là chúng ta

đừng ném họ xuống vách núi nữa được không?" Đúng lúc này, giọng nói của một cô gái bỗng nhiên vang lên.

Chu Tiểu Di còn nhớ cô gái này!

Chắc chắn là cô bé hôm nay đến kiểm tra xem họ có ăn hay không!

Không ngờ đấy, người lên tiếng xin tha cho họ lại là cô bé đó.

Hiện tại họ càng thêm nghi ngờ!

E là sự việc thật sự không đơn giản như họ tưởng. "Câm mồm, ở đây có chỗ cho mày nói chuyện à?

Mày cũng đâu phải người thôn này!" "Năm xưa nếu không nể tình mày còn nhỏ..." "Chúng tao cũng tuyệt đối không giữ mày lại!" "Đã sống được đến giờ này thì đừng có nói nhiều, ở đây chưa đến lượt mày chỉ tay năm ngón." Nhóm Chu Tiểu Di cảm giác như vừa nghe được chuyện gì đó động trời!

Cô gái này thế mà không phải người ở đây.

Vậy thì lạ thật!

Đã không phải người ở đây, sao đối phương lại sống được ở chỗ này?

Mắt thấy nhóm Chu Tiểu Di sắp bị đẩy thẳng xuống vách núi!

Mấy người họ cũng không thể tiếp tục giả vờ được nữa.

Trang bị của họ đều còn để ở trong phòng!

Nhưng trên tay vẫn có vài khẩu súng ngắn để phòng thân!

Ngay lúc này, tất cả bọn họ đồng loạt bật dậy.

Chương 1073

"Hay lắm, hóa ra các người là một cái thôn đen, chuyên đi lừa gạt những người lạ vô tri như chúng tôi." "Nói đi, các người rốt cuộc làm chuyện này bao lâu rồi, đã giết bao nhiêu người rồi?" Nhóm Chu Tiểu Di sau khi tỉnh lại, trực tiếp nhảy xuống xe, nhìn đám người kia chất vấn.

Đám dân làng cũng bị dọa cho giật mình!

Sao lũ này lại tỉnh hết rồi?

Chuyện này rốt cuộc là sao? "Các người... các người sao lại tỉnh lại được?" "Không thể nào~ Các người không phải đều trúng mê dược rồi sao?" Các dân làng nhìn thấy nhóm Chu Tiểu Di tỉnh lại thì kinh ngạc đến ngây người!

Họ không hiểu nổi làm sao nhóm Chu Tiểu Di có thể tỉnh táo được... "Hiện tại có phải rất muốn biết tại sao bọn tôi đột nhiên tỉnh lại không?

Thực ra ngay từ đầu bọn tôi đã nghi ngờ các người có ý đồ xấu." "Cho nên đồ ăn các người đưa, bọn tôi căn bản không hề ăn.

Nói đi, rốt cuộc là thế nào?" "Đừng có động đậy, cũng đừng nghĩ đến việc dùng mấy công cụ nguyên thủy của các người để đối phó bọn tôi, đây là súng đấy." "Hơn nữa bọn tôi còn có K98, còn có súng bắn tỉa, mấy thứ này lợi hại lắm đấy." Vương Khải Toàn thấy bọn họ rục rịch muốn động thủ liền trực tiếp cảnh cáo.

Đám dân làng nghe thấy vậy cũng trở nên do dự, bởi vì họ cũng rất rõ súng đại biểu cho cái gì.

Tuy bình thường họ không mấy khi ra khỏi thôn, nhưng không có

nghĩa là cái gì cũng không biết. "Trưởng thôn, đừng nghe nó nói bậy.

Tuy ở chỗ này súng của bọn nó lợi hại thật, nhưng chúng ta đông người như vậy." "Chẳng lẽ có mấy đứa mà giết hết được cả làng chúng ta sao?" Một vài thanh niên trong đám lên tiếng, trưởng thôn nghe xong cũng gật đầu tán đồng.

Đúng như lời dân làng nói, bọn họ chỉ có mấy người, chẳng lẽ làm gì được cả làng?

Nói xong, bọn họ lại bắt đầu trở nên hung hăng ác sát.

Chu Tiểu Di thấy đám dân làng này rõ ràng là muốn đẩy họ xuống thật, cô rất nhanh đoán ra được nguyên do.

Nếu cô không đoán sai, những người từng đến đây chắc hẳn đều bị họ xử lý như vậy.

Cũng không biết dân làng cái thôn này tại sao lại thù địch với người ngoài đến thế. "Tôi thực sự có chút không hiểu, tại sao các người lại phải đối phó với chúng tôi như vậy." "Chẳng lẽ là vì trước đây có người lạ vào làm chuyện gì quá đáng với các người sao?

Nếu các người muốn làm rõ..." "Rốt cuộc là chuyện gì thì có thể nói thẳng ra, chúng tôi tuyệt đối không có ác ý gì với các người." Chu Tiểu Di cảm thấy căn nguyên có lẽ nằm ở chính nơi này!

Đương nhiên, cũng có khả năng cái thôn này xưa nay vẫn luôn 'giả heo ăn thịt hổ'.

Tức là họ luôn bài trừ người ngoài!

Khi Chu Tiểu Di nói những lời này, cô cũng nhìn về phía cô bé vừa nói đỡ cho họ.

Cô bé hiện tại đang đứng co ro một mình ở góc đó.

Đối phương dường như cảm nhận được ánh mắt của Chu Tiểu

Di, ánh mắt cô bé có chút sợ hãi.

Cô bé nhìn Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di như muốn tiếp thêm sức mạnh cho cô bé, gật đầu mỉm cười. "Hay là nói các người xưa nay đối với người ngoài đều như vậy!" "Nói cách khác các người chắc chắn đang canh giữ một kho báu lớn nào đó ở đây." "Các người luôn sợ người ngoài lấy mất đồ của các người!" "Đã vậy thì tôi lại có chút tò mò đấy, chỗ các người rốt cuộc có thứ gì." Chu Tiểu Di vô cùng lý trí phân tích, cô cảm thấy mọi chuyện e là không đơn giản như vậy!

Cô nhìn sắc mặt tái nhợt của cô bé kia, đúng là bộ dạng đang rất sợ hãi.

Chương 1074

Chu Tiểu Di càng thêm chắc chắn!

Hơn nữa vừa rồi nghe ý tứ của bọn họ thì cô bé này dường như không phải người trong thôn!

Là được giữ lại chuyên biệt!

Là vì cô bé còn nhỏ, lại là con gái nên dễ nắm thóp sao?... "Em gái, vừa rồi bọn chị đều nghe thấy hết rồi, họ hình như đang uy hiếp em." "Vậy em gái có thể cho bọn chị biết rốt cuộc là chuyện gì không?" "Có phải em bị họ uy hiếp không?

Nếu thật sự như vậy thì em cứ nói, bọn chị có thể đưa em rời khỏi đây?" Chu Tiểu Di có thể nhìn ra cô bé rõ ràng bị uy hiếp, nhưng cô cũng không biết phải nói sao để cô bé dũng cảm nói ra, nhưng cô bé lại lùi bước, dường như không định nói cho họ biết. "Các người nói năng linh tinh cái gì, cái gì gọi là nó không phải người trong thôn, nó vẫn luôn là người thôn chúng tôi." "Bớt ở đây yêu ngôn hoặc chúng, hơn nữa chúng tôi biết thừa, sở dĩ các người đến cái thôn này là vì chút đồ vật trong thôn chúng tôi." "Cho nên đừng tưởng chúng tôi không biết, hôm nay các người buộc phải bị ném xuống vực, nếu không thì ai cũng đừng hòng sống yên ổn." Đám dân làng rõ ràng đã trở nên kích động, chỉ một thoáng sau, hiện trường đột nhiên trở nên hỗn loạn, tiếng xô đẩy vang lên.

Cũng không biết là ai, đột nhiên suýt chút nữa thì trượt chân ngã xuống, đúng lúc này Chu Tiểu Di nhanh tay lẹ mắt kéo người đó lại.

Người suýt rơi xuống vực lại chính là người của bọn họ.

Đám dân làng cũng trở nên hoảng loạn. "Còn ngây ra đó làm gì?

Mau qua đây cứu người đi, chẳng lẽ các người cũng muốn trơ mắt nhìn người làng mình rơi xuống như vậy sao?" Chu Tiểu Di cũng không biết đám người này đang làm cái gì, người của mình sắp rơi xuống rồi mà còn đứng đó xem náo nhiệt.

Sau tiếng quát của Chu Tiểu Di, tất cả mới hoàn hồn, rồi lao tới kéo người lên.

Đợi người đó được kéo lên, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, cứ như thể đã thực sự rơi xuống một lần vậy.

Hơn nữa tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Chu Tiểu Di, khi đón nhận ánh mắt của họ, cô cũng thấy lạ.

Không hiểu đám dân làng này rốt cuộc đang làm cái gì. "Tôi không biết những người trước kia đến đây đã làm chuyện gì táng tận lương tâm với các người." "Nhưng tôi chỉ muốn nói cho các người biết một chuyện, đó là chúng tôi đến đây tuyệt đối không có bất kỳ ác ý nào." "Nếu các người không tin thì chúng tôi sẽ thu dọn đồ đạc rời đi ngay." "Chúng ta cũng chẳng cần thiết phải làm đến mức ngươi chết ta sống, nếu các người thấy phương pháp này không thỏa đáng..." "Thì cũng thật sự xin lỗi, chúng tôi tuyệt đối sẽ bảo vệ mạng sống của mình đến cùng." Chu Tiểu Di nói xong, trực tiếp dẫn Vương Khải Toàn và Diệp Phàm rời đi, quay lại căn nhà ban nãy.

Sau khi mang toàn bộ trang bị lên người, đám dân làng cũng lục tục quay lại.

Dân làng nhìn mấy người bọn họ rời đi.

Mắt thấy mấy người sắp thực sự biến mất khỏi tầm mắt, nhóm trưởng thôn cuối cùng vẫn không nhịn được mà gọi giật lại. "Khoan đã, vừa rồi các vị nói đến đây thật sự không có ác ý gì, vậy có thể nói thật cho chúng tôi biết không?

Các vị rốt cuộc đến đây làm gì?" Nhóm Chu Tiểu Di nghe thấy câu này thì nhìn nhau!

Chu Tiểu Di cũng không giấu giếm!

Cô nói thẳng rằng họ đến đây để khảo cổ...

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nghe xong đều sững sờ.

Cũng không biết sao Chu Tiểu Di lại có thể quang minh chính đại nói thẳng ra là đi khảo cổ như vậy.

Nhưng nhìn bộ dạng hiện tại của đám dân làng, có vẻ là tin thật rồi. "Được rồi, vậy chúng tôi tạm thời tin các vị đến để khảo cổ.

Đã vậy thì chúng tôi cũng có thể thẳng thắn với các vị." "Chỗ này của chúng tôi quả thực có tồn tại thứ rất thần kỳ, đây cũng là nguyên nhân vì sao chúng tôi cứ sống mãi ở đây, là vì đời đời kiếp kiếp đều phải canh giữ nó." Quả nhiên bị nhóm Chu Tiểu Di đoán trúng, họ đã cảm thấy đám dân làng này sẽ không vô duyên vô cớ sống mãi ở nơi thâm sơn cùng cốc này.

Đã vậy thì họ lại có chút tò mò, rốt cuộc đó là thứ gì?

Chương 1075

"Cho nên đây cũng là nguyên nhân vì sao các người lại bài trừ người ngoài đến vậy sao?" "Nói vậy tức là các người thực sự đã ném hết những người kia xuống vực?" Chu Tiểu Di lạnh lùng chất vấn.

Nghe đến đây, đám dân làng cũng trở nên sợ hãi.

Thực ra nói thật thì họ đúng là đã làm như vậy, nhưng sở dĩ họ làm thế là vì những kẻ kia đều là kẻ xấu. "Xem ra các người đúng là ném hết họ xuống vực rồi?" "Đó là vì bọn chúng muốn tranh giành thứ kia.

Thứ đó rất tà ác, nếu bọn chúng thực sự lấy thứ đó ra... thì đến lúc đó kẻ gặp tai ương không chỉ là bọn chúng, mà còn có khả năng là cả cái thôn này của chúng tôi." "Đó cũng là lý do chúng tôi buộc phải giải quyết bọn chúng, bọn chúng đều có mưu đồ bất chính." Nghe dân làng nói vậy, nhóm Chu Tiểu Di càng thêm tò mò, rốt cuộc là thứ gì mà có thể khiến dân làng sợ hãi đến mức độ này, hơn nữa nghe ý tứ của họ thì thứ đó rất nguy hại, nếu nó thoát ra thì sẽ thế nào? "Vậy có thể cho chúng tôi biết rốt cuộc là thứ gì không?" Nhóm Chu Tiểu Di thực sự bắt đầu tò mò, nhưng hỏi xong thì chẳng có ai trả lời.

Đã vậy thì cũng chỉ có thể tiếp tục dây dưa, nhìn ý tứ này của dân làng là nhất quyết không muốn nói.

Cuối cùng dân làng vẫn để họ ở lại. "Xem ra người ở đây cảnh giác như vậy là vì họ có thứ gì đó quan trọng, hơn nữa tôi cảm ứng được..." "Họ rất để ý đến thứ đó, hoặc nói là rất sợ hãi.

Mọi người nghĩ xem đó là cái gì, chẳng lẽ có thể mang đến thiên tai nhân họa cho họ sao?" Chu Tiểu Di thực sự tò mò, nhưng hỏi xong cũng không ai cho cô đáp án.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm hiện tại cũng ngơ ngác. "Thôi bỏ đi, đừng nghĩ nhiều nữa, nếu thực sự đến nước đó thì lúc ấy hẵng hay." "Hơn nữa hôm nay họ lại giữ chúng ta lại lần nữa, liệu có lại bỏ thuốc rồi ném chúng ta xuống vực lần nữa không?" Nói thật, họ chẳng cảm thấy dân làng ở đây là người tốt gì, nhưng họ cũng biết dân làng cũng chẳng phải hạng người quá xấu xa.

Ai cũng vì lợi ích của mình, cộng thêm bọn họ (nhóm trộm mộ/ khảo cổ) cũng chẳng phải người tốt lành gì, nên chỉ đành nhẫn nhịn. "Giờ đã là lúc nào rồi, đi ngủ thôi, chúng ta cứ đi ngủ đã.

Tôi cứ cảm thấy là, hình như cũng chẳng có chuyện gì to tát đâu." Vương Khải Toàn lại trở nên vô tâm vô phế.

Gã nói ngủ một giấc, rồi lăn ra ngủ luôn...

Khi Diệp Phàm và Chu Tiểu Di thấy Vương Khải Toàn thật sự ngủ say ngay lập tức, cả hai cũng khá là khâm phục.

Mới trải qua chuyện kinh tâm động phách như vậy mà giờ bảo ngủ là ngủ được ngay, đúng là lợi hại. "Để phòng bất trắc, chúng ta vẫn nên thay phiên canh gác đi.

Cậu ngủ trước đi, hai tiếng sau tôi sẽ ngủ." Dù thái độ của dân làng đã bắt đầu thay đổi, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng họ sẽ lật lọng.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ, Chu Tiểu Di cảm thấy vẫn nên cảnh giác một chút.

Cô bảo Diệp Phàm ngủ trước, còn mình thì thức một lúc.

Diệp Phàm cũng biết cô đang lo lắng điều gì.

Thấy còn bốn tiếng nữa là trời sáng, cậu liền đồng ý với đề nghị của Chu Tiểu Di.

Còn Vương Khải Toàn thì khỏi trông mong gì ở gã này rồi. 【Trời ơi, còn ai không?

Sao tôi thấy chẳng có ai spam bình luận gì cả, làm tôi hơi run.

Mọi người không thấy cái làng này kỳ quái thật à?】 【Hơn nữa bọn họ lại định chuốc thuốc mê chị Chu rồi ném xuống vách núi, còn cả cô bé kia nữa, tôi cứ cảm thấy cô bé đó có ẩn tình gì đó.】 【Còn đây còn đây, mọi người đều ở đây cả, chỉ là bị dọa đến kinh ngạc nên nhất thời không biết nói gì thôi.】 【Tôi cũng thấy cô bé kia chắc chắn có câu chuyện riêng, nhưng cụ thể là gì thì không biết được.】 【Tóm lại là cái làng này cho tôi cảm giác rất ngột ngạt, cũng không biết diễn tả cảm giác đó thế nào, chắc mọi người đều hiểu mà.】 【Nói chung tôi cứ cảm thấy, cái làng này của họ chắc chắn còn bí mật gì đó.】 Ngay lúc mọi người đang vò đầu bứt tai, họ thấy Chu Tiểu Di đột nhiên đứng dậy, cảnh giác tiến về phía cửa.

Khi Chu Tiểu Di cẩn thận đẩy cửa ra, cô nhìn thấy cô bé ban nãy đang run lẩy bẩy đứng ngoài cửa.

Chương 1076

Chu Tiểu Di liếc nhìn hai người đang ngủ say trong phòng rồi đành phải bước ra ngoài. "Sao em lại đến đây?

Có chuyện gì không?

Hay là họ bảo em đến trông chừng chúng tôi?

Em yên tâm đi, chúng tôi sẽ không làm gì đâu?" Phản ứng đầu tiên của Chu Tiểu Di là có lẽ cô bé này bị người trong làng sai đến giám sát họ, nhưng cũng không chắc chắn.

Cô bé chớp đôi mắt tròn xoe nhìn Chu Tiểu Di.

Ánh mắt ấy khiến Chu Tiểu Di mềm lòng.

Xem ra đứa trẻ này thật sự có chuyện muốn nói với cô. "Không phải ạ, em đến tìm chị.

Những lời ban nãy các chị nói có thật không?

Các chị thật sự có thể đưa em rời khỏi đây không?

Thật ra năm nay em mới mười tám tuổi, vừa mới thành niên thôi." Nghe cô bé nói mình vừa mới thành niên, Chu Tiểu Di cũng kinh ngạc. "Em vậy mà mới thành niên sao?

Vậy em có biết tại sao mình lại đến nơi này không?" "Tôi biết rất rõ, em chắc chắn không phải người ở đây, vậy em có thể cho tôi biết em đến từ đâu không?" "Chắc em cũng giống chúng tôi, là người từ bên ngoài đến phải không?

Bây giờ ở đây cũng không có ai khác, em cứ nói thẳng cho tôi biết đi." Chu Tiểu Di thật sự hơi tò mò, rốt cuộc tại sao cô gái nhỏ này lại đến đây và còn bị giữ lại.

Xem ra những người bạn đồng hành đi cùng cô bé có lẽ đều đã bị ném xuống vách núi rồi... "Em cũng giống các chị, đến từ thế giới bên ngoài.

Em đi cùng chú và ba của em, họ đã bị ném xuống vách núi rồi." "Lúc đó em còn nhỏ nên bị giữ lại, vì họ thấy ở đây có quá ít phụ nữ." "Họ giữ em lại để gả cho con trai trưởng làng, nên mấy năm nay em vẫn luôn sống ở nhà trưởng làng." Nghe cô gái nhỏ nói vậy, Chu Tiểu Di cũng sững sờ.

Không ngờ lại bị cô đoán trúng thật.

Xem ra đúng như lời Vương Khải Toàn đã nói, cô gái này bị giữ lại ở đây là có rất nhiều lý do. "Ở tuổi của em, bây giờ cho dù có ra ngoài được thì cũng làm được gì đâu!" "Hơn nữa em đã bị giữ ở đây mấy năm rồi." "Em đã sớm không còn hòa nhập được với thế giới bên ngoài, nên thà ngoan ngoãn nghe lời họ, ở lại đây còn hơn." "Em cũng chưa từng nghĩ tới, lại có thể có người ngoài đến đây!" "Vậy nên hôm nhìn thấy các chị đến, thật ra em rất kích động." "Và em cũng rất thương các chị, vì kết cục của các chị, chắc chắn cũng sẽ giống như ba em vậy!" "Em hận những người trong làng này, nhưng em lại chẳng làm gì được họ cả." Chu Tiểu Di nhất thời không biết nên nói gì.

Cô cũng không ngờ giữa họ lại có ân oán như vậy.

Cô cũng muốn nói giúp cô gái nhỏ vài lời, nhưng tình hình hiện tại, cô cũng không rõ sự thật ra sao.

Tuy nhiên, có một điều cô có thể khẳng định, đó là ba của cô bé chắc chắn đã bị dân làng ném xuống vách núi.

Nhưng cô cũng không biết ba cô bé đã làm gì khi đến nơi này. "Phải rồi, vẫn chưa biết em tên là gì!" "Em tên Hứa Hứa, cứ gọi em là Tiểu Hứa đi.

Em đến đây lúc mới 15 tuổi, em đã ở đây ba năm rồi." "Trong thời gian đó, thật ra em vẫn luôn muốn rời đi, nhưng em không thể đi được.

Chỉ cần em hơi rời khỏi ngôi làng này thôi." "Họ liền có thể cảm ứng được, em cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì nữa." Lại còn có chuyện như vậy sao?

Họ cảm thấy có chút quá kỳ lạ, làm sao có thể dễ dàng bị phát hiện như vậy được.

Trừ khi họ đã lắp thiết bị theo dõi trên người cô gái này!

Chương 1077

Nhưng với tình hình của ngôi làng hiện tại thì rõ ràng là không thể. "Ý của em là, em nghi ngờ trong làng này có bí mật đặc biệt nào đó, nên em vừa chạy ra ngoài là họ có thể phát hiện được, phải không?" "Vậy nếu em đi cùng ba mình đến đây, thì em cũng nên biết họ đến đây vì điều gì chứ, hay là em không biết gì cả, chỉ đơn thuần là bị đưa đến thôi?" Chu Tiểu Di không phải là đóa hoa trắng ngây thơ chưa từng trải sự đời, cô hiểu rất rõ.

Lòng người trên thế gian này hiểm ác, không phải cứ cô bé trước mặt nói gì là cô tin nấy.

Cô luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, cũng không biết là chuyện gì.

Ban đầu, họ đều cho rằng cô bé này đáng thương, nhưng bây giờ nghĩ lại, biết đâu cô bé này cũng là một trong những kẻ xấu thì sao?

Chỉ là muốn lừa gạt họ mà thôi. "Không ạ, họ không nói gì cả, chỉ đưa em đến đây, sau đó thì họ cũng giống như các chị." "Cũng bị dân làng chuốc thuốc mê rồi ném xuống vách núi." "Em cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì nữa." Chu Tiểu Di thấy lúc cô bé nói những lời này, cô bé cứ nhìn chằm chằm vào mặt mình, trông có vẻ rất chân thành.

Điều này khiến Chu Tiểu Di thầm nghĩ, vừa rồi mình nghi ngờ cô bé là không đúng, cô thậm chí còn cảm thấy hơi áy náy. 【Anh em ơi, tôi thấy có gì đó không ổn, mọi người không phát hiện ra à?

Sao tôi cứ thấy cô bé này có khả năng chỉ đang giả vờ đáng thương thôi.】 【Biết đâu, cô ta mới là trùm cuối, là boss lớn thật sự trong ngôi làng này.】 【Cũng không biết có phải do tôi độc mồm độc miệng không, nhưng tôi thấy cô bé này thật sự không đơn giản, biết

đâu lại bị chúng ta đoán trúng thì sao.】【Hơn nữa ban nãy không biết sao, tôi thấy biểu cảm của chị Chu, hình như có một khoảnh khắc cũng bắt đầu nghi ngờ đối phương, nhưng chị ấy rất nhanh lại bị ánh mắt trong sáng của đối phương làm cho dao động.】【Thì ra không chỉ mình tôi có suy nghĩ này, thật ra mọi người đều có à, vậy thì thú vị hơn nhiều rồi.】【Đúng vậy, tôi cũng thấy chuyện này có chút kỳ lạ, cũng không biết làm sao, tóm lại là cảm giác rất mơ hồ.】【Tôi cũng cho rằng cô bé này biết đâu mới là kẻ độc ác nhất trong làng, nhưng trước khi sự thật được phơi bày.】【Chúng ta cũng không thể tùy tiện vu khống người ta được, cứ nghiêm túc xem diễn biến tiếp theo thế nào đã.】Chu Tiểu Di và cô bé ngồi bên ngoài hai tiếng.

Lúc Diệp Phàm tỉnh dậy thì thấy Chu Tiểu Di và cô bé kia.

Cậu cảm thấy hơi lạ, cô bé thấy cậu tỉnh thì cũng rời đi, sau đó đến lượt Chu Tiểu Di đi ngủ.

Để lại một mình Diệp Phàm.

Sáng hôm sau, khi trời sáng, Chu Tiểu Di đã tỉnh.

Vương Khải Toàn thì vẫn ngủ say như chết!

Diệp Phàm liền đẩy hắn dậy, bảo hắn đừng ngủ nữa!

Gã này đúng là hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, một lòng chỉ muốn ngủ cho sướng. "Làm gì thế, tối qua ngủ muộn như vậy, có để cho người ta ngủ một giấc ngon lành không hả, hai người cũng thật là." "Hai người không muốn ngủ thì tôi còn muốn ngủ đấy, dù trời có sập xuống thì cũng có người cao chống đỡ mà, các người lo lắng cái gì chứ." "Hơn nữa hôm qua dân làng đã giữ chúng ta lại đây rồi!" "Vậy tức là họ sẽ không còn day dứt chuyện này nữa, biết đâu họ cũng nghĩ thoáng rồi thì sao?" Phải công nhận, Vương Khải Toàn đúng là kẻ vô tâm vô phế!

Đã đến nước này rồi mà vẫn còn nghĩ rằng dân làng không có ác ý gì.

Chỉ có thể nói là hắn sống được đến từng này tuổi đúng là không dễ dàng!

Dù nói lòng hại người không nên có, nhưng lòng phòng người không thể không.

Huống hồ đám dân làng kia đã ra tay với họ một lần rồi. "Cậu còn mặt mũi mà nói à, tối qua cậu vừa đặt lưng xuống là ngủ, hại hai chúng tôi phải thay phiên nhau gác đêm." "Nếu tối nay chúng ta vẫn chưa rời khỏi ngôi làng này!" "Thì tối nay một mình cậu gác cả đêm, đừng có nghĩ đến chuyện lại lăn ra ngủ nữa." Vương Khải Toàn cũng không ngờ hai người họ lại cảnh giác đến vậy!

Thật ra hắn cũng là người biết sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa nên mới lăn ra ngủ.

Hơn nữa hắn nghĩ, cho dù có ở lại thì người gác đêm chắc chắn cũng không phải là mình, nên mới không kiêng nể gì.

Nhưng trong lòng hắn đúng là có chút áy náy... "Vất vả cho hai người rồi, vậy tối qua có xảy ra chuyện gì không?" "Mọi thứ đều rất bình thường, không có chuyện gì xảy ra cả, nhưng không xảy ra không có nghĩa là không có chuyện gì." "Tôi cứ cảm thấy trong chuyện này e là còn có những điều chúng ta chưa biết, thôi bỏ đi, đừng nói nữa." "Hôm nay không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng tôi cảnh cáo các cậu, tuyệt đối đừng hành động theo cảm tính, lát nữa cứ nhìn sắc mặt tôi mà làm." "Nếu lát nữa dân làng có hành vi quá khích nào, các cậu cũng đừng có bất kỳ động tĩnh gì, biết chưa?" Chu Tiểu Di luôn cảm thấy ngôi làng này rất kỳ quái, chắc chắn còn nhiều bí mật.

Hơn nữa, cô luôn cảm thấy người trong làng này có chút lạ.

Đặc biệt là sau những lời nghe được từ cô bé kia tối qua, cô càng thêm chắc chắn vào suy nghĩ của mình, và cô luôn nghi ngờ cô bé đó.

Nhưng suy nghĩ này cô tạm thời chưa nói cho Diệp Phàm và Vương Khải Toàn, vì hai người này khá bộp chộp.

Chương 1078

Không biết lúc nào họ sẽ lỡ miệng nói ra suy nghĩ của cô, đến lúc đó sẽ khiến cô bé kia nghi ngờ.

Khi đó muốn điều tra rõ ràng sẽ không đơn giản như vậy nữa, đó cũng là lý do tại sao cô vẫn chưa nói gì. "Đó là chắc chắn rồi, chúng tôi đương nhiên phải nghe lời cô.

Dù sao đi cả chặng đường này, nếu không nghe lời cô thì không biết đã chịu thiệt bao nhiêu lần rồi." "Vậy cô nói đi, tiếp theo chúng ta nên làm gì, chẳng lẽ phải đi nhận lỗi với họ sao?

Nhưng hôm qua thấy thái độ của họ có vẻ cũng khá tốt." "Chắc không phải bắt chúng ta nhận lỗi đâu, nếu không thì tối qua họ đã sớm đốt chúng ta ra tro rồi." Vương Khải Toàn nói xong lại nhận ra mình vừa nói điều gì đó không nên nói, liền ngậm miệng lại.

Thật ra vừa rồi hắn cũng chỉ thuận miệng nói bừa thôi.

Cứ thế, họ lại bắt đầu nghĩ cách đối phó tiếp theo.

Thế nhưng họ còn chưa nghĩ ra thì trưởng làng đã đến.

Lần này, trưởng làng và mọi người mang theo rất nhiều thức ăn thịnh soạn, bày ra bàn trong sân, nhiệt tình mời mấy người họ.

Họ cũng rất cảnh giác.

Trưởng làng thấy dáng vẻ cảnh giác của họ thì cười áy náy. "Hôm qua thật sự xin lỗi, đã dùng cách đó để đối đãi với các vị, nhưng chúng tôi thật sự không có ác ý gì khác." "Và chúng tôi cũng sẵn lòng xin lỗi vì sự lỗ mãng của mình.

Hôm qua chúng tôi tưởng các vị cũng giống những người khác." "Muốn đến cướp báu vật trấn thôn của chúng tôi, nên mới đối xử với

mấy vị như vậy, bây giờ hiểu lầm đã được giải tỏa rồi." "Nếu các vị thật sự chỉ là những nhà khoa học bình thường đến khảo cổ, thì chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm gì các vị cả." "Nếu các vị không tin tưởng đồ ăn này, chúng tôi có thể ăn trước để các vị yên tâm." Nói rồi, trưởng làng và mọi người tự mình ăn trước.

Một lúc sau, thấy họ không có vấn đề gì, hai người kia nhìn về phía Chu Tiểu Di.

Vì vừa rồi họ đã nói sẽ nghe lời Chu Tiểu Di, nên cô bảo họ làm gì thì họ làm nấy.

Cô gật đầu với họ.

Sau đó, Diệp Phàm và Vương Khải Toàn mới vui vẻ bước tới, cầm lấy thức ăn trên bàn ăn.

Chu Tiểu Di cũng lấy một củ khoai lang để ăn. "Tối qua các ông nói trong làng có báu vật, những người kia đều đến vì báu vật của làng các ông." "Cũng không biết là báu vật gì mà lại có thể thu hút nhiều người đến vậy." "Còn khiến các ông cả đời phải ở lại nơi này để canh giữ, có thể cho chúng tôi biết được không?" Chu Tiểu Di vừa dứt lời, đám dân làng lại một lần nữa cảnh giác nhìn cô.

Thôi được, cô hiểu rồi.

Xem ra đám dân làng này căn bản không thể nào nói cho họ biết đó là báu vật gì.

Nhưng Chu Tiểu Di cũng không hỏi tiếp.

Cô vẫn muốn tạm thời giữ lại cái mạng nhỏ này đã.

Chu Tiểu Di lại nhìn về phía cô bé kia, cô bé vẫn giữ vẻ yếu đuối nhìn cô. 【Anh em ơi, tôi thật sự càng ngày càng thấy cô bé này có chút kỳ quái, tôi thấy cô ta đúng là đang giả heo ăn thịt hổ.】 【Biết đâu đến cuối cùng chị Chu và mọi người đều sẽ thất bại trong tay cô

ta.

Nhưng tôi thấy chị Chu hình như đã bắt đầu nghi ngờ rồi, có phải ảo giác của tôi không?】【Tôi thấy chắc không phải ảo giác của bạn đâu, chắc là thật đấy.

Vừa rồi tôi có thể cảm nhận rõ ràng lúc chị Chu nhìn cô ta.】【Có một khoảnh khắc sắc lẹm, dáng vẻ đó giống hệt chị Chu lúc phát hiện ra manh mối, nên tôi cũng dám chắc là có vấn đề.】【Nếu mọi người đều thấy có vấn đề, vậy tôi nghĩ chắc chắn là có vấn đề rồi, vì tôi cũng nhìn ra được một chút manh mối.】【Nhưng cụ thể có phải thật không thì không biết được, hay là chúng ta cứ chờ xem đi.】Khi ánh mắt của Chu Tiểu Di nhìn về phía cô bé, cô bé rõ ràng có chút né tránh, nhưng Chu Tiểu Di cũng không nói nhiều.

Trước khi sự việc được xác định, cô cũng không thể tùy tiện nói bừa, huống hồ tình hình hiện tại vẫn chưa rõ ràng, nên Chu Tiểu Di cũng không định nói thêm gì.

Nhưng Vương Khải Toàn và Diệp Phàm đã ở bên cạnh Chu Tiểu Di lâu như vậy, họ vẫn rất hiểu tính cách của cô.

Rất nhanh, họ phát hiện ra Chu Tiểu Di luôn vô tình hay hữu ý liếc nhìn cô bé kia.

Chương 1079

Lúc đầu họ cũng không để ý lắm.

Sau đó lại cảm thấy hành vi của Chu Tiểu Di thật sự kỳ quái.

Chu Tiểu Di xưa nay không phải là người sẽ cứ nhìn chằm chằm vào một người.

Vậy có nghĩa là trên người cô bé này có chuyện gì đó mà họ chưa biết sao? "Cậu nói cho tôi biết đi, tối qua sau khi tôi ngủ thì đã xảy ra chuyện gì." "Tại sao tôi cảm thấy Chu Tiểu Di hôm nay có chút là lạ, lúc cô ấy nhìn cô bé kia, ánh mắt mang theo vẻ dò xét?" Diệp Phàm nghĩ một lúc, sau khi Vương Khải Toàn ngủ thì mình cũng ngủ, căn bản không xảy ra chuyện gì.

Khoan đã, cậu suy nghĩ kỹ lại, hình như đúng là có chuyện xảy ra, hình như là cô bé kia đã đến tìm Chu Tiểu Di. "Tối qua sau khi cậu ngủ, hai chúng tôi thay phiên nhau gác đêm, Chu Tiểu Di gác hai tiếng đầu." "Lúc tôi tỉnh dậy thì phát hiện cô bé kia đang ở cùng cô ấy, sao vậy?" "Còn sao nữa?

E là Chu Tiểu Di đã phát hiện ra chuyện gì đó kinh khủng, nếu không thì cô ấy cũng không nhìn chằm chằm cô bé kia như vậy." "Hơn nữa ánh mắt của cô ấy rất phức tạp, lát nữa không có người ngoài thì hỏi lại cô ấy xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Diệp Phàm tuy cũng rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ có nhiều người như vậy cũng không tiện hỏi.

Họ chỉ có thể đợi sau khi những dân làng khác rời đi hết, mới kéo Chu Tiểu Di vào phòng.

Sau khi xác định không có người ngoài, cậu mới vội vàng hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... "Sao có thể chứ, cô nghi ngờ cô bé này mới

là người điều khiển toàn bộ ngôi làng, nhìn dáng vẻ đáng thương của con bé kìa." "Tôi lại thấy con bé mới là người bị bắt nạt trong làng thì đúng hơn.

Cô chắc chắn suy đoán của mình là đúng không?" "Hơn nữa con bé không phải đã nói sao?

Ba của con bé cũng bị dân làng ném xuống vách núi hết rồi, con bé bị giữ lại làm con dâu nuôi từ bé." Vương Khải Toàn cảm thấy có chút quá khoa trương, hắn không tin sự thật lại là như vậy. "Hiện tại suy đoán của tôi là như vậy, nhưng cũng không chắc là thật." Chu Tiểu Di cũng không khẳng định chắc chắn chuyện này.

Có thể là thật, nhưng đó cũng chỉ là sự nghi ngờ của cô hiện tại mà thôi.

Nếu thật sự là như vậy thì mọi chuyện đúng là thú vị rồi.

Nhưng nếu đã định nói cho hai người họ biết, thì vẫn nên bảo họ ngậm miệng, không nói gì cả, chỉ cần đứng một bên quan sát là được. "Trước khi có kết quả chính xác, hai người tuyệt đối không được nói nhiều, cũng không được có bất kỳ phản ứng nào, tất cả đều phải nhìn theo ánh mắt của tôi." "Nếu cô bé kia thật sự là trùm cuối của mọi chuyện, thì tôi chỉ có thể nói, cô ta diễn rất giỏi, đã thành công lừa gạt được cả mấy chúng ta." "Nếu đến lúc đó, cô ta thật sự vô tội, thì cũng tuyệt đối không gây ra tổn hại gì cho chúng ta." "Khi đó nếu chúng ta có khả năng, trực tiếp đưa cô ta ra ngoài cũng không phải là không được.

Vì vậy, trước đó, hai người an phận một chút." Cả hai cũng trịnh trọng gật đầu.

Họ biết rất rõ lý do Chu Tiểu Di nói như vậy.

Chắc chắn là cô có lý do của riêng mình.

Chu Tiểu Di trước nay không phải là người không có lửa mà lại có khói.

Vì vậy, hai người họ cũng trở nên kín đáo hơn nhiều.

Quả nhiên, trong mấy ngày sống ở đây, dù họ đi đâu, dân làng đều có thể tìm thấy họ một cách chính xác.

Hơn nữa, cô bé kia cũng luôn có thể đi theo bên cạnh họ.

Lúc đầu, Vương Khải Toàn và những người khác vốn nghi ngờ cô bé này cũng là người vô tội.

Nhưng xem tình hình hiện tại, có vẻ như không vô tội đến thế. "Lúc Chu Tiểu Di mới nói chuyện này, tôi còn không tin lắm, nhưng xem tình hình bây giờ, tôi thật sự có chút tổn thương rồi." "Chẳng lẽ cô bé này mới là thủ phạm của mọi chuyện, chẳng lẽ những dân làng này cũng nghe theo chỉ huy của cô ta?

Cô ta còn nhỏ tuổi như vậy, tại sao chứ?" Vương Khải Toàn thật sự có chút không hiểu nổi.

Diệp Phàm cũng giống hắn, không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Chương 1080

Nhưng họ nghe lời Chu Tiểu Di, không hỏi gì, không nói gì, tất cả đều giả câm giả điếc.

Chu Tiểu Di cũng giả câm giả điếc.

Cứ như vậy, họ ở lại ngôi làng này mấy ngày.

Ngày hôm đó, Chu Tiểu Di cảm thấy thời gian đã đến.

Nếu không thăm dò được gì, vậy thì họ sẽ trực tiếp đề nghị rời đi, xem phản ứng của dân làng sẽ như thế nào. "Gần đây cứ ở lại làng của các vị, còn được các vị chiêu đãi ăn ngon uống tốt, thật sự áy náy quá." "Nhưng chúng tôi còn rất nhiều dự án chưa hoàn thành, hay là hôm nay các vị đưa chúng tôi ra khỏi làng này đi." "Chúng tôi tiếp tục đi làm nghiên cứu của mình, đợi nghiên cứu xong chúng tôi nhất định sẽ quay lại, cảm ơn mọi người thật nhiều." Chu Tiểu Di vừa dứt lời, tất cả mọi người đều im lặng.

Bầu không khí vốn đang náo nhiệt ban nãy, trong nháy mắt liền tĩnh lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng chim hót trong rừng... "Các chị định đi sao?

Không thể ở lại đây thêm vài ngày nữa à?" "Không phải các chị còn có dự án phải tiếp tục sao?" "Không phải các chị nói đã lạc mất đội lớn sao?

Mấy người các chị đi một mình có được không?" Những người khác còn chưa lên tiếng, nhưng cô bé kia đã dùng dáng vẻ đáng thương hỏi Chu Tiểu Di.

Bây giờ Chu Tiểu Di càng thêm chắc chắn, e rằng cô gái nhỏ này mới là kẻ chủ mưu thật sự đằng sau mọi chuyện. "Không sao, chúng

tôi vẫn còn một số trang bị, cho dù không tìm được họ, chúng tôi cũng phải hoàn thành nghiên cứu của mình." "Nếu không thể quay về sẽ bị mắng, nên vẫn hy vọng các vị có thể sớm đưa chúng tôi đi." Dân làng nhìn nhau, họ đều liếc nhìn cô bé kia một cách vô thức.

Sau đó, trưởng làng mới gật đầu nói đợi ăn cơm xong sẽ đưa họ đi.

Thật ra, Chu Tiểu Di và mọi người vẫn khá khó hiểu, những người này lại dễ nói chuyện như vậy sao?

Nhưng để phòng bất trắc, Chu Tiểu Di và họ vẫn khá cảnh giác.

Quả nhiên, sau khi ăn cơm xong, dân làng liền nhiệt tình đưa họ đi.

Có thể nói là đưa thẳng họ ra ngoài làng.

Cho đến khi họ không còn nhìn thấy ngôi làng nữa, đám dân làng mới quay trở về. "Họ thật sự đã rời đi, hay là đang trốn ở đâu đó, chờ chúng ta rơi vào bẫy của họ." "Tôi cứ cảm thấy sự việc e là không đơn giản như vậy, lát nữa chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút." Cũng không biết tại sao, Vương Khải Toàn lại có linh cảm rất mạnh mẽ, hắn luôn cảm thấy chắc chắn không đơn giản như vậy.

Có khả năng họ có thể rơi vào bẫy bất cứ lúc nào.

Nếu thật sự là như vậy, hắn bắt đầu lo lắng rồi.

Chu Tiểu Di và họ đi mỗi bước đều rất cẩn thận. 【Tôi cũng có linh cảm rất mạnh mẽ, tôi thấy lý do họ nhiệt tình như vậy, đưa thẳng họ ra ngoài, có lẽ thật sự là vì một số điều bất ngờ.】 【Tôi cũng thấy thật sự có nguy hiểm rồi, không biết nói sao, nhưng xem tình hình hiện tại, có vẻ thật sự khá đáng sợ.】 【Cũng không biết tại sao, tôi thấy họ leo núi lội suối đi bao nhiêu nơi, có thể gặp phải những con trăn khổng lồ, cá sấu, những thứ đó tôi đều không thấy đáng sợ.】 【Nhưng không hiểu sao, khi họ gặp những dân làng này, đặc biệt là

cô bé kia, tôi lại cảm thấy có chút rợn người.】【Thì ra không chỉ mình tôi có ấn tượng như vậy à, tôi cũng thấy mọi người nói đều đúng.】 Thật ra không cần nói đến họ, ngay cả Chu Tiểu Di và mọi người cũng cảm nhận được.

Tuy nhiên, sau khi đi được một lúc, họ phát hiện không có cạm bẫy nào.

Nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy không thể nào!

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di phát hiện ra điều không ổn.

Bởi vì theo lý mà nói, họ đã đi rất lâu rồi, ít nhất cũng phải một hai tiếng đồng hồ, nhưng họ vẫn chưa ra khỏi nơi này.

Càng kỳ lạ hơn là cô phát hiện mặt trời trên đỉnh đầu không hề có bất kỳ thay đổi nào. "Đợi đã, hai người có phát hiện ra điều gì không ổn không, nơi chúng ta đang ở, hình như vĩnh viễn không thay đổi." "Các cậu ngẩng đầu lên xem, tôi cứ cảm thấy mặt trời từ nãy đến giờ vẫn cứ như vậy, không có bất kỳ thay đổi nào." Tuy nhiên, Chu Tiểu Di vừa dứt lời, Vương Khải Toàn và họ vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện mọi thứ đã thay đổi.

Chu Tiểu Di ngẩng đầu lên, cả người cô cũng ngây ngẩn.

Chương 1081

Không thể nào, sao lại thế được?

Vừa rồi cô nhìn thấy tuyệt đối không phải như thế này. "Có phải cô nghĩ nhiều quá rồi không, nên mới thấy chỗ nào cũng có chút kỳ quái." "Vừa rồi có phải nhìn nhầm không, cũng có thể là do tác dụng của tầng mây, nên mới khiến cô cảm thấy không ổn." Chu Tiểu Di lắc đầu, cô không nghĩ vậy, nhưng cô lại không tìm được lý do nào để phản bác, cô chỉ có thể chọn cách im lặng. 【Thật ra vừa rồi tôi thấy dáng vẻ của chị Chu, chị ấy rõ ràng không nhìn nhầm, tôi nghĩ có khả năng những gì chị ấy thấy là thật.】 【Nhưng đáng sợ quá, họ mới nói một câu, sau đó ngẩng đầu lên thì đột nhiên mọi thứ lại trở nên bình thường?】 【Tôi cũng thấy người cẩn thận như chị Chu, chị ấy tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm đâu.

Chị ấy chắc chắn đã phát hiện ra điều không ổn, nếu không thì chị Chu cũng không hoảng hốt nói thẳng ra để dọa hai người kia đâu.】 Bây giờ mặt trời thì không có gì bất thường nữa, vì nó đã từ từ lặn xuống theo quy luật tự nhiên.

Nhưng Chu Tiểu Di vẫn cảm thấy không ổn, thật sự quá không ổn.

Theo lý mà nói, họ đáng lẽ đã sớm ra khỏi nơi này rồi.

Hơn nữa, vừa rồi đám dân làng nói, họ cứ đi thẳng theo con đường này là được.

Nhưng họ đi đến trời tối, vẫn chưa quay về nơi ban đầu sao?

Buổi tối, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm đúng là tâm lớn, họ nhặt một đống củi lửa để sưởi ấm.

Nhìn hai người họ có vẻ không quan tâm gì cả, nhưng Chu Tiểu Di lại vẫn cảm thấy sự việc không ổn.

Nhưng thấy hai người này không mấy để tâm, cô cũng không nói ra suy nghĩ của mình.

Đợi khi cô phát hiện ra điều gì không ổn nữa, sẽ nói cho họ biết sau. "Nhìn cô bồn chồn không yên, chẳng lẽ vẫn đang nghĩ chuyện ban ngày sao?

Có lẽ cô nghĩ nhiều rồi." "Làm sao có thể không ra khỏi nơi này được chứ, biết đâu nơi này vốn dĩ khó đi ra như vậy, nên nhất thời không ra được thôi." "Cô cũng đừng nghĩ nhiều quá, biết đâu trời sáng xong chúng ta đi thêm một lúc nữa là có thể ra ngoài rồi." Chu Tiểu Di nghe Vương Khải Toàn nói vậy, cũng chỉ có thể gật đầu, hy vọng đêm nay sẽ là một đêm bình yên.

Không có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Họ đi cả ngày mà vẫn không ra khỏi được.

Nếu lúc đầu còn cho rằng Chu Tiểu Di đang đa nghi, thì bây giờ họ đã khẳng định, có lẽ Chu Tiểu Di đã đoán đúng. "Vậy cũng có nghĩa là, bây giờ chúng ta có thể thật sự gặp rắc rối rồi, nếu không thì hai ngày rồi cũng không đến nỗi vẫn bị kẹt ở nơi này." 【Vậy rốt cuộc là chuyện gì thế này, tại sao đột nhiên lại bị nhốt ở đây một cách khó hiểu như vậy?】 Mọi người cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Sắc mặt của Chu Tiểu Di cũng trở nên khó coi.

Bây giờ cô càng thêm chắc chắn, nơi mà đám dân làng đưa họ đến, biết đâu chính là để họ chết đói ở đây.

Dù họ có đồ ăn, cũng không thể cầm cự được lâu như vậy. "Nếu tôi không đoán sai, đây là một thủ đoạn khác của họ.

Đêm đầu tiên, có thể sẽ bị ném thẳng xuống vách núi." "Nhưng khi

phát hiện ra những người không ổn, họ liền tỉnh lại, sau đó tìm mọi cách để chúng ta thả lỏng cảnh giác." "Rồi trực tiếp ném chúng ta đến nơi này, để chúng ta chết đói ở đây." Chu Tiểu Di cảm thấy đây có lẽ chính là một lựa chọn khác...

Nghe Chu Tiểu Di phân tích như vậy, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cũng cảm thấy không phải là không có lý!

Sau đó, bọn họ bắt đầu nghiêm túc quan sát xung quanh.

Khi chưa nhìn kỹ thì không thấy có gì bất thường, nhưng vừa nhìn kỹ lại liền phát hiện trong bụi cỏ và dưới lòng đất còn sót lại rất nhiều quần áo rách rưới.

Tại sao chỉ còn lại vải vóc cũ nát mà lại không có xương cốt?

Vậy thì chỉ có một lời giải thích duy nhất: Ở nơi này có thứ gì đó đã ăn sạch sẽ thi thể của họ!

Ngay cả xương cũng không còn sót lại.

Chương 1082

【Trời đất ơi, kích thích quá đi mất.

Tôi cảm thấy hiện tại còn kịch tính hơn cả lúc Chu tỷ bọn họ bị nhốt trong mộ gặp phải đủ loại cơ quan ấy chứ.】【Ai bảo không phải nào, tôi bây giờ thật sự tò mò, rốt cuộc tình huống hiện tại là như thế nào.】【Cho nên mới nói, Chu tỷ bọn họ rốt cuộc bị nhốt ở đâu?

Chẳng lẽ nơi này chính là nơi bọn chúng chuyên tạo ra để lừa người bên ngoài vào sao?】"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ thật sự giống như cô nói, con bé đó mới là người nắm giữ tất cả?" "Nếu thật là như vậy thì cũng quá đáng sợ rồi?" Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cũng không biết tình huống hiện tại nên xử lý thế nào.

Chu Tiểu Di sau khi bình tĩnh lại, suy nghĩ một chút rồi nói bọn họ chỉ có thể quay lại đường cũ, mặc dù cô biết cơ hội rất mong manh. "Chúng ta cứ thử quay lại đường cũ xem sao, nếu đường cũ cũng không đi được thì hết cách rồi." Mấy người bọn họ quay lại theo đường cũ, nhưng đi mãi cũng không biết đã đi được bao lâu, có khả năng bọn họ cứ đi vòng quanh tại chỗ, cũng có khả năng là đang đi thật, nhưng càng đi bọn họ càng phát hiện ra con đường này căn bản không có điểm cuối. "Mẹ kiếp, chuyện này rốt cuộc là sao?

Tại sao đang yên đang lành lại đột nhiên biến thành cái dạng này?" Mấy người bọn họ thật sự rất hoang mang, không hiểu tình huống hiện tại là thế nào. "Mẹ kiếp, mấy người cút ra đây cho tôi!

Đừng tưởng ông đây không biết là do mấy người giở trò!" "Đã dám trốn ở sau lưng thì trực tiếp đi ra đi." Vương Khải Toàn thật sự chịu hết nổi rồi, cũng không biết đám người trốn sau lưng kia rốt cuộc

muốn giở trò quỷ gì.

Đã như vậy thì chi bằng trực tiếp mắng cho bọn chúng phải lộ diện.

Vương Khải Toàn lập tức lớn tiếng gào thét.

Vương Khải Toàn mắng một hồi thì đúng là mắng ra được mấy người thật!

Sau đó khi bọn họ nhìn thấy đám dân làng kia, những người này đã mất đi vẻ hiền lành ngày thường, trừng đôi mắt to tướng, nhìn chằm chằm vào bọn họ!

Từ sau lưng đám dân làng, cô bé kia bước ra.

Nó bây giờ đâu còn là cô bé tự ti, nhu nhược và hay khóc lóc nữa. "Ái chà, không ngờ các người lại phát hiện nhanh như vậy.

Những kẻ trước kia đều không phát hiện ra, bọn chúng chỉ tưởng là mình bị lạc đường thôi." "Sau đó còn đối với chúng ta cảm ân đới đức, cuối cùng chết như thế nào cũng không biết.

Các người quả thực thông minh hơn đám đó, bất quá chuyện này có thể trách ai được chứ?" "Ai bảo các người lắm mồm, đừng tưởng chúng ta không biết các người đến đây làm gì." "Các người căn bản không phải đội khảo cổ gì cả, các người chắc chắn là đến để lấy bảo bối trong thôn chúng ta." Chửi bới cả nửa ngày trời, cuối cùng cũng lòi ra một người!

Hơn nữa lúc xuất hiện lại dọa người như vậy.

Vương Khải Toàn đâu còn nhịn được nữa, lập tức xông lên đôi co với nó... "Mày nói nghe hay nhỉ, uổng công bọn tao còn thật lòng thật dạ quan tâm mày." "Hóa ra tất cả mọi chuyện đều là do mày giả bộ." "Rốt cuộc mày muốn làm gì?

Tại sao lại nhốt bọn tao ở cái chỗ này!" "Bây giờ nếu biết điều thì thả bọn tao ra, không biết điều thì đừng trách bọn tao không khách khí." Lăn lộn ở cái chỗ này hai ngày một đêm, đúng là chịu hết nổi rồi!

Vương Khải Toàn đã không định tiếp tục làm một quả hồng mềm để mặc cho bọn chúng nắn bóp nữa.

Hắn trực tiếp cầm lấy khẩu súng bắn tỉa trên người, chĩa thẳng vào cô bé để uy hiếp.

Nhưng cô bé kia lại nhìn hắn bằng ánh mắt quỷ dị, căn bản không hề sợ hãi khẩu súng trong tay hắn.

Hơn nữa không biết chuyện gì xảy ra, khi Vương Khải Toàn nhìn thấy ánh mắt quỷ dị của cô bé, hắn có một khoảnh khắc cảm thấy con bé này sở dĩ tứ vô kỵ đạn như vậy là vì nó căn bản không sợ khẩu súng của hắn.

Khoảnh khắc đó, trong lòng Vương Khải Toàn nghĩ là: Con nhóc này chẳng lẽ cho rằng súng trong tay mình không dùng được sao?

Chu Tiểu Di tự nhiên cũng nhìn ra điểm này!

Cô cảm thấy thật sự có chút kỳ quái!

Chương 1083

Cũng không biết nên hình dung cảm giác hiện tại như thế nào!

Khi Chu Tiểu Di phát hiện không ổn, cô bảo Vương Khải Toàn mau chóng quay lại!

Sau đó Vương Khải Toàn tận mắt nhìn thấy khẩu súng trong tay mình dường như biến thành một con rắn, dọa hắn kêu oai oái, trực tiếp vứt khẩu súng đi. "Chuyện này rốt cuộc là sao?" Vương Khải Toàn đang lấy làm lạ, hắn lùi lại vài bước, mới thấy khẩu súng mình vứt xuống lại biến về hình dạng bình thường.

Lúc hắn đang định cúi đầu xuống nhặt thì cô bé kia đã nhanh hơn một bước, trực tiếp đạp một chân lên khẩu súng của hắn.

Chu Tiểu Di hiện tại cảm thấy cô bé này thật sự không phải người bình thường có thể đối phó được. "Vương Khải Toàn mau quay lại, đừng dây dưa quá nhiều với nó." Vương Khải Toàn tuy không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng hắn vẫn nghe lời Chu Tiểu Di, lùi lại một bước.

Còn cô bé kia thì trực tiếp nhặt khẩu súng hắn vứt đi lên, quay về giữa đám dân làng, sau đó đưa cho một người trong số đó.

Dân làng kia cầm lấy súng, cũng trực tiếp chĩa thẳng vào nhóm Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di lạnh lùng nhìn tất cả mọi thứ trước mặt. "Nói đi, rốt cuộc mày là thứ gì?

Nói vậy thì thật ra mày mới là người có địa vị cao nhất trong cái thôn này." "Tất cả bọn họ đều nghe lời mày, đúng không?

Nói cách khác là mấy ngày nay, thật ra mày vẫn luôn lừa gạt bọn

tao?" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, cô bé kia nhìn Chu Tiểu Di một cách quỷ dị, sau đó lộ ra một nụ cười vô cùng âm sâm đáng sợ. "Không sai, chính là như vậy.

Sở dĩ ta vẫn luôn đi theo các người chính là muốn biết được một số chuyện." "Chủ yếu là muốn biết các người rốt cuộc là ai, tại sao lại đến nơi này?

Các người thật sự tưởng rằng chúng ta sẽ ngu ngốc tin tưởng các người sao?" "Đến nơi này thật sự không có ý đồ gì sao?

Hơn nữa chúng ta cũng chưa bao giờ tin các người thật sự là đội viên khảo cổ gì đó." "Các người hẳn là đến đây trộm mộ đi, sau đó cũng muốn trộm bảo vật trong thôn chúng ta." Chu Tiểu Di nghe cô bé nói vậy thì cảm thấy buồn cười.

Bảo vật, bảo vật cái gì chứ, cô trước giờ chưa từng biết trong thôn bọn họ lại còn có bảo vật gì. "Tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, tôi căn bản không biết trong thôn các người còn có bảo vật.

Loại đồ vật này, hơn nữa mấy người chúng tôi cho dù có thật sự đến trộm mộ thì đã làm sao?" "Chẳng lẽ đống đó không phải đều là của nhà các người sao?

Có mấy hào quan hệ với các người chứ?" "Cô căn bản không cần ở đây chỉ tay năm ngón với chúng tôi, lúc các người coi mạng người như cỏ rác thì chúng tôi có nói gì chưa?" Phải nói là, cãi nhau vẫn cứ phải là con gái cãi nhau mới náo nhiệt nhất.

Vương Khải Toàn bọn họ nghe hai người đối đáp mà không thể không bội phục!

Vẫn cứ phải là Chu Tiểu Di nha!

Mỗi một câu nói ra đều có lý như vậy. "Ngươi nói đích xác là không sai, chúng ta quả thực coi mạng người như cỏ rác, nhưng bọn

chúng đáng đời." "Tại sao bọn chúng lại muốn tới nơi này quấy rầy chúng ta, cũng giống như các người, đều là nhắm vào những ngôi mộ kia mà tới đây." "Đã chúng ta sinh sống ở nơi này thì tuyệt đối sẽ không cho phép các người đi đến Vân Thiên Cung, đừng tưởng chúng ta không biết." "Thực ra mục đích của các người là muốn đến Vân Thiên Cung đúng không?

Nơi đó không phải chỗ các người có thể đến." Lần này cuối cùng cũng nói thật rồi, cô cứ thấy hơi kỳ quái, bây giờ mới biết hóa ra bọn họ thật sự không cho phép người ngoài đến Vân Thiên Cung.

Đã như vậy thì Chu Tiểu Di ngược lại cũng có thể hiểu được. "Xem ra các người biết cũng nhiều đấy nhỉ, ngay cả nơi như Vân Đỉnh Thiên Không cũng biết, nhưng thật sự xin lỗi." "Chúng tôi thật sự vẫn phải đi, hơn nữa chúng tôi đến Vân Thiên Cung cũng không nhất định là trộm mộ, bởi vì ở đó có thứ chúng tôi muốn, là một loại tín ngưỡng." "Ta phi, tín ngưỡng cái gì.

Chúng ta đời đời kiếp kiếp thủ hộ ở đây chính là để bảo vệ Vân Thiên Cung, các người đừng hòng nghĩ đến việc tới đó." "Tuy rằng nơi này cách Vân Đỉnh Thiên Không còn rất xa, nhưng cũng chẳng ngại việc các người sẽ bị chúng ta trực tiếp xử lý.

Vốn dĩ có thể để cho các người chết một cách êm ái," "Các người có thể trực tiếp lạc lối trong cái ảo cảnh đó, không ra được.

Chương 1084

Không ngờ mấy người các người cũng khá thông minh, lại nhận ra đó là một cái bẫy." Chu Tiểu Di bọn họ sớm đã biết, đó khẳng định là một cái bẫy đã đào sẵn.

Nhưng khi cô bé trực tiếp nói ra như vậy, bọn họ vẫn có chút chấn động. "Cho nên hiện tại cô thừa nhận rồi?

Cho dù cô là người có tiếng nói trong cái thôn trang này, nhưng tôi vẫn không hiểu." "Tại sao tuổi bọn họ đều lớn hơn cô mà lại phải nghe lời cô chứ?" Đây là chuyện Chu Tiểu Di trăm mối vẫn không có cách giải, cô cảm thấy chẳng lẽ cô bé này sở hữu năng lực đặc biệt gì sao?

Nhiên mà nghe xong câu này của Chu Tiểu Di, cô bé kia lại lộ ra một nụ cười quỷ dị. 【Quá dọa người rồi, không biết tại sao mỗi lần nhìn thấy nụ cười này của nó, tôi lại cảm thấy cô bé này hẳn không phải là một cô bé đơn giản đâu.】 【Không chừng nó đã sống mấy trăm năm rồi, là loại người bất lão bất tử, cho nên vẫn luôn giả bộ, chính là để lừa gạt những người đi đường qua nơi này!】 【Chị gái lầu trên, thật ra tôi cũng có cùng cảm giác với bà, cũng không biết là sao nữa.】 【Tôi nhìn thấy cô bé này thì tâm lý vô cùng khó chịu, dù sao theo tôi thấy hẳn không phải là nhân vật đơn giản.】 "Các ngươi chắc không ngây thơ cho rằng ta thật sự là một cô bé đấy chứ?

Lão nãi nãi ta đây chính là tổ tông của các người đấy." "Lúc ta đã ở trên thế giới này, không biết các người còn đang ở đâu nữa kìa, có khi ngay cả tổ tông các người gặp ta cũng còn phải gọi một tiếng cô nãi nãi." 【Ái chà, vãi thật, đúng là bị chúng ta đoán trúng rồi.

Tôi cứ thấy tuổi của nó khẳng định không nhỏ như vậy, không

ngờ lại là thật.】【Nhưng mà nghe nó nói vậy, tôi vẫn có chút kinh ngạc nha.】【Chẳng lẽ nó thật sự bất lão bất tử sao?】Người khác chấn kinh thì thôi, ngay cả Chu Tiểu Di bọn họ cũng rất chấn kinh.

Ba người bọn họ đứng trước mặt đối phương, có một khoảnh khắc không biết đâu là thật, đâu là giả.

Chẳng lẽ lời cô bé này nói là thật sao?

Nó thật sự là một người bất lão bất tử?

Chu Tiểu Di bọn họ còn đang hoài nghi thì cô bé kia tùy tiện phất tay một cái.

Nó liền lộ ra dung mạo chân thật nhất, già đi rất nhiều, nhưng cũng chỉ tầm người bình thường khoảng năm mươi tuổi.

Nó lại phất tay lần nữa, lại khôi phục về dáng vẻ cô bé đáng thương hề hề kia.【Tôi chỉ có thể nói là thuật đổi đầu phương Đông cũng không thần kỳ đến mức này, bà này là ăn chất bảo quản à?】【Hơn nữa nghe cái ngữ khí đó, hiển nhiên đã mấy trăm tuổi rồi, thật sự là đáng sợ.

Người như vậy sao có thể sống mãi được chứ, tôi thấy hơi kinh dị rồi đấy.】"Dù sao các ngươi cũng sắp chết rồi, cũng chẳng cần để ý nhiều thế làm gì.

Ta cứ nói thẳng cho các ngươi biết nhé, thật ra bấy lâu nay chúng ta vẫn luôn sinh sống trong thôn trang này." "Tất cả mọi người đều phải nghe ta, bọn họ đều là con cháu hậu đại của ta.

Chúng ta ở lại đây, mục đích duy nhất chính là canh giữ nơi này." "Bất cứ kẻ nào muốn đến Vân Thiên Cung đều không có ý tốt, các ngươi khẳng định cũng vậy, cho nên chúng ta tuyệt đối sẽ không để các ngươi đắc ý." "Hiện tại nếu ngoan ngoãn thì không sao, nhưng nếu các ngươi không biết điều thì đừng trách chúng ta không khách

khí." Nghe đối phương nói những lời này, nhóm Chu Tiểu Di căn bản không có bất kỳ ý định lùi bước nào, bọn họ lại cứ thích loại mạo hiểm này.

Chuyện người khác không cho phép, bọn họ lại càng thích làm. "Thế à?

Vậy thì thật xin lỗi, chúng tôi lại cứ thích những chuyện như vậy.

Các người càng không cho phép chúng tôi đi, chúng tôi càng phải đi, dù sao cái Vân Thiên Cung này chúng tôi đi định rồi." Khi Chu Tiểu Di nói những lời này cũng liếc mắt ra hiệu cho hai người còn lại.

Hai người kia đối mắt nhìn nhau, đều biết Chu Tiểu Di đang nghĩ gì.

Bọn họ nhanh chóng xông lên định rời khỏi nơi này, nhưng đám dân làng đông như vậy, làm sao có thể dễ dàng để bọn họ rời đi.

Rất nhanh mấy người bọn họ đã bị bao vây vào giữa. "Đã bảo rồi, các người chẳng qua chỉ đang giãy giụa vô ích mà thôi, căn bản không có tác dụng gì đâu, cho nên chi bằng ngoan ngoãn nghe lời." "Ở lại nơi này làm phân bón đi.

Yên tâm, các người sẽ chết mà không có một chút tri giác nào đâu." "Đương nhiên rồi, nếu các người muốn chết sớm hơn một chút, ta cũng có thể thành toàn cho các người, ném thẳng các người xuống đáy vực.

Những năm này dưới đáy vực, chỉ sợ đã thi cốt đầy đất rồi." 【Quá đáng sợ, quả thực là một mụ già biến thái, không ngờ mụ ta có thể đội cái mặt trẻ con mà nói ra những lời âm hiểm ngoan độc như vậy.】 【Thực ra lúc đầu tôi còn thấy cô bé này khá đáng thương, không ngờ thân phận của nó đều là dựng lên.】 Thật ra mọi người đều rất tò mò, chuyện này chẳng lẽ thật sự giống như lời đồn, thỉnh

thoảng yêu quái cũng sẽ ra ngoài học tập một chút sao?

Chu Tiểu Di bọn họ nhìn thấy mình đã hoàn toàn bị bao vây, dứt khoát ngoan ngoãn nhận mệnh đầu hàng. "Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, chúng ta tạm thời đừng giãy giụa quá nhiều, ngoan ngoãn nghe lời đi." "Hơn nữa tiếp theo, tôi ngược lại muốn xem thử bọn họ rốt cuộc sẽ làm gì chúng ta." "Tôi cứ cảm thấy bọn họ hẳn sẽ không đơn giản trực tiếp xử lý chúng ta đâu!" "Không chừng bọn họ sẽ có một cái nghi thức cảm, các cậu cứ chờ xem?" Vương Khải Toàn bọn họ nghe Chu Tiểu Di nói vậy cũng ngơ ngác!

Chương 1085

Câu này của Chu Tiểu Di là có ý gì?

Cái gì gọi là còn có một cái nghi thức cảm?

Tuy ngơ ngác, nhưng bọn họ vẫn nghe lời Chu Tiểu Di!

Trực tiếp ngoan ngoãn bó tay chịu trói!

Một lát sau.

Quả nhiên!

Bọn họ bị đám dân làng trực tiếp giải đi!

Hơn nữa bọn họ còn bị đánh thuốc mê ngất đi!

Khi bọn họ tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình đã bị trói trên giá, dưới chân còn chất đầy củi khô. "Vãi, cái này là trò gì đây?

Mụ ta muốn thiêu sống chúng ta à?" "Cái chỗ này rốt cuộc còn cách chơi nào nữa không... khoan đã." "Bọn họ ở cái chỗ này vốn dĩ làm gì có cách chơi nào!" "Lão Hồ ~ nhìn xem cái chủ ý ngu ngốc của cậu kìa, đây chính là kết quả của việc không phản kháng đấy." Vương Khải Toàn thấy bọn họ bị trói trên giá, sắp bị thiêu sống thì cuống cuồng hét lớn.

Chu Tiểu Di ngược lại vẫn rất bình tĩnh, cô nghiêm túc quan sát xung quanh một chút, phát hiện tất cả dân làng đều đã thay quần áo khác.

Dáng vẻ đầu bù tóc rối của bọn họ khiến Chu Tiểu Di cảm thấy càng rợn người!

Hơn nữa cô nhìn kỹ mặt đất, hình như có một cái hình vẽ.

Nhưng hình vẽ đó rất nguệch ngoạc!

Nhất thời cô không nhìn ra là cái gì. "Câm miệng đi, tôi sẽ lừa các cậu sao?

Ngoan ngoãn ở yên đó cho tôi.

Cậu nếu thực sự không được thì cúi đầu xuống nhìn xem." "Dưới đất cái hình này là cái gì... hình này, tôi nhớ ra rồi, rõ ràng chính là Tỏa Hồn Trận!" Tuy rằng những thứ này ở thời lão tổ tông thì còn khá thịnh hành!

Nhưng đợi phát triển đến đời bọn họ thì cao công nghệ kỹ thuật tương đối nhiều.

Cho nên mọi người đã quên sạch sành sanh rất nhiều chuyện của lão tổ tông!

May mà Chu Tiểu Di không phải loại người dễ quên.

Cô nhớ ra mình đã gặp cái hình này ở đâu rồi!

Nếu không đoán sai thì hình như cô đã từng thấy cái hình này trong cuốn cổ tịch bọn họ để lại, gọi là Tỏa Hồn Trận.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nghe Chu Tiểu Di nói vậy liền cúi đầu nhìn thoáng qua!

Còn đừng nói nữa, dưới đất đúng là có một số hình vẽ rất nguệch ngoạc.

Diệp Phàm không hiểu, nhưng không có nghĩa là Vương Khải Toàn cũng không hiểu, hắn vừa nghiên cứu nhìn hiểu được thì cả người cũng trở nên không xong rồi.

Chuyện quái quỷ này rốt cuộc là sao!

Chương 1086

Cái thôn trang này rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì, ngay cả loại đồ vật như Tỏa Hồn Trận cũng có. "Cho nên chuyện này rốt cuộc là sao?" "Còn chưa nhìn ra à?

Phỏng chừng dân làng ở đây, đại bộ phận linh hồn đều bị nhốt ở nơi này rồi." "Sau đó mới tâm cam tình nguyện quên đi chuyện cũ, tâm cam tình nguyện cùng mụ ta cư trú ở nơi này, khả năng cũng có một bộ phận lớn tuyệt đối là người đã chết." Chu Tiểu Di nhanh chóng suy nghĩ một chút!

Tỏa Hồn Trận rốt cuộc có tác dụng gì!

Cô nghĩ một lát rồi cảm thấy tác dụng lớn nhất của thứ này hẳn là trực tiếp khóa linh hồn người ta tại nơi này!

Vĩnh viễn không ra được.

Thảo nào cô bé kia lại nói, vô luận đi đến đâu trong thôn cũng có thể tìm được bọn họ!

Hóa ra lời nó nói căn bản không phải là do chính nó, mà là nói những kẻ muốn đào tẩu khỏi nơi này. "Cậu nói như vậy cũng đúng, nhưng bọn họ đã dùng Tỏa Hồn Trận thì mắc mớ gì phải trói chúng ta lên đây, còn muốn dùng lửa thiêu chúng ta?" "Đây là một loại nghi thức cảm, yên tâm bọn họ sẽ không thiêu chúng ta đâu." "Bọn họ đây là cần tăng thêm bầu không khí nghi thức, bất quá chúng ta cũng không thể lơ là." "Ngàn vạn lần đừng giãy giụa, đợi bọn họ bắt đầu nghi thức thì nghĩ cách chuồn đi." Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nghe xong câu này của Chu Tiểu Di mới bắt đầu bình tĩnh lại.

Bọn họ cũng không rõ lắm tiếp theo rốt cuộc sẽ gặp phải chuyện gì!

Bất quá cho dù có xui xẻo thì cũng không thể xui xẻo hơn được nữa đâu.

Đồng thời ~ bọn họ cũng tin tưởng Chu Tiểu Di tuyệt đối sẽ an toàn đưa bọn họ rời khỏi nơi này.

Quả nhiên... một lát sau!

Dưới sự dẫn dắt của cô bé kia!

Tất cả mọi người trong thôn đều bắt đầu vây quanh bọn họ tế bái.

Mà Chu Tiểu Di nhân lúc bọn họ cúi người xuống tế bái cũng bắt đầu tìm cơ hội thoát khỏi trói buộc!

Cô vừa nãy thực ra cũng chỉ là muốn trấn an Vương Khải Toàn bọn họ một chút!

Để bọn họ đừng lo lắng quá nhiều.

Kỳ thực cô bên này cũng đang nghĩ cách giãy khỏi sợi dây thừng trói bọn họ!

Sau đó cứu những người khác ra.

Cô giãy giụa một hồi, phát hiện vẫn có tác dụng!

Cứ như vậy, cô trực tiếp nhảy xuống!

Mà đám người đang tế bái kia khi nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu lên thì thấy Vương Khải Toàn và Diệp Phàm vẫn bị treo ở trên!

Nhưng Chu Tiểu Di đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm trơ mắt nhìn Chu Tiểu Di trực tiếp thoát khỏi trói buộc nhảy xuống thì đều kinh ngây người.

Hơn nữa thân ảnh của cô cực kỳ nhanh!

Cánh nhiên đã trốn xuống dưới cái đài này!

Lúc này, hai người bọn họ đều không biết nên nói gì cho phải!

Chỉ có thể nói là cô có thể đoái hoài đến hai người bọn họ một chút không!

Chương 1087

Cũng cứu hai người bọn họ một chút chứ.

Tuy nhiên đúng lúc này!

Tất cả dân làng đều vây lên!

Bọn họ định lôi Chu Tiểu Di ra.

Sau đó còn một việc là phải chuẩn bị kỹ càng!

May mà Chu Tiểu Di cũng không phải ngu ngốc như vậy!

Trong tay cô vẫn có vũ khí phòng thân.

Mắt thấy đám người kia sắp tìm được mình!

Chu Tiểu Di trực tiếp nhảy lên, cầm con dao nhỏ trong tay, trực tiếp chĩa vào đối phương. "Đừng động đậy, nếu còn tiếp tục động đậy thì tôi không dám bảo đảm con dao trong tay tôi sẽ không khách khí đâu." Chu Tiểu Di dùng con dao nhỏ trong tay kề vào cổ cô bé kia, cũng chính là kẻ lãnh đạo cái thôn này.

Quả nhiên, sau khi làm vậy thì không còn ai dám động đậy nữa!

Tất cả mọi người đều im lặng.

Vương Khải Toàn bọn họ nhìn thấy cảnh tượng này cũng thở phào nhẹ nhõm!

Sau đó Chu Tiểu Di áp giải cô bé đến gần Vương Khải Toàn, giúp bọn họ cởi dây thừng trên tay. "Chắc không phải thực sự tưởng chúng tôi ngu ngốc như vậy chứ?" "Chúng tôi trước giờ không đánh trận nào mà không có chuẩn bị.

Từ lúc chúng tôi đến cái thôn trang này, kỳ thực đã cảm thấy có chút cổ quái rồi, thực ra từ rất sớm đã bắt đầu nghi ngờ cô." "Chẳng

qua là không có chứng cứ mà thôi!" "Không ngờ là cô lại trực tiếp bại lộ, đã như vậy ~ thì cô cũng đừng hòng mà thoải mái." Chu Tiểu Di trực tiếp nói.

Cô bé kia nghe cô nói những lời này cũng không nói gì!

Chỉ ngoan ngoãn để mặc cô khống chế.

Nhóm Chu Tiểu Di hiện tại rốt cuộc cũng có thể hội họp lại lần nữa!

Sau đó cướp lại ba lô từ tay đám dân làng.

Bọn họ cũng lấy lại được vũ khí thuộc về mình. 【Vừa nãy tôi nhìn thấy Chu tỷ tung người nhảy một cái, tôi cảm thấy thực sự là quá soái, chị Chu luôn có thể cho chúng ta vô tận ngạc nhiên, cũng không biết là sao nữa.】【Tôi cứ cảm thấy chị ấy hình như có chút không giống bình thường lắm.】【Nhưng mà lại giống như có chỗ nào đó vẫn như vậy, tóm lại là rất mâu thuẫn rất phức tạp, không biết nên nói thế nào?】【Có khả năng là do nguyên nhân từ Chu tỷ, luôn khiến người ta trời sinh có một loại cảm giác quan tâm, luôn cảm thấy chị ấy có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, cũng không biết rốt cuộc là nghĩ như thế nào?】【Có khả năng là vì Chu tỷ luôn cho người ta một loại cảm giác rất đáng tin cậy đi, mấy bà không phát hiện chị ấy đi cùng Vương Khải Toàn bọn họ sao.】【Vương Khải Toàn hai người bọn họ cái gì cũng nghe chị ấy, bất luận là lúc gặp nguy hiểm hay là lúc gặp khó khăn.】...

Hình như cũng chính là cái dạng này, dưới sự khống chế của Chu Tiểu Di, bọn họ trực tiếp áp giải cô bé ra khỏi thôn trang.

Bắt đám dân làng nói cho bọn họ biết đi đâu mới là con đường thực sự có thể ra khỏi cái thôn này.

Nhưng đám dân làng lúc này, toàn bộ đều chỉ trừng mắt lạnh lùng

nhìn bọn họ, cứ như là không biết nói chuyện nữa vậy.

Kỳ thực Chu Tiểu Di bọn họ cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, bọn họ lại lớn tiếng quát. "Mau nói, rốt cuộc đi đường nào mới có thể ra ngoài, không nói thì đừng trách bọn tao không khách khí." Vương Khải Toàn nhìn dáng vẻ dầu muối không ăn của đám dân làng này, trực tiếp lớn tiếng hét lên.

Đám dân làng vẫn giữ bộ dạng không định nói.

Cuối cùng dưới tình thế bức bách, Chu Tiểu Di cũng chỉ có thể dùng cô bé trong tay, trực tiếp uy hiếp đám dân làng.

Đám dân làng nhìn thấy vị lãnh đạo thần thánh của mình sắp bị tổn thương mới rốt cuộc có động tĩnh, sau đó trực tiếp bảo rằng có thể tiễn bọn họ ra ngoài.

Chương 1088

Nhưng cô bé kia lại không đồng ý. "Không cần quản ta, bọn chúng căn bản không có khả năng làm gì ta đâu, ta là một tồn tại như thế nào, chẳng lẽ các ngươi còn không rõ sao?" "Việc hiện tại cần làm là không được để bọn chúng rời đi, chuyện này ta nghĩ mọi người chúng ta hẳn là đều nhất trí, chứ không phải vì nguyên nhân do ta mà trực tiếp để các ngươi thỏa hiệp." Chu Tiểu Di bọn họ lúc đó cũng không ngờ người đàn bà này chết đến nơi rồi mà còn cứng mồm cứng miệng như vậy.

Đã thế, thì Chu Tiểu Di cũng chỉ có thể tìm cơ hội từ chỗ đám dân làng, dẫu sao Chu Tiểu Di cũng không phải dạng vừa.

Cô từ trong lời nói của người đàn bà này đại khái có thể nghe ra được, mụ ta chỉ sợ là sẽ không bị thương, đã như vậy thì cô sẽ thử một chút.

Sau đó cô trực tiếp giơ con dao trong tay lên, đâm về phía cổ người đàn bà, nhưng lúc này mụ ta lại bắt đầu sợ hãi. "Khoan đã, không phải cô chỉ muốn biết rốt cuộc phải rời đi như thế nào sao?

Ta nói cho cô cách rời đi, cô đừng ra tay với ta, ta biết sai rồi, ta sợ rồi?" Thật sự là vì cái dạng này sao?

Chu Tiểu Di sao lại có chút không tin lắm nhỉ?

Bất quá cô cũng miễn cưỡng tin tưởng một lần.

Cô dừng động tác trong tay lại, một người phụ nữ khác mới trực tiếp chỉ vào một chỗ nói, nơi đó chính là đường ra.

Nhưng trải qua một lần bị lừa trước đó, Chu Tiểu Di bọn họ lần này học khôn rồi, bọn họ bắt mấy dân làng dẫn đường phía trước.

Sau đó còn mang theo người đàn bà kia đi cùng.

Rất nhanh bọn họ liền đi vào bên dưới một cửa hang, sau đó phát hiện nơi này lại là một con sông.

Trong sông còn có một chiếc thuyền gỗ cũ nát đang đậu ở bờ. "Muốn ra ngoài thì bắt buộc phải đi từ nơi này ra, chỗ này là ám hạp (kênh ngầm) để lại, hơn nữa các người ra ngoài xong sẽ trực tiếp đến thế giới bên ngoài." "Cứ như là chưa từng tới nơi này vậy, không có bất kỳ thay đổi nào." "Bây giờ ta đều đã đưa các người tới đây rồi, các người hẳn là hài lòng rồi chứ, mau thả ta ra?" Chu Tiểu Di bọn họ nhìn thoáng qua nơi trước mặt!

Bọn họ cũng không biết chỗ này lại là chỗ nào, đây là nơi không có trên bản đồ.

Dù sao Chu Tiểu Di đã ghi nhớ toàn bộ bản đồ rồi!

Bất quá cô cảm thấy ngoại trừ tin tưởng người đàn bà này ra thì cũng không còn cách nào khác.

Nhưng ba người Chu Tiểu Di cũng không muốn sống sờ sờ mà đi tìm chết. "Được thôi, đã nơi này là lối ra thì tốt lắm, hai người các người xuống dưới giúp chúng tôi chèo thuyền." Chu Tiểu Di khi nói những lời này có để ý quan sát thần tình bọn họ xem có biểu hiện gì kỳ quái không.

Sau đó phát hiện căn bản là không có, bọn họ cũng không nói thêm gì.

Chu Tiểu Di bọn họ trực tiếp mang theo người đàn bà kia.

Rất nhanh liền lên thuyền, do thuyền rất cũ nát nên cứ chòng chành, gió thổi một cái là như muốn tan ra từng mảnh.

Nhưng may mà vẫn còn dùng được!

Rất nhanh!

Bọn họ liền từ bên ngoài chèo vào trong cửa hang!

Bên trong quanh co khúc khuỷu, bọn họ cũng không biết rốt cuộc khi nào mới có thể ra ngoài. "Phụng khuyên bà tốt nhất đừng lừa bọn tao, nếu bà còn lừa bọn tao nữa thì đừng trách bọn tao không khách khí?" Vương Khải Toàn nhìn cảnh tượng hiện tại, hắn cứ cảm thấy có phải sẽ bị chơi xỏ không, cho nên hắn trực tiếp nói thẳng.

Tuy nhiên điều mà Vương Khải Toàn bọn họ không phát hiện là nước sông đã đang từ từ thay đổi phương hướng!

Cho nên đợi đến lúc tới khúc cua tiếp theo, bọn họ sẽ phát hiện một khúc cua khác!

Chương 1089

Căn bản không có bất kỳ áp lực nào!

Điều này ngược lại khiến bọn họ cảm thấy có chút kỳ quái.

Bất quá bọn họ hiện tại cũng không có nhiều tinh lực để đi xem khúc cua trước đó rốt cuộc là cái gì. "Yên tâm đi, ta làm sao có thể lừa các ngươi chứ?

Nếu lừa các ngươi thì ta hiện tại ngươi cũng đang ở đây, còn có hai dân làng bọn họ cũng ở đây!" "Những kẻ muốn đến tìm chúng ta thì cũng tuyệt đối sẽ buông tha cho các ngươi?" Chu Tiểu Di cứ cảm thấy trong lời có lời, nhưng cô lại không xác định lắm!

Hiện tại cũng không thể nghĩ nhiều chuyện khác, chỉ có thể đi trước rồi tính sau. "Sao chỗ này tối om thế, mau lấy đèn pin của các cậu ra, tránh để lát nữa xảy ra chuyện gì." Khi bọn họ vừa mới tiến vào trong bóng tối, Chu Tiểu Di liền khuyên hai người kia thả lỏng!

Đồng thời cô cũng không quên bật đèn pin trong tay mình lên.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nương theo ánh sáng yếu ớt, nhìn một vòng xung quanh.

Phát hiện nơi này cũng không có chỗ nào quá kỳ quái!

Muốn nói kỳ quái thì chỉ có con dê đầu đàn kia thôi.

Phản quan người đàn bà kia!

Đối phương sau khi đến nơi này thì lại khá bình tĩnh!

Tất cả mọi chuyện dường như không liên quan gì đến mụ ta.

Chính vì thái độ hiện tại của mụ, khiến Chu Tiểu Di rất không xác định, người đàn bà này không biết tiếp theo sẽ làm cái gì? "Này, bà nói

chỗ này rốt cuộc là thông tới đâu?

Bà đừng có lừa, chúng tôi hiện tại theo cách nói của bà, lẽ ra chúng tôi phải rời khỏi nơi này rồi mới đúng, nhưng đã đi vào lâu như vậy rồi, tại sao vẫn chưa ra ngoài, đừng có giở trò trước mặt bọn tao." Vương Khải Toàn bọn họ cũng không biết chuyện gì xảy ra, dù sao chính là có dự cảm không lành, cứ cảm thấy người đàn bà này có phải đang lừa bọn họ không?

Sau đó nhìn dáng vẻ cũng không giống lắm, dù sao cũng thật sự có chút kỳ quái. "Sợ cái gì?

Nhìn cái dạng này của các người không phải còn rất có bản lĩnh sao?" "Chẳng lẽ còn sợ ta sẽ trực tiếp hãm hại các người không thành, yên tâm đi, ta không làm ra loại chuyện đó đâu." Càng nói như vậy, bọn họ càng cảm thấy có gì đó không ổn!

Chính vào lúc này!

Hình như có thứ gì đó đang chạm vào dưới gầm giường bọn họ.

Mấy người lập tức cảnh giác!

Và cũng ngay lúc đó!

Dưới sự dẫn đường của người phụ nữ kia, mấy người bọn họ lần lượt nhảy xuống sông và biến mất tăm.

Vương Khải Toàn vốn định đuổi theo, cũng muốn nhảy thẳng xuống sông!

Nhưng lại bị Chu Tiểu Di ngăn lại.

Nơi này không biết là chốn nào, bọn họ vẫn cần tự bảo vệ mình trước!

Cô tin rằng chỉ cần bọn họ có thể rời khỏi nơi này thì sẽ tìm được đám người kia. "Đừng quan tâm bọn họ nữa, hai người kia đã nhảy

xuống sông rồi, chắc chắn là có cổ quái.

Chương 1090

Rời khỏi đây trước đã rồi tính, quay lại tìm sau." Được Chu Tiểu Di nhắc nhở, hai người cũng coi như hoàn hồn.

Nhưng giờ cũng không kịp nói thêm gì nữa!

Vừa rồi bọn họ vào đây chưa lâu, nhưng lúc ra lại cảm giác như đã rời đi rất lâu rồi.

Nhưng vẫn chưa thực sự thoát ra!

Đúng lúc này.

Trong nước đột nhiên vang lên tiếng "tõm", truyền đến một trận dị hưởng!

Bọn họ lập tức chiếu đèn xung quanh!

Nhưng lại chẳng phát hiện ra thứ gì. 【Trời ơi, kịch tính quá đi mất, tình huống hiện tại là sao đây, mấy người kia nhảy xuống sông rồi biến mất luôn à.】 【Tôi cảm thấy chắc không phải lại là một cái bẫy khác nhắm vào đám Chu tỷ đấy chứ.】 【Không loại trừ khả năng này đâu, có khi lại là bẫy thật, nếu thế thì đáng sợ quá, Chu tỷ bọn họ vừa mới an toàn lại chui đầu vào rọ rồi.】 Chu Tiểu Di bọn họ sao lại không nghĩ thế chứ?

Xem ra đúng là đã coi thường đám người này rồi.

Bẫy rập cứ cái này nối tiếp cái kia!

Có điều bọn họ cũng muốn xem thử!

Nơi này rốt cuộc còn có thứ gì.

Rất nhanh, bọn họ liền chèo thuyền quay lại chỗ cũ!

Tuy nhiên nơi này cũng chẳng có gì bất thường.

Nhưng ngay lúc này!

Từ dưới sông nhảy lên rất nhiều cá!

Một con trong đó mắt thấy sắp cắn vào chân Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di nhanh tay lẹ mắt rút súng ra! "Đoàng" một tiếng bắn tới.

Con cá kia chết ngay tại chỗ!

Lúc này bọn họ mới phát hiện con cá kia trông rất kỳ dị, hơn nữa răng nanh cực kỳ sắc nhọn. "Đây là loài cá ăn thịt cỡ nhỏ, chuyên ăn thịt người, hóa ra trong sông này lại có thứ này." "Vừa rồi bọn họ nhảy thẳng xuống sông, e là dưới đáy sông có đường ngầm có thể giúp bọn họ rời đi." Nhìn rõ hình dạng con cá đã chết, bọn họ rất nhanh đã hiểu ra vấn đề, thật sự là càng ngày càng thú vị.

Chu Tiểu Di bảo họ nhanh chóng lên bờ!

Mấy người cũng không chịu ảnh hưởng gì lớn!

Hiện tại xem ra muốn rời khỏi nơi này ngay là không thể nào.

Vậy thì trực tiếp chờ quay lại thôn trang "đại khai sát giới" thôi!

Không tin là không rời khỏi được cái chốn quỷ quái này.

Hơn nữa bọn họ cảm thấy muốn rời đi thì quay lại trong thôn mới là điểm mấu chốt.

Sau khi mấy người lên bờ, bọn họ đi thẳng về thôn!

Chương 1091

Thôn trang lúc này đã không còn náo nhiệt như lúc bình thường họ thấy.

Một mảnh thê lương!

Chu Tiểu Di bọn họ rất nhanh đã đi tới chỗ vừa nãy tế bái.

Quả nhiên!

Tất cả dân làng đều ở đây!

Nghe thấy động tĩnh, toàn bộ bọn họ đều quay đầu lại nhìn về phía đám người Chu Tiểu Di. "Thấy chưa, tôi đã bảo bọn họ không thể nào chết ở đó dễ dàng như vậy mà." "Xem ra chúng ta không giở chút thủ đoạn thì bọn họ sẽ thành công đến được Vân Thiên Cung mất, đồ đạc ở đó đều là của chúng ta, bọn họ đừng hòng lấy được." Hóa ra là muốn độc chiếm.

Chu Tiểu Di bật cười!

Cô còn tưởng bọn họ là người bảo hộ trung thành gì chứ!

Giờ xem ra, e là bọn họ đã sớm chuẩn bị kỹ càng rồi. "Tôi phi, hóa ra vừa rồi nói chuyện đại nghĩa lẫm nhiên như vậy, còn tưởng mấy người là vì bảo vệ Vân Thiên Cung thật chứ!

Giờ lòi đuôi ra là muốn chiếm đoạt đồ đạc bên trong.

Đừng hòng, một khi Bàn gia tôi đã đến đây rồi thì tôi chưa từng nghĩ đến chuyện tay không ra về, cho nên mấy người chết cái tâm đó đi." Vương Khải Toàn vạch trần bộ mặt thật ngay trước mặt đám dân làng, sắc mặt bọn họ quả nhiên có chút khó coi!

Kỳ thực nói thật lòng.

Những năm nay bọn họ cũng dựa vào việc đến Vân Thiên Cung trộm chút đồ, sau đó mang ra ngoài bán.

Bán xong được một khoản tiền lớn, liền có thể quay về sống an ổn qua ngày!

Nhưng chuyện này trước giờ chưa từng bị ai phát hiện mà thôi.

Hơn nữa bọn họ cảm thấy tất cả đồ đạc ở đó, toàn bộ đều là của bọn họ!

Bất kỳ ai cũng đừng hòng cướp đi!

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn họ luôn căm ghét người ngoài đến nơi này. "Đừng có ở đó mà nói hươu nói vượn, cái gì gọi là bọn tao muốn độc chiếm, đó vốn dĩ là đồ của bọn tao.

Bọn tao đời đời kiếp kiếp sống ở nơi này thì có gì sai?

Hơn nữa lão tổ tông của bọn tao cũng ở đây, mày bớt yêu ngôn hoặc chúng đi!" Lão tổ tông của bọn họ tự nhiên chính là bé gái kia rồi!

Tuy rằng đối với chuyện bé gái kia bất lão bất tử, bọn họ thực sự rất ngạc nhiên.

Nhưng bọn họ chưa bao giờ tin rằng trên đời thực sự có người bất tử!

Bọn họ cảm thấy trên người bé gái chắc chắn có cổ quái.

Nhưng cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì. "Bớt ở đây tung tin vịt, đừng tưởng bọn tao không biết, bọn mày chính là muốn độc chiếm đống đồ đó, nếu không thì bọn mày nghĩ mọi chuyện đơn giản thế sao?" Chu Tiểu Di nhân lúc bọn họ cãi vã, quan sát xung quanh một chút, cô phát hiện trong đó có một số dân làng thần tình khá cổ quái.

Cô đoán ra được những dân làng có thần kinh bất thường đó hẳn là nhân viên ngoại lai bị rút mất linh hồn!

Cho nên cô rất nhanh đã nghĩ ra một cách.

Chương 1092

Đó chính là cho bọn họ "ra đi" trước!

Dù sao cô cũng biết rõ những dân làng này thực chất đã chết từ lâu rồi!

Sở dĩ bọn họ vẫn luôn bị nhốt ở đây là bởi vì bọn họ không có linh hồn, chỉ còn lại một cái xác rỗng mặc người sai khiến.

Hơn nữa vừa rồi trong đầu Chu Tiểu Di cũng liên tục hồi tưởng lại các loại phương pháp mà cô biết về việc làm thế nào để một người có thể bất lão bất tử!

Cô rất nhanh đã nghĩ đến một gia tộc trong Bát Đại Gia đã diệt vong từ lâu!

Nghe nói bọn họ cả đời xuống mộ, hoàn toàn là để tìm kiếm linh hồn của những người kia, sau đó cung cấp cho chính mình sử dụng!

Trực tiếp nuốt linh hồn của họ là có thể khiến bản thân bất sinh bất tử.

Năm đó đội tinh binh dưới trướng Tần Thủy Hoàng khi xuống mộ, thực ra cũng từng giúp Tần Thủy Hoàng tìm kiếm những linh hồn đó.

Nhưng Tần Thủy Hoàng mệnh không tốt, không hưởng thụ được!

Không ngờ chuyện này lại thực sự có người làm được...

Sau khi Chu Tiểu Di suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện.

Ánh mắt cô nhìn về phía bé gái kia tràn đầy sự châm chọc.

Người phụ nữ kia tự nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt của Chu Tiểu Di!

Khi ánh mắt của hai người phụ nữ giao nhau giữa không trung.

Người phụ nữ không biết chuyện gì xảy ra, ả cảm giác Chu Tiểu Di dường như đã nhìn thấu chính mình. "Tôi cứ tưởng bà thực sự có năng lực gì để sống được đến tận bây giờ, hóa ra bấy lâu nay bà đều lén lút ăn linh hồn của bọn họ.

Chắc hẳn linh hồn của người chết trong thôn đều bị bà ăn hết rồi nhỉ, sau đó là đến đám người ngoại lai kia.

Bề ngoài bà nói là ném tất cả bọn họ xuống đáy vực, kiếp này đều là lừa người.

Dưới đáy vực kia căn bản không thể giết người, bọn họ chẳng qua chỉ bị bà ném vào cái bẫy bà đã dựng sẵn từ lâu mà thôi.

Để cho người trong thôn thần không biết quỷ không hay, tưởng rằng bọn họ đã thực sự giải quyết đám người kia, sau đó bà mới trực tiếp đi tìm bọn họ, sống sờ sờ chiếm đoạt linh hồn bọn họ làm của riêng." 【Trời ơi, Chu tỷ đang nói cái gì vậy, tôi có cảm giác mình đang xem phim trinh thám kinh dị ấy, đây thực sự chỉ là trộm mộ thôi sao?

Sao tôi cảm giác như lạc vào thế giới huyền huyễn rồi?】【Đừng hoài nghi, thế giới này chuyện lạ gì cũng có mà, hơn nữa những gì Chu tỷ nói cũng chưa chắc đã sai, nếu đúng là như vậy thì có thể hiểu được tại sao đối phương lại có thể khống chế mọi việc bấy lâu nay.】【Nghe các ông nói mà tôi thấy nổi da gà, cũng quá kinh khủng rồi, không biết nên hình dung tâm trạng hiện tại thế nào nữa.】【Dù sao cũng thấy hơi lấn cấn, nếu thật sự giống như mọi người nói, ả ta thực ra bấy lâu nay chỉ dựa vào việc hấp thụ linh hồn người khác tài năng sống đến bây giờ, thì tôi có thể hiểu được ả chắc chắn biết một số bản lĩnh tà ma ngoại đạo.】【Nói là bản lĩnh thì đề cao ả quá rồi, tôi thấy chắc chắn là mấy tà thuật hại người, không chừng căn bản

chẳng lên được mặt bàn.

Nếu không thì ả cũng sẽ không giấu giếm đám dân làng, mọi người thấy sao?】 Chu Tiểu Di cũng không biết bọn họ đang nghĩ gì, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được, đối phương chắc chắn chính là như cô tưởng tượng.

Nếu không phải hoàn cảnh không thích hợp, cô đã muốn hỏi thử những người khác xem họ có suy nghĩ như vậy không? "Bà hiện tại sở dĩ có thể sở hữu năng lực này, có phải vì bà trực tiếp chiếm cứ linh hồn của bọn họ không?" Chu Tiểu Di vẫn trực tiếp hỏi thẳng, những người khác vừa nghe thấy câu này của Chu Tiểu Di thì không hiểu cô có ý gì.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác!

Ngay cả người phụ nữ kia, ả cũng có một thoáng thất thần.

Bởi vì ả không biết sao Chu Tiểu Di đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này!

Thậm chí là làm sao Chu Tiểu Di biết được chuyện này. "Xem ra tôi đoán đúng rồi, bà sở dĩ có thể trường sinh bất lão, bất tử, kỳ thực hoàn toàn không phải vì bà sở hữu thể chất đặc thù gì.

Là bởi vì bấy lâu nay bà đều trực tiếp thôn tính linh hồn của bọn họ, bà dùng tà thuật để hút hồn phách bọn họ đúng không.

Chương 1093

Làm như vậy có thể giúp bà không ngừng kéo dài thọ mệnh của chính mình, cũng có khả năng là bà cướp đoạt quyền được sống của bọn họ." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy!

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm ít nhiều cũng hiểu được đôi chút.

Bọn họ rất nhanh đã hiểu ý của Chu Tiểu Di!

Thế là bọn họ đều kinh hãi nhìn về phía bé gái trước mặt...

Bọn họ không ngờ đối phương lại có vẻ ngoài đáng thương như vậy, nhưng tâm địa lại độc ác nhường này. "Ta không biết cô đang nói nhảm cái gì, những lời này rõ ràng không phải thứ chúng ta muốn nghe, cho nên bây giờ cô tốt nhất là ngậm miệng lại nếu còn muốn sống." Bộ dạng hiện tại của người này rõ ràng là đã bắt đầu tức giận rồi!

Thế mà còn bảo là không biết!

Xem ra Chu Tiểu Di thực sự đoán đúng rồi.

Mà Chu Tiểu Di khi nhìn thấy một số dân làng cũng đang ngơ ngác, trong lòng cũng lập tức khẳng định.

Hóa ra những người khác thực sự không biết chuyện này!

Dân làng cũng có chút hoảng sợ. "Ánh mắt này của các người là ý gì?

Chẳng lẽ các người thực sự nghi ngờ ta giống như lời cô ta nói sao?

Ta nói cho các người biết, chưa bao giờ là như vậy cả, ta cũng không tước đoạt quyền được sống của họ, cô ta đang lừa các người

đấy, ngàn vạn lần đừng để bị cô ta lừa." Nhưng chỉ cần hạt giống nghi ngờ được gieo xuống, dân làng liền bắt đầu hồi tưởng lại mọi chuyện, hình như đúng là như vậy thật.

Mỗi lần người trong thôn bị bệnh sắp chết, chỉ cần ả ta là người cuối cùng đến gặp, thì sau đó họ liền qua đời.

Vừa nghĩ đến những điều này, bọn họ liền trở nên kinh hãi hơn, nhất là những người trẻ tuổi.

Chẳng lẽ là vì bọn họ vốn chưa tới số chết, nhưng lại bị "mang đi"? "Nếu bà thực sự cảm thấy tôi chỉ đang vu khống bà, thì bà có thể phản bác mà.

Nhìn bộ dạng vừa rồi của bà, hình như đã không còn lời nào để chối cãi rồi nhỉ, cho nên tôi khuyên bà tốt nhất vẫn nên biết điều một chút." Chu Tiểu Di hiện tại cả người trở nên kích động, hơn nữa cô phát hiện đại bộ phận dân làng trong đó vẫn được coi là bình thường.

Chu Tiểu Di cũng nhân cơ hội này trực tiếp bước lên, dùng máu đầu ngón tay điểm lên trán mấy người.

Bọn họ lập tức có cảm giác hồn phách bị cưỡng ép rút ra khỏi cơ thể.

Sau đó cả người lập tức bắt đầu phân hủy, cảnh tượng này dọa đám dân làng sợ chết khiếp.

Mấy người này vừa rồi không phải còn khỏe mạnh sao, sao đột nhiên lại biến thành bộ dạng này. "Mọi người không cần sợ hãi, bọn họ thực ra đã chết từ lâu rồi, nhưng có khả năng là vì một số nguyên nhân ngoài ý muốn cho nên mới bất đắc dĩ tiếp tục duy trì thân thể con rối, vẫn luôn sống sờ sờ mà mọi người không hề hay biết thôi.

Theo tình huống hiện tại mà nói thì hình như cũng chẳng có gì đáng sợ cả, bọn họ đều đã ở bên cạnh mọi người lâu như vậy rồi.

Bọn họ cũng không làm hại mọi người, là bởi vì bọn họ không có năng lực hại người." Chu Tiểu Di thấy bọn họ sợ hãi liền trực tiếp an ủi.

Người phụ nữ kia cũng không ngờ Chu Tiểu Di lại vạch trần âm mưu quỷ kế của mình nhanh như vậy!

Mắt thấy tình hình không ổn, ả chỉ có thể chuồn trước rồi tính!

Chu Tiểu Di có thể cảm ứng rõ ràng, dân làng lúc này cũng rất sợ hãi!

Có lẽ bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới.

Chương 1094

Hóa ra người vẫn luôn lãnh đạo bọn họ bấy lâu nay căn bản không phải thật lòng thật dạ giúp đỡ bọn họ!

Mà là vì bọn họ còn có chút giá trị lợi dụng.

Người phụ nữ cũng nhân cơ hội này bỏ chạy!

Bởi vì nếu ả cứ tiếp tục ở lại, rất có khả năng sẽ bị nhốt chết ở nơi này...

Chỉ trong nháy mắt, người phụ nữ đã biến mất!

Hơn nữa để thuận tiện, ả còn nhảy thẳng xuống vách núi trước mặt bọn họ.

Nhưng đám người Chu Tiểu Di khẳng định người phụ nữ đó căn bản sẽ không chết dễ dàng như vậy!

Dân làng hiện tại vẫn chưa hoàn hồn. "Thấy rồi chứ, bây giờ đã biết ai mới là người thực sự tốt với mọi người chưa, cho dù chúng tôi chưa từng vu khống người đó.

Bà ta trước giờ chưa từng mang lại lợi ích gì cho mọi người, bà ta chỉ đang lợi dụng mà thôi, thế mà mọi người còn bị người ta coi như súng mà sai đâu đánh đó." Dân làng hiện tại cũng ngơ ngác, có điều bọn họ cảm thấy có khả năng đúng như đám Chu Tiểu Di nói, bấy lâu nay bọn họ đều bị lừa gạt.

Nhưng mấy người bọn họ nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải. "Chuyện này còn phải đa tạ các cô cậu, nếu không phải nhờ các cô cậu thì chúng tôi sẽ mãi bị lừa gạt, tiếp tục để bà ta ở lại thôn chúng tôi.

Lúc mới bắt đầu, thôn trang chúng tôi thực ra sống cũng coi như

bình thường, nhưng dần dần bà ta đến.

Ban đầu chúng tôi cũng rất cẩn thận đề phòng bà ta, sau này có một số người ngoài đến, bọn họ muốn làm hại dân làng.

Là bà ta đã cứu chúng tôi, sau đó mọi người liền nghe theo lời bà ta, cho nên đây cũng là nguyên nhân vì sao chúng tôi lại bảo vệ bà ta như vậy." Sau khi dân làng nghiêm túc kể cho Chu Tiểu Di nghe về lai lịch của người phụ nữ, Chu Tiểu Di cũng cảm thấy có chút kỳ quái, bèn hỏi lại dân làng.

Họ có biết trong thôn rốt cuộc còn có bảo tàng thần kỳ gì không?

Dân làng suy nghĩ một chút.

Thực ra cũng chẳng có gì, thứ bọn họ vẫn luôn bảo vệ là con đường đi tới Vân Thiên Cung. "Không thể nào, trong thôn các người chắc chắn có thứ gì đó hấp dẫn bà ta, cũng có khả năng là thứ ở đây có thể tạm thời cung cấp cho bà ta một số năng lực, cho nên bà ta mới làm như vậy." Chu Tiểu Di mới không tin người phụ nữ kia lại vô duyên vô cớ đến nơi này, cho nên chắc chắn là có lý do gì đó.

Trưởng thôn suy nghĩ một lúc, sau đó nhớ ra bọn họ ở đây đúng là có một số truyền thuyết, có điều trước giờ chưa từng có ai tra ra được.

Cho nên những truyền thuyết đó rốt cuộc là thật hay giả cũng chẳng ai để ý. "Nơi này trước giờ vẫn luôn có một truyền thuyết, nghe nói thôn trang chúng tôi được xây dựng bên trên một ngôi cổ mộ, sau đó trong cổ mộ dưới lòng đất có vẫn thạch có thể khiến người ta..." Trưởng thôn có chút không chắc chắn nói!

Có điều trước giờ bọn họ cũng chỉ coi như một câu chuyện đùa mà thôi!

Nghe xong rồi thôi, căn bản chẳng ai để ý chuyện này!

Nhưng...

Khi Chu Tiểu Di nói câu đó.

Bọn họ mới đột nhiên nhớ tới chuyện này!

Có điều bọn họ cũng không biết thực hư!

Và ngay khi dân làng nói những lời này.

Chu Tiểu Di đã có thể khẳng định!

Chương 1095

Sự tình chắc chắn là như vậy!

Nếu không thì cũng sẽ không thu hút cái người phụ nữ không biết là thứ gì kia đến đây!

Đối phương đã sống nhiều năm như vậy rồi!

Không thể nào chết dễ dàng thế được. "Cho nên nói những năm nay, các người vẫn luôn trợ Trụ vi ngược." Vương Khải Toàn vẫn không khách khí phê bình dân làng!

Tuy nhiên các dân làng hiện tại cũng có chút áy náy!

Cũng không biết rốt cuộc nên giải quyết vấn đề hiện tại thế nào.

Có điều lúc mới đầu bọn họ thực sự không biết!

Hơn nữa nơi này một năm cũng thực sự rất ít người ngoài đến!

Một năm có được một lần đã là rất tốt rồi... "Thực ra chúng tôi cũng rất oan uổng mà, các cô cậu có thể không biết, trước kia chúng tôi không như vậy.

Thực ra người ở đây cũng là sau khi bà ta đến mới lục tục trở nên ít đi như vậy.

Trước kia người còn khá đông, lúc đầu chúng tôi còn tưởng, có phải vì chuyện gì đó xúc phạm đến Sơn Thần, cho nên mới bị ngài tước đoạt sinh mệnh." Dân làng quả thực có chút vô tội, cho nên tình huống hiện tại cũng là điều bọn họ không ngờ tới. 【Trời ơi, thật sự không ngờ, tất cả mọi chuyện lại thực sự do người kia đứng sau giật dây.】 【Hơn nữa tôi cứ cảm thấy ả tham lam sinh mệnh của dân làng, còn có khả năng giống như truyền thuyết của dân làng kia.】 Chu Tiểu Di thấy bọn họ nói chuyện cũng có chút thấp thỏm lo âu,

xem ra bọn họ cũng bị che mắt, căn bản không biết những chuyện này. "Vậy xem ra ả chắc chắn là nhắm vào những thứ bên dưới thôn các người rồi, những năm nay ả vẫn luôn hút linh hồn người trong thôn các người là để duy trì trạng thái hiện tại của ả.

Tôi còn nghi ngờ ả căn bản đã không phải là người nữa rồi, cũng chỉ có các người coi ả như lão tổ tông mà thờ phụng thôi." Dân làng rất khó xử, nhưng cũng hết cách, bọn họ quả thực đã tin tưởng người phụ nữ kia.

Nhưng người phụ nữ kia đã chạy mất rồi, cũng không biết ả chạy đi đâu. "Đúng rồi, người phụ nữ kia có nói với mọi người chuyện gì kỳ quái, hoặc là từng làm chuyện gì kỳ quái không?

Mọi người tốt nhất nên suy nghĩ kỹ đi, điều này đối với chúng tôi rất quan trọng, đối với thôn trang của mọi người cũng rất quan trọng.

Nếu mọi người không muốn chết hết thì tốt nhất là nghe lời chúng tôi." Chu Tiểu Di tuyệt đối không phải đang nói chuyện giật gân, cô cũng không phải đang uy hiếp dân làng, mà là sự thật.

Cô biết rất rõ, người phụ nữ kia đã bị bọn họ vạch trần, thì ả tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

Ả nhất định sẽ giải quyết toàn bộ dân làng trong thôn này, cho nên đám Chu Tiểu Di cũng nhất định phải trừ khử người phụ nữ đó.

Tuy rằng dân làng trong thôn này bắt đầu đối xử với bọn họ không thân thiện lắm!

Nhưng cũng không cản trở việc bọn họ cứu thôn trang này.

Dân làng cố sức suy nghĩ một chút rồi đều lắc đầu!

Nói thật, người phụ nữ kia đến đây đã lâu như vậy rồi, không có chỗ nào kỳ quái cả!

Muốn nói kỳ quái thì cũng chỉ là những chuyện vừa nói. "Nói thật, vừa rồi chúng tôi đều đã suy nghĩ kỹ rồi, thật sự không phát hiện bà ta có chỗ nào kỳ quái cả.

Đúng đấy, sau khi bà ta đến đây thì cũng khá bình thường, hơn nữa chúng tôi thực sự tưởng bà ta là một cô nương bị bỏ rơi ở nơi này.

Lúc đó bà ta gặp chúng tôi, mắt đẫm lệ, toàn thân rách rưới, dáng vẻ đáng thương, vì thấy bà ta đáng thương nên mới giữ bà ta lại nơi này.

Chương 1096

Không sai, hơn nữa sau khi bà ta đến, lúc đầu thì giả vờ đáng thương, sau đó gặp phải một số chuyện.

Bà ta liền đứng ra trực tiếp tỏ thái độ, dần dần, chúng tôi liền bắt đầu tin tưởng bà ta." Chu Tiểu Di coi như đã hiểu, người phụ nữ kia chính là một cao thủ lừa đảo, đã như vậy thì cũng không trách được đám dân làng này!

Chu Tiểu Di cũng không tiếp tục làm gì nữa!

Cô bảo dân làng đều về nghỉ ngơi.

Có điều bảo bọn họ cảnh giác một chút!

Buổi tối nghe thấy động tĩnh gì cũng không được ra ngoài...

Vương Khải Toàn bọn họ nhìn Chu Tiểu Di rắc một ít bột phấn xung quanh thôn trang.

Cậu không biết bột phấn này của Chu Tiểu Di rốt cuộc là lấy ra để làm gì.

Trước giờ trong túi Chu Tiểu Di đều có, nhưng chưa từng thấy cô dùng qua. "Mấy cái này là thứ gì thế?" Vương Khải Toàn cảm thấy hơi kỳ lạ, mấy thứ chai chai lọ lọ trong túi Chu Tiểu Di có cả đống.

Nhưng rất ít khi thấy cô dùng, phần lớn thời gian đều chỉ dùng cho vết thương trên lưng bọn họ. "Một số thứ có thể khiến yêu quái hiện nguyên hình, tôi nghi ngờ người phụ nữ kia, có khả năng hoặc là hồ ly tinh thành tinh, hoặc là mèo yêu." "Cái gì?

Cô đùa bọn tôi à, đây là thời đại nào rồi, không phải nói không cho phép động vật thành tinh sao?" Vương Khải Toàn và Diệp Phàm đều nghi ngờ có phải mình nghe nhầm không, Chu Tiểu Di vậy mà cũng

nói ra những lời này, nếu nói đối phương là "a phiêu" thì bọn họ còn có thể hiểu được. "Lừa cậu làm gì, những gì tôi nói đều là thật, cậu nếu không tin thì tối nay xem thử là biết ngay.

Tôi nói là hồ ly tinh và mèo yêu, lại không nói ả thực sự thành tinh rồi, ả có khả năng là sắp thành tinh, nhưng vẫn chưa hoàn toàn thành công.

ả có thể là vì sống trong mộ huyệt, chịu ảnh hưởng từ trường của một số thứ trong quan tài gỗ, sau đó liền sở hữu ý thức của chính mình.

Bọn chúng bắt đầu mô phỏng hình thái con người, sau đó khoác da người làm chuyện của con người." 【Trời ơi, tôi cảm thấy thế giới này càng ngày càng huyền huyễn rồi, những chuyện Chu tỷ bọn họ gặp phải đúng là kỳ lạ, có điều nghĩ lại thì hình như cũng khá đúng.】 【Chuyện này làm tôi nhớ đến chuyện Ngọc Diện Hồ Ly, không phải những gì Chu tỷ nói đều là Ngọc Diện Hồ Ly đấy chứ, nếu đi theo hướng này...】 【Thế thì đến lúc đó tôi muốn xem thử buổi tối, nếu người phụ nữ kia quay lại thật, giẫm phải đám bột phấn này thì sẽ xảy ra chuyện gì.】 Đừng nói cư dân mạng, ngay cả Diệp Phàm và Vương Khải Toàn, cũng nóng lòng muốn xem thử tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì!

Dù sao bọn họ cũng cảm thấy quá khó tin rồi.

Gần đến buổi tối!

Toàn bộ dân làng đều tụ tập lại một chỗ!

Xảy ra chuyện lớn như vậy, mọi người đâu còn tâm trạng nào mà ngủ!

Bọn họ đều chỉ muốn giữ mạng. "Thôn trưởng, hiện tại rốt cuộc phải làm sao đây, theo cách nói của bọn họ thì bấy lâu nay chúng ta

đều bị người phụ nữ kia lừa gạt.

Hơn nữa có khả năng người phụ nữ kia thực sự là thứ không sạch sẽ, không ngờ ả sống cùng chúng ta lâu như vậy.

May là tuy ả cũng ra tay với chúng ta, nhưng cũng không xảy ra quá nhiều chuyện." Dân làng hiện tại nhớ lại đều cảm thấy có chút kinh khủng!

Bọn họ thực sự không ngờ lại có chuyện như vậy, nhưng sự thật là thế thì biết làm sao? "Đừng sốt ruột, chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn sợ một mình ả ta sao, hơn nữa còn có mấy người kia, nhìn dáng vẻ của bọn họ, chắc cũng được coi là khá chuyên nghiệp.

Đúng, mấy người đó cũng tạm được, theo tình hình hiện tại mà nói thì bọn họ chắc vẫn có chút tác dụng." Chu Tiểu Di hiện tại cũng mù mịt!

Nhưng cô hiện tại chỉ có thể an ủi dân làng!

Thật sự không ngờ!

Chương 1097

Vốn tưởng rằng bọn họ tìm được một người thông minh đến giúp đỡ.

Nhưng xem tình hình này!

E là mọi chuyện không đơn giản như vậy!

Cả đêm bọn họ đều không ngủ.

Tuy nhiên cả đêm lại chẳng xảy ra chuyện gì!

Mãi đến khi trời vừa hửng sáng ngày hôm sau.

Chu Tiểu Di bọn họ mới bước ra khỏi phòng!

Có điều Chu Tiểu Di đã sớm hiểu rõ, hôm qua thân phận người phụ nữ kia bị bọn họ vạch trần, cho nên đối phương mới hoảng hốt bỏ chạy.

Con người khi kinh hoảng thất thố thường sẽ quên mất một số chuyện quan trọng!

Cho nên cô thực ra đã sớm dự đoán được người phụ nữ kia đêm qua chắc chắn sẽ không đến!

Đây cũng là nguyên nhân bọn họ có thể an ổn ngủ một giấc. "Không khí sáng nay thật trong lành, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, dù sao cũng thấy thích." Mọi người nghe thấy vậy cũng coi như khá hài lòng!

Đúng lúc này!

Dân làng đã đến!

Mỗi người bọn họ đều trơ mắt nhìn Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di bọn họ cũng không có hành động gì!

Cũng không biết mấy người này rốt cuộc muốn làm gì. "Mấy vị cao nhân, sở dĩ chúng tôi đến tìm các vị, là vì gần đây không phải xảy ra nhiều chuyện như vậy sao, chúng tôi muốn nhờ các vị giúp chúng tôi giải quyết một chút." Dân làng cũng khá ngại ngùng!

Dù sao bọn họ cũng gặp phải chuyện như vậy, thực sự có chút trở tay không kịp.

Nhưng nhìn tình huống hiện tại!

Ngoài mấy người này có thể giúp đỡ bọn họ ra hình như cũng không còn ai khác giúp được!

Chu Tiểu Di nhìn dáng vẻ thành khẩn của dân làng.

Cô thở dài, cũng không nói là không định giúp bọn họ. "Được thôi, chúng tôi có nói là không giúp đâu, không thấy chúng tôi đã rắc một lớp dược phấn bên ngoài thôn các người rồi sao.

Đó là thứ chuyên dùng để đối phó với thứ quỷ quái kia, hiện tại tôi nghi ngờ thực ra ả căn bản không phải là người, ả chắc hẳn hoặc là mèo yêu, hoặc là hồ ly tinh." Dân làng vừa nghe đến đây, trong lòng lập tức càng thêm sợ hãi!

Chuyện này là sao?

Không phải nhìn qua thì là một người rất bình thường sao?

Bây giờ lại nói là một con hồ ly hoặc là một con mèo yêu.

Hơn nữa bọn họ đối với sự tồn tại của yêu ma, thực sự có chút sợ hãi. "Có điều mọi người không cần lo lắng quá nhiều, thực ra cũng không tính là thứ gì quá khủng khiếp, đều có thể giải quyết được." Nghe thấy câu này của Vương Khải Toàn, dân làng mới yên tâm phần nào!

Chương 1098

Hy vọng đúng là như vậy.

Bọn họ thực sự có chút không biết nên nói gì nữa. "Thật sự xin lỗi, khi các vị mới đến đây, chúng tôi đã làm một số chuyện không tốt với các vị, nhưng hiện tại chúng tôi thật lòng thật dạ xin lỗi." Dân làng thực sự có chút áy náy!

Bọn họ cũng không ngờ mình lại làm hại người thực sự muốn giúp đỡ họ.

Lại đi nghe theo một kẻ muốn hãm hại mình!

Dẫn đến nông nỗi như hiện tại. "Đêm qua ả không xuất hiện, nhưng không có nghĩa là đêm nay ả sẽ không xuất hiện, đêm nay ả chắc chắn sẽ tới, đến lúc đó tình hình sẽ phức tạp hơn.

Nếu tôi đoán không sai, đêm qua mọi người hẳn là đều tụ tập lại một chỗ nhỉ, đêm nay cũng cứ như vậy đi.

Hơn nữa hãy gom hết tất cả gà trong thôn lại chỗ mọi người, chó mèo cũng vậy!

Nếu ả thực sự là hồ ly tinh hoặc là gì đó, mấy thứ này hẳn là có tác dụng." Bọn họ hiện tại đương nhiên là phải nghe theo Chu Tiểu Di!

Nếu sự việc đúng là như vậy, thì bọn họ cứ nghe theo thôi!

Cứ như vậy!

Tất cả mọi người đều trịnh trọng gật đầu.

Thời gian rất nhanh đã đến buổi tối!

Đêm nay, cả thôn trang có vẻ vô cùng yên tĩnh!

Cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì!

Cảm giác mang lại cho bọn họ rất không tốt. "Xem ra tôi đoán đúng rồi.

Đêm nay ả nhất định sẽ đến, nhưng năng lực của ả rốt cuộc đến mức nào thì không biết được." Chu Tiểu Di thần sắc ngưng trọng nói!

Trong khoảnh khắc ấy, người phụ nữ đã biến mất hoàn toàn!

Để cho tiện, cô ta còn nhảy thẳng xuống vách núi ngay trước mặt họ.

Nhưng Chu Tiểu Di và những người khác đều chắc chắn rằng cô ta không thể chết dễ dàng như vậy!

Dân làng lúc này vẫn chưa hoàn hồn. "Giờ thì các vị đã biết ai mới là người thực sự tốt với các vị rồi chứ, trong khi chúng tôi chưa từng nói xấu người đó." "Từ trước đến nay, cô ta chẳng mang lại lợi ích gì cho các vị cả, chỉ lợi dụng mọi người mà thôi, vậy mà các vị vẫn bị người ta dắt mũi." Dân làng lúc này cũng mông lung, nhưng họ cảm thấy có lẽ mọi chuyện đúng như lời Chu Tiểu Di nói, rằng họ đã bị lừa dối bấy lâu nay.

Nhưng nhất thời, họ cũng không biết nên nói gì. "Chuyện này phải cảm ơn các vị nhiều, nếu không có các vị, chúng tôi sẽ còn bị lừa gạt mãi.

Cô ta đến ngôi làng này của chúng tôi cũng mới được vài năm." "Lúc đầu, cuộc sống trong làng chúng tôi cũng bình thường, nhưng rồi cô ta dần dần xuất hiện." "Ban đầu chúng tôi cũng rất cẩn thận đề phòng, sau đó có một vài người ngoài đến, định gây bất lợi cho dân làng chúng tôi." "Chính cô ta đã cứu chúng tôi, từ đó về sau, mọi người đều nghe theo lời cô ta, đó cũng là lý do tại sao chúng tôi lại tin tưởng cô ta như vậy." Sau khi dân làng nghiêm túc kể lại lai lịch của

người phụ nữ, Chu Tiểu Di cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, liền hỏi thêm dân làng xem trong làng họ có bảo vật thần kỳ nào không.

Dân làng suy nghĩ một lúc, thực ra cũng không có gì, thứ họ luôn bảo vệ chỉ là con đường dẫn đến Vân Thiên Cung. "Không thể nào, trong làng các vị chắc chắn có thứ gì đó đáng để cô ta chú ý, cũng có thể là thứ gì đó ở đây có thể tạm thời cung cấp cho cô ta một chút năng lực, nên cô ta mới làm vậy." Chu Tiểu Di không tin người phụ nữ đó lại vô duyên vô cớ đến nơi này, chắc chắn phải có lý do.

Trưởng thôn suy nghĩ một lát, rồi nói rằng chỗ họ quả thực có một vài truyền thuyết, nhưng từ trước đến nay chưa có ai kiểm chứng được, nên cũng không ai quan tâm những truyền thuyết đó là thật hay giả.

Chương 1099

"Nơi này từ trước đến nay đều có một truyền thuyết, nghe nói làng chúng tôi được xây dựng trên một ngôi mộ cổ, và trong ngôi mộ dưới lòng đất có một loại thiên thạch có thể khiến con người..." Trưởng thôn nói với vẻ không chắc chắn!

Dù sao từ trước đến nay, họ cũng chỉ coi đó là một câu chuyện đùa!

Nhưng... khi nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ mới đột nhiên nhớ ra chuyện này!

Dù họ cũng không biết thực hư ra sao!

Nghe dân làng nói những lời này, Chu Tiểu Di đã có thể khẳng định!

Chuyện chắc chắn là như vậy!

Nếu không thì cũng không thể thu hút được người phụ nữ không biết là thứ gì kia!

Đối phương đã sống lâu như vậy rồi, không thể dễ dàng chết được. "Vậy là bao năm qua, các vị đều đang tiếp tay cho giặc." Vương Khải Toàn vẫn không chút khách khí mà phê bình dân làng!

Dân làng lúc này cũng có chút áy náy, không biết phải giải quyết vấn đề này như thế nào.

Nhưng ban đầu họ thực sự không biết gì cả!

Hơn nữa, nơi này một năm cũng rất ít có người ngoài đến, có được một lần đã là may mắn lắm rồi... "Thực ra chúng tôi cũng rất oan uổng, có lẽ các vị không biết đâu, trước đây chúng tôi không phải như thế này." "Thực ra số người ở đây cũng là sau khi cô ta đến mới

dần dần ít đi như vậy." "Trước đây còn đông lắm, lúc đó chúng tôi còn tưởng là vì chuyện gì đó đã chọc giận sơn thần, nên mới bị tước đoạt mạng sống." Dân làng quả thực có chút vô tội, tình hình hiện tại cũng là điều họ không lường trước được. 【Trời ạ, thật không ngờ, tất cả mọi chuyện đều do người đó giật dây sau lưng.】 【Hơn nữa tôi cứ có cảm giác cô ta không chỉ thèm muốn mạng sống của dân làng, mà còn có thể liên quan đến truyền thuyết kia.】 Chu Tiểu Di thấy họ nói chuyện cũng có chút ấy náy, xem ra họ cũng bị lừa dối, hoàn toàn không biết những chuyện này. "Xem ra cô ta đến đây là vì thứ ở dưới làng các vị rồi.

Bao năm qua cô ta vẫn luôn hấp thụ linh hồn của người trong làng các vị." "Chỉ để duy trì trạng thái hiện tại của mình, tôi còn nghi ngờ cô ta đã không còn là người nữa, chỉ có các vị là coi cô ta như tổ tiên mà thờ phụng." Dân làng rất xấu hổ, nhưng không còn cách nào khác, họ đã từng thật lòng tin tưởng người phụ nữ đó.

Nhưng giờ cô ta đã bỏ trốn, cũng không biết đã đi đâu. "Đúng rồi, người phụ nữ đó có nói với các vị chuyện gì kỳ lạ không, hoặc cô ta có làm việc gì kỳ lạ không?" "Các vị tốt nhất nên suy nghĩ kỹ lại, điều này rất quan trọng đối với chúng tôi, và cũng rất quan trọng đối với làng của các vị." "Nếu các vị không muốn chết hết thì tốt nhất nên nghe lời chúng tôi." Chu Tiểu Di tuyệt đối không phải đang nói những lời giật gân, cũng không phải đang uy hiếp dân làng, mà đó là sự thật.

Cô biết rõ, người phụ nữ đó đã bị họ vạch trần, vậy thì cô ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Cô ta nhất định sẽ giải quyết hết tất cả dân làng trong cái làng này, vì vậy Chu Tiểu Di và họ cũng phải trừ khử người phụ nữ đó.

Mặc dù dân làng trong làng này ban đầu không mấy thân thiện với họ, nhưng điều đó cũng không ngăn cản họ cứu ngôi làng này.

Dân làng cố gắng suy nghĩ một lúc rồi đều lắc đầu!

Thật lòng mà nói, người phụ nữ đó đã đến đây một thời gian dài như vậy rồi, không có điểm gì kỳ lạ cả!

Nếu nói là kỳ lạ, thì cũng chỉ là những chuyện vừa nói thôi. "Thật lòng mà nói, chúng tôi vừa mới suy nghĩ kỹ lại, thực sự không phát hiện cô ta có điểm gì kỳ lạ cả." "Đúng vậy, sau khi cô ta đến đây cũng rất bình thường, hơn nữa chúng tôi thực sự nghĩ cô ta là một cô gái nhỏ bị bỏ rơi ở nơi này." "Lúc đó khi gặp chúng tôi, cô ta nước mắt lưng tròng, toàn thân rách rưới, bộ dạng đáng thương, vì thấy cô ta đáng thương nên mới giữ cô ta lại nơi này." "Không sai, hơn nữa sau khi cô ta đến đây, ban đầu còn giả vờ đáng thương, sau này gặp phải một số chuyện." "Cô ta liền đứng ra tỏ thái độ, dần dần, chúng tôi bắt đầu tin tưởng cô ta." Chu Tiểu Di coi như đã hiểu, người phụ nữ đó là một cao thủ lừa gạt, nếu đã như vậy, thì cũng không thể trách những người dân làng này!

Chu Tiểu Di cũng không tiếp tục làm gì nữa!

Họ để dân làng về nghỉ ngơi, nhưng dặn họ phải cảnh giác!

Buổi tối, nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì cũng không được ra ngoài...

Vương Khải Toàn và họ nhìn Chu Tiểu Di rắc một ít bột thuốc quanh làng, anh không biết thứ bột thuốc này của Chu Tiểu Di dùng để làm gì.

Chương 1100

Từ trước đến nay trong túi của Chu Tiểu Di luôn có, nhưng chưa bao giờ thấy cô dùng đến. "Mấy thứ này của cô là gì vậy?" Vương Khải Toàn cảm thấy hơi kỳ lạ, Chu Tiểu Di có cả đống chai lọ trong túi nhưng rất ít khi thấy cô dùng, phần lớn thời gian chỉ dùng đến súng trên lưng họ. "Một số thứ có thể làm yêu quái hiện nguyên hình, tôi nghi ngờ người phụ nữ đó, hoặc là hồ ly tinh, hoặc là miêu yêu." "Cái gì?

Các cô đùa chúng tôi đấy à, thời đại nào rồi, không phải nói là không cho phép động vật thành tinh sao?" Vương Khải Toàn và Diệp Phàm đều nghi ngờ có phải mình đã nghe nhầm không, Chu Tiểu Di lại có thể nói ra những lời như vậy, nếu nói đối phương là một con ma, họ còn có thể hiểu được. "Lừa anh làm gì, tất cả những gì tôi nói đều là thật, nếu anh không tin, tối nay cứ xem là biết." "Tôi nói là hồ ly tinh và miêu yêu, chứ có nói nó đã thành tinh thực sự đâu, có thể nó đang trong quá trình thành tinh, nhưng vẫn chưa hoàn toàn." "Có thể là do sống trong mộ huyệt, bị ảnh hưởng bởi từ trường của một số thứ trong đó, rồi có ý thức của riêng mình." "Chúng bắt đầu mô phỏng hình dạng con người, rồi khoác da người làm những việc của con người." 【Trời ơi, tôi cảm thấy thế giới này ngày càng trở nên huyền ảo rồi, những chuyện mà chị Chu gặp phải thật kỳ lạ, nhưng nghĩ lại thì cũng có vẻ đúng.】【Điều này làm tôi nhớ đến chuyện Ngọc Diện Hồ Ly, không lẽ những gì chị Chu nói đều là Ngọc Diện Hồ Ly thật sao.】【Vậy thì tôi muốn xem tối nay, nếu người phụ nữ đó thực sự quay lại, giẫm phải những thứ bột thuốc này sẽ xảy ra chuyện gì.】Đừng nói là cư dân mạng, ngay cả Diệp Phàm và Vương Khải Toàn cũng nóng lòng muốn xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì!

Dù sao họ cũng cảm thấy quá khó tin.

Gần tối!

Tất cả dân làng đều tập trung lại một chỗ!

Xảy ra chuyện lớn như vậy, ai còn có tâm trạng ngủ!

Họ chỉ muốn bảo toàn mạng sống của mình. "Trưởng thôn, bây giờ phải làm sao đây, theo cách nói của họ thì từ trước đến nay chúng ta đều bị người phụ nữ đó lừa gạt." "Hơn nữa có thể người phụ nữ đó thật sự không phải thứ sạch sẽ, không ngờ cô ta đã sống cùng chúng ta lâu như vậy." "May mà tuy cô ta cũng đã ra tay với chúng ta, nhưng cũng không có chuyện gì quá đáng." Dân làng bây giờ nghĩ lại đều cảm thấy có chút kinh hãi!

Họ thực sự không ngờ lại có chuyện như vậy, nhưng sự thật đã như vậy thì có thể làm sao? "Đừng lo, chúng ta nhiều người như vậy, lẽ nào lại sợ một mình cô ta, hơn nữa còn có mấy người kia, trông họ có vẻ khá chuyên nghiệp." "Đúng, mấy người đó cũng được, xem tình hình hiện tại thì họ chắc cũng có chút tác dụng." Chu Tiểu Di hiện tại cũng mù tịt!

Nhưng cô chỉ có thể an ủi dân làng!

Thật không ngờ!

Ban đầu cứ tưởng họ đã tìm được một người thông minh để giúp đỡ.

Nhưng xem tình hình hiện tại!

E rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy!

Cả đêm họ không ngủ.

Tuy nhiên, cả đêm lại không có chuyện gì xảy ra!...

Sáng hôm sau, trời vừa hửng sáng, Chu Tiểu Di và họ mới bước ra

khỏi cửa phòng!

Nhưng Chu Tiểu Di đã sớm hiểu ra rằng hôm qua, thân phận của người phụ nữ đó đã bị họ vạch trần, nên đối phương mới hoảng loạn bỏ chạy.

Khi con người hoảng loạn mất bình tĩnh, thường sẽ quên đi một số việc quan trọng!

Vì vậy cô đã sớm dự đoán được rằng người phụ nữ đó tối qua chắc chắn sẽ không đến!

Đây cũng là lý do tại sao họ có thể ngủ yên. "Không khí buổi sáng hôm nay thật trong lành, không biết tại sao, nhưng tóm lại là rất thích." Mọi người nghe đến đây cũng khá hài lòng!

Đúng lúc này, dân làng đã đến!

Ai nấy đều trông mong nhìn Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di và họ cũng không có hành động gì!

Cũng không biết mấy người này rốt cuộc muốn làm gì.

Chương 1101

"Mấy vị cao nhân, chúng tôi đến tìm các vị là vì gần đây không phải đã xảy ra nhiều chuyện sao, chúng tôi muốn nhờ các vị giúp chúng tôi giải quyết." Dân làng cũng khá ngại ngùng!

Dù sao họ cũng gặp phải chuyện như vậy, thật sự có chút bất ngờ.

Nhưng xem tình hình hiện tại!

Ngoài mấy người này có thể giúp đỡ họ ra, dường như cũng không còn ai khác!

Chu Tiểu Di nhìn dáng vẻ thành khẩn của dân làng, cô thở dài một hơi, cũng không nói là không định giúp đỡ họ. "Được thôi, chúng tôi đâu có nói là không giúp, không thấy chúng tôi đã rắc một lớp bột thuốc quanh làng của các vị rồi sao." "Đó là thứ chuyên dùng để đối phó với con quỷ đó, bây' giờ tôi nghi ngờ thực ra cô ta không phải là người, có lẽ là một con miêu yêu, hoặc là hồ ly tinh." Dân làng vừa nghe đến đây, trong lòng lập tức càng thêm kinh hãi!

Đây là chuyện gì vậy?

Không phải trông cô ta là một người rất bình thường sao?

Bây giờ lại nói là một con hồ ly hoặc một con miêu yêu.

Hơn nữa, họ thực sự có chút sợ hãi về sự tồn tại của yêu quái. "Nhưng các vị không cần quá lo lắng, thực ra cũng không phải là thứ gì quá kinh khủng, đều có thể giải quyết được." Nghe Vương Khải Toàn nói câu này, dân làng mới yên tâm phần nào!

Hy vọng thật sự là như vậy.

Họ thực sự có chút không biết nên nói gì. "Thật sự xin lỗi, khi các vị mới đến đây, chúng tôi đã làm một số chuyện không tốt với các vị,

nhưng bây giờ chúng tôi thật tâm xin lỗi." Dân làng thực sự có chút áy náy!

Họ cũng không ngờ mình lại làm hại người thật sự muốn giúp đỡ mình, lại đi tin tưởng một kẻ muốn hãm hại mình!

Để đến nỗi ra nông nỗi này. "Tối qua cô ta không xuất hiện, nhưng không có nghĩa là tối nay cô ta sẽ không xuất hiện, tối nay cô ta chắc chắn sẽ xuất hiện, đến lúc đó tình hình sẽ phức tạp." "Nếu tôi không đoán sai, tối qua mọi người đều tập trung lại một chỗ phải không, tối nay cũng cứ như vậy." "Hơn nữa, hãy mang tất cả gà trong làng các vị đến ở cùng mọi người, chó mèo cũng vậy!" "Nếu cô ta thật sự là hồ ly tinh hoặc miêu yêu, những thứ này hẳn sẽ có tác dụng." Họ bây giờ tự nhiên là phải nghe lời Chu Tiểu Di!

Nếu sự tình thật sự là như vậy, thì họ cứ nghe theo!

Cứ thế, tất cả mọi người đều trịnh trọng gật đầu.

Thời gian nhanh chóng trôi đến tối!

Đêm hôm đó, cả ngôi làng có vẻ vô cùng yên tĩnh!

Cũng không biết tại sao!

Cảm giác cho họ rất không ổn. "Xem ra tôi đoán đúng rồi." "Tối nay cô ta nhất định sẽ đến, nhưng năng lực của cô ta đến đâu thì chưa biết được." Chu Tiểu Di nói với vẻ mặt nghiêm trọng!...

Họ biết đây là kết quả do chính con hồ ly lựa chọn!

Thật không ngờ, nó lại phong tỏa toàn bộ hang động.

Như vậy, chứng tỏ nó sẽ không ra ngoài nữa phải không!

Dân làng nghe thấy động tĩnh thì không ngừng nhìn quanh!

Họ đều rất nghi hoặc!

Sao lại nhanh như vậy.

Chương 1102

Ban đầu cứ tưởng tối nay lại là một đêm kinh hoàng!

Nhưng không ngờ rằng, mặt trời vừa mới lặn đã nghe thấy động tĩnh lớn như vậy.

Đợi họ chạy đến xem thì phát hiện cả hang động đã bị phong tỏa!

Chu Tiểu Di và họ đều ở bên ngoài. "Được rồi, từ nay về sau cô ta sẽ không xuất hiện để gây họa cho các vị nữa, các vị cũng đừng đi làm phiền cô ta là được, cứ như vậy yên phận ở lại nơi này đi." "Các vị cũng không cần phải sợ cô ta nữa, thực ra cô ta cũng không có ác ý gì với các vị, những người đó cũng quả thực là những người sắp chết." Dân làng nghe đến đây mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo Chu Tiểu Di và họ lại hỏi dân làng xem họ phải đi đến Vân Thiên Cung như thế nào.

Lần này dân làng không hề giấu giếm, trực tiếp nói thật cho họ biết, Chu Tiểu Di và họ liền lên đường đến Vân Thiên Cung. 【Trải qua chuyện ở ngôi làng này, tôi cứ cảm thấy chị Chu và họ đã thông minh hơn nhiều, cũng không biết tại sao, có lẽ là ảo giác của tôi thôi.】 【Đương nhiên, còn có một khả năng nữa là chị Chu và họ thực ra từ trước đến nay đều biết con hồ ly đó không có ý xấu gì.】 【Nếu không thì với tính cách của chị Chu, căn bản sẽ không dùng đến máu gà và bột thuốc, mà sẽ trực tiếp rút khẩu 98k của mình ra.】 【Tôi cũng thấy vậy, chị Chu thực ra khá lương thiện, có lẽ chị ấy cũng đoán được con hồ ly đó có nỗi khổ gì đó, nên mới làm vậy, nhưng dù sao chuyện này cũng là sai.】 Chu Tiểu Di và họ bây giờ không có tâm trạng để quan tâm nhiều như vậy!

Họ đã biết đường đi rồi, và vấn đề ở đây cũng đã được giải quyết.

Vậy thì họ phải nhanh chóng rời đi!

Cứ như vậy, cô tiếp tục tiến về phía trước!

Tuy nhiên, điều họ không biết là, họ mới đi được không bao lâu, hang động vốn đã sụp đổ, đột nhiên lại có một cái lỗ!

Rồi có thứ gì đó dường như đã chạy ra ngoài.

Buổi tối!

Chu Tiểu Di và họ đốt lửa ở một nơi an toàn!

Nhưng không ngờ rằng, khi Chu Tiểu Di nhìn lên trời, cô phát hiện mặt trăng tối nay có vẻ hơi khác thường!

Chu Tiểu Di lập tức ý thức được điều gì đó!

Chết rồi. "Không ổn, chúng ta bị lừa rồi!" Vương Khải Toàn và Diệp Phàm đều ngơ ngác, không biết họ bị lừa chuyện gì!

Sau đó Chu Tiểu Di không kịp giải thích với họ, liền kéo túi đồ xông về phía trước.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm thấy cô như vậy, cũng chỉ có thể theo sát phía sau, đợi họ quay lại làng thì phát hiện cả ngôi làng đã bị lửa thiêu rụi.

Họ tìm khắp làng, phát hiện không có một người nào, chỉ để lại một ít máu.

Họ không chắc dân làng ở đây có phải đã gặp nạn hết rồi không! 【Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?】 【Đúng vậy, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao đột nhiên lại biến thành như thế này, chẳng lẽ con hồ ly tinh đó lại lừa họ?】 Tóm lại, tất cả mọi người đều mù tịt, bây giờ chỉ có Chu Tiểu Di là tỉnh táo...

Đợi Chu Tiểu Di và họ quay lại hang động, phát hiện nó vẫn bị chặn.

Nhưng lần này Chu Tiểu Di nổi giận, cô trực tiếp rút súng bắn tỉa ra, nhắm vào những tảng đá!

Một lúc sau, những tảng đá cơ bản đã vỡ vụn. "Còn ngây ra đó làm gì?

Mau đến dọn những tảng đá này đi, rồi chúng ta mau vào tìm người, đi muộn, dân làng sẽ chết hết trong đó." Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nghe đến đây đều kinh ngạc!

Lại có thể xảy ra chuyện như vậy?

Chương 1103

Cuối cùng họ vẫn vội vàng theo Chu Tiểu Di xông vào trong hang động đó.

Họ đến nơi đã gặp con hồ ly hôm đó, rồi phát hiện tất cả dân làng đều bị mê man, nằm ngổn ngang trên đất.

Chu Tiểu Di và họ vội vàng chạy qua kiểm tra, phát hiện dân làng chỉ hôn mê, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. "Bây giờ cô có thể nói cho chúng tôi biết rốt cuộc là chuyện gì được không?

Tại sao con hồ ly đó lại đột nhiên lật lọng?" Vương Khải Toàn và họ bây giờ vẫn còn mông lung, có lẽ là do thời gian không đủ!

Họ căn bản không kịp hoàn hồn.

Hơn nữa trên đường đi toàn chuyện kinh hãi!

Cũng đủ xui xẻo rồi!

Nên họ cũng không có thời gian để nghĩ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Từ đầu đến cuối chúng ta đều đã bị lừa rồi, cô ta căn bản chưa bao giờ hứa sẽ tha cho những người dân làng này, cô ta chỉ muốn lừa chúng ta rời đi thôi." "Nếu chúng ta không có mặt, có lẽ cô ta đã hấp thụ hết linh hồn của những người dân làng này để duy trì dung mạo của mình." Thì ra là vậy, xem ra họ thật sự đã bị lừa!

Đã như vậy thì đúng là không còn gì để nói!

Đúng lúc này, người phụ nữ đó bước ra.

Biểu cảm trên mặt cô ta cứng đờ!

Nhìn thấy Chu Tiểu Di và họ cũng rất tức giận.

Cô ta không hiểu tại sao Chu Tiểu Di và họ lại quay lại nhanh như

vậy!

Mắt thấy kế hoạch của mình sắp thành công rồi!

Dựa vào cái gì? "Xem ra tôi thật sự đã xem thường cô rồi, ban đầu cứ tưởng lừa được các người đi là có thể thành công lấy được linh hồn của tất cả bọn họ." "Bởi vì chỉ cần có đủ linh hồn sống, là có thể giúp tôi duy trì ít nhất một trăm năm năng lực, nhưng các người đã biết rồi." "Nếu đã như vậy, thì các người cứ ở lại đây, cùng với bọn họ đi." Người phụ nữ thật sự tức giận, trong quá trình tiến hóa của mình, vốn dĩ không bao lâu nữa, cô ta sẽ hấp thụ hết tất cả dân làng.

Nhưng người phụ nữ không ngờ rằng, Chu Tiểu Di và họ đã đến, còn phá hỏng kế hoạch của cô ta!

Cô ta khó khăn lắm mới nghĩ ra một kế hoạch mới, lừa Chu Tiểu Di và họ đi.

Nhưng không ngờ, Chu Tiểu Di và họ mới rời đi một đêm, đã lại quay về!

Xem ra họ đã vạch trần kế hoạch của mình. "Vậy thì thật ngại quá, phải làm cô thất vọng rồi, chúng tôi thật sự chưa bao giờ nghĩ cô lại lừa chúng tôi." "Nếu không phải mặt trăng tối qua có chút không đúng, tôi cũng không thể phát hiện ra." Người phụ nữ cũng không ngờ Chu Tiểu Di lại thông minh như vậy, chỉ dựa vào một vầng trăng là có thể phân biệt được!

Điều này khiến cô ta có chút kỳ lạ. "Thật sao?

Không ngờ cô lại thông minh như vậy, chỉ dựa vào một vầng trăng là có thể phân biệt được rồi, nhưng như vậy cũng tốt." "Như vậy chứng tỏ cô đúng là có bản lĩnh, nhưng cô có bản lĩnh thì sao chứ?

Bây giờ các người đang ở trên địa bàn của tôi." "Chỉ cần tôi không muốn, tôi có thể trực tiếp làm cho các người cũng giống như bọn họ,

hấp thụ hết linh hồn của các người, đến lúc đó không ai thoát được."

...

Chu Tiểu Di vô cùng tức giận!

Người phụ nữ này thật sự không biết hối cải!

Nếu đã như vậy, thì cũng đừng trách cô.

Chương 1104

Chu Tiểu Di trực tiếp rút súng bắn tỉa trên lưng ra, nhắm thẳng vào trán đối phương, bắn mạnh một phát.

Đối phương cũng thấy Chu Tiểu Di thật sự muốn ra tay!

Thế là cô ta lập tức hóa thành hình dạng hồ ly, chạy đi mất.

Thấy đối phương cuối cùng cũng đã cởi bỏ lớp da người!

Chu Tiểu Di, Diệp Phàm và Vương Khải Toàn liền trực tiếp bao vây nó, tại trận vây quét.

Chu Tiểu Di và họ cũng không biết, tại sao những người dân làng này nghe thấy động tĩnh lớn như vậy mà vẫn chưa tỉnh.

Xem ra họ thật sự bị mê man quá nặng rồi!

Nếu không thì cũng không đến nỗi bây giờ vẫn còn hôn mê!

Dù sao tiếng súng của họ vẫn đang nổ đùng đoàng! "Chu Tiểu Di, cô giỏi lắm, nếu đã như vậy, thì đừng trách tôi vô tình." Đối phương nói xong câu đó, liền biến mất không thấy đâu!

Chu Tiểu Di và họ bây giờ cũng không có thời gian để quan tâm người phụ nữ đó đã chạy đi đâu!

Việc quan trọng nhất là đánh thức dân làng trước đã!

Chu Tiểu Di và họ mất một lúc mới khó khăn đánh thức được những người dân làng đang ngủ say. "Hú hồn, cuối cùng các vị cũng tỉnh lại rồi, cứ tưởng linh hồn của các vị cũng bị ăn mất rồi chứ?" Dân làng tỉnh lại cũng ngơ ngác!

Tại sao họ lại ở nơi này?

Nếu không nhầm, tối qua họ đã làm theo lời Chu Tiểu Di, mọi

người tập trung lại một chỗ nghỉ ngơi!

Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? "Được rồi, cô ta chắc chắn đã nhân lúc các vị không chú ý, trực tiếp làm các vị mê man, rồi chuyển tất cả các vị đến nơi này." "Cô ta bây giờ đã bị chúng tôi đánh chạy rồi, tạm thời không ra được đâu, các vị về trước đi, xem ra thật sự cần phải diệt trừ hậu họa vĩnh viễn." Dân làng cũng không biết sự tình đã phát triển đến mức này!

Họ cũng khá sợ hãi!

Thế là tất cả đều rời khỏi nơi này, chỉ còn lại Chu Tiểu Di và mấy người họ ở lại!

Chu Tiểu Di quan sát kỹ xung quanh một lượt, rồi trực tiếp dẫn Vương Khải Toàn và Diệp Phàm vào cửa hang mà con hồ ly vừa mới trốn thoát!

Cô luôn cảm thấy ở đây chắc chắn còn có những điều bất ngờ khác đang chờ đợi họ!

Quả nhiên!

Sau khi vào trong một lúc, họ đến một nơi trông giống như gian mộ chính. "Lần trước chúng ta vào đây đều không nghiên cứu kỹ, xem ra nơi này có vấn đề rồi, có thể có một con hồ ly như vậy chạy lung tung ở đây." "Hiện tại chắc chắn không thể quay lại được nữa, chúng ta đã quay lại rồi, vậy thì hãy thăm dò cho kỹ đi." Chu Tiểu Di phấn khích nói!

Hai người còn lại tự nhiên cũng đồng ý gật đầu.

Cứ như vậy, họ xem xét tất cả mọi thứ ở đây!

Phát hiện có vẻ khá đơn sơ, không có thứ gì khác.

Chiếc quan tài duy nhất cũng đã được mở ra!

Bên trong không có gì cả, chỉ có một ít lông!

Chương 1105

Xem ra có lúc con hồ ly đã ngủ ở đây. "Sở dĩ ngay cả quần áo cũng không còn, có lẽ là do người phụ nữ ban đầu đã chiếm lấy rồi." "Sau khi nếm được vị ngọt, cô ta liền tìm một bộ da người khoác lên, mặc kệ đi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước." Chu Tiểu Di kiểm tra một lượt ở đây, phát hiện không có thứ gì họ muốn, liền tiếp tục đi về phía trước...

Chu Tiểu Di và mọi người lại đi một vòng quanh đây, kết quả vẫn không phát hiện được gì!

Xem ra những thứ khác ở đây đều đã bị con hồ ly đó tiêu hao hết rồi.

Nếu đã vậy thì cũng không có gì đáng xem!

Cũng không biết đã đi bao lâu, họ phát hiện nơi này có vẻ không ổn.

Ngay khi Chu Tiểu Di định dẫn hai người nhanh chóng rút lui, cô phát hiện đã không kịp nữa rồi.

Rầm một tiếng!

Cánh cửa đá đột nhiên sập xuống, trực tiếp nhốt họ lại nơi này. "Chết rồi, sơ suất quá, nơi này chắc là dùng để phòng trộm mộ, nên chúng ta đã trúng kế rồi, không ngờ con hồ ly đó lại thông minh như vậy." "Trực tiếp dẫn chúng ta đến nơi này, nó chắc đã sớm nghĩ xong đường thoát thân, nhốt chúng ta lại đây." Khi Chu Tiểu Di phát hiện ra điều không ổn thì đã quá muộn!

Bây giờ nói gì cũng đã muộn!

Mấy người chỉ có thể miễn cưỡng tiếp tục chạy về phía trước.

"Mọi người chú ý một chút, nơi này đã dùng để phòng trộm mộ thì sẽ không đơn giản đâu." "Chắc chắn không chỉ là nhốt chúng ta lại đây đơn giản như vậy, có thể còn có bẫy khác." Đôi khi thật sự là nói gì thì cái đó đến!

Ngay khi Chu Tiểu Di vừa nói xong câu đó, họ dường như nghe thấy tiếng gì đó chuyển động.

Họ đều đồng loạt quay đầu lại!

Giây tiếp theo, họ phát hiện những tảng đá trên vách tường đều đã thay đổi!

Chúng bắt đầu không ngừng chuyển động, rồi họ nhìn thấy một số lỗ nhỏ.

Chết rồi, nếu không đoán sai, đây chắc là ám khí mà tổ tiên họ đã chuẩn bị sẵn.

Chu Tiểu Di không kịp nói gì nhiều, việc cô cần làm bây giờ là nhanh chóng phá hủy hết những cơ quan này.

Cô trực tiếp cầm súng bắn tỉa nhắm bắn!

Đoàng một tiếng, phá hủy một cơ quan!

Nhưng mấy cơ quan còn lại vẫn không kịp phá hủy.

Nhìn những phi kiếm bắn về phía họ, mấy người chỉ có thể miễn cưỡng né tránh. 【Trời ạ, xem những chuyện mà chị Chu và họ trải qua, tôi sắp hoài nghi thế giới mà họ đang ở là thế giới gì rồi.】 【Lúc thì huyền ảo, lúc thì khó hiểu, tóm lại tôi thấy thật sự phức tạp.】 【Chỉ có thể nói chị Chu và họ sống được đến bây giờ thật không dễ dàng, hơn nữa chị Chu thật sự quá lợi hại, lại có thể nắm bắt được tất cả mọi thứ.】 "Hai người tìm một chỗ trốn đi, trong cái quan tài kia chắc tạm thời an toàn." Hai người đàn ông to lớn không muốn thừa nhận rằng lúc này họ thật sự cần một người phụ nữ cứu giúp!

Nhưng lại không thể không thừa nhận rằng thân thủ của họ không nhanh nhẹn bằng Chu Tiểu Di.

Họ cũng chỉ có thể nghe lời cô, trực tiếp trốn vào trong quan tài!

Còn trực tiếp đậy nắp quan tài lại!

Chu Tiểu Di liền ném ra chiếc móc câu trong tay, móc mạnh vào vách đá!

Cô mượn sức của sợi dây để mình tạm thời bay lên!

Vì vậy cũng miễn cưỡng né được.

Chương 1106

Sau đó đến một tảng đá hơi nhô ra, bám vào đó, lại nhắm vào mấy cơ quan còn lại, phá hỏng hết chúng. "Được rồi, mau ra đi, không sao rồi!" Chu Tiểu Di lớn tiếng gọi.

Nhưng rất nhanh, cô phát hiện ra điều không ổn.

Theo tình hình bình thường, Diệp Phàm và Vương Khải Toàn sau khi nghe thấy bên ngoài không còn động tĩnh gì nữa, lẽ ra phải ra ngoài.

Nhưng Chu Tiểu Di đã đi một vòng quanh đây rồi, hai người họ vẫn chưa ra ngoài!

Điều này quá kỳ lạ!

Chu Tiểu Di nghĩ rằng do cách âm bên trong quá tốt nên họ không nghe thấy, vì vậy mới không ra ngoài.

Thế là cô lại dùng hết sức gào thêm mấy tiếng.

Nhưng kết quả vẫn không có động tĩnh gì!

Chu Tiểu Di thầm nghĩ không hay rồi!

Không lẽ nào? 【Thấy vẻ mặt này của chị Chu, tôi có dự cảm không lành, chẳng lẽ Vương Khải Toàn và anh chàng kia đã bị hiến tế rồi sao?】 【Ông anh trên lầu, thực ra tôi cũng có suy nghĩ giống ông đấy, không biết có thật không, cứ chờ xem chị Chu mở nắp quan tài ra là biết.】 Chu Tiểu Di cảm thấy thật khó tin!

Nhưng cô vẫn từ từ bước tới!

Sau đó, cô nhìn thẳng vào trong và thấy quan tài quả thực trống không!

Khoảnh khắc đó cô chết lặng.

Vừa rồi vì tiếng súng quá lớn, cô hoàn toàn không nghe rõ bên trong quan tài rốt cuộc có động tĩnh gì.

Nhưng xem ra bây giờ, có lẽ họ đã rơi xuống từ trong cỗ quan tài này!

Chu Tiểu Di dùng sức đẩy, tốn rất nhiều công sức nhưng phát hiện không có cách nào vào được.

Thời gian quay trở lại khoảnh khắc Vương Khải Toàn và Diệp Phàm bước vào quan tài!

Bọn họ vốn tưởng rằng đã an toàn.

Hai người đang định lắng nghe động tĩnh bên ngoài, không biết khi nào mới ra được!

Đúng lúc này, họ nghe một tiếng "ầm".

Cả hai không chút phòng bị liền bị hất thẳng xuống dưới. "Ái chà, mẹ kiếp, đây là nơi quái quỷ nào vậy, sao hai đứa mình lại xui xẻo thế này." Vương Khải Toàn cũng không biết đây rốt cuộc là đâu!

Sao họ lại bị ném xuống đây!

Vậy chẳng phải là bỏ lại một mình Chu Tiểu Di ở trên đó sao?

Không biết Chu Tiểu Di phát hiện họ biến mất có lo lắng không!

Hắn và Diệp Phàm dìu nhau đi được vài bước.

Rơi từ nơi cao như vậy xuống mà không chết đã là may mắn lắm rồi!

Chỉ là bây giờ mặt mũi cả hai đều bầm dập.

Chương 1107

Cô gái ở trên kia cố gắng gọi mấy tiếng nhưng chẳng có ai đáp lại. "Đúng là toàn gặp chuyện gì đâu không, nhưng hai gã đàn ông to xác ở cùng nhau chắc không sao đâu nhỉ, họ phải lo cho một cô gái nhỏ bé như mình mới đúng chứ." Chu Tiểu Di lại nhìn quanh xem có lối ra nào khác không!

Nhưng cô phát hiện nơi này bị bịt kín hoàn toàn!

Đừng nói là lối ra, ngay cả một khe hở cũng không có!

Trừ những lỗ nhỏ vừa xuất hiện lúc nãy.

Cô nghĩ bụng, những cơ quan này vừa rồi chuyển động nhanh quá!

Cô còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra.

Chu Tiểu Di dứt khoát quan sát kỹ càng các đồ vật bên trong.

Sau khi xem xét một vòng, cô hoàn toàn không phát hiện ra cơ quan nào cả!

Cô thấy thật lạ, nếu đã vậy, hay là mình cũng học theo Vương Khải Toàn và anh chàng kia, nằm thử vào quan tài xem sao!

Nghĩ rồi cô liền nằm thẳng vào trong, đậy nắp lại.

Ngay lúc cô còn đang trăm mối không có lời giải!

Một tiếng "cạch" vang lên!

Cô nghe thấy động tĩnh!

Sau đó, chỉ một chút sơ sẩy, cô đã lăn thẳng xuống dưới.

Bên phía Vương Khải Toàn, họ còn đang nghĩ xem nên đi đường nào!

Bỗng nghe thấy một tiếng hét thảm!

Rồi một tiếng "bịch".

Họ nghi ngờ chẳng lẽ là Chu Tiểu Di lăn xuống?

Cả hai vội vàng chạy qua xem!

Chà, đúng là cô ấy thật. "Sao cô cũng xuống đây rồi?

Chúng tôi còn đang nghĩ cách lên tìm cô, không ngờ cô lại tự mình xuống trước?" Vương Khải Toàn và Diệp Phàm vội vàng đỡ Chu Tiểu Di dậy.

Sau khi đứng vững, cô quan sát xung quanh.

Nơi này còn tối tăm hơn cả bên trên, hơn nữa còn rất âm u, ẩm ướt… "Nghĩ lại thì chưa chắc đã là chuyện tốt, may mà tôi xuống đây rồi, có lẽ hai người không biết đâu, không chừng đây là lớp phòng ngự thứ hai chống trộm mộ đấy." "Bởi vì họ có lẽ cũng đoán được, sau khi cơ quan bị kích hoạt, sẽ có những kẻ to gan nằm vào quan tài để trốn." "Sau đó cứ tưởng là đã thoát được một kiếp, rồi bây giờ chúng ta lại bị ném tới đây, chứng tỏ nơi này vẫn còn cơ quan." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, hai người kia cũng trở nên cảnh giác!

Nếu đúng là như thế thì thú vị thật, các cơ quan này nối tiếp nhau thành một chuỗi.

Hơn nữa rơi thẳng xuống nơi này, e rằng còn nguy hiểm hơn cả bên trên.

Xem ra trí tuệ của tổ tiên thật không thể xem thường.

Sau khi cảnh giác một hồi, họ phát hiện nơi này ngoài âm u ẩm ướt ra thì tạm thời không có chuyện gì khác!

Nhưng họ không dám lơ là nữa.

Chương 1108

【Mấy người chị Chu xui quá đi, toàn gặp phải mấy chuyện kỳ quái.

Tôi xem mà cũng toát mồ hôi hột, khó khăn lắm mới né được một kiếp.】【Vậy mà bây giờ lại rơi xuống nữa, không biết đây là cái nơi quỷ quái gì, trong hang động tối om, âm u ẩm ướt, ở lâu dưới này chắc người cũng khó chịu.】【Đúng là xui tận mạng, còn gặp phải con hồ ly kinh khủng kia nữa chứ, lại còn giả dạng người để dọa họ.

May mà mấy người chị Chu kiến thức rộng, nhìn một cái là vạch trần được ngay.】【Nếu không thì không biết con hồ ly đó còn hút bao nhiêu linh hồn dân làng nữa, mà nó đã hứa với chị Chu là không ra ngoài nữa rồi cơ mà.】【Mấy người chị Chu vừa mới đi khỏi, nó đã lừa hết dân làng đi, đúng là thú vị thật.】【Hy vọng lần này họ cũng có thể bình an vượt qua nguy hiểm, tóm lại tôi phải cảm thán một câu, mấy người chị Chu đôi khi đúng là xui thật.】【Nhưng như vậy cũng thể hiện được năng lực của họ, chứng minh họ thực sự rất mạnh, xem còn ai dám nói xấu chị Chu nữa.】【Lần nào chị Chu cũng biến nguy thành an, chị ấy đỉnh thật sự, đúng là nữ thần của tôi.】Chu Tiểu Di và mọi người cẩn thận quan sát xung quanh một vòng, quả thực có chút kỳ lạ, không phát hiện ra bất cứ điều gì đáng ngờ, nhưng cảm giác của cô lại không được tốt cho lắm.

Vì vậy, trong khoảng thời gian tiếp theo, Chu Tiểu Di cũng không nói thêm gì nhiều!

Cô chỉ chậm rãi nhìn quanh một vòng, sau khi xác định không có vấn đề gì, mới dẫn Vương Khải Toàn và Diệp Phàm tiếp tục đi về phía trước!

Họ không thể cứ bị nhốt ở đây mãi, vẫn phải tìm cách rời đi.

Dù không biết con đường phía trước đang chờ đợi họ là gì!

Cứ như vậy, mấy người đi được một lúc thì hình như nghe thấy tiếng tí tách tí tách.

Ban đầu, họ tưởng là tiếng nước chảy!

Nhưng rất nhanh sau đó, một giọt chất lỏng đã nhỏ xuống người Vương Khải Toàn!

Hắn có chút mất kiên nhẫn, liền tiện tay lau đi!

Lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy giọt chất lỏng này hình như có gì đó không giống nước!

Hắn thậm chí còn ngửi thấy mùi hôi thối. "Mẹ kiếp, cái thứ gì đây?

Sao mà ghê tởm thế?" Vương Khải Toàn bực bội làu bàu, rồi tiện tay lau đi!

Hắn cũng không để ý lắm!

Hắn cho rằng có lẽ chỉ là do nơi này quanh năm tối tăm ẩm ướt nên mới có mùi hôi như vậy!

Nào ngờ khi hắn tiếp tục đi về phía trước, lại bị một giọt nữa nhỏ trúng!

Và lần này, nó nhỏ thẳng vào trán hắn… Vương Khải Toàn thực sự không chịu nổi nữa!

Sau khi dùng tay áo lau đi, hắn ngẩng đầu lên nhìn!

Lập tức sợ đến hồn bay phách lạc!

Một con quái vật đang há cái miệng to như chậu máu chĩa thẳng vào hắn.

Đối phương trông giống người, nhưng lại không phải người!

Hơn nữa, da của nó đang trong giai đoạn thối rữa hoàn toàn.

Thứ đó rốt cuộc là gì?

Vương Khải Toàn không nhịn được hét lớn một tiếng!

Hắn muốn thu hút sự chú ý của Chu Tiểu Di và Diệp Phàm!

Hai người họ cũng vội vàng quay đầu lại nhìn Vương Khải Toàn!

Rồi họ phát hiện Vương Khải Toàn cứ nhìn chằm chằm lên đỉnh đầu, vẻ mặt run rẩy!

Họ cũng vội vàng nhìn theo lên trên.

Chương 1109

Sau đó, họ nhìn thấy một con quái vật xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Vương Khải Toàn.

Không đúng, không chỉ một con, mà là mấy con!

Những thứ đó đều ở trên đầu họ!

Cả nhóm thầm kêu không hay!

Thấy Vương Khải Toàn cả người đã cứng đờ tại chỗ, Chu Tiểu Di nhanh chóng kéo hắn sang một bên.

Mấy người họ tạm thời tụ lại với nhau!

Mấy con quái vật cũng đồng loạt tấn công họ.

Chu Tiểu Di và Diệp Phàm vẫn tương đối bình tĩnh!

Họ nhanh chóng ném ra mấy quả cầu phát sáng, tạm thời làm lóa mắt lũ quái vật!

Tiếp đó, họ kéo Vương Khải Toàn vội vàng chạy về phía trước.

Dưới tác dụng của quả cầu phát sáng, họ cuối cùng cũng tạm thời thoát khỏi lũ quái vật như ý muốn!

Nhưng họ vẫn nghe thấy tiếng gầm rú phía sau.

Tiếng gầm rú đó chắc chắn là của lũ quái vật đã đuổi theo!

Đúng là tạo nghiệt!

Lũ đó rốt cuộc là quỷ gì!

Trông thì giống người, nhưng họ chắc chắn không phải người, mà giống với loại quái vật cô từng gặp trên vách núi lần trước!

Xem ra nơi này cũng tương tự, những con quái vật họ gặp ở kia, ở

đây cũng có. "Hơn nữa ở đây không chỉ có một con, vừa rồi nhìn trên đỉnh đầu chắc phải có bốn năm con rồi, cũng không biết tại sao chúng lại biến thành bộ dạng này nữa." "Với kinh nghiệm đối phó với dị vật, có lẽ chúng đã ở đây từ lâu rồi, chỉ chờ chúng ta đến.

Nếu không rời khỏi đây kịp thời…" "Chúng ta rất có thể sẽ trở thành bữa ăn của chúng, cho nên tiếp theo, chúng ta phải nghĩ mọi cách rời khỏi nơi này trước, những chuyện khác đều là mây bay." Vương Khải Toàn bây giờ cũng đã hoàn toàn tỉnh táo lại!

Hắn muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, hai người kia nào đâu không muốn!

Nhưng họ vừa rồi đã chạy lạc đường, bây giờ cũng không biết đã trốn đến nơi nào!

Hiện tại đúng là đầu óc mông lung, trong thời gian tiếp theo, họ đều tỏ ra vô cùng cẩn trọng.

Mỗi người đều cầm một khẩu 98k, họ biết rất rõ!

Lát nữa nếu lũ quái vật đó tới, chúng sẽ vặn đứt đầu họ.

Vì vậy họ đều vô cùng cẩn thận.

Mỗi khi nghe thấy tiếng tí tách, họ đều ngẩng đầu lên nhìn!

Khi phát hiện chỉ đơn thuần là giọt nước, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cũng có khả năng đó thực sự là nước dãi của lũ quái vật kia. "Nơi chúng ta đang ở hiện tại, chắc là được xây dựng để ngăn chặn việc trốn thoát.

Nhưng khi những người thợ đó tạo ra một nơi như thế này, họ chắc chắn cũng sẽ để lại một lối thoát hiểm.

Chương 1110

Thông thường, lối thoát hiểm của họ sẽ được chọn ở góc tây bắc." "Bây giờ chúng ta chỉ cần tạm thời xác định được phương hướng ở đây, sau đó chạy thẳng về hướng tây bắc, biết đâu ở một nơi nào đó, sẽ tìm được cách rời đi." … Sau khi bình tĩnh lại, Chu Tiểu Di nhanh chóng nghĩ thông suốt.

Nơi này chắc chắn sẽ có mật đạo!

Hai người kia cũng đồng tình gật đầu.

Họ bây giờ cần gấp xác định phương hướng!

Nhưng cũng không biết la bàn của họ ở nơi này có còn tác dụng không.

Cả nhóm lấy la bàn ra.

Phát hiện nó vẫn còn hoạt động, mấy người mừng rỡ khôn xiết.

Trong vài giây tiếp theo, họ cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng.

Sau khi xác định rõ phương hướng, họ lập tức chạy như điên về hướng tây bắc!

Nào ngờ đúng lúc này, họ nghe thấy tiếng gầm rú không ngớt phía sau.

Thôi rồi!

Lũ quái vật đã đuổi kịp!

Họ vừa chạy vừa bắn về phía sau!

May mắn là lũ quái vật nghe thấy tiếng súng "đoàng đoàng" và thấy tia lửa lóe lên thì có vẻ sợ hãi. "Nhanh, dùng súng máy trong tay các người đi, tôi có cảm giác chúng nó sợ tia laser và ánh lửa mạnh.

Vừa rồi chúng ta dùng mấy viên đạn uy lực mạnh đã tạm thời dọa được chúng rồi." Chu Tiểu Di phát hiện dù mấy con quái vật đã trúng đạn, chúng vẫn điên cuồng lao về phía họ!

Hơn nữa trên người còn chảy ra thứ dịch đặc sệt, trông như màu xanh lá cây, giống như nước ép thực vật, rất ghê tởm, lại còn tỏa ra mùi hôi thối!

Chu Tiểu Di thấy tình hình không ổn, cô chỉ có thể dùng cách khác!

Quả nhiên, cách này thật sự có tác dụng!

Họ đã đẩy lùi được không ít quái vật, cả nhóm tạm thời được thở một chút, rồi lại tiếp tục chạy về hướng tây bắc!

Chạy được một lúc, họ cuối cùng cũng đến một nơi khá kín đáo.

Ban đầu, Chu Tiểu Di cảm thấy nơi này chắc không có gì đặc biệt!

Nhưng cô nhanh chóng cảm thấy có gì đó không ổn.

Rồi cô dừng lại.

Thấy cô dừng lại, hai người kia cũng dừng theo, không hiểu ý cô là gì!

Chu Tiểu Di nhìn quanh nơi này một lượt.

Cô đã chắc chắn!

Nếu cô không đoán sai, nơi này chính là nơi họ cần tìm. "Chắc là ở đây rồi, lấy dụng cụ ra, đào hết những chỗ cần đào ở đây lên, chỉ cần có bất kỳ lối đi nào, chúng ta đều có thể thoát ra khỏi nơi này." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ cũng không quản được nhiều nữa, lập tức bắt tay vào đào!

Họ vẫn có thể nghe thấy tiếng gầm rú bên ngoài.

Chương 1111

Nhưng Chu Tiểu Di đứng bên cạnh canh chừng lũ quái vật!

Nếu chúng dám tới, cô sẽ dùng súng lửa trong tay bắn thẳng về phía chúng.

Vì vậy, lũ quái vật cũng chỉ tạm thời dừng lại ở bên ngoài, hoàn toàn không dám bay về phía họ!

Đúng lúc này, bên phía Vương Khải Toàn cuối cùng cũng đào ra một lối đi nhỏ.

Quả nhiên!

Đúng là một mật đạo chỉ đủ cho một người bò vào, mà cửa động lại rất nhỏ!

Khi Vương Khải Toàn bò vào trước, hắn còn bị kẹt ở cửa động.

Diệp Phàm cũng không quan tâm nhiều nữa, vì để bảo toàn cái mạng nhỏ này, anh chỉ có thể dùng sức đá Vương Khải Toàn vào trong. "Ái chà, mẹ kiếp, cậu điên rồi à, dám đá tôi?

Tôi tự bò được, không cần cậu phải ác ý với tôi như vậy, đúng là to gan thật." Vương Khải Toàn cũng rất bất đắc dĩ, hắn cũng muốn vào nhanh!

Nhưng nơi này thực sự quá chật hẹp, thân hình hắn lại to lớn, căn bản không bò vào được.

Cuối cùng, hắn dùng hết sức bình sinh, cuối cùng cũng lách vào được!

May mà chỉ có cửa động này hơi hẹp, nếu cả con đường đều như vậy, Vương Khải Toàn nghĩ thà rằng hắn ra ngoài liều một phen sống

mái với lũ quái vật còn hơn… Sau khi tất cả đã vào trong an toàn, ba người mới thở phào nhẹ nhõm!

Lũ quái vật chắc chắn cũng sẽ đuổi theo, nhưng lúc cuối cùng, Chu Tiểu Di đã bịt kín cửa động lại!

Như vậy, lũ quái vật tạm thời sẽ không tìm đến được.

Cứ như vậy, họ mới coi như ổn định lại!

Và họ cũng không biết phía trước rốt cuộc là nơi nào, tất cả mọi thứ đều là ẩn số!

Cả nhóm cứ bò mãi, cuối cùng cũng bò ra ngoài!

Nhưng khi họ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức đều ngây người!

Không ngờ họ lại bò đến một nơi trông có vẻ được trang hoàng rất lộng lẫy.

Nhìn qua là biết đây là một trong những gian mộ chính!

Dù không phải mộ chính, chắc cũng không cách mộ chính bao xa.

Hơn nữa, nơi này còn thờ phụng rất nhiều hồ ly mặt ngọc, thậm chí trên các bức tượng cũng có mặt nạ hồ ly!

Đúng là một nơi thú vị.

Họ cảm thấy có lẽ đây chính là nơi họ cần tìm một số sự tồn tại thần kỳ. "Nếu tôi không đoán sai, có lẽ từ nơi này chúng ta có thể tìm ra lý do tại sao con hồ ly kia lại biến thành bộ dạng đó." Chu Tiểu Di vừa nói vậy, hai người kia cũng đồng tình gật đầu!

Họ cũng nghĩ như vậy, thực ra họ luôn cảm thấy người phụ nữ kia rất kỳ lạ.

Đối phương là hồ ly biến thành, nhưng dù sao cũng phải có một

năng lực nhất định!

Không đúng, người phụ nữ đó có năng lực!

Chỉ có một điểm kỳ lạ, đó là cô ta dường như còn có thể biến thành hình dạng hồ ly nguyên thủy.

Chương 1112

"Đúng vậy, đây thực ra là điểm kỳ lạ nhất, đó là nếu cô ta đã có thể khoác da người, vậy thì tôi lại hơi tò mò, bộ dạng không khoác da người của cô ta rốt cuộc là thần hay là quỷ?" Chu Tiểu Di đi dạo một vòng nhưng cũng không phát hiện ra thứ gì đặc biệt!

Ngoài những bức tượng này ra, cũng không có quan tài nào được đặt ở đây.

Nào ngờ đúng lúc này, Chu Tiểu Di phát hiện ra tư thế tay của những bức tượng này đặc biệt kỳ lạ!

Hơn nữa, mỗi bức tượng lại không giống nhau.

Dựa theo kinh nghiệm trước đây của cô, phát hiện ra điểm này chứng tỏ nơi này có khả năng còn có những chuyện mà họ không biết.

Chu Tiểu Di lại cẩn thận quan sát một vòng, phát hiện quả đúng như cô đoán!

Tư thế tay của tất cả những bức tượng ở đây thực sự hoàn toàn khác nhau. "Hai người mau quan sát xem, sao tôi cứ cảm thấy tư thế tay của những bức tượng này có gì đó không giống nhau." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, hai người kia cũng cẩn thận quan sát!

Quả thực, đúng như lời Chu Tiểu Di nói, có chút khác biệt. "Lẽ nào chúng là một cơ quan, chúng ta muốn rời khỏi nơi này, hoặc muốn mở một lối đi nào đó, thì cần đến chúng?" Dù cảm thấy chuyện này nói ra thật kỳ quái, quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng cũng không phải là không có khả năng. "Có khả năng chính là như cậu nghĩ đấy, nếu đã vậy, chúng ta hãy nghiên cứu kỹ xem, tư thế tay của nó rốt cuộc là như thế nào." Tiếp theo, mấy người họ cẩn

thận nghiên cứu một hồi!

Nhưng phát hiện cũng không có gì đặc biệt!

Thật là kỳ lạ.

Ba người lại đi ra xa quan sát!

Nhưng họ phát hiện tư thế tay của những bức tượng đá đó vẫn có chút khác biệt!

Lông mày Chu Tiểu Di lập tức nhíu lại.

Cô không tin mình thật sự không thể khám phá ra bí ẩn trong đó!

Vì vậy, cô lại cẩn thận nghiên cứu một lần nữa!

Rất nhanh, cô đã hiểu ra!

Có lẽ mình nên sắp xếp lại chúng một lần nữa!

Như vậy là có thể phát hiện ra manh mối… "Hai người thử xem có di chuyển được những bức tượng đó không?" Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nghe Chu Tiểu Di nói vậy liền gật đầu.

Họ muốn trực tiếp di chuyển những bức tượng đi!

Nào ngờ những bức tượng này lại rất nặng!

Giống như đã bị cố định tại đây, mọc rễ luôn rồi.

Hoàn toàn không di chuyển được.

Họ xem xét một lượt, không có bức tượng nào có thể di chuyển được.

Chu Tiểu Di cảm thấy kỳ lạ!

Cô nghĩ rằng với kinh nghiệm của mình, những bức tượng này lẽ ra phải có thể di chuyển được!

Chỉ là có lẽ họ vẫn chưa khám phá ra bí ẩn trong đó.

Chương 1113

Vì vậy, Chu Tiểu Di lại cẩn thận quan sát những thứ xung quanh.

Cô phát hiện những thứ ở đây dường như có chút khác biệt!

Điều này càng khiến cô tin chắc rằng những bức tượng này chắc chắn có thể di chuyển được. "Không thể nào, chúng nhất định có thể di chuyển được, chỉ là chúng ta chưa phát hiện ra quy luật mà thôi, để chúng ta nghiên cứu kỹ lại thứ này xem rốt cuộc nó là cái gì." Sau khi Chu Tiểu Di cẩn thận kiểm tra một lượt, cô phát hiện ra chỗ tai của chúng có vẻ hơi kỳ lạ!

Với tâm lý tò mò, cô liền ấn thử vào tai của bức tượng đó.

Ngay giây tiếp theo, bức tượng này đột nhiên bắt đầu chuyển động!

Động tĩnh lớn như vậy lập tức dọa hai người kia sợ hãi!

Khi họ hoàn hồn lại, mới phát hiện ra những bức tượng này thật sự có thể di chuyển.

Điều này khiến họ không khỏi nghi ngờ, một số chuyện trong đây e rằng thực sự không đơn giản!

Cứ như vậy, ba người cẩn thận quan sát một hồi rồi mới hoàn hồn lại. "Không ngờ nó thật sự có thể chuyển động, là ấn vào tai nó.

Nếu đã vậy, chúng ta cũng thử xem sao." Sau khi ba người đều thử một lượt, phát hiện dường như không có gì bất thường!

Cẩn thận thử nghiệm một phen, tất cả các bức tượng đều như vậy.

Sau khi ấn vào tai là có thể chuyển động, họ liền xem xét xem rốt

cuộc phải tuân theo quy luật gì.

Sau đó Chu Tiểu Di lại quan sát kỹ!

Phát hiện ra vấn đề không phải là số ngón tay!

Mà là chúng dường như đều chỉ về một hướng khác.

Chu Tiểu Di nhìn xung quanh, cô cảm thấy có một bức tường quả thực hơi kỳ lạ!

Cô biết rồi!

Nếu cô không đoán sai, có lẽ là muốn tất cả ngón tay của chúng đều chỉ về phía bức tường đó? "Hai người xoay ngón tay của chúng chỉ về hướng kia đi, nếu tôi không đoán sai, chúng nên được sắp xếp theo hướng này." Nghe vậy, cả hai cuối cùng cũng hài lòng!

Họ nhìn kỹ lại, hình như đúng là vậy!

Hơn nữa, bức tường kia rất kỳ lạ, những nơi khác đều lồi lõm không bằng phẳng, nhưng bức tường đó lại phẳng lỳ.

Sau khi tất cả đều chỉ về phía đó, một tiếng "ầm" vang lên!

Quả nhiên có một cánh cửa đá mở ra!

Cả nhóm vô cùng vui mừng, họ lập tức đi vào.

Nào ngờ họ vừa mới bước vào, cánh cửa đá đó lại đóng sầm lại!

Xem ra họ thật sự đã rơi vào vòng lặp chết chóc!

Nhưng lần này cửa đóng lại, họ cũng không hề hoảng sợ.

Vì họ phát hiện ra còn có một lối ra khác!

Chương 1114

Vì vậy, cả nhóm cẩn thận quan sát nơi này một lượt.

Nơi này dường như cũng không khác mấy so với lúc nãy!

Điểm khác biệt duy nhất là ở đây có thêm mấy cỗ quan tài, thậm chí còn có mấy cái hòm.

Xem ra, những chiếc hòm này chắc là do người xưa để lại!

Họ không cho rằng trong mấy chiếc hòm này sẽ có thứ gì đáng sợ.

Vì vậy, họ đi tới mở từng chiếc hòm ra...

Nói thật, trong những chiếc hòm này chẳng có gì mới lạ cả, toàn là đồ bỏ đi.

Họ lần lượt theo quy tắc cũ, mở hết tất cả quan tài ra nhưng cũng không phát hiện điểm gì kỳ lạ.

Điều này khiến họ không khỏi nghi ngờ, lẽ nào ở đây không còn thứ gì kỳ lạ nữa sao?

Ngay lúc mấy người còn đang thắc mắc, họ liền phát hiện ra một chuyện hơi khác thường!

Đó là họ nhận ra có một cỗ quan tài dường như có chút khác biệt so với những cỗ khác!

Họ cẩn thận kiểm tra lại, hình như đúng là có chút khác biệt!

Hoa văn chỉ vàng được chạm khắc trên đó cũng khác.

Họ quan sát kỹ nhưng cũng không thấy có gì khác biệt, hoặc nói là cũng không có chuyện gì khác xảy ra!

Vì vậy đành phải bỏ cuộc, trực tiếp rời đi.

Nào ngờ đúng lúc họ định rời đi, họ nghe thấy một tiếng "cạch"!

Cỗ quan tài vừa rồi có chút khác biệt so với những cỗ khác lại tự động đóng lại!

Chuyện như vậy là lần đầu tiên xảy ra!

Ba người đứng sững tại chỗ!

Họ nhìn nhau không biết nói gì.

Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, đều không biết tình hình hiện tại rốt cuộc là sao!

Cuối cùng, họ vẫn bạo gan đi thẳng về phía trước, đi được một lúc mới phát hiện, hình như quả thực có chút khác biệt!

Vì họ phát hiện những chuyện phía trước dường như đã giải quyết xong mọi thứ ở gần đây. "Chuyện ở đây cũng thật là kỳ quái, nếu đã xảy ra chuyện như vậy, chúng ta tạm thời phong tỏa nó lại." "Nhưng tôi tin mọi người cũng rõ ràng, tình hình hiện tại có chút phức tạp, không có nghĩa là thật." "Vô cùng phức tạp, cho nên tiếp theo chúng ta mở nắp quan tài ra xem trước, xem có khác gì so với lúc nãy không." Vương Khải Toàn nói xong câu này liền hối hận!

Vì hắn phát hiện mình lại lỡ lời!

Hắn thừa nhận, thực ra có một khoảnh khắc hắn đã hơi sợ.

Nếu không, hắn cũng sẽ không nói năng lắp bắp!

Cuối cùng, hắn dứt khoát buông xuôi, không nói gì nữa.

Những người khác cũng không để tâm đến lời hắn nói!

Họ lại cẩn thận quan sát một lần nữa!

Chương 1115

Quả đúng như lời Vương Khải Toàn nói, họ phải mở nắp quan tài này ra mới có thể nhìn rõ bên trong!

Sau khi cả nhóm thắp một cây nến, ngay khoảnh khắc mở ra, họ phát hiện ngọn nến rung động một chút!

Nhưng ngay lúc họ định dừng tay, ngọn nến lại trở lại bình thường. "Bây giờ làm sao?

Dừng lại hay tiếp tục?

Nếu dừng lại, chúng ta có thể rời đi ngay bây giờ, nếu tiếp tục thì tên đã lên cung không thể thu về." Diệp Phàm vừa rồi đã nhìn thấy ngọn nến rung động, anh có chút lo lắng hỏi.

Nhưng anh nhìn Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn, hai người dường như không định từ bỏ!

Thôi được rồi, anh biết rồi.

Hai người này căn bản không có ý định từ bỏ!

Nếu đã vậy, thà rằng mở ra luôn cho xong!

Nghĩ là làm, ba người bắt đầu đồng tâm hiệp lực mở quan tài.

Nhưng đồng thời, họ cũng luôn chú ý đến tình hình của ngọn nến, sợ rằng nó sẽ lại tắt ngúm.

Nào ngờ khi quan tài được mở ra, cả ba đều bị dọa nhảy dựng lên.

Bởi vì quan tài lúc nãy còn trống không, nhưng lúc này, bên trong lại có thêm một cỗ thi thể… 【Trời ơi, chuyện gì thế này?

Tôi phát hiện chuyện mà chị Chu gặp phải ngày càng kỳ lạ rồi, vừa rồi trong quan tài rõ ràng không có gì.】 【Lúc này cũng không

nên có thứ gì mới đúng, vậy mà bây giờ mở ra lại có một cỗ thi thể nằm bên trong, đáng sợ quá, không biết chị Chu và mọi người phải làm sao mới có thể bình an vượt qua.】【Tôi cũng thấy sợ quá, nếu là tôi chắc đã sợ chết khiếp rồi, cũng may là tâm lý của chị Chu và mọi người khá vững.】【Cho nên mới không hét lên, nhưng vừa rồi tôi hiếm khi thấy sắc mặt chị Chu có một thoáng tái nhợt đấy.】【Cho nên mới nói một số người không biết thì đừng có cổ vũ bừa, chị Chu trong miệng các người, tôi thấy cũng thường thôi, chẳng lợi hại đến đâu cả.】【Còn tưởng cô ta thật sự không sợ gì, cái vẻ mặt tái nhợt vừa rồi của cô ta đúng là khiến người ta thấy ghê tởm, không cần phải giả vờ mình là nữ cường nhân đâu.】【Lại nữa rồi, lại nữa rồi, lũ anti-fan đáng ghét này lại đến rồi, không biết chị Chu đã đắc tội gì với các người mà phải nói xấu cô ấy một cách vô liêm sỉ như vậy.】【Chị Chu của chúng tôi thì sao, chẳng lẽ tôi không được đi thám hiểm à?

Cô ấy là một người rất lợi hại, có cần các người ở đây nói nhảm không?

Thật đáng ghét.】【Chúng tôi nói nhảm khi nào, chúng tôi chỉ nói sự thật thôi, chẳng lẽ bạn không thấy chúng tôi nói đều là sự thật sao?】【Nếu không, các người thật sự nghĩ chúng tôi dễ nói chuyện à, hơn nữa cũng không biết các người rốt cuộc là sao, lại mù quáng sùng bái một người như vậy, tôi thấy cô ta cũng chỉ biết múa may quay cuồng thôi.】Chỉ một lát, cư dân mạng lại bắt đầu cãi nhau!

Chu Tiểu Di và mọi người hoàn toàn không biết, bây giờ cư dân mạng vì chuyện của họ mà đã cãi nhau đến mức không thể hòa giải được!

Nhưng họ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ!

Vừa rồi trong quan tài không phải là không có thi thể sao?

Sau khi bình tĩnh lại, họ kiểm tra thi thể trong quan tài, phát hiện đối phương lại mặc trang phục của người hiện đại!

Nếu không đoán sai, rất có khả năng chính là những người đã để lại mấy cái hòm kia. "Trời đất ơi, đáng sợ quá, tình huống này là lần đầu gặp phải, rốt cuộc là sao vậy?" "Thật sự là vì nguyên nhân của họ mà mới xảy ra chuyện như vậy sao?" Ngay lúc mấy người còn đang ngơ ngác, họ lại nghe thấy mấy tiếng "cạch cạch"!

Những cỗ quan tài vừa được mở ra lúc nãy đều đã bị đóng lại.

Không lẽ nào?

Chẳng lẽ những cỗ quan tài trống khác bây giờ cũng có thi thể sao?

Dù họ đã đoán được phần nào, nhưng vẫn phải lấy hết can đảm mở những cỗ quan tài đó ra mới có thể chứng minh.

Thế là, sau khi cả nhóm chuẩn bị tâm lý một hồi, liền quyết định mở hết tất cả quan tài ở nơi này ra. "Thôi nào, hai vị làm việc đi, trốn cũng không thoát được đâu, hơn nữa tôi cũng đoán được phần nào rồi." "Nơi này có lẽ thật sự cần chúng ta trực tiếp mở những thứ này ra." Chu Tiểu Di nhận ra hai người kia vẫn có chút kháng cự!

Nhưng cô biết, bây giờ họ đã không còn lựa chọn nào khác!

Chương 1116

Vì vậy, thà rằng cứ giải quyết xong mọi chuyện trước mắt rồi tính tiếp!

Nếu đã không thể chống lại số phận, vậy chỉ có thể chấp nhận số phận thôi.

Họ lần lượt mở những cỗ quan tài đó ra.

Sau khi cẩn thận quan sát một lượt, họ mới nhận ra sự việc còn nghiêm trọng hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

Bởi vì lúc này, nằm trong quan tài toàn là những người mặc trang phục hiện đại… Xem ra những thi thể này đều là của những kẻ từng cố gắng đến đây.

Chỉ là sau đó, tất cả đều bị giết chết tại nơi này!

Bọn họ cũng có chút tò mò, rốt cuộc kẻ đó có tâm tư gì, hay nói cách khác là người như thế nào.

Suy nghĩ đầu tiên của họ là liệu có phải người phụ nữ kia không, nhưng trước khi có bằng chứng, họ cũng chỉ có thể đoán mò mà thôi.

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo vẫn cần phải có bằng chứng để giải quyết.

Sau đó, họ lại nhìn quanh một lượt, không có chuyện gì khác xảy ra nên liền rời đi.

Lúc tiến vào cánh cửa bên trong, họ mới phát hiện nơi này vô cùng kỳ lạ, tối đen như mực, cả nhóm không còn cách nào khác phải lấy đèn pin ra để chiếu sáng. "Chỗ này lại thông đến đâu nữa đây?

Lạ thật, cứ có cảm giác âm u đáng sợ thế nào ấy," Vương Khải

Toàn thuận miệng càm ràm một câu, sau đó họ lại quan sát kỹ hơn những nơi này.

Dường như chẳng có gì đáng ngờ cả.

Ngay lúc này, họ nghe thấy một tiếng mèo kêu.

Không thể nào, nơi này lại có mèo sao?

Lẽ nào ngoài hồ ly ra còn có cả mèo nữa?

Ngay khi cả nhóm còn đang băn khoăn, tiếng kêu lại vang lên.

Họ bật đèn pin lên xem thử nhưng chẳng thấy gì cả, bắt đầu nghi ngờ có phải đối phương cố tình trêu chọc mình không.

Trong lúc cả nhóm còn đang lúng túng, có thứ gì đó lao về phía họ.

Chu Tiểu Di phản xạ cực nhanh, lập tức vớ lấy khẩu súng bắn tỉa sau lưng, bắn một phát vào trong bóng tối. "Đoàng" một tiếng, dường như có thứ gì đó rơi xuống.

Họ lại bật đèn pin lên chiếu rọi cẩn thận, quả nhiên phát hiện có điều không ổn.

Do ánh sáng đèn pin ở đây có hạn, họ chỉ có thể nhanh chóng chạy qua xem tình hình.

Đến gần mới phát hiện, họ đoán không sai, đúng như những gì họ nói, quả thật là một con mèo đen.

May mà phát súng vừa rồi của Chu Tiểu Di không trúng nó, chỉ dọa nó một phen khiến nó ngã lăn ra đất.

Con mèo nhe nanh múa vuốt sắc lẹm định cào họ, nhưng cả ba người chẳng hề sợ nó. "Mèo con ơi, mày trốn ở đây dọa bọn tao làm gì?

Bọn tao cũng không muốn làm gì mày đâu, cứ ngoan ngoãn ở đây

đi nhé, bọn tao đi trước đây," Vương Khải Toàn nói rồi cả nhóm lại lên đường.

Rất nhanh sau đó, họ rời khỏi nơi tối tăm đó, đi được một đoạn không biết bao xa thì lại nghe thấy tiếng gầm rống.

Chương 1117

Chết tiệt, không lẽ đám quái vật kia lại đuổi tới rồi?

Cả nhóm lập tức tắt đèn pin, nín thở chờ đợi đám quái vật đến.

Nhưng điều oái oăm là đám quái vật đó lại hoàn toàn im bặt, như thể chúng chưa từng xuất hiện ở đây.

Sau khi không còn động tĩnh, họ tiếp tục đi về phía trước.

Đi được một lúc, tiếng gầm lại vang lên, đúng là phiền phức. "Bọn chúng đang chơi trò gì với mình vậy, sao cứ lúc đến lúc không thế này?

Thôi kệ, chúng ta đừng quan tâm đến chúng nữa." "Tiếp tục tiến lên, nếu chúng thật sự đến, tao không tin súng trong tay chúng ta không trị được chúng." Chẳng biết đã đi bao lâu, mấy người họ mới ra khỏi nơi đó!

Chỉ là khi nhìn thấy lại ánh sáng, họ đột nhiên cảm thấy có chút không quen...

Chu Tiểu Di và mọi người quan sát kỹ nơi này một lượt, tạm thời không có nguy hiểm.

May mắn là những chuyện tiếp theo dường như trở nên thuận lợi hơn hẳn!

Họ không còn gặp phải chuyện gì kỳ quái nữa, ngay cả tiếng gầm rống cũng không nghe thấy!

Khi bước ra khỏi nơi này, họ mới phát hiện mình đã tiến vào một địa điểm khác.

Có thể nói là rơi vào một vòng lặp vô tận, thật sự rất thú vị. "Cậu

có thấy chỗ này hơi kỳ quái không, nhưng tạm thời không nói được là lạ ở đâu." "Nơi này tuy sáng sủa nhưng lại cho tôi cảm giác rất tệ, còn đáng sợ hơn cả nơi vừa rồi," Chu Tiểu Di có cảm giác như vậy, và khi cô nói ra, những người khác cũng tán thành gật đầu.

Họ cũng có cảm giác tương tự, như thể có một áp lực vô hình nào đó ở đây, nhưng họ cũng không rõ là do tác động tâm lý hay thật sự có nguy hiểm.

Cả nhóm quan sát xung quanh một vòng, tạm thời cũng không phát hiện nguồn nguy hiểm nào. "Ha ha ha, không ngờ các ngươi cũng có bản lĩnh, lại tìm được đến tận nơi này.

Nếu đã đến rồi thì ở lại đây đi, đừng bao giờ nghĩ đến chuyện ra ngoài nữa." Giọng nói này họ rất quen, chẳng phải là giọng của người phụ nữ lúc nãy sao?

Xem ra việc họ đến được đây, cả quãng đường này đều do người phụ nữ đó sắp đặt.

Không ngờ cô ta lại có tâm tư như vậy.

Nhưng cả nhóm cũng không hề hoảng sợ, chẳng qua chỉ là một trận chiến mà thôi, vì vậy họ nhanh chóng bình tĩnh lại.

Khi nhìn rõ người phụ nữ đó, họ thấy dung mạo của cô ta đã khác so với lúc trước, dường như cô ta đang dần lộ nguyên hình nhưng vẫn cố giữ lại khuôn mặt con người.

Trông bộ dạng bây giờ thật sự có chút đáng sợ. "Đây là địa bàn của ta, các ngươi đã đến đây rồi thì ta không định tha cho các ngươi đâu, đừng có giãy giụa vô ích nữa." "Các ngươi không ngây thơ đến mức nghĩ rằng có thể rời khỏi đây chứ?

Đúng là ngu xuẩn, nơi này chính là nơi dành riêng cho các ngươi." "Nếu đã vậy, các ngươi hãy bị nhốt ở đây vĩnh viễn đi, đừng mơ

tưởng đến việc rời khỏi nơi này." Nghe những lời này, Chu Tiểu Di và mọi người cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Xem ra đối đầu với cô ta là không thể tránh khỏi.

Họ cũng không ngốc, thà xem trực tiếp xem người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì.

Sau đó, họ thấy người phụ nữ đó không biết từ đâu triệu hồi ra vô số con nhện!

Trong phút chốc, cả hang động bị đủ loại nhện bao vây.

Nhìn thấy những thứ ghê tởm như vậy, quả thực khiến người ta sởn gai ốc!

Chương 1118

Cũng không biết từ đâu mà ra nhiều nhện như vậy. "Má ơi, cái quái gì thế này?

Sao mà ghê tởm vậy?

Thôi, chúng ta mau rời khỏi đây thôi, nhiều nhện thế này thì đối phó kiểu gì." 【Hahaha, không biết mọi người có để ý không, tôi phát hiện Vương Khải Toàn mỗi lần căng thẳng là miệng lại líu lưỡi.】 【Đúng như lúc nãy và bây giờ luôn, trước đây tôi cứ tưởng cậu ta chỉ giả vờ hài hước, giờ mới biết là cậu ta đang căng thẳng thật.】 【Nhưng mà cảnh tượng này, đổi lại là người bình thường thì ai mà không căng thẳng chứ.】 ...

Khán giả vẫn tiếp tục spam bình luận. 【Vãi chưởng~ nhiều nhện thế này cũng đáng sợ thật, nói chung là tôi sợ.】 【Đúng vậy, không biết từ đâu ra mà nhiều nhện thế, thật sự rất đáng sợ.】 【Hơn nữa còn do người phụ nữ kia triệu hồi ra, tôi còn nghi đám nhện này có khi cũng là do bà ta biến thành.】 "Còn đứng ngây ra đó làm gì, lấy súng phun lửa ra, phun thẳng vào đám nhện này, không tin là chúng nó mình đồng da sắt," ngay khi cả nhóm còn đang hoang mang, câu nói của Chu Tiểu Di đã thức tỉnh họ.

Đúng vậy, tại sao họ lại phải sợ hãi chứ?

Trong tay họ có bao nhiêu vũ khí lợi hại, họ lập tức lấy súng phun lửa ra, phun thẳng vào đám nhện.

Quả nhiên có tác dụng, đám nhện lập tức bị thiêu chín, nhưng với số lượng nhiều như vậy, họ cũng không thể phun mãi được.

Chu Tiểu Di và Diệp Phàm nhìn tình hình, cô bảo hai người kia cầm cự.

Cô lục lọi trong ba lô một lúc mới tìm ra một cái chai nhỏ, không biết bên trong là thứ gì.

Chu Tiểu Di đổ thẳng xuống đất.

Ở những nơi chất lỏng rơi xuống, đám nhện lập tức lùi xa ba thước.

Đây vốn là thứ chuyên dùng để đối phó với rắn rết côn trùng, không ngờ lúc này lại phát huy tác dụng. "Hừ, không lẽ các ngươi thật sự nghĩ rằng chúng ta ở đây rồi thì sẽ bị các ngươi khống chế sao?

Ngu ngốc," Vương Khải Toàn đắc ý nói. "Bây giờ đừng mong chúng ta sẽ yên ổn mà qua được.

Nếu các ngươi ngoan ngoãn rời đi bây giờ thì vẫn còn kịp." Tuy nhiên, đám nhện chỉ lùi lại một lúc rồi lại định tấn công từ hướng khác.

Chu Tiểu Di lập tức rắc thứ đó thành một vòng tròn quanh chỗ họ đứng, tạm thời bảo vệ cả ba người bên trong.

Quả nhiên đám nhện không dám lại gần. "Rốt cuộc là chuyện gì vậy, đó là thứ gì mà các ngươi lại sợ?

Mau tấn công cho ta, nếu còn không qua đó..." "...thì các ngươi đừng hòng có thức ăn nữa.

Thức ăn của các ngươi là do ta vất vả tìm về đấy." "Bây giờ những món ăn tươi ngon đang ở ngay trước mặt, nếu bỏ cuộc lúc này thì sẽ không bao giờ có nữa đâu." 【Người phụ nữ này đang lẩm bẩm cái gì vậy?

Bà ta nói thức ăn?

Không lẽ đám nhện này ăn thịt người sao?】 【Nếu vậy thì kinh khủng quá, nhện mà ăn thịt người, nghĩ thôi đã thấy sợ rồi.】 【Tôi

cũng là lần đầu nghe thấy chuyện này, trước giờ chưa từng nghe nói, nhưng bây giờ ai có thể cho tôi biết...】【...rốt cuộc nhện ăn cái gì?

Tôi vẫn luôn thắc mắc vấn đề này, nhưng dường như không ai có thể cho tôi câu trả lời.】 Chuyện này lập tức dấy lên một cuộc thảo luận sôi nổi!

Họ đều rất tò mò, rốt cuộc nhện ăn những gì.

Vương Khải Toàn cảm thấy mình đang bị hành hạ, như muốn bị làm cho kiệt sức hoặc dọa cho chết khiếp.

Nhưng bên Chu Tiểu Di lại có thứ bảo vệ, nên đám nhện không dám tiếp cận!

Họ tạm thời được an toàn.

Chương 1119

Tuy nhiên, bị bao vây bởi một đám nhện ghê tởm như vậy cũng không thể gọi là an toàn!

Vì vậy, họ dùng súng phun lửa thiêu rụi một đống lớn.

Nhưng điều này cũng không giúp họ rời khỏi đây được!

Xem ra vấn đề vẫn phải giải quyết từ gốc!...

Đám nhện xung quanh họ chắc chắn là do người phụ nữ kia triệu hồi.

Nếu đã vậy, thì hãy bắt đầu từ chính cô ta!

Chu Tiểu Di nhân lúc người phụ nữ không chú ý, liền cầm súng phun lửa phun thẳng về phía cô ta.

Người phụ nữ hét lên một tiếng thảm thiết rồi biến mất tại chỗ!

Không đúng!

Cô ta không biến mất!

Chỉ là lớp da người mà cô ta khoác lên tạm thời bị thiêu rụi!

Cô ta lộ nguyên hình là một con hồ ly.

Sau đó, nó lập tức bỏ chạy!

Nhưng sau khi người phụ nữ chạy đi, cửa động vẫn bịt kín!

Hơn nữa đám nhện vẫn còn đó.

Nhưng không có sự tồn tại của người phụ nữ, đám nhện cũng không còn liên tục bò về phía họ nữa!

Dùng súng phun lửa tiêu diệt phần lớn đám nhện xong, họ mới thở phào nhẹ nhõm. "Cuối cùng cũng kết thúc.

Trước đây tôi chẳng sợ mấy con vật nhỏ này, nhưng không ngờ một lúc xuất hiện nhiều như vậy, cũng đáng sợ thật." "Tôi sắp mắc chứng sợ lỗ rồi đây này, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.

Lúc nãy người phụ nữ kia chạy trốn, cô ta đã nhảy từ đây xuống!" "Công tắc chắc chắn ở chỗ này, hoặc là cửa cũng ở đây," Vương Khải Toàn la lên.

Chu Tiểu Di và mọi người đi qua đó, phát hiện quả thực có mấy tấm ván sàn trông hơi khác lạ.

Họ dùng sức giẫm mạnh xuống, quả nhiên một cánh cửa mở ra.

Nơi bên trong hoàn toàn khác với bên ngoài!

Hơn nữa, họ phát hiện ở đây có rất nhiều hòm!

Khi mở những chiếc hòm đó ra, họ nhìn thấy vô số vàng bạc châu báu.

Họ có chút kỳ lạ, tại sao ở đây lại có nhiều vàng bạc châu báu như vậy?

Mà nơi này lại không có quan tài nào!

Vừa nhìn đã biết không phải đồ tùy táng.

Cho dù là vậy, cũng không thể ở nơi này được!

Sau một hồi suy đoán, họ cho rằng có lẽ con hồ ly đã thu thập tất cả vàng bạc châu báu và cất giấu ở đây!

Chương 1120

Thật không ngờ con vật đó lại thu thập tất cả những thứ này để sử dụng cho riêng mình!

Xem ra nó thật sự đang dần dần học cách làm người!

Biết đâu vài năm nữa, sau khi nó có thể duy trì được nguyên hình, nó sẽ chạy ra thế giới bên ngoài để sống. "Thật thú vị, bộ dạng của nó bây giờ làm tôi nhớ đến rất nhiều yêu quái ngày xưa, chúng thực ra cũng như vậy." "Nói chung là hơi phức tạp, không biết nên nói thế nào.

Với tình hình hiện tại, dường như cũng không có quá nhiều chuyện cần chúng ta đi chứng thực nữa." "Con hồ ly này tự mình tu luyện thành tinh ở đây, nhưng tôi cứ có cảm giác hẳn là có thứ gì đó đã cho nó sức mạnh." Ngay khi Vương Khải Toàn còn đang cảm khái, Chu Tiểu Di đã phát hiện ra một ngăn bí mật trên tường!

Cô nhẹ nhàng ấn vào.

Lại một cánh cửa nữa xuất hiện trước mặt họ, và cánh cửa này có chút khác biệt so với những cánh cửa họ từng thấy.

Cánh cửa này làm bằng đá!

Nhưng nó lại mở ra bằng cách trượt sang hai bên!

Sau cửa đá còn có mấy bậc thang.

Họ trèo vào xem thử!

Ngay lúc này!

Vút một tiếng!

Ánh đèn đột nhiên sáng bừng lên! "Lại là loại đuốc cảm ứng, cứ

có người đến là tự sáng lên sao." "Cứ như đang chào đón chúng ta vậy.

Nếu đã thế, chúng ta mau vào xem bên trong có gì đi?

Tôi nóng lòng muốn xem lắm rồi." Cứ như vậy, mấy người họ vội vã đi về phía trước.

Chỉ là đi được một lúc!

Họ lại nhìn thấy một cảnh tượng khác...

Chu Tiểu Di và mọi người thấy nơi này được xây dựng rất cao lớn và hoành tráng!

Có rất nhiều hốc động nhỏ, bên trong mỗi hốc động đều đặt một tấm bài vị.

Trông có vẻ hơi giống một lăng mộ tế tự thời cổ đại!

Điều này khiến họ không khỏi nghi ngờ, lẽ nào đây thật sự là lăng mộ tế tự sao? "Nơi này xây dựng thật thú vị, rất hiếm khi thấy có nhiều hốc động nhỏ rồi còn đặt bài vị thế này, chúng ta qua xem trên bài vị viết chữ gì đi." 【Cảnh này hoành tráng quá đi, nếu mà quay thành phim truyền hình, tôi có thể tưởng tượng được chất lượng của nó rồi.

Chắc chắn là một cú máy quay lia dài, rồi cảnh toàn hiện ra.】 【Vừa nhìn thấy nơi này đã cảm thấy vừa hùng vĩ vừa bi tráng.

Tóm lại là nó làm tôi nhớ đến những vị tướng quân trong thơ cổ, vì đất nước mà nguyện hiến dâng sinh mệnh của mình.】 【Đúng vậy, đúng vậy, chị gái lầu trên, tôi cũng có suy nghĩ giống bạn.

Tôi cũng thấy nơi này thật sự quá hùng vĩ, cứ như mình đang thật sự ở đó vậy.】 【Nói chung là vừa tò mò không biết đây là đâu, nhưng lại cảm thấy mọi thứ dường như đều hợp lý một cách kỳ lạ.】

Chu Tiểu Di và mọi người thực ra cũng có cảm nhận tương tự!

Họ đi qua đó xem kỹ!

Những bài vị ở tầng thấp, chữ viết trên đó họ vẫn có thể đọc hiểu được!

Không quá phức tạp!

Chương 1121

Sau khi xem một vòng, họ xác định đây đều là những danh tướng rất nổi tiếng thời đó.

Xem ra họ đã đoán đúng, đây chính là lăng mộ của những binh sĩ đã hy sinh. "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nơi chúng ta đến lại là nơi đặt bia mộ của những binh sĩ này sao?" "Vậy những cái ở trên kia chắc cũng vậy nhỉ, nhưng với tình hình hiện tại, chúng ta muốn leo lên xem cũng không thể." Chu Tiểu Di và mọi người còn đang nghĩ liệu có phải phân chia theo cấp bậc hay không, nhưng sau khi nghĩ lại thấy không lên được, đành phải ngoan ngoãn đi dạo một vòng ở dưới.

Tuy nhiên, Vương Khải Toàn lại bị một thứ ở chính giữa thu hút.

Đó là một cái bàn tròn.

Nó trông giống một cái bàn, nhưng anh ta cảm thấy chắc chắn không đơn giản như vậy.

Anh ta đi qua, phát hiện cái bàn tròn chỉ đứng trơ trọi ở đó, chẳng có gì kỳ lạ.

Vương Khải Toàn cũng chẳng nghĩ nhiều, anh ta đẩy thử một cái, tiếng "loảng xoảng" vang lên khiến anh ta hồn bay phách lạc.

Hai người còn lại tự nhiên cũng nghe thấy động tĩnh.

Quay đầu lại thì thấy Vương Khải Toàn đang đứng đó lúng túng, trước mặt anh ta là một cái bàn tròn đã vỡ tan tành.

Nó trông giống một cái bàn đá, nhưng lại không hoàn toàn giống.

Ánh mắt của hai người kia rất phức tạp, Vương Khải Toàn lấy

đâu ra sức mạnh lớn như vậy? "Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó, chuyện này không liên quan gì đến tôi cả, tôi cũng không biết tại sao tự dưng nó lại biến thành thế này," Vương Khải Toàn cảm thấy mình có giải thích bao nhiêu cũng vô dụng!

Hai người kia nhìn anh ta bằng ánh mắt đó, rõ ràng là đang nghĩ anh ta làm thế nào mà biến nơi này thành bộ dạng đổ nát như vậy!

Thực ra anh ta cũng rất tò mò, tại sao lại biến thành thế này?

Cuối cùng, trong sự bất đắc dĩ, không còn cách nào khác, họ đành không nói gì nữa!

Dù sao thì mọi chuyện rồi cũng sẽ diễn ra theo ý muốn của nó...

Anh ta vốn nghĩ rằng tảng đá này vỡ rồi chắc cũng không ảnh hưởng gì.

Nào ngờ đúng lúc này, họ thấy bài vị trong các hốc động đột nhiên tự động bay lượn.

Cảnh tượng này quả thực có chút đáng sợ.

Mấy người họ vội vàng tụ lại với nhau, đứng ở chính giữa nhìn những tấm bài vị bay tới bay lui một cách khó hiểu.

Một lúc lâu sau, chúng cuối cùng cũng dừng lại.

Họ còn tưởng mình bị ảo giác, nhưng khi lại gần xem kỹ, họ phát hiện vị trí của chúng đã thực sự bị thay đổi.

Phát hiện này khiến họ có chút kinh hãi.

Tất cả mọi người đều đứng sững, nhìn mọi thứ trước mắt!

Họ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng điều duy nhất họ có thể làm bây giờ là kiểm tra kỹ những tấm bài vị này xem có thể cho họ gợi ý gì không!

Sau khi xem một vòng, họ phát hiện chúng đã được sắp xếp lại.

Hơn nữa, những tấm bài vị này dường như muốn họ giải một câu đố!

Mỗi chữ đều không giống nhau, nhưng khi ghép lại thì nét chữ lại có phần tương tự.

Chương 1122

【Cả nhà ơi, mọi người có thấy cảnh này quen quen không, cứ như là bắt họ phải thoát khỏi một mật thất vậy.

Có khả năng đây cũng là một màn chơi mật thất.】【Bởi vì tôi phát hiện mỗi khi họ vào một nơi nào đó, đều phải tìm mọi cách để rời đi, vậy thì có khác gì trò chơi mật thất mà chúng ta hay chơi đâu.】【Không khác gì cả, thực ra tôi cũng định nói vậy, nhưng chị gái này đã nói trước rồi.

Nên tôi cảm thấy thật sự rất kỳ lạ, không biết phải hình dung thế nào.】【Nhưng với tình hình hiện tại thì cũng khá ổn.

Nếu thật sự là vậy, chúng ta có thể chăm chú xem tiếp.】【Tiếp theo họ sẽ phải giải câu đố gì đây, không lẽ là một bài thơ à?

Nếu thật vậy thì thú vị quá?】【Chẳng hiểu sao tự dưng lại thấy câu nói của bạn sẽ thành sự thật.

Tôi thả tim cho bạn trước nhé, lúc đó mà đúng thật thì nhớ là có công của tôi đó nha chị gái.】Ngay khi các fan còn đang bàn luận vui vẻ!

Đám anti-fan lại xuất hiện, chúng bắt đầu châm chọc.

Không biết đám người này đang vui vẻ cái gì, cứ như thể chính họ đã bước vào thế giới đó vậy!

Thực tế trong thế giới đó chỉ có mấy kẻ lừa đảo đang vùng vẫy mà thôi.

Sau đó, đám anti-fan này lại bị mọi người chửi cho xám mặt bỏ đi, không dám nói thêm gì nữa.

Bên phía Chu Tiểu Di tự nhiên cũng phát hiện có điều không ổn!

Họ lại xem xét kỹ hơn, phát hiện quả thật có khả năng chúng được ghép thành một câu nói. "Chuyện này khó tin quá, nếu thật sự ghép thành một câu nói, lẽ nào là đang cảnh báo chúng ta không nên đi tiếp?" "Chúng ta mau rời khỏi đây thôi.

Nếu thật sự là vậy thì tôi thấy cũng khá thú vị, các vị tổ tiên cũng hài hước quá nhỉ." "Nhưng đây không phải là những tấm bài vị sao?

Nếu là bài vị thật thì tại sao lại xảy ra chuyện như vậy?" Vương Khải Toàn cảm thấy quá kỳ lạ!

Chu Tiểu Di cũng vậy!

Thế là họ lại nghiên cứu kỹ hơn!

Họ nghĩ rằng có thể chúng sẽ bay lên một lần nữa.

Tuy nhiên, dù họ đã thử mọi cách, vẫn không có gì thay đổi!

Xem ra bây giờ chỉ có thể dựa vào những thứ này...

Lúc này, Chu Tiểu Di ngẩng đầu lên nhìn.

Cô phát hiện những chữ này có chút không đúng!

Chúng không giống như đang ghép thành một bài thơ cổ!

Nhưng nhìn kỹ lại thì có chút giống! "Tôi biết rồi, nó chắc là sắp xếp theo thứ tự.

Mọi người mau xem hàng thứ nhất, dòng thứ hai bên kia viết gì đi." Dưới sự chỉ huy của Chu Tiểu Di, họ cẩn thận xem xét mọi thứ xung quanh!

Rất nhanh, họ đã phát hiện ra điều khác thường.

Bởi vì họ nhận ra tất cả những chữ này, khi ghép lại với nhau sẽ tạo thành một câu thơ!

Đó chính là: "Tướng sĩ trẻ đi già mới về".

Ý nghĩa của nó là, thời gian họ chinh chiến thực sự quá dài!

Chương 1123

Mấy người nghe xong câu này đều im lặng.

Tuy đây không phải là một bài thơ hoàn chỉnh, nhưng cũng là một câu nói đầy ý nghĩa!

Họ biết rằng nó đại diện cho sự gian khổ của các tướng sĩ. 【Chị gái kia ơi, tôi biết ngay chắc chắn sẽ là một câu nói mà.

Bạn nói không sai, tuy bạn đoán là một bài thơ, nhưng câu nói này và một bài thơ thì có gì khác biệt đâu chứ?】【Thật sự đã nói lên sự gian khổ của biết bao người, và nó cũng chứa đựng biết bao nỗi lưu luyến không nỡ của họ.】【Chính vì có những người này, nên mới có được thời thịnh thế như bây giờ.

Nếu mọi người có thể nghiêm túc một chút thì cũng không đến nỗi biến thành như hiện tại.】【Bây giờ tôi thật sự rất hối hận, nhưng cũng không biết phải diễn tả cái tâm trạng hối hận của mình bây giờ như thế nào.】【Đúng vậy, chúng ta có được cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn như hôm nay là vì có người đã thay chúng ta gánh vác.】【Sớm biết tổ tiên của chúng ta sống gian khổ như vậy, chúng ta nên trân trọng tất cả những gì mình đang có.

Có lẽ đây chính là điều mà thời nay gọi là đừng hao mòn tinh thần.】Mọi người đều cảm thấy chuyện này thực sự rất có ý nghĩa!

Nếu đã vậy!

Họ cũng không nói thêm gì nữa.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, mọi người đều tương tác khá vui vẻ!

Và cũng không có anti-fan nào xuất hiện để nói linh tinh nữa.

Bên phía Chu Tiểu Di cũng rất nhanh phát hiện ra một câu nói khác, cũng là để miêu tả sự vất vả của các tướng sĩ!

Sau khi Chu Tiểu Di và mọi người đọc hết tất cả, cánh cửa đi ra đột nhiên mở ra!

Họ cũng không ngờ rằng chỉ cần đọc hết tất cả những câu nói đó là có thể mở được cánh cửa này!

Họ có chút tò mò.

Tổ tiên rốt cuộc muốn để lại cho họ bí mật gì!

Hay nói cách khác, tổ tiên có ý gì? "Tôi nghĩ rằng dù tổ tiên có ý gì đi nữa, chắc hẳn là muốn chúng ta hiểu được rằng thế hệ trước đã gian khổ đến nhường nào." "Muốn chúng ta trân trọng cuộc sống hiện tại.

Bây giờ rất nhiều người không biết trân trọng cuộc sống của mình." "Bây giờ nhiều người cảm thấy cuộc sống quá khổ cực, nhưng điều họ không biết là, thực ra những vị tổ tiên kia mới là người sống gian khổ nhất." "Đây cũng là lý do tại sao mọi người có thể duy trì được cuộc sống ấm no như hiện tại." "Đương nhiên, tôi cũng biết trên thế giới vẫn còn rất nhiều người chưa có được cuộc sống ấm no, nhưng chúng ta vẫn phải nghiêm túc đối mặt với mỗi ngày trong cuộc sống của mình." Chu Tiểu Di và mọi người cũng không ngờ rằng!

Lần này mình lại vì những thứ dưới lòng đất mà có những suy ngẫm như vậy...

Trên đường đi, cả nhóm có vẻ hơi trầm mặc.

Họ nhanh chóng tiến vào khu vực tiếp theo, ở đây họ bắt gặp rất nhiều lông. "Trời, nơi này chắc chắn là chỗ con hồ ly kia sống, nó lại rụng nhiều lông thế này." "Đống lông này mà mang ra ngoài làm áo da chồn thì chắc chắn rất có giá trị.

Đương nhiên, tôi chỉ nói vậy thôi." "Mọi người vẫn nên trân trọng hệ sinh thái hiện tại.

Môi trường bây giờ đã tốt hơn rất nhiều, tuyệt đối đừng phá hoại môi trường sống của động vật, cũng đừng làm hại chúng," Vương Khải Toàn chỉ thuận miệng nói một câu, sau đó cảm thấy không ổn liền bổ sung ngay!

Thực ra Vương Khải Toàn nói cũng đúng.

Rất nhiều người bên ngoài cũng đồng tình với quan điểm của anh ta!

Tiếp theo, họ quan sát kỹ hơn.

Nơi này ngoài một đống lông ra, chẳng còn gì đặc biệt nữa!

Hơn nữa, ở đây có một cánh cửa đang mở, họ tiếp tục đi vào.

Chương 1124

Họ phát hiện ở đây có khắc mấy con hồ ly khổng lồ!

Giờ thì họ đã hiểu tại sao con hồ ly kia có thể sống đến ngày nay.

Nếu họ không đoán sai, ở triều đại đó, hồ ly hẳn là một tồn tại giống như thánh vật!

Nếu không thì cũng không thể được điêu khắc sống động và hùng vĩ đến vậy. "Các ngươi cuối cùng cũng đến, ta đã ở đây chờ các ngươi rất lâu rồi.

Trên đường đi, chắc hẳn các ngươi cũng đã thấy rất nhiều thứ." "Thấy được những gì tổ tiên các ngươi để lại, những thứ đã gây ra chiến tranh.

Đương nhiên, các ngươi cũng thấy đống lông hồ ly ta để lại." "Lúc đó có phải các ngươi đã cảm thán, nếu có thể mang ra ngoài làm quần áo thì tốt biết bao." "Nhưng rồi các ngươi vẫn bị những lời nói của tổ tiên ảnh hưởng ít nhiều, nên lương tâm trỗi dậy." "Không nói thêm gì nữa.

Khi các ngươi vừa đến đây, chỉ cảm thán rằng nó rất hùng vĩ, lẽ nào các ngươi không thắc mắc, tại sao ta lại được thờ phụng như thế này sao?" Họ còn chưa kịp lên tiếng, con hồ ly đã tự mình bước ra và nói!

Lần này, Chu Tiểu Di và mọi người không có phản ứng quá khích.

Cả nhóm chỉ đứng yên tại chỗ!

Họ đều muốn biết!

Con hồ ly này rốt cuộc còn có bí mật gì!

Hay nói cách khác là câu chuyện như thế nào.

Quả nhiên!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, con hồ ly dường như chìm vào hồi ức của chính mình!

Nó nhớ lại khi mình vừa mới sinh ra!

Nó được hết mực cưng chiều.

Nghe nói nó còn được một thần phụ nuôi dưỡng!

Đồ ăn cũng toàn là thứ tốt nhất.

Tuy nhiên, điều mà nó vẫn luôn không biết là!

Thức ăn của nó đều là những miếng thịt ngon nhất được cắt từ trên người người.

Lúc đó, con hồ ly chỉ cảm thấy vô cùng ngon miệng!

Dần dần, nó được nuôi dưỡng lớn lên!

Nó phát hiện ra mình dường như cũng dần có ý thức của con người!

Có lẽ là vì nó ăn quá nhiều đồ tốt.

Dù sao thì thiên sơn tuyết liên, nhân sâm ngàn năm và cả thịt người, tất cả đều là thức ăn của nó!

Dần dần~ nó bắt đầu nhận thức được.

Nó biết việc mình làm tàn nhẫn đến mức nào!

Cuối cùng, nó dứt khoát không nói gì nữa!

Trực tiếp biến thành bộ dạng bây giờ.

Chương 1125

"Vậy nói cách khác, bộ dạng hiện tại của ngươi, thật sự khiến người ta cảm thấy bi thương!" "Đương nhiên, cũng có thể là bộ dạng hiện tại của ngươi đã đi ngược lại với sơ tâm của mình." "Nếu ngươi là linh hồ, vậy ngươi nên đáp lại lời cầu xin của họ mới phải, tại sao ngươi lại ăn luôn cả linh hồn của họ?" Diệp Phàm cảm thấy mình thực sự không thể nghe tiếp được nữa, anh ta ngắt lời con hồ ly đang thao thao bất tuyệt, rồi trực tiếp phản bác lại.

Thế nhưng con hồ ly cũng trở nên điên cuồng và tự luyến!

Nó chưa bao giờ cho rằng mình trở thành bộ dạng hiện tại là do lỗi của bản thân.

Nó biến thành thế này, chẳng phải là do lũ người kia hay sao?

Nếu không phải vì bọn họ, mình tuyệt đối sẽ không gặp phải chuyện như vậy. "Ngươi sai rồi, hoàn toàn không phải như vậy.

Ngươi thật sự nghĩ rằng ngay từ đầu ta đã tự biết hút linh hồn sao?" "Là một vị Thiên sư trong quốc gia của bọn họ đã trực tiếp giúp ta hút linh hồn!" "Ông ta đã dạy ta cách ăn tươi nuốt sống linh hồn của những người này, còn dạy ta làm thế nào để trường mệnh trăm tuổi." "Thực ra ông ta nghiên cứu linh hồn là vì muốn để đế vương của họ khoác mãi một lớp da người, tiếp tục sống mãi không ngừng." "Nhưng ngươi cũng biết đấy, điều đó là không thể, vì người và động vật vẫn có sự khác biệt rất lớn." "Cho nên cuối cùng ông ta cũng thất bại.

Ban đầu ông ta nhốt ta ở nơi này, nghĩ rằng chỉ cần ta ở bên cạnh ông ta." "Thì dù có thế nào, ta cũng sẽ cam tâm tình nguyện biến thành bộ dạng như ông ta.

Điều ông ta không biết là, thực ra ta rất căm hận ông ta." "Tại sao ư?

Ta không thích bộ dạng đó của mình, và càng không thích khoác lớp da người của ông ta.

Cho nên sau khi ông ta chết, ta chẳng thèm để ý đến ông ta." "Vì vậy ta cứ sống ở đây, cho đến khi ta phát hiện ra cơ thể thứ hai, ta lại từ từ thử nghiệm." "Sau đó ta mới dần dần học được mọi thứ cần học, cuối cùng biến thành bộ dạng hiện tại, chắc các ngươi cũng đã thấy rồi." 【Trời ạ, không hiểu sao nữa, nghe thế này tôi lại thấy con hồ ly này cũng là một con vật nhỏ đáng thương.】 【Vốn là một con hồ ly bé nhỏ ngoan ngoãn, vậy mà lại bị nuôi dưỡng thành ra kỳ quái thế này, mà những người đó cũng biến thái quá đi.】 【Theo tôi thấy, tên Thiên sư biến thái đó rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ ông ta cũng muốn trường sinh bất lão sao?】 【Thời xưa, những người ở thời đại đó muốn trường sinh bất lão thì nhiều vô kể, dù sao họ cũng là tồn tại như đế vương mà.】 【Từ xưa đến nay, họ hưởng thụ vô tận đủ loại vinh hoa phú quý, họ tự cho rằng đó đã là sự hưởng thụ và đãi ngộ cao nhất, cho nên họ không bao giờ cầu tiến.】 【Họ muốn hủy diệt sự phát triển của nền văn minh xã hội này, nhưng sự phát triển của văn minh luôn được lịch sử ghi nhớ, đó cũng là lý do họ muốn trường sinh, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.】 Chu Tiểu Di và mọi người nghe xong cũng im lặng!

Hơn nữa, họ cũng cảm thấy con hồ ly này dường như không có lỗi gì cả!

Nhưng lỗi của nó không nằm ở đó.

Nếu nó đã ngoan ngoãn bị chôn ở nơi này, thì không nên khoác da của tất cả mọi người ở đây, ăn hết linh hồn của họ, rồi không nên đi trêu chọc những người sống ở bên ngoài nữa!

Sao nó có thể đi trêu chọc những người sống bên ngoài chứ?... "Ha ha ha, ngươi nghĩ ta muốn sao, nhưng con người một khi đã nếm được mùi vị tốt đẹp rồi thì sẽ không thể dừng tay được." "Loài người các ngươi là vậy, chúng ta động vật nào có khác gì." "Nói cho cùng, chẳng phải con người cũng tiến hóa từ động vật sao?" "Nếu đã như vậy, giữa chúng ta có gì khác biệt chứ." Con hồ ly tinh này vô cùng thông minh!

Hơn nữa, họ phát hiện ra khi đối phương nói chuyện, miệng vẫn luôn không mở.

Xem ra nó chỉ dùng bụng để nói!

Thật lợi hại!

Có thể dùng bụng để nói, lại còn có thể làm được đến mức này, thật sự không hề dễ dàng. "Cho nên chúng tôi cũng không truy cùng giết tận ngươi, chúng tôi chỉ muốn ngươi vĩnh viễn ở lại nơi này, sau này đừng bao giờ ra ngoài nữa, hãy trả lại mạng sống cho dân làng đi." "Hơn nữa, họ ở đây chẳng phải là để bảo vệ ngươi sao?

Họ cũng là hậu duệ của ngươi, vậy ngươi thật sự nỡ lòng nhìn những người từng thờ cúng ngươi cứ thế chết ở nơi này sao?" Khi Chu Tiểu Di nói những lời này, con hồ ly sững người một lúc, sau đó nó suy sụp nhảy từ một bức tượng này sang một bức tượng khác.

Trong phút chốc, nó không tìm được lời nào để phản bác Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di biết mình đã nói đúng. "Thì sao chứ?

Ta có cách nào đâu?

Chẳng phải ta làm tất cả cũng chỉ để được sống sao, lẽ nào ta phải hy sinh bản thân để thành toàn cho họ?" "Lẽ nào ngươi không thấy như vậy là quá ích kỷ sao, vậy thì có gì sai chứ?" "Chẳng qua là ta

muốn sống, rồi họ cũng muốn sống, thế là nảy sinh mâu thuẫn mà thôi." "Các ngươi không phải cũng muốn sống sao?

Nếu các ngươi không muốn sống!" "Tại sao lại phải liều mạng tạo ra nhiều cơ quan đến thế?" Chu Tiểu Di không thể phản bác được!

Bởi vì cô cảm thấy đối phương nói đúng!

Đúng vậy!

Chương 1126

Bọn họ đều đang liều mạng để được sống!

Điều đó có gì sai chứ?

Nếu đã như vậy, cô thật sự không tìm được lời nào để nói nữa!

Thế là mấy người đều im lặng!

Ngay cả bên phía hồ ly cũng không nói gì thêm.

Thôi thì coi như chuyện này chưa từng xảy ra, họ cũng không thảo luận về vấn đề này nữa. 【Chẳng biết có phải do tam quan của tôi lệch lạc không, mà tôi đột nhiên cảm thấy nó nói cũng có lý, con người sống trên đời này, ai mà không liều mạng để được sống chứ.】【Ngay cả động vật và thực vật, chúng cũng có quyền được sống.

Khi hồ ly nói câu đó, tôi đột nhiên cảm thấy hình như nó nói cũng đúng.】【Chị gái lầu trên, chắc không chỉ mình chị thấy đúng đâu, thực ra mọi người chúng ta chắc đều nghĩ vậy, thực sự giống như con hồ ly kia nói.】【Nó muốn sống thì có gì sai, ai cũng muốn sống, cho nên chúng ta căn bản không có quyền phán xét bất kỳ ai, càng không có lý do gì để nói ai sai.】【Cho nên tình hình bây giờ thật sự rất phức tạp, đây cũng là vấn đề nan giải lớn nhất mà tôi thấy chị Chu và mọi người gặp phải từ trước đến nay.

Nhìn bộ dạng của chị Chu bây giờ, chắc cũng khó xử lắm.】 Chu Tiểu Di và mọi người quả thực có chút khó xử, họ cũng không biết tại sao mọi chuyện lại phát triển thành ra thế này.

Nhưng cô biết mọi việc rồi sẽ tiến triển theo hướng mà họ đã định!

Vì vậy cô cũng không cần phải lo lắng nhiều nữa.

Cô biết con hồ ly có thể nói ra những lời như vậy, bản tính của nó chắc cũng không xấu xa đến mức nào, Chu Tiểu Di thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra họ không cần phải truy cùng giết tận con hồ ly này, và con hồ ly cũng không cần phải làm hại dân làng nữa... "Ha ha ha, xem các ngươi sợ hãi kìa.

Đúng vậy, ta muốn sống, nhưng bây giờ ta đã nghĩ thông suốt rồi." "Thay vì sống cô đơn lẻ loi như vậy, chi bằng cứ từ từ chờ đợi tử thần đến.

Tuy quá trình này rất đáng sợ, nhưng loài người các ngươi chẳng phải cũng vậy sao?" "Vốn biết sinh lão bệnh tử là lẽ thường, nhưng các ngươi vẫn ăn uống vui vẻ mỗi ngày đó thôi." "Cho nên sau này ta sẽ ở lại đây, không ra ngoài nữa.

Các ngươi đi đi, lần này ta tuyệt đối không lừa các ngươi, tất cả những gì ta nói đều là sự thật." "Hơn nữa, nơi này cũng không có thứ các ngươi muốn.

Coi như có đi nữa, thì cũng nể mặt ta mà rời đi đi.

Nơi các ngươi muốn đến là Vân Thiên Cung, không phải ở đây." Nghe đến đây, mấy người Chu Tiểu Di nhìn nhau, sau đó trịnh trọng nói lời từ biệt với con hồ ly rồi rời đi.

Nhìn những bức tượng cao lớn uy mãnh sống động như thật, trong lòng họ không khỏi cảm khái!

Thật không ngờ có một ngày, mình cũng sẽ trải qua chuyện như thế này!

Tóm lại, tâm trạng vô cùng phức tạp. "Cảm ơn ngươi đã có thể thấu hiểu cho mọi người.

Thật ra mọi người cũng rất hiểu cho ngươi, nhưng ngươi phải

biết." "Không phải ai cũng hy vọng mọi chuyện đều được như ý.

Có lẽ ngay từ đầu tất cả chúng ta đã sai, nhưng biết sai thì sửa, ngươi nói có đúng không?" Trước khi rời đi, Chu Tiểu Di lại nói một câu khó hiểu như vậy!

Tuy có vẻ triết lý, nhưng cô biết con hồ ly nhất định có thể hiểu được.

Cuối cùng khi họ rời đi, không biết tại sao, dường như họ thấy trong mắt con hồ ly có lệ ngân ngấn!

Chặng đường cuối cùng là họ quay trở lại theo đường cũ.

Trên đường đi bình an vô sự, không có chuyện gì xảy ra!

Ngay cả những con quái vật kia cũng không xuất hiện nữa!

Chương 1127

Họ biết tất cả những điều này chắc hẳn đều có liên quan đến con hồ ly kia.

Xem ra con hồ ly đó thật sự là sinh vật từ thời đại ấy!

Nếu không thì họ cũng không thể dễ dàng rời khỏi nơi này như vậy.

Mấy ngày gần đây, dân làng sống trong cảnh nơm nớp lo sợ!

Họ không biết con hồ ly chuyên đi câu hồn đoạt phách kia có xuất hiện nữa không.

Họ cũng lo lắng sau khi Chu Tiểu Di và mọi người đi vào rồi, liệu có ra được không!

Khi Chu Tiểu Di và mọi người xuất hiện trở lại ở đầu làng, tất cả dân làng đều đổ ra chào đón!

Nhóm Chu Tiểu Di im lặng nhìn dân làng.

Dân làng trong lòng bất an!

Không lẽ nào?

Chẳng lẽ lần này lại để con hồ ly đó chạy thoát?

Vậy lần sau chẳng phải nó lại đến lấy mạng họ sao? "Mọi người yên tâm, lần này nó sẽ không xuất hiện nữa đâu, mọi người có thể sống cuộc sống yên bình của mình.

Nhưng sau này, đồ đạc ở Vân Đỉnh Thiên Cung và các nơi khác thì mọi người đừng lấy nữa, cứ an phận sống tốt ở đây đi." "Nếu thật sự không muốn tiếp tục sống ở đây nữa, có lẽ mọi người có thể rời khỏi nơi này.

Đã nhiều năm như vậy rồi, mọi người cũng không cần phải tiếp tục ở lại trong núi, sống cuộc sống cách biệt với thế giới bên ngoài.

Thế giới bên ngoài bây giờ tốt đẹp như vậy, mọi người nên ra ngoài xem thử." "Đừng để những đứa trẻ vô tội này cũng giống như mọi người, cả đời ở lại nơi này.

Chúng đáng được có một thế giới rộng lớn hơn." Chu Tiểu Di chậm rãi nói...

Các dân làng nghe Chu Tiểu Di nói vậy đều sững sờ!

Sau đó, trưởng làng cũng trịnh trọng gật đầu.

Thật ra chính phủ cũng luôn biết đến sự tồn tại của họ ở đây, cũng đã nhiều lần liên lạc, yêu cầu họ di dời ra ngoài.

Hơn nữa còn cung cấp chỗ ở miễn phí cho họ, nhưng họ không đồng ý.

Bây giờ sau khi trải qua những chuyện này, các dân làng tự nhiên cũng hiểu ra nhiều điều.

Thay vì ở lại nơi này sống cuộc sống mà họ tự cho là đủ đầy, chi bằng ra ngoài sống một cuộc sống tự do hơn.

Lần này, nhóm Chu Tiểu Di thật sự rời đi!

Và lần này khi họ đi, mặt trăng không còn kỳ quái nữa!

Bầu trời đầy sao, trông vô cùng đẹp đẽ. "Chẳng hiểu sao nữa, chúng ta đã xuống biết bao nhiêu ngôi mộ, nhưng lần này thật sự rất nặng nề, còn khiến tôi phải suy ngẫm rất nhiều vấn đề." "Thôi bỏ đi, bây giờ chúng ta hãy quên hết những chuyện trước đó, sang trang mới thôi." "Tiếp theo chúng ta sẽ lên đường đến một nơi khác, cũng không biết sẽ gặp phải chuyện gì nữa.

Nhưng chuyện của dân làng cuối cùng cũng có thể gác lại rồi."

Trong đêm tối, Vương Khải Toàn ngồi bên đống lửa, đột nhiên thốt lên một câu như vậy!

Sau đó cả ba người đều im lặng không nói gì.

Thực ra họ đều biết rõ!

Chương 1128

Trong lòng đối phương đang nghĩ gì!

Thực ra họ cũng có thể cảm nhận được sự khó chịu trong lòng!

Hoặc có thể nói là đủ loại cảm xúc không vui!

Nhưng họ cũng rất rõ, không phải cứ muốn giải quyết là có thể giải quyết được.

Có lẽ đó cũng là lý do tại sao mọi người lại trở nên như thế này.

Lúc này, bình luận trên livestream đã hoàn toàn bùng nổ! 【Giống như Vương Khải Toàn nói, thật ra sau khi ra ngoài, trong lòng mọi người ít nhiều đều có chút không quen.】 【Nếu không thì họ cũng không đến nỗi im lặng như vậy.

Cho nên tôi phải thừa nhận một câu, tam quan của chị Chu và mọi người thật sự rất vững.】 【Nếu là người khác thì đã bỏ cuộc rồi, nhưng bộ dạng bây giờ của chị Chu thật sự có chút khác so với bình thường.】 【Tôi đã không biết phải hình dung bộ dạng bây giờ của chị Chu như thế nào nữa.】 【Căn bản không cần hình dung, chị Chu từ trước đến nay vẫn luôn như vậy.

Nếu bạn không biết thì đừng nói bậy về chị Chu.】 【Chị ấy từ trước đến nay đều có nhân sinh quan của riêng mình, chị ấy cũng rất hiểu những đạo lý lớn, đồng thời chị ấy cũng rất rõ ràng không phải...】 【Đạo lý lớn nào cũng có thể khiến người ta được như ý nguyện, cho nên chị ấy cũng không ép buộc bất kỳ ai phải nghe theo mình.】 【Chị ấy cũng không ép buộc bất kỳ ai phải tung hô mình lên tận mây xanh, bởi vì chị Chu biết, chị ấy chỉ là một người bình thường mà thôi.】 【Chị gái này nói hay quá, đúng như bạn nói, chị Chu thật ra từ trước đến nay đều biết, mình chỉ là một người bình

thường.】【Chị ấy cũng có cảm xúc của người bình thường, cũng có những lúc yếu đuối và hoang mang, vì ở trong đây, tôi đã thấy chị ấy như vậy rất nhiều lần rồi.】【Cho nên bây giờ tôi không còn cảm thấy chị ấy là thần thánh nữa, chị ấy thật ra cũng giống như chúng ta, chỉ là chị ấy thông minh hơn và dũng cảm hơn chúng ta rất nhiều, cho nên tôi thật sự rất khâm phục chị ấy.】【Hu hu hu, chị Chu của tôi là tuyệt vời nhất, là người phụ nữ tốt nhất trên thế giới này.

Nếu đời này không có chị ấy, tôi nghĩ tôi cũng không thể đối mặt với một số chuyện được.】【Mọi người ơi, chính vì tôi thấy chị Chu dũng cảm như vậy.】【Cho nên tôi mới có dũng khí đứng lên, phản đối tất cả những bất công hiện nay.】【....】.....

Thực tế, Chu Tiểu Di và mọi người cũng không biết.

Vì hành động của họ và những lời nói của con hồ ly, đã khiến mọi người chìm vào suy tư.

Còn về phía Chu Tiểu Di, trời sáng hôm sau họ lại thu dọn hành lý và tiếp tục lên đường!

Họ phải đến một nơi mới!

Sau khi họ trèo non lội suối, cuối cùng cũng đến được một đỉnh núi!

Họ nhìn thấy hoàng hôn!

Thật lòng mà nói, bình minh đã thấy không ít, hoàng hôn cũng đã thấy không ít.

Nhưng khi họ đến đỉnh núi, họ chợt cảm thấy nơi này dường như có một cảm giác khác lạ. "Không ngờ có một ngày chúng ta lại ngủ đêm trên núi.

Đỉnh núi khác với dưới chân núi, gió khá lớn." "Nhưng yên tâm đi, thể trạng của mấy chúng ta, ở đây chắc chắn cũng sẽ không có chuyện

gì ngoài ý muốn, chỉ sợ..." "Trên núi không biết có chó sói, hổ báo gì không!" "Đợi đến ngày mai rồi từ ngọn núi này đi xuống xem sao.

Thật là kỳ lạ, chúng ta lại thật sự phải trèo non lội suối." Vương Khải Toàn nhìn vào vị trí hiện tại của họ và nói.

Thật ra Chu Tiểu Di và mọi người cũng cảm thấy khá kỳ lạ!

Nhưng sự việc đã bày ra trước mắt!

Họ đương nhiên cũng không dám nói thêm gì nữa.

Cứ như vậy, mấy người họ lại trải qua một đêm yên tĩnh!

Trên núi quả nhiên khác với những nơi khác.

Nửa đêm gió lạnh từng cơn!

Tuy không mang đến chuyện gì đáng sợ, nhưng Chu Tiểu Di vẫn cảm thấy không ổn.

Cô một mình cầm một khẩu súng lục, ra khỏi lều để kiểm tra tình hình!

Sau đó cô phát hiện gió thổi một cái, đống lửa họ đốt đã tắt ngấm.

Chương 1129

Đúng lúc này!

Cô dường như nhìn thấy một bóng đen!

Chu Tiểu Di vốn tưởng rằng mình đã quên mất bóng đen này.

Nhưng khi nó lại xuất hiện, Chu Tiểu DI lại nhớ ra mình đã thấy bóng đen này rất nhiều lần!

Tóc của đối phương vẫn dài như vậy.

Chu Tiểu Di cả đêm không ngủ!

Đến ngày hôm sau!

Khi Vương Khải Toàn và mọi người nhìn thấy cô, họ lại giật mình. "Sao cô lại không ngủ nữa vậy?

Bộ dạng bây giờ của cô khiến chúng tôi rất nghi ngờ, có phải cô thức đêm làm bài tập không thế." Chu Tiểu Di nghe Vương Khải Toàn nói câu này liền đảo mắt một cái!

Cô cũng không biết Vương Khải Toàn này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Sao lần nào cũng nghe được từ miệng hắn những lời linh tinh vớ vẩn vậy chứ?

Cô bây giờ thật ra chỉ đang lo lắng một số chuyện, không cần phải nói một cách đáng sợ như vậy. "Nếu cậu không biết nói chuyện, thì có thể chọn không nói gì cả.

Nếu cậu muốn sau này còn có thể nói chuyện." "Thì tốt nhất cậu nên ngậm miệng lại cho tôi, hoặc là ngoan ngoãn nói chuyện.

Nếu không, cậu không biết tôi sẽ đối phó với cậu như thế nào đâu." "Đúng rồi, tiếp theo chúng ta phải xuống núi, mọi người đều

phải cẩn thận.

Đường xuống núi chắc sẽ rất trơn." Vừa rồi nhân lúc hai người còn chưa tỉnh!

Chu Tiểu Di đã đi ra phía trước thăm dò.

Cô phát hiện phía trước thật sự rất trơn.

Cho nên họ muốn xuống núi vào buổi sáng sớm, thật sự rất nguy hiểm!

Thời gian tiếp theo, mấy người họ coi như tương đối bình tĩnh!

Cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt đáng sợ...

Nhưng rất nhanh, tình hình đúng như lời Chu Tiểu Di nói!

Con đường xuống núi của họ quả nhiên đầy rẫy nguy hiểm.

Con đường trên núi bắt đầu trở nên ngày càng dốc.

Hơn nữa, dưới chân còn phủ đầy rêu xanh, dẫm lên vô cùng ẩm ướt và trơn trượt!

Cho nên tiếp theo, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cũng không dám nói thêm gì nữa.

Họ đều đang rất nghiêm túc nhìn đường!

Khi đến dưới chân vách núi, họ mới phát hiện cả vách núi đều vô cùng tĩnh lặng!

Hơn nữa họ phát hiện, nơi này chính là một chân vách núi thực sự!

Chương 1130

Ở đây ngoài vách núi cheo leo ra, không còn thứ gì khác.

Càng kỳ lạ hơn là, họ phát hiện phía trước cũng có một ngọn núi lớn chắn đường, chẳng lẽ họ cũng phải trèo qua ngọn núi đó sao.

Nhưng họ nhìn ngọn núi đó, rồi lại nhìn ngọn núi họ vừa trèo xuống!

Hoàn toàn tạo thành một sự tương phản rõ rệt.

Ngọn núi trước mặt họ gần như thẳng đứng chín mươi độ!

Đây chẳng phải là muốn lấy mạng họ sao? "Yên tâm đi, đó không phải là lối ra thực sự.

Chúng ta phải đi dọc theo chân vách núi này.

Cho nên chân vách núi này rốt cuộc sâu bao nhiêu, không ai biết được." Chu Tiểu Di cũng không lừa họ, cô rất rõ tình hình hiện tại đối với họ, thật sự rất không lạc quan!

Nếu đã như vậy thì cứ đi thôi!

Thế nhưng họ đi mãi, đi mãi, lại phát hiện dù thế nào cũng không thể đi ra ngoài được!

Nơi này giống như một cái hang không đáy, căn bản không có điểm cuối!

Lúc đầu họ thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ.

Nơi này rốt cuộc có thể đi ra ngoài được không!

Hay là họ lại gặp phải quỷ đả tường?

Nhưng đây là một chuyện rất hoang đường!

Căn bản không thể xảy ra. "Cậu nói xem nếu không phải, thì rốt cuộc là chuyện gì chứ.

Tôi không tin là không có cách nào, tôi luôn cảm thấy nơi này kỳ lạ, không có thứ gì cả.

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân của mấy chúng ta thôi." "Chúng ta không lẽ phải đi cả đời sao?" "Tôi thậm chí còn nghi ngờ nơi này có phải là một cái hang không đáy không." Vương Khải Toàn bên này thật sự đã có chút không bình tĩnh được nữa!

Trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn tự cho rằng mình cũng đã thấy không ít sóng to gió lớn.

Nhưng cứ đi mãi như vậy, rõ ràng là đang làm hao tổn thời gian và tinh lực của họ!

Cho nên mọi người thật sự vô cùng không cam lòng. "Được rồi, la lối cái gì.

Tình hình hiện tại vẫn còn tốt chán.

So với những gì đã qua, đây đã là khá yên bình rồi." "Chẳng lẽ cậu hy vọng nhìn thấy thứ gì đó không nên thấy sao?" "Cho nên cậu tốt nhất nên ngậm miệng lại, nếu thật sự chọc phải thứ gì đó không hay." "Thì đến lúc đó cậu tự mình ở đây giải quyết.

Tiếp tục đi cho tôi, bớt nói nhảm đi." Vương Khải Toàn nghe Chu Tiểu Di nói vậy, chỉ có thể chậm rãi đi tiếp.

Đi được một lúc thì phát hiện dường như có chút khác biệt.

Bởi vì ngọn núi phía trước dường như đã thấp hơn!

Vương Khải Toàn vô cùng kích động!

Chương 1131

Chẳng lẽ thật sự sắp đi ra ngoài rồi sao?

Sau đó hắn chạy lên trước mấy bước, quả nhiên bị hắn đoán trúng!

Con đường núi phía trước thật sự đã có xu hướng thay đổi. "Thấy không, nơi đó chắc là nơi an toàn rồi, họ mau qua đó đi, chắc là có thể ra khỏi chỗ này." "Tôi chịu không nổi nữa rồi, không muốn tiếp tục nhìn thấy nhiều thứ như vậy nữa." Vương Khải Toàn vốn cảm thấy họ mới đến nơi này chưa được bao lâu!

Nhưng cũng không biết tại sao, cảm giác như họ đã ở đây rất lâu rồi!

Sau đó nhìn thấy con đường mới phía trước liền chạy như điên.

Khi họ ra khỏi nơi này, cuối cùng cũng hài lòng!

Vừa rồi nơi này toàn bộ đều bị núi chắn, không có một chút gió nào thổi qua.

Bây giờ đến vùng đất bằng phẳng này, gió mát từ bốn phương tám hướng thổi tới, khiến họ cảm thấy vô cùng vui sướng. "Vẫn là thích cảm giác mát mẻ này, vừa rồi ở nơi đó, giống như đi trên cầu Nại Hà vậy, thật sự quá áp lực." "Này, hai người sao không kích động chút nào vậy, chúng ta đi lâu như vậy mới ra được, tôi thậm chí đã quên cả thời gian rồi." "Hai người xem, mặt trời sắp lặn rồi, điều này nói lên cái gì, nói lên chúng ta đi thật sự rất lâu đó." "Hay là tối nay chúng ta ở lại đây một đêm đi, dù sao tôi cảm thấy tình hình hiện tại thật phức tạp." Vương Khải Toàn cũng không biết tại sao, từ khi gặp nhóm dân làng đó, hắn cảm thấy thật sự rất cạn lời.

Thậm chí có thể nói nhóm dân làng đó, họ thực ra cũng rất tham lam!

Cho nên mới tạo ra cảnh tượng hiện tại. "Này, hai người nói xem rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Gặp nhóm dân làng đó xong, tôi lại thấy khá là vô vị." Vương Khải Toàn đột nhiên bắt đầu hoài niệm về nhóm dân làng!

Chu Tiểu Di và Diệp Phàm nghe xong, bất đắc dĩ lắc đầu.

Cũng không biết Vương Khải Toàn đang nghĩ gì!

Họ cũng không nói tiếp nữa!

Một lúc sau!

Gió thổi bên cạnh họ suýt chút nữa đã thổi tắt đống lửa!

Mấy người cũng coi như cảnh giác!

Họ nhìn về phía gió thổi tới, một mảng tối đen, không có gì cả!

Cùng lúc đó, trong phòng livestream —— 【Bạn có phát hiện không?

Tôi thấy chị Chu và mọi người thật sự ngày càng bình thường rồi.

Nếu là trước đây gặp phải tình huống này, họ nhất định sẽ như chim sợ cành cong.】 【Sau đó lập tức rút súng chĩa vào nơi đó, nhưng lần này họ chỉ tùy ý nhìn qua, phát hiện không có gì.】 【Sau đó họ không có hành động gì nữa, cứ bình tĩnh ngồi nướng lửa.】 【Tôi cũng thấy vậy, nhưng hình như cũng không có gì sai, họ vốn dĩ đã khá lợi hại rồi mà.】 【Từ lúc đầu gặp chút chuyện nhỏ đã hoảng loạn đến bây giờ, nhưng bộ dạng này, thật sự cũng không dễ dàng gì.】 【Trên đường đi họ gặp đủ loại thứ kỳ quái, rồi lại gặp đủ loại chuyện kỳ lạ.】 【Đó chẳng phải là vì chị Chu của các người là một kẻ xui xẻo sao, nếu không phải vì cô ta, cũng sẽ không có nhiều

chuyện như vậy, các người thấy thế nào.】 Lũ anti-fan lại ra hoạt động, lúc này một chút động tĩnh cũng không có, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng lúc này lại đột nhiên nhảy ra, lũ anti-fan này, thật là, lúc nào cũng nói những lời công kích người khác. 【Ây da, ra là tiểu anti-fan lại ra gây họa rồi, đã nói mà, làm sao có chuyện tốt như vậy, ra là thật sự đã xảy ra chuyện này.】 【Tối nay chị Chu của chúng tôi cảm mạo, có liên quan gì đến các người không?

Chị Chu của chúng tôi từ trước đến nay chỉ làm những việc mình thích làm.】 【Lũ anti-fan các người nếu thật sự không vừa mắt, thì cút đi, có ai bắt các người ở lại đâu.】 Bình luận lúc này đã hoàn toàn bùng nổ.

Nhưng Chu Tiểu Di không hề để ý.

Dù sao mỗi lần lũ anti-fan này ra gây sự, các fan trung thành của cô đều có thể trực tiếp mắng bọn chúng cút đi.

Lần này cũng vậy!

Chương 1132

Không lâu sau, quả nhiên.

Trong phòng livestream không còn anti-fan nào lên tiếng nữa!

Bọn chúng đều bị các fan khác mắng cho cút rồi!...

Chu Tiểu Di và mọi người nhìn màn đêm tĩnh lặng.

Phát hiện xung quanh không có chuyện gì, lúc này mới thả lỏng.

Đơn giản nghỉ ngơi một đêm!

Ngày hôm sau trời vừa sáng!

Họ lại tiếp tục lên đường!

Lần này họ lại đến một vùng đầm lầy. "Chạy lung tung cái gì, không phải đã nói rồi sao?

Tình hình bây giờ rất nghiêm trọng, không biết thì đừng chạy lung tung, không thấy phía trước toàn là cỏ và bùn sao." "Không chừng cậu bất cẩn một cái là lọt thẳng xuống dưới đó.

Nếu thật sự rơi xuống, muốn vớt cậu lên cũng không được, mà cậu còn to con như vậy nữa." Chu Tiểu Di thấy Vương Khải Toàn định xông lên phía trước, liền trực tiếp khuyên can!

Nghe vậy, Vương Khải Toàn cuối cùng cũng ổn định lại.

Hắn nhìn một cái!

Quả nhiên đúng như lời Chu Tiểu Di nói!

Phía trước là một vùng đầm lầy rộng cả vạn mét.

Đương nhiên cũng không khoa trương đến vậy!

Nhưng đối với Vương Khải Toàn hắn mà nói thì chính là khoa

trương như vậy!

Bởi vì tình hình hiện tại, khiến họ cảm thấy chỉ cần Vương Khải Toàn rơi xuống, có khả năng sẽ không ra được nữa!

Nhưng cũng không thể cứ như vậy không đi qua!

Họ luôn phải xuyên qua vùng đầm lầy này. "Không ngờ lại có một vùng đầm lầy lớn như vậy, vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao để rời khỏi đây?" Diệp Phàm lại lấy bản đồ ra nghiên cứu một lúc!

Anh phát hiện trên bản đồ căn bản không có vùng đầm lầy này!

Thật kỳ lạ!

Chẳng lẽ là vì bản đồ này đã quá cũ rồi.

Có lẽ trước đây căn bản không có đầm lầy!

Nhưng bây giờ lại có?

Trước đây nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì họ không biết.

Nhưng bây giờ họ phải nghiên cứu là làm thế nào để rời khỏi đây. "Ở đây có nguy hiểm hay không không biết, nhưng tôi rất rõ, nếu lún vào đầm lầy thì chắc chắn sẽ chết!" "Cho nên hai người bây giờ tốt nhất là ngoan ngoãn đợi ở đây." Chu Tiểu Di sẽ không để Vương Khải Toàn và mọi người mạo hiểm đi qua!

Chương 1133

Cô phải một mình đi lên trước thăm dò.

Cô nhặt một hòn đá nhỏ ném qua!

Nhưng hòn đá ném quá xa, cô không nhìn rõ là chuyện gì!

Thế là cô lại trực tiếp ném một cành cây nhỏ!

Cành cây nhỏ đó một lúc sau liền chìm xuống.

Cô biết nơi này e rằng vô cùng nguy hiểm!

Muốn đi qua thật sự là vô cùng khó khăn. "Xem ra chúng ta thật sự gặp rắc rối rồi, nơi này một sớm một chiều không thể trực tiếp rời đi được!" "Nhưng hai người yên tâm, chỉ cần tôi còn ở đây, nhất định có thể đảm bảo an toàn cho hai người!" "Nhưng trước đó, xin hai người hãy ngoan ngoãn ở yên chỗ của mình." Vương Khải Toàn và Diệp Phàm trong lòng có chút khó chịu.

Hai người đàn ông to con lại bị một cô gái chê bai!

Đây quả thực là một sự sỉ nhục!

Nhưng họ cũng không thể không thừa nhận!

So với Chu Tiểu Di, mình thật sự quá yếu!

Cho nên bây giờ họ chỉ có thể ngoan ngoãn ở yên.

Cố gắng không gây thêm phiền phức cho Chu Tiểu Di!

Sau đó, Chu Tiểu Di bắt đầu nghiên cứu vùng đầm lầy trước mắt!

Cô phát hiện không xa có một bụi cây thấp.

Đi qua đó lại thấy trong bụi cây, lại còn có lẫn một ít tre!

Nhưng những cây tre này rất nhỏ!

Cô biết rồi!

Những cây tre này chắc chắn có tác dụng. "Quả nhiên là ở trong hoàn cảnh nào, thì có không khí đó.

Thật không ngờ, tôi lại có thể ở nơi này nhìn thấy nhiều cây tre nhỏ như vậy.

Xem ra tiếp theo chỉ có thể dựa vào các người rồi." Chu Tiểu Di nói một câu như vậy xong liền bắt đầu làm việc!

Cô chuẩn bị dùng dây thừng buộc những cây tre nhỏ này lại, sau đó làm thành một cái bè tre!

Nghe thấy động tĩnh, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cũng lập tức qua giúp.

Một lúc sau, họ đã làm xong hai cái bè tre đơn sơ.

Sở dĩ phải làm hai cái bè tre, chủ yếu là vì cân nhắc đến việc Vương Khải Toàn quá mập.

Nhìn hai cái bè tre đơn sơ này, ba người cảm thấy vô cùng hài lòng.

Ít nhất họ có thể lợi dụng hai cái bè tre này để vượt qua vùng đầm lầy trước mắt!...

Chu Tiểu Di là người đầu tiên thử độ nổi của chiếc bè tre.

Chương 1134

Cô phát hiện nó khá tốt, ít nhất khi cô đứng lên vẫn rất vững vàng! "Được rồi, tình hình ở đây quá phức tạp, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi.

Nếu không đi, thật sự sẽ gặp rắc rối." Chu Tiểu Di không biết tình hình hiện tại ra sao, nếu đã vậy thì cứ trực tiếp rời đi!

Họ bắt đầu chèo bè tre rời khỏi nơi này.

Chẳng biết đã qua bao lâu, họ quay đầu lại nhìn thì mới phát hiện ra khu đầm lầy này thực sự rất rộng.

May mà họ đã không bị lún thẳng xuống đó.

Tuy nhiên, ngay khi cả nhóm rời khỏi đầm lầy, định nhảy khỏi bè tre, Chu Tiểu Di và Diệp Phàm đang đi phía trước đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm thiết.

Khi hai người quay đầu lại, họ phát hiện ra chuyện không hay rồi!

Người gặp nạn chính là Vương Khải Toàn...

Hắn đã bị lún thẳng xuống đầm lầy!

Chuyện gì thế này???

Vừa nãy không phải Vương Khải Toàn cũng đứng ở chỗ giống họ sao?

Lúc này họ mới nhận ra, nơi đó cũng là đầm lầy.

Thấy Vương Khải Toàn bị lún xuống, họ muốn kéo hắn lại nhưng đã không kịp nữa!

Vốn dĩ Vương Khải Toàn đã nặng cân, giờ lại bị lún thẳng xuống!

Cả hai biết rằng nếu họ bước lên, họ cũng sẽ bị kéo theo.

Vì vậy, họ chỉ có thể bảo Vương Khải Toàn đừng động đậy, cứ yên tại chỗ.

Nhưng lúc đầu Vương Khải Toàn có chút hoảng loạn, hắn vẫn giãy giụa vài cái, rồi phát hiện càng giãy lại càng lún sâu hơn!

Lúc này Vương Khải Toàn mới ngoan ngoãn nghe lời, tạm thời giữ ổn định được cơ thể.

Chu Tiểu Di và Diệp Phàm xác nhận vị trí của mình an toàn rồi mới tính đến chuyện kéo Vương Khải Toàn lên. "Cậu đúng là đồ xui xẻo, tình hình bây giờ xem ra, chúng tôi muốn kéo cậu lên e là hơi khó khăn đấy." "Cậu cố gắng giữ yên nhé, lát nữa chúng tôi bảo cậu động thì hãy động." Vương Khải Toàn cũng biết mình thật sự rất xui xẻo!

Vốn dĩ họ sắp rời khỏi nơi này rồi!

Hắn cũng không biết tại sao chỗ mình đang đứng vẫn là đầm lầy nữa.

Giờ đây hắn nghĩ mãi không ra, chỉ có thể nghe theo lời Chu Tiểu Di, dùng dây thừng buộc vào một cái cây lớn để đảm bảo sợi dây đủ sức cho cả ba người bám vào.

Sau đó, cô mới bảo Vương Khải Toàn bắt đầu trèo lên.

Kết quả là sau một hồi giãy giụa, vẫn chẳng có tác dụng gì.

Thật sự hết cách!

Hai người chỉ đành bò qua, nằm rạp xuống bên cạnh Vương Khải Toàn, cố gắng giúp hắn làm tơi lớp bùn đất xung quanh.

Sau gần hai tiếng vật lộn, cuối cùng họ cũng cứu được Vương Khải Toàn ra ngoài!

Khi được cứu ra, Vương Khải Toàn cảm thấy hai chân mình đã tê

rần.

Chương 1135

Hắn có cảm giác như mình đã bị chôn sâu ở nơi đó rất lâu rồi. "Đúng là muốn lấy cái mạng già của tôi mà, may là vừa nãy tôi chưa bị lún xuống hoàn toàn, chứ nếu không thì chắc các cậu cũng chẳng còn thấy tôi nữa rồi." Ngay khi thấy Vương Khải Toàn bị lún xuống, cộng đồng mạng bên ngoài cũng bắt đầu lo lắng!

Họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tại sao Vương Khải Toàn đang yên đang lành lại rơi xuống như vậy?

Sau khi thấy hắn được cứu ra, họ cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mà Vương Khải Toàn không gặp chuyện gì bất trắc... 【Trời ạ, tình huống vừa rồi nguy hiểm quá, nếu không nhờ chị Chu và mọi người bình tĩnh, tôi cảm giác đã lún thẳng xuống luôn rồi.】【Anh ta mới rơi xuống có mấy giây mà đã bị ngập quá nửa người rồi, đầm lầy thật đáng sợ.】 Tình hình vừa rồi quả thật rất đáng sợ!

Bây giờ thấy Vương Khải Toàn đã an toàn, cộng đồng mạng cũng thở phào nhẹ nhõm, cứ như thể chính họ cũng vừa bị mắc kẹt trong đầm lầy, cảm giác tham gia vô cùng chân thực.

Họ thực sự cảm thấy mình chính là người bị lún xuống đó!

Đến lúc này, họ mới hoàn toàn thả lỏng.

Nhưng họ biết mọi chuyện không hề đơn giản như vậy!

Sau khi rời khỏi khu đầm lầy, Vương Khải Toàn nhìn lại mình, toàn thân không có chỗ nào sạch sẽ.

May là cách đó không xa có một con sông nhỏ!

Vương Khải Toàn bây giờ cũng đã cẩn thận hơn, trước khi xuống nước, hắn còn kiểm tra xem nước sông có thực sự an toàn không mới

dám xuống!

Chu Tiểu Di và những người khác thấy cảnh này cũng yên tâm phần nào. "Xem ra những chuyện xảy ra gần đây thật sự đã dọa hắn sợ mất mật rồi, bây giờ hắn đã biết phải xem xét an toàn trước." "Trước đây hắn chẳng bao giờ để ý đến mấy thứ này, nhưng bây giờ đã biết quan sát, chứng tỏ hắn đã bắt đầu quan tâm đến sự an toàn hơn." Chu Tiểu Di cũng không biết nên mừng hay nên lo.

Vương Khải Toàn đi theo cô lâu như vậy, bây giờ cuối cùng cũng có ý thức tự bảo vệ mình!

Như vậy cũng tốt, sau này sẽ bớt bị thương hơn.

Chứ mỗi lần hắn bị thương, cô thật sự không biết phải làm sao!

Cho nên tình hình hiện tại xem ra cũng là chuyện tốt.

Vương Khải Toàn xác định nơi này an toàn rồi mới xuống tắm rửa sạch sẽ.

Lúc lên bờ, hắn lạnh đến run cầm cập!

Cũng không hiểu tại sao.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, rõ ràng là trời nắng chang chang, nhưng nước sông bên dưới lại lạnh buốt!

Chu Tiểu Di và những người khác thấy sắc mặt hắn trắng bệch cũng cảm thấy có chút kỳ lạ. "Tôi không đùa đâu, nước trong sông lạnh kinh khủng, mọi người không tin thì có thể thử xem." "Tôi cũng không biết tại sao nữa, tự nhiên lại thành ra thế này." Thật lòng mà nói, Chu Tiểu Di và Diệp Phàm đều nghĩ rằng sở dĩ hắn ra nông nỗi này là do đang giả vờ.

Bởi vì họ có thể cảm nhận được trời đang rất nóng, hắn chỉ xuống sông một lát mà lại lạnh đến thế thì thật khó tin.

Đúng lúc này, họ nghiêm túc xuống sông thử chạm vào nước.

Vừa mới tiếp xúc với mặt nước, họ cũng giật nảy mình.

Nước lạnh đến thế thật!

Họ không hiểu tại sao nước sông lại như vậy.

Chương 1136

Nhưng Chu Tiểu Di rất nhanh đã hiểu ra.

Nếu cô không đoán sai, nước sông này có lẽ là do băng tan từ sông băng hội tụ lại, sau đó chảy từ dưới lòng đất ra nên mới lạnh như vậy. "Thì ra là vậy, nếu thế thì cũng có thể hiểu được.

Đã vậy, chúng ta quay lại xem hắn thế nào rồi." Dù bình thường họ rất hay chê bai Vương Khải Toàn, nhưng họ cũng biết rằng nếu không có hắn, không biết mọi chuyện sẽ ra sao...

Ba người họ trông có vẻ luôn lộn xộn, nhưng họ biết rằng giữa ba người, mỗi người đều có vai trò riêng.

Nếu phân công công việc một cách nghiêm túc, lĩnh vực sở trường của mỗi người hoàn toàn khác nhau.

Và nếu thật sự mất đi Vương Khải Toàn, họ cũng không thể đi đến được bước này!

Vì vậy, họ quay lại giúp Vương Khải Toàn nhóm lửa để hắn sưởi ấm.

Vương Khải Toàn ngồi bên đống lửa dưới trời nắng gắt, sưởi một lúc lâu mới hoàn hồn lại!

Thật chứ, vừa rồi suýt nữa thì chết cóng.

Hắn cũng không ngờ nước sông lại lạnh đến thế, thực ra lúc vừa nhảy xuống hắn đã hối hận rồi!

Nhưng bùn lầy từ đầm lầy dính đầy người, nếu không tắm sạch sẽ thì rất khó chịu!

Giờ đây hắn vẫn run rẩy, Diệp Phàm và Chu Tiểu Di thấy bộ dạng

này của hắn cũng thấy tội nghiệp. "Được rồi, cậu đừng nghĩ lung tung nữa, cứ ở yên đây nghỉ ngơi cho tốt là được, chúng tôi cũng không có yêu cầu gì nhiều." "Hơn nữa, cũng không có nguy hiểm gì, cũng không cần cậu làm gì cả, cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi.

Tôi đã xem xét xung quanh rồi, khu này tạm thời coi như an toàn, chưa có chuyện gì xảy ra." Chu Tiểu Di vừa quan sát kỹ lưỡng khu vực gần đó và không phát hiện điều gì bất thường.

Cô cũng cảm thấy nơi này chắc sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn, nên họ quyết định an toàn ở lại đây.

Một lúc sau, Vương Khải Toàn cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Khi nhìn mọi thứ trước mắt, hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc!

Sao nơi này lại đẹp như vậy?

Vừa rồi hắn chỉ lo xuống sông mà không để ý kỹ, giờ mới phát hiện nơi này cỏ xanh mơn mởn, cách đó không xa có một con sông nhỏ, nước trong vắt còn có cả cá.

Vương Khải Toàn bèn cùng Diệp Phàm làm vài dụng cụ bắt cá, rồi nướng cá ăn. "Từ lúc gặp dân làng đến giờ, chúng ta chưa từng tự tay làm đồ ăn.

Nói thật, tôi cũng nhớ tay nghề của Bàn gia gia đây lắm, yên tâm đi, tuyệt đối sẽ khiến các người hài lòng." Không nói đâu xa, riêng về khoản ăn uống, Vương Khải Toàn đúng là có thiên phú!

Vì vậy, hai người kia đều để Vương Khải Toàn nướng cá.

Khi họ được ăn cá nướng của Vương Khải Toàn, quả thật rất hài lòng!

Chẳng mấy chốc, ai nấy đều ăn một cách ngon lành.

Bên phía Vương Khải Toàn giờ đã không còn lạnh nữa.

Thấy trời sắp tối, họ quyết định nghỉ ngơi ngay tại đây.

Gần nửa đêm, Chu Tiểu Di lại cảm nhận được thứ bí ẩn kia xuất hiện lần nữa!

Cô cũng không hiểu tại sao, cô phát hiện Vương Khải Toàn và Diệp Phàm hoàn toàn không cảm nhận được gì, nhưng cô thì có thể.

Chương 1137

Rồi khi cô đi ra ngoài, lại chẳng có thứ gì cả.

Nhưng lần này, đối phương đã để lại dấu vết!

Để chắc chắn đây không phải là ảo giác của mình, Chu Tiểu Di đợi Vương Khải Toàn và Diệp Phàm tỉnh dậy để cùng cô kiểm tra.

Khi Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nhìn thấy những sợi lông rơi trên mặt đất, cả hai cũng sợ đến dựng tóc gáy!

Bấy lâu nay họ chỉ nghe Chu Tiểu Di nói về chuyện này, nhưng ban đầu họ không mấy để tâm vì chưa bao giờ cảm nhận được.

Nhưng bây giờ, cuối cùng họ đã thực sự cảm nhận được rồi!

Vì vậy, họ có chút sợ hãi.

Đêm nay muốn ngủ một giấc ngon lành chắc chắn là không thể nữa rồi!

Để đảm bảo an toàn, ba người bắt đầu thay phiên nhau gác đêm.

Tuy nhiên, nửa đêm về sau không có chuyện gì xảy ra nữa!

Chỉ có khoảnh khắc mà Chu Tiểu Di nhìn thấy.

Họ đều nghi ngờ liệu đối phương có phải nhắm vào Chu Tiểu Di hay không. "Nếu thật sự chỉ nhắm vào tôi thì còn đỡ, tôi tương đối cảnh giác, chỉ sợ nó nhắm vào các cậu." "Đến lúc đó nếu các cậu không phát hiện kịp thì toi đời.

Thu dọn đồ đạc đi, trời sáng chúng ta sẽ xuất phát ngay." Chu Tiểu Di cũng hiểu rõ tính cách của hai người này.

Bọn họ căn bản sẽ không để ý nhiều, rất nhiều khi nguy hiểm đến gần mà còn không biết.

Vì vậy, bây giờ cô phải nhắc nhở họ.

Cả hai nghe xong cũng gật gù đồng ý, nói rằng sau này nhất định sẽ cẩn thận hơn.

Trong những ngày tiếp theo, họ lại bắt đầu trèo đèo lội suối.

Nhưng họ không còn cảm nhận được sự xuất hiện của thứ đó nữa!

Ngay khi Chu Tiểu Di và những người khác sắp quên đi sự tồn tại của nó, một buổi tối tỉnh dậy, họ lại thấy những sợi tóc mà nó để lại!

Mấy người đều im lặng!

Xem ra thứ này vẫn luôn đi theo họ. "Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, tại sao đột nhiên lại có chuyện này chứ?" "Hay là chúng ta tìm cách trừ tà đi, hoặc là nghĩ cách nào đó dụ nó ra." Tình hình hiện tại thực sự rất nguy hiểm!

Bởi vì họ không biết đối phương là thứ gì, chỉ biết rằng nó đang theo dõi họ từng giây từng phút.

Điều này khiến họ cảm thấy rất bất an!

Vì vậy, họ phải tìm mọi cách để buộc những thứ này lộ diện. "Không được đâu, nó chắc chắn rất thông minh, nếu không đã không thể bí ẩn đến vậy, nhìn thấu mọi thứ của chúng ta.

Cho nên bây giờ không cần phải bàn thêm nữa." Chu Tiểu Di cảm thấy cho dù họ có dùng cách khác cũng không thể nào ép thứ đó ra mặt!

Vì vậy, họ cũng không nói thêm gì nữa, chỉ dặn dò hai người kia chú ý một chút là được!

Trong thời gian tiếp theo, đối phương thỉnh thoảng cũng xuất hiện.

Chương 1138

Chu Tiểu Di cảm thấy rất kỳ lạ.

Nhưng họ cũng đã quen rồi!

Đối phương đột nhiên xuất hiện dọa họ một phen, nhưng cũng không làm gì họ cả.

Họ đều nghi ngờ liệu đối phương có oan khuất gì cần họ giúp đỡ hay không.

Nhưng đối phương lại chẳng chịu xuất hiện, Chu Tiểu Di và những người khác chỉ có thể giả vờ như không phát hiện ra điều gì. 【Trời ơi, đáng sợ quá, rốt cuộc là thứ gì đang theo dõi chị Chu và mọi người vậy?

Tôi thấy có gì đó không ổn, nếu đã vậy, chúng ta hãy cùng theo dõi kỹ hơn.】【Nhìn họ bây giờ có vẻ không sợ hãi lắm, nhưng tình hình hiện tại trông vẫn khá đáng sợ.】【Hy vọng chị Chu và mọi người sẽ không sao, và tôi có thể thấy chị Chu thực ra cũng rất lo lắng, nhưng chị ấy vẫn cố gắng an ủi họ một cách lịch sự.】Những ngày tiếp theo trôi qua khá bình lặng!

Ngoài việc thứ đó thỉnh thoảng xuất hiện, không có chuyện gì khác xảy ra.

Dần dần, họ cũng quên đi chuyện này.

Chẳng bao lâu sau, họ lại đến một nơi khác.

Nơi này khá kỳ quái, vì họ nhìn thấy rất nhiều dấu vết!

Trông giống như dấu chân người, nhưng lại không hoàn toàn giống!

Tóm lại là một loại dấu vết rất kỳ lạ... "Các cậu mau nhìn kìa, cái này trông như dấu chân người, nhưng đôi khi nhìn lại không giống lắm.

Người làm gì có bàn chân to như vậy, chắc là của một con vật nào đó." "Trông nó làm tôi nhớ đến khủng long thời viễn cổ, không lẽ nào, nơi này thật sự có khủng long sao?" Vương Khải Toàn nhìn thứ trước mặt, không khỏi thốt lên những lời khó tin.

Mặc dù những người khác không muốn thừa nhận lời của Vương Khải Toàn, nhưng họ cũng cảm thấy lời hắn nói không hẳn là vô lý.

Bởi vì họ nhận ra nơi này thực sự rất đáng ngờ.

Dấu chân lớn như vậy không phải là do động vật hay người bình thường có thể để lại. "Biết đâu lần này lại bị cậu nói trúng thật, đúng là khủng long thì sao.

Nếu vậy thì cũng thú vị đấy." "Cậu nói xem trên đời này liệu có còn khủng long tồn tại không?

Nhưng cũng có thể là một sinh vật khác." "Thôi bỏ đi, vào trong trước rồi tính.

Dấu chân của chúng đi vào trong hang, dù sao lát nữa chúng ta cũng phải vào.

Sau khi vào nhớ phải hết sức cẩn thận." Chu Tiểu Di dặn dò hai người kia.

Cả hai gật đầu.

Trong thời gian tiếp theo, sau khi vào trong, họ không còn nhìn thấy dấu chân nữa.

Ngay khi họ nghĩ rằng sẽ không gặp phải sinh vật kỳ lạ nào, họ nghe thấy một tiếng gầm kinh thiên động địa, và cả hang động bắt đầu

rung chuyển. "Không lẽ nào, Vương Khải Toàn, cái miệng quạ của cậu sắp nói trúng hết rồi.

Cậu nói nơi này có thể có khủng long, chẳng lẽ có thật sao?" "Nếu đúng là vậy thì gay go rồi, hay là chúng ta rời khỏi đây ngay bây giờ đi, kẻo lát nữa con khủng long làm sập chỗ này thì chúng ta cũng chết dí ở đây mất." Diệp Phàm biết rất rõ, động tĩnh lớn như vậy chắc chắn không đơn giản!

Vì vậy, họ phải đảm bảo an toàn cho mình trước.

Nhưng chỉ vài giây sau, mọi thứ lại yên tĩnh trở lại!

Chương 1139

Điều này cũng thật kỳ lạ!

Sau đó, họ coi như chưa có chuyện gì xảy ra và tiếp tục đi về phía trước.

Chẳng mấy chốc, họ lại nhìn thấy những dấu chân khổng lồ!

Và lần này, họ phát hiện dấu chân in hằn ngay trên đá!

Có thể để lại dấu chân trên đá thì chứng tỏ nó còn lợi hại hơn nữa. "Xem ra ở đây thật sự có một con quái vật mà chúng ta không biết là gì.

Tôi nghĩ không nhất định là khủng long, nhưng chắc cũng không kém cạnh đâu, tự bảo vệ mình trước đi." Trong tình hình hiện tại, việc lùi bước là không thể, nhưng tiếp tục tiến lên có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng Chu Tiểu Di và những người khác đều không phải là người dễ dàng lùi bước, vì vậy họ đi thẳng về phía trước.

Một lúc sau, họ phát hiện không gian ở đây trở nên rộng lớn hơn, ngay cả khi nói chuyện cũng có tiếng vang.

Ngay khi cả nhóm nghĩ rằng nơi này an toàn, họ nghe thấy tiếng "chi chi" từ mặt đất.

Họ cúi đầu nhìn xuống, phát hiện có những thứ trông giống như thạch sùng.

Ban đầu họ không để ý lắm, sau đó thấy chúng lè lưỡi và bao vây lấy họ, cả nhóm mới biết có chuyện không hay rồi. "Chết tiệt, cái quái gì thế này?

Trông chúng có vẻ muốn đến cắn chúng ta, bây giờ phải làm sao đây?

Chu Tiểu Di, mau nghĩ cách đi." Chu Tiểu Di cũng không hiểu tại sao, có lẽ do đi cùng Chu Tiểu Di lâu ngày, mỗi khi gặp nguy hiểm, Vương Khải Toàn lại không nhịn được mà hỏi cô phải làm sao.

Chu Tiểu Di cũng liên tục lùi lại, bây giờ cô làm sao biết phải làm gì?

Ngay cả mấy thứ dưới đất này là con quái gì cô cũng không biết, chúng trông giống thạch sùng thật, nhưng cũng không hoàn toàn giống. "Tôi làm sao biết được?

Súng trên lưng cậu để làm gì?

Mau lấy súng ra dọa lũ này chạy đi!" Chu Tiểu Di thực sự cạn lời, cô cũng không hiểu tại sao Vương Khải Toàn lại nhát gan như vậy.

Nếu cô không nhắc, có phải hắn cũng không biết phải đối phó với chuyện này thế nào không?

Quả nhiên, nghe câu nói đó, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm mới hoàn hồn lại!

Họ lập tức lấy súng trên lưng ra, bắn về phía những sinh vật dưới đất.

Kỹ năng bắn súng của họ khá chuẩn xác, bắn trúng mục tiêu ngay lập tức.

Chỉ có một số con không bị bắn trúng, nhưng cũng bị tiếng súng dọa chạy hết. "Rốt cuộc đây là cái quái gì vậy?

Trông giống thạch sùng, nhưng tôi dám chắc chúng không phải là thạch sùng." "Nếu tôi không đoán sai, những thứ này có thể là côn trùng đặc hữu trong hang động này." Vương Khải Toàn nhìn đám sinh

vật dưới chân, cũng không biết nên nói gì.

Dù sao thì mọi người đều cảm thấy tình hình hiện tại thật sự có chút phức tạp.

Điều này khiến họ nhớ đến đám nhện mà họ gặp trong hang động kia, dường như cũng nhiều như vậy!

Bây giờ chỉ còn lại chỗ họ đang đứng là tạm thời không có những thứ này.

Chương 1140

Dưới sự hợp sức của cả nhóm, những sinh vật này quả thực đã bị họ dọa chạy đi rất nhiều, nhưng vẫn còn rất nhiều con bám trên vách đá.

Chúng trông rất giống thạch sùng, nhưng cũng không chắc có phải không?

Đồng thời, họ cũng không chắc chúng có độc hay không. 【Cái quái gì vậy nhỉ?

Khiến chị Chu, anh Vương và anh Diệp đều hoảng sợ, mà vừa rồi còn nghe thấy tiếng gầm lớn như vậy nữa.】 【Tại sao đến đây lại chỉ thấy mấy con vật nhỏ xíu này, đừng nói với tôi những dấu chân kia là do chúng để lại nhé.】 【Thật kỳ lạ, rõ ràng vừa nghe thấy tiếng gầm lớn như vậy, và hang động cũng đã rung chuyển vài lần.】 【Nhưng bây giờ đến đây lại chỉ thấy những con côn trùng nhỏ bé này, tuy rằng nhiều con gộp lại quả thực có chút đáng sợ, nhưng cũng không thể nào là thứ đã để lại những dấu vết kia được.】 【Giống như Chu tỷ nói, những thứ này trông giống thạch sùng, nhưng tôi dám chắc nó không đơn giản như vậy.】 【Những thứ này trông có vẻ có độc, nếu bị cắn phải thì không biết sẽ ra sao nữa.】 Họ đều rất tò mò liệu những sinh vật này có độc hay không, giống như đám nhện kia.

Trong tình hình hiện tại, tốt nhất là không nên bị cắn!

Chu Tiểu Di và những người khác khó khăn lắm mới mở được một con đường máu, họ vội vàng rời khỏi nơi này.

Những sinh vật giống thạch sùng kia cũng bám theo họ sát gót.

Chúng dường như nhận được mệnh lệnh của thứ gì đó, lại còn đi thành hàng ngay ngắn theo sau họ!

Thật kỳ lạ, cứ như thể chúng có ý thức vậy...

Chu Tiểu Di và mọi người nhìn những con thạch sùng bám theo phía sau mà cảm thấy thật kỳ lạ!

Hơn nữa, chúng bây giờ cũng không có ý định làm hại họ, chỉ đi theo sau lưng.

Nhưng điều đó vẫn luôn mang lại cho họ một cảm giác sợ hãi. "Chết tiệt, lũ này có thôi đi không vậy?

Tại sao cứ phải đi theo chúng ta mãi thế?" Mỗi lần Vương Khải Toàn quay đầu lại đều thấy những thứ này bám theo, dù chúng không có hành động gì đáng ngại.

Nhưng điều đó cũng không thể đảm bảo an toàn một trăm phần trăm, biết đâu bất cẩn một cái, chúng sẽ nhảy ra cắn người thì sao!

Vì vậy, hắn vẫn phải cẩn thận quan sát phía sau.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di lại không nghĩ vậy.

Cô cảm thấy những thứ này có lẽ chỉ đơn thuần là đi theo họ, sẽ không tấn công nữa.

Bởi vì chúng dường như đã nhận được một chỉ thị nào đó, giống như nhận được mệnh lệnh của thần linh vậy. "Chúng cũng có tổ chức riêng như chúng ta, nếu tôi không đoán sai, có lẽ là lão đại đứng sau lưng chúng đã ra lệnh cho chúng không được hành động." "Biết đâu chúng muốn dẫn chúng ta đến một nơi nào đó, các cậu tin không?" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Vương Khải Toàn càng cảm thấy rợn tóc gáy!

Nếu đúng là vậy, thì lão đại đứng sau lưng chúng trông như thế nào.

Chẳng lẽ chính là thứ đã sinh ra chúng, có thể chính là con quái vật

đã để lại những dấu chân khổng lồ kia.

Họ tiếp tục đi về phía trước, và những sinh vật giống thạch sùng này vẫn luôn bám theo.

Thấy họ có vẻ không tìm được đường, chúng lại có chút mất kiên nhẫn, bò lên trước mặt họ rồi vẫy đuôi, như thể đang coi thường họ. "Ây da, chết tiệt!

Mày là cái thá gì, mày đang coi thường bọn tao đấy à?

Vừa rồi mày vẫy đuôi làm gì, mau nói xem rốt cuộc là sao." "Nếu mày thật sự có thể dẫn đường cho bọn tao, thì đi đằng trước cho tử tế, đừng có lượn lờ sau lưng nữa, đáng sợ lắm." Không biết có phải vì câu nói đó không mà những con quái vật nhỏ này lại nghe hiểu, chúng lập tức bò hết lên phía trước và dẫn đường cho họ.

Cả nhóm cũng cảm thấy cảnh tượng trước mắt thật sự rất kỳ quái!

Họ chỉ có thể đi theo sau những sinh vật trông giống thạch sùng đó.

Chương 1141

Đi không biết bao lâu, họ được dẫn đến một không gian rộng lớn!

Xung quanh toàn là vách đá, nhưng trên đỉnh đầu lại bị nổ tung ra. "Đây quả thực là kiệt tác của tạo hóa, nơi này đẹp quá đi mất, các cậu mau nhìn kia, còn có một thác nước nhỏ đang chảy xuống nữa." "Nơi này thật dễ chịu, nếu có thể phát triển thành điểm du lịch, tôi dám chắc đây sẽ là một địa điểm check-in rất hot." Đúng là Vương Khải Toàn, ăn chơi hưởng lạc đúng là sở trường của hắn!

Lại có thể nói ra được một câu như vậy!

Chu Tiểu Di cũng lười để ý đến gã mập này.

Cô cũng không lạc quan như hắn, bởi vì sau khi những con quái vật nhỏ đưa họ đến đây, không có thêm bất cứ thứ gì khác xuất hiện.

Chúng chỉ đơn giản đưa họ đến đây!

Chắc chắn có điều kỳ lạ. 【Nhìn dáng vẻ của chị Chu kìa, có vẻ chị ấy cũng rất cảnh giác.

Thấy tình hình này, chị ấy đang quan sát môi trường xung quanh, e là ở đây thật sự sẽ có chuyện bất ngờ.】 【Đây vốn là thói quen của chị ấy mà, bất kể đi đến đâu, việc đầu tiên chị ấy làm luôn là như vậy.】 【Chị Chu phải quan sát môi trường xung quanh, nên tôi thấy chị ấy làm vậy là đúng rồi.】 【Chuyện chị Chu làm từ trước đến nay vẫn luôn như vậy, mỗi lần đến một nơi nào đó, chị ấy đều sẽ quan sát kỹ lưỡng môi trường xung quanh.】 【Chị Chu quan sát một chút cũng là bình thường thôi, chỉ là tôi thấy hơi lạ, những con vật giống thạch sùng dẫn họ đến đây hình như biến mất rồi.】 【Và các bạn có phát hiện không, vừa rồi chúng ta không hề thấy chúng biến mất như thế nào.】 Mọi người đều cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ, cũng

không biết phải nói sao về tình hình hiện tại.

Chu Tiểu Di cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cũng bắt chước cô, cảnh giác nhìn một vòng. "Tình hình hiện tại có vẻ không có gì nguy hiểm, chẳng lẽ những con vật nhỏ kia đưa chúng ta đến đây là để cho chúng ta ngắm cảnh đẹp sao?" "Tôi thấy điều đó tuyệt đối không thể, biết đâu chúng đã chuẩn bị sẵn để tối nay tóm gọn chúng ta rồi." Vương Khải Toàn không thể không phát huy trí tưởng tượng của mình, hắn cũng không biết chúng đưa họ đến đây để làm gì.

Chu Tiểu Di cũng nghiêm mặt, sau khi quan sát kỹ môi trường xung quanh thì phát hiện không có thay đổi gì khác. "Vẫn phải cẩn thận một chút, chúng không tốt bụng đến vậy đâu, vừa rồi trong nháy mắt đã biến mất không dấu vết." "Chúng ta bây giờ còn không biết chúng chạy đi đâu, đạo lý lên trời xuống đất chúng ta đều hiểu!" "Nhưng ít nhất cũng phải để lại dấu vết chứ?

Thế mà chúng lại cứ thế nhẹ nhàng biến mất trước mắt..." Khi Chu Tiểu Di nói câu này, hai người còn lại cũng căng thẳng, họ chăm chú quan sát xung quanh, không có thêm thứ gì kỳ quái xuất hiện.

Ngay khi cả nhóm thả lỏng cảnh giác, họ lại nghe thấy tiếng gầm, và cả ngọn núi lại bắt đầu rung chuyển, họ thấy có vài tảng đá rơi xuống.

Không biết có phải do rung lắc hay không mà ánh nắng chiếu xuyên qua, lúc này trong làn hơi nước bốc lên lại có một cảm giác hoàn toàn khác, nhìn cảnh tượng này không khỏi phải thốt lên một câu, thật sự rất đẹp.

Nếu không phải thời điểm không thích hợp, họ thật sự muốn ở lại đây ngắm nhìn một chút. "Chết tiệt, cái quái gì thế này?

Tại sao đột nhiên lại bắt đầu rung chuyển nữa rồi?" Vương Khải

Toàn và những người khác cũng không biết tại sao lại rung chuyển lần nữa, nhưng họ biết rằng e là con quái vật đó lại xuất hiện.

Cũng không biết là loại quái vật gì mà có thể gây ra động tĩnh kinh thiên động địa như vậy.

Một lúc sau, lại không có động tĩnh gì nữa.

Mấy người mới miễn cưỡng đứng vững, nhìn mấy tảng đá lăn xuống cũng không rơi trúng chỗ họ, cứ như có chủ ý vậy.

Đúng lúc này, họ dường như cũng nghe thấy tiếng thứ gì đó bò đến, họ chăm chú nhìn.

Những con thạch sùng vừa dẫn họ đến đây lại xuất hiện lần nữa.

Cả nhóm vội vàng nhảy lên chỗ cao, nhìn mọi thứ trước mắt.

Lúc này, màu da của những con vật này đã hoàn toàn khác. "Toi rồi, đám lúc nãy tôi dám chắc không có độc, nhưng đám này thì không dám chắc đâu." "Các cậu tự bảo trọng nhé." "Tôi cũng không chắc chúng có cắn người không, có khả năng chúng sẽ thật sự đến cắn chúng ta đấy." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Diệp Phàm và Vương Khải Toàn, hai gã đàn ông to xác, mặt mày đều tái mét!

Rốt cuộc là có chuyện gì thế này?

Dẫn họ đến đây chỉ để triệu hồi ra đám côn trùng độc này, muốn cắn chết họ ở đây sao?

Chương 1142

Vị trí Chu Tiểu Di đang đứng tạm thời an toàn!

Nhưng điều đó không có nghĩa là an toàn mãi mãi!

Đúng lúc này, một con bọ độc từ trên rơi xuống, bám thẳng lên người Vương Khải Toàn!

Vương Khải Toàn vội vàng đập mạnh mới hất được nó xuống.

Chu Tiểu Di và những người khác thấy hắn đập con vật đó xuống đất mới thở phào nhẹ nhõm!

Tình hình hiện tại xem ra chúng thật sự muốn tấn công họ!

Vương Khải Toàn cảm thấy mình cũng thật xui xẻo. "Đây rốt cuộc là thứ quái quỷ gì vậy?

Sao có thể dễ dàng nhảy từ trên xuống như thế chứ?" Để đề phòng bất trắc, Vương Khải Toàn cũng cẩn thận nhìn lên đỉnh đầu!

Dường như ngoài con bọ vừa rơi xuống, không còn con nào khác.

Thấy vậy, họ mới yên tâm nổ súng bắn vào đám quái vật nhỏ bên dưới!

Mấy con bọ này trông thì nhỏ bé!

Nhưng khi chúng há miệng ra!

Cứ như muốn xé xác họ ra vậy.

Họ nhìn thấy cái miệng sắc nhọn, nói thật thì trông hơi giống răng cá mập. "Thứ này đáng sợ thật, nếu bị cắn một phát, tôi dám chắc là sẽ đau lắm, mà còn có khả năng trúng độc nữa." "Mọi người mau nhìn kìa, màu sắc của chúng lại khác so với lúc nãy rồi, tôi sắp nghi ngờ chúng là tắc kè hoa đấy." Diệp Phàm nhìn đám sinh vật nhỏ trước

mặt, nhanh chóng đoán rằng chúng có thể là tắc kè hoa!

Nhưng cũng có thể là sinh vật độc!

Chẳng biết rốt cuộc là thứ gì.

Họ cẩn thận quan sát một lượt!

Tuy tạm thời chúng chưa gây ra tổn thương thực thể nào cho họ!

Nhưng cũng không có nghĩa là chúng sẽ không cắn trúng họ.

Đúng lúc này!

Vương Khải Toàn đột nhiên cảm thấy bắp chân đau nhói!

Hắn cúi đầu nhìn xuống!

Phát hiện một con bọ đã cắn vào chân mình!

Hắn kêu thảm một tiếng, nhưng không lập tức ngã xuống. "Trời ơi, đau chết tôi rồi, thứ này không có độc đấy chứ?" "Hai người giải quyết xong đám kia thì qua xem giúp tôi với, nếu có độc thì chẳng phải tôi sẽ chết ở đây sao?" Chu Tiểu Di thấy Vương Khải Toàn đã bị cắn, cũng lo lắng hẳn lên!

Cô nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ đám sinh vật xung quanh rồi nhảy qua.

Chu Tiểu Di nhảy lên tảng đá nơi Vương Khải Toàn đang đứng, kéo ống quần của hắn lên xem.

Quả nhiên, cô thấy trên bắp chân hắn có một vết thương!

Chương 1143

Chu Tiểu Di cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều!

Lấy bình nước ra uống một ngụm rồi phun lên vết thương!

Cảm giác khá là rát. "Vừa rồi chỉ là nước thôi, tôi giúp cậu rửa vết thương.

Tiếp theo tôi sẽ dùng cồn khử trùng trước, sau đó sẽ tiêm huyết thanh cho cậu, phòng khi nó thật sự có độc." Chu Tiểu Di bình tĩnh và nhanh chóng xử lý vết thương cho Vương Khải Toàn!

Diệp Phàm bên kia tự nhiên cũng biết họ đang không rảnh tay lo chuyện khác.

Anh ta một mình chặn hết đám sinh vật đó lại!

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di nhìn thấy trong túi mình còn có một hộp thuốc bột nhỏ.

Cô ném thẳng xuống đất!

Quả nhiên!

Sau khi thuốc bột được ném xuống, nó đã dọa cho không ít quái vật nhỏ sợ hãi!

Xem ra chúng khá sợ loại thuốc bột này...

Chu Tiểu Di nhanh chóng rắc một vòng thuốc bột quanh họ.

Sau đó ném cho Diệp Phàm, anh ta cũng rắc một vòng quanh mình.

Đám sinh vật nhỏ quả nhiên không dám lại gần nữa, kể cả việc nhảy lên tấn công họ.

Xem ra thuốc bột này khá hữu dụng, Chu Tiểu Di thầm nghĩ, đợi

sau khi trở về, cô phải chuẩn bị thêm một ít để mang theo lần sau. 【Mấy thứ này rốt cuộc là gì vậy, trông giống tắc kè hoa, nhưng lại có vẻ giống thạch sùng, đáng sợ thật.】 【Lúc nãy thấy chúng há mồm, răng nhọn hoắt.】 【Tôi cũng tò mò lắm, rốt cuộc chúng là thứ gì.】 【Chắc không chỉ mình ông tò mò đâu, thật ra tôi cũng tò mò lắm, mà nhìn dáng vẻ của chị Chu và mọi người kìa, họ cũng rất tò mò.】 【Chị Chu và mọi người đến giờ vẫn chưa biết chúng là thứ quái quỷ gì.】 Chu Tiểu Di và những người khác thật sự không biết đó là thứ quái gì!

Nhưng may mắn là thuốc bột rắc xuống có thể tạm thời chặn được chúng.

Hơn nữa, Vương Khải Toàn đã được tiêm huyết thanh!

Chắc tạm thời sẽ không có vấn đề gì!

Nhưng nhìn dáng vẻ toát mồ hôi lạnh của Vương Khải Toàn!

Cô đoán tình hình không khá hơn là bao.

Họ phải tìm một chỗ để Vương Khải Toàn ngồi xuống nghỉ ngơi!

Chu Tiểu Di cũng không quan tâm nhiều nữa, trực tiếp lấy khẩu súng phun lửa sau lưng ra, xịt thẳng vào đám sinh vật.

Cô không tin là không thiêu chết được chúng.

Quả nhiên, vừa phun ra, một số con đã bị thiêu rụi.

Đám sinh vật trông giống thạch sùng kia!

Chỉ có thể vội vàng chạy lùi về phía sau!

Đùa chắc!

Nếu chúng không chạy nữa thì sớm muộn cũng mất mạng.

Chương 1144

Diệp Phàm cũng học theo cách của Chu Tiểu Di để đối phó với đám quái vật nhỏ!

Sau đó, họ dường như nghe thấy âm thanh gì đó, rồi đám quái vật đột nhiên rút lui một cách rất có trật tự.

Tốc độ cực kỳ nhanh!

Cả ba người nghe thấy âm thanh nhưng cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì!

Nhưng bây giờ cũng không thể quản nhiều như vậy.

Chỉ có thể tạm thời xác nhận tình hình của Vương Khải Toàn trước!

Đợi đến khi hai người họ định xem xét vết thương cho Vương Khải Toàn, họ phát hiện vùng thịt xung quanh vết thương đã chuyển sang màu xanh lét!

Cả người Vương Khải Toàn cũng đau đến mức toát mồ hôi lạnh, Chu Tiểu Di và Diệp Phàm nhìn nhau. "Sao vậy?

Chẳng lẽ chân của tôi sắp phế rồi sao?

Nói thật với hai người, bây giờ tôi cảm thấy cả cái chân này mất cảm giác rồi." "Thứ này trông nhỏ con thế mà không ngờ độc tính lại mạnh như vậy, còn mạnh hơn cả độc của mấy con rắn tôi từng gặp.

Không được, tôi cảm thấy mình sắp ngất đi rồi." Vừa rồi vì nguy hiểm chưa được giải trừ nên hắn vẫn luôn cố gắng chịu đựng!

Bây giờ Vương Khải Toàn cảm thấy nửa người mình đã tê rần.

Hắn cũng không ngờ độc tính lại mạnh đến thế, rõ ràng hắn đã

tiêm huyết thanh rồi mà!

Chu Tiểu Di nhìn dáng vẻ đau đớn của hắn.

Cô và Diệp Phàm kịp thời dìu Vương Khải Toàn dựa vào vách đá!

Để hắn tạm thời nghỉ ngơi ở đó!

Sau đó Chu Tiểu Di và những người khác cũng không giấu giếm.

Vùng bị cắn trên chân Vương Khải Toàn, xung quanh đã xanh lè!

Vết thương cũng có dấu hiệu hoại tử.

Chu Tiểu Di nói thẳng: "Mặc dù lúc nãy đã xử lý đơn giản cho cậu rồi, nhưng không biết tại sao vẫn chưa xong." "Nếu tôi đoán không lầm, có lẽ cần phải loại bỏ hết độc tố bên trong ra, nên cần phải rạch vết thương của cậu ra, cậu chịu được không?"...

Vương Khải Toàn nghe vậy liền gật đầu!

Đây không phải là lời thừa sao?

Nếu không chịu được thì chân hắn cũng phế à?

Hắn bắt buộc phải chịu đựng.

Hắn còn muốn giữ lại cái chân này!

Chu Tiểu Di thấy hắn gật đầu, liền lấy từ trong túi ra một chiếc khăn sạch.

Đương nhiên!

Đây là khăn của chính Vương Khải Toàn!

Họ đã ở cùng nhau một thời gian khá dài!

Chương 1145

Diệp Phàm nhanh chóng hiểu ra mình cần chuẩn bị gì cho Chu Tiểu Di.

Anh ta lấy từ trong túi nhỏ của mình ra một chiếc đèn cồn đã chuẩn bị sẵn!

Đổ một ít cồn vào trong!

Sau đó dùng bật lửa châm, cồn lập tức bùng cháy.

Chu Tiểu Di rút con dao nhỏ của mình ra, trước tiên dùng cồn tưới lên trên!

Sau khi rửa sạch và khử trùng!

Cô lại hơ qua đèn cồn.

Ngay sau đó, cô liếc nhìn Vương Khải Toàn!

Hắn đã cắn chặt chiếc khăn.

Bây giờ cô chỉ có thể ra tay giúp Vương Khải Toàn rạch vết thương.

Trước tiên phải lóc sạch phần thịt hoại tử!

Sau đó nặn hết máu độc ra ngoài.

Vừa rồi, Chu Tiểu Di đã dùng dây thừng buộc chặt bắp chân của Vương Khải Toàn!

Để phần cơ chỗ vết thương nổi lên cho cô dễ hành động.

Như vậy cũng có thể tạm thời làm chậm quá trình độc tố lan ra hai bên.

Chu Tiểu Di nén lòng, mặc dù không phải cắt vào người mình!

Nhưng cô cảm thấy vẫn có chút đau đớn!

Chu Tiểu Di trực tiếp ra tay rạch vết thương cho Vương Khải Toàn.

Bên kia, Vương Khải Toàn đã mồ hôi đầm đìa!

Nói thật là rất đau!

Không biết bao lâu sau, Chu Tiểu Di mới nặn hết máu độc ra ngoài.

Vương Khải Toàn bên kia cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm!

Chu Tiểu Di cũng mồ hôi đầy đầu!

Diệp Phàm vội vàng mở bình nước để hai người họ uống một ngụm. "Vừa rồi đau chết tôi mất, thật không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, tôi lại bị thứ đó cắn, mà bây giờ tôi vẫn cảm thấy hoa mắt chóng mặt." Vương Khải Toàn không phải làm màu, nhưng bây giờ hắn có thể cảm nhận rõ ràng rằng mình thật sự đang hơi hoa mắt chóng mặt.

Chu Tiểu Di cũng không hy vọng hắn có thể lập tức tỉnh táo lại!

Cô biết rõ Vương Khải Toàn vừa rồi quả thực không hề đơn giản. "Chỗ này chắc tạm thời không có nguy hiểm gì, cậu cứ nằm đây nghỉ một lát đi." Nghe câu này, hắn mới yên tâm!

Vương Khải Toàn cứ thế lơ mơ ngủ thiếp đi!

Mặc dù chân vẫn còn đau.

Chương 1146

Nhưng không biết tại sao, hắn cứ thế ngủ thiếp đi!

Cũng có thể là do trong cơ thể hắn vẫn còn độc tố.

Diệp Phàm và Chu Tiểu Di thấy hắn thiếp đi cũng có chút lo lắng!

Không biết tình hình của hắn bây giờ thế nào. "Chỗ này chắc tạm thời vẫn an toàn chứ?" Chu Tiểu Di nhìn quanh một vòng rồi nói với Diệp Phàm!

Diệp Phàm cũng trịnh trọng gật đầu, sau khi đám quái vật kia bỏ chạy, nơi này chắc tạm thời an toàn.

Nhưng cũng không thể nói là an toàn một trăm phần trăm!

Nhân lúc Vương Khải Toàn đang ngủ, họ vẫn đi xem xét xung quanh.

Họ cũng không dám đi quá xa!

Kẻo lát nữa Vương Khải Toàn xảy ra chuyện gì nguy hiểm!

Đi một vòng quay lại cũng không phát hiện chuyện gì khác. "Trong người hắn chắc vẫn còn độc tố, hy vọng hắn ngủ một giấc tỉnh dậy sẽ không sao, tôi cũng không biết, đám sinh vật lúc nãy rốt cuộc là gì." "Nhưng tình hình hiện tại xem ra, cơ thể hắn có thể sẽ bị ảnh hưởng nhất định, nếu thật sự không được thì chúng ta chỉ có thể quay về sớm thôi."...

Chu Tiểu Di quay lại, kiểm tra tình trạng của Vương Khải Toàn một lần nữa, phát hiện tình trạng của hắn không tốt lắm, bèn nói thật.

Diệp Phàm bên kia cũng mù tịt, không biết tình hình hiện tại ra sao!

Nhưng anh ta vẫn trịnh trọng gật đầu.

Đúng vậy!

Giống như Chu Tiểu Di đã nói!

Nếu Vương Khải Toàn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!

Cũng không phải là điều họ muốn thấy!

Cho nên họ chỉ có thể cố gắng hết sức để đảm bảo an toàn cho Vương Khải Toàn trước.

Thời gian không biết đã trôi qua bao lâu!

Vương Khải Toàn cuối cùng cũng tỉnh lại!

Khi tỉnh dậy, hắn cảm thấy hơi lơ mơ.

Sau đó Diệp Phàm sờ trán hắn, phát hiện hắn hơi sốt nhẹ!

Nhưng dường như không đặc biệt nghiêm trọng, sau đó Vương Khải Toàn thử cử động nửa người của mình, hình như đã không còn tê dại như trước. "Tôi suýt nữa thì tưởng mình sắp đi gặp Diêm Vương rồi, xem ra Diêm Vương không định thu tôi, mạng tôi vẫn còn cứng lắm." Vương Khải Toàn không nhịn được mà cảm thán một câu như vậy. "Được rồi, cậu nghỉ ngơi cho tốt đi, suýt nữa thì mất nửa cái mạng rồi, tình hình hiện tại xem ra thật sự có chút phức tạp." "Cậu nghỉ ngơi cho tốt đi, chúng tôi vừa quan sát xung quanh rồi, tạm thời không có nguy hiểm gì." Chu Tiểu Di nói thẳng.

Diệp Phàm nghe đến đây, cuối cùng cũng yên tâm hơn nhiều!

Trong thời gian tiếp theo, hai người họ cùng nhau nghiên cứu xem nên rời khỏi nơi này như thế nào!

Nhưng họ biết vẫn phải đợi cho Vương Khải Toàn không sao rồi mới có thể rời đi.

Chương 1147

【Trời ạ, nguy hiểm quá, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, cuối cùng tôi cũng biết chị Chu và mọi người đi suốt chặng đường này vất vả thế nào.】【Tôi không theo dõi họ từ đầu.】【Đúng đúng, tôi cũng là người xem sau này, nhưng thật sự không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, đúng là có chút bất ngờ.】【Ra là có nhiều bạn mới đến vậy à, vậy thì các bạn có phúc rồi, trong thời gian tới, các bạn sẽ được xem nhiều cảnh kích thích hơn nữa.】【Nhưng sau này sẽ xảy ra chuyện gì, tuyệt đối sẽ hoàn toàn khác, chào mừng người mới đến.】Vương Khải Toàn bên kia thật sự có chút không thích ứng được, hắn lại một lần nữa thiếp đi!

Đợi đến khi hắn tỉnh lại lần nữa, phát hiện trời đã tối mịt.

Chu Tiểu Di và những người khác đã nhóm một đống lửa!

Trong thời gian tiếp theo, họ không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào nữa.

Sáng hôm sau, Vương Khải Toàn lại tỉnh dậy!

Hắn phát hiện cơ thể mình đã dần dần hồi phục!

Hơn nữa cũng không còn sốt.

Tình hình dường như đang tốt lên! "Cuối cùng cũng qua được rồi, nếu cậu không qua được nữa, chúng tôi đã định quay về rồi, vì cơ thể cậu quan trọng hơn." Chu Tiểu Di sờ trán hắn, xác định không có chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm!

Vương Khải Toàn cũng yếu ớt gật đầu.

Hắn cũng không ngờ có một ngày mình lại trở nên như thế này.

Chu Tiểu Di cũng xem giúp hắn, vết thương vẫn còn hơi đáng sợ.

Nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy không bao lâu nữa sẽ hồi phục!

Chu Tiểu Di lại giúp hắn rửa vết thương, rồi băng bó lại.

Hôm nay họ phải rời khỏi nơi này, không thể ở đây mãi được.

Cô trực tiếp mở miệng nói với Diệp Phàm: "Vừa rồi tôi đã đi xem phía trước rồi, tạm thời vẫn khá an toàn." "Nhưng chúng ta vẫn phải rời đi, Vương Khải Toàn có tôi dìu, anh đi trước mở đường."...

Diệp Phàm cũng không thể để một cô gái như Chu Tiểu Di dìu Vương Khải Toàn!

Cho nên anh ta liền để Chu Tiểu Di đi một mình phía trước mở đường.

Chu Tiểu Di cũng biết mình tuyệt đối không thể dìu nổi Vương Khải Toàn!

Cho nên tiếp theo cô liền đi ở phía trước nhất, lối đi ở đây cũng may là không quá hẹp.

Cho nên dù có dìu Vương Khải Toàn thì vẫn có thể đi qua được.

Sau khi họ đi qua lối đi này, đột nhiên lại ra ngoài, cảm thấy cũng có chút kỳ lạ!

Không biết tại sao lại ra ngoài một cách khó hiểu như vậy!

Theo lý mà nói, không phải họ nên ở trong hang động sao? "Mọi người có phát hiện ra nơi này từ lúc chúng ta vào đến giờ, vẫn luôn rất kỳ lạ, lúc thì vào trong hang động." "Sau đó lại vào một hang động bán mở, bây giờ lại ra ngoài, thật sự không biết rốt cuộc là chuyện gì." Chu Tiểu Di cảm thấy thật kỳ lạ, nơi này cứ như biến hóa qua lại, tuần hoàn trong mấy hướng này, nhưng cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Vương Khải Toàn và những người khác nghe cô nói vậy cũng

thấy khá tò mò!

Tiếp theo họ lại đi một lúc nữa, quả nhiên giống như Chu Tiểu Di nói, dường như đang đi vào một vòng tuần hoàn.

Họ đều nghi ngờ có phải mình đã đi vào vòng lặp không!

Nhưng sau khi xem xét kỹ lại, dường như không có bất kỳ điểm tương đồng nào.

Họ chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước xem sao, một lúc sau quả nhiên phát hiện ra điều bất thường, hơn nữa họ đột nhiên lại nghe thấy tiếng sột soạt.

Chương 1148

Khi ngẩng đầu lên thì thấy một cái đuôi khổng lồ quật về phía họ, mấy người vội vàng nhào sang một bên, chân của Vương Khải Toàn vốn đang bị thương, nhưng bây giờ hắn cũng không thể quan tâm nhiều như vậy, hắn chỉ có thể đi theo họ về phía trước, mà còn là nhảy lò cò.

Diệp Phàm và Chu Tiểu Di sẽ không cứ thế bỏ qua nó. "Vừa rồi rốt cuộc là thứ quái quỷ gì vậy?

Tôi đã nhìn thấy cái đuôi khổng lồ đó, nếu không đoán sai." "Chắc là thứ đã để lại dấu chân khổng lồ mà chúng ta thấy, không ngờ lại gặp nó ở đây." Chu Tiểu Di nhanh chóng suy đoán, đối phương chắc là thứ đã để lại dấu chân mà họ thấy, không ngờ họ đoán mò lâu như vậy, cuối cùng cũng thấy nó xuất hiện, đừng nói là thật, trông rất giống khủng long, chẳng lẽ thật sự là khủng long sao? "Chẳng lẽ Vương Khải Toàn nói đúng thật rồi sao, Vương Khải Toàn, cậu có thấy đó thật sự là khủng long không?

Nếu thật sự là khủng long thì thú vị rồi đây." Chu Tiểu Di và những người khác cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, không biết rốt cuộc có phải là khủng long thật không.

Nhưng lúc nãy khi nhìn thấy cái đuôi dài như vậy, thật sự có chút bất ngờ.

Ngay cả Chu Tiểu Di cũng đã nói như vậy, bây giờ họ đều nghi ngờ, chẳng lẽ thật sự là khủng long, nhưng lại cảm thấy không thể nào.

Làm sao có thể thật sự có khủng long được, cho dù có cũng là sinh vật khác tiến hóa thành, không thể nào là khủng long được.

Họ đợi một lúc, cái đuôi lớn kia cũng không xuất hiện lại!

Chu Tiểu Di cẩn thận đi lên xem xét.

Rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì!

Sau đó khi cô đi, lại nhìn thấy dấu chân khổng lồ mà họ đã thấy ở bên ngoài.

Nhưng cũng chỉ thấy được hai dấu chân, sau đó dấu chân lại biến mất không tăm tích...

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ đối phương còn mọc cánh bay đi mất rồi sao? "Được rồi, bây giờ có thể ra ngoài rồi, tạm thời không có nguy hiểm, chúng ta đi theo hướng này xem sao, tôi nghĩ nó biến mất ở đây chắc chắn là có nguyên nhân." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, hai người họ mới vội vàng đi ra.

Sau khi ra ngoài quả nhiên không thấy cái đuôi khổng lồ kia nữa, nhưng họ vẫn phát hiện ra dấu chân khổng lồ, nhưng giống như cô nói.

Họ nhìn một cái, nó liền biến mất không thấy đâu, chỉ để lại hai dấu chân lớn nhất, cứ như đến không ảnh đi không tung, thật là thú vị. "Mẹ kiếp, vậy rốt cuộc thứ đó là quỷ gì, suýt nữa bị nó quật một đuôi chết tươi, mà nó không biết tôi còn là thương binh sao?" "Thật là đáng ghét, có lẽ nó sớm đã biết tôi là thương binh, nên mới nhân cơ hội này xuất hiện, quật đuôi." "Cứ phải nhân lúc ông Vương đây tàn nhưng không phế mới xuất hiện." Vương Khải Toàn nói những lời này, Chu Tiểu Di và Diệp Phàm đều lườm một cái, cảm thấy Vương Khải Toàn thế mà còn dùng từ tàn nhưng không phế để hình dung mình. "Được rồi, đừng lảm nhảm ở đây nữa, chúng ta mau rời khỏi đây đi." "Nếu nó đã xuất hiện một lần, cũng không có nghĩa là nó sẽ không xuất hiện lại." Chu Tiểu Di không lạc quan như Vương Khải Toàn, cô biết con quái vật khổng lồ kia xuất hiện một lần, không có nghĩa là nó sẽ

không xuất hiện lại.

Cho nên việc họ cần làm bây giờ là phải rời khỏi nơi này trước. "Cũng đúng, cũng đúng, rời khỏi đây mới là quan trọng nhất bây giờ, nhưng cậu nói xem, chúng ta hôm nay rời khỏi đây thì đi đâu?" Chu Tiểu Di nhìn quanh một vòng, sau đó cô cảm thấy họ vẫn nên đi theo con quái vật kia, bây giờ nó đã biến mất.

Nhưng nó đã để lại dấu vết ở đây, có lẽ có thể đi thẳng theo hướng này. "Cậu chắc chắn thật sự muốn đi theo hướng này không?

Nơi cuối cùng đó là nơi con quái vật kia vừa đến, biết đâu nó đang ở đó chờ chúng ta thì sao?" Vương Khải Toàn vẫn có chút sợ hãi!

Hắn không chắc!

Nhưng nhìn dáng vẻ của Chu Tiểu Di và những người khác, thái độ rất kiên định.

Xem ra chỉ có thể đi theo họ thôi!

Hơn nữa hắn còn đang kéo lê một cái chân bị thương!

Cho nên bây giờ hắn phải tin tưởng Chu Tiểu Di và những người khác.

Chương 1149

【Ha ha ha, hài hước quá, trước đây tôi thấy Vương Khải Toàn hình như cũng không nhát gan như vậy, nhưng lần này sau khi bị thương hắn trở nên nhát gan hẳn.】【Tôi cũng thấy hơi buồn cười, mà nhìn dáng vẻ của hắn, không biết tại sao, đột nhiên lại cảm thấy có chút chua xót.】【Mặc dù họ cũng không bắt nạt hắn, nhưng tôi lại có cảm giác như vậy.】【Ra là không chỉ mình tôi có cảm giác này à, thật ra tôi sớm đã muốn nói rồi, nhưng lại không dám nói, sợ các bạn mắng tôi.】【Tôi thấy Vương Khải Toàn rất thảm hại, có chút xui xẻo, nhưng cũng không đến mức thảm như vậy, nhưng bây giờ dáng vẻ la oai oái của hắn thật sự rất hài hước.】Vương Khải Toàn không biết mình bị trêu chọc thành ra thế nào!

Hắn chỉ kéo lê một cái chân, đi theo sau Diệp Phàm và Chu Tiểu Di.

Đương nhiên là Diệp Phàm cũng thỉnh thoảng sẽ đến dìu hắn!

Nhưng Vương Khải Toàn để giả vờ mình rất kiên cường, hắn căn bản không muốn...

Diệp Phàm vẫn luôn dìu Bàn tử!

Anh ta cảm thấy gã này cũng thật là làm màu!

Đã bị thương thành ra thế này rồi, thế mà còn giả vờ kiên cường!

Không biết còn tưởng hắn đang diễn cho ai xem.

Chu Tiểu Di đi ở phía trước thật sự không thể chịu nổi nữa!

Chỉ có thể ra hiệu cho Diệp Phàm, anh ta chỉ có thể ngoan ngoãn quay lại.

Ấy vậy mà Vương Khải Toàn bên kia vẫn còn nói mình không cần,

Diệp Phàm liền lườm hắn một cái. "Cậu tưởng tôi muốn chắc?

Chẳng phải là vì Chu Tiểu Di không rảnh tay sao, cô ấy nói nếu cậu còn tiếp tục lằng nhằng hoặc lề mề nữa." "Chúng ta có thể sẽ chết ở đây, không thấy nơi này dài thế này à, trông giống một hành lang dài." "Cậu nhìn bên phải này trống không, biết đâu một cơn gió thổi tới là thổi bay cậu xuống dưới luôn, không thấy vách đá cao thế này à." Bây giờ nơi họ đang đứng là một con đường men theo vách núi!

Hơn nữa bên phải của họ không có bất kỳ vật cản nào, chỉ đủ cho một người đi qua.

Hai người đi cũng có chút vất vả, cho nên Diệp Phàm vẫn khá thông minh, anh ta đi trước kéo Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn cũng chỉ có thể cẩn thận đi theo hắn, đường càng ngày càng hẹp!

Hơn nữa họ cảm thấy như sắp phải bò trên vách đá để đi qua.

Chu Tiểu Di bên kia có chút lo lắng, Vương Khải Toàn thật sự có thể đi qua được không?

May mà Vương Khải Toàn có lẽ chỉ là giả vờ làm màu một lúc, chứ không phải thật sự làm màu. "Yên tâm đi, chuyện này đối với tôi không là gì cả, tôi rất nhanh sẽ đi qua được thôi, Diệp Phàm ở phía trước kéo tôi là được." "Diệp Phàm à, cậu tuyệt đối đừng buông tay nhé, lát nữa nếu tôi không cẩn thận sắp rơi xuống, cậu phải kéo tôi lại ngay." Gã này thật lắm lời!

Nhưng Diệp Phàm cũng biết sở dĩ hắn nói vậy, chắc chắn cũng là vì không có cảm giác an toàn!

Cho nên Diệp Phàm cũng không nói gì.

Nhưng để đề phòng bất trắc!

Chu Tiểu Di bên kia vẫn thông minh hơn!

Cô trực tiếp ném một sợi dây thừng qua buộc vào eo Vương Khải Toàn.

Dù sao thì Vương Khải Toàn bây giờ có một chân bị thương!

Mặc dù bây giờ hắn trông có vẻ ổn định!

Nhưng cũng không có nghĩa là hắn đã hoàn toàn bình phục.

Vương Khải Toàn vội vàng liếc nhìn Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di đã đến một nơi tương đối an toàn đợi hai người họ.

Chương 1150

Mất chín trâu hai hổ!

Cuối cùng cũng đến được nơi Chu Tiểu Di đang đứng!

Nhưng ngay khi mấy người định rời đi!

Họ phát hiện bên vách đá lại có một dấu chân nữa. "Hai người ở đây đợi tôi một chút, tôi qua xem thử, ở đó còn có một dấu chân, thật kỳ lạ, tại sao nó có thể để lại dấu chân ở đây." "Nơi này theo lý mà nói, một con vật khổng lồ như nó không thể nào bò qua được." Mọi người cũng đều nghĩ như vậy!

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, e rằng muốn bò qua cũng không phải là không thể.

Cho nên họ nhìn Chu Tiểu Di đi thẳng qua đó!

Chu Tiểu Di xem xét kỹ một lúc, cũng chỉ còn lại một dấu chân. "Không có bất kỳ giá trị tham khảo nào, xem ra chúng ta vẫn phải men theo đây để đi tiếp." Chu Tiểu Di quay lại, nhíu mày nói!

Hơn nữa họ phát hiện trời đã dần dần tối.

Không ngờ họ lại đi ở đây cả một ngày!

Mắt thấy trời sắp tối, mà vẫn chưa rời khỏi nơi này!

Thật là khiến người ta ngày càng sốt ruột...

Cuối cùng dưới sự dẫn dắt của Chu Tiểu Di!

Họ lại một lần nữa tiến vào một hang động!

Chu Tiểu Di quan sát xung quanh một vòng.

Nơi này cũng không có gì nguy hiểm!

Nhìn dáng vẻ của Vương Khải Toàn đã mệt lử!

Nếu là bình thường, hắn cũng sẽ không mệt mỏi như vậy!

Nhưng vì hắn bị thương, trong cơ thể vẫn còn sót lại độc tố!

Chỉ có thể tạm thời nghỉ ngơi ở đây một đêm.

Vương Khải Toàn có chút áy náy!

Nếu không phải vì mình!

Họ cũng sẽ không chỉ đi được đến đây. "Được rồi, cậu không cần phải áy náy, chúng tôi cũng không thật sự trách cậu, hơn nữa tình hình hiện tại xem ra." "Dường như cũng khá ổn, cũng không có gì không tốt, cũng không có gì rất tốt." Chu Tiểu Di thấy bộ dạng của Vương Khải Toàn, liền nói thẳng với hắn.

Sau đó ném một hộp bánh quy nén cho Vương Khải Toàn.

Cô bảo Vương Khải Toàn ăn xong thì nghỉ ngơi trước!

Chuyện còn lại không cần lo, giao cho hai người họ là được!

Chu Tiểu Di và Diệp Phàm nghiên cứu bản đồ một lúc.

Họ xác định mình không đi sai đường!

Chương 1151

Chỉ là họ không ngờ, dãy núi trông có vẻ bình thường trên bản đồ này, sau khi họ đi vào mới biết thật sự không hề đơn giản!

Hơn nữa đi đến hiện tại, ngoài việc gặp phải mấy con rắn và côn trùng kia, dường như không còn chuyện gì khác.

Điều kỳ lạ duy nhất chính là dấu chân khổng lồ!

Và cái đuôi khổng lồ kia!

Nhưng mỗi lần họ đều phát hiện đối phương biến mất rất nhanh.

Đêm khuya thanh vắng, Chu Tiểu Di nghe thấy tiếng sột soạt!

Khi cô ra ngoài, phát hiện ở cửa hang có một cái đuôi khổng lồ rụt lại rồi đi mất.

Chu Tiểu Di cảnh giác cầm khẩu súng bắn tỉa trong tay, từ từ đi qua!

Sau đó cô phát hiện ở cửa hang không có gì cả.

Một vùng tối mịt!

Ngoài bóng tối ra thì vẫn là bóng tối!

Cô lấy từ trong túi ra một quả cầu phát sáng nhỏ, ném thẳng qua đó.

Nhưng vẫn không thấy gì!

Mãi cho đến khi quả cầu tắt, cô mới quay lại.

Diệp Phàm gần đây chất lượng giấc ngủ cũng không tốt lắm!

Anh ta nhanh chóng nghe thấy động tĩnh của Chu Tiểu Di!

Anh ta tỉnh dậy từ trong giấc mơ.

Thấy Chu Tiểu Di từ đó đi tới, bèn hỏi cô sao vậy?

Chu Tiểu Di nói thật mọi chuyện. "Vừa rồi cái đuôi kia lại xuất hiện, nhưng khi tôi đi qua thì đã không thấy đâu nữa, cũng không biết lại chạy đi đâu rồi, đối phương cứ như thật sự có thể lên trời xuống đất vậy." 【Cảm giác không biết gì thế này thật đáng sợ, chị Chu luôn rất cảnh giác, nhưng chị Chu thế mà cũng không nhìn thấy đối phương rốt cuộc là gì, mỗi lần nhìn thấy đều là một cái đuôi.】 【Không cần đoán nữa, theo tôi thấy, cái đuôi đó chắc là của đám đã tấn công họ, còn cắn Vương Khải Toàn nữa.】 【Đại vương của đám sinh vật trông giống thạch sùng kia, biết đâu nó mới là con lợi hại nhất.】 【Chuyện này còn phải nói sao?

Nó chắc chắn là con lợi hại nhất, nhưng có chút tò mò là tại sao nó cứ mãi không xuất hiện.】 【Chẳng lẽ nó muốn lừa chị Chu và mọi người đến nơi nào đó sao?

Tôi luôn cảm thấy nó kỳ kỳ, nó dường như đang chỉ đường cho họ.】 【Thật ra tôi cũng có cảm giác này, nếu nó thật sự muốn làm hại chị Chu và mọi người thì sớm đã không biết làm gì họ rồi, có lẽ bây giờ xương cũng không còn.】 【Nhưng suốt cả chặng đường nó dường như cũng không làm hại chị Chu và mọi người, ngược lại dường như đang chỉ đường cho họ.】 【Mỗi lần họ sắp đi sai hướng, nó đều có thể kịp thời xuất hiện, sau đó trực tiếp sửa lại phương hướng cho chị Chu và mọi người.】 【....】 .....

Thực ra, không chỉ cư dân mạng mà ngay cả Chu Tiểu Di và mọi người cũng nghĩ như vậy.

Tuy có chút khó tin, nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy rất có khả năng con quái vật liên tục xuất hiện là để chỉ đường cho họ.

Sau khi nghiên cứu bản đồ một lúc, cô nhanh chóng xác định được hướng đi, chính là nơi cái đuôi khổng lồ vừa biến mất.

Sáng hôm sau, mọi chuyện vẫn yên bình.

Chuyện về cái đuôi khổng lồ xuất hiện lần nữa, Chu Tiểu Di và Diệp Phàm ngầm hiểu ý nhau, quyết không kể cho Vương Khải Toàn nghe.

Dù sao thì gã mập vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, nói ra chỉ thêm phiền, thà để cậu ta không biết gì còn hơn.

Vương Khải Toàn cũng không nhận ra điều gì bất thường.

Họ đi được một lúc, Chu Tiểu Di lại nghe thấy tiếng sột soạt.

Chương 1152

Cô có linh cảm lần này mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, không biết từ đâu trong hang động này lại bò ra rất nhiều thạch sùng.

Chu Tiểu Di lập tức lấy túi bột thuốc ra, đảm bảo an toàn cho cả nhóm trước.

Sau khi rắc một vòng, lũ sinh vật đó quả nhiên không dám đến gần.

Hơn nữa, lần này màu sắc của chúng lại thay đổi. "Sao chúng nó lại tới nữa?

Cắn ông bị thương rồi vẫn chưa cam tâm à?

Lần trước cắn ông là lũ màu xanh, lần này lại biến thành màu vàng." "Giờ thì tôi chắc chắn rồi, chúng có thể là tắc kè hoa thật, nhưng trông cũng không giống tắc kè hoa lắm, rốt cuộc là cái quái gì thế này." Ngay lúc cả nhóm bị mắc kẹt, bên ngoài vọng lại một tiếng gầm rú kinh thiên động địa.

Nghe thấy tiếng gầm, lũ sinh vật nhỏ này đồng loạt ngẩng đầu rồi xếp thành hàng ngay ngắn tiến về phía trước, như thể bị một thứ gì đó triệu hồi.

Chu Tiểu Di và mọi người đều kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cuối cùng, họ không bị tấn công, nhưng vẫn cảnh giác hơn rất nhiều.

Mỗi người cầm một khẩu súng phun lửa, từ từ đi theo hướng phát ra tiếng gầm.

Rồi ở cửa động, họ chứng kiến một cảnh tượng kỳ dị.

Một bóng đen khổng lồ, trông như một con mãng xà!

Không, phải nói là một con thạch sùng khổng lồ đang nằm trên một bệ đá cao.

Bên dưới, vô số thạch sùng nhỏ lúc nhúc. 【Cảnh này kích thích vãi, còn kinh dị hơn cả bầy nhện lúc trước, da đầu tôi tê rần hết rồi.】 【Nếu bị cả đám này vây lại chắc tôi đột tử tại chỗ luôn quá.】 【Hóa ra không chỉ mình tôi thấy cảnh này kinh khủng.

Nhưng chị Chu với mọi người vẫn bình tĩnh nhìn được kìa.】 【Tôi thấy chị Chu và mọi người cũng không bình tĩnh lắm đâu, nhìn tay họ run cả lên kìa, thấy cảnh ghê tởm thế này ai mà xem tiếp cho nổi.】 【Hơn nữa chị Chu họ đang ở trên cao.

Cái con khổng lồ kia chắc là con vật mỗi lần gặp đều vẫy đuôi với họ nhỉ, tại sao lại tụ tập ở đây?】 Chu Tiểu Di và mọi người chỉ dám nhìn vài giây rồi vội vàng lùi lại, vì nếu nhìn nữa rất có thể sẽ bị phát hiện.

Họ không tự tin có thể đối phó với nhiều côn trùng như vậy...

Bây giờ họ tiến thoái lưỡng nan.

Sau một hồi cân nhắc, họ chỉ có thể quay lại đường cũ.

Nhưng ngay khi họ định quay đi, "Rầm" một tiếng, cánh cửa đá đóng sập lại.

Chấn động vài cái, lũ côn trùng đang làm lễ tế gì đó bên trong cũng nghe thấy động tĩnh và bắt đầu la hét.

Tiếng gầm rú chói tai lại vang lên khắp nơi, lần này còn lớn hơn trước rất nhiều.

Cũng phải, họ đang ở gần như vậy, nếu không nghe thấy âm thanh

lớn thế này mới là lạ.

Động tĩnh lớn như vậy tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của lũ côn trùng nhỏ khác.

Ngay lúc này, vô số côn trùng nhỏ đã bò đến dưới chân họ.

Dù đã rắc thuốc nhưng cũng không thể đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Đúng lúc đó, cái đuôi khổng lồ kia đã quất về phía họ!

Chương 1153

Thật là muốn lấy mạng người ta mà.

Xem ra họ phải chạy trốn thôi!

Cả nhóm cảnh giác chạy sang một bên khác, tay cầm súng phun lửa, chĩa xuống đất mà phun tới tấp!

Họ không muốn bị lũ côn trùng nhỏ này cắn chết. "Lũ chúng mày vừa cắn ông Mập đây đúng không, gan cũng to thật đấy." "Dám chọc giận ông Mập à, nếu đã vậy thì đừng trách ông Mập đây không khách sáo." Vương Khải Toàn nhìn thấy lũ côn trùng này thì tức sôi máu.

Chính chúng đã cắn cậu ta, mà nói cũng lạ, họ chẳng biết chúng là tắc kè hoa hay thạch sùng nữa.

Vì chúng chẳng giống hẳn loại nào, nhưng lại có nét giống cả hai.

Cuối cùng trong cơn tức giận, họ đã thật sự mở ra một con đường máu!

Nhìn những con côn trùng nhỏ gần như đã bị nướng chín trên mặt đất, ngửi thấy mùi thịt khét khó ngửi, mấy người suýt nữa thì nôn ọe. "Mùi này thật sự quá khó ngửi, cả đời này tôi không muốn ngửi lại mùi này nữa.

Làm tôi sau này về ăn đồ nướng chắc cũng bị ám ảnh tâm lý mất." "Thôi, chúng ta mau rời khỏi đây đi, con quái vật khổng lồ bên trong chắc sắp ra rồi." "Đồ đệ đồ tôn của nó đã thành ra thế này, chắc chắn nó sẽ ra tìm chúng ta báo thù." Vương Khải Toàn bây giờ đã kiệt sức, nhưng vẫn khá hài hước, nói câu nào cũng không quên trêu chọc một chút. "Bớt mồm mép đi, có thời gian nói chuyện thì nghĩ xem làm sao để rời khỏi đây.

Tuy chúng ta tạm thời đã thoát, nhưng tôi cứ có cảm giác như có một đôi mắt đang dõi theo chúng tôi từ phía sau, cảm giác rất kỳ lạ, sống lưng cứ lạnh toát.

Không biết các cậu có cảm giác này không, tôi nghĩ không chỉ đơn giản là cái đuôi khổng lồ đang nhìn chúng ta đâu, chắc chắn còn có thứ khác nữa." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm đều im lặng rụt cổ lại.

Thật ra, từ lâu họ đã biết Chu Tiểu Di luôn nhìn thấy một người mặc đồ đen, tóc dài.

Hai người họ cũng may mắn được thấy một lần.

À không, họ chưa thực sự thấy rõ, chỉ có mình Chu Tiểu Di thấy.

Vì vậy cả hai cũng rất tò mò, liệu cảm giác mãnh liệt của Chu Tiểu Di có phải là về sinh vật tóc dài đó không... "Đừng nói đáng sợ như vậy, chẳng lẽ thật sự có thứ khác đi theo chúng ta à?" "Tôi nghĩ đó chính là con quái thú khổng lồ ở đây, nó có thể tạo ra những bước chân lớn như vậy." "Mà dọc đường này, càng nghĩ càng thấy có gì đó không ổn, không phải các cậu đã nói sao?" "Chúng dường như không có ác ý với chúng ta, có lúc nó còn chỉ đường cho chúng ta, nhưng có lúc lại kỳ quái như vậy." Vương Khải Toàn và mọi người bây giờ thực sự có chút mâu thuẫn.

Vừa nãy Chu Tiểu Di họ còn đang nghi ngờ đối phương có phải đang chỉ đường cho mình không, nhưng bây giờ lại muốn làm hại họ, thật sự rất mâu thuẫn.

Cũng không biết đối phương rốt cuộc có ý gì.

Thực ra Chu Tiểu Di cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.

Cô cảm thấy rất lạ, nhưng cũng không có thời gian để họ suy nghĩ nhiều.

Họ mang theo súng phun lửa đến trước cửa lớn, nhưng cánh cửa vẫn đóng chặt, không thể nào xông ra được. "Không lẽ nào, chẳng lẽ tối nay chúng ta thật sự phải chết ở đây sao?

Đừng mà, chúng ta đã rất khó khăn mới đến được đây." "Tôi không muốn rời đi như vậy, còn trẻ thế này, còn chưa kịp lấy vợ sinh con nữa." Diệp Phàm và Vương Khải Toàn rõ ràng có chút hoảng loạn, nhưng Vương Khải Toàn còn hoảng hơn cả đêm qua.

Nghe Vương Khải Toàn nói câu này, hai người kia chỉ biết bất lực ôm trán.

Đúng lúc này, giọng của Chu Tiểu Di đột nhiên vang lên: "Đã nói đây là giả thuyết để đoán thử, chẳng lẽ cậu không nghĩ đến một khả năng khác sao?

Đó là nó có thể chỉ xem chúng ta là thức ăn.

Rồi thấy chúng ta mãi không đi đúng hướng của chúng, nên mới nhắc nhở một chút.

Chương 1154

Giống như kẻ xấu vậy, trước tiên dụ bạn đến một nơi an toàn đối với chúng, rồi mới ra tay." Được rồi!

Sau khi nghe Chu Tiểu Di giải thích, Vương Khải Toàn coi như đã tin.

Tiếp theo, họ nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Họ chạy loạng choạng một lúc, vì đột nhiên lại nghe thấy tiếng gầm rú!

Nơi họ đang chạy đột nhiên rung chuyển dữ dội, như thể nơi này hoàn toàn không vững chắc.

Mấy người sợ đến mức suýt đâm vào cột đá bên cạnh rồi không dám đi nữa. "Động tĩnh lớn thật, lúc nãy thấy nó đứng ở đó hình như cũng không to lắm, chẳng lẽ nó còn có thể biến lớn biến nhỏ, nó tưởng nó là gậy Như Ý à." Thật ra Chu Tiểu Di cũng rất tò mò rốt cuộc là chuyện gì.

Họ chạy mãi, rồi chạy thẳng đến vách đá mà họ đã đến trước đây.

Đúng lúc này, "Rầm" một tiếng!

Tiếng bước chân khổng lồ vang rền bên tai họ.

Họ thấy một thân hình khổng lồ xuất hiện trước mặt!

Cuối cùng họ cũng nhìn rõ bộ mặt thật của con quái vật đó.

Phải nói là trông nó rất giống khủng long!

Nhưng Chu Tiểu Di dám chắc chắn đó không phải là khủng long. 【Trời ơi, tôi thấy rồi, trông giống thạch sùng ghê, tôi dám cá là nó bị biến dị, nếu không thì sao trên thế giới này còn có khủng long tồn tại

được.】【Nếu thật sự có khủng long tồn tại, các chuyên gia đã thổi phồng lên từ lâu rồi.】【Tôi cũng cảm thấy không phải khủng long, thứ này trông khá đáng sợ, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.】 Cư dân mạng nhìn cảnh tượng trước mắt mà không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tất cả mọi người đều có chút hoảng sợ bất an.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Chu Tiểu Di và mấy người liều mạng chạy về phía trước.

Thế nhưng đối phương chỉ cần quất đuôi một cái là đã chặn đứt con đường trước mặt họ...

Chu Tiểu Di và mọi người suýt nữa thì rơi xuống vách núi!

May mà vào giây phút cuối cùng, mấy người cũng miễn cưỡng tạm thời thoát nạn, không thực sự rơi xuống vực. "Hết cả hồn, tôi còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, xem tình hình bây giờ thì e là không đơn giản như vậy." "Hay là chúng ta nghĩ cách xuống dưới an toàn trước đi, tôi thấy nó muốn ép chúng ta quay lại." Vương Khải Toàn cũng không hiểu tại sao.

Cậu ta phát hiện con quái vật khổng lồ này không trực tiếp giết chết họ, cũng không tóm họ bỏ vào miệng ăn.

Ngược lại, nó có chút kỳ quái, chỉ chặn đường lui của họ.

Điều này khiến cậu ta nghi ngờ đối phương rốt cuộc muốn làm gì!

Đây là muốn ép họ quay lại sao?

Chu Tiểu Di nhìn một cái, cô cảm thấy đúng như lời Vương Khải Toàn nói.

Đối phương dường như muốn ép họ quay lại, không có ý gì khác. "Chúng ta quay lại đường cũ." Nếu phía trước không thể đi, họ chỉ có

thể quay lại nơi vừa rồi.

Khi họ quay lại, đống thi thể cháy khét vẫn còn trên mặt đất.

Sau đó, họ nhảy thẳng vào hang động nơi mà lũ quái vật lúc nãy đang làm lễ tế.

Chương 1155

Bên trong vẫn còn sót lại một vài con côn trùng nhỏ, nhưng dưới tác dụng của súng phun lửa, chúng nhanh chóng bị tiêu diệt.

Sau đó họ không còn nghe thấy tiếng bước chân khổng lồ nữa.

Đúng lúc này, một cánh cửa đá đột nhiên rung chuyển.

Họ còn chưa kịp nghiên cứu, cánh cửa đá đó đã tự động mở ra.

Mấy người nhìn thấy cảnh này đều lộ vẻ khó xử.

Họ không biết đây rốt cuộc là chuyện gì. "Kệ đi, bây giờ không thể quản nhiều như vậy, cứ đi thẳng vào trong là được." Chu Tiểu Di bây giờ càng chắc chắn hơn!

Đối phương hẳn là muốn ép họ đến một nơi khác.

Cô không biết rốt cuộc là chuyện gì, dù sao thì bây giờ ngoài việc đi theo bước chân của đối phương, họ cũng không tìm thấy đường lui nào khác, đã không còn đường lui rồi.

Vì vậy, họ chỉ có thể tiến về phía trước.

Chu Tiểu Di đi trước, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm đi ngay phía sau.

Họ cũng phát hiện ra sự kỳ quái của nơi này.

Sau khi vào hang động đó, họ phát hiện nơi này hoàn toàn khác với bên trên.

Ngẩng đầu lên là thấy rất nhiều phiến đá đẹp mắt, nếu có ánh đèn chiếu vào chắc chắn sẽ vô cùng lộng lẫy.

Hơn nữa, còn có tiếng nước chảy.

Trong chốc lát, họ lại cảm thấy nơi này khá đẹp, không khỏi thán phục sự kỳ công của tạo hóa. "Ai đó?" Họ đang cảm thán vẻ đẹp của nơi này thì không biết tại sao, Chu Tiểu Di cảm giác phía đối diện có người.

Cô hét lên một tiếng, rồi chỉ thấy một mái tóc, ngoài ra không thấy gì khác.

Lần này, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cũng nhìn thấy thứ đó.

Bây giờ họ càng tin vào chuyện mái tóc mà Chu Tiểu Di đã nói.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy mái tóc của đối phương, lúc nhìn thấy vẫn có chút kinh ngạc.

Không ngờ lại thực sự tồn tại một mái tóc dài như vậy.

Họ vội vàng đi qua, phát hiện trên mặt đất còn sót lại một lọn tóc... "Vừa rồi rốt cuộc là cái quái gì vậy, cảm giác ghê quá, bây giờ tôi càng chắc chắn, những gì cô nói tuyệt đối không phải là lừa chúng tôi." "Lúc đầu tôi còn tưởng cô đang lừa chúng tôi, bây giờ xem ra, cô hoàn toàn không cần thiết phải nói dối." Vương Khải Toàn nói câu này mà hoàn toàn quên mất mình đang trải qua những gì.

Sau đó, khi nhận ra mình nói hớ, cậu ta ngượng ngùng liếc nhìn Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di bây giờ mới phản ứng lại, hóa ra từ đầu đến giờ, những người này vẫn chưa tin cô, cứ nghĩ cô chỉ đang đùa với họ.

Cô có cần thiết phải lấy chuyện này ra đùa không?

Mấy người này cũng thật quá coi thường cô rồi. "Tôi chỉ đùa thôi, tôi không có không tin, chỉ là cảm thấy chuyện này dù sao cũng quá kinh khủng." "Cho nên mới chọn tìm hiểu sự thật trước, hơn nữa từ trước đến nay chỉ có mình cô nhìn thấy." "Những người khác chúng tôi căn bản không nhìn thấy, nên không thể không nghi ngờ liệu có

chuyện gì khác xảy ra không." Chu Tiểu Di lười tranh cãi với họ.

Cô nhìn xung quanh, ngoài nơi kỳ quái vừa rồi ra, dường như cũng không có gì khác.

Chương 1156

Vì vậy họ tiếp tục đi về phía trước.

Đi một lúc, họ phát hiện phía trước có một chiếc thuyền nhỏ đang trôi.

Trên đó có một người.

Mấy người cảm thấy sống lưng lạnh toát, không lẽ nào, chẳng lẽ đối phương đang ở đó đợi họ? "Thấy không, người lúc nãy rất có thể đang ở trên chiếc thuyền nhỏ đó đợi chúng ta, chẳng lẽ suốt chặng đường này..." "Mỗi lần chúng ta thấy cô ta đều là cô ta lén lút xuất hiện, là để chúng ta đến nơi này tìm họ sao, rốt cuộc cô ta là thứ gì?" 【Các bạn có thấy cảnh lúc nãy không?

Dù sao tôi thấy cũng khá đáng sợ, vừa quay qua đã thấy bóng lưng một người phụ nữ đứng đó.】 【Hơn nữa nếu tôi không nhìn nhầm, cô ta còn mặc đồ cổ trang, không lẽ nào, thật sự đã xảy ra chuyện linh dị mà chúng ta tưởng tượng sao, nếu thật là vậy thì cũng thú vị quá.】 【Thấy rồi thấy rồi, tôi còn thấy Vương Khải Toàn họ bị dọa không nhẹ, chỉ có chị Chu là còn giữ được bình tĩnh.】 【Nhưng khoảnh khắc vừa rồi chị Chu hình như cũng có chút bối rối, bây giờ tôi mới hiểu, hóa ra tất cả mọi chuyện đều vô cùng kinh khủng.】 Bên phía Chu Tiểu Di quả thực có chút sợ hãi, nhưng bây giờ họ chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Hơn nữa họ luôn có cảm giác người ở phía đối diện hẳn là đang đợi họ.

Mấy người căng da đầu xông lên.

Khi đến bờ sông, mấy người không biết có nên tiếp tục đi tới không. "Đây~ đây..." "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chúng ta có nên qua xem thử không?" Tuy là sợ hãi, nhưng không biết tại sao Vương Khải Toàn lại có một cảm giác rất kỳ lạ.

Cậu ta cảm thấy nên tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi lấy hết can đảm, mấy người từ từ đi tới. "Đi theo tôi, đừng để lạc.

Chúng ta phải xem rốt cuộc là chuyện gì, nếu tôi không đoán sai, cô ta có lẽ chính là người phụ nữ luôn xuất hiện nhưng chỉ để lại cho chúng ta mái tóc.

Có thể cô ta đang ở đó đợi chúng ta." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ càng trở nên sợ hãi hơn!...

Tiếp theo, mấy người cầm khẩu 98k trong tay, từ từ đi qua.

Khi họ đến gần dòng sông, phát hiện nước sông đang chảy, nhưng chiếc thuyền mà người phụ nữ kia đang đứng lại không hề có chút gợn sóng nào.

Điều này khiến họ không khỏi nghi ngờ, liệu người phụ nữ này có năng lực đặc biệt gì không?

Mấy người nhìn nhau, rồi chỉ có thể từ từ tiến lại gần.

Khi đến gần người phụ nữ đó, họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ đứng trên bờ sông không dám lên tiếng hỏi.

Cả nhóm cứ đùn đẩy nhau, chẳng ai chịu tiến lên, ngay cả Chu Tiểu Di thường ngày dũng cảm vô địch xông lên phía trước lần này cũng chùn bước.

Ngay lúc họ còn đang do dự, người trên thuyền cuối cùng cũng có động tĩnh.

Cô ta quay đầu lại nhìn Chu Tiểu Di và mọi người.

Dưới ánh sáng yếu ớt, họ nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, may

mắn là có một khuôn mặt người bình thường, nếu không thật sự dọa chết họ rồi.

Thấy người phụ nữ trông không quá đáng sợ, họ mới dám tiến lên hỏi. "Thưa cô, sao cô lại ở đây, cô ở đây là để đợi chúng tôi sao?" 【Hahaha, Vương Khải Toàn hài hước quá, lại hỏi cô ta có phải đang đợi họ không.

Cậu ta không sợ lát nữa sắc mặt cô ta đột nhiên thay đổi, biến thành một con quái vật đáng sợ à.】 【Mặc dù một người xuất hiện một cách khó hiểu ở một nơi không thể xuất hiện đã đủ đáng sợ rồi.】 【Nhưng Vương Khải Toàn và mọi người vẫn khá dũng cảm, nếu là tôi, ngay khoảnh khắc nhìn thấy bóng lưng, tôi đã sợ chết khiếp rồi.】 【Ai nói không phải chứ?

Nếu là tôi, đánh chết cũng không dám lại gần, mà sợ một người đột nhiên xuất hiện ở đây một cách khó hiểu, thật sự rất đáng sợ.】 Không nghe thấy câu trả lời, Vương Khải Toàn đang định hỏi tiếp thì đối phương đột nhiên chèo thuyền lại gần họ.

Vương Khải Toàn bị Chu Tiểu Di yêu cầu lùi lại, mấy người họ đứng trên bờ chờ người phụ nữ đến gần.

Chương 1157

Khi cô ta đến gần, thấy cô ta có bóng, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

May quá, cô ta có bóng, không phải là thứ gì đó không sạch sẽ. "Tôi đã ở đây đợi các vị đã lâu, mời đi theo tôi, chủ nhân của tôi đang đợi các vị." Cả người cô ta cho họ một cảm giác rất cứng nhắc.

Cô ta nhìn họ một cách cứng đờ, và đi lại cũng không giống người bình thường.

Chu Tiểu Di và mọi người nuốt nước bọt.

Vương Khải Toàn nhìn Chu Tiểu Di, ý là hỏi cô có nên đi theo không.

Chu Tiểu Di suy nghĩ một lúc, rồi cũng chỉ có thể lấy hết can đảm đi theo người phụ nữ này.

Vì bây giờ họ đang ở nơi này, cô cũng không biết nên đi đâu.

Hơn nữa ở đây chỉ có con sông này là lối ra, họ không có thuyền thì không thể ra ngoài được.

Chu Tiểu Di cũng muốn xem thử chủ nhân trong miệng cô ta rốt cuộc trông như thế nào.

Thấy Chu Tiểu Di sắp lên thuyền, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm rất ăn ý, mỗi người kéo một cánh tay cô, lôi cô lại.

Chu Tiểu Di suýt nữa thì ngã xuống sông.

Cô khó hiểu nhìn hai người, không biết họ có ý gì. "Chờ đã, cô vội làm gì, chẳng lẽ cô không sợ chủ nhân của cô ta là thứ gì đó không sạch sẽ à?

Vừa rồi tuy thấy cô ta có bóng." "Nhưng cả người cô ta cứng đờ

như vậy, tôi nghi ngờ trong này chắc chắn có vấn đề, hay là chúng ta quay lại đi." Chu Tiểu Di nhìn dáng vẻ nhát gan của hai người, chỉ có thể nói cho họ một sự thật tàn khốc, đó là họ không thể quay lại... "Chẳng lẽ hai người quên rồi sao, đường về đã bị con quỷ khổng lồ kia chặn đứt rồi, bây giờ chúng ta chỉ có con đường này thôi." "Nếu không đi theo cô ta, chúng ta sẽ bị kẹt ở đây chờ chết, chẳng lẽ các cậu muốn chờ chết sao?" "Dù sao tôi cũng nghĩ rồi, bất kể cô ta là người, là quỷ hay là yêu ma, chỉ cần có một tia hy vọng, chúng ta đều không thể từ bỏ." "Hơn nữa, súng của chúng ta để làm gì, chính là để đối phó với những thứ này, cộng thêm bản lĩnh gia truyền của Mạc Kim Giáo Úy chúng ta, chẳng lẽ còn sợ chúng sao." Thôi được!

Họ thừa nhận là đã bị mấy câu nói của Chu Tiểu Di an ủi.

Mấy người chỉ có thể lấy hết dũng khí đi theo người phụ nữ kia chèo thuyền rời khỏi đây.

Người phụ nữ đó cũng không thúc giục họ.

Đợi họ từ từ ngồi xuống thuyền, cô ta mới bắt đầu chèo.

Cô ta vẫn rất cứng nhắc.

Vương Khải Toàn cũng không sợ chết, cậu ta trực tiếp đi qua còn muốn chèo cùng người ta. 【Tên mập Vương này cũng hài thật, tôi thấy cậu ta gan cũng lớn phết, thấy người ta xinh đẹp là muốn đi bắt chuyện, phải nói là vẫn phải là anh Vương nhà ta.】 【Cho dù là nữ quỷ, cũng phải có chút quan hệ, vừa rồi nhát như vậy, mà bây giờ lại không nhát nữa.】 Vương Khải Toàn có tật gì, họ đều biết rõ.

Thấy dáng vẻ ân cần của Vương Khải Toàn, họ đại khái cũng đoán được cậu ta muốn làm gì.

Mọi người thấy bộ dạng đó của cậu ta thì cũng thấy khá buồn cười.

Nhưng như vậy cũng làm họ vơi đi một phần sợ hãi.

Chu Tiểu Di và Diệp Phàm đối với cái tật xấu không đổi này của Vương Khải Toàn cũng khá cạn lời.

Nhưng hai người cũng không nói gì, đúng lúc để Vương Khải Toàn đi hỏi chuyện.

Ai ngờ đối phương căn bản không thèm để ý đến Vương Khải Toàn.

Dù cậu ta nói gì, đối phương cũng như không nghe thấy, vẫn chăm chú chèo thuyền.

Chương 1158

Ngay khi Vương Khải Toàn hỏi đến mức mất kiên nhẫn, định giật lấy mái chèo của đối phương thì cô ta cuối cùng cũng có động tĩnh.

Cô ta quay đầu lại liếc nhìn Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn cảm giác ánh mắt của đối phương như muốn hút mình vào trong.

Cậu ta sợ đến tê cả sống lưng, không dám nói gì nữa, ngoan ngoãn quay về ngồi bên cạnh Chu Tiểu Di. "Các cậu có thấy không?

Ánh mắt cô ta nhìn tôi lúc nãy, như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy, dọa tôi hết cả hồn." "Tôi không dám chắc cô ta là người tốt, có khi còn không phải là người nữa.

Thật ra, nơi này vốn dĩ không giống nơi có người ở, đột nhiên xuất hiện một người, cảm thấy không bình thường chút nào." Nói xong câu này, Vương Khải Toàn phát hiện những người khác đang nhìn mình như nhìn một thằng ngốc.

Ý như muốn nói, đây không phải là lời nói thừa sao?

Nơi này nếu thật sự có người sống thì cũng chỉ có mấy người họ.

Những người khác đột nhiên xuất hiện, hoặc là yêu ma quỷ quái, hoặc là người thật sự sống ở đây, giống như những người dân làng kia.

Vương Khải Toàn cảm thấy chỉ số thông minh của mình bị sỉ nhục.

Vừa rồi ở chỗ người phụ nữ kia không được lợi gì, quay về lại bị hai người họ nhìn như thằng thiểu năng, cậu ta càng thêm tủi thân, cuối cùng ngồi im không hỏi gì nữa.

Không biết đã chèo bao lâu, Chu Tiểu Di vẫn luôn cảnh giác nhìn xung quanh.

Nếu cô nhớ không lầm, cũng phải ít nhất nửa tiếng rồi, tại sao vẫn chưa có ý định dừng lại... "Chủ nhân của cô ở đâu?" "Sao cô ấy biết chúng tôi sẽ đến đây?

Chúng ta còn bao lâu nữa mới đến?" Chu Tiểu Di trực tiếp hỏi đối phương.

Đối phương im lặng một lúc lâu mới trả lời một câu, bảo họ đừng vội.

Thế nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy, khi nhìn mọi thứ xung quanh, cô thấy đầu óc quay cuồng.

Chu Tiểu Di lập tức cảm thấy không ổn.

Chết rồi!

Họ đã trúng kế!

Đối phương chắc chắn đã bỏ thuốc mê cho họ!

Cô cố gắng ép mình tỉnh táo, nhưng hoàn toàn không chống cự nổi.

Cô thấy Diệp Phàm và Vương Khải Toàn đều đã ngã xuống.

Cô vừa định chất vấn đối phương thì cũng ngã gục.

Trước khi ngất đi, cô thấy người phụ nữ đó quay đầu lại nhìn họ một cái. 【Trời ạ, đừng nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì, tôi thấy tình cảnh của chị Chu và mọi người bây giờ càng ngày càng kỳ lạ.】 【Theo lý mà nói, ngoài những người dân làng kia ra, chắc chỉ có nhóm chị Chu thôi, không thể có ai khác nữa, mà không phải những người dân làng đó đã nói rồi sao?】 【Họ sắp rời đi rồi, tôi nghĩ có thể người đi theo nhóm chị Chu từ trước đến nay không phải là thứ gì

đó không sạch sẽ.】【Biết đâu lại là người sống sờ sờ, họ cũng muốn đến Vân Thiên Cung, chỉ là cứ lén lút theo dõi nhóm chị Chu mà không hiện thân thôi.】【Tôi cũng nghĩ vậy, tuy hành vi của người này rất kỳ quái, thân thể trông rất cứng nhắc, nhưng như Vương Khải Toàn nói.】【Cô ta có bóng, những thứ không sạch sẽ đó tuyệt đối không có bóng, vậy rốt cuộc là chuyện gì, ai có thể cho tôi biết được không.】【Đoán mò một chút, tôi nghĩ chắc chắn là một số người đã theo dõi nhóm chị Chu từ lâu, cũng muốn đến Vân Thiên Cung.】【Tôi ủng hộ quan điểm của chị gái ở trên, tôi cũng nghĩ chắc chắn là những người cũng đang nhắm đến Vân Thiên Cung, họ không tìm được đường.】【Cho nên mới tìm mọi cách để nhóm chị Chu đi trước dẫn đường, rồi họ ở phía sau hưởng thành quả, bây giờ có lẽ cảm thấy tình hình và kế hoạch của nhóm chị Chu có thay đổi.】【Họ không kiềm chế được nữa, nên mới ra mặt muốn gặp nhóm chị Chu.】【Nếu thật là vậy, thì thú vị rồi, tức là từ trước đến nay ngoài nhóm chị Chu ra, còn có những người khác, vậy là nhân vật mới sắp xuất hiện sao?

Có chút mong đợi.】Mọi người đều sôi sục lên, như thể sắp đón năm mới vậy.

Thế nhưng bên phía Chu Tiểu Di, họ đã hoàn toàn hôn mê, không còn tri giác.

Khi Chu Tiểu Di và mọi người tỉnh lại lần nữa, cô phát hiện Vương Khải Toàn và Diệp Phàm đang ở ngay bên cạnh.

Chương 1159

Lúc này họ cũng đang ở trong một hang động.

Cô quan sát xung quanh, không thấy có gì đặc biệt.

Thế là cô đi qua lay Vương Khải Toàn và Diệp Phàm dậy.

Hai người tỉnh lại cũng ngơ ngác.

Sao họ lại ngủ thiếp đi chứ? "Đây là đâu?" Vương Khải Toàn bật dậy hỏi một cách kinh ngạc.

Chu Tiểu Di cũng muốn biết đây rốt cuộc là đâu.

Đúng lúc này, họ nghe thấy tiếng lửa cháy lách tách.

Mấy người nhìn nhau, đi ra ngoài phát hiện bên ngoài còn có một không gian lớn hơn.

Người phụ nữ đã đến đón họ, lúc này đã không còn tóc tai bù xù, cũng đã thay lại quần áo của người hiện đại.

Cô ta buộc tóc đuôi ngựa cao, lạnh lùng nhìn họ.

Vương Khải Toàn nhìn đến ngẩn cả người.

Người phụ nữ đó lườm cậu ta một cái, cậu ta không dám nhìn tiếp nữa, liền lủi thủi quay về...

Vừa đúng lúc đó, Chu Tiểu Di và Diệp Phàm đột nhiên phát hiện nơi này còn có nhiều người hơn.

Hoặc phải nói là cả một đội ngũ!

Chu Tiểu Di liếc mắt đã thấy một người đàn ông đầu trọc đang ngồi bên đống lửa, có người hầu hạ bên cạnh.

Tóc của hắn không biết là cạo hay làm sao, nói chung là cái đầu

trơn bóng còn được lau đến phát sáng. "Hai người tỉnh rồi, người của tôi không biết nặng nhẹ, đã cho hai người dùng một ít thuốc mê, chủ yếu là sợ hai người không nghe lời." "Vì vậy mới phải dùng hạ sách này, hy vọng cô Chu đây không quá bận tâm, và cứ yên tâm, chúng tôi là người chứ không phải thứ gì không sạch sẽ đâu." Đối phương nhìn nhóm Chu Tiểu Di, nói với vẻ mặt tươi cười.

Chu Tiểu Di đánh giá người này một lượt, hắn ta ước chừng khoảng năm mươi tuổi, trông không giống người tốt lành gì! "Các người là ai?" Chu Tiểu Di cũng có thể đoán ra được những người này hẳn là đến tìm họ hợp tác để cùng đến Vân Thiên Cung, nhưng cô không muốn hợp tác với bất kỳ ai. "Mọi người đừng kích động quá, chúng tôi là ai, chắc trong lòng các vị cũng rõ rồi.

Chúng tôi đương nhiên là đến để hợp tác, chẳng lẽ các vị không muốn hợp tác với chúng tôi sao?" Quả nhiên đã bị Chu Tiểu Di đoán trúng.

Chu Tiểu Di dẫn Vương Khải Toàn và Diệp Phàm đi tới, ngồi xuống bên cạnh đối phương!

Cả nhóm bình tĩnh nhìn đám người trước mặt.

Bọn họ có hơn mười người, vài người mặc trang bị rất chuyên nghiệp!

Chu Tiểu Di chỉ cần liếc qua là biết họ hẳn là vệ sĩ chuyên nghiệp, được cử đến để bảo vệ người đàn ông này, hẳn là ông chủ của họ.

Người phụ nữ đã đón họ đến đây có lẽ cũng là một trong số đó. "Dựa vào đâu mà ông nghĩ chúng tôi sẽ hợp tác?

Ba người chúng tôi đang đi đường yên ổn." "Bỗng dưng bị các người đưa đến đây, rồi lại nói muốn hợp tác?" Thực ra trong lòng Chu Tiểu Di đang nghĩ, nếu thật sự đi cùng đám người này thì hình như

cũng không phải là không được.

Đến lúc đó nếu có chuyện gì xảy ra, có thêm người cũng tốt.

Chương 1160

Nhưng cô tuyệt đối không thể dễ dàng đồng ý như vậy, trước hết cô phải làm rõ mục đích của đối phương là gì.

Cô không tin đối phương thật sự chỉ đơn thuần đến tìm họ hợp tác, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy? "Chỉ dựa vào việc trên chặng đường sắp tới, chúng tôi có thể giúp được các vị.

Chẳng lẽ các vị không phát hiện ra sao?" "Các vị đi tới đi lui mãi mà hình như vẫn chưa đến được Vân Thiên Cung.

Thực ra chúng tôi vẫn luôn đi theo sau các vị." "Mọi người thông minh như vậy, chắc vừa rồi cũng đã đoán ra rồi phải không?" "Nếu không phải tốc độ của các vị quá chậm, chúng tôi cũng chẳng đến mức phải lộ diện." "Nếu chúng tôi không lộ diện, có lẽ các vị đến được Vân Thiên Cung rồi cũng không phát hiện ra sự tồn tại của chúng tôi đâu." Đám người này cũng quá tự tin rồi!

Chu Tiểu Di nghĩ rằng họ chắc chắn có thể phát hiện ra những người này!

Chỉ là vấn đề thời gian mà thôi!

Nhưng Chu Tiểu Di vẫn im lặng.

Diệp Phàm và Vương Khải Toàn cũng không rõ thái độ của Chu Tiểu Di là gì nên cũng không nói gì. "Nếu đã đến để hợp tác, vậy có phải nên có chút thành ý không?

Không định tự giới thiệu trước sao?" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, người đàn ông đầu trọc hài lòng đưa tay ra bắt tay cô, tiện thể giới thiệu bản thân. "Xin chào, tôi vẫn luôn biết các Mạc Kim Giáo Úy rất lợi hại.

Chặng đường này cũng coi như đã chứng kiến sự anh dũng của các vị.

Tại hạ là Tôn Hưng." Tôn Hưng?

Chu Tiểu Di cảm thấy cái tên này có chút quen tai...

Cô hình như đã nghe ở đâu đó, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Cô cũng giới thiệu Diệp Phàm và Vương Khải Toàn, sau đó Tôn Hưng giới thiệu sơ qua về đội của mình.

Lúc này nhóm Chu Tiểu Di mới biết, người phụ nữ đã đón họ tên là A Nguyệt.

Bên cạnh Tôn Hưng còn có một người khá đặc biệt, trông như một thiếu niên mười mấy tuổi, nhưng lại nhuộm một đầu tóc trắng.

Cả người cậu ta trông rất nhợt nhạt, một màu trắng thiếu sức sống, thu hút sự chú ý của Vương Khải Toàn và Diệp Phàm.

Chủ yếu là mái tóc trắng của cậu ta quá nổi bật, cũng không biết thiếu niên này nhuộm tóc trắng vì nổi loạn hay vì lý do nào khác.

Hơn nữa, sắc mặt cậu ta cũng vô cùng tái nhợt, khiến họ cảm thấy có chút kỳ lạ, nên bất giác nhìn thêm vài lần.

Thiếu niên rất cảnh giác, có lẽ cũng nhận ra họ đang nhìn mình.

Lúc này Tôn Hưng cũng nhận thấy họ đều đang nhìn thiếu niên tóc trắng, hắn cười giới thiệu. "Cậu ta cũng là một trong những thuộc hạ của tôi, tên là Mộc Xuân Thu." "Sở dĩ có một đầu tóc trắng không phải vì cậu ta nổi loạn, mà là do thể chất bẩm sinh đã như vậy, vừa sinh ra đã có một đầu tóc trắng rồi." "Có thể là một loại bệnh, nhưng đến bệnh viện kiểm tra cũng không ra kết quả, nên cậu ta thấy hơi lạ." "Vì vậy lần này cậu ta đi cùng chúng tôi, nguyên nhân chủ yếu là muốn xem trong Vân Thiên Cung có thứ gì có thể cứu được cậu ta không."

Nghe hắn nói vậy, nhóm Chu Tiểu Di cũng không nghi ngờ gì!

Vì sắc mặt của cậu bé đó quả thực quá tái nhợt, trông không giống người bình thường!

Vì vậy họ cũng không nói thêm gì nữa!

Chỉ là có chút tò mò!

Rốt cuộc là bệnh gì mà lại khiến cậu ta trở nên như vậy.

Nếu đã là những người muốn đi theo họ!

Chương 1161

Chu Tiểu Di có chút không hiểu!

Tại sao những người này lại phải giả thần giả quỷ!

Cô trực tiếp trầm giọng hỏi đối phương: "Giả thần giả quỷ gì cơ, cô nói chuyện A Nguyệt mặc đồ cổ trang đi tìm các vị à?" "Vậy thì các vị thật sự oan cho cô ấy rồi, bản thân cô ấy là người yêu thích Hán phục, nên việc cô ấy mặc những bộ đồ đó cũng rất bình thường." "Thấy không, cái túi bên cạnh cô ấy toàn là Hán phục.

Lúc đón các vị, cô ấy tình cờ đang mặc bộ đó mà chưa kịp thay." "Nên tôi không bảo cô ấy thay.

Bây giờ thấy các vị đến, sợ các vị không quen nên đã thay bộ khác rồi." Nghe lời giải thích này, mấy người họ chỉ có thể nói người này thật biết lý sự.

Nhưng họ lại không tìm được lời nào để phản bác, nếu đã vậy thì chỉ có thể giả vờ như không biết gì. "Ra là vậy, còn tưởng cô ấy cố tình giả thần giả quỷ để dọa chúng tôi, nếu đã không phải cố ý." "Vậy chúng tôi cũng yên tâm hơn nhiều, chỉ là có chút không hiểu, tại sao đến nơi này rồi mà còn phải mang theo nhiều Hán phục như vậy, không thấy mệt sao?" "Ai biết được, có lẽ là sở thích của họ thôi.

Các vị cũng biết đấy, mỗi người đều có sở thích khác nhau, chúng ta nên tôn trọng họ mới phải." Nói nghe hay thật, nói là phải tôn trọng, nhưng đây đâu phải là vấn đề tôn trọng hay không!

Không ai biết mặc như vậy ở nơi này rất đáng sợ sao?...

Dù nói vậy, nhưng mấy người cũng lười để ý đến những chuyện này!

Thấy tình hình như vậy, đối phương cũng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. "Phải tôi nói, tên này không có một lời nào là thật, rõ ràng là giả điên giả dại muốn lừa chúng ta, bây giờ lại nói là người yêu thích Hán phục." "Đừng có làm ô danh những người yêu thích Hán phục, tôi thấy bộ dạng của cô ta rõ ràng là muốn chúng ta đi theo để tìm kho báu." "Tên này chắc chắn có mục đích không đơn giản, vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao?" Vương Khải Toàn và Diệp Phàm đâu có ngốc, làm sao họ lại không biết mục đích của đối phương là gì?

Họ cảm thấy đối phương đột nhiên xuất hiện ở đây chắc chắn không đơn giản, nên họ cũng rất tò mò rốt cuộc đối phương có mục đích gì. "Mặc kệ hắn có mục đích gì, hơn nữa giống như hắn nói, chúng ta hiện tại đã không tìm được đường quay về." "Bây giờ chúng ta chỉ có thể dựa vào hắn, hơn nữa không hiểu sao tôi có cảm giác hắn dường như nắm rõ mọi hành động của chúng ta." "Nếu tôi không đoán sai, suốt chặng đường này hắn đều đi theo chúng ta.

Nếu đã vậy, chúng ta thà xem xem, đối phương rốt cuộc sẽ đối xử với chúng ta thế nào." Được thôi!

Nghe Chu Tiểu Di đã nói vậy!

Những người khác tự nhiên không có ý kiến gì!

Họ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời Chu Tiểu Di.

Trong thời gian tiếp theo!

Họ cùng đám người này ở trong sơn động!

Mà đám người này cũng thật buồn cười.

Nói là một đội!

Nhưng sau khi nhóm Chu Tiểu Di quan sát kỹ thì phát hiện, ai cũng có mưu tính riêng, không ai đơn giản cả. "Nói thật, tôi thấy đám người này cũng khá thú vị, mỗi người tâm tư đều không đơn giản, và

tôi có thể nhìn ra." "Lý do họ tụ tập lại với nhau, có lẽ đều là vì muốn tìm kiếm kho báu mà họ muốn, chỉ là họ có lẽ không biết kho báu khó tìm." Ai nói không phải chứ, đây vốn dĩ là một chuyện rất bình thường!

Chỉ là với tình hình hiện tại, không có mấy người là người tốt.

Vì vậy trong thời gian tiếp theo!

Mấy người cũng không tiếp tục lải nhải nữa, đã âm thầm đi theo đội ngũ này.

Họ làm gì thì mình làm nấy, thấy họ phối hợp như vậy, Tôn Hưng cũng khá hài lòng. "Lão bản, ngài chắc chắn mấy người này thật sự có thể đưa chúng ta tìm được thứ chúng ta muốn không?

Sao tôi thấy họ có vẻ không thông minh lắm." Một người bên cạnh Tôn Hưng khá trung thành với hắn, trên mặt người đó có một vết sẹo.

Chương 1162

Vừa rồi Tôn Hưng cũng gọi hắn là Đao Ba ca, nghe cái tên này cũng khá bá khí. "Yên tâm đi, mấy người họ không đơn giản đâu, họ đều là hậu duệ của Mạc Kim Giáo Úy.

Đương nhiên, có một người không phải." "Nhưng hai người còn lại đã rất lợi hại rồi, đi theo họ tuyệt đối không thiệt đâu." Người đàn ông có sẹo nghe ông chủ của mình đã nói vậy, anh ta cũng không có gì để phản bác, chỉ có thể nghe lời ông chủ!

Hy vọng mọi chuyện thật sự như lời ông chủ nói. "Chẳng lẽ anh quên rồi sao, suốt chặng đường này, nếu không phải đi theo họ, chúng ta cũng không thể đến đây nhanh như vậy." "Đừng thấy mấy người này có vẻ không đáng tin, nhưng bản lĩnh của họ lớn lắm, họ đều là hậu duệ của Mạc Kim Giáo Úy." ...

Nhóm Chu Tiểu Di không biết rằng Tôn Hưng đang nói về họ với thuộc hạ của mình.

Nhóm Chu Tiểu Di quan sát một vòng.

Nơi này không có gì đáng nghi, và họ còn thấy một điều khá kỳ lạ, đó là tại sao họ lại cứ ở mãi nơi này?

Bây giờ Vương Khải Toàn càng thêm rục rịch.

Sau khi xác định người phụ nữ kia không phải là quỷ hồn, mà thật sự là một người bình thường, Vương Khải Toàn bạo gan đi thẳng qua đó.

Hôm đó không biết làm sao, người phụ nữ này rõ ràng là muốn dọa anh ta.

Bây giờ trông cô ta cũng khá bình thường, không hề cứng nhắc

chút nào. "Vậy cô có thể giải thích một chút, tại sao hôm qua khi đến đón chúng tôi, cô lại phải giả thần giả quỷ, trực tiếp dọa chúng tôi không?" "Bây giờ nhìn bộ dạng của cô, có vẻ cũng không định giả vờ nữa." Vương Khải Toàn vốn cũng không mong đối phương thật sự sẽ trả lời câu hỏi này, nhưng không ngờ đối phương liếc nhìn anh ta một cái rồi thật sự mở miệng trả lời.

Nhưng khi Vương Khải Toàn nghe được câu trả lời đó, anh ta tức muốn chết, không ngờ lại có người có thể nói chuyện dọa người như vậy một cách thản nhiên đến thế. "Chỉ là thấy vui thôi, hơn nữa nhìn bộ dạng của các người, chắc cũng có chút sợ hãi." "Và trên đường đi, tôi thỉnh thoảng sẽ kiểm tra nơi các người ở, tôi đều làm như vậy cả." "Rồi thỉnh thoảng cũng làm rơi vài sợi tóc giả ở nơi các người ở, có vẻ đã dọa được các người, tôi thấy khá vui, nên nghĩ là vẫn nên để các người trải qua một chút kinh hãi." Thật sự quá không biết xấu hổ, lại có thể nói trò đùa ác ý dọa họ một cách thản nhiên như vậy.

Vương Khải Toàn nhất thời không biết nên nói gì, cuối cùng anh ta chỉ có thể chọn cách không nói gì cả.

Nếu người ta đã thừa nhận một cách trắng trợn như vậy, lúc này nếu anh ta la lối om sòm, e rằng sẽ tỏ ra quá mất thể diện.

Anh ta lại hỏi cô ta trước đây sống ở đâu, nhưng đối phương hoàn toàn không để ý đến anh ta.

Vương Khải Toàn hỏi nửa ngày trời mà không nhận được một câu trả lời nào mình muốn, đành phải quay về, hứng một bụng tức giận.

Trong khi đó, Chu Tiểu Di và Diệp Phàm dường như không hề quan tâm.

Vương Khải Toàn quay về, mấy người lại tụ tập lại, bắt đầu thì thầm. "Tôi dám chắc bọn họ không có ý tốt, hay là chúng ta lén lút bỏ trốn đi, cho dù chúng ta thật sự không tìm được lối ra." "Chúng ta

cũng có thể lén lút bỏ trốn rồi đi theo sau họ, giống như họ vẫn luôn đi theo sau chúng ta vậy." Chu Tiểu Di lại lắc đầu.

Nếu thật sự có thể trốn được, họ đã trốn từ lâu rồi, nhưng thực tế là không thể.

Vì vậy bây giờ họ ngoài việc ngoan ngoãn ở lại đây, không còn nơi nào khác để đi, và Chu Tiểu Di cảm thấy họ căn bản không thể trốn thoát được.

Ở đây có nhiều người như vậy, ai cũng có vũ khí tiên tiến nhất, nếu họ thật sự bỏ trốn, có thể biến thành cô hồn dã quỷ bất cứ lúc nào.

Ngay khi mấy người họ còn đang thì thầm.

Tôn Hưng đột nhiên đi tới, nhìn họ với vẻ mặt tươi cười, cứ như thể hắn vừa nghe được họ đang bàn bạc chuyện gì đó.

Thấy hắn đến, quả thật có chút ngượng ngùng... "Nhìn bộ dạng mấy người." "Có vẻ không vui vẻ hợp tác với chúng tôi lắm.

Nếu không muốn, thực ra các vị cũng có thể rời đi." "Nhưng tôi tin cô là người thông minh, cũng biết con đường phía trước gian nan, nếu không hợp tác, rất khó để đi tiếp." "Và cô hắn cũng đã phát hiện ra rồi, một số từ trường mạnh sẽ gây nhiễu cho các vị.

Chương 1163

Do các vị quá ít người, nên mới sinh ra loại từ trường như vậy." Chu Tiểu Di cũng đồng tình, cô gật đầu, cô cũng đã phát hiện ra điều đó.

Ban đầu, cô nghĩ từ trường ở Vân Thiên Cung sẽ không quá mạnh, nhưng càng đến gần, cô càng chắc chắn rằng Vân Thiên Cung thật sự không phải nơi người thường có thể đến.

Từ trường mạnh vẫn luôn gây nhiễu cho con đường tiến lên của họ.

Đây có lẽ là lý do tại sao họ đã đến đây nhiều ngày mà vẫn chưa tới nơi, giống như lời Tôn Hưng nói.

Nếu họ muốn nhanh chóng đến Vân Thiên Cung, thì phải đối phó với từ trường mạnh trước, và cách duy nhất để giải quyết là có nhiều người.

Đông người mới có thể ít nhiều can thiệp được!

Hơn nữa cô phát hiện trong tay nhóm Tôn Hưng dường như có một thiết bị gây nhiễu công nghệ cao, có thể tạm thời gây nhiễu từ trường!

Đây cũng là thứ mà nhóm Chu Tiểu Di hiện không có. "Lão bản Tôn hiểu lầm rồi, sao chúng tôi có thể không hợp tác với ngài chứ?

Nếu mọi người đã có thể gặp nhau ở đây." "Đó chính là một loại duyên phận, nên tự nhiên là phải cùng nhau hợp tác.

Chỉ có điều, lão bản Tôn vẫn nên nói thật cho chúng tôi biết." "Lão bản Tôn muốn đến Vân Thiên Cung như vậy, là để tìm bảo vật gì?" Trước khi hiểu rõ sự thật, nhóm Chu Tiểu Di vẫn phải cẩn thận một

chút!

Mặc dù cô cũng biết, dù có hỏi, đối phương chắc chắn cũng sẽ không ngoan ngoãn nói ra!

Nhưng cô vẫn muốn tò mò một chút. "Nếu cô đã nói là bảo vật, vậy chắc chắn phải giữ bí mật.

Các vị chỉ cần biết đến lúc đó chúng ta sẽ không xung đột là được." "Hơn nữa trong Vân Thiên Cung có nhiều bảo vật như vậy, đến lúc đó nếu thật sự có xung đột, có thể cân nhắc trao đổi một chút." Hỏi cũng như không, thật sự chẳng được gì cả.

Nếu đã vậy thì không hỏi nữa, họ ngoan ngoãn đi theo đám người này là được.

Do trời đã tối, họ phải tạm thời nghỉ ngơi một đêm ở đây, ngày mai mới xuất phát.

Trời vừa sáng, họ thu dọn đồ đạc rồi trực tiếp lên đường!

Vẫn luôn là ba người họ!

Bây giờ đột nhiên có thêm một đám người, thật sự có chút không quen.

Nhóm Chu Tiểu Di đi ở phía sau!

Nhìn những người phía trước mở đường, sau đó ông chủ của họ còn cần một người đỡ.

Hơn nữa lúc này họ mới phát hiện, ông chủ của họ, tức là Tôn Hưng, đi lại khập khiễng. "Bộ dạng thế này mà cũng đến được Vân Thiên Cung, xem ra thật sự đã bỏ công sức rất lớn." Thấy đối phương kiên định như vậy, Vương Khải Toàn cũng có chút kinh ngạc.

Chu Tiểu Di thực ra cũng không ngờ đối phương lại là một người bị thương.

Cũng không biết hắn bị như vậy là do đến đây bị thương, hay là sao, giống như Vương Khải Toàn vậy.

Vương Khải Toàn bây giờ cũng đi lại khập khiễng, nhưng so với hắn thì bình thường hơn nhiều.

Chu Tiểu Di lại quan sát kỹ cây gậy trong tay hắn, không giống như dùng để đối phó tạm thời, nên Chu Tiểu Di rất nhanh đã phán đoán, Tôn Hưng này hẳn là đã bị thương từ khi còn ở bên ngoài...

Chu Tiểu Di rất nghi hoặc.

Chẳng lẽ hắn đến đây là muốn tìm linh đan diệu dược gì đó để chữa chân của mình sao?

Chương 1164

Cũng không phải không có khả năng này!

Những năm gần đây, nhiều người xuống mộ không phải để lấy nhiều bảo vật hơn, mà là đều hy vọng vào những loại linh đan diệu dược đó.

Họ cảm thấy trí tuệ của người xưa!

Hẳn là có thể luyện chế ra các loại linh đan diệu dược, biết đâu đến lúc đó còn có thể cứu được họ.

Vừa nghĩ đến khả năng này, Chu Tiểu Di liền lộ ra ánh mắt khinh bỉ!

Họ thực ra là đến đây để giữ mạng.

Cô có chút tò mò về đối phương, chỉ là què một chân, sao lại phải tốn công tốn sức đến đây?

Què một chân vẫn có thể sống tốt, nhưng đến nơi này, có thể mất mạng bất cứ lúc nào. "Nhìn bộ dạng của họ, cuối cùng tôi cũng biết tại sao họ lại đến đây rồi, chắc suy nghĩ của cậu cũng giống tôi phải không." "Họ đến đây hẳn là để tìm linh đan diệu dược, hoặc một số bảo vật kỳ lạ, còn tưởng họ thật sự đến vì những kho báu khác." "Bây giờ xem ra mục đích của họ đến Vân Thiên Cung không đơn giản như vậy, bây giờ lại có chút tò mò về nhóm người này, chẳng lẽ tất cả đều đến đây để chữa bệnh à." Mấy người họ ở phía sau cẩn thận thì thầm!

Mà những người phía trước thật sự không nghe thấy họ đang nói gì.

Hơn nữa trong tình hình hiện tại!

Thiếu niên tóc trắng kia cũng là để chữa căn bệnh kỳ lạ của mình.

Mà người tên Tôn Hưng này, chắc cũng là để chữa bệnh.

Cũng có một khả năng!

Đó là tiền của hắn quá nhiều, không có chỗ tiêu.

Rồi hắn muốn trường mệnh trăm tuổi!

Lại là một người muốn trường mệnh trăm tuổi!

Hắn không lẽ thật sự nghĩ Tần Thủy Hoàng đã nghiên cứu thành công thuốc trường sinh bất lão rồi chứ?

Nếu thật như vậy!

Chẳng phải Tần Thủy Hoàng hiện nay vẫn còn sống sao?

Nhưng cũng không thấy ông ta xuất hiện trên thế giới này, để chứng minh mình thật sự không phải là một bạo quân. "Cũng có thể với tình hình hiện nay, mọi chuyện thị phi, không phải chúng ta có thể biết được.

Cứ đi theo họ là được, xem họ giở trò gì, không lâu nữa sẽ biết thôi." Họ cũng thấy Chu Tiểu Di nói đúng.

Cứ như vậy, họ theo sát đám người kia, mà đám người kia cũng thật có bản lĩnh.

Loanh quanh một hồi, thật sự đã đưa họ ra khỏi sơn động này!

Nhưng nhìn những ngọn núi trước mặt, nối tiếp nhau, xem ra muốn đến Vân Thiên Cung cũng không dễ dàng như vậy.

Đúng lúc này, họ phát hiện phía trước lại là một ngọn núi tuyết trắng xóa, xem ra lần này họ lại phải một lần nữa tiến vào khu vực băng hà.

Mà băng hà lần này còn lợi hại hơn nhiều so với lần trước họ gặp, nhìn thôi cũng thấy lạnh. "Các vị thấy sông băng phía trước không?

Vượt qua sông băng này, rất nhanh sẽ đến được Vân Thiên Cung." "Đến lúc đó, khi đến Vân Thiên Cung, có thể sẽ gặp phải đủ loại nguy hiểm, còn phải cần các vị hậu duệ Mạc Kim Giáo Úy đây, giúp chúng tôi giải quyết một số phiền phức." "Nhưng tôi tin cô Chu, các vị chắc chắn sẽ dễ dàng giải quyết được.

Chương 1165

Suốt chặng đường này chúng tôi đi theo sau các vị cũng đã chứng kiến không ít những khoảnh khắc tỏa sáng của các vị." "Không ngờ bản lĩnh gia truyền của hậu duệ Mạc Kim Giáo Úy, truyền thừa qua bao thế hệ." "Không hề yếu đi chút nào." ...

Nghe lời của đối phương, Chu Tiểu Di cũng chỉ cười cười.

Cô cảm thấy ánh mắt đối phương nhìn mình vô cùng không thân thiện!

Bề ngoài nói những lời khách sáo, nhưng thực tế ánh mắt lại đầy cảnh giác!

Cô, Chu Tiểu Di, đâu phải đứa trẻ ba tuổi!

Sao lại không biết đối phương đang nghĩ gì chứ?

Cô cũng chỉ khách khí biểu thị, nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Tiếp theo, họ lật ra những bộ quần áo dày đã chuẩn bị sẵn, nhóm Chu Tiểu Di tự nhiên cũng đã chuẩn bị. "Các vị, sau khi chúng ta lên núi tuyết, có thể sẽ gặp phải đủ loại nguy hiểm, hy vọng các vị không hoảng loạn." "Hơn nữa trên núi tuyết cũng có thể xảy ra lở tuyết bất cứ lúc nào, đến lúc đó hy vọng các vị đừng hễ gặp chuyện là chạy tán loạn." "Như vậy nếu thật sự bị tuyết chôn vùi, sẽ không cứu được các vị đâu.

Tương lai mịt mờ, hy vọng các vị có thể hiểu." "Muốn tự cứu mình, thì phải đoàn kết, không muốn vì một số nguyên nhân không cần thiết, gây ra sự nghi ngờ lẫn nhau." Người đàn ông có sẹo khi nói chuyện, còn liếc nhìn nhóm Chu Tiểu Di một cách ẩn ý, như thể đang cảnh cáo họ.

Nhóm Chu Tiểu Di thì không sao cả, đám người này nói gì thì là nấy, dù sao mục đích của họ là đến được Vân Thiên Cung.

Đợi đến nơi đó rồi, ai là người bị bỏ lại, còn chưa chắc đâu, đối phương cũng quá kiêu ngạo rồi.

Chu Tiểu Di thì không sao, chỉ là Vương Khải Toàn và Diệp Phàm hai người thật sự không chịu nổi!

Người đàn ông có sẹo này rốt cuộc có ý gì?

Nói chuyện thì cứ nói chuyện, tại sao lại phải nhìn về phía họ, cứ như thể người gây chuyện là họ vậy.

Nhóm Chu Tiểu Di nhìn rất rõ ràng.

Những người này tuy bề ngoài hòa thuận, nhưng thực tế sau lưng họ muốn làm gì, không ai biết được. "Cần gì phải chấp nhặt với họ, dù sao mục đích của chúng ta là đến được Vân Thiên Cung, đợi đến khi thật sự đến nơi đó, ai có thể cười đến cuối cùng còn chưa chắc đâu." "Nên đừng quan tâm đến họ nữa, tiếp theo cứ nghe lời họ, muốn chúng ta làm gì thì làm nấy, chỉ cần không bắt nạt đến đầu chúng ta." "Đều có thể nhẫn nhịn, nhưng nếu thật sự bắt nạt đến đầu rồi, không cần các người ra tay, tôi đây cũng sẽ ra tay." ... 【Ha ha ha, thế còn tạm được, đây mới là Chu tỷ chứ.

Mấy ngày nay thấy cô ấy cứ phải chịu ấm ức, tôi còn tưởng Chu tỷ thay đổi tính nết rồi chứ, hóa ra Chu tỷ đang nhẫn nhịn ở đây.】 【Nhưng Chu tỷ nói cũng đúng, việc cấp bách nhất của họ bây giờ là đến được Vân Thiên Cung.

Họ đã ở đây quá lâu rồi.】 【Nếu không nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ Vân Thiên Cung, để đến phó bản thế giới tiếp theo, rất có khả năng sẽ bị kẹt lại đây mãi mãi.

Thật quá nguy hiểm, quả nhiên vẫn là Chu tỷ, suy nghĩ chu đáo

hơn.】【Đúng vậy, họ đã ở phó bản này quá lâu rồi.

Nếu là trước đây, nhóm Chu tỷ đã ra ngoài từ lâu rồi.】【Nhưng tôi phát hiện nơi này thật sự không dễ ra ngoài như vậy, có lẽ giống như Chu tỷ nói.】【Nơi này có từ trường mạnh vẫn luôn gây nhiễu cho họ, khiến họ căn bản không thể di chuyển, làm họ chỉ có thể đi vòng vòng.】【Bây giờ xem ra đúng là tình hình này rồi, thật phiền phức.】【Tôi cũng nghĩ vậy, hóa ra không chỉ mình tôi có cảm giác này.】...【Tôi vốn định nói, nhưng lại sợ mọi người nói tôi có ngốc quá không.】【Bây giờ thấy mọi người đều nghĩ như vậy, tôi cũng yên tâm hơn nhiều.

Có lẽ Chu tỷ cũng đã nhận ra, nên cô ấy mới chọn đi cùng đám người này.】【Giống như Chu tỷ nói, nếu thật sự vì từ trường quá mạnh mà bị kẹt lại đây.】【Để can thiệp vào từ trường, đúng là cần nhiều người hơn.

Như vậy mới có thể can thiệp được.

Hơn nữa đám người này nhìn là biết có thiết bị chuyên nghiệp.】【Còn chuyên nghiệp hơn cả nhóm Chu tỷ.

Nhóm Chu tỷ hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của mình, nhưng đám người này đều dựa vào các phương tiện công nghệ cao.】 Nhóm Chu Tiểu Di theo sát phía sau, từ từ đi lên núi tuyết.

Họ quấn chặt quần áo, chỉ để lộ ra một đôi mắt, thậm chí còn đeo cả kính râm.

Trên núi tuyết thật sự rất lạnh, nhất thời không ai dám cãi cọ!

Chương 1166

Hoặc có bất kỳ mâu thuẫn nào, chỉ sợ lỡ một chút là bị ném lại trên ngọn núi tuyết lạnh giá này.

Trời băng đất tuyết, muốn rời khỏi đây không dễ dàng chút nào!

Mọi người hiếm khi nhất trí sẵn lòng phối hợp giúp đỡ lẫn nhau.

Ngày hôm đó, mắt thấy mặt trời sắp lặn, trời sắp tối, mà cũng không hiểu sao!

Họ cảm thấy tuyết rơi càng lúc càng lớn, chỉ có thể tìm một nơi tương đối an toàn để tạm thời nghỉ ngơi. "Lão bản, tôi quan sát rồi, nơi này hẳn là còn an toàn, chúng ta cứ nghỉ ngơi một đêm ở đây." "Đợi sáng mai hãy xuất phát.

Trên núi tuyết tuy toàn là tuyết trắng xóa, buổi tối cũng có thể miễn cưỡng nhìn rõ, nhưng đến tối." "Bão tuyết sẽ ngày càng lớn, đến lúc đó nếu thật sự gặp nguy hiểm, sẽ phiền phức lắm." Chu Tiểu Di không ngờ người đàn ông có sẹo này lại khá chuyên nghiệp!

Cô thực ra cũng đã xem xét xung quanh, đúng là nơi này an toàn hơn.

Nhưng một người khác trông giống chuyên gia, cũng rất chuyên nghiệp, lại cảm thấy đề nghị của người đàn ông có sẹo không tốt.

Nơi này rõ ràng không thích hợp để ở, anh ta cho rằng nên tìm một nơi có thể chắn gió.

Hai người nhất thời tranh cãi. "Tất cả im miệng cho tôi!

Hai người mà còn tiếp tục cãi nhau nữa, thì tối nay không cần tìm chỗ ở nữa." "Cứ tiếp tục đi cho tôi, còn cãi nữa, tin tôi ném cả hai người ở đây không?" May mà Tôn Hưng cũng không nuông chiều họ,

nghe hai người cãi không ngớt, liền trực tiếp quát lớn.

Hai người nghe Tôn Hưng quát vậy, cũng coi như yên tĩnh lại!

Sau đó Tôn Hưng thông minh trực tiếp đẩy vấn đề này cho Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di cười lạnh một tiếng!

Xem ra người này cũng khá tinh ranh!

Cứ muốn cô phải lựa chọn, nhưng Chu Tiểu Di lại không làm theo ý hắn. "Lão bản Tôn tự quyết định là được, chúng tôi bình thường ở ngoài hoang dã, muốn ngủ ở đâu thì ngủ ở đó, hơn nữa về phương diện này tôi cũng không rành lắm." "Chúng tôi bình thường đều ngủ tùy tiện, có lúc còn gặp phải lở tuyết, nên chuyện này ba người chúng tôi thật sự không thể đưa ra bất kỳ đề nghị nào." "Vì vậy tiếp theo lão bản Tôn chọn thế nào, chúng tôi sẽ theo lão bản Tôn như vậy." Tôn Hưng cũng không ngờ, hắn vốn muốn để Chu Tiểu Di quyết định, không ngờ Chu Tiểu Di lại đẩy quyền quyết định lại cho hắn.

Nếu đã vậy, thì hắn cũng đành chọn bừa vậy.

Hắn dứt khoát nói cứ ở đây, ai cũng đừng nói lời vô ích nữa...

Cứ thế, tất cả mọi người hạ trại tại đây, sau khi dựng lều xong thì bắt đầu ăn uống.

Bọn họ chủ yếu ăn đồ hộp dùng một lần.

Nhóm Chu Tiểu Di cũng nhận được mấy hộp từ họ.

Thú thật, lúc đến đây nhóm Chu Tiểu Di không mang nhiều vật tư đến thế, vốn nghĩ rằng sẽ sớm rời đi.

May mà gặp được bọn họ, nếu không chẳng biết còn phải gặm bánh quy nén đến bao giờ. "Lần này sự chuẩn bị của các vị có vẻ không được đầy đủ cho lắm nhỉ, chẳng lẽ trước khi đến các vị không

tìm hiểu rằng muốn đến Vân Đỉnh Thiên Cung không hề dễ dàng sao?" Tôn Hưng lại lên tiếng. "Hay là do trước đây các vị đã đi quá nhiều nơi rồi, nên cảm thấy Vân Đỉnh Thiên Cung chẳng có gì đáng ngại?" Tên Tôn Hưng này đúng là lúc nào cũng muốn thể hiện sự tồn tại của mình. "Đúng vậy, ban đầu chúng tôi có hơi ngây thơ, bây giờ mới thực sự lĩnh giáo được.

Không hổ là Vân Đỉnh Thiên Cung, quả thực có chút khác biệt." Sau đó, bọn họ lại kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh một lần nữa, xác định tạm thời sẽ không có nguy hiểm gì.

Chương 1167

Nhóm Chu Tiểu Di mới lần lượt vào lều, chui vào túi ngủ để nghỉ ngơi.

Thế nhưng Diệp Phàm lại nhíu mày, anh luôn cảm thấy nơi này không an toàn cho lắm.

Anh từng học về địa chất học, và cứ có cảm giác nơi này có gió, thỉnh thoảng sẽ bị sụt lún.

Vừa rồi, anh đã thấy vài chỗ bị sụt xuống rồi.

Vốn dĩ anh không muốn nhiều lời, nhưng anh thấy phải giữ cái mạng nhỏ của mọi người là quan trọng nhất.

Vì vậy, anh quyết định nói thật với Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn.

Hai người nghe xong cũng nhíu chặt mày. "Vậy xem ra nơi này không an toàn rồi, tối nay ngủ phải chú ý một chút, đừng ngủ say quá, phải cảnh giác." "Đến lúc đó nếu thật sự có sự cố gì xảy ra, chúng ta còn kịp thời rời khỏi đây." Hai người họ gật đầu đồng ý.

Đúng lúc này, có người tiến lại gần lều của họ.

Cả ba ngẩng đầu nhìn về phía cửa lều.

Diệp Phàm chưa vào túi ngủ nên trực tiếp ra kéo khóa lều.

Lại là A Nguyệt!

Cậu ta đang nghịch con dao găm trong tay, thấy bọn họ mở cửa lều thì ngẩng đầu nhìn vào trong.

Khi thấy cả Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn đều ở đó, cậu ta nói có chuyện muốn thương lượng.

Bọn họ bèn cho cậu ta vào lều.

Thế nhưng cậu ta chỉ ngồi đó nghịch dao mà không nói lời nào.

Cuối cùng Vương Khải Toàn hết kiên nhẫn, hỏi cậu ta rốt cuộc có chuyện gì muốn nói, nếu có thì nói mau, không thì cút đi cho bọn họ còn nghỉ ngơi, đi cả ngày đường mệt lắm rồi. "Các người đến Vân Đỉnh Thiên Cung để làm gì?

Muốn tìm thứ gì sao?" "Mắc gì tới cậu?

Chúng tôi đến đây vì thấy vui thì không được à?

Giống như cậu thấy dọa người khác là vui vậy." "Chúng tôi đến đó làm gì cũng chẳng liên quan đến cậu.

Cậu muốn làm gì thì chúng tôi cũng muốn làm cái đó thôi." Vương Khải Toàn vẫn chưa quên chuyện tên này hùng hồn tuyên bố chỉ muốn dọa họ cho vui.

Anh không tin bọn họ đơn giản như vậy, nên lúc này nói chuyện cũng chẳng khách khí gì.

Thế nhưng A Nguyệt lại chẳng hề để tâm đến lời của anh.

Cậu ta chỉ nhìn chằm chằm vào Chu Tiểu Di.

A Nguyệt biết rõ trong mấy người này, Chu Tiểu Di mới là nhân vật chính.

Chu Tiểu Di thấy ánh mắt của cậu ta liền bảo Vương Khải Toàn đừng nói nữa, Vương Khải Toàn đành phải im miệng. "Mục đích của các người là gì thì chúng tôi cũng là vậy thôi.

Nhưng ông chủ của các người đã nói rồi, đến lúc đó nếu có xung đột thì phân chia sau cũng được." "Cậu đột nhiên đến đây, ông chủ của cậu có biết không?" A Nguyệt nghe Chu Tiểu Di nói vậy thì cười lạnh một tiếng rồi phủ nhận. "Hắn không phải ông chủ của chúng tôi,

tôi chỉ là nhận tiền làm việc thôi." Nghe cậu ta nói câu đó với giọng lạnh như băng, nhóm Chu Tiểu Di cũng thấy khá bình thường.

Chương 1168

Nhìn đám người này rõ ràng chỉ hòa bình trên bề mặt, còn trong lòng nghĩ gì thì chẳng ai biết.

Họ cũng không hỏi thêm nữa.

Đương nhiên, A Nguyệt lại tiếp tục lên tiếng. "Tôi đến đây là muốn hợp tác với các vị.

Chắc các vị vẫn chưa biết ông chủ Tôn muốn tìm thứ gì đâu nhỉ." "Hắn muốn tìm linh đan diệu dược bên trong, nói rằng có một bảo vật có thể xóa bỏ mọi phiền muộn trên đời, nghe đâu gọi là Thiên Bình." "Tôi cũng không biết hắn nói thật hay giả, nhưng nếu hắn đã nói vậy rồi thì tôi nghĩ cũng chưa chắc là giả." Thiên Bình?

Nhóm Chu Tiểu Di nghe xong đều tỏ vẻ nghi hoặc, không biết cái gọi là Thiên Bình trong miệng cậu ta trông như thế nào.

A Nguyệt thấy vẻ mặt mờ mịt của họ thì cũng thấy chán.

Vốn cậu ta nghĩ người như Chu Tiểu Di sẽ biết, nhưng giờ thấy vẻ mặt ngơ ngác của họ thì hiểu ra, hóa ra họ cũng chẳng biết gì.

Nếu đã không biết thì cũng chẳng hỏi được gì ở đây nữa, nên cậu ta đứng dậy bỏ đi luôn.

Thấy cậu ta lạnh lùng vô tình như vậy, nhóm Chu Tiểu Di cũng không nói gì. "Vừa rồi cậu có nghe cậu ta nói không?

Thiên Bình là thứ gì chứ?

Thú thật chúng ta đến Vân Đỉnh Thiên Cung, biết là có nhiều thứ, nhưng chưa bao giờ nhắm vào một món cụ thể nào.

Biết đâu bên trong thật sự có thứ chúng ta không biết." "Cái Thiên

Bình mà cậu ta vừa nói, tôi thấy không giống giả.

Hơn nữa các cậu cũng thấy rồi đó, ông chủ của cậu ta bị què một chân." "Có khả năng hắn muốn chữa khỏi chân của mình, hoặc là hắn còn có bệnh khác mà chúng ta chưa biết.

Chuyện này càng lúc càng thú vị rồi." "Chúng ta cứ giả vờ như không biết gì cả, xem tiếp theo bọn họ sẽ có biểu hiện gì." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cũng tán thành gật đầu.

Đúng là như vậy.

Bọn họ cũng không biết đối phương nói thật hay giả, nhưng có một điều có thể chắc chắn, là chuyện mà họ nói rất có thể sẽ xảy ra thật.

Cứ thế, mọi người chìm vào giấc ngủ.

Nhưng nhóm Chu Tiểu Di đã có dự cảm không lành, nên họ không ngủ say.

Nửa đêm, họ nghe thấy tiếng thứ gì đó rơi xuống.

Chu Tiểu Di và Diệp Phàm lập tức tỉnh dậy, chỉ có Vương Khải Toàn là ngủ say như chết.

Hai người lay Vương Khải Toàn dậy, anh tỉnh lại với vẻ mặt ngơ ngác. "Bên ngoài có động tĩnh không ổn." "Mau dậy đi, đừng ngủ nữa, ngủ nữa là chết đấy." Vương Khải Toàn nghe hai người nói vậy thì đâu còn dám ngủ nữa, vội vàng đứng dậy.

Anh nhìn ra ngoài, không thấy có động tĩnh gì kỳ lạ, nhưng cả ba vẫn ăn ý không ngủ lại nữa.

Một lúc sau, họ lại nghe thấy tiếng động lớn.

Lần này nhìn ra ngoài, trời ơi, muốn dọa chết người ta mà.

Bọn họ kinh hãi khi thấy một ngọn núi tuyết cách đó không xa bắt đầu sạt lở, chẳng phải là sắp đổ ập về phía họ sao.

Mấy người hét lớn, kinh động những người bên trong.

Tiếng động lớn như vậy, đương nhiên bọn họ cũng nghe thấy.

Chương 1169

Cứ thế, tất cả bắt đầu tháo chạy.

Nhóm Chu Tiểu Di cầm ba lô chạy trước.

Những người phía sau cũng có vài người nhanh chóng chạy theo.

Bên Tôn Hưng, do chân cẳng không tiện, hắn luôn cần người dìu.

Nhưng may là gã mặt sẹo và một người khác luôn dìu hắn nên hắn không bị tụt lại.

Bọn họ cứ chạy về phía trước không ngừng.

Tình hình bây giờ vô cùng nguy cấp, nếu không tìm một chỗ nấp, rất có thể họ sẽ bị tuyết chôn sống.

Nhóm Chu Tiểu Di chạy ở phía trước, thấy một nơi trông giống như một gò đất nhỏ.

Nơi đó có lẽ có thể tạm thời che chắn cho họ một phần tuyết lở. "Mọi người mau chạy qua đây!

Bên này có một tảng băng nhỏ, có thể tạm thời che chắn cho chúng ta, miễn là nó không chôn vùi chúng ta ở đây là được!" Nhóm Chu Tiểu Di không phải loại người thấy chết không cứu, liền hét lớn về phía sau.

Nghe thấy tiếng, tất cả mọi người đều chạy về phía này.

Chu Tiểu Di thấy bên Tôn Hưng vẫn còn hơi chậm, cô ném ba lô của mình cho Vương Khải Toàn rồi lao qua, một tay kéo Tôn Hưng chạy về phía trước.

Hai người đang dìu Tôn Hưng thấy hành động của Chu Tiểu Di thì có chút bất ngờ, không ngờ một cô gái trông yếu đuối như vậy lại có

sức lực lớn đến thế.

Nhưng bây giờ họ không có thời gian để nghĩ nhiều.

Sau khi chạy đến nấp sau tảng băng nhỏ đó một lúc, tuyết phía sau đã ập tới.

May mà tảng băng này khá cứng chắc, đã che chắn cho họ phần lớn tuyết.

Chân của họ gần như đã bị chôn vùi dưới tuyết.

Lúc này, bão tuyết bắt đầu nổi lên, bọn họ nhất thời không tìm được phương hướng.

Hơn nữa lúc nãy chạy loạn cả lên, ai mà biết đã chạy về hướng nào.

Bây giờ nhìn tuyết bay đầy trời, căn bản không biết nên đi về đâu.

Thêm vào đó, lúc chạy đi, lều trại còn chưa kịp thu dọn.

Vấn đề lớn mà họ phải đối mặt bây giờ là ở nơi lạnh thấu xương này, không có lều và túi ngủ, rất có thể họ sẽ chết cóng ở đây. "Đều tại mày!

Tao đã nói chỗ đó không an toàn rồi mà mày không nghe, cứ một mực muốn ở đó!" "Giờ thì hay rồi, lều của chúng ta mất hết cả rồi!" Người đàn ông đeo kính trông có vẻ uyên bác gầm lên với gã mặt sẹo.

Gã mặt sẹo nghe tiếng gầm của hắn thì cũng mất bình tĩnh. "Sao hả?

Bây giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì quay ra trách tao à?" "Lúc trước tao đưa ra đề nghị, sao không thấy bọn mày trách tao?" "Tao biết nó sẽ xảy ra sự cố chắc?

Mà mày còn tự xưng là tiến sĩ Thanh Hoa gì đó, cũng có thấy mày giỏi giang đến đâu đâu." "Tao thấy mày chỉ giỏi chém gió thôi, chẳng

qua là muốn đi theo bọn tao kiếm chác chút bảo vật, rồi sống sung sướng thôi." "Loại người như mày một chút kiến thức cũng không có, còn tự xưng là tiến sĩ Thanh Hoa, đúng là cười chết người ta." Gã mặt sẹo nói chuyện cũng không hề khách khí.

Hai người họ cứ thế cãi nhau ầm ĩ.

Chương 1170

Nhóm Chu Tiểu Di lười quan tâm đến bọn họ.

Họ kiểm tra xem nơi này có an toàn không, sợ rằng lát nữa tảng băng này tan chảy, đè chết họ ở đây thì còn kinh khủng hơn tuyết lở.

Sau khi xác định tạm thời vẫn ổn định, không đến nỗi đè chết họ, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Chu Tiểu Di lấy la bàn ra xem, thấy nó đã không còn hoạt động, có lẽ vì nơi này quá lạnh.

Không thể phân biệt được phương hướng nữa, Chu Tiểu Di đặt nó vào lòng bàn tay, hà hơi vào, cố gắng dùng cách này để làm ấm la bàn, hy vọng nó có thể chỉ cho họ một hướng đi.

Hai người kia vẫn còn đang cãi nhau không dứt.

Cuối cùng Chu Tiểu Di không thể nghe nổi nữa, liền quát họ im miệng. "Hai người các người im miệng cho tôi!

Còn cãi nữa thì đừng ai mong sống sót!

Muốn sống thì nghe lời tôi, từ giờ không ai được nhiều lời nữa!" "Muốn sống sót đến Vân Đỉnh Thiên Cung thì nghe tôi, không muốn thì cút ngay cho tôi!" Chẳng hiểu sao, Chu Tiểu Di rõ ràng trông là một cô gái yếu đuối, nhưng khi cô nói câu này, lại có sức uy hiếp đám người này.

Bọn họ quả nhiên không dám nói nhảm nữa.

Chu Tiểu Di thấy họ cuối cùng cũng chịu yên phận thì hài lòng tiếp tục hà hơi vào la bàn trong tay.

Sau một lúc, la bàn quả nhiên có chút động tĩnh, kim chỉ nam nhúc

nhích một chút, thật sự chỉ cho họ một hướng đi. "Được rồi, bây giờ chúng ta quay lại nơi cắm trại lúc nãy, thu dọn lều trại.

Nhưng cũng không chắc…" "Lều có lẽ vẫn còn, vì lúc nãy tuyết lở quét qua, có khả năng đã bị chôn vùi hết rồi." Không ngờ Chu Tiểu Di lại có thể tìm được nơi họ cắm trại lúc nãy.

Mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng bọn họ vẫn đi theo Chu Tiểu Di.

Cứ thế, họ đội bão tuyết, chậm rãi tiến về phía trước.

Chẳng biết đã đi bao lâu, khi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cuối cùng họ cũng thấy được một chút hy vọng.

Họ nhìn thấy một góc lều của mình còn sót lại.

Thấy hy vọng, họ vội vàng chạy tới.

Đến nơi, mọi người cùng nhau đào lều của mình ra.

Vậy là họ lại có lều để ở. "Không ngờ cô lại lợi hại như vậy, thật sự có thể tìm được nơi chúng ta cắm trại lúc nãy." "Xem ra trước đây tôi đã xem thường cô rồi.

Không biết cô tốt nghiệp trường nào vậy?" Người nói chính là người lúc nãy bị gã mặt sẹo châm chọc là tiến sĩ Thanh Hoa.

Chu Tiểu Di chỉ liếc nhìn đối phương.

Người đó lúng túng đưa tay về phía Chu Tiểu Di rồi tự giới thiệu.

Mấy ngày trước, hắn ta coi thường nhóm Chu Tiểu Di, cho rằng họ chỉ là mấy đứa trẻ ranh không biết trời cao đất dày, muốn đến đây mạo hiểm.

Không ngờ Chu Tiểu Di lại lợi hại đến vậy, khiến hắn có chút xấu hổ. "Chào cô, tôi là Hạ Xuân Thiên, nghiên cứu sinh tiến sĩ của đại học Thanh Hoa." Hạ Xuân Thiên?

Nghe cái tên này, Chu Tiểu Di có một thoáng cạn lời.

Chương 1171

Trong khi đó, Vương Khải Toàn vốn là người không hay để ý, liền đứng bên cạnh phá lên cười ha hả.

Hạ Xuân Thiên nghe anh cười cũng không nói gì, mặc dù sắc mặt có chút khó coi, nhưng xem ra anh ta đã quen với việc này rồi. "Xin lỗi, tôi thật sự không ngờ anh lại có cái tên như vậy, nên nhất thời không nhịn được, hy vọng anh đừng để ý." Vương Khải Toàn nhận ra mình có chút thất lễ, vội vàng nói với người ta.

Hạ Xuân Thiên đương nhiên cũng không tiện nói gì, chỉ có thể nói không sao.

Chu Tiểu Di cũng lười nói nhảm với hắn ta.

Cô thấy những người khác đã lấy được lều của mình ra, liền dẫn họ rời khỏi nơi này trước.

Đã xảy ra một trận lở tuyết, không có nghĩa là sẽ không có lần thứ hai. "Được rồi, mọi người theo tôi, trời sắp sáng rồi, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi trước rồi tiếp tục lên đường." "Nơi này tuyệt đối không thể ở lại nữa." Vì Chu Tiểu Di đã dễ dàng tìm được nơi cắm trại lúc nãy, mọi người bây giờ đều tin tưởng cô một cách khó hiểu.

Vì vậy, tất cả đều đi theo Chu Tiểu Di.

Họ nhanh chóng tìm được một nơi tạm có thể ở lại.

Nơi này cũng không có bão tuyết lớn, trời cũng dần sáng.

Sau khi trời sáng, Chu Tiểu Di lại nhìn la bàn của mình.

Sau khi chỉ phương hướng cho họ, cô đi trước, bảo những người phía sau đi theo sát.

Mọi người trên đường đều có chút mệt mỏi, nên không ai nói gì, tất cả đều đi sát theo Chu Tiểu Di.

Họ nhanh chóng rời khỏi nơi có thể xảy ra nguy hiểm lúc nãy, đi trên một vùng tuyết trắng mênh mông.

Ở đây nếu không có la bàn thì thật sự không tìm được phương hướng.

Nhưng la bàn lại lúc được lúc không, Chu Tiểu Di chỉ có thể dựa vào dự cảm để tiếp tục đi về phía trước.

Cô biết nơi này không hề đơn giản.

Cùng lúc đó, trong phòng livestream – 【Vẫn phải là chị Chu nhà mình, mấy câu đã khiến đám người này ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng mọi người có phát hiện đám người này cũng không thật sự nghe lời lắm không?】【Đương nhiên là phát hiện rồi, nhìn vẻ mặt của mỗi người đều có chút mất kiên nhẫn, lại còn mang những tâm tư riêng.

Bọn họ sở dĩ bây giờ nghe lời chị Chu như vậy...】【Chẳng qua là muốn mau chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này, sợ chết ở đây, hoặc là muốn nhanh chóng đến Vân Đỉnh Thiên Cung thôi.】【Bọn họ chẳng qua chỉ coi chị Chu như một công cụ thí mạng thôi.

Chị Chu chắc cũng biết, nhưng mọi người yên tâm đi, chị Chu không dễ dàng bị lừa như vậy đâu.】【Đúng vậy, chị Chu của chúng ta thông minh như vậy, sao lại không biết những tâm tư nhỏ nhen của đám người này chứ?】【Chị Chu chẳng qua là không muốn vạch trần bọn họ thôi, chứ không có nghĩa là chị ấy thật sự không biết bọn họ muốn làm gì.】【Chúng ta cứ nghiêm túc xem chị Chu và mọi người bao giờ mới ra khỏi được nơi này đã.】【Nhìn xung quanh toàn một màu trắng xóa, tôi thấy hoảng thay cho họ.】… "Sắp tối rồi,

hôm nay mọi người nghỉ ngơi ở đây đi.

Yên tâm, nơi này tuyệt đối sẽ không nguy hiểm như hôm qua đâu." "Tôi đã quan sát kỹ rồi, đây là nơi khuất gió, nghĩa là cho dù có lở tuyết cũng sẽ không ập đến đây." "Chúng tôi đương nhiên tin cô rồi, cô không cần giải thích nhiều đâu." Người nói lại là người đàn ông tên Hạ Xuân Thiên.

Chu Tiểu Di cảm thấy gã này ngày nào cũng lẽo đẽo theo sau nịnh nọt mình, phiền chết đi được.

Nhưng thấy đối phương cũng không làm gì quá đáng, cô cũng lười quan tâm, chỉ cần không cản trở họ đi tiếp là được.

Bọn họ cắm trại ở đây.

Sau khi nghỉ ngơi, Chu Tiểu Di mới có cơ hội đi hỏi Tôn Hưng xem bọn họ đến đây rốt cuộc là để tìm cái gì.

Cô cũng rất tò mò cái gọi là Thiên Bình trong miệng A Nguyệt rốt cuộc là thứ gì.

Trong ấn tượng của họ, Thiên Bình không phải là một loại cân sao? "Cô đến đây tìm tôi có chuyện gì muốn hỏi à?

Chương 1172

Cứ nói thẳng, miễn là tôi thấy có thể nói cho cô biết." "Tôi nhất định sẽ nói hết.

Nhưng nếu liên quan đến một số chuyện khác, thì không thể trách tôi được." Chu Tiểu Di nghe hắn nói vậy thì đại khái đã hiểu, đối phương rõ ràng sẽ không nói cho cô biết quá nhiều sự thật.

Nhưng Chu Tiểu Di cũng không quan tâm, cô đi thẳng vào vấn đề. "Ông chủ Tôn, chân của ông bị thương như thế nào vậy?" "Hóa ra cô cũng muốn biết chân tôi bị thương thế nào à.

Đó là chuyện của nhiều năm trước rồi." "Nhiều năm trước, tôi và các đồng đội còn rất trẻ, có lẽ cũng tầm tuổi các vị bây giờ." "Chúng tôi cũng ham chơi, rồi đến một nơi rất nguy hiểm, cũng đã xuống mộ, sau đó gặp phải một con mãng xà khổng lồ." "Chúng tôi cứ chạy, chạy mãi, mắt thấy sắp thoát ra được thì chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Người bạn kia của tôi chạy trước tôi một bước, hắn ra ngoài trước.

Lẽ ra hắn có thể kéo tôi." "Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy tôi bị kẹt ở cửa hang, trong đầu hắn có lẽ đã nảy sinh ý nghĩ, nếu không kéo tôi ra thì hắn có thể độc chiếm toàn bộ bảo vật." "Vì vậy, trong khoảnh khắc đó, hắn đã nảy sinh lòng tham, rồi cứ thế chặn tôi ở cửa hang, khiến tôi không ra được." "Sau đó, một chân của tôi bị con rắn đó cắn.

Có lẽ vì muốn sống, tôi đã liều mạng giằng co." "Cuối cùng, con rắn đó cắn đứt một chân của tôi, còn tôi thì cũng nhờ vậy mà bò được ra ngoài." Chu Tiểu Di nghe xong thì nhíu mày.

Đây không phải là một câu chuyện tốt đẹp gì, nghe có vẻ còn hơi máu me.

Vậy có nghĩa là, chân của hắn không chỉ đơn giản là bị thương, mà là mất hẳn một chân.

Bây giờ hắn có thể đi lại được là nhờ chân giả.

Hơn nữa, nghe ý của hắn, bọn họ đã lấy được không ít bảo vật từ nơi đó.

Bây giờ hắn có thể giàu có như vậy, có lẽ không thoát khỏi liên quan đến những bảo vật đó. "Hóa ra là vậy.

Vậy sau đó thì sao, ông xử lý người bạn kia của mình thế nào?" Chu Tiểu Di chỉ thuận miệng hỏi một câu.

Cô cảm thấy, với sự hiểu biết về Tôn Hưng qua mấy ngày tiếp xúc gần đây, hắn chắc chắn sẽ không do dự mà báo thù người bạn kia.

Có khi người bạn đó đã bị hắn đẩy vào trong hang, trở thành thức ăn cho con rắn rồi cũng nên.

Quả nhiên!

Sau khi Chu Tiểu Di hỏi xong, Tôn Hưng liền cười một cách quỷ dị.

Nhìn nụ cười quỷ dị đó của hắn, Chu Tiểu Di cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Sao đối phương lại còn đáng sợ hơn cả những thứ không sạch sẽ mà cô từng thấy vậy? "Không hổ là Mạc Kim Giáo Úy, vậy mà đoán ra ngay được!" Đối phương không hề có ý định che giấu.

Rõ ràng khi đối mặt với Chu Tiểu Di, hắn có thể bịa ra một lý do nào đó, nhưng dường như hắn cũng không quan tâm đến suy nghĩ của cô.

Chu Tiểu Di nghe xong liền gật đầu. "Được rồi, tôi đại khái đã đoán được.

Vậy ông chủ Tôn có thể cho tôi biết, các người đến Vân Đỉnh Thiên Cung là vì thứ gì không?" "Ông chủ Tôn, chúng ta đã hợp tác rồi, tôi nghĩ không cần phải giấu giếm làm gì.

Ông chủ Tôn có vẻ rất hiểu chúng tôi." "Nhưng chúng tôi lại không biết gì về ông chủ Tôn cả.

Sự hợp tác như vậy có vẻ không có thành ý cho lắm." Thật không ngờ Chu Tiểu Di không bị mình dọa sợ, bây giờ còn hỏi hắn đến Vân Đỉnh Thiên Cung để làm gì.

Tôn Hưng cũng không che giấu, nói thẳng hắn bị mất một chân, đương nhiên là muốn tìm cách chữa trị. "Cô đã muốn đến Vân Đỉnh Thiên Cung như vậy, đương nhiên cũng biết bên trong có rất nhiều bảo vật mà người ta chưa từng thấy." "Biết đâu bên trong có linh đan diệu dược, hoặc có bảo vật nào đó có thể trực tiếp làm cho cái chân bị cắn đứt của tôi mọc lại cũng không chừng." "Những năm nay tôi đã tra rất nhiều tài liệu mới có được một chút manh mối, nói rằng Vân Đỉnh Thiên Cung có thể thật sự có thứ giúp chân tôi hồi phục." "Cô đã hỏi như vậy rồi, tin rằng trong lòng cô cũng đã có suy đoán." "Vì vậy tôi cũng không định giấu cô.

Chương 1173

Nghe nói thứ đó gọi là Thiên Bình, nhưng cụ thể nó trông như thế nào, làm bằng chất liệu gì, tôi cũng không biết, chỉ biết nó là Thiên Bình." Chu Tiểu Di thấy dáng vẻ của hắn có vẻ không nói dối, bèn bình tĩnh gật đầu, nói cô biết rồi.

Sau đó, Chu Tiểu Di rời đi, quay lại chỗ của Vương Khải Toàn và Diệp Phàm.

Hai người thấy Chu Tiểu Di quay lại cũng tò mò nhìn cô. "Đúng là có thứ gọi là Thiên Bình, và hắn cũng không hề né tránh, nói rằng hắn đến Vân Đỉnh Thiên Cung là để tìm cách chữa trị chân của mình." "Hơn nữa tôi mới biết, chân của hắn không chỉ đơn giản là bị thương, mà là bị cắn đứt hẳn, nghe nói là do mãng xà khổng lồ." Chu Tiểu Di không hề che giấu, nói thẳng cho Vương Khải Toàn và Diệp Phàm biết.

Hai người nghe xong cũng nhíu chặt mày.

Tên Tôn Hưng này cũng thật nực cười.

Chẳng lẽ hắn thật sự tin rằng trong Vân Đỉnh Thiên Cung có thứ gì đó có thể làm cho chân hắn mọc lại sao?

Sao có thể chứ?

Điều này rõ ràng là đi ngược lại quy luật tự nhiên.

Nhưng bọn họ nghĩ, một số người giàu có thường có những suy nghĩ viển vông.

Giống như Tần Thủy Hoàng vậy, sau khi thống nhất lục quốc, suy nghĩ của ông ta là có thể trường sinh bất lão. "Đúng là suy nghĩ ngây thơ.

Nếu hắn muốn tìm Thiên Bình gì đó để chân mọc lại, thì đến lúc đó chúng ta cũng có thể xem xem, liệu hắn có gặp được thứ đó không.

Nếu thật sự có, chúng ta cũng được mở mang tầm mắt." Mặc dù họ cảm thấy không thể nào, nhưng vẫn có chút mong đợi.

Đêm đó, nhóm Chu Tiểu Di nghỉ ngơi một đêm mà không xảy ra nguy hiểm gì.

Nhưng sáng hôm sau tỉnh dậy, Chu Tiểu Di lại cảm thấy có vài người trong đoàn có chút kỳ lạ.

Ánh mắt họ nhìn nhóm cô vô cùng không thân thiện.

Chu Tiểu Di cũng không biết đám người này rốt cuộc có ý gì. "Sao cảm giác chỉ sau một đêm, bọn họ lại như có thù giết cha với chúng ta vậy?

Mấy hôm trước vẫn bình thường mà." "Nhưng tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến hôm nay ánh mắt họ nhìn chúng ta đều kỳ lạ vậy?" Ngay cả người chậm chạp như Vương Khải Toàn cũng đã nhận ra, anh vội vàng hỏi Chu Tiểu Di và Diệp Phàm rốt cuộc là chuyện gì.

Hai người cũng ngơ ngác, đương nhiên họ cũng nhận ra, cảm thấy có chút kỳ lạ, không biết rốt cuộc là chuyện gì, tóm lại là hoàn toàn mù mờ. "Tóm lại là kẻ đến không thiện, cứ chú ý một chút là được.

Biết đâu tối qua lúc chúng ta ngủ, bọn họ đã bí mật lên kế hoạch gì đó cũng không chừng.

Hoặc cũng có thể là do Tôn Hưng giở trò sau lưng, nói xấu chúng ta." Cũng có lý.

Nghĩ đến đây, họ liếc nhìn về phía Tôn Hưng.

Tôn Hưng nhìn họ vẫn tỏ ra khách sáo, nhưng trong nụ cười lại

mang theo sự tính toán.

Nhóm Chu Tiểu Di càng thêm cảnh giác.

Trong hành trình tiếp theo, nhóm Chu Tiểu Di đi một đoạn thì rõ ràng có người cố tình gây sự. "Này, tôi nói đám người các người sao vậy hả?

Nếu không muốn đi cùng chúng tôi nữa, thì có thể tự tìm đường mới mà đi." "Việc gì phải đi theo chúng tôi làm gì?

Chương 1174

Bây giờ gây sự là có ý gì?

Nếu thật sự không muốn đi, thì cứ ở lại núi tuyết này làm que kem đi." Vương Khải Toàn thấy đám người này nói năng kỳ quặc thì không nhịn được mà lên tiếng.

Anh trước giờ không sợ chuyện.

Đám người này không lẽ ngây thơ cho rằng họ chỉ có ba người thì không dám đối đầu với bọn họ sao?

Đúng lúc một người trong số họ tùy tiện đẩy Chu Tiểu Di một cái, khiến cô lảo đảo suýt ngã, Vương Khải Toàn cuối cùng không nhịn được nữa, nói thẳng. "Các người sao vậy hả?

Đi đường không có mắt à?

Tôi bỏ ra bao nhiêu tiền để các người theo tôi đến đây, không phải để các người ở đây đấu đá nhau.

Còn không mau xin lỗi cô Chu đi!" Đúng lúc này, Tôn Hưng lại đứng ra làm người tốt, hắn bình tĩnh nói.

Nhưng Chu Tiểu Di lại lạnh lùng nhìn tất cả những điều này.

Xem ra cô đoán không sai.

Tất cả mọi chuyện đều do tên Tôn Hưng này giật dây sau lưng.

Có lẽ Tôn Hưng sợ đến lúc đến Vân Đỉnh Thiên Cung, bọn họ sẽ lấy đi thứ hắn muốn.

Đúng là kẻ lòng dạ hẹp hòi. "Không cần quan tâm đến họ, chúng ta cứ đi tiếp thôi.

Đám người này chỉ muốn cố tình làm vậy thôi.

Tiếp theo họ muốn đi thế nào thì tùy, chúng ta đi đường của chúng ta." Chu Tiểu Di tuy nói vậy, nhưng đám người kia vẫn bám theo không tha.

Cô cũng không nói gì thêm.

Tối hôm đó, họ khó khăn lắm mới tìm được một vách đá để nghỉ ngơi.

Nửa đêm, Chu Tiểu Di cảm thấy có một đôi mắt cứ nhìn chằm chằm vào mình.

Cô mở mắt ra thì phát hiện đó là thiếu niên tóc trắng.

Đôi mắt của thiếu niên cứ thế lạnh lùng nhìn cô.

Chu Tiểu Di bị cậu ta nhìn đến mức toàn thân không tự tại.

Cô hỏi cậu ta có chuyện gì.

Cậu ta nói thẳng: "Không có gì, chỉ muốn xem xem cô rốt cuộc có bản lĩnh gì." "Ngay cả người như ông chủ Tôn cũng tin cô, nên có chút tò mò thôi." Chu Tiểu Di nghe người này nói chuyện cảm thấy có gì đó là lạ!

Nhưng cô cũng không phản bác, chỉ nhìn chằm chằm thiếu niên trước mặt.

Cuối cùng, thiếu niên đó bị cô nhìn đến mức ngại ngùng, liền trực tiếp rời đi.

Lúc đầu, Chu Tiểu Di cũng không để ý!

Cứ ngỡ đó thật sự không phải người kia, chỉ là đột nhiên muốn xem thử hắn có bản lĩnh gì.

Thế nhưng mấy ngày tiếp theo, Chu Tiểu Di luôn cảm giác có người dùng ánh mắt dò xét hoặc giám sát nhìn mình, khiến cô có chút không thoải mái.

Chương 1175

Hôm nay, khi Chu Tiểu Di một lần nữa tỉnh lại từ trong mộng, cô phát hiện người đang nhìn mình lần này lại là A Nguyệt.

Cô cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng không hiểu vì sao, cô luôn có cảm giác ánh mắt của A Nguyệt nhìn mình không có nhiều ý đồ lắt léo như vậy. "Nói đi, rốt cuộc ông chủ của các người có ý gì?" "Nếu ông ta không tin tưởng chúng tôi, thì không cần phải tiếp tục hợp tác nữa." Lúc này mà Chu Tiểu Di còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đúng là cô đã lăn lộn vô ích rồi!

Cô nhanh chóng liên tưởng ra mọi chuyện.

Chắc chắn đám người này đều do Tôn Hưng cử đến để theo dõi mình!

Chu Tiểu Di quyết định nói thẳng!

Quả nhiên, sau khi nghe cô nói, A Nguyệt mỉm cười. "Xem ra cô cũng không ngốc lắm, tôi còn tưởng cô phải mấy ngày nữa mới hiểu ra chuyện này cơ.

Đúng là ông chủ Tôn bảo chúng tôi đến canh chừng cô thật." "Ông ấy cảm thấy các người có thể bỏ trốn bất cứ lúc nào, hơn nữa mấy ngày gần đây, không phải cô và ông chủ Tôn đã đàm phán thất bại sao." "Ông chủ Tôn vẫn cần các người dẫn ông ấy đến Vân Đỉnh Thiên Cung, các người không thể chạy được, cho nên ông chủ mới bảo chúng tôi thay phiên nhau canh giữ." Đối phương vừa dứt lời, Chu Tiểu Di đã tức giận bừng bừng, đứng bật dậy chạy đến trước mặt Tôn Hưng.

Lúc này Tôn Hưng vẫn còn đang say giấc nồng, Chu Tiểu Di không chút khách khí đá một cước vào chân gã, khiến gã lập tức tỉnh

lại.

Ngay cả người đàn ông mặt sẹo bên cạnh cũng tỉnh giấc, cảnh giác nhìn Chu Tiểu Di. "Ông chủ Tôn, giữa chúng ta hình như chưa từng nói sẽ hợp tác như thế nào cả, hơn nữa từ trước đến nay chúng ta chỉ nói tôi sẽ đưa các người đến Vân Đỉnh Thiên Cung." "Chúng ta chỉ là đôi bên cùng có lợi mà thôi.

Bây giờ ông cứ cử người theo dõi tôi làm gì, yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không chạy đâu." "Hơn nữa, nói thế nào đi nữa chúng ta cũng đang đi chung một con đường, sao tôi có thể gây khó dễ cho ông chủ Tôn được chứ.

Vì vậy ông chủ Tôn cứ yên tâm, đừng cử người đến theo dõi tôi nữa." 【Vẫn là chị Chu của tôi quá bá khí, tôi cũng thấy đám người này gần đây cứ nhìn chằm chằm chị Chu là lạ, cứ như đang rình mồi vậy.】 【Chị Chu anh minh, như vậy mà còn dễ nói chuyện.

Hay nói đúng hơn là bình thường chị Chu quá dễ tính, khiến đám người này quên mất thân phận của mình là gì rồi.】 Vương Khải Toàn và những người khác lúc này cũng đã tỉnh lại!

Tất cả đều đến để ủng hộ Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di nói xong lời cảnh cáo thì phất tay áo bỏ đi, trở về nghỉ ngơi tiếp!

Trời vẫn chưa sáng mà!

Sáng hôm sau, không một ai nhắc lại chuyện xảy ra lúc nửa đêm.

Họ tiếp tục lên đường.

Chu Tiểu Di có một dự cảm rất mãnh liệt!

Đó là họ sắp đến được Vân Đỉnh Thiên Cung.

Sau khi đến nơi đó!

Cô nhất định sẽ cắt đuôi đám người này!

Bởi vì bọn chúng căn bản không biết làm thế nào để vào lấy bảo vật bên trong Vân Đỉnh Thiên Cung... "Chắc là sắp đến Vân Đỉnh Thiên Cung rồi, đến lúc đó các cậu để ý kỹ mấy người bọn họ một chút, chúng không phải hạng tốt lành gì đâu." "Trên đường đi chúng ta đối xử với chúng cũng chẳng mấy thân thiện, đoán chừng chúng sẽ sớm tìm cách cắt đuôi chúng ta thôi." Quả nhiên là ông chủ Tôn, gã cũng cảm thấy đám người Chu Tiểu Di sẽ không dễ dàng hợp tác với mình!

Vì vậy gã đã dặn dò thuộc hạ phải chú ý nhiều hơn.

Càng đến gần Vân Đỉnh Thiên Cung, nhóm Chu Tiểu Di càng cẩn thận!

Họ biết rõ, đám người của Tôn Hưng này chẳng khác nào lang sói.

Tất cả đều có những ý đồ mờ ám!

Chương 1176

Vì vậy Chu Tiểu Di cũng rất thận trọng!

Ngay cả Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cũng luôn cảnh giác.

Tuy rằng bây giờ họ vẫn còn đi chung đường, nhưng lòng người sớm đã xa cách!

Lý do có nhiều người cùng đi như vậy, chẳng phải đều là để gây nhiễu từ trường sao.

Mà có nhiều người đi cùng nhau quả thật có tác dụng!

Họ đã có thể đi ra ngoài!

Thấy sắp ra khỏi ngọn núi tuyết này, ai nấy đều cảm thấy vô cùng vui mừng!

Họ đã ở trong núi tuyết này không biết bao lâu rồi!

Cuối cùng cũng có thể rời đi, tất cả mọi người đều vô cùng phấn khích, đối với họ, đây mới là chuyện tốt nhất. "Mọi người mau nhìn kìa, phía trước là lối ra khỏi núi tuyết rồi, cuối cùng cũng sắp rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Chắc chúng ta đã ở trên núi tuyết này cả tuần rồi nhỉ." Có người bắt đầu reo hò, đặc biệt là Hạ Xuân Thiên, anh ta còn vui đến phát khóc, có lẽ vì đúng là một thư sinh.

Bình thường anh ta rất ít khi đến những nơi có điều kiện gian khổ thế này!

Vì vậy anh ta là người mất bình tĩnh nhất trong số tất cả.

Trên đường đi, không biết đã suy sụp bao nhiêu lần!

Thế nhưng chẳng ai chiều chuộng anh ta cả, suy sụp xong cũng chỉ

có thể tự mình vực dậy tinh thần.

May mắn là suốt chặng đường, anh ta đã không bỏ cuộc, cũng không buông xuôi.

Nhóm Chu Tiểu Di cũng phải nhìn anh ta bằng con mắt khác, ban đầu họ còn nghĩ với tính cách nắng mưa thất thường như vậy, có lẽ không bao lâu nữa anh ta sẽ tự bỏ cuộc.

Ai ngờ đối phương lại thật sự cắn răng chịu đựng đến cùng, thật thú vị.

Nhóm Chu Tiểu Di cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể ra khỏi núi tuyết này, chứng tỏ họ đã không còn xa thành công nữa.

Hơn nữa, sau khi đến nơi đó, họ sẽ biết được "Thiên Bình" trong miệng Tôn Hưng rốt cuộc là vật gì!

Họ thực sự rất tò mò, cái gọi là Thiên Bình đó rốt cuộc là thứ gì? "Thôi bỏ đi, cho dù bây giờ chúng ta muốn biết nó là cái gì, cũng không thể nhanh chóng tìm hiểu được." "Vì vậy chuyện quan trọng nhất bây giờ, có lẽ là nên tìm hiểu trước!" "Sau khi rời khỏi núi tuyết chúng ta nên làm gì, dù sao cũng không thể tiếp tục đi cùng bọn họ được nữa." Chu Tiểu Di vẫn khá lý trí, cô biết điều quan trọng nhất bây giờ là phải lên kế hoạch cho chặng đường sau khi ra khỏi núi tuyết.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nhìn đám người đang bám sát phía sau, muốn cắt đuôi chúng, e là không dễ dàng như vậy. "Đợi rời khỏi nơi này rồi nói sau, đến lúc đó chúng ta trực tiếp tiến vào Vân Đỉnh Thiên Cung, bên trong đó phức tạp lắm." "Biết đâu còn có những thứ bất ngờ đang chờ chúng ta, lúc đó cắt đuôi bọn họ cũng là chuyện dễ như trở bàn tay." "Tôi không tin đến lúc đó thật sự không thể bỏ rơi bọn họ, yên tâm đi." ...

Thật ra họ cũng rất tò mò, cái Thiên Bình đó rốt cuộc là thứ gì?

Bởi vì trước khi đến đây, họ chưa từng nghe nói Vân Đỉnh Thiên Cung lại có thứ như vậy.

Cũng có thể là do họ chưa tìm hiểu kỹ từ trước.

Nhưng bây giờ điều họ muốn làm nhất là cắt đuôi đám người này rồi tính sau, không phải họ không muốn đi cùng, mà là đám người này ai cũng có âm mưu riêng, đi cùng bọn họ thực sự quá nguy hiểm.

Họ không cho rằng mình chỉ đơn thuần là chưa tìm hiểu kỹ, có thể đó là một thứ gì đó rất tà môn từ trước đây.

Dù sao thì những thứ họ muốn lấy thường là những món đồ chính quy, họ chưa bao giờ để mắt đến những thứ tà ma ngoại đạo.

Chương 1177

Bởi vì những thứ đó rất có thể không sạch sẽ, còn mang lại cho họ những phiền phức không đáng có.

Nghĩ đến đây, họ trở nên cảnh giác hơn!

Chu Tiểu Di cũng phát hiện đám người này, từng giờ từng khắc đều đang theo dõi họ, như thể sợ họ đột nhiên bỏ chạy!

Chu Tiểu Di cũng thấy khá buồn cười, cô cùng Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục bước đi.

Ngày hôm đó, họ cuối cùng cũng rời khỏi ngọn núi tuyết, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì họ đã ở trên núi tuyết quá lâu rồi, trên đó thực sự rất lạnh, lạnh thấu xương.

Hơn nữa, chỉ cần một chút sơ suất là sẽ gặp phải tuyết lở, trực tiếp chôn vùi họ bên trong, biến thành những cây kem người. "Chịu lạnh nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng có thể ra khỏi núi tuyết trắng xóa này, chặng đường này thật sự không dễ dàng." "Nếu không có các vị, chúng tôi cũng không thể nhanh chóng đi ra ngoài được!" "Nói cho cùng, vẫn là các vị lợi hại hơn!" "Đúng rồi, các vị có thể nói một chút tại sao lại có thể nhanh chóng tìm được đường ra như vậy không?" "Tại sao chúng tôi lại không tìm thấy phương hướng nào, hơn nữa la bàn của cô ở nơi tuyết lạnh như vậy mà vẫn dùng được, thật đáng ngưỡng mộ!" "La bàn của cô không phải là đồ gia truyền đấy chứ?" Chu Tiểu Di luôn cảm thấy Hạ Xuân Thiên này dường như đang thăm dò thông tin!

Nếu anh ta đã nghĩ la bàn của cô là đồ gia truyền, vậy thì cứ cho là

đồ gia truyền đi!

Chu Tiểu Di gật đầu, tỏ vẻ thừa nhận!

Hạ Xuân Thiên thấy cô qua loa như vậy, đối phương cũng không hỏi thêm nữa.

Bên phía Tôn Hưng cũng ra hiệu cho thuộc hạ để mắt đến nhóm Chu Tiểu Di nhiều hơn.

Bây giờ đã ra ngoài rồi, và Vân Đỉnh Thiên Cung ở ngay phía trước, nếu không có nhóm Chu Tiểu Di thì có lẽ bọn họ sẽ khó đi được một bước. "Ông chủ Tôn, nếu phía trước sắp đến Vân Đỉnh Thiên Cung rồi, hay là chúng ta từ biệt tại đây đi." "Tôi thấy hình như ông chủ Chu cũng không cần chúng tôi lắm, nếu không thì suốt chặng đường qua ông chủ Chu cũng chẳng nói thật mấy lời." Chu Tiểu Di suy nghĩ một chút, cô cảm thấy đám người này chắc chắn sẽ không để họ rời đi!

Nếu đã vậy, cô liền trực tiếp hỏi thẳng.

Ngay cả Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cũng kinh ngạc!

Sao lại thế?

Không phải vừa mới nói xong là đợi vào Vân Đỉnh Thiên Cung rồi mới chạy sao?

Sao bây giờ Chu Tiểu Di lại đột nhiên đường đường chính chính hỏi người ta như vậy?

Đây chẳng phải là tự chui đầu vào miệng cọp sao?

Quả nhiên!

Tôn Hưng nghe cô hỏi vậy sắc mặt liền thay đổi!

Gã không ngờ Chu Tiểu Di lại thật sự dám hỏi.

Vẻ mặt gã có một thoáng không tự nhiên, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại... "Tôi không hiểu cô nói vậy là có ý gì, chẳng lẽ cô nghĩ sự hợp tác của chúng ta chỉ là để ra khỏi ngọn núi tuyết này thôi sao?" "Lúc ở bên ngoài không phải chúng ta đã nói rõ rồi sao?

Chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi nơi này, sau đó đến Vân Đỉnh Thiên Cung." "Bây giờ còn chưa đến Vân Đỉnh Thiên Cung mà cô đã đổi ý, như vậy có hơi không hay cho lắm!" "Chẳng lẽ cô muốn qua cầu rút ván?" "Ông chủ Tôn, ông cũng quá coi trọng bản thân mình rồi đấy, hơn nữa tôi không hề qua cầu rút ván, suốt chặng đường này, các người đều nhìn chúng tôi như hổ rình mồi." "Bất kể chúng tôi đi đâu, ông đều cử người theo dõi, rõ ràng là không tin tưởng chúng tôi." "Nếu ông coi chúng tôi là đối tác hợp tác, vậy thì xin ông hãy dẹp bỏ lòng cảnh giác của mình đi, đừng tiếp tục lén lén lút lút theo sau chúng tôi nữa." "Nếu không, chúng tôi có rất nhiều cách để rời đi, khiến ông chủ Tôn tìm không thấy.

Dù sao thì chuyện này ông chủ Tôn cũng rõ." "Muốn vào Vân Đỉnh Thiên Cung, không có Mạc Kim Giáo Úy chúng tôi, những chuyện gặp phải bên trong, các người chưa chắc đã giải quyết được." "Cô nói đúng, nhưng cô cũng đừng quên, không có chúng tôi, các người muốn vào trong, thực ra cũng không thể nào." "Vì vậy chúng ta nên hợp tác cùng thắng, đôi bên chúng ta thiếu bên nào cũng không được." "Có thể bây giờ cô vẫn chưa hiểu tại sao tôi lại nói như vậy, nhưng đợi vào trong rồi, cô sẽ hiểu, tôi tuyệt đối không phải đang nói những lời giật gân, cũng không phải đang uy hiếp cô..." Mấy người trao đổi với nhau một lúc.

Chu Tiểu Di nghe đến đây liền cau mày!

Sao cô lại cảm thấy Tôn Hưng này dường như còn biết chuyện gì đó.

Tôn Hưng mỉm cười nhìn Chu Tiểu Di!

Chương 1178

Lần này cô cảm thấy gã không giống như đang uy hiếp mình, ngay cả Vương Khải Toàn và những người khác cũng nghe thấy.

Bọn họ cũng tỏ vẻ ngơ ngác!

Những lời vừa rồi của Tôn Hưng có ý gì?

Cái gì gọi là chỉ có đôi bên họ mới có thể vào được?

Chẳng lẽ Tôn Hưng còn biết điều gì sao?

Nếu muốn hỏi gã!

Tôn Hưng chắc chắn sẽ không nói cho họ biết!

Xem ra chỉ có thể đi cùng đám người này rồi!

May mà họ cũng khá cảnh giác, và đám người này cũng không thể thực sự làm gì được họ!

Vì vậy cuối cùng họ quyết định tạm thời đi cùng rồi tính sau. 【Các ông có thấy lạ không, tôi cứ có cảm giác gã họ Tôn này biết rất nhiều chuyện về Vân Đỉnh Thiên Cung, thật sự chỉ vì điều tra tài liệu thôi sao?】 【Tôi nghĩ không đơn giản như vậy đâu, sao gã lại tỏ ra hiểu biết hơn cả nhóm chị Chu thế, tôi lại cảm thấy gã chắc chắn đã từng đến Vân Đỉnh Thiên Cung rồi.】 【Không lẽ cái chân của gã bị như bây giờ, chính là vì đến Vân Đỉnh Thiên Cung nên mới ra nông nỗi này?】 【Vị huynh đệ này suy đoán của ông táo bạo thật, nhưng tôi cũng thấy suy đoán của ông có thể đúng đấy, biết đâu gã thật sự đã từng đến Vân Đỉnh Thiên Cung.】 【Nếu không thì cũng không thể hiểu rõ như vậy, hơn nữa nhìn bộ dạng chắc như đinh đóng cột vừa rồi của gã, cứ như đã nắm thóp được nhóm chị Chu rồi.】 【Vừa rồi có một thoáng chị Chu dường như cũng không rõ gã rốt cuộc biết

những chuyện gì, nên đây có lẽ chính là lý do tại sao họ đột nhiên thay đổi ý định.】【...】...

Sau khi bị buộc phải thay đổi suy nghĩ, nhóm Chu Tiểu Di chỉ có thể tiếp tục ở lại đây, đi cùng với đám người này.

Thật ra họ cũng rất tò mò, Tôn Hưng này rốt cuộc còn biết những gì.

Nhóm Chu Tiểu Di thực ra cũng có cùng suy nghĩ.

Cô cảm thấy có lẽ Tôn Hưng này trước đây đã từng đến nơi này, gã biết một vài điều gì đó.

Nhưng trước khi có bằng chứng xác thực, cô cũng không thể nói bừa!

Vì vậy bây giờ cô cũng chỉ đang tùy ý suy đoán mà thôi.

Sau khi rời khỏi ngọn núi tuyết đó!

Quả nhiên chặng đường trở nên thuận lợi hơn rất nhiều!

Rất nhanh sau đó, họ đã đến một nơi sương mù lượn lờ.

Họ biết khi đến nơi này, thì đã không còn xa Vân Đỉnh Thiên Cung nữa!

Bởi vì họ đã tìm hiểu về con đường phải đi qua để đến Vân Đỉnh Thiên Cung, chính là "Vân Vụ Khởi Tứ Thanh Sơn".

Tuy lúc đầu nhóm Chu Tiểu Di không hiểu mấy chữ này có ý nghĩa gì, nhưng khi đến nơi này, họ cuối cùng cũng đã hiểu. "Thì ra đây chính là con đường phải đi qua để đến Vân Đỉnh Thiên Cung, thật sự giống hệt như trong sách miêu tả.

Nghe nói sau khi đến nơi này..." "Linh hồn như được thăng hoa, trải qua muôn vàn gian khổ, cuối cùng cũng đã đến nơi." "Nơi này giống như đang ở trong tiên cảnh vậy, chẳng trách lại gọi là Vân Đỉnh

Thiên Cung." Vương Khải Toàn nhìn cảnh tượng trước mắt, không kìm được mà cảm thán.

Ngay cả Hạ Xuân Thiên cũng vô cùng kinh ngạc, anh ta đẩy gọng kính, kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mặt.

Anh ta cũng cảm thấy tất cả mọi thứ dường như khiến họ có cảm giác đã lên đến trời cao vậy, tất cả mọi người đều phấn khích.

Chu Tiểu Di cũng nghiêm túc quan sát, cô cũng không ngờ Vân Đỉnh Thiên Cung này lại thần bí đến vậy.

Sau khi họ rẽ đám sương mù đi vào, họ nhìn thấy một cánh cổng đá khổng lồ, sừng sững trước mặt họ như cổng trời.

Lúc này, nếu không biết mình đang đến Vân Đỉnh Thiên Cung, có lẽ họ đã nghi ngờ mình đang tiến vào Nam Thiên Môn rồi.

Chương 1179

Bước qua cánh cổng đá đó, mọi thứ xung quanh trở nên yên tĩnh lạ thường, và họ phát hiện mọi thứ dường như bị treo lơ lửng, không có bất kỳ dao động nào, xung quanh tĩnh lặng như tờ. "Đây là chuyện gì vậy, tại sao những tảng đá này lại lơ lửng, hơn nữa chúng còn bị treo lơ lửng giữa không trung, như thể bị thời gian ngưng đọng vậy." Đúng vậy, lúc này họ như đang bước vào một sự kiện đã bị tạm dừng, họ cảm thấy có chút kỳ quái.

Chu Tiểu Di nhìn cảnh tượng trước mắt cũng không khỏi kinh ngạc!

Không ngờ nơi này vừa mới bước vào đã có cảnh tượng như vậy, có thể nói là vô cùng kinh ngạc. "Thần kỳ quá, những thứ này lại lơ lửng, thật sự quá thần kỳ, chưa từng nghĩ có ngày lại được thấy những tảng đá này lơ lửng giữa không trung như những thiên thạch trong vũ trụ." "Không đúng, phải nói là bị ngưng lại giữa không trung!" "Trước đây chưa bao giờ nghĩ nơi này lại như thế này." Tất cả mọi người đều kinh ngạc vô cùng!

Họ thật sự không ngờ Vân Đỉnh Thiên Cung lại có cảnh tượng như thế này!

Nhưng trong lúc kinh ngạc, họ cũng không thể không nghiêm túc quan sát lại mọi thứ xung quanh, sợ rằng lát nữa họ cũng sẽ bị ngưng đọng lại ở đây.

Nếu thời gian bị ngưng đọng, vậy chẳng phải sẽ vĩnh viễn không thay đổi, giống như một hóa thạch sao.

Đúng lúc này!

Có người đã ngứa tay, trực tiếp chọc vào một tảng đá, hành động

đó khiến không ít người sợ hãi.

Họ tưởng sẽ có chuyện gì bất ngờ xảy ra, nhưng lại không có bất cứ chuyện gì...

Tảng đá đó chỉ đột nhiên tan thành mây khói theo một làn gió.

Không để lại bất cứ thứ gì, cảnh tượng như vậy quả thực có chút quỷ dị. "Đây là một không gian bị phong tỏa, lát nữa chúng ta còn phải tìm cơ quan mới có thể vào được Vân Đỉnh Thiên Cung thật sự.

Nơi này chỉ là vòng ngoài thôi, chẳng có gì hiếm lạ cả." Ngay khi mọi người còn đang cảm thấy nơi này thật thần kỳ, lại có người nói nơi này chẳng có gì hiếm lạ.

Họ nhìn người vừa nói, không phải là Tôn Hưng sao?

Bây giờ Chu Tiểu Di càng thêm nghi ngờ người này, chắc chắn gã đã từng đến đây, nếu không thì sao lại có thể biết rõ cách bố trí và mọi chuyện ở nơi này như vậy.

Bây giờ bộ dạng của gã thật sự khiến người ta cảm thấy thú vị. "Xem ra ông chủ Tôn rất hiểu biết về nơi này nhỉ, đã biết rõ nơi này chẳng đáng là gì, hơn nữa còn biết đây là một cơ quan." "Nếu ông chủ Tôn đã biết, vậy hay là ông chủ Tôn trực tiếp nói cho chúng tôi biết cách vào đi." Chu Tiểu Di trực tiếp nói một câu mỉa mai, những người khác cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao họ không biết đây là cơ quan, nhưng Tôn Hưng lại biết rõ như vậy.

Tôn Hưng nghe Chu Tiểu Di nói vậy cũng không nói gì, chỉ cười cười.

Cứ như vậy, không tranh cãi thêm nữa, Chu Tiểu Di cũng bắt đầu quan sát nghiêm túc.

Thế nhưng lúc này Tôn Hưng cũng không giấu giếm nữa.

Gã trực tiếp nói với Chu Tiểu Di, nơi này khá kỳ quái, thỉnh thoảng sẽ có những thay đổi khác nhau. "Cơ quan ở đây không phải dễ dàng tìm thấy đâu, nên tôi chỉ biết đây là một cơ quan, nhưng cụ thể là cơ quan gì thì không biết được." Tôn Hưng nói xong, gã cũng nghiêm túc quan sát xung quanh, sau khi xem xong phát hiện nơi này quả thật không giống như trước đây.

Gã hiểu ra rồi, chẳng lẽ mỗi lần đến nơi này đều khác nhau sao?

Xem ra chỉ có thể dựa vào nhóm Chu Tiểu Di rồi.

Gã chỉ có thể âm thầm quan sát Chu Tiểu Di, phát hiện cô đang nhìn những tảng đá này và cau mày.

Quả nhiên, khi cô chạm vào một trong những tảng đá, nó cũng lập tức hóa thành tro bụi, nhưng lại có những tảng đá không hề biến mất. "Thú vị đấy, xem ra những tảng đá này có thật có giả, một số trong đó chắc chắn là giả, nhưng cũng có một số là thật.

Nhưng rốt cuộc cái nào là thật thì tôi không chắc." "Mọi người cũng mau chạm thử vào những tảng đá này đi, sau khi loại bỏ hết những tảng đá giả, những tảng đá thật còn lại có thể chính là chìa khóa để chúng ta đi vào." Lại có chuyện như vậy sao!

Chương 1180

Nếu đã thế!

Vậy thì họ sẽ nghiêm túc kiểm tra xem rốt cuộc là chuyện gì.

Cứ như vậy, họ làm theo sự phân công của Chu Tiểu Di, chạm vào những tảng đá bên cạnh mình!

Một lúc sau, những tảng đá đó chỉ còn lại vài cái. "Không hổ là hậu nhân của Mạc Kim Giáo Úy, nếu đã vậy, cô xem thử làm cách nào để mở cơ quan này đi." Tôn Hưng tỏ ra khá hài lòng!

Xem ra hợp tác với nhóm Chu Tiểu Di là hoàn toàn đúng đắn!

Gã biết Chu Tiểu Di tuyệt đối sẽ không làm mình thất vọng...

Vì vậy lúc này, gã muốn xem thử Chu Tiểu Di sẽ có bước tiến triển gì tiếp theo!

Sau khi quan sát kỹ những tảng đá này, cô phát hiện ra chúng dường như có quy luật!

Chúng được sắp xếp theo quy luật của Bắc Đẩu Thất Tinh!

Dưới chân họ đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Đúng lúc này!

Tất cả mọi người đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Họ trực tiếp bị hút vào trong.

Mọi người đều có chút hoảng sợ, nhưng chỉ có một mình Tôn Hưng là phấn khích!

Cứ như vậy, họ trực tiếp rơi vào trong!

Và sau khi rơi vào, không ai nói thêm một lời nào nữa!

Bởi vì họ đều biết rõ, tình hình hiện tại có thể coi là tạm thời được giải quyết một cách hoàn hảo.

Họ bị cuốn vào trong và tất cả đều ngã xuống đất, họ thật sự không ngờ lại có một màn như vậy.

Đáng lẽ ông chủ Tôn nên bảo họ chuẩn bị tâm lý trước.

Tất cả mọi người sau khi rơi xuống, ít nhiều cũng bị thương nhẹ!

Nhưng may mắn là không quá nghiêm trọng. "Ôi trời đất ơi, thật không ngờ lại gặp phải chuyện này, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện như vậy lại có thể xảy ra." "Biết sớm thì Bàn gia tôi đã ngồi yên vị rồi, cũng không đến nỗi ra nông nỗi này." Vương Khải Toàn bắt đầu la hét ầm ĩ!

Nhưng anh ta chỉ la lối om sòm chứ không hề bị thương.

Lúc này, anh ta nhìn sang Chu Tiểu Di và Diệp Phàm.

Thấy hai người họ cũng bình an vô sự!

Anh ta cuối cùng cũng yên tâm hơn rất nhiều!

Trong khoảng thời gian tiếp theo!

Họ cũng không nói thêm gì nữa.

Có thể nói tất cả mọi người đều khá vui vẻ!

Chương 1181

Sau đó, họ lại tiếp tục tìm kiếm.

Nơi này vô cùng phức tạp!

Chỉ cần một chút sơ suất là có thể đối mặt với nguy hiểm đến tính mạng!

Vì vậy tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào nhóm của Chu Tiểu Di. "Xem ra mọi người đều khá sợ chết nhỉ, nếu đã sợ chết như vậy thì ngoan ngoãn đi theo chúng tôi, đừng có nghĩ đến chuyện đi lung tung." "Còn một chuyện nữa phải nhớ kỹ là đừng có sờ mó lung tung, nếu không đến lúc đó các người chết như thế nào cũng không biết đâu, hiểu chưa?" Vương Khải Toàn thấy họ cẩn thận như vậy, không nhịn được muốn uy hiếp một chút!

Khi Vương Khải Toàn nói vậy, những người đó đều lườm anh ta một cái!

Bộ dạng này của Vương Khải Toàn có chút cáo mượn oai hùm!

Nhưng họ lại không thể không thừa nhận rằng Vương Khải Toàn nói đúng.

Trên chặng đường này, họ quả thực đã gặp phải rất nhiều khó khăn!

Nếu không có Vương Khải Toàn và nhóm Chu Tiểu Di!

Có lẽ họ đã không thể vượt qua được!

Vì vậy họ chỉ có thể im lặng nghe theo.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, họ không nói thêm lời vô ích nào, tất cả đều đi theo Chu Tiểu Di, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm.

Suốt chặng đường, họ cũng không trực tiếp cắt đuôi đám người kia!

Đương nhiên, bên Tôn Hưng cũng có chút sợ nhóm Chu Tiểu Di sẽ bỏ rơi họ, vì vậy trên đường đi, gã luôn dặn thuộc hạ phải để mắt kỹ!

Ngay cả bản thân gã cũng chưa từng ngừng theo dõi nhóm Chu Tiểu Di!

Chỉ là hành động của họ không qua mắt được nhóm Chu Tiểu Di. "Thấy chưa, suốt chặng đường họ đều đi theo chúng ta, rõ ràng là họ không thể một mình đến được nơi này." "Thêm hai ngày nữa, nếu đến lúc đó không có gì bất ngờ xảy ra, có lẽ chúng ta có thể lén lút chuồn đi." "Dù sao thì người đông mà của ít, đến lúc đó nếu thật sự chắc chắn, chúng ta cũng có thể chia đều." Vương Khải Toàn nói một cách mỉa mai...

Thế nhưng Vương Khải Toàn vừa mới dứt lời, A Nguyệt đột nhiên xuất hiện trước mặt họ.

Đối phương cười khẩy, nghịch ngợm con dao găm trong tay, ánh mắt lạnh lùng!

Vương Khải Toàn biết ngay người phụ nữ này luôn âm hồn bất tán.

Anh ta còn nghi ngờ không biết người phụ nữ này có thật sự là người không nữa!

Cứ như vậy, anh ta không nói thêm gì nữa. "Vừa rồi tôi cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi, sao có thể thật sự bỏ rơi các người được chứ." "Mọi người phải cùng nhau hợp tác mới có thể đến được nơi chúng ta muốn đến, không phải sao?" A Nguyệt nghe Vương Khải Toàn sợ chết, nói ra một câu như vậy, mới im lặng rời đi!

Sau đó, trong khoảng thời gian tiếp theo, họ bị theo dõi ngày càng

chặt hơn.

Nhóm Chu Tiểu Di thực ra cũng không có ý định rời đi!

Chu Tiểu Di đã sớm bàn bạc xong với Vương Khải Toàn và những người khác.

Bây giờ rời đi là không thể!

Vì vậy, việc họ cần làm là tìm hiểu kỹ về Tôn Hưng, tại sao gã lại cố chấp muốn đi cùng họ như vậy.

Tôn Hưng phát hiện dường như nhóm Chu Tiểu Di cũng không có dấu hiệu muốn rời đi!

Chương 1182

Nhưng gã vẫn không kìm được mà muốn dặn dò người bên cạnh phải để mắt kỹ hơn, đề phòng đến lúc đó họ thật sự rời đi!

Nhóm Chu Tiểu Di căn bản không có ý định rời đi, cứ như vậy họ coi như chung sống hòa bình!

Sau đó họ lại đến một nơi khác.

Hôm đó, họ đột nhiên đến một không gian rất rộng lớn, nhìn bốn phía có những ngọn đuốc khổng lồ.

Ngay lúc họ bước vào, những ngọn đuốc đột nhiên bùng cháy, nhóm họ cũng có khoảng hơn mười người.

Nhìn thấy nơi này, họ ít nhiều cũng cảm thấy có chút kỳ quái, cũng không biết nên hình dung tâm trạng của mình lúc này như thế nào.

Tóm lại là cảm thấy nơi này rất trang nghiêm.

Thế nhưng họ còn chưa kịp vui mừng được bao lâu!

Tôn Hưng đã trực tiếp như một tín đồ thành kính, chạy đến giữa bốn cây cột lửa và bắt đầu làm lễ tế bái!

Những người khác ngơ ngác nhìn hành động của gã.

Bây giờ họ thật sự không biết hành động này của gã rốt cuộc là sao!

Ngay cả những người từng trải như nhóm Chu Tiểu Di cũng tỏ vẻ ngơ ngác.

Họ không biết hành động này của gã có ý nghĩa gì!

Tôn Hưng đột nhiên đứng dậy cười ha hả.

Đúng lúc này!

Bốn cây cột lửa đột nhiên rung chuyển dữ dội!

Cả hang động cũng bắt đầu rung lắc.

Nhóm Chu Tiểu Di cũng không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra!

Họ nhìn cảnh tượng hiện tại và cảm thấy có chút quen thuộc, dường như trước đây họ cũng đã từng đối mặt với những chuyện tương tự. "Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Sao đột nhiên lại xảy ra chuyện như vậy?" Thật ra ngay cả Tôn Hưng cũng không biết cụ thể là chuyện gì.

Chu Tiểu Di cũng không biết tại sao lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy!

Tôn Hưng cũng rất ngơ ngác!

Lần trước khi gã đến đây không có màn này.

Thế nhưng nơi này chỉ rung chuyển vài cái rồi không còn động tĩnh gì nữa!

Mọi người đều cảm thấy có chút kỳ quái.

Sau đó, họ cũng không nói thêm gì nữa!

Tôn Hưng lại quay trở lại bên cạnh nhóm Chu Tiểu Di.

Gã muốn để Chu Tiểu Di ra phía trước quan sát, xem thử rốt cuộc là chuyện gì...

Chu Tiểu Di đi tới xem một vòng, rồi cũng nhún vai tỏ vẻ không rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Chương 1183

"Ông chủ Tôn đã đến đây một lần rồi còn không biết, làm sao tôi, một người chưa từng đến, lại biết được chứ?" "Cho nên nếu ông chủ Tôn muốn biết rõ ngọn ngành, tôi nghĩ ông nên giải thích cho chúng tôi nghe." "Nhưng tôi thấy này ông chủ Tôn, chúng ta vẫn nên mau chóng rời khỏi đây thì hơn.

Nơi này giờ rất nguy hiểm, lỡ như nó thật sự sập xuống thì sẽ lấy mạng cả đám đấy." 【Tôi cảm thấy có gì đó là lạ, hành vi vừa rồi của ông chủ Tôn này thật sự rất kỳ quặc, cũng không biết phải hình dung thế nào.】 【Dù sao thì nhìn tình hình hiện tại, tôi cứ có cảm giác ông chủ Tôn này dường như biết chuyện gì đó, nhưng lại không muốn nói thẳng ra.】 【Tôi cũng thấy ông chủ Tôn này rất lạ.

Theo lý thì ông ta đến đây để cầu tài, cầu linh đan diệu dược mà.】 【Nhưng có lúc tôi lại cảm thấy ông ta đến nơi này như thể đang vui lắm vậy, cứ như đang đi chơi ấy.】 【Giờ tôi nóng lòng muốn biết tiếp theo ông chủ Tôn này sẽ có biểu hiện gì đây.】 Chu Tiểu Di dẫn nhóm Tôn Hưng rời khỏi đó và tiến vào một lối đi khác!

Bất ngờ thay, ở nơi này lại có những thứ trông giống như mạng nhện.

Ban đầu, họ cũng không để ý!

Tuy nhiên, một người trong số họ đã chạm phải đám mạng nhện đó!

Một lúc sau, da thịt của anh ta bắt đầu thối rữa!

Khi phát hiện ra, anh ta bắt đầu hét lên thảm thiết!

Chu Tiểu Di và những người khác lập tức chạy đến kiểm tra tình

hình.

Họ phát hiện cả cánh tay của anh ta đã bắt đầu hoại tử!

Rất nhanh sau đó, họ đã có thể nhìn thấy cả xương trắng bên trong. "Mạc Kim Giáo Úy đúng là Mạc Kim Giáo Úy, cô chắc chắn biết chuyện gì đang xảy ra, cô cứu tôi được không?" Chu Tiểu Di mặt đầy bất lực!

Cô đâu phải thần y, cứu thế nào được?

Cô chỉ dặn họ đừng chạm vào những thứ này, vậy mà mấy người này vừa lơ là một chút đã chạm ngay phải mạng nhện!

Giờ thì hay rồi, ra nông nỗi này.

Vì vậy, Chu Tiểu Di cũng chỉ có thể tạm thời giúp anh ta băng bó cánh tay lại!

Rồi bảo anh ta cố gắng chịu đựng.

Đồng thời, Chu Tiểu Di cũng hỏi những người khác xem có thuốc men gì không, thuốc tiêu viêm cũng được.

Chu Tiểu Di lục lọi trên người họ được một đống thuốc, sau khi xem xét, cô chọn ra vài loại có thể dùng được rồi đưa cho anh ta uống tạm.

Đáng tiếc, sắc mặt của người đó vẫn không khá hơn chút nào!

Chặng đường tiếp theo của Chu Tiểu Di và mọi người trở nên vô cùng gian nan!

Bởi vì nơi này đâu đâu cũng là mạng nhện, họ không dám chạm vào nữa. 【Trời ạ, cái này cũng kinh khủng quá rồi, chỉ là một cái mạng nhện nhỏ thôi mà lại khiến tay người ta ra nông nỗi này.】 【Tôi bắt đầu thấy sợ rồi đấy, không biết tiếp theo họ sẽ gặp phải chuyện gì nữa.

Giờ mới thực sự bắt đầu khám phá Vân Thiên Cung mà đã kích thích như vậy rồi.】【Đúng vậy, tôi cũng thấy mới bắt đầu đã gay cấn thế này, thật sự rất thú vị.

Hơn nữa, mấy cái mạng nhện kia trông cũng bình thường, chẳng có gì đặc biệt cả.】【Vậy mà lại có thể khiến họ biến thành bộ dạng như bây giờ, đáng sợ quá, vừa nãy còn thấy cả xương của người kia.】Cư dân mạng trong phòng livestream bàn tán sôi nổi về tình hình của Chu Tiểu Di.

Ai nấy đều cảm thấy vô cùng kỳ dị!...

Thực ra, ngay cả Chu Tiểu Di và nhóm của cô cũng cảm thấy cực kỳ quỷ dị!

Chu Tiểu Di yêu cầu tất cả mọi người phải bảo vệ da của mình, tuyệt đối không được dính phải những mạng nhện này nữa.

Nếu không, chắc chắn sẽ chết!

Họ vừa mới chứng kiến tận mắt nên đương nhiên không dám lơ là.

Chương 1184

Vì vậy, trong chặng đường tiếp theo, họ đều vô cùng cẩn thận tiến vào!

Không biết bao lâu sau, họ cuối cùng cũng đến được một nơi không có mạng nhện.

Thấy không còn mạng nhện, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm!.

Nhưng họ còn chưa kịp vui mừng được bao lâu thì người đàn ông bị thương đột nhiên như phát điên mà hét lên thảm thiết!

Khi mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ trong nháy mắt, anh ta đã hóa thành một vũng nước mủ.

Cuối cùng chỉ còn lại quần áo nằm trên mặt đất, cảnh tượng này dọa không ít người sợ chết khiếp!

Họ vội vàng kiểm tra xem mình có dính phải mạng nhện không.

Sau khi xác nhận không ai bị dính, họ mới may mắn thở phào!

Lúc này họ mới có cơ hội nhìn kỹ vũng nước trên mặt đất, nó đã hoàn toàn biến thành nước.

Chỉ còn lại một bộ quần áo, một chiếc quần và đôi giày!

Cảnh tượng như vậy, từ lúc đến đây họ chưa từng chứng kiến.

Bây giờ, họ mới thực sự bắt đầu hoảng sợ!

Tuy nhiên, điều này cũng chứng tỏ họ đã thực sự đến được Vân Thiên Cung.

Bởi vì chỉ có ở Vân Thiên Cung mới có những thứ như thế này!

Có thể nói là cực kỳ đáng sợ. "Mọi người cũng tuyệt đối đừng chạm vào những thứ anh ta để lại.

Ai vừa tiếp xúc với anh ta, mau xịt thuốc khử trùng đi." Chu Tiểu Di đã bắt đầu khử trùng tay mình!

Dù sao vừa rồi cô cũng đã giúp người đó xử lý sơ qua vết thương.

Tuy cô đã cố gắng hết sức không tiếp xúc với máu và vết thương của đối phương, nhưng cũng không thể tránh khỏi hoàn toàn.

Chu Tiểu Di khử trùng xong mới thả lỏng, hóa ra cô đã có chuẩn bị từ trước, trong ba lô nhỏ của cô có một chai nước khử trùng.

Những người khác cũng lập tức bắt đầu khử trùng.

Cứ như vậy, họ đã mất đi một thành viên, và giờ đây ai nấy đều lòng còn sợ hãi.

Chỉ một cái mạng nhện nhỏ mà lại khiến một người ngay cả xương cốt cũng không còn!

Có thể tưởng tượng nơi này đáng sợ đến mức nào. 【Điên rồi, kích thích quá, đoạn hấp dẫn thật sự sắp đến rồi.

Không ngờ đấy, cảnh tượng tôi mong chờ bấy lâu xuất hiện rồi mà tôi lại thấy nó khá tàn nhẫn.】 【Vừa nãy người đó còn đang lành lặn, la hét vài tiếng, chỉ trong vài giây đã lập tức hóa thành một vũng máu.】 【Đúng vậy, tuy tôi cũng rất mong chờ cảnh tượng kích thích như thế này, nhưng khi thấy một người sống sờ sờ biến thành như vậy, tôi vẫn giật mình một cái.】 【Hơi tàn nhẫn quá, hy vọng chị Chu và mọi người bình an.

Mặc dù tôi tin vào bản lĩnh và năng lực của chị Chu, nhưng cũng khó tránh khỏi rủi ro.】 【May mà lúc Vương Khải Toàn bị cắn không có chuyện gì lớn, bây giờ chân chỉ hơi què một chút thôi.】 Không chỉ cư dân mạng thấy may mắn, ngay cả Vương Khải Toàn

cũng bắt đầu cảm thấy may mắn.

May mà anh ta chỉ bị thứ đó cắn một cái, không lấy mạng nhỏ của mình.

Nếu không, e rằng anh ta đã sớm hóa thành một đống xương trắng rồi!

Thật là tạo nghiệt, cảnh tượng này đến cả hài cốt cũng không còn.

Chương 1185

"Tiếp theo, trong quá trình di chuyển, mọi người tuyệt đối không được chạm vào bất cứ thứ gì nữa.

Những thứ không nên động vào thì đừng động." "Đừng thấy thứ gì tốt là nghĩ đến việc cạy ra mang đi, đến lúc đó chết thế nào cũng không biết!" "Nếu không muốn chết thì nghe lời tôi, còn muốn chết sớm thì cứ tự tiện hành động đi." Chu Tiểu Di nghiêm nghị nói.

Chu Tiểu Di dặn dò những người khác phải cẩn thận hơn trong chặng đường tiếp theo.

Đúng lúc này, một người trong số họ phát hiện trên vách tường có khắc rất nhiều đá mã não và bảo thạch!

Anh ta đang định cạy ra.

Đột nhiên nghe thấy lời của Chu Tiểu Di, đành phải ngượng ngùng rụt tay lại!

Vừa rồi do sự việc xảy ra quá đột ngột, họ còn chưa kịp quan sát kỹ nơi này.

Sau khi Chu Tiểu Di dặn dò đám người đó, họ mới bắt đầu nghiêm túc quan sát.

Phải nói là nơi này trông thật lộng lẫy, huy hoàng.

Dĩ nhiên là không có những bức tường đúc bằng vàng, nhưng xung quanh đều được khảm một số loại mã não và bảo thạch.

Đủ các loại đá quý, có thể nói chỉ cần tùy tiện gõ một viên ra khỏi đây cũng đủ để trở thành triệu phú.

Nhưng Chu Tiểu Di cũng không chắc những thứ này có lấy mạng

người hay không!

Cô chỉ nhìn kỹ một lúc, tạm thời có vẻ không có gì nguy hiểm.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di càng nhìn càng thấy không ổn, cô dường như thấy trong những viên ngọc thạch này đều có những con côn trùng nhỏ như sợi tơ máu đang di chuyển. "Tuyệt đối đừng động vào, mọi người nhìn kỹ xem, bên trong có côn trùng nhỏ đang di chuyển đấy." Chu Tiểu Di cảnh báo những người khác.

Ban đầu, họ còn tưởng Chu Tiểu Di chỉ muốn dọa họ, không muốn họ động vào những viên đá quý này.

Bây giờ nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ cũng nhìn kỹ lại!

Quả thật đúng như lời Chu Tiểu Di nói.

Bên trong những viên đá mã não đó thật sự có những thứ giống như côn trùng nhỏ đang di chuyển!

Sợ chết khiếp, may mà họ chưa động vào.

Nếu không, e rằng lát nữa sẽ bị những con côn trùng nhỏ này chui thẳng vào tay. "Là Huyết Ti Trùng, nó chỉ cần dính vào da người là sẽ lập tức xâm nhập vào cơ thể.

Tốt nhất mọi người nên đứng xa ra một chút." Lúc này, Hạ Xuân Thiên lại lên tiếng thể hiện sự hiểu biết của mình!

Chu Tiểu Di nghe anh ta nói vậy, bất ngờ liếc nhìn người này một cái.

Xem ra người này cũng không vô dụng như họ tưởng!

Lại có thể nhận ra Huyết Ti Trùng!

Câu nói của Hạ Xuân Thiên cũng khiến tất cả mọi người đều nhìn về phía anh ta!

Anh ta nở một nụ cười thật thà với mọi người rồi nói: "Xem ra trước giờ, hắn ta chỉ đang giả điên giả dại, hắn vốn không ngu ngốc như chúng ta tưởng." Không biết tại sao, lúc này Vương Khải Toàn đột nhiên cảm thấy Hạ Xuân Thiên này có lẽ không hề yếu đuối như họ nghĩ.

Có khả năng hắn ta từ trước đến nay chỉ đang giả heo ăn thịt hổ!

Nếu thật sự là vậy thì thú vị rồi đây.

Chương 1186

Chu Tiểu Di đương nhiên cũng cảm nhận được trực giác khác lạ.

Trên người Hạ Xuân Thiên này chắc chắn còn có những chuyện mà họ không biết.

Hạ Xuân Thiên nhận được ánh mắt của mấy người họ, liền nở một nụ cười thật thà với Chu Tiểu Di.

Nếu là bình thường, Chu Tiểu Di chắc chắn sẽ tin rằng anh ta thực sự là một người vô hại.

Nhưng trong tình huống này, họ sẽ không nghĩ như vậy!

Tuy nhiên, tình hình hiện tại cũng không phải là lúc để họ nghĩ những chuyện này.

Vẫn nên xem xem nơi này rốt cuộc có lối ra không đã!

Vì vừa rồi họ đã nhìn lướt qua một vòng.

Nơi này lại không có bất kỳ lối ra nào!

Không có lối ra, chứng tỏ họ phải tự mình tìm lấy. "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng lại được trở về nơi này.

Bao năm nay tôi luôn mơ thấy nơi này." "Nhưng chưa bao giờ chân thực đến thế, được đối diện trực tiếp như thế này.

Ha ha ha, thật sự quá phấn khích, cuối cùng cũng đã trở lại nơi mà tôi hằng mong ước." "Đợi chúng ta rời khỏi đây, chúng ta sẽ tiến vào thang trời."...

Ngay lúc Chu Tiểu Di còn đang tìm lối ra, Tôn Hưng đột nhiên đứng ở giữa cất tiếng hét đầy phấn khích.

Những người khác đều dừng tay lại, có chút kỳ quặc nhìn Tôn

Hưng!

Tôn Hưng bây giờ hoàn toàn không quan tâm những người này nhìn mình thế nào!

Ông ta càng trở nên phấn khích hơn.

Bởi vì ông ta xác thực đã từng đến nơi này!

Vừa rồi ở bên ngoài, ông ta đã thừa nhận rồi!

Cho nên bây giờ ông ta cũng không để ý đến ánh mắt của những người này.

Ông ta phấn khích nói!

Những người còn lại nghe ông ta nói đến "thang trời" cũng đều ngơ ngác!

Không biết "thang trời" trong miệng ông ta rốt cuộc trông như thế nào. "Ông chủ Tôn, nếu ông đã từng đến đây một lần, vậy ông có thể dẫn chúng tôi ra ngoài ngay bây giờ được không?" Chu Tiểu Di vừa rồi nghe rất rõ đối phương đang nói gì, nên cô liền dồn hết sự chú ý vào Tôn Hưng, hy vọng ông ta có thể nhanh chóng đưa họ rời khỏi nơi này.

Lúc này ông ta mới hoàn hồn, cười ngượng ngùng. "Thật sự xin lỗi, tôi cũng muốn dẫn các vị rời đi, nhưng năm đó, thực ra cũng là có người dẫn chúng tôi đến đây." "Người đó mới là người tìm ra lối thoát, tôi thật sự không biết người đó đã tìm ra bằng cách nào, nói chung là rất thần bí." "Cho nên vẫn phải dựa vào các vị thôi, các vị mới là người trong nghề, tôi đây thì chẳng biết gì cả." Thôi được rồi!

Chu Tiểu Di và mọi người nghe ông ta nói vậy thì cũng đã hiểu đại khái!

Năm đó, Tôn Hưng này có lẽ cũng chỉ tình cờ đi theo người biết

đường đến nơi này.

Mà bây giờ, sau bao nhiêu năm, ông ta lại có thể trở lại nơi hằng mong ước, nhưng lại hoàn toàn không biết làm thế nào để tìm ra lối thoát.

Chu Tiểu Di cũng không còn trông mong gì ở Tôn Hưng!

Chương 1187

Cô quan sát kỹ xung quanh một vòng, gần như có thể xác định được.

Những viên đá mã não này không đơn giản như vậy!

Chỉ cần chạm nhẹ một cái là có thể bị Huyết Ti Trùng xâm nhập vào cơ thể.

Đến lúc đó sống chết khó lường!

Vì vậy, chẳng ai dám động vào!

Hơn nữa, ở đây còn có một chuyện khá thú vị khác.

Đó là những thứ này lại xuất hiện ở đây một cách hoàn hảo không hề có dấu hiệu báo trước!

Chu Tiểu Di lại nhìn quanh một vòng.

Cô tạm thời cũng không tìm ra cách nào để rời khỏi nơi này!

Cô bèn chăm chú quan sát những viên đá mã não trên vách đá.

Nói thật, những viên đá mã não này khá đẹp!

Tùy tiện cạy một viên xuống cũng có thể có giá trị ngàn vàng!

Chỉ tiếc là, nếu không cẩn thận, có thể sẽ phải bỏ mạng tại đây!

Vì vậy, bây giờ cô cũng không có tâm tư đó nữa!

Những người kia tuy đến đây chỉ để cầu tài, nhưng họ biết Chu Tiểu Di tuyệt đối không dọa người!

Hơn nữa, họ vừa mới tận mắt chứng kiến.

Vì vậy họ cũng không dám cạy những viên đá mã não này, nhìn mà không thể sờ, thật sự khiến người ta khó chịu!

Dạo một vòng, mọi người cũng không thu hoạch được gì. "Đây rốt cuộc là cái quỷ gì vậy?

Tại sao ngay cả một cái cửa cũng không có, thế này thì làm sao chúng ta vào được." Một vài người đã bắt đầu trở nên nóng nảy.

Chu Tiểu Di liếc nhìn người vừa nổi nóng, đương nhiên cô cảm thấy việc đối phương bực bội cũng là chuyện bình thường.

Trên đường đi, ngoài Hạ Xuân Thiên thỉnh thoảng càu nhàu ra, thì anh ta và Vương Khải Toàn là hai người nóng nảy nhất.

Người đó tên là Hắc Nham, bình thường những người khác đều gọi anh ta là anh Hắc...

Chu Tiểu Di cũng không biết anh ta là dân giang hồ nào, lại có thể được những người này gọi là anh Hắc!

Hơn nữa trên đường đi, Chu Tiểu Di cũng phát hiện đối phương ra tay khá lợi hại.

Chu Tiểu Di khá tò mò về thân phận của anh ta!

Tuy tính cách có hơi nóng nảy một chút!

Nhưng Chu Tiểu Di cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Cô cảm thấy đối phương chắc hẳn là người có bản lĩnh!

Nhưng nhất thời, cô cũng không biết đối phương rốt cuộc là ai.

Chương 1188

"Chuyện này không phải rất bình thường sao?

Chẳng lẽ các người lần đầu gặp phải tình huống này à, à đúng rồi, trước đây các người đều lén lút đi theo sau chúng tôi." "Chúng tôi giải được câu đố, vào nơi tiếp theo thì các người cũng đi theo vào.

Đây chắc là lần đầu tiên các người đi cùng chúng tôi, trực tiếp đối mặt với tình huống như thế này nhỉ." "Bây giờ biết rồi chứ, đi đầu cũng chẳng dễ chịu gì đâu.

Sau này các người vẫn nên tự lực cánh sinh đi, đừng có chuyện gì cũng trông chờ vào chúng tôi." Vương Khải Toàn nói giọng mỉa mai, Chu Tiểu Di không có thời gian tham gia vào cuộc cãi vã như trẻ con của họ.

Chu Tiểu Di nhìn kỹ một lúc, cô phát hiện trên đỉnh đầu dường như có thứ gì đó, cần phải dùng thứ gì đó lấp vào, cô cảm thấy hơi kỳ lạ.

Suốt chặng đường, họ cũng không gặp phải thứ gì có thể dùng để lấp vào chỗ trống trên đỉnh đầu.

Đây chẳng phải là đang đùa với họ sao?

Chu Tiểu Di cứ nhìn chằm chằm lên trên, Tôn Hưng đương nhiên cũng phát hiện ra.

Tôn Hưng cũng ngẩng đầu nhìn lên, ông ta cảm thấy có chút quen mắt, rồi đột nhiên hét lên, ông ta biết chuyện gì rồi.

Chu Tiểu Di nghe thấy tiếng hét của ông ta, liền cảm thấy người này chắc lại nhớ ra điều gì đó. "Đúng rồi, đúng rồi, năm đó khi người kia dẫn chúng tôi vào, hình như ông ta đã ném thứ gì đó lên trên đó."

"Nhưng lúc đó rốt cuộc ông ta đã ném cái gì, tôi nhất thời không nhớ ra được.

Cô Chu thông minh như vậy." "Cô có biết ông ta đã ném thứ gì lên không?

Có lẽ là phải lấp đầy những phần còn thiếu kia." Chu Tiểu Di lắc đầu, cô thật sự không biết đối phương đã ném thứ gì, cô cũng không nghĩ ra ở đây có thứ gì có thể lấp vào được.

Suốt chặng đường này, ngoài những mạng nhện kia, và những tảng đá lơ lửng bên ngoài, họ chẳng gặp thứ gì khác.

Lúc này, Chu Tiểu Di lại nhìn kỹ một lần nữa, cô nhận ra dường như chẳng cần lấp đầy thứ gì cả.

Đó là những viên ngọc trắng như tuyết!

Rồi cô lại nhìn những viên đá mã não trên vách tường!

Hầu như viên nào bên trong cũng có Huyết Ti Trùng.

Chẳng lẽ cần ngọc trắng dính máu tươi sao?

Nếu thật sự là vậy, ở đây có nhiều người như thế, máu của ai là thích hợp nhất?

Chu Tiểu Di suy nghĩ một lát, cô cảm thấy họ là Mạc Kim Giáo Úy, có lẽ máu của họ sẽ có tác dụng.

Chu Tiểu Di không nói hai lời, lập tức rút ra một con dao nhỏ rạch ngón tay, rồi mượn lực từ vách đá bên cạnh nhảy lên, nhỏ máu lên đó.

Một lát sau, Chu Tiểu Di đã nhỏ hết máu lên phiến ngọc trắng như tuyết kia.

Mọi người đều ngơ ngác trước hành động này của cô, không biết cô đang làm gì.

Tuy nhiên, giây tiếp theo!

Họ trơ mắt nhìn những thứ màu trắng đó đột nhiên biến thành màu đỏ như máu!

Mà chỉ trong nháy mắt, chuyện này cũng quá thần kỳ rồi... "Hóa ra thứ họ cần là máu của Mạc Kim Giáo Úy các cô." "Vậy cũng có nghĩa là, người năm đó dẫn chúng tôi đến đây, chắc chắn cũng là người của Mạc Kim Giáo Úy các cô." "Chỉ là tại sao, tôi lại không có chút ấn tượng nào về ông ta nhỉ?

Thật kỳ lạ." Chu Tiểu Di bây giờ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, cô luôn cảm thấy Tôn Hưng này chắc chắn đã quên đi điều gì đó, nhưng lại chưa quên hoàn toàn.

Nếu không, ông ta cũng sẽ không nhớ được một vài chi tiết.

Chương 1189

Cô cảm thấy Tôn Hưng sở dĩ quên đi phần lớn chuyện ở đây, có thể là vì ông ta đã trải qua một số chuyện kinh hoàng ở nơi này, sau khi ra ngoài không muốn đối mặt nên đã chọn cách quên đi một vài ký ức.

Nhưng trong tiềm thức của ông ta vẫn còn nhớ một vài điều, và tiềm thức nói cho ông ta biết, ông ta chắc chắn đã từng đến nơi này.

Nhưng ông ta lại không nhớ rõ lắm!

Chu Tiểu Di thậm chí còn cảm thấy trạng thái tinh thần của ông ta thật sự cần được quan tâm!

Nhưng Chu Tiểu Di cũng không nói ra.

Cô chỉ chăm chú quan sát xung quanh nơi này, vừa rồi rõ ràng đã đổ máu của cô lên đó rồi, đáng lẽ cửa phải mở ra chứ.

Rồi họ nhìn những viên ngọc trắng kia lại từ từ thay đổi!

Sau khi biến thành màu đỏ máu, mặt đất nơi họ đang đứng ầm ầm vang lên vài tiếng, rồi đột nhiên xuất hiện một cửa động!

Họ cẩn thận đi tới xem.

Rất nhanh đã xác định được có lẽ phải đi xuống từ đây!

Bởi vì có một cầu thang dẫn xuống!

Tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng đi xuống.

Người đi xuống đầu tiên đương nhiên là người được gọi là anh Hắc!

Chu Tiểu Di thậm chí còn nghi ngờ không biết đối phương có phải là dân chuyên nghiệp hay không.

Cô phát hiện trên đường đi, người này tuy ít nói, nhưng làm việc lại rất dứt khoát!

Cô liếc nhìn Vương Khải Toàn!

Vương Khải Toàn và cô có lẽ đã quá ăn ý với nhau!

Vương Khải Toàn nhún vai, tỏ vẻ mình hoàn toàn không biết đối phương là ai. "Ông chủ Tôn, hỏi ông một chuyện, anh Hắc của các ông là anh em giang hồ nào vậy?" "Mà xem bộ dạng của anh ta, có vẻ cũng rất chuyên nghiệp, chẳng lẽ nhà anh ta cũng làm nghề này sao?" Sau khi đi xuống, Chu Tiểu Di và Tôn Hưng ở phía sau!

Chu Tiểu Di lơ đãng hỏi!

Tôn Hưng nghe cô nói vậy thì cười lên.

Rồi nói thẳng với Chu Tiểu Di rằng gã tên anh Hắc đó, thực ra ông ta cũng không biết thân phận của đối phương là gì. "Chắc không phải cô đang nghi ngờ tôi lừa cô chứ?" "Cô yên tâm, tôi không lừa cô đâu, tôi nói đều là thật, tôi thật sự không biết thân phận của anh ta là gì." "Chỉ là anh ta tự tìm đến cửa, có lẽ anh ta biết tôi muốn đến Vân Thiên Cung, anh ta liền nói thẳng là có thể giúp tôi, chỉ cần tôi bao ăn bao ở là được." "Những thứ còn lại không cần cho anh ta, cho nên ở chỗ tôi anh ta chỉ là một vệ sĩ miễn phí mà thôi, còn thân phận của anh ta là gì tôi không quan tâm." "Hơn nữa trên đường đi, tin rằng cô cũng đã nhận ra rồi, thực ra anh ta rất chuyên nghiệp, không hề thua kém các cô chút nào." Phải nói, đối phương thật sự rất chuyên nghiệp!

Chu Tiểu Di chính vì phát hiện ra điểm này nên mới có chút tò mò!

Nhưng cô nhìn bộ dạng của đối phương, có lẽ cũng không muốn nói thêm gì khác, mà nhìn dáng vẻ của Tôn Hưng, ông ta dường như cũng không biết lai lịch của đối phương là gì.

Tuy trong lòng còn nghi ngờ, nhưng Chu Tiểu Di cũng không hỏi

tiếp nữa!

Tiếp theo, cô đi trước một bước.

Để tránh lát nữa những người này lại va va chạm chạm, đụng phải thứ không nên đụng!...

Đúng lúc này, họ đến một hành lang dài!

Hành lang này bốn phía đều là những lưỡi đao sắc bén.

Chương 1190

"Xem ra ở đây hẳn là có cơ quan, sau đó bị ai đó kích hoạt, nên những lưỡi đao này mới lộ ra ngoài." "Chẳng lẽ trước đây thật sự có người từng đến Vân Thiên Cung, không thể nào, chưa từng nghe nói họ từng đến nơi này." Một vài người nghi ngờ nói!

Mà Chu Tiểu Di chỉ liếc nhìn Tôn Hưng!

Nhìn bộ dạng của Tôn Hưng, dường như lại rơi vào trầm tư.

Bây giờ Chu Tiểu Di càng chắc chắn hơn!

Tôn Hưng có lẽ chỉ là đã quên đi đoạn ký ức từng đến đây!

Cô cũng có chút tò mò, đối phương rốt cuộc đã trải qua chuyện gì ở nơi này, mà lại có thể quên sạch sành sanh những trải nghiệm ở đây.

Chu Tiểu Di biết con người ta thường chỉ quên đi những ký ức không tốt, hoặc là những ký ức đau khổ!

Cho nên cô cảm thấy có lẽ đó cũng không phải là ký ức tốt đẹp gì.

Nhưng Chu Tiểu Di lại cảm thấy tự mâu thuẫn!

Nếu thật sự không phải là ký ức tốt đẹp gì, thì tiềm thức đáng lẽ phải bảo Tôn Hưng không nên đến nơi này mới phải.

Nhưng tại sao Tôn Hưng vẫn đến nơi này?

Chẳng lẽ ông ta chỉ nhớ đến nơi này có thể phát tài sao?

Chu Tiểu Di cảm thấy có lẽ thật sự có khả năng này, nên cô cũng không nói thêm gì nữa!

Cô quan sát kỹ một lúc!

May mà những cơ quan này đều đã bị kích hoạt từ trước!

Cho nên họ hoàn toàn không cần lo lắng!

Nhưng đúng lúc này, có người đột nhiên hét lên một tiếng.

Mọi người đều nhìn theo hướng tiếng hét!

Họ nhìn thấy một bộ hài cốt, hay nói đúng hơn là một bộ xương. "Nhìn xem, bên cạnh ông ta còn có một cái túi cũ, biết đâu bên trong có manh mối gì đó." Có người đã tinh mắt phát hiện bên cạnh còn có một cái túi cũ, bên trong đã đầy bụi bặm!

Họ phủi lớp bụi bên ngoài, rồi mở ra xem.

Bên trong còn có một vài mảnh giấy, và một tờ báo rách!

Mọi người cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, sao ở đây lại có báo chứ?

Sau đó nhìn kỹ lại mới hiểu!

Hóa ra trên báo cũng ghi chép về chuyện của Vân Thiên Cung. "Không có giá trị manh mối gì đặc biệt, xem ra trước đây khi họ đến nơi này, cũng không chuẩn bị nhiều nhỉ." "Lý do chết ở đây, có lẽ cũng là vì cơ quan." Đa số mọi người tuy cũng không biết họ chết ở đây như thế nào!

Nhưng nghĩ lại cảnh họ vừa đi qua, nhìn thấy hàng loạt lưỡi đao sắc bén kia, có lẽ không thoát khỏi liên quan đến những thứ đó!

Chu Tiểu Di liếc nhìn tờ báo!

Cũng không nhìn ra được gì!

Vương Khải Toàn quan sát thi thể, quả thật ở cạnh xương sườn của người đó phát hiện có xương sườn bị gãy!

Chương 1191

Xem ra chính là bị những lưỡi đao vừa rồi đâm xuyên qua!

Rồi chết ngay tại chỗ. "Không biết ông chủ Tôn có thấy cảnh này quen mắt không, hay là có ký ức gì không." Dù sao ông ta cũng đã thừa nhận từng đến đây một lần rồi, Chu Tiểu Di liền hỏi thẳng Tôn Hưng, xem ông ta có ấn tượng gì về nơi này không.

Tôn Hưng lắc đầu, nói thật, ông ta cũng không biết tại sao trong tiềm thức của mình lại nhớ đã từng đến Vân Thiên Cung, nhưng lại cảm thấy mình như chưa từng đến!

Nói chung là rất phức tạp!...

Thực ra Tôn Hưng đến nơi này một phần là muốn tìm hiểu xem, năm đó mình đã trải qua những gì!

Đương nhiên phần quan trọng nhất vẫn là ông ta muốn đến đây tìm thần đan diệu dược, rồi để mình hồi phục bình thường!

Nếu cũng có thể giúp ông ta trường sinh bất lão thì càng tốt.

Dù sao đây cũng là điều ông ta theo đuổi. "Thôi được rồi, xem ra chẳng có gì quan trọng cả.

Nếu đã vậy thì chúng ta cũng không cần thiết phải xem tiếp nữa, chúng ta đi khỏi đây trước đã rồi tính." Chu Tiểu Di phủi tay, họ tiếp tục tiến lên, những người khác cũng đi theo cô!

Rất nhanh, họ đến một nơi trông như đầy bụi bặm.

Vừa bước vào nơi này, một mùi bụi bặm xộc thẳng vào mũi, khiến họ ho sặc sụa!

Chu Tiểu Di cũng không khá hơn là bao.

Cô dùng tay quơ quơ trước mũi vài cái, mới tạm thời miễn cưỡng thích nghi được!

Rồi cô nhìn vào chính giữa.

Lại có một cỗ quan tài!

Từ khi vào Vân Đỉnh Thiên Cung, họ chưa gặp lại quan tài nào nữa!

Bây giờ đột nhiên gặp lại quan tài, ngược lại còn cảm thấy khá thân thiết. "Có quan tài liệu có gặp cương thi không?" Trong đám đông đã có người bắt đầu lo lắng, Chu Tiểu Di cảm thấy sự lo lắng của họ hoàn toàn là thừa thãi, làm sao có thể dễ dàng gặp phải thi biến như vậy.

Nhưng cũng không đảm bảo là không có, Chu Tiểu Di và mọi người theo lệ cũ, đầu tiên là thắp một ngọn nến, sau đó nhờ sự giúp đỡ của những người khác, họ trực tiếp mở nắp quan tài ra.

Vừa mở ra, một mùi hôi thối nồng nặc xộc thẳng vào mũi.

Thi biến thì không có, nhưng bên trong là một vũng nước mủ!

Chu Tiểu Di và mọi người thì không sao, đã sớm quen với tình huống này rồi!

Nhưng những người ít khi thấy cảnh này thì nôn thốc nôn tháo. "Đây là cái gì vậy?

Sao mà ghê tởm thế." "Không nhìn ra à?

Đây còn có thể là cái gì nữa, là thi thể người sau khi phân hủy hoàn toàn đấy." "Nhưng có lẽ là do tác dụng của thứ khác, nên mới biến thành một vũng nước máu thế này, cũng khá đáng sợ." Vương Khải Toàn thực ra cũng không biết đây là chuyện gì!

Anh ta chỉ là thấy những người này có chút ngứa mắt, nên muốn

dọa họ một chút.

Quả nhiên, sau khi anh ta nói xong những lời đó, đám người kia sợ không nhẹ!

Chương 1192

Lùi lại mấy bước!

Vương Khải Toàn cảm thấy buồn cười hết sức.

Anh ta cũng không quan tâm những người này nghĩ gì!

Anh ta lại gần nhìn vũng nước máu bên trong!

Đúng là rất ghê tởm!

Chu Tiểu Di cũng không nhịn được mà nhíu mày.

Đương nhiên, cư dân mạng trong phòng livestream cũng vậy! 【Trời ơi, đây là thứ tôi có thể xem sao?

Sợ tối nay gặp ác mộng quá, thật sự quá đáng sợ, không biết chị Chu và mọi người làm sao chịu đựng được.】 【Hơn nữa nhìn bộ dạng của chị Chu và mọi người kìa, chỉ hơi ghét mùi hôi, nhíu mày một cái, không hề có chút sợ hãi nào, nhưng vừa rồi tôi thấy những người kia là sợ thật đấy.】 【Đây không phải là chuyện rất bình thường sao?

Nếu họ cũng sợ thì còn ra thể thống gì nữa, họ là sẽ không sợ những thứ này.】 【Hơn nữa chị Chu và mọi người trước nay đều dũng cảm như vậy, nếu chị Chu thật sự sợ những thứ này, chị ấy đã sớm không làm nghề này nữa rồi.】 【Tôi thấy bạn nói sai rồi, phải nói là nếu chị Chu cũng sợ những thứ này, thì chị Chu không phải là hậu nhân của Mạc Kim Giáo Úy nữa.】 【Chị Chu là hậu duệ của Mạc Kim Giáo Úy đấy, Mạc Kim Giáo Úy có ý nghĩa gì, hy vọng mọi người cũng hiểu rõ.】 【....】...

Đúng vậy!

Bọn Chu Tiểu Di là hậu duệ của Mạc Kim Giáo Úy!

Nếu lúc này mà họ cũng tỏ ra sợ hãi thì đúng là không xứng với mấy chữ "hậu duệ Mạc Kim Giáo Úy"!

Chu Tiểu Di và mọi người lại nhìn những thứ xung quanh, chẳng có gì đáng chú ý.

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di thính tai nghe thấy tiếng sột soạt!

Cô chắc chắn mình không nghe nhầm.

Chu Tiểu Di lập tức cảnh giác.

Nhưng khi nhìn những người xung quanh, cô thấy họ hoàn toàn chưa nghe thấy gì!

Tuy nhiên, lúc này Chu Tiểu Di liếc nhìn người đàn ông tên Anh Hắc.

Anh ta cũng cảnh giác y như cô.

Ánh mắt của Chu Tiểu Di quá nóng rực, khiến đối phương phải nhìn lại.

Hai người nhìn nhau, đều thấy sự cảnh giác trong mắt đối phương. "Mọi người cẩn thận, có thứ gì đó không hay đang đến gần!" Nghe câu nói của Chu Tiểu Di, tất cả mọi người cũng cảnh giác, nhưng họ chẳng nghe thấy động tĩnh gì.

Họ nghi ngờ cô bé này đang lừa họ, sau khi quan sát kỹ một vòng, dường như cũng không có gì kỳ lạ. "Cô không đùa đấy chứ, sao chúng tôi chẳng nghe thấy gì cả?

Sao chỉ có một mình cô nghe thấy?" Một vài người tỏ ra bất mãn, họ cho rằng Chu Tiểu Di chỉ đang lừa họ!

Đúng lúc này, Anh Hắc cuối cùng cũng lên tiếng. "Cô ấy không lừa các người đâu, thật sự có thứ gì đó đang đến, nhưng cụ thể là gì thì không rõ.

Chỉ nghe thấy tiếng như tiếng cánh đập, ai không muốn chết thì ngoan ngoãn nghe lời đi." Từ lúc nhóm Chu Tiểu Di đến, không có chuyện gì đặc biệt xảy ra!

Hơn nữa, Anh Hắc này!

Chương 1193

Từ khi đến đây cũng không hề thể hiện bản lĩnh gì!

Vì vậy những người khác cũng không biết lời anh ta nói có thật hay không!

Nhưng đã có hai người cùng nói vậy, khiến họ cảm thấy có lẽ Chu Tiểu Di không phải đang nói bừa!

Tất cả mọi người đều ngầm hiểu, lập tức tụ tập lại với nhau.

Đúng lúc này, Tôn Hưng cũng nghe thấy âm thanh đó!

Ông ta đột nhiên trở nên phấn khích. "Tôi biết là tiếng gì rồi, là chim bất tử, chim bất tử đến rồi, nó sẽ dẫn chúng ta lên thang trời, đúng vậy, nó đến rồi!" Mọi người không biết con quái vật trong miệng ông ta rốt cuộc là thứ gì!

Lại còn nói là chim bất tử!

Họ đều cảm thấy hơi kỳ lạ, chim bất tử là cái gì?

Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng của Tôn Hưng, đã không còn biết câu nào ông ta nói là thật, câu nào là giả nữa!

Nhưng cô lại cảm thấy Tôn Hưng không đến mức nói dối. "Đúng vậy, là chim bất tử, nó đến thật rồi." Câu nói vừa dứt, Chu Tiểu Di và mọi người liền thấy phía trước đột nhiên bay ra mấy con chim màu xanh.

Thì ra đây chính là chim bất tử trong truyền thuyết!

Bọn họ đều không biết nó lại có hình dạng như vậy. "Thật sự là chim bất tử~ Nó đến rồi, chứng tỏ chúng ta có thể đến được nơi chúng ta muốn đến." "Tốt quá rồi, mọi người mau nhìn đi, đây chính là

chim bất tử mà tôi đã nói với mọi người." Tôn Hưng đã hoàn toàn phát điên, ông ta gào thét ở đó.

Chu Tiểu Di nhìn những con chim này, dường như chúng không có ý định làm hại họ!

Chỉ đập cánh bay lượn qua lại trước mặt...

Một lát sau, những con chim bất tử bay thẳng về một hướng!

Tôn Hưng vội vàng đuổi theo.

Mọi người còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Tôn Hưng đã chạy đi, Chu Tiểu Di và những người khác chỉ có thể nhanh chóng bám theo. "Lão chủ của các người rốt cuộc có ý gì vậy?

Chim bất tử là cái gì, rồi ông ta lại đột nhiên chạy đi như thế, rốt cuộc là sao?" Vương Khải Toàn ngơ ngác hỏi.

Những người khác cũng ngơ ngác không kém!

Họ cũng không hiểu tại sao lão chủ của mình lại đột nhiên như vậy.

Họ biết lão chủ sẽ phát điên, nhưng không ngờ lại điên đến mức này!

Lúc này, Chu Tiểu Di cũng lập tức đuổi theo.

Những người khác thấy vậy cũng chỉ có thể vội vàng bám gót!

Nhưng rất nhanh sau đó, họ dừng bước!

Vì trước mặt họ có một luồng sáng vàng chiếu xuống, rất chói mắt.

Họ phải lấy tay che mắt!

Chương 1194

Đợi đến khi quen với ánh sáng mạnh, họ mới từ từ ngẩng đầu lên.

Sau đó họ nhìn thấy cái gọi là thang trời trong miệng Tôn Hưng!

Thì ra đây chính là thang trời!

Dưới sự triệu hồi của những con chim, thang trời đột nhiên xuất hiện trước mặt họ. "Ha ha ha, là thang trời, đây là thang trời, cuối cùng cũng có thể lên thiên đình rồi, từ nay về sau sẽ trở thành thần tiên." "Sau khi thành thần tiên, sẽ có thể trường sinh bất lão, không phải đối mặt với cái chết và đau khổ, tôi cũng sẽ có của cải hưởng thụ cả đời không hết." Tôn Hưng không ngừng lẩm bẩm, rồi từ từ tiến lại gần thang trời!

Chu Tiểu Di thì chăm chú quan sát, cô càng lúc càng cảm thấy có gì đó không ổn. "Trời đất, không ngờ lại có thang trời thật, còn tưởng ông ta đang mơ mộng hão huyền gì đó chứ." "Không ngờ lại tồn tại thật, nhìn thế nào cũng thấy kỳ ảo, có chút giống cảnh trong truyện Ngưu Lang Chức Nữ." Vương Khải Toàn và Diệp Phàm, dù đã từng trải qua bao nhiêu chuyện, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Lẽ nào nơi này được gọi là Vân Thiên Cung, là vì nó thật sự có thể khiến người ta đắc đạo thành tiên sao? "Không đúng, không phải nói trong Vân Thiên Cung có cửa đồng xanh sao, không phải là lên trời thành tiên, có gì đó không ổn." Chu Tiểu Di cũng cảm thấy không đúng, mắt thấy Tôn Hưng đã phấn khích đi qua, chuẩn bị đặt một chân lên thang trời.

Chu Tiểu Di không biết lấy từ đâu ra một sợi dây thừng, ném thẳng tới, quấn quanh eo Tôn Hưng, lập tức kéo ông ta lại. "Đúng là

tìm chết, ông bước lên đó đúng là có thể lên trời, nhưng là lên Tây Thiên cực lạc." Bị Chu Tiểu Di kéo lại, Tôn Hưng tức giận nhìn cô, ông ta không ngừng giãy giụa, bắt Chu Tiểu Di thả mình ra để tiếp tục lên trời.

Những người khác thực ra cũng không tin rằng có thể nhờ vào thứ này mà trở thành thần tiên.

Ai lại tin trên đời này thật sự có thần tiên chứ!

Thấy Tôn Hưng không ngừng quậy phá, cuối cùng Anh Hắc định tiến lên đánh ngất ông ta!

Nhưng lại bị Chu Tiểu Di ngăn lại!

Bởi vì Chu Tiểu Di muốn Tôn Hưng tỉnh táo nhìn giấc mộng của mình tan vỡ. "Không cần, ông ta sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi." Nói rồi, Chu Tiểu Di trực tiếp lấy từ trong túi ra một thứ gì đó, tùy ý xịt vài cái, tất cả những người có mặt đều đột nhiên hắt xì liên tục.

Sau đó họ cảm thấy mắt hơi cay xè!

Đợi họ dụi mắt vài cái rồi ngẩng đầu lên, chỉ thấy mấy con chim vẫn đang đập cánh ở đó...

Nơi này làm gì còn có thang trời nào!

Trước mặt họ là một khoảng không đen ngòm, rõ ràng là một vực sâu không thấy đáy.

Ngay cả Tôn Hưng cũng đã bình tĩnh lại, Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng của ông ta, đoán chừng đã sắp tỉnh táo.

Chu Tiểu Di cởi dây trói, xoay người ông ta lại, để ông ta nhìn vào vực sâu trước mặt. "Thấy chưa?

Đây chính là cái gọi là lên trời của ông, nếu ông thật sự bước lên, ông sẽ lập tức rơi xuống, tan xương nát thịt." "Lão chủ Tôn, tuy ông

đã từng đến nơi này, nhưng tôi dám chắc ông đã quên rất nhiều chuyện." "Ông chỉ mơ hồ nhớ có một cái thang trời, nhưng ông hoàn toàn không nhớ thang trời đã khiến những người bạn đồng hành của ông phải trải qua những gì." "Nếu tôi không đoán sai, năm đó ông nhát gan, không dám là người đầu tiên bước lên, sau đó có người dũng cảm bước lên." "Và rồi khi họ vừa mới bước lên, thang trời lập tức biến mất không dấu vết, người đó rơi thẳng xuống đáy vực." "Cuối cùng, các người ngay cả thi thể của ông ta cũng không tìm thấy, đúng không?

Chỉ là ông đã quên những chuyện này thôi." "Ông chỉ nhớ có sự tồn tại của một cái thang trời, và ông cũng suýt nữa trở thành người bạn kia của ông." Lúc này Tôn Hưng cũng đã tỉnh táo lại!

Ông ta cũng cảm thấy không thể tin được!

Sao lại thành ra thế này?

Trong ký ức của ông ta, chính là sau khi lên thang trời mới đến được một nơi khác.

Ngay cả Vương Khải Toàn và mọi người cũng cảm thấy khó tin!

Chương 1195

Vừa rồi họ đều đã tin rằng đó thật sự là thang trời. "Đều là ảo giác, vừa rồi khi những con chim đó đập cánh, trên cánh của chúng có dính một loại chất gây ảo giác nào đó." "Khiến chúng ta sinh ra ảo giác, sau đó dưới sự hỗ trợ của tiếng kêu của những con chim này." "Chúng ta liền tin rằng mình đã thật sự đến được thiên đình, suýt chút nữa là toàn bộ mọi người đều toi mạng." Nghe Chu Tiểu Di giải thích như vậy, mọi người đều kinh hãi!

May mà Chu Tiểu Di cảnh giác hơn.

Nếu không!

E rằng họ đã thật sự ngoan ngoãn bước lên cái thang trời quái quỷ đó!

Bây giờ có lẽ đã rơi xuống tan xương nát thịt rồi!

Thật đúng là rợn tóc gáy. "Không ngờ cánh của những con chim này lại có thể tạo ra ảo giác, hơn nữa mọi người xem, vừa rồi lúc chúng ta vào đây có một luồng sáng mạnh chiếu tới." "Nhưng bây giờ làm gì có ánh sáng nào, tối om một mảng, cảm giác yêu ma quỷ quái có thể xuất hiện bất cứ lúc nào." Đúng vậy, vừa rồi khi họ mới vào, một luồng sáng mạnh đã làm chói mắt họ, khiến họ không thể mở mắt ra!

Vậy mà bây giờ khi họ tỉnh táo lại, mới phát hiện nơi này tối om!

Phía trước là vực sâu không ngừng bốc lên khói mù, cũng không biết rốt cuộc là nơi nào.

Tôn Hưng bây giờ thân tâm rã rời, một mình đi ra một góc, hồi tưởng lại xem trước đây mình đã trải qua những gì ở nơi này.

Gã mặt sẹo đã ở bên cạnh, không ngừng an ủi ông ta!

Chu Tiểu Di không có thời gian để an ủi những người này.

Cô lấy ra một vật nhỏ phát sáng mà họ hái từ trên cây, ném thẳng xuống!

Cố gắng xem có thể thấy được thứ gì phát sáng không.

Nhưng sau khi ném xuống, không những không nghe thấy tiếng vọng!

Ngay cả ánh sáng yếu ớt cũng không còn thấy nữa!

Thôi được rồi, xem ra là một cái vực không đáy.

Họ bật đèn pin lên bắt đầu tìm kiếm xem gần đó có con đường nào khác để đi qua không!

Nơi này không thể vô duyên vô cớ lại biến thành thế này được.

Chắc chắn phải có đường đi!

Đúng lúc này, có người đột nhiên hét lên phía trước có một cây cầu treo... "Lại là cái loại cầu này, tôi đã bị ám ảnh tâm lý rồi, không chừng đi đến giữa cầu sẽ bị hất văng xuống, hơn nữa lần này chúng ta lại đông người như vậy, càng nguy hiểm hơn." Vương Khải Toàn đã trải qua mấy lần cầu treo kiểu này rồi, nên bây giờ vừa nhìn thấy đã phát hoảng.

Không chừng lát nữa hơi không chú ý, cây cầu sẽ hất văng họ xuống!

Rồi từ vách đá lại nhảy ra vài con quái vật cũng không chừng.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di đi đến mép cầu treo, sờ thử vài cái rồi lắc đầu!

Cây cầu treo này hoàn toàn khác với những cây cầu họ từng đi

qua.

Cô có lòng tin, lần này sẽ không đến mức hất họ xuống!

Chắc chắn sẽ để họ đi thẳng qua bờ bên kia. "Yên tâm, lần này rất chắc chắn, tất cả chúng ta cùng lên cũng không có vấn đề gì, nhưng để đề phòng bất trắc." "Lát nữa lúc lên cầu, vẫn phải hành động nhanh một chút, không được dừng lại trên đó." Chu Tiểu Di vừa nói xong, người đàn ông tên Anh Hắc cũng tiến lên sờ thử!

Chương 1196

Anh ta cũng đồng tình với cách nói của Chu Tiểu Di.

Tôn Hưng và những người khác thấy anh ta cũng gật đầu, mới từ từ đi qua!

Tôn Hưng dưới sự dìu dắt của gã mặt sẹo bắt đầu đi trước.

Chu Tiểu Di đi ngay sau, tuy Vương Khải Toàn đã có ám ảnh tâm lý, nhưng vẫn cắn răng đi theo.

Những người khác cũng lần lượt lên cầu treo, quả nhiên, khi họ đi đến bờ bên kia cũng không có vấn đề gì xảy ra.

Tuy nhiên, bờ bên kia vẫn còn không gian, họ chỉ thấy một cánh cửa đá ở đó cần phải mở ra.

Trên cửa đá có hai cái vòng sắt lớn!

Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn hai người tiến lên, mỗi người nắm một cái vòng sắt!

Sau đó trực tiếp kéo cửa ra.

Kéo ra xong, họ phát hiện bên trong cửa đá có rất nhiều tượng điêu khắc!

Những bức tượng này đều há to miệng, và khi nhìn kỹ, họ phát hiện chúng trông rất giống những con chim bất tử vừa bay lúc nãy. "Chắc là chim bất tử, xem ra lúc đó họ thờ phụng chim bất tử." Nhìn tất cả những bức tượng chim bất tử xung quanh, Chu Tiểu Di cảm thán một câu, những người khác cũng rất đồng tình với cô.

Thời cổ đại, ngoài tín ngưỡng ra, họ sẽ không tùy tiện điêu khắc bất kỳ con vật nào để trấn giữ ở những nơi họ cho là quan trọng.

"Nghe nói Vân Thiên Cung tồn tại là vì có câu chuyện của riêng nó, nhưng đằng sau câu chuyện còn ẩn chứa một bí mật lớn, các người có biết bí mật đó là gì không?" Anh Hắc trực tiếp đến gần Chu Tiểu Di hỏi một câu!

Chu Tiểu Di ngẩng đầu nhìn đối phương một cái!

Cô luôn cảm thấy người đàn ông này rất thần bí. "Thật sự không biết, hơn nữa tôi cũng chỉ biết nơi này chắc chắn có bí mật, không phải chúng ta đang đến để tìm kiếm sự thật của bí mật đó sao?" "Xem ra Anh Hắc đây cũng rất rành nghề, không biết anh rốt cuộc là người của đạo nào, có thể cho biết danh tính thật không?" Chu Tiểu Di từ rất sớm đã nghi ngờ người này chắc chắn có mục đích khác!

Nhưng cô vẫn luôn không hỏi.

Bây giờ nghe đối phương nói vậy!

Trong lòng càng thêm chắc chắn đối phương không chỉ rành nghề, mà còn rất rành nghề!

Cô thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ người này có phải cũng là Mạc Kim Giáo Úy không! "Bây giờ vẫn chưa phải lúc để cô biết thân phận của tôi, nhưng cô yên tâm, không lâu nữa cô sẽ biết thôi, chúng ta vẫn nên nghiên cứu xem nơi này rốt cuộc tồn tại thứ gì đã, tôi luôn cảm thấy nơi này có chút quỷ dị."...

Hai người vừa mới nói xong, họ nghe thấy tiếng "cạch" một cái, không biết ai đã vặn thứ gì đó.

Thì ra trong số những người mà lão chủ Tôn mang đến, có một người đã vặn cổ của một con chim bất tử.

Mỏ của nó đáng lẽ phải hướng ra chính giữa, nhưng bây giờ đã bị vặn sang một bên. "Động tay động chân cái gì, không phải đã nói tất cả mọi thứ ở đây không được tùy tiện động vào sao, anh thì hay rồi,

động lung tung cho chúng tôi." "Lát nữa nếu thật sự bay ra ám khí gì, có thể lấy mạng nhỏ của chúng ta bất cứ lúc nào." Mọi người vừa rồi đều đã nín thở chờ đợi, không biết tai họa gì sẽ ập xuống, may mà không có chuyện gì kỳ lạ xảy ra.

Nhưng điều này không thể chứng minh rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Người đó bị Vương Khải Toàn mắng, lúc đầu có chút ấm ức, đã qua mấy phút rồi, vẫn không có chuyện gì xảy ra, hắn chỉ có thể yếu ớt châm chọc lại Vương Khải Toàn. "Còn tưởng thật sự sẽ xảy ra chuyện gì chứ, có chuyện gì xảy ra đâu?

Xem ra những người được gọi là chuyên gia như các người, cũng không chuyên nghiệp đến thế." "Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, thì đã xảy ra từ lâu rồi." Chu Tiểu Di không nương tay với những người này, họ ngu ngốc không nói lại còn có thể hại cả bọn, Chu Tiểu Di không khách khí nói.

Chương 1197

"Bây giờ đúng là không có chuyện gì xảy ra, nhưng có thể anh không biết, anh đã thay đổi một số thứ." "Có thể chính là nơi mà chúng ta sắp đến tiếp theo, không chừng đến lúc đó chúng ta chết thế nào trong này cũng không biết." "Những thứ trong Vân Thiên Cung này đều rất thần bí, hơn nữa đều có những tai nạn bất ngờ mà chúng ta không thể tưởng tượng được, các người sao lại không nghe khuyên như vậy." "Nếu vậy thì thật xin lỗi, tôi nghĩ chúng ta không cần thiết phải tiếp tục đi cùng nhau nữa, lão chủ Tôn, ông thấy sao!" Tôn Hưng nghe Chu Tiểu Di nói vậy mới lúng túng ra mặt, hòa giải nói không cần thiết vì chuyện này mà làm mất hòa khí. "Mọi người nghe tôi nói, về phương diện này, Mạc Kim Giáo Úy chuyên nghiệp hơn, mọi người vẫn nên nghe lời họ, lát nữa dù gặp phải thứ gì cũng tuyệt đối không được chạm vào, biết chưa?" Thật sự nhìn Tôn Hưng ở đó ra vẻ đạo mạo, cũng lười nói nữa, dù sao sau khi rời khỏi nơi này, họ cũng không còn giao du gì nữa.

Hơn nữa những người này không sống tốt, họ cũng sẽ không sống tốt, Chu Tiểu Di vẫn rất cảnh giác. "Ở đây không có lối ra, nhưng có những con chim bất tử này, không biết tượng trưng cho cái gì, anh xem, ở đây có một vài vết hằn." "Nếu tôi không đoán sai, nơi này trước đây, đáng lẽ phải có thứ gì đó ở đây, nhưng bây giờ không thấy nữa, lẽ nào đã bị người ta dời đi rồi sao?" Cũng không biết tại sao, tuy Chu Tiểu Di cảm thấy Anh Hắc này rất thần bí, nhưng Chu Tiểu Di lại tin tưởng anh ta một cách khó hiểu, rằng anh ta sẽ không có ý đồ xấu.

Hơn nữa cô cũng tin vào thực lực của hắn, vì vậy Chu Tiểu Di trực tiếp nói ra nghi hoặc trong lòng mình với anh ta.

Đối phương cũng thuận theo hướng Chu Tiểu Di chỉ mà nhìn, quả thật có vết hằn!

Trông có vẻ vuông vắn!

Chắc là một cái bàn hay thứ gì đó tương tự. "Đây chắc là cái bàn, cô xem ở đây có hai cái đối xứng, rồi ở đây lại có hai cái đối xứng nữa, tôi nghĩ chắc là một cái bàn hình chữ nhật."...

Chu Tiểu Di nghe anh ta nói vậy, cũng chăm chú nhìn một lúc.

Cô cũng đồng tình với suy nghĩ của đối phương, đây chắc chắn là cái bàn rồi. "Nếu vậy thì, cái bàn đó đã bị mang đi rồi, xem ra nó có tác dụng, hoặc là anh có nghĩ rằng những con chim bất tử này..." "Sở dĩ chúng bao vây nơi này, có phải là vì chúng mới là mấu chốt của cơ quan không?" Chu Tiểu Di nhìn một vòng những bức tường xung quanh, tất cả đều được xây bằng đá!

Nơi này ngoài chim bất tử ra, không còn thứ gì kỳ lạ khác nữa.

Sau khi xem xét một vòng cuối cùng, họ phát hiện nơi này ngoài chim bất tử ra, không còn thứ gì khác!

Thật đúng là kỳ lạ.

Xem ra cũng chỉ có thể bắt đầu từ những thứ này!

Nhưng vừa rồi những chỗ cần động cũng đã động rồi!

Hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào!

Điều này đúng là khiến người ta có chút bất ngờ. "Đúng vậy, theo tình hình hiện tại mà nói, chắc cũng chỉ có những con chim bất tử này là kỳ lạ nhất." "Lẽ nào các người không cảm thấy những con chim bất tử này, sở dĩ được sắp xếp ở đây, là vì nó có quy luật của riêng nó sao?" Anh Hắc nói như vậy!

Chu Tiểu Di tự mình cảm thấy chắc chắn là như vậy!

Chỉ là hiện tại họ vẫn chưa phát hiện ra quy luật nào mà thôi. "Đúng vậy, giống như Anh Hắc nói, chúng chắc chắn có quy luật của riêng mình, nhưng rốt cuộc là quy luật gì thì vẫn cần phải xem xét." Chu Tiểu Di cũng biết chắc chắn là nguyên nhân này, nhưng hiện tại rốt cuộc là quy luật như thế nào, họ tạm thời vẫn chưa nghiên cứu ra được.

Hơn nữa cần họ phải nghiêm túc nghiên cứu một chút, trong tình hình hiện tại mà nói, đối với họ, thật sự là khá hoàn mỹ và tốt đẹp.

Chỉ là cô có một điểm không hiểu lắm, đó là tại sao lại xảy ra tai nạn như vậy.

Ngay lúc Chu Tiểu Di và mọi người còn đang nói chuyện, có vài người lại không kiềm chế được!

Hai tay họ lại bắt đầu ngứa ngáy.

Và sau khi họ chạm vào những thứ đó, cuối cùng cũng đến lúc họ sợ hãi nhất!

Từ trong miệng những con chim bất tử đột nhiên phun ra những thứ giống như lưỡi dao.

Những lưỡi dao này cực kỳ sắc bén.

Chương 1198

Trong nháy mắt có thể chém chết họ ngay tại chỗ!

May mà Chu Tiểu Di và những người khác, thân thủ cũng coi như nhanh nhẹn.

Họ kịp thời né được!

Những người khác cũng lần lượt né qua.

Về phía Tôn Hưng!

Là vì có gã mặt sẹo ở bên cạnh!

Cho nên có thể tạm thời giúp ông ta giải quyết chuyện này!

Tôn Hưng lúc này mới không gặp nguy hiểm. "Không phải đã nói với các người rồi sao?

Bảo các người đừng chạm vào những thứ này, các người cố tình không nghe lại còn chạm vào." "Rốt cuộc là thằng khốn nạn nào không nghe lời, nếu còn không nghe lời nữa, Vương gia gia ta sẽ không khách khí đâu." Người đó cũng mặt đầy áy náy, thực ra vừa rồi hắn không phải cố ý!

Hắn đứng ở đó, không biết chân đạp phải cái gì, mất thăng bằng nên ngã nhào tới!

Hắn cũng bị dọa cho chết khiếp!

May mà không xảy ra tai nạn gì!

Nếu không, hắn chết thế nào cũng không biết được. "Tôi... tôi... thật sự không cố ý." Người này ấp a ấp úng nói.

Thực ra hắn cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì!

Tự dưng lại xảy ra chuyện như vậy.

Hắn thật sự chỉ tùy tiện chạm vào một cái mà thôi!

May mà vừa rồi những lưỡi dao đó bay ra một lượt rồi không xuất hiện nữa.

Nếu không, hắn thật sự có miệng cũng không nói rõ được!

May mà không có ai bị thương...

Chu Tiểu Di và mọi người nhìn kỹ một lượt!

Những con chim bất tử này và bộ dạng lúc nãy, dường như thật sự có chút không giống!

Bây giờ đã biến thành há miệng.

Chu Tiểu Di dám chắc vừa rồi họ nhìn thấy là những con chim bất tử ngậm miệng.

Xem ra thứ này vừa rồi sở dĩ đột nhiên há miệng, chắc là đã chạm vào thứ gì đó!

Chu Tiểu Di đi qua xem xét nơi mà đối phương đã chạm vào.

Phát hiện cũng không có gì đặc biệt!

Chương 1199

Nhưng sau khi cô gõ vào những chỗ xung quanh, lại phát hiện có điều kỳ lạ.

Thế là, Chu Tiểu Di lập tức trở nên cảnh giác!

Cô bảo những người khác nhanh chóng rời đi!

Cô phát hiện ở đây có chút không ổn!

Cần phải gõ vào tường.

Sau đó Chu Tiểu Di liền gõ vào tường!

Quả nhiên có chỗ kỳ lạ!

Những người khác vừa rồi đã được nếm trải uy lực của cơ quan.

Họ tự nhiên không dám chậm trễ!

Chu Tiểu Di vừa nói vậy, họ liền vội vàng né tránh.

Chu Tiểu Di thấy họ đều đã đi xa, liền gõ vào tường, lúc đầu không có động tĩnh gì.

Sau khi gõ xong, miệng của những con chim đó đột nhiên lại ngậm lại, rồi một lát sau lại há ra, trực tiếp phun ra một lượt dao bay mới.

May mà họ đều đã né tránh hết rồi, hơn nữa đều có những góc chết, nên hoàn toàn không làm hại đến ai.

Sau khi Chu Tiểu Di gõ xong hết, trên một tảng đá khá đặc biệt cuối cùng cũng tìm thấy công tắc!

Sau khi cô gõ xong, một nơi không dễ thấy, đột nhiên mở ra một cánh cửa đá. "Thì ra là như vậy, còn tưởng lợi hại đến mức nào, xem ra ở đây, hoàn toàn không có nơi nào bình thường cả." "Nếu đã như

vậy, thì cũng khá thú vị, chúng ta cứ xem tiếp theo nên làm thế nào đi." Trong thời gian tiếp theo, họ lại đi vào nơi đó.

Sau khi vào trong phát hiện bên dưới toàn là nước đọng.

Xem ra họ muốn đi vào, phải lội nước đi vào!

Chu Tiểu Di cảnh giác xem xét dòng nước trước.

Bên trong lại còn có một ít mảnh vụn, Chu Tiểu Di rất nhanh đã đoán ra, đây chắc là do dòng nước từ trên cao chảy xiết xuống.

Cũng có thể là lúc trời mưa, nước cuốn xuống!

Nói cách khác, nơi này có một lối thông!

Chỉ là không biết rốt cuộc ở đâu.

Đương nhiên, cũng có thể lối ra nằm ngay trong dòng nước!

Chu Tiểu Di không yên tâm lắm. "Mọi người chú ý một chút, sở dĩ ở đây có những mảnh vụn cành cây vỏ cây này, có khả năng bên trong cũng sẽ có một số thứ biết cắn người." "Cũng có thể có rắn, và những thứ linh tinh khác, dù sao ở nơi này chuyện gì cũng có thể xảy ra." Sau khi trải qua những chuyện phía trước, tuyệt đối không có ai nghi ngờ lời nói của Chu Tiểu Di.

Giống như Chu Tiểu Di đã nói, nơi này tuyệt đối có thể xảy ra mọi chuyện quỷ dị. "Mọi người nghe thấy cả rồi, cái gì không nên sờ thì đừng sờ, hơn nữa lát nữa tuyệt đối đừng đi lạc, nơi này tuy trông chỉ có một hướng." "Nhưng mọi người thấy rồi đó, những tảng đá khác quanh co khúc khuỷu, cũng có thể sẽ bị lạc." "Lạc ở nơi này, nếu bị rắn cắn, có thể sẽ chết thật, cũng có thể bị những thứ khác cắn." Đây không phải là lời thừa sao?

Lúc này, sao họ dám một mình rời đi chứ?

Cứ như vậy, dưới sự dẫn dắt của Chu Tiểu Di và mọi người!

Chương 1200

Cả nhóm từ từ đi vào vùng nước đọng...

Lúc đầu, nơi này thật sự không có gì đặc biệt!

Nhưng rất nhanh, họ phát hiện nơi này trông bình thường.

Nhưng muốn đi ra ngoài không dễ dàng như vậy!

Hơn nữa Chu Tiểu Di còn phát hiện một hiện tượng khá kỳ lạ!

Đó là nước sông này đang ngày càng dâng cao.

Lúc đầu, mực nước ở đây chỉ đến mắt cá chân của họ!

Nhưng bây giờ đã sắp đến bắp đùi rồi.

Sau khi Chu Tiểu Di phát hiện có điều không ổn, cô giơ tay lên, những người phía sau cũng đều dừng lại. "Sao vậy?

Lẽ nào cô lại phát hiện ra chuyện gì nữa sao?" Tôn Hưng cũng chỉ muốn tìm được thuốc trường sinh bất lão, ông ta cũng không biết tại sao Chu Tiểu Di lại đột nhiên dừng lại.

Mắt thấy thắng lợi đã ở ngay trước mắt, lúc này dừng lại là không nên, vì vậy ông ta có chút khó hiểu nhìn Chu Tiểu Di. "Lẽ nào các người không phát hiện, nước này hình như có chút không giống, lúc đầu nước rất cạn." "Nhưng bây giờ đã sắp đến bắp đùi rồi, có khả năng nước sông đang từ từ dâng lên, nên lát nữa các người phải cẩn thận một chút." Sau khi được Chu Tiểu Di nhắc nhở như vậy, họ mới muộn màng phát hiện, hình như thật sự là như vậy.

Lúc đầu nước sông đúng là không cao đến thế, bây giờ lại đã dâng lên nhiều như vậy.

Trong phút chốc, họ cũng trở nên hoảng loạn!

Nếu thật sự như vậy, thì phiền toái rồi!

Vậy tiếp theo phải làm thế nào?

Họ đều đổ dồn ánh mắt về phía Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di bảo họ đừng hoảng, họ phải nhân lúc nước sông chưa nhấn chìm họ, rời khỏi nơi này.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di và mọi người không thể ngờ được!

Mắt thấy nước sông đã dâng đến ngang hông họ!

Mà vẫn chưa tìm thấy lối ra, tất cả mọi người đều trở nên hoảng loạn. "Bây giờ rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Không phải cô nói sẽ tìm được lối ra sao?

Nhưng bây giờ chúng ta đã đi đến đây rồi." "Ở đây hoàn toàn không thấy lối ra nào, hơn nữa cô xem mực nước đã ngày càng cao rồi, đợi thêm một lát nữa, sẽ nhốt chúng ta ở đây mất." Có người nhìn thấy tình hình hiện tại, bắt đầu trở nên hoảng loạn!

Chu Tiểu Di cũng không ngờ, lại xảy ra chuyện như vậy.

Hơn nữa cô cũng phát hiện nơi này, dường như không có lối ra!

Cô cảm thấy có chút kỳ lạ!

Đúng lúc này!

Chu Tiểu Di rất nhanh phát hiện ra một vấn đề.

Chương 1201

Cô vội vàng dừng lại!

Vương Khải Toàn và mọi người lúc này cũng phát hiện ra vấn đề!

Cả người được gọi là Anh Hắc cũng vậy!

Đối phương tuyệt đối chuyên nghiệp.

Chu Tiểu Di chưa bao giờ nghi ngờ năng lực của anh ta!

Sau khi đối phương dừng lại liền bắt đầu nghiêm túc quan sát địa thế xung quanh!

Và rất nhanh đã ý thức được một chuyện. "Các vị bình tĩnh, chuyện không đơn giản như các vị nghĩ, sở dĩ xảy ra tai nạn như vậy." "Đó là vì vừa rồi, lúc chúng ta đi đã luôn bị lừa, thì ra nơi này hoàn toàn không đơn giản như chúng ta tưởng tượng." "Tất cả chúng ta đều tưởng, chỉ cần đi như bình thường là có thể đi qua, nhưng hoàn toàn không phải như vậy." "Nơi này không phải nói cô đi, là có thể đi ra được, nó đã luôn mê hoặc chúng ta." Nghe Anh Hắc nói câu này, có một số người không hiểu ý anh ta là gì.

Cái gì gọi là từ lúc đầu, phương hướng đã mê hoặc họ rồi?

Dù sao họ cũng cảm thấy có chút kỳ quái!

Thực sự là nghe không hiểu...

“Thứ nhất, khi mọi người phải tìm phương hướng, các người sẽ muốn đi bên nào hơn?

Đương nhiên là bên rộng rãi hơn rồi.” “Vừa rồi trên đường đi, chúng ta về cơ bản đều chọn những lối đi rộng hơn, và nó đã lợi dụng chính tâm lý này.” “Nó dẫn chúng ta thẳng vào một ngõ cụt, hay nói

đúng hơn, nơi này chính là một mê cung.

Không phải là không có đường đi.” “Đường thì có, nhưng chúng ta phải thoát ra khỏi mê cung này mới đến được lối ra thật sự.” Chu Tiểu Di thấy những người khác vẫn còn ngơ ngác, cô bèn giải thích.

Nghe xong, tất cả mọi người mới vỡ lẽ.

Hóa ra là vậy, bọn họ đang ở trong một mê cung và cần phải tìm đường ra.

Nếu đã thế thì vẫn còn hy vọng, nhưng tình hình hiện tại của họ có chút không ổn, vẫn phải tìm được lối ra mới được.

“Mọi người đợi một chút, tất cả bám sát tôi.

Nếu không cẩn thận một chút thôi là có thể thật sự bị mắc kẹt trong mê cung này đấy.” “Tôi không đùa với các người đâu, đây thật sự là một mê cung.

Lúc đầu, tôi còn nghĩ có thể sẽ xuất hiện vài thứ biết cắn người.” “Nhưng xem tình hình bây giờ, ngoài những thứ biết cắn người ra, có khả năng chúng ta sẽ bị kẹt chết ở đây.” Chu Tiểu Di không còn thời gian để nói nhiều, cô chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm và đi thẳng về phía trước.

Ngay lúc này, Hắc ca đã đến bên cạnh Chu Tiểu Di, cùng cô phán đoán phương hướng!

Rất nhanh, họ đã xác định được nên đi về hướng nào.

“Đi bên này!

Nếu tôi nhớ không lầm, hình như vừa rồi chúng ta chưa đi qua đây.

Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta sẽ làm dấu.” “Nhưng cố gắng làm dấu ở chỗ cao một chút, lát nữa có khả năng mực nước sẽ còn dâng

lên.” Cả nhóm bắt đầu lo lắng, nếu nước cứ tiếp tục dâng thì không biết sẽ thành ra thế nào!

Bọn họ bây giờ thật sự không biết phải đối mặt ra sao, chỉ có thể đi theo Chu Tiểu Di!

Bởi vì họ biết rõ năng lực của mình hoàn toàn không thể so bì với Chu Tiểu Di được.

Hai người họ đi phía trước, không biết vì sao lại mang đến cho mọi người một cảm giác an tâm khó tả.

Cứ thế, cả nhóm đi theo Chu Tiểu Di và Hắc ca thẳng về phía trước!

Đi một hồi, họ lại phát hiện mình đã quay lại vị trí đã đánh dấu.

Chương 1202

Mực nước lúc này đã sắp ngập qua eo!

Có người bắt đầu không chịu nổi nữa.

“Chuyện quái gì thế này?

Không phải hai người nói có thể dẫn chúng tôi ra khỏi đây sao?” “Sao giờ lại quay về chỗ cũ rồi?

Đi bao lâu rồi cũng không biết nữa.” “Chúng ta cứ đi lòng vòng mãi thôi, hai người các anh hoàn toàn không thể nào đưa chúng tôi ra khỏi đây được.

Nếu không thể thì tại sao lại hứa hẹn như vậy?” Người lên tiếng là một phụ nữ ăn mặc rất thời trang!

Lúc đầu Chu Tiểu Di không để ý lắm, nhưng sau đó họ phát hiện mối quan hệ giữa người này và ông chủ Tôn có vẻ khá vi diệu! ...

Chu Tiểu Di nhanh chóng đoán ra đối phương có lẽ là vợ hoặc bạn gái của ông chủ Tôn!

Nhưng cô không nghĩ đó là vợ, một kẻ gian trá như ông chủ Tôn không thể nào cưới một người vợ như vậy, có lẽ chỉ là một cô bạn gái mang theo để giải khuây trên đường mà thôi.

“Không muốn chết thì câm miệng lại cho tôi!

Giờ nổi nóng thì có tác dụng gì?

Chẳng lẽ cô nổi nóng là có thể ra khỏi đây được sao?” “Còn lải nhải nữa, tin hay không chúng tôi bỏ mặc các người luôn, dù sao chết thì cùng chết ở đây, ai sợ ai.” Chu Tiểu Di thật sự không chịu nổi nữa, bèn nói thẳng.

Câu nói này nghe như đang uy hiếp bọn họ!

Nhưng họ tin rằng Chu Tiểu Di tuyệt đối nói được làm được!

Cuối cùng, bọn họ đành im lặng và tiếp tục đi theo.

Họ đi vòng vèo mãi!

Mực nước sắp ngập đến cổ.

Lúc này, một người trong nhóm đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn!

Sau lưng anh ta lạnh toát, cảm giác như có thứ gì đó đang bơi dưới chân mình.

"Tôi có dự cảm không lành, chúng ta mau rời khỏi đây thôi, nếu không chẳng biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa." Người nói là một cô gái trạc tuổi Chu Tiểu Di!

Cô buộc tóc đuôi ngựa cao, suốt quãng đường đều rất trầm lặng.

Chu Tiểu Di còn tưởng cô là một cao thủ lợi hại!

Nhưng khi nghe cô nói chuyện, giọng điệu lại mềm mại, chắc cũng không lợi hại đến mức nào, so với A Nguyệt thì đúng là một trời một vực!

Nhưng không hiểu sao, Chu Tiểu Di lại tin lời cô gái này một cách khó hiểu!

Cô cảm thấy cô gái này không hề nói dối.

"Đúng vậy, nơi này quả thật không giống với lúc nãy nữa, và tôi luôn có cảm giác, dưới nước e rằng không yên tĩnh đâu." "Nói cách khác, rất có thể sẽ có thứ gì đó xuất hiện, nên các người cẩn thận một chút, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây." Thấy nước đã sắp ngập đầu, Chu Tiểu Di biết rõ tính nghiêm trọng của vấn đề!

Hơn nữa, giác quan thứ sáu mách bảo cô phải mau chóng rời đi.

Nếu không, rất có thể những thứ không nên xuất hiện sẽ thật sự xuất hiện!

Điều này làm cô nhớ đến bầy cá sấu mà họ gặp phải khi còn ở không xa Vân Thiên Cung.

Chương 1203

Lũ đó một khi cắn người thì không hề nương tay!

Có lẽ chỉ một cú đớp là có thể nuốt chửng một người trong bọn họ.

Chu Tiểu Di lại cùng Hắc ca quan sát một lúc!

Họ nhanh chóng xác định một hướng khác!

Rất nhanh, họ đã đến một con đường.

Ở đây không có gì bất thường, và họ phát hiện mực nước cũng đang dần hạ xuống.

Tất cả mọi người thấy mực nước dần hạ thì mới thở phào nhẹ nhõm!

Như vậy có nghĩa là họ sẽ không bị chết đuối nữa.

Họ thở phào!

Rồi khi thấy nước chỉ còn đến đầu gối, họ vội vàng muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng đúng lúc này!

Có thứ gì đó đột nhiên nhảy lên khỏi mặt nước!

Một tiếng "phõm"!

Kinh thiên động địa.

Ngay lúc đó, người đi cuối cùng bị cắn trúng!

Anh ta hét lên một tiếng thảm thiết, những người khác vội vàng muốn kéo anh ta lại, nhưng phát hiện anh ta đã bị một lực cực mạnh lôi đi, không thể kéo lại được!

Một lát sau, nước đã nhuộm màu đỏ như máu...

“Mau qua đây, đừng đứng ngây ra đó nữa.” “E là anh ta lành ít dữ nhiều rồi.” Mặc dù có vẻ lạnh lùng, nhưng Chu Tiểu Di và những người khác biết rõ, bây giờ muốn đi cứu người là điều không thể.

Họ chỉ có thể nhanh chóng chạy qua, giải quyết vấn đề của đối phương.

Người sống mới là quan trọng nhất, những người còn lại đã sợ chết khiếp!

Nghe Chu Tiểu Di hét lên, họ vội vàng lao ra ngoài, không dám nói thêm lời nào, sợ đến run cầm cập!.

Cứ tưởng đã lên bờ an toàn!

Nhưng đúng lúc này!

Dưới nước đột nhiên nổi lên vô số cá sấu.

“Xem ra tôi đoán không sai, trong này thật sự có cá sấu, loại cá sấu này chúng ta đã từng thấy ở trên kia, rất lợi hại.” “Lúc đó chỉ có hai ba con, bây giờ các người nhìn xem, mặt nước toàn là chúng nó.” Chu Tiểu Di liếc nhìn một cái là nhận ra ngay đây chính là loại cá sấu họ đã gặp khi còn trên cạn.

Cô cũng không ngờ nơi này lại có!

Và cô thấy may mắn vì chúng chỉ xuất hiện khi họ đã lên bờ.

Nhưng cũng có một khả năng khác!

Đó là bầy cá sấu này là những kẻ canh gác nơi đây, không cho phép bất kỳ ai thoát ra ngoài.

“Tôi biết rồi, chúng luôn là thần hộ mệnh của nơi này, bất cứ ai thoát ra khỏi mê cung đều lành ít dữ nhiều.” “Sẽ bị chúng ăn thịt hết, nói cách khác đây là một tử cục, chỉ cần bước vào là không có đường

sống.” Vương Khải Toàn cũng đã hiểu ra chuyện gì đang xảy ra!

Chương 1204

Thật không ngờ, đây quả thực là một con đường chết.

Nếu không ra được thì sẽ bị nước dìm chết!

Mà ra được rồi thì sẽ bị lũ cá sấu này ăn sạch.

Khi Chu Tiểu Di định tiếp tục đi về phía trước, họ quay đầu lại và phát hiện phía sau cũng có rất nhiều cá sấu bò tới.

Nhìn lại mặt nước đầy rẫy cá sấu đang nổi lên!

Nếu ai mắc chứng sợ lỗ, nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ sợ chết khiếp.

Bây giờ họ đã bị bao vây!

Nhìn bầy cá sấu trước mặt, họ không biết nên đi về hướng nào.

Và tất cả mọi người đều ngầm nhìn về phía Chu Tiểu Di.

"Từng người một nhìn tôi làm gì?

Không thấy khẩu 98k trong tay các người à?

Buồn cười thật, mang theo để làm cảnh chắc?" "Tuy chúng rất lợi hại, đao thương bất nhập, nhưng tôi tay không cũng có thể giải quyết được chúng, các người thật sự nghĩ rằng chuyện này không có cách giải quyết sao?" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người mới thở phào một hơi!

Vừa rồi họ thật sự bị dọa choáng váng.

Họ nhanh chóng cầm lấy súng bắn tỉa trên lưng, nào là 98k, súng trường, súng ngắn, tất cả đều nhắm vào bầy cá sấu.

Tiếng súng "đoàng đoàng đoàng" không ngừng vang lên!

Nhưng bầy cá sấu lại càng hung hãn hơn.

Giống như Chu Tiểu Di đã nói, súng đạn không có tác dụng gì với chúng. 【Trời ạ, không ngờ lại gặp phải tình huống này, tôi cũng không biết nói gì nữa.】 【Xem tình hình này, chỉ có thể nói chị Chu và mọi người quá may mắn, lại gặp được những người bạn cũ.】 【Đúng vậy, lâu rồi tôi không xem chị Chu, không ngờ vừa vào đã thấy cảnh tượng kích thích như vậy.】 【Lần trước tôi cũng thấy cảnh này, hóa ra chị Chu và mọi người đã trải qua nhiều chuyện như vậy.】 ... 【Không ngờ đi một vòng lại gặp lại bạn cũ.】 【Bầy cá sấu này xem ra không dễ đối phó, hơn nữa như đã nói trước đó, chúng đao thương bất nhập.】 Chu Tiểu Di và nhóm của cô đương nhiên biết lũ cá sấu này đao thương bất nhập!

Nhưng những người mới đến thì không biết!

Nhìn cảnh tượng này, mặt họ sợ đến trắng bệch.

Chu Tiểu Di chê họ thật vô dụng, rồi bảo họ tránh ra!

Sau đó cô khoác khẩu 98k lên lưng, từ đùi rút ra một con dao găm!.

Ánh sáng sắc bén của con dao găm làm những người khác lóa mắt.

Hắc ca thấy vậy cũng có chút kinh ngạc!

Anh ta cứ nghĩ Chu Tiểu Di ngoài việc biết một chút về phong thủy và bắn súng giỏi ra thì chẳng còn gì khác!

Không ngờ cô lại lợi hại đến vậy.

“Thấy các người ngạc nhiên như vậy, tôi chỉ có thể đoán một điều, đó là lúc chúng ta đối đầu với bầy cá sấu này.” “E là các người không hề ở bên cạnh chúng tôi, chẳng lẽ lúc đó, các người bị lạc đường à?” Không ngờ Chu Tiểu Di lại thông minh đến thế, chỉ dựa vào phản ứng nhỏ của họ mà đã đoán ra được họ đã bị lạc đường.

Đúng vậy!

Lúc đó họ thật sự đã bị lạc, vốn dĩ vẫn luôn đi theo nhóm Chu Tiểu Di, nhưng sau đó không hiểu sao lại mất dấu!

Chương 1205

Đến khi tìm lại được thì chỉ thấy một bãi chiến trường hỗn loạn, và dấu vết của cá sấu bị tấn công để lại.

Họ mới xác định được nhóm Chu Tiểu Di hẳn đã đi về hướng đó!

Không ngờ lại vô tình gặp lại.

“Các người ở yên đây, trước hết hãy bảo vệ bản thân, và nói cho các người biết một điều, lũ cá sấu này đao thương bất nhập.” “Nhưng không có nghĩa là không làm gì được chúng, xem tôi đây.” Chu Tiểu Di vừa dứt lời!

Vừa hay có một con cá sấu bò thẳng lên bờ!

Và nó đã khôn hơn.

Nó lao thẳng về phía Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di bên kia đương nhiên cũng không khách khí, cô dùng con dao găm trong tay, lướt qua một cách gọn gàng, rồi rạch một đường vào lớp da mềm dưới bụng con cá sấu.

Trong nháy mắt!

Con cá sấu đó giãy giụa vài cái trên mặt đất rồi nằm im bất động.

Mọi người đều trố mắt kinh ngạc!

Nhưng chính hành động này!

đã khiến những con cá sấu khác trở nên náo loạn!

Chúng đồng loạt xông lên.

Chu Tiểu Di và mọi người, mỗi người một con dao găm, đối mặt với lũ cá sấu.

Nhìn bầy cá sấu đông như vậy, họ biết muốn đối phó với chúng không hề dễ dàng!

Vì vậy, họ phải nghĩ cách, trước tiên phải thoát khỏi đây đã.

Chu Tiểu Di và Hắc ca nhìn nhau, rồi cùng hợp tác mở một con đường máu, để Tôn Hưng và những người khác đi trước.

Tôn Hưng có một chân không tiện, sau đó là người phụ nữ mà anh ta mang theo, tất cả đều chạy về một hướng.

Những người còn lại bọc hậu!

Rất nhanh họ đã thoát khỏi phạm vi của bầy cá sấu.

"Mau đi thôi, lũ cá sấu chắc chắn sẽ đuổi theo, nhưng trước đó, nếu chúng ta có thể chạy thoát thì tốt quá rồi." Chu Tiểu Di cũng không nói nhảm với họ, cô cảm thấy bây giờ chạy trốn mới là thượng sách...

Cả nhóm chạy thục mạng.

Chu Tiểu Di và Hắc ca luôn ở phía sau, quan sát xem có con cá sấu nào đuổi theo không.

Tạm thời thì không thấy, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng không đuổi theo!

Có lẽ chúng đi đường khác mà họ không biết, hơn nữa nơi này đường đi chằng chịt, chúng xuất hiện từ nơi khác cũng là chuyện bình thường!

Hơn nữa, không chắc chỉ có nơi này mới có cá sấu, biết đâu nơi khác cũng có.

Sau một hồi chạy, họ đến một nơi có một chiếc ngai vàng khổng lồ ở phía trên!

Đứng ở dưới nhìn lên chiếc ngai vàng, trong lòng họ bất giác dâng

lên một cảm giác kính sợ.

“Thấy không?

Chương 1206

Chiếc ngai vàng ở trên kia, nếu tôi đoán không nhầm, có lẽ chính là ngai vàng của vị đế vương đã rèn nên Vân Thiên Cung." "Nhưng chủ nhân thực sự của Vân Thiên Cung là ai, đến nay vẫn chưa có một bằng chứng xác thực nào." "Có người nói là Tây Vương Mẫu, cũng có người nói là Chu U Vương, nói chung là có đủ loại giả thuyết." Hắc ca nói bên cạnh Chu Tiểu Di, cô nhìn qua, cũng cảm thấy rất kinh ngạc, quả thực không ngờ tới.

Lại là như vậy, một đại điện trang nghiêm như thế, mọi người đều nhìn chằm chằm vào chiếc ngai vàng, nhất thời không biết nên có thái độ gì?

Lúc này họ mới nghiêm túc quan sát xung quanh, ngoài chiếc ngai vàng ra, còn có những thứ khác cũng khiến họ cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Ngay cả Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn cũng bị chấn động, nhưng chỉ có Hắc ca là mặt không đổi sắc, anh ta đã men theo bậc thang từ từ đi lên.

Những người khác đương nhiên cũng phải đi theo, đặc biệt là Tôn Hưng, anh ta càng không thể chờ đợi được, muốn lên xem trên ngai vàng rốt cuộc có thứ mình muốn hay không.

Dưới sự dìu dắt của người đàn ông mặt sẹo, anh ta đã đi theo Hắc ca, họ chậm rãi đi lên, Chu Tiểu Di và những người khác bám sát phía sau.

Rất nhanh, tất cả mọi người đã đến chỗ ngai vàng, nó cũng được tạc từ đá, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện đây không phải là loại đá thông thường.

“Là một thứ gọi là Tinh Thể Thạch, không ngờ cả đời này tôi lại được nhìn thấy, trước đây chỉ thấy trong sách giáo khoa.” “Trong sách, trên mạng mới thấy qua, mà bây giờ là ngàn vàng khó tìm, không ngờ nơi này lại có một khối lớn như vậy, lúc về gõ một miếng mang về cũng đủ đáng giá ngàn vàng rồi.” Khi Chu Tiểu Di và mọi người đang xem xét rốt cuộc đây là thứ gì thì đã có người bắt đầu giải thích.

Và người đó lại là Hạ Xuân Thiên, xem ra anh ta không phải giả vờ, có vẻ thật sự rất có văn hóa, lẽ nào anh ta đúng là nghiên cứu sinh tiến sĩ của Thanh Hoa sao?

“Ây da, cậu nhóc này vậy mà cũng biết được, xem ra cậu đúng là nghiên cứu sinh tiến sĩ thật, còn tưởng cậu lừa chúng tôi, bây giờ xem ra không phải.” Một người trong số họ không nhịn được nói, nhưng Hạ Xuân Thiên hoàn toàn không để ý đến anh ta, anh ta đã phấn khích đi vòng quanh chiếc ngai vàng một vòng.

Những người khác nghe anh ta nói đáng giá ngàn vàng cũng rất phấn khích, họ đều muốn xem thử nó quý giá đến mức nào.

Khi họ định gõ một miếng xuống, lại bị Chu Tiểu Di kịp thời ngăn lại.

“Khuyên các người tốt nhất đừng có gõ, tôi biết những thứ này là vô giá, nhưng các người có nghĩ đến việc có thể gặp nguy hiểm không?” “Thứ càng quý giá thì càng nguy hiểm.” “Ở nơi này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.” ...

Chu Tiểu Di không phải đang hù dọa, cô chỉ là thiện ý nhắc nhở họ mà thôi.

Nghĩ lại những chuyện kỳ lạ họ đã gặp trên đường đi, những người này đành im lặng, không còn hứng thú với những thứ này nữa.

Mặc dù họ cũng rất muốn gõ một miếng mang về, nhưng họ biết

điều đó không thực tế.

Hơn nữa, vừa rồi họ cũng muốn gõ một miếng, nhưng như họ đã nói, chỉ cần sơ sẩy một chút là có thể mất mạng.

Vì vậy, tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời.

Mặc dù nơi này trông lấp lánh ánh vàng, Chu Tiểu Di cũng không ngờ nơi này được xây dựng xa hoa đến vậy.

Ngay cả chiếc ngai vàng cũng được chế tác độc đáo như thế.

Chu Tiểu Di cũng nhìn kỹ một lượt, không thấy có gì đặc biệt.

Ngoài việc thứ này rất quý giá, những thứ khác cũng không có gì nổi bật.

Hắc ca có vẻ hơi khác, cô phát hiện anh ta cứ ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Lúc đầu Chu Tiểu Di cũng thấy hơi kỳ lạ, không biết tại sao anh ta cứ nhìn lên trần nhà.

Nhưng khi cô đứng gần vị trí của Hắc ca, ngẩng đầu lên nhìn, cả người cô cũng kinh ngạc.

Vì cô phát hiện trên đó có một hình chạm khắc lượn lờ, trông như một con mãng xà khổng lồ, nhưng nhìn kỹ lại giống một con cá sấu.

"Tại sao họ lại phải xây dựng theo hình dạng này, và xem tình hình này, có lẽ họ đã phải đục đẽo từng chút một." "Thật không ngờ họ lại có năng lực như vậy, mặc dù tôi thừa nhận tay nghề thủ công ngày xưa của họ thật tinh xảo." "Nhưng một cung điện lớn như vậy, rốt cuộc đã tiêu tốn bao nhiêu nhân lực vật lực." Chu Tiểu Di kinh ngạc đến ngây người, và cô không ủng hộ việc làm những chuyện như thế này, cô cảm thấy nó quá tốn công tốn sức.

Hơn nữa, làm xong cũng chỉ để ngắm nghía, nhưng các đế vương

thời đó lại quá tàn nhẫn và cẩn trọng.

Việc họ muốn làm thì nhất định phải làm, vì vậy họ đã bắt vô số lao công, và những người lao công đó sau khi xây xong chưa chắc đã được trở về, có lẽ sẽ bị ném thẳng vào đây, để họ chết đói.

"Đương nhiên là vì tín ngưỡng của họ, cô không thấy ông chủ Tôn sao?

Chương 1207

Đế vương thời đó và ông chủ Tôn bây giờ chắc cũng không khác nhau là mấy." "Ông chủ Tôn đến đây chính là vì tín ngưỡng của ông ta, tín ngưỡng của ông ta là tìm được thuốc trường sinh bất lão." "Sau đó để mình không già không chết, có thể hưởng thụ cả đời tài sản của mình.

Rồi những người khác đến đây, ít nhiều cũng có mục tiêu nhất định." "Họ làm như vậy chắc chắn cũng có mục đích, chẳng lẽ cô đến đây mà không có mục đích gì sao?" Nói ra thật xấu hổ, cô đúng là có mục đích.

Thấy Hắc ca nói thẳng thừng như vậy, Chu Tiểu Di bên kia lại không biết nên nói gì.

Cuối cùng, Chu Tiểu Di và Hắc ca lại nhìn kỹ một lần nữa, mặc dù trên đỉnh đầu quả thực rất chấn động, nhưng cũng không có gì đáng để tiếp tục nghiên cứu sâu.

Và cô phát hiện có một người, nhân lúc họ không để ý, đã thật sự bắt đầu gõ đá quý.

Chu Tiểu Di muốn ngăn cản đã không kịp!

Đối phương đã cạy viên ngọc được khảm trên đỉnh của ngai vàng xuống.

Trong nháy mắt, cả nơi này bắt đầu rung chuyển dữ dội...

"Không phải vừa nói rồi sao?

Bảo các người đừng có động vào." "Vậy mà anh lại nhân lúc chúng tôi không để ý." "Cạy viên bảo thạch khổng lồ được khảm trên đó xuống.

Giờ thì hay rồi, nó nổi giận rồi, đã bắt đầu rung chuyển rồi, chủ nhân của nơi này chắc chắn có để lại hậu thủ." Chu Tiểu Di tức giận nói, những người khác cũng nhìn về phía người đàn ông kia, đối phương cũng sợ không nhẹ, viên bảo thạch trong tay còn chưa kịp cầm chắc đã rơi xuống đất, "bốp" một tiếng, vỡ tan.

Xong rồi, vốn còn hy vọng anh ta đặt lại viên bảo thạch về chỗ cũ, bây giờ thì vỡ nát rồi.

Lúc này, nơi này rung lắc càng dữ dội hơn, Chu Tiểu Di và mọi người không biết rốt cuộc là chuyện gì?

Sau khi rung lắc vài cái, nó lại đột nhiên yên tĩnh trở lại, mọi người đều có cảm giác như vừa thoát chết trong gang tấc, họ cũng cảm thấy có chút không thể tin được.

Tại sao bây giờ lại đột nhiên không rung nữa, Chu Tiểu Di cũng thấy hơi kỳ lạ.

"Đúng là tay tiện, vừa rồi đã nói thế nào, đã nói cái ngai vàng này không dễ đụng vào đâu, cứ không nghe." "Cái tay này của anh, nếu không muốn nữa thì tôi chặt giúp cho, để sau này không biết anh lại gây ra chuyện gì nữa, thật đáng sợ." Vương Khải Toàn tức giận đi tới, chỉ vào người đàn ông đó mà mắng.

Anh ta cũng không ngờ rằng gã đó chỉ vì muốn phát tài mà cạy viên bảo thạch trên đó xuống.

Gã vốn nghĩ không có chuyện gì to tát!

Nhưng ai có thể nói cho gã biết bây giờ rốt cuộc là chuyện gì?

Vương Khải Toàn hận không thể giết chết gã ngay lập tức!

Nhưng anh biết là không thể!

Vì vậy anh nhìn xuống viên bảo thạch đã vỡ nát dưới đất.

Chu Tiểu Di và Hắc ca lúc nãy đứng hơi xa! nên khi họ đi tới cũng nhìn kỹ một chút.

Đã vỡ rồi, không còn tác dụng gì nữa, may mà vừa rồi chỉ rung lắc vài cái rồi không xảy ra chuyện gì kỳ lạ nữa, họ lại quan sát xung quanh một lần nữa.

"Vừa rồi rung lắc mấy cái, tuyệt đối không đơn giản như vậy, nên tôi nghĩ có thể sẽ còn có chuyện không ngờ tới xảy ra." "Chúng ta vẫn phải nghiên cứu xem nơi này rốt cuộc ra ngoài bằng cách nào." Chu Tiểu Di biết rõ, nơi này sẽ không vô duyên vô cớ rung lắc vài cái rồi để họ bình an vô sự rời đi.

Cô cảm thấy có thể còn có nguy cơ mà họ không biết.

Cứ thế, họ quan sát kỹ xung quanh, tạm thời không thấy có nguy hiểm gì.

Nhưng muốn rời khỏi đây cũng là một vấn đề, nhất thời họ không biết nên đi về đâu?

"Hắc ca, anh xem nơi này, anh thấy chỗ nào có khả năng là cửa ngầm hay cơ quan không, tôi thấy nơi này không thể vô duyên vô cớ như vậy được..." Lời của Chu Tiểu Di còn chưa nói xong, vị trí họ đang đứng, chính là trên chiếc ngai vàng cao cao tại thượng.

Chương 1208

Sau đó "rầm" vài tiếng, những bậc thang họ vừa leo lên!

Đột nhiên như bị khởi động cơ quan, tất cả đều trở nên bằng phẳng.

Nói cách khác!

Bây giờ ngay cả bậc thang cũng đã biến mất!

Họ hoàn toàn không xuống được!

Tất cả mọi người đều bị kẹt trên chiếc ngai vàng cao chót vót này.

Xung quanh đều là tường, cao như vậy, họ muốn xuống trừ phi là nhảy xuống.

Chuyện vẫn chưa hết!

Đúng lúc này, trên tường đột nhiên xuất hiện thêm mấy cái lỗ!

Từ đó thò ra những thứ giống như đầu rồng.

Sau đó miệng của những con rồng đó bắt đầu phun khí ra...

"Không ổn rồi, mọi người mau dùng nước làm ướt tất cả những thứ có trong tay, rồi bịt chặt miệng và mũi lại, tuyệt đối đừng hít vào." "Thứ phun ra chắc là độc khí, không ngờ lại có tác dụng như vậy, thảo nào vừa rồi rung lắc vài cái rồi không xảy ra chuyện gì nữa." "Hóa ra là kích hoạt cơ quan, bây giờ những luồng độc khí này muốn giết chết chúng ta ở đây, sở dĩ bậc thang biến mất." "Là để chứng minh họ không muốn chúng ta rời khỏi đây, muốn chúng ta chết hết ở nơi này." Chu Tiểu Di cũng không ngờ họ lại làm tuyệt tình đến vậy, cô nhìn kỹ một lượt, xung quanh đây quả thực có chút đáng ngờ.

Hơn nữa, bây giờ họ không thể đi xuống, nên cũng không thể trốn

thoát, trừ phi cô tìm được lối ra.

Trong lúc hoảng loạn, tất cả mọi người đều làm theo lời Chu Tiểu Di, trước tiên đổ nước lên những miếng giẻ sạch có trong tay, rồi vội vàng muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng dù đã làm vậy, họ cũng không chắc mình có thể sống sót.

Tình hình khẩn cấp, họ cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, chỉ có thể dừng lại, sau đó xem xét mọi thứ xung quanh, phát hiện cũng không có gì đặc biệt kỳ lạ.

"Nói cách khác, muốn tìm lối ra e là rất khó, nhưng tôi luôn cảm thấy nó hẳn phải liên quan đến chiếc ngai vàng này." "Ngoài thứ này ra, không còn gì khác, chúng ta nên bắt đầu từ nó." Chu Tiểu Di nhìn độc khí ngày càng nhiều, mặc dù họ tạm thời đã bịt miệng lại nhưng cũng không có tác dụng.

Trừ phi họ có mặt nạ phòng độc!

Nhưng họ đến quá vội vàng!

Hoàn toàn không mang theo!

Tất cả mọi người đều tha thiết hy vọng rời khỏi nơi này.

Chu Tiểu Di nhìn vào chỗ vừa bị cạy ra, cô phát hiện bên trong dường như có một cái nút nhỏ.

Có lẽ cần dùng thứ gì đó để nhét vào!

Chu Tiểu Di nhanh chóng nghĩ đến chiếc vòng cổ mà cô đang đeo, hình dạng của nó rất giống với cái lỗ bên trong đó.

Chu Tiểu Di có một ý nghĩ táo bạo!

Không lẽ nào?

Chu Tiểu Di liền tháo chiếc vòng cổ của mình ra, rồi thử nhét vào,

quả nhiên nó rung lên vài cái!

Chu Tiểu Di nhanh chóng lấy vòng cổ của mình ra.

Sau khi rung lên vài cái, lại không có động tĩnh gì nữa!

Họ lại nhìn xung quanh một vòng, phát hiện phía sau ngai vàng đã mở ra một cánh cửa đá.

Chương 1209

Họ không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể nhanh chóng đi vào!

Nếu không đi vào nữa, họ sẽ bị độc khí ở đây giết chết.

Chu Tiểu Di và mọi người đi vào trong mới bỏ thứ bịt mũi miệng ra, thở hổn hển!

Sau đó, tất cả mọi người đều nhìn Chu Tiểu Di với ánh mắt phức tạp, như thể lúc này cô là một miếng bánh thơm ngon.

“Nhìn gì mà nhìn?

Đó là vòng cổ gia truyền nhà tôi, làm sao tôi biết nó lại đột nhiên có thể mở được nơi này.” “Hơn nữa, nhà chúng tôi từ trước đến nay đều là Mạc Kim Giáo Úy, không biết từ triều đại nào đã bắt đầu làm nghề này rồi.” “Có những thứ này thì có gì lạ, vốn dĩ nó không phải là vòng cổ, nhưng tôi thấy phiền phức nên đeo thẳng lên cổ.” Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ mới thu hồi ánh mắt!

Vừa rồi bọn họ thật sự có chút nghi ngờ tại sao Chu Tiểu Di lại có thể giải quyết vấn đề này nhanh như vậy...

Xem ra, thứ này thật sự là của cải do tổ tiên nhà hắn để lại.

Chu Tiểu Di và mọi người lại may mắn thoát được một kiếp.

Cô dẫn cả nhóm tiếp tục kiểm tra xung quanh xem có gì lạ không.

Họ phát hiện nơi này khác hẳn khu vực lúc nãy, trông giống như một phòng ngủ.

Có lẽ đây chính là tẩm điện của vị đế vương đã xây dựng nơi này. "Mọi người có cảm thấy chỗ này hơi kỳ quái không?" Không hiểu sao, vừa nhìn thấy nơi này, Chu Tiểu Di đã có một cảm giác rất khó chịu.

Cô bèn hỏi những người bên cạnh.

Nghe vậy, những người khác đều quay lại nhìn cô rồi lắc đầu.

Họ thực sự không thấy có gì lạ, ngược lại, sau khi nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ mới bắt đầu hoảng hốt. "Cô đừng dọa tôi chứ, cô tiểu thư đây nói thật không vậy?

Thế cô nói xem chỗ này rốt cuộc có điểm nào kỳ quái?" Nghe cô nói thế, những người khác cũng lo lắng, vội vàng hỏi rốt cuộc là lạ ở đâu.

Chu Tiểu Di cũng không nói rõ được.

Cô chỉ cảm thấy nơi này mang lại cho mình một cảm giác không lành, nhưng nhìn những người khác dường như không có phản ứng gì, cô lại nghĩ có lẽ mình đã nghĩ nhiều rồi.

Đúng lúc này, họ bất ngờ nhìn thấy một người mặc áo giáp đang nằm trên giường đá.

Trông có vẻ như là một vị tướng quân thời xưa, chỉ có điều hơi lạ là tại sao đã chết rồi mà còn nằm trên giường thay vì trong quan tài.

Điều này khiến họ cảm thấy vô cùng kỳ quặc.

Chu Tiểu Di đã dặn họ tuyệt đối không được động vào những thứ không nên động, vì vậy lần này khi thấy có người nằm ở đó, họ không dám đến gần.

Hơn nữa, không ai trong số họ nghĩ rằng đó là một người sống, nên họ cứ thế lờ đi.

Nhưng vấn đề là ở đây không có lối ra nào khác.

Lối vào lúc nãy của họ đã bị đóng lại.

Họ cảm thấy rất lạ, nhưng Chu Tiểu Di cảnh giác hơn.

Cô cẩn thận quan sát xung quanh, tạm thời không thấy có nguy hiểm gì, nhưng cô vẫn không hề thả lỏng.

Một lúc sau, cô dường như nghe thấy tiếng thứ gì đó nứt ra.

Chương 1210

Cô cảm thấy hơi lạ, bèn nhìn lên trần nhà và bốn phía xung quanh.

Không có vết nứt nào cả.

Vậy tiếng nứt đó phát ra từ đâu?

Chu Tiểu Di không chắc chắn, lại nhìn thêm một lần nữa.

Vẫn không có gì.

Cô nghi ngờ có phải mình đã nghe nhầm không. 【Anh em ơi, không biết mọi người có cảm giác giống tôi không, cái tiếng mà chị Chu nghe thấy rất có thể là từ cái người đang nằm sau lưng đó.

Đương nhiên, bây giờ thì không thể gọi là 'người' được nữa.】 【Tôi cũng nghĩ vậy, chính là cái người nằm sau lưng đó.

Lạ thật, sao lại mặc nguyên bộ áo giáp mà nằm thẳng đơ ở đó nhỉ?】 【Tuy chị Chu và mọi người không đụng vào, nhưng tôi cứ có cảm giác là hắn ta chắc chắn sẽ sống lại.】 【Ra là không chỉ mình tôi có cảm giác này, tôi đoán chắc là do vị dũng sĩ mặc áo giáp đang nằm kia rồi.】 【Không biết bao giờ hắn mới đứng dậy cho chị Chu và mọi người một 'bất ngờ' đây.】 ... "Cô vừa nhìn xung quanh, chẳng lẽ lại phát hiện ra thứ gì đó bất thường à?" Tôn Hưng hỏi. "Nếu thật sự phát hiện được thì nhớ phải nói cho chúng tôi biết đấy, đừng có mà giấu giếm một mình." Tôn Hưng lúc này có chút không cam tâm.

Đã đến đây lâu như vậy mà vẫn chưa tìm thấy thứ hắn muốn.

Vì vậy, hắn nghi ngờ liệu có phải Chu Tiểu Di hiểu biết hơn, đã nhân lúc hắn không để ý mà lấy đi mất rồi không.

Lòng đầy bất mãn, hắn nói một câu đầy mỉa mai. "Ông chủ Tôn, lời này của ông có ý gì?

Chẳng lẽ ông nghĩ những thứ đó đều bị tôi lấy đi rồi sao?" Chu Tiểu Di cũng không phải dạng vừa. "Câu này của ông cũng buồn cười thật đấy.

Tôi không có hứng thú gì với mấy thứ của ông đâu, đặc biệt là cái gọi là thuốc trường sinh bất lão." "Tôi thấy trên đời này căn bản không có thứ đó.

Trước đây không có, bây giờ lại càng không thể có." "Vậy nên ông chủ Tôn à, tôi khuyên ông nên từ bỏ ý định đó đi.

Sinh, lão, bệnh, tử là lẽ thường tình, ông hà tất phải chống lại quy luật tự nhiên làm gì." Chu Tiểu Di sao lại không hiểu tâm tư của Tôn Hưng chứ?

Chẳng qua là hắn cảm thấy đi suốt chặng đường mà không tìm thấy thứ mình muốn, nên nghi ngờ có phải cô đã lén lút lấy đi hay không.

Chu Tiểu Di không có ý nghĩ xấu xa như vậy, cũng không hiểu Tôn Hưng rốt cuộc đang nghĩ gì.

Bị vạch trần, Tôn Hưng cũng không hề ngượng ngùng.

Hắn có thể chắc chắn Chu Tiểu Di không có ý định đó, nhưng cũng không hoàn toàn khẳng định.

Hắn không tin trên đời này lại có người không hứng thú với việc trường sinh.

Hắn tin rằng trường sinh bất lão có thể tồn tại, dù là dựa vào khoa học kỹ thuật hay những kiến thức cổ xưa, chắc chắn có thể khiến một người sống mãi không già, chỉ là họ chưa tìm ra cách mà thôi. "Ông chủ Tôn, thật không ngờ ông lại để tâm đến chuyện trường sinh bất lão như vậy." Hắc ca ở bên cạnh đã nghe không nổi nữa. "Thật ra tôi cũng hơi tò mò, trường sinh bất lão thì làm được gì?

Chẳng lẽ ông chỉ vì muốn tiêu tiền của mình sao?

Nếu thật sự chỉ vì lý do đó, tôi thấy không cần thiết đâu.

Chương 1211

Tiền cũng không thể tiêu cả đời, chẳng lẽ ông đảm bảo được số tiền của mình đủ tiêu cả đời sao?

Tuy ông có đầu óc kinh doanh, có thể đầu tư, nhưng cũng không thể đảm bảo việc đầu tư của ông luôn luôn có lãi.

Lỡ đâu đến lúc đó ông thua lỗ đến mức không còn cái quần lót, chẳng phải còn thảm hơn bây giờ sao?

Cho nên, nghe tôi một câu, trường sinh bất lão cũng không tốt đẹp đến thế đâu." Nhưng chẳng ai nghe lời khuyên của họ, vẫn cố chấp theo ý mình. "Bây giờ là lúc nào rồi mà còn nghĩ nhiều như vậy làm gì, không bằng nghĩ cách rời khỏi đây trước đi." Diệp Phàm ở bên cạnh lên tiếng nhắc nhở. "Lúc nãy ở chỗ kia đã có khí độc xuất hiện rồi.

Tôi không dám đảm bảo nơi này có độc hay không.

Đến lúc đó nếu thật sự có độc, e là chúng ta sẽ chết hết ở đây.

Cho nên tôi khuyên mọi người nên chú ý một chút." Lúc này, khi họ vẫn còn đang bàn luận về chuyện trường sinh, Diệp Phàm đã nhắc nhở họ rằng không cần phải cứ mãi băn khoăn về chuyện này.

Việc quan trọng nhất hiện giờ không phải là tìm cách rời khỏi đây sao? ...

Nghe vậy, Chu Tiểu Di và mọi người cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Không ngờ lúc nãy họ lại đi vào ngõ cụt, cứ mãi tranh cãi về chuyện trường sinh bất lão.

Người khác muốn trường sinh thì có liên quan gì đến họ đâu?

Họ thà nghiên cứu cách rời khỏi nơi này còn hơn, chứ không muốn chết dí ở đây.

Lúc nãy mải tranh cãi, Chu Tiểu Di không nghe thấy tiếng động lạ nào.

Nhưng bây giờ, cô lại nghe thấy.

Thật sự giống như có thứ gì đó đang cử động.

Chu Tiểu Di không tin vào tà ma, cô lại quan sát một vòng xung quanh nhưng không thấy có gì thay đổi.

Nhưng đúng lúc này, một cảnh tượng kỳ quái đã xảy ra.

Người đang nằm trên giường bỗng nhiên ngồi bật dậy.

Hắn ta bật dậy khiến không ít người sợ hãi, tất cả đều hít một hơi khí lạnh.

Chuyện gì thế này, sao đang yên đang lành lại đột nhiên tỉnh lại? "Sao người này lại tỉnh dậy?

Chẳng lẽ hắn là người sống sao?" Một vài người gan dạ định tiến lên xem rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy không ổn, vội vàng ngăn họ lại.

Tuy nhiên, khi cô vừa ngăn cản, người kia đã đến bên giường.

Bộ áo giáp lúc này đã ngồi dậy từ trên giường, tay cầm một cây trường mâu, tấn công thẳng về phía họ.

Nhìn bộ dạng đó, đâu phải là người, mà chỉ là một bộ áo giáp trống rỗng.

Lúc nãy họ nhìn cả buổi mà cứ ngỡ là một người sống sờ sờ đang nằm bên trong.

Chương 1212

Giờ xem ra, từ trước đến nay chưa từng có ai tồn tại ở đây cả.

Nhưng điều kỳ lạ là, tại sao một bộ áo giáp lại có thể cử động được?

Tuy nhiên, nơi này vốn dĩ đã không tuân theo lẽ thường, nên việc nó có thể cử động cũng không có gì quá lạ. "Cái quái gì vậy, nó lại cử động được, mà xem ra nó còn muốn chém chết chúng ta." Thấy bộ giáp đột nhiên cử động, tất cả mọi người đều sững sờ, không biết phải xử lý tình huống này thế nào.

Chu Tiểu Di chỉ có thể dùng súng trên người để đối phó, nhưng phát hiện đối phương đao thương bất nhập.

Cũng phải, đây là áo giáp, nếu một nhát chém đã có thể hạ gục thì sao gọi là áo giáp được nữa.

Chu Tiểu Di cảm thấy chắc chắn có thứ gì đó đang điều khiển nó.

Cô không tin một bộ áo giáp rỗng tuếch lại có thể tự cử động.

Ngay khi họ nghĩ rằng chỉ có một bộ áo giáp, những bức tường xung quanh đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Một lúc sau, tường nứt ra, bên trong khảm vô số bộ áo giáp khác.

Cảm nhận được lời triệu hồi từ bên ngoài, chúng cũng như có linh hồn, bắt đầu vung vũ khí trong tay, định tấn công nhóm Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di và mọi người lập tức bị vây khốn.

Nhiều như vậy, đánh mãi không chết, họ chỉ có thể gắng sức chống trả.

Cuối cùng, trong lúc hỗn loạn, Chu Tiểu Di vô tình đá bay đầu của

một bộ áo giáp, phát hiện nó ngừng cử động.

Lúc này cô mới nhận ra, điểm yếu của chúng chính là chiếc mũ giáp trên đầu... "Đá bay mũ giáp trên đầu chúng đi, đó là điểm yếu của chúng!" Cô hét lên. "Tấn công những chỗ khác hoàn toàn vô dụng!" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác cũng làm theo, đá bay mũ giáp của những bộ giáp kia.

Quả nhiên, sau khi bị đá bay mũ, chúng liền ngừng lại, đứng ngây ra tại chỗ, không tấn công nữa.

Xử lý xong xuôi, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

May mà họ kịp thời phát hiện ra cách giải quyết, nếu không, e là phải chiến đấu đến chết mới thôi.

Lúc nãy họ đã cảm thấy kiệt sức, những thứ này không chết không ngừng, thật sự rất hao tổn thể lực. "Mấy thứ này rốt cuộc là cái quái gì vậy, không có gì điều khiển mà vẫn có thể dùng vũ khí chống lại chúng ta." "Xem ra người xây dựng nơi này khi đó thật sự rất lợi hại.

Không biết ông ta đã tạo ra chúng như thế nào." "Phải công nhận là đáng khâm phục thật.

Chắc chúng là những người bảo vệ nơi này." Câu đó chẳng phải là thừa sao, nếu không phải người bảo vệ, sao lại hung hãn với họ như vậy, cứ như muốn giết sạch họ.

Chu Tiểu Di và mọi người coi như may mắn thoát được một kiếp nữa, nhưng họ lại đối mặt với một vấn đề mới.

Lúc nãy họ bất đắc dĩ mới đến đây, vậy tiếp theo, làm thế nào để rời đi?

Đây cũng là một vấn đề lớn. "Ông chủ Tôn, ông không nhớ ra mình đã từng đến đây sao?

Hay là ông nhớ lại xem mình có từng đến đây không?" Chu Tiểu Di vẫn còn nhớ lúc nãy Tôn Hưng mỉa mai mình, liền trả đũa.

Tôn Hưng nghe vậy, lườm Chu Tiểu Di một cái.

Chương 1213

Cô rõ ràng là cố ý, biết rõ hắn đã mất trí nhớ, không nhớ nhiều chuyện ở đây, nhưng vẫn cố tình hỏi.

Nếu hắn thật sự biết, thì đã không cần Chu Tiểu Di dẫn đường, sớm đã tìm thấy bảo vật mà hắn muốn rồi. "Cô Chu thông minh như vậy còn chưa tìm được lối ra, tôi làm sao mà biết được.

Hơn nữa, cô Chu cũng biết tôi bị mất trí nhớ rồi mà." Hắn đáp lại. "Rất nhiều chuyện về nơi này tôi không còn nhớ rõ nữa, cô Chu thật sự muốn trông cậy vào một kẻ mất trí nhớ như tôi để tìm đường ra sao?" Chu Tiểu Di cũng chỉ thuận miệng nói vậy, không ngờ hắn lại nghiêm túc.

Nếu thật sự trông cậy vào hắn, không biết họ sẽ ra nông nỗi nào.

Cô nghiêm túc quan sát xung quanh.

Lúc nãy khi những bộ áo giáp xuất hiện, tường đã nứt ra.

Cô phát hiện trên tường có khắc một số bức bích họa.

Sau khi xem xét kỹ, cô lại thấy đó là câu chuyện về bộ xương và người phụ nữ đáng thương kia.

Chẳng phải họ đã xem câu chuyện này rồi sao?

Tại sao ở đây lại lặp lại, mà lại còn là câu chuyện tình bi thảm? "Có gì đó không đúng lắm, câu chuyện này chúng ta đã xem rồi mà?" Cô lẩm bẩm. "Tại sao ở đây lại đột nhiên xuất hiện một cách khó hiểu như vậy, không hợp lý chút nào." ...

Lúc này không chỉ Chu Tiểu Di, mà ngay cả Diệp Phàm và Vương Khải Toàn cũng trở nên tích cực!

Nghe họ nói vậy, cả hai cũng cẩn thận xem xét những hình vẽ trên bích họa.

Đúng như họ nói, câu chuyện này quá quen thuộc, chẳng phải là câu chuyện tình yêu giữa người con gái đáng thương và vị đế vương máu lạnh vô tình đó sao?

Tại sao lại xuất hiện ở đây lần nữa? "Tôi biết rồi, nơi này và nơi chúng ta từng đến trước đây chắc chắn có liên quan.

Chẳng trách suốt đường đi chúng ta đều thấy những đặc điểm của họ.

Chẳng lẽ nơi này cũng do vị đế vương đó xây dựng?

Nhưng sao trông có vẻ không đúng lắm." Vương Khải Toàn nói. "Nơi này được xây dựng tinh xảo hơn, cũng không hùng vĩ tráng lệ bằng, ngược lại có cảm giác nơi này phải do một người phụ nữ xây dựng mới đúng." Anh ta tiếp tục phân tích. "Mọi người xem, những nét điêu khắc trên tường ở đây tinh tế hơn nhiều so với những gì chúng ta đã thấy trước đây.

Lẽ nào những công trình phía trước là do nam nhân xây, còn Vân Thiên Cung này là do một nữ nhân?" Phải nói rằng, lời giải thích này của Vương Khải Toàn cũng khá hợp lý.

Nhưng chẳng ai tin lời anh ta, đều cho rằng anh ta đang nói nhảm.

Thấy mọi người không có phản ứng gì, Vương Khải Toàn không khỏi có chút ngượng ngùng.

Nhưng anh ta nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, dù sao anh ta cũng chỉ đang trình bày quan điểm của mình. "Tuy tôi biết quan điểm này của tôi nghe rất ngớ ngẩn, nhưng mọi người hãy nghĩ kỹ lại những thay đổi trên suốt chặng đường đi.

Nếu mọi người không nghĩ vậy thì cứ coi như tôi chưa nói gì."

"Biết đâu Vương Khải Toàn nói đúng đấy." Chu Tiểu Di lên tiếng sau khi quan sát kỹ.

Chương 1214

"Tôi cũng phát hiện ra, hình như có chút khác biệt thật.

Nếu mọi người nhìn kỹ sẽ thấy nơi này có những điểm rất vi diệu.

Nếu không xem xét kỹ thì cũng không thấy khác biệt lớn, nhưng đúng như Vương Khải Toàn nói, nơi này tinh tế hơn.

Chẳng trách tôi cứ thấy cái ngai vàng kia trông không mấy hùng vĩ.

Nếu thật sự như Vương Khải Toàn suy đoán, biết đâu vị đế vương xây dựng Vân Thiên Cung này là một nữ nhân.

Chỉ có điều trong lịch sử, triều đại có nữ vương rất ít, rốt cuộc là ai có thể có được khí phách như vậy?" Nghe cả hai người đều nói vậy, những người khác cũng nghiêm túc quan sát lại các bức tường đá.

Tuy họ không thấy có gì thần kỳ như lời Chu Tiểu Di nói, nhưng có lẽ là do họ không đủ chuyên môn.

Tuy nhiên, một số người có kinh nghiệm như Hắc ca và Hạ Xuân Thiên lại nhìn ra được. "Không hổ là hậu nhân của Mạc Kim Giáo Úy, quả nhiên mọi suy đoán của các vị đều đúng.

Nơi này quả thực tinh xảo hơn rất nhiều." Hạ Xuân Thiên nhanh chóng đồng tình với quan điểm của Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn. "Hơn nữa, nếu các vị chỉ xem xét sẽ thấy, nơi này không chỉ tinh xảo mà nhiều thứ còn trở nên tinh tế hơn." Những người khác dù thấy có lý nhưng thực sự không nhìn ra được khác biệt ở đâu.

Xây dựng khác nhau thì sao chứ?

Họ không hiểu trong đó có mối liên hệ gì... "Tôi chỉ muốn lấy được thứ của mình, tôi không quan tâm nơi này do ai xây dựng, có

khác biệt gì." Tôn Hưng gắt gỏng. "Làm ơn tìm đường ra đi, nếu không chúng ta rất có thể sẽ chết hết ở đây.

Khí độc ở trên kia không biết lúc nào sẽ lan xuống, đến lúc đó chết thế nào cũng không biết.

Chúng ta mau đi thôi." Tôn Hưng không có thời gian để xem xét nơi này do ai xây, tinh xảo đến đâu, hắn chỉ muốn nhanh chóng tìm được thứ mình muốn. "Ông chủ Tôn, ông la hét cái gì ở đó?

Nếu ông thật sự nghĩ mình có thể tìm được lối ra, ông cứ việc đi tìm trước đi." Chu Tiểu Di đáp trả. "Rồi chúng tôi sẽ đi theo ông, không cần phải lớn tiếng la lối ở đây." Chu Tiểu Di ghét nhất là loại người này, chính hắn muốn đến đây tìm kho báu, tại sao lại bắt nhiều người như vậy phải hy sinh vì hắn.

Vì vậy, cô không hề nể nang.

Thấy cô có vẻ thực sự tức giận, Tôn Hưng cũng không nói gì thêm, chỉ có thể ngượng ngùng đứng sau lưng họ.

Chu Tiểu Di nào đâu không muốn rời khỏi đây.

Nhưng cô cảm thấy muốn đi ra ngoài không phải dễ.

Bích họa ở đó gần như đã xem hết, không có gì đặc biệt.

Vậy thì họ xem những bức bích họa ở chỗ khác xem sao.

Lạ thay, họ lại phát hiện ra vài con rắn.

Vừa rồi còn là bức họa về câu chuyện tình yêu đẹp đẽ, sao bây giờ lại biến thành mấy con rắn?

Chu Tiểu Di cảm thấy kỳ lạ, liền xem xét kỹ mọi thứ.

Ngoài mấy con rắn này ra, dường như không có gì đặc biệt.

Chương 1215

Sau đó, cô lại nhìn sang bức tường khác, nơi đó cũng có mấy con rắn tương tự. "Cô có thấy mấy con rắn này hơi lạ không?

Theo lẽ thường, nơi này nên toàn là bích họa về câu chuyện kia." Hắc ca nói. "Nhưng lại vẽ rắn một cách khó hiểu, trông có vẻ khác biệt.

Tôi cũng đang nghĩ liệu chúng có ẩn ý gì không.

Nhìn xem, chúng dường như đều nhìn về một hướng, lưỡi của chúng cũng đều thè về một phía." Nghe Hắc ca nói vậy, Chu Tiểu Di cũng nghiêm túc nhìn lại, quả thực là như vậy. "Tôi thấy anh nói có lý.

Nếu vậy, chúng ta có thể xem xem chúng có tuân theo quy luật nào không." Cô đáp. "Tôi nhìn kỹ rồi, chúng thực sự đều hướng về phía lưỡi rắn.

Anh nói xem, hướng đó liệu có gì kỳ lạ không?" Chu Tiểu Di nhìn theo hướng đó, cuối cùng phát hiện nơi đó là một bức họa về một người phụ nữ.

Cô nhận ra trong tay người phụ nữ đó dường như đang cầm thứ gì đó.

Cô tiến lại gần xem xét kỹ hơn, phát hiện thứ người phụ nữ cầm trên tay giống như một chiếc đèn lồng, và nó rất nhỏ.

Cô quan sát kỹ, cảm thấy có điểm không bình thường.

Rất nhanh, Chu Tiểu Di đã hiểu ra vấn đề. "Tôi nghĩ mình đã phát hiện ra cơ quan rồi.

Mọi người lùi ra đi, tôi nhấn xuống cũng không biết có xảy ra nguy hiểm gì không." ...

Chu Tiểu Di cũng không chắc chắn liệu có nguy hiểm hay không, vì vậy cô bảo những người khác lùi ra xa.

Thấy họ đã lùi lại, cô mới nhấn vào chiếc đèn lồng nhỏ.

Quả nhiên, một tiếng "rầm" vang lên, họ nghe thấy có tiếng động.

Sau đó, họ thấy một cánh cửa mở ra.

Tất cả mọi người đều thở phào, xem ra đây chính là lối thoát.

Chu Tiểu Di và mọi người nhanh chóng rời đi. "Lúc nãy ở đó, sợ mấy bộ áo giáp nằm dưới đất lại tỉnh dậy, may mà đã thoát ra được." Vương Khải Toàn nói. "Nhưng đây lại là đâu?

Mọi người mau nhìn kìa, ở đây có một cây cổ thụ cao chọc trời, mà nó lại mọc xuyên qua sàn nhà." Vương Khải Toàn nhanh chóng phát hiện ra cây đại thụ kỳ lạ ở đây.

Chu Tiểu Di và mọi người cũng nhìn theo, thấy nó mọc từ dưới sàn nhà, đã đâm thẳng lên trần.

Trong chốc lát, họ không thể nhìn rõ nó mọc đến đâu, nhưng chắc chắn là ở phía trên.

Họ cảm thấy kỳ lạ, cũng muốn trèo lên xem thử, nhưng việc đó e là không dễ dàng.

Thấy không ai có ý định trèo lên, Hắc ca bước tới sờ vào thân cây, ước tính sơ bộ tuổi của nó. "Cây này ít nhất cũng phải trên nghìn năm rồi." "Cây nghìn năm, lợi hại thật.

Chương 1216

Có thể sống lâu như vậy, nhưng điều làm tôi thấy kỳ lạ là với bộ dạng này, nó thực sự có thể hấp thụ được chất dinh dưỡng gì sao?" Một người thắc mắc.

Cây này trông như mọc xuyên qua sàn nhà, không thể nhanh chóng hấp thụ dinh dưỡng được, nhưng nhìn nó lại không hề có dấu hiệu khô héo, khiến họ không khỏi thán phục sự kỳ diệu của thiên nhiên. "Đúng là có khả năng không có dinh dưỡng, nhưng các vị xem thân nó to như vậy, bên trong chắc chắn đã tích trữ một lượng nước và dinh dưỡng nhất định." Hạ Xuân Thiên giải thích. "Cho nên dù tạm thời không có nguồn cung, nó vẫn có thể tự duy trì sự sống một thời gian.

Nhưng dưới lòng đất rốt cuộc là như thế nào, chúng ta hoàn toàn không biết.

Biết đâu dưới đó lại có nguồn dinh dưỡng và nước dồi dào thì sao.

Cho nên trước khi hiểu rõ sự thật, đừng vội vàng kết luận." Trước đây, mọi người không mấy tin tưởng Hạ Xuân Thiên là một người có học thức, nhưng qua chặng đường này, họ cũng nhận ra anh ta không phải là kẻ thùng rỗng kêu to, nên tạm thời tin lời anh ta nói.

Mọi người lại quan sát một lượt, thấy ở đây không có gì đặc biệt, nhưng lại có mấy lối đi để họ rời khỏi.

Tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía Chu Tiểu Di và Hắc ca, hy vọng hai người có thể đưa ra một lựa chọn rõ ràng, rằng tiếp theo nên đi đâu. "Ông chủ Tôn, các người đã từng đến đây mà phải không?

Hay là ông nói xem, tiếp theo chúng ta nên đi đâu, chúng tôi đều nghe theo ông!" Chu Tiểu Di lại dùng chiêu cũ.

Tôn Hưng không ngờ Chu Tiểu Di lại làm vậy.

Lần này nghe cô nói thế, hắn cũng không cam lòng.

Hắn bèn chỉ bừa một hướng.

Chu Tiểu Di cũng đi thẳng theo hướng hắn chỉ.

Tôn Hưng có chút nghi ngờ, không hiểu ý của Chu Tiểu Di là gì.

Chẳng lẽ cô ta thật sự tin mình? ...

Tôn Hưng cảm thấy rất lạ, nhưng hắn vẫn đi trước, Chu Tiểu Di và mọi người cũng theo sau.

Hắn không tin lúc gặp nguy hiểm, Chu Tiểu Di sẽ bỏ rơi họ.

Tuy nhiên, vào trong không bao lâu, họ đã nhanh chóng lùi ra.

Bên trong có nhiều ngã rẽ, có thể họ sẽ gặp phải tình huống như lần trước, nên Chu Tiểu Di và mọi người không dám mạo hiểm đi vào. "Ông chủ Tôn, thật không ngờ ông lại là người đặc biệt như vậy, chọn bừa một con đường mà lại là đường chết." Chu Tiểu Di mỉa mai.

Sắc mặt Tôn Hưng trở nên khó coi.

Chu Tiểu Di này rõ ràng là cố ý.

Lúc nãy hắn còn tưởng cô thật sự không tìm được đường, nên mới tốt bụng để hắn đi trước.

Bây giờ xem ra, cô chỉ muốn làm hắn bẽ mặt.

Tôn Hưng hung hăng lườm Chu Tiểu Di một cái, rồi lại đi về một hướng khác.

Lối đi này rất thông thoáng, trên đường không gặp phải chuyện gì đặc biệt.

Rất nhanh, họ đã đến một nơi nghe thấy tiếng nước chảy.

Chương 1217

Không biết tại sao, có lẽ vì lúc nãy suýt bị nước nhấn chìm và còn gặp phải cá sấu, nên khi đến đây nghe thấy tiếng nước chảy, họ lại có một thoáng sợ hãi.

May mà sau khi đi vào, mọi thứ đều bình thường, nước chảy từ trên cao xuống. "Nước ở đây lại có thể chảy xuống được, thật kỳ lạ.

Vậy ai đó có thể cho tôi biết, lát nữa chúng ta có thể trèo từ đây lên không?

Trèo lên là ra ngoài được rồi." Một người nói đùa, nhưng không ai đáp lại.

Mọi người đã đi trước cả rồi.

Người đó không nhận được câu trả lời, có vẻ hơi ngượng, đành phải lẳng lặng đi theo sau họ.

Một lúc sau, họ lại rời khỏi nơi đó.

Suốt đường đi khá thuận lợi, không gặp phải chuyện gì nữa.

Ngay khi họ nghĩ rằng chặng đường này sẽ không có rắc rối gì, Chu Tiểu Di dường như nghe thấy tiếng móng tay cào vào tường.

Cô không chắc có phải mình nghe nhầm không. "Hắc ca, anh có nghe thấy không?

Hình như có tiếng gì đó.

Lần này không phải là ảo giác của tôi chứ?" Chu Tiểu Di và Hắc ca vốn đi đầu, theo sau là Diệp Phàm và Vương Khải Toàn.

Nghe cô nói vậy, tất cả đều dừng lại lắng nghe.

Mọi người đều nghe thấy rõ.

Họ dám chắc chắn, đây tuyệt đối không phải là ảo giác của Chu Tiểu Di.

Thật sự có tiếng móng tay cào, và nó ngày càng lớn hơn.

Họ căng thẳng nhìn về phía sau.

Đúng lúc này, họ nhìn thấy một đám phụ nữ tóc tai rũ rượi bước tới.

Cảnh tượng này thật sự quá đáng sợ.

Tất cả mọi người đều đứng sững tại chỗ, mắt mở trừng trừng, không thể tin vào những gì mình đang thấy. "Tất cả đứng yên tại chỗ, không được động đậy!" Chu Tiểu Di thì thầm. "Chúng có thể phán đoán dựa vào chuyển động của con người, cũng có thể là dựa vào hơi thở.

Mọi người cố gắng nín thở, đừng làm bất cứ hành động gì thu hút chúng." Chu Tiểu Di cũng chưa từng thấy cảnh tượng như thế này.

Những nữ quỷ tóc tai rũ rượi này dường như đang đi đến một nơi nào đó.

Cô cảnh báo những người khác tuyệt đối không được động.

Họ quả nhiên ngoan ngoãn nghe lời, đứng yên tại chỗ, giữ khoảng cách với đám phụ nữ kia.

Móng tay dài ngoằng của những nữ quỷ đó cào vào tường, phát ra tiếng động ken két.

Chúng đi thẳng về phía Chu Tiểu Di và mọi người...

Chương 1218

May mà Chu Tiểu Di đã sớm cảnh cáo những người khác, bảo họ không được động đậy.

Họ quả thật không dám nhúc nhích, cứ ngây người đứng tại chỗ nín thở.

Tuy nhiên, có một người sắp không nín nổi nữa, vừa định thử hít một hơi thì người phụ nữ bên cạnh đã túm lấy anh ta một cái, dọa anh ta sợ đến mức phải nín thở trở lại ngay lập tức.

Những người khác cũng hít một hơi khí lạnh!

Không ngờ những gì Chu Tiểu Di nói lại là thật!

Ban đầu họ còn tưởng cô chỉ nói bừa.

Ai ngờ lại thật sự cần phải nín thở!

Giờ đây họ cảm thấy hơi bứt rứt, nhưng hàng người này dài quá.

Chẳng biết đã đi bao lâu mà đoàn nữ tử kia vẫn chưa đi hết.

Ngay lúc họ sắp không chịu nổi nữa, Chu Tiểu Di và anh Hắc liếc nhìn nhau rồi đi thẳng về phía trước, định dụ đám người đó đến một góc khuất khác.

Tiếng hít thở của hai người quả nhiên đã thu hút sự chú ý của đám nữ tử kia!

Tất cả bọn họ đều chạy về phía Chu Tiểu Di.

Hai người nhanh chóng né đi, đám nữ tử đi qua chỗ đó rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này, Chu Tiểu Di và những người khác mới nín thở, quay lại đội ngũ và nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng họ vừa đi khỏi chưa được bao lâu, đám nữ tử kia đã quay trở lại.

Chu Tiểu Di biết ngay là chúng không dễ bị lừa như vậy. "Rốt cuộc bọn họ là ai vậy?

Sao trông giống cương thi thế, nhưng dáng đi lại như người bình thường, móng tay thì dài như vậy, đúng là đáng sợ thật." Sau một thời gian ở đây, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy những nữ tử này.

Họ mặc trang phục cổ đại, xếp thành hàng dài và đi ra.

Cảnh tượng đó quả thực rất đáng sợ.

May mà sau khi đến những nơi thế này nhiều lần, họ cũng đã quen với chuyện lạ, nên không quá kinh ngạc.

Nếu không, có lẽ họ đã không chịu nổi rồi. "Bọn họ có lẽ là xác sống.

Cái gọi là xác sống, tức là lúc bị chôn ở đây, họ vẫn chưa chết hẳn, vẫn còn hơi thở." "Sau đó cứ thế bị chôn sống ở nơi này, cũng có thể là do cơ thể bị thứ gì đó khống chế." "Cho nên mới có thể sống đến bây giờ, nhưng không có nghĩa là họ vẫn còn sống.

Có thể là do thuốc trong người họ." "Hoặc là cổ trùng đang điều khiển cơ thể họ, nên họ mới có thể đi lại tự do.

Lát nữa nếu gặp lại..." "... có thể đánh thẳng vào đầu họ xem có con trùng nào đang điều khiển không." Vương Khải Toàn quả là biết nhiều, anh ta giải thích ngay.

Những người khác nghe Vương Khải Toàn nói vậy thì bất giác rùng mình.

Lại có cả hình phạt kiểu này, còn khó chịu hơn cả cái chết.

Bị nhốt sống ở một nơi như thế này thì khác gì muốn họ chết đâu,

thà rằng giết chết rồi hẵng ném vào đây còn hơn.

Chương 1219

Như vậy sẽ không phải chịu đựng nhiều nỗi sợ hãi đến thế. "Thôi bớt nói nhảm đi, nói nữa có khi chính chúng ta biến thành xác sống đấy.

Chúng ta mà chết ở đây thì thành ma khô chứ không phải cương thi đâu." "Ít nhất họ vẫn giữ được thân xác.

Lúc họ đi qua, trên người có mùi thuốc nồng nặc, chắc mọi người cũng ngửi thấy." "Sở dĩ thi thể họ được bảo quản tốt là vì đã được bôi thuốc." "Cho nên mới giữ được đến tận bây giờ, chứ người thường thì giờ này xương cốt cũng chẳng còn." ...

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ cũng tin rằng cô không lừa mình.

Thế là cả nhóm tiếp tục đi về phía trước, nhưng rất nhanh sau đó, họ lại nghe thấy tiếng móng tay phía sau. "Hình như bọn họ lại đuổi theo rồi, xem ra không dễ thoát khỏi đám người này nhanh thế đâu.

Chúng ta mau đi về phía trước đi." "Đợi đến lúc chúng đuổi kịp, có lẽ sẽ không dễ lừa được chúng nữa đâu." Chẳng hiểu sao, Vương Khải Toàn lại có linh cảm như vậy.

Anh ta luôn cảm thấy rằng nếu đám người kia tìm đến lần nữa, mọi chuyện chắc chắn sẽ không đơn giản.

Vì vậy, anh ta hy vọng mọi người nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nghe Vương Khải Toàn nói thế, cả nhóm quả thật có chút hoảng sợ, liền tăng tốc bước về phía trước.

Nhưng nơi này giống như một cái hang không đáy!

Dù họ đi nhanh đến đâu cũng không thấy điểm cuối.

Đi một lúc, họ cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Chu Tiểu Di quay đầu lại, phát hiện phía sau cũng giống như một vực sâu vô tận.

Cô có linh cảm không lành.

Cô cảm thấy nơi này vốn dĩ không có điểm cuối, từ đầu đến cuối chỉ là đám người kia đang chơi trò trốn tìm với họ.

Không đúng, không phải trốn tìm, mà là trò đuổi bắt.

Nghĩ đến khả năng này, Chu Tiểu Di không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Những người khác thấy cô dừng lại quay đầu nhìn thì đều cảm thấy kỳ lạ, không hiểu ý cô là gì.

Nhưng hiện tại Chu Tiểu Di nghĩ rằng tất cả chỉ là phỏng đoán của mình, cô không dám dễ dàng nói ra. "Cô cứ nhìn về phía sau mãi, chẳng lẽ phát hiện ra điều gì không ổn sao?" "Nếu thật sự có gì không ổn, cô nên nói cho chúng tôi biết, đừng để mọi người ngơ ngác chờ đợi ở đây." Hạ Xuân Thiên phát hiện Chu Tiểu Di đã liên tục quay đầu lại nhìn mấy lần.

Anh ta cảm thấy hơi lạ, bình thường Chu Tiểu Di tuyệt đối không có hành động bất thường như vậy, trừ phi phía sau có thứ gì đó.

Sắc mặt Chu Tiểu Di trở nên khó coi.

Cô suy nghĩ một lát, rồi quyết định nói thật cho mọi người, kẻo lát nữa thật sự xảy ra nguy hiểm gì, những người này lại cho rằng cô đang lừa họ.

Vì vậy, Chu Tiểu Di dứt khoát dừng lại hỏi họ: "Mọi người có phát hiện nơi này hơi kỳ lạ không, giống như không có điểm cuối vậy.

Tôi luôn có cảm giác chúng ta đến đây..." "... là do người ta đã sắp

đặt từ trước.

Nhiệm vụ của đám nữ tử kia ở đây từ trước đến nay chính là như vậy." "Nói cách khác, họ đang chơi trò đuổi bắt với chúng ta." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác đều kinh ngạc nhìn cô!

Sau đó họ quay đầu nhìn lại phía sau một cái, rồi lại nhìn về phía trước.

Chương 1220

Hình như đúng là như vậy.

Hành lang này tuy quanh co khúc khuỷu, không hề bằng phẳng, nhưng vẫn cho họ cảm giác như một vực sâu vô tận, khiến họ cảm thấy ngột ngạt. "Cô nói vậy tôi cũng thấy có gì đó không ổn.

Vừa rồi tôi đã cảm thấy có gì đó là lạ." "Nhưng mãi không nói ra được.

Giờ cô nói vậy tôi mới nhớ ra, đây có lẽ chỉ đơn thuần là một trò chơi." ... "Cái gì?

Trò chơi?" Anh Hắc sững sờ. "Đúng vậy, là một trò chơi." Chu Tiểu Di nói tiếp: "Chúng ta hiện tại chính là con mồi trong trò chơi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đối phương tóm được." "Thực ra vừa rồi, có lẽ họ đã sớm biết sự tồn tại của chúng ta rồi, chỉ là muốn tạm tha cho chúng ta một mạng." "Sau đó tiếp tục cho chúng ta cơ hội chạy trốn, cũng tương đương với việc cho chúng ta hy vọng, rồi cuối cùng tự tay dập tắt hy vọng đó." Anh Hắc vừa rồi cũng cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng nhất thời không nói ra được.

Quả nhiên vẫn là Chu Tiểu Di nhạy bén hơn, có thể nhanh chóng đoán ra chuyện gì đã xảy ra.

Nghe anh Hắc nói vậy, những người khác cũng cảm thấy anh nói có lý, nỗi kinh hoàng của họ hiện rõ trước mắt.

Không thể nào, nếu thật sự như vậy, chẳng phải có nghĩa là dù họ chạy đi đâu, đám người phía sau cũng sẽ đuổi kịp sao? "Thì ra lúc nãy chúng có thể cảm nhận được sự tồn tại của chúng ta, chỉ là đang đùa giỡn với chúng ta thôi, khốn kiếp!" "Lúc nãy còn tưởng thật là chúng ta nín thở thì chúng sẽ không phát hiện ra, bây giờ xem ra hoàn toàn

không phải vậy." Vương Khải Toàn không nhịn được mà văng tục.

Không ngờ lại có trò này, lúc nãy anh ta còn mừng rỡ cả buổi, tưởng thật sự có thể rời đi.

Nhưng bây giờ thì hoàn toàn không thể. "Vậy mọi người mau nghĩ cách đi, không nghe thấy tiếng động ngày càng lớn sao?

Sợ rằng chúng đã đến rồi." "Hơn nữa, chúng làm vậy rõ ràng là muốn cảnh cáo chúng ta, báo cho chúng ta biết chúng đã đến, bảo chúng ta mau chạy trốn." "Rồi chúng ta lại không chạy thoát được, cảm giác này thật tồi tệ." Có người thông minh đã hiểu ra ngay, đây là một trò chơi đuổi bắt, và cuối cùng của cuộc rượt đuổi chính là tuyệt vọng.

Thật là một chiêu độc ác!

Sau đó chúng sẽ loại bỏ họ.

Nghĩ đến đây, họ không còn giữ được bình tĩnh. "Đúng vậy, đây là một câu chuyện mèo vờn chuột.

Chúng ta là chuột, còn chúng là mèo." "Dĩ nhiên, rất có thể đây là một trò chơi đã được thiết lập từ rất lâu, giống như chương trình máy tính ngày nay vậy." "Đã được lập trình sẵn, chỉ cần cảm nhận được hơi thở của con người, chúng sẽ có hành động như vậy, không ai có thể ngăn cản được." "Cho nên cuối cùng, chúng sẽ dùng những móng tay dài và sắc nhọn đó để xé xác chúng ta." "Vì vậy, việc chúng ta cần làm là cố gắng hết sức bảo vệ bản thân, sau đó tìm cách rời khỏi nơi này.

Lúc nãy tôi còn tưởng chúng ta gặp phải quỷ đả tường, bây giờ xem ra không chỉ đơn giản như vậy." Càng nghe càng thấy đáng sợ, họ không biết có nên tin hay không!

Nhưng họ nghĩ lại, suốt chặng đường này, những việc Chu Tiểu

Di đã làm dường như đều đúng.

Chu Tiểu Di tuyệt đối sẽ không dễ dàng dọa dẫm họ!

Vì vậy họ cảm thấy Chu Tiểu Di không cần thiết phải lừa mình, chỉ có thể tin lời cô. "Vậy cô mau dẫn chúng tôi rời khỏi đây đi, cứ tiếp tục thế này không biết phải đi đến bao giờ." "Hơn nữa, chúng tôi cũng không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, nếu cứ ở lại đây, không biết sẽ còn xảy ra nguy hiểm gì nữa." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ cũng bắt đầu sợ hãi, vì vậy họ vội vàng muốn rời đi...

Chu Tiểu Di cũng muốn nhanh chóng đưa họ rời khỏi nơi này.

Cô nào đâu muốn ở lại, nhưng cô biết nhất thời không dễ dàng như vậy.

Cô có thể lờ mờ nhận ra, nơi này có vẻ như ngoài việc giải quyết khó khăn mới có thể thoát ra, tạm thời không có cách nào khác.

Nhưng ít nhất Chu Tiểu Di không muốn dập tắt sự tích cực của họ, hoặc nói đúng hơn là không muốn gây ra sự hoảng loạn không cần thiết.

Chương 1221

Cô chỉ có thể động viên họ tiếp tục đi về phía trước.

Mặc dù trên đường đi, họ đều đi theo cô, nhưng ai nấy vẫn rất sợ hãi. "Cô rốt cuộc có thể đưa chúng tôi rời khỏi nơi này không?" "Nếu không thể thì nói sớm đi, đừng lãng phí thời gian của mọi người ở đây." Lúc nãy Chu Tiểu Di đã lừa Tôn Hưng một lần, Tôn Hưng tất nhiên không cam tâm, nên bây giờ nhân cơ hội này, anh ta cũng nói thẳng với Chu Tiểu Di.

Nghe anh ta nói vậy, Chu Tiểu Di chỉ liếc nhìn anh ta một cách thờ ơ. "Nếu ông chủ Tôn thật sự có thể đưa chúng tôi rời đi, tôi cũng không ngại để ông chủ Tôn dẫn đường.

Chẳng phải ông chủ Tôn đã từng đến đây sao?" "Theo lý mà nói, ông chủ Tôn mới là người lợi hại nhất.

Nhưng suốt chặng đường này, hình như ông chủ Tôn cũng không phát huy được tác dụng đặc biệt gì." "Hơn nữa, ông chủ Tôn còn suýt nữa đưa chúng tôi vào chỗ chết.

Vậy nên ông chủ Tôn hà tất phải nói những lời hay ho ở đây làm gì." Mùi thuốc súng giữa hai người quả thật có chút nồng nặc.

Những người khác nhìn hai người nói chuyện đầy châm chọc, cũng không chắc liệu họ có đánh nhau ở đây không. "Thôi được rồi, có thời gian ở đây đoán mò linh tinh, không bằng mau đi về phía trước, biết đâu phía trước chính là lối ra." Anh Hắc nói: "Tuy nói đây là trò chơi của chúng, nhưng cũng không có nghĩa là thật sự không thể rời khỏi đây." Anh Hắc thấy nếu cứ để họ tiếp tục như vậy, có lẽ thật sự sẽ cãi nhau ở đây, anh cảm thấy hoàn toàn không cần thiết.

Thà rằng nhanh chóng đưa mọi người rời khỏi đây còn hơn, gây

sự ở đây là ngu ngốc nhất.

Đúng lúc này, tiếng móng tay ngày càng gần.

Chu Tiểu Di vội vàng kiềm chế cảm xúc, dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Đi không biết bao lâu, vẫn là hành lang y như cũ, hoàn toàn không thấy chút hy vọng nào.

Một vài người đã bắt đầu suy sụp, đặc biệt là người phụ nữ đi cùng Tôn Hưng.

Cô ta là người thiếu kiên nhẫn nhất trong số tất cả.

Cô ta đã bắt đầu la hét, hỏi rốt cuộc khi nào mới có thể rời đi? "Lão Tôn, bây giờ em thật sự rất hối hận, sao lại theo anh đến nơi này.

Nếu em không đến, cũng sẽ không gặp phải những chuyện phiền phức này." "Em ở trong thành phố chờ anh, mỗi ngày ăn ngon mặc đẹp, còn có thể đi mua sắm, tốt biết bao.

Lúc đó em đúng là hồ đồ." "Sau đó liền đồng ý đi cùng anh.

Anh phải đảm bảo em có thể bình an trở về, nếu em không thể bình an trở về…" "... thì đừng trách em nói hết những chuyện của anh ra." Chu Tiểu Di và những người khác nghe thấy câu này, có chút kinh ngạc nhìn Tôn Hưng một cái!

Sau đó Tôn Hưng trừng mắt nhìn người phụ nữ trước mặt.

Cô ta đúng là đang tự đào hố chôn mình, không muốn sống nữa rồi.

Dám nói những lời này trước mặt Chu Tiểu Di và mọi người... "Cô nói bậy bạ gì đó, chẳng lẽ ở đây lâu quá nên thần trí hoảng loạn rồi sao?" "Tôi có chuyện gì mà cần cô phải giấu giếm chứ?

Chuyện của tôi, ai tra một chút là biết." "Ngược lại là cô, lúc đó tôi đã nói rồi, đến nơi này không dễ dàng gì đâu, không giống như đi du lịch bình thường." "Là tự cô không nghe, cứ đòi đi theo, bây giờ biết hối hận rồi, nhưng hối hận thì có ích gì?

Bây giờ không về được nữa." Chu Tiểu Di nghe tiếng họ cãi vã, cô dừng lại, vì cô dường như cảm nhận được ngoài tiếng móng tay ra, còn có âm thanh khác.

Cô không chắc lắm.

Anh Hắc bên cạnh cũng cảnh giác.

Chương 1222

Rồi Chu Tiểu Di nhận ra đó là âm thanh gì, hình như là tiếng nước lũ.

Không thể nào, chẳng lẽ nơi này còn có nước chảy xuống sao? "Không ổn rồi, mau đi thôi, tôi hình như nghe thấy tiếng nước chảy, có lẽ lát nữa nước sẽ nhấn chìm nơi này." "Rồi chúng ta sẽ bị chết đuối ở đây.

Xem ra đây là màn thứ hai trong trò chơi của chúng." Chu Tiểu Di cũng không ngờ, đám người đó lại biến thái đến vậy, lại lấy người sống ra làm trò đùa.

Nhưng cũng đúng, phần lớn những kẻ quyền cao chức trọng, đặc biệt là người xưa, căn bản không để tâm đến tính mạng của người khác.

Cả nhóm vội vàng chạy về phía trước, âm thanh phía sau ngày càng lớn.

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di nhìn thấy một lỗ nhỏ treo lơ lửng giữa không trung.

Cô nghĩ có lẽ có thể tạm thời trốn ở trên đó.

Chỉ thấy Chu Tiểu Di ném chiếc móc trong tay ra, móc vào đó, rồi cô nhanh nhẹn trèo lên.

Những người khác cũng nhanh chóng trèo lên theo.

Người nào không giỏi thì phải nhờ người khác kéo.

Đến lúc kéo Tôn Hưng lên, nước lũ đã ập đến.

Tôn Hưng mệt đến thở hổn hển.

Chu Tiểu Di kéo thẳng anh ta lên, trong lòng thở phào một hơi, may mà cái mạng nhỏ này của mình đã giữ được.

Anh ta phức tạp nhìn Chu Tiểu Di một cái.

Vừa rồi hai người rõ ràng còn đang bất hòa, nhưng Chu Tiểu Di lại không bỏ mặc tính mạng của anh ta. "Nhìn gì, chẳng lẽ ông tưởng Chu Tiểu Di tôi là loại người thấy chết không cứu sao?

Tôi từ trước đến nay không phải người tốt, nhưng cũng không phải người xấu." "Cho nên đừng dùng ánh mắt kỳ quái đó nhìn tôi.

Chúng ta tạm thời trốn ở đây một lát.

Nơi này chắc là cái hốc mà họ để lại lúc xây dựng." "Có lẽ là để lại lúc làm thí nghiệm, nên tạm thời chắc sẽ không bị ngập đến đây." Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là một phỏng đoán!

Không biết có thật hay không!

Vì vậy Chu Tiểu Di cứ đứng ở cửa hang, nhìn dòng nước lũ từ từ cuộn chảy qua.

Chu Tiểu Di rất nhanh đã phát hiện, phỏng đoán của cô là đúng!

Vì nước căn bản không ngập đến nơi này, lúc sắp đầy thì dòng chảy đã chậm lại.

Độ cao cũng khá cao.

Chu Tiểu Di và mọi người thở phào nhẹ nhõm, xem ra tạm thời đã giữ được một mạng. 【Lúc nãy tình hình của chị Chu và mọi người nguy hiểm thật, suýt nữa là toi mạng ở đây rồi.】 【Đúng vậy, vừa rồi chị Chu ngầu bá cháy, may mà chị ấy quyết đoán, không thì sợ là cả đám đã bị ngâm trong nước hết rồi.】 【Đến lúc đó dù có lợi hại đến đâu cũng không thoát được.】 【Hay là nơi này chỉ đơn thuần dùng để lừa người thôi?】 ...

Chu Tiểu Di và mọi người tạm thời thoát được một kiếp, nhưng họ cũng không biết phải đi từ đâu khi nước ở dưới vẫn còn cao như vậy.

Nếu họ đi xuống thì không khác gì tự tìm cái chết, nên họ chỉ có thể quan sát từ nơi mình đang ở. "Quay lại đường cũ là không thể rồi, nên chúng ta phải tìm lối ra từ đây.

Chương 1223

Mọi người thấy nơi này có lối ra không?" "Vừa rồi không phải cô nói nơi này có thể là một lối thoát hiểm mà những người xây dựng để lại sao?" "Nếu họ cần làm thí nghiệm, vậy chắc chắn sẽ có một lối đi ra ngoài.

Hay là chúng ta thử xem sao." Một người trong số họ đề nghị như vậy, và Chu Tiểu Di cũng đồng ý.

Sau khi xem xét một lúc, họ bắt đầu tìm kiếm ở nơi này.

Mọi người tìm kiếm một hồi, rồi phát hiện có một chỗ trống rỗng!

Chỉ là trông giống như vách tường.

Họ mừng rỡ, lấy công cụ ra đập vỡ.

Quả nhiên sau khi đập vỡ, họ thấy có ánh sáng lọt vào!

Và họ đi thẳng vào một nơi được xây dựng rất hoàn mỹ bên trong.

Nơi này toàn bộ được xây bằng tường đá!

Sau khi đi xuống, họ mới phát hiện đây là một nơi giống như một thiên điện rất lớn.

Trên đỉnh đầu cũng có hình hai con rắn quấn lấy nhau!

Chu Tiểu Di cảm thấy hơi kỳ lạ!

Theo lý mà nói, linh vật của họ nên là chim bất tử mới phải!

Nhưng đôi khi lại cảm thấy hình như không phải là chim bất tử. "Mọi người có phát hiện những thứ ở nơi này của họ thật sự có chút phức tạp không, lúc thì là chim bất tử." "Lúc lại là những con rắn này.

Tôi luôn cảm thấy đằng sau chuyện này, e là còn có những bí mật

mà chúng ta không biết, thật là kỳ lạ." "Nếu là rắn, tôi còn nghi ngờ nơi này có thể sẽ xuất hiện rắn, nên lát nữa mọi người nên chú ý một chút." "Dĩ nhiên, cũng có thể sẽ có cá sấu, vì con rắn này trông thật sự giống rắn, nhưng nếu nhìn đầu của nó, mọi người sẽ phát hiện nó trông hơi giống cá sấu." Chu Tiểu Di cũng tốt bụng nhắc nhở những người khác!

Những người khác nghe cô nói vậy, lần này cũng đã hiểu ra.

Nhìn lại một cái, quả đúng như những gì Chu Tiểu Di nói!

Đúng vậy rồi, nơi này có nhiều xác chết rơi xuống như vậy, chứng tỏ nơi này rất có thể cũng sẽ có rắn!

Cá sấu cũng tồn tại!

Nghĩ đến khả năng này, họ trở nên bất an.

Dù sao thì cũng đều là những thứ có thể lấy mạng người bất cứ lúc nào!

Họ vừa sợ hãi vừa không thể lựa chọn rút lui!

Vì bây giờ rút lui đã là điều không thể. "Mọi người mau lại đây xem, ở đây có một chỗ lõm xuống, hình như cần dùng thứ gì đó đẩy lên!" "Nhưng ở đây chúng ta căn bản không có thứ gì có thể đẩy lên được." Vương Khải Toàn bên kia rất nhanh đã phát hiện, đây là một cánh cửa!

Nhưng muốn rời đi thì phải tìm được thứ gì đó đẩy lên.

Sau đó đẩy cánh cửa ra!

Nhưng anh ta nhìn một vòng, ở đây căn bản không có thứ gì có thể đẩy lên được.

Chẳng lẽ lại ở trên người họ sao?

Chu Tiểu Di vừa rồi chính là dùng phương pháp như vậy để mở ra

một cánh cửa sinh tồn.

Chương 1224

Những người khác nghe anh ta nói vậy, cũng nhanh chóng chạy qua xem xét!

Sau đó phát hiện căn bản không phức tạp như trong tưởng tượng.

Trông đúng là cần một thứ gì đó đậy lên, nhưng có lẽ không phải là thứ gì đó nhỏ bé quý giá! ...

Sau khi mọi người xem xét kỹ lưỡng, họ nhanh chóng đi đến kết luận rằng thứ này không hề đơn giản. "Đúng là một vật nhỏ.

Nếu nó đã xuất hiện ở đây, vậy tôi nghĩ trong căn phòng này chắc chắn sẽ có." "Chúng ta chia nhau ra tìm, ai tìm thấy thứ gì có hình dạng giống vật này thì đừng động vào vội, cứ báo một tiếng trước." "Sau đó chúng ta sẽ cùng nhau nghiên cứu xem có nên lấy nó ra không.

Thấy rồi thì đừng động lung tung." "Nếu một người tự ý lấy, lỡ kích hoạt cơ quan gì thì lúc đó chúng tôi muốn cứu cũng không kịp." Chu Tiểu Di không hề nói đùa, cô thật sự cảm thấy có thể sẽ có nguy hiểm!

Nếu không, tại sao lại ngang nhiên trưng bày những thứ này ở đây?

Vì vậy, trong khoảng thời gian tiếp theo, họ bắt đầu tìm kiếm cẩn thận.

Một lúc sau, có người kinh hô, anh ta đã tìm thấy!

Chu Tiểu Di và những người khác nhanh chóng đi tới!

Họ thấy trong miệng một con rắn có thứ gì đó!

Vật đó bị con rắn ngậm trong miệng!

Họ cảm thấy hơi kỳ lạ, đã là tượng điêu khắc giả!

Tại sao họ lại cảm thấy răng của con rắn này lại sống động đến vậy?

Người kia cũng ghi nhớ lời dặn của Chu Tiểu Di!

Anh ta biết lúc này mình không thể dễ dàng lấy nó ra được.

Vì vậy, anh ta liền gọi những người khác.

Chu Tiểu Di và mọi người nhanh chóng nghiên cứu một lúc, phát hiện nếu thật sự kéo nó ra, cũng không biết sẽ có chuyện gì không hay xảy ra!

Nhưng Chu Tiểu Di chắc chắn sẽ có sự cố.

Cô quan sát kỹ lưỡng một lúc, rồi bảo những người khác lùi ra xa!

Cô và anh Hắc mỗi người đứng một bên.

Anh Hắc lúc nào cũng sẵn sàng phản kích!

Sau đó Chu Tiểu Di trực tiếp cầm lấy vật nhỏ đó. "Sẵn sàng chưa?

Tôi bắt đầu đây!" Sau khi Chu Tiểu Di hít một hơi thật sâu, cô hỏi anh Hắc.

Anh Hắc gật đầu.

Sau đó Chu Tiểu Di ra tay cực nhanh, từ trong miệng con rắn lấy ra vật nhỏ đó.

Không có chuyện gì xảy ra cả.

Chương 1225

Họ thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc họ vừa thở phào, những khối đá trên người con rắn đột nhiên nứt ra.

Con rắn sống lại, vẫy đuôi tấn công họ.

Chu Tiểu Di biết ngay kết quả sẽ là như vậy.

Họ kịp thời né tránh, suýt chút nữa là không kịp.

Nỗi sợ hãi ập đến!

Những người khác cũng bắt đầu hoảng sợ.

May mà Vương Khải Toàn và Diệp Phàm phản ứng khá nhanh!

Cùng với một số người khác, họ nhanh chóng nổ súng bắn vào người con rắn.

Nhờ vậy Chu Tiểu Di và anh Hắc mới có thời gian thở dốc!

Con rắn chuyển hướng tấn công Vương Khải Toàn và những người khác!

Chu Tiểu Di và mọi người cũng rút súng ra, bắn về phía con rắn!

Nhưng con rắn này như thể mặc áo giáp!

Nó chỉ đau đớn kêu lên vài tiếng!

Nhưng da trên người căn bản không bị trầy xước.

Mọi người đều có chút kinh ngạc!

Sau đó Chu Tiểu Di nhắm vào răng của con rắn mà bắn!

Một lúc sau, một chiếc răng của con rắn rơi xuống, nọc độc cũng

nhỏ giọt xuống đất... "Thú vị thật, đã đến nước này rồi thì để xem..." "... tiếp theo các ngươi sẽ phản ứng thế nào." Chu Tiểu Di và anh Hắc phối hợp cực kỳ ăn ý, đồng loạt tấn công!

Một lát sau, trên người con rắn đã đầy vết thương.

Chu Tiểu Di quăng con dao găm trong tay đi!

Dao găm cắm thẳng vào thất thốn của nó!

Con rắn lập tức rơi xuống đất, sau đó nhắm mắt lại.

Chu Tiểu Di và mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Chu Tiểu Di nhanh chóng đến đặt vật đó vào chỗ lõm.

Lắp vào xong, Chu Tiểu Di xoay một cái, một cánh cửa lập tức mở ra!

Họ không chắc liệu những con rắn khác có tỉnh lại không!

Vì vậy, họ nhanh chóng rời khỏi nơi này. "Dựa vào mức độ tỉnh lại của con rắn vừa rồi, tôi nghĩ những con rắn khác cũng có thể sẽ tỉnh lại." "Cho nên để phòng ngừa bất trắc, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này." Vương Khải Toàn cũng không nói đùa, những gì anh ta nói đều là thật!

Chương 1226

Chỉ cần một chút sơ suất, rất có thể sẽ bị giết chết ở đây.

Vì vậy họ phải rời khỏi đây!

Một lúc sau, họ lại đến một nơi khác!

Nơi này cũng không có gì đặc biệt, và rất rộng rãi!

Tuy nhiên, đúng lúc này!

Họ dường như đã đạp phải cơ quan nào đó!

Nghe thấy mấy tiếng "ầm ầm", toàn bộ không gian bắt đầu xoay chuyển dữ dội!

Họ bắt đầu sợ hãi, nhưng cũng chỉ xoay chuyển vài vòng.

Họ phát hiện căn phòng vốn rộng rãi của mình đã trở nên quỷ dị!

Vì căn phòng này lại có một vực sâu lớn ở trung tâm, nhưng họ dường như còn nghe thấy âm thanh gì đó.

Chu Tiểu Di cảm thấy chắc chắn có thứ gì đó đang trồi lên từ chính giữa bên dưới!

Họ nhìn một lúc, thấy không còn rung chuyển nữa, chỉ còn nghe thấy âm thanh!

Chu Tiểu Di đi thẳng qua xem xét!

Rất nhanh, cô đã đến nơi đó.

Chu Tiểu Di nhìn xuống, thấy thật sự có thứ gì đó đang dâng lên.

Chu Tiểu Di lùi lại.

Những người khác lúc này cũng đã đến bên cạnh Chu Tiểu Di!

Họ cũng thấy có thứ gì đó đang bò lên. "Cái quái gì vậy, sao lại trồi lên từ dưới đất?" Ngay lúc những người khác còn đang tò mò, anh Hắc bên kia cũng đang kiểm tra xung quanh, không có lối ra nào khác.

Hơn nữa, nơi này trông hoàn toàn không thực tế!

Anh Hắc cảm thấy thứ đang xoay chuyển lên này chính là nơi tiếp theo họ phải đến.

Nói cách khác, rất có thể họ sẽ coi thứ này như một cái thang để đi xuống.

Lúc này, thứ đang đi lên đã từ từ xuất hiện, cao lên không ít, rồi dừng lại!

Chu Tiểu Di và mọi người cũng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Đến gần xem xét mới phát hiện, trông giống như một cầu thang xoắn ốc!

Không ngờ thời đó đã có công nghệ cao như vậy, có thể làm ra loại cầu thang này, lại còn là loại co duỗi được!

Chu Tiểu Di rất chắc chắn, lát nữa họ sẽ phải đi vào nơi này, nhưng không biết sau khi vào rồi có đến lòng đất không. "Xem ra chúng ta phải đi xuống rồi.

Chuẩn bị tinh thần đi, sau khi xuống dưới không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì đâu." "Tôi dám chắc sẽ không đơn giản chút nào." "Cho nên tiếp theo mọi người phải hết sức cẩn thận.

Dĩ nhiên, tôi bên này nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho mọi người." ...

Chương 1227

Ngay lúc Chu Tiểu Di còn đang nói, cậu thiếu niên tóc trắng đột nhiên có vẻ không ổn!

Cậu ta khó nhọc nhìn mọi thứ trước mặt, sắc mặt bỗng trở nên đỏ bừng, giống như bị ngạt thở.

Chu Tiểu Di cảm thấy có chút kỳ lạ, liền bước tới bấm vào nhân trung của cậu ta!

Cậu thiếu niên lúc này mới như bừng tỉnh, nhưng trong mắt vẫn còn vẻ kinh hoàng.

Cô không chắc liệu có phải cậu ta lại nhìn thấy thứ gì đó không.

Thực ra, suốt chặng đường vừa qua, Chu Tiểu Di đã cảm thấy cậu thiếu niên này có gì đó không bình thường.

Chẳng phải cậu ta đến đây để chữa bệnh sao?

Nhưng cô lại có cảm giác cậu ta có thể cảm nhận được những mối nguy hiểm mà họ không thể nhận ra, bởi vì mỗi lần gặp nguy hiểm, dù cậu ta không nói gì, nhưng biểu cảm trên mặt đều thay đổi rất nhanh.

Lần này có vẻ nghiêm trọng hơn, nên Chu Tiểu Di không thể không hỏi. "Cậu cảm ứng được gì à?

Nếu cảm nhận được gì thì cứ nói thẳng cho chúng tôi biết." "Tôi biết cậu có thể cảm nhận được sự thay đổi ở nơi này, nên tôi rất muốn hỏi, cậu có biết chuyện gì đang xảy ra không?" Cậu thiếu niên tóc trắng kinh ngạc nhìn Chu Tiểu Di.

Sao cô lại biết được chứ, gần như chẳng có mấy ai biết cậu có năng lực này.

Thật ra, lý do cậu đến đây không hoàn toàn giống như ông chủ Tôn nói là để chữa bệnh.

Dĩ nhiên, nếu có thể chữa khỏi căn bệnh này thì cậu cũng rất sẵn lòng, nhưng căn bệnh này vốn không thể dễ dàng chữa khỏi như vậy.

Đây là một năng lực cậu có từ nhỏ.

Đối với nhiều người, đây là một năng lực rất kỳ lạ, cậu cũng không thể phủ nhận điều đó.

Nhưng nhìn thái độ của Chu Tiểu Di, có vẻ như cô hoàn toàn có thể chấp nhận được. "Nhìn tôi kỳ lạ vậy làm gì?

Trên đời này chuyện quái gì cũng có thể xảy ra, những thứ chúng ta đã thấy còn tồn tại được cơ mà." "Một người như cậu tại sao lại không thể tồn tại chứ?

Có cậu ở đây, ngược lại còn giúp chúng tôi bớt được không ít phiền phức." "Không phải sao?

Vậy nên nói đi, rốt cuộc cậu đã cảm nhận được điều gì?" "Không rõ lắm, cảm ứng của tôi không được rõ ràng, nhưng cảm giác rất ngột ngạt, như có thứ gì đó bịt miệng tôi lại, khiến tôi không thở được." "Vừa rồi cô cũng thấy đấy, mặt tôi đỏ bừng lên, chính là vì cảm giác hô hấp bị hạn chế." "Nhưng tôi có thể chắc chắn rằng sắp có chuyện không hay xảy ra.

Chúng ta có thể chọn không đi xuống được không?" "Chọn không đi xuống sao?

E là không được rồi, vì chúng ta đã đến đây thì bắt buộc phải đi xuống." "Chỉ là nếu đi xuống, có thể chúng ta sẽ thật sự gặp phải nguy hiểm như lời cậu nói.

Tôi cũng không muốn đi, nhưng không còn cách nào khác." "Nhưng cậu yên tâm đi, chúng ta đông người như vậy, chẳng lẽ còn

phải sợ sao?

Hơn nữa, tôi tin chúng ta có thể cùng nhau vượt qua.

Cứ yên tâm, sẽ không có quá nhiều nguy hiểm đâu." Cậu thiếu niên tóc trắng nhìn Chu Tiểu Di, thấy ánh mắt kiên định của cô, cậu cũng không biết nên nói gì hơn, chỉ đành lẳng lặng gật đầu.

Sau đó, Chu Tiểu Di yêu cầu mọi người chuẩn bị sẵn sàng, súng phải cầm chắc trong tay, không được lơ là.

Cô đi đầu, Hắc ca đi cuối cùng để đảm bảo an toàn.

Cứ thế, cả nhóm bắt đầu đi xuống.

Khi Chu Tiểu Di chuẩn bị bước đi, cậu thiếu niên tóc trắng đột nhiên níu lấy tay áo cô.

Chương 1228

Chu Tiểu Di ngạc nhiên nhìn cậu. "Tôi đi theo cô nhé, tôi sợ." Thấy bộ dạng của cậu ta không giống như đang giả vờ, Chu Tiểu Di liền đồng ý.

Cô cũng không hiểu tại sao cậu ta lại bám lấy mình như vậy, nhưng nghĩ lại, cậu ta dù sao cũng chỉ là một thiếu niên, nên cô đành mặc kệ.

Cả nhóm cứ thế từ từ đi xuống.

Con đường này, lúc đầu họ còn lo sẽ bị trơn trượt, nhưng khi bước vào rồi mới thấy nó cực kỳ vững chắc, không cần phải lo lắng về vấn đề đó.

Hơn nữa, họ đoán rằng con đường này không biết sẽ sâu đến đâu, vì lúc nãy nghe tiếng động vọng lên cũng phải mất một lúc. "Mọi người chú ý, lát nữa dù có chuyện gì xảy ra cũng không được hoảng loạn, chúng ta phải cùng nhau đồng lòng đối phó." "Đến lúc đó mà chạy loạn lên thì chỉ có nước toi đời cả đám, hiểu chưa?

Cho nên, khi mọi chuyện chưa rõ ràng, tuyệt đối không được chạy lung tung!" Vương Khải Toàn cảnh báo, anh thừa biết tính cách của đám người này, không chừng đến lúc đó họ sẽ chạy tán loạn mỗi người một ngả.

Những người khác cũng đồng tình, cam đoan sẽ không chạy loạn.

Nhưng Vương Khải Toàn thực ra chẳng tin lời họ nói lắm.

Dù sao anh cũng ở giữa đội hình, nếu có ai chạy loạn, anh cũng có thể kịp thời kéo lại.

Chu Tiểu Di và cậu thiếu niên tên Thiên Ân đi ở phía trước nhất.

Sau khi đi xuống, Chu Tiểu Di phát hiện nơi này tuy chỉ là một lối cầu thang, nhưng không hiểu sao lại có một cánh cửa kỳ lạ.

Cô cảm thấy có chút quái lạ.

Ngay khi cô định đẩy cửa ra, cậu thiếu niên liền kéo chặt tay áo cô.

Chu Tiểu Di quay đầu lại nhìn, thấy cậu ta lắc đầu lia lịa, cô vội vàng an ủi. "Đừng sợ, chắc không có chuyện gì đâu.

Nếu không mở cửa, chúng ta sẽ không thể biết bên trong có những gì." "Chúng ta đã đến đây rồi thì phải chấp nhận mọi thứ, cũng phải tìm hiểu xem ở đây rốt cuộc có những gì chứ." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, cậu ta cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể bám sát bên cạnh cô.

Khi Chu Tiểu Di đẩy cửa ra, một luồng hơi nóng cực lớn ập vào mặt.

Cô không chắc bên trong có thứ gì.

Họ vừa bước vào, không biết qua bao lâu, sau khi cảm nhận được mọi người phía sau đều đã vào hết, cánh cửa đột nhiên đóng sầm lại.

Hơi nóng lập tức bao trùm, khiến mọi người giật nảy mình.

Có người muốn vội vàng rời đi nhưng đã không kịp.

Lúc này, Chu Tiểu Di mới nhìn thấy ở phía không xa có một cái lò luyện khổng lồ... "Không biết cái lò này dùng để làm gì, nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì, lát nữa cố gắng tránh xa nó ra." "Và nếu chúng ta thực sự không tìm thấy bất cứ thứ gì, thì cứ theo đường cũ quay về." Chu Tiểu Di nhận ra, sau khi đến nơi này, cậu thiếu niên càng lúc càng căng thẳng.

Cô chắc chắn cậu ta biết điều gì đó, hoặc ít nhất là có thể cảm nhận được điều gì đó.

Dù không chắc chắn, nhưng nhìn dáng vẻ của cậu thiếu niên, có lẽ hình ảnh cậu ta cảm nhận được cũng không rõ ràng lắm, chỉ là một nỗi sợ hãi từ bên trong.

Vì vậy, mọi chuyện cứ diễn ra theo tuần tự.

Chu Tiểu Di quan sát xung quanh nhưng không phát hiện điều gì đặc biệt, cô nghĩ đã đến lúc rời đi.

Ngay khoảnh khắc họ quay người, cái lò luyện khổng lồ kia dường như bắt đầu sủi bọt, những tia lửa li ti bắn ra.

Chương 1229

Chuyện này đúng là muốn lấy mạng người mà, không lẽ khi họ chưa rời khỏi đây, thứ giống như dung nham trong lò sẽ phun trào ra sao?

Bây giờ họ mới nhìn rõ, bên trong lò là sắt nóng chảy.

Sao có thể chứ?

Thời đại đó không thể có thứ này được.

Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ.

Chu Tiểu Di vội vàng quay lại mở cửa nhưng phát hiện cửa không thể mở được, dường như có thứ gì đó đã chặn lại.

Cuối cùng, tất cả mọi người phải hợp sức mới miễn cưỡng mở được cánh cửa.

Ngay khi tất cả vừa thoát ra ngoài, dung nham đã phun trào khắp mặt đất.

Cả nhóm thoát chết trong gang tấc, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. "Vừa rồi đúng là suýt mất mạng, chỉ chút nữa là bị thiêu thành tro.

Chỉ lạ là tại sao nơi đó lại có thứ nước sắt nóng nhiệt độ cao như vậy." "Hơn nữa, theo lý mà nói, thời đại của họ không thể có thứ này.

Tôi giờ còn nghi ngờ liệu có phải có người xuyên không hay không nữa." Khả năng này đương nhiên là có, nhưng họ cũng không chắc chắn chuyện gì đã xảy ra.

Sau khi quan sát kỹ, họ vẫn cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ.

Sau đó, vài người lại tiếp tục dò dẫm đi xuống tầng tiếp theo.

Lần này, Chu Tiểu Di nhìn biểu cảm của cậu thiếu niên Thiên Ân,

thấy cậu ta không có biểu cảm gì đặc biệt.

Cô chỉ tùy ý đẩy một cánh cửa, phát hiện căn phòng trống rỗng, không có bất cứ thứ gì.

Xác định không có gì đáng chú ý, họ liền đi thẳng xuống tầng dưới.

Chu Tiểu Di nhanh chóng phát hiện ra một quy luật: nếu thấy sắc mặt Thiên Ân trở nên trắng bệch và khó thở, thì chắc chắn có vấn đề.

Cậu ta càng nắm chặt cánh tay Chu Tiểu Di, cô càng cảm thấy có chuyện chẳng lành.

Về sau, Chu Tiểu Di phán đoán việc có nên mở cửa hay không hoàn toàn phụ thuộc vào cậu thiếu niên: cậu ta căng thẳng nghĩa là có nguy hiểm.

Chuyện này trở nên thú vị hơn nhiều.

Mấy lần liền Chu Tiểu Di đều dựa vào hành vi này để phán đoán.

Đến cuối cùng, cô cảm thấy việc này chẳng còn chút thú vị nào nữa.

Chu Tiểu Di nghĩ thà cứ đi thẳng xuống dưới còn hơn.

Và cô nhận ra, càng đi xuống sâu, sắc mặt Thiên Ân càng trở nên trắng bệch.

Điều này càng khiến cô chắc chắn rằng bên dưới nhất định có thứ gì đó đang chờ đợi... "Có phải vì cậu có thể cảm nhận được ở đây có điều gì đặc biệt không?

Cậu cảm nhận được gì, nói thẳng cho tôi biết đi." "Nếu không nói được thì cứ nắm chặt tay tôi.

Yên tâm, tôi nhất định sẽ bảo vệ cậu." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, cậu ta cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút. "Yên tâm đi, nếu lát nữa

bên dưới có thứ gì đó, chúng ta cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng để chúng bắt nạt đâu, nên cậu không cần phải lo lắng nhiều." Nghe câu nói của Chu Tiểu Di, đối phương có vẻ bớt lo lắng hơn, sau đó họ liền đi thẳng về phía trước.

Chương 1230

Càng xuống sâu, Chu Tiểu Di càng cảm nhận được không khí ẩm ướt và không gian bên dưới cũng rộng rãi hơn.

Cô còn nhìn thấy những tảng đá lấp lánh kỳ lạ và đủ loại cây cối. "Mọi người chú ý một chút, nơi này đầy sương mù và có rất nhiều thực vật.

Không ngờ ở đây lại hình thành một thế giới dưới lòng đất." "E là lát nữa có thể sẽ gặp phải một số loài thực vật có độc, nên lát nữa dù chạm phải thứ gì cũng phải hết sức cẩn thận, đừng để chúng làm rách da thịt." Vương Khải Toàn nói những lời này, những người khác cũng rất đồng tình, vì họ biết Vương Khải Toàn thực sự có kinh nghiệm.

Vì vậy, tất cả đều ngoan ngoãn đi theo sát, không có bất kỳ hành động tùy tiện nào.

Họ biết rõ, không chừng nguy hiểm sẽ thật sự xảy ra, nên lúc này họ cũng không dám làm những hành động thiếu suy nghĩ. "Cậu có biết hành vi của cậu giống gì không?

Giống như một cô vợ nhỏ vậy.

Này cậu nhóc, tôi nói này, rốt cuộc cậu có định nói cho chúng tôi biết không?" "Gần đây cậu cảm nhận được điều gì, nếu thực sự không thể nói cụ thể, thì ít nhất cũng phải nói một cách trừu tượng chứ." Vương Khải Toàn cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Nói cậu thiếu niên này cảm nhận được gì đó, nhưng cậu ta lại chẳng nói gì cả.

Nói cậu ta không cảm nhận được gì, thì cậu ta lại biến thành bộ dạng sợ hãi như vậy.

Điều này khiến họ không khỏi thắc mắc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vì vậy, họ liền trực tiếp hỏi cậu ta.

Cậu thiếu niên vẫn chỉ nắm chặt tay Chu Tiểu Di, tỏ vẻ mình thực sự không biết đã xảy ra chuyện gì. "Được rồi, anh đừng ép cậu ấy nữa.

Nếu cậu ấy thực sự biết thì đã nói từ lâu rồi, có cần phải giấu giếm làm gì?" "Có thể cậu ấy thực sự không rõ đã xảy ra chuyện gì, nên anh cũng đừng hỏi nữa." "Nhưng chắc chắn không phải là chuyện tốt lành gì, lát nữa gặp phải thì sẽ biết thôi." Nói cũng phải, chính là lý lẽ đó.

Lát nữa sẽ gặp phải chuyện gì, đợi đến lúc gặp sẽ biết, nên căn bản không cần phải lo lắng nhiều.

Họ cứ thế cẩn thận quan sát.

Cuối cùng, họ phát hiện ra, mọi chuyện quả thực không đơn giản như họ tưởng tượng.

Khi họ đã xuống đến nơi, mặt đất bên dưới âm u và ẩm ướt.

Họ nghi ngờ nơi này có thể có nhiều cá sấu và rắn hơn, nên tất cả đều đã cầm sẵn súng trên tay. "Mọi người xem, ở đây còn có thảm thực vật.

Có thảm thực vật chứng tỏ nơi này có thể có những thứ kỳ lạ khác mà chúng ta chưa từng gặp, nên lát nữa vẫn phải cẩn thận một chút." Chu Tiểu Di vừa đến nơi này đã cảm thấy có gì đó không ổn, nên cô đã quan sát kỹ xung quanh.

Hiện tại, cô vẫn chưa phát hiện ra thứ gì đặc biệt kỳ lạ.

Những người khác cũng đều tò mò nhìn ngó xung quanh, nhất thời

không biết nên diễn tả tâm trạng của mình như thế nào...

Không biết qua bao lâu, cuối cùng họ cũng nhìn thấy một cái cây rất cao lớn.

Ngay lập tức, họ đã đoán ra, cái cây này hẳn là cái cây mà họ đã nhìn thấy khi còn ở trên mặt đất.

Không ngờ ở tận nơi này mà vẫn có thể nhìn thấy nó, thật khiến người ta bất ngờ.

Đúng lúc này, có người không nhịn được mà cảm thán.

Sau đó, họ dường như lại nhìn thấy thứ gì đó lấp lánh.

Chương 1231

Chu Tiểu Di có một dự cảm không lành.

Chẳng lẽ lại là đám đom đóm biến dị kia sao? "Đừng động đậy!

Lúc trên đường chúng ta cũng đã gặp loại đom đóm này, chúng hơi kỳ lạ.

Vì vậy, để đảm bảo an toàn, tốt nhất đừng manh động, không chừng thứ này sẽ làm hại người đó." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, họ cứ đứng yên tại chỗ.

Nếu chúng thực sự làm hại người thì không phải chuyện đùa.

Họ đợi một lúc, đám đom đóm bay tới.

Chu Tiểu Di và mọi người không hề động đậy, thậm chí còn nín thở.

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di đã nhìn rõ.

Đó chỉ là một bầy đom đóm bình thường.

Cô thở phào nhẹ nhõm, rồi cũng ra hiệu cho những người khác không cần quá cẩn thận nữa. "May quá, chỉ là đom đóm bình thường thôi.

Nếu là loại đom đóm khác thì chúng ta đã tan tác rồi." "Lát nữa dù gặp phải tình huống gì, mọi người nhớ chạy xa một chút nhé." Chu Tiểu Di không ngờ vừa mới xuống đã gặp ngay mấy thứ này.

Cô biết rất rõ, những thứ này không hề đơn giản.

Chu Tiểu Di cẩn thận quan sát xung quanh, phát hiện không có gì đáng sợ.

Thế là họ bèn đi về phía sâu hơn.

Vừa rồi chỉ là ở rìa thôi.

Họ còn nghe thấy tiếng nước chảy.

Bây giờ ngẩng đầu nhìn qua, một thác nước khổng lồ đổ từ trên trời xuống. "Nơi này lại có cả những thứ này, thật khiến người ta bất ngờ.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, ai có thể nói cho tôi biết không?" "Hơn nữa, tôi phát hiện những thứ này dường như cũng không đơn giản như vậy, tóm lại là đủ mọi thứ không ổn." Đặc biệt là Chu Tiểu Di, cô cảm nhận được cậu thiếu niên vẫn đang nắm chặt tay mình.

Dựa vào cảm xúc của cậu ta, Chu Tiểu Di có thể cảm nhận được cậu ta hẳn là đang rất sợ hãi.

Cô cũng không biết cậu ta rốt cuộc đang sợ cái gì, vì nơi này trông có vẻ không có gì đáng sợ cả.

Nhưng Chu Tiểu Di biết, cậu ta đã sợ đến mức này, chắc chắn phải có lý do.

Chu Tiểu Di kéo cậu ta đi về phía trước, Vương Khải Toàn và những người khác cũng căng thẳng theo sau.

Họ đã đến dưới gốc cây khổng lồ.

Từ nơi này, khi họ ngẩng đầu nhìn lên, hoàn toàn không thấy được điểm cuối của nó. "Đây hẳn là cái cây khổng lồ mà chúng ta đã thấy ở nơi đó!" Họ không ngờ cái cây này lại thực sự mọc từ một nơi thấp và thô như vậy.

Sau khi ý thức được điều này, họ trở nên không còn bình tĩnh nữa, cũng không biết nên diễn tả tâm trạng lúc này như thế nào. "Có thể cái

cây này chính là cái cây đó, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng không phải.

Chương 1232

Tóm lại là..." "Cái cây này quả thực rất phức tạp.

Ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra không?" Họ cũng không hiểu tại sao một cái cây to như vậy lại có thể tồn tại ở nơi này.

Hơn nữa, họ hiện tại đoán rằng cái cây này đã có tuổi đời hàng nghìn năm... "Cái cây này đã sống hàng nghìn năm, sức sống thật ngoan cường, mà rễ của nó lại ở tận dưới này." "Dưới này quanh năm không thấy ánh nắng mặt trời mà vẫn có thể sống đến bây giờ, thật không dễ dàng chút nào." Họ đều cảm thán trước sức sống mãnh liệt của cái cây này, có thể sống đến ngày nay quả thực khiến người ta kinh ngạc. "Sống hàng nghìn năm không phải là chuyện rất đơn giản sao?

Cho nên căn bản không cần phải kinh ngạc nhiều như vậy." Một cái cây sống lâu như vậy, quả thực cũng không phải là chuyện quá khó tin.

Vì vậy, họ cảm thấy không có gì đáng kinh ngạc.

Điều khiến họ kỳ lạ bây giờ là tại sao cái cây này lại có thể mọc cao đến thế.

Sống lâu thì Chu Tiểu Di và mọi người có thể hiểu được, nhưng mọc cao đến mức gần như chọc thủng trời thì quả thực có chút khó tin.

Khi họ định đưa tay ra chạm vào cái cây này, Chu Tiểu Di đã ngăn lại.

Cô cũng không chắc bây giờ chạm vào cái cây này sẽ xảy ra

chuyện gì, nên cũng không cần phải lo lắng nhiều.

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di đi đầu, dùng một cây kim bạc nhỏ thăm dò thử.

Xác định không có vấn đề gì, cô mới cho phép mọi người chạm vào vỏ cây.

Khi những người khác đưa tay chạm vào cái cây, họ cảm thấy có gì đó thực sự kỳ lạ.

Nhất thời không biết nói gì, tóm lại, cảm giác mà cái cây này mang lại cho họ khác hẳn với cảm giác bình thường, chỉ là xúc giác có chút không giống. "Mọi người có phát hiện ra không, cảm giác hiện tại có chút không giống, nhất thời không biết phải nói thế nào." "Cái cây này, tôi có thể hiểu được, nhưng nó lại giống như có da người vậy.

Tóm lại là cảm giác khi chạm vào rất khác." Một người trong số họ không chắc chắn nói.

Chu Tiểu Di và những người khác nghe anh ta nói vậy, cũng cẩn thận sờ thử.

Sau đó, Chu Tiểu Di phát hiện đúng như người kia nói.

Khi họ chạm vào, cảm giác hoàn toàn không giống vỏ cây, quả thực là có thể làm giả y như thật, gần như là da người, chỉ có điều hơi thô ráp một chút, giống như đôi bàn tay của người làm nông lâu năm.

Nhưng chắc chắn không phải vỏ cây.

Ngay cả những người như Hắc ca và Vương Khải Toàn cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Thật không ngờ ở đây lại có một cảnh tượng như vậy.

Chu Tiểu Di cũng chạm thử.

Sau khi phát hiện ra những điều này, cô không nói thêm gì nữa.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, cô chỉ cẩn thận xem xét cái cây này, đi một vòng quanh nó, mất ít nhất khoảng mười phút mới đi hết một vòng.

Cô có thể xác định, cái cây này thực sự rất to và khỏe, thảo nào có thể sống nhiều năm như vậy.

Hơn nữa, Chu Tiểu Di phát hiện trên thân cây thỉnh thoảng còn nhỏ nước.

Cô nhìn lên cây, ngoài việc nhỏ nước ra, không có chuyện gì khác, nên cô cũng tạm thời yên tâm.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, họ lại quan sát kỹ, không có gì đặc biệt.

Chương 1233

Tuy nhiên, đúng lúc này, cậu thiếu niên đi theo sát phía sau Chu Tiểu Di, nắm chặt lấy tay cô.

Chu Tiểu Di không biết tại sao cậu ta đột nhiên lại như vậy.

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di nhìn thấy có thứ gì đó đang bò từ trên cây xuống.

Cô nhanh chóng đoán ra đó là gì, đặc biệt là khi nhìn thấy dáng vẻ của cậu thiếu niên càng trở nên kinh hủng hơn... "Tất cả lui ra, trên đó có thứ gì đó đang bò xuống!" Chu Tiểu Di hét lớn, yêu cầu mọi người lùi lại.

Tất cả mọi người nghe thấy câu nói này, đều kinh hãi quay đầu lại nhìn, quả thực giống như có thứ gì đó đang từ trên bò xuống.

Mọi người vô cùng kinh hãi.

Đúng lúc này, họ nhanh chóng lùi lại, đồng thời cũng cầm súng trong tay, không ngừng nhìn chằm chằm vào những thứ trước mặt.

Rất nhanh, họ đã nhìn rõ đó là cái gì.

Họ quả thực không đoán sai, đó chính là rắn!

Đúng là sợ cái gì thì cái đó đến.

Vương Khải Toàn và những người khác liền nổ súng, nhưng con rắn đó dường như rất lợi hại, không dễ dàng bị hạ gục.

Và đúng lúc này, ngoài rắn ra, họ còn nhìn thấy những thứ khác, là cá sấu.

Bây giờ họ cuối cùng cũng biết, nơi này thực sự có đủ mọi thứ kỳ quái.

Tất cả mọi người đều bị vây khốn.

Hơn nữa, họ nhìn thấy vô số cá sấu đã chặn kín đường của họ. "Mọi người mau xem xem, bây giờ làm thế nào mới có thể rời khỏi đây." Chu Tiểu Di liếc nhìn cậu thiếu niên bên cạnh, cô cảm thấy thứ mà cậu ta sợ hãi không phải là những con vật này, mà là một thứ khác.

Cô không chắc đó là gì, nên chỉ có thể giải quyết chuyện trước mắt trước, sau đó sẽ xem xét những thứ khác sau. "Thứ cậu sợ không phải là những con vật này, đúng không?

Vậy thứ cậu sợ là cái gì khác, cậu có thể cho tôi biết nó ở đâu không?" "Không chừng những con vật này chính là do nó triệu hồi ra.

Chỉ cần giải quyết được nó, những con rắn này sẽ biến mất hết, lúc đó tất cả chúng ta sẽ an toàn?" Chu Tiểu Di có cảm giác như vậy, nên cô đã hỏi cậu thiếu niên bên cạnh.

Cậu thiếu niên nghe thấy lời của Chu Tiểu Di, do dự một lúc rồi nhìn về một hướng.

Chu Tiểu Di thuận theo ánh mắt của cậu ta nhìn qua, cô phát hiện ở đó vậy mà lại treo một bộ áo cưới màu đỏ thẫm.

Chu Tiểu Di không biết bộ áo cưới đó xuất hiện từ lúc nào, trước đó hoàn toàn không nhìn thấy. "Bộ quần áo đó xuất hiện ở đó từ khi nào?

Tại sao lúc trước chúng ta không nhìn thấy?" "Chẳng lẽ trong bộ quần áo đó có thứ gì khiến cậu sợ hãi sao?

Hay là chủ nhân của bộ quần áo đó khiến cậu sợ?

Chủ nhân của nó sẽ ở đâu chứ?" Chu Tiểu Di trực tiếp hỏi cậu thiếu niên, sau đó cậu ta lại nhìn về một nơi khác.

Chu Tiểu Di thấy cậu ta nhìn về phía đó, cô quay đầu lại nhìn.

Cô phát hiện ở đó dường như có thứ gì đó đang lấp lánh.

Chương 1234

Cô không chắc đó là gì.

Đúng lúc này, cô nhanh chóng ý thức được điều gì đó.

Bộ áo cưới kia hẳn là do một người nào đó ở đây để lại, nhưng người đó bây giờ đang ở đâu?

Đối phương dường như không hề ở đây.

Chuyện này là sao?

Cậu thiếu niên mặt mày tái nhợt nói: "Tôi cũng không biết, nhưng bộ hôn phục đó khiến tôi rất sợ, cứ như thể nếu nó thực sự được khoác lên người ai đó..." "...thì người đó có thể sẽ trực tiếp xuất hiện.

Vì vậy, trước đó chúng ta vẫn nên xem xét tình hình hiện tại đã." Cậu thiếu niên cũng không biết tình hình hiện tại là tốt hay xấu, nhưng cậu ta có thể đoán được đại khái là như vậy.

Chu Tiểu Di cảm thấy bây giờ họ vẫn nên nghĩ cách đối phó với bầy rắn và cá sấu này trước đã.

Cô đã nhanh chóng lấy khẩu súng trên lưng ra, nhắm vào những con rắn kia.

Cậu thiếu niên vẫn luôn đi theo sát bên cạnh cô.

Đối với việc cậu thiếu niên này cứ bám lấy mình suốt chặng đường, Chu Tiểu Di đã quen từ lâu.

Thấy cậu ta sợ hãi như vậy, cô cũng không nói gì, ngược lại còn để cậu ta đi sát bên cạnh mình, vì cô biết rõ cậu ta làm vậy là vì thực sự rất sợ, nên cô tự nhiên cũng có ý muốn bảo vệ cậu ta.

Cứ thế, họ tập trung đối phó với đám rắn và cá sấu.

Rất nhanh, họ đã phát hiện ra những con rắn và cá sấu này quả thực có chút không bình thường.

Chu Tiểu Di nghĩ rằng nếu những thứ này bị con quỷ kia triệu hồi đến, có lẽ mình có thể thử một phương pháp. "Cậu có nghĩ chúng nó sẽ sợ bộ áo cưới màu đỏ kia không?

Nếu sợ, tôi sẽ tìm cách lấy nó qua đây, rồi ném vào đây, có lẽ sẽ cứu được mạng chúng ta." Cậu thiếu niên cũng không biết, cậu ta lắc đầu, nhưng cậu ta cũng có thể cảm nhận được rằng Chu Tiểu Di thực sự muốn đảm bảo an toàn cho họ.

Nếu đã vậy, cậu ta cũng chỉ có thể lấy hết can đảm, nhanh chóng tiến lên cùng Chu Tiểu Di.

Khi Chu Tiểu Di tiến lại gần bộ áo cưới, cô dùng một cái móc trực tiếp kéo nó xuống.

Rất nhanh, cô đã kéo được bộ áo cưới một cách chính xác và ổn định.

Và khi bộ áo cưới được kéo xuống, quả nhiên giống như họ dự đoán, nó khiến một số con rắn và cá sấu liên tục lùi lại.

Chu Tiểu Di bây giờ có thể chắc chắn, những thứ này là do bị triệu hồi đến, nhưng chúng cũng sợ nó.

Vì vậy, lúc này, nó đã giúp họ không ít.

Khi đám rắn và cá sấu lùi lại, những người khác đều đến bên cạnh Chu Tiểu Di.

Cô trực tiếp xé rách bộ áo cưới, làm nó tan nát rồi ném qua.

Cô cũng không chắc có tác dụng hay không, nhưng một lúc sau, nó quả thực đã có tác dụng.

Đám rắn và cá sấu đều đã rút lui.

Khi Chu Tiểu Di và mọi người thấy đối phương đã không còn đến nữa, họ cuối cùng cũng hài lòng hơn rất nhiều. "Cuối cùng cũng đi rồi, vừa rồi tôi suýt nữa thì tưởng mình sẽ chết ở đây!" Chu Tiểu Di và mọi người tìm mọi cách, đều muốn lên xem thứ đang phát sáng lúc nãy rốt cuộc là gì.

Nhưng khi họ đi qua đó mới phát hiện, phía trước dường như là một cái hang, hơn nữa còn là một cái hang trên cây.

Chương 1235

Chu Tiểu Di được mọi người nâng lên.

Cô trèo lên nhìn thử, bên trong quả thực có một vật đang lấp lánh.

Chu Tiểu Di nhanh chóng lấy nó vào tay.

Cô nhìn một lúc, thứ này trông có chút giống dạ minh châu, nhưng cô cũng không biết nó là gì. "Là Nguyệt Quang Châu, nghe nói nó hấp thụ tinh hoa của ánh trăng, nhưng nơi này đáng lẽ không có ánh trăng mới đúng." "Tại sao nó lại ở đây từ trước đến nay mà vẫn có thể phát sáng được nhỉ?" Ngay khi những người khác còn đang thắc mắc, Hắc ca đã trực tiếp trả lời câu hỏi này...

Thật không ngờ thứ này lại được gọi là Nguyệt Quang Châu.

Chu Tiểu Di cũng từng nghe nói về nó!

Chỉ là nó rất hiếm, cô không ngờ ở nơi này lại có một viên, mà còn bị chính mình lấy được.

Tôn Hưng nhìn chằm chằm viên Nguyệt Quang Châu trong tay Chu Tiểu Di, vẻ mặt đăm chiêu, và Chu Tiểu Di đã nhạy bén nhận ra điều đó.

Thấy Tôn Hưng cứ nhìn mình, cô không biết liệu gã có hứng thú với thứ này không. "Ông chủ Tôn, ban nãy thấy ánh mắt của ông cứ dán chặt vào viên Nguyệt Quang Châu này, lẽ nào ông hứng thú với nó sao?" "Nếu ông hứng thú, sau khi ra ngoài có thể lấy nó, nhưng phải bỏ tiền ra mua.

Vậy nên trước đó, ông có thể nói cho chúng tôi biết rốt cuộc chuyện này là thế nào không?".

Tôn Hưng không ngờ Chu Tiểu Di lại nói thẳng như vậy!

Nếu cô đã nói thế!

Gã cũng có chút tò mò, không biết có nên nói cho cô hay không.

Vì vậy, Tôn Hưng cũng nói thẳng những gì mình biết. "Nghe nói Nguyệt Quang Châu trước đây chìm dưới đáy biển, nó hấp thụ tinh hoa của biển cả mà thành.

Sau này, khi nó rơi xuống nhân gian..." "Nó liền hấp thụ tinh hoa của trời đất, rồi biến mất không dấu vết.

Từ trước đến nay luôn có lời đồn, ai cũng nói nó là vật hiếm thấy trên đời." "Chưa từng có ai nhìn thấy nó, chỉ nghe nói qua mà thôi, không ngờ ở nơi này lại dễ dàng có được một viên." "Cô nói xem, một thứ quý giá như vậy, tôi có thể không hứng thú được sao?" Nghe gã nói vậy, Chu Tiểu Di cảm thấy cũng có lý, bọn họ vốn rất hứng thú với những thứ này.

Bây giờ biết được chuyện đó, tự nhiên gã sẽ không che giấu lòng tham của mình. "Xem ra ông chủ Tôn thật sự rất hứng thú.

Hơn nữa, nghe ông nói thì nó quả thực rất quý giá.

Nếu đã như vậy..." "Ông chủ Tôn định trả bao nhiêu tiền?

Nếu ông không trả nổi, chúng ta cũng không cần bàn bạc nữa." "Hơn nữa, tôi thấy bây giờ giữ mạng là quan trọng nhất.

Vừa rồi lũ rắn và cá sấu kia bị bộ giá y này dọa chạy mất." "Nhưng cảm xúc của cậu ấy vẫn kích động như vậy, tôi dám chắc ở đây vẫn còn thứ gì đó." Chàng trai trẻ cứ run rẩy không ngừng, Chu Tiểu Di cũng không hiểu ý của cậu là gì!

Cô thật sự không rõ tình hình hiện tại là thế nào.

Ngay cả Chu Tiểu Di cũng có chút nghi hoặc!

Nhưng nhìn bộ dạng của chàng trai trẻ!

Có lẽ nhất thời cậu cũng không nói được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng, họ chỉ có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Chương 1236

Sau đó, họ nhìn thấy một cửa hang.

Chàng trai trẻ càng trở nên hoảng sợ hơn, Chu Tiểu Di xác định, e rằng thứ mà cậu sợ chính là thứ ở bên trong cửa hang này.

Bộ giá y kia chắc hẳn cũng bị thổi ra từ cửa hang này. "Bộ giá y ban nãy, cậu sợ hãi như vậy, có phải vì nó cũng từ trong hang này ra không?

Nếu đúng là vậy, cậu chỉ cần gật đầu là được." "Cậu không cần nói nhiều, tôi biết cậu đã hao tổn bao nhiêu tâm sức rồi.

Hơn nữa, từ lúc chúng ta đến nơi này, tôi đã cảm nhận được, cả người cậu không còn chút sức lực nào." Chu Tiểu Di không biết chàng trai trẻ này và nơi đây có duyên cớ gì!

Nhưng cô có thể cảm nhận được.

Chuyện xảy ra với cậu chắc chắn không hề đơn giản!

Vì vậy, cô đã nóng lòng muốn biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra...

Cứ thế, họ nhanh chóng đi vào!

Chàng trai trẻ trước đó cũng trịnh trọng gật đầu. "Các vị, sau khi vào cửa hang này, e rằng nguy hiểm bên trong còn kinh khủng hơn bây giờ rất nhiều, nên mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng đi." "Đừng nói tôi không nhắc nhở các người.

Hơn nữa, lát nữa không có sự cho phép của chúng tôi, tuyệt đối không được sờ mó lung tung, biết chưa?" Vương Khải Toàn trước khi vào không quên cảnh cáo những người này!

Anh ta biết rõ, đám người này căn bản sẽ không chịu ngồi yên.

Vì vậy, anh ta vẫn khuyên họ lát nữa vào trong!

Tuyệt đối không được sờ mó lung tung!

Nếu lát nữa họ chạm vào những thứ vớ vẩn kia, chính anh ta cũng không thể đảm bảo họ có thể an toàn rời khỏi nơi này!

Khi Vương Khải Toàn nói vậy, dĩ nhiên tất cả mọi người đều đồng ý.

Nhưng sau khi vào trong, liệu họ có sờ mó lung tung hay không thì không thể chắc chắn được.

Nhưng Vương Khải Toàn cảm thấy mình đã cảnh cáo họ rồi!

Đến lúc đó nếu họ gây ra rắc rối, thì tự mình gánh lấy hậu quả. "Cô Chu, cô chắc chắn bên trong rất nguy hiểm sao?

Hơn nữa cô nghĩ bên trong sẽ có những thứ gì?" "Tôi có dự cảm, không chừng sau khi vào trong sẽ có thứ tôi muốn.

Nếu lúc đó thật sự có thứ tôi muốn, hy vọng mọi người đừng tranh giành với tôi." "Các người đừng quên thân phận của mình, tất cả các người đều do tôi đưa đến đây.

Cô Chu các người dĩ nhiên không phải do tôi đưa tới." "Nhưng hiện tại chúng ta đang trong giai đoạn hợp tác, hy vọng cô Chu có thể hiểu đạo lý này." Tôn Hưng lúc vào trong cũng không quên cảnh cáo Chu Tiểu Di, mục đích họ đến nơi này là gì.

Hơn nữa, thứ gã phải có được là bảo vật.

Chu Tiểu Di và mọi người nghe vậy đều bật cười!

Chu Tiểu Di chỉ nhướng mắt nhìn gã một cái, không nói gì.

Cô trực tiếp kéo chàng trai trẻ đi vào!

Khi chàng trai trẻ bước vào, cả người đã bắt đầu run lên.

Chương 1237

Chu Tiểu Di vỗ vỗ mu bàn tay cậu để an ủi!

Chu Tiểu Di luôn cảm thấy sở dĩ chàng trai trẻ trở nên như vậy, có lẽ là do cậu thật sự cảm ứng được nơi này có chuyện gì đó kỳ lạ.

Chu Tiểu Di cũng không biết cậu ta rốt cuộc đã cảm ứng được điều gì, nhưng cô dám chắc, những gì cậu cảm ứng được thật sự rất kinh khủng.

Chu Tiểu Di đã một mình tiếp tục tiến về phía trước!

Một lúc sau!

Họ nhanh chóng phát hiện phía trước có một vài thứ bị bọc lại.

Họ không chắc bên trong có gì!

Nhưng họ cảm thấy e rằng không đơn giản!

Vì vậy, Chu Tiểu Di vẫn nhắc nhở mọi người chú ý hơn.

Một lúc sau!

Họ đã rời khỏi nơi đó!

Và trên đường quay lại ban nãy, Chu Tiểu Di cũng nhắc nhở họ tuyệt đối không được chạm vào những thứ này!

Kẻo lại giống như mạng nhện mà họ gặp phải hôm đó!

Đến lúc đó chạm vào sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. "Rốt cuộc cậu đã cảm ứng được những gì?

Nếu cậu thật sự cảm ứng được điều gì đó, có lẽ cậu có thể nói thẳng cho chúng tôi biết." "Bây giờ rốt cuộc là chuyện gì, tôi luôn cảm thấy nơi này không đơn giản." Mặc dù Chu Tiểu Di biết chàng trai trẻ

cũng không rõ mình cảm ứng được điều gì!

Nhưng để đảm bảo an toàn tính mạng, cô vẫn không nhịn được mà hỏi cậu ta rốt cuộc đã cảm nhận được những gì!...

Thế nhưng, đối phương lúc này cũng chỉ lắc đầu.

Thôi vậy!

Chu Tiểu Di hiểu rằng, cậu ta thật sự không biết gì cả!

Nếu đã vậy, vẫn nên vào xem thử.

Tiếp theo, Chu Tiểu Di và mọi người đi thẳng vào, phát hiện nơi này vô cùng trống trải!

Trừ một vật hình vuông ở chính giữa.

Hơn nữa nó còn có màu đỏ sậm, họ cảm thấy có chút kỳ quái, tại sao lại có một thứ quỷ dị như vậy đặt ở đây.

Sau khi vào trong họ mới phát hiện đó là một vật làm bằng gỗ!

Bên ngoài còn được điêu khắc vô cùng tinh xảo!

Chu Tiểu Di thậm chí còn nghi ngờ liệu bên trong thứ này có chứa gì không?

Cô muốn trèo lên xem, nhưng nó quá cao!

Nhất thời không thể nhìn thấy được!

Lúc này, đã có người bắt đầu rục rịch, muốn trèo lên xem.

Chương 1238

Chu Tiểu Di không từ chối, cứ để họ xem!

Dù sao cô cảm thấy những gì cần nói mình đã nói gần hết rồi.

Nếu những người này không nghe lời, đến lúc đó sờ mó lung tung, xảy ra nguy hiểm thì cũng không cần cô phải chịu trách nhiệm. 【Mọi người có cảm thấy thứ này trông thật sự rất ngột ngạt không, hơn nữa tôi phát hiện khi chàng trai trẻ kia nhìn thấy nó...】 【Cậu ấy sững người ra một lúc, nếu không phải chị Chu kéo cậu ấy vào, chắc chắn cậu ấy không thể vào được.】 【Phát hiện rồi, lúc nhìn thấy vật đó, cậu ấy quả thực đã do dự, và chị Chu đã cứng rắn kéo cậu ấy đi.】 【Hơn nữa mọi người nhìn xem, bây giờ cả người cậu ấy đều đang run rẩy, tôi luôn có cảm giác cậu ấy đã cảm ứng được thứ gì đó rất kinh khủng, nhưng lại không thể nói ra, thật là sốt ruột.】 【Tôi thực sự rất hiểu cảm giác này, giống như có những người có trực giác rất mạnh, rõ ràng biết sẽ xảy ra chuyện gì nhưng lại không thể nói ra, thật quá khó chịu.】 【Để khiến những người xung quanh cố gắng nghe lời mình, nên tôi có thể hiểu một chút cảm giác này.】 【Chỉ là tôi cũng tò mò, chàng trai trẻ này có thể cảm ứng được điều gì, lẽ nào cậu ấy có năng lực đặc biệt gì sao?】 Chàng trai trẻ này chắc chắn có năng lực đặc biệt!

Nếu không, cũng không đến nỗi xảy ra chuyện như vậy!

Vì vậy, họ bây giờ cũng có chút tò mò.

Chàng trai trẻ này rốt cuộc có năng lực gì!

Mà lại có thể cảm ứng được những chuyện khá kỳ lạ.

Tiếp theo, Chu Tiểu Di đứng dưới nhìn, rồi có người đã trèo lên!

Thế nhưng khi người đó trèo lên, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, gã ta lập tức sợ hãi la hét ầm ĩ!

Rồi vô tình ngã thẳng xuống.

Chu Tiểu Di và mọi người thấy cảnh này đều sợ ngây người!

Còn người kia sau khi ngã xuống, chỉ kêu thảm vài tiếng rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Chu Tiểu Di và mọi người không chắc đối phương có gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn không! 【Ai có thể cho tôi biết, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì không?

Tôi còn chưa kịp nhìn rõ, người đó đã rơi thẳng xuống rồi.】【Anh ta rơi xuống kêu thảm vài tiếng rồi không còn động tĩnh gì nữa, lẽ nào đã chết rồi sao?】Đừng nói là Chu Tiểu Di và mọi người, ngay cả những cư dân mạng có góc nhìn của Thượng đế bên ngoài cũng không nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì.

Họ chỉ cảm thấy đối phương dường như nhìn thấy một vệt sáng màu đỏ, sau đó liền rơi thẳng xuống, họ cảm thấy có chút quỷ dị...

Nơi này xảy ra chuyện quỷ dị như vậy, Chu Tiểu Di đương nhiên phải lên xem rốt cuộc là thế nào.

Chu Tiểu Di bảo mọi người lùi lại!

Sau đó, cô và anh Hắc hai người trực tiếp trèo lên.

Sau khi Chu Tiểu Di và anh Hắc lên trên, họ dò dẫm một hồi, xác định hiện tại không có gì kỳ lạ mới từ từ tiến lại gần khu vực trung tâm.

Khi họ vừa quay đầu nhìn qua, mắt họ bỗng hoa lên!

May mà cả hai phản ứng khá nhanh, vội vàng nắm lấy sợi dây thừng bên cạnh.

Họ đã có sự chuẩn bị từ trước, Vương Khải Toàn và những người khác thấy họ nắm dây thừng liền nhanh chóng kéo cả hai người về.

Khi hai người ngã xuống đất, ánh mắt vẫn còn ngây dại trong giây lát, nhưng rất nhanh sau đó đã tỉnh táo lại.

Vương Khải Toàn thấy bộ dạng của họ giống như bị trúng tà vậy.

Chu Tiểu Di và anh Hắc cũng nhanh chóng lắc đầu cho tỉnh táo. 【Vừa rồi mọi người không thấy rõ sao?

Chị Chu và anh ấy hình như cũng chỉ nhìn thấy một vật màu đỏ, sau đó liền biến thành bộ dạng như bây giờ.】【Ai có thể cho tôi biết có ai nhìn rõ sự thật không, dù sao thì tôi không thấy rõ.】 Căn bản không ai nhìn rõ bên trong đã xảy ra chuyện gì, ngay cả Chu Tiểu Di và mọi người cũng ngơ ngác.

Sau khi Chu Tiểu Di hoàn hồn, những người khác đều nóng lòng nhìn cô!

Chương 1239

Chu Tiểu Di lại lắc đầu, tỏ ý cô cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì!

Sau đó, cô hỏi anh Hắc. "Là một vật màu đỏ, nó lóe lên trước mắt tôi, sau đó tôi liền mất ý thức, hoàn toàn không nhận ra đã xảy ra chuyện gì?" Chu Tiểu Di chỉ cảm thấy dường như có thứ gì đó màu đỏ lóe lên một cái!

Rồi làm cô hoa mắt.

Sau đó, cô liền mất đi ý thức!

May mà họ phản ứng khá nhanh nhạy, trực tiếp nắm lấy sợi dây thừng!

Sau đó Vương Khải Toàn và mọi người lập tức kéo họ xuống.

Nếu không, e rằng họ cũng sẽ rơi thẳng xuống!

Hơn nữa cô có dự cảm, e rằng nếu rơi xuống, sẽ không còn mạng để sống sót trở về.

Mặc dù nơi đó thật sự có chút kỳ quái!

Nhưng họ cũng không thể không lên đó.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ, Chu Tiểu Di và anh Hắc quyết định trèo lên xem lại một lần nữa!

Nhưng lần này họ dự định, để Vương Khải Toàn và những người khác kéo dây nhanh hơn một chút.

Tức là, lát nữa sau khi họ nhìn rõ, Vương Khải Toàn và mọi người sẽ lập tức kéo, vì nếu họ lại mất ý thức, sẽ không biết làm thế nào để mô tả cảnh tượng đó!

Chu Tiểu Di cảm thấy phương pháp này thật sự quá mạo hiểm!

Nhưng cũng đành phải mạo hiểm để tiếp tục tiến lên.

Sau khi Chu Tiểu Di và anh Hắc chuẩn bị xong, hai người họ trực tiếp nhìn vào đó!

Vương Khải Toàn và mọi người cũng hành động nhanh chóng, lập tức kéo cả hai người xuống.

Sau khi được kéo xuống, hai người mới thở phào nhẹ nhõm!

Lần này, cả hai đều vẫn tỉnh táo.

Họ cuối cùng cũng nhìn rõ bên trong rốt cuộc là thứ gì, bên trong có một vật trông giống như bảo thạch đang phát ra ánh sáng.

Bọn họ giờ mới hiểu ra, luồng sáng mà họ nhìn thấy ban nãy, có lẽ chính là do viên bảo thạch đó phát ra.

Họ cũng không ngờ, lại có chuyện như vậy...

Trong khi đó, Tôn Hưng nghe Chu Tiểu Di và mọi người miêu tả xong, cả người trở nên phấn khích!

Cứ như thể thật sự đã nhìn thấy thứ gì đó quý giá, gã la lối đòi lên xem thử. "Ông chủ Tôn, tôi khuyên ông đừng có ý nghĩ đó, thực sự quá nguy hiểm, cơ thể của ông căn bản không thể thích ứng được." "Ông cũng thấy rồi đó, vừa rồi hai chúng tôi đi, suýt chút nữa đã rơi xuống, với thể trạng của ông, chúng tôi cũng không dám kéo mạnh như vậy để đưa ông xuống đâu." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Tôn Hưng có chút không vui, nhưng gã rất nhanh đã thừa nhận.

Năng lực hiện tại của gã căn bản không đủ để đi lên!

Nếu đã vậy, phải nghĩ cách khác.

Cứ thế, Chu Tiểu Di và anh Hắc suy nghĩ một lúc, rồi trực tiếp lấy ra một mảnh vải đen từ trong túi, ném thẳng vào trong.

Họ nghĩ rằng có lẽ có thể dùng cách này để che đi ánh sáng kia.

Chương 1240

Quả nhiên, sau khi họ che đi ánh sáng, Chu Tiểu Di và mọi người thử thò đầu ra xem, quả thực không còn bị mê hoặc nữa. "Đúng là có tác dụng, tiếp theo chúng ta phải xuống xem bên trong rốt cuộc có thứ gì." "Hơn nữa, người vừa rồi rơi xuống, không hề trèo lên được, mà bên trong cũng không có thi thể của gã." "Mọi người có thể lên đây xem, không gian nhỏ hẹp thế này, căn bản không thể nào giấu được một người." Chu Tiểu Di và mọi người cũng cảm thấy có chút kỳ quái!

Nhưng sau khi nghiên cứu một hồi, họ phát hiện nơi này căn bản không thể giấu người.

Vì vậy, Chu Tiểu Di và anh Hắc xuống dưới, cũng dò dẫm một hồi, xem có cơ quan nào khác không.

Nhưng họ hoàn toàn không phát hiện ra!

Họ đều đang nghi ngờ, lẽ nào viên bảo thạch đã nuốt chửng gã kia rồi!

Nhưng lại cảm thấy ý nghĩ này thật sự quá hoang đường.

Vì vậy, họ thà tin rằng, chắc chắn có thứ gì đó, có thể khiến người ta rơi thẳng xuống.

Nếu đã vậy, họ hẳn là có thể tìm được cơ quan!

Hơn nữa, vừa rồi họ đã xem xét nơi này một vòng, phát hiện căn bản không có lối ra nào khác.

Nói cách khác, đây có khả năng chính là lối ra!

Không chừng đối phương căn bản không chết, mà đã đi trước họ một bước đến nơi tiếp theo rồi.

Trong lúc Chu Tiểu Di và anh Hắc đang dò dẫm!

Bỗng "phịch" một tiếng, có người nhảy thẳng xuống.

Chu Tiểu Di và anh Hắc quay đầu lại, thì ra là người đàn ông mặt sẹo.

Gã liếc nhìn Chu Tiểu Di và mọi người một cái, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của họ, gã đi thẳng về phía viên bảo thạch!

Rồi dùng tấm vải đen bọc lấy nó và mang đi.

Khi gã lấy đi, Chu Tiểu Di và mọi người còn có chút lo lắng không biết có chuyện gì xảy ra không!

Nhưng căn bản không có chuyện gì kỳ lạ xảy ra cả.

Chu Tiểu Di và mọi người chỉ có thể để gã mang đi!

Xem ra ông chủ Tôn kia thật sự không từ bỏ, tưởng rằng đây chính là bảo vật gã muốn tìm. "Ông chủ Tôn xem ra thật sự là một người tham lam.

Tôi khá tò mò, anh Hắc, một người như anh tại sao lại đi cùng bọn họ?" "Nếu tôi không đoán sai, anh hẳn là có suy nghĩ khác mới đúng." Chu Tiểu Di cảm thấy có chút kỳ lạ, người như anh Hắc, đáng lẽ phải là kẻ độc hành mới đúng!

Tại sao đột nhiên lại đi theo ông chủ Tôn và đám người của gã...

Vì vậy!

Chu Tiểu Di bây giờ trực tiếp tò mò hỏi anh.

Anh Hắc nói rằng ông chủ Tôn trả quá nhiều tiền, nên anh đã đi theo.

Chu Tiểu Di nghe anh nói vậy, có chút không thể tin nổi mà nhìn anh Hắc!

Anh ta cũng là loại người như vậy sao, cô cảm thấy có chút không tin. "Sao vậy?

Chương 1241

Nhìn cô có vẻ không tin, thật sự là vì vậy, tôi quả thực là vì tiền ông chủ Tôn trả khá nhiều." "Hơn nữa, nơi này tôi vốn dĩ cũng phải đến, vừa hay tiện đường, lại còn kiếm được chút tiền." Chu Tiểu Di nghe lý do này, thật sự có chút kinh ngạc, cô nhìn anh Hắc cũng không giống loại người thiếu tiền.

Nhưng thấy anh nói một cách nghiêm túc, cô cũng chỉ có thể tin rằng đó là sự thật. "Xem ra cô không tin lắm, thật sự là vì tiền, nếu cô không tin, tôi có thể nói cho cô biết." "Thực ra, tiền ông chủ Tôn trả quả thực rất nhiều, có thể cô không biết, số tiền đó có lẽ là nhiều nhất mà tôi kiếm được trong cả đời này." "Không chừng sau khi theo ông ta ra ngoài, tôi có thể trực tiếp về hưu.

Đương nhiên, sau này nếu còn muốn ra ngoài, vẫn có thể ra." "Nhưng bây giờ tôi khá hưởng thụ, cảm giác đi bên cạnh ông ta, rồi tưởng tượng đến ngày về hưu sau khi trở về." "Có điều, đến đây lại gặp được các cô, tôi cảm thấy cũng khá thú vị." "Nếu sau này cũng có thể cùng các cô đi đến những nơi khác nhau, tôi nghĩ cũng không tệ, chỉ là không biết có cơ hội đó không." Chu Tiểu Di không ngờ anh Hắc lại có suy nghĩ như vậy!

Nếu đã thế, cô lại cảm thấy sau này, anh Hắc đi theo bọn họ cũng được.

Bởi vì cô phát hiện anh Hắc cũng là một người rất lợi hại, anh giỏi làm rất nhiều việc.

Hai người họ ở dưới đó, vừa nói vừa cười!

Còn chàng trai trẻ kia cũng ở trên nhìn họ với ánh mắt mong chờ.

Những người bên ngoài nghe họ nói chuyện, quả thực có chút kỳ

quái, không biết họ rốt cuộc đang nói gì.

Nhưng họ cũng không dám đến gần xem!

Tôn Hưng thấy hai người họ vẫn ở dưới đó vừa nói vừa cười, có chút không vui.

Chàng trai trẻ vẫn luôn đợi ở bên cạnh, trong khi người đàn ông mặt sẹo đã lấy được viên bảo thạch mà gã muốn!

Tôn Hưng vì thế mà có chút vui mừng, khi nhìn thấy viên bảo thạch được bọc trong tấm vải đen, cả người gã phấn khích không thôi. "Thật không ngờ, lại có cơ hội như vậy, nhìn thấy viên bảo thạch này, tôi dám cá, sau khi trở về, viên bảo thạch này tuyệt đối sẽ vô cùng hữu dụng." "Nếu đã vậy, chúng ta vẫn nên xem thử trước, không đúng, không thể xem, vừa rồi họ sở dĩ thất thần..." "Hình như chính là vì nhìn thấy viên bảo thạch này, vậy thì căn bản không cần phải xem." Tôn Hưng đã trở nên lẩm bẩm một mình, những người khác nghe gã nói vậy, cũng không nói thêm gì.

Họ đều biết rõ, bộ dạng hiện tại của Tôn Hưng, rõ ràng là quá kích động, vì vậy họ chỉ im lặng đứng một bên chờ Chu Tiểu Di và anh Hắc lên.

Chàng trai trẻ tóc trắng Thiên Ân thấy họ lâu như vậy vẫn chưa lên, có chút lo lắng, cậu trực tiếp nhảy xuống...

Chu Tiểu Di nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nhìn.

Thì ra là chàng trai trẻ Thiên Ân, cô cũng không nghi ngờ gì nhiều.

Cô biết Thiên Ân sở dĩ cứ đi theo mình, là vì sợ hãi.

Cậu đến nơi này, lẽ nào cũng là vì sợ sao?

Chu Tiểu Di cũng không hỏi nhiều, hỏi rồi cậu cũng không nói rõ được.

Họ cứ im lặng quan sát ở đó, Thiên Ân cũng đi thẳng đến bên cạnh Chu Tiểu Di.

Cậu lại giống như vừa nãy, níu lấy vạt áo của Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di cũng không có thời gian quan tâm đến cậu, tiếp tục kiểm tra xem xung quanh có nơi nào khác không.

Thế nhưng, ở một nơi họ không nhìn thấy, Thiên Ân liếc nhìn một cái, rồi đã im lặng đi qua đẩy một cái.

Chu Tiểu Di và anh Hắc nghe thấy tiếng động, hai người quay đầu lại nhìn, liền thấy Thiên Ân ấn vào một tảng đá.

Sau đó, một cửa hang khổng lồ đột ngột hiện ra!

Họ kinh ngạc nhìn Thiên Ân, thì ra cậu đã sớm biết có nơi này tồn tại.

Cũng may là ban nãy, họ còn ở đây tìm kiếm cả buổi!

Mà căn bản không tìm thấy!

Chương 1242

Vậy mà cậu vừa đến đây đã tìm ra rồi!

Điều này thật sự quá bất ngờ. "Vừa rồi, tôi đã quan sát kỹ nơi này, tôi phát hiện chỗ này mới là kỳ lạ nhất." "Nhưng các người từ đầu đến cuối đều không chạm vào đây, tôi không nhịn được nên đã xuống, vốn dĩ muốn nói cho cô biết." "Nhưng tôi cảm thấy vẫn nên tự mình kiểm chứng một chút, kẻo đến lúc đó xảy ra nguy hiểm gì." Chu Tiểu Di nghe cậu nói câu này, không biết nên phản bác thế nào!

Bởi vì cô cảm thấy đối phương nói cũng đúng.

Nếu thật sự vì nhất thời bốc đồng mà chạm vào!

Đến lúc đó thật sự xảy ra nguy hiểm, có khả năng sẽ bị liên lụy.

Vì vậy, đối phương mới tự mình xuống đây!

Sau khi nghĩ thông, Chu Tiểu Di cũng không trách cậu.

Cô hét lớn về phía Vương Khải Toàn và những người khác trên đó!

Bảo họ có thể xuống được rồi!

Lát nữa, tất cả mọi người sẽ xuống xem, bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Chu Tiểu Di vừa mới xuống dưới, đã bị cảnh tượng này làm cho ngây người, bởi vì nơi này trời rét đất đông.

Cô thậm chí còn nghi ngờ có phải họ đã quay trở lại sông băng rồi không!

Nhưng rất nhanh, cô đã gạt bỏ ý nghĩ này.

Nơi này căn bản không phải trên sông băng, đây là một tòa cung

điện được tạo ra từ băng điêu. "Anh Hắc, anh thấy không?

Nơi này rõ ràng là một tòa cung điện thần kỳ, thật không ngờ." "Nơi này lại được tạo thành như thế này, tại sao lại dùng sông băng để tạo ra nhỉ?

Những tảng băng này không phải đều được vận chuyển từ trên núi tuyết xuống đây chứ." Chu Tiểu Di cảm thấy mọi nơi ở đây đều vô cùng hùng vĩ, sau khi quan sát kỹ, cô rất nhanh đã chắc chắn.

Những tảng băng này hẳn là được vận chuyển từ sông băng đến, thật không ngờ!

Công trình như vậy, không biết đã phải tốn bao nhiêu công sức.

Chu Tiểu Di nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi cảm thán, những người xưa kia thật sự quá không coi trọng mạng người.

Lại bắt người ta vận chuyển băng từ nơi xa xôi như vậy đến đây.. "Theo lý mà nói, hẳn là giống như cô nói, cũng thật không ngờ, nơi này lại có một tòa thành băng điêu lớn như vậy." "Có lẽ người vừa rồi đã rơi vào đây, lát nữa chúng ta đi xem thử, xem anh ta có ở trong đó không, nhưng có hơi lạnh, cô vẫn nên lui lại trước." "Lát nữa chúng ta mặc thêm một lớp quần áo dày rồi vào cũng được." ...

Chu Tiểu Di nghe anh Hắc nói vậy, cũng đồng tình gật đầu!

Cứ thế, họ trực tiếp lui lại, bảo Vương Khải Toàn và những người khác cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Họ ném quần áo xuống, sau đó Vương Khải Toàn và mọi người ở trên mặc xong quần áo rồi mới từ từ xuống.

Một lúc sau!

Tất cả mọi người đã tập trung ở đây!

Chu Tiểu Di mới phát hiện nơi này thật sự không hề nhỏ.

Lại có thể chứa được hơn mười người bọn họ cùng một lúc.

Chương 1243

Chu Tiểu Di và anh Hắc đi xuống trước!

Phía sau Chu Tiểu Di vĩnh viễn có một cái đuôi nhỏ bám theo.

Ba người họ sau khi xuống dưới, rất nhanh đã phát hiện không gian ở đây quả thực rất lớn, hơn nữa nơi này toàn bộ đều là sông băng!

Nếu cô không đoán sai!

Đối phương vừa rồi hẳn là đã rơi xuống nơi này!

Sau khi vào trong, Chu Tiểu Di phát hiện có điều không ổn.

Nhưng sau khi tất cả mọi người lục tục xuống, nơi này quả thực rất rộng rãi!

Chỉ là khi họ ở đây, vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh giá!

Nơi này hoàn toàn được điêu khắc theo quy mô của một thành phố băng!

Nó có thể tồn tại mãi ở đây, chứng tỏ nơi này, quả thực có thể khiến những tác phẩm điêu khắc bằng băng này được giữ lạnh vĩnh viễn. "Thật không ngờ, lại có thành phố băng điêu như vậy, quả thật có chút bất ngờ." "Chúng ta mau xem thử, ở đây rốt cuộc có bảo vật gì đặc biệt không." "Nếu thật sự có thì tốt quá, đến lúc đó chúng ta có thể lấy ra thử." Chu Tiểu Di nghe những lời này, chỉ quay đầu lại liếc nhìn họ một cái!

Trong khoảnh khắc ánh mắt giao nhau!

Họ đại khái đã hiểu Chu Tiểu Di lại đang cảnh cáo mình!

Chu Tiểu Di bảo họ đừng hành động thiếu suy nghĩ nữa, nếu đến

lúc đó họ lại động tay động chân!

Xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào, thì coi như xong đời.

Vì vậy, họ chỉ có thể ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, không động đậy gì cả!

Chu Tiểu Di cũng không ép buộc họ!

Mà lúc này, bình luận trên livestream cũng bắt đầu trôi lên: 【Thành phố băng điêu này trông có vẻ khá thú vị, hơn nữa suy đoán của chị Chu và mọi người chắc là đúng rồi, tôi cảm thấy bây giờ nơi này, hẳn là còn có thứ gì đó khá kỳ lạ.】【Vậy nên tiếp theo chúng ta cứ nghiêm túc xem, ở đây rốt cuộc là thế nào đi.】【Đúng vậy, thành phố băng điêu này so với thế giới thực, không biết đẹp hơn bao nhiêu lần, thật khiến người ta có chút ghen tị.】【Hơn nữa thành phố băng điêu này trông có vẻ khá vui, tôi cũng muốn đi chơi thử, nhưng không thể đến được, tôi không muốn đi theo con đường của chị Chu và mọi người đâu.】【Tôi biết những nơi chị Chu có thể đến được, tuyệt đối không phải nơi dễ đến, không chừng lát nữa sẽ có vài người tuyết, trực tiếp đứng dậy cũng không chừng.】【Ông anh lầu trên, trí tưởng tượng của ông có bay xa quá không vậy, những thứ khác đứng dậy thì tôi còn có thể tin một chút.】【Nhưng ông nói người tuyết, có phải hơi hoang đường quá không, loại thứ này làm sao có thể thật sự đứng dậy được.】【Cũng không chắc, nơi chị Chu và mọi người đang ở, thật sự có khả năng xảy ra bất cứ chuyện gì.】【Vậy nên xét tình hình hiện tại, tôi lại cảm thấy không có gì lạ cả, vì vậy tôi đã bắt đầu mong đợi, nếu lát nữa người tuyết thật sự xuất hiện, thì quả thực là vui lắm đây.】.....

Chu Tiểu Di hoàn toàn không biết những người bên ngoài đang đoán già đoán non những gì!

Bọn họ đã bắt đầu nghiêm túc tìm kiếm người bị rơi xuống.

Về phía Chu Tiểu Di, họ lại cảm thấy nơi này khá thú vị.

Sau khi tìm một vòng, họ thấy rất kỳ lạ.

Bởi vì căn bản không có dấu vết nào cho thấy có người từng đến đây!

Thật khó tin!

Lẽ ra người vừa rồi phải rơi xuống đây chứ?

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, tại sao người đó vẫn chưa xuất hiện? "Ai đó giải thích cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra được không?" "Tại sao người đó rơi xuống đây rồi lại biến mất không dấu vết?" "Theo lý mà nói, anh ta phải xuất hiện ở đây mới đúng, nhưng bây giờ lại không thấy đâu cả." "Đây là một điềm không lành đối với chúng ta, lẽ nào nơi này còn có quái vật ăn thịt người?" Một vài người trong nhóm bắt đầu tỏ ra lo lắng!

Họ sợ hãi nơi này!

Chẳng lẽ thật sự có thứ gì đó ăn thịt người sao.

Nhưng Chu Tiểu Di lại lắc đầu, tỏ vẻ chính cô cũng không rõ.

Chương 1244

"Tôi cũng không chắc nơi này có thứ gì đáng sợ không, nhưng không thể loại trừ khả năng đó, nên lát nữa mọi người phải cẩn thận một chút." "Tình hình hiện tại quả thật rất phiền phức, không thấy một bóng người, cho dù bị ăn thịt thì ít nhất cũng phải còn lại xương cốt, nhưng bây giờ lại chẳng có gì cả." Chu Tiểu Di cũng không xác định được rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì!

Cô chỉ có thể thấy Thiên Ân lại càng lúc càng sợ hãi.

Cô cảm thấy nơi này chắc chắn có vấn đề!

Ngay lúc này!

Một người hét thảm lên một tiếng.

Cả nhóm tưởng đã xảy ra chuyện gì!

Tất cả vội vàng chạy tới!

Kết quả phát hiện người đó đã sớm bị dọa đến ngã sõng soài trên đất!

Chu Tiểu Di và mọi người nhanh chóng bước tới xem.

Họ phát hiện bên trong những bức tượng băng đối diện, lại có một hàng người đang đứng!

Đúng vậy, là cả một hàng người, chứ không phải một hai người đơn giản.

Cả một hàng dài toàn là người!

Bọn họ trông như vẫn còn sống!

Chỉ là bị đóng băng lại, ngay cả mắt cũng vẫn mở to.

Và có lẽ do bị đóng băng trong thời gian dài!

Trên người những người này không có bất kỳ dấu hiệu thối rữa nào!

Quần áo họ mặc vẫn là trang phục thời xưa.

Ai nấy đều cảm thấy có chút kỳ lạ!

Nếu những bức tượng băng này thật sự được vận chuyển từ nơi nào đó đến, tại sao lại đóng băng những người này ở đây?

Điều này thật khó tin. "Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Sao lại có những người như vậy, thật không thể tin nổi!" Ai cũng cảm thấy kỳ quặc, không hiểu tình hình hiện tại là thế nào!

Lại có thể bắt gặp những người bị đóng băng sống như thế này. "Tuyệt đối đừng động đậy, kẻo lỡ cử động một cái là bị hút vào trong, tôi không dám đảm bảo bây giờ có bị hút vào hay không, cho nên tiếp theo chúng ta vẫn phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng." Chu Tiểu Di cũng không chắc lát nữa có thật sự sẽ có thứ gì đó hút họ vào hay không!

Vì vậy cô vẫn giữ thái độ cảnh giác cao độ.

Những người khác sau khi chứng kiến người kia biến mất!

Bây giờ họ cũng đã thật sự sợ hãi!

Cho nên tình hình lúc này khá là rắc rối, họ cũng không biết nên làm gì và không nên làm gì!

Thế là tất cả đều tập trung quan sát kỹ lưỡng!

Kết quả phát hiện ra những người này đều bị đóng băng sống tại đây...

Chương 1245

Tình cảnh này thật sự quá quỷ dị!

Lại có thể đóng băng người sống sờ sờ thành que kem!

Điều này có phần tàn nhẫn.

Đổi lại là bất kỳ ai, chắc cũng không thể nào chấp nhận được cảnh này? 【Trời đất ơi, cảnh tượng bây giờ đáng sợ quá đi, lúc nãy mọi người có thấy cảnh đó không?

Tôi sợ chết khiếp.】 【Thấy rồi, đúng là có hơi dọa người, tôi thấy chị Chu và mọi người cũng coi như là người từng trải, nhưng họ vẫn có chút sợ hãi.】 Chu Tiểu Di và nhóm của cô cũng cảm thấy kinh hãi, bởi vì bất kỳ người bình thường nào khi nhìn thấy cả một hàng thi thể đứng sững ở đó cũng sẽ có chút hoảng sợ.

Họ cũng không ngờ rằng chuyện như vậy lại xảy ra!

Thật sự có chút bất ngờ!

Hơn nữa họ dám chắc chắn, những thi thể này không hề đơn giản.

Cả nhóm tìm kiếm kỹ lưỡng một lượt!

Nơi này ngoại trừ những người bị đóng băng ra, dường như không còn ai khác.

Có người muốn đưa tay chạm vào, nhưng sau khi bị Chu Tiểu Di ngăn lại, họ cũng không dám tiếp tục nữa.

Họ hiểu rất rõ, giống như lời Chu Tiểu Di nói!

Không chừng chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ bị hút vào trong.

Vì vậy, để bảo toàn cái mạng nhỏ này, họ tốt nhất nên ngoan ngoãn, không làm gì cả.

Cứ như vậy, Chu Tiểu Di và nhóm của cô đi một vòng quanh nơi này, không phát hiện ra điều gì đặc biệt. "Cô nghĩ những người này làm sao vào được đây, chúng tôi cảm thấy những chuyện xảy ra ở đây không phải là điều chúng ta có thể tưởng tượng được." "Bọn họ hẳn là bị ném vào đây lúc còn sống, có thể thấy mức độ tàn nhẫn đến nhường nào." "Bị đóng băng đến chết, tình cảnh như vậy không phải người bình thường nào cũng chịu đựng được, nhưng nhìn trạng thái hiện tại của họ, dường như cũng không phải chịu quá nhiều đau đớn." "Cho nên tôi dám đảm bảo, lý do họ biến thành thế này, có thể là vì trước đó, họ đã bị khống chế bằng một loại thuốc nào đó." "Nếu không thì cũng không biến thành bộ dạng bây giờ." Anh Hắc quan sát một lúc rồi đưa ra nhận định, anh cảm thấy chắc chắn là như vậy!

Nếu không thì không thể vô duyên vô cớ biến thành bộ dạng này.

Bởi vì nếu một người thật sự bị đóng băng sống!

Chắc chắn sẽ cảm thấy lạnh!

Nhưng nhìn những người này, dường như trước khi chết họ không hề cảm nhận được chút lạnh lẽo nào.

Vậy thì chỉ có thể chứng minh một điều, trước khi chết, họ đã bị yêu cầu uống một loại thuốc nào đó!

Anh ta cũng không biết đó là loại thuốc gì.

Lại có thể khiến họ chịu đựng được như vậy!

Chắc hẳn là một loại thuốc gây ảo giác!

Nếu không thì!

Họ cũng sẽ không dễ dàng chịu đựng như thế. "Không sai, lúc nãy tôi cũng nghĩ vậy, tôi cho rằng sở dĩ họ có thể biến thành thế này." "Chắc chắn là vì bị tiêm thuốc, không đúng, thời đó, họ căn bản không có kỹ thuật này, hẳn là đã uống vào." "Nói cách khác, sở dĩ họ biến

thành bộ dạng hiện tại, có khả năng là trước khi chết, họ đã uống những loại thuốc đó, rồi cứ thế chờ đợi cái chết đến." Chu Tiểu Di rất đồng tình với lời của Anh Hắc!

Trong lúc họ đang bàn tán.

Một vài người khác cũng quan sát xung quanh!

Chương 1246

Họ cảm thấy những gì Chu Tiểu Di nói không phải là không có lý...

Tôn Hưng bên kia hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện này, điều hắn quan tâm bây giờ là, rốt cuộc khi nào mới có thể tìm được bảo vật mà hắn muốn.

Hắn phát hiện từ lúc đến nơi này, những bảo vật của hắn dường như đã biến mất!

Tóm lại là không hiểu sao lại chẳng còn thứ gì, hắn có chút không cam lòng. "Ông chủ, thứ vừa rồi chắc vẫn chưa phải là quan trọng nhất, thứ quan trọng nhất hẳn là vẫn còn ở nơi khác." "Nhưng ông chủ ngài xem nơi này đi, liệu có thứ ngài muốn không?

Nếu có thì cứ nói cho tôi biết, tôi sẽ cướp về cho ngài." Người đàn ông mặt sẹo dù có xảy ra chuyện gì, hắn vẫn một lòng trung thành!

Hắn luôn đi theo bên cạnh ông chủ của mình.

Những người khác nghe họ nói vậy thì chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

Phía Chu Tiểu Di cũng không hiểu nổi những người này đang nghĩ gì!

Sao cứ cho rằng là họ đã cướp đi đồ vật.

Cô chẳng có hứng thú gì với những thứ này!

Không đúng!

Cũng không phải là không có hứng thú!

Chỉ là cô cảm thấy đã đến được Vân Thiên Cung rồi.

Tự nhiên là phải xem xét những thứ khác ở đây!

Chứ không phải chỉ chăm chăm tìm kiếm bảo vật.

Chuyện bảo vật, cố nhiên là quan trọng!

Nhưng cũng không cần thiết phải lúc nào cũng treo trên môi chứ?

Dù sao thì Chu Tiểu Di thật sự có chút không hiểu được lối suy nghĩ của những người này.

Nhưng bây giờ cô cũng lười quan tâm đến họ!

Cô muốn xem Tôn Hưng đến nơi này, rốt cuộc phải tìm được loại bảo vật gì mới có thể chữa khỏi bệnh của hắn!

Cô không tin nơi này thật sự có thứ gì đó có thể chữa bệnh cho hắn!

Chẳng qua chỉ là chém gió mà thôi.

Bởi vì trên thế giới này, căn bản không thể nào tồn tại thuốc trường sinh bất lão!

Và cũng không thể tồn tại loại thuốc nào có thể khiến người ta cải tử hoàn sinh. "Xem ra ông chủ Tôn vẫn chưa từ bỏ ý định nhỉ.

Bây giờ nếu ông chủ Tôn không từ bỏ, vậy thì cứ để họ đối mặt đi." "Với hiện thực bây giờ, phải cho họ biết rằng, nơi này đã không còn là nơi mà ông ta từng đến nữa." "Tôi thấy rất có khả năng vì lý do khí hậu, nơi này đã sớm có sự thay đổi, nhưng ông chủ Tôn này có vẻ không mấy tin tưởng." Vương Khải Toàn và nhóm của cậu lúc nãy đứng ở không xa, nghe rất rõ ràng, những người này rõ ràng là không tin nơi này.

Đã biến thành một nơi hoang tàn như hiện tại, cho nên họ cảm thấy khá buồn cười.

Nhưng Chu Tiểu Di và mọi người thì không quan tâm!

Bởi vì họ đến đây vốn không phải để tìm thứ gì trường sinh bất

lão.

Chương 1247

Đương nhiên rồi!

Nếu thật sự có thứ gì đó hiếm có ở đây!

Họ cũng sẽ không do dự mà mang về.

Nhưng hiện tại tất cả mọi thứ, đều chưa lọt vào mắt họ!

Hoặc có thể nói Chu Tiểu Di và mọi người vẫn còn đề phòng!

Họ không muốn nhanh chóng rơi vào một cái bẫy chết người như vậy.

Nơi này gần như toàn bộ đều là những người sống sờ sờ!

Những người này hẳn là đã uống thuốc rồi bị đóng băng tại đây.

Họ cũng không rõ tại sao những người đó lại dùng phương pháp này để đóng băng họ!

Làm vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Nhưng họ dám chắc, chuyện này tuyệt đối không đơn giản!

Vì vậy Chu Tiểu Di và nhóm của cô chỉ có thể xem xét xem tiếp theo nên đi đâu.

Nhưng sau khi đi một vòng.

Họ lại phát hiện nơi này dường như không có lối ra... "Chắc hẳn các người đều đã thấy, những nơi này hẳn là chuyên dùng để chứa những thứ này." "Cho nên lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì, tôi cũng không dám đảm bảo, tôi chỉ có thể nói, tránh xa một chút.

Chuyện chắc chắn không đơn giản đâu." "Vì vậy lát nữa, các người đừng quá chấp nhất vào những chuyện khác." Chu Tiểu Di và

nhóm của cô quan sát kỹ một lúc, cũng không thấy có gì đặc biệt!

Cô cảm thấy không cần thiết phải xem tiếp nữa.

Khi Chu Tiểu Di đi đến một nơi!

Thiên Ân đột nhiên kéo lấy cánh tay cô!

Thấy bộ dạng sợ hãi của Thiên Ân.

Chu Tiểu Di đoán rằng nơi này chẳng lẽ có chuyện gì kinh khủng sao?

Cô nhìn về phía Thiên Ân, nhưng đối phương ngoài vẻ sợ hãi ra, cũng không nói được lời nào khác.

Chu Tiểu Di liền thuận theo ánh mắt của cậu bé nhìn qua!

Rồi cô phát hiện ra một người phụ nữ trong số đó, cô ta lại mặc một bộ giá y màu đỏ rực.

Chu Tiểu Di lập tức hiểu ra!

Nếu lúc nãy cô không đoán sai!

Thì bộ giá y màu đỏ rực đó ở bên ngoài.

Thiên Ân cũng rất sợ hãi!

Vậy có nghĩa là nơi này chính là nơi mà Thiên Ân sợ nhất!

Nhưng cô cũng không biết tại sao Thiên Ân lại sợ.

Chương 1248

"Người mà em sợ là người phụ nữ này sao?" "Nếu đúng thì gật đầu một cái là chị biết, nếu không phải thì đừng gật đầu." Sau khi Chu Tiểu Di hỏi vậy, Thiên Ân liền gật gật đầu, xác nhận người mà cậu sợ chính là người phụ nữ này!

Nhưng cô có chút kỳ lạ, tại sao lại sợ người phụ nữ này?

Trông cô ta cũng không có gì đặc biệt cả!

Nhưng cô cảm thấy có khả năng Thiên Ân nhìn thấy được những thứ mà người khác không thấy được.

Cho nên cô tạm thời không hỏi thêm chuyện gì khác. "Không sao, có chị ở đây với em, sẽ không có thứ gì khống chế được đâu, hơn nữa cô ta cũng sẽ không ra ngoài, em không thấy cô ta đã bị đóng băng rồi sao?" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, đối phương mới từ từ thả lỏng!

Giống như lời Chu Tiểu Di nói, cô ta đã bị đóng băng rồi.

Tạm thời chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra!

Vì vậy cậu bé cũng yên tâm hơn nhiều. "Chúng ta qua đó xem một chút đi, hơn nữa chị luôn cảm thấy nếu cô ta ở đó, thì chắc chắn phải có dụng ý riêng." "Cho nên em không cần phải sợ, hơn nữa còn có chị ở bên cạnh, căn bản không cần phải sợ, biết chưa?" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Thiên Ân cố gắng gật đầu!

Cứ như vậy, hai người họ trực tiếp tiến lại gần.

Anh Hắc bên kia nghe thấy động tĩnh cũng nhanh chóng đi theo!

Anh ta muốn xem rốt cuộc ở đây là chuyện gì.

Khi Anh Hắc đến nơi, anh phát hiện ra nơi này giống như lời Chu

Tiểu Di nói, vô cùng quỷ dị!

Anh cũng cảm thấy nơi này dường như có một sức mạnh thần kỳ nào đó!

Nhưng anh không chắc đó là sức mạnh gì.

Anh chỉ có thể cẩn thận kiểm tra xung quanh.

Nhưng nơi này dường như không có thứ gì quỷ dị khác.

Sau đó ~ họ lại cẩn thận quan sát người phụ nữ đang hôn mê!

Họ cũng không biết người phụ nữ đó là ai.

Hoặc nói đúng hơn, cũng không biết người phụ nữ đó đến từ đâu!

Chỉ cảm thấy có chút quỷ dị, nhưng nhất thời cũng không biết phải nói thế nào... "Mọi người có thấy người phụ nữ này, trông có chút quen mặt không." "Giống như chúng ta đã từng gặp ở đâu đó vậy." "Nếu tôi không đoán sai, cô ta chính là người phụ nữ mà chúng ta thấy trên bức bích họa hôm đó." "Nhưng nhìn kỹ lại thì cũng không giống lắm, nhìn thoáng qua thì đúng là giống người phụ nữ đó, nhưng nhìn kỹ lại thì lại không giống, lẽ nào là ảo giác của tôi sao?" Vương Khải Toàn nhìn một cái rồi cảm thấy thật sự rất quỷ dị!

Cậu luôn cảm thấy người phụ nữ này chính là người mà họ đã thấy trên bức bích họa.

Nhưng cậu lại không dám chắc, cho nên liền hỏi những người khác.

Chu Tiểu Di và mọi người nghe cậu nói vậy, cũng cẩn thận quan sát!

Giống như lời Vương Khải Toàn nói, người phụ nữ này quả thật rất quen mặt. "Cậu nói vậy chúng tôi mới để ý, đúng là có khả năng như cậu nói." "Lẽ nào cô ta chính là người phụ nữ trong câu chuyện

mà tôi chưa từng được nghe sao?

Nhưng sao tôi lại cảm thấy có chút kỳ lạ." "Tại sao cô ta lại ở đây, theo lý mà nói, cô ta không nên ở đây mới đúng chứ." Cả nhóm thật sự cảm thấy rất kỳ lạ!

Nhưng nhất thời không biết phải nói thế nào!

Chương 1249

Cuối cùng họ dứt khoát không quan tâm nữa.

Trước tiên xem nơi này rốt cuộc có thể làm gì?

Chu Tiểu Di và nhóm của cô đi một vòng quan sát.

Xác định nơi này không có bất kỳ lối ra nào, chỉ có một đống thi thể bị đóng băng trông đến rợn người.

Rồi Chu Tiểu Di cảm thấy, dường như thiếu mất thứ gì đó!

Cô vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện cậu thiếu niên vẫn luôn đi bên cạnh mình đã biến mất.

Cậu bé đã đi đến trước mặt người phụ nữ mặc giá y!

Chu Tiểu Di không biết cậu định làm gì.

Nhưng cô luôn cảm thấy có chút quỷ dị!

Chu Tiểu Di nhanh chóng bước tới. "Thiên, em định làm gì?

Em lại cảm ứng được gì rồi phải không?" "Nếu cảm ứng được gì thì đừng rời khỏi chị, không phải em sợ sao?" "Sợ sao còn tự mình lén lút chạy đến đây?

Lần sau đừng làm vậy nữa." "Lúc nãy thấy em biến mất, chị sợ chết khiếp, còn tưởng em thật sự xảy ra nguy hiểm gì." Thiên Ân nghe lời Chu Tiểu Di, cậu bé mới ngơ ngác nhìn cô!

Chu Tiểu Di thấy bộ dạng ngơ ngác của cậu.

Lập tức có một dự cảm không lành!

Không lẽ nào?

Chẳng lẽ lúc nãy, cậu bé đã bị thứ gì đó khống chế sao?

Cô có chút lo lắng nhìn về phía Thiên Ân!

Thiên Ân cũng bất lực nhìn cô.

Cuối cùng, Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng đó của cậu!

Thấy cậu thật sự có chút sợ hãi, cô liền an ủi, nói không có chuyện gì, bảo cậu đừng sợ. "Yên tâm đi, cô ta lúc nãy không làm gì em cả, nhưng bây giờ em có thể nói cho chị biết lúc nãy em cảm ứng được gì không?" "Có phải có ai đó đang triệu hoán em không?

Người đó muốn em đến đây sao?" Chu Tiểu Di cảm thấy Thiên Ân bây giờ giống hệt như một đứa trẻ không có khả năng tự suy nghĩ.

Tất cả mọi thứ đều cần cô đặt câu hỏi!

Thiên Ân nghe những lời này của Chu Tiểu Di, cô cũng nhanh chóng biết được tình hình của cậu bé!

Sau đó Chu Tiểu Di bảo cậu ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, tuyệt đối không được động đậy. "Anh Hắc, anh có biết lúc nãy xảy ra chuyện gì không, cậu bé suýt chút nữa đã bị người này thu hút đến đây." "Tôi luôn cảm thấy cô ta căn bản không hề ngủ say." ...

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Anh Hắc cũng ngẩn người!

Anh ta cẩn thận quan sát.

Anh cảm thấy giống như lời Chu Tiểu Di nói, đối phương căn bản không hề ngủ say.

Chương 1250

Chỉ là từ trước đến nay đều giả vờ ngủ!

Lừa gạt tất cả mọi người.

Nhưng cô ta bây giờ cũng đang ở trong tượng băng!

Không thể nào còn sống được chứ?

Nếu thật sự còn sống!

Thì đúng là gặp ma rồi.

Chu Tiểu Di nghĩ đến khả năng này, cô cũng trở nên không còn bình tĩnh!.

Rồi cô nhìn về phía Thiên Ân!

Thiên Ân với vẻ mặt ngây thơ trong sáng.

Cả nhóm đều nghi ngờ, lần đầu tiên họ gặp Thiên Ân, vẻ mặt lạnh lùng của cậu có phải là giả vờ không!

Tại sao bây giờ trước mặt họ, cậu lại ngây thơ trong sáng đến vậy.

Ngay cả Chu Tiểu Di cũng không nỡ hỏi cậu rốt cuộc đã cảm ứng được gì!

Hơn nữa cô cũng biết Thiên Ân có lẽ từ nhỏ đã có năng lực đặc biệt này.

Cho nên mới bị cha mẹ ruột bỏ rơi!

Cậu cũng thật đáng thương, một đứa trẻ ngoan ngoãn!

Lại vì năng lực này mà không còn gia đình. "Lát nữa nếu em cảm ứng được gì, cảm thấy có nguy hiểm, không cần nói nhiều lời, chỉ cần

kéo tay áo chị là được." "Như vậy chị sẽ biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng em không được rời khỏi tầm mắt của chị nữa, lúc nãy thật sự quá nguy hiểm." "Chị còn tưởng em đi đâu mất, nơi này không giống bên ngoài, ở đây hẳn là rất nguy hiểm, nhưng em còn rõ hơn chị rất nhiều." Chu Tiểu Di khổ tâm khuyên nhủ!

Thiên Ân nghe lời cô, gật gật đầu!

Chu Tiểu Di thấy bộ dạng này của cậu.

Chắc hẳn là đã thật sự hiểu được mình đang nói gì!

Cho nên cô cũng không nói thêm gì nữa, Thiên Ân vẫn đi theo Chu Tiểu Di.

Hai người họ đứng trước thi thể của người phụ nữ đó quan sát!

Không đúng!

Phải nói là quan sát bộ dạng bị đóng băng của cô ta.

Họ phải thừa nhận, người phụ nữ này thật sự rất đẹp!

Hơn nữa tuổi tác của cô ta bây giờ, nhiều nhất cũng chỉ đến ba mươi tuổi, bảo dưỡng rất tốt.

Chu Tiểu Di thậm chí có thể tưởng tượng được, khi người phụ nữ này còn sống, chắc chắn có rất nhiều đàn ông phải xiêu lòng. "Trông cô ta quả thật vẫn như còn sống, nhưng rốt cuộc còn sống hay không, thì không biết được, chúng ta bên này vẫn phải cẩn thận một chút." "Kẻo đến lúc cô ta thật sự tỉnh lại, nếu tỉnh lại thì phiền phức to, cô ta chắc chắn sẽ dùng đôi tay sắc bén của mình, giết chết chúng ta ngay tại đây." "Tôi không đùa với các người đâu, những gì tôi nói đều là thật, không muốn chết thì đừng động vào những thứ không nên động." Chu Tiểu Di chỉ cần liếc mắt là thấy được, viên ngọc trai lớn trên đầu đối phương rất có giá trị!

Là một kẻ ngốc, bọn họ tự nhiên cũng có thể nhìn ra.

Cho nên Chu Tiểu Di vội vàng cảnh cáo họ, đừng động vào những thứ không nên động, những người đó nghe Chu Tiểu Di nói vậy.

Chương 1251

Ngượng ngùng cười một tiếng, Chu Tiểu Di thật không ngờ, họ lại thật sự có ý định đó. "May mà lúc nãy tôi linh cảm, trực tiếp nhắc nhở các người, kẻo lát nữa lại cho tôi một bất ngờ lớn." "Thật không ngờ, các người lại thật sự muốn động vào những thứ này, tôi không đùa với các người đâu." "Những thứ này không đơn giản như vậy, nếu lát nữa cô ta thật sự tỉnh lại, sẽ trực tiếp lấy mạng nhỏ của chúng ta." "Cho nên khuyên các người, tốt nhất là ngoan ngoãn ở một bên." "Đừng để lòng tham nổi lên, nếu không, lát nữa chúng ta chết thế nào cũng không biết được." ...

Chu Tiểu Di phát hiện từ khi đi cùng những người này, họ có thể gặp phải đủ loại nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Chủ yếu là những người này thật sự quá tham lam!

Vương Khải Toàn tuy cũng rất tham lam, thấy cái gì cũng muốn sờ một chút.

Nhưng Vương Khải Toàn người ta có tự biết mình!

Hầu hết những thứ trông có vẻ nguy hiểm, cậu ta tuyệt đối sẽ không động vào!

Cho nên vẫn coi như là an toàn.

Nhưng những người này thì không chắc!

Cho nên Chu Tiểu Di liền trực tiếp cảnh cáo họ!

Còn những người đó thì ngượng ngùng liếc nhìn Chu Tiểu Di, cũng không nói gì nữa.

Nói thật, nếu không phải Chu Tiểu Di kịp thời nói!

Thật ra họ đúng là đã để mắt đến viên ngọc trai lớn của đối phương. "Cô không phải là đang dọa chúng tôi chứ?

Sao có thể nhanh như vậy tỉnh lại, hơn nữa nhìn ai cũng như vậy cả." "Tại sao các người không nói những người khác có thể tỉnh lại mà cứ khăng khăng nói cô ta, tôi thấy cô Chu đây, cô cũng muốn có được viên ngọc trai lớn này." "Một viên ngọc trai lớn như vậy đem ra bán, không biết sẽ được bao nhiêu tiền, cho nên cô Chu hà tất phải ở đây, tỏ vẻ mình thanh cao, không màng danh lợi." "Mọi người đến đây, chẳng phải đều vì một chữ 'tài' sao." Chu Tiểu Di nghe hắn nói vậy, cũng liếc nhìn người vừa nói!

Người đàn ông này từ trước đến nay cứ đi theo bên cạnh họ, đều âm thầm lấy những thứ đó.

Chu Tiểu Di đã thấy trong ba lô của hắn có rất nhiều đồ!

Chỉ là không có gì quá nguy hiểm!

Cho nên Chu Tiểu Di cũng lười để ý đến hắn.

Không ngờ hắn lại tham lam đến vậy!

Chẳng lẽ thật sự nghĩ rằng sau khi lấy được viên ngọc đó, họ có thể an toàn rời khỏi nơi này sao?

Thật quá ngây thơ. "Nếu các người không tin, có thể thử một chút, nhưng tôi không dám đảm bảo, lát nữa, nếu cô ta thật sự tỉnh lại, sẽ xảy ra chuyện gì." "Hơn nữa đến lúc đó các người cũng đừng mong tôi, thật sự có thể giúp các người giải quyết vấn đề ở đây, bởi vì tôi có khi còn tự thân khó bảo, cho nên khuyên các người tốt nhất nên suy nghĩ kỹ." "Nếu không lát nữa chết thế nào cũng không biết được, tôi tuyệt đối không phải nói quá, những gì tôi nói đều là thật." Chu Tiểu Di thấy họ không tin, lạnh lùng nói!

Cô đã nói đến nước này rồi, nếu những người này vẫn cứ ngoan

cố không chịu nghe.

Thì cô cũng chỉ có thể nói những người này đúng là đáng đời!

Chu Tiểu Di nói xong câu này liền trực tiếp rời đi.

Cô cùng Thiên Ân lại đi đến một nơi khác!

Cô và Thiên Ân còn phải xem, ở đây rốt cuộc có lối ra nào khác không.

Chu Tiểu Di cảm thấy Thiên Ân có khả năng sẽ biết lối ra ở đâu!

Cho nên cô liền dẫn Thiên Ân đi dạo một vòng!

Chương 1252

Rồi xem phản ứng của cậu bé. "Vương Khải Toàn, cậu bên đó trông chừng họ một chút, nếu họ thật sự định ra tay, nhớ nhắc nhở một câu, không muốn chết thì ngoan ngoãn đi." "Muốn chết thì chúng ta rời khỏi đây trước, họ ra tay sau cũng kịp, dù sao bảo vật cũng ở đó không chạy được." Vương Khải Toàn nghe Chu Tiểu Di nói vậy, liền làm theo nhiệm vụ Chu Tiểu Di giao, ngoan ngoãn đứng đó trông chừng những người này.

Hy vọng họ thật sự không có bất kỳ hành động nào!

Nhưng Chu Tiểu Di và mọi người vẫn đã đánh giá thấp lòng tham của đám người này! ...

Vương Khải Toàn chỉ lơ là một chút.

Những người đó đã trực tiếp trộm được viên ngọc!

Hơn nữa đã chạm tay vào rồi!

Trong nháy mắt, tất cả băng tuyết bắt đầu rung chuyển.

Và họ nhìn thấy, nơi những người bị đóng băng đó, xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

Chu Tiểu Di và mọi người liếc nhìn người đàn ông vừa lấy viên ngọc!

Hắn vừa rồi hành động nhanh như chớp, trực tiếp lấy xuống!

Chu Tiểu Di chỉ muốn chửi thề.

Người đàn ông đó cũng thật không ngờ, lại thật sự xảy ra chuyện như vậy, hắn vốn tưởng sẽ không như thế.

Hắn nhìn ánh mắt của Chu Tiểu Di, như muốn ăn tươi nuốt sống

hắn, hắn cũng trở nên sợ hãi.

Hắn vốn tưởng Chu Tiểu Di muốn độc chiếm!

Cho nên mới không do dự mà trực tiếp lấy đi, nhưng nhìn tình hình bây giờ.

Chu Tiểu Di nói đúng, chỉ cần động nhẹ một chút, là sẽ xảy ra nguy hiểm!

Nhưng nhìn lại nơi đó đang nứt ra.

Dường như không có nguy hiểm gì khác, họ thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, hắn vừa mới thở phào, đang mừng thầm sẽ không có chuyện gì xảy ra, thì chuyện bất ngờ lại xảy ra.

Vết nứt ngày càng lớn, họ có thể cảm nhận rõ ràng, vết nứt nhỏ ban đầu đã gây ra một loạt vấn đề đặc biệt, cứ như vậy, họ trơ mắt nhìn những thứ đó đều rơi xuống. "Còn đứng đó làm gì?

Không thấy băng sắp nứt ra rồi sao, nếu băng nứt ra, chứng tỏ sẽ ảnh hưởng đến những thứ này." "Có khả năng chúng sẽ nhảy ra, đã nói các người đừng động, các người cứ không tin, cứ nhất quyết phải chạm vào." "Bây giờ thấy chưa, còn tưởng tôi muốn độc chiếm, nếu tôi muốn độc chiếm, tôi cần gì phải đưa các người vào đây?" Chu Tiểu Di sao lại không biết tâm tư của những người này, chẳng qua là cảm thấy mình chắc chắn sẽ giấu đồ đi.

Cho nên mới không thèm để ý đến lời nhắc nhở của cô mà lại làm ra những chuyện ngu ngốc này, thật muốn moi não những người này ra xem, bên trong rốt cuộc chứa thứ gì.

Nếu đã không tin lời Chu Tiểu Di, vậy thì cứ để họ trải nghiệm cảm giác bị những thứ không phải người không phải quỷ này truy sát đi.

Cứ như vậy, họ trơ mắt nhìn băng tuyết nứt toác!

Rồi những hàng thi thể mà họ thấy lúc nãy!

Trực tiếp xuất hiện trước mặt họ.

Vốn dĩ họ đều tưởng đối phương đã chết rồi!

Chương 1253

Nhưng lúc này, họ mới cảm nhận được đối phương căn bản không hề chết.

Thậm chí còn xuất hiện ngay trước mặt họ.

Và giống như lời Chu Tiểu Di nói!

Những thứ đó trực tiếp mở to miệng máu, giơ ra những móng vuốt sắc bén nhất.

Trực tiếp tấn công họ, chúng giống như cương thi lao về phía họ!

Chu Tiểu Di và Thiên Ân thì không sao!

Có Chu Tiểu Di bảo vệ Thiên Ân.

Còn những người khác Chu Tiểu Di lười quan tâm nhiều đến thế!

Dù sao cô cũng đã nhắc nhở những người này rồi!

Nhưng họ không tin cô trước.

Nếu đã vậy!

Thì cứ để họ trải nghiệm hậu quả của việc không nghe lời cô!

Cứ như vậy, Vương Khải Toàn và nhóm của cậu cũng nhanh chóng chạy đến bên cạnh Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di cầm súng bắn tỉa, một phát có thể nhắm chuẩn một mục tiêu!

Nhưng Chu Tiểu Di không có ý định giúp những người khác!

Mắt thấy người đàn ông tham lam nhất sắp bị xé xác.

Chu Tiểu Di mới ra tay tương trợ!

Chu Tiểu Di khinh bỉ liếc hắn một cái!

Và người đó tự nhiên biết ánh mắt của Chu Tiểu Di có ý gì.

Hắn bây giờ đã bắt đầu hối hận.

Hắn nào biết thật sự sẽ xảy ra chuyện như vậy!

Nhưng hắn bây giờ biết hối hận cũng chẳng có ích gì nữa rồi... "Lần sau, lúc tôi nói thì các người đừng nghĩ tôi chỉ đang lừa gạt, tôi tuyệt đối không phải đang hù dọa suông đâu.

Bây giờ thì các người tin rồi chứ?

Cứ tiếp tục như vậy các người chết là cái chắc.

Cho nên mấy thứ này chỉ để trưng thôi à?

Nếu không biết dùng thì thà vứt hết đi còn hơn." Nghe những lời mỉa mai của Chu Tiểu Di, một vài người trong nhóm tuy lòng không cam tâm nhưng cũng đành phải thừa nhận.

Khoảnh khắc lũ quái vật đó xuất hiện, tất cả bọn họ đều hoảng loạn!

Ai còn nhớ phải dùng phương pháp gì chứ?

Bọn họ chỉ muốn mau chóng thoát khỏi nơi này!

Chương 1254

Thế nên ngay cả súng đeo sau lưng cũng quên mất, thậm chí còn định dùng tay không để đối đầu với lũ quái vật.

Bây giờ nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ mới sực nhớ ra.

Đúng rồi, họ có súng trong tay mà!

Đương nhiên, cũng có một vài người lợi hại hơn, đã biết dùng súng trong tay để bảo vệ mình, nhưng tài bắn súng của họ lại không thể nào chuẩn xác bằng Chu Tiểu Di.

Sau khi mắng đám người này một trận, Chu Tiểu Di mới thấy hài lòng, quay sang đối phó với lũ quái vật.

Thiên Ân vẫn luôn bám sát sau lưng cô.

Thiên Ân đang sợ hãi, nhưng Chu Tiểu Di còn phát hiện ra một điều khá kỳ lạ, đó là người phụ nữ mặc áo cưới kia vẫn chưa hề ra tay.

Cũng không biết cô ta có ra tay hay không, Chu Tiểu Di nghĩ chắc là không, nhưng cũng chẳng thể chắc chắn.

Cô vẫn luôn cảnh giác quan sát.

Đúng lúc bọn họ đã giải quyết được gần một nửa đám quái vật, Chu Tiểu Di nhận ra Thiên Ân đang siết chặt cánh tay mình!

Chu Tiểu Di có dự cảm chẳng lành!

Cô nhìn theo ánh mắt của Thiên Ân thì phát hiện người phụ nữ kia đã biến mất!

Chu Tiểu Di có dự cảm chẳng lành!

Cô nhanh chóng quay đầu nhìn xung quanh.

Hoàn toàn không tìm thấy người phụ nữ đó!

Chu Tiểu Di thấy thật kỳ quái, sao một người sống sờ sờ lại có thể biến mất được chứ?

Cô nhìn kỹ lại một lần nữa, đúng là đã biến mất thật!

Chu Tiểu Di giờ đã chắc chắn với suy nghĩ của mình!

Cô cảm thấy người phụ nữ kia chắc chắn vẫn còn sống. "Hắc ca, Vương Khải Toàn, mọi người mau nhìn, người phụ nữ kia biến mất rồi." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ vội vàng quay đầu lại và quả nhiên phát hiện người phụ nữ đứng ở chính giữa lúc nãy đã biến mất không còn tăm hơi.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều sởn gai ốc, họ không biết mình rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, sao một người sống sờ sờ lại có thể biến mất không dấu vết như vậy?

Sau khi giải quyết xong đám quái vật còn lại, cả nhóm vẫn không hề lơi lỏng cảnh giác, vì người phụ nữ kia vẫn chưa xuất hiện.

Mối đe dọa lớn nhất của họ chính là người phụ nữ đó.

Sau đó, Chu Tiểu Di nhận thấy Thiên Ân đã không còn sợ hãi nữa, cô đoán có lẽ đối phương đã rời khỏi nơi này rồi đến địa điểm tiếp theo để đợi họ.

Nhìn bộ dạng của Thiên Ân, cô liền quay sang hỏi cậu bé xem có phải người phụ nữ kia đã rời đi không.

Thiên Ân gật đầu.

Chu Tiểu Di bây giờ mới hiểu ra, thứ mà Thiên Ân sợ chính là người phụ nữ đó.

Cô không biết tại sao Thiên Ân lại sợ, nhưng cô cảm thấy trong chuyện này chắc chắn có lý do gì đó, chỉ là tạm thời họ chưa tìm ra!

Hơn nữa, lần này cũng có thể coi là trong họa có phúc cho nhóm Chu Tiểu Di...

Phá vỡ một khe nứt, họ phát hiện bên trong quả thật có một lối đi để họ rời khỏi.

Chương 1255

"Mọi người mau nhìn, ở đây có một cánh cửa, nếu không lầm thì chúng ta phải đi ra từ đây." Chu Tiểu Di vội vàng qua xem xét, phát hiện nơi này cũng không có gì quá kỳ lạ!

Nhưng cô có thể chắc chắn, nơi này cũng không hề đơn giản.

Một lát sau, họ đã đi vào trong.

Vừa vào trong, họ phát hiện nơi này và bên ngoài khác nhau một trời một vực.

Bên ngoài đâu đâu cũng là sông băng, còn khi họ đến đây, một bên tường là sông băng, nhưng bên tường còn lại thì không.

Một nơi giao thoa kỳ lạ như vậy khiến họ cảm thấy nơi này e là không đơn giản chút nào.

Nơi lúc nãy còn thấy một hàng thi thể, còn ở đây lại không thấy gì cả.

Điều này làm họ càng thêm cảnh giác, họ biết rằng những thứ có thể nhìn thấy ngay từ đầu thường không quá phức tạp.

Nhưng những thứ không nhìn thấy được, có khi lại phức tạp hơn họ tưởng tượng rất nhiều!

Vì vậy, họ chỉ im lặng chờ đợi ở đây, không biết lát nữa có xảy ra chuyện gì bất ngờ hay không.

Sau khi quan sát một lúc mà không thấy có gì khác thường, họ mới tạm thời yên tâm. "Cô nói xem, người lúc nãy đã chạy đi đâu rồi?" "Chẳng lẽ cô ta trốn ở một nơi nào đó mà chúng ta không biết để chờ chúng ta sao?" Một người trong nhóm của Hạ Xuân Thiên vẫn còn chút sợ hãi, liền hỏi thẳng Chu Tiểu Di về người phụ nữ đột nhiên

biến mất một cách khó hiểu kia.

Chu Tiểu Di thực ra cũng muốn biết người phụ nữ đó rốt cuộc đã đi đâu.

Cô cũng cảm thấy chuyện này không đơn giản!

Nhưng trong tình hình hiện tại, cô không thể nói bừa, tránh gây ra sự hoảng loạn không cần thiết. "Cô ta đi đâu tôi không biết, nhưng điều duy nhất tôi có thể chắc chắn là cô ta không hề đơn giản." "Hơn nữa, cô ta có thể biến mất ngay trước mắt chúng ta, chứng tỏ cô ta có bản lĩnh hơn người." "Đương nhiên, cũng có khả năng là chúng ta đã hoa mắt từ đầu, nhưng mọi người vẫn phải chú ý một chút." "Bảo bọn họ an phận một chút, đừng ngốc nghếch như lúc nãy nữa, trực tiếp lấy mấy thứ đó.

Tôi đã nói đừng lấy đừng lấy mà cứ không nghe." Người đàn ông lúc nãy giờ cúi gằm mặt đầy hối lỗi.

Hắn biết sở dĩ xảy ra chuyện này là vì hắn cố chấp muốn lấy viên ngọc trai lớn kia.

Bây giờ thì hay rồi, ngọc trai lớn đúng là đang ở trong tay hắn!

Nhưng e là cũng không còn mạng để mang nó ra ngoài. 【Mặc dù chị Chu và mọi người đều nói người phụ nữ đó biến mất, nhưng tôi thấy, chúng ta ở góc nhìn thượng đế này đáng lẽ phải thấy được chứ.】 【Nhưng mọi người có phát hiện không, thực ra chúng ta hoàn toàn không thấy đối phương biến mất như thế nào, chuyện này khá là đáng sợ.】 【Vậy tức là, chẳng lẽ đối phương thật sự biến mất một cách thần không biết quỷ không hay sao?

Tôi thấy không đơn giản vậy đâu.】 【Đúng vậy, đúng vậy, lúc nãy tôi cũng đã nghĩ xem đối phương rốt cuộc đi đâu, hay nói đúng hơn là tôi đã suy nghĩ lại.】 【Trong tất cả các cảnh quay lúc nãy, rốt

cuộc có ai đi qua không, nhưng hình như hoàn toàn không có, thậm chí tôi còn chẳng biết cô ta mất tích như thế nào.】【Cho nên tâm trạng của chúng ta bây giờ chắc cũng giống hệt chị Chu, đều đang ngơ ngác, mà bên chị Chu có khi còn sợ hãi nữa.】.....

Chu Tiểu Di bên này quả thực rất sợ hãi!

Cảm giác sợ hãi từ những điều chưa biết này bao trùm lấy họ!

Đặc biệt là Thiên Ân, cậu bé có phần nhạy cảm hơn!

Thấy cậu bé bây giờ không có chuyện gì, Chu Tiểu Di mới yên lòng!

Sau đó cô nghiêm túc kiểm tra bức tường này.

Ngoài việc không phải là băng điêu ra thì cũng chẳng có gì đặc biệt!

Rất nhanh sau đó, cô nghe Hắc ca nói ở kia có một cánh cửa!

Chu Tiểu Di và mọi người liền đi qua.

Chương 1256

Khi nhìn thấy cánh cửa đó, họ đã xác định được nơi này!

Hẳn là nơi họ sắp phải đi vào, cả nhóm không chút do dự mà tiến vào ngay.

Ngay lập tức, một làn khói mù ập tới, lan đến tận thắt lưng của họ, không biết có phải là khói độc gì không!

Nhưng rất nhanh, họ đã xác định được đây không phải khói độc. "Yên tâm, làn khói này chỉ có hiệu quả giống như băng khô thôi, hoàn toàn không có độc, chắc là vốn dĩ nơi này đã có." Sau khi đi vào, Chu Tiểu Di và mọi người phát hiện nơi này đâu đâu cũng là khói mù!

Họ cũng không nhìn rõ dưới đất có thứ gì không.

Mong là lát nữa không có mấy con rắn hay cá sấu phi ra!

Rồi ăn thịt họ!

Vì vậy mọi người vẫn khá cảnh giác.

Họ cẩn thận kiểm tra, sau đó không thấy có gì đặc biệt, liền nhanh chóng xác định!

Nơi này chắc không phải là nơi gì đặc biệt.

Vậy thì có nghĩa là!

Họ vẫn phải đi đến nơi tiếp theo!

Chu Tiểu Di cũng nghĩ vậy!

Nhưng cô cảm nhận được Thiên Ân đang siết chặt cánh tay mình!

Cô nhanh chóng ý thức được tình hình không ổn, đúng lúc này, sau làn khói, có thứ gì đó nứt ra, họ nhìn thấy bên trong bức tường, đột

nhiên có mấy người đá bước ra, toàn thân họ trông như đá, trong sương mù, sau khi nhìn rõ, Chu Tiểu Di hét lớn, bảo những người khác chú ý, tất cả mọi người đều đã nhìn thấy!

May mà thân thủ của cả nhóm đều khá nhanh nhẹn.

Không có ai bị thương!

Bên Tôn Hưng thì kém hơn một chút!

Nhưng bên cạnh hắn còn có người đàn ông mặt sẹo bảo vệ.

Thân thủ của người đàn ông mặt sẹo quả thật không phải dạng vừa!

Có lẽ là người lợi hại nhất trong số họ, chỉ sau Hắc ca và Chu Tiểu Di.

Khi họ giao chiến với những người đá này, họ hoàn toàn không biết yếu huyệt của chúng ở đâu. "Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Tại sao lại đột nhiên chui ra từ trong khe nứt?" "Lúc nãy mấy con cương thi chui ra từ trong sông băng còn có thể hiểu được, nhưng bây giờ sao lại đột nhiên nhảy ra một đám người đá." Chu Tiểu Di cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, cô nhanh chóng đập nát tim của một người đá.

Lúc này, sau khi phát hiện ra điểm yếu của chúng, cô liền bảo những người khác tấn công vào vị trí tim của chúng.

Những người khác nghe lời cô, cũng tìm cơ hội, dùng dao găm hoặc súng bắn tỉa trong tay, tấn công thẳng vào vị trí tim của người đá.

Quả nhiên có hiệu quả, rất nhanh những người đá này đã ngã xuống đất vỡ thành từng mảnh đá!

Chu Tiểu Di và mọi người may mắn nhìn những người đá trên đất

đã vỡ vụn!

Họ tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc!

Chương 1257

Nhưng từ trong tường lại chui ra vô số người đá nữa!

Cứ như là không bao giờ hết. "Ái chà, mẹ nó, sao lại có nhiều thứ này thế." Lúc này, Vương Khải Toàn đột nhiên hét lớn!..... "Mấy thứ quái quỷ gì đây, sao tự nhiên lại xuất hiện, đúng là muốn lấy mạng người ta mà." Lúc nãy Vương Khải Toàn đánh đến mức tay đã đau nhừ, không ngờ bây giờ lại có thêm một đợt nữa.

Nhưng miệng thì nói vậy, tay hắn lại không hề ngơi nghỉ, dùng súng bắn tỉa của mình một phát là có thể hạ gục một người đá.

Nhưng những người đá này không ngừng lại, họ phải nhanh chóng rời đi.

Chu Tiểu Di lúc nãy đã kiểm tra rồi!

Nơi này hoàn toàn không có cửa nào cả.

Chu Tiểu Di chỉ có thể nhìn về phía Thiên Ân, Thiên Ân tự nhiên cũng biết tình hình hiện tại nguy cấp, cậu bé nhanh chóng nhìn lướt qua xung quanh.

Sau đó cậu bé trực tiếp kéo Chu Tiểu Di đi về một hướng!

Chu Tiểu Di biết cậu bé chắc đã cảm nhận được gì đó!

Bèn lập tức đi theo.

Rất nhanh!

Hai người họ đã đến trước một bức tường đá, Chu Tiểu Di không hiểu ý của Thiên Ân.

Nơi này trông cũng không giống có đường đi, cô nhìn Thiên Ân với vẻ khó hiểu, rồi Thiên Ân đã dùng con dao găm trong tay mình gõ

vào bức tường đá này.

Chu Tiểu Di đã hiểu ý, hóa ra là phải phá hủy bức tường đá này mới có thể rời đi.

Chu Tiểu Di bảo những người khác cố gắng cầm cự, sau khi cô phá được cánh cửa này, họ sẽ có thể rời đi.

Chu Tiểu Di chỉ có thể dùng công cụ trong tay, đập vỡ cánh cửa này, nhưng nó không hề dễ phá chút nào.

Một lúc sau!

Thấy những người khác đã sắp không cầm cự nổi, ai nấy đều mệt đến thở hổn hển.

Chu Tiểu Di cuối cùng cũng đã phá được cánh cửa lớn trước mặt!

Chu Tiểu Di bảo họ mau qua đây, sau khi tất cả mọi người đã qua.

Họ lại dùng đá để bịt lại!

Lũ quái vật đá kia mới không đuổi theo họ nữa.

Sau khi thoát đến nơi này, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc nãy thật sự không ngờ lại có những con quái vật đá như vậy xuất hiện ngay trước mặt họ.

Đối với họ mà nói, đây cũng là một cú sốc lớn!

Chuyện này tuyệt đối không thể ngờ tới.

Trong lúc thở phào nhẹ nhõm!

Mọi người không thể không quan sát lại xem nơi này rốt cuộc là đâu!

Chương 1258

Kẻo lát nữa lại có thứ gì kỳ quái nhảy ra.

Sau khi quan sát sơ qua, họ xác định tạm thời nên coi là an toàn!

Bởi vì đây chỉ là một không gian chật hẹp, những bức tường cũng kỳ quái. "Xem ra nơi này tạm thời an toàn, lúc nãy mọi người đều đã mệt rồi, cứ nghỉ ngơi tạm ở đây một lát." "Nhưng cũng không có nghĩa là nơi này tuyệt đối an toàn, nên các người vẫn phải chú ý một chút." Chu Tiểu Di nhắc nhở những người khác chú ý, tất cả mọi người ngồi xuống đất uống nước, ăn lương khô để bổ sung năng lượng.

Kẻo lát nữa lại gặp phải nguy hiểm gì, rồi đến sức lực để chạy trốn cũng không có!

Như vậy thì chẳng phải là khó xử sao.

Chu Tiểu Di và mọi người cũng ngồi xuống nghỉ ngơi, sau đó Chu Tiểu Di cảm thấy mình rất cần phải hỏi Thiên Ân!

Tại sao cậu bé lại có khả năng cảm nhận như vậy.

Có phải là do bẩm sinh đã có rồi không?

Thế là cô và Thiên Ân ngồi đối diện nhau.

Thiên Ân có lẽ cũng cảm nhận được sự nghiêm túc của Chu Tiểu Di, cậu bé cũng trở nên nghiêm túc... "Thiên Ân, tiếp theo đây tôi sẽ hỏi cậu một vài chuyện, nếu cậu không biết trả lời thế nào." "Cậu chỉ cần gật đầu là được." "Nếu cậu biết phải trả lời thế nào, thì hy vọng cậu sẽ trả lời tôi một cách nghiêm túc, vì tôi thấy vấn đề này khá quan trọng." "Hơn nữa, năng lực đặc biệt này của cậu, lúc nãy tôi đã nói rồi, rất tốt, đây là một chuyện tốt." "Bởi vì như vậy, cậu có thể cứu

được rất nhiều người, giống như cậu có thể cứu chúng ta vậy." Trên suốt chặng đường, Chu Tiểu Di cũng có thể cảm nhận được rằng, Thiên Ân thực ra có chút bài xích với năng lực này của mình.

Chu Tiểu Di suy nghĩ một chút, liền biết tại sao Thiên Ân lại bài xích nó!

Có lẽ là vì cậu bé nghĩ đến những chuyện trong quá khứ.

Trước đây, có lẽ vì đủ loại lý do mà cậu bé đã bị rất nhiều người ghét bỏ.

Cho nên cậu bé mới cảm thấy năng lực này!

Đối với cậu bé là một gánh nặng!

Đối với người khác, cậu bé là một sự tồn tại đáng sợ.

Vì vậy, Chu Tiểu Di phải nói rõ với cậu bé trước!

Năng lực này đối với cậu bé là một chuyện tốt. "Anh cả, anh thật sự nghĩ vậy sao?" "Anh nghĩ tôi có năng lực này là tốt, sẽ không mang lại bất hạnh cho những người xung quanh sao?" "Trước đây, những người xung quanh tôi đều cảm thấy bộ dạng này của tôi, quả thực là một con quái vật." "Sẽ mang lại bất hạnh cho họ, họ đều xa lánh tôi, anh là người đầu tiên nói với tôi như vậy." Chu Tiểu Di có chút ngạc nhiên, đây là câu nói dài nhất của cậu bé này từ khi cô tiếp xúc với cậu.

Cô cũng không biết tại sao cậu bé này lại đột nhiên không thích nói chuyện!

Có lẽ cũng là vì năng lực đặc biệt của bản thân, Chu Tiểu Di trịnh trọng gật đầu. "Bởi vì tôi thấy đây là một chuyện rất ngầu, hoàn toàn không phải là chuyện gì nghiêm trọng cả, chẳng lẽ cậu không thấy rất ngầu sao?" "Cho nên cậu hoàn toàn không cần phải để ý nhiều như vậy, nghe tôi chắc chắn không sai." Thiên Ân thấy Chu Tiểu Di nói

những lời này với vẻ mặt rất nghiêm túc, cậu bé đã xác định được, e là Chu Tiểu Di nói thật.

Cho nên cậu bé cũng có chút phấn khích gật đầu, tỏ ý đã biết!

Cứ như vậy, Chu Tiểu Di và cậu bé bắt đầu trò chuyện. "Có phải từ rất nhỏ cậu đã có năng lực này rồi không, khi bố mẹ cậu phát hiện ra cậu có năng lực này, họ cảm thấy rất kỳ quái." "Cho nên họ đã vứt bỏ cậu ở cô nhi viện, họ rất sợ cậu, nên cậu mới nhạy cảm như vậy, đúng không?" Chu Tiểu Di cũng không muốn nói ra những sự thật đẫm máu này!

Nhưng cô cảm thấy cần phải để Thiên Ân thoát ra khỏi những nỗi đau trong quá khứ.

Cho nên cô đã nói thẳng ra, Thiên Ân nghe cô hỏi vậy, trong mắt quả thực lộ ra một tia mờ mịt.

Chu Tiểu Di xác định, chắc là cô đã đoán đúng, rất nhanh Thiên Ân gật đầu.

Chương 1259

"Xem ra tôi đoán không sai, bố mẹ cậu chính là vì năng lực này của cậu, cho nên mới đưa cậu đến cô nhi viện." "Có phải cậu đã nói với họ điều gì đó, sau đó họ cảm thấy bộ dạng này của cậu quá kỳ quái, thực ra cậu hoàn toàn không cần phải để ý." "Bởi vì đó là họ không hiểu thế giới của cậu, họ quá vô tri, nên mới cảm thấy cậu là một người đáng sợ." "Đối với tôi, cậu hoàn toàn không đáng sợ, thậm chí còn có thể nói là một thiên tài rất hữu dụng." .....

Thiên Ân lần đầu tiên được người khác khẳng định, cậu bé kinh ngạc nhìn Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di thấy bộ dạng ngoan ngoãn này của cậu, không nhịn được mà xoa đầu cậu, sau đó Chu Tiểu Di lại tiếp tục hỏi. "Cậu đến nơi này là do cậu tự nguyện, hay là do ông chủ Tôn ép cậu đến?

Dù sao bây giờ có tôi ở đây, cậu cứ nói thật là được!" Thiên Ân trước tiên nghiêm túc nhìn Chu Tiểu Di một cái, sau đó lại nhìn Tôn Hưng một cái, cậu bé lắc đầu.

Chu Tiểu Di có chút kinh ngạc.

Không ngờ, lại thật sự là cậu bé tự nguyện đến.

Tôn Hưng lúc nãy cũng nghe thấy câu hỏi của Chu Tiểu Di, hắn cũng không nói gì.

Hắn hoàn toàn không hề ép buộc cậu nhóc này, hơn nữa cậu nhóc này nói sẽ đi cùng họ, còn là tự mình tích cực tình nguyện đi.

Bên Tôn Hưng thực ra ban đầu, hoàn toàn không biết cậu bé có năng lực này. "Cô đang nghi ngờ tôi bắt cóc nó đến nơi này sao?

Vậy thì cô thật sự hiểu lầm rồi, lúc ban đầu." "Thực ra tôi cũng

không biết nó có năng lực này, là nó tự đòi đi theo tôi, sau đó nó mới nói với tôi rằng nó có năng lực này." "Lúc đầu tôi còn không tin, sau này ở bên cạnh chúng tôi lâu rồi, tôi mới tin nó thật sự có năng lực như vậy." "Nói thật, khi tôi biết chuyện, tôi cũng rất ngạc nhiên, không ngờ một người lại có thể có năng lực như vậy." Chu Tiểu Di nghe Tôn Hưng nói vậy!

Cô cũng tin những lời này của Tôn Hưng!

Bởi vì người bình thường thì sẽ không tin vào chuyện như vậy.

Chắc là Thiên Ân đã dùng chuyện gì đó để chứng minh!

Chu Tiểu Di mới yên tâm!

May mà không phải bị Tôn Hưng ép buộc đưa đến đây.

Sau đó Chu Tiểu Di hỏi Thiên Ân, tại sao cậu bé lại đến nơi này?

Chẳng lẽ có thứ gì đó đang triệu hồi cậu?

Hay là cậu bé đã cảm ứng được điều gì? "Thực ra cháu cũng không biết, tại sao cháu lại muốn đến nơi này, chỉ là hôm đó, tình cờ đi ngang qua phòng bao của ông chủ Tôn." "Sau đó nghe thấy họ đang thảo luận về chuyện này, liền nghĩ rằng, nơi này hình như rất quen thuộc, nên muốn đi cùng họ." "Sau đó thì đến, không ngờ nơi này, quả thật có chút khác biệt, sau khi đến đây, cháu có thể cảm nhận được nhiều chuyện hơn." "Hơn nữa cháu luôn cảm thấy khi ở nơi này, toàn thân đều sôi trào nhiệt huyết, cảm giác đó không biết nói thế nào, giống như cá gặp nước vậy." Chu Tiểu Di nghe cậu bé nói câu này, cũng chỉ gật đầu, không nói gì thêm!

Cô biết đối phương chắc không nói bừa.

Hẳn là thật, hơn nữa cô cũng có chút tò mò, rốt cuộc là chuyện gì, mới ảnh hưởng đến cậu bé khiến cậu có cảm giác như vậy.

Nhưng Chu Tiểu Di đã nhanh chóng đưa ra một nhận định!

Chắc chắn là khi những chuyện kinh khủng xảy ra, cậu bé mới trở nên sôi trào nhiệt huyết.

Nếu thật sự là như vậy, thì cũng có chút tò mò!

Rốt cuộc là năng lực gì!

Mới khiến một thiếu niên trở thành bộ dạng như bây giờ. "Vậy là từ nhỏ cậu đã không còn đi học nữa sao?

Thật là một đứa trẻ đáng thương." "Nhưng sau này chỉ cần cậu ở bên cạnh chúng tôi, có lẽ sẽ không còn đáng thương như vậy nữa, cho nên sau này, cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh chúng tôi nhé." "Với thiên phú như của cậu, chúng tôi bên này thật sự rất hoan nghênh cậu đến." .....

Chương 1260

Thiên Ân có chút ngạc nhiên nhìn Chu Tiểu Di, không biết câu nói này của cô là thật hay giả, dù sao cậu cũng đã coi là thật.

Cậu bên này quả thực cũng không tìm được nơi nào khác để đi, nếu thật sự có thể ở bên cạnh họ, thì có gì là không được chứ?

Cho nên cậu nghiêm túc gật đầu.

Chu Tiểu Di thấy cậu gật đầu, cuối cùng cũng hài lòng, sau đó lại tiếp tục hỏi cậu câu hỏi tiếp theo. "Vậy cậu phát hiện ra mình có năng lực đặc biệt này từ khi nào?

Năng lực đặc biệt như vậy không phải người bình thường có thể phát hiện ra đâu." "Không ngờ cậu cũng khá thông minh, lại nhanh chóng phát hiện ra mình có năng lực đặc biệt như vậy." "Hơn nữa xem bộ dạng của cậu, hình như cũng biết cách tận dụng rất tốt, cứ tiếp tục duy trì, sau này ở bên cạnh chúng tôi không cần phải che giấu, cũng không cần phải cảm thấy mình là một con quái vật." Chu Tiểu Di nói xong, Thiên Ân lại gật đầu, xem ra cô lại đoán đúng rồi.

Những người kia luôn coi cậu là một con quái vật, sau đó chưa bao giờ đối xử thật lòng với cậu!

Như vậy, Chu Tiểu Di bên này đã biết phải làm gì rồi.

Cô trực tiếp an ủi Thiên Ân, sau này không cần để ý đến những lời đó nữa!

Bọn họ bên này hoàn toàn sẽ không coi cậu như một con quái vật.

Ngược lại còn cảm thấy cậu như vậy thật sự rất lợi hại.

Thiên Ân nghe những lời này!

Cả người cậu vui mừng khôn xiết!

Cậu không ngờ, Chu Tiểu Di và mọi người lại tốt đến vậy. "Được rồi, sau này cậu cứ đi theo chúng tôi, nếu có ai dám bất kính với cậu, thì chính là bất kính với tôi, tôi bên này sẽ không khách khí đâu." Chu Tiểu Di nói với cậu như đối với một đứa trẻ!

Người này ở trước mặt họ, vốn dĩ cũng chỉ đơn giản là một đứa trẻ.

Chu Tiểu Di cảm thấy đối phương khá đơn thuần!

Không có tâm tư gì khác!

Chu Tiểu Di còn lo lắng bộ dạng này của cậu, có thật là sẽ không bị bắt nạt không!

Chắc là trước đây đã bị bắt nạt không ít.

Chu Tiểu Di và mọi người đã nghỉ ngơi gần xong, họ lại lên đường!

Họ nhìn hành lang dài dằng dặc này, tạm thời không có nguy hiểm gì.

Họ tiếp tục đi về phía trước, nhưng họ cũng không chắc, nơi này thật sự không có nguy hiểm!

Cho nên vẫn phải cẩn thận một chút. "Lát nữa, có khả năng người phụ nữ đã trốn thoát kia sẽ xuất hiện trở lại, nên mọi người chú ý một chút." "Đừng để đến lúc gặp người phụ nữ đó, lại không biết phải làm sao, hơn nữa mọi người yên tâm đi, người phụ nữ đó tạm thời sẽ không làm gì chúng ta đâu." Chu Tiểu Di cũng cảm thấy có chút kỳ quái, người phụ nữ đó theo lý mà nói, đáng lẽ phải luôn ở bên cạnh họ mới đúng.

Nhưng đã lâu như vậy rồi, đều không cảm nhận được sự tồn tại

của người phụ nữ đó, Chu Tiểu Di cũng thấy có chút kỳ lạ.

Sau khi suy nghĩ một chút, cô cảm thấy người phụ nữ đó, có lẽ là có chuyện khác phải đi xử lý rồi!

Chu Tiểu Di bên này cũng không chắc, chuyện cô ta cần xử lý là gì.

Hơn nữa Chu Tiểu Di cũng có một loại dự cảm, đó là người phụ nữ đó đang đợi cô ở một nơi rất quan trọng!

Còn về nơi đó là đâu, có lẽ chính là những nơi phía trước mà họ sắp đi tới.

Chương 1261

"Hắc ca, anh có cảm thấy nơi này hình như không có chút gió nào không, nếu đây thật sự là một không gian trên đất liền bình thường." "Tôi thấy hoàn toàn không cần thiết phải biến thành bộ dạng như bây giờ, cho nên tôi mới nói có khả năng nơi này." "Thật sự không có chút gió nào, chúng ta phải chú ý một chút." .....

Chu Tiểu Di vừa nói xong, Hắc ca bên kia cũng cảm nhận thử!

Anh cảm thấy Chu Tiểu Di nói đúng, nơi này quả thực có chút kỳ quái, một chút gió cũng không có.

Những nơi như vậy, thường sẽ xảy ra những chuyện kỳ lạ, cho nên họ vẫn phải chú ý.

Khi Chu Tiểu Di nói câu này, không chỉ có một mình Hắc ca nghe thấy, những người khác tự nhiên cũng nghe thấy!

Họ đều kinh hãi nhìn mọi thứ trước mắt, không thể nào?

Chẳng lẽ nơi này, thật sự có thứ gì đó, hơn nữa còn nói là không thông gió.

Rồi đúng lúc này, họ nhìn thấy phía trước có mấy bức tượng người giống như được làm bằng sáp.

Bây giờ ở nơi này, mỗi lần nhìn thấy những thứ này, họ đều cảm thấy không đơn giản, đều khiến người ta sởn gai ốc. "Sao lại gặp phải thứ này nữa, tôi dám chắc những thứ này, lát nữa có khả năng cũng sẽ xảy ra nguy hiểm gì đó." "Cho nên mọi người cố gắng đi vòng qua, và tuyệt đối đừng chạm vào nó." Hạ Xuân Thiên cũng không ngờ, lại gặp phải loại tượng người này!

Anh ta bây giờ đã hiểu ra, những nơi này hễ có thứ gì trông giống

người.

Chúng cuối cùng đều sẽ tỉnh lại, tấn công họ, cho nên Hạ Xuân Thiên liền nhắc nhở những người khác chú ý một chút.

Thực ra sau một thời gian rèn luyện!

Không cần anh ta nhắc nhở, mọi người cũng biết bây giờ rốt cuộc là chuyện gì!

Tất cả mọi người đều cố gắng tránh tiếp xúc với những bức tượng sáp này.

Ngay cả Chu Tiểu Di và Thiên Ân đi ở phía trước, cũng rất cẩn thận, cố gắng tránh tiếp xúc với những thứ này.

Cô không dám đảm bảo những thứ này, thật sự sẽ không có chuyện gì!

Cứ như vậy, họ từ từ rời khỏi nơi này.

Nhưng họ phát hiện hành lang này rất dài, họ đã đi lâu như vậy rồi mà vẫn chưa hoàn toàn đi hết, càng quỷ dị hơn là, họ còn phát hiện, những bức tượng sáp này có ở khắp nơi, cũng có nghĩa là chặng đường tiếp theo của họ có lẽ đều phải cẩn thận.

Vừa nghĩ đến đây, mọi người liền không còn bình tĩnh được nữa.

Cứ như vậy, họ lại tiếp tục đi về phía trước, một lúc sau cuối cùng cũng nhìn thấy điểm cuối.

Điểm cuối là một cánh cửa trông như được làm bằng ngọc. "Mọi người mau lại đây xem, nơi này lại được làm bằng ngọc, thật không ngờ lại xa xỉ như vậy, nếu không có gì sai sót." "Mở cánh cửa này ra, bên trong chắc chắn là một nơi rất quan trọng, cho nên lát nữa mọi người tuyệt đối phải cẩn thận một chút." Hắc ca rất tốt bụng nhắc nhở họ, nơi này có thể không đơn giản, nên bảo họ chú ý một chút.

Nghe Hắc ca nhắc nhở xong, tất cả mọi người đều dừng bước, sau đó họ nhìn thoáng qua nơi phía trước, quả thực vừa nhìn đã thấy không đơn giản.

Họ đi theo Chu Tiểu Di qua đó, sau khi kiểm tra một lượt, tạm thời không phát hiện ra điều gì quá kỳ quái.

Những người khác đều không dám động vào, họ đều nhìn về phía Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di thấy họ nhát gan như vậy, liền biết họ không dám động.

Nếu đã như vậy!

Vậy thì vẫn phải do mình ra tay!

Chu Tiểu Di trực tiếp cùng Thiên Ân đến trước cánh cửa đó.

Chương 1262

Những người khác đều rất ăn ý, trực tiếp nhường đường.

Sau đó Chu Tiểu Di nghiên cứu một chút về cánh cửa này, trông nó quả thực rất kỳ lạ, giống như được làm từ ngọc chi, ngọc chi ở thời đó rất quý giá!

Không ngờ lại có thể dùng để làm một cánh cửa lớn như vậy.....

Hơn nữa, Chu Tiểu Di cảm thấy bên trong chắc chắn là một nơi rất quan trọng!

Nếu không, người thường sẽ không dùng ngọc chi để làm cánh cửa này. "Cửa này chắc hẳn được làm bằng ngọc chi.

Nếu vậy, nó chứng tỏ thứ này rất quý giá, và những thứ bên trong cũng quý giá không kém." "Vậy nên lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì, tôi cũng không biết.

Khi tôi đi mở cửa, mọi người cố gắng lùi về phía sau, tránh xảy ra tai nạn bất ngờ." Thực ra, họ đã sớm biết chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra, nên không cần Chu Tiểu Di nhắc nhở, họ cũng đã tự giác lùi lại.

Thấy họ đã lùi ra xa, Chu Tiểu Di cảm thấy lời nhắc của mình hoàn toàn thừa thãi.

Bởi vì những người này đã nắm được quy tắc sinh tồn, họ sẽ không dại dột đứng yên tại chỗ.

Khi thấy những người khác đã lùi đến phạm vi an toàn, cô liếc nhìn Thiên Ân, ý bảo cậu cũng đến nơi an toàn.

Tuy nhiên, Thiên Ân lại lắc đầu.

Chu Tiểu Di thấy dáng vẻ cố chấp của cậu, chỉ đành bất lực thở

dài.

Cô phát hiện mình bây giờ đã hoàn toàn trở thành chỗ dựa của Thiên Ân, cậu bé này đã trở thành cái đuôi của cô.

Nếu đã vậy, thì cứ cùng nhau đẩy cửa thôi!

Thế là Chu Tiểu Di nhẹ nhàng đẩy cánh cửa lớn bằng ngọc chi ra.

Khi cửa mở, cô phát hiện mọi thứ ở đây đều được làm bằng ngọc chi, đẹp đến nao lòng.

Sao trước đây mình không thấy những thứ làm bằng ngọc chi lại đẹp đến thế nhỉ?

Những người khác thấy không có nguy hiểm gì cũng nhanh chóng đi vào.

Sau khi vào trong, họ phát hiện nơi này toàn bộ đều được tạc từ ngọc chi.

Điều này thật không thể tin nổi!

Ngọc chi ở thời đại đó cũng được xem là quý hiếm, vậy mà có thể dùng nhiều đến vậy để tạo ra một gian nội thất khổng lồ thế này, đối với người thường thì không thể nào chịu nổi.

Nhưng rồi họ nghĩ lại, có lẽ chủ nhân nơi này là một vương hầu thời cổ đại, họ liền hiểu ra.

Hơn nữa, biết đâu ngày xưa ngọc chi cũng không quý giá đến thế. "Tốt nhất là nghe lời một chút, những thứ không nên động vào thì tuyệt đối đừng động, kẻo lát nữa lại có quái vật ngọc chi nào đó chui ra cũng không chừng." "Hơn nữa mọi người mau nhìn xem, trong khối ngọc còn có những con thiêu thân nhỏ li ti.

Nếu tôi không đoán sai..." "Có thể là giống như nguyên lý của hổ phách, chúng bị nhỏ vào rồi biến thành hình dạng bây giờ.

Đương nhiên, cũng có thể là do nguyên nhân khác." Chu Tiểu Di phát hiện trong ngọc có chứa một vài con côn trùng nhỏ.

Cô có cảm giác rằng những con côn trùng này biết đâu cũng có thể sống lại!

Dù sao trên đường đi, họ đã gặp quá nhiều thứ hồi sinh rồi.

Vì vậy vẫn nên cẩn thận một chút!

Chương 1263

Chu Tiểu Di liền nhắc nhở những người khác, thứ gì không nên động thì đừng động!

Sau mấy lần giáo huấn trước đó, họ cũng đã học được cách khôn ngoan hơn.

Hơn nữa, họ biết Chu Tiểu Di tuyệt đối không phải nói suông để hù dọa, biết đâu là thật, nên họ dứt khoát im lặng đi theo cô.

Chu Tiểu Di động vào thứ gì thì họ mới dám động, còn nếu cô không động, họ tự nhiên cũng không dám có bất kỳ hành động nào...

Chu Tiểu Di nhận thấy sau mấy lần dạy dỗ, những người này đã trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều, như vậy là tốt nhất, đỡ phải gây thêm một đống phiền phức.

Cứ thế, Chu Tiểu Di cẩn thận xem xét những thứ này một lượt, phát hiện dường như cũng không có gì kỳ lạ, cô liền không nói thêm gì.

Nhưng cô cũng không hoàn toàn yên tâm.

Cô liếc nhìn cảm xúc của Thiên Ân, thấy cậu vẫn ổn định, không có vẻ gì bất thường, liền nhanh chóng đoán ra nơi này có lẽ không có người phụ nữ kia.

Cô không hiểu tại sao, Thiên Ân dường như chỉ có cảm ứng mạnh mẽ với người phụ nữ đó.

Đương nhiên, những thứ khác cũng có, nhưng từ biểu hiện của Thiên Ân, cảm giác không mãnh liệt bằng.

Vì vậy, Chu Tiểu Di phỏng đoán, có lẽ là do người phụ nữ kia nguy hiểm hơn, nên cô mới cảnh giác như vậy.

Cô thấy những người khác vẫn còn thờ ơ với chuyện này, chỉ có thể thầm nghĩ nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì họ cũng tự hại chết mình.

Chu Tiểu Di bây giờ thật sự muốn bỏ mặc họ, dẫn theo Vương Khải Toàn, Diệp Phàm, Hắc ca và cả Thiên Ân cùng chạy trốn, còn đám người của Tôn lão bản thì cứ để họ tự sinh tự diệt ở đây.

Chẳng phải họ giỏi lắm sao?

Cứ để họ tự tung tự tác, biết đâu lại tìm được bảo vật họ muốn!

Dù sao họ đến đây chẳng phải là để tìm thuốc trường sinh bất lão hay sao?

Nhưng Chu Tiểu Di liếc nhìn đám người Tôn lão bản.

Tên Tôn lão bản này rất đáng ghét, nhưng bên cạnh hắn còn có bao nhiêu người.

Chu Tiểu Di cũng không nỡ lòng để tất cả bọn họ chết ở đây, chỉ có thể thở dài.

Dù cảm thấy rất khó chịu, cô cũng chỉ đành để họ tạm thời đi theo, rời khỏi nơi nguy hiểm nhất này rồi tính sau.

Đợi khi ra ngoài, nhất định sẽ bỏ rơi bọn họ. "Cô vừa nghĩ gì thế?

Chẳng lẽ lại đang nghĩ cách bỏ rơi chúng tôi sao?" "Tôi khuyên cô tốt nhất đừng có suy nghĩ như vậy.

Cô biết đấy, chúng ta đã có thỏa thuận rồi, tuy không có giấy trắng mực đen ghi lại." "Nhưng tôi tin cô là người giữ chữ tín, biết rõ sự nghiêm trọng của chuyện này." "Nếu cô cứ thế bỏ chúng tôi ở đây mà đi, sau này cô còn lăn lộn trên thế giới này thế nào nữa?" "Hơn nữa, nếu để người khác biết hậu duệ của Mạc Kim Giáo Úy lại không giữ lời hứa, trong giới cũng sẽ không còn ai coi trọng các người nữa đâu?"

Chu Tiểu Di không ngờ Tôn Hưng lại nhạy bén đến vậy, thế mà đã đoán được suy nghĩ trong lòng cô.

Chu Tiểu Di lười để ý đến hắn, chỉ liếc hắn một cái lạnh lùng rồi không nói thêm gì nữa.

Tôn Hưng cũng biết điều mà im miệng.

Hắn đã nhận ra một cách sắc bén rằng vừa rồi Chu Tiểu Di đúng là muốn bỏ rơi họ.

Nhưng sau khi thấy thái độ của cô, hắn lại chắc chắn rằng Chu Tiểu Di tạm thời sẽ không làm vậy, nên cũng yên tâm phần nào.

Tuy nhiên, hắn vẫn ra hiệu cho đám vệ sĩ mà hắn thuê, họ lập tức hiểu ý của Tôn lão bản.

Chẳng qua là bảo họ canh chừng Chu Tiểu Di chặt hơn một chút.

Chương 1264

Đám vệ sĩ này tự nhiên cũng biết không thể để nhóm Chu Tiểu Di tự ý rời đi, nếu không, cả đám bọn họ thật sự sẽ phải bỏ mạng ở nơi này.

Chu Tiểu Di là lối thoát duy nhất của họ... "Tôi khuyên cô đừng có những suy nghĩ không nên có nữa.

Cô là người thông minh, chắc cô cũng biết chúng ta đã ở nơi này rồi." "Cùng lắm thì cá chết lưới rách, cho nên lát nữa cô đừng nghĩ đến những thứ không nên nghĩ nữa." Trong lúc Chu Tiểu Di và Thiên Ân đang suy nghĩ xem tiếp theo phải làm thế nào, hay làm sao để thoát khỏi cung điện bằng ngọc chi này, A Nguyệt bên kia đã không thể chờ đợi được nữa, trực tiếp đến bên cạnh Chu Tiểu Di cảnh cáo cô.

Chu Tiểu Di nhìn cô ta với vẻ mặt phức tạp.

Cô luôn cảm thấy A Nguyệt đến nơi này chắc chắn cũng có mục đích!

Nhưng mục đích của cô ta là gì, hiện tại Chu Tiểu Di tạm thời vẫn chưa rõ. "Nói đi, cô theo Tôn lão bản đến đây, chắc cũng là tự nguyện, hơn nữa cô hoàn toàn khác với những người khác." "Cô có vẻ nghe lời Tôn lão bản, nhưng phần lớn thời gian, cô lại nghe theo chính mình, nên tôi phải nghi ngờ." "Thực ra cô cũng muốn tự mình đến nơi này, cô cũng đến đây để tìm thứ gì đó, đúng không?" Chu Tiểu Di thông minh đến mức nào chứ, suốt chặng đường, cô đều quan sát phản ứng của đám người này.

Cô phát hiện phần lớn những người khác thật sự theo Tôn Hưng đến đây chỉ vì tiền tài, hoặc đơn giản là vì tiền mới cùng Tôn Hưng đến nơi này.

Nhưng A Nguyệt này dường như có chút khác biệt.

Cô ta có phần giống Hắc ca!

Điều này khiến Chu Tiểu Di không thể không suy nghĩ, hai người họ đến đây chắc hẳn đều có mục đích.

Nhưng Hắc ca bên kia không chịu nói nhiều, Chu Tiểu Di dứt khoát không hỏi nữa.

Dù sao đến lúc cần biết, đáp án tự khắc sẽ được tiết lộ.

Bây giờ A Nguyệt này cũng biểu hiện rất kỳ quặc!

Mặc dù ngay từ đầu, Chu Tiểu Di đã có chút nghi ngờ, nhưng cô chưa bao giờ hỏi.

Nếu A Nguyệt đã đến đây cảnh cáo cô, vậy thì Chu Tiểu Di cứ nói thẳng ra mọi chuyện.

A Nguyệt nghe thấy lời này của Chu Tiểu Di, quả nhiên sắc mặt phức tạp liếc nhìn cô một cái.

Chu Tiểu Di bây giờ càng thêm chắc chắn về suy nghĩ trong lòng mình.

Xem ra cô đoán không sai, A Nguyệt cũng giống như Hắc ca, đến đây đều có mục đích. "Cô không cảm thấy mình biết quá nhiều rồi sao?

Biết quá nhiều, đối với cô dường như cũng không có lợi ích gì." "Cho nên tôi khuyên cô, chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi nữa!" "Biết quá nhiều, đối với cô không có chút lợi ích nào, đó là lời khuyên của tôi dành cho cô..." Chu Tiểu Di nghe những lời này, sắc mặt càng trở nên phức tạp.

Cô nhìn A Nguyệt, A Nguyệt cũng đang nhìn cô.

Ánh mắt của A Nguyệt vẫn sắc lẻm, giống như mắt diều hâu, có

thể nhìn thấu mọi thứ.

Nhưng Chu Tiểu Di hoàn toàn không sợ hãi.

Lời lẽ dọa nạt kiểu này, ai mà không biết nói chứ?

Cô biết A Nguyệt này chắc chắn cũng sẽ không làm ra chuyện gì điên rồ, nên cô cũng không nhịn được mà nhìn thẳng vào đối phương.

A Nguyệt cuối cùng bị ánh mắt của cô nhìn đến trong lòng cũng có chút nao núng, cuối cùng cô ta dứt khoát rời đi.

Chu Tiểu Di thấy cô ta rời đi, liền quay đầu hỏi Thiên Ân.

Ban đầu, A Nguyệt này đã gia nhập đội của họ như thế nào?...

Chương 1265

"Tôi cũng không rõ lắm, lúc tôi đến thì cô ta đã ở trong đội rồi, nhưng từ trước đến nay, cô ta luôn rất kỳ lạ." "Luôn không muốn tiếp cận bất kỳ ai." "Hơn nữa có lúc, cô ta sẽ đột nhiên biến mất một cách kỳ lạ, trên đường đi cô ta đã biến mất hai lần." "Nhưng Tôn lão bản đều bảo mọi người không cần quan tâm, thậm chí ngày hôm sau, cô ta sẽ tự động xuất hiện trong tầm mắt của chúng tôi." "Nhưng từ khi ở cùng với mọi người, cô ta chưa từng biến mất lần nào nữa." Thật sao?

Lại có chuyện như vậy!

Chu Tiểu Di nghĩ lại, trong khoảng thời gian này, A Nguyệt đúng là chưa từng biến mất.

Chẳng lẽ trên người A Nguyệt này thật sự có bí mật gì không ai biết?

Cô có chút tò mò, hơn nữa cô là kiểu người càng bị giấu giếm thì lại càng muốn biết, nên cô quyết định đợi một lát nữa sẽ thăm dò xem rốt cuộc A Nguyệt này có tâm tư gì. "Ừm, cô ta vẫn còn bí mật mà chúng ta không biết, lát nữa tôi và sư phụ định sẽ thử thăm dò một chút." "Lát nữa cậu cũng giúp tôi một tay nhé, đương nhiên nếu cậu cảm thấy không muốn thăm dò cô ta thì cũng không cần giúp tôi." Thiên Ân nghe những lời này, liền gật đầu.

Sao cậu có thể không giúp cô được chứ?

Hai người họ bây giờ là bạn tốt.

Cho nên nhất định sẽ giúp cô!

Thấy vẻ thành khẩn của Thiên Ân, Chu Tiểu Di cảm thấy đứa trẻ

này thật ngốc nghếch đáng yêu.

Nhưng cũng phải thôi, nếu không ngốc thì sao có thể ngây thơ đến vậy.

Nhưng một người ngây thơ như thế này, sau này có khi bị người ta lừa bán mà còn không biết. "Thôi được rồi, hỏi cậu cũng bằng thừa, cậu vốn không biết gần đây đã xảy ra chuyện gì, nếu đã không biết." "Vậy tôi cũng không hỏi nữa.

Vậy cậu có thể kể cho tôi nghe, rất nhiều chuyện, những gì cậu thấy là như thế nào, có lẽ tôi có thể dựa vào đó để suy đoán." Thiên Ân nghe cô nói vậy, liền kể lại toàn bộ mọi chuyện trên đường đi.

Chu Tiểu Di nghe xong cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Cô cảm thấy những gì Thiên Ân nói đều là sự thật.

Nhưng cô cũng có chút nghi hoặc, làm sao Thiên Ân có thể nhớ được nhiều như vậy.

Cô bây giờ đã chắc chắn, Thiên Ân chính là một thiên tài, hơn nữa còn là một thiên tài hiếm có. "Một thiên tài nhí như cậu, bố mẹ cậu lại nỡ lòng cho đi, thật đáng tiếc.

Có lẽ họ sẽ không bao giờ biết được." "Cả đời này họ đã mất đi thứ gì.

Nhưng cậu yên tâm đi, sau này cứ đi theo tôi, có tôi một miếng ăn, thì tuyệt đối sẽ không để cậu phải đói." Nghe cô nói vậy, Thiên Ân quả thực có chút cảm động.

Cậu chưa bao giờ nghĩ tới lại có chuyện như vậy.

Đối với cậu mà nói, đây là một niềm vui bất ngờ, không ngờ đến nơi này tranh đấu, lại có được niềm vui nhỏ bé này.

Vì vậy cậu có chút phấn khích. "Đây là chị nói đó nhé, sau này

không được chê tôi phiền phức đâu.

Đến lúc đó nếu chị chê tôi phiền phức." "Tôi cũng tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn rời đi đâu.

Chị biết đấy, tôi thực ra là một người rất cố chấp, bình thường có thể tôi sẽ bỏ qua một số chuyện." "Nhưng có lúc, tôi lại không bỏ qua những chuyện đó.

Tóm lại tính tôi là vậy, tôi không quan tâm chị nghĩ thế nào, tôi đã quyết theo chị rồi." Chu Tiểu Di thấy cậu hiếm khi nói nhiều như vậy, cũng gật đầu, tỏ ý khẳng định là như thế....

Cứ như vậy, bọn họ bên kia đã không còn chút nghi ngờ nào nữa.

Hơn nữa cô có thể chắc chắn rằng đối phương không chỉ nói đùa.

Chương 1266

Cậu ấy thực sự muốn đối mặt với chuyện này.

Sau đó, nhóm Chu Tiểu Di quan sát xung quanh, rất nhanh đã phát hiện ra điều không ổn.

Về việc không ổn ở đâu, nhất thời không nói ra được, nhưng cô có thể cảm nhận được nơi này chắc chắn có điều kỳ quái. "Đại ca, chị có nghe thấy tiếng gì đó vỡ vụn không?

Em cảm giác như có thứ gì đó..." Thiên Ân vốn đã rất nhạy cảm, nếu cậu đã nói có thứ gì đó thì chắc chắn là có.

Cậu không biết đó là gì, nhưng cậu dám chắc nó không hề đơn giản.

Vì vậy, cậu cũng bắt đầu lo lắng.

Cô cẩn thận xem xét một lúc, quả thật phát hiện ra chỗ không ổn.

Dường như có thứ gì đó đang từ từ rơi xuống. "Mọi người mau nhìn, những ngọc chi này hình như đã bắt đầu tan chảy từ từ rồi.

Vừa rồi bức tường này không phải thế này." "Nhưng bây giờ nó đã biến thành bộ dạng này." Có người bắt đầu hoảng sợ, họ không chắc chuyện gì đang xảy ra.

Nếu vừa rồi họ không nhìn lầm, thì hoàn toàn không có phản ứng như vậy.

Nhưng bây giờ lại thấy cảnh tượng quái quỷ này, khiến họ lo lắng.

Chu Tiểu Di nhìn theo ánh mắt của họ.

Quả nhiên phát hiện bức tường mà họ nói đã trở nên mờ ảo.

Chu Tiểu Di giờ cũng chắc chắn, nơi này e rằng không đơn giản.

Cô cũng bắt đầu hoảng hốt, vội bảo Thiên Ân trốn ra sau lưng mình.

Cô muốn xem xem rốt cuộc thứ này là gì. "Không ổn rồi, ngọc chi này có thể đã cảm nhận được thân nhiệt của con người, chúng bắt đầu tan chảy.

Nói cách khác, con người vừa bước vào đây là chúng sẽ tan chảy." "Sau khi tan chảy, nó sẽ đông cứng chúng ta lại đây, giống như hổ phách vậy.

Chẳng trách những con muỗi này đều ở đây." "Thì ra là sau khi tan chảy đã biến thành bộ dạng này, bây giờ tôi cuối cùng cũng biết chuyện gì đang xảy ra rồi." "Mọi người mau tìm lối ra, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không, thật sự sẽ phải ở lại đây cả đời." Hắc ca cũng coi như là người có kiến thức rộng rãi, anh ta đã nhanh chóng phân biệt được chuyện gì đang xảy ra.

Nếu anh ta không đoán sai, lúc này nếu họ tiếp tục ở lại đây, biết đâu lát nữa họ sẽ bị giam cầm tại đây, cả đời đừng mong rời khỏi.

Những người khác cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Chu Tiểu Di cũng nhanh chóng kéo Thiên Ân đi tìm cửa.

Lúc này, Thiên Ân cũng phát huy tác dụng.

Cậu cẩn thận quan sát xung quanh, rồi kéo Chu Tiểu Di đến một bức tường trông khá sạch sẽ.

Chu Tiểu Di không chắc nơi này có gì, nhưng cô biết nếu Thiên Ân đã dẫn cô đến đây, thì chắc chắn không đơn giản, cũng giống như vừa rồi, nếu không có Thiên Ân, họ cũng không thể đến được đây, biết đâu giờ vẫn đang đối phó với đám quái vật đá kia. "Ý cậu là, chúng ta muốn rời đi thì phải đi qua đây sao?

Tức là nơi này có một cánh cửa, nhưng làm sao để mở nó ra?"...

Chu Tiểu Di cảm thấy kỳ lạ.

Chương 1267

Cô đang định hỏi đối phương làm thế nào để mở cửa thì đã thấy Thiên Ân đưa tay ra chạm vào.

Và một cảnh tượng kỳ lạ đã xảy ra, sau khi tay Thiên Ân chạm vào, cánh cửa thật sự đã mở ra.

Chu Tiểu Di có chút không thể tin nổi.

Bây giờ cô cũng không kịp hỏi Thiên Ân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô cũng không muốn truy cứu nữa.

Cô chỉ muốn nhanh chóng dẫn đám người này rời khỏi đây, nếu không, không biết lát nữa sẽ còn nguy hiểm gì xảy ra.

Dưới sự dẫn dắt của Thiên Ân, họ nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nếu không đi, có lẽ họ thật sự sẽ bị tan chảy ở đây, rồi biến thành những con muỗi nhỏ kia.

Vì vậy, lúc này họ đều cố gắng giữ im lặng, biết rằng phải rời đi càng sớm càng tốt.

Coi như may mắn thoát được một kiếp.

Họ cũng không kịp nhìn rõ nơi mình đang ở là đâu. "Vừa rồi không biết sao nữa, tôi cảm giác lúc chúng ta chạy tới đây hình như đã gặp phải chuyện gì đó khá kỳ lạ, nhưng tôi nghĩ chắc là mình nghĩ nhiều rồi." "Có thể rời khỏi nơi đó đã là tốt lắm rồi.

Tôi lại thấy có chút kỳ lạ, tại sao có những nơi được xây dựng xa hoa như vậy." "Nhưng có những nơi lại tẻ nhạt đến thế.

Mọi người xem nơi chúng ta vừa ở, xa hoa biết bao." "Chỉ cần gõ bừa một góc là có thể phát tài.

Nhưng mọi người nhìn nơi này xem, không có chút mỹ cảm nào, tối om một mảng." Hạ Xuân chạy đến thở hổn hển, nhưng cũng đã đến nơi.

Những người khác tự nhiên cũng biết, anh ta có lẽ muốn làm dịu bầu không khí, nên cũng không nói gì thêm.

Hơn nữa, họ cũng nhìn theo hướng anh ta chỉ, quả thật có chút kỳ lạ.

Nơi này tối om, hoàn toàn không có gì gọi là đẹp mắt, thậm chí còn có cảm giác hơi rợn tóc gáy. "Sự thật chứng minh, nơi càng đẹp thì càng nguy hiểm, cũng giống như phụ nữ vậy, phụ nữ càng đẹp càng nguy hiểm, chắc là cùng một đạo lý." "Cho nên chúng ta đến một nơi trông không mấy đẹp mắt thế này, biết đâu lại có ích, biết đâu lát nữa." "Chúng ta có thể nghỉ ngơi ở đây một chút.

Mọi người đừng ảo tưởng nhiều nữa, từ lúc chúng ta vào đây." "Đã liên tiếp gặp phải bao nhiêu nguy hiểm, một món bảo vật cũng chưa thấy đâu.

À không, thấy được một món." "Đó là viên trân châu lớn, lấy xuống xong thì kích hoạt cơ quan luôn.

Bây giờ người phụ nữ kia trốn đi đâu chúng ta cũng không biết." "Cô ta đã trở thành một nhân vật nguy hiểm tiềm tàng đối với chúng ta, cho nên lát nữa nếu người phụ nữ đó thật sự xuất hiện, chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút." Chu Tiểu Di vẫn không quên nhắc nhở họ, đừng quá chủ quan!

Đến lúc đó nếu thật sự vì họ lơ là, để những thứ đó nhốt họ lại đây, vậy thì họ thật sự sẽ bị mắc kẹt ở đây cả đời. 【Vừa rồi xem mà tôi quên cả thở, không dám bình luận gì cả, chỉ sợ lát nữa chị Chu và mọi người gặp nguy hiểm.】 【Nói thật, căn phòng vừa rồi họ ở đúng là rất đẹp, nhưng giống như Chu tỷ nói, nơi càng đẹp thì càng nguy

hiểm.】【Đúng là không ngờ tới.】...【Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, ban đầu cứ tưởng nơi đó trông trong suốt lấp lánh, chắc sẽ không có nhiều nguy hiểm.】【Ai mà ngờ cuối cùng lại xảy ra chuyện này, suýt chút nữa là họ biến thành những con muỗi nhỏ bị nhốt ở giữa rồi.】【Đúng vậy, đúng vậy, tôi thấy từ lúc chị Chu họ vào nơi này, chưa lúc nào thuận lợi cả, mà đám người kia cũng phiền phức thật.】【Chị Chu đã dặn đi dặn lại họ là đừng động vào những thứ không nên động, thế mà họ có nghe đâu, suốt ngày cứ sờ mó lung tung.】【Sờ mó những thứ đó, nên cuối cùng mới khiến nhóm chị Chu gặp phải chuyện như vậy, đúng là xui xẻo.】【Đúng thế, nếu chỉ có mấy người nhóm chị Chu thôi thì không thể nào xảy ra nhiều nguy hiểm như vậy, nhưng vì sự tồn tại của đám người này.】【Nhóm chị Chu phải đối mặt với bao nhiêu nguy hiểm, chẳng trách vừa rồi chị Chu ở đó suy nghĩ làm sao để bỏ rơi đám người này.】【Tôi nói này, tôi cũng rất ủng hộ chị Chu bỏ rơi đám người này đi, cứ tiếp tục ở cùng họ, có lẽ thật sự sẽ đối mặt với nhiều nguy hiểm hơn.】Tôn Hưng và đám người của hắn thực ra cũng nhận ra được, vừa rồi Chu Tiểu Di thật sự muốn bỏ mặc họ.

Vì vậy Tôn Hưng đã cho nhiều người hơn để mắt đến nhóm Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di trước đó quả thực đã nghĩ đến việc bỏ họ lại đây rồi một mình chạy trốn.

Nhưng Chu Tiểu Di là một người lương thiện, cô cũng không nỡ lòng bỏ những người này ở đây, để họ kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không hay.

Đến lúc đó thì thật đáng thương.

Nếu có mệnh hệ gì thì không phải chuyện đùa.

Sau đó họ cũng không nói nhiều, trước tiên là quan sát nơi này.

Chương 1268

Tối om một mảng, họ bật đèn pin rồi mới tiến về phía trước.

Đi được một lúc, họ phát hiện dưới chân đã có nước.

Ký ức không tốt đẹp lại ùa về, không lẽ nào?

Chẳng lẽ thứ này lại muốn dâng lên nhấn chìm họ sao? "Yên tâm, chỉ là một ít nước đọng bình thường thôi, chắc sẽ không nhiều hơn đâu, nên không cần lo bị nhấn chìm.

Chúng ta mau rời khỏi đây thôi." Chu Tiểu Di liếc nhìn một cái rồi xác định lần này chỉ là nước đọng bình thường, sẽ không giống như nơi họ vừa đi qua, suýt chút nữa đã dìm họ xuống đáy biển.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục đi về phía trước.

Đang đi, một bóng trắng vụt qua.

Thiên Ân lập tức nắm chặt cánh tay Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di cảm thấy nếu cô không đoán sai, đó chính là người phụ nữ mặc giá y đã bỏ trốn.

Không ngờ cô ta thật sự đang ở phía trước chờ họ.

Nhưng cô ta vừa vụt qua, có lẽ sẽ không xuất hiện lại ngay, nên cô bảo Thiên Ân không cần quá sợ hãi. "Không sao đâu, cô ta chắc chỉ xuất hiện một chút để dọa cậu thôi.

Cô ta đã chạy đi rồi, sẽ không xuất hiện lại đâu, cậu yên tâm đi." Chu Tiểu Di vội vàng an ủi Thiên Ân.

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Thiên Ân cũng yên tâm hơn.

Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng của cậu, đại khái cũng đoán ra được, vừa rồi chắc chắn là người phụ nữ kia xuất hiện.

Cô cũng không hiểu tại sao Thiên Ân lại có cảm ứng mạnh mẽ với cô ta như vậy.

Cô thậm chí còn nghi ngờ có phải thật sự là vì đối phương rất lợi hại hay không.

Nhưng nghĩ lại, cô cảm thấy rất có thể là vì lý do này...

Đương nhiên, cũng có thể là vì những lý do khác mà nhất thời cô không giải thích được, mà nhìn bộ dạng của Thiên Ân, có lẽ cậu cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nếu đã vậy thì không cần phải làm khó Thiên Ân.

Dưới sự an ủi của cô, Thiên Ân cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại.

Bây giờ Chu Tiểu Di chỉ cần nhận thấy cảm xúc của cậu có chút không ổn là sẽ lập tức an ủi.

Thiên Ân thật sự là một đứa trẻ khá ngây thơ. "Thứ vừa vụt qua chắc không phải là thứ gì quan trọng đâu, không cần sợ.

Hơn nữa cho dù nó thật sự xuất hiện..." "Nó chắc cũng tạm thời không gây ra uy hiếp gì cho chúng ta.

Tôi có thể cảm nhận được, nó dường như chỉ đang theo dõi chúng ta trong bóng tối, khi phát hiện chúng ta thấy nó thì đã rời đi rồi." Hắc ca vừa rồi đã kiểm tra một lượt, sau đó phát hiện không có gì quá kỳ lạ, nên bảo mọi người đừng quá lo lắng.

Nghe Hắc ca nói vậy, tất cả mọi người mới thả lỏng.

Nói thật, ở nơi này họ thật sự phải đối mặt với quá nhiều nỗi sợ hãi vô hình, nên ít nhiều cũng có chút sợ hãi.

Nhưng nghe Hắc ca nói một câu, không hiểu sao trong lòng lại tự nhiên thả lỏng.

Chương 1269

Hắc ca và Chu Tiểu Di từ trước đến nay luôn là chỗ dựa vững chắc nhất của họ.

Chỉ cần hai người họ nói không có nguy hiểm gì, thì tạm thời sẽ không có nguy hiểm.

Chu Tiểu Di cũng liếc nhìn Hắc ca.

Vừa rồi cô cũng cảm nhận được, người phụ nữ kia thật sự chỉ xuất hiện thoáng qua, nên giống như Hắc ca nói, tạm thời chắc sẽ không có nguy hiểm gì.

Nhưng điều đó cũng không thể chắc chắn hoàn toàn, nên Chu Tiểu Di vẫn cẩn thận cảnh giác.

Họ tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, họ đã đến một nơi có tầm nhìn rộng mở, ở đây đặt rất nhiều quan tài.

Những chiếc quan tài này vừa nhìn đã biết được làm từ gỗ hồng mộc thượng hạng.

Họ biết rằng thời đó người ta rất coi trọng quan tài, vì lúc đó, người ta quan niệm "nhập thổ vi an".

Không giống như bây giờ, bây giờ gần như chỉ cần một mồi lửa là thiêu hết, cuối cùng chỉ còn lại một đống tro cốt, có thể sẽ được rải ra biển lớn, hoặc được cất giữ lại.

Vì vậy mọi người cũng không cảm thấy những thứ này có gì kỳ lạ. "Mọi người mau nhìn, những chiếc quan tài này trông không giống có người nằm bên trong, mà cảm giác như có thứ gì đó được đặt bên trong hơn." "Dù sao tôi cũng có cảm giác như vậy, hay là chúng ta mở

ra xem bên trong rốt cuộc có những thứ gì đi." "Hơn nữa, cho dù thật sự có người, chắc cũng không phải người gì đáng sợ, nên tôi thấy không cần phải sợ hãi." Một người trong nhóm đề nghị.

Chu Tiểu Di lạnh lùng liếc hắn một cái.

Hắn nhìn thấy ánh mắt của Chu Tiểu Di thì cũng có chút chột dạ.

Thực ra mọi người đều biết hắn có tâm tư gì, chẳng qua là muốn mở ra xem bên trong có bảo vật hay không.

Nếu có bảo vật thì có thể mang đi luôn.

Mọi người đều khinh bỉ hành vi đáng xấu hổ này của hắn, nhưng họ cũng không nói gì thêm, vì họ biết rất rõ, đã đến đây rồi thì nhất định phải mở những thứ này ra để xem bên trong rốt cuộc có gì!...

Cứ thế, họ nghiên cứu một hồi lâu nhưng đáng tiếc là chẳng tìm ra được đây rốt cuộc là thứ gì. "Đợi đã, mở quan tài cũng được, nhưng phải theo quy tắc của chúng ta.

Vương Khải Toàn, hai người các cậu đi chuẩn bị một chút đi." Chu Tiểu Di nói. "Lát nữa quan sát không có vấn đề gì thì hẵng mở, những người khác không được động đậy lung tung." "Nếu lúc đó có người hành động thiếu suy nghĩ, khiến cho mấy cái xác trong đó xảy ra thi biến rồi chạy ra ngoài hết, thì mọi chuyện sẽ không còn do chúng ta định đoạt nữa đâu." "Tôi không lừa các người đâu, suốt chặng đường này, các người thấy tôi đã lừa các người ở điểm nào chưa?" Họ nghe Chu Tiểu Di nói vậy thì đều im lặng.

Đúng như lời cô nói, trên đường đi, Chu Tiểu Di thật sự chưa từng lừa gạt họ, đa phần đều là chân thành đưa ra lời khuyên.

Chỉ là phần lớn thời gian, chính họ đã không nghe theo.

Nếu đã vậy, lần này họ nhất định phải nghe theo lời Chu Tiểu Di.

Cô tuân theo quy tắc của Mạc Kim Giáo Úy, thắp vài ngọn nến.

Rất nhanh, nến cháy ổn định không có gì bất thường, nhóm Chu Tiểu Di mới thả lỏng một chút.

Sau đó, Chu Tiểu Di bảo Vương Khải Toàn và những người khác chuẩn bị, lát nữa sẽ trực tiếp mở nắp quan tài.

Đương nhiên, trong lúc mở nắp cũng phải chú ý đến sự thay đổi của ngọn nến.

Quan sát một lúc không thấy có gì lạ, Chu Tiểu Di mới bắt đầu hành động. "Thật không ngờ, bên trong lại có mấy cái hộp nhỏ.

Chương 1270

Mọi người nghĩ trong hộp chứa thứ gì?" Khi nhóm Chu Tiểu Di mở chiếc quan tài đầu tiên, họ hoàn toàn không thể nhìn ra bên trong có gì.

Bởi vì sau khi mở ra, bên trong lại chứa đầy những chiếc hộp nhỏ lộn xộn, chất đống trong quan tài.

Mọi người bất giác đều đổ dồn ánh mắt về phía Tôn Hưng, vì trong mắt họ, chẳng phải trước đây Tôn Hưng đã từng đến nơi này sao?

Biết đâu ông ta sẽ biết gì đó.

Thế nhưng Tôn Hưng chỉ lắc đầu, ông ta hoàn toàn không biết đây là chuyện gì.

Tuy trước đây ông ta từng đến nơi này, nhưng mọi người cũng biết, ký ức của ông ta về nơi này thực sự không còn nhiều, phần lớn đều rất hỗn loạn.

Thấy ông ta lắc đầu, nhóm Chu Tiểu Di cũng không còn trông mong Tôn Hưng có thể cho họ lời khuyên nào.

Chu Tiểu Di chỉ có thể liếc nhìn ngọn nến, thấy vẫn không có gì thay đổi, cô đeo găng tay vào rồi mở một chiếc hộp.

Những người khác cũng muốn cùng cô mở hộp, nhưng Chu Tiểu Di đã ngăn họ lại.

Cô không muốn đến lúc đó thật sự xảy ra nguy hiểm gì, nên không yêu cầu mọi người cùng mình mạo hiểm.

Những người khác dù không cam tâm nhưng cũng biết Chu Tiểu Di không nói đùa, cô cũng hiểu rõ, biết đâu lát nữa sẽ có nguy hiểm ập

đến.

Họ đành bất đắc dĩ đứng một bên chờ đợi.

Một lúc sau, Chu Tiểu Di mở chiếc hộp ra.

Thế nhưng, đây lại là một chiếc hộp rỗng!

Bên trong không có bất cứ thứ gì!

Sự xuất hiện của chiếc hộp rỗng khiến tất cả mọi người đều rơi vào trầm tư.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, tại sao lại không có thứ họ muốn? ... "Mừng hụt rồi, sao lại là một cái hộp rỗng chứ, chẳng lẽ đã có người đến trước lấy đồ đi rồi sao?" "Ông chủ Tôn, có phải lần trước mấy người đến đã lấy đồ đi rồi không?" "Thôi bỏ đi, hỏi ông cũng như không, ông có biết gì đâu." "Nếu đã không biết thì chúng tôi cũng không hỏi nữa.

Vậy bây giờ chúng ta mở hộp tiếp theo đi.

Ở đây có nhiều hộp như vậy, không tin là không có lấy một cái." Đây quả thực là đang trêu ngươi họ, sao lại chẳng có thứ gì chứ!

Lại còn đặt nhiều chiếc hộp kỳ quái như vậy vào trong làm gì?

Dù có chút khó hiểu, họ vẫn cẩn thận kiểm tra từng chiếc hộp.

Vẫn không có gì cả!

Khi họ mở hết tất cả các hộp, họ phát hiện bên trong dường như không có bất cứ thứ gì.

Họ cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, tại sao tự nhiên lại không có gì cả.

Họ cảm thấy điều này không hợp lý chút nào!

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, hình như cũng khá hợp lý!

Dù sao ở nơi quái quỷ này, chuyện gì xảy ra cũng là bình thường.

Hơn nữa, họ nghĩ rằng có nhiều hộp như vậy, chẳng lẽ không có cái nào chứa thứ họ muốn sao?

Chương 1271

Những người này đã phát điên, trực tiếp mở tung tất cả các hộp. "Nhìn kìa, bộ dạng của họ bây giờ đúng là không thể điên cuồng hơn được nữa." "Cứ như là sắp ăn tươi nuốt sống mấy cái hộp đó vậy!" "Nhìn dáng vẻ của họ bây giờ, tôi lại nhớ đến lúc mình còn trẻ.

Khi đó tôi cũng giống hệt họ." Anh Hắc nhìn bộ dạng điên cuồng của những người này, cũng cảm thấy khá buồn cười.

Trước đây anh cũng từng như họ, một lòng một dạ muốn có được những món đồ quý giá.

Nhưng anh không biết rằng những thứ đó chỉ khiến anh dần trở nên điên cuồng, không còn là chính mình.

Vì vậy, anh cũng có thể hiểu tại sao những người này lại làm vậy.

Chỉ tiếc là, anh rất chắc chắn rằng họ sẽ không thể có được những thứ đó!

Sau khi quan sát kỹ, anh Hắc nhanh chóng xác định rằng nơi này có lẽ không có gì đặc biệt.

Một lúc sau, những người kia cũng chú ý đến thái độ của Chu Tiểu Di.

Họ cảm thấy bộ dạng của cô lúc này có chút kỳ lạ!

Bởi vì ngoài việc mở chiếc hộp đầu tiên, cô không hề mở thêm bất kỳ chiếc hộp nào khác!

Tất cả đều đã im lặng!

Chu Tiểu Di chỉ liếc mắt nhìn họ. "Sao thế?

Sao không mở nữa đi?

Vừa nãy nhìn bộ dạng của các người cứ tưởng các người định ăn hết mọi thứ cơ mà." "Sao các người không lật nắp quan tài lên xem?

Mở hết ra đi, biết đâu bên trong còn có thứ gì đó." Chu Tiểu Di nói những lời này thực chất là để mỉa mai họ, nhưng những người kia nghe xong lại cảm thấy có lý.

Hay là họ thử xem dưới đáy quan tài có thứ họ muốn không?

Thấy họ thật sự định làm theo, Chu Tiểu Di thực sự dở khóc dở cười, đám người này có ngốc không vậy? "Tôi chỉ nói vậy thôi, không nghe ra tôi đang châm chọc các người à?

Giờ các người lại thật sự định lật thứ này lên xem." "Tôi thật sự không biết phải nói gì nữa.

Mấy người luôn miệng nói không sợ trời không sợ đất." "Mà sao trông các người nhát gan thế!" "Chẳng phải họ cũng rất sợ bị thương sao?" "Bây giờ nghe cho rõ đây, không có sự cho phép của tôi, không được động vào bất cứ thứ gì nữa." …..

Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng của họ, rõ ràng là họ thật sự không biết nơi này nguy hiểm thế nào!

Chu Tiểu Di nghi ngờ lý do họ đến đây có phải chỉ đơn thuần vì bảo vật không?

Lẽ nào họ không sợ không có mạng để ra ngoài?

Nhìn thấy bộ dạng của họ, Chu Tiểu Di chỉ thấy đau đầu.

Cuối cùng cô cũng lười nói thêm.

Tôn Hưng đã không còn quan tâm đến chuyện này nữa.

Nhưng không biết vì sao, những người khác thấy Chu Tiểu Di cũng không định quản chuyện này nữa thì ngược lại trở nên sợ hãi.

Hơn nữa họ cảm thấy Chu Tiểu Di tuyệt đối không phải loại

người bỏ mặc người khác!

Chương 1272

Vì vậy, sau khi suy nghĩ, họ quyết định ngoan ngoãn nghe lời.

Tiếp theo, họ không có hành động nào quá đáng nữa, cũng không ai tiếp tục phá những chiếc hộp này!

Thấy những người đó cuối cùng cũng chịu yên phận, Chu Tiểu Di liền nhìn chằm chằm họ một lúc.

Sau khi xác định họ thật sự không gây chuyện gì nữa, trong lòng cô mới hơi thả lỏng.

Một lúc sau, Chu Tiểu Di lại mở một chiếc hộp khác!

Lần này trong hộp có đồ, là một vật trông giống như một sợi dây chuyền.

Nhưng nhìn kiểu dáng của sợi dây chuyền này, có vẻ như là đồ vật hiện đại!

Điều này khiến tất cả mọi người đều rơi vào trầm tư!

Sao lại thế này?

Tại sao ở đây lại có đồ vật hiện đại? "Chuyện gì thế này?

Sao ở đây lại có đồ hiện đại, làm sao có thể chứ?" "Thật quá kỳ quái, lẽ nào chúng ta đã bỏ lỡ thứ gì đó?" Mặc dù mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng họ cũng không nói thêm gì nhiều.

Vì họ rất chắc chắn, hẳn là có thứ gì đó đã bị họ bỏ qua lúc nãy.

Vì vậy lúc này, họ cũng muốn nhanh chóng kiểm tra xem rốt cuộc là chuyện gì!

Rồi ngay lúc đó, họ nhanh chóng phát hiện ra một chuyện không thể tin nổi!

Đó là họ lại thấy có thứ gì đó vụt qua. "Có thứ gì đó kỳ lạ vừa đi qua, chắc chắn đã có người đến nơi này rồi.

Chẳng lẽ các người không thấy nơi này trông như đã bị ai đó lục lọi một lượt rồi sao?" "Biết đâu những thứ này sở dĩ biến thành bộ dạng hiện tại, là vì chúng vốn đã ở đây từ lâu rồi." Chu Tiểu Di hoàn toàn không thấy kỳ lạ, vì đã có người đến nơi này rồi, nên cô cảm thấy việc tìm thấy đồ vật hiện đại cũng là chuyện rất bình thường. "Có gì lạ đâu, bà chủ Chu thấy bình thường thì chính là bình thường, hơn nữa trước đây ông chủ Tôn tuy chưa từng vào sâu." "Nhưng chẳng phải ông chủ Tôn đã từng đến nơi này sao?

Nên tôi thấy việc này cũng bình thường thôi." Sau khi Chu Tiểu Di mở liên tiếp mấy chiếc hộp mà không có gì, những người khác đều cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tại sao chỉ có chiếc hộp kia có một sợi dây chuyền hiện đại?

Chu Tiểu Di vẫn cầm sợi dây chuyền đó trong tay.

Họ cảm thấy tình hình có chút không bình thường, nhưng cũng không có gì bất ngờ xảy ra.

Rất nhanh, nhóm Chu Tiểu Di đã xem hết tất cả mọi thứ.

Sau khi không phát hiện thêm thứ gì khác, họ cũng nhanh chóng rời khỏi nơi này… Một lúc sau, nhóm Chu Tiểu Di lại đến một nơi khác!

Họ phát hiện nơi này ngoài một vài chuyện khá kỳ quái ra thì không có gì khác xảy ra.

Thế nhưng đúng lúc này, họ lại một lần nữa nhìn thấy một bóng người vụt qua.

Lần thứ hai rồi!

Lần này Thiên Ân càng trở nên sợ hãi hơn!

Điều này càng khẳng định, chắc chắn là người phụ nữ đó lại xuất hiện ở đây.

Chương 1273

"Người phụ nữ này, sao lại kỳ lạ như vậy, lần nào cũng xuất hiện ở nơi này một cách kỳ quái như thế?" Những người khác đương nhiên cũng nhìn thấy, vì vậy họ cảm thấy tình hình hiện tại cũng không chắc chắn.

Người phụ nữ vừa rồi, tại sao lại xuất hiện trước mặt họ một lần nữa!

Hơn nữa cô ấy bây giờ đã chắc chắn rồi.

Anh Hắc cũng có chút kinh ngạc!

Tại sao người phụ nữ đó lại ở nơi đó?

Nhưng vừa rồi cũng chỉ là thoáng qua!

Họ cảm thấy có chút kỳ lạ, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao lại vô cớ xảy ra chuyện bất ngờ như vậy!

Vì vậy tiếp theo họ vẫn phải xem xét cẩn thận xem ở đây đã xảy ra những chuyện kỳ lạ gì!

Nhưng rất nhanh, họ đã xác định nơi này tạm thời không có gì bất thường xảy ra. "Thật là kỳ quái, sao lại tự dưng xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa tôi dám cá là rất nhanh sẽ xảy ra chuyện gì đó bất ngờ." Bởi vì họ rất chắc chắn người phụ nữ đó cũng sẽ không chạy đi đâu được!

Hơn nữa cô ta cứ đi theo trước mặt họ suốt chặng đường.

Cô cảm thấy có chút kỳ lạ!

Tại sao người phụ nữ này lại vô cớ xuất hiện trước mặt họ?

Hơn nữa lại giống như đang dẫn đường cho họ vậy.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều trở nên hoảng sợ.

Nhưng nhóm Chu Tiểu Di lại tỏ ra hoàn toàn không sợ hãi!

Những người khác đều cảm thấy có chút kỳ lạ!

Tại sao Chu Tiểu Di lại không sợ như vậy chứ?

Thế là họ liền đi theo Chu Tiểu Di về phía trước.

Sau khi đi không biết bao lâu, Chu Tiểu Di cuối cùng cũng hiểu ra người phụ nữ này là thế nào. "Xem ra sở dĩ người phụ nữ đó cứ đi trước chúng ta, thực ra là đã sớm có dự cảm, hoặc nói cách khác, thực ra từ trước đến nay, cô ta đều đang dẫn đường cho chúng ta ở đây." Mọi người nhìn nhau.

Bây giờ họ cũng có cảm giác như vậy!

Từ tình hình hiện tại mà xem, người phụ nữ này dường như thật sự đến đây để dẫn đường cho họ.

Họ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ!

Không biết rốt cuộc là chuyện gì!

Thế nhưng sau khi quan sát, họ nhanh chóng phát hiện ra người phụ nữ này từ trước đến nay chưa từng ra tay với họ!

Điều này khiến họ cảm thấy có chút kỳ lạ. "Mọi người không cần quá lo lắng, thật ra không có chuyện gì xảy ra đâu, hơn nữa nếu cô ta không ra tay." "Chắc hẳn cô ta thật sự chỉ muốn đến đây để xem chúng ta thôi, xem có chuyện gì bất ngờ khác không." Chu Tiểu Di càng nghiêng về khả năng người phụ nữ này cố ý đến đây tìm họ!

Nên cô bây giờ lại cảm thấy khá kỳ lạ.

Chương 1274

"Thiên Ân, lát nữa bất kể xảy ra chuyện gì, em nhất định phải nhớ nói cho chị biết, hơn nữa chị cảm thấy nơi này." "Chắc sẽ không có quá nhiều rủi ro." "Hơn nữa em có phát hiện ra nơi này, thực ra không hề xảy ra nhiều chuyện kỳ quái như vậy không." "Nên chị dám chắc, lát nữa cô ta sẽ lại xuất hiện, nhưng em không cần phải sợ." …..

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Thiên Ân đã xác định được Chu Tiểu Di thật sự đang quan tâm mình.

Nơi này quả thực không có rủi ro gì lớn!

Những người khác cũng yên tâm hơn!

Thời gian tiếp theo, phải xem họ sẽ làm thế nào.

Họ định xem xét nơi này một chút!

Dường như ở đây không có thứ gì đáng chú ý nữa!

Họ dự định rời khỏi đây trước rồi tính sau.

Vì người kia lúc nào cũng đột ngột xuất hiện rồi lại biến mất một cách khó hiểu!

Chu Tiểu Di đã quen với việc này.

Họ thậm chí còn nghi ngờ người phụ nữ đó có thật sự chưa chết hay không, nếu thật sự chưa chết, thì thật là kỳ quái.

Tại sao lại không xuất hiện?

Nhưng mỗi lần xuất hiện xong, lại dùng ánh mắt đó nhìn họ.

Khiến họ không biết cô ta có ý gì. "Anh Hắc, anh có cảm thấy người phụ nữ đó giống như đang dẫn đường cho chúng ta không?

Vừa nãy em đã nghe anh nói rồi, nhưng anh có cảm thấy hướng đi của cô ta có chút kỳ lạ không." "Em thấy hướng đi mà cô ta chọn không hề đơn giản, biết đâu lát nữa sẽ gặp nguy hiểm." "Đương nhiên, lát nữa cũng có khả năng sẽ gặp được thứ chúng ta muốn!" "Cô ta có khả năng biết chúng ta đến đây vì thứ gì." "Vì vậy cô ta có thể sẽ dẫn chúng ta thẳng đến nơi đó, nhưng mọi người vẫn phải chú ý một chút." "Cậu nói đúng, biết đâu cô ta muốn nhân cơ hội này, lừa chúng ta đến một nơi nguy hiểm hơn." "Vì vậy tiếp theo mọi người tuyệt đối đừng động vào những thứ không nên động, câu này tôi đã nói rất nhiều lần rồi." "Nếu các người cứ tiếp tục như vậy, thì đừng trách chúng tôi, đương nhiên, chúng tôi cũng biết các người sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu." "Chúng ta nói trước nhé, cố gắng đừng manh động, tôi nói mấy lần rồi không muốn nói thêm nữa, các người tự xem mà làm." Anh Hắc cảm thấy suốt chặng đường này họ cũng đã rất tử tế!

Nhắc nhở họ rất nhiều lần!

Nhưng những người này căn bản là không chịu nghe.

Nếu đã vậy, họ cũng thật sự không còn cách nào khác!

Chỉ có thể trực tiếp yêu cầu họ đừng có suy nghĩ lung tung nữa.

Những người còn lại nghe câu này, thực ra cũng có chút xấu hổ!

Thú thật, trên đường đi họ đúng là không nghe lời họ mấy.

Động vào rất nhiều thứ không nên động!

Vì vậy lúc này, ít nhiều cũng có chút áy náy!

Nếu không có họ, e rằng bây giờ họ đã sớm mất mạng rồi!

Lần này ngay cả Tôn Hưng cũng lườm họ một cái!

Ý của ông ta rất rõ ràng.

Bảo họ đừng động vào những thứ không nên động!

Mọi người nhìn nhau!

Lúc này họ chỉ có thể hứa rằng, những thứ không được động đến, họ tuyệt đối sẽ không động.

Chương 1275

"Như vậy còn tạm được, đã nói rồi tuyệt đối đừng động vào.

Các người đừng nghĩ rằng chúng tôi không muốn động vào những thứ này là vì chuyện của chúng tôi." "Tôi hoàn toàn không phải như vậy, các người không biết những thứ này có thể thật sự lấy mạng các người bất cứ lúc nào đâu." "Nếu đến lúc đó, chúng tôi có thể cứu các người thì còn tốt." "Chỉ sợ chúng tôi không kịp cứu các người thôi." "Các người cũng thấy rồi đấy, có một số người đã biến mất rất nhanh rồi." …..

Vương Khải Toàn cũng ở một bên phụ họa!

Anh không phải đang nói những lời giật gân!

Những gì anh nói đều là sự thật.

Những người khác nghe Vương Khải Toàn nói vậy, cũng đồng ý gật đầu!

Họ tỏ ra đã biết phải làm gì!

Vì vậy, trong quá trình tiếp theo, những người này ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Họ không động vào bất cứ thứ gì nữa!

Điều này thật hiếm thấy!

Chu Tiểu Di thấy mọi người như vậy, cũng hài lòng gật đầu!

Nhưng cô vẫn tiếp tục dặn dò những người này!

Bảo họ tuyệt đối đừng động vào những thứ không nên động ở đây. "Như vậy mới đúng, suốt chặng đường này, tôi bảo các người đừng động vào những thứ đó, bây giờ cuối cùng các người cũng đã

nếm mùi rồi." "Chúng tôi tuyệt đối không phải đang nói những lời giật gân đâu, sao có thể lừa các người được chứ?

Thật sự có nguy hiểm, nên chúng tôi bất đắc dĩ mới không cho các người động vào những thứ đó." "Nếu lát nữa, thật sự có bảo vật tốt, chúng tôi cũng tuyệt đối không để các người không lấy đâu, yên tâm đi." Vương Khải Toàn thấy đám người này coi như là ngoan ngoãn, liền nói!

Họ cũng sợ mất mạng.

Họ biết nếu mình không nghe lời, biết đâu họ thật sự sẽ mất mạng.

Vì vậy bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể không động vào đồ đạc ở đây!

Mặc dù họ cũng rất muốn tiện tay cầm một món đồ mang về.

Nhưng họ biết điều đó không dễ dàng!

Vì vậy tiếp theo họ liền an phận đi theo bên cạnh Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di đi phía trước dắt tay Thiên Ân!

Họ cũng không biết tiếp theo sẽ đến nơi nào!

Nhưng Chu Tiểu Di có dự cảm không tốt.

Cô luôn cảm thấy nơi tiếp theo chắc chắn sẽ không đơn giản!

Nhất là sau khi người phụ nữ kia lại xuất hiện một cách khó hiểu.

Thật sự không thể hiểu nổi người phụ nữ đó muốn làm gì?

Chu Tiểu Di dắt tay Thiên Ân tiếp tục đi về phía trước.

Thiên Ân vô tình dùng sức nắm chặt tay, Chu Tiểu Di không chắc chắn quay đầu nhìn cô bé một cái, rồi nháy mắt với Thiên Ân.

Gương mặt Thiên Ân cũng trở nên rạng rỡ!

Chương 1276

Chu Tiểu Di càng chắc chắn nơi đó có vấn đề!

Lúc này, họ nhìn thấy một cánh cửa đá.

Trên cửa đá khắc một số bức bích họa sống động như thật!

Nhưng khi họ tiến lên xem, do thời gian đã quá lâu, nên căn bản không thể nhìn rõ.

Chu Tiểu Di không vội mở cửa!

Cô luôn cảm thấy nếu mở cửa, có khả năng sẽ mất mạng!

Vì vậy cô không mở.

Nhưng những người phía sau thấy cô như vậy, trong lòng liền đầy nghi hoặc.

Họ rất tò mò, tại sao Chu Tiểu Di không mở cửa?

Đương nhiên, họ tò mò nhưng cũng không dám nói gì!

Đúng lúc này, phía sau họ truyền đến tiếng động.

Nơi họ vừa đi qua lại sụp đổ!

Trong chốc lát, rất nhiều tảng đá lớn rơi xuống!

Họ cảm thấy có chút kỳ lạ, rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Họ bắt đầu trở nên sợ hãi, một lúc sau, họ nhanh chóng cảm nhận được nơi này quả thực có chút bất thường.

Hơn nữa họ liên tục lùi lại, nhưng bây giờ đã bị dồn đến trước cánh cửa đá này!

Chu Tiểu Di nhất thời không biết có nên mở cánh cửa này không.

Cô biết nếu mở cánh cửa này, có khả năng sẽ trực tiếp đưa họ vào địa ngục.

Nhưng nếu không mở, những lối đi phía trước họ giờ đã sụp đổ hết, cũng có thể sẽ trực tiếp đè chết họ ở đây… "Cô còn do dự cái gì ở đó, không thấy những tảng đá phía sau đều đã rơi xuống hết rồi sao?" "Cô mà không mở cánh cửa đó ra, chúng ta thật sự sẽ chết ở đây đấy." Trong đó có một người không chắc chắn tại sao Chu Tiểu Di cứ do dự không mở cửa, anh ta liền hét lớn.

Chu Tiểu Di đương nhiên cũng muốn mở cửa!

Cô suy nghĩ một chút!

Kệ đi, tiến thoái lưỡng nan!

Rõ ràng là có thứ gì đó đang ép họ phải vào cánh cửa này.

Cô cũng không biết bên trong cánh cửa này rốt cuộc có thứ gì!

Cô chỉ có thể cùng Thiên Ân bình tĩnh hợp sức, trực tiếp đẩy cánh cửa đá ra.

Sau khi đẩy cửa ra, quả nhiên bên trong không có gì cả!

Trống rỗng, tất cả mọi người đều chạy vào, tạm thời thoát được một kiếp.

Một người đàn ông trong số đó tức giận đi đến trước mặt nhóm Chu Tiểu Di!

Bộ dạng của anh ta, dường như muốn đánh Chu Tiểu Di.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm kịp thời chắn trước mặt Chu Tiểu Di, ngay cả Thiên Ân cũng chắn trước mặt cô.

Chương 1277

Trong chốc lát, không khí căng như dây đàn, mọi cơn tức giận đều đã lên đến đỉnh điểm. "Anh muốn làm gì?

Anh định đánh phụ nữ à, một thằng đàn ông to xác đánh phụ nữ thì ra thể thống gì." "Hơn nữa anh nghĩ Chu Tiểu Di thật sự là người anh có thể đánh được à, cô ấy còn lợi hại hơn anh nhiều." Vương Khải Toàn châm chọc nói!

Đối phương thực ra cũng là do quá tức giận.

Anh ta đương nhiên biết thân thủ của Chu Tiểu Di không đơn giản!

Anh ta chỉ muốn đến hỏi xem, vừa nãy cô có ý gì.

Có phải muốn tất cả bọn họ đều chết ở bên ngoài không?

Tại sao cô đứng gần cửa nhất, mà lại cứ chần chừ không mở cửa?

Chu Tiểu Di đại khái cũng có thể nhìn ra ý của anh ta!

Vì vậy cô bảo mọi người đều lui ra.

Để một mình cô đối mặt!

Sau khi đẩy Vương Khải Toàn và Diệp Phàm sang một bên, cô cũng trực tiếp đối mặt với ánh mắt của người đàn ông này. "Sở dĩ tôi không mở cánh cửa đó, là không muốn các người chết ở nơi đó, suy nghĩ của anh thật sự quá ngu ngốc." "Tôi không có suy nghĩ như vậy, sở dĩ tôi không mở cửa, là vì chúng ta có thể sẽ gặp phải, những nguy cơ còn nguy hiểm hơn cả vừa nãy." "Đương nhiên, cuối cùng, sở dĩ tôi mở cửa, là vì tôi biết, nếu tôi thật sự không mở cửa, chúng ta chắc chắn sẽ chết." "Có lẽ có thứ gì đó đã ép chúng ta đến nơi này, nếu anh không tin, chúng ta cứ chờ xem." Người đàn ông đó nghe Chu Tiểu Di

nói vậy, liền sững người một lúc!

Nhưng anh ta quả thực không tin Chu Tiểu Di lắm.

Anh ta cảm thấy Chu Tiểu Di đang lừa họ!

Nếu tiếp theo họ không gặp phải nguy hiểm gì ở nơi này!

Thì anh ta nhất định sẽ không bỏ qua.

Chu Tiểu Di cũng lười để ý đến anh ta!

Cô trực tiếp dắt Thiên Ân đến một nơi khác!

Dù sao không gian ở đây thật sự quá lớn.

Hơn nữa họ phát hiện trên đỉnh đầu treo một vật giống như quả địa cầu!

Nhưng họ nhanh chóng xác định, đây căn bản không phải là địa cầu, mà trông giống như một mô hình quỹ đạo các vì sao!

Chắc là trước đây dùng để bói toán!

Vì ở chính giữa, còn có một vật giống như một chiếc nhật quỹ bằng đồng… Họ không biết nó dùng để làm gì, khi đi qua xem xét, họ phát hiện trên đó có những vết loang lổ như rỉ sét.

Chu Tiểu Di trực tiếp đưa tay sờ một chút, rồi đưa lên mũi ngửi!

Cô nhanh chóng xác nhận, đây căn bản không phải là rỉ sét mà là vết máu.

Cô cảm thấy nơi này, chắc là dùng để tế tự!

Nhưng cô không biết tại sao những người đó lại dùng máu để tế tự!

Cũng không biết họ tế tự ở đây, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì. "Cái này hình như dùng để tế tự, thật không ngờ nơi này lại có hoạt động tế tự, nhưng cũng rất bình thường." "Trước đây họ thường tổ chức

đủ loại hoạt động kỳ quái ở những nơi này, nếu tôi không đoán sai." "Đây chắc là dùng người sống để tế tự, biết đâu vật ở trên đó cũng có tác dụng, cái này trông giống như một chiếc nhật quỹ bằng đồng." Anh Hắc vừa nãy cũng đã xem qua một lượt, anh ta chắc chắn đây chính là đồ dùng để tế tự!

Chương 1278

Nhưng tế tự thứ gì, thì không thể biết được.

Chỉ có Tiểu Ngô ở đó gật gật đầu!

Họ lại xem xét cẩn thận một lần nữa, nhưng không phát hiện ra thứ gì đặc biệt.

Ngoài những vết máu này ra, Chu Tiểu Di thậm chí còn trực tiếp đứng lên trên vật đó để xem xét.

Nhưng trước khi Chu Tiểu Di đứng lên, cô bảo Thiên Ân buông tay ra trước!

Thiên Ân còn không muốn, nhưng vẫn buông tay áo cô ra.

Sau khi Chu Tiểu Di đứng lên, không có chuyện gì xảy ra!

Thế nhưng ngay khi Chu Tiểu Di nghĩ rằng như vậy là an toàn, cô vừa định đi xuống thì đột nhiên chiếc nhật quỹ bằng đồng đó chuyển động một chút.

Chu Tiểu Di không cẩn thận suýt nữa thì ngã vào trong!

Và ngay giây tiếp theo, vật đó liền nứt ra một cái lỗ.

Rất nhanh!

Cô đã nhìn thấy rõ, đây quả thực là một thứ không hề tầm thường!

Cô suýt nữa thì bị thương nặng.

Chu Tiểu Di suýt chút nữa thì rơi xuống!

May mà anh Hắc và Vương Khải Toàn phản ứng nhanh, kịp thời kéo cô lại.

Lúc này Chu Tiểu Di cũng nhìn kỹ không gian bên dưới!

Trông có vẻ có đủ loại cơ quan.

Chu Tiểu Di chắc chắn nếu mình thật sự rơi xuống, chắc chắn sẽ bị những cơ quan đó nghiền thành thịt vụn.

Thật không ngờ, từ thời xưa, đã có những cơ quan độc ác như vậy!

Hơn nữa cô cảm thấy bọn họ vừa nãy có lẽ đã bị coi là vật tế phẩm!

Bây giờ cô đã hiểu ra.

Sau khi lên được, Chu Tiểu Di đã nói thật cho họ biết, cảnh tượng bên dưới rốt cuộc là như thế nào.

Những người còn lại nghe xong cũng có vẻ mặt phức tạp!

Không ngờ bên trong lại kinh khủng đến vậy!

Sau khi họ đại khái hiểu được sự việc, mới từ từ đi qua xem!

Họ chỉ đứng ở rìa xem một chút, chứ không bị cuốn vào.

Đại khái cũng đã nhìn thấy những thứ mà Chu Tiểu Di nói!

Thật sự rất kinh khủng!

Nhưng Chu Tiểu Di vừa nãy cũng đã xem xét nơi này.

Cô chắc chắn nơi này không có lối ra nào khác!

Chương 1279

Cô thậm chí còn nghi ngờ không lẽ phải đi xuống từ chiếc nhật quỹ bằng đồng này.

Đây chẳng phải là muốn mạng của họ sao?

Nếu đã vậy, chắc hẳn phải có cách khác!

Nhưng rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể đi xuống an toàn, đây cũng là một vấn đề rất quan trọng. "Cô cứ nhìn chằm chằm vào đó làm gì, không lẽ cô đang nghĩ chúng ta phải làm thế nào để đi xuống từ đây à, cô điên rồi." "Vừa nãy suýt chút nữa đã bị nghiền thành thịt vụn rồi." "Nơi này cô chắc chắn là người có thể đi xuống được à, cùng lắm thì quay lại đường cũ." …..

Vương Khải Toàn vừa rồi đã nhận ra Chu Tiểu Di đang suy nghĩ gì đó, bèn nói thẳng.

Chu Tiểu Di chỉ đành cười bất lực!

Đây không phải là điều cô muốn!

Là có kẻ đã ép bọn họ phải làm như vậy!

Bây giờ cô đã hiểu ra.

Tại sao bên ngoài thông đạo lại có nhiều đá vụn rơi xuống như thế!

Nếu cô đoán không lầm, rõ ràng là có kẻ muốn nhốt tất cả bọn họ ở đây.

Sau đó ép họ phải đi vào từ nơi này, cô cũng không chắc mục đích của đối phương là gì!

Chỉ cảm thấy dường như có một thế lực nào đó đang từng bước

dẫn dắt họ tiến về phía trước!

Suy nghĩ một lúc, Chu Tiểu Di trịnh trọng nói với mọi người. "Các bạn, tôi không nói đùa đâu, nghe tôi nói này, tất cả đều là sự thật, chúng ta phải đi xuống từ chỗ này, chắc là có thể xuống được." "Hơn nữa mọi người cũng thấy rồi đấy, xung quanh đều bị bịt kín cả, ngoài chỗ này ra thì không còn lối nào khác." "Nếu mọi người không tin lời tôi thì có thể thử xem." Những người khác nghe Chu Tiểu Di nói vậy cũng nghiêm túc kiểm tra lại!

Quả nhiên, đúng như lời cô nói!

Nơi này không còn lối thoát nào khác. 【Trời ơi, sao tôi cảm thấy hơi đáng sợ vậy, giống như những gì họ nói, chắc chắn có thứ gì đó đang ép họ tiến về phía trước.】 【Lúc nãy tôi cũng thấy người phụ nữ kia thoắt ẩn thoắt hiện, tôi đã thấy mấy lần rồi.】 【Trừ lần đầu tiên cô ta biến mất không ai thấy, sau đó cô ta rất ít khi xuất hiện, nhưng mỗi lần xuất hiện...】 【Dường như chỉ cho chị Chu và mọi người một phương hướng duy nhất.

Lẽ nào cô ta định lừa chị Chu đến một nơi nào đó rồi xử lý cả đám à.】 【Đúng vậy, tôi cũng có cảm giác này, không biết nói sao nữa, tóm lại tôi thấy những chuyện chị Chu gặp phải cứ kỳ quái thế nào ấy.】 【Từ lúc họ vào nơi này đến giờ, chưa có chuyện tốt nào xảy ra cả, ngay cả những món đồ quý giá cũng không thấy đâu.】 【Thấy được một viên trân châu lớn thì lại là chìa khóa giải thoát cho người phụ nữ kia.

Tóm lại, xét tình hình hiện tại, chị Chu và mọi người thực sự đang gặp nguy hiểm.】 【Cũng không biết những chuyện mà chị Chu đang đối mặt rốt cuộc là gì, tôi thấy có vẻ đáng sợ lắm.】 【Còn phải nói sao?

Vốn dĩ đã là chuyện rất kinh khủng rồi, ngay cả Chu tỷ cũng bắt

đầu sợ hãi.

Chị Chu là ai chứ?】【Chị ấy là một nữ hán tử mình đồng da sắt, chuyện mà chị ấy cảm thấy có vấn đề thì chắc chắn là có vấn đề.

Hơn nữa lúc nãy chị ấy rõ ràng đang rất do dự.】【Chị ấy có nên mở cánh cửa này không.

Có lẽ chị ấy cũng cảm nhận được rằng bên trong cánh cửa đó sẽ mang lại tai ương cho họ.】【Đúng, đúng, tôi cũng cảm nhận được sự căng thẳng của chị Chu.

Chị ấy không phải không muốn mở, mà là nơi đó có thể thực sự nguy hiểm.】【Vậy mà những người kia không hiểu, còn tưởng chị Chu không chịu mở là muốn tất cả bọn họ chết ở đây.】【Chị Chu rõ ràng là muốn cứu họ, không muốn họ chết ở đây nên mới làm vậy, đám người này đúng là không biết tốt xấu.】… Chu Tiểu Di vừa dứt lời, tất cả mọi người đã quan sát khắp nơi một lượt!

Rất nhanh, họ đã xác nhận.

Giống như lời Chu Tiểu Di nói!

Nơi này quả thực không có lối nào khác.

Xem ra muốn đến nơi tiếp theo, chẳng lẽ thật sự phải đi xuống từ cái thứ đáng sợ này sao!

Chương 1280

Đây chẳng phải là muốn lấy mạng họ à. "Lẽ nào chúng ta thật sự phải đi xuống từ đây sao?

Nhưng ở đây có quá nguy hiểm không?" Một người lên tiếng hỏi.

Đương nhiên là nguy hiểm, nhưng không nguy hiểm thì cũng chẳng có cách nào khác. "Tôi dĩ nhiên biết nơi này rất nguy hiểm, nên mới khuyên mọi người cẩn thận một chút, nhưng lúc nãy các người rõ ràng không muốn nghe." "Tôi cũng hết cách rồi, xét theo tình hình hiện tại, muốn rời khỏi đây thì chỉ có thể đi bằng con đường này thôi." Nếu có thể, Chu Tiểu Di cũng không muốn dẫn họ đi qua nơi này!

Nhưng cô biết rất rõ.

Muốn ra ngoài thì chỉ có một con đường duy nhất này!

Điều này cũng khiến Chu Tiểu Di trở nên hoang mang.

Nhưng đúng lúc này, Thiên Ân lại dũng cảm bước lên!

Mọi người thấy Thiên Ân đứng trên chiếc đồng hồ nhật quỹ bằng đồng!

Hoàn toàn không có chuyện đáng sợ như họ tưởng tượng xảy ra.

Ngay khi họ còn chưa kịp hoàn hồn, không biết cậu định làm gì, hai tay Thiên Ân đã đặt lên chiếc đồng hồ nhật quỹ.

Sau đó, tay của Thiên Ân dường như dính phải thứ gì đó!

Là máu!

Không biết từ lúc nào, Thiên Ân đã tự cắt ngón tay của mình!

Rồi để máu của mình nhỏ giọt lên chiếc đồng hồ nhật quỹ.

Chu Tiểu Di thấy chiếc đồng hồ nhật quỹ lại sắp khởi động một lần nữa, cô vội vàng kéo Thiên Ân xuống.

Chu Tiểu Di nhìn Thiên Ân với ánh mắt không đồng tình, Thiên Ân lại nở một nụ cười ngây thơ với cô.

Nhìn thấy dáng vẻ này của cậu, cô thực sự không nỡ nói một lời nặng nào!

Đứa ngốc này!

Chắc là lúc nãy thấy những người này làm khó mình, nên mới định dùng cách này để nói cho họ biết!

Nơi này thực sự có thể đi qua, hoàn toàn không có nguy hiểm gì. "Cậu ngốc à?

Nếu họ không tin thì cứ để họ ở lại đây, cần gì cậu phải chứng minh chứ." "Những người này muốn đi thì đi, không muốn thì thôi.

Lần sau không được phép làm chuyện như vậy nữa, cơ thể cậu vốn đã yếu." "Hơn nữa mỗi khi gặp phải những thứ đó lại trở nên yếu ớt như vậy!

Cứ tiếp tục mất máu thế này, không biết sẽ trở thành bộ dạng gì nữa, nghe thấy chưa?" Mọi người nghe Chu Tiểu Di dạy dỗ Thiên Ân như dạy con mình, cảm thấy cảnh tượng này cũng khá thú vị.

Cuối cùng, họ cũng không nói thêm gì nữa!

Bởi vì, dưới tác dụng của máu tươi!

Chiếc đồng hồ nhật quỹ bằng đồng đã bắt đầu từ từ chuyển động.

Họ thấy thứ giống như kim la bàn ở trên xoay đến một vị trí, nhìn kỹ thì đó là vị trí của con rắn.

Chương 1281

Họ không chắc đây rốt cuộc là thứ gì, nhưng Chu Tiểu Di nhìn thấy thì lại cảm thấy có chút bất an.

Giống như có một điềm báo gì đó!

Không lẽ nào, chẳng lẽ thật sự bị Chu Tiểu Di đoán trúng rồi sao?

Ở nơi này, họ chỉ có thể bị lựa chọn!

Thực ra ngay từ đầu, họ vốn không có quyền lựa chọn… "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao lại là rắn, lẽ nào lát nữa đi xuống chúng ta sẽ gặp phải rắn à?

Cái thứ quái quỷ gì thế này." Một người trong số đó buột miệng chửi thề.

Nếu lát nữa đi xuống mà thật sự gặp phải một bầy rắn, vậy chẳng phải sẽ bị chúng cắn chết sao.

Tuy họ có mang theo huyết thanh!

Nhưng cũng không thể đảm bảo tất cả huyết thanh đều có tác dụng.

Vì vậy lúc này, họ không thể không cảnh giác!

Chu Tiểu Di cũng nhíu mày, rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Tuy nhiên, cô cảm thấy rất nhiều thứ ở nơi này đều liên quan đến rắn, biết đâu lát nữa đi xuống, dù không muốn, họ cũng sẽ gặp phải những thứ này.

Vì vậy, Chu Tiểu Di lại tỏ ra không mấy quan tâm, cô cho rằng tất cả chỉ là do tâm lý.

Nếu họ thực sự phải gặp những thứ quái dị đó, thì dù sớm hay muộn cũng sẽ gặp, chẳng cần đến cái thứ này báo hiệu.

Đúng lúc này, chiếc đồng hồ nhật quỹ bên dưới đã hoàn toàn mở ra!

Chu Tiểu Di nhìn qua, những cơ quan có thể xay cô thành thịt nát lúc nãy đã hoàn toàn đóng lại, trông giống như một cầu thang.

Nhưng Chu Tiểu Di biết không thể đi xuống trực tiếp như vậy, phải dùng dây thừng.

Cô định xuống trước để dò đường, nhưng lần này lại bị Hắc ca ngăn lại.

Hắc ca nói để anh ta xuống trước một mình dò đường!

Chu Tiểu Di cũng không chắc tại sao anh ta lại có suy nghĩ như vậy.

Nhưng cô nghĩ một lát rồi lùi lại một bước, nhường cho Hắc ca!

Hắc ca buộc dây thừng xong liền đi xuống.

Những người khác ở trên chờ đợi.

Một lúc sau, Hắc ca giật dây mấy cái, báo hiệu bên dưới không có vấn đề gì.

Chu Tiểu Di và mọi người mới lần lượt đi xuống.

Khi tất cả đã xuống hết, họ phát hiện nơi này và nơi bên trên không có nhiều khác biệt!

Mọi người cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, sao lại giống nhau đến vậy, chỉ trừ việc không có chiếc đồng hồ nhật quỹ ở giữa!

Nhưng đỉnh đầu ở đây!

Trông như bị một lớp vải che phủ, một mảng xám xịt mờ ảo.

Chương 1282

Chu Tiểu Di và mọi người không nhìn rõ!

Nhưng cô luôn cảm thấy trên đó dường như có thứ gì đó đang vô hình nhìn chằm chằm vào họ. "Này, các người có cảm thấy trên kia có rất nhiều đôi mắt đang nhìn chúng ta không?" Một người rùng mình một cái, rồi nói với người bên cạnh.

Người bên cạnh cảm thấy anh ta chắc chắn đã bị dọa sợ mất mật trên đường đi nên mới đa nghi như vậy!

Anh ta hoàn toàn không cảm nhận được gì.

Chu Tiểu Di nghe thấy lời của người kia thì lại để tâm!

Hơn nữa, cô liếc nhìn Thiên Ân, ánh mắt của Thiên Ân cũng đang dán chặt lên trần nhà.

Trên trần nhà quả thực là một mảng xám xịt mờ ảo, họ hoàn toàn không nhìn rõ trên đó có thứ gì!

Mọi người cũng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Tại sao lại như vậy chứ?

Nhưng Chu Tiểu Di không có thời gian để suy nghĩ nhiều!

Vì lúc này Vương Khải Toàn và những người khác đã kinh hãi kêu lên.

Chu Tiểu Di nhanh chóng dắt Thiên Ân đi tới!

Khi đến chỗ Vương Khải Toàn đang đứng, họ phát hiện ra, ở đây lại có một thi thể!

Hơn nữa còn mặc quần áo hiện đại… "Xem ra là người đã đến đây từ trước và chết ở đây rồi.

Quần áo này trông ít nhất cũng là kiểu của mười năm trước, có lẽ họ đã đến đây từ mười năm, hoặc thậm chí hai mươi năm trước." Chu Tiểu Di liếc nhìn một cái rồi nhanh chóng đưa ra phán đoán.

Đúng lúc này, Tôn Hưng lại thấy một tấm ảnh mờ trong túi áo của người chết.

Khi nhìn thấy tấm ảnh, hắn như phát điên, giật lấy xem vài lần, rồi nhìn tấm ảnh mà phá lên cười ha hả.

Chu Tiểu Di và mọi người cảm thấy hơi kỳ lạ.

Tôn Hưng lúc này đưa tấm ảnh cho Chu Tiểu Di!

Cô nhìn qua, phát hiện một trong những người trong ảnh chính là Tôn Hưng!

Mặc dù là Tôn Hưng lúc còn trẻ, nhưng cũng không khác bây giờ là mấy.

Những người khác đương nhiên cũng nhìn thấy, rồi họ nhanh chóng xác nhận!

Người chết chính là người còn lại trong tấm ảnh. "Tôn lão bản, không biết ông có ấn tượng gì với người này không, xem ra, anh ta là huynh đệ của ông." "Nếu là người bình thường, chắc sẽ không khoác vai bá cổ với ông như vậy đâu nhỉ.

Lẽ nào đây chính là người huynh đệ trong truyền thuyết mà ông kể, kẻ suýt chút nữa đã biến ông thành vật tế thần?" Chu Tiểu Di vẫn còn nhớ câu chuyện mà Tôn Hưng đã kể cho cô!

Vì vậy cô có chút tò mò!

Nhưng Tôn Hưng cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Hắn tạm thời không biết chuyện này rốt cuộc là thế nào!

Hắn muốn nói mình không hề quen biết người này, nhưng tấm

ảnh trong túi áo của người này đã chứng minh mối quan hệ giữa hai người họ!

Chương 1283

Hắn do dự một lúc rồi gật đầu!

Bởi vì trong ký ức của hắn, đúng là khuôn mặt của người này.

Nhưng trong ký ức của hắn, người này không phải đã chết ở ngoài cửa động sao?

Sao lại chết ở đây?

Thật vô lý.

Xem ra hắn thật sự đã quên rất nhiều chuyện, có thể ký ức của hắn đã bị hỗn loạn, nếu không, hắn không thể nào không nhớ những chuyện đó. "Thôi được rồi, xem bộ dạng của Tôn lão bản, có vẻ đã không còn nhớ rõ những chuyện trước đây nữa, nếu đã không nhớ thì tôi cũng không hỏi nữa." "Dù sao hỏi Tôn lão bản cũng không trả lời được, chúng tôi cũng lười hỏi.

Tôn lão bản, chỉ cần biết người này chính là huynh đệ của ông là được rồi." "Nhưng dù sao cũng là huynh đệ một thời, vẫn nên dựng cho anh ta một ngôi mộ đơn sơ, không thể để anh ta phơi thây nơi hoang dã được." "Tuy nơi này phong thủy rất tốt, nhưng nếu có những thứ khác cũng cư ngụ ở đây thì cũng không hay lắm." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Tôn Hưng cũng gật đầu!

Sau đó hắn ra lệnh cho mấy người thủ hạ!

Khiêng thi cốt đến dưới chân mình.

Dùng mấy tảng đá che kín thi thể lại!

Chu Tiểu Di thấy họ làm xong, mới định xem xét nơi họ sắp đến có những thứ quái dị gì.

Cũng không biết lát nữa nơi này có xảy ra chuyện gì bất ngờ không.

Hơn nữa Chu Tiểu Di cũng liếc nhìn Thiên Ân!

Thiên Ân bên này tạm thời không có phản ứng gì đặc biệt lớn!

Xem ra tạm thời vẫn an toàn!

Nhưng những người này không dám chắc. "Thiên Ân, lúc nãy cậu có cảm nhận được nơi này có chuyện gì kỳ lạ không?

Nếu phát hiện ra điều gì mà không thể nói được." "Lát nữa cậu chỉ cần nắm chặt tay tôi là được, biết chưa?" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Thiên Ân gật đầu!

Chu Tiểu Di thấy dáng vẻ của cậu, có lẽ cũng biết phải làm gì.

Vì vậy cô không nói thêm gì nữa.

Trong thời gian tiếp theo, họ nhanh chóng phát hiện ra nơi này quả thực có chút kỳ quái… Họ phát hiện ra nơi này hoàn toàn không có thứ gì!

Nhưng họ lại cảm thấy điều này không thể nào!

Đã phải vất vả như vậy mới xuống được đây, vậy thì nơi này chắc chắn phải có thứ gì đó đang chờ đợi họ!

Vì vậy, nhất thời họ có chút bối rối.

Chu Tiểu Di đang chăm chú quan sát, thì đúng lúc này, tất cả mọi người đột nhiên hét lớn lên.

Hơn nữa họ đều nhìn lên trần nhà mà hét thảm.

Chu Tiểu Di lập tức ngẩng đầu lên, và nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Khoảnh khắc đó, Chu Tiểu Di nhìn thấy trên trần nhà có vô số con

mắt, đang không ngừng nhìn chằm chằm vào họ!

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Chương 1284

Cô không ngờ lại là một cảnh tượng như thế này!

Hơn nữa những con mắt này còn đầy tơ máu, giống như vừa mới bị móc ra khỏi hốc mắt vậy.

Chu Tiểu Di cũng không biết những con mắt này bị gắn lên đó từ lúc nào!

Thật quá đáng sợ.

Chu Tiểu Di vội bảo Thiên Ân nhắm mắt lại, đừng nhìn nữa.

Những người khác cũng không dám tiếp tục nhìn lên!

Thì ra lúc nãy trên đó xám xịt là có lý do cả.

Chỉ không biết tại sao lúc đầu lại là một mảng xám xịt mờ ảo!

Mà bây giờ lại trở nên rõ ràng như vậy? "Thì ra lúc nãy mờ ảo như vậy là để chúng ta không nhìn thấy những thứ này, thật kỳ lạ." "Nếu đã không muốn chúng ta nhìn thấy, tại sao bây giờ lại xuất hiện ở đây." "Tôi lại có chút tò mò, cái thứ lúc nãy đã làm thế nào mà có thể biến thành một mảng xám xịt như vậy." Vương Khải Toàn thốt lên, những người khác thực ra cũng cảm thấy kỳ lạ!

Sao đột nhiên lại có thể như một lớp bụi che phủ bên trên, khiến họ không nhìn thấy gì? "Không phải là một lớp bụi che phủ, mà là lúc nãy, chúng đang nhắm mắt.

Khi chúng nhắm mắt lại." "Mí mắt của chúng và những bức tường này chắc cũng gần như một, nên chúng ta mới không nhìn thấy, vì vậy trông mới như một mảng xám xịt." Chu Tiểu Di đã nhanh chóng hiểu ra chuyện gì đang xảy ra!

Và sau khi cô giải thích, tất cả mọi người cũng cảm thấy lạnh gáy.

Lại có chuyện kinh khủng như vậy!

Họ cảm thấy mình đã đánh giá thấp tư tưởng của người xưa!

Cả những thủ đoạn tàn bạo của họ, dùng người sống để tế lễ đã đành, lại còn cắt nhiều con mắt như vậy ở nơi này!

Càng quỷ dị hơn là!

Chúng còn có thể nhắm mắt lại, điều này thật sự quá đáng sợ. 【Anh em ơi, lúc nãy tôi thật sự bị dọa đến mức hồn bay phách lạc, suýt nữa thì ngất xỉu.

Chị Chu và mọi người ở hiện trường chắc còn bị sốc hơn nữa.】 【Nhưng dù chị Chu khoảnh khắc đó cũng lạnh gáy, chị ấy đã nhanh chóng phản ứng lại, đủ để thấy tâm lý của chị Chu mạnh mẽ đến mức nào.】 【Đúng, đúng, chị Chu cũng quá lợi hại rồi, tâm lý tuyệt đối là số một.

Với tâm lý như vậy, chị Chu không đi làm lính thật quá đáng tiếc.】 【Nhưng cũng đúng, chị Chu là hậu duệ của Mạc Kim Giáo Úy, nếu chị ấy là hậu duệ của Mạc Kim Giáo Úy mà còn sợ những thứ này thì ai còn dám đụng vào chứ?】 【Cũng chẳng trách Tôn lão bản kia trên đường đi cứ bám theo chị Chu, còn muốn chị Chu dẫn đường, thì ra lão ta đã sớm biết bản lĩnh của chị Chu rồi.】 … Chu Tiểu Di cũng không biết tại sao lại có nhiều đôi mắt trên trần nhà như vậy, nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc!

Một lúc sau, họ phát hiện trên tường cũng bắt đầu xuất hiện vô số đôi mắt nhìn chằm chằm vào họ!

Điều đó có nghĩa là, không gian mà họ đang ở đây, toàn bộ đều là nhãn cầu, quả thực rất đáng sợ!

Chu Tiểu Di và mọi người đã trải qua rất nhiều chuyện kinh

khủng, nhưng vào khoảnh khắc này!

Chu Tiểu Di vẫn cảm thấy lạnh sống lưng!

Thiên Ân bên cạnh cũng trở nên căng thẳng hơn.

Nhìn những đôi mắt ở khắp bốn phương tám hướng!

Khi chúng bao vây họ ở đây!

Việc không hoảng sợ là điều gần như không thể.

Chương 1285

Dù sao thì họ cũng chưa bao giờ nhìn thấy nhiều con mắt như vậy!

Xuất hiện ngay trước mặt mình!

Hoặc có thể nói, trong thế giới này, một người bình thường cũng không thể chấp nhận được việc có nhiều con mắt như vậy xuất hiện trong tầm nhìn của mình. "Khốn kiếp, đây rốt cuộc là thứ gì mà kinh khủng vậy, lẽ nào những con mắt này vẫn luôn ở đây sao." "Thật không ngờ trong đời lại được nhìn thấy thứ đáng sợ như vậy, trước đây sao không thấy nhãn cầu đáng sợ đến thế nhỉ?" "Bây giờ mới thật sự cảm nhận được nhãn cầu đáng sợ thế nào." Đừng nói đến những người đang ở hiện trường, ngay cả những cư dân mạng đang xem náo nhiệt bên ngoài cũng sợ đến lạnh gáy, tim đập chân run.

Chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ ở một nơi như thế này!

Nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ như vậy, tất cả mọi người đều chết lặng.

Hơn nữa, họ cũng có thể cảm nhận được, thứ này thật sự rất đáng sợ!

Trong chốc lát, không biết phải nói gì về những chuyện đang xảy ra. 【Cảnh này đáng sợ quá, những con mắt dày đặc thật kinh khủng, giống như muốn nuốt chửng tất cả bọn họ vậy.】 【Nếu là tôi, tôi đoán là đã sợ chết khiếp rồi.

May mà tâm lý của chị Chu và mọi người tương đối vững vàng, nếu là người bình thường chắc đã không chịu nổi rồi.】 【Đương nhiên rồi, các người xem trong số họ cũng có một số người nhát gan, đã không chịu nổi nữa rồi.

Chị Chu thực ra cũng có chút sợ hãi.】【Dù sao thì dù đã trải qua nhiều chuyện, nhưng đây cũng là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, nghĩ thôi đã thấy sợ, cảm giác rợn cả người.】Còn phải nói sao?

Cảnh tượng này vốn đã rất kinh khủng!

Chu Tiểu Di cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Cô có chút kinh hãi nhìn về phía Thiên Ân và Hắc ca!

Họ cũng không biết chuyện gì đang xảy ra!

Khoảnh khắc này, cô rất cần họ nói cho mình biết, có phải mình đã nhìn nhầm không.

Nhưng khi nhìn thấy sự kinh hãi trong mắt tất cả mọi người!

Chu Tiểu Di mới biết, cô không hề nhìn nhầm!

Mà là sự thật.

Chu Tiểu Di nhanh chóng ép mình bình tĩnh lại!

Nếu họ tiếp tục ở lại đây, không biết những con mắt này còn có tác dụng gì khác không.

Đúng lúc này, một số người đã bắt đầu chóng mặt, đầu óc Chu Tiểu Di cũng tối sầm lại.

Cô nhanh chóng đoán ra được chuyện gì đang xảy ra.

Có lẽ thứ này vốn dĩ dùng để mê hoặc họ!

Vì vậy họ phải cẩn thận hơn!

Chu Tiểu Di nhanh chóng bảo tất cả mọi người nhắm mắt lại.

Tuyệt đối đừng nhìn chằm chằm vào những thứ này nữa!

Nhưng dù họ nhìn đi đâu, cũng đều là những con mắt đó.

Dù không muốn nhìn cũng không được vì chúng quá dày đặc.

Nếu có người mắc chứng sợ lỗ, sợ dày đặc, chắc đã phát bệnh từ lâu rồi… "Mau nhắm mắt lại, đừng nhìn những thứ này nữa, nếu tôi không đoán sai, những thứ này là để mê hoặc tâm trí của chúng ta." "Biết đâu lát nữa còn xảy ra chuyện gì khó lường, nghe tôi, đừng nhìn chúng nữa, tất cả nhắm mắt lại." Chu Tiểu Di vừa nói vừa đưa tay giúp Thiên Ân che mắt lại.

Chương 1286

Thiên Ân cảm nhận được một đôi tay ấm áp che mắt mình, cậu cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, biết rằng Chu Tiểu Di không muốn cậu nhìn thấy những thứ đáng sợ đó.

Chu Tiểu Di cảm nhận được hàng mi dài của Thiên Ân khẽ lướt qua lòng bàn tay mình vài lần!

Cô mới yên tâm.

Sau đó cô bỏ tay ra, nhìn Thiên Ân, cậu quả thực đã ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Nhìn những người khác cũng đã nhắm mắt!

Chu Tiểu Di biết mình cũng nên nhắm mắt lại!

Nếu tiếp tục nhìn, cô có thể sẽ là người đầu tiên trúng chiêu.

May mắn là Chu Tiểu Di và mọi người đều khá nhạy bén!

Dù đã nhắm mắt, họ vẫn có thể cảm nhận được những gì đang xảy ra xung quanh.

Lúc đầu, mọi thứ đều yên tĩnh, không có động tĩnh gì!

Nhưng một lúc sau!

Chu Tiểu Di nhạy bén cảm nhận được, đã có người bắt đầu gây náo loạn.

Chu Tiểu Di không biết đã xảy ra chuyện gì!

Cô muốn mở mắt ra xem những người này rốt cuộc làm sao.

Nhưng cô lại sợ nhìn thấy những hình ảnh không nên thấy!

Cuối cùng, khi cô còn đang do dự!

Đã nghe thấy tiếng vật gì đó va chạm vào nhau!

Cô đã đoán ra được chuyện gì đang xảy ra. "Thì ra những con mắt này sẽ mê hoặc chúng ta, khiến chúng ta mất trí, sau đó sẽ dụ dỗ chúng ta tàn sát lẫn nhau.

Lúc nãy mọi người có nghe thấy gì không?" "Đã có người trúng chiêu rồi, anh ta bây giờ chắc đang tìm người để tấn công.

Lát nữa mọi người chú ý một chút." Cái gì?

Lại có chuyện như vậy sao?

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy!

Bọn họ cũng bắt đầu nhanh chóng chuẩn bị đối phó.

Tuy nhiên, đúng lúc này!

Đã có hai ba người trúng chiêu!

Họ hoàn toàn không để ý đến những con mắt, và những con mắt này cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến họ.

Họ đã mở mắt ra, nhìn thấy đối phương thì mắt đều đỏ ngầu, sau đó không chút do dự, liền tấn công.

Chu Tiểu Di, Hắc ca và Vương Khải Toàn có thể cảm nhận được, đám người này đã bắt đầu tấn công lẫn nhau.

Chu Tiểu Di và mọi người cũng không quản được nhiều, chỉ có thể nghe theo âm thanh, khi đến gần thì mở mắt ra xem xét.

Chương 1287

Thấy họ đều mắt đỏ ngầu, thấy người là tấn công, cô không do dự mà vung tay đánh một chưởng vào gáy, khiến người đó ngất đi tại chỗ.

Khi di chuyển, Chu Tiểu Di không quên kéo theo Thiên Ân.

Thể chất của Thiên Ân quá đặc biệt!

Nếu ở đây cậu thực sự xảy ra chuyện gì bất trắc, cũng không biết cậu sẽ làm ra chuyện gì, Chu Tiểu Di không thể cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Vì vậy, cô di chuyển đến đâu cũng kéo theo Thiên Ân!

Cô cảm thấy Thiên Ân có lẽ là người ít bị ảnh hưởng nhất!

Nhưng Chu Tiểu Di vẫn không yên tâm… "Những người này rõ ràng đã điên rồi, lát nữa cậu phải chú ý một chút, hay là cậu hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì?

Tôi thấy thể chất của cậu thật kỳ lạ." "Nếu cậu không bị ảnh hưởng gì, cậu cố gắng xem thử xem phải ra ngoài từ đâu, tôi luôn cảm thấy những con mắt này chính là mấu chốt." Chu Tiểu Di cảm thấy những con mắt này sẽ không vô cớ xuất hiện ở đây, chắc chắn là có tác dụng gì đó.

Hơn nữa, cô cũng cảm thấy những con mắt này chắc chắn là mấu chốt, cô bây giờ cũng có chút tò mò, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể rời khỏi đây.

Thiên Ân nghe thấy lời của Chu Tiểu Di, cậu cũng lặng lẽ mở mắt ra xem!

Cậu phát hiện những con mắt này khi nhìn thấy cậu, tất cả đều né

tránh.

Cậu cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì!

Nhưng Thiên Ân vẫn khá tin tưởng Chu Tiểu Di!

Cậu nghiêm túc quan sát một lúc, quả thực không có gì quá kỳ lạ.

Tuy nhiên, cậu không nhìn ra, không có nghĩa là Chu Tiểu Di không nhìn ra, vì vậy cậu liền miêu tả tất cả những gì mình thấy cho Chu Tiểu Di nghe.

Lúc này đã có rất nhiều người bị ảnh hưởng hoàn toàn, ngay cả Vương Khải Toàn và một người khác tên Diệp Phàm cũng bắt đầu đánh nhau!

Chu Tiểu Di đi tới, mỗi người một chưởng, khiến cả hai hôn mê!

Lúc này, người còn tỉnh táo, lại chỉ có Chu Tiểu Di, Thiên Ân và Hắc ca.

Còn có một người mà Chu Tiểu Di không ngờ tới!

Đó là Tôn Hưng!

Những người có thể chất tốt hơn khác!

Đều đã bị mê hoặc hết rồi.

Cô cũng không biết tại sao Tôn Hưng lại không bị mê hoặc!

Chu Tiểu Di nghĩ rằng Hắc ca không bị là vì anh ta có bản lĩnh, còn mình có lẽ là do ở gần Thiên Ân!

Còn Thiên Ân là vì thể chất đặc biệt của cậu.

Vì vậy cô bây giờ cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao Tôn Hưng lại không bị mê hoặc!

Chu Tiểu Di nhanh chóng suy nghĩ, cô cho rằng Tôn Hưng không bị mê hoặc, có thể là vì hắn đã từng đến đây!

Và đã bị mê hoặc rồi!

Thứ ở đây chỉ có thể mê hoặc người ta một lần. "Tôi thấy hàng bên phải của chúng ta quả thực có chút khác biệt, lẽ nào đây là mấu chốt sao?" "Hay là để tôi nói cho cậu nghe có gì khác biệt, rồi cậu phân tích xem rốt cuộc là chuyện gì." "Cậu mau nói đi, rốt cuộc là chuyện gì, tôi luôn cảm thấy có gì đó đặc biệt, nếu tôi không đoán sai, chắc còn có những chỗ kỳ quái khác." Thiên Ân nghe Chu Tiểu Di nói vậy!

Chương 1288

Cậu nghiêm túc nhìn kỹ!

Sau đó cậu phát hiện, trong hàng đó có một đôi mắt màu đỏ.

Chủ yếu là vì có quá nhiều mắt!

Nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn không nhận ra.

Sau đó cậu liền nói thật cho Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di nghe xong gật đầu, tỏ vẻ đã biết!

Rồi lại hỏi cậu những chỗ khác còn không?

Cậu liền xoay một vòng, quan sát.

Sau đó khi nhìn lên trần nhà, cậu phát hiện gần như chỗ nào cũng có!

Chu Tiểu Di cảm thấy đây chính là mấu chốt.

Cô mở mắt ra, sau đó đập vỡ những con mắt màu đỏ đó.

Biết đâu làm vậy!

Sẽ có thể khiến tất cả mọi người tỉnh lại!

Và cũng là mấu chốt để rời khỏi nơi này.

Dù không thể rời đi, cũng là mấu chốt để vô hiệu hóa những con mắt này… "Được, tôi biết phải làm thế nào rồi.

Bây giờ cậu cho tôi vị trí chính xác đi, lát nữa tôi sẽ dùng khẩu súng trên lưng, bắn thẳng vào vị trí cậu chỉ." "Cứ bắn thẳng là được, tôi không thể nhìn chúng quá lâu, kẻo cũng bị mê hoặc mất." "Thế nên cậu cần báo vị trí thật chuẩn, cậu biết cách báo không?" Chu Tiểu Di hơi lo Thiên Ân không hiểu ý mình!

Nhưng Thiên Ân đã báo ngay một tọa độ chính xác.

Ngay khoảnh khắc nghe thấy lời cậu ta, Chu Tiểu Di mở mắt ra!

Pằng!

Một phát súng bay đi, lập tức bắn nổ một con mắt.

Rồi cô lại nhắm mắt lại, chờ Thiên Ân cho vị trí tiếp theo!

Rất nhanh, Thiên Ân đã báo một vị trí khác.

Tài bắn súng của Chu Tiểu Di vẫn rất chuẩn.

Hắc ca và Tôn Hưng bên kia đương nhiên cũng nghe thấy cuộc đối thoại của hai người.

Họ cũng không mở mắt, cảm thấy Chu Tiểu Di có thể giải quyết được.

Tôn Hưng cũng có chút kinh ngạc.

Bản thân anh ta lại không bị ảnh hưởng gì, anh ta cũng thấy hơi kỳ lạ, tại sao mình lại không bị ảnh hưởng chứ?

"Còn con cuối cùng trên trần nhà, ở vị trí lệch ba mươi độ so với góc cậu ngẩng đầu bắn." Nghe đối phương nói vậy, Chu Tiểu Di nhanh chóng giơ súng lên, tốc độ tấn công cực nhanh.

Chu Tiểu Di đã bắn hạ tất cả những con mắt màu đỏ!

Cô chờ đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Chương 1289

Thiên Ân cũng đang quan sát.

Sau đó, Thiên Ân bảo họ có thể mở mắt ra rồi!

Khi Chu Tiểu Di mở mắt, cô thấy mọi thứ đã trở lại bình thường.

Vẫn là một mảng xám xịt!

Xem ra những con mắt kia đã nhắm lại hết!

Chu Tiểu Di thở phào nhẹ nhõm.

Hắc ca và Tôn Hưng cũng mở mắt, nhìn Thiên Ân và Chu Tiểu Di với vẻ phức tạp.

Nhưng Chu Tiểu Di lúc này không có thời gian để ý đến họ!

Cô đi tới, lay tỉnh Vương Khải Toàn và Diệp Phàm.

Những người khác cũng lần lượt được Hắc ca và Tôn Hưng lay tỉnh!

Khi tỉnh lại, họ ngơ ngác, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Sao lại đột nhiên ngất đi, không phải lúc nãy họ chỉ nhắm mắt lại thôi sao?

Chẳng lẽ nhắm mắt xong còn bị ngất đi nữa?

“Chu tiểu thư, sao gáy tôi đau thế, không phải lúc nãy cô đánh tôi đấy chứ?” “Cô đánh tôi làm gì, tôi đã ngoan ngoãn nghe lời cô nhắm mắt lại rồi mà.” Thôi được, nghe Vương Khải Toàn nói vậy, Chu Tiểu Di đại khái đã hiểu, họ hoàn toàn không nhớ chuyện gì đã xảy ra.

“Ái chà, mẹ kiếp, đứa nào ác thế, dám nhân lúc tôi ngủ mà bóp cổ tôi, muốn giết tôi à?

Đứa nào độc ác vậy?" Chu Tiểu Di liếc nhìn là đoán ra ngay!

Rõ ràng là do lúc Vương Khải Toàn và Diệp Phàm tàn sát lẫn nhau, họ đã bóp cổ đối phương mà ra!

Diệp Phàm cũng phát hiện trên cổ mình có một dấu tay.

Sau khi xem xét, anh ta bình tĩnh hơn Vương Khải Toàn nhiều.

Anh ta cảm thấy chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra!

Anh ta nhìn về phía Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di cũng gật đầu với anh ta...

"Thôi được rồi, đừng đoán mò nữa.

Các người ngất đi là do chúng tôi đánh ngất, còn tại sao phải đánh ngất các người..." "Là vì không muốn các người chết ở đây.

Lúc nãy các người đã bị những con mắt kia mê hoặc, mất hết ý thức." "Đã bắt đầu tàn sát lẫn nhau, nếu không phải chúng tôi đánh ngất các người, e là tất cả đã chết ở đây rồi." Nghe Chu Tiểu Di giải thích, mọi người đều kinh hãi nhìn họ, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Họ lại bị những con mắt này mê hoặc một cách khó hiểu!

Chuyện này đối với mọi người đúng là có chút khó tin.

Nhưng họ biết Chu Tiểu Di chắc chắn không lừa họ!

Họ cũng không hiểu tại sao Chu Tiểu Di và những người khác lại không bị mê hoặc!

Tại sao chỉ có mấy người họ bị?

Chương 1290

"Đừng nghĩ nữa, chúng tôi không sao là vì tôi ở cùng Thiên Ân, thể chất của cậu ấy khá đặc biệt, hình như có sức đề kháng với những thứ này." "Tôi cũng không biết tại sao, đừng hỏi tôi, tôi cũng không nói được.

Còn hai người họ, thể chất của Hắc ca chắc cũng tốt." "Còn ông chủ Tôn, tôi nghĩ có lẽ trước đây ông ấy đã từng đến nơi này, đã trải qua một lần rồi." "Tôi cảm thấy nơi này, sau khi trải qua một lần, có lẽ sẽ không có lần thứ hai nữa, nên lát nữa chúng ta hẳn là an toàn." "Nhưng cũng không thể nói chắc cách giải thích của tôi là đúng, biết đâu còn có những chuyện khác mà chúng ta không biết." "Vậy nên lát nữa, mọi người cứ rời khỏi đây trước rồi tính.

Lúc nãy tôi chỉ tìm cách..." "bắn nổ những con mắt màu đỏ đó, mới khiến chúng nhắm lại." "Tôi nghĩ bây giờ chúng ta muốn rời đi, chắc cũng liên quan đến những con mắt đó.

Nhưng muốn rời đi, vẫn phải dựa vào Thiên Ân." "Vì chỉ có cậu ấy lúc nãy nhìn thấy những con mắt đó.

Thiên Ân, cậu còn nhớ lúc nãy ngoài những con mắt màu đỏ ra, còn có màu nào khác không?" Thiên Ân nghĩ một lát, rồi gật đầu!

Chu Tiểu Di biết ngay mà, chắc chắn là như vậy.

Thế là cô hỏi thẳng Thiên Ân, rốt cuộc là thế nào!

Thiên Ân vội vàng nói cho cô biết!

Nghe xong, Chu Tiểu Di thấy còn có cả màu xanh lam.

Cô nghĩ chắc chắn là màu xanh lam rồi!

Lúc nãy màu đỏ là để đóng chúng lại!

Vậy thì màu xanh lam, chắc là để rời đi.

Cô cũng không biết Thiên Ân có còn nhớ vị trí không!

Nào ngờ, cô còn chưa kịp hỏi, Thiên Ân đã nói cho cô một vị trí.

Chu Tiểu Di không chút do dự, bắn một phát thẳng tới đó, chuẩn xác bắn nổ chỗ đó!

Sau đó, Thiên Ân lại nói thêm vài vị trí khác.

Khi chỉ còn lại vị trí cuối cùng, Chu Tiểu Di vẫn cảnh giác nhìn mọi người.

"Lát nữa không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nên tôi nghĩ các người nên tụ tập lại với nhau đi." "Kẻo lúc đó bất ngờ rơi xuống, một người rơi xuống có thể sẽ đối mặt với nguy hiểm không lường trước, mọi người cùng xuống thì còn có cơ hội sống sót." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người mới đồng ý!

Sau đó, tất cả đều tụ tập lại...

Chu Tiểu Di nhắm vào vị trí cuối cùng!

Lúc này Thiên Ân cũng đã đến bên cạnh cô, hai người đứng song song.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cũng lẳng lặng đứng sau lưng Chu Tiểu Di!

Trong đám người chỉ có Hắc ca là đứng ở giữa.

Tình hình lúc này cũng không rõ ràng!

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!

Ngay khoảnh khắc cuối cùng, khi Chu Tiểu Di định nổ súng, tất cả mọi người đột nhiên di chuyển nhanh chóng, đứng hết sau lưng cô.

Nhìn bộ dạng của họ, cô cũng đoán được ý của những người này,

chẳng qua là sợ lát nữa bị tách ra.

Cho nên cảm thấy vẫn nên ở cùng nhau thì hơn.

Chu Tiểu Di cũng lười nói gì với họ!

Cô bắn thẳng vào chỗ đó, "Pằng" một tiếng, tiếng súng vang lên.

Chương 1291

Quả nhiên như Chu Tiểu Di dự đoán, ngay khoảnh khắc tiếng súng vang lên, mặt đất dưới chân họ nứt ra một khe hở khổng lồ.

Và có một thứ giống như cầu trượt đưa họ xuống dưới, Chu Tiểu Di và mọi người bị đưa thẳng xuống.

Họ cảm thấy khoảng cách rất xa, không biết đã mất bao lâu, cuối cùng cũng đến được nơi thấp nhất!

Khi đến nơi, Chu Tiểu Di cảm thấy một luồng khí lạnh ập vào mặt!

Không lẽ nào!

Chẳng lẽ lại đến sông băng rồi, Chu Tiểu Di cảm thấy rất có khả năng.

Nhưng nhìn xung quanh, hoàn toàn không có sông băng, ngay cả tượng băng cũng không thấy!

Cô cũng thấy hơi kỳ lạ, rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Ngay lúc này, tất cả mọi người đều đã đến!

Chu Tiểu Di kéo Thiên Ân nhanh chóng rời đi, để những người này khỏi trượt ngã.

Quả nhiên!

Mấy người lăn vào nhau, Vương Khải Toàn còn cực kỳ xui xẻo, bị hai người đè lên người.

Vương Khải Toàn kêu thảm một tiếng, sao mình lại xui xẻo thế này?

Chu Tiểu Di cũng không ngờ Vương Khải Toàn lại đen đủi đến

vậy.

Cô cũng không biết có phải Vương Khải Toàn ra đường không xem hoàng lịch không!

Tóm lại là từ lúc đến đây, người xui xẻo nhất chính là anh ta.

“Các người còn ngây ra đó làm gì?

Thấy trên người tôi thoải mái lắm à, sao còn không mau cút khỏi người tôi đi.” “Còn ở đây nữa, tin ông Mập ta đây khiến các người cả đời này không đứng dậy nổi không.” Hai người kia hoàn hồn, nghe thấy tiếng gầm của Vương Khải Toàn, họ vội vàng đứng dậy rời đi.

Vương Khải Toàn vốn còn mong hai người này có lương tâm đỡ mình dậy một cái, ai dè họ hoàn toàn không có lương tâm.

Cuối cùng, Vương Khải Toàn chỉ có thể tự mình kiên cường đứng dậy.

Lúc đứng dậy, anh ta không nhịn được mà hắt hơi một cái, nơi này lạnh quá.

“Đây rốt cuộc là cái nơi quỷ quái gì vậy?

Lạnh thế này, một luồng khí lạnh, không biết còn tưởng đến Đông Bắc rồi chứ.” “Ai nói cho tôi biết tại sao ở đây lại lạnh như vậy, trông cũng không có tuyết gì cả.” “Chắc hẳn có thứ gì đó ở đây gây ra cái lạnh này, làm tôi cứ ngỡ chúng ta quay lại vùng đất băng tuyết rồi.” “Chắc là có thứ gì đó tồn tại ở đây, giống như máy làm lạnh vậy, nên nơi này mới lạnh thế.” “Nơi này đã lạnh như vậy, điều đó cũng chứng tỏ một điều, có khả năng đây chính là nơi chôn cất thực sự của chủ nhân ngôi mộ này.” Tôn Hưng nói với vẻ cực kỳ phấn khích!

Thấy Tôn Hưng hưng phấn như vậy, Chu Tiểu Di và những người khác cũng không biết nói gì.

Họ biết Tôn Hưng đi cả chặng đường này, bất chấp cả chân của mình!

Tôn Hưng nhất quyết phải đến đây là để tìm cái gọi là phương pháp trường sinh.

Trên đường đi, họ đã nhắc nhở anh ta rất nhiều lần, trên thế giới này căn bản không có cái gọi là thuốc trường sinh.

Nhưng anh ta rõ ràng không tin, đã vậy thì Chu Tiểu Di và mọi người cũng không còn gì để nói.

“Đúng vậy, ông chủ Tôn nói chắc là thật, nơi này hẳn là có thứ gì đó tồn tại, giống như máy làm lạnh hay điều hòa vậy.” “Cho nên lát nữa, thứ không nên chạm thì đừng chạm, biết đâu lại biến thành cục đá, nên bây giờ tôi lại nghĩ.” “Những người băng mà chúng ta thấy lúc trước, sở dĩ bị đóng băng ở đó, không nhất định là được dời từ sông băng đến.” “Ngay từ đầu, chúng ta đã chủ quan phỏng đoán, cho rằng họ được vận chuyển từ sông băng tới, nhưng người xưa đâu có ngốc.” “Sao có thể làm một chuyện ngốc nghếch như vậy, nên biết đâu nơi đó sở dĩ cũng biến thành tượng băng.” “Là do thứ đó phát huy tác dụng.

Cho nên lát nữa, nếu không muốn biến thành que kem thì ngoan ngoãn một chút.” Mọi người nghĩ lại những người băng mà họ đã thấy, bất giác rụt cổ lại.

Chương 1292

Họ biết Chu Tiểu Di chắc chắn không lừa họ.

Mặc dù sự việc vẫn chưa có kết luận!

Nhưng họ cũng tin lời Chu Tiểu Di nói hẳn là thật!

Đã vậy thì họ quả thực không nên đụng chạm lung tung.

Họ men theo bậc thang đi xuống!

Bởi vì nơi họ rơi xuống giống như một cái bục.

Hiện tại vẫn chưa nhìn rõ bên dưới rốt cuộc còn có những gì!

Đợi sau khi họ xuống bậc thang, nhìn không gian rộng lớn trước mắt mà đều trầm tư.

Bởi vì nơi họ đang đứng, lại đang lơ lửng!

Đúng vậy, họ đang đứng trên một tảng đá khổng lồ.

Tảng đá khổng lồ này đang lơ lửng, bên dưới là mây mù bao phủ.

“Mẹ kiếp, hoành tráng vậy sao?

Lại có thể lơ lửng, chưa bao giờ nghĩ rằng trí tuệ của người xưa lại mạnh đến mức này.” “Chẳng lẽ thời xưa họ thật sự đã nghiên cứu ra cái gì đó của người ngoài hành tinh, đã không còn liên quan gì đến trọng lực nữa rồi.” “Lại có thể khiến những tảng đá này lơ lửng, hơn nữa mọi người mau nhìn kìa, bên kia có mấy cỗ quan tài đang lơ lửng.” Họ đến nơi này, chưa có chuyện gì xảy ra!

Cũng chưa thấy thứ gì!

Nhưng khi họ nhìn thấy tảng đá khổng lồ lơ lửng, vẫn vô cùng kinh ngạc.

Rồi khi thấy nơi này còn có mấy cỗ quan tài đang lơ lửng!

Họ cũng không còn thấy lạ nữa!

Dù sao ở một nơi như thế này, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Đơn giản là khiến người ta khó tin!

Suy nghĩ kỹ lại!

Họ cảm thấy điều này đã vượt quá sức tưởng tượng của họ.

Vừa phấn khích vừa không khỏi thán phục!

Con người thời đó lại có thể sở hữu kỹ thuật như vậy!

Khoa học kỹ thuật hiện đại, có lẽ cũng không thể tạo ra được cảnh tượng chân thực đến thế.

Cùng lúc đó, các cư dân mạng trong phòng livestream cũng đang bàn tán sôi nổi về tình huống mà Chu Tiểu Di và mọi người gặp phải.

Có người thậm chí đã che miệng kinh hô.

Thật quá khó tin! 【Trời ơi, tôi còn nghi ngờ mình có nhìn nhầm không nữa, nơi này lại lơ lửng, cứ như đến Nam Thiên Môn vậy.】 【Chẳng trách gọi là Vân Thiên Cung, chẳng lẽ đây chính là Vân Thiên Cung?

Tên gọi bắt nguồn từ đây sao?

Nơi này đúng là quá "Vân Thiên Cung" rồi.】 【Có lẽ lát nữa còn được thấy cảnh tượng hùng vĩ hơn.】 【Mọi người có thấy trước mặt họ, những tảng đá lơ lửng đang dần tụ lại không?】 【Tôi nghĩ nếu họ đi tiếp về phía trước, chắc chắn sẽ có cảnh tượng hùng vĩ hơn, tôi đã nín thở chờ đợi rồi.】 【Xem tiếp theo sẽ thấy cảnh tượng gì nữa đây, chưa bao giờ nghĩ trong đời lại được thấy cảnh tượng như thế này.】 【Tuy là xem qua màn hình chị Chu và mọi người trải qua muôn vàn khó khăn mới đến được đây, nhưng cứ như chính mình

cũng đã trải qua cửu cửu tám mươi mốt nạn để đến được nơi này vậy.】 Cư dân mạng bàn tán sôi nổi trong phòng livestream.

Chương 1293

Chu Tiểu Di và mọi người thực sự cũng đã bị sốc.

Chu Tiểu Di tự nhận mình đã đi qua rất nhiều nơi, nhưng chưa có nơi nào như Vân Thiên Cung khiến cô kinh ngạc đến vậy.

Hơn nữa, nó cực kỳ phù hợp với cái tên Vân Thiên Cung.

"Những tảng đá này đang tụ lại về phía chúng ta, mọi người mau nhìn, chúng còn tự động ghép thành một con đường." "Chẳng lẽ là muốn chúng ta tiếp tục đi về phía trước sao?

Chẳng lẽ nó cảm ứng được có người đến, nên đã bắt đầu tự động chào đón, liệu có bẫy không?" Ngay khi có người còn đang nghĩ, nơi này liệu có âm mưu quỷ kế kỳ quái nào đang chờ họ không, thì A Nguyệt lại như một con ngựa hoang thoát cương, đã nhảy qua đó rồi.

Chu Tiểu Di thấy cô ta nhảy qua.

Chu Tiểu Di cảm thấy phỏng đoán trong lòng mình có lẽ đã được chứng thực, bởi vì cô thấy A Nguyệt đã không thể chờ đợi mà đi thẳng về phía trước.

Khi đến đây, cô ta dường như trở nên rất phấn khích.

"Cuối cùng cũng đã trở về, còn tưởng cả đời này không thể quay lại nơi này nữa, không ngờ cuối đời còn có thể quay lại lần nữa, nơi đây chính là quê hương mà ta hằng mơ ước!" Mọi người nghe A Nguyệt nói những lời này, rồi nhìn nhau ngơ ngác, họ không hiểu A Nguyệt nói câu này có ý gì.

Cái gì mà quê hương cô ta hằng mơ ước, có phải A Nguyệt này thấy cảnh tượng này mà vui đến phát điên rồi không?

Lại nói nơi này là quê hương của cô ta.

Mọi người đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng Chu Tiểu Di lại nghiêm túc nhìn A Nguyệt trước mặt.

Cô cảm thấy có lẽ mình đã biết, A Nguyệt này rốt cuộc có thân phận gì!

Chẳng lẽ A Nguyệt này thực sự là người sống sót từ triều đại đó?

Cô cũng cảm thấy khó tin, từ trước đến nay cô không tin trên đời thật sự có loại thuốc trường sinh bất lão!

Cho nên cô cũng kỳ lạ nhìn A Nguyệt.

Lúc này, A Nguyệt cũng không định tiếp tục che giấu nữa!

Chỉ thấy cô ta quay đầu lại, ánh mắt cao thâm khó lường nhìn họ.

Cô ta giống như một nữ hoàng đến trước mặt Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di thấy cô ta đến trước mặt mình, cảnh giác nhìn cô ta một cái.

“Ngươi rất thông minh, trên đường đi, có phải ngươi đã sớm đoán ra thân phận của ta rồi không?

Đúng vậy, ta chính là thân phận mà ngươi nghĩ.” “Ta đúng là đến từ triều đại này, nhưng ta cũng không phải như các ngươi tưởng tượng, ăn thuốc trường sinh bất lão gì đó, giống như Chu tiểu thư đã nói.” “Trên thế giới này căn bản không có thuốc trường sinh bất lão, ta sở dĩ có thể sống đến bây giờ, là vì một viên bảo thạch kỳ lạ.” “Viên bảo thạch đó từ trên trời rơi xuống, lúc đó ta còn nhỏ, đang chơi trong hậu cung thì đột nhiên nhặt được một viên bảo thạch màu xanh lam.” ...

A Nguyệt tiếp tục nói, giọng điệu cũng trở nên lạnh lùng kiêu ngạo.

“Khi đó, ta trơ mắt nhìn nó từ trên trời rơi xuống, sau đó ta luôn

mang nó bên mình, rồi cơ thể ta bắt đầu xảy ra biến dị." "Các ngươi không phải rất tò mò, tại sao trước đây khi ở cùng các ngươi, ta luôn biến mất một hai ngày sao?

Bởi vì khoảng thời gian đó, cơ thể ta sẽ trở nên vô cùng kỳ quái." "Mỗi khi trăng tròn, ta sẽ biến thành một bộ dạng như bị hút cạn tinh khí, khô héo, hoàn toàn là một bà lão." "Nhưng sau khi trời sáng ta lại trở lại bình thường, mỗi tháng ta đều trải qua chuyện như vậy, giống như người sói mà các ngươi hay nói, biến về hình dạng sói vào đêm trăng tròn." "Ta cũng như vậy, thực ra bao nhiêu năm qua, ta cũng không biết viên bảo thạch đó rốt cuộc là gì, chỉ là nó đã khiến ta biến dị." "Cho nên ta nghi ngờ, nếu dùng khoa học kỹ thuật hiện tại của các ngươi để giải thích, thì có lẽ ta đã nhận được thứ gì đó của người ngoài hành tinh." "Ta cũng bị lây nhiễm, có lẽ ta sẽ biến thành người ngoài hành tinh, nhưng các ngươi lại nói thế giới này cũng không nhất định thật sự tồn tại người ngoài hành tinh." "Cho nên rốt cuộc kết quả thế nào, ta không thể biết được, nhưng các ngươi chỉ cần biết, tại sao ta lại biến thành bộ dạng bây giờ." "Tại sao có thể sống đến tận bây giờ là được rồi.

Đây chính là hoàng cung trước đây của ta, thật không ngờ, nơi ta từng ở." "Bây giờ lại biến thành thế này, thực ra trước đây cũng không phức tạp như vậy." Khi A Nguyệt nói những điều này, mọi người đều kinh hãi nhìn cô ta, họ không biết những gì cô ta nói có phải là thật không.

Họ thậm chí còn nghi ngờ người này có lẽ đã điên rồi, nên mới nói ra những lời như vậy, nhưng Chu Tiểu Di và mọi người đều không phản bác.

Điều đó chứng tỏ, A Nguyệt nói có khả năng là thật, bởi vì từ đầu đến cuối, Chu Tiểu Di và mọi người dường như không nói gì.

Những người khác tự nhiên cũng sẽ không nói gì, họ biết nếu Chu Tiểu Di không phản bác, thì mười phần tám chín là thật.

Tất cả mọi người đều không thể tin nổi nhìn A Nguyệt trước mặt, người phụ nữ này đi cùng họ suốt chặng đường, quả thực cũng rất thần bí.

Chương 1294

Lần nào cũng mặc một bộ đồ cổ trang!

Họ còn thật sự tưởng cô ta chỉ là người yêu thích phong cách cổ.

Bây giờ xem ra, người ta căn bản không chỉ là yêu thích, người ta là người cổ đại chính hiệu.

“Xem ra tôi đoán không sai, chẳng trách tôi cứ thấy cô đến nơi này có gì đó rất kỳ lạ.” “Bây giờ xem ra, cũng gần giống với phỏng đoán của tôi, nhưng ban đầu tôi tưởng, cô đến đây là có mục đích gì đó.” “Giống như ông chủ Tôn vậy, nhưng bây giờ cô lại cho tôi một lời giải thích còn chấn động hơn.” Chu Tiểu Di bình tĩnh nhìn người trước mặt, nói thẳng!

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, A Nguyệt cũng cười lên.

“Ngươi quả thực rất thông minh, hoàn toàn không giống những người khác, thực ra từ ngày hôm đó, khi ngươi nhìn ta, ta đã đại khái đoán ra rồi.” “Trong lòng ngươi chắc đang nghĩ, ta đến đây có phải có mục đích gì không, thực ra ta cũng nghe thấy ngươi hỏi Thiên Ân đủ mọi chuyện về ta.” “Ta liền biết, ngươi chắc đã có phỏng đoán, nhưng ta biết, cho dù ngươi đoán nhiều thế nào, cũng căn bản không thể đoán ra được câu chuyện thật sự.” “Cho nên ta rất phấn khích, ta nghĩ đến lúc đó, nếu ta nói cho ngươi biết tin này.” “Ngươi chắc sẽ rất kinh ngạc phải không?

Nhưng vừa rồi nhìn biểu cảm của ngươi, ta thấy cũng chẳng có gì thú vị, ngươi dường như đã có dự cảm rồi.” “Cô nói không sai, giống như đã có dự cảm, đúng là như vậy không sai, nhưng có lẽ cô sẽ không bao giờ biết được.” “Thực ra từ trước đến nay tất cả mọi chuyện, đều đã được giải thích rõ ràng, tình hình hiện tại rốt cuộc là

thế nào." "Tôi thực ra cũng có thể đoán được, mục đích cô đến đây không đơn thuần, nhưng khi cô nói ra." "Thực ra tôi cũng có chút bất ngờ, chỉ là tôi có thể chấp nhận được." "Vậy sao?

Đã vậy thì, ta hoan nghênh mọi người đến quê hương của ta, quê hương của ta, nơi này rất đẹp." "Mọi người mau theo ta qua đây, thực ra ta cũng đã rất nhiều năm không đến nơi này rồi." "Vốn tưởng đời này, chắc không có cơ hội đến nữa, không ngờ lại được quay lại, hơn nữa đi suốt chặng đường này." "Ta cũng coi như đã thể hội được một câu, cái gì gọi là 'gần quê lại sợ', khi đến đây, đối mặt với đủ loại thay đổi." "Ta quả thực cũng có chút không thích ứng được, nhưng nghĩ rằng đây dù sao cũng là quê hương của ta, cho dù nó có thể bất cứ lúc nào, lấy đi cái mạng nhỏ này của ta, ta cũng không từ chối." "Nhưng may mà, cũng không xảy ra nguy hiểm gì quá lớn, hơn nữa trên đường đi, nhờ có mọi người." "Cũng không thật sự lấy mạng ta, cho nên cả chặng đường này vẫn phải cảm ơn các ngươi.

Ta là tiểu công chúa thời đó đấy, yên tâm, ở đây ta sẽ ban ân huệ cho các ngươi." Cái gì mà lộn xộn thế này?

Chu Tiểu Di và mọi người nghe đến đây, đều cảm thấy hơi kỳ quặc!

Nhưng họ lại cảm thấy đối phương nói cũng có lý.

Đã vậy thì họ cũng không nói nữa!

Chu Tiểu Di và mọi người muốn xem thử, A Nguyệt này tiếp theo định làm gì.

Dưới sự dẫn dắt của A Nguyệt, Chu Tiểu Di và mọi người đã bước lên những tảng đá đó, những tảng đá lơ lửng.

Lúc đầu họ còn hơi sợ sẽ bị rơi xuống, nhưng khi thấy Chu Tiểu Di và Thiên Ân đã lên rồi.

Vương Khải Toàn và Hắc ca cũng đã đi, họ không thể không tin Chu Tiểu Di được.

Thế là họ cũng nhanh chóng đi theo!

Nào ngờ khi họ đặt chân lên, mới phát hiện nó không khác gì tảng đá lớn mà họ đứng lúc nãy.

Căn bản không làm gì được họ, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Người phụ nữ này, thật sự là người của triều đại đó sao?

Hay là đầu óc cô ta có vấn đề?" Vương Khải Toàn kéo Chu Tiểu Di lại từ phía sau, rồi hỏi nhỏ!

Anh ta thậm chí còn chỉ vào đầu mình.

Chu Tiểu Di im lặng!

Vương Khải Toàn không biết bộ dạng hiện tại của cô có ý gì!

Sau đó Chu Tiểu Di do dự một lúc.

"Chỉ có thể nói là nửa thật nửa giả!

Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, cứ xem là biết!

Dù sao cũng không thể tin hoàn toàn, cũng không thể hoàn toàn không tin." Vương Khải Toàn nói: "Tôi còn tưởng cô ta thật sự là người của triều đại đó chứ, cô ta nói chân thật đến thế, nghe cứ như thật vậy." "Nhưng bây giờ xem ra, có lẽ hoàn toàn không phải, đã vậy thì tôi cũng yên tâm hơn nhiều." Chẳng biết tại sao, có được câu nói này của Chu Tiểu Di, họ cũng yên tâm hơn nhiều!

Lúc nãy, thực ra mọi người cũng nghe mà lùng bùng lỗ tai.

Cũng không hiểu những lời của đối phương rốt cuộc có ý gì?

Chương 1295

Họ nghĩ một lát, cảm thấy lời của Chu Tiểu Di cũng đúng.

Họ không thể hoàn toàn không tin, nhưng cũng không thể hoàn toàn tin, cho nên bây giờ họ vẫn có chút tò mò, lời A Nguyệt nói là thật hay giả.

Thế là họ cứ đi theo A Nguyệt về phía trước!

Họ nghĩ cho dù cô ta nói dối!

Đi theo cô ta, biết đâu còn có thể phát hiện ra bảo bối gì đó thì sao.

Hơn nữa khi họ theo mọi người đến đây, coi như đã phát hiện ra, họ căn bản không gặp phải nguy hiểm gì.

“Xem ra nơi này cũng không nguy hiểm như chúng ta tưởng tượng, hơn nữa cảm giác lơ lửng giữa không trung này cũng thật vi diệu.” “Hoàn toàn khác với lúc ngồi máy bay, tóm lại là có một cảm giác đã thoát khỏi trọng lực.” “Nhưng chúng ta vẫn còn đứng vững, không giống như ở ngoài không gian.” “Bộ dạng lúc đó, hoàn toàn không do chúng ta tự kiểm soát, không biết nên nói gì cho phải, đương nhiên, tôi cũng chưa từng trải nghiệm ngoài không gian thật sự.” Mọi người nói về những điều này đều bật cười!

Bầu không khí lập tức trở nên ấm áp hơn nhiều!

Nhưng ngay khi mọi người cảm thấy nơi này thật sự an toàn như vậy.

Chu Tiểu Di lại liếc nhìn Thiên Ân!

Phát hiện cậu ta không có gì bất thường!

Cô cảm thấy Thiên Ân từ lúc đến đây.

Dường như cảm xúc không có gì biến động đặc biệt, cô cũng không biết đây là tốt hay xấu.

Thiên Ân nhìn ra vẻ lo lắng của cô, lắc đầu với cô!

Xem ra tạm thời không có vấn đề gì.

Họ tiếp tục đi theo A Nguyệt!

A Nguyệt có vẻ rất quen thuộc!

Nhưng tại sao Chu Tiểu Di và mọi người lại cảm thấy, cô ta càng lúc càng có gì đó không ổn?

“Sao tôi cứ cảm thấy cô ta thật sự giống một kẻ điên, cũng không chắc những gì cô ta nói là thật, sao tôi lại cảm thấy cô ta căn bản không phải người của triều đại đó.” “Người của triều đại đó, thật sự có thể sống đến bây giờ sao?

Nhưng cô ta nói đã nhặt được một viên bảo thạch màu xanh lam, cho nên bây giờ tôi cũng nửa tin nửa ngờ.” A Nguyệt nghe thấy những người này nghi ngờ mình, cô ta cũng không nói gì, chỉ quay đầu lại lườm họ một cái.

Mọi người thấy ánh mắt này, đại khái đã đoán ra, cô ta rõ ràng đang cảnh cáo tất cả bọn họ chỉ có thể ngoan ngoãn không nói gì nữa.

Tiếp theo, họ lại cẩn thận hơn đi về phía trước!

Khi đi đến cuối con đường, họ phát hiện ở đó có một cỗ quan tài khổng lồ đang lơ lửng.

Họ cũng không thể tiến lên, chỉ có thể đứng tại chỗ.

“Sao vậy?

Cậu cảm ứng được gì à?

Chẳng lẽ người phụ nữ đã chạy trốn kia, bây giờ đang ở trong

quan tài sao?" Thiên Ân vội vàng nắm lấy tay Chu Tiểu Di, nhìn bộ dạng này của cậu ta, còn có vẻ kinh hãi, Chu Tiểu Di vội vàng mở miệng hỏi.

Những người khác cũng nghe thấy!

Đang định hỏi thì!

Họ lại phát hiện A Nguyệt trước mặt lại vô cùng hưng phấn.

Chương 1296

Đối phương bất chấp tất cả đi thẳng về phía cỗ quan tài!

Những người khác cũng định đi qua!

Lại bị Chu Tiểu Di ngăn lại.

Chu Tiểu Di cũng không rõ tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào!

Nhưng cô có một dự cảm không lành!

Nếu thật sự đi qua!

Có lẽ sẽ xảy ra chuyện không may.

"Các người không được qua đó, Thiên Ân lại biến thành bộ dạng này rồi." "Có lẽ tiếp theo sẽ có nguy hiểm, lát nữa, mọi người chú ý một chút." Nhưng đối với phản ứng của Thiên Ân, bọn họ đã sớm quen rồi!

Vì vậy, khi mọi người thấy Thiên Ân có phản ứng như vậy, tất cả đều cảnh giác.

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy hơi bất ngờ!

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Vừa nãy Thiên Ân rõ ràng không có phản ứng gì cơ mà?

Sao đến lúc này lại đột nhiên có biểu hiện như vậy chứ!

Cô cũng không hiểu nổi Thiên Ân bị làm sao nữa.

Sau một hồi suy nghĩ, Chu Tiểu Di có thể chắc chắn!

Hẳn là người phụ nữ mặc đồ đỏ đang ở gần đây.

A Nguyệt đã không còn để ý đến họ nữa, một mình kiên quyết bước về phía trước.

Chỉ có Chu Tiểu Di gọi cô ta lại!

Những người khác cũng ngẩng đầu nhìn A Nguyệt.

Họ muốn xem thử, đối phương rốt cuộc còn giở trò gì nữa.

Sau đó, họ chỉ biết trơ mắt nhìn A Nguyệt từng bước tiến lên.

Ban đầu họ nghĩ A Nguyệt sẽ đi thẳng một mạch và sẽ không có mối đe dọa nào, dù sao cô ta cũng đã nói nơi này là quê hương của mình.

Nào ngờ, đúng lúc này, họ thấy cỗ quan tài phía trước đột nhiên từ từ mở ra!

Phải, cỗ quan tài tự nhiên mở ra.

A Nguyệt lộ rõ vẻ mặt phấn khích!

Chu Tiểu Di và những người khác trơ mắt nhìn cô ta nhảy thẳng vào trong đó!

Nhưng đúng lúc này, trong đầu tất cả mọi người đột nhiên vang lên một giọng nói!

Nó không ngừng kêu gọi họ, muốn họ tiếp tục tiến về phía trước. "Lại đây, các ngươi mau lại đây, không thấy A Nguyệt đã vào được cõi cực lạc rồi sao?" "Các ngươi mau qua đây, sau khi qua đây, các ngươi cũng sẽ tiến vào cõi cực lạc, đến lúc đó các ngươi sẽ thấy được tất cả những gì mình muốn thấy, mau qua đây đi." Họ cảm thấy sởn gai ốc, rốt cuộc là chuyện gì thế này, tại sao đột nhiên lại có người gọi họ?

Nhưng ai cũng biết, tình hình hiện tại chắc chắn không đơn giản như vậy!

Chương 1297

Mọi người đều có chút khó tin, nhìn chằm chằm vào mọi thứ trước mắt. "Chị Chu, chị có nghe thấy tiếng gì không, hình như nó đang gọi chúng ta, nó cứ bảo chúng ta đi về phía trước." Chu Tiểu Di thực ra cũng đã nhận thấy sự khác thường của những người này, thấy họ ôm đầu, cô không biết họ đã bị làm sao.

Sau đó cô nhìn sang Vương Khải Toàn, họ cũng đang lắc đầu liên tục.

Xem ra những người lên tiếng hỏi là những người có ý chí kém kiên định nhất.

Vậy là họ đã nghe thấy một âm thanh nào đó.

Chu Tiểu Di chắc chắn mình không nghe thấy gì, rồi cô nhìn về phía Vương Khải Toàn.

Bọn họ cũng chỉ lắc đầu, vừa rồi họ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng ù tai trong chốc lát, nhưng hoàn toàn không phát hiện hay nghe thấy âm thanh nào cả. "Chắc là người phụ nữ trong cỗ quan tài đó đang mê hoặc các ngươi, đừng nghe theo nó, đừng qua đó, nếu qua đó các ngươi sẽ giống như A Nguyệt, bị nhốt lại ở nơi đó." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều liều mạng lắc đầu, cố gắng vứt âm thanh đó ra khỏi đầu.

Nhưng điều đó là không thể!

Giọng nói đó cứ vang vọng trong tâm trí họ!

Chu Tiểu Di thấy họ trông rất đau đớn.

Trong lúc đang nghĩ cách giúp họ, cô phát hiện sắc mặt Thiên Ân cũng trở nên đáng sợ!

Và cậu bé cũng đã bắt đầu bước về phía trước… Chu Tiểu Di nhanh chóng chộp lấy Thiên Ân, cô kinh hãi nhìn cậu.

Lúc này Thiên Ân mới như bừng tỉnh, hóa ra cậu cũng bị khống chế. "Cậu đã nghe thấy gì?

Cũng có người bảo cậu đi về phía trước à?" Chu Tiểu Di kéo Thiên Ân lại, thấy cậu đã tỉnh táo, cô thầm nghĩ chắc vừa rồi cậu cũng suýt bị khống chế.

Nghe Chu Tiểu Di hỏi vậy, Thiên Ân gật đầu, xem ra Chu Tiểu Di đã đoán đúng!

Vừa rồi, đúng là có một giọng nữ liên tục bảo cậu đi về phía trước. "Vừa rồi em hình như nghe thấy giọng của mẹ em, tuy không chắc lắm, nhưng em có thể cảm nhận được, chắc chắn là mẹ rồi, nhưng có lẽ đây chỉ là một phương pháp mê hoặc lòng người của nơi này thôi." "Tất cả đều là giả, cậu quên rồi sao, họ không hề hiểu tài năng này của cậu, họ đã sớm đưa cậu vào trại trẻ mồ côi rồi." "Vì vậy, đừng tin họ, nó chỉ đang mê hoặc tâm trí của cậu thôi." Tuy nói vậy rất tàn nhẫn, nhưng Chu Tiểu Di buộc phải để Thiên Ân nhớ lại hiện thực phũ phàng!

Như vậy, Thiên Ân sẽ không bị mê hoặc nữa.

Chu Tiểu Di cũng không biết bên trong cỗ quan tài đối diện rốt cuộc có thứ gì.

Cô nghĩ có thể đó chính là cỗ quan tài của người phụ nữ kia.

Nhưng lại thấy kỳ lạ, tại sao người phụ nữ đó từ nơi kia đến đây lại nằm trong một cỗ quan tài, rồi kêu gọi Thiên Ân và những người khác?

Ngay lúc Chu Tiểu Di còn đang suy nghĩ, cô phát hiện những người khác cũng đang từ từ đi về phía đó.

Khi Chu Tiểu Di nhận ra, Vương Khải Toàn và cả nhóm đã men theo phiến đá đi qua.

Chu Tiểu Di biết tình hình không ổn.

Cả đám người này đã bị mê hoặc hoàn toàn!

Chu Tiểu Di bảo những người còn lại cùng gọi họ tỉnh lại, nhưng lúc này, ánh mắt của họ đã trở nên vô hồn, đờ đẫn!

Chu Tiểu Di biết, lần này hết cách rồi!

Có lẽ cô không thể gọi họ tỉnh lại được nữa!

Chương 1298

Chu Tiểu Di cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, không biết sẽ còn nguy hiểm gì xảy ra.

Vì vậy, cô chỉ có thể nghĩ cách khác, trước tiên phải khống chế những người này đã!

May mắn là người còn tỉnh táo vẫn còn Hắc ca và Thiên Ân.

Ba người họ hợp sức chặn trước mặt mấy người kia.

Đương nhiên, không gian họ có thể đứng rất nhỏ.

Họ sợ mình sẽ rơi xuống, cũng sợ những người bị mê hoặc này bất cẩn rơi xuống, nên chỉ có thể đứng chắn trước mặt họ.

Nhưng những người kia không chịu bỏ cuộc, thậm chí còn bắt đầu ra tay bóp cổ họ!

Khi Chu Tiểu Di bị Vương Khải Toàn bóp cổ, cô mới ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. "Bàn tử, cậu đúng là to gan thật, bây giờ đến cả cổ của tôi mà cậu cũng dám bóp, đã vậy thì đừng trách tôi không khách khí." Sức của Vương Khải Toàn rất lớn, may mà Chu Tiểu Di đã thoát khỏi tay hắn!

Chu Tiểu Di thở hổn hển, tát thẳng vào mặt Vương Khải Toàn một cái.

Vương Khải Toàn bây giờ làm gì còn tri giác nữa!

Bình thường, hắn tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện này.

Chu Tiểu Di không nói hai lời, nhặt khẩu súng trên lưng lên, dùng báng súng đánh ngất Vương Khải Toàn. "Xem ra chỉ có thể đánh ngất bọn họ thôi, nhưng lúc đánh ngất, mọi người đỡ lấy một chút, đừng

để họ rơi xuống, bên dưới sương mù mịt mùng không thấy rõ là cái gì đâu." "Trước tiên đánh ngất họ, rồi từ từ kéo đến bệ đá tròn lớn kia." "Cứ ở lại đây, không chừng bọn họ sẽ mất mạng ở đây thật." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác cũng chỉ có thể đồng ý với đề nghị của cô, rồi trực tiếp kéo họ về.

Sau khi tốn hết chín trâu hai hổ, ba người còn tỉnh táo cuối cùng cũng kéo được đám người đã hoàn toàn bất tỉnh qua.

Lúc này, Chu Tiểu Di và những người khác cảnh giác nhìn cỗ quan tài khổng lồ trước mặt, nó vẫn đang mở.

Họ thực ra đã không còn nghe thấy tiếng gọi nào nữa.

Chu Tiểu Di và hai người còn lại lấy hết can đảm tiến về phía trước!

Họ muốn xem thử bên trong cỗ quan tài đó rốt cuộc có thứ gì.

Hơn nữa, biết đâu bên trong lại có huyền cơ gì khác.

Cứ thế, ba người họ ngầm hiểu ý nhau, cùng đi tới. "Sắp đến rồi, mọi người cẩn thận một chút, để tôi qua xem trước bên trong có gì." Thấy cỗ quan tài đã ở ngay trước mắt, Hắc ca lại đứng chắn trước mặt Chu Tiểu Di và Thiên Ân.

Chu Tiểu Di có chút ngạc nhiên.

Đây có lẽ là lần đầu tiên cô được người khác bảo vệ một cách trực diện như vậy kể từ khi đến nơi này.

Trước đây, toàn là một mình cô xông lên xem xét tình hình.

Cảm giác này khá mới lạ, Chu Tiểu Di cũng không khách sáo.

Cô và Thiên Ân ở lại tại chỗ, để Hắc ca qua xem rốt cuộc là chuyện gì.

Chẳng mấy chốc họ đã thấy, Hắc ca đi qua, cẩn thận nhìn vào

trong, nhưng không có động tĩnh gì.

Chu Tiểu Di và Thiên Ân hơi lo lắng Hắc ca có phải cũng bị mê hoặc rồi không.

Đang định bay qua, Hắc ca đột nhiên ngẩng đầu lên.

Chương 1299

Anh ta ngẩng đầu nhìn họ, rồi lắc đầu.

Ý là bên trong không có gì cả.

Lúc này, Chu Tiểu Di và Thiên Ân cũng nhanh chóng đi tới xem.

Bên trong trống rỗng, không có gì hết!

Đừng nói là người, ngay cả một chiếc lá cũng không có!

Sạch sẽ vô cùng.

Trông có vẻ đến một hạt bụi cũng không có.

Thật kỳ lạ, cỗ quan tài này rốt cuộc dùng để làm gì? "Vừa rồi không phải A Nguyệt đã nhảy vào rồi sao?

Sao chẳng có gì ở bên trong, lạ thật?" "Lẽ nào sau khi vào trong, có thứ gì đó đã đưa cô ta đi nơi khác?

Hay là cỗ quan tài này có thể hòa tan con người?" "Không thể nào, A Nguyệt sẽ không vô duyên vô cớ nhảy vào đó, lẽ nào đây là con đường xuống dưới?" Chu Tiểu Di và mọi người chỉ có thể giải thích như vậy, không biết bên dưới rốt cuộc là nơi nào, nên cô cảm thấy rất kỳ quái.

Họ đều quay đầu lại nhìn những người vẫn còn đang hôn mê, cuối cùng sau một hồi do dự, đành tạm thời ở lại đây, đợi đám người này tỉnh lại rồi tính tiếp. "Thôi vậy, đợi họ tỉnh lại rồi mọi người cùng thương lượng xem nên làm gì, với tình hình hiện tại thì..." "Đúng là có hơi phức tạp, e rằng bên dưới còn có những bí ẩn mà chúng ta không thể biết được." Đây chắc chắn là sự thật, họ cũng muốn xem thử bên trong cỗ quan tài này rốt cuộc còn có bí mật gì mà họ chưa biết.

Sớm biết vậy đã giữ A Nguyệt lại!

Như vậy có lẽ còn moi được chút bí mật từ miệng cô ta, nhưng A Nguyệt đã nhảy xuống rồi.

Bây giờ sống chết chưa rõ, họ dù có muốn hỏi cũng không thể hỏi được!

Chu Tiểu Di cảm thấy cũng không thể đặt hy vọng vào Tôn Hưng.

Bởi vì tất cả những chuyện xảy ra khi họ đến nơi này, hắn đã quên sạch sành sanh.

Đợi một lúc, những người hôn mê cuối cùng cũng tỉnh lại.

Khi họ tỉnh lại lần nữa, lại là một vẻ mặt ngơ ngác nhìn Chu Tiểu Di và những người khác, không biết lần này họ lại xảy ra chuyện gì.

Chu Tiểu Di giải thích với họ rằng, vừa rồi họ đã nghe thấy có người gọi, có lẽ là bị thứ đó mê hoặc, suýt chút nữa đã nhảy vào quan tài.

Bất đắc dĩ, cô lại phải đánh ngất họ.

Sau đó, cô hỏi họ bây giờ cảm thấy thế nào, còn có thứ gì đang gọi họ không?

Mọi người nín thở, lắng nghe cẩn thận một lúc, không còn bất kỳ âm thanh nào nữa. "Vậy thì tốt rồi, không còn tiếng động gì nữa thì chứng tỏ chuyện này cũng đã qua.

Nhưng trước đó, tôi vẫn phải nói cho các người một chuyện." "Đó là lát nữa có thể tất cả chúng ta sẽ phải lần lượt nhảy vào cỗ quan tài đó, vì nơi này các người cũng thấy rồi, nó lơ lửng giữa không trung." "Cho nên chúng ta muốn rời đi, chắc cũng chỉ có cỗ quan tài đó thôi, A Nguyệt đã nhảy vào rồi." "Nhưng vừa rồi chúng tôi đã qua xem, cô ta hoàn toàn không có trong quan tài, bên trong trống không, không có gì

cả." "Vì vậy chúng tôi đoán là phải vào trong, nhưng trước khi vào phải làm gì thì chúng tôi cũng không biết." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người đều nặng nề gật đầu.

Như vậy, họ cũng biết cụ thể là chuyện gì.

Sau đó, Chu Tiểu Di lại quan sát vẻ mặt của họ, quả thực không có ý định lùi bước, cô liền bảo họ mau đứng dậy chuẩn bị.

Họ sẽ cùng tiến về phía trước.

Tất cả mọi người đứng dậy vận động một lúc, sau đó Chu Tiểu Di và những người khác quyết định sẽ đi xuống trước.

Chương 1300

Chu Tiểu Di nghĩ rằng lát nữa đi xuống, không biết có xảy ra chuyện bất ngờ gì không, nên sau khi suy nghĩ, cô vẫn cảm thấy cần phải đi xuống từng cặp hai người một.

Và vừa hay, ở đây chia cặp hai người một cũng rất hợp lý.

Chu Tiểu Di đương nhiên đi cùng Thiên Ân, Vương Khải Toàn đi cùng Diệp Phàm.

Tôn Hưng thì đi cùng tên thuộc hạ mặt sẹo của hắn, có thể thấy tên thuộc hạ đó thực sự trung thành với hắn, không biết có phải Tôn Hưng đã cứu mạng hắn không.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, tất cả đều đồng ý.

Cặp đầu tiên đi xuống là Hắc ca và Hạ Xuân Thiên.

Hạ Xuân Thiên vốn rất sợ, nhưng Hắc ca cứ nhất quyết muốn xuống trước, không còn cách nào, anh ta đành phải đi cùng.

Anh ta cũng không hiểu tại sao Hắc ca lại cứ khăng khăng muốn xuống trước như vậy, vội vàng làm gì chứ, không thể quan sát hành vi và phản ứng của những người khác rồi hẵng xuống sao?

Sau khi Hắc ca và Hạ Xuân Thiên đi xuống, Chu Tiểu Di và những người khác cũng chăm chú quan sát, không có chuyện bất ngờ nào xảy ra.

Chỉ là một làn khói mù đột nhiên bốc lên, khi họ có thể mở mắt ra lần nữa, đã không còn thấy người trong quan tài đâu nữa.

Làn khói này có lẽ là để không cho họ thấy những người khác đã xuống như thế nào.

Tiếp theo là đến lượt Chu Tiểu Di và Thiên Ân.

Hai người hít một hơi thật sâu, rồi dứt khoát đi tới.

Khi Chu Tiểu Di và Thiên Ân chuẩn bị nằm vào, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm vẫn có chút lo lắng.

Thấy vẻ mặt đắn đo của họ, Chu Tiểu Di bảo họ yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu.

Chu Tiểu Di và Thiên Ân nghe vậy mới yên lặng nằm xuống.

Một lát sau, lại là thao tác tương tự, rồi hai người họ biến mất.

Tất cả mọi người lần lượt làm theo phương pháp này, nằm vào trong.

Họ cũng không biết tiếp theo mình sẽ phải đối mặt với điều gì, nhưng họ cảm thấy chắc không phải chuyện gì to tát.

Chu Tiểu Di và Thiên Ân bị trượt thẳng xuống dưới lòng đất.

Nơi này vô cùng tối tăm.

Cô lấy đèn pin trong túi ra bật lên, mới phát hiện nơi này hoàn toàn là một không gian khép kín!

Nhất thời không thể nhìn ra ở đây rốt cuộc có những gì.

Thiên Ân ở bên cạnh nắm chặt tay Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di muốn xem những người khác có ở đây không, nhưng nhìn một vòng, cô phát hiện không có ai cả.

Nơi này chỉ có hai người họ!

Hơn nữa không gian lại rất nhỏ.

Chu Tiểu Di có một dự cảm không lành, có lẽ cái bẫy này muốn tách tất cả mọi người ra, sau đó nhốt vào từng không gian nhỏ để xem họ có thể thoát ra được không.

Nếu thật sự là vậy thì đúng là chết chắc rồi. "Thôi rồi, chúng ta hình như đã bị tách ra, nhưng chắc mọi người đều sẽ đến cùng một nơi, chỉ là bị nhốt trong những căn phòng nhỏ khác nhau thôi." "Vậy nên lát nữa, chúng ta phải nghĩ cách rời đi trước.

Chương 1301

Hắc ca và những người kia chắc cũng bị nhốt trong phòng nhỏ, Vương Khải Toàn và họ có lẽ cũng không gặp chuyện gì lớn đâu." Chu Tiểu Di vẫn khá tin tưởng vào những người bạn đồng hành của mình, tin rằng họ tuyệt đối sẽ không gặp vấn đề gì lớn, nên bên cô cũng không quá lo lắng.

Một lúc sau, Chu Tiểu Di đã biết họ đang ở đâu.

Họ hoàn toàn đang ở trong một căn phòng nhỏ khép kín!

Vương Khải Toàn và những người khác sau khi đi xuống, tự nhiên cũng phát hiện ra điều này.

Những người khác cũng đều hiểu ra vấn đề, hóa ra nơi này muốn tách họ ra để tiêu diệt từng người một. "Đúng là tính đi tính lại, không ngờ lại có chuyện như thế này, thật là bất ngờ." "Cho nên bây giờ tôi cũng hơi tò mò, tình hình hiện tại rốt cuộc là sao, ai có thể cho tôi biết không?" Vương Khải Toàn phát hiện mình và Diệp Phàm bị nhốt trong một mật thất nhỏ khép kín thì dở khóc dở cười.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Sớm biết vậy hắn đã đi xuống cùng Chu Tiểu Di, như vậy cũng sẽ không xảy ra nguy hiểm thế này.

Hắn bây giờ thực sự rất hối hận.

Nhưng hắn biết, Chu Tiểu Di có lẽ cũng là sau khi xuống đây mới biết họ lại bị nhốt trong một không gian nhỏ khép kín.

Bây giờ nói gì cũng đã muộn, chỉ có thể nhanh chóng tìm cách thoát ra.

Tiếc là tìm mãi mà vẫn không tìm thấy.

Họ cũng cảm thấy nơi này có chút kỳ quái. "Cậu mau nhìn xem, ngoài chỗ này có chút kỳ lạ ra, những chỗ khác đều trống không, xem ra muốn ra ngoài, phải nghiên cứu kỹ xem thứ này là cái gì." "Nhưng nó chỉ có mấy dòng chữ thế này, ai mà biết được nó rốt cuộc là cái gì, bọn người này rốt cuộc nghĩ gì vậy." "Xây một ngôi mộ cổ mà cũng xây bí ẩn như vậy, cái Vân Đỉnh Thiên Cung này, còn tưởng nó thật sự lơ lửng giữa không trung chứ." "Tại sao chúng ta lại có thể dịch chuyển từ cỗ quan tài đó đến đây một cách khó hiểu như vậy, thật sự quá vô lý." "Hay là tất cả những gì chúng ta thấy vừa rồi, biết đâu đều là ảo ảnh." Họ cảm thấy nơi này thật sự quá quỷ dị.

Cỗ quan tài kia theo lý mà nói, không phải nên lơ lửng giữa không trung sao?

Kết quả lại mở ra một lối đi dưới sàn, rồi để họ rơi thẳng xuống.

Theo lẽ thường, ở đó đáng lẽ không có lối đi nào cho họ nhảy xuống mới phải.

Hơn nữa vừa rồi họ chỉ là trượt xuống qua một đường hầm.

Cho nên bây giờ họ thật sự có chút tò mò, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? "Xem ra tất cả chúng ta đều đã bị nhốt riêng trong một căn phòng nhỏ rồi." "Bây giờ chúng ta muốn rời khỏi căn phòng này, tôi nghĩ có lẽ cần tất cả mọi người đều phát hiện ra cơ quan trong phòng của mình, sau đó kích hoạt cùng lúc, nếu không chỉ dựa vào bên chúng ta, tuyệt đối không thể rời khỏi nơi này." "Cho nên điều này cũng có nghĩa là, phải xem sự ăn ý và tinh thần đoàn kết của tất cả chúng ta." Chu Tiểu Di bất lực nói.

Cô cũng không biết những người khác có biết được bí mật trên đó không.

Cô biết thực ra phần lớn mọi người đều khá thông minh, chỉ là vì có cô ở đây, nên đa số đều trông cậy vào họ.

Nhưng bây giờ đã bị nhốt riêng trong một căn phòng nhỏ, họ tự nhiên cũng sẽ nghĩ mọi cách để cứu mình.

Dù sao tiềm năng của con người là vô hạn, khi bị dồn đến đường cùng, họ sẽ kích phát tất cả tiềm năng của mình. "Chị đại không cần lo lắng, nếu chị đã nói họ có khả năng sẽ phát hiện ra, vậy chúng ta cứ chờ, đợi sau khi bên họ gần như đã phát hiện ra rồi." "Chúng ta lại tiếp tục giải cơ quan này là được, đến lúc đó nếu tất cả đều đã giải quyết xong thì không sao nữa." "Nhưng nếu họ vẫn chưa giải quyết được, chúng ta cứ chờ, sẽ có một ngày họ giải quyết được, và giống như chị nói, tất cả mọi người ở một mức độ nào đó, sẽ dốc toàn lực, dùng hết mọi sức lực để rời khỏi nơi này." "Cho nên em ngược lại cảm thấy nơi này, cũng có thể là một nơi để thử thách sự ăn ý của mọi người." Chu Tiểu Di không ngờ Thiên Ân lại nói nhiều như vậy.

Cô cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, thực ra Thiên Ân cũng không phải là không biết nói chuyện, chỉ là bình thường cậu không muốn nói nhiều mà thôi.

Nghĩ đến đây, Chu Tiểu Di cũng có thể hiểu được.

Vì vậy, Chu Tiểu Di và Thiên Ân hai người dứt khoát ngồi tại chỗ chờ đợi những người khác tìm ra bí ẩn của cơ quan rồi họ mới mở.

Dù sao bên họ cũng đã sớm nhìn thấu rồi.

Chương 1302

Phòng nhỏ của Vương Khải Toàn và Hắc ca cũng không kém cạnh, dù sao họ cũng có kinh nghiệm, nên rất nhanh cũng đã hiểu ra vấn đề.

Bên Tôn Hưng vì có người đàn ông mặt sẹo đi cùng, cộng thêm Tôn Hưng những năm nay cũng nghiên cứu về chuyện ở Vân Đỉnh Thiên Cung, nên hắn cũng nhanh chóng hiểu ra.

Bây giờ chỉ còn xem những người khác, không biết họ có hiểu ra đạo lý trong đó không.

Thấy đã có nhiều người hiểu ra vấn đề, nhưng cũng có một số người không hiểu, nên họ đã phải chờ đợi suốt hai ngày.

Cuối cùng cũng có thể ra khỏi cái nơi quỷ quái này.

Khoảnh khắc cánh cửa tự động mở ra, Chu Tiểu Di thở phào một hơi. "Xem ra bọn họ cũng không ngốc như mình tưởng, nhanh như vậy đã tìm ra cách giải quyết." Chu Tiểu Di cứ ngỡ phải mất ít nhất một tuần, may mà không phải, nếu không chính mình cũng chết ngạt mất. "Nếu đã vậy, chúng ta mau ra ngoài thôi, giải được là tốt nhất rồi, nhưng ra ngoài rồi sẽ xảy ra chuyện bất ngờ gì thì không biết được." Sau khi Chu Tiểu Di và Thiên Ân đi ra, họ thấy những người khác cũng lần lượt đi ra.

Rất nhanh họ đã xác định, gần như tất cả mọi người đều đã ra ngoài.

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di nhìn thấy Tôn Hưng.

Tôn Hưng lại đang vô cùng phấn khích nhìn vào bức bích họa trước mặt.

Họ bây giờ cũng không có nhiều thời gian rảnh để xem tình hình của Tôn Hưng là thế nào.

Chu Tiểu Di nhìn theo ánh mắt của hắn, liền phát hiện bức tường đó đang lấp lánh ánh sáng. "Oa, đẹp quá, không ngờ vừa ra ngoài đã được thấy cảnh đẹp như vậy, lúc đầu tôi còn tưởng mình hoa mắt nữa chứ, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Mọi người nhìn bức tường lấp lánh trước mắt, thật sự chấn động!

Họ chưa bao giờ nghĩ rằng một bức tường lại có thể sáng đến vậy.

Hơn nữa, họ phát hiện ngoài kim cương và những thứ khác ra, còn có những thứ khác bên trong, họ cảm thấy vô cùng kỳ lạ. "Tuyệt đối đừng nghĩ đến việc động vào, biết đâu các người vào rồi sẽ bị hút vào trong đó, để tôi thử xem rốt cuộc là chuyện gì đã." Chu Tiểu Di thấy Tôn Hưng và những người khác đã định đi tới chạm vào bức tường, liền kịp thời nhắc nhở họ.

Cũng không biết ở đây có nguy hiểm gì không.

Tôn Hưng và những người khác nghe Chu Tiểu Di nhắc nhở mới dừng lại.

Chu Tiểu Di tiện tay ném một viên bi nhỏ vào trong, viên bi quả nhiên bị hút vào. "Xem ra bên trong còn có không gian, chúng ta phải đi vào, nhưng sau khi vào rồi, sẽ xảy ra chuyện gì thì không biết được." "Ở nơi này hiện tại, cũng chỉ có bức tường đó là chúng ta có thể đi vào, dù sao chúng ta cũng vừa mới ra khỏi mấy căn phòng nhỏ." "Bây giờ lại đến một nơi kỳ lạ thế này, lát nữa vào trong, có thể sẽ đến một thế giới kỳ lạ sặc sỡ." Đây cũng chỉ là suy đoán của Chu Tiểu Di.

Cô cũng không chắc sau khi vào trong, có thật sự còn sống được không, biết đâu lại biến thành thứ gì kỳ quái cũng không chừng.

Cho nên Chu Tiểu Di cũng không chắc lắm, nhưng cô dám khẳng định là phải đi vào từ nơi đó.

Ngay lúc cô còn đang nói, A Nguyệt không biết từ đâu đột nhiên lao ra, rồi đi trước một bước, xông thẳng vào trong.

Chu Tiểu Di và những người khác thậm chí còn chưa kịp giữ cô ta lại. "Người vừa rồi là A Nguyệt, không ngờ cô ta cứ trốn ở nơi này, lẽ nào sau khi rơi xuống, cô ta cũng không ra ngoài được sao?" "Nhưng cũng đúng, sau khi rơi xuống, cần tất cả mọi người đều kích hoạt cơ quan trong các phòng khác nhau mới ra được." "Vừa rồi cô ta chắc cũng bị nhốt trong một căn phòng, chúng ta ra ngoài rồi mà mãi không có động tĩnh gì." "Hóa ra là cứ luôn chờ thời cơ, cô ta bây giờ chắc cũng đã đại khái nhìn ra được, nơi vừa rồi không có nguy hiểm gì." "Hoặc nói là nơi này cũng coi như là an toàn." "Cho nên cô ta mới xông thẳng vào, vậy thì tiếp theo chúng ta cũng có thể vào được." Chu Tiểu Di thấy A Nguyệt đã vào rồi, càng chắc chắn hơn rằng nơi này có thể đi vào.

Có người đã bắt đầu rục rịch.

Nhưng Chu Tiểu Di vẫn khuyên họ nên chờ một chút, vì cô không cho rằng sau khi họ vào trong, sẽ nhất định an toàn.

Cho nên lúc này, cô vẫn nhanh chóng bảo họ ở lại đây. "Nếu không muốn chết thì tốt nhất nghe tôi, lát nữa tôi bảo các người vào thì hẵng vào, nếu các người không nghe lời tôi." "Đến lúc xảy ra nguy hiểm gì, tôi không cứu các người được đâu, các người cũng rõ ràng, bây giờ tình hình rất cấp bách." "Đương nhiên, nếu các người vội vàng muốn vào như vậy, thì tôi cũng không sao cả." Chu Tiểu Di sao lại không biết suy nghĩ hiện tại của họ là gì chứ?

Chương 1303

Nhưng cô vẫn cố gắng khuyên bảo một chút.

Sau khi Chu Tiểu Di xác nhận lại, cô gật đầu.

Sau đó, Hắc ca đi thẳng vào.

Bên Tôn Hưng đã không thể chờ đợi được nữa, hắn trực tiếp cùng tên thuộc hạ của mình đi vào.

Những người khác cũng vào cùng lúc đó.

Sau khi họ vào trong, quả nhiên phát hiện nơi này vô cùng kỳ lạ!

Toàn là những ngọn núi có hình thù kỳ dị.

Hơn nữa những ngọn núi này trông càng giống như đá quý!

Có người tiện tay gõ xuống một mảnh, đều lấp lánh ánh sáng!

Chẳng trách bức tường đá kia trông lấp lánh như vậy, chắc đều là do những thứ này tạo thành. 【Tôi coi như đã được mở mang tầm mắt về cái gọi là cảnh tượng hoành tráng rồi, thật không ngờ đấy, lại có thể xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa vừa rồi mọi người có thấy không?】 【Sau khi họ vào trong, lại giống như đến được trung tâm của một viên đá quý, nơi này không lẽ thật sự là đá quý sao, Vân Đỉnh Thiên Cung này, thật sự ngày càng phức tạp rồi.】 【Đúng vậy, vừa rồi tôi cũng bị sốc, bây giờ nhìn nơi chị Chu đang ở, thật sự giống như mọi người nói là trung tâm của đá quý.】 【Trông sặc sỡ kỳ lạ, lại rất đẹp, thật sự không biết nên nói gì cho phải.】 Đừng nói là Chu Tiểu Di và những người khác, ngay cả những cư dân mạng bên ngoài khi thấy cảnh này cũng có chút chấn động.

Nhìn mọi thứ trước mắt, bình luận trên livestream đã bắt đầu bùng nổ.

Chu Tiểu Di và những người khác đã vào trong, mọi thứ hoàn toàn rối loạn!

Chu Tiểu Di cảm thấy nếu cô không đoán sai, nơi này chắc chắn còn có cơ quan.

Cho nên cô cứ nắm chặt tay Thiên Ân, sau đó cũng bảo Vương Khải Toàn và những người khác chú ý.

Quả nhiên, một lúc sau, Chu Tiểu Di phát hiện ra.

Họ cứ đi lòng vòng ở nơi này, nói cách khác, nơi này có lẽ sẽ chuyển động.

Cho dù không chuyển động, những thứ này cũng sẽ tự động thay đổi vị trí. "Không biết mọi người có chú ý không, nơi này hình như sẽ thay đổi phương hướng, cho nên dù chúng ta đi thế nào, cũng không thể đi ra khỏi đây." "Muốn rời đi, còn phải nắm vững quy luật ở đây, xem ra nơi này đúng là một cánh cửa để vào nơi tiếp theo." "Nhưng cánh cửa này có cơ quan, chúng ta trước tiên phá giải đã, chúng ta cứ đứng ở đây, sau đó quan sát sự thay đổi của chúng xem sao." Sau khi Chu Tiểu Di quan sát đại khái một lúc, cô thật sự phát hiện nơi này đúng là có chút kỳ lạ.

Cho nên bây giờ cô cũng nóng lòng muốn dừng lại để xem xét, nơi này rốt cuộc có những bí ẩn gì.

Cứ như vậy!

Mọi người đều bắt đầu nghiêm túc quan sát nơi này.

Thật ra lúc đầu!

Bọn họ căn bản không tin những lời của Chu Tiểu Di!

Hơn nữa còn cảm thấy cô có phải đang chuyện bé xé to hay không.

Nơi này trông chẳng có gì kỳ lạ như cô nói cả! "Cô không phải là

lo bò trắng răng đấy chứ, làm sao nơi này lại có thứ kỳ quái như vậy được." "Cho nên tôi thấy cô không cần phải lo lắng đâu!" "Chúng ta cứ đi thẳng về phía trước là được rồi, tôi không tin không rời khỏi được nơi này." Tôn Hưng cảm thấy Chu Tiểu Di đang làm quá vấn đề lên!

Anh ta căn bản không cho rằng nơi này có huyền cơ gì.

Vì vậy, trong khoảng thời gian tiếp theo, anh ta bắt đầu mất kiên nhẫn thúc giục!

Nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện ra vấn đề!

Chương 1304

Quả nhiên bị Chu Tiểu Di nói trúng.

Những tảng đá bọn họ vừa thấy rõ ràng là một dạng!

Nhưng bây giờ ở nơi này!

Lại biến thành có chút khác lạ.

Bọn họ kinh hãi nhìn mọi thứ trước mắt!

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, Chu Tiểu Di đã đoán được bọn họ tin lời mình nói rồi. "Thấy chưa, những gì tôi nói lúc nãy hoàn toàn là sự thật, tôi đã nói rồi, nơi này thực sự có thể dịch chuyển." "Nhưng lúc đầu mọi người không tin, bây giờ thấy rồi chứ, chúng ta phải ở lại đây quan sát một chút." "Xem quy luật biến đổi của chúng là gì, quy luật vừa rồi chỉ thoáng qua một lần, nên chúng ta cần tiếp tục chờ đợi." "Đợi chúng ta quan sát rõ quy luật trong đó rồi mới có thể rời khỏi đây." Hắc ca cũng tin lời Chu Tiểu Di nói!

Tôn Hưng liếc nhìn người đàn ông bên cạnh rồi cũng gật đầu.

Bọn họ chỉ có thể ngồi tại chỗ!

Chờ đợi quy luật tiếp theo xuất hiện!

Một lúc sau!

Bọn họ lại thấy những khối đá mới.

Chẳng biết đã ở nơi này bao lâu!

Cuối cùng bọn họ cũng có thể nắm bắt được một chút quy luật.

Nhưng điều đó căn bản không đủ để giúp họ rời đi, Chu Tiểu Di cảm thấy vẫn chưa đủ. 【Không ngờ chuyện chị Chu và mọi người trải qua ngày càng huyền ảo, giờ mới thật sự hiểu cái gì gọi là Cung

điện trên mây, đúng là hư vô mờ mịt.】【Hiện giờ bọn họ lại bị kẹt ở đây, toàn là cơ quan vớ vẩn gì thế, trước đây toàn gặp thứ lấy mạng người.】【Nhưng mấy thứ này bây giờ hoàn toàn chỉ muốn nhốt bọn họ ở một chỗ, sau đó khiến họ hao tổn tâm sức.】【Đúng vậy, tôi cũng phát hiện ra, dạo gần đây mấy chuyện này đúng là kỳ quái, chẳng biết rốt cuộc là sao.】【Sao lại xảy ra chuyện như vậy một cách khó hiểu thế nhỉ, tôi bắt đầu nghi ngờ có phải chị Chu và mọi người đang gặp năm hạn không.】 Những người xem bên ngoài thấy tình cảnh của Chu Tiểu Di và nhóm của cô thì đều bắt đầu lo lắng.

Hơn nữa bọn họ cũng đại khái biết được!

Tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào!

Cho nên bây giờ họ cũng không nhịn được mà lo lắng thay cho Chu Tiểu Di. "Được rồi, lúc nãy chắc đã quan sát gần đủ rồi, nếu tôi không đoán sai thì đã nhanh chóng ghi nhớ được tất cả quy luật." "Mọi người lát nữa nghe theo tôi, mọi người đã nhớ hết chưa?" "Lát nữa, cứ làm theo thứ tự tôi đưa cho mọi người." Chu Tiểu Di cảm thấy đã gần đủ rồi!

Cô đứng dậy phủi lớp bụi không hề tồn tại trên quần áo, nói với mọi người...

Chu Tiểu Di cảm thấy thời gian đã đến!

Cứ như vậy!

Bọn họ nhanh chóng đứng dậy rồi rời khỏi nơi đó.

Một lúc sau!

Mọi người phát hiện mình quả nhiên đã rời khỏi nơi bị nhốt lúc nãy!

Nhưng lại đến một nơi mới.

May mà bọn họ đã nhớ kỹ tất cả quy luật!

Chu Tiểu Di đoán rằng quy luật ở đây chắc cũng giống hệt nhau!

Nên cô cũng không hề sợ hãi.

Chương 1305

Thế nhưng Chu Tiểu Di lại đột ngột dừng bước!

Mọi người không hiểu ý cô là gì?

Ngay lúc này, vô số cảnh tượng lướt qua trong đầu Chu Tiểu Di.

Cô cảm thấy nào là bệ đá lơ lửng!

Nào là những thứ linh tinh lơ lửng!

Cô cho rằng tất cả đều là giả.

Cho dù người xưa thật sự có bản lĩnh như vậy!

Cũng không thể nào khiến vạn vật mất đi sức nặng vốn có của chúng.

Vì vậy cô nghĩ, lẽ nào mình đã bỏ sót thứ gì đó?

Chu Tiểu Di nhanh chóng hồi tưởng lại tất cả những gì họ đã trải qua trên đường đi.

Đúng rồi!

Chính là căn phòng làm bằng ngọc đó!

Kể từ khi ở đó!

Bọn họ đã dần dần trở nên có chút không bình thường.

Vậy chẳng phải nói, thực ra họ đã bị mê hoặc từ lâu rồi sao? "Lại sao vậy?

Lẽ nào cô lại phát hiện ra điều gì không ổn?" "Nếu phát hiện ra điều gì không ổn thì có thể nói thẳng ra." Thấy Chu Tiểu Di phía trước đột nhiên dừng lại!

Ai nấy đều mờ mịt!

Không biết cô lại nghĩ ra điều gì.

Chu Tiểu Di quay đầu lại nhìn bọn họ với vẻ mặt kinh hãi!

Mọi người đều có dự cảm không lành!

Sau đó, Chu Tiểu Di nói thẳng ra suy đoán trong lòng mình.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy khó tin!

Sao có thể?

Chu Tiểu Di lại nói rằng tất cả những gì họ vừa trải qua, thực ra có thể đều là ảo ảnh!

Vậy chẳng phải nói!

Bọn họ từ đầu đến cuối đều bị nhốt ở một nơi!

Cứ tưởng mình đã đi ra ngoài rồi.

Thực ra bọn họ căn bản chưa hề thoát ra!

Nếu thật sự như vậy thì quá đáng sợ rồi!

Chương 1306

Sao có thể chứ!

Chu Tiểu Di hồi tưởng lại.

Cô cảm thấy từ lúc ở trong căn phòng bằng ngọc đó!

Mọi chuyện đã bắt đầu trở nên không bình thường.

Chu Tiểu Di vừa nói vậy!

Mọi người đều hồi tưởng lại!

Nhưng họ căn bản không phát hiện ra bất kỳ điều gì không ổn.

Chu Tiểu Di vẫn cảm thấy không đúng!

Ngay khi mọi người nhận ra điều bất thường!

Họ bừng tỉnh.

Đột nhiên cảm giác có thứ gì đó, một lực hút mạnh mẽ hút bọn họ vào!

Đợi đến khi mọi người tỉnh lại lần nữa.

Họ mở mắt ra, phát hiện quả nhiên mình vẫn đang ở trong căn phòng làm bằng ngọc.

Hơn nữa, Chu Tiểu Di và mọi người còn phát hiện!

A Nguyệt, người luôn tự nhận mình đến từ triều đại này triều đại nọ, cũng vẫn ở đây!

Chỉ là đã bị chất lỏng sền sệt từ ngọc nhỏ xuống làm đông cứng lại!

Mọi người đều kinh hãi nhìn sang!

Họ phát hiện mình vẫn còn may mắn.

Chu Tiểu Di nhắc nhở mọi người mau chóng đưa A Nguyệt ra ngoài!

Đến nơi an toàn mới dùng lửa hơ nóng!

Cuối cùng lớp ngọc cũng tan chảy!

A Nguyệt mới may mắn thoát nạn...

Lúc này, tất cả mọi người đều đang thở hổn hển!

Vậy có nghĩa là!

Tất cả những gì họ vừa trải qua!

Đều là ảo ảnh?

Bọn họ từ đầu đến cuối đều bị nhốt trong căn phòng bằng ngọc đó? "Tôi biết rồi, là mùi hương khi nó tan chảy có thành phần gây ảo giác, sau đó trực tiếp đưa chúng ta vào ảo cảnh." "Khiến chúng ta lầm tưởng mình đã không ngừng tiến về phía trước, mục đích của nó là muốn nhốt chúng ta ở nơi đó, sau đó lớp ngọc tan chảy." "...sẽ bao bọc và hòa tan tất cả chúng ta, nhốt chúng ta ở đó, cứ như vậy, chúng ta sẽ không có bất kỳ tri giác nào, cứ thế bị những thứ đó đông cứng lại." Nghe lời giải thích của Chu Tiểu Di!

Mọi người đều cảm thấy rợn tóc gáy!

Thật không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra.

Chương 1307

Nhưng họ không thể không thừa nhận!

Đến nơi này rồi!

Đúng là chuyện gì cũng có thể trải qua. 【Vãi, đúng là ngày càng lợi hại, chúng ta vậy mà có thể thấy được tất cả những gì họ trải qua trong ảo cảnh, xem ra làm cũng thật quá.】 【Hơn nữa chị Chu và mọi người vậy mà thật sự bị nhốt ở nơi đó từ đầu, tôi đã nói mà, sao lại kỳ quái như vậy.】 【Từ lúc chị Chu vào Vân Thiên Cung, đúng là đã thấy biết bao nhiêu thứ kỳ lạ, nào là tảng đá lớn lơ lửng.】 【Tôi còn tưởng thật sự đã thoát khỏi trọng lực, tưởng rằng người thời đó có kỹ thuật lợi hại như vậy chứ.】 【Bây giờ xem ra, hình như hoàn toàn không phải vậy, xem ra vẫn là ảo cảnh, đúng là có thể khiến người ta ảo tưởng vô hạn.】 【Đúng, đúng, không ngờ tất cả đều là ảo ảnh, uổng công tôi còn thật sự tin rằng Vân Đỉnh Thiên Cung lại thần kỳ như thế.】 【Mọi người nhìn nơi chị Chu đang ở bây giờ xem, hình như cũng có chút khác so với bình thường.】 【Vậy ai có thể nói cho tôi biết, bây giờ họ đã thật sự ra ngoài rồi chứ, không ngờ chị Chu lại gặp phải chuyện này lần nữa.】 【Hình như chị Chu và mọi người đã gặp ảo cảnh rất nhiều lần rồi, xem ra ở những nơi này nếu không chú ý một chút là có thể bị mắc kẹt ngay.】 【Sau đó chết lúc nào không hay, chỉ tưởng mình đã trốn thoát thành công.】 Sau khi may mắn thoát nạn, ai nấy đều cảm thấy sởn gai ốc!

May mà Chu Tiểu Di khá nhạy bén, cô đã kịp thời phát hiện ra điều bất thường.

Giúp mọi người thoát khỏi ảo cảnh!

Nếu không, bọn họ thật sự sẽ bị nhốt mãi ở nơi đó.

Mà bọn họ còn đang hí hửng, tự cho rằng mình đã đi được xa như vậy. "Lúc nãy đồng đội của tôi đã nói rồi, là do những viên ngọc đó tan chảy, bên trong có lẽ chứa thành phần gây ảo giác, trực tiếp khiến chúng ta sinh ra ảo giác." "Mục đích khiến chúng ta tưởng mình đã đi thẳng về phía trước, chính là muốn giết chết chúng ta một cách vô hình tại nơi đó." "Cho nên nói nơi này thực sự vô cùng quỷ dị, trên đường đi đã bảo các người đừng động đậy, các người cứ không nghe, bây giờ mới nhận ra sự nguy hiểm rồi chứ." Vương Khải Toàn lúc này cũng không quên giáo huấn đám người kia!

Lần này, bọn họ cũng biết nơi này thực sự vô cùng nguy hiểm.

Thật ra bây giờ mọi người đều đã ý thức được sự nguy hiểm ở đây!

Không ngờ bọn họ trải qua nhiều chuyện như vậy!

Cuối cùng lại chỉ là một trận ảo ảnh...

Nhưng may mắn là!

Bọn họ cuối cùng đều thoát nạn!

Nếu không!

Mạng nhỏ mất lúc nào cũng không hay biết. "Nơi này hoàn toàn khác với những ảo cảnh chúng ta từng trải qua, hơn nữa A Nguyệt chắc đã gặp nguy hiểm, trong tiềm thức chúng ta muốn cứu cô ấy." "Cho nên mới tạo ra một hình tượng khó hiểu cho cô ấy, dĩ nhiên, tôi cũng không cho rằng cô ấy đến đây chỉ đơn thuần là tình cờ." "Có khả năng, cô ấy có mục đích khác, còn mục đích gì thì tạm thời chưa biết, có lẽ lát nữa, đợi cô ấy tỉnh lại mọi người có thể hỏi thử." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy!

Mọi người đều nhìn A Nguyệt đang hôn mê với vẻ mặt phức tạp!

Thật ra họ cũng có chút tò mò.

Sao cô ấy lại đột nhiên đến đây!

Mà đến đây thì cũng thôi đi!

Tại sao lại vô duyên vô cớ!

Trở thành người đầu tiên suýt bị biến thành hổ phách.

Đợi A Nguyệt từ từ tỉnh lại!

Cô đương nhiên vẫn có ấn tượng về tất cả những gì vừa trải qua.

Cô nhìn mọi người với vẻ mặt phức tạp!

Mọi người cũng nhìn cô với vẻ mặt phức tạp, cô liền mở lời phủ nhận trước. "Đó đều là ảo ảnh, mọi người đừng tưởng bừa, tôi không phải là người của triều đại đó còn sót lại, nhưng tôi cảm thấy tất cả ảo ảnh có lẽ cũng không phải là vô cớ." "Có khả năng thật sự có một người như vậy tồn tại, nhưng tuyệt đối không phải tôi, sở dĩ tôi đến nơi này." "Vậy tôi sẽ nói thật cho mọi người biết, tôi quả thực có mục đích, từ trước đến nay, tổ tiên nhà tôi đều truyền lại một lời đồn." "Cũng giống như tổ huấn vậy, nói rằng trước hai mươi lăm tuổi, chúng tôi bắt buộc phải đến Vân Thiên Cung một chuyến, nếu không sẽ không sống quá hai mươi lăm tuổi." "Năm nay tôi đã hai mươi ba tuổi rồi, nếu không đến, hai năm nữa tôi sẽ chết thật, nghe nói ở Vân Thiên Cung có thứ có thể cứu chúng tôi, tôi không biết đó là gì." "Hơn nữa tôi cũng thực sự thích Hán phục, tuyệt đối không phải vì tôi là người của triều đại đó nên mới có sở thích như vậy." Nghe lời giải thích của cô, trong lòng Chu Tiểu Di thật ra đã tin!

Cô liếc nhìn những người khác.

Chương 1308

Những người khác cũng đang nhìn cô.

Rõ ràng, bọn họ đang hỏi cô về độ tin cậy của chuyện này.

Chu Tiểu Di gật đầu, nói: "Cô ấy chắc không nói dối, sở dĩ cô ấy đến đây, có lẽ thật sự chỉ để bảo vệ mạng sống của mình." "Chẳng trách tôi cứ cảm thấy cô ấy có mục đích, nhưng mục đích gì thì lại không biết, bây giờ thì tôi đã biết rồi." "Lúc nãy sở dĩ cô ấy vào ảo cảnh biến thành dáng vẻ của A Nguyệt, có khả năng người trong ảo cảnh đó vẫn luôn là người phụ nữ kia, lẽ nào mọi người quên rồi sao?" "Trên đường đến đây, là có một người dẫn dụ chúng ta tới, có khả năng lúc nãy, chính người đó đã trực tiếp đưa chúng ta đến nơi này." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, bọn họ liền nhớ ra!

Đúng vậy!

Trước đó không phải có một người phụ nữ kỳ quái sao?

Đối phương rõ ràng đã ở trong sông băng kia!

Bao nhiêu năm rồi!

Vậy mà vẫn có thể sống lại.

Đối với mọi người mà nói, đây quả thực là một chuyện khó tin!

Cho nên bây giờ họ cũng có chút tò mò!

Rốt cuộc đây là chuyện gì... "Được thôi, nếu cô nói cô đến đây tìm đồ, tôi cũng hy vọng cô có thể sống qua tuổi hai mươi lăm." "Vậy cô nói xem, cô đến đây tìm thứ gì, làm thế nào mới có thể giải trừ lời nguyền của gia tộc cô?" Đúng vậy!

Hắc ca cho rằng đây chắc chắn là lời nguyền truyền đời của gia

tộc cô ấy!

Nếu không, cũng sẽ không vô duyên vô cớ đến Vân Thiên Cung.

Bởi vì một khi không đến, sẽ chết vào năm hai mươi lăm tuổi!

Đây không phải là lời nguyền thì là gì?

A Nguyệt cũng lắc đầu.

Gia tộc cô chỉ biết có bấy nhiêu đó!

Hơn nữa trong tổ huấn còn nói!

Tất cả mọi chuyện phải tự mình trải qua mới biết được.

Thật ra bản thân A Nguyệt bây giờ cũng đang mơ hồ!

Không biết rốt cuộc là chuyện gì!

Tóm lại là rất phức tạp!

Cô cũng không biết giải thích thế nào.

Thấy cô mờ mịt, Chu Tiểu Di đại khái đã hiểu!

Xem ra cô ấy cũng không rõ tình hình hiện tại là thế nào!

Nếu đã vậy, bọn họ cũng không hỏi nữa. "Được rồi, mọi người đều đã thoát khỏi ảo cảnh, nghỉ ngơi một chút đi, đã hao tổn rất nhiều tinh thần." "Nghỉ ngơi xong, lát nữa chúng ta sẽ xuất phát đến nơi tiếp theo, ở mãi đây cũng không phải là lựa chọn khôn ngoan." Chu Tiểu Di tuy cũng cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng cô không cho rằng A Nguyệt đang nói dối!

A Nguyệt rất có thể cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng Chu Tiểu Di lại cảm thấy có khả năng, gia tộc cô ấy và người phụ nữ kia có mối liên hệ nào đó!

Chương 1309

Nếu không, người phụ nữ kia cũng sẽ không vô duyên vô cớ chọn biến thành cô ấy.

Sau đó cùng bọn họ trải qua mọi chuyện, Chu Tiểu Di nghĩ vậy!

Nhưng cô không nói ra.

Bởi vì cô cảm thấy khi sự việc chưa có kết luận chắc chắn, cũng không thể dễ dàng nói bừa!

Tránh gây hoang mang.

Tuy nhiên Chu Tiểu Di vẫn đánh giá A Nguyệt một lượt!

A Nguyệt thấy Chu Tiểu Di nhìn mình, cô cũng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Sao cô lại cảm giác ánh mắt Chu Tiểu Di vừa nhìn mình hình như có ý gì khác!

Nhưng cô cũng không hỏi.

Cô biết Chu Tiểu Di sẽ không vô cớ đánh giá mình!

Chắc chắn là Chu Tiểu Di đã phát hiện ra điều gì đó!

Cô nghĩ trước mặt bao nhiêu người thế này, cô cũng không tiện hỏi thẳng.

Chỉ có thể đợi lát nữa, tìm một nơi vắng người rồi hỏi lại Chu Tiểu Di vậy!

Bọn họ nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục đi về phía trước.

Nơi này trông khá bình thường, tạm thời không có nguy hiểm gì!

Đến một không gian rộng rãi.

Bọn họ không thấy những cảnh tượng kỳ quái trong ảo ảnh!

Chỉ thấy một cỗ quan tài đặt ngay chính giữa!

Hơn nữa cỗ quan tài này họ không thể quen thuộc hơn. "Mọi người xem cỗ quan tài này, có thấy quen không, đây không phải là cỗ quan tài ở nơi chúng ta bị nhốt trong phòng tối sau khi nhảy xuống sao?" "Lẽ nào lúc đó, tuy chúng ta ở trong ảo cảnh, nhưng mọi thứ đều có liên quan mật thiết đến nơi này?" Một người trong số đó là Hạ Xuân Thiên vội vàng nói!

Những người khác nghe vậy cũng nhíu chặt mày.

Bọn họ cảm thấy rất có khả năng giống như Hạ Xuân Thiên nói!

Có lẽ khi họ đến những nơi đó, mọi thứ đều liên quan đến đây!

Nếu thật sự như vậy, thì thú vị hơn nhiều rồi... "Xem ra tất cả những gì chúng ta trải qua, ảo cảnh cũng không phải hoàn toàn vô dụng, cỗ quan tài này lại xuất hiện ở đây, chúng ta qua xem bên trong có gì không?" Nói rồi, gã đàn ông mặt sẹo và Tôn Hưng định tiến lên!

Nhưng lại bị Vương Khải Toàn ngăn lại.

Hai người họ thấy Vương Khải Toàn!

Đã đại khái hiểu ý của anh ta!

Chắc là không muốn để họ đi qua!

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm cùng Chu Tiểu Anh liếc nhìn nhau.

Chương 1310

Chu Tiểu Di gật đầu với họ!

Diệp Phàm mới thắp một ngọn nến, đặt ở một góc!

Thấy không có vấn đề gì, Tôn Hưng và gã đàn ông mặt sẹo liền không thể chờ đợi được nữa mà tiến lên!

Họ muốn mở cỗ quan tài đó.

Chu Tiểu Di và mọi người cũng đứng bên cạnh quan sát!

Nhưng bọn họ không tiến lên!

Những người khác thì có lên giúp!

Nhưng khi họ giúp mở cỗ quan tài ra.

Mới thấy bên trong không có gì!

Quan tài trống rỗng!

Giống hệt như những gì họ thấy trong ảo cảnh.

Bọn họ có chút nghi ngờ, nơi này và ảo cảnh lẽ nào không có gì khác biệt?

Họ thậm chí còn muốn nằm vào thử xem!

Có thể được dịch chuyển đến nơi khác không.

Có một người đã tự động nằm vào!

Chu Tiểu Di đương nhiên cũng không nói gì!

Vì cô cũng không rõ nơi này có thứ gì hay không.

Cho nên cô cứ để mặc bọn họ quậy!

Nhìn người kia đã nằm xuống, thậm chí họ còn tốt bụng đậy nắp

quan tài lại.

Chu Tiểu Di cảm thấy có chút không ổn!

Cô vội vàng đi tới, muốn mở nắp quan tài ra!

Nhưng lúc này, nắp quan tài bắt đầu bốc khói.

Một mùi hôi thối nồng nặc từ bên trong tỏa ra!

Mọi người đều hoảng hốt theo sau Chu Tiểu Di, nhanh chóng mở nắp quan tài vừa đậy lại.

Khi họ mở ra thì phát hiện bên trong có một cái xác đã thối rữa!

Người vừa nằm xuống ban nãy đã biến thành một cái xác thối.

Vừa rồi bọn họ thậm chí còn nghe thấy một tiếng hét thảm!

Sau đó là ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc!

Xảy ra chuyện như vậy!

Mọi người đều cảm thấy khó tin!

Chương 1311

Rốt cuộc đây là chuyện gì? "Sao bên trong lại xảy ra chuyện như vậy?

Lúc nãy thấy anh ta nằm xuống là tôi đã thấy không ổn rồi." "Sau đó muốn ngăn cản thì đã không kịp nữa, tất cả mọi người lùi lại, đừng chạm vào cỗ quan tài này nữa." "Chắc chắn còn có vấn đề khác, chúng ta mau rời khỏi đây." Rồi ngay lúc này, cỗ quan tài họ đã mở ra, bắt đầu rung chuyển dữ dội!

Một lúc sau, nắp quan tài tự động đậy lại.

Bọn họ không biết rốt cuộc là chuyện gì, căn bản không có ai điều khiển nó!

Sau khi nó tự động đậy lại, cỗ quan tài lại không ngừng rung lắc.

Chu Tiểu Di và mọi người không ngừng lùi lại, vì ở đây không có cửa!

Họ chỉ có thể lùi về phía sau.

Rồi ngay lúc này nắp quan tài bị phá vỡ, bên trong bò ra một cái xác!

Chính là người ban nãy.

Anh ta bây giờ đã hoàn toàn không còn hơi thở!

Nhưng đã biến thành một công cụ giết người. "Tránh xa nó ra, nó sắp phát điên rồi, nếu tôi không đoán sai, lát nữa nó sẽ tấn công chúng ta trực tiếp." Chu Tiểu Di và Hắc ca hai người vô cùng cảnh giác, họ nói với những người khác...

Thấy tình hình như vậy, những người khác dù có ngốc đến đâu.

Cũng biết bây giờ rốt cuộc là chuyện gì, cho nên họ nhanh chóng lùi về phía sau.

Sau đó họ lùi đến mức không còn đường lùi!

Cái xác kia cứ tiến về phía họ.

Chu Tiểu Di cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy!

Điều này quả thực khiến cô có chút trở tay không kịp. "Chết tiệt, chúng ta vẫn phải mau chóng rời khỏi đây, nếu không rời đi, có thể thật sự sẽ bị nhốt ở đây, cậu mau xem có lối ra nào khác không." "Hơn nữa nó đã xảy ra thi biến rồi, lúc nãy tôi nhìn qua, tôi cảm thấy nó có khả năng không sợ bị thương." "Nói cách khác, dù chúng ta dùng gì tấn công nó, cũng đều vô dụng." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác bắt đầu không ngừng lùi lại!

Một lúc sau vẫn đang lùi.

Bọn họ lùi đến một nơi!

Và trông nơi này!

Bọn họ căn bản chưa từng đến!

Mọi người đều gọi Chu Tiểu Di mau quay lại.

Lúc này, Chu Tiểu Di cầm súng phun lửa trong tay, vừa né vừa phun thẳng vào cái xác.

Vải trên người cái xác kia đều bốc cháy!

Nhưng nó căn bản không cảm thấy đau đớn!

Nó không ngừng lao tới trong ngọn lửa hừng hực. "Mau đi, đây là lối ra duy nhất, lối ra lúc nãy là nơi chúng ta đến, nhưng bây giờ ở đây khác rồi." Hắc ca lúc nãy phụ trách tìm lối ra!

Chương 1312

Anh ta đã tìm thấy một lối ra an toàn!

Sau đó gọi Chu Tiểu Di và mọi người cùng đi.

Những người khác đều đã lần lượt đi vào!

Sau khi Chu Tiểu Di và mọi người đi vào!

Phát hiện nơi này tối đen như mực.

Sau khi Chu Tiểu Di và mọi người bật đèn pin!

Cuối cùng cũng có thể thấy được tình hình ở đây!

Nói thật, đúng là không ổn chút nào!

Cô thấy rất nhiều hài cốt, tất cả đều chất thành đống như núi ở nơi này. "Đây... nơi này trông đáng sợ quá, rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì?" "Tại sao lại có nhiều xác chết như vậy, tất cả đều chất đống ở kia." Khi thấy nơi này, bọn họ thực sự có chút bối rối!

Cho nên bây giờ họ đều có chút không biết, tại sao lại có nhiều xác chết chất đống ở đây như vậy.

Bọn họ bây giờ run rẩy hỏi!

Chu Tiểu Di cũng nhíu chặt mày!

Cô nghĩ một lát!

Nơi họ rơi xuống lúc nãy là tế đàn.

Nếu đã vậy!

Thì cô có thể hiểu được, những thứ này có lẽ là dùng để tế lễ!

Cho nên cô cũng không hoảng loạn lắm.

Những người khác thấy Chu Tiểu Di không có phản ứng gì lớn, mới thở phào nhẹ nhõm!

Xem ra chắc không có vấn đề gì lớn.

Hơn nữa Hắc ca cũng rất bình tĩnh, đặc biệt là khi họ còn âm thầm liếc nhìn Thiên Ân!

Thiên Ân bên này cũng không có động tĩnh gì. "May quá may quá, không có gì cả, mọi người xem dáng vẻ của cậu ấy kìa, trông nơi này chắc không có nguy hiểm gì đâu." "Không có gì thì chúng ta cũng yên tâm hơn nhiều rồi, mỗi lần Thiên Ân bên kia có động tĩnh gì đều sẽ kích động, nhưng gần đây Thiên Ân không có vấn đề gì lớn." Một lúc sau!

Bọn họ lần lượt nhìn rõ!

Những xác chết này chất đống có chút kỳ quái!

Dĩ nhiên rồi.

Đây là Chu Tiểu Di phát hiện ra!

Những người khác bọn họ căn bản không biết!

Rốt cuộc đây là ý gì?

Chương 1313

Chu Tiểu Di cảm thấy những bộ xương này được sắp xếp có quy luật.

Cô cảm thấy hơi kỳ lạ!

Tại sao những xác chết này lại được đặt có quy luật như vậy?... 【Mọi người có phát hiện không, chị Chu lúc thấy những xác chết này, hình như đang suy nghĩ gì đó, tôi cứ có cảm giác họ đã biết được điều gì rồi.】【Đúng, đúng, tôi cũng có cảm giác như vậy, không biết nói sao, tóm lại là cảm giác rất không tốt, mỗi lần chị Chu lộ ra vẻ mặt này, chứng tỏ sẽ có chuyện lớn xảy ra.】. 【Không phải chứ, lẽ nào những chuyện này có vấn đề gì sao?

Nếu thật sự như vậy, thì gay cấn rồi.】 Cư dân mạng cũng đang bàn tán sôi nổi. "Mọi người có phát hiện những xác chết này chất đống hình như có chút kỳ quái, cụ thể kỳ quái thế nào nhất thời không nói ra được." "Nhưng tôi dám chắc, hình như có chút không bình thường, nếu tôi không nhìn nhầm, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu nhỉ." Khi Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác đương nhiên cũng nghe thấy!

Bọn họ đều kinh hãi nhìn những bộ xương này.

Lúc đầu, họ không hề nhận ra!

Nhưng sau khi Chu Tiểu Di nói vậy!

Họ nhìn kỹ lại!

Quả nhiên là như vậy. "Vậy cũng có nghĩa là, những thứ này sở dĩ chất đống thành dạng này, là vì có thứ gì đó ở đây khống chế, nếu là vậy, thì thú vị hơn nhiều rồi." Hạ Xuân Thiên vừa nghe nói những xác

chết này không ổn, anh ta cũng hưng phấn liếc nhìn!

Nhưng anh ta căn bản không nhìn ra được.

Cho nên, sau khi anh ta xem xét kỹ lưỡng, cũng không có gì đặc biệt!

Bây giờ anh ta lại cảm thấy hơi kỳ lạ.

Rốt cuộc đây là chuyện gì!

Thế nhưng sắc mặt của Chu Tiểu Di đột nhiên thay đổi!

Có thứ gì đó vừa lướt qua trong đầu cô.

Ngay lúc này, đã có người táy máy tay chân trực tiếp đẩy ngã một đống hài cốt!

Những bộ xương khô lập tức rơi lả tả xuống.

Động tĩnh lớn như vậy!

Quả thực đã dọa sợ những người xung quanh!

Cũng không biết đám người này rốt cuộc là bị làm sao nữa.

Có biết nếu cứ tiếp tục như vậy!

Rất có thể sẽ mất mạng không. "Mấy người rốt cuộc là bị làm sao vậy, không phải đã nói với các người rồi sao?

Ở nơi này tuyệt đối đừng động đậy, có phải không muốn sống nữa không, muốn chết à?" Cơn nóng tính của Vương Khải Toàn hoàn toàn không thể che giấu được nữa!

Anh đã nói với đám người này không biết bao nhiêu lần!

Bảo họ đừng động vào những thứ này!

Chương 1314

Nhưng cứ không nghe.

Cứ nhất quyết phải động!

Bây giờ xem ra, cảnh tượng này lại sắp trở nên nguy hiểm rồi!

Đến cuối cùng!

Chẳng phải vẫn cần họ giải quyết phiền phức sao?

Đám người này đúng là có bệnh. "Mọi người mau lại đây, bên dưới đống xương này hình như có một cái rương, không biết trong rương có thứ gì không." Ngay khi mọi người còn đang oán trách người táy máy tay chân vừa rồi!

Hạ Xuân Thiên đã phát hiện ra một cái rương.

Khi mọi người nhìn qua!

Quả nhiên đã phát hiện ra điều không ổn!

Chính là cái rương đó.

Vậy mà lại nằm dưới đống hài cốt!

Nhưng Chu Tiểu Di mở ra xem!

Lại phát hiện bên trong trống rỗng!

Không có thứ gì cả. "Bên dưới đống xác này chắc chắn có thứ gì đó, đẩy hết chúng ra, sau đó xem bên trong rốt cuộc có những gì." "Tôi cảm thấy chắc là thứ gì đó để mở cửa, mọi người nhìn cánh cửa lúc nãy xem, hình như có một chỗ lõm vào." "Nếu tôi không đoán sai, chính là phải dùng một thứ như vậy để mở cửa." Nghe lời nhắc nhở của Chu Tiểu Di, mọi người bừng tỉnh.

Họ vội vàng đẩy hết các đống xương cốt sang một bên.

Quả nhiên, bên dưới có rất nhiều hộp nhỏ!

Mọi người lần lượt mở các chiếc hộp ra nhưng hầu như không tìm thấy thứ gì hữu dụng.

Ngay lúc ai nấy đều cho rằng cách này không đúng, Hạ Xuân Thiên ở phía bên kia đột nhiên vui mừng reo lên!

Mọi người nhìn sang, quả thật phát hiện một vật trông giống như một chiếc ấn chương. "Chắc chắn là thứ này rồi, không ngờ nó lại nhỏ như vậy, nhưng cuối cùng vẫn bị tôi tìm ra thôi." Hạ Xuân Thiên hưng phấn chạy tới trước mặt Chu Tiểu Di khoe khoang!

Chu Tiểu Di nhìn kỹ một lượt!

Thứ này hẳn là vật dùng để mở cửa.

Không ngờ lại tìm thấy nhanh như vậy!

Bọn họ vội vã mở cửa rồi rời đi.

Cánh cửa vừa hé mở, tất cả mọi người đều nôn nóng nhìn vào!

Bọn họ không biết thứ gì đang chờ đợi mình ở phía bên kia.

Khi cánh cửa từ từ mở ra, đập vào mắt là một màu đỏ rực!

Đúng vậy, nơi này trông như một phòng tân hôn.

Chương 1315

Phản ứng đầu tiên của Chu Tiểu Di là liếc nhìn Thiên Ân!

Quả nhiên!

Cảm xúc của Thiên Ân lập tức trở nên căng thẳng!

Thấy dáng vẻ này của Thiên Ân, mọi người đại khái đã hiểu ra!

E rằng nơi này không hề đơn giản!

Chắc chắn có thứ gì đó ở đây. "Sao vậy?

Cậu lại cảm ứng được thứ gì đáng sợ à?

Nếu sợ thì cứ nắm lấy tay tôi." Chu Tiểu Di nói. "Yên tâm đi, không có chuyện gì lớn đâu, nếu thật sự sợ thì nắm chặt tay tôi, nó sẽ không làm gì cậu được đâu, còn có tôi ở bên cạnh cậu mà." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, đối phương mới miễn cưỡng ổn định lại!

Chu Tiểu Di càng thêm chắc chắn, chắc chắn có thứ gì đó ở đây.

Bọn họ cẩn thận bước vào!

Rất nhanh sau đó, họ phát hiện nơi này chẳng có gì đặc biệt cả!

Ngoài màu đỏ ngập tràn thì không còn gì khác.

Ngay khi họ cho rằng không có nguy hiểm gì, một bóng hình màu đỏ lướt qua trước mắt!

Mấy người nhanh chóng đoán ra chuyện gì đang xảy ra!

Thật không ngờ, người phụ nữ đó lại xuất hiện ở nơi này!

Ngay lúc Chu Tiểu Di và mọi người nghĩ rằng cô ta sẽ lại biến mất, cô ta đột nhiên dừng lại trước mặt họ. "Cuối cùng cô cũng xuất hiện, suốt quãng đường cô dẫn chúng tôi đến đủ mọi nơi, rốt cuộc cô

muốn làm gì?" Chu Tiểu Di nhìn người phụ nữ trước mặt, lạnh lùng hỏi. "Bây giờ cô nói thật cho chúng tôi biết, rốt cuộc cô muốn làm gì?" Cô không tin người phụ nữ này chỉ đơn thuần dẫn họ đến đây!

Chắc chắn phải có mục đích nào đó.

Vì vậy, cô hỏi thẳng không chút khách khí.

Người phụ nữ nghe cô hỏi, không trả lời mà đột nhiên bật cười!

Tiếng cười của cô ta vô cùng chói tai.

Mọi người không chịu nổi, vội vàng bịt tai lại. "Ngươi chắc là hậu duệ của nhà họ Mộc nhỉ, từ rất lâu trước đây, ta đã từng gặp tổ tiên của ngươi!" Cô ta nói với A Nguyệt. "Thật ra, sở dĩ gia đình ngươi xảy ra chuyện như vậy, là do ta đã giáng lời nguyền lên gia tộc các ngươi." "Mục đích là để người nhà các ngươi, mỗi một thế hệ đều phải đến nơi này một lần!" "Chẳng qua là muốn các ngươi mang một vài thứ đến đây thôi." "Nhưng đến thế hệ của ngươi, mãi lâu như vậy mới tới, ta còn nghi ngờ, có phải ngươi hoàn toàn không biết đến thứ mà tổ tiên gia tộc các ngươi đã truyền lại, cho nên chắc ngươi cũng không mang thứ ta muốn tới đây đâu nhỉ." ...

A Nguyệt hoàn toàn không hiểu gì cả!

Cô không biết người này đang nói cái gì!

Cô hoàn toàn không biết gì hết, được chứ?

Chương 1316

Hơn nữa, người nhà cô chưa bao giờ nói cho cô biết những chuyện này!

Tất cả những điều này đều là do cô tự mình nghiên cứu ra.

Chủ yếu là vì gia đình cô cảm thấy, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách!

Có lẽ nên sớm thoát khỏi nó!

Vì vậy, họ đã chọn cách cố gắng kết hôn sinh con trước năm hai mươi lăm tuổi để lại hậu duệ là được.

Nhưng cô không nghĩ vậy, cô muốn được sống một cuộc sống trọn vẹn. "Vốn dĩ ta cũng chỉ đoán mò, nhưng xem ra ngươi thật sự không biết gì cả, thảo nào, lúc ngươi mới xuất hiện đã tỏ ra mơ hồ như vậy." Người phụ nữ nói tiếp. "Dường như ngươi chẳng biết gì về chuyện của ta, nếu đã vậy, ta cũng biết ngươi không mang theo thứ ta muốn.

Vậy thì đành miễn cưỡng dùng đám người đi theo ngươi để thay thế vậy, hình như như thế cũng được." Chu Tiểu Di nghe cuộc đối thoại giữa hai người họ, cô có một dự cảm không lành!

Không lẽ nào!

Lẽ nào thứ mà họ nói phải mang theo là vật tế?

Nếu thật sự là vật tế!

Thì cô cảm thấy khả năng cao nhất chính là bọn họ!

Nghĩ đến khả năng này, Chu Tiểu Di trở nên lo lắng!

Không lẽ nào, thật sự là như vậy sao?

Mọi người đều ngơ ngác!

Nhưng Chu Tiểu Di đã nhanh chóng đoán ra!

Thật ra, Hắc ca cũng đã lờ mờ đoán được.

Hắc ca đã lặng lẽ lùi lại vài bước!

Những người khác thấy Hắc ca lùi lại, họ cũng lùi theo!

Lúc này, Chu Tiểu Di lớn tiếng hét lên, bảo bọn họ mau tránh ra một chút!

Món quà mà người phụ nữ nói với A Nguyệt, chắc chắn là dùng người sống làm vật tế.

A Nguyệt nghe vậy cũng kinh hãi, vội vàng lùi lại.

Thế nhưng, người phụ nữ kia đã bắt đầu phát điên!

Gương mặt vốn lành lặn của cô ta đột nhiên xuất hiện những vết nứt!

Lúc này trông cô ta như một con ác quỷ, hung thần ác sát!

Ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm vào bọn họ!

Chu Tiểu Di và mọi người bắt đầu lo lắng, và ngay lúc này, họ có thể cảm nhận được, người phụ nữ này thật sự rất đáng sợ!

Trong chốc lát, đường lui của họ đã hoàn toàn bị bịt kín.

Vì khi cô ta gào thét, những tảng đá từ trên cao không ngừng lăn xuống!

Chương 1317

Trong nháy mắt, lối ra đã biến mất. "Đã đến địa bàn của ta rồi, muốn rời đi không dễ dàng như vậy đâu, ngoan ngoãn ở lại đây làm chất dinh dưỡng cho ta đi." "Những năm qua ta giáng lời nguyền lên gia tộc nhà nó, mục đích là để mỗi thế hệ đều phải đến nơi này, mang đến cho ta chất dinh dưỡng bổ sung.

Mà các ngươi, chính là nguồn dinh dưỡng dồi dào đó." Bây giờ không cần phải đoán mò nữa!

Bọn họ đã biết chuyện gì đang xảy ra!

Thật không ngờ lại có chuyện như vậy.

Chỉ có thể nói bọn họ thật sự quá xui xẻo. "Xem ra tôi đoán không sai, sở dĩ cô ta dẫn chúng ta đến đây suốt chặng đường, là muốn ăn tươi nuốt sống chúng ta." Chu Tiểu Di hét lên. "Hoặc là muốn giữ chúng ta lại đây để ăn dần, mau rời khỏi đây!" Chu Tiểu Di nhanh chóng cầm lấy khẩu súng trên lưng, nhắm vào người phụ nữ đang phát điên mà bắn tới!

Thế nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Đối phương đã hoàn toàn điên loạn!

Gào thét không ngừng và liên tục áp sát bọn họ...

Thấy lưng một người bị người phụ nữ cào trúng!

Chu Tiểu Di hành động nhanh như chớp, tấn công về phía đối phương, người kia mới thoát được một kiếp. "Không ngờ ngươi cũng có bản lĩnh đấy, nhưng cũng phải, suốt quãng đường các ngươi có thể đến được đây, đều là nhờ vào ngươi." Người phụ nữ nói. "Hơn nữa ta đã dẫn các ngươi vào ảo cảnh, vậy mà các ngươi đều có thể thoát

ra hết, thật khiến người ta bất ngờ.

Nhưng đây không phải là ảo cảnh, không dễ dàng để ngươi rời đi đâu, hơn nữa ta biết, ngươi muốn đối phó ta cũng không dễ dàng như vậy." "Tuy ngươi là hậu nhân của Mạc Kim Giáo Úy, nhưng không có nghĩa là ngươi thực sự có bản lĩnh như tổ tiên của mình.

Trước đây tổ tiên các ngươi cũng từng đến đối phó ta, cuối cùng chẳng phải đều chạy trối chết sao." Chu Tiểu Di nghe những lời này, có chút kinh ngạc nhìn người phụ nữ đối diện!

Những lời này của cô ta rốt cuộc có ý gì?

Tại sao lại đột nhiên nói đến chuyện của tổ tiên cô!

Thật ra, đối với những chuyện trước kia, Chu Tiểu Di không hiểu rõ lắm.

Bởi vì trong ký ức game của cô, từ thế hệ trước của gia đình, cha cô đã rất ít khi kể cho cô nghe về những chuyện cũ!

Sở dĩ cô có thể hiểu được những điều này, hoàn toàn là dựa vào bản lĩnh của chính mình, từ từ mày mò mà ra!

Cho nên cô cũng không hiểu rõ lắm, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? "Xem ra ngươi hoàn toàn không rõ những chuyện trước kia, nhưng cũng phải thôi, dù sao người bên ngoài các ngươi, phát triển đến mức này rồi, ít nhiều cũng không còn quan tâm đến những chuyện xưa cũ, hoặc có lẽ, thứ các ngươi quan tâm chỉ là tài sản mà tổ tiên để lại mà thôi." Người phụ nữ chế nhạo. "Không còn quan tâm đến sinh tử, giống như nhà họ Mộc kia, rõ ràng mang lời nguyền trên người, nhưng lại muốn đối kháng với vận mệnh, thật là ngây thơ, chẳng lẽ thật sự cho rằng có thể đối kháng được sao." Chu Tiểu Di lười nghe cô ta lảm nhảm!

Cô trực tiếp lấy ra một túi bột thuốc trong túi!

Mạnh mẽ ném vào mặt đối phương.

Loại bột thuốc này vốn dùng để đối phó với loại lão già không ra người không ra quỷ này!

Bột thuốc vừa rắc lên!

Người phụ nữ kia hét lên một tiếng thảm thiết.

Chương 1318

Mặt cô ta bị bỏng!

Nhưng điều này cũng trực tiếp khiến cô ta càng thêm điên cuồng, Chu Tiểu Di và mọi người liên tục lùi lại.

May mắn thay, lúc này, Hắc ca và nhóm của anh đã tìm thấy một lối ra. "Chu Tiểu Di mau tới đây, chúng ta đi trước rồi tính, con mụ này điên rồi, nó nhất định không tha cho chúng ta đâu, đi trước rồi tính!" Hắc ca hét lên.

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy nên rời đi trước thì hơn!

Thế nhưng, ngay lúc Chu Tiểu Di định rời đi!

Người phụ nữ kia đột nhiên vồ về phía cô, rõ ràng là không muốn để cô đi.

Chu Tiểu Di né tránh rất kịp thời!

Nhưng cánh tay của cô vẫn bị người phụ nữ kia cào trúng!

Chu Tiểu Di nhìn xuống, vết thương dường như có máu đen rỉ ra!

Chu Tiểu Di lập tức cảm thấy không ổn, cô nghĩ mình chắc chắn đã trúng thi độc.

Cô chỉ có thể ra ngoài trước rồi tính sau, hơn nữa nếu cô nhớ không lầm, hình như còn có người bị cào trúng!

Chu Tiểu Di chỉ muốn nhanh chóng thoát ra ngoài.

Sau đó, những người khác dùng đá chặn lối vào, người phụ nữ áo đỏ tạm thời không vào được. "Vương Khải Toàn, mau lấy dao nhỏ, cồn ra đây, tôi vừa bị nó cào trúng, tôi nghĩ có khả năng bị nhiễm thi độc rồi." Chu Tiểu Di nói. "Để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cứ

xử lý trước đã.

Vừa rồi còn ai bị cào trúng nữa không, mau qua đây, chúng ta xử lý vết thương trước đã." ...

Chu Tiểu Di không hề hoảng loạn, cô nhanh chóng bảo Vương Khải Toàn chuẩn bị những thứ đó!

Vương Khải Toàn và mọi người nghe vậy mới thấy quần áo của cô bị rách!

Xem ra đúng là đã bị cào trúng!

Vương Khải Toàn nhanh chóng giúp cô chuẩn bị đồ.

Chu Tiểu Di nhanh chóng ép độc tố bên trong ra ngoài!

Sau đó, cô nghiến răng chịu đựng, dùng cồn để khử trùng trước, rồi cắt bỏ hết phần thịt thối rữa xung quanh.

Cuối cùng mới xong xuôi!

Người đàn ông bên cạnh thấy toàn bộ quá trình xử lý của Chu Tiểu Di thì sợ đến ngây người.

Anh ta có chút sợ hãi, nhưng anh ta biết, nếu không làm như vậy, có khả năng mình sẽ chết ở đây, anh ta chỉ có thể nghiến răng, nhờ Vương Khải Toàn giúp mình xử lý. "Thật là vô dụng, nhìn người ta kìa, tự mình xử lý vết thương đấy." Vương Khải Toàn vừa giúp người kia xử lý vết thương vừa nói. "Ông là một thằng đàn ông to xác, tôi giúp ông xử lý đã đành, còn đau đến mức này, nước mắt cũng chảy ra rồi, thật là mất mặt đàn ông chúng ta." Cuối cùng, Vương Khải Toàn nghe tiếng la hét thảm thiết của anh ta đến mức chai sạn cả tai!

Cũng không biết mấy người này rốt cuộc là sao, chút đau đớn này cũng không chịu được!

Vương Khải Toàn bây giờ không nói gì thêm!

Chương 1319

Thật ra nếu đổi lại là hắn, hắn cũng không thể kiên trì được lâu như vậy.

Nghĩ vậy, Vương Khải Toàn cứ mặc cho anh ta la hét!

May mắn là sau vài tiếng la hét thảm thiết, cuối cùng cũng đã giúp đối phương xử lý xong.

Trong khi đó, tình hình của Chu Tiểu Di lại không được tốt lắm!

Những người khác không có thời gian để ý đến cô!

Bọn họ hiện đang bị nhốt trong một không gian hoàn toàn bị bịt kín.

Họ vốn tưởng đó là một con đường sống, không ngờ lại tự đưa mình vào ngõ cụt. "Thảo nào chúng ta đến nơi này mà không có động tĩnh gì, hóa ra nơi này sớm đã là ngõ cụt rồi." Hắc ca nói. "Thật không ngờ, đây là một nơi có vào không có ra, thảo nào lúc nãy, mặc dù cô ta điên cuồng tấn công chúng ta, nhưng lại không hề ngăn cản chúng ta rời đi, bây giờ tôi đã hiểu ra rồi." Hắc ca nhận ra tình hình.

Bình thường, Chu Tiểu Di cũng sẽ nhanh chóng quan sát xung quanh.

Thế nhưng lần này họ phát hiện Chu Tiểu Di dường như rất im lặng!

Họ cảm thấy có chút kỳ quái!

Mọi người đều nhìn về phía Chu Tiểu Di, phát hiện sắc mặt cô có chút không ổn!

Nhưng nghĩ lại cô vừa bị thương, nên sắc mặt không tốt cũng là

bình thường.

Mọi người đều nghiêm túc nhìn Chu Tiểu Di!

Nhưng cô không có ý kiến gì!

Bây giờ chỉ có thể dựa vào Hắc ca. "Tôi vừa bị thương, tạm thời không nhìn ra vấn đề ở đây, nên chuyện này tạm thời giao cho Hắc ca, các người nghe theo anh ấy chắc chắn không sai." Thiên Ân nghe Chu Tiểu Di nói vậy, có chút lo lắng cho cô!

Chu Tiểu Di xoa đầu cậu, tỏ ý mình không sao.

Chu Tiểu Di cảm thấy mơ màng, rồi lịm đi!

Thiên Ân ở bên cạnh vẫn luôn quan sát trạng thái của Chu Tiểu Di.

Cậu luôn cảm thấy, lần này Chu Tiểu Di không chỉ đơn giản là bị thương!

Cậu có chút lo lắng, nhưng lại không thể giải quyết vấn đề.

Ngay lúc mọi người bị nhốt ở đây, không biết làm sao để rời đi, thì tai nạn đã xảy ra.

Chính là người cũng bị cào trúng lúc nãy!

Anh ta như phát điên, đột nhiên đứng dậy, cơ thể cứng đờ, đôi mắt đã biến thành màu đỏ ngầu.

Thấy người là đánh! ... "Chuyện gì thế này, bọn họ thật sự trúng thi độc rồi biến thành cương thi sao?" Thấy hành động của người kia, mọi người thật sự bị dọa sợ.

Họ vội vàng muốn rời đi!

Chương 1320

Nhưng nơi này đã hoàn toàn bị bịt kín!

Hoàn toàn không thể rời đi.

Mắt thấy người kia sắp tấn công họ!

Pằng!

Một tiếng súng vang lên!

Là người đàn ông mặt sẹo bên cạnh Tôn Hưng.

Hắn một phát súng đã bắn nát đầu đối phương!

Mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn. "Nhìn cái gì, lúc này, nếu tôi không giết hắn, người chết sẽ là chúng ta." Người đàn ông mặt sẹo lạnh lùng nói. "Không thấy hắn vừa rồi đã trúng thi độc rồi sao?

Đã hoàn toàn mất đi ý thức, lúc này nếu không giải quyết hắn, chúng ta sẽ là người bị giải quyết." Nghe người đàn ông mặt sẹo nói vậy!

Tất cả đều im lặng!

Thật ra hắn nói cũng đúng!

Lúc này, ánh mắt của mọi người từ từ chuyển sang Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di lúc này đã hôn mê!

Toàn thân cô đẫm mồ hôi!

Vừa rồi, Thiên Ân và Vương Khải Toàn đã phát hiện ra Chu Tiểu Di không ổn.

Vương Khải Toàn thấy ánh mắt của họ nhìn sang, liền cười lạnh một tiếng!

Những kẻ này, lại dám có ý đồ với huynh đệ của mình. "Các người có ý gì?

Các người không lẽ muốn ra tay với hậu duệ của Mạc Kim Giáo Úy sao?

Cô ấy là người đã cứu mạng các người đấy." Vương Khải Toàn quát. "Lúc này, các người lại muốn giết cô ấy?

Hơn nữa, cô ấy tuyệt đối sẽ không biến thành cái dạng đó như người kia đâu." "Anh Vương Khải Toàn, anh làm sao bảo đảm được điều đó?" Một người trong nhóm của Tôn Hưng nói. "Hơn nữa, thể lực của bạn anh tốt hơn, lỡ như cô ta thật sự biến thành cương thi, lúc đó chúng ta muốn khống chế cô ta thì khó lắm!

Cho nên tôi nghĩ hay là chúng ta, nhân lúc cô ta chưa hoàn toàn biến thành như vậy, giải quyết trước đi." Tôn Hưng cũng lên tiếng phụ họa, những người khác cũng cảm thấy họ nói có lý.

Vương Khải Toàn, Diệp Phàm và Thiên Ân, lập tức đứng chắn trước mặt Chu Tiểu Di!

Nếu họ muốn ra tay với Chu Tiểu Di, vậy thì đừng trách bọn họ không khách khí!

Bọn họ tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra. "Sao các người lại có ý đồ với Chu Tiểu Di?

Chương 1321

Đúng là cô ấy đã trúng thi độc, nhưng cô ấy đã xử lý ngay lập tức rồi." Vương Khải Toàn gằn giọng. "Sở dĩ người kia biến thành như vậy, là vì anh ta hoàn toàn không xử lý ngay lập tức, hơn nữa vết thương của anh ta còn nghiêm trọng hơn Chu Tiểu Di rất nhiều.

Yên tâm đi, Chu Tiểu Di tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện mà các người lo lắng đâu, tôi bảo đảm." Thế nhưng, lúc này những người kia hoàn toàn không nghe!

Họ cho rằng Vương Khải Toàn nói đều là giả!

Sao Chu Tiểu Di có thể không có chuyện gì được chứ?

Họ không tin. "Tránh ra, nếu các người không tránh ra, tin hay không, lát nữa chúng tôi giải quyết luôn cả các người." Người đàn ông mặt sẹo đe dọa. "Đừng tưởng chúng tôi không biết, các người và cô ta là một phe, không muốn giết cô ta, nhưng lát nữa, nếu Chu Tiểu Di thật sự biến thành cương thi, cô ta sẽ còn lợi hại hơn người vừa rồi rất nhiều, lẽ nào các người thật sự muốn hại chết tất cả mọi người ở đây sao?" "Bớt nói nhảm đi, muốn động đến huynh đệ của tôi, chúng tôi không cho phép." ... "Anh Mập đây vẫn là người trọng nghĩa khí." Vương Khải Toàn nói. "Cậu ấy và chúng tôi đi cùng nhau suốt quãng đường này, đã trải qua biết bao sóng gió, chúng tôi có tình hữu nghị cách mạng, các người muốn động thủ với cậu ấy, thì đừng trách tôi không khách khí.

Chúng tôi cũng tuyệt đối không cho phép các người động đến một sợi tóc của cậu ấy!

Hơn nữa, huynh đệ của tôi tuyệt đối sẽ không biến thành cái gọi là cương thi trong miệng các người đâu.

Sóng to gió lớn chúng tôi đã trải qua nhiều rồi, bị rắn độc cắn còn không chết, huống hồ chỉ là chút thi độc." "Khụ khụ..." Lúc này Chu Tiểu Di ho vài tiếng, tỉnh lại!

Mặc dù cô vừa rồi mơ màng, nhưng vẫn nghe được cuộc đối thoại của những người này.

Cô đương nhiên hiểu rõ!

Lý do những người này muốn trừ khử mình, chẳng qua là sợ cô cũng biến thành một cương thi không có ý thức, sau đó giết chết họ.

Nhưng nếu ý chí của Chu Tiểu Di cô yếu đuối như vậy, cô cũng không thể đi được đến nơi này.

Tiếng ho của cô đã thu hút sự chú ý của mọi người!

Thiên Ân vội vàng quay lại xem tình hình của cô thế nào. "Đại ca, anh không sao chứ?" Thiên Ân lo lắng hỏi. "Yên tâm, chúng em tuyệt đối không để những người này làm hại anh đâu, bọn họ muốn qua cầu rút ván, bây giờ lại muốn đối phó với anh, nhưng anh yên tâm, chúng em nhất định sẽ không để họ làm gì anh đâu." Chu Tiểu Di nghe Thiên Ân nói vậy, cô biết đứa trẻ ngốc này thật sự rất lo lắng cho mình!

Cô bảo Thiên Ân đỡ mình dậy.

Chu Tiểu Di từ từ đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt mọi người!

Vương Khải Toàn và những người khác thấy vậy thì lo lắng không thôi, đặc biệt là thấy dáng vẻ yếu ớt của cô, họ càng thêm lo.

Họ quen biết Chu Tiểu Di lâu như vậy, đây là lần đầu tiên họ thấy cô yếu đuối đến thế. "Cảm thấy thế nào?

Không sao chứ?

Yên tâm đi, có chúng tôi ở đây, bọn họ muốn ra tay với cậu, thì cứ

bước qua xác chúng tôi trước đã." Vương Khải Toàn nói. "Tình bạn của chúng ta trên suốt chặng đường này không phải là nói suông đâu, sóng gió đã trải qua nhiều như vậy, chẳng lẽ lại bị mấy kẻ này giết chết được sao.

Bọn họ có súng, chúng ta cũng có, bọn họ đều là một đám thùng cơm vô dụng, so với chúng ta còn kém xa.

Chương 1322

Hơn nữa, nếu họ thật sự giết chúng ta ở đây, thì họ cũng không thể sống sót ra ngoài được." Nghe câu này, tất cả mọi người đều im lặng!

Bởi vì họ biết Vương Khải Toàn nói đều là sự thật!

Suốt chặng đường này, họ có thể đến được đây, thật sự là nhờ có Chu Tiểu Di và nhóm của cô!

Nếu không có họ, họ tuyệt đối không thể dễ dàng đến được nơi này!

Mọi người đều có chút do dự!

Tôn Hưng và người đàn ông mặt sẹo thấy dáng vẻ của họ, đại khái đã đoán được tâm tư của những người này!

Bọn họ sớm đã có ý định giết Chu Tiểu Di!

Chủ yếu là vì hắn phát hiện ra Chu Tiểu Di không thể đưa họ tìm được thứ họ muốn.

Nếu đã vậy, chẳng bằng giải quyết cô trước rồi tính!

Hơn nữa, hắn phát hiện nếu để Chu Tiểu Di ở lại, sớm muộn gì cô cũng sẽ cản trở hắn.

Cho nên Tôn Hưng không muốn tiếp tục đi cùng Chu Tiểu Di nữa!

Vốn tưởng đây là một cơ hội tuyệt vời, có thể dụ dỗ những người này giải quyết Chu Tiểu Di!

Không ngờ những kẻ này lại tham sống sợ chết đến vậy... "Các người chắc chắn, các người thật sự muốn giữ cô ta lại sao?" Tôn Hưng cố gắng thuyết phục. "Đến lúc cô ta thật sự phát điên, giết

người không chớp mắt đâu.

Cô ta còn lợi hại hơn người vừa rồi rất nhiều, đến lúc đó tuyệt đối không ai trong chúng ta là đối thủ của cô ta, các người quả thực là đang tự tìm đường chết.

Có cô ta ở bên cạnh, cô ta chính là một quả bom hẹn giờ, hy vọng sống sót ra ngoài của chúng ta rất mong manh." Chu Tiểu Di nghe Tôn Hưng nói vậy, cô cười lạnh một tiếng!

Gương mặt cô vẫn tái nhợt!

Môi cũng trắng bệch khô khốc, đã nứt nẻ.

Đủ để thấy lần này cô thật sự bị thương nặng!

Ánh mắt Chu Tiểu Di sắc bén nhìn về phía Tôn Hưng!

Tôn Hưng biết Chu Tiểu Di đang nghĩ gì trong lòng, nhưng hắn không hề chột dạ mà đối diện trực tiếp với ánh mắt của Chu Tiểu Di!

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn là người thu lại ánh mắt trước. "Ông chủ Tôn, thật là biết lo cho mọi người quá nhỉ, không biết ông chủ Tôn là đang lo cho mọi người, hay là lo cho chính mình đây." Chu Tiểu Di mỉa mai. "Ông chủ Tôn cảm thấy nếu tiếp tục đi theo tôi, có khả năng chúng tôi sẽ cản trở ông chủ Tôn lấy thứ ông muốn, hay là ông chủ Tôn sợ chúng tôi sẽ lấy mất thứ ông muốn?

Thật ra tôi thấy ông chủ Tôn không cần phải như vậy, tôi không có ý định đó, không cần những thứ của ông chủ Tôn, nên ông chủ Tôn không cần phải lo lắng nhiều như vậy đâu." Tôn Hưng nghe Chu Tiểu Di nói thẳng thừng như vậy, sắc mặt hắn có chút khó coi!

Nhưng hắn không quan tâm.

Dù sao với tình hình hiện tại của họ, nhất định phải giải quyết Chu Tiểu Di!

Cho nên hắn lại không chút sợ hãi mà nói với đám người kia. "Xem ra các người đang do dự, vậy thì thôi, cứ để Mạc Kim Giáo Úy này đi cùng chúng ta vậy, đến lúc cô ta phát điên lên, đừng trách tôi không nhắc nhở các người trước." Tôn Hưng đại khái có thể nhìn ra, những người này đã bị Chu Tiểu Di thuyết phục thành công!

Chương 1323

Hắn biết nếu mình cứ một mực muốn giết Chu Tiểu Di, chỉ khiến những người này tức giận.

Đến lúc đó sẽ không có ai che chắn cho hắn!

Cho nên hắn đành để Chu Tiểu Di tiếp tục đi cùng họ.

Cứ như vậy, họ lại tiếp tục đi về phía trước!

Chu Tiểu Di mặc dù trúng thi độc, nhưng may mắn là cô xử lý khá kịp thời.

Thật ra ngoài việc cơ thể có chút không khỏe ra, Chu Tiểu Di không có cảm giác gì khác!

Và cô biết Tôn Hưng lo lắng cũng không phải không có lý.

Có khả năng cô cũng sẽ biến thành cương thi.

Khi họ tiếp tục đi về phía trước, Thiên Ân và Diệp Phàm hai người một trái một phải dìu Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di cảm thấy mình có thể tự đi được, nhưng họ nói như vậy sẽ rất tốn sức!

Bảo họ cứ dìu cô đi. "Anh cứ giữ lại chút sức lực đi, nơi này vô cùng nguy hiểm, không biết lát nữa sẽ gặp phải thứ gì." Thiên Ân nói. "Hơn nữa anh cũng biết nơi này là một ngõ cụt, tình hình lúc nãy rõ ràng đã chặn hết đường lui của chúng ta rồi." Họ biết rất rõ!

Nếu cứ tiếp tục như thế này, không biết lát nữa có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không...

Vì vậy, bọn họ hiện tại đều khá căng thẳng!

Họ tiếp tục dìu Chu Tiểu Di đi về phía trước!

Một lúc sau, không có chuyện gì khác xảy ra, họ mới thả lỏng một chút. "Cảm thấy thế nào, còn đi được không?

Đi không nổi thì đừng cố, tình hình của chúng ta bây giờ thật sự có chút phức tạp." Vương Khải Toàn hỏi. "Nhưng chúng ta vẫn phải đi về phía trước, Hắc ca nói đây là một ngõ cụt, nhưng tôi không tin là không tìm được một con đường sống." Vương Khải Toàn không tin vào tà ma, hắn bảo Chu Tiểu Di cố gắng một chút!

Chu Tiểu Di bên kia thật ra cũng cảm thấy ổn, không có tình huống gì đặc biệt.

Một lúc sau, họ cuối cùng cũng ra khỏi được khu vực đó! "Mọi người nghỉ ngơi ở đây một lát, nơi này xem ra không thể rời đi nhanh được, hơn nữa mọi người có nghe thấy không?" Chu Tiểu Di nói. "Hình như lại có tiếng móng tay ở phía sau, chắc là đám phụ nữ kia lại xuất hiện." Bọn họ vừa rồi đã nghe thấy tiếng móng tay!

Không ngờ lại nghe thấy tiếng móng tay khiến người ta rợn tóc gáy này.

Lần trước họ đã trải nghiệm một lần rồi.

Bây giờ họ đều cảm thấy không sao cả!

Họ cũng không cần phải nói thêm gì nữa!

Dứt khoát ở lại đây nghỉ ngơi.

Nghe tiếng móng tay không ngừng đến gần!

Chương 1324

Mọi người đều nắm chặt súng trong tay!

Họ chờ đợi, lát nữa khi những người phụ nữ đó xuất hiện, sẽ trực tiếp trừ khử bọn họ.

Bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng!

Sau khi chờ đợi ở đây một lúc lâu, không còn nghe thấy tiếng động nào nữa!

Lúc này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra chỉ là người phụ nữ kia phái đến để dọa dẫm bọn họ thôi!

Xem ra Hắc ca nói đúng!

Nơi này quả thực là một ngõ cụt.

Ngoài việc tiếp tục đi về phía trước, họ không còn con đường nào khác. "Hắc ca, anh xem còn có con đường nào khác không, chúng ta không thể cứ đi thẳng mãi thế này được, tôi cứ có cảm giác nếu đi thẳng mãi, có khả năng sẽ quay lại nơi vừa rồi." Chu Tiểu Di nói. "Vừa rồi không biết sao nữa, có lẽ do tôi hơi choáng váng, tôi hình như thấy được nơi chúng ta đã đi qua." Chu Tiểu Di bên kia vẫn còn khá kiên cường!

Dù cô đang mê man, Thiên Ân cảm giác cô đang sốt!

Nhưng cô đại khái vẫn nhìn ra được, nơi họ đang đi có chút không ổn!

Nếu cô không đoán sai, hình như họ vừa mới đến nơi này rồi.

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Hắc ca dừng lại xem xét kỹ lưỡng!

Quả thật bị Chu Tiểu Di nói trúng.

Bọn họ lại đi ngược lại đường cũ!

Bây giờ họ không thể tiếp tục đi về phía trước nữa!

Nếu tiếp tục đi, lại sẽ quay về nơi đó.

Xem ra đây thật sự là ngõ cụt, thảo nào người phụ nữ kia không hề đuổi theo!

Còn ở bên ngoài cười ha hả.

Hóa ra cô ta đã sớm biết!

Nơi này không phải là nơi họ có thể dễ dàng đi ra!

Bởi vì cho dù họ đi thế nào, cuối cùng, cũng sẽ quay về nơi cô ta ở!

Trở thành thức ăn của cô ta. "Rốt cuộc là chuyện gì vậy, sao lại quay về chỗ cũ rồi, xem ra người phụ nữ kia đã sớm giăng thiên la địa võng ở đây rồi." Mọi người hoang mang. "Chúng ta muốn ra ngoài chỉ có thể là khó, vậy bây giờ ngoài việc ra ngoài liều mạng với người phụ nữ kia, không còn cách nào khác sao?

Hay là chúng ta bây giờ vào xem thử, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra." ...

Bọn họ cảm thấy tình hình quả thực có chút phức tạp, nên vẫn muốn nghiêm túc đi tiếp.

Vương Khải Toàn thấy tình trạng của Chu Tiểu Di không ổn, sợ cô thật sự sẽ biến thành cương thi nên lúc nào cũng để mắt đến cô.

Chương 1325

Thấy Chu Tiểu Di như đang sốt cao, anh cũng có phần lo lắng.

Bọn họ đưa cho Chu Tiểu Di một ít nước, sau khi uống xong, cô ngồi xuống nghỉ ngơi tại chỗ.

Nhìn tình trạng của Chu Tiểu Di, họ thấy cô không thể đi tiếp được nữa.

Có vẻ như dừng lại ở đây một lúc cũng được. "Thế này đi, tình trạng sức khỏe của cô ấy không thể đi tiếp được nữa, tôi sẽ dẫn vài người đi xem có lối ra nào khác không," Hắc ca đề nghị. "Chúng ta phải tìm mọi cách để thoát khỏi nơi này, rất có thể đây là một hành lang hình tròn." "Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là phỏng đoán của cá nhân tôi, lát nữa tôi vẫn phải xem xét kỹ lưỡng xem rốt cuộc là chuyện gì," anh nói thêm.

Hắc ca suy nghĩ một lúc rồi cảm thấy không thể kéo dài tình trạng này mãi được, phải tìm cách rời đi, hoặc ít nhất là để Chu Tiểu Di nghỉ ngơi.

Thấy tình trạng của Chu Tiểu Di không tốt, những người khác cũng gật đầu đồng ý với Hắc ca.

Nhưng đúng lúc này, Tôn Hưng lại lên tiếng, không muốn để nhóm Chu Tiểu Di ở lại. "Không được, họ không thể ở lại đây.

Nếu chúng ta đi rồi họ bỏ trốn thì sao?

Biết đâu Chu Tiểu Di chỉ đang giả vờ thôi thì sao?" Hắn nói với vẻ nghi ngờ. "Hơn nữa, trên đường đi, họ đã nhiều lần muốn cắt đuôi chúng ta, nên tôi thấy không thể để họ ở lại." "Hay là thế này đi, anh Hắc, anh cứ dẫn vài người đi, tôi và Đao Ba sẽ ở lại đây trông chừng

Chu Tiểu Di," Tôn Hưng đề xuất. "Còn Vương Khải Toàn, anh đi cùng nhóm anh Hắc đi, nếu không chúng tôi không yên tâm." Vương Khải Toàn nghe những lời trơ tráo của Tôn Hưng thì tức đến mức muốn lao vào đấm cho hắn một trận, nhưng Chu Tiểu Di đã giữ anh lại.

Cô lắc đầu ra hiệu, cuối cùng Vương Khải Toàn đành phải thỏa hiệp đi cùng Hắc ca.

Vài tên vệ sĩ của Tôn Hưng cũng đi theo nhóm của Hắc ca và Vương Khải Toàn, những người còn lại đều ở lại.

Thiên Ân luôn cảnh giác nhìn Tôn Hưng và gã đàn ông mặt sẹo.

Cậu biết rõ vừa rồi bọn chúng đã muốn giết Chu Tiểu Di, nên bây giờ cũng hết sức đề phòng. "Cậu nhóc, đừng lo, chúng tôi không phải loại người thừa nước đục thả câu đâu.

Nhưng nói trước nhé," gã mặt sẹo lên tiếng, "nếu cô ta có dấu hiệu biến thành cương thi, chúng tôi tuyệt đối sẽ không khách sáo đâu." "Ha, chẳng lẽ các người thật sự ngây thơ nghĩ rằng tôi sẽ biến thành cái dạng mà các người nói sao?

Thật làm các người phải lo lắng rồi, chuyện đó không thể xảy ra được đâu," Chu Tiểu Di nhanh chóng giải thích.

Những người khác cũng nhận ra sắc mặt Chu Tiểu Di có chút khó coi, nhưng đúng như cô nói, trông cô tạm thời sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Họ cũng có phần khâm phục ý chí của Chu Tiểu Di, vậy mà có thể gắng gượng vượt qua, dù đã kịp thời xử lý vết thương nhưng không có nghĩa là cô hoàn toàn ổn.

Diệp Phàm cũng đứng quan sát bên cạnh, tuy không nói một lời nào nhưng tay anh ta luôn nắm chặt khẩu súng lục.

Tôn Hưng và gã mặt sẹo thấy vậy chỉ cười khẩy một tiếng rồi không nói gì thêm.

Dù sao thì chúng đúng là muốn giết Chu Tiểu Di, và chúng biết đây là một cơ hội tốt.

Chúng định sẽ đợi đến lúc Chu Tiểu Di không còn khống chế được nữa mới ra tay, khi đó cũng chưa muộn...

Thế nhưng, Chu Tiểu Di lại đột ngột ngất đi.

Thấy cô hoàn toàn bất tỉnh, Thiên Ân có chút lo lắng, cậu liên tục trông chừng bên cạnh, hy vọng cô không gặp vấn đề gì nghiêm trọng. "Không sao rồi, không có vấn đề gì lớn nữa, đã bắt đầu hạ sốt rồi.

Chương 1326

Chúng tôi đi tìm một vòng nhưng không thấy đường ra, xem ra chỉ có thể quay lại đối đầu với mụ già kia thôi." Trong cơn mơ màng, Chu Tiểu Di dường như nghe thấy tiếng của Vương Khải Toàn.

Cô biết họ không tìm được lối ra khác, xem ra chỉ có thể quay lại đường cũ.

Nhưng nếu quay lại, họ sẽ phải đối mặt trực diện với người phụ nữ kia.

Mụ ta có lẽ cũng đang đợi họ ở bên ngoài.

Nghe xong, Chu Tiểu Di lại chìm vào giấc ngủ mê man.

Mọi người đều hiểu sở dĩ cô lại ngất đi là vì cơ thể vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với thi độc, hoặc có thể thi độc vẫn chưa được thanh lọc hoàn toàn, vẫn đang chống chọi với các tế bào khác trong cơ thể cô.

Khi Chu Tiểu Di lơ mơ tỉnh lại lần nữa, cô cảm thấy cơ thể đã khá hơn nhiều.

Cô có thể cảm nhận được cơ thể mình bây giờ không còn vấn đề gì lớn nữa.

Chu Tiểu Di khàn giọng hỏi họ đã qua mấy ngày rồi.

Nghe thấy giọng cô, mọi người vui mừng kéo đến xem. "Cảm thấy thế nào rồi?

Đã hồi phục được chút nào chưa?

Cô không biết đâu, cô thật sự dọa chúng tôi chết khiếp đấy." Vương Khải Toàn nói. "Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng tôi còn không

biết có nên bỏ cô lại đây rồi tự mình chạy đi không nữa." Vương Khải Toàn chỉ nói đùa, thật ra mọi người đều cảm nhận được tình hình của Chu Tiểu Di đang dần tốt lên.

Nhưng nếu cô cứ hôn mê, đúng là sẽ cản trở bước tiến của họ.

Dù vậy, Chu Tiểu Di biết Vương Khải Toàn và những người khác sẽ không bao giờ bỏ cô lại.

Cô hiểu rõ họ là người như thế nào. "Cảm thấy khá hơn nhiều rồi, cơ thể không còn nặng nề như mấy lần tỉnh lại trước nữa, và tôi có thể cảm nhận được cơ thể mình đang dần hồi phục," cô nói. "Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi đã hoàn toàn bình phục, tôi vẫn phải chú ý một chút." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần cơ thể cô có thể hồi phục hoàn toàn thì đó đã là một chuyện tốt.

Họ chỉ sợ cô không thể qua khỏi, đến lúc đó thật sự biến thành cương thi thì phải làm sao?

Họ không muốn chấp nhận kết quả như vậy. "Cô đã hôn mê suốt một ngày rồi đấy.

Nếu cô không tỉnh lại, chúng tôi đều đang nghĩ xem phải làm cách nào để gọi cô dậy," Vương Khải Toàn nói. "May mà bây giờ cô đã tỉnh.

Nhưng tình hình hiện tại cũng hơi khó khăn.

Lát nữa chúng ta phải trực tiếp đối mặt với người phụ nữ kia, cô có chịu được không?

Nếu không, chúng ta nghỉ thêm một chút nữa." Vương Khải Toàn và Hắc ca không muốn để Chu Tiểu Di vừa mới hồi phục một chút đã phải theo họ đi mạo hiểm, nên muốn cô nghỉ ngơi thêm.

Nhưng Chu Tiểu Di lại lắc đầu.

Cô biết, họ ở lại đây thêm một ngày là thêm một phần nguy hiểm.

Chương 1327

Họ không chỉ tiêu hao dưỡng khí mà còn cả thức ăn và nước uống...

Bọn họ vẫn còn nhiều việc chưa làm ở Vân Thiên Cung này, không thể lãng phí thời gian ở đây được.

Vì vậy, Chu Tiểu Di chỉ có thể cố gắng gượng theo họ ra ngoài.

Hơn nữa, cô cũng không cảm thấy tình trạng của mình tệ đến vậy, cô thấy mình đang dần hồi phục.

Chỉ là đối phó với người phụ nữ kia thôi, cô có cách. "Cô đừng có gắng gượng, nếu thật sự không chịu nổi, chúng ta ở đây nghỉ thêm một ngày cũng không sao." "Vương Khải Toàn, anh đúng là đứng nói chuyện không biết đau lưng.

Nhiều người như chúng ta ở đây, cứ tiếp tục ở lại thì sớm muộn cũng là con đường chết," Tôn Hưng lạnh lùng chen vào. "Thà rằng chúng ta ra ngoài liều một phen.

Hơn nữa, cho dù không có Chu Tiểu Di, với ngần này người, chẳng lẽ chúng ta không phải là đối thủ của người phụ nữ kia sao?

Tôi thấy lo lắng của anh hoàn toàn là thừa thãi." Vương Khải Toàn nghe vậy định phản bác, nhưng Chu Tiểu Di lắc đầu ngăn anh lại.

Cô biết mình đang không khỏe, không muốn dây dưa nhiều với những người này.

Nhưng điều đó không có nghĩa là họ sẽ để mặc Chu Tiểu Di bị đám người này bắt nạt.

Dù bình thường Chu Tiểu Di cũng không để ai bắt nạt mình,

nhưng hôm nay không giống mọi khi, họ vẫn phải chú ý một chút. "Ông chủ Tôn, lời này của ông là có ý gì?

Ông chủ Tôn đây rõ ràng là đang coi thường tôi nhỉ?

Chẳng lẽ ông thật sự nghĩ tôi không giải quyết được những chuyện này sao?" Chu Tiểu Di lên tiếng. "Vậy thì ông chủ Tôn thật sự nghĩ sai rồi, thật ra tôi thấy mình vẫn giải quyết được.

Chỉ là tôi thấy hình như ông chủ Tôn cũng chẳng coi tôi ra gì." "Mà nói cũng thật xấu hổ, tôi không nghĩ mình sẽ biến thành cương thi như trong lời ông chủ Tôn đâu.

Thực ra, tôi thấy lo lắng của ông hoàn toàn là thừa thãi.

Điều đó là không thể, tôi đã hồi phục rồi, chứng tỏ tôi tuyệt đối sẽ không biến thành đám cương thi mà ông lo sợ đâu, nên tôi nghĩ ông chủ Tôn không cần phải lo xa như vậy." Hai người họ lời qua tiếng lại, những người xung quanh chỉ đứng nhìn mà không ai xen vào.

Vì họ biết ý kiến của mình chẳng có mấy trọng lượng.

Chỉ có Hắc ca đứng bên cạnh quan sát.

Anh ta cũng lờ mờ đoán được ý đồ của những người này.

Nếu không nhầm, Tôn Hưng rõ ràng là không muốn dẫn Chu Tiểu Di đi cùng nữa.

Anh ta cười lạnh, đám người này cũng to gan thật. "Ông chủ Tôn, tôi nghĩ nếu ông không dẫn cô ấy đi cùng, có lẽ chúng ta sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn đấy," Hắc ca nói. "Bởi vì cô ấy là người chuyên nghiệp nhất trong số chúng ta.

Dĩ nhiên, ông có thể thấy mình cũng rất chuyên nghiệp, nhưng ông không thể chuyên nghiệp bằng người ta được." Tôn Hưng nghe những lời này thì trong lòng không cam tâm.

Hắn cũng biết Hắc ca nói đúng, nhưng cái gì mà gọi là hắn không chuyên nghiệp bằng Chu Tiểu Di?

Hắn không cho phép từ này xuất hiện trên người mình!

Chương 1328

Nhưng thực tế, hắn cũng biết rõ, những gì Hắc ca nói đều là sự thật.

Nếu họ không cho Chu Tiểu Di đi cùng, rất có thể sẽ thật sự gặp nguy hiểm...

Tôn Hưng suy nghĩ một lúc, hắn cảm thấy nếu đã vậy thì cứ để Chu Tiểu Di đi cùng.

Dù sao thì cơ thể cô ta đang yếu như vậy, biết đâu lại bị người phụ nữ kia giải quyết luôn cho rồi.

Chu Tiểu Di nhìn con ngươi đảo liên tục của hắn là biết hắn đang nghĩ gì.

Cô cười lạnh.

Gã này không lẽ thật sự nghĩ cơ thể cô yếu đến vậy sao?

Dễ bị người khác giải quyết như thế à?

Nhưng cô cũng lười nói thêm những lời thừa thãi.

Cứ như vậy, họ rời khỏi nơi này, quay lại đường cũ.

Người phụ nữ kia vẫn luôn chờ ở bên ngoài.

Khi họ đến cửa hang bị chặn lại, cô ta biết thừa nếu thực sự muốn vào thì vẫn có cách.

Cô ta muốn xem bọn họ sẽ ra ngoài lúc nào.

Cô ta biết rõ, sau khi vào đó, họ sẽ không có lối ra nào khác, chỉ có thể quay lại đường cũ.

Cô ta muốn xem nhóm Chu Tiểu Di có thể cầm cự được đến bao

giờ.

Nhóm Chu Tiểu Di cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo ập đến, họ cũng có chút sợ hãi.

Rốt cuộc tình hình đặc biệt, ai mà không sợ chứ?

Nhưng họ không còn cách nào khác.

Ngoài nơi này ra, không có chỗ nào khác để đi, nên sau khi suy nghĩ, họ đành phải dừng lại, hy vọng lát nữa sẽ có hy vọng.

Thiên Ân là người sợ hãi nhất. "Đừng sợ, có nhiều người chúng tôi ở bên cạnh các cậu, người bên kia tuyệt đối không làm gì được các cậu đâu.

Nhưng lát nữa vẫn phải chú ý một chút," Chu Tiểu Di trấn an. "Bà ta có thể sẽ phát điên, dĩ nhiên cũng có thể không, nhưng mọi tình huống đều không chắc chắn.

Cho nên chúng ta vẫn phải cẩn thận hơn.

Các cậu yên tâm đi, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì lớn đâu, và tôi dám đảm bảo người phụ nữ đó cũng không gây ra được nhiều vấn đề." Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng Chu Tiểu Di cũng không chắc chắn.

Cô có thể cảm nhận được người phụ nữ đó quả thực là một nhân vật khó xơi.

Người phụ nữ kia cũng cảm nhận được họ đã quay lại.

Cô ta phấn khích nhìn vào cửa hang, còn tưởng đám người này sẽ cầm cự được đến bao giờ, ai ngờ mới một hai ngày đã quay lại rồi. "Ha ha ha, ta biết ngay các ngươi chắc chắn sẽ quay lại mà.

Nơi này là địa bàn của ta, chẳng lẽ ta lại không biết nơi này có ý nghĩa gì sao?" Giọng nói điên cuồng của cô ta vọng vào.

Chương 1329

"Nếu đã quay lại rồi thì ra đi, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau thôi." Nhóm Chu Tiểu Di còn ở bên trong đã nghe thấy giọng nói của người phụ nữ.

Họ sợ hãi nhìn Chu Tiểu Di, hy vọng có thể nhận được một sự trấn an.

Chu Tiểu Di chỉ lắc đầu với họ, ý nói tình hình này không phải là thứ cô có thể khống chế. "Sợ cái gì?

Chẳng phải chúng ta đã nói rồi sao?

Cùng lắm thì đồng quy vu tận với mụ đàn bà này, lẽ nào còn sợ mụ ta chắc?" Vương Khải Toàn gầm lên. "Đến lúc đó nếu thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, có nhiều người chúng ta ở đây, chẳng lẽ còn sợ chết sao?

Nam tử hán đại trượng phu, chết thì chết, mười tám năm sau lại là một hảo hán!" Vương Khải Toàn không giống những người tham sống sợ chết kia.

Anh đã dũng cảm tiến lên, bắt đầu di chuyển những tảng đá đang chặn lối đi...

Những người khác thấy anh đã hành động thì trong lòng có chút hoảng sợ.

Nhưng nghĩ lại, Vương Khải Toàn nói cũng đúng.

Dù họ có sợ hãi đến đâu thì cũng có ích gì đâu chứ?

Vì vậy, họ cũng lần lượt tiến lên cùng Vương Khải Toàn dọn dẹp những tảng đá.

Khi họ dọn xong, họ thấy người phụ nữ kia đã đứng chờ sẵn ở bên ngoài. "Vừa rồi không phải lợi hại lắm sao?

Đã đi vào trong rồi, còn tưởng các ngươi không quay lại nữa chứ, đây chẳng phải cũng quay lại rồi sao?" cô ta chế nhạo. "Ta đã nói rồi, các ngươi đã đến đây thì không thể rời khỏi nơi này được đâu, nên hãy ngoan ngoãn nghe lời ta đi.

Cứ ở lại đây với ta không tốt sao?

Thật không hiểu nổi tại sao các ngươi cứ muốn trốn chạy, nơi này có gì không tốt chứ?" Đúng là đứng nói chuyện không biết đau lưng.

Hơn nữa, khi nói câu này, cô ta còn cố tình nhìn về phía Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng của cô ta, đại khái đã hiểu ra chuyện gì.

Xem ra cô ta cố tình nhắm vào mình.

Chu Tiểu Di cũng không ngờ rằng, người phụ nữ này lại cố ý muốn làm bị thương cánh tay của cô, sau đó để cô trúng thi độc, thật là độc ác.

Nhưng Chu Tiểu Di cũng không còn cách nào khác, cô đã bị thương, chỉ có thể chấp nhận số phận. "Đây chẳng phải là chuyện trong dự liệu của ngươi sao?

Ngươi biết rõ chúng ta sau khi đến nơi đó thì không còn đường thoát," Chu Tiểu Di lạnh lùng đáp. "Nếu đã vậy, ngươi hà tất phải nói những lời này ở đây?

Muốn làm gì chúng ta thì cứ nói thẳng đi." "Câu này của ngươi ta không đồng ý lắm.

Cái gì gọi là muốn làm gì các ngươi?

Ta đâu có nói muốn làm gì các ngươi," người phụ nữ cười khẩy.

Chương 1330

"Ta chỉ nói muốn các ngươi ở lại đây thôi, là các ngươi tự cho rằng ta muốn dùng các ngươi làm vật tế.

Vật tế không dùng như vậy đâu." Chu Tiểu Di không tin người phụ nữ này thật sự sẽ không làm gì họ.

Dù sao thì cô cũng không tin.

Những người khác tự nhiên cũng không tin lời của cô ta.

Họ đều im lặng liếc nhìn Chu Tiểu Di.

Thấy Chu Tiểu Di cũng cười một tiếng, họ càng chắc chắn hơn, người phụ nữ này sẽ không dễ dàng bỏ qua cho họ.

Quả nhiên, người phụ nữ kia triệu hồi ra rất nhiều nữ quỷ mà họ đã gặp lúc trước, chúng ồ ạt kéo đến. "Toàn là bạn cũ cả, vậy thì làm quen với nhau ở đây đi, nếu không lại tưởng ta không thân thiện với các ngươi," cô ta nói. "Và ta tin mọi người đều biết rõ, ta không có thời gian rảnh rỗi như các ngươi đâu, nên cứ để chúng nó chơi với các ngươi trước.

Nếu các ngươi đánh thắng được chúng nó, chứng tỏ các ngươi cũng có chút bản lĩnh." Chu Tiểu Di nhìn người phụ nữ lùi lại phía sau, đã hiểu ý đồ của cô ta.

Nếu không nhầm, người phụ nữ này định dùng đám nữ quỷ này để tấn công họ, thật là âm hiểm xảo trá.

Chu Tiểu Di đã chuẩn bị xông lên, nhưng đột nhiên bị Hắc ca và Vương Khải Toàn kéo lại.

Chu Tiểu Di ngơ ngác nhìn họ. "Đã bị thương rồi còn cố chấp, ở đây có mấy thằng đàn ông chúng tôi là được rồi, cô cứ ngoan ngoãn

đứng một bên xem đi," Vương Khải Toàn nói. "Xem chúng tôi đánh cho đám này tè ra quần như thế nào.

Bọn chúng không lẽ thật sự nghĩ mình lợi hại lắm sao?

Cũng chỉ đến thế mà thôi, cứ chờ đấy." Nghe những lời bá đạo của họ, Chu Tiểu Di thực sự có chút dở khóc dở cười...

Thật ra cô cũng không yếu đuối đến mức cần họ phải cẩn thận đến thế.

Nhưng họ đã nói vậy rồi, Chu Tiểu Di còn có thể làm gì nữa?

Cô chỉ có thể chấp nhận số phận, ngoan ngoãn đứng một bên chờ xem tiếp theo họ sẽ làm gì.

Họ mỗi người một khẩu súng, tấn công thẳng về phía đám nữ quỷ.

Dưới làn đạn của họ, hành động của những nữ tử kia đã chậm lại, nhưng vẫn không thể gây tổn thương cho chúng.

Chu Tiểu Di cảm thấy có chút kỳ lạ, sao lại như vậy?

Theo lý mà nói, không thể tiếp tục thế này được.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, có chút phiền phức.

Chu Tiểu Di đứng một bên cảnh giác quan sát.

Cùng lúc đó, Thiên Ân cũng đang để mắt đến Chu Tiểu Di, nếu phát hiện cô có bất kỳ điều gì không ổn, cậu sẽ lập tức xông lên bảo vệ.

Nhưng cậu thấy Chu Tiểu Di chỉ căng thẳng nhìn xung quanh, dường như không có ý gì khác.

Chu Tiểu Di còn quan sát một lúc, Thiên Ân phát hiện cậu dường như cũng không còn sợ hãi như trước nữa.

Có lẽ những lời của cô đã có tác dụng.

Chương 1331

Cô an ủi Thiên Ân, bảo cậu đừng sợ.

Thiên Ân thấy Chu Tiểu Di nhìn mình thì mỉm cười với cô.

Hai người đợi một lúc, nhóm Vương Khải Toàn đã gần như giải quyết xong đám nữ tử kia.

Dù súng đạn bắn trúng chúng không có tác dụng lớn, nhưng Chu Tiểu Di đã nhanh chóng phát hiện ra tim là điểm yếu của chúng và đã thông báo cho mọi người. "Xem ra tấn công vào tim chúng quả thật có tác dụng.

Mọi người cố lên, chúng ta giải quyết xong đám người không ra người, quỷ không ra quỷ này đi," Vương Khải Toàn ho khan một tiếng, nói với những người khác. "Rồi giải quyết nốt người phụ nữ kia, đến lúc đó chúng ta có thể an toàn rời khỏi đây." Lúc này, tất cả mọi người đều đồng lòng đoàn kết.

Nhưng đúng vào lúc đó, Chu Tiểu Di cảm thấy nguy hiểm!

Cô quay đầu lại, không ngờ lại là Tôn Hưng.

Tôn Hưng cầm một khẩu súng, đang định bắn về phía cô!

Chu Tiểu Di không biết hắn có ý gì, nhưng may mà cô thân thủ nhanh nhẹn, kịp thời né được. "Ông chủ Tôn, ông có ý gì đây?

Ông dám nhân lúc hỗn loạn muốn nổ súng với tôi?" Chu Tiểu Di cũng không biết Tôn Hưng đang phát điên cái gì, lại nổ súng vào cô lúc này.

Sau đó, Chu Tiểu Di thấy Tôn Hưng và những người bên cạnh hắn đều đang nhìn cô với vẻ mặt kinh hãi.

Thiên Ân thấy bộ dạng của hắn thì cũng kinh ngạc quay đầu lại nhìn, phát hiện trên mặt Chu Tiểu Di xuất hiện một vệt sẹo màu đen.

Chu Tiểu Di cũng thấy ánh mắt kinh hãi của Thiên Ân.

Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng lấy từ trong ba lô ra một chiếc gương nhỏ.

Nhìn vào mặt mình, cô cuối cùng cũng hiểu tại sao Tôn Hưng lại muốn tấn công mình. "Còn tưởng là chuyện gì to tát lắm, hóa ra là thi độc để lại vết tích trên mặt tôi.

Ông chủ Tôn có lẽ không hiểu về thi độc nhỉ?" cô lạnh lùng nói. "Thật ra không có vấn đề gì lớn đâu, qua vài ngày nữa sau khi tất cả thi độc được thanh lọc hết, nó sẽ tự biến mất.

Yên tâm, tôi không biến thành cương thi đâu.

Ông chủ Tôn bây giờ có thể chĩa súng vào kẻ địch, chứ không phải vào tôi.

Nếu ông chủ Tôn còn chĩa súng vào tôi nữa..." "Thì thực ra tài bắn súng của tôi, ông chủ Tôn cũng đã được lĩnh giáo rồi, nên tôi không muốn lát nữa lại vô tình bắn trúng ông chủ Tôn đâu." Lời nói của Chu Tiểu Di giống như một lời đe dọa, nhưng Tôn Hưng có thể nghe ra, lúc này, Chu Tiểu Di tuyệt đối không chỉ nói suông.

Nếu hắn thật sự tiếp tục chĩa súng vào cô, cô tuyệt đối sẽ không khách sáo.

Tôn Hưng thấy vậy chỉ có thể từ từ lùi lại, không còn chĩa súng vào Chu Tiểu Di nữa.

Lúc này, Chu Tiểu Di cảm thấy vết thương của mình lại bắt đầu đau nhói.

Cô quay đầu nhìn người phụ nữ kia.

Giữa đám người hỗn loạn, người phụ nữ nhìn Chu Tiểu Di, trên mặt nở một nụ cười quỷ dị.

Ánh mắt âm u, lẽ nào người phụ nữ này đã sớm đoán được điều gì đó?

Chương 1332

Chu Tiểu Di không tin vào tà ma, cô lập tức kéo áo ra xem vết thương.

Vết thương lại bắt đầu thối rữa!

Rõ ràng đã gần lành rồi, sao đột nhiên lại xảy ra chuyện này? "Ha ha ha, bây giờ ngươi cuối cùng cũng nhận ra có chút không ổn rồi phải không?

Ta đã nói trước rồi, ta muốn các ngươi ở lại đây với ta," người phụ nữ cười lớn. "Vậy thì ta tuyệt đối sẽ không khách sáo, dĩ nhiên là phải 'đối xử tốt' với ngươi rồi, nên ngươi sẽ không thể dễ dàng giải độc như vậy đâu." "Cho nên ngươi vẫn nên chú ý một chút, hoặc là ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, để ta biến ngươi thành công cụ giống như chúng, như vậy, đến lúc đó, ngươi sẽ không cảm thấy bất kỳ đau đớn nào nữa." Chu Tiểu Di không nói gì, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn người phụ nữ trước mặt.

Thật không ngờ, người phụ nữ này lại điên cuồng đến vậy.

Nếu đã thế, cũng đến lúc Chu Tiểu Di phải báo đáp cô ta rồi!

Chu Tiểu Di nhân lúc đối phương vẫn còn đang cười ha hả, đã nhanh nhẹn cầm lấy khẩu súng trên lưng, bắn thẳng vào tim đối phương.

Nếu điểm yếu của những kẻ bị cô ta điều khiển là tim, cô không tin tim của người phụ nữ này lại không phải là điểm yếu của cô ta.

Viên đạn chính xác găm vào tim người phụ nữ!

Cô ta cúi người xuống, không thể tin được nhìn vào tim mình, nơi đó quả thực đã thủng một lỗ. "Ngươi... ngươi dám đánh ta, ngươi

không sợ lát nữa sẽ không giải được độc sao?" cô ta a lên. "Không có ta, các ngươi làm sao ra khỏi nơi này?

Ngươi có biết mình làm vậy có ý nghĩa gì không?" Khuôn mặt vốn lành lặn của người phụ nữ dần dần xuất hiện những vết nứt, chỉ trong chốc lát đã lộ ra bộ dạng xấu xí.

Cuối cùng, Chu Tiểu Di hừ lạnh một tiếng, không chút khách sáo, lại bắn về phía người phụ nữ.

Lần này, cô còn dùng một con dao nhỏ, rạch vào lòng bàn tay mình, sau khi dao dính đầy máu, cô đâm thẳng vào tim đối phương, ngay tại vị trí lỗ thủng lúc nãy.

Người phụ nữ kia hét lên vài tiếng thảm thiết, sau đó lập tức hóa thành một đống xương khô, chỉ còn lại một bộ quần áo.

Cư dân mạng trong phòng livestream thấy vậy đều chết lặng! [Chị Chu ngầu vãi!

Mấy ngày nay xem ức chế quá, chị Chu vừa bị thương lại còn bị thằng cha Tôn Hưng kia đối xử như vậy.] [Bọn chúng còn định bỏ chị Chu lại đây, hoặc là muốn giết chị ấy.

May mà Vương Khải Toàn và những người khác còn có nghĩa khí, biết giúp đỡ chị Chu, nếu không thì chị Chu thật quá đáng thương.] [Coi như chị Chu không uổng công tốt với họ, còn có Thiên Ân nữa, lúc nào cũng ở bên cạnh chị Chu.

Tôi còn tưởng chị Chu thật sự không giải quyết được người phụ nữ kia.] [Bây giờ xem ra, lo lắng của tôi hoàn toàn là thừa thãi.

Chị Chu đỉnh quá!] [Chị Chu chỉ cần vài chiêu là có thể giải quyết được người phụ nữ này.] [Chỉ là hình như chị ấy cứ mãi không ra tay, lẽ nào chị Chu muốn biết bí mật gì đó từ người phụ nữ này, nhưng bây giờ chị Chu không muốn biết nữa sao?] [Đúng vậy, đúng vậy, tôi

cũng có cảm giác như thế, tôi nghĩ chị Chu định làm vậy, nhưng lại thấy mình nghĩ nhiều quá.] [Bây giờ nghe bạn phân tích, tôi thấy bạn nói đúng, chắc là chị Chu muốn lấy được thứ gì đó từ người đó.] Mọi người không ngờ rằng, Chu Tiểu Di chỉ với vài chiêu đã giải quyết xong người phụ nữ kia.

Thiên Ân cũng có chút nghi ngờ nhìn Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di thấy bộ dạng của cậu thì xoa đầu cậu.

Nhưng ngay giây tiếp theo, cô đã bất tỉnh ngã xuống, không kịp để lại lời nào.

Thiên Ân kịp thời đỡ lấy cô.

Lúc này, Vương Khải Toàn và những người khác cũng phát hiện ra, những nữ tử bị khống chế kia cũng đã biến mất cùng với người phụ nữ áo đỏ.

Chương 1333

Khi họ quay đầu lại thì vừa hay thấy Chu Tiểu Di ngất đi.

Họ không biết đã xảy ra chuyện gì.

May mà có Thiên Ân ở bên cạnh Chu Tiểu Di.

Họ biết cơ thể Chu Tiểu Di vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nên mới ngất đi, lúc này mới yên tâm phần nào. "Yên tâm đi, không có vấn đề gì lớn, chỉ là vừa rồi có lẽ đã hao tổn tâm sức, nên mới ngất đi," Hắc ca kiểm tra xong nói. "Hơn nữa thi độc của cô ấy lại tái phát rồi, không ngờ lần này lại xuất hiện trên mặt, xem ra sự việc có chút nghiêm trọng.

Chúng ta phải tìm một nơi an toàn tạm thời, giúp cô ấy ép hết thi độc trong cơ thể ra, nếu không cứ thế này không phải là cách." Hắc ca đã đại khái hiểu được tình trạng cơ thể của Chu Tiểu Di hiện giờ.

Thêm vào đó, vừa rồi Chu Tiểu Di đã dùng hết sức lực mới giết được người phụ nữ kia.

Hắc ca bây giờ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nếu Chu Tiểu Di có thể giết người phụ nữ đó, tại sao trước đây cô không hành động mà phải đợi đến lúc này?

Hắc ca có chút nghi hoặc, anh ta liếc nhìn Thiên Ân.

Thiên Ân biết anh ta đang nghĩ gì, chỉ lắc đầu với anh ta.

Những người khác trong lòng ít nhiều cũng có suy nghĩ riêng, nhưng Vương Khải Toàn không giải thích nhiều.

Hơn nữa, anh cũng không biết Chu Tiểu Di có ý gì, nên nghĩ rằng nếu những người này muốn biết gì thì cứ đợi Chu Tiểu Di tỉnh lại rồi

hỏi. "Tôi đã nói rồi, cô ta ở bên cạnh chúng ta chính là một quả bom hẹn giờ, các người không tin," Tôn Hưng lại bắt đầu châm ngòi. "Bây giờ các người thấy chưa, hóa ra cô ta có thể dễ dàng giải quyết người phụ nữ kia, nhưng suốt dọc đường cô ta đều không ra tay.

Lòng dạ khó lường thật, nên bây giờ các người có muốn nghĩ xem rốt cuộc là chuyện gì không?" Tôn Hưng vốn đã muốn giải quyết Chu Tiểu Di, bây giờ xảy ra chuyện này, hắn càng có thể đứng một bên thêm dầu vào lửa, nói những lời châm chọc.

Vương Khải Toàn bên kia trông có vẻ không có phản ứng gì.

Nhưng khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, anh đã lao thẳng tới, một tay bóp cổ Tôn Hưng.

Gã đàn ông mặt sẹo lúc này cũng phản ứng nhanh chóng, lập tức chĩa súng vào đầu Vương Khải Toàn.

Ba người cứ thế giằng co...

“Mày dám động vào sếp của bọn tao thử xem, để xem tay mày nhanh hay súng của tao nhanh!” “Nếu mày dám động vào cô ấy thì đừng trách tao không khách sáo, dù sao hôm nay tao cũng nói thẳng ở đây rồi.” Nghe những lời này, Vương Khải Toàn chỉ cười khẩy!

Sau đó, gã liền rút vũ khí ra!

Trong tay gã không ngờ lại có một con dao găm nhỏ.

Nhưng vừa rồi!

Chẳng một ai nhìn thấy nó!

Vương Khải Toàn thấy ánh mắt kinh hãi của bọn họ thì mới thấy hài lòng.

“Thế à?

Vậy để tao xem súng của mày nhanh hay dao của tao nhanh, cùng

lắm thì cả hai cùng bị thương thôi." "Tao chết thì sếp chúng mày cũng chẳng khá hơn đâu, nên tốt nhất là biết điều một chút, cả hai chúng ta cùng buông tay." "Mày tưởng tao muốn đối phó cô ta sao, nếu không phải vừa rồi cô ta nói năng kỳ quặc, thì tao cũng chẳng dám làm gì cô ta cả." "Không có cô ta, chúng mày thật sự nghĩ mình có thể rời khỏi nơi này à?

Đừng có mơ, tất cả chúng mày sẽ chết ở đây." Tôn Hưng ra hiệu cho gã đàn ông mặt sẹo lùi lại!

Chương 1334

Ban đầu!

Gã có chút không cam tâm!

Nhưng sau đó cũng đành nghe lời.

Gã biết sếp của mình bây giờ vẫn chưa muốn trở mặt hoàn toàn!

Dưới sự khuyên giải của những người khác!

Vương Khải Toàn cũng buông Tôn Hưng ra.

Trong chốc lát!

Cả bầu không khí đều chìm vào im lặng!

Không một ai lên tiếng!

Không ai ngờ được mối quan hệ hợp tác từ ban đầu lại biến thành thế này!

Điều này quả thật khiến mọi người có chút bất ngờ.

"Hừ, sau này đứa nào còn dám chỉ trỏ hay nói xấu Chu Tiểu Di, thì đừng trách Vương Khải Toàn này không khách sáo." "Bình thường các người thấy quan hệ của chúng tôi có vẻ bình thường, nhưng thật ra chúng tôi thân nhau lắm đấy." "Tình nghĩa của chúng tôi rất sâu đậm, nếu để tôi nghe được thêm một câu nào muốn đối phó với cô ấy, dù có phải chết, tôi cũng sẽ kéo các người theo làm đệm lưng." 【Vãi, ngầu thật sự, không ngờ Vương Khải Toàn lại ngầu thế này, anh ấy hoàn toàn muốn bảo vệ chị Chu.】 【Khoảnh khắc này tự dưng thấy anh ấy đàn ông ghê, không biết nói sao nữa nhưng cảm giác rất tốt.】 【Đúng vậy, đúng vậy, tôi cũng thấy không ngờ hai người họ lại có thể vì đối phương mà trả giá nhiều như vậy, và nhìn dáng vẻ của

Vương Khải Toàn vừa rồi, anh ấy thật sự định liều mạng.】【Thật không ngờ, có ngày tôi lại cảm thấy hai người họ khá xứng đôi, mặc dù tình cảm của họ phần lớn là tình anh em, nhưng đầu óc tôi đã không còn trong sáng nữa rồi, làm sao bây giờ.】【Ship lung tung chỉ hại thân thôi, chúng ta cứ ship tình anh em của họ đi, tình cảm nam nữ giữa hai người này không khả thi đâu.】【Nhưng phải công nhận một điều, hôm nay Vương Khải Toàn của chúng ta đúng là ngầu bá cháy.

Trước đây tôi luôn cảm thấy anh ấy xui xẻo, lại còn nhát gan, chuyện gì cũng để chị Chu đứng ra giải quyết.】【Nhưng bây giờ xem ra, hình như hoàn toàn không phải vậy.

Vương Khải Toàn cũng có thể đứng chắn ở phía trước, sau khi chị Chu ngã xuống, anh ấy đã trở thành trụ cột cho mọi người, quá ngầu luôn.】Chu Tiểu Di lúc này vẫn còn mê man!

Nhưng không phải là cô hoàn toàn không biết gì về những chuyện vừa xảy ra.

Cô vẫn còn chút ấn tượng!

Khi hoàn toàn tỉnh táo lại lần nữa!

Cô cuối cùng cũng nhớ ra mọi chuyện...

Chu Tiểu Di nhìn Vương Khải Toàn với ánh mắt biết ơn.

Vương Khải Toàn tất nhiên cũng biết cô đang nghĩ gì!

Hai người tâm ý tương thông, chỉ cần nhìn nhau một cái!

Rồi lại mỉm cười.

Chu Tiểu Di không nói thêm gì nữa!

Cô biết giữa hai người họ không cần nói quá nhiều.

"Chị Chu, cuối cùng chị cũng tỉnh rồi, cảm thấy thế nào?

Chúng tôi thấy vết sẹo trên mặt chị hình như đã mờ đi nhiều rồi." "Bây giờ chỉ còn lại một vệt nhỏ, những chỗ khác gần như không thấy rõ nữa, chắc là đang dần tốt lên." Hắc ca liếc nhìn vết sẹo trên mặt Chu Tiểu Di rồi giải thích.

Những người khác nghe anh ta nói vậy! cũng chăm chú nhìn!

Vết sẹo trên mặt Chu Tiểu Di quả thật đã nhạt đi.

Lúc trước nó rõ ràng như vậy!

Chương 1335

Bây giờ đã mờ đi!

Bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm.

“May quá, thật sự không xảy ra chuyện gì, nếu thật sự có chuyện gì thì xui xẻo rồi.” “Dù sao thì mọi người đều biết rõ, muốn rời khỏi nơi này vẫn phải cần đến cô.” “Cô cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, những chuyện xảy ra trước đó, đúng là do chúng tôi không phải.” “Tôi một lần nữa xin lỗi cô, yên tâm, từ nay về sau, chúng tôi tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ý đồ nào khác nữa.” Tôn Hưng tuy nói vậy!

Nhưng Chu Tiểu Di nghe giọng điệu và nhìn vào ánh mắt của hắn ta, không hề thấy được hắn đã thật sự thay đổi.

Chu Tiểu Di cũng lười vạch trần hắn!

Cứ vậy đi!

Dù sao họ vẫn phải hợp tác để cùng nhau thoát ra ngoài!

Thật ra Chu Tiểu Di không hề ngờ rằng!

Tôn Hưng sẽ luôn ghi hận chuyện này.

Nếu thật sự muốn bỏ mặc bọn họ ở đây!

Thì đúng là dễ như trở bàn tay!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, họ không nói thêm gì nữa.

Họ để Chu Tiểu Di nghỉ ngơi cho khỏe!

Bởi vì chỉ sau khi cô hồi phục!

Họ mới có thể rời đi!

Họ nghỉ ngơi ở đây một đêm.

Sáng hôm sau tỉnh dậy!

Chu Tiểu Di phát hiện mình đã gần như khỏe lại!

Mặc dù cơ thể vẫn còn hơi yếu.

Nhưng so với mấy ngày trước thì đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

“Xem ra hôm nay tinh thần cậu hồi phục không tệ, đã có thể tự mình ngồi dậy rồi, mấy hôm trước còn yếu ớt như vậy.” “Thiếu chút nữa còn tưởng cậu sắp biến thành Lâm muội muội rồi chứ.

May mà bây giờ cậu không còn vấn đề gì lớn.” Vương Khải Toàn thấy Chu Tiểu Di đã hồi phục, liền thở phào một hơi!

Đồng thời không nhịn được mà trêu chọc.

Chu Tiểu Di cũng mỉm cười!

Đúng vậy!

Mấy ngày trước!

Cô cũng cảm thấy mình không còn nhận ra chính mình nữa.

Thật không ngờ sau khi đến đây, cô lại gặp phải chuyện như vậy!

Sau khi trải qua chuyện này!

Cô cũng đã nhìn rõ được rất nhiều người.

Chương 1336

Vương Khải Toàn và những người khác quả thật rất quan tâm đến mình!

Vì vậy cô rất cảm kích Vương Khải Toàn!

Cả Diệp Phàm và mấy người họ nữa!

Đặc biệt là gã sếp Tôn kia!

Cô càng nhìn rõ bộ mặt thật của hắn.

"Gã sếp Tôn đó có khả năng chỉ nói miệng thôi, lát nữa buổi sáng vẫn phải để ý hắn một chút, hắn có thể sẽ lại ra tay." "Tôi cứ có cảm giác gã sếp Tôn này rất kiêng dè cậu, vậy cậu có thể cho tôi biết, rốt cuộc cậu đã phát hiện ra bí mật gì của hắn không?" "Hay là cậu đã đoán được điều gì?

Với lại, lát nữa khi mọi người tỉnh dậy, chắc chắn sẽ hỏi cậu." "Tại sao hôm qua, rõ ràng cậu có khả năng giết chết người phụ nữ kia." "Nhưng suốt thời gian dài như vậy cậu lại không ra tay, thật ra tôi cũng rất tò mò, rốt cuộc là vì lý do gì?" .....

Chu Tiểu Di biết ngay sau khi mình tỉnh lại!

Bọn họ sẽ hỏi vấn đề này!

Cô cũng có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Khải Toàn!

Xem ra gã cũng đang thực sự tò mò.

"Tò mò đến vậy sao, tôi sợ nói ra sẽ dọa cậu đấy.

Thật ra rất đơn giản, lý do tôi cứ mãi không ra tay với người phụ nữ đó." "Là vì tôi cảm thấy có cô ta ở đó, cô ta sẽ chỉ đường cho chúng ta, cô ta chắc chắn muốn dẫn chúng ta đến một nơi nào đó."

“Cho nên tôi vẫn cứ không ra tay với cô ta, nhưng xem ra bây giờ, cô ta đã không còn giá trị nữa rồi, giải quyết cô ta trước đã, dù sao giữ lại cũng không có tác dụng gì.” Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Vương Khải Toàn có chút do dự!

Chắc chắn chỉ là lý do này sao?

Gã không tin thật sự chỉ có lý do này!

Sau khi suy nghĩ một lúc, gã cảm thấy lời Chu Tiểu Di nói hình như cũng đúng!

Giống như lời Chu Tiểu Di đã nói.

Suốt chặng đường này, họ có thể đến được đây!

Dường như đều do người phụ nữ kia chỉ đường!

Nếu đã vậy!

Gã cũng tạm tin lời giải thích này của Chu Tiểu Di.

Nhưng gã tin!

Không có nghĩa là những người khác cũng tin!

Quả nhiên đúng như Vương Khải Toàn đoán!

Chu Tiểu Di bên này vừa mới tỉnh dậy!

Không lâu sau.

Những người khác cũng lần lượt tỉnh giấc!

Sau đó họ đều hỏi Chu Tiểu Di về chuyện này!

Chu Tiểu Di cũng dùng lý do đó để giải thích.

Có người tin, nhưng cũng có người không tin!

Chương 1337

Ví dụ như Tôn Hưng và đám người của hắn ta thì không tin!

Bọn họ cho rằng, điều đó hoàn toàn không thể.

“Ý gì đây?

Chắc chắn chỉ có lý do này thôi sao?” “Đừng để đến lúc chúng tôi phát hiện ra cô lại đang lừa chúng tôi, khi đó chúng tôi không thể dễ dàng tha thứ cho cô lần nữa đâu.” Bây giờ Chu Tiểu Di lười để ý đến gã Tôn Hưng này!

Cô đã nhìn ra rồi!

Gã Tôn Hưng này chính là đang gây sự với mình!

Cô cũng không nói thêm gì nữa.

Chu Tiểu Di xác định mình không còn vấn đề gì lớn!

Sau đó trực tiếp dẫn bọn họ đi về phía trước.

Khi họ đi về phía trước!

Do cơ thể Chu Tiểu Di có lẽ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục!

Nên Thiên Ân và Diệp Phàm cùng nhau dìu cô.

Sau khi họ giết chết người phụ nữ kia!

Quả nhiên đã tìm được đường quay về!

Nhưng điều đó không có nghĩa đây là một chuyện tốt.

“Cuối cùng cũng ra khỏi nơi đó rồi, bây giờ vẫn chưa hoàn toàn rời khỏi Vân Thiên Cung!” “Nhưng chắc chúng ta sẽ tiếp tục đi sâu vào trong phải không, mọi người mau nhìn kìa, phía trước có hai thứ trông giống sừng rồng.” Một người trong số họ kinh ngạc phát hiện!

Phía trước họ lại có hai vật trông giống sừng rồng!

Họ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Một lát sau!

Họ nhanh chóng đi qua đó, Chu Tiểu Di đi theo sau!

Rất nhanh!

Cô cũng phát hiện ra thứ trông giống hệt sừng rồng.

Lúc đầu, cô cũng không rõ đây rốt cuộc là chuyện gì!

Nhưng rất nhanh!

Chu Tiểu Di đã nhìn rõ!

Họ đang ở lưng chừng núi và nhìn thấy thứ trông giống sừng dê.

"Lại còn mọc ở lưng chừng núi, trông thì đúng là giống sừng rồng, nhưng cũng không chắc là sừng rồng." "Cũng có thể là thứ khác, thời xưa, họ thích dùng sừng dê để thay thế sừng rồng, trong mắt họ chúng có điểm tương đồng." "Đợi chút nữa, đi lại gần xem sao, không chắc đã là sừng rồng thật." .....

Hắc ca nhìn thấy chiếc sừng rồng khổng lồ treo ở trên đó thì cũng vội vàng giải thích.

Mà những người khác nghe Hắc ca nói vậy, cũng cảm thấy khá đúng!

Họ vẫn nên đến gần xem rốt cuộc là chuyện gì.

Chương 1338

Khi họ đến gần!

Quả nhiên đúng như lời Hắc ca nói!

Căn bản không phải là sừng rồng gì cả!

Chỉ là sừng dê!

Đặt ở đó để thay thế mà thôi.

Họ muốn lên sờ thử!

Nhưng vì quá cao!

Nên không thể nào lên được!

Bây giờ họ lại có chút tò mò.

Tại sao lại đặt hai chiếc sừng lớn như vậy ở lưng chừng núi chứ!

Lúc này!

Họ mới phát hiện ra dưới chân núi có một khe hở khổng lồ.

Vừa rồi may mà!

Họ đã chú ý!

Nếu không chú ý, rất có thể sẽ rơi thẳng xuống!

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Thì ra đây là một cái bẫy, họ chắc hẳn đã dùng thứ này, treo ở đây để thu hút sự chú ý của mọi người.” “Khi bị thu hút, người ta sẽ không nhịn được mà ngẩng đầu nhìn trời, lúc đó họ có thể dễ dàng dụ chúng ta vào bẫy của họ.” “Khe hở nhỏ thế này, rơi xuống chắc không trèo lên được đâu nhỉ.” Mọi người nhìn khe hở nhỏ kia một cái rồi nói với vẻ may mắn.

Chu Tiểu Di đương nhiên cũng nhìn thấy, cô cũng đã nghiêm túc kiểm tra một lượt!

Cô cũng cảm thấy họ nói không sai.

Biết đâu đến lúc đó thật sự rơi vào, muốn trèo lên cũng đã không thể.

"Đại ca, anh có biết hai thứ này dùng để làm gì không?

Chẳng lẽ thật sự chỉ dùng để dụ người?

Em thấy không thể nào." Thiên Ân cảm thấy có chút kỳ lạ, nên trực tiếp hỏi Chu Tiểu Di!

Cậu ta không hề cho rằng, thứ này treo ở lưng chừng núi.

Chỉ là để dụ họ vào bẫy!

Cái bẫy này nếu không nhìn kỹ, thì có khả năng không phát hiện ra!

Cũng sẽ bị rơi xuống.

Nên cậu ta có chút tò mò!

Chu Tiểu Di cũng lắc đầu!

Thật lòng mà nói, cô cũng không biết thứ này dùng để làm gì.

Chương 1339

Nhưng bây giờ nó đã được treo ở đây!

Vậy chắc chắn có công dụng của riêng nó.

"Tạm thời chưa nhìn ra được nó có công dụng gì, hơn nữa cậu không thấy ở đó có một cái hang nhỏ sao." "Có lẽ tôi nghĩ lát nữa, chúng ta có thể trèo lên đó, sau khi trèo lên, sẽ xảy ra chuyện bất ngờ gì, thì không thể biết trước được." Quả nhiên!

Một lát sau!

Họ đã trực tiếp từ trong hang núi nhỏ đó đi lên.

Ban đầu, họ chỉ có thể đi từng người một!

Nhưng khi vào trong rồi, họ phát hiện bên trong lại rộng rãi.

Họ men theo bậc thang đi lên!

Rất nhanh!

Đã đến nơi có hai chiếc sừng dê!

Khi họ đứng trên đó nhìn xuống dưới.

Mới phát hiện ra tầm nhìn ở đây lại tốt đến vậy!

Họ đã biết nơi này dùng để làm gì rồi!

Chắc là dùng để quan sát phương xa.

Nơi này trước đây, có lẽ là ở trên mặt đất!

Chẳng qua là do năm tháng tích tụ!

Cộng thêm một số nguyên nhân khác.

Nên đã bị chôn vùi dưới lòng đất!

Tuy nhiên điều khiến họ bất ngờ hơn là!

Nó đã chìm xuống dưới, mà vẫn có thể bảo tồn nguyên vẹn.

“Đại ca mau nhìn kìa, bên kia hình như có ánh đèn.” Chu Tiểu Di nghe lời Thiên Ân nói, cô liền nhìn kỹ qua đó!

Quả nhiên phát hiện trên bức tường đối diện có ánh đèn liên tục nhấp nháy.

Nhưng rồi chuyện kỳ lạ đã xảy ra!

Vì họ phát hiện ánh đèn này.

Lại nhấp nháy không ngừng!

Giống như là mã Morse vậy!.....

Chu Tiểu Di và mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Mọi người có giấy bút không?

Mau đưa cho tôi ghi lại, tôi cứ có cảm giác những ánh đèn này có ý nghĩa khác.” Nghe Chu Tiểu Di nói vậy!

Có người đã nhanh chóng lục trong ba lô ra giấy bút!

Chương 1340

Rồi đưa cho Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di chăm chú nhìn một lúc, đừng nói là không!

Quả nhiên là có ý nghĩa khác!

Sau đó Chu Tiểu Di đã nhanh chóng xác định được.

Đây hẳn là tín hiệu mật mà những người đến sau để lại!

Chu Tiểu Di cũng có chút dở khóc dở cười!

Rốt cuộc là ai vậy.

Lại có thể để lại một chuỗi tín hiệu mật như thế này!

Càng kỳ lạ hơn là!

Chu Tiểu Di lại biết tín hiệu mật này. 【Không ngờ chị Chu lại lợi hại như vậy, lại có thể đoán được đây là tín hiệu mật, nếu là tôi, tôi chỉ nghĩ đây đơn giản là một màn trình diễn ánh sáng thôi.】 【Ha ha ha, chị gái ở trên nói đúng quá, đúng là như vậy đấy, nếu là tôi.】 【Tôi cũng sẽ nghĩ đây chỉ là một màn trình diễn ánh sáng thôi, nhưng bây giờ xem ra, hình như không chỉ đơn giản là trình diễn ánh sáng đâu nhỉ.】 【Đúng là có chút nóng lòng muốn biết, sau khi chị Chu giải mã xong, rốt cuộc người ta đã để lại cho họ thứ gì.】 Chu Tiểu Di nhìn chuỗi ký hiệu mà mình ghi lại trên tay!

Cô chết lặng tại chỗ.

Những người khác cũng không biết đối phương rốt cuộc đã để lại thứ gì cho họ!

Tất cả mọi người đều nhìn Chu Tiểu Di, cũng hy vọng có thể nhận được câu trả lời từ cô.

“Trên này nói chúng ta quay lại đường cũ, không được đi tiếp nữa?” Tất cả mọi người nghe câu này xong, đều sững sờ!

Đây là ý gì?

Lại khuyên họ quay lại đường cũ!

Xem ra nơi tiếp theo, thật sự rất nguy hiểm!

Nhưng họ đã đến đây rồi, thì chắc chắn không thể quay lại đường cũ được.

“Hắn ta đang đùa cái gì vậy, sao chúng ta có thể quay lại đường cũ được.

Hay là thế này đi, chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước, nếu thật sự quá nguy hiểm, chúng ta quay lại vẫn còn kịp.” Tôi không tin vào tà ma quỷ quái, dù thế nào đi nữa họ cũng phải đi về phía trước!

Vì vậy hắn ta trực tiếp đề nghị với những người khác như vậy.

Nghe hắn ta nói xong!

Mọi người đều quay đầu nhìn hắn một cái!

Thật ra họ không quá bận tâm việc tiếp tục đi về phía trước.

“Sao thế?

Chẳng lẽ tôi nói sai à?

Nếu các người không muốn đi tiếp, thì không cần phải đi cùng chúng tôi.” “Chúng tôi tự đi là được, nhưng đến lúc đó, nếu chúng tôi thật sự tìm được bảo vật gì, thì cũng chỉ là phần của chúng tôi thôi, các người đừng hòng có được.” Quả nhiên!

Câu nói này của Tôn Hưng khá hữu dụng!

Mọi người nghe vậy đều tỏ ra rất hài lòng.

Chương 1341

Nếu đã vậy!

Thì hắn đã biết nên làm gì rồi!

Cứ thế, họ nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Dù sao cũng đã đến rồi, sao có thể lùi bước được chứ?

Hơn nữa tôi cũng có chút tò mò bên trong rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào.” “Bên ngoài đã nguy hiểm như vậy, lại còn người phụ nữ kia không hiểu sao cứ muốn giữ chúng ta ở lại nơi đó.” “Thật ra có khả năng, cô ta cũng muốn cứu chúng ta cũng không chừng.” “Vậy nên bây giờ chúng ta cứ đi tiếp đi.” .....

Nếu Chu Tiểu Di đã nói vậy!

Bây giờ họ càng chắc chắn hơn!

E rằng thật sự phải tiếp tục đi về phía trước.

Nếu Chu Tiểu Di và mọi người đều muốn đi tiếp!

Thì những người khác còn sợ gì!

Dù sao chỉ cần có Chu Tiểu Di ở đây!

Họ căn bản không cần phải sợ hãi nhiều như vậy.

Thế là họ nghiến răng, chỉ có thể đi theo mọi người!

Họ nghĩ rằng Chu Tiểu Di ngay cả trúng thi độc.

Sắp chết mà còn sống lại được!

Bọn họ là những người khỏe mạnh!

Chẳng lẽ còn không bằng cô ấy sao?

Họ cũng chính vì nghĩ đến khả năng này!

Nên mới do dự ở đây một lúc.

Chu Tiểu Di cũng biết họ đang nghĩ gì!

Nhưng cô thì không sao cả!

Cô lại cảm thấy, bọn họ căn bản không thể làm gì được mình.

Thân thủ của Chu Tiểu Di cô ở đó!

Chẳng lẽ cô còn thật sự bị bọn họ bắt nạt hay sao!

Vì vậy Chu Tiểu Di căn bản không cảm thấy gì.

Suy nghĩ một lúc!

Chu Tiểu Di đã trực tiếp đi về phía trước!

Cô nhìn vào chiếc sừng dê to lớn, vẻ mặt đăm chiêu.

Giống như Hắc ca đã nói!

Những nơi này sẽ không vô cớ mà đặt hai chiếc sừng lớn như vậy!

Chương 1342

Chắc chắn có lý do của nó.

Nhưng Chu Tiểu Di nhìn xuống một lúc, vẫn không nghĩ ra!

Sau đó cô lại nhớ đến chuỗi mật mã kia!

Dù sao người ta cũng đã nói là rất nguy hiểm!

Nếu họ vẫn cứ muốn vào, thì cũng không sao cả.

“Anh xem phía trước có một cánh cửa bị chặn lại, nếu tôi không đoán sai, thì đó chính là nơi nguy hiểm mà người để lại tín hiệu cho chúng ta đã nói.” “Phía trước thường có nguy hiểm, chúng ta có nên không đi tiếp nữa không, hơn nữa anh xem cánh cửa kia, đã bị đá chặn lại rồi.” “Chứng tỏ bên trong chắc chắn có thứ gì đó đáng sợ, hay là chúng ta cứ suy nghĩ kỹ trước khi hành động, đừng vội vàng xông vào.” “Xông vào rồi, lỡ xảy ra chuyện gì bất ngờ thì sao?

Đương nhiên, đây chỉ là ý kiến của riêng tôi, còn phải xem những người khác nghĩ thế nào.” Chu Tiểu Di nghe Diệp Phàm nói với mình như vậy, cô cũng dừng lại!

Cô cảm thấy Diệp Phàm nói đúng!

Nếu đã vậy!

Họ sẽ ở đây xác nhận xem cánh cửa đá kia có nguy hiểm gì không.

Rồi sau đó mới qua đó, mai phục tất cả mọi người ở đó!

Khi Chu Tiểu Di dừng lại!

Những người khác đương nhiên cũng đều dừng lại.

“Cô lại bắt đầu sợ hãi rồi sao, nếu đã bắt đầu sợ hãi, thì chúng ta cũng không cần thiết phải đi tiếp nữa.” “Hay là cô về trước đi, dù sao

tôi, Tôn Hưng, hôm nay nói rõ, dù thế nào đi nữa, tôi cũng phải tiếp tục đi về phía trước." "Nếu các người không đi tiếp, thì tôi đành phải tự mình tìm cách." Chu Tiểu Di nghe Tôn Hưng nói câu đó, cô chỉ liếc nhìn Tôn Hưng một cái!

Tôn Hưng cảm nhận được ánh mắt đó của Chu Tiểu Di, trong một khoảnh khắc cảm thấy có chút sợ hãi.

"Sao thế?

Chẳng lẽ cô không đồng ý với lời tôi nói à?" "Nếu cô không đồng ý với lời tôi nói, thì tôi cũng thực sự không có gì để nói." "Nhưng, tôi nói cũng đều là sự thật, nếu các người không muốn vào, các người bây giờ thực sự có thể rời đi trước." "Dù sao đối phương cũng đã nói, quay lại đường cũ." "Tạm thời chắc sẽ không có nguy hiểm gì, hơn nữa chúng ta đi đường này đến đây." "Không phải đã giải quyết rất nhiều nguy hiểm rồi sao, cho nên các người bây giờ quay lại, chắc chắn sẽ rất dễ dàng." ..... 【Chẳng hiểu sao nữa, đây là lần đầu tiên tôi muốn gán mác 'trà xanh' cho một người đàn ông, lại còn là một người đàn ông đã lớn tuổi như vậy.】 【Nếu hắn trẻ hơn một chút, tôi còn nghĩ có thể hắn đang muốn lấy lòng thương hại của chị Chu, nhưng anh xem bộ dạng của hắn bây giờ, có giống đang lấy lòng thương hại không?】 【Tôi phải nói một câu, người này thật sự quá không biết điều, bây giờ không biết phải nói gì về Tôn Hưng này nữa, hắn ta chính là muốn đi tìm cái chết, muốn tìm chết thì tự đi đi, đừng kéo theo chị Chu và mọi người.】 【Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế, tôi thấy hắn ta đơn thuần là muốn đi tìm cái chết, nên mới biến thành bộ dạng như bây giờ, tự dưng sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ.】 【Đúng vậy, đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế, dù sao tôi thấy anh ta thật sự có chút kỳ quặc, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.】 【Cho nên xem tình hình hiện tại, tôi lại thấy bộ dạng này, đúng là có chút giống như đang cố tình nhắm vào chị Chu.】 【Tôn Hưng này cũng

không biết nghĩ gì, suốt ngày cứ bám lấy chị Chu không buông, chỉ vì chị Chu lợi hại hơn hắn ta thôi!】 Những người bên ngoài cũng không chịu nổi nữa!

Cảm giác của họ bây giờ là Chu Tiểu Di cứ bị Tôn Hưng bắt nạt.

Họ bây giờ chỉ ước có thể xông vào tát cho Tôn Hưng một cái thật mạnh!

Nhưng họ cũng biết mình căn bản không vào được.

Họ chỉ có thể ở đó spam bình luận để xả giận!

Chu Tiểu Di đương nhiên cũng cảm thấy đối phương quả thật có chút kỳ quái.

Nhưng cô cũng không nói gì!

Dù sao chỉ cần gã này không chạm đến giới hạn của mình!

Thì vẫn còn ổn!

Cô vẫn có thể chấp nhận.

Chu Tiểu Di nhìn quanh một vòng!

Cô cảm thấy nơi đó quả thật có chút đáng ngờ!

Cô đã nhanh chóng đi qua đó kiểm tra một lượt.

Chương 1343

Đương nhiên!

Suốt chặng đường này!

Thiên Ân cứ đi theo cô!

Thiên Ân bây giờ dù Chu Tiểu Di đi đâu!

Cậu ta cũng sẽ đi theo Chu Tiểu Di.

Thiên Ân cứ đi theo Chu Tiểu Di!

Khi một mình, cậu ta quả thật có chút bối rối!

Nên xem ra bây giờ!

Nơi này tạm thời an toàn.

Dưới sự dẫn dắt của Chu Tiểu Di, họ mới bắt đầu trực tiếp dọn hết tất cả những tảng đá đi!

Chu Tiểu Di vừa nãy đã nói.

Dù sao sớm muộn gì cũng phải vào!

Vậy nên thà nhân lúc này!

Vào trước xem bên trong rốt cuộc có những gì?

"Mọi người lùi ra xa một chút, sau khi mở ra sẽ xảy ra chuyện gì, tôi cũng không thể biết trước!" "Nếu đến lúc đó xảy ra chuyện gì bất ngờ, các người đừng đến tìm tôi gây phiền phức, biết chưa?" "Cho nên xem tình hình hiện tại, tôi lại thấy nếu các người muốn an toàn, thì hãy đứng xa một chút, chú ý an toàn." "Đương nhiên, lát nữa, cứ để Hắc ca và Vương Khải Toàn hai người họ vào xem bên trong rốt cuộc là chuyện gì." "Để tránh đến lúc đó xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Đương nhiên, Hắc ca và Vương Khải Toàn hai người họ cũng có thể từ chối." "Vậy nên hai người bây giờ nhân lúc, vẫn chưa hoàn toàn dọn hết đá, hãy nói rõ, hai người có muốn vào dò đường không?" "Nếu hai người vào." "Tôi sẽ dọn tảng đá cuối cùng đi, nếu không muốn vào, thì đợi một chút, đợi cơ thể tôi hồi phục thêm một chút, tôi sẽ tự mình vào." Chu Tiểu Di nói nửa đùa nửa thật.....

"Mọi người đang làm màu cái gì thế?" "Chỉ là vào xem một chút thôi, cũng không thật sự lấy mạng chúng ta đâu!" "Vậy nên bây giờ chúng ta thà dứt khoát một chút, vào xem bên trong là chuyện gì đi!" "Dù sao theo tình hình hiện tại, tôi thấy cũng khá tốt." Vương Khải Toàn căn bản không cho rằng vào trong sẽ xảy ra chuyện gì!

Gã thật sự rất hứng thú với những điều chưa biết.

Gã và Hắc ca nhìn nhau một cái!

Họ nhanh chóng dọn hết tất cả những tảng đá đi.

Gần như có thể thấy bên trong quả thật không có gì cả.

"Bên trong không có gì đâu, mọi người mau vào đi." Họ nghe thấy tiếng của Vương Khải Toàn!

Cũng đi vào!

Quả nhiên!

Bên trong không có gì cả.

Chỉ có một vài nơi trông loang lổ vết máu!

Còn thấy cả những mảnh vải bị xé nát!

Chắc là quần áo của những người kia.

"Cảnh tượng này cũng quá máu me rồi...." "Nếu tôi không đoán sai, nơi này chắc hẳn đã xảy ra một trận huyết chiến." "Mọi người mau nhìn dưới đất toàn là vết máu..." "Tuy thời gian đã rất lâu rồi!"

“Nhưng chắc vẫn không có gì thay đổi.” “Hơn nữa mọi người mau nhìn xem, quần áo này đều bị xé thành những mảnh vụn như vậy!” “Như vậy cũng quá đáng sợ một chút rồi.” “Rốt cuộc phải có sức mạnh như thế nào, mới có thể xé quần áo thành ra thế này chứ.” Vương Khải Toàn nhìn thấy cảnh này, cũng không nhịn được mà phàn nàn một câu!

Nhưng những người khác cũng đồng tình với gã.

Chương 1344

Có thể xé quần áo thành ra như vậy!

Đúng là chắc hẳn đã bị hành hạ rất thảm!

Hơn nữa rốt cuộc là sức mạnh như thế nào.

Đây cũng là điều mà mọi người đều muốn biết!

Chu Tiểu Di nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cô cũng nhíu chặt mày.

Thiên Ân cứ ở bên cạnh cô!

Cô liếc nhìn Thiên Ân, thấy cậu ta dường như cũng không có phản ứng gì đặc biệt!

Cô cuối cùng cũng yên tâm.

Nhưng đi được một lúc!

Thiên Ân đột nhiên nắm chặt lấy cánh tay Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di biết đây là dấu hiệu của nguy hiểm.

Có nguy hiểm đến rồi!

Quả nhiên!

Giây tiếp theo!

Những bức tường xung quanh họ bắt đầu rung chuyển!

Nơi này lại có cơ quan!

“Không ổn, nơi này có cơ quan, mọi người mau lùi lại.” Chu Tiểu Di hét lớn một tiếng, những người phía sau đương nhiên nhanh chóng lùi lại!

Những người khác cũng phát hiện ra!

Đã rung chuyển thành ra thế này rồi.

Nếu nói không có cơ quan, thì hoàn toàn không thể!

Cứ thế, họ nhanh chóng lùi lại!

Chu Tiểu Di cũng kéo Thiên Ân nhanh chóng lùi lại.

Khi họ lùi đến nơi an toàn, mới thở phào một hơi!

Họ lúc này mới nhìn thấy những thanh đao thương đột nhiên xuất hiện từ trong tường.

Họ bây giờ cuối cùng cũng hiểu!

Tại sao những người kia lại bị xé nát!

Chết ở nơi này!

Rồi quần áo còn biến thành mảnh vụn!

Thì ra là như vậy.

"Thảo nào những người này máu thịt be bét, bây giờ tôi cuối cùng cũng biết rốt cuộc là chuyện gì rồi." Nhìn thấy cảnh này, nếu họ còn không biết bây giờ rốt cuộc là chuyện gì!

Chương 1345

Thì thật sự là xong đời rồi.

May mà vừa rồi họ né kịp!

Nếu không!

Bây giờ đã chết thẳng cẳng ở đây rồi..... "Nhưng mà mọi người không phát hiện ra một vấn đề sao?

Nếu bọn họ đã chết thảm ở đây, máu thịt be bét rồi." "Thì tại sao nơi này bây giờ đến một bộ xương cốt cũng không có?" "Vậy ai có thể cho tôi biết, tại sao lại không thấy một cái xác nào cả?

Không có xác chết có nghĩa là ở đây còn có thứ gì đó khác tồn tại từ trước đến nay." "Chỉ là tôi hơi tò mò, rốt cuộc là thứ gì đã tha xác của bọn họ đi rồi." Vương Khải Toàn nhìn lướt qua một lượt, quả thật không có bất kỳ thi thể nào!

Xem ra, vết máu ở đây nhiều như vậy, chắc hẳn đã có rất nhiều người đi qua nơi này rồi toàn bộ đều trúng chiêu, vậy mà bây giờ xác chết lại không còn!

Bọn họ cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ!

Những người khác ban đầu vốn không để ý đến chuyện này, nhưng khi nghe hắn nói vậy, tất cả đều kinh ngạc!

Sao bọn họ lại không nghĩ tới vấn đề này nhỉ?

Đúng như lời Vương Khải Toàn nói, tại sao đến một cái xác cũng không thấy?

Đây quả là một chuyện khiến người ta khó mà lý giải. "Không có thì chứng tỏ đã bị mang đi nơi khác rồi, không có gì to tát cả.

Chúng ta xem xem làm cách nào để đi qua chỗ này, đây có vẻ là lối đi duy nhất." "Chắc chắn có thể phá giải được, nếu không thì những người trước kia làm sao mà đi qua được chứ?

Mọi người lùi về nơi an toàn đi, để tôi xem ở đây rốt cuộc còn có chuyện gì khác không." Chu Tiểu Di bảo những người khác lùi lại hết!

Cô muốn kiểm tra xem có cơ quan nào khác không!

Bọn họ đương nhiên phải nghe theo lời cô, tất cả đều ngoan ngoãn lùi về phía sau!

Chu Tiểu Di cảm thấy chắc chắn có cách phá giải!

Quả nhiên!

Cô phát hiện trên bức tường cách đó không xa có cơ quan phá giải.

Nhưng những người này cũng thật là ranh mãnh!

Lại đặt cái thứ để phá giải ở một nơi xa như vậy!

Điều này khiến họ làm sao giải quyết được đây!

Đó cũng là một vấn đề lớn đấy? "Thấy chưa, chỗ đối diện kia chính là cơ quan phá giải, nhưng không ngờ bọn họ lại đặt nó ở một nơi xa như vậy." "Điều này chỉ có thể nói rằng, kỹ năng bắn súng của người xưa khá là cừ." Sau khi Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều nhìn sang, quả đúng là như thế!

Xem ra thật sự cần Chu Tiểu Di bắn thẳng qua đó.

Nhưng họ không chắc liệu viên đạn bắn qua có gây ra sự cố bất ngờ nào không!

Chu Tiểu Di thực ra cũng nghĩ vậy.

Sau khi suy nghĩ một lát, cô chỉ có thể lấy viên bi sắt trong ba lô ra,

ném thẳng qua!

Chương 1346

Viên bi sắt bay chính xác vào lỗ công tắc ở phía đối diện.

Một bức tường cơ quan đã nhanh chóng đóng lại, thụt vào trong!

Điều đó chứng tỏ vẫn còn những cơ quan khác.

Sau đó Chu Tiểu Di mở ra xem, phát hiện vị trí đó khá thấp, lại còn có vật cản, muốn giải quyết cũng không dễ dàng. "Chắc là cái ở bên dưới, cái bên dưới đó muốn khống chế thì không đơn giản đâu, lát nữa nhớ cẩn thận một chút." "Còn nữa, tuyệt đối không được thất thủ, nếu thất thủ chắc chắn sẽ kích hoạt một loạt cơ quan khác, tôi vừa mới kiểm tra sơ qua rồi." "Ngoài những cái lỗ này ra, nó chắc chắn còn có những biến hóa khác, thật không ngờ, lòng dạ của những người này lại độc ác đến vậy." "Nhưng cũng đúng, ngày xưa bọn họ cũng là bị ép buộc, nếu không thì ai lại đi xây dựng thứ đáng sợ như vậy chứ." Hắc ca cũng nhìn lướt qua, anh ta cảm thấy có khả năng sẽ kích hoạt các cơ quan khác!

Vì vậy anh ta nhắc nhở Chu Tiểu Di cẩn thận một chút.....

Nghe anh ta nói vậy, Chu Tiểu Di cũng cảnh giác hơn. "Đúng vậy, tôi cũng phát hiện ra rồi, nơi này quả thực còn có cơ quan khác, cho nên lát nữa mọi người đứng xa ra một chút." "Hay là bây giờ mọi người lùi ra xa thêm nữa đi, tôi cũng không chắc lát nữa có xảy ra sự cố bất ngờ nào khác không." Thực ra không cần cô nói, bọn họ đã tự giác lùi lại rồi.

Chu Tiểu Di thấy hành động thành thục của họ thì khóe miệng giật giật!

Xem ra những người này căn bản không cần cô nhắc nhở, họ đã tự động lùi lại rồi.

Nếu đã vậy, cô cũng biết phải làm gì, rồi cô trực tiếp ném đi!

Chu Tiểu Di vừa rồi đã nhìn thấy một chỗ có thể mượn lực!.

Vì vậy cô liền ném thẳng vào chỗ đó!

Sau đó viên bi lại nảy ngược lại!

Bay chính xác vào cái lỗ nhỏ kia.

Sau khi nó lọt vào, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm!

May mà không có bất kỳ sự cố bất ngờ nào xảy ra!

Rồi cơ quan ở bức tường còn lại cũng đã thu hết vào trong.

Thấy cảnh này, mọi người càng thở phào nhẹ nhõm hơn!

May mà không có chuyện gì lớn!

Bọn họ nhanh chóng quay lại.

Chu Tiểu Di kiểm tra một lượt, xác nhận không còn nguy hiểm bất ngờ nào khác!

Sau đó cô mới từ từ tiến lên.

Đương nhiên, những người khác cũng rất ăn ý, họ vẫn đứng chờ tại chỗ.

Họ muốn xem sau khi Chu Tiểu Di đi vào có xảy ra chuyện gì bất ngờ không, nếu không có thì họ mới vào.

Lỡ như có sự cố gì, họ không dám vào đâu, kẻo bị một mẻ hốt gọn!

Cứ như vậy, họ từ từ chờ đợi. "Mọi người qua đây được rồi, tạm thời chắc không có gì nguy hiểm, nhưng mà lát nữa qua đây vẫn phải cẩn thận một chút." "Nhớ những phiến đá tôi vừa dẫm lên không?

Cứ dẫm lên những phiến đá đó mà đi là được, tuyệt đối đừng đi sai." Bọn họ vừa rồi đã ghi nhớ rất rõ!

Bởi vì họ đã trải qua chuyện tương tự rất nhiều lần rồi, nên cũng khá hiểu biết.

Chương 1347

Làm thế nào để giữ được cái mạng nhỏ của mình!

Vì vậy họ đã nhanh chóng dẫm lên đó mà đi qua!

Quả nhiên một lúc sau, không có nguy hiểm nào xảy ra nữa.

Bọn họ đi qua nơi này một cách hú vía nhưng an toàn!

Khi họ đến khu vực tiếp theo, họ nhìn thấy một đống xương cốt chất cao như núi.

Bây giờ họ cuối cùng cũng biết những thi thể biến mất trong hành lang đã ở đâu!

Hóa ra tất cả đều bị chất đống ở nơi này.

Điều đó thật kỳ lạ, là ai đã kéo chúng đến đây và chất đống lại?

Hoặc là thứ gì đó. "Mọi người mau nhìn xem mấy thứ dưới đất này là gì, sao tôi cảm giác giống như da rắn vậy." Một người trong số họ nhìn xuống đất, anh ta phát hiện một đống lớn da bị lột ra.

Anh ta cảm thấy nếu mình không đoán sai, đây hẳn là da rắn.

Những người khác nghe anh ta nói vậy cũng nghiêm túc nhìn kỹ, đúng là da rắn thật.

Chu Tiểu Di nhanh chóng hiểu ra chuyện gì!

Nếu cô không đoán sai, hẳn là những con mãng xà đã di chuyển tất cả những thi thể này đến đây!

Rồi biến chúng thành thức ăn của mình.

Xem ra là vậy rồi!

Chu Tiểu Di và mọi người cũng trở nên cảnh giác!

Cũng không biết lát nữa có con rắn nào đột ngột lao ra không.

Chu Tiểu Di nhìn kỹ một lượt, hình như không có!

Cô mới thả lỏng một chút!....

Lúc này, Thiên Ân đột nhiên níu chặt cánh tay Chu Tiểu Di. "Sợ à?

Chắc không có vấn đề gì lớn đâu, không cần phải sợ, hơn nữa em cũng thấy rồi, đây chỉ là một ít da rắn thôi." "Con rắn thật sự không biết đã chạy đi đâu rồi, có khả năng đang trốn trong bóng tối, âm thầm theo dõi chúng ta." "Cũng có khả năng là cảm nhận được có người đến nên đã trốn đi, tóm lại khả năng nào cũng có, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, mọi người chuẩn bị ứng phó đi." Chu Tiểu Di biết đây không phải chuyện đùa!

Cô có lẽ biết rất rõ!

Nếu lát nữa đám rắn này xuất hiện!

Bọn họ cũng đủ phiền phức rồi.

Vì vậy họ chỉ có thể hy vọng lát nữa đám rắn này đừng xuất hiện!

Nếu không, đến lúc đó thì phiền toái to.

Nhưng đúng là sợ gì gặp nấy, họ nghe thấy tiếng sột soạt!

Không thể nào?

Chương 1348

Ngay lúc này, một bộ xương bắt đầu cử động, rồi rơi xuống đất!

Họ thấy một con rắn bò ra từ trong bộ xương!

Trông nó không to lớn như mãng xà, nhưng nhìn dáng vẻ của nó, chắc chắn vô cùng độc!

Bọn họ nhanh chóng rút súng trong tay ra, bắn thẳng về phía con rắn.

Thấy con rắn bị bắn chết, tất cả mọi người tại chỗ đều thở phào nhẹ nhõm!

May mà họ phản ứng nhanh!

Nếu không, lát nữa chỉ có nước bị nó xử lý.

Cứ như vậy, bọn họ lại dũng cảm tiếp tục tiến về phía trước!

Họ không biết rằng từ đầu đến cuối luôn có thứ gì đó đang đi theo họ, chỉ là chưa bị phát hiện mà thôi. "Khoan đã, mọi người có cảm thấy, hình như có thứ gì đó cứ đi theo chúng ta không." Vừa nghe Chu Tiểu Di dừng lại nói vậy, tất cả mọi người đều có chút sợ hãi!

Họ quay đầu nhìn lại phía sau!

Chẳng có gì cả!

Một khoảng không trống rỗng.

Họ nghĩ chắc không phải Chu Tiểu Di đa nghi rồi chứ!

Nhưng họ lại tin rằng Chu Tiểu Di tuyệt đối không phải là người có tính cách đa nghi.

Vậy thì có khả năng thật sự có thứ gì đó đang đi theo họ!

Tất cả mọi người đều trở nên sợ hãi!

Không thể nào, lẽ nào thật sự có thứ gì đó đang theo sau họ ư?

Họ vừa đi vừa ngoái đầu lại nhìn, nhưng không phát hiện ra gì cả.

Thực ra họ không biết, khi họ quay đầu lại, con mãng xà khổng lồ đã bò lên đỉnh trần nhà trốn đi!

Khi họ lại tiếp tục đi về phía trước, con mãng xà lại một lần nữa theo sau.

Hắc ca cũng nhạy bén phát hiện ra, quả thật có thứ gì đó đang theo sau họ!

Hắc ca cũng không chắc đó là thứ gì.

Nhưng sau khi suy nghĩ, ngoài đám rắn và cá sấu kia, cùng với một số thứ linh tinh khác, chắc là không còn gì nữa.

Hắc ca và Chu Tiểu Di nhìn nhau, đều đọc được sự phỏng đoán trong mắt đối phương. 【Đừng nói là chị Chu và mọi người, ngay cả tôi dùng góc nhìn của Chúa mà còn không nhìn rõ được là thứ gì đang theo sau họ nữa.】 【Vậy bây giờ ai nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì không, là thứ gì cứ đi theo họ vậy, tôi cứ thấy là lạ, chị Chu và mọi người không thể vô duyên vô cớ cảm thấy có thứ gì đó đi theo đâu.】 【Tôi nghĩ chắc là có liên quan đến con rắn lúc trước, thảo nào vừa rồi có một chị em bảo chúng ta nhớ kỹ con rắn bị họ bắn chết.】 【Lát nữa có khả năng sẽ là một chi tiết quan trọng, lúc đó tôi còn không để tâm, bây giờ nghĩ lại, thấy chị gái này đúng là thần thánh, phán đoán của chị ấy chắc là chính xác rồi.】....

Cư dân mạng trong phòng livestream vẫn tiếp tục gửi bình luận! 【Thật sự lo lắng cho tình hình của chị Chu, vừa rồi chị Chu bị trúng độc, vẫn chưa giải hoàn toàn, trên mặt chị ấy vẫn còn chút dấu vết, trông có vẻ chưa khỏi hẳn."】 【Nhưng cũng không biết liệu có xảy

ra nguy hiểm nữa không, hơn nữa ở nơi này có đảo ngược tình thế cũng không phải là không thể, trước khi chị Chu hoàn toàn hồi phục, tim cứ treo lơ lửng, lo lắng cho chị ấy, hy vọng chị Chu bên này sẽ bình an vô sự.】【Tôi cũng giống chị gái này, thực ra cũng lo lắng thót tim cho chị Chu, hy vọng chị ấy thật sự không sao.】【Nếu không, đến lúc đó những người này sẽ chết hết ở đây, rồi chị Chu bên này cũng không khá hơn đâu, chị Chu mà tỉnh lại, chị ấy sẽ vô cùng tự trách.】【Tôi bây giờ đã bắt đầu lo lắng rồi, hy vọng những người này đều bình an vô sự, cầu nguyện chị Chu có thể bình an vượt qua kiếp nạn này.】【Sau khi vào nơi này, chị Chu anh minh thần võ đã lâu, cuối cùng lại xảy ra sự cố như vậy.】【Ai nói không phải chứ?

Suốt chặng đường nhìn chị Chu đánh quái lên cấp, khó khăn lắm mới đến được nơi này, lúc này mà chị ấy xảy ra nguy hiểm gì thì thật sự quá không đáng.】【Hơn nữa nếu chị Chu thật sự xảy ra nguy hiểm, tôi dám chắc, cả đám người này sẽ bị tiêu diệt toàn bộ, nghĩ thôi đã thấy sợ rồi.】【Cho nên chị Chu ơi mọi người đừng lo lắng nữa, cũng không biết thứ đi theo họ là gì, tôi nghĩ chắc là loại rắn rết gì đó thôi.】【Dù sao ở nơi này, họ đã gặp không ít mãng xà khổng lồ rồi, tôi không thấy ngạc nhiên chút nào.】Chu Tiểu Di và mọi người vừa rồi quả thực cảm thấy có thứ gì đó đang theo sau!

Nhưng khi cô và Hắc ca cảnh giác lên thì lại thấy hình như không có nữa.

Chương 1349

Lẽ nào thật sự là ảo giác của hai người họ?

Chu Tiểu Di cảm thấy không thể nào là ảo giác được!

Có khả năng đối phương đã thành tinh, có thể nghe hiểu lời họ nói.

Nếu không thì nó cũng là một tồn tại giống như con người!

Nếu thật sự là vậy, thì quá đáng sợ rồi!

Chu Tiểu Di và mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh đã đến một nơi trống trải!

Nhưng ở đây cũng chất một đống xương cốt!

Nhìn thấy những bộ xương này, họ bất giác rùng mình.

Suốt chặng đường này họ đã phát hiện ra, mỗi lần gặp phải những bộ xương này, đều không có chuyện gì tốt lành xảy ra.

Đúng lúc này, họ còn chưa kịp thở, những bộ xương này đã bắt đầu không ngừng lay động. "Bọn chúng rốt cuộc là bị làm sao vậy?

Sao đang yên đang lành lại đột nhiên cử động, chúng ta vừa rồi có làm gì đâu." Hạ Xuân Thiên thấy cảnh này, sợ hãi hét toáng lên!

Rồi lùi lại bên cạnh Vương Khải Toàn, không quên phàn nàn một câu.

Bọn họ có làm gì đâu!

Hạ Xuân Thiên cũng đầy vẻ nghi hoặc!

Không biết tình hình hiện tại rốt cuộc là sao?

Chu Tiểu Di cũng chăm chú quan sát!

Vừa rồi cô cũng không phát hiện bất kỳ điều gì bất thường!

Sao đang yên đang lành lại xảy ra chuyện như vậy.

Ngay khi tất cả mọi người đang suy nghĩ, toàn bộ xương cốt đều sụp đổ!

Rồi từ bên trong nhảy ra vô số con rắn.

Một đàn rắn lớn trực tiếp vây công bọn họ!

Thấy cảnh này, họ còn gì không hiểu nữa.

Nơi này rõ ràng là một ổ rắn!

Thảo nào số lượng thi thể chất đống ở đây còn nhiều hơn nơi vừa rồi!

Bọn họ bắt đầu lùi lại.

Nếu không lùi lại nữa, có khả năng thật sự sẽ chết chắc..... "Mọi người mau tập trung lại, chúng nó lại tụ tập hết ở đây, thảo nào xương cốt ở đây còn nhiều hơn chỗ lúc nãy." "Chỗ lúc nãy chắc chỉ là nơi nghỉ tạm thời, nhưng nơi này chắc chắn là ổ rắn của chúng rồi, không ngờ lại gặp phải ổ rắn." Nghe Vương Khải Toàn nói vậy, họ hết sức cạn lời!

Đây mà gọi là may mắn à?

Chương 1350

Rõ ràng là rất xui xẻo được không?

Gặp phải vấn đề lớn như vậy, họ sắp bị dọa chết rồi, tất cả mọi người bắt đầu lùi lại liên tục, tụ tập lại với nhau.

Chu Tiểu Di cũng nhanh chóng lấy thuốc ra rắc một vòng, tạm thời đảm bảo an toàn cho họ.

Nhưng cũng không biết đám rắn ở đây có lợi hại hơn đám bên ngoài không!

Nếu lợi hại hơn, thứ này đối với chúng căn bản không có tác dụng gì. "Không ngờ chúng lại lợi hại đến vậy, xem ra thứ thuốc này của tôi, muốn nhốt chúng lại, căn bản không nhốt được bao lâu." "Lát nữa mọi người chú ý một chút, nếu chúng tấn công về phía mọi người, nhớ chạy bất cứ lúc nào." Nhưng họ nhìn tình hình này, muốn họ chạy bất cứ lúc nào ư?

Làm sao có thể?

Căn bản không chạy thoát được, được không?

Vì vậy bây giờ họ đều có chút lo lắng.

Lời của Chu Tiểu Di rốt cuộc có đáng tin không?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể nghe theo, họ nhìn đám rắn này, khi một đàn lớn ùa ra, tay chân mọi người cũng khá lanh lẹ!

Trực tiếp chém chết hơn một nửa đám rắn!

Nhưng đối mặt với số lượng rắn đột ngột nhiều như vậy, năng lực của họ có hạn.

Bọn họ hiện đang ở trong ổ rắn đấy!

Muốn khống chế được đám rắn này cũng không dễ dàng như vậy, cuối cùng mọi người đều đã kiệt sức.

Đám rắn này dường như vô tận, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách.

Họ dùng súng phun lửa, trực tiếp phun về phía đám rắn, một lúc sau, cuối cùng cũng có thể đuổi chúng đi. "Thứ này thật khiến người ta đau đầu, xem ra bây giờ, chúng ta vẫn phải tiếp tục đi về phía trước." "Nếu không tiếp tục đi về phía trước, chúng ta sẽ bị mắc kẹt ở đây mãi, nhưng tình hình bây giờ nghiêm trọng ở chỗ, không thể rời đi đơn giản như vậy." Chu Tiểu Di vừa rồi đã quan sát một lượt rồi, muốn rời đi, họ phải vượt qua đám rắn này trước, đến chỗ góc cua kia.

Cô phát hiện chỗ góc cua kia luôn bị che giấu!

Có lẽ là để tránh cho họ nhìn thấy có thứ gì ở đó.

Chỗ đó có lẽ chính là con đường họ muốn ra ngoài!

Vì vậy cô đành phải động viên, để mọi người vực dậy tinh thần!

Lúc này tất cả mọi người đương nhiên cũng phấn chấn trở lại.

Bọn họ đều cầm súng phun lửa phun về phía đám rắn. "Mọi người đi mau, đi xem trước chỗ đó có lối ra không, nếu có thì rời đi trực tiếp, không cần lo cho chúng tôi, tôi và Hắc ca sẽ bọc hậu." Vương Khải Toàn còn chưa được Hắc ca đồng ý đã lớn tiếng la hét!

Hắn và Hắc ca hai người bọc hậu, nhưng có vẻ Hắc ca cũng không có ý kiến gì.

Chu Tiểu Di gật đầu!

Rồi đột nhiên dùng súng phun lửa vung một cái!

Súng phun lửa trực tiếp thiêu chết đám rắn trước mặt.....

Chu Tiểu Di dẫn họ tiến về phía trước.

Chương 1351

Cứ như vậy, cô dẫn những người khác nhanh chóng đi về phía trước, khi đến chỗ góc cua, quả nhiên phát hiện, ở đây có một lối ra!

Sau đó Chu Tiểu Di gọi Vương Khải Toàn và Hắc ca, hai người cũng vội vàng chạy tới. "Chúng tôi tới rồi, mọi người mau tìm thứ gì đó chặn chỗ đó lại, đừng để lát nữa đám rắn này cũng theo vào." Chu Tiểu Di nhìn xung quanh nhưng không có gì cả!

Cô chỉ có thể bảo mọi người cởi áo khoác ra.

Mặc dù có chút không cam lòng, nhưng ngoài việc cởi áo khoác ra, dường như cũng không còn cách nào khác!

Cuối cùng vẫn là Chu Tiểu Di thấy dáng vẻ không tình nguyện của họ, suy nghĩ một lát, cô đành phải dùng chiếc lều trong ba lô của mình!

Mọi người thấy cô lấy lều ra mới hài lòng.

Họ không muốn cởi áo khoác ra đâu!

Dù sao ở nơi này, cũng không biết tiếp theo sẽ đối mặt với chuyện gì.

May mà sau khi họ dùng lều chặn cửa động, đám rắn kia cũng không theo vào!

Mọi người thấy vậy mới tạm hài lòng. "Cuối cùng cũng sống sót qua một ngày nữa, không biết từ khi đến nơi này, sao lại gian nan đến vậy." "Tôi phát hiện từ khi chúng ta vào Vân Thiên Cung, hình như không có ngày nào thuận lợi cả, phải nghĩ lại xem lúc chúng ta đến, có phải là không xem ngày lành tháng tốt không." "Thôi bỏ đi, xem thứ đó cũng vô dụng thôi, cái gì cần gặp vẫn phải gặp, chúng ta mau rời khỏi nơi này đi." "Tuy đã dùng lều chặn cửa động, nhưng cũng không thể

loại trừ khả năng nó thật sự có thể chống đỡ được, lẽ nào mọi người quên rồi sao." "Lúc nãy, hình như có thứ gì đó đi theo chúng ta, nhưng trong cảnh hỗn loạn như vậy lại không thấy nó xuất hiện." "Vậy chỉ có thể chứng minh, nó có khả năng chính là thứ khống chế đàn rắn kia, đương nhiên, cũng có khả năng nó và đàn rắn vốn là một phe." Vương Khải Toàn đề nghị.

Những người khác nghe xong cũng gật đầu lia lịa!

Đúng vậy, chính là như thế!

Nếu đã vậy, họ tiếp tục đi về phía trước!

Một lúc sau, Chu Tiểu Di đã nhanh chóng dẫn họ thoát khỏi nơi này.

Khi họ ra khỏi đường hầm, họ nhìn thấy một cảnh tượng hùng vĩ!

Đó là, họ lại một lần nữa nhìn thấy tòa nhà khổng lồ kia xuất hiện trước mặt.

Hơn nữa xung quanh có ánh nắng chiếu vào!

Họ nhìn lên, phát hiện phía trên có một cái lỗ lớn, ánh nắng chính là từ đây chiếu vào.

Ánh nắng chiếu vào, rọi thẳng lên tháp chuông!

Nhìn thấy tháp chuông, vô cùng tráng lệ, khiến họ không khỏi cảm thán.

Cảnh này cứ như đã đến Nam Thiên Môn vậy!

Bây giờ họ cuối cùng cũng có thể hiểu tại sao lại gọi là Vân Thiên Cung.

Hơn nữa họ chắc chắn lần này không phải là ảo giác!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt. "Nơi

này quả là đẹp quá mức, nhưng mọi người vẫn phải chú ý, nơi càng đẹp thì càng nguy hiểm." "Lý lẽ này, vừa rồi chắc mọi người cũng đã nếm trải rồi, nên tôi nghĩ lát nữa khi vào trong..." "Nơi này có thể sẽ cho chúng ta một bài học sâu sắc, lát nữa vào trong, tuyệt đối đừng có áp lực gì." "Cứ ngoan ngoãn nghe theo cô ấy là được." "Cô ấy bảo các người làm gì thì làm nấy, bảo không được làm gì thì đừng làm."...."Và nhớ kỹ, tuyệt đối đừng đụng vào những thứ không nên đụng, không phải chúng tôi không cho phép các người đụng, cũng không phải không cho các người có được thứ mình muốn." "Mà là có thể sẽ lấy mạng các người bất cứ lúc nào, đi suốt chặng đường này, chắc các người cũng đã nhận ra đạo lý này rồi." "Trước khi vào trong, tôi cảnh cáo các người lần cuối, nếu các người vẫn cảm thấy chúng tôi chỉ đang nói chuyện giật gân." "Thì thật sự xin lỗi, chúng tôi không muốn cảnh cáo các người nữa, đến lúc xảy ra sự cố, các người tự gánh lấy, đừng kéo chúng tôi theo." Vương Khải Toàn lại một lần nữa nói một cách trịnh trọng, lần này tất cả mọi người đều ngoan ngoãn nghe lời.

Họ cũng biết Vương Khải Toàn không nói đùa!

Sau khoảng thời gian tiếp xúc này, họ tin rằng những lời nhắc nhở của Vương Khải Toàn và mọi người đều có lý.

Chương 1352

Nếu đã vậy, họ vẫn không nên manh động thì hơn!

Suy nghĩ một lát, tất cả họ đều ngoan ngoãn im lặng. "Anh Vương, anh không cần nhắc nhở chúng tôi đâu, chúng tôi đã biết sai rồi, sau khi vào trong chúng tôi tuyệt đối sẽ không đụng vào những thứ không nên đụng." "Chuyện như vậy xảy ra không phải một hai lần, chúng tôi tự nhiên cũng biết sau khi đụng vào sẽ xảy ra sự cố gì." "Mọi người bên này sẽ không đụng vào nữa đâu, nhưng có thứ gì hay ho, đến lúc đó các anh đừng quên mọi người chúng tôi nhé." "Nếu không phải vì mọi người có thể sống sót, chúng tôi đều muốn mang tất cả những thứ tốt đẹp về, thật đáng tiếc." "Thật sự không thể lấy được tất cả mọi thứ, chỉ có thể đứng nhìn, quả thực là muốn lấy mạng người." 【Ha ha ha, thật không ngờ, sau một thời gian, những người này lại trở nên ngoan ngoãn như vậy, mặc dù lần nào họ cũng nói thế.】 【Nhưng khi vào trong lại không nhịn được mà muốn động tay động chân, tôi đoán Vương Khải Toàn bên này sớm đã nói đến phát chán rồi, nên lần này anh ta mới nói thẳng là cảnh cáo lần cuối.】 【Nếu họ còn manh động nữa, thì thật sự không định quản họ nữa, hơn nữa nhìn vẻ mặt của chị Chu cũng kiểu, các người mà dám động, tôi cũng dám chạy.】 【Thật không ngờ, chị Chu cũng có suy nghĩ như vậy, nhưng tôi thấy lo lắng của chị Chu và mọi người cũng đúng thôi.】 【Cứ tiếp tục như vậy, cũng không biết đến khi nào mới có thể giải quyết được những vấn đề này, cho nên họ bên này vẫn cần phải cảnh giác một chút.】 【Đúng vậy, đúng vậy, chắc chị Chu cũng đã chai lì rồi, chị ấy biết rằng mỗi khi vào trong đều phải dặn dò họ, rồi họ hứa hẹn sẽ không đụng vào đồ bên trong.】 【Nhưng vừa vào trong, họ căn bản không kiểm soát được tay mình, cho nên chị Chu bên này sớm

đã chai lì rồi.】【Chị Chu cũng không hy vọng họ thật sự sẽ không đụng vào đâu, cho nên chị Chu đã có vẻ mặt bình tĩnh, nhìn thấy dáng vẻ này của chị Chu, thật sự rất thương chị ấy.】【Hơn nữa mọi người nhìn thái độ của Tôn Hưng xem, hắn ta chắc nghĩ chị Chu và mọi người lại đang lừa họ thôi, chị Chu chưa bao giờ lừa họ, ngược lại là hắn cứ luôn lừa những người khác.】【Hơn nữa mọi người có phát hiện một chuyện khá thú vị không, đó là từ khi Thiên Ân theo chị Chu, cô ấy không còn để ý đến Tôn Hưng nữa.】..... 【Hơn nữa Tôn Hưng bên này cố gắng muốn kéo Thiên Ân về đội của mình, nhưng Thiên Ân sớm đã không thèm để ý đến hắn nữa rồi.】【Thật không ngờ, Thiên Ân như thể đã tìm được chủ nhân của mình, đã trực tiếp bỏ rơi hắn, nhưng cũng đúng thôi, chị Chu của chúng ta mới là người lợi hại nhất, ôm đùi chị Chu tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt nhất.】【Còn Hắc ca bên kia thực ra cũng coi thường những hành vi của Tôn Hưng, hơn nữa những hành vi đó của Tôn Hưng quả thật rất đáng ghét, người ta Hắc ca nói anh ấy đến đây chỉ vì tiền.】【Mặc dù anh ta nói thẳng, anh ta đến đây vì tiền, nhưng tôi nghĩ Hắc ca chắc cũng giống như A Nguyệt, có mục đích khác.】【Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế, A Nguyệt là để phá giải lời nguyền của gia tộc cô ấy, nhưng đã đi cả chặng đường này rồi.】【Từ sau khi cô gái đó nói về lời nguyền của gia tộc mình, thì không còn ai nhắc đến nữa, nên tôi hơi tò mò, lời nguyền rốt cuộc là gì, lẽ nào thật sự chỉ là sống không quá hai mươi lăm tuổi sao?】【Vừa rồi không phải nói, cô ấy có thể vào đêm trăng tròn sẽ biến thành dáng vẻ đau khổ sao?

Mặc dù đó chỉ là nói trong ảo cảnh, nhưng chắc là thật.】【Dù sao đó cũng là Thiên Ân nói cho chị Chu, cho nên chắc vẫn còn bí mật gì đó cần được tiết lộ, hơn nữa chị Chu đang nhìn A Nguyệt, cô ấy chắc là muốn hỏi A Nguyệt, lời nguyền cụ thể là như thế nào, nhưng cô ấy không hỏi ra.】Đúng vậy!

Bọn họ quả thật đã nắm bắt được tâm tư của Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di thực ra cũng muốn hỏi A Nguyệt một chút!

Lời nguyền của gia tộc họ rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng sau khi suy nghĩ, cô cũng không biết phải mở lời thế nào!

Chủ yếu là cô muốn biết vào đêm trăng tròn, cô ấy rốt cuộc sẽ biến thành hình dạng gì.

Tuy nhiên Chu Tiểu Di suy nghĩ một lát!

Ngày mai chính là đêm trăng tròn rồi, có lẽ cô có thể tự mình xem thử.

Quả nhiên!

Vào ngày hôm đó, A Nguyệt nói với họ rằng mình có thể sẽ phải tạm thời rời xa họ một ngày!

Những người khác tự nhiên biết tại sao cô ấy lại muốn rời đi. "Khi cậu biến thành dáng vẻ đó có nguy hiểm không?

Nếu không có nguy hiểm, hay là cứ ở lại bên cạnh chúng tôi đi." "Cậu đi một mình đến nơi khác, chúng tôi bên này cũng lo lắng cậu có xảy ra sự cố gì không, cho nên để đề phòng bất trắc." "Tôi nghĩ cậu có thể trực tiếp ở lại bên cạnh chúng tôi, yên tâm, nếu cậu thật sự sẽ đánh chúng tôi, hoặc muốn cắn người, đến lúc đó chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm đánh ngất cậu." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, A Nguyệt đã hiểu đại khái tại sao Chu Tiểu Di lại nói như vậy.

Cô biết, Chu Tiểu Di chắc là muốn xem thử rốt cuộc mình có biến hóa như thế nào!

Cô suy nghĩ một lát, rồi gật đầu với Chu Tiểu Di.

Được thôi!

Nếu đối phương đã nói như vậy, cô đã biết phải làm gì rồi. "Được thôi, nếu mọi người đều không sợ, vậy tôi sẽ ở lại đây, cũng vừa hay để mọi người xem thử, tôi rốt cuộc sẽ biến thành hình dạng gì." "Đến lúc đó mọi người cũng có thể giúp được tôi, có thể giúp được tôi là chuyện tốt nhất rồi." "Tôi đã bị dày vò nhiều năm, từ khi trưởng thành, mỗi đêm trăng tròn đều gặp phải chuyện như vậy." "Trước kia tôi rất mong được lớn lên, nhưng bây giờ lớn rồi, tôi lại bắt đầu trở nên sợ hãi." "Nhưng lát nữa chúng ta sẽ vào trong cổ lầu, liệu có nguy hiểm không?".....

A Nguyệt có ý muốn nói rằng cô lo lắng sau khi tiến vào trong sẽ gặp phải những nguy hiểm khác, khi đó những người còn lại sẽ không thể nào quan tâm đến cô được.

Chu Tiểu Di nhìn ngôi cổ lâu một lượt rồi lắc đầu, cô mở lời: "Yên tâm đi, lúc mới vào chúng ta sẽ không gặp quá nhiều nguy hiểm đâu, sau khi vào trong chúng ta sẽ không đi sâu vội.

Đợi cậu vượt qua đêm Nguyệt Vân này ở bên ngoài rồi chúng ta mới tiếp tục tiến sâu hơn, biết đâu trong ngôi cổ lâu này cũng có thể tìm thấy cách hóa giải lời nguyền của cậu.

Tôi có dự cảm nơi này chính là lối vào thực sự để tiến vào Vân Đỉnh Thiên Không rồi." Cái gì?

Khi nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc!

Nơi này cư nhiên mới là lối vào thực sự của Vân Đỉnh Thiên Không.

Vậy có nghĩa là họ còn phải mất bao lâu nữa mới có thể đến được Thiên Cung thực sự đây!

Suốt dọc đường này họ đã phải trải qua biết bao nhiêu ma nạn, gặp bao nhiêu thứ kỳ quái tập kích, giờ lại nói với họ đây có khả năng

mới chỉ là lối vào thực sự.

Chương 1353

Đừng nói là bọn họ, ngay cả Tôn Hưng cũng trở nên mất bình tĩnh: "Cô có chắc là mình không nói sai không?

Cô xác định nơi này mới là lối vào thực sự của Thiên Cung sao?

Sao có thể chứ, chẳng phải vừa rồi chúng ta đã đi suốt một quãng đường rồi à?" Tôn Hưng cho rằng mình đã từng đến nơi này, tuy hắn không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng hắn đại khái cũng hiểu nơi này thực sự có chút khác biệt, vì vậy hắn trực tiếp phản bác.

Chu Tiểu Di nghe thấy lời hắn nói cũng không đáp lại, cô chỉ bảo Tôn Hưng ngẩng đầu lên nhìn.

Tôn Hưng lúc đầu còn ngơ ngác không biết tại sao Chu Tiểu Di lại bắt mình ngẩng đầu, nhưng hắn vẫn làm theo ý cô.

Đến khi ngẩng đầu nhìn qua, hắn phát hiện trên cổ lâu có mấy chữ lớn đang hiện ra: "Vân Đỉnh Thiên Không".

Vương Khải Toàn (Bàn tử) cũng thuận theo ánh mắt của Chu Tiểu Di nhìn sang, rồi kinh ngạc phát hiện nơi này cư nhiên viết mấy chữ lớn —— Vân Đỉnh Thiên Không.

Những người khác cũng chấn động, không ngờ họ cư nhiên bây giờ mới thực sự đến được Vân Đỉnh Thiên Không, hèn gì lúc nãy Chu Tiểu Di và những người khác lại khẳng định chắc nịch như vậy.

Lúc đầu họ cứ tưởng Chu Tiểu Di đang lừa người, nhưng giờ xem ra sự thật hoàn toàn không phải thế.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, không chỉ họ mà ngay cả Tôn Hưng cũng vô cùng chấn động!

Thế nhưng ngay lúc này, Tôn Hưng cảm thấy đầu mình lại bắt

đầu đau nhức không ngừng.

Hình như hắn đã nhớ ra điều gì đó, có thứ gì đó bắt đầu hiện về trong tâm trí, cuối cùng hắn cũng nhớ ra ngôi cổ lâu này.

Tuy nhiên đến đây thì ký ức của hắn lại đột ngột dừng lại.

Những người khác thấy bộ dạng này của hắn thì đại khái đã biết tại sao: "Xem ra khi Tôn lão bản nhìn thấy nơi này, ký ức lại một lần nữa khôi phục thêm một chút rồi.

Lúc nãy chắc hẳn trong ký ức của mình, Tôn lão bản đã nhìn thấy nơi này, ký ức của ông ta đang không ngừng thay đổi.

Thật kỳ lạ, tại sao lại như vậy nhỉ?

Tôn lão bản, chẳng lẽ ông không định nghĩ xem vì sao lại thế sao?" Tôn Hưng bên kia vừa mới khôi phục chút ký ức nên rất mệt mỏi, hắn căn bản không kịp trả lời câu hỏi của Chu Tiểu Di, mà cô cũng chẳng muốn nói gì thêm với hắn nữa.

Chu Tiểu Di dẫn đầu bước vào trong cổ lâu, những người khác cũng đi theo cô, tất cả đều tiến vào bên trong.

Một lát sau, họ đã vào đến nơi, bên trong là một căn phòng rộng lớn như tiền điện.

Chu Tiểu Di tùy ý quan sát một vòng thấy nơi này có vẻ không có nguy hiểm gì, nên cô quyết định tạm thời ở lại đây đợi A Nguyệt vượt qua đêm trăng tròn rồi tính sau.

Những người khác tự nhiên không phản đối.

Bình thường thì Tôn Hưng chắc chắn sẽ nhảy ra phản đối vài câu, nhưng lần này hắn đang đau đầu, cơ thể rệu rã, lại cảm thấy mình cũng cần nghỉ ngơi nên không nói gì.

Mọi người lẳng lặng tìm một nơi sạch sẽ rồi ngồi xuống, không

tụ tập lại một chỗ.

A Nguyệt chọn một nơi khá xa bọn họ, còn Thiên Ân đi cùng Chu Tiểu Di, Vương Khải Toàn và Diệp Phàm ngồi với nhau.

Hắc ca cũng ngồi riêng một bên, còn nhóm của Tôn Hưng thì tụ tập lại.

Cứ thế, họ chiếm lĩnh cả đại điện.

Hiện tại không có sự cố ngoài ý muốn nào xảy ra, không khí có vẻ khá hòa hợp.

Đã vậy thì họ chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được, nên trong thời gian tiếp theo, họ nhanh chóng ăn uống rồi nghỉ ngơi.

Thấy trời sắp tối, A Nguyệt dần cảm nhận được cơ thể mình đang chậm rãi biến đổi.

Chu Tiểu Di thực tế cũng luôn quan sát cô, những người khác tuy không sốt sắng bằng Chu Tiểu Di nhưng cũng đang nhìn A Nguyệt.

Chương 1354

Thực ra họ cũng rất hiếu kỳ, muốn biết A Nguyệt rốt cuộc có năng lực gì.

Họ đã biết chuyện này từ lâu nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến nên giờ có chút tò mò. "Lát nữa cô ấy biến thành dạng đó liệu có đáng sợ lắm không?

Nếu thực sự quá kinh khủng thì hay là chúng ta cứ đi tiếp đi.

Để một mình cô ấy ở đây cũng tốt, ngộ nhỡ lúc đó cô ấy thật sự giống như người biến dị, gặp người là cắn thì sao.

Hoặc giả cô ấy muốn xử lý chúng ta luôn thì chúng ta cũng không thể để yên được, tốt nhất là cứ nhốt cô ấy ở đây, mọi người thấy có đúng không?" Chu Tiểu Di không ngờ lại nghe thấy Vương Khải Toàn nói như vậy!

Cô liếc nhìn hắn một cái, thấy trong mắt hắn cũng không thực sự có ý muốn bỏ chạy, chắc chỉ là cái miệng nhanh hơn cái não, nói hươu nói vượn thôi.

Chu Tiểu Di cạn lời đảo mắt trắng một cái, sau đó Vương Khải Toàn ngoan ngoãn đi nghỉ ngơi.

Cứ thế, cuối cùng họ cũng im lặng trở lại.

Khi đêm khuya thanh vắng, Chu Tiểu Di nhạy bén nhận ra có động tĩnh.

Cô bỗng mở mắt ra thì thấy A Nguyệt đã hoàn toàn biến đổi, tóc tai rũ rượi, tuy người vẫn bình thường không biến hóa đáng sợ nhưng đôi mắt lại trở nên không bình thường, biến thành màu đỏ ngầu như máu và đang lao tới tấn công mọi người.

Chu Tiểu Di trực tiếp quăng sợi dây thừng đã chuẩn bị sẵn bên tay ra trói chặt A Nguyệt lại.

Những người khác nghe thấy động tĩnh cũng giật mình tỉnh giấc, rồi thấy A Nguyệt đã bị sợi dây thừng lớn của Chu Tiểu Di trói lại.

Nhưng cô ấy vẫn điên cuồng gào thét, muốn lao về phía trước.

Chu Tiểu Di kéo đầu dây thừng bên kia, những người chứng kiến cảnh tượng này đều sợ chết khiếp...

Hóa ra vào đêm trăng tròn, cô ấy sẽ biến thành bộ dạng này!

Giờ thì họ đã hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi.

Hèn gì suốt dọc đường đi cô ấy luôn muốn một mình lánh sang chỗ khác.

Hóa ra là cảnh tượng này, vậy họ nên tránh xa một chút thì hơn!

Chu Tiểu Di trực tiếp đem dây thừng buộc vào cái cột lớn chính giữa điện, A Nguyệt cũng bị xích lại nơi đó, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng gào thét của cô. "Không ngờ cô ấy lại trở nên lợi hại như vậy, đúng là có chút dọa người, hèn gì phải mạo hiểm đến đây tìm thuốc giải." Hạ Xuân Thiên suốt dọc đường này thực sự đã mở mang tầm mắt không ít!

Anh ta ban đầu đến đây chỉ là muốn trà trộn kiếm sống, không ngờ lại gặp được nhóm Chu Tiểu Di và thực sự được họ dẫn dắt đi thấy bao nhiêu điều kỳ thú.

Khi thấy họ xử lý đủ loại sự việc, anh ta càng thêm kinh ngạc.

Một lúc sau, không còn thấy A Nguyệt điên cuồng như trước nữa, cô dần dần bình ổn lại vì trời sắp sáng.

Nhưng A Nguyệt vẫn luôn khổ sở vùng vẫy ở đó mà không thoát được sợi dây thừng lớn của Chu Tiểu Di.

Họ cũng không biết trong ba lô của cô sao cái gì cũng có, tò mò liếc nhìn ba lô của cô.

Chu Tiểu Di tự nhiên thấy được ánh mắt của họ và hiểu ý: "Bao của tôi không phải vạn năng, tôi chỉ là trước khi đi đã chuẩn bị một số thứ cần thiết thôi.

Trời sắp sáng rồi, sau khi trời sáng chắc cô ấy sẽ khôi phục lại bình thường, lúc đó hãy thả cô ấy xuống.

Giờ các người có thể nghỉ ngơi thêm chút nữa, chắc phải đợi mặt trời lên hẳn cô ấy mới tỉnh táo lại được." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ gật đầu rồi quay lại nghỉ ngơi.

Chu Tiểu Di nói đúng, chắc chắn phải đợi mặt trời lên họ mới có thể rời đi.

Chương 1355

Hơn nữa lát nữa ánh nắng mặt trời sẽ chiếu trực tiếp vào đây, họ có thể cảm nhận chút ánh nắng đã lâu không được thấy.

Chu Tiểu Di và mọi người lại ngồi tại chỗ rồi từ từ thiếp đi.

Khi ánh nắng ấm áp chiếu lên người họ, A Nguyệt bên kia cũng đã yên tĩnh lại.

Cô chậm rãi tựa vào cột trụ lớn rồi ngồi thụp xuống đất, khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi. [A Nguyệt cũng tội nghiệp quá đi, trẻ thế này đã phải chịu lời nguyền của gia đình, nhìn em ấy mà thấy thương quá.] [Lời nguyền đúng là không phải chuyện đùa, nghe sợ thật đấy, sau khi trưởng thành mỗi đêm trăng tròn đều phải chịu nỗi đau này, mong sớm giải được lời nguyền.] [Cũng không biết là loại lời nguyền gì, không biết Chu tỷ có cách giải không, nhưng nghe ý người phụ nữ kia thì hình như phải hiến tế thứ gì đó cho bà ta thì mới được lợi lộc, mà bà ta đã bị Chu tỷ giải quyết rồi.] [Đúng vậy, thực ra tôi cũng lo cho tình trạng của A Nguyệt, trước đây chỉ nghe kể, nay mới tận mắt thấy em ấy biến thành thế này.] [Đúng là không ngờ tới, lát nữa không biết em ấy có tỉnh lại được không.] [Chắc chắn tỉnh được chứ, chỉ là lúc tỉnh lại có lẽ sẽ rất mệt, mà hôm nay họ còn phải lên đường nữa.]... [Giờ tôi thấy A Nguyệt này đáng thương thật.] [Trong số các phụ nữ ở đây, tôi thấy em ấy và Chu tỷ là vất vả nhất.

Em ấy nếu không phải vì giải lời nguyền thì đã chẳng đến nơi này, ai cũng muốn giữ mạng mình cả, vậy mà lại gặp bao nhiêu rắc rối.] Ánh nắng ấm áp chiếu xuống, Chu Tiểu Di bên kia cũng tỉnh dậy.

Cô nhìn về phía A Nguyệt, thấy cô ấy đã ngủ thiếp đi.

Chu Tiểu Di đi tới, thấy cô ấy đã khôi phục bình thường liền cởi

dây thừng trên người cô ra.

A Nguyệt thấy Chu Tiểu Di, từ từ mở mắt: "Giờ còn sớm, em có thể nghỉ ngơi thêm chút nữa, tối qua em đã tiêu tốn không ít thể lực rồi.

Chúng tôi cũng không thể cứ thế mang em đi được, nên em cứ nghỉ cho đủ rồi chúng ta xuất phát sau." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, A Nguyệt cuối cùng cũng yên tâm nhắm mắt nghỉ ngơi tiếp, cô biết Chu Tiểu Di nói được làm được.

Đã vậy thì cô cứ ở đây nghỉ ngơi thôi.

Một lát sau, những người khác cũng lần lượt tỉnh dậy.

Việc đầu tiên họ làm là nhìn về phía A Nguyệt, thấy cô đã được Chu Tiểu Di thả ra thì biết chắc không còn chuyện gì nữa. "Thật thần kỳ, tối qua còn là một người đáng sợ như vậy, giờ cư nhiên đã tỉnh táo lại rồi.

Hy vọng lúc tỉnh lại cô ấy không nhớ những chuyện tối qua.

Trước đây chắc cô ấy toàn phải tự mình vượt qua thôi.

Tối qua chúng ta đứng bên cạnh nhìn, nói thật là có chút không đành lòng." Vương Khải Toàn nhìn người đang hôn mê, trực tiếp lên tiếng.

Thực ra suy nghĩ của Chu Tiểu Di cũng tương tự, đúng là không ngờ được!

Giờ cư nhiên lại có tâm trạng như vậy.

Hơn nữa họ cũng không ngờ một người đang sống sờ sờ cư nhiên có thể biến thành bộ dạng đó.

Khi A Nguyệt tỉnh hẳn, cô thấy mọi người đang dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn mình.

Thực ra cô cũng hiểu tại sao họ lại nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ như vậy, nếu đổi lại là cô, cô cũng sẽ thấy tò mò.

Vì vậy cô không nói gì nhiều, chỉ đi đến trước mặt Chu Tiểu Di và cảm ơn vì tối qua cô đã kịp thời trói mình lại.

Nếu không cô có khả năng sẽ làm hại đến những người khác!

Nhưng những người khác lại nghĩ rằng, vì Chu Tiểu Di đã giữ cô lại nơi này nên Chu Tiểu Di phải có trách nhiệm đến cùng. "Tối qua tôi đã quan sát sơ qua và biết chuyện gì đang xảy ra rồi, gia đình các người đúng là bị trúng lời nguyền.

Nhưng chắc chỉ là bị khống chế bằng dược vật rồi lưu lại trong máu thôi, nếu không thì không thể chỉ xuất hiện tình trạng này vào đêm trăng tròn được.

Vì vậy tôi nghĩ có lẽ nơi này sẽ có thuốc giải, nhưng đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, không biết những thuốc giải đó nếu uống vào có vấn đề gì không." Tối qua Chu Tiểu Di đã đặc biệt quan sát, cô xác định chắc chỉ là bị dược vật khống chế thôi!

Do loại dược đó có thể còn sót lại trong huyết mạch gia tộc họ nên mỗi thế hệ đều bị ảnh hưởng.

Chương 1356

Việc không sống quá 25 tuổi là do độc phát tán, nên cô cảm thấy nơi này chắc chắn có thuốc giải...

Nhưng cụ thể có tìm được thuốc giải không thì khó nói, và thuốc giải đã bao nhiêu năm rồi, dùng được hay không cũng chưa biết.

A Nguyệt suy nghĩ một hồi, cũng chỉ có thể xem rốt cuộc là thế nào đã. "Xem ra những gì cô biết cũng không nhiều lắm, đã vậy thì tôi biết mình nên làm gì rồi.

Tiếp theo đây tôi sẽ giúp em cùng tìm thuốc giải, dù sao đối với tôi em cũng là một mạng người, tôi tuyệt đối sẽ không để em xảy ra bất cứ chuyện gì." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, A Nguyệt cả người đều hưng phấn hẳn lên, không ngờ Chu Tiểu Di lại sẵn lòng giúp đỡ mình.

Tôn Hưng đứng bên kia nhìn với vẻ khinh bỉ, hắn sao cảm thấy Chu Tiểu Di này có chút tiêu chuẩn kép thế nhỉ?

Tại sao khi hắn cần tìm một thứ gì đó thì cô lại không bằng lòng?

Tôn Hưng hiện tại thực sự có chút không cam tâm, nhưng hắn cũng không biết phải nói gì, chỉ có thể liếc nhìn gã đàn ông có sẹo.

Gã sẹo lập tức hiểu ý lão bản, gã la lối: "Mọi người đã tỉnh rồi thì có phải nên rời đi không?" "La lối cái gì, gấp gáp thế làm gì, ông muốn sớm đi tìm cái chết à?

Đã nói rồi, nơi này có khả năng sẽ có nguy hiểm.

Vậy mà còn đòi rời đi, muốn chết thì cứ việc đi một mình, đừng có kéo chúng tôi theo làm đệm lưng.

Đừng tưởng chúng tôi không biết các người muốn tìm bảo vật gì, nó không đơn giản vậy đâu.

Mọi người đi theo các ngươi là vì tiền, chứ không phải để bỏ mạng ở cái nơi này." Vương Khải Toàn nghe thấy họ la lối liền mất kiên nhẫn quát lớn.

Gã sẹo nghe vậy định xông tới đánh nhau với Vương Khải Toàn, nhưng cuối cùng lão bản của gã đã giữ gã lại.

Tôn Hưng nhìn Chu Tiểu Di, cô cũng không nói gì. "Được rồi, tôi không sao nữa rồi, thu dọn chút rồi rời đi thôi, không thể vì nguyên nhân của riêng tôi mà cứ trì hoãn mãi ở đây được.

Với lại thức ăn của chúng ta không còn nhiều nữa, chúng ta phải tìm được thứ mình muốn rồi rời đi sớm, không thể cứ trốn mãi ở đây." A Nguyệt cũng biết Chu Tiểu Di và mọi người sở dĩ không vội xuất phát là vì mình, nên cô trực tiếp thúc giục.

Chu Tiểu Di nhìn cô, thấy thực sự không còn vấn đề gì lớn nữa mới ra hiệu cho Vương Khải Toàn và mọi người thu dọn đồ đạc rời đi.

Mọi người ngầm hiểu ý nhau cùng rời khỏi nơi đó.

Chu Tiểu Di đi trước, những người khác cũng lần lượt theo sau.

Họ đã rút kinh nghiệm nên thực sự không dám chạm vào thứ gì nữa.

Vương Khải Toàn thấy họ ngoan ngoãn như vậy thì lại có chút không quen, cứ tưởng mấy người này chỉ giỏi ngồi đó nói hươu nói vượn, không ngờ lần này lại nghe lời đến thế.

Họ nhanh chóng đi về phía trước, băng qua đại điện thì đến một nơi trông giống như hậu viện.

Nơi này vô cùng hoang lương, cỏ dại mọc đầy.

Chu Tiểu Di nhìn dưới chân thấy không có nguy hiểm gì mới bước

qua, có một vài phiến đá nhỏ được lát ở giữa sân... "Nơi này trông giống như một tư gia hơn là một ngôi mộ, tất nhiên đó chỉ là suy nghĩ cá nhân của tôi thôi.

Biết đâu sau khi đi qua chỗ này, chúng ta lại gặp phải những chuyện ngoài ý muốn." "Mọi người nhìn kìa, phía trước có một bức tường nhưng không thấy lối đi nào khác, cạnh bức tường có cánh cửa nào không?" Do khoảng cách còn quá xa nên tạm thời họ chưa nhìn rõ, nhưng họ đoán chắc chắn ở đó phải có cửa vào.

Quả nhiên, khi họ đi tới nơi thì thấy một cánh cửa rất nhỏ.

Ngay lúc này, Tôn Hưng bên kia lại bắt đầu đau đầu dữ dội.

Tất cả mọi người dừng lại nhìn Tôn Hưng!

Chương 1357

Không biết hắn lại nhớ ra điều gì!

Ký ức cuối cùng của Tôn Hưng dừng lại ở người bạn của mình, hình như người đó đã chết ở nơi này. "Sao có thể chứ?

Anh ta cư nhiên chết ở đây sao, tôi nhớ không phải như vậy, rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Ký ức nào là thật, ký ức nào là giả, sao chuyện này lại xảy ra một cách khó hiểu như vậy?" Tôn Hưng gào thét lớn, mọi người hiện tại vẫn chưa rõ ý hắn là gì, nhưng họ nhanh chóng hiểu ra là do vấn đề ký ức của hắn.

Xem ra tình trạng của hắn thực sự có chút nghiêm trọng, mặt hắn đã trở nên trắng bệch.

Chu Tiểu Di thấy bộ dạng này của hắn cũng giật mình, gã sẹo bên cạnh hắn cũng ngẩn người ra.

May mà Chu Tiểu Di vẫn còn khá bình tĩnh, cô nhanh chóng bước tới giáng một chưởng khiến Tôn Hưng ngất lịm đi!

Tiếng hét của Tôn Hưng im bặt, hắn đã ngất đi.

Gã sẹo đỡ lấy hắn mới hoàn hồn lại, rồi gã trừng mắt nhìn Chu Tiểu Di đầy hung dữ. "Nhìn cái gì mà nhìn, nếu tôi không kịp thời đánh ngất ông ta thì cảm xúc của ông ta sẽ càng kích động hơn, lúc đó xảy ra chuyện gì không ai biết được đâu.

Nhìn bộ dạng đó chắc là nhớ ra chuyện gì trước đây rồi, lúc nãy ông ta nói sao có thể chết ở đây được.

Trong ấn tượng của ông ta, người bạn đó chết ở nơi đầu tiên chúng ta đến, hơn nữa còn bị bỏ lại đó.

Nhưng trong quá trình này, chúng ta lại thấy thi thể anh ta ở đoạn hành lang phía trước, nên giờ ký ức của ông ta bị hỗn loạn rồi.

Nếu không đánh cho tỉnh ra thì có khi ông ta sẽ biến thành kẻ ngốc cũng nên." Gã sẹo nghe Chu Tiểu Di giải thích xong cũng bất lực cúi đầu, cô nói đúng, nếu không kịp đánh ngất thì có khả năng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thật. "Được rồi, tạm thời nghỉ ngơi tại chỗ đi, đợi ông ta tỉnh lại rồi hãy đi tiếp.

Với lại mọi người cũng thấy rồi đấy, sau khi đến đây cảm xúc của ông ta dao động mạnh như vậy thì chỉ có khả năng là đến nơi này khiến ông ta khôi phục lại một số ký ức.

Đợi ông ta tỉnh lại rồi hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người đều ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tuy họ cũng không rõ những chuyện này thực chất là thế nào, nhưng họ tin cứ nghe theo Chu Tiểu Di là không sai, cả bọn ngồi lại nghỉ ngơi.

Tôn Hưng tuy đã ngất đi nhưng hắn lại chìm đắm trong giấc mơ của mình, hắn đã nhớ lại tất cả!

Thực ra sự thật không hề giống như những gì hắn nhớ.

Hắn thấy kỳ lạ, tại sao ký ức của mình lại không hoàn chỉnh, lại khác với những gì mình đã trải qua ngoài thực tế?

Chẳng lẽ vốn dĩ ký ức của hắn đã bị chỉnh sửa?...

Tôn Hưng đã nhớ lại rõ ràng mọi chuyện!

Khi tỉnh lại, hắn ngơ ngác nhìn mọi thứ trước mắt, rồi ánh mắt mới trở nên tinh tường. "Ông tỉnh rồi à?

Sao rồi?

Có phải đã khôi phục hoàn toàn ký ức rồi không?

Có phải ông đang nghi ngờ ký ức của mình bị chỉnh sửa không?

Vì theo tôi thấy thì chắc là vậy rồi, chắc là do người bạn đó của ông làm, anh ta muốn ông mãi mãi quên anh ta đi, có lẽ anh ta chết vì cứu ông.

Chương 1358

Nhưng trong ký ức của ông, anh ta lại là kẻ đào ngũ, hoặc giả không phải bạn ông cứu ông mà chết, ông đã chịu cú sốc quá lớn nên không muốn chấp nhận hiện thực.

Rồi dần dần ông tự ám thị tâm lý, ảnh hưởng trực tiếp đến ký ức, giờ quay lại nơi này xúc cảnh sinh tình nên ông mới từ từ nhớ lại tất cả mọi chuyện." Những người khác vẫn đang nghỉ ngơi, chỉ có Chu Tiểu Di đủ nhạy bén để nhận ra hắn đã tỉnh.

Tôn Hưng nghe cô nói vậy thì không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng biết cô đã đoán đúng hết cả. "Ông không nói gì nghĩa là tôi nói đúng rồi.

Thực ra chuyện này cũng chẳng có gì to tát, con người ta luôn có xu hướng lựa chọn theo tiềm thức, não bộ để bảo vệ chủ nhân nó cũng vậy thôi.

Anh ta chắc cũng không muốn ông chìm đắm trong đau buồn nên chọn cách để ông lãng quên, hoặc anh ta thấy thế cũng tốt.

Vậy giờ ông có nhớ ra mục đích mình đến đây thực chất không phải để tìm bảo vật gì không?

Tất nhiên bảo vật thì có thể vẫn có, nhưng mục đích lớn nhất của ông là muốn đến đây để đưa bạn mình về." Tôn Hưng nghe vậy thì sững người, chẳng lẽ thực sự là vì lý do đó sao?

Hắn bỗng cảm thấy Chu Tiểu Di này đúng là khác hẳn với những người khác.

Người khác chắc chắn sẽ chỉ nghĩ hắn đến đây vì bảo vật, vậy mà cô cư nhiên lại nói hắn đến đây vì muốn đưa bạn mình về.

Trong khoảnh khắc đó, Tôn Hưng nhất thời không biết miêu tả cảm xúc của mình thế nào. "Tại sao cô lại nói như vậy?

Cô hiểu con người tôi mà.

Sao có thể thực sự vì bạn bè mà đến đây chứ, biết đâu tôi đúng là vì bảo vật mà đến thì sao.

Gần đây hai chúng ta dường như còn xảy ra chút chuyện không vui, không ngờ cô lại lương thiện như vậy.

Sao cô không nghĩ là tôi đang giả vờ?

Tất nhiên tôi biết cô sẽ không nghĩ thế, nhưng phàm là người thông minh thì chắc chắn sẽ nhân cơ hội này để dìm hàng tôi chứ, và tôi thấy nếu cô thực sự muốn thoát khỏi tôi thì đây chính là một cơ hội..." Chu Tiểu Di nghe vậy chỉ mỉm cười, không nói gì thêm.

Tính cách này của cô khiến Tôn Hưng thực sự khâm phục.

Chu Tiểu Di sẽ không bao giờ thừa nước đục thả câu.

Tôn Hưng nhìn bộ dạng đó của cô thì đại khái đã biết cô đang nghĩ gì, hắn khẽ cười... "Được rồi, nhìn bộ dạng này của cô là tôi đoán được cô đang nghĩ gì rồi.

Chắc là đang nghĩ xem tôi có thừa cơ hãm hại không chứ gì.

Cô đoán không sai đâu, mấy ngày trước tôi đúng là có hơi quá đáng.

Giờ đột nhiên tỉnh táo lại, tôi đã hiểu rốt cuộc mọi chuyện là thế nào rồi." Tôn Hưng hiện tại không có gì thay đổi lớn, nhưng những người khác lại thấy lạ, sao sau khi khôi phục ký ức trông hắn có vẻ khác khác? "Nếu ông đã tỉnh táo lại rồi thì chúng ta rời khỏi đây thôi.

Ông cũng biết đấy, những người khác chắc đang thắc mắc tại sao hai chúng ta mãi không quay lại." Chu Tiểu Di liếc nhìn những người

kia, không biết họ đã đứng đó nhìn bao lâu rồi, nên cô thấy tốt nhất là quay lại.

Chu Tiểu Di dẫn đầu đi trước, những người khác thấy họ đã trở lại thì vui mừng khôn xiết.

Không ngờ họ lại quay lại nhanh như vậy, nãy giờ mọi người còn lo hai người đó sẽ đánh nhau ở trong kia, giờ xem ra thì không phải vậy. "Mọi người cuối cùng cũng quay lại rồi, cứ tưởng hai người sẽ ở lì trong đó chứ, thật là dọa người, dù sao trước đó hai người cũng vừa mới cãi vã.

Sao giờ tự nhiên lại hợp nhau thế này, mà nghĩ lại thì hai người cũng chẳng có thâm thù đại hận gì." Vương Khải Toàn thấy hai người quay lại liền trêu chọc.

Chương 1359

Những người khác nghe thấy vậy thì nhất thời không biết nói gì, chỉ có thể nói gan của Vương Khải Toàn đúng là lớn thật, cư nhiên dám đem hai người họ ra làm trò đùa.

Nhưng cả hai đều không có biểu hiện gì, trái lại vô cùng điềm tĩnh. "Đó là vì Tôn lão bản đã nhớ lại tất cả rồi, ông ấy đã nhớ ra thì tự nhiên chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Nhưng lát nữa khi rời đi có khả năng sẽ xảy ra chút sự cố nhỏ, mọi người chú ý một chút." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả đều ngẩng đầu lên, kinh hãi nhìn Tôn Hưng.

Ông ta cư nhiên đã nhớ lại tất cả, sau bao nhiêu năm trời!

Đối với Tôn Hưng mà nói thì đây cũng là một cơ hội tốt, vì như vậy họ có thể nhanh chóng rời khỏi đây và dựa vào ký ức của ông ta để thoát ra ngoài, tất nhiên họ cũng không chắc chắn lắm. "Được rồi, người đã đông đủ thì chúng ta đi thôi, tôi nghĩ mọi người cũng không muốn nán lại đây thêm nữa đúng không?" Họ tiếp tục rời khỏi nơi đó, và nhanh chóng phát hiện ra nơi này thực sự có chút khác biệt so với những nơi khác.

Họ đã dự đoán chính xác chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Chu Tiểu Di và mọi người đi tới trực tiếp đẩy cửa ra.

Quả nhiên, vừa đẩy cửa ra thì một sự việc khác thường đã xảy ra, một mùi hôi thối khó ngửi bốc ra.

Những người khác đều ngầm hiểu mà tránh đi, nhưng họ không biết rằng bộ dạng hiện tại của họ khiến Chu Tiểu Di cảm thấy rất ăn ý.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, cô nhanh chóng xác định nơi này chắc không có tình huống gì đặc biệt.

Một lát sau, có một luồng gió thổi qua, Chu Tiểu Di lập tức nhận ra, lát nữa e là tình hình sẽ có chút không ổn.

Chu Tiểu Di nhíu mày, xem ra tình hình thực sự có chút không tốt rồi...

Chu Tiểu Di bên này đã nhanh chóng xác nhận lại một chút!

Sau khi cửa mở, tạm thời mọi thứ vẫn an toàn.

Nhưng chỉ sợ lát nữa cả đội sẽ gặp phải tình huống hung hiểm hơn!

Tuy nhiên cô cũng không nói ra, tránh làm họ sợ hãi. "Mau qua đây một chút, chỗ này quái dị vô cùng, tôi dám khẳng định lát nữa có khả năng sẽ xảy ra chuyện nguy hiểm gì đó, nhưng mọi người cũng đừng hoảng, nhất định sẽ có cách giải quyết." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ càng thêm chắc chắn rằng bên trong có điều chẳng lành, vì bình thường cô ít khi nói mấy lời cảnh báo như thế này.

Lần này cô nói vậy chứng tỏ nơi này thực sự nguy hiểm trùng trùng, cả nhóm liền tập trung lại rồi cùng đi vào. "Thiên Ân, em có thấy nơi này có điểm gì kỳ quái không?

Nếu lát nữa thấy gì lạ, nhớ phải nói ra ngay đấy." Chu Tiểu Di nhìn Thiên Ân một cái, hiện tại cô bé chưa thấy có tình huống gì đặc biệt, nhưng cũng không chắc chắn được lát nữa sẽ có bất ngờ gì xảy ra, nên cô dặn dò kỹ lưỡng. "Tạm thời em chưa cảm nhận được điều gì đặc thù ạ." Nghe Thiên Ân nói vậy, mọi người mới coi như thở phào nhẹ nhõm.

Nếu chưa có chuyện gì thì chắc là ổn thôi.

Họ tiếp tục tiến về phía trước.

Tuy nhiên, một lúc sau họ nhanh chóng phát hiện ra rằng, dù hiện tại chưa thấy chuyện gì kỳ lạ, nhưng không có nghĩa là thực sự không có nguy hiểm.

Sau khi yên tâm tiến vào, họ vẫn cẩn thận quan sát xung quanh.

Chẳng có chuyện gì đặc biệt nguy hiểm cả, nhưng họ cũng không dám lơ là, tất cả đều ở đây, chậm rãi chờ đợi.

Chu Tiểu Di nhìn kỹ một lượt, xác định thực sự không có chuyện gì mới tiếp tục dẫn cả đội đi tiếp. "Mọi người nhìn chỗ này xem, hình như có sương mù rồi." Họ nhanh chóng phát hiện nơi này bắt đầu nổi sương mù!

Chương 1360

Mọi người đều thấy hơi lạ, đang yên đang lành sao lại có sương mù được chứ.

May mà không có độc khí, nên cả nhóm vẫn tiếp tục bước đi. "Đúng là sương mù thật, nhưng lớp sương này không gây hại cho cơ thể người đâu, mọi người cứ yên tâm." Nghe câu này của Chu Tiểu Di, mọi người mới thực sự buông lỏng tâm trạng, may mà không có nguy hiểm gì quá lớn.

Nếu không, lát nữa chắc cả lũ tiêu đời rồi!

Tuy nhiên họ cũng không dám chủ quan, cứ thế tiếp tục đi tới.

Khi Chu Tiểu Di dẫn họ đi tiếp, cô nhanh chóng nhận thấy lớp sương mù này đúng là không gây ra tổn thương gì.

Một lúc sau, sương mù cuối cùng cũng tan biến!

Ai nấy đều thấy kỳ quái, vừa rồi đang yên lành sao tự nhiên lại có sương mù?

Mà giờ lại biến mất?

Tuy lòng đầy nghi hoặc nhưng mọi người cũng không nói thêm gì, tiếp tục tiến về phía trước. "Chỗ vừa rồi đột nhiên nổi sương có lẽ là có quy luật riêng của nó, nên lát nữa mọi người đừng có khinh cử vọng động, biết chưa?" "Biết đâu lát nữa lại có kỳ tích xuất hiện không chừng." Những cảnh tượng kiểu này Vương Khải Toàn đã thấy nhiều rồi, nên gã mập không nhịn được mà nói một câu.

Vì đi theo Vương Khải Toàn đã lâu nên khi nghe gã nói vậy, mọi người cũng chắc chắn rằng lát nữa có thể sẽ xảy ra vài sự cố nhỏ.

Vương Khải Toàn lên tiếng nhắc nhở những người khác: "Dù sao

thì cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì đâu, trước đây khi ở trên núi bọn tôi đã được nếm trải rồi." "Có vài chỗ sau khi nổi sương sẽ xảy ra những chuyện rất quỷ dị." "Lát nữa mọi người nhớ chú ý một chút, ngày trước bọn tôi thấy chỗ nào nổi sương kiểu này là lo mà chạy cho xa." "Vì bọn tôi biết, đó là dấu hiệu của mấy thứ không sạch sẽ sắp xuất hiện đấy, chỉ có đám người ngốc nghếch các người mới không hiểu chuyện gì đang xảy ra thôi." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả đều kinh hãi nhìn cô!

Không lẽ nào?

Thực sự đáng sợ đến thế sao?

Vương Khải Toàn thấy họ bị vài câu của Chu Tiểu Di dọa cho thành ra bộ dạng này thì cảm thấy họ quá nhát gan. "Được rồi, tuy nổi sương thì đúng là có chút nguy hiểm, nhưng chúng ta cũng đã đến đây rồi, chẳng lẽ lại quay về?" "Đã đi đến nước này, càng đi sâu thì đương nhiên càng không thể quay lại." "Và cứ yên tâm đi, có bọn tôi ở đây rồi, dù có thứ gì đáng sợ hiện ra thì cũng chẳng cần phải sợ, dọc đường này chúng ta gặp nguy hiểm ít sao?" Mọi người thấy Vương Khải Toàn nói cũng có lý, liền chậm rãi bước tiếp.

Sương mù đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Vừa rồi trước mặt họ rõ ràng là cảnh tượng mây mù dày đặc, giờ đã biến mất không còn dấu vết, đến cả mấy cọng cỏ dại trước mặt cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một. "Xem ra đây là cấu trúc đặc thù của nơi này, khi mặt trời lên có khả năng sẽ xảy ra sự biến đổi như vậy, chắc cũng là một đặc trưng địa lý thôi." Vương Khải Toàn thấy đám người này thực sự sợ hãi, nên không nhịn được muốn nói lời an ủi. "Không ngờ anh biết nhiều thật đấy, đúng là trên thông thiên văn dưới tường địa lý.

Vậy anh Vương này, nếu anh đã đi nhiều nơi như thế, anh thấy

nơi nào là thú vị nhất?" Trong đó có một người là Hạ Xuân Thiên không nhịn được muốn hóng hớt về Vương Khải Toàn.

Nghe hỏi vậy, gã nhìn quanh thấy không có chuyện gì liền hứng chí kể thật. "Cậu mà thực sự muốn nghe thì có kể mấy ngày mấy đêm cũng không hết.

Bọn tôi đi qua nhiều nơi lắm, mấy chỗ như Thất Tinh Lỗ Vương Cung đều đã ghé qua rồi." Hạ Xuân Thiên cũng có tìm hiểu về mấy thứ này, tự nhiên biết Thất Tinh Lỗ Vương Cung là nơi nào. "Nghe nói ở đó có khả năng có Thi miết, vậy các anh có thấy Thi miết không?" Nhắc đến cái này, Vương Khải Toàn liền nhớ lại những ký ức không vui, đâu chỉ thấy!

Còn suýt chút nữa bị cắn chết ở cái nơi đó, đúng là chuyện cũ chẳng muốn nhắc lại. "Cái đó thì chắc chắn là thấy rồi, lúc ấy tôi chỉ cần xoay người một cái, sau đó tung một cước đá qua, nó làm gì được tôi chứ." Vương Khải Toàn cố gắng tô vẽ bản thân thật anh dũng thần võ!

Nói xong gã còn nhìn A Nguyệt một cái.

A Nguyệt bắt gặp ánh mắt của gã thì cạn lời, lẳng lặng trợn mắt trắng.

Chương 1361

Vương Khải Toàn ngượng ngùng thu hồi ánh mắt.

Vốn gã muốn ra vẻ dũng cảm một chút để A Nguyệt phải nhìn mình bằng con mắt khác. "Suốt ngày chỉ biết bốc phét, chỉ sợ lúc đó ông nhìn thấy thì đã sợ đến mức tè ra quần rồi, chẳng phải đều do Chu tiểu thư giải quyết hết sao." Tiếp xúc với Vương Khải Toàn một thời gian, A Nguyệt tự nhận mình khá hiểu gã mập này.

Suốt ngày chỉ giỏi nói khoác!

Cũng không phải nói gã không có bản lĩnh, gã có bản lĩnh thật, nhưng gan thì hơi bé, cứ hay giật mình đùng đùng...

Chu tiểu thư đi phía trước cùng Thiên Ân, nghe thấy cuộc trò chuyện phía sau thì không nhịn được cười rộ lên.

Tiếng cười của Chu Tiểu Di không nghi ngờ gì chính là sự khẳng định chắc chắn nhất.

Mọi người đều nhìn Vương Khải Toàn bằng ánh mắt cổ quái. "Cô ấy cười là vì tán thưởng sự anh dũng của tôi, cái đám người chưa từng thấy sự đời như các người thì hiểu cái gì." Vương Khải Toàn nói xong thì không muốn đôi co thêm.

Gã bước nhanh lên đi cạnh Chu Tiểu Di.

Nhìn khung cảnh càng đi càng hoang vu, lòng gã bắt đầu thấy rợn rợn.

Một nơi phế tích như thế này quả thực là có chút không thể tin nổi. [Hahaha, cười chết mất, tôi thấy Vương Khải Toàn đúng là nguồn gốc của niềm vui luôn, bộ dạng nhát cáy của gã chúng ta lạ gì nữa.] [Đúng thế, còn ở đó mà tự khen mình, bà Vương bán dưa,

nhưng mỗi lần đứng trước gái xinh là gã lại như con công xòe đuôi, cái này thì hiểu được.] [Phải rồi, tôi phát hiện gã nhập tâm vào tình cảm nhanh lắm, sau đó lại thâm tình với người tiếp theo, cứ gặp ai xịn hơn là lại bắt đầu đoạn tình cảm mới.] [Quả nhiên ứng với câu: Chỉ cần thay người yêu đủ nhanh, thì nỗi đau sẽ không bao giờ đuổi kịp tôi.] [Cái chị em này cũng phũ quá rồi, dù gã mập nhà mình đúng là thế thật, nhưng cũng không cần vạch trần trực tiếp vậy chứ.] Vương Khải Toàn căn bản chẳng biết người bên ngoài đang tưởng tượng mình thành cái bộ dạng gì!

Càng đi theo Chu Tiểu Di vào sâu những nơi hoang vu, lòng gã càng thấy lạnh lẽo.

Cuối cùng, gã dứt khoát nắm lấy vai Chu Tiểu Di đang đi đầu.

Chu Tiểu Di dừng lại quay đầu nhìn gã, không hiểu hành động này có ý gì. "Chu tỷ, tôi biết cô anh minh thần võ, nhưng cô có thấy khi chúng ta đi qua chỗ này, sự tĩnh lặng của nó hơi đáng sợ quá không?" Thật ra chẳng cần gã nói, Chu Tiểu Di cũng đã cảm nhận được.

Cô thấy hơi kỳ quái nhưng để tránh gây hoảng loạn không đáng có nên mới không nói ra. "Đúng là có chút cổ quái, nhưng yên tâm, chắc cũng chỉ là mấy thứ đó thôi, cùng lắm thì chúng ta quay về đường cũ." Nhưng điều Chu Tiểu Di không nói là vừa rồi cô lại cảm thấy phía sau lưng như có thứ gì đó đang bám theo.

Nếu cô không cảm nhận sai thì đó chính là thứ đã theo đuôi họ từ khi còn ở bên trong.

Cô và Hắc ca liếc nhìn nhau một cái, cả hai đều thấy sự khẳng định trong mắt đối phương nhưng không đánh tiếng.

Thiên Ân đã thu hết mọi hành động của hai người vào mắt.

Cô bé thấy hai người chắc chắn có chuyện giấu mình, hơn nữa

cũng cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Chu Tiểu Di cảm thấy Thiên Ân siết chặt cánh tay mình, liền vỗ vỗ tay cô bé trấn an, ra hiệu đừng hoảng hốt.

Một lúc sau, họ dần dần rời khỏi đó, nơi này cuối cùng không còn hoang vu như trước nữa.

Sau khi đến đây, họ cảm giác như vừa bước vào một lớp rào chắn nào đó.

Lúc đầu, một âm thanh chói tai xuyên tường vọng lại khiến họ vội vàng bịt chặt tai. "Trời đất, vừa rồi là chuyện gì thế, sao cảm giác có tiếng gì chói tai xuyên tường vọng tới, đáng sợ thật đấy." Vương Khải Toàn nhanh chóng bịt tai lại, sau đó âm thanh quả thực nhỏ đi!

Chu Tiểu Di cũng cảnh giác nhìn sang phía đối diện.

Sau đó cô phát hiện đối diện có treo một thứ giống như quả chuông.

Chương 1362

Nếu cô không đoán nhầm thì âm thanh là phát ra từ thứ đó... "Mọi người tạm thời bịt tai lại đi, chắc là âm thanh từ thứ treo đối diện kia có chút cổ quái." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người đương nhiên nghe theo, suốt quãng đường đi qua đều bịt chặt tai.

Quả nhiên!

Họ nghe thấy âm thanh đó thêm vài lần nữa.

Chu Tiểu Di nhanh chóng tiến lại gần, thân thủ mẫn tiệp nhảy vọt qua, giật phăng thứ đó xuống, cuối cùng không gian cũng yên tĩnh trở lại. "Cái thứ quỷ gì thế này?

Vừa rồi rõ ràng chẳng có ai gõ mà nó lại tự kêu lên được." Hạ Xuân Thiên nhìn cái chuông nhỏ dưới đất rồi tò mò hỏi.

Chu Tiểu Di cũng lắc đầu, cô không biết chính xác nó là cái gì.

Ngay lúc đó, Chu Tiểu Di cảm thấy có gì đó không ổn!

Một lát sau, tất cả những người bên cạnh cô dường như đều không còn động tĩnh gì nữa.

Chu Tiểu Di rợn người quay lại, phát hiện tròng mắt của mọi người đều đã biến thành màu trắng!

Cô sợ muốn chết!

Họ bị ngất rồi sao?

Chỉ có cô và Thiên Ân là vẫn bình thường. "Giờ thì tôi biết rồi, em đúng là có thể chất đặc thù thật, lại có thể chống chọi được vạn vật ở nơi này.

Họ chắc là bị âm thanh vừa rồi khống chế rồi." Chu Tiểu Di nhìn

Thiên Ân với vẻ kỳ quái.

Thiên Ân cũng ngơ ngác, cô bé chưa bao giờ biết mình có năng lực như vậy, chỉ là thường xuyên cảm ứng được nguy hiểm mà thôi. "Hai chúng ta lại gặp rắc rối rồi, hai người phải đối phó với cả một đám đông thế này.

Lại đây nào, chắc là nghiệp vụ đã thành thục rồi nhỉ?" Chu Tiểu Di cực kỳ thành thục rút từ trong túi ra sợi dây thừng to dài, trói tất cả mọi người lại với nhau. [Hahaha, cười không thở nổi, mọi người ơi không ngờ Chu tỷ của chúng ta lại thành thục thế này.

Nếu là trước kia chắc cả đám đã bay màu hết rồi.] [Đúng thế, nhưng tôi phát hiện từ khi Thiên Ân đi theo Chu tỷ, hai người cứ nắm tay nhau suốt, thể chất đặc thù của Thiên Ân chắc cũng truyền sang cho Chu tỷ rồi, giờ cô ấy thành bảo mẫu cho cả đám luôn.] [Chứ còn gì nữa, đúng là cười chết mất, nhìn cái sự thành thục của Chu tỷ mà thấy khổ thân hộ cô ấy luôn.] Hai người họ bình tĩnh thong dong trói hết mọi người lại.

Sau đó Chu Tiểu Di nghiêm túc kiểm tra cái chuông vừa nãy.

Cô phát hiện ra hình như phải gõ thêm ba tiếng nữa thì họ mới có thể tỉnh lại. "Lát nữa tôi sẽ gõ cái này, em nắm chặt tay tôi vào, tuyệt đối đừng buông ra, tránh việc tôi cũng bị dính chiêu rồi để em lại một mình." Thiên Ân hiện tại cũng nhận thức được thể chất đặc thù của mình, cô bé trịnh trọng gật đầu.

Chu Tiểu Di kiểm tra kỹ thấy không có vấn đề gì lớn nữa. "Tôi bắt đầu gõ đây, nhớ kỹ lời tôi dặn, tuyệt đối không được buông tay, cũng đừng để tâm trí đi đâu đấy." Chu Tiểu Di cũng không biết lát nữa có xảy ra biến cố gì không.

Thiên Ân nghiêm túc gật đầu, hai người nắm chặt tay nhau.

Chu Tiểu Di đứng ở mép gõ vài tiếng, cuối cùng họ cũng khôi phục bình thường nhưng vẫn chưa tỉnh hẳn. "Chắc là họ đã tỉnh táo lại rồi, nhưng cần một khoảng thời gian để hồi phục, chúng ta cứ ngồi đây đợi họ thôi." "Hơn nữa chỗ này rất rộng, chắc hẳn còn có thứ khác nữa, để tôi xem thử." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Thiên Ân gật đầu.

Sau đó hai người đi dạo một vòng quanh khu vực gần đó.

Chương 1363

Quả nhiên phát hiện ra vài điểm khác biệt.

Nhưng những văn tự điêu khắc bên trên thì cả Thiên Ân và Chu Tiểu Di đều không nhận ra... "Lát nữa Vương Khải Toàn tỉnh chắc là sẽ nhận ra thôi, đừng nhìn gã bình thường hay luyên thuyên thần hồn nát thần tính, nhưng về khoản này gã khá là thạo đấy." Chu Tiểu Di nhanh chóng khẳng định Vương Khải Toàn chắc chắn sẽ biết.

Thiên Ân cũng gật đầu tán đồng.

Nếu gã biết thì tốt quá rồi.

Đợi đến khi họ tỉnh lại hoàn toàn!

Thôi được rồi, chẳng cần hỏi Chu Tiểu Di thì họ cũng biết cụ thể là chuyện gì.

Dù sao trước khi mất ý thức, họ cũng chỉ nghe thấy âm thanh chói tai kia thôi. "Thiên Ân bé bỏng à~ Xem ra sau này anh vẫn phải nắm tay em thôi, cái thể chất đặc thù này của em đúng là có thể kháng lại mọi loại tà ma ngoại đạo." Vương Khải Toàn nói với giọng đầy ẩn ý, nhưng Chu Tiểu Di căn bản chẳng thèm cho gã cơ hội, trực tiếp túm tay áo gã kéo đi.

Đưa Vương Khải Toàn đến trước một bức tường đá, gã nhìn thấy những chữ điêu khắc trên đó. "Nếu không đoán nhầm thì đây là chữ để lại từ thời Thương Chu.

Yên tâm, giao cho tôi là chuyện nhỏ, đây là chữ của một tiểu quốc, may mà trước đây tôi có nghiên cứu qua." Hắc ca cũng nghiêm túc nhìn chằm chằm rồi đưa tay sờ lên đó.

Chu Tiểu Di cảm giác gã đang vuốt ve người phụ nữ mình yêu

vậy.

Có gì đó không đúng!

Chu Tiểu Di cảm nhận được!

Hắc ca từ khi đến nơi này đã trở nên trầm mặc ít nói hơn hẳn. "Hắc ca, tôi thấy anh đến đây như biến thành một người khác vậy, trước đây anh từng đến nơi này rồi à?" Chu Tiểu Di không ngốc đến mức nghĩ Hắc ca là người từ thời đại đó còn sót lại, vậy thì chỉ có một khả năng, Hắc ca cũng từng đến đây rồi. "Cô nói đúng, trước đây tôi quả thực đã từng đến đây, còn đánh mất thứ quan trọng nhất ở chỗ này, tôi đến để mang nó về." Khi Hắc ca nói câu này, ánh mắt gã tràn đầy đau thương!

Tuy thần sắc gã vẫn không có biến động gì lớn nhưng tất cả đều cảm nhận được luồng khí tức thương lương toát ra từ người gã. "Đó đều là chuyện cũ rồi, hiện giờ tôi chưa muốn nhắc đến, khi nào đến lúc cần nói cho mọi người biết tôi sẽ nói sau.

Trước tiên xem trên này viết gì đã." "Không cần xem nữa, tôi biết trên đó viết gì.

Bên trong có dặn dò một số chuyện, chắc là có liên quan đến chủ nhân của ngôi mộ này, ông ta được gọi là Chu Vương, rất ẩn ý, không biết cụ thể là vị vương nào." Ngay khi tất cả còn đang nghiên cứu, Tôn Hưng chống gậy, chậm rãi nói ra đáp án cho họ.

Cũng đúng thôi!

Trước đây ông ta đã từng đến nơi này, hơn nữa ông ta cũng biết văn tự thời kỳ đó. "Đúng thế, tôi vừa rồi tuy chưa dịch xong hoàn toàn, nhưng đại khái chắc cũng giống như ông ta nói, không đề cập cụ thể là người nào, thật kỳ lạ." Theo lý mà nói, thường thì những ngôi mộ lớn thế này sẽ có ghi chép cụ thể, nhưng nơi này lại không có.

"Thôi kệ đi, quản ông ta là ai chứ!" "Nếu chúng ta đã tỉnh táo lại rồi thì tiếp tục tiến lên thôi!" "Tôi không muốn bị kẹt mãi ở cái xó này đâu." Một người phụ nữ trong đoàn càm ràm.

Cô ta cảm thấy nơi này quá âm u, cứ không ngừng kéo sát quần áo vào người nhưng vẫn chẳng ăn thua gì. "Đi thôi, vừa nãy tôi đã xem qua rồi, chỗ kia chắc là lối đi tiếp vào bên trong." Chu Tiểu Di nhanh chóng dẫn tất cả rời đi, không ai muốn nán lại thêm một giây nào nữa... [Tôi phát hiện bọn họ ngày càng tấu hài, trước kia còn hay đối đầu với Chu tỷ một chút, giờ thì ai nấy đều ngoan ngoãn như cừu.] [Chứ còn gì nữa, dù sao cũng đã phải trả giá thảm khốc bao nhiêu lần rồi, không ngoan không được.] Tuy nhiên, đám người mà khán giả cho là đã "ngoan ngoãn" kia căn bản chẳng biết họ đang nghĩ gì.

Họ chỉ biết một đạo lý: đi theo Chu Tiểu Di tuyệt đối là không sai!

Chương 1364

Nếu không đi theo cô, chắc chắn sẽ tiêu đời.

Quả nhiên!

Trên đường đi, họ thấy những thứ kỳ quái cũng không dám chạm vào.

Chu Tiểu Di kiểm tra một lượt thấy không có vấn đề gì khác.

Đợi cô chạm vào trước rồi những người khác mới dám chạm thử.

Những món đồ giá trị thì đương nhiên họ cũng sẽ lén lút, thừa lúc người khác không chú ý mà nhét vào ba lô.

Nhóm Chu Tiểu Di cũng nhắm một mắt mở một mắt cho qua. "Đám người này đúng là mờ mắt vì tiền, không ngờ đến giờ vẫn còn tham mấy thứ này không buông." Nhóm Vương Khải Toàn chỉ nhìn thấy đám người đó lén lén lút lút phía sau nhét đồ vào túi, không nhịn được mà mỉa mai. "Thôi bỏ đi, họ đến đây chẳng phải vì mấy thứ này sao?

Nếu giờ bắt họ từ bỏ, chắc chắn họ sẽ không nghe đâu, dù sao hiện giờ cũng không có nguy hiểm gì, cứ để họ lấy đi." Thật ra Vương Khải Toàn mỉa mai họ chẳng qua là vì những thứ họ lấy thực sự chẳng có chút gu nào cả. "Tôi cũng chẳng muốn nói họ đâu, nhưng cô nhìn xem họ lấy toàn mấy thứ linh tinh gì không, căn bản chẳng đáng tiền mấy đúng không?" "Nhưng mang ra ngoài thì cũng được chút tiền, có điều so với mấy món đại bảo bối ở đây thì đúng là một trời một vực." "Cõng nặng thế kia mà không sợ lát nữa thấy đồ tốt hơn thì không vác nổi à." Chu Tiểu Di nghe câu này thì cạn lời.

Cô thấy Vương Khải Toàn nói cũng chẳng phải không có lý.

Đúng là như vậy thật!

Bây giờ lấy nhiều thế này, lát nữa gặp bảo vật xịn hơn thì đúng là lực bất tòng tâm.

Những người khác tuy ở phía sau cứ vờ như không nghe thấy, nhưng thực chất họ đều nghe rõ mồn một.

Ai nấy đều tỏ vẻ tán đồng, sau đó âm thầm vứt bớt phần lớn mấy cục đá linh tinh trong ba lô đi. "Xem ra lời anh nói cũng có trọng lượng đấy chứ, họ vứt gần hết đồ trong túi đi rồi kìa." "Thật ra anh chỉ đang lừa họ vứt mấy thứ đó đi thôi, mang ra ngoài cũng khối tiền đấy chứ, chẳng qua họ vác nhiều quá." "Đến lúc gặp nguy hiểm thật sự mà muốn chạy chắc cũng không kịp." Diệp Phàm ở cùng Vương Khải Toàn bấy lâu nên khá hiểu tính cách của gã. "Thì cứ trực tiếp khen tôi đi, tôi chẳng qua cũng vì cái mạng nhỏ của cả đám thôi, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì nguy hiểm." "Chúng ta chẳng lẽ chỉ lo cho mỗi mình chạy thoát sao, dù thế nào cũng phải dắt họ theo chứ, mà họ vác lắm đồ nặng thế thì đúng là gánh nặng." "Giờ họ ngoan ngoãn vứt bớt đi thì nhẹ nợ bao nhiêu, lúc chạy trốn cũng nhanh hơn hẳn." Diệp Phàm và Vương Khải Toàn đi phía trước nhỏ to với nhau.

Đám người phía sau đương nhiên không nghe thấy mấy lời này nữa.

Bởi vì vừa rồi Vương Khải Toàn là cố ý để họ nghe thấy.

Họ xuyên qua từng khu vực tối tăm, cuối cùng cũng đón được ánh sáng!

Sự xuất hiện tức thời của ánh sáng khiến họ thoáng ngẩn ngơ.

Hơn nữa khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, ai nấy đều giật nảy mình. "Chỗ này sao mà giống cái nơi chúng ta bị lơ lửng lên thế, chẳng lẽ chúng ta lại rơi vào ảo cảnh lần nữa rồi sao?" Trải qua bao

nhiêu chuyện kỳ quái, mọi người bắt đầu trở nên sợ hãi, không nhịn được mà run rẩy nói. "Nói gì thế?

Chẳng lẽ mọi người quên ảo cảnh lúc đó trông như thế nào rồi à?

Chỗ kia là bị lơ lửng lên cơ mà." "Ở đây không bị lơ lửng, chắc là khi ở trong ảo cảnh, những cảnh tượng chúng ta trải qua cũng gần giống thế này thôi." Chu Tiểu Di vẫn giữ được sự bình tĩnh, cô nhanh chóng phân tích được lý do vì sao lại như vậy.

Nếu cô không nhầm thì chắc hẳn kẻ tạo ra ảo cảnh đã dựa trên chính cảnh vật sinh hoạt ở nơi này để đưa họ vào ảo cảnh.

Hoặc có thể nói, từ trước đến nay ảo cảnh luôn lấy nơi này làm trung tâm, nên căn bản sẽ không có sự thay đổi quá lớn.

Nghe Chu Tiểu Di giải thích như vậy, mọi người mới yên tâm hơn, không còn lo lắng quá nhiều nữa.

Chương 1365

Nếu đã thế thì họ biết phải làm gì rồi!

Trong khoảng thời gian tiếp theo, họ lại nghiêm túc quan sát đại khái nơi này một lượt. "Nói thật, chỗ này đúng là y hệt những gì chúng ta đã trải qua trong ảo cảnh." "Đúng là đi qua thì thấy gần như giống hệt, trong ảo cảnh nơi đó bị trôi nổi lên." "Sau đó đồ đạc ở đây cũng y vậy, mọi người mau nhìn kìa, đằng kia cũng có một cái quan tài, nhưng nó không trôi nổi mà được treo ở đó, có thứ gì đó chống đỡ." Thật ra ngay khi vừa vào họ đã chú ý đến quầng sáng ở đó rồi, quả thực là rất bắt mắt. "Cũng chẳng biết bên trong có thứ gì nữa, lần nào gặp xui xẻo cũng là từ khi thấy quan tài và xương cốt." Mọi người đều không khỏi lo lắng!

Thực chất ngay cả Chu Tiểu Di cũng rất tò mò, liệu bên trong có thứ gì khiến họ phải khiếp vía không.

Nhưng không thể cứ thế mà lùi bước, vẫn phải lại gần xem thử. "Chúng ta mau qua đó xem đi, không ngờ nó có thể đỡ được cái quan tài lớn như vậy ở đó, phía dưới chắc được dùng thứ gì đó nâng lên, chỉ là hiện giờ đứng hơi xa nên nhìn không rõ lắm." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả nhanh chóng theo cô cùng qua đó.

Khi họ lại gần mới phát hiện ra, hóa ra chỉ là mấy thứ trông giống như những sợi xích sắt khổng lồ chống đỡ!

Hơn nữa xích sắt từ tứ phía kéo đến, nâng cái quan tài lên giữa không trung. "Cái này nhìn cứ như đang đánh đu vậy, chúng ta qua đó kiểu gì đây, rõ ràng là bắt chúng ta phải bò tay không qua mấy sợi xích sắt này mà." Họ quan sát một lượt thấy căn bản không còn con đường nào khác, con đường duy nhất để qua đó chính là những sợi xích sắt

này. "Trước mắt thấy đúng là như vậy, nhưng mọi người đều muốn qua đó sao?

Nếu ai cũng muốn qua." "Thì có thể đợi mọi người qua an toàn rồi tôi sẽ qua sau, tôi đứng đây đợi." "Nếu không muốn qua thì tôi thấy chỉ cần vài người qua là được rồi." Chu Tiểu Di cũng không thực sự yêu cầu tất cả mọi người phải cùng qua.

Hơn nữa cô đại khái có thể thấy được nơi này quả thực rất nguy hiểm.

Phía dưới mây mù bao phủ, không biết có cơ quan nào đang đợi họ không, biết đâu dưới kia toàn là cạm bẫy.

Sơ sẩy một cái mà rơi xuống là có thể mất mạng như chơi!

Vì vậy để đảm bảo an toàn cho tất cả, cô chỉ có thể bảo họ đừng quá vội vàng. "Hay là để mấy người tay chân nhanh nhẹn các người qua thôi, còn lại bọn tôi đừng qua nữa." Một người phụ nữ có chút lo lắng đề nghị.

Những người khác cũng gật đầu tán thành.

Sau đó Chu Tiểu Di đưa mắt nhìn Tôn Hưng.

Nếu những người khác đã không có vấn đề gì thì chỉ còn xem ý Tôn Hưng thế nào, dù sao ông ta cũng coi như là ông chủ của đám người này. "Độ khó của chỗ này đối với tôi đúng là hơi quá tầm rồi, chân tay tôi không tiện, mấy người thân thủ tốt cứ đi đi." Chu Tiểu Di nghe vậy thì gật đầu tỏ ý đã hiểu, sau đó cô nhìn một cái rồi tiên phong bò qua trước.

Những người khác cũng nương theo các sợi xích sắt lớn mà bò qua.

Mấy người bọn họ đúng là không phải dạng vừa.

Cô cùng Hắc ca và gã mặt sẹo nhanh chóng áp sát cái quan tài.

Cả ba quan sát một lượt, chỗ này căn bản không thể thắp nến được. "Khỏi cần đi, cứ phá lệ một lần xem sao, trực tiếp mở ra luôn, nhưng mở ra rồi nếu có biến thì nhớ chạy ngược lại ngay đấy." Nhóm Vương Khải Toàn đứng một bên nhìn mà tim đập chân run. "Đúng là có chút lo, không biết có chuyện gì xảy ra không, Thiên Ân em có cảm thấy luồng khí nguy hiểm nào không?" Nghe Vương Khải Toàn hỏi vậy, Thiên Ân lắc đầu.

Cô bé căn bản không cảm nhận được bất kỳ hơi thở nguy hiểm nào. "Nếu em không có cảm giác gì thì chắc là ổn thôi, cứ đứng đây đợi đi, anh tin là loáng cái họ sẽ thấy rõ tình hình bên trong thôi." Nghe Vương Khải Toàn nói vậy, những người đứng bên cạnh mới coi như thả lỏng được chút.

Lúc này, nhóm Chu Tiểu Di cũng từ từ đẩy nắp quan tài ra.

Chương 1366

Tuy nhiên khi họ vừa mở ra!

Một mùi hương ngào ngạt lập tức xộc thẳng vào mũi!

Nhóm Chu Tiểu Di nhanh chóng né ra và bịt mũi lại.

May mà một lúc sau hương thơm đã tan đi và không gây ra nguy hiểm gì cho họ.

Nhóm Chu Tiểu Di mới thử tiến lại nhìn vào bên trong.

Cư nhiên bên trong nằm một người phụ nữ!

Hơn nữa trông y hệt người phụ nữ họ đã thấy trong ảo cảnh.

Mấy người bọn họ kinh ngạc nhìn nhau!

Họ cũng không chắc chắn hiện tại rốt cuộc là chuyện gì, mọi thứ vô cùng phức tạp. "Cứ quay lại rồi tính, về rồi kể cho mọi người tình hình ở đây, đông người thì mới dễ biết rốt cuộc là chuyện gì." Họ nghe lời Chu Tiểu Di trực tiếp quay trở lại.

Lúc trở về sắc mặt ai nấy đều trầm trọng, nhóm Vương Khải Toàn có dự cảm chẳng lành.

Họ vội vàng hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chu Tiểu Di nhanh chóng kể lại sơ qua.

Mấy người nghe xong đều kinh ngạc thốt lên: "Làm sao có thể?" "Thực sự không lừa mọi người đâu, người phụ nữ bên trong chính là người mà chúng ta thấy trong ảo cảnh đấy." "Có khả năng mọi ảo cảnh trước đó đều có liên quan đến cô ta." Lúc này mọi người đều đồng loạt nhìn về phía A Nguyệt.

Cô ấy cũng lắc đầu nguầy nguậy, bản thân cũng không rõ rốt cuộc

là chuyện gì!

Đúng lúc đó, có người hét lớn báo rằng phía tảng đá kia có vài dòng chữ.

Chu Tiểu Di cùng mọi người bước tới muốn xem thực hư ra sao.

Rất nhanh bọn họ đã nhìn rõ, những gì ghi trên đó cư nhiên lại chính là lời nguyền của gia tộc A Nguyệt.

Quả nhiên đó không phải lời nguyền gì cả, mà là một loại độc!

Nó dường như có thể di truyền liên tục từ đời này sang đời khác. "Quả nhiên tôi đoán không sai, cái gọi là lời nguyền của nhà cô thực chất là trúng độc thôi.

Đã là trúng độc thì chắc chắn sẽ có cách giải." "Tuy nhiên, muốn giải độc thế nào thì phải xem tiếp theo có tìm được phương pháp gì không." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, A Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm!

Tuy suốt dọc đường cô luôn tin tưởng Chu Tiểu Di, nhưng trước khi có một lý luận xác đáng, cô vẫn chưa dám tin hoàn toàn. "Xem ra cô cũng khá thông minh đấy, đã biết rõ rồi thì tôi cũng chẳng còn gì để nói." "Vậy chúng ta có nên nghĩ lại xem, tại sao người phụ nữ đó lại xuất hiện ở nơi kia không?

Liệu cô ta có thực sự tỉnh lại không?" "Chẳng lẽ lại giống hệt như những gì chúng ta thấy trong ảo cảnh sao?

Không có biến hóa gì ư?" Vì chưa tận mắt nhìn qua nên mọi người đều tò mò hỏi Chu Tiểu Di về tình hình.

Cô kiên nhẫn giải thích một lượt, và câu trả lời nhận được là mọi thứ hoàn toàn giống hệt. "Thế thì đúng là kỳ quái thật, xem ra ảo cảnh và mọi thứ ở đây có liên quan mật thiết với nhau." Đang lúc cả nhóm còn đang suy ngẫm, dường như có tiếng động gì đó phía sau!

Mấy người cảnh giác nhìn thẳng qua đó nhưng lại chẳng thấy gì!

Chẳng lẽ lúc nãy họ gặp ảo giác?

Chương 1367

"Không phải ảo giác đâu, vừa rồi chắc chắn có thứ gì đó đã lướt qua, nhưng cụ thể là gì thì tạm thời chưa rõ." Chu Tiểu Di khẳng định với mọi người.

Nghe cô nói vậy, mọi người càng thêm chắc chắn rằng họ không gặp phải thứ gì thuộc về ảo cảnh nữa. "Nếu tôi đoán không lầm, chỗ này sẽ không có chuyện thi thể đột nhiên tỉnh dậy đâu, có lẽ là thứ khác." "Mọi người quên rồi sao?

Suốt quãng đường đi, thứ chúng ta gặp nhiều nhất chính là rắn." Được Chu Tiểu Di nhắc nhở, ai nấy đều thấy có lý.

Quả thực, sinh vật xuất hiện nhiều nhất ở đây chính là rắn.

Chẳng lẽ thứ bám theo họ bấy lâu nay chính là một con rắn sao?

Nếu đúng là vậy thì cũng dễ hiểu.

Thấy không tìm được dấu vết, họ buộc phải giữ bình tĩnh. "Thôi bỏ đi, nếu nó đã cứ lén lút trốn tránh không ra mặt thì chúng ta có đứng đợi cũng vô ích." "Hơn nữa, nếu nó thực sự là rắn mà lại có linh tính như vậy thì chắc chắn nó biết rõ chúng ta đang nghĩ gì." Vương Khải Toàn nghĩ ngợi một hồi rồi cảm thấy không cần phải nói thêm gì nữa.

Nào ngờ, phỏng đoán của họ hoàn toàn chính xác!

Sinh vật bám theo họ thực sự có linh tính, thậm chí nghe hiểu được họ đang nói gì, nên lúc này nó đã lẩn trốn đi... "Vậy giờ chúng ta phải làm sao?" "Chẳng lẽ cứ đứng đây đợi mãi à?

Chúng ta hiện giờ cũng không có đường quay về." Họ đang rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn quanh một vòng, chẳng thấy lối ra đâu, mà con đường họ vừa đi tới cũng đột nhiên bị lấp kín một cách khó hiểu. "Xem ra mọi huyền cơ đều nằm ở cái quan tài kia, nhưng cụ thể thao tác thế nào thì vẫn chưa rõ." Chu Tiểu Di quan sát tình hình hiện tại, ngoài việc kiểm tra cái quan tài đó ra thì dường như không còn cách nào khác để rời đi. "Thế này đi, nhân lúc nó chưa xuất hiện, tôi sẽ qua đó xem rốt cuộc là thế nào!" Họ biết rõ luôn có thứ gì đó đang âm thầm quan sát hoặc đi theo mình, nên trước khi đối phương ra mặt, họ cần phải tìm thấy con đường phía trước. "Được, cô qua đó thì cẩn thận một chút, ở đây có tôi lo rồi.

Nhưng nếu thấy nguy hiểm thì phải lập tức lùi lại ngay." "Hay là cô buộc một sợi dây vào thắt lưng đi, như vậy nếu có chuyện gì chúng tôi cũng kịp kéo cô lại." Vương Khải Toàn vẫn thấy không yên tâm, liền bảo cô buộc dây vào người trước khi qua đó.

Chu Tiểu Di hiểu sự lo lắng của họ nên gật đầu tán thành.

Cô lấy sợi dây từ trong ba lô, một đầu buộc vào eo, đầu còn lại giao cho Vương Khải Toàn giữ, rồi từ từ tiến về phía quan tài.

Lúc trước đã qua đó một lần nên lần này với cô cũng không có gì quá khó khăn.

Cô kiểm tra kỹ lại một lượt nhưng không thấy gì đặc biệt. "Cảm giác thế nào?

Có thấy gì lạ không?" Mọi người sốt sắng hỏi. "Không có gì, vẫn giống hệt lúc nãy, đừng lo lắng, để tôi nhìn kỹ lại lần nữa." Chu Tiểu Di không tin ở đây thực sự chẳng có gì, cô phải quan sát thật kỹ xem rốt cuộc chuyện là thế nào.

Hiện tại vấn đề lớn nhất là người phụ nữ vẫn đang nằm trong đó, điều này khiến họ cảm thấy khá nguy hiểm.

Cô nghĩ chắc phải cần thêm người giúp một tay. "Qua đây, hai người giúp tôi với, tôi nghĩ nên khiêng cái xác này ra trước." Nghe Chu Tiểu Di gọi, mấy người lập tức tiến tới.

Dưới sự chỉ dẫn của cô, họ từ từ lật thi thể sang một bên.

Quả nhiên phát hiện ra thứ gì đó!

Chương 1368

Chu Tiểu Di nhẹ nhàng ấn xuống, lập tức một cây cầu từ trên cao hạ xuống, bắc ngang qua khoảng không ở nơi này.

Chứng kiến cảnh tượng này, tất cả mọi người đều sững sờ!

Họ chưa bao giờ ngờ tới lại có chuyện như vậy xảy ra, nhất là việc cây cầu từ trên trời rơi xuống một cách kỳ lạ như vậy. "Ôi mẹ ơi, không ngờ lại có màn thao tác đỉnh cao thế này, tôi bắt đầu nghi ngờ chúng ta đang ở trong phim khoa học viễn tưởng rồi đấy." "Đúng thế, tôi cũng nghi mình lạc vào phim viễn tưởng rồi.

Nếu không sao lại thấy cầu từ trên trời rơi xuống chứ, quái dị quá đi mất!" Vương Khải Toàn và mọi người đều kinh ngạc tột độ.

Không chỉ họ, khán giả đang xem livestream bên ngoài cũng chấn động theo. 【Á đù, đúng là hàng khủng, thật không ngờ lại có điều bất ngờ ngoại lệ này, tò mò quá, không biết sắp tới còn gì nữa không.】 【Đừng nghi ngờ nữa, chắc chắn sẽ còn nhiều bất ngờ, tôi nôn nóng muốn xem tiếp xem còn thứ gì mình chưa thấy không.】 【Dù muốn nói là đã quen rồi nhưng nhìn cảnh này vẫn không nhịn được mà phải khen một câu, quá đỉnh!】 Ngay cả Chu Tiểu Di cũng có chút bất ngờ!

Cây cầu này xuất hiện đồng nghĩa với việc họ có thể băng qua phía bên kia rồi.

Cả nhóm nhanh chóng bước lên cầu. "Sang bên kia không biết sẽ xảy ra chuyện gì, mọi người phải chú ý một chút." Nơi này đầy rẫy nguy hiểm không lường trước được, cô phải lên tiếng nhắc nhở mọi người. "Yên tâm đi, từ lúc tới đây đã biết chỗ này không đơn giản rồi, chúng tôi biết phải làm gì mà." Không phải họ nhát gan, mà vì những chuyện trải qua ở đây đã quá nhiều, họ buộc phải cẩn thận hơn.

"Người phía sau theo sát vào, đừng để xảy ra chuyện gì bất trắc đấy." Vương Khải Toàn giục giã những người đi sau nhanh chân lên.

Mọi người đều hiểu tình hình nên khẩn trương rời khỏi đó.

Đi được một lúc, họ đã thoát khỏi khu vực kia. "Tình hình ở đây có vẻ hơi phức tạp, nhưng thôi cũng ổn, không phải vấn đề quá lớn." Nghe cô nói vậy, mọi người đều thở dài bất lực.

Chắc chắn là không có vấn đề lớn không?

Sao họ thấy hơi khó tin thế nhỉ. "Dù sao thì những chuyện chúng ta gặp phải ngày càng quái dị, mọi người vẫn nên cẩn thận thì hơn." Chu Tiểu Di nhìn qua Thiên Ân, thấy cậu bé không có gì bất thường mới yên tâm. "Thiên Ân, lúc nãy em không cảm thấy gì lạ chứ?

Mà nói cũng kỳ, người phụ nữ đó đúng là có chút khác thường." Chu Tiểu Di cảm thấy lạ vì trong ảo cảnh người phụ nữ đó đã tỉnh, nhưng tại sao ở đây lại không có biến hóa gì?

Thậm chí họ đã đụng vào quan tài, động vào ổ cũ của cô ta mà cô ta vẫn im hơi lặng tiếng.

Chỉ có một cách giải thích duy nhất: Người phụ nữ kia là giả, chỉ là một kẻ thế thân. "Nên cô nghĩ người bên ngoài thực chất chỉ là thế thân thôi sao?

Nếu thế thì thú vị rồi đấy." "Vậy người phụ nữ thật sự liệu có phải vẫn luôn trốn ở gần đây không?" Chu Tiểu Di trực tiếp nói ra sự nghi ngờ của mình, khiến những người khác đều lộ vẻ kinh hãi. "Tất nhiên rồi, nếu tôi đã dám nói vậy thì chắc chắn không đơn giản đâu, tình hình hiện tại đúng là như thế, cẩn thận vẫn hơn." Hắc ca nghe Chu Tiểu Di nói xong cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Nếu đúng như cô nói, kẻ bên ngoài chỉ là thế thân thì sự việc sẽ trở nên rất thú vị.

Nghe các vị đại lão nói chuyện, những người đi sau không khỏi lo lắng. "Mọi người nghe thấy chưa, họ bảo người phụ nữ bên ngoài là giả đấy." "Không ngờ lại có chuyện này, nếu là giả thật thì còn đáng sợ hơn nhiều." "Nghe rồi, không ngờ lại có nhiều thứ thần bí như vậy, đúng là rợn tóc gáy." "Hay là chúng ta bám sát họ đi, nơi này quái lạ quá." Càng đi sâu vào trong, không gian càng mở rộng.

Sau đó, họ nhìn thấy từng dãy quan tài chất đống hai bên vách tường, tạo thành một lối đi bằng quan tài. "Sao lại thế này?

Chương 1369

Tôi nhận ra rồi, những chuyện hiện giờ thực sự vô cùng phức tạp." "Hơn nữa mỗi khi thấy quan tài hay mấy thứ tương tự là chẳng có chuyện gì tốt lành cả." "Nên tôi thấy tốt nhất là nên nhanh chóng rời khỏi đây đi, tà môn lắm." Vì gặp quá nhiều chuyện kỳ quái nên họ nhanh chóng khẳng định rằng cứ gặp quan tài là đen đủi.

Chu Tiểu Di cũng nhíu mày, cô cảm thấy nơi này không ổn nên vô cùng cẩn trọng. "Mọi người tuyệt đối đừng chạm vào những cái quan tài này, tôi nghĩ chúng có liên kết với nhau đấy, lỡ tay đụng trúng có khi tất cả sẽ sụp xuống đè chết chúng ta ở đây mất." Nghe thấy khả năng bị đè chết, ai nấy đều kinh hãi.

Họ biết cô không hề nói đùa.

Chu Tiểu Di không phải hạng người thích đùa cợt, nên cả nhóm nhanh chóng muốn thoát khỏi khu vực này. "Cô bảo có khả năng chúng ta sẽ bị đè chết ở đây sao?

Vậy thì phải cẩn thận, tuyệt đối đừng đụng vào." Có người lo lắng nói.

Quả nhiên họ muốn rời đi nhưng không dễ, vì số lượng quan tài ở đây quá nhiều.

Đi đến đâu cũng thấy quan tài chất chồng. "Đúng là tà môn, hồi đó họ xây dựng chỗ này kiểu gì không biết, nhìn kinh dị thật sự." Hạ Xuân Thiên nhìn cảnh tượng này, anh vốn từng nghiên cứu về những thứ này nên giờ mới được tận mắt chứng kiến. "Trước đây mọi người không tin tôi là bác sĩ, nhưng tôi tuyệt đối không lừa ai, tôi đúng là bác sĩ thật mà." "Thực ra mọi người không ngờ đâu, tôi đến đây là để chứng thực những suy đoán trong lòng mình, không ngờ lại thú vị

thế này." Nghe Hạ Xuân Thiên nói vậy, mọi người nhìn anh với vẻ lạ lẫm, không hiểu sao anh lại có suy nghĩ đó.

Nhưng ngẫm lại thì cũng thấy bình thường. "Không ngờ anh đúng là bác sĩ thật, cứ tưởng anh nổ thôi chứ.

Nếu vậy thì bác sĩ Hạ giải thích cho chúng tôi nghe xem." "Năm xưa họ dùng sức người kiểu gì mà xếp được đống này lên vậy?" "Chứ còn cách nào nữa?

Chỉ có thể leo lên từng chút một thôi, mọi người cũng biết thời đó điều kiện thế nào rồi đấy." "Không biết đã phải đánh đổi bao nhiêu xương máu và mạng sống mới xây xong nơi này, nghĩ lại đúng là đáng sợ." Hạ Xuân Thiên nói xong liền thở dài, tất cả đều im lặng.

Họ đồng tình với lời anh nói, để xây dựng nên một nơi như thế này, không biết bao nhiêu người đã phải hy sinh, có khi là cả gia đình.

Chu Tiểu Di nghe vậy cũng đầy cảm xúc, vì cô biết anh nói hoàn toàn đúng. "Thôi đi, chuyện đó giờ chúng ta cũng chẳng chứng minh được gì nữa." Một lát sau, họ nhanh chóng rời khỏi đó.

Khi không còn thấy những cái quan tài đáng sợ nữa, ai nấy đều thở phào.

Tuy nhiên Chu Tiểu Di lại càng căng thẳng hơn vì Thiên Ân lại phát hiện ra điều bất thường. "Em sao vậy?

Em cảm nhận được gì à?" Nhìn dáng vẻ của Thiên Ân, cô đoán ngay có chuyện.

Thiên Ân gật đầu, biểu hiện rõ ràng là cậu bé thấy điều không ổn. "Mọi người đứng yên tại chỗ, đừng cử động.

Thiên Ân thấy có gì đó không đúng, để xem rốt cuộc là chuyện gì đã." Nghe Chu Tiểu Di dặn, mọi người rất ăn ý đứng im lìm.

Đùa sao, họ quý mạng lắm, không muốn lúc này lại xảy ra sự cố gì.

Nhưng Thiên Ân chỉ nhìn chằm chằm về phía trước với vẻ mặt kinh hoàng, họ không biết chuyện gì đang xảy ra. "Em nói cho chị nghe em cảm thấy gì được không?

Có phải cảm giác giống như người phụ nữ lúc nãy không, là cô ta sao?" Chu Tiểu Di không muốn ép cậu bé, nhưng tình hình hiện tại buộc cô phải hỏi.

Thiên Ân dường như nghẹt thở, cứ nhìn trân trân vào Chu Tiểu Di.

Chương 1370

Thấy tình trạng cậu bé không ổn, cô không dám hỏi thêm nữa. "Được rồi, chúng ta đừng nghĩ gì nữa, được không?

Đừng nghĩ nữa, chị biết chuyện gì rồi." Chu Tiểu Di nhanh chóng trấn an Thiên Ân.

Quả nhiên, sau khi được vỗ về, cậu bé đã bình tĩnh lại và không nói gì nữa.

Chu Tiểu Di xoa đầu cậu bé rồi u u nhìn về phía trước.

Hắc ca cũng bước lên. "Phía trước chắc chắn có thứ gì đó, cô ở đây trông chừng mọi người, để tôi vào xem sao." Hắc ca là người mạnh nhất nhóm sau Chu Tiểu Di, anh tự nhiên phải đi tiên phong.

Do đường rẽ cong nên họ không thể nhìn rõ tình hình bên trong. "Được, lát nữa nhớ cẩn thận đấy." Chu Tiểu Di dặn dò, Hắc ca gật đầu. "Yên tâm, tình hình bên trong thế nào với tôi cũng không nguy hiểm đâu, mọi người ở đây cũng phải cẩn thận." Nghe Hắc ca nói vậy, họ vẫn không dám lơ là.

Người ta bảo không có vấn đề lớn với người ta, nhưng không có nghĩa là họ cũng vậy. "Được rồi, chúng ta cũng nhanh chóng qua đó thôi.

Hắc ca đã bảo tạm thời không sao thì chắc là ổn thật." Chu Tiểu Di dẫn cả nhóm đi tới.

Một lúc sau, họ cũng thích nghi được và thấy nơi này thực sự không có nguy hiểm gì trước mắt.

Tuy nhiên cũng không thể chủ quan đi tiếp vì nơi này đang tối dần đi.

Kỳ lạ hơn là ngay cả đèn pin cũng không còn soi rõ được nữa. "Mọi người có thấy trời càng lúc càng tối không?

Theo lý mà nói chúng ta đang bật đèn pin thì không đến mức tối đen như hũ nút thế này chứ, rốt cuộc là có chuyện gì?" Vương Khải Toàn không nhịn được mà hỏi to điều ai cũng đang thắc mắc.

Mọi người đều gật đầu tán thành. "Đúng vậy, tôi cũng thấy càng lúc càng tối, cứ tưởng mình sắp mù đến nơi rồi.

Hay là chúng ta mau rời khỏi đây đi." Họ không biết ở đây có trò quái quỷ gì nữa không nên khẩn trương đi tiếp.

Chu Tiểu Di cũng đồng tình: Càng kỳ quái thì càng nguy hiểm.

Nhưng đang đi, cô đột ngột dừng lại.

Cô cảm nhận được bóng tối đang bao trùm nhanh hơn so với mọi người.

Hắc ca cũng cảm nhận được sự khác thường. "Không đúng, không phải vì nơi này tối đâu, mà dường như mắt chúng ta đang dần mất đi thị lực, tốt nhất nên đứng yên tại chỗ." "Chỗ này tạm thời an toàn, không rõ tại sao đột nhiên lại xảy ra chuyện này." "Nhưng nếu có nguyên nhân, chắc chắn là do dọc đường đi chúng ta đã chạm vào thứ gì đó." "Hoặc là trong không khí có thứ gì khiến chúng ta biến thành thế này, mọi người đừng hoảng loạn." Chu Tiểu Di cố gắng trấn an mọi người.

Tất cả tụ tập lại với nhau trước khi đôi mắt hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa.

Cô không biết khi nào thị lực mới khôi phục, nhưng cô biết chắc chắn sẽ không sớm đâu.

Cả nhóm tụ lại một chỗ, một lát sau bắt đầu nghe thấy tiếng động!

Có vẻ như phỏng đoán của họ đã đúng.

Chương 1371

Sự cố này là do có kẻ đứng sau giở trò, hoặc là do một sinh vật nào đó.

Những tiếng sột soạt khiến họ xác định được, chính là thứ đã bám theo họ lúc nãy.

Giờ thì họ đã hiểu ý đồ của đối phương. "Súc sinh, đã theo tụi này suốt dọc đường rồi thì ra mặt đi chứ!" Giọng nói uy nghiêm của Hắc ca vang lên khiến những người khác giật nảy mình. "Không ngờ lại bị các ngươi đoán trúng, thứ bám đuôi nãy giờ cư nhiên lại là một con mãng xà khổng lồ." "Chỉ nghe tiếng động thôi đã biết kích thước của nó khủng thế nào rồi, chắc nó nuốt chửng cả lũ mình trong một nốt nhạc quá." Dù hiện tại không nhìn thấy gì nhưng nghe tiếng sột soạt, họ cũng biết đối phương mạnh mẽ nhường nào.

Nhưng vì đã gặp quá nhiều chuyện tương tự nên họ cũng dần chai sạn. "Thôi thì nhập gia tùy tục vậy, đã thế này rồi thì lo lắng cũng bằng thừa." Dù sao giờ ai nấy cũng như kẻ mù, chẳng nhìn thấy gì, chi bằng cứ ngồi yên một chỗ cho lành.

Hơn nữa họ chưa cảm nhận được sát ý từ đối phương. "Ha ha, không ngờ các ngươi cũng thông minh đấy, biết rõ nơi này có gì và biết ta đang theo đuôi." Tiếng nói vang lên khiến mọi người kinh hãi tột độ!

Chuyện gì thế này?

Bên ngoài rốt cuộc đáng sợ đến mức nào?

Một con rắn mà lại biết nói chuyện ư?

Điều này khiến họ thực sự hoảng loạn. "A, con người các ngươi

biết nói, tại sao ta lại không thể?

Tuy nguyên lý có chút khác biệt, nhưng cũng chẳng khác mấy đâu." "Các ngươi dùng thanh quản để phát âm, còn ta dùng bụng.

Sao nào?

Ta đã ở đây bao nhiêu năm rồi." "Thực ra ta không muốn các ngươi nhìn thấy hình dạng thật của ta nên mới dùng chút tiểu thuật khiến các ngươi mất đi thị lực." "Nhưng có một điểm các ngươi đoán đúng, ta thực sự sẽ không giết các ngươi." "Sở dĩ không giết là vì ta cần các ngươi giúp một việc.

Nếu ta thấy hài lòng..." "Thì ta sẽ thả các ngươi đi, còn nếu không xong thì ta sẽ nuốt chửng từng đứa một." Chu Tiểu Di và mọi người không ngờ một con cự mãng lại đòi đàm phán giao dịch, càng bất ngờ hơn khi nó biết nói.

Nhưng Chu Tiểu Di cũng không thấy quá lạ, cô nghĩ nó đã thành tinh rồi thì chắc chắn không đơn giản, việc kiểm soát cơ bụng để phát âm cũng chẳng phải việc gì quá khó. "Ngươi bảo có việc cần chúng mình giúp?

Sao có thể chứ, với kích thước đó của ngươi thì việc gì mà chẳng giải quyết xong trong một nốt nhạc?" Chu Tiểu Di không tin trên đời lại có chuyện tốt như vậy, cô nghi ngờ còn nguyên nhân khác nên trực tiếp gặng hỏi.

Đối phương im lặng một lát. "Đương nhiên rồi, tuy ta có thể đối thoại với các ngươi nhưng ta đã nói rồi, ta chỉ khéo léo học theo cách của các ngươi dùng bụng để nói thôi." "Chuyện này nói sao nhỉ, cũng có chút khác biệt.

Hay là các ngươi cứ đồng ý đi, nếu không ta sẽ nuốt chửng các ngươi ngay bây giờ." Để giữ mạng nhỏ, họ đành phải đồng ý.

Một lúc sau, thị lực của họ dần khôi phục.

Sau đó họ nhìn thấy trên vách tường khắc mấy chữ lớn, chính là việc họ cần phải làm.

Và họ cũng thấy việc này thật kỳ quái: Nó yêu cầu họ phải nhanh chóng mở cánh cửa thực sự của Vân Thiên Cung... "Nó nói thế nghĩa là sao?

Cái gì mà mở cánh cửa thật sự của Vân Thiên Cung?

Chẳng lẽ nơi chúng ta vừa vào không phải là cửa thật sao?" Họ thực sự hoang mang và tò mò.

Chương 1372

Tôn Hưng đứng bên cạnh trịnh trọng gật đầu.

Dẫu sao anh cũng từng tới đây nên biết rõ không dễ dàng gì để tới được Vân Thiên Cung thật sự. "Ai bảo với mọi người đó là cửa mở Vân Thiên Cung rồi?

Đó chỉ là lối vào thôi, nhưng nghe nói Vân Thiên Cung thần bí vô cùng." "Có khả năng sẽ còn nhiều bất trắc khác, nên việc mở cánh cửa đó sẽ rất khó khăn." Nghe anh nói vậy, họ mới vỡ lẽ.

Hóa ra bấy lâu nay họ đều đoán sai.

Đã rõ vấn đề thì sẽ có cách giải quyết. "Được rồi, vậy chúng ta nhanh chóng đi tiếp thôi, nếu không gã đó quay lại nuốt sạch cả lũ thì khổ." "Tôi nghĩ nó không nói đùa đâu, nó nói được làm được đấy." Vương Khải Toàn biết rõ đối phương không chỉ dọa suông. "Thôi, mau vào đi thôi.

Dù sao nó cũng cho chúng ta ba ngày, nếu trong vòng ba ngày..." "Chúng ta không tìm được cách mở cửa thì tất cả sẽ phải chôn thây ở nơi này." Chu Tiểu Di hiểu rõ tình thế hiện tại nên nhanh chóng nắm bắt vấn đề.

Một lát sau, họ rời khỏi đó.

Có lẽ vì con rắn đã ra mặt gặp họ nên sau đó nó không còn xuất hiện nữa.

Họ cũng thấy hơi lạ. "Xem ra nó ở nơi này cũng có chút số má đấy, nếu không đã chẳng dẹp sạch mọi chướng ngại vật trước mặt chúng ta như thế." Nghe Vương Khải Toàn nói, những người khác cũng ngẩn người ra.

Sao họ không nghĩ tới chuyện này nhỉ?

Nếu vậy thì cứ ở lại đây thêm một lát cũng được. "Đừng nghĩ ngợi linh tinh nữa, tôi biết mọi người đang tính gì, chẳng qua là muốn trốn ở đây không ra ngoài chứ gì." "Dù sao thì đi mở cửa Vân Thiên Cung cũng là đường chết, mà ở lại đây cũng là đường chết." "Nhưng mọi người hãy tin một điều: Nơi này có thể nguy hiểm hơn một chút, nhưng so với những đường lui khác..." "Thì đi đến đó mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Hơn nữa tôi cảm thấy điểm cuối của tất cả chúng ta đều nằm ở đó." Mọi người nghe mà ù ù cạc cạc, cái gì mà điểm cuối của tất cả đều ở đó?

Cảm giác như tới nơi đó rồi sẽ không bao giờ quay về được nữa.

Chu Tiểu Di nói xong cũng không giải thích gì thêm.

Những người khác không biết, nhưng Hắc ca và vài người nữa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Đúng như lời Chu Tiểu Di, khi họ đã dấn thân vào nơi này thì chỉ có nơi đó mới là điểm dừng chân cuối cùng của họ.

Do cảm giác áp bách đè nặng, cộng thêm việc mọi chướng ngại vật phía trước đã bị quét sạch, nhóm người nhanh chóng tiến đến trước cánh cổng khổng lồ của Vân Thiên Cung.

Nhìn cánh cổng màu đồng xanh sừng sững, Vương Khải Toàn nhanh chóng giải thích: "Hóa ra đây mới là cánh cổng thực sự.

Có nghĩa là sau khi vào trong, rất có khả năng sẽ xảy ra đủ loại chuyện ngoài ý muốn.

Nghe nói chỉ người có duyên mới bước vào được, đa số mọi người có lẽ sẽ bị chặn lại, nên lát nữa chúng ta hãy cùng tiến vào một lượt.

Để xem ai vào được, ai không duyên thì sẽ bị đẩy ra ngoài thôi." Hắn không bước tiếp mà đứng quan sát.

Quả nhiên, Chu Tiểu Di và một số người nhanh chóng tiến vào, nhưng cũng có vài người bị bật ngược trở lại.

Họ ngơ ngác nhìn cánh cổng. "Xem ra chúng ta là những kẻ không có duyên rồi, căn bản không thể bước vào trong.

Nếu đã vậy, chúng ta cứ đợi ở đây đi, để xem khi Chu Tiểu Di và những người kia trở ra sẽ có dáng vẻ thế nào." Những người bị kẹt lại gật đầu đồng tình.

Chương 1373

Một lúc sau, Chu Tiểu Di dần tỉnh táo lại.

Cô kinh ngạc phát hiện mình đang đứng trên mặt nước!

Đúng vậy, là mặt nước!

Không gian xung quanh mờ mịt, mặt đất phía dưới chân họ không có gì ngoài một lớp nước trong suốt như thủy tinh.

Chu Tiểu Di thấy những người khác cũng đang nằm rải rác không xa.

Cô nhanh chóng đi tới đánh thức mọi người.

Ai nấy đều chấn kinh, chỉ có mỗi Tôn Hưng là tỏ ra bình tĩnh.

Vì hắn đã khôi phục ký ức nên không còn lạ lẫm với cảnh tượng này nữa.

Chu Tiểu Di hỏi: "Tôn lão bản, nơi này so với ấn tượng trong ký ức của ông thế nào?

Chắc hẳn là giống hệt chứ?" Tôn Hưng gật đầu: "Không sai, trong ký ức đúng là thế này.

Hiện tại tình hình ra sao, có nguy hiểm gì không đều phải dựa vào Tôn lão bản ông chỉ dẫn rồi." Tôn Hưng lần này thật sự phải dựa vào nhóm Chu Tiểu Di, vì đám vệ sĩ của hắn không một ai vào được đây trừ A Nguyệt, mà hắn biết A Nguyệt cũng có sứ mệnh riêng. "Tôi vừa thử qua rồi, nơi này thực ra không có gì đáng ngại đâu, miễn là không để bị rơi xuống là được, giống như lớp thủy tinh thông thiên bên ngoài thôi." Vương Khải Toàn phấn khích như một đứa trẻ, thử nghiệm đủ mọi thứ.

Gã không ngờ lại có cảnh tượng hùng vĩ như vậy, cảm thấy mọi thứ quá đỗi hư ảo.

Chu Tiểu Di nhắc nhở: "Vẫn không được lơ là, nơi này biến hóa đa đoan.

Hiện tại chúng ta thấy cảnh này, nhưng biết đâu lát nữa nó lại biến thành nước biển thật sự rồi dìm chết tất cả đấy." Cô không lạc quan như Vương Khải Toàn nên khuyên mọi người phải cẩn thận. "Được rồi, chúng ta cẩn thận một chút, xem xem tiếp theo nên giải quyết tình hình thế này thế nào." Vấn đề chính là nơi này nhìn qua chẳng thấy lối ra vào nào cả, họ không thể bị nhốt ở đây mãi.

Chu Tiểu Di nhìn quanh một vòng rồi phát hiện Thiên Ân đã một mình đi khá xa.

Cô vội chạy tới: "Cậu cảm ứng được gì sao?" Cô biết Thiên Ân không bao giờ làm việc thừa thãi.

Thiên Ân điềm tĩnh đáp: "Tôi cảm nhận được tiếng nước chảy, dường như toàn bộ nước ở đây đều đang chảy xuống phía dưới." Chu Tiểu Di nhìn theo hướng cậu chỉ, quả nhiên thấy một vòng xoáy nhỏ, trông không có gì quá bất thường. "Xem ra đúng là có thứ gì đó đang chảy xuống.

Có lẽ thứ chúng ta thấy chỉ là một vòng xoáy nhỏ, nhưng thực tế bên dưới thế nào thì không ai biết được." Khi cô đang nói, những người khác cũng phát hiện điểm bất thường này.

Chu Tiểu Di giải thích để trấn an mọi người: "Nơi này tuy kỳ quái nhưng không giống những ảo giác chúng ta từng trải qua, đây là thật.

Có điều nó được tạo ra từ trận pháp hoặc chất liệu đặc thù nên trông nửa hư nửa thực." Nghe cô giải thích, một số người mới thở phào nhẹ nhõm.

Họ bước đi trên mặt nước, nghe rõ tiếng bước chân bì bõm.

Hắc ca cũng nhắc nhở: "Tiếng động này cho thấy mặt nước là thật, nhưng mọi người vẫn phải cẩn trọng.

Có chỗ là mặt nước thật, nhưng có chỗ có thể là giả, dẫm vào là rơi xuống ngay đấy." Nghe vậy, ai nấy đều cảm thấy bốn phương tám hướng đều đầy rẫy hiểm họa, không dám bước tiếp. "Yên tâm, cứ đi theo dấu chân của tôi, đừng có tự ý làm theo ý mình thì sẽ không sao.

Còn nếu ai muốn tỏ ra thông minh mà rời khỏi đội ngũ thì lúc gặp nạn đừng trách chúng tôi cứu không kịp." Lời cảnh báo của Vương Khải Toàn khiến mọi người nghiêm túc hơn.

Họ bám sát Chu Tiểu Di, chậm rãi tiến về phía trước.

Thế nhưng, sự cố vẫn xảy ra.

Chương 1374

Một gã đàn ông đột nhiên thấy từ dưới mặt nước trồi lên một khối vàng lớn lấp lánh.

Sự tham lam trỗi dậy.

Hắn nhìn lên phía trước, thấy mình đang đi cuối hàng, không ai để ý, liền nghĩ thầm: "Dù sao hiện tại cũng chẳng có gì nguy hiểm, vàng tự nổi lên, nhặt chắc không sao đâu." Hắn đưa tay chộp lấy khối vàng.

Khối vàng vừa được nước rửa qua nên sáng chói lóa mắt. "Tuyệt quá, phát tài rồi!

Xem ra cũng chẳng có gì nguy hiểm, chắc bọn Chu Tiểu Di lừa mình thôi." Hắn hưng phấn mà không nhận ra tử thần đang đến gần.

Sau khối vàng đầu tiên, hắn thấy còn rất nhiều vàng khác phía trước, thầm nghĩ mình sắp hốt đậm mà không cần chia cho ai.

Chu Tiểu Di đang đi phía trước nên không biết chuyện gì xảy ra sau lưng.

Giữa không gian tĩnh mịch chỉ có tiếng bước chân, Vương Khải Toàn nhận xét: "Cứ đi mãi thế này cũng không phải cách, nơi này trống trải không thấy điểm dừng, chắc phải tìm lối thoát dưới nước thôi." Lúc này, gã đàn ông phía sau tiếp tục chộp lấy một tấm bài vàng vừa nổi lên.

Nhưng lần này, tấm bài vàng vừa chạm tay đã hóa thành tro bụi.

Hắn chưa kịp hiểu chuyện gì thì mặt nước nơi hắn đứng đột nhiên nổi sóng dữ dội, một vòng xoáy khổng lồ trực tiếp nuốt chửng lấy hắn.

Động tĩnh quá lớn khiến nhóm Chu Tiểu Di giật mình quay lại.

Họ chỉ kịp thấy cái vòng xoáy nghiền nát gã đàn ông thành một đống máu thịt bầy nhầy rồi biến mất. "Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Sao hắn tự nhiên bị cuốn đi mất?" Mọi người hoảng loạn.

Chu Tiểu Di đã kịp nhìn thấy cảnh gã kia nhặt bài vàng nên giải thích: "Đừng hoảng, hắn ta bị thứ dưới đáy nước thử lòng và vì quá tham lam nên mới mất mạng.

Tôi đã định nhắc nhưng không kịp." Cô nghiêm giọng: "Lát nữa bất kể dưới nước có nổi lên thứ gì, tuyệt đối không được nhặt!" Vương Khải Toàn bồi thêm: "Thấy chưa, tôi đã bảo đừng có tham mà.

Giờ thì tin chúng tôi không lừa các người rồi chứ?" Tiếp đó, những con sóng lớn lại nổi lên, mọi người sợ hãi lùi lại.

Chu Tiểu Di hô lớn: "Mau lùi lại, sóng nhắm vào chúng ta đấy!" Ngay lập tức, những cột nước từ bốn phương tám hướng dựng đứng lên, vây khốn họ vào giữa.

Trong lúc mọi người hoảng loạn không biết đi đường nào, Thiên Ân kéo tay Chu Tiểu Di, bình thản nói: "Chị Di, muốn rời khỏi đây phải tìm chỗ nước chảy xuống.

Có lẽ chúng ta phải nương theo cột nước mà xuống thì mới tìm được nơi thực sự cần đến." Chu Tiểu Di sực tỉnh: "Đúng rồi, sao tôi lại ngớ ngẩn thế không biết.

Mọi người nghe đây, đứng yên tại chỗ, tìm những vòng xoáy nhỏ quanh mình rồi nhảy xuống, đó chính là lối thoát." Cô nắm tay Thiên Ân nhảy xuống trước để làm gương.

Những người khác lập tức làm theo.

Sau khi rơi xuống, họ thấy mình đang ở một nơi hoang lương nhưng hùng vĩ hơn nhiều.

Vương Khải Toàn thốt lên: "Không ngờ nhảy xuống lại ra một nơi tuyệt thế này." Chu Tiểu Di trấn an mọi người: "Đừng hoảng, hãy kiểm tra xem môi trường xung quanh có an toàn không.

Chúng ta đã chính thức bước chân vào Vân Thiên Cung rồi.

Đi quãng đường này thật không dễ dàng gì." Mọi người hưng phấn nhìn cảnh tượng trước mắt, dù không huyền ảo bằng mặt nước lúc nãy nhưng lại thấy một ngọn núi đang lấp lánh ánh sáng.

Vương Khải Toàn cảnh cáo: "Đừng quên những gì tôi đã nói, đồ ở đây không được chạm lung tung đâu, kẻo chết lúc nào không biết đấy." Ánh mắt tham lam của vài người lập tức thu lại.

Đúng lúc này, từ bốn phương tám hướng xuất hiện vô số con rắn nhỏ bao vây họ. "Sao ở đây vẫn còn rắn?

Chương 1375

Chẳng phải con mãng xà kia đã dọn đường rồi sao?" Hắc ca giải thích: "Nơi này và nơi lúc nãy không cùng đẳng cấp đâu.

Con mãng xà kia chỉ giúp chúng ta dọn chướng ngại vật tạm thời ở khu vực đó thôi, vào đến đây thì chúng ta phải tự lực cánh sinh." Mọi người đành rút súng và dao ra chiến đấu.

Sau một trận ác chiến, đám rắn bị tiêu diệt, ai nấy đều thở hổn hển.

Chu Tiểu Di hối thúc: "Mau rời khỏi đây, loài rắn này thường đi theo bầy, lát nữa sẽ có đàn khác kéo đến đấy." Sau khi chạy được một quãng, họ dừng lại nghỉ ngơi.

Đột nhiên một tiếng thét thảm thiết vang lên.

Một người đàn ông mặt mũi tím tái, ngã gục xuống. "Không xong rồi, hắn bị rắn cắn, độc đã ngấm vào lục phủ ngũ tạng." Chu Tiểu Di thở dài: "Xin lỗi, không cứu kịp rồi.

Độc tố của lũ rắn này quá mạnh." Cô cảnh báo lần nữa về sự nguy hiểm của nơi này, nơi chỉ có rắn và cá sấu khổng lồ.

Họ tiếp tục đi sâu vào vùng đầm lầy ẩm ướt.

Vương Khải Toàn kiệt sức: "Chúng ta chạy xa thế này chắc lũ rắn không đuổi kịp đâu, nghỉ một chút đi." Chu Tiểu Di đồng ý nhưng yêu cầu mọi người chỉ được ngồi yên tại chỗ.

Tôn Hưng nhìn đám vệ sĩ của mình cứ thế mất mạng từng người một, giờ chỉ còn lại Đao Ba và hai người nữa.

Đao Ba thầm thì với Tôn Hưng: "Lão bản, người của chúng ta rụng gần hết rồi, giờ phải bảo vệ ông và bà chủ nữa." Tôn Hưng lạnh

lùng liếc nhìn người phụ nữ đi cùng mình – người có tố chất kém nhất đoàn: "Không cần bảo vệ cô ta.

Cô ta chẳng phải bà chủ gì đâu, chỉ là một món đồ chơi thôi.

Lúc nguy hiểm cứ lo cho bản thân trước đi." Chu Tiểu Di thấy Tôn Hưng mắng người phụ nữ kia đến mức cô ta phải lùi lại sợ hãi, liền mỉa mai: "Tôn lão bản làm thế là không hay đâu, dù sao cô ấy cũng là người của ông mà." Tôn Hưng liền đổi sắc mặt, đi tới dỗ dành vài câu khiến cô ta lại cười tươi roi rói.

Chu Tiểu Di chỉ biết lắc đầu cảm thán gã này thật biết cách diễn trò. "Được rồi, nghỉ ngơi thế là đủ, chúng ta xuất phát thôi.

Theo bản đồ, đi tiếp sẽ tới Thanh Khẩu đầu tiên của Vân Thiên Cung." Khi tới nơi, họ ngỡ ngàng trước những phiến thạch bản như bằng đồng xanh.

Vương Khải Toàn thành kính chạm vào bia đồng: "Hùng vĩ quá, thảo nào ai cũng muốn tới đây." Trên bia ghi chép về lịch sử xây dựng Vân Thiên Cung.

Hạ Xuân Thiên phấn khích chụp ảnh lại để nghiên cứu.

Tiến vào sâu hơn, Chu Tiểu Di và mọi người bắt gặp một hiện tượng kỳ lạ: Những quả bong bóng khí lơ lửng giữa không trung, bên trong hiện lên những cảnh tượng họ đã trải qua. "Đây là gì vậy?

Hình như là ký ức của chúng ta?" Có người thắc mắc.

Chu Tiểu Di kinh ngạc: "Đúng là những gì chúng ta đã trải qua, thậm chí cả lời nói cũng nghe rõ mồn một.

Có vẻ nơi này có khả năng thu nạp và đọc ký ức của con người." Thiên Ân tò mò đưa tay chọc vỡ một bong bóng, nó tan biến như bọt nước nhưng ký ức trong đầu cậu vẫn còn nguyên. "Cũng thường thôi, chẳng có gì đặc biệt lắm." Thấy Thiên Ân đã trực tiếp dùng pháo nhỏ

phá hủy chướng ngại vật mà không có bất kỳ sự cố nào xảy ra, một người trong nhóm liền không nhịn được mà buông lời trêu chọc khinh khỉnh.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di đã kịp thời ngăn cản, nhắc nhở họ đừng có lấy quá nhiều đồ đạc linh tinh.

Sau khi xuyên qua những bong bóng ký ức, họ tiến vào một vùng không gian trắng xóa.

Nhìn từ xa, mọi người cứ ngỡ lại lạc vào một vùng băng tuyết.

Nhưng khi lại gần, họ mới kinh ngạc nhận ra nơi này được tạo nên hoàn toàn từ loại tượng nha ngọc thượng hạng. "Trời ạ, thật là mở mang tầm mắt, nơi này cư nhiên được chế tác từ tượng nha ngọc, đúng là một sự đầu tư quá khủng khiếp." "Giờ tôi đột nhiên thấy mấy căn phòng làm bằng ngọc cũng chẳng thấm vào đâu cả, cả một vùng rộng lớn thế này đều là tượng nha ngọc hết." "Thời đó họ thực sự giàu có đến thế sao?

Chương 1376

Mỗi lần nhìn thấy mấy cảnh này, tôi đều phải thốt lên kinh ngạc." 【Lại được mở mang kiến thức rồi, không ngờ lại có thể thấy được khung cảnh hùng vĩ thế này, không chỉ Bàn tử đâu, ngay cả tôi cũng bị choáng ngợp luôn, lúc nãy cứ tưởng là băng tuyết điêu khắc chứ.】 【Đúng thế, đúng thế, tôi cũng tưởng là băng, nhưng nhìn kỹ lại thì màu sắc này thuần khiết vô ngần, không phải màu của băng.】 【Cái này mà đục bừa một góc mang ra ngoài chắc cũng đủ ăn cả đời không lo cơm áo gạo tiền.】 【Thật không ngờ nơi này lại có một công trình làm từ tượng nha ngọc như vậy, mà mọi người có thấy nơi này hơi kỳ quái không?】 【Tại sao lại làm thành kiểu mấp mô lồi lõm thế kia?

Mà nhìn kìa, ngay chính giữa hình như cũng có một chiếc quan tài bằng tượng nha ngọc.】 Trong lúc khán giả phát hiện ra, nhóm của Chu Tiểu Di cũng đã chú ý tới.

Cô đưa tay sờ vào lớp tượng nha ngọc dưới đất, cảm giác thực sự rất lạ.

Những chỗ lồi lõm đó nhìn cứ như có thứ gì đó vừa từ bên trong nhảy ra vậy, khiến cô liên tưởng đến cảnh lũ kiến bò ra từ dưới lòng đất. "Mọi người nhìn kìa, đằng kia có một chiếc quan tài bằng tượng nha ngọc, sao nó lại nằm trơ trọi một mình ở đó nhỉ?

Xung quanh chẳng có cái quan tài nào khác canh giữ, lẽ nào đây là vị tướng trấn giữ cửa?" Nghe Vương Khải Toàn nói vậy, mọi người đều tò mò nhìn sang.

Quả nhiên có một chiếc quan tài đặt ở đó, nhưng công dụng cụ thể của nó là gì thì không ai rõ. "Cứ bước tới xem thử là biết bên trong có

cái gì thôi." Những người khác bây giờ đã khôn ngoan hơn, Chu Tiểu Di không động thì họ cũng chẳng dám nhúc nhích.

Thấy cô không chút sợ hãi tiến thẳng về phía quan tài, họ mới dám bám theo sau.

Họ không muốn bị biến thành thứ gì đó quái dị hay bỏ mạng tại đây, nên cách tốt nhất là đi theo Chu Tiểu Di. "Chiếc quan tài này nhìn là biết không hề tầm thường rồi, làm từ ngọc thượng hạng, nghe nói loại quan tài này còn có tác dụng dưỡng nhan giữ xác." "Thế nên nếu thực sự nằm bên trong, có khi thi thể ngàn năm cũng không bị mục nát." Sau khi liếc nhìn một cái, Hạ Xuân Thiên đã hiểu ngay vấn đề.

Mọi người lúc này đều nhìn anh ta với ánh mắt khác hẳn.

Cách đây không lâu, anh ta còn là một kẻ nhát gan vô cùng, thậm chí còn bị nghi là bác sĩ giả mạo.

Vậy mà bây giờ lại tỏ ra hiểu biết sâu rộng như vậy, khiến họ không khỏi nghi ngờ ban đầu anh ta chỉ đang giả heo ăn thịt hổ. "Lúc trước tôi không muốn nói nhiều là vì đi theo Tôn lão bản, tôi không muốn tranh hào quang của ông ấy.

Bây giờ mọi người đều im lặng, tôi đành phải lên tiếng thôi." Nghe anh ta nói với giọng điệu đắc ý như vậy, ai nấy đều cảm thấy Hạ bác sĩ này đúng là càng lúc càng tự phụ, nhưng những gì anh ta nói cũng không phải không có lý.

Bình thường đi bên cạnh Tôn Hưng, quả thực không ai dám tùy tiện chơi trội, nếu không chẳng biết mình sẽ mất mạng lúc nào. "Cũng không cần nói tôi hẹp hòi như vậy, tôi không có ý nghĩ đó đâu, mọi người còn chưa nhận ra sao?" Tôn Hưng lên tiếng, "Thực tế anh ta đúng là bác sĩ thật, nhưng suốt chặng đường qua đã che giấu thực lực, giờ có cô Chu đây chống lưng nên mới dám thể hiện." "Tất nhiên là không cần giấu giếm nữa, đi theo một người chuyên nghiệp đến nơi

này, tôi vui mừng còn không kịp, sao có thể bắt anh ta thu mình lại chứ?

Thế nên Hạ bác sĩ, anh cứ việc thể hiện thực lực, cái gì cần nói cứ nói thẳng ra." Thật hiếm khi thấy Tôn Hưng nói lý lẽ như vậy.

Thực ra sau khi nhớ lại những chuyện cũ, ông ta đã thay đổi rất nhiều.

Ông ta hiểu rõ tâm trạng mình, ban đầu đến đây là vì thù hận, nhưng giờ đây ông ta chỉ muốn tìm cách chữa trị đôi chân, hoặc nếu thực sự có thuốc trường sinh bất lão thì ông ta muốn được bất tử. "Đó là vì Tôn lão bản đã nghĩ thông suốt những chuyện trước đây, nên không muốn so đo với mọi người nữa." Nghe Chu Tiểu Di giải thích, mọi người cuối cùng cũng hiểu ra.

Nhưng Hạ bác sĩ không có thời gian để đôi co.

Sau khi chụp ảnh xong, thấy những người khác vẫn chưa có ý định tiếp tục lên đường, anh ta liền đứng trước tấm bia thanh đồng, nghiêm túc sờ nhẹ vào đó.

Nói thật, cảm giác khi chạm vào rất khác biệt, anh ta cảm nhận được những văn tự trên đó như mang theo một sức mạnh nào đó.

Vương Khải Toàn thấy bộ dạng của anh ta thì cũng đoán được phần nào. "Diệu, thật là diệu!

Nếu tôi không đoán lầm, những văn tự này chắc chắn là được họ trực tiếp khắc bằng tay lên." "Thời đó mà có kỹ thuật điêu khắc sống động như thật thế này, đúng là không tầm thường." Hạ Xuân Thiên lầm bầm kinh ngạc trước khung cảnh trước mắt.

Vương Khải Toàn cũng tiến lên, bắt chước anh ta, chậm rãi sờ vào từng dấu vết.

Bởi ngoài những văn tự có thể thấy bằng mắt thường, trên bia

thực chất còn có những hoa văn rất nhỏ, nếu không trực tiếp sờ vào thì căn bản không cảm nhận được.

Chương 1377

Vương Khải Toàn cảm thấy như vừa mở ra một cánh cửa thế giới mới. "Tuyệt quá, không ngờ họ lại có thể điêu khắc tinh xảo đến thế, tôi nôn nóng muốn xem kỹ hơn rồi đây." Nói đoạn, Vương Khải Toàn lấy kính lúp ra để soi kỹ các hoa văn.

Khi nhìn rõ, ông phát hiện đó là những con rắn nhỏ li ti, nhưng quái dị hơn là xung quanh chúng còn có những đóa hoa bao bọc... "Mọi người mau lại đây xem này!" "Tôi thấy trên này chắc chắn còn ẩn chứa bí mật gì đó mà chúng ta không biết, lúc nãy nhìn thấy tôi cứ thấy nó cứ kỳ kỳ sao đó." "Nhưng tạm thời tôi chưa diễn tả được cảm giác đó là gì, cô qua xem thử đi, có lẽ cô sẽ biết." Nghe Vương Khải Toàn gọi, Chu Tiểu Di nhanh chóng tiến lên.

Cô biết bình thường lão Vương không bao giờ nói khoác, nên cũng rất tò mò xem rốt cuộc là chuyện gì.

Cô và Thiên Ân cùng ghé mắt vào kính lúp của Vương Khải Toàn.

Sau khi quan sát kỹ, quả thực rất quái lạ.

Nhìn những đóa hoa vây quanh con rắn nhỏ ở giữa, Chu Tiểu Di cảm thấy da gà nổi hết cả lên.

Ngay cả Thiên Ân khi nhìn thấy cũng bắt đầu run rẩy.

Họ cảm giác đôi mắt của con rắn kia như đang nhìn chằm chằm vào mình, chỉ chớp mắt sau là có thể từ trong bức tượng đá lao ra vậy. "Quái dị, quá mức quái dị, không thể xem tiếp được nữa." Chu Tiểu Di cảm thấy tóc gáy dựng đứng, cô cảm giác nếu còn nhìn tiếp chắc chắn sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Ngay cả Thiên Ân cũng bắt đầu sợ hãi, điều đó đủ chứng minh

tình hình lúc này đáng sợ đến mức nào.

Trong khi mọi người còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì, Chu Tiểu Di đã dẫn họ nhanh chóng rời khỏi đó, cảm giác lúc nãy thực sự rất bất ổn. "Cô có thể nói cho chúng tôi biết vừa rồi cô đã thấy gì không?

Tại sao lại hoảng hốt dắt chúng tôi rời đi như thế?" Tôn Hưng thấy lạ nên hỏi thẳng.

Chu Tiểu Di thở dài, đành phải nói thật tình trạng lúc đó cho họ biết. "Lúc nãy không biết sao nữa, tôi nhìn vào hoa văn trên thạch bia, chỗ khắc mấy con rắn nhỏ ấy, cảm thấy ánh mắt của chúng rất lạ." "Xung quanh chúng còn có hoa bao quanh, cảm giác cứ như chúng thực sự còn sống, có thể lao ra bất cứ lúc nào vậy." "Thế nên tôi mới dẫn mọi người chạy nhanh, nó quá sống động, có lẽ ngay cả tôi cũng bị hút hồn vào đó mất rồi." "Cũng có thể là ảo giác, nhưng có cảm giác không lành thì tốt nhất nên rời đi sớm." Nghe cô nói vậy, ai nấy đều tán đồng vì họ biết Chu Tiểu Di không phải hạng người hay nói quá để hù dọa.

Nếu cô đã tỏ ra nghiêm trọng như vậy thì chắc chắn sự việc rất đáng sợ. "Hóa ra là vậy, thế thì chúng ta mau rời đi thôi, cứ ở lại chỗ này không biết còn xảy ra chuyện gì nữa." "Mà cô nói mấy con rắn đó đáng sợ lắm à?

Chẳng lẽ còn đáng sợ hơn lũ rắn chúng ta gặp bên ngoài, hay lũ đã cắn chết người lúc nãy sao?" Nghe vậy, họ cũng đại khái hiểu ra vấn đề rồi tiếp tục theo Chu Tiểu Di đi về phía trước.

Lối đi lúc đầu hơi hẹp nhưng không cản trở việc di chuyển.

Họ phát hiện ra một điều khá thú vị là xung quanh đây toàn bộ đều là những bia thanh đồng khắc tên các loại dược liệu.

Thật không ngờ mọi thứ lại tập trung hết ở nơi này. "Mọi người cố gắng đừng chạm vào bất cứ thứ gì trên vách tường, có gì đó rất lạ, giống như tôi đã nói với mọi người đấy." "Những bức điêu khắc này có khi sẽ trực tiếp hóa thành thực thể cũng nên, chẳng biết thế nào đâu.

Mà nãy giờ mọi người có thấy đầu óc váng vất không?" Nghe Chu Tiểu Di hỏi, mọi người tự cảm nhận lại thì thấy đúng là đầu óc hơi choáng váng.

Ban đầu họ không để ý, cứ ngỡ do đi bộ quá nhiều và quá căng thẳng.

Nhưng giờ nghe cô nói, họ mới thấy lạ, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? "Nếu tôi đoán không lầm, sở dĩ có chuyện này là vì trên những tấm thanh đồng kia có bôi một loại sơn đặc biệt." "Để giữ cho chúng luôn được như mới, nhưng loại sơn này chắc chắn có hại cho con người." "Chúng ta hít phải khí này quá nhiều sẽ nảy sinh ảo giác, chuyện này khác hẳn với những tình huống chúng ta từng gặp, nên phải rời khỏi đây thật nhanh." Chu Tiểu Di thúc giục, không ngờ đoạn đường hầm này lại dài như thế, mà dọc đường toàn là những thứ đó, khiến cô phát khiếp.

Họ tăng tốc độ, nhưng khi tưởng chừng sắp thoát ra được thì ai nấy đều thấy đầu đau như búa bổ, ngay cả Chu Tiểu Di cũng không trụ vững.

Lần này ngay cả thể chất đặc biệt của cô cũng không chống đỡ nổi.

Chương 1378

Cơn đau đầu dữ dội khiến cô phải ôm chặt lấy đầu.

Trước mắt cô lúc đen lúc trắng, thấp thoáng thấy những hình ảnh kỳ dị.

Và ngay trước khi ngất đi, cô cảm thấy như có một cái miệng đỏ ngòm to tướng đang há ra vồ lấy mình.

Chu Tiểu Di lịm đi, những người khác cũng lần lượt ngã xuống.

Chuyện gì xảy ra sau khi họ hôn mê, không ai biết cả.

Mãi sau này, khi họ dần tỉnh lại, Chu Tiểu Di thấy mọi người nằm la liệt khắp nơi.

Thấy không ai bị thương tích gì, cô mới thở phào rồi lần lượt lay tỉnh từng người.

Mọi người khi tỉnh lại đều ngơ ngác, không hiểu tại sao đang yên đang lành lại lăn đùng ra ngất xỉu như thế. "Lúc nãy rốt cuộc bị làm sao vậy?

Sao tự nhiên chúng ta lại ngất hết thế này?" "Chắc đúng như tôi nói, do mùi của loại sơn đó nên chúng ta mới bị hôn mê thôi.

Mọi người còn nhớ chuyện gì xảy ra trước khi ngất không?" "Ai cũng thấy đầu đau như bị xé ra, rồi hình như còn gặp ảo giác nữa.

Ngay trước khi lịm đi, tôi thấy có một cái miệng đỏ lòm định nuốt chửng mình, cứ ngỡ là tiêu đời rồi, giờ xem ra chỉ là ảo giác thôi." Chu Tiểu Di nhanh chóng kể lại trải nghiệm của mình, những người khác cũng xác nhận có cảm giác tương tự.

Xem ra họ vẫn còn quá sơ suất.

Đã vậy thì chỉ còn cách tạm thời nghỉ ngơi tại chỗ một lát... 【Vừa nãy có ai nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra không?

Đáng sợ quá!】 【Tôi chỉ thấy họ ngất đi rồi màn hình đen thui luôn.】 【Lúc nhìn thấy lại thì họ đã tỉnh rồi, tôi còn tưởng điện thoại hay máy tính của mình bị hỏng cơ chứ.】 【Chị em ơi, không phải máy hỏng đâu, lúc nãy thực sự là bị đen màn hình toàn bộ đấy.】 【Cứ tưởng chỉ mình tôi bị, hóa ra ai cũng thế à.】 【Thì ra là vậy, giờ nghe họ nói tôi mới biết tình hình cụ thể, đỡ lo hẳn.】 【Nhưng mọi người vẫn nên cẩn thận, đừng để bị lừa, lúc nãy màn hình đen chắc chắn là có thứ gì đó không muốn cho chúng ta thấy.】 【Lạ thật đấy, còn cái gì mà chúng ta không được xem nữa chứ?】 Khán giả thấy lạ, nhóm Chu Tiểu Di cũng thấy lạ không kém.

Sau khi thấy mọi người đã ổn định, cô trực tiếp hỏi Hắc ca xem có biết chuyện gì vừa xảy ra không, nhưng anh ta cũng chỉ lắc đầu. "Tôn lão bản, chẳng phải trước đây ông từng đến nơi này sao?

Giờ ông đã khôi phục ký ức rồi, ông có thể giải thích xem năm đó mọi người có gặp chuyện như thế này không?" Tôn Hưng lắc đầu, họ chưa từng trải qua chuyện này, và thực tế là năm xưa họ cũng chưa từng đặt chân đến đúng vị trí này.

Tôn Hưng không giấu giếm mà nói thật lòng. "Vậy là tình hình hiện tại không ai biết là sao cả, năm đó mọi người cũng chưa tới đây." "Thế thì kỳ quái thật, đúng là chuyện lạ lùng." Nhóm Chu Tiểu Di quan sát xung quanh nhưng không tìm thêm được manh mối gì, đành phải chậm rãi rời đi.

May mắn là đoạn đường sau đó không gặp vấn đề gì đặc biệt, cũng không có chuyện kinh dị nào xảy ra, nên họ cũng thả lỏng hơn một chút nhưng vẫn giữ sự thận trọng. "Cẩn thận vẫn hơn, nếu tôi đoán không lầm, nơi này rất có thể vẫn còn thứ gì đó thoắt ẩn thoắt

hiện, lát nữa mọi người phải chú ý đấy." Chu Tiểu Di dẫn họ xuyên qua một khu vực khác.

Nói cũng lạ, đoạn đường này khá yên tĩnh, chẳng có chuyện gì xảy ra cả. "Mọi người có thấy từ nãy giờ tuy không gặp chuyện gì, nhưng tôi cứ thấy cảm giác quái lạ thế nào không?" "Cứ như có thứ gì đó đang bám theo chúng ta vậy, lẽ nào là con rắn lúc nãy vẫn bám đuôi sao?" Một người trong nhóm nhạy cảm lên tiếng.

Hạ Xuân Thiên cũng gật đầu lia lịa, anh ta cũng cảm thấy đôi khi lúc nghỉ ngơi, sau lưng cứ lành lạnh như bị ai đó theo dõi.

Nhưng mỗi khi quay đầu lại thì chẳng thấy gì, anh ta cứ ngỡ mình nhát gan nên sinh ra ảo giác. "Tôi cũng cảm nhận được, quả thực có chút cổ quái.

Nhưng nếu tôi đoán không lầm, chắc là không có tình huống đặc biệt thì nó sẽ không xuất hiện đâu, nên mọi người cứ yên tâm." Có lời khẳng định của Chu Tiểu Di, họ cũng thấy nhẹ lòng hơn phần nào.

Một ngày trôi qua, họ nhận ra nước uống đã sắp cạn kiệt.

Chương 1379

Nếu không tìm được nguồn nước, có lẽ họ sẽ chết khát ở nơi này.

May mà đây không phải là sa mạc, nếu không chắc chắn họ đã bỏ mạng từ lâu. "Ông biết chúng ta hết nước rồi mà còn nói lắm thế làm gì!" Vương Khải Toàn thực sự không chịu nổi mấy kẻ này, rõ ràng tình hình đang khẩn cấp, tìm nước không hề dễ dàng mà cứ đứng đó than vãn. "Vì không có nước uống nên than thở một chút không được à?

Cứ đà này chúng ta chết chắc ở đây rồi." "Thôi đi, im miệng cả đi!

Đều biết hết nước rồi thì còn cãi nhau làm gì, bộ nói vài câu là có nước chảy ra chắc?" "Tất cả bình tĩnh lại và tiếp tục đi, vùng này toàn núi non, chắc chắn sẽ tìm thấy nguồn nước thôi." Chu Tiểu Di trực tiếp cảnh cáo, bắt mọi người ngừng tranh cãi.

Muốn sống sót thì phải nghe lời cô.

Thế là cả đám im bặt, nhanh chóng lên đường.

Thực ra Chu Tiểu Di cũng đã khô cả họng rồi, cô không ngờ nơi này lại rộng lớn đến thế, mà một giọt nước cũng không tìm thấy.

Cô nghi ngờ nơi này được thiết kế cố ý để khiến người ta chết khát.

Ngay khi tưởng chừng như sắp lả đi vì khát, họ bỗng nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt.

Mọi người hưng phấn chạy tới thì thấy từ đỉnh thung lũng có nước đang chảy xuống. "Nước kìa, cuối cùng cũng thấy nước rồi, tốt quá!" Mọi người mừng rỡ, dùng tay vục nước sạch lên uống lấy uống để, chẳng thèm quan tâm xem nó có nguy hiểm gì không.

Nhưng Chu Tiểu Di đã quan sát trước, nước này không có vấn đề gì.

Sau khi uống đã đời, họ mới nằm lăn ra nghỉ ngơi, cảm giác như vừa từ cõi chết trở về. "Lúc nãy cứ tưởng tiêu đời rồi chứ, đúng là 'Sơn cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu rủ hoa cười lại thấy thôn'." Hạ bác sĩ bỗng nhiên trổ tài văn chương, nhưng cũng dễ hiểu vì bình thường anh ta cũng là người có học thức. "Được rồi, mọi người vất vả rồi.

Không hiểu sao đoạn trước lại không có nguồn nước như vậy." "Đã thế thì mọi người cứ nghỉ ngơi ở đây đi, ăn uống no nê rồi hẵng đi tiếp." Giờ đây họ rất nghe lời Chu Tiểu Di, tất cả ngồi lại nghỉ ngơi, đổ đầy nước vào bình.

Sau khi hồi sức, họ mới bắt đầu quan sát kỹ nơi này.

Chỗ này chỉ có một tia nước nhỏ chảy từ trên xuống, chắc là nước từ mạch núi rỉ ra qua một khe nứt.

Điều này đã cứu mạng cả đoàn.

Dù phấn khởi nhưng họ không quên cảnh giác.

Không ngờ nơi này rộng đến mức họ đã đi bộ hai ngày hai đêm mới tìm thấy nước, lần này phải chuẩn bị thật kỹ mới được. "Chúng ta nên hứng thêm nhiều nước vào, tuy mang theo sẽ hơi nặng nhưng còn hơn là chết khát." Có sức lại, họ bắt đầu trò chuyện.

Chu Tiểu Di cũng quan sát kỹ, sau khi đi qua vùng thanh đồng rồi tới đây, cô cũng lờ mờ đoán được quy luật. "Chỗ này tạm thời an toàn, tối nay chúng ta nghỉ lại đây, trời cũng muộn rồi." "Nguồn nước ở đây đủ dùng, sáng mai chúng ta sẽ xuất phát sớm." Nghe Chu Tiểu Di quyết định, ai nấy đều thả lỏng, cùng nhau ăn uống.

Nói thật, họ cũng muốn nán lại đây lâu hơn một chút, chứ lỡ đi

tiếp mà lại hết nước thì đúng là chết người.

Hạ Xuân Thiên ngồi xem lại đống thiết bị của mình.

Những tấm ảnh anh ta chụp vẫn còn rất rõ nét.

Anh ta nghiên cứu kỹ lại và cũng thấy con rắn đó thực sự khiến người ta sởn gai ốc.

Chương 1380

"Nếu tôi đoán không lầm, nơi này chính là đường dẫn đến nơi cất giấu kho báu." "Và tôi có linh cảm, kho báu cũng như thuốc giải của mọi người đang ở ngay phía trước thôi, nhưng chắc chắn không dễ lấy đâu." Nghe cô nói, mọi người đều nhìn vào đường hầm tối om phía trước.

Chẳng lẽ sau khi vượt qua đó, họ sẽ tới được nơi hằng mong đợi sao?

Nếu vậy thì họ đã biết mình cần phải làm gì. "Tôi nói trước nhé, tối nay tất cả nghỉ ngơi tại đây, đừng có ai lén lút đi một mình định chiếm đoạt bảo vật đấy." "Đã tới được vùng trung tâm thế này thì chắc chắn không đơn giản đâu, nghe rõ chưa?

Tốt nhất là ngoan ngoãn một chút, đừng để tôi phải nặng tay." Chu Tiểu Di thừa hiểu lòng dạ mấy kẻ này nên cảnh cáo thẳng thừng, khiến vài người tỏ ra thất vọng.

Vốn dĩ họ định thừa lúc mọi người ngủ say sẽ lẻn đi trước để vơ vét hết, nhưng đã bị cô nhìn thấu. "Đừng tưởng chúng tôi không biết mọi người định làm gì, chẳng qua là muốn đi đêm để cuỗm đồ chứ gì." "Chu tỷ đã nói rồi, mọi người cứ an phận thủ kỷ đi thì tốt hơn." Vương Khải Toàn cũng bồi thêm một câu.

Họ hiểu rằng Chu Tiểu Di đã nắm thóp được tiểu tính toán của mình nên đành từ bỏ ý định rời đi một cách đơn giản như vậy.

Ít nhất cũng phải đợi lúc mọi người ngủ thật say đã.

Đêm dần buông xuống, mỗi người mang một tâm tính riêng, cùng chìm vào giấc ngủ ở một nơi có vẻ là an toàn.

Trước khi ngủ, Chu Tiểu Di vỗ nhẹ vào đầu Thiên Ân để trấn an.

Thiên Ân hiểu ý cô, nghĩa là lát nữa dù có nghe thấy tiếng động gì cũng không được lên tiếng.

Cứ thế, họ chìm vào giấc ngủ im lìm...

Tuy nhiên, vẫn có kẻ không nghe lời khuyên của Chu Tiểu Di mà lén lút mò ra ngoài.

Phía Chu Tiểu Di thì tỏ ra không quan tâm, ai thích đi thì cứ đi. "Tôi thấy có người lén lẻn vào rồi, nếu họ đã vào thì chúng ta có cần vào giúp không?" "Lỡ như họ thực sự mất mạng trong đó thì cô tính sao?" "Không cần quản, lúc nãy tôi đã nhắc nhở rồi, bảo họ đừng mưu đồ vào đó nhưng họ không nghe, thế thì có chuyện gì cũng không trách được chúng ta." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, phía Thiên Ân cũng hiểu ra vấn đề nên lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Sáng hôm sau khi mọi người tỉnh dậy mới phát hiện có một người biến mất.

Đó chính là cô gái đi theo Tôn Hưng, người bề ngoài là bạn gái ông ta. "Tôn lão bản, xem ra ông bị cô ta lừa suốt bấy lâu nay rồi.

Thân phận cô ta không đơn giản như ông nghĩ đâu, nếu tôi đoán không lầm, cô ta là người của tập đoàn S." "Nghe nói tập đoàn S bấy lâu nay luôn lùng sục tung tích của đống bảo vật này, nhưng họ hành tung rất bí ẩn." "Hóa ra luôn có một kẻ ẩn nấp bên cạnh ông, những năm qua đi đâu ông cũng mang cô ta theo, rồi vô duyên vô cớ ông bị tổn thất rất nhiều thứ đúng không?" Nghe câu hỏi của Chu Tiểu Di, sắc mặt Tôn Hưng trở nên cực kỳ khó coi.

Ông ta thực sự không ngờ người phụ nữ luôn tỏ ra yếu đuối, vô dụng bên cạnh mình lại là người của tập đoàn S.

Đây là điều ông ta hoàn toàn không ngờ tới. "Được rồi, nếu cô ta

đã vào trước thì chúng ta cũng mau vào thôi, chắc mấy cái cơ quan phía trước cô ta đã phá giải hết rồi." "Chúng ta vào lúc này chắc cũng không gặp trở ngại gì đâu, còn phải cảm ơn cô ta nữa đấy.

Nghe nói người của tập đoàn S đều được huấn luyện từ nhỏ, thân thủ chắc chắn không tồi." "Họ cũng muốn tìm thuốc trường sinh bất lão, nên mới sốt sắng như vậy." Nghe Chu Tiểu Di giải thích, mọi người mới thấy yên tâm hơn, nhưng vẫn chưa hết bàng hoàng.

Thật không ngờ người phụ nữ suốt chặng đường luôn mè nheo, nhát gan đó lại là một cao thủ của tập đoàn S.

Một kẻ được huấn luyện từ nhỏ, nói trắng ra là một sát thủ, nhưng phong cách của họ hơi khác so với sát thủ thông thường.

Mục tiêu chính của họ là tìm kiếm cơ hội thâm nhập vào những nơi thế này để mang bảo vật về. 【Thật không ngờ luôn, hóa ra trong đoàn toàn cao thủ ẩn mình, tôi đã nói mà, cái bà đó bình thường nhìn vô dụng vãi.】 【Nhưng lần nào gặp nguy hiểm bả cũng bình an vô sự, hóa ra là giả heo ăn thịt hổ, đỉnh thật sự.】 【Cơ mà nhìn bộ dạng Chu tỷ thì có vẻ chị ấy biết từ lâu rồi nhỉ.】 【Tôi cũng thấy thế, Chu tỷ thông minh thật đấy, hèn gì dọc đường gặp nguy hiểm chị ấy vẫn bình tĩnh vậy.】 【Chu tỷ vốn chẳng thèm quan tâm đến người phụ nữ kia, hóa ra là cô ấy đang thăm dò cô ta.】 【Chắc chắn là vậy rồi, thảo nào suốt quãng đường vừa qua không có sự cố gì lớn xảy ra.】 Rất nhanh, Chu Tiểu Di đã dẫn những người khác từ từ tiến vào!

Quả nhiên đúng như cô đã dự đoán, sau khi người phụ nữ kia dẫn đầu đi qua, toàn bộ cơ quan phía trước đều đã bị phá giải!

Họ còn thấy một vài vết máu tươi trên mặt đất, chắc là do cô ta bị thương để lại.

Chương 1381

Xem ra phá mấy cái cơ quan này cũng không dễ dàng gì, nhưng người phụ nữ kia thực sự đã không thể chờ đợi thêm, vội vã một mình xông lên trước.

“Không ngờ cô ta lại lợi hại như vậy, suốt quãng đường đi theo chúng ta, nhìn cái bộ dạng đó cứ ngỡ cô ta chẳng có bản lĩnh gì, giờ mới thấy là chúng ta đã bị lừa bấy lâu nay.” Chứng kiến cảnh này, mọi người còn gì mà không hiểu nữa!

Ban đầu họ còn tưởng Chu Tiểu Di lừa mình, một người làm sao có thể có năng lực lớn như vậy!

Nhưng hiện tại xem ra, Chu Tiểu Di tuyệt đối không nói dối, những gì cô nói đều là sự thật.

“Nếu cô ta là người của tập đoàn S thì không đơn giản chút nào đâu.

Tôi đã nghe danh tập đoàn S từ lâu, mỗi thành viên đều được huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc.” “Chỉ là Ni Hong ở bên cạnh anh, chẳng lẽ anh không nhận ra chút gì sao?

Nghe nói cô ta đã theo anh ba bốn năm rồi nhỉ?” “Những năm qua theo anh, cô ta chắc cũng kiếm được không ít lợi lộc.

Lần này vội vã như vậy, chắc là muốn đi trước anh một bước để lấy linh đan.” “Không ngờ ông chủ đứng sau bọn họ lại khao khát trường sinh bất lão đến mức bách thiết như vậy.” “Tôi cũng không ngờ tới, hóa ra người bên gối mình bấy lâu nay lại là kẻ do người khác cài cắm vào, mục đích của cô khi ở bên tôi luôn là vì thứ này.” Sun Xing lúc này cũng không thể tin nổi bạn gái mình lại là người của tập đoàn S, thật là quá coi thường cô ta rồi.

Thảo nào lúc này dù thế nào cô ta cũng không gặp vấn đề gì lớn!

Giờ thì hắn đã hiểu, hóa ra người ta chỉ đang diễn kịch mà thôi.

Chẳng mấy chốc, họ đã đi qua vài nơi vốn dĩ có thể đặt cơ quan, nhưng tất cả đều đã bị vô hiệu hóa.

Họ bước vào một căn phòng trống trải!

Căn phòng này vàng son rực rỡ, khắp nơi chất đầy vàng bạc châu báu, khiến ai nấy đều sững sờ.

"Sao ở đây lại có nhiều vàng bạc châu báu thế này, suýt chút nữa là làm mù mắt tôi rồi.

Thật không ngờ tôi lại có thể thấy nhiều tài bảo ở nơi này đến vậy." Vương Khải Toàn hoàn toàn kinh ngạc, gã đi loanh quanh, chỗ này sờ một chút, chỗ kia ngó một hồi!

Nói thật, gã cũng không ngờ có thể thấy những thứ này ở đây.

Gã vừa mừng rỡ vừa không quên cẩn thận kiểm tra xem có nguy hiểm không, sau đó phát hiện nơi này thực sự an toàn.

Những người khác cũng hưng phấn xông tới, muốn nhét sạch những thứ này vào túi!

Nhưng trước đó, họ đều nhìn Chu Tiểu Di một cái vì không chắc có nguy hiểm hay không.

Thấy Chu Tiểu Di không có phản ứng gì, họ mới yên tâm.

"Ở đây có nhiều vàng bạc châu báu thế này, thật kỳ lạ, liệu có thần đan diệu dược mà chúng ta đang tìm không?" Vừa nói, mọi người vừa lùng sục khắp nơi...

Tuy nhiên ngay lúc đó, họ nghe thấy tiếng động phát ra từ phía sau một bức tường!

Chu Tiểu Di và mọi người cảnh giác nhìn qua.

“Phía sau bức tường này chắc chắn còn không gian khác, nếu không đoán sai thì Ni Hong chắc đang ở bên trong, và trong đó có lẽ toàn là thần đan diệu dược.” Đúng vậy, người phụ nữ kia tên là Ni Hong!

Họ cảm thấy có lẽ đó cũng chỉ là một cái tên giả!

Nhưng họ cũng chẳng quan tâm nhiều, vì tình hình hiện tại mới là điều quan trọng nhất.

Đặc biệt là Sun Xing, vừa nghe Chu Tiểu Di nói xong, hắn đã nhanh chóng tìm cách vào trong.

Tuy nhiên hắn phát hiện bức tường dù rỗng nhưng họ căn bản không biết cách nào để vào xem rốt cuộc là chuyện gì.

“Chắc là có cơ quan nào đó trực tiếp khống chế nơi này, nên mọi người không cần phí công tìm kiếm mù quáng nữa.” “Nếu tôi đoán không lầm, có lẽ chúng ta nên tìm xem trên những phiến đá trên tường có cái nào khác lạ không.” Chu Tiểu Di vừa nói xong, mọi người đã hiểu ra vấn đề.

Họ bắt đầu nhanh chóng tìm kiếm!

Chương 1382

Tìm một vòng vẫn không thấy cách phá giải nào, có vẻ nó được giấu rất kỹ.

Họ vẫn không tin, tiếp tục tìm nhưng không có kết quả.

Chu Tiểu Di nhận ra có gì đó không ổn, cô bảo mọi người lùi lại hết ra.

"Tôi biết nó nằm ở đâu rồi, nếu không đoán sai thì chắc là chỗ này.

Các anh cứ yên tâm, sẽ không có sự cố gì đâu.

Nhưng lát nữa khi cửa mở ra, không biết Ni Hong sẽ hành động thế nào." Mọi người phối hợp rất nhịp nhàng, lập tức lùi lại!

Sau đó họ thấy Chu Tiểu Di ấn vào một phiến đá, rồi lại ấn thêm vài phiến đá khác.

Ngay lập tức, một cánh cửa mở ra.

Ni Hong ở bên trong, khi nghe thấy tiếng động, cô ta cũng lộ vẻ kinh ngạc!

Cô ta biết họ chắc chắn sẽ tìm được đến đây, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy!

Tuy nhiên nghĩ lại, có Chu Tiểu Di đi cùng thì điều này cũng dễ hiểu, dù sao cô nàng kia cũng quá lợi hại.

Cuối cùng, họ phát hiện không thấy Ni Hong đâu, chắc là cô ta đã trốn vào góc nào đó!

Bởi vì không gian này khá rộng, lại có rất nhiều kệ gỗ, trên đó bày toàn là bình bình lọ lọ!

Chẳng lẽ đây chính là tiên đan diệu dược trong truyền thuyết?

Sun Xing hưng phấn đi thẳng tới.

“Ha ha ha, không ngờ ở đây lại có nhiều bình lọ thế này, chắc chắn bên trong toàn là tiên đan diệu dược rồi!” “Nếu uống chúng vào mà có thể trường mệnh bách tuế, khôi phục lại như xưa thì còn gì bằng!” Nghe những lời này, mọi người đều nhìn hắn với vẻ không thể tin nổi.

Họ biết Sun Xing đến đây là vì những thứ này, nhưng thấy hắn điên cuồng như vậy, ít nhiều vẫn cảm thấy không thoải mái!

Nhưng họ cũng có thể thấu hiểu, nếu họ giàu có như vậy mà lại bị tàn tật, họ cũng sẵn sàng bỏ ra đống tiền để mua lại sức khỏe...

“Sun lão bản, nếu đã tìm thấy thứ anh muốn thì mau tìm xem có trường sinh bất lão dược trong truyền thuyết không.” “Tôi sẽ giúp A Nguyệt tìm thuốc giải.” “Nếu tôi không lầm, thuốc giải cũng ở quanh đây thôi, nhưng nhiều bình lọ thế này, không thể tùy tiện uống linh tinh được.” “Nên Sun lão bản, anh cứ tìm thứ gì có ích cho mình là được, đừng quá tham lam.” Chu Tiểu Di hiểu rất rõ, con người một khi tham lam sẽ rất dễ tự rước họa vào thân!

Vì vậy cô nhắc nhở Sun Xing đừng quá tham.

Sau đó cô dẫn A Nguyệt và những người khác đi hướng khác tìm thuốc giải.

Về việc người phụ nữ kia trốn ở đâu, họ chẳng buồn lo lắng, vì cô ta căn bản không thoát ra được, sớm muộn gì cũng sẽ chạm mặt thôi.

Đó là lý do họ không đi tìm người mà ưu tiên tìm thuốc.

A Nguyệt theo sau Chu Tiểu Di, nhanh chóng kiểm tra khu vực khác.

Sau khi xem qua hết các bình lọ, họ phát hiện vẫn chưa thấy thuốc giải!

Nhưng họ tin rằng ở nơi có nhiều bình lọ thế này chắc chắn sẽ có, chỉ cần kiên nhẫn một chút.

Phía Sun Xing cũng đang điên cuồng tìm kiếm, hắn tìm thấy vài loại, nhưng có giúp hắn hồi phục hay không thì chưa biết, còn thuốc trường sinh vẫn bặt vô âm tín.

“Lão bản đừng nóng nảy, nhất định sẽ tìm thấy thôi.

Anh cứ yên tâm, đã vất vả đến tận đây rồi thì chắc chắn sẽ có được mọi thứ.

Chúng ta cứ thong thả tìm, bên kia còn nhiều lắm.” Khi gã mặt sẹo đi bên cạnh Sun Xing, gã nhận thấy ông chủ đã bắt đầu nôn nóng thấy rõ!

Chương 1383

Gã biết vì sao lão bản lại gấp gáp như vậy, bởi vì sau khi dạo một vòng chỉ thấy vài loại thuốc chữa trị thông thường chứ không thấy thứ mình cần, nên hắn bắt đầu cuống lên.

Gã chỉ biết an ủi ông chủ, thực tế có tìm được hay không gã cũng không rõ, nhưng gã không muốn để lão bản mất hy vọng.

Sau khi lùng sục khắp lượt vẫn không thấy, Sun Xing mất kiểm soát, xông qua chỗ Chu Tiểu Di vừa tìm xong.

Thấy vẫn không có, hắn tức giận đến mức xô đổ vài cái kệ xuống đất.

Tiếng động quá lớn khiến nhóm Chu Tiểu Di đều ngoái nhìn, họ hiểu vì sao hắn lại nổi trận lôi đình như thế.

“Xem ra Sun lão bản đang cáu tiết lắm đây.

Cũng đúng thôi, đổi lại là tôi, vất vả đến đây rồi còn bị một người phụ nữ lừa, cuối cùng chẳng tìm thấy thuốc trường sinh, tôi cũng sẽ phát điên mất.

Nhưng tôi đã sớm biết thứ đó không tồn tại trên đời này rồi.” “Thời đại công nghệ phát triển thế này còn chẳng có, huống hồ là ngày xưa.

Xưa kia họ có tín ngưỡng thì cũng chỉ là nói suông thôi, muốn trường sinh là chuyện không tưởng.” Vương Khải Toàn nhìn nhận khá thoáng đạt, gã biết trên đời không có thứ đó nên lên tiếng khuyên nhủ...

Mấy người bên cạnh cũng gật đầu đồng tình.

Tuy nhiên, khi họ đang nói chuyện thì Sun Xing đã tiến lại gần.

Nghe thấy những lời đó, hắn càng thêm nóng nảy, gào thét lên: "Không thể nào!

Chắc chắn phải có!

Trên đời này làm sao có thể không có thuốc trường sinh, tôi không tin!" "Tôi không tin là không có gì cả!

Nếu đã vậy, tôi nhất định phải lật tung cái nơi này lên để tìm cho bằng được!" Thấy hắn như vậy, Chu Tiểu Di cũng không nói thêm gì nữa.

Vừa rồi, họ đã tìm thấy thuốc giải cho A Nguyệt.

A Nguyệt hưng phấn cầm lấy định uống ngay, nhưng bị Chu Tiểu Di ngăn lại.

Chu Tiểu Di lo nơi này còn nguy hiểm tiềm ẩn, tốt nhất nên đợi đến nơi an toàn hãy uống.

Lúc này, Sun Xing chợt nhớ ra điều gì đó!

Đúng rồi, trước khi họ vào đây, đã có một người vào trước.

Chắc chắn là cô ta đã lấy mất thuốc trường sinh!

Nghĩ đến khả năng này, hắn gào thét gọi người phụ nữ kia ra mặt.

Nhưng cô ta vẫn im hơi lặng tiếng!

Trong cơn giận dữ, hắn đạp đổ tất cả các kệ gỗ.

Quả nhiên, Ni Hong đang trốn sau một cái kệ!

Trong tay cô ta quả thực đang cầm một lọ thuốc, nhưng họ không nhìn rõ trên đó viết gì.

"Là thuốc!

Chắc chắn là thuốc trường sinh tôi muốn!

Cô mau giao ra đây, nếu không đừng trách tôi không khách khí!"

Sun Xing điên cuồng rút khẩu súng bên hông ra chỉ thẳng vào Ni Hong.

Ni Hong vẫn thản nhiên nhìn hắn, dù sao họ cũng đã ở bên nhau nhiều năm, cô ta quá hiểu tính khí của Sun Xing.

Chương 1384

Cô ta biết Sun Xing đã phải trả cái giá lớn thế nào để tìm kiếm thứ thuốc này.

“Chúng ta cứ đứng đây xem thôi à, không cần lên giúp sao?

Tôi thấy Sun lão bản bây giờ nhìn đáng sợ quá.” “Mấy hôm trước thấy ông ta bình thường lại, cứ tưởng đã tỉnh táo rồi, giờ xem ra sự bình thường đó chắc là giả vờ thôi.” Vương Khải Toàn thấy bộ dạng của Sun Xing thì không tự chủ được mà lùi lại, gã hỏi Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di cũng cau mày, cô không ngờ Sun Xing lại điên cuồng đến thế, xem ra thuốc trường sinh đối với hắn là một nỗi ám ảnh cực độ. 【Lão bản Sun này nhìn kinh quá, lúc nãy tôi thấy mọi người đều nhìn ông ta với vẻ không thể tin nổi, thực sự là quá cực đoan rồi.】 【Tôi thấy ông Sun này không phải người thường đâu, cái tư thế lúc nãy rõ ràng là muốn giết chết đối phương luôn rồi.】 【Nhưng cuối cùng ông ta lại do dự, có phải sợ nổ súng xong thì thuốc cũng bị làm hỏng không?】 Người xem bên ngoài thấy Sun Xing như vậy cũng cảm thấy quái dị, nhưng cũng chẳng biết nói gì.

Chu Tiểu Di và mọi người nhìn Sun Xing từng bước tiến lại gần, Ni Hong cũng bị dọa sợ, cuối cùng đành ngoan ngoãn giao lọ thuốc trong tay ra.

Khi hắn nhìn thấy lọ thuốc, màu sắc của nó y hệt thứ thuốc mà hắn hằng ao ước bấy lâu.

“Ha ha ha!

Thứ tôi tìm kiếm bao nhiêu năm cuối cùng cũng lọt vào tay tôi rồi!

Tôi sẽ uống nó ngay bây giờ!” “Tìm kiếm bao năm cuối cùng cũng

thấy, hôm nay tôi nhất định phải thử xem thứ này rốt cuộc có tác dụng gì không!" Vừa nói, hắn đã không chút do dự mà nuốt chửng cả lọ thuốc!

Nhóm Chu Tiểu Di muốn ngăn cản nhưng đã không kịp nữa.

Chu Tiểu Di thở dài, thật không ngờ hắn lại vì giấc mộng trường sinh mà bất chấp tất cả như thế.

Nếu đã vậy, cô cũng chẳng còn gì để nói, cô đã nhắc nhở hết lời rồi nhưng đối phương chẳng hề để tâm.

Cô chỉ có thể đứng đó quan sát xem lát nữa sẽ có phản ứng gì.

Ngay cả Ni Hong cũng lặng lẽ đứng nhìn.

Sau khi hắn uống xong, tất cả mọi người đều đổ dồn mắt vào hắn, tò mò xem thuốc trường sinh trong truyền thuyết có phản ứng gì kỳ lạ không.

Đúng lúc đó, Sun Xing cảm thấy tim mình bắt đầu đập dữ dội!

Một lúc sau, cơ thể hắn bắt đầu run rẩy không ngừng.

Hắn không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng bộ dạng run rẩy đó khiến ai nấy đều cảm thấy rợn người.

Chu Tiểu Di không quản được nhiều nữa, cô lao tới kiểm tra cơ thể hắn.

Phát hiện cơ thể Sun Xing đang nhanh chóng héo rút lại, cô biết ngay trên đời này làm gì có cái gọi là thuốc trường sinh.

"Không ổn rồi, cơ thể ông ta đang héo quắt lại rất nhanh, cứ đà này thì chưa đầy một tiếng nữa là ông ta sẽ chết." Chu Tiểu Di nhanh chóng đưa ra kết luận.

Gã mặt sẹo bắt đầu hoảng loạn, bản thân Sun Xing cũng nhận ra sự thay đổi trong cơ thể mình.

Hắn không thể tin nổi, sao lại có thể như vậy?

Rõ ràng đây phải là cơ hội tuyệt vời mới đúng chứ.

“Tôi đã nói rồi, thế giới này không có thứ gọi là thuốc trường sinh thực sự đâu, vậy mà anh không tin.

Giờ đã thành ra thế này thì chúng tôi cũng lực bất tòng tâm.” Chu Tiểu Di tiếc nuối nói.

Tuy nhiên, cô nhanh chóng nhận ra ở đây vẫn còn một số loại thuốc có thể tạm thời duy trì mạng sống cho hắn.

Cô bảo những người khác mau đi tìm, họ nhanh chóng lấy thuốc mang lại cho hắn uống.

“Sun lão bản, giờ chỉ có thể dựa vào những thứ thuốc này để tạm thời duy trì các dấu hiệu sinh tồn thôi, nhưng nếu chúng ta không nhanh chóng rời khỏi đây, anh thực sự sẽ bị héo khô mà chết đấy.” Sun Xing lộ vẻ không cam lòng, nhưng hắn biết mọi chuyện thành ra thế này đều do chính hắn tự chuốc lấy...

Chương 1385

Hắn tuy hậm hực nhưng không thể quay ngược thời gian, chỉ có thể lặng lẽ chấp nhận sinh mệnh mình đang dần trôi mất.

"Thật là đáng tiếc, Sun lão bản, không ngờ cả đời anh anh minh thần võ, cuối cùng lại vì quá tham lam mà rơi vào kết cục thế này." Mọi người đều cảm thán không thôi, không ngờ Sun lão bản lại có kết cục thảm hại như vậy.

Bây giờ chỉ có thể đặt hy vọng vào đống thuốc kia để giữ mạng cho hắn, chờ khi thoát ra ngoài xem có cứu chữa được không. 【Thật không ngờ Sun lão bản lại biến thành thế này, chuyện này có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Mọi người nhìn kìa, nhìn ông ta có vẻ rất đau đớn.】 【Nhưng mọi người cũng chịu thôi, Chu tỷ đã nhắc ông ta đừng động vào rồi mà ông ta không tin.】 【Đúng vậy, tôi đã thấy chuyện chẳng đơn giản thế đâu, Chu tỷ bảo đứng quan sát đã, ngay cả thuốc giải cô ấy còn không dám cho uống bừa.】 【Không ngờ ông ta lại liều mạng như vậy, làm chúng ta trở tay không kịp, cái bộ dạng bây giờ đúng là dọa người thật.】 Sau khi uống thêm một số loại thuốc khác, tình trạng của Sun Xing tạm thời ổn định lại đôi chút, nhưng Chu Tiểu Di không chắc có thể giúp hắn phục hồi hoàn toàn không.

May mắn là những loại thuốc ở đây có vẻ chuyên dùng để đối phó với những tình huống như thế này nên hắn uống vào không gặp vấn đề gì lớn nữa.

Chu Tiểu Di và mọi người thở phào nhẹ nhõm, chính Sun Xing cũng biết mình vừa từ cõi chết trở về, hắn nhìn Chu Tiểu Di với vẻ đầy may mắn.

“Sun lão bản, không biết anh nên gọi là may mắn hay bất hạnh nữa, cái bộ dạng này của anh chắc là nhờ thuốc mới kéo lại được từ cửa tử đấy.” “Có kiên trì được đến lúc ra ngoài không thì tôi không rõ.

Lúc nãy đã bảo nguy hiểm rồi mà anh vẫn cứ uống.” “Giờ thì anh biết tôi không phải nói điêu rồi chứ, ngay cả thuốc giải cho A Nguyệt tôi còn thấy cần phải nghiên cứu kỹ lại đây.” Sun Xing lúc này vô cùng hối hận, hắn biết chắc chắn sẽ có chuyện nhưng vẫn không kiềm chế được lòng tham, rõ ràng là tự tìm đường chết.

“Được rồi, anh ít nói vài câu đi.

Tình hình hiện tại đối với anh là khá lắm rồi, tuy loại thuốc đó muốn lấy mạng anh nhanh chóng, nhưng ở đây có thuốc khác tạm thời ổn định lại cho anh.

Còn có thể cứu mạng anh triệt để hay không thì tôi không chắc đâu.” Chu Tiểu Di thấy bộ dạng của hắn cũng không nỡ đả kích thêm, chỉ có thể động viên rằng hiện tại tạm thời đã qua cơn nguy kịch.

Điều này khiến A Nguyệt đứng bên cạnh bắt đầu lo lắng, không biết lọ thuốc giải trong tay mình là cứu mạng hay là thuốc độc nữa, liệu có uống vào là mất mạng luôn không?

“Yên tâm đi, lát nữa chúng ta tìm một con chuột bạch thử trước, nếu nó uống vào không sao thì mới chứng minh đó là thuốc giải thật.” “Tôi nghĩ loại thuốc giải đơn giản này chắc không đến nỗi nào đâu.

Thứ thuốc trường sinh kia đương nhiên là giả rồi, chuyện đó tôi cũng hiểu được.” Chu Tiểu Di nhận ra sự lo lắng của A Nguyệt nên lên tiếng trấn an.

Nghe vậy, cô ấy mới thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy có lẽ cũng tốt...

Đúng như Chu Tiểu Di nói, có thể tìm thứ gì đó thử trước, cô ấy

cảm thấy vô cùng may mắn vì có Chu Tiểu Di đi cùng, nếu không chẳng biết mình đã chết thế nào rồi.

Sun Xing đã tạm thời bình phục, cố giữ lấy mạng già.

Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng của hắn, đoán chừng lúc này hắn cũng không thể rời đi ngay được.

Hơn nữa, Ni Hong lúc nãy cũng bị dọa cho khiếp vía, vội vứt hết đống thuốc trong tay đi.

Cô ta vốn tưởng đó là thuốc trường sinh thật, cũng định bụng để Sun Xing thử trước.

Không ngờ thứ đó lại là thuốc độc chết người, đã vậy thì cô ta chẳng thèm giữ làm gì cho nặng nợ.

“Lê tiểu thư, chúng tôi biết cô là người của tổ chức S.

Các người vất vả đến đây chắc cũng là vì thuốc trường sinh thôi.” “Giờ cô đã có được thứ mình muốn rồi, có phải nên rời đi không?” “Nói thật, chúng tôi cũng chẳng muốn làm gì cô, nhưng cô thấy tình cảnh bây giờ rồi đấy, nếu cô tiếp tục ở lại bên cạnh chúng tôi, tôi nghĩ Sun lão bản sẽ 'vui vẻ' lắm, vì chẳng ai muốn tiếp tục ở bên một người phụ nữ đã lừa dối mình suốt bao nhiêu năm cả.” “Tôi cam đoan, nếu không phải Sun lão bản đang yếu, ông ta đã trực tiếp cho cô một bài học rồi.” Ni Hong nhìn Sun Xing một cái, Sun Xing cũng trừng mắt nhìn lại cô ta.

Cuối cùng cô ta không nói gì mà lẳng lặng rời đi.

Cô ta biết nếu rời đi một mình chưa chắc đã sống sót, nhưng nếu ở lại, có lẽ sẽ bị gã điên Sun Xing kia trút giận.

Cô ta biết Sun Xing hoàn toàn khác với những người khác.

Tuy nhiên, một nữ tử ở nơi thâm sơn cùng cốc này cũng chẳng hay

ho gì!

Cô ta biết chỉ có đi theo nhóm họ mới giữ được mạng, vì vậy cô ta lẳng lặng bám theo ở một khoảng cách không xa.

Chương 1386

Sun Xing lúc này quả thực mệt mỏi rã rời, chẳng còn hơi sức đâu mà để ý đến Ni Hong!

Gã mặt sẹo thì muốn dạy cho cô ta một bài học, nhưng cuối cùng cũng chẳng làm gì, chỉ lo chăm sóc tốt cho lão bản nhà mình đã là tốt lắm rồi.

Gã biết lão bản hiện giờ chắc cũng chẳng còn tâm trí đâu mà tham gia vào mấy chuyện này.

Chu Tiểu Di và mọi người cũng không nỡ lòng nào đuổi một cô gái lẻ loi đi, nên cô ta muốn đi theo thì cứ để cô ta đi.

Họ chẳng quan tâm, chỉ không biết Sun Xing có chấp nhận nổi không, nhưng sau khi quan sát kỹ, thấy Sun Xing cũng không nói gì thêm.

Dù sao họ cũng từng là người yêu của nhau, nên cũng chẳng cần phải tuyệt tình đến mức xua đuổi ngay lập tức, mặc dù ai cũng thấy Sun Xing đối với Ni Hong giờ chẳng còn tốt đẹp gì.

Họ đợi Sun Xing nghỉ ngơi hòm hòm mới định rời khỏi đây.

Lúc đầu họ tính quay lại đường cũ, nhưng phát hiện lối cũ đã bị bịt kín.

Mọi người đều cảm thấy kỳ quái, sao lại có thể như vậy?

"Đường về của chúng ta bị bịt kín rồi!

Lúc tới đây đâu có thấy đường bị lấp, giờ lại thế này, rốt cuộc là chuyện gì đây?" Vương Khải Toàn không thể tin nổi hét lên khi thấy lối về đã bị chặn...

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy lạ, theo lý mà nói, đường về không nên bị bịt kín mới đúng!

Rồi cô chợt nghĩ đến một khả năng khác.

Có thứ gì đó đang ép họ phải đi về phía trước!

Không cho phép quay lại đường cũ.

Chu Tiểu Di cảm giác có bàn tay nào đó đang thao túng từ phía sau.

Có thể là người, cũng có thể là con cự mãng đã đuổi họ đến đây, cô đang nghi ngờ cực độ.

Liệu con cự mãng đó có thực sự linh tính đến mức biết suy tính như con người không?

Dù đã nghi ngờ từ lâu, nhưng khi sự thật bày ra trước mắt, cô vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Chu Tiểu Di trấn tĩnh bảo mọi người đừng hoảng, nếu không còn đường về thì cứ đi tiếp về phía trước thôi.

Họ chỉ còn cách thoát ra từ một hướng khác.

Quả nhiên, họ phát hiện ở nơi cất giữ đống linh đan diệu dược kia còn có một lối thông đạo nữa.

Khoảnh khắc họ mở cánh cửa thông đạo đó ra, một luồng bụi bặm xộc thẳng vào mặt.

"Nơi này nhìn là biết bao nhiêu năm rồi không có người tới, thật không ngờ lại bị ép phải đi lối này." "Liệu có thứ gì kinh khủng chờ đợi không, hay là nó muốn chúng ta vào làm thức ăn cho nó đây?" Nhìn nơi đó, họ không khỏi lẩm bẩm.

Thực tế ai cũng nghi ngờ nơi này liệu có dành cho người đi không?

Suốt quãng đường đi qua, họ gặp phải bao chuyện quái dị, rõ ràng là có kẻ nào đó hoặc thứ gì đó đang ép họ phải không ngừng tiến sâu vào đây.

Họ đều cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc chuyện này là thế nào? 【Trời ơi, chẳng lẽ định ép Chu tỷ vào đường cùng sao?

Không ngờ đến nơi này lại gặp nhiều chuyện cổ quái đến vậy.】 【Tôi bắt đầu lo cho Chu tỷ rồi, cứ thế này thì nguy hiểm quá, hay là tìm đường về đi, đừng ở lại đây nữa.】 【Đúng rồi, đúng rồi, tôi cũng thấy nguy hiểm quá, toát cả mồ hôi hột, vậy mà Chu tỷ vẫn định vào trong đó sao.】 【Nhưng cũng đúng thôi, ngoài con đường này ra thì làm gì còn đường về đâu, nguy hiểm thật đấy.

Nhưng nhìn Chu tỷ có vẻ vẫn cân được, tôi luôn tin Chu tỷ có thể phùng hung hóa cát.】 【Đúng thế, Chu tỷ là ai chứ?

Chương 1387

Cô ấy chắc chắn giải quyết được mấy vấn đề nhỏ này thôi, mọi người đừng lo quá, cứ xem tiếp chuyện gì xảy ra nhé.】 Mọi người đều lo lắng dõi theo nhóm Chu Tiểu Di!

Dù cảm thấy nơi đó rất đáng sợ nhưng họ vẫn dấn bước vào!

Không thể cứ đứng đây chờ chết được.

Sun Xing được các vệ sĩ dìu đi, cũng lờ mờ đi theo sau.

Ni Hong vẫn lẳng lặng bám theo cuối đoàn.

“Các người cứ đi trước đi, tôi ở lại phía sau hỏi cô ta một chút về chuyện của tập đoàn S.

Xem bọn họ ngoài việc lấy thuốc trường sinh ra thì còn nhiệm vụ gì khác không.” “Hơn nữa cô ta ở bên Sun lão bản bao nhiêu năm, chắc chắn cũng nắm được không ít lợi ích, chắc chắn bọn họ còn có kế hoạch khác phải hoàn thành.” Sau khi nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người đều quay đầu nhìn lại người phụ nữ kia.

Cuối cùng, họ chỉ có thể để anh Hắc và Vương Khải Toàn đi tiên phong.

Chu Tiểu Di nhanh chóng tụt lại phía sau, cô liếc mắt nhìn Nghê Hồng.

Nghê Hồng không ngờ Chu Tiểu Di lại cố ý đợi mình ở phía sau, nhưng cô ta cũng đoán được vì sao Chu Tiểu Di lại đợi ở đây, chắc là định hỏi chuyện về tổ chức. "Cô muốn hỏi về tổ chức của chúng tôi sao?

Vậy thì thật xin lỗi, tôi không thể tiết lộ quá nhiều.

Tổ chức của chúng tôi trải qua huấn luyện vô cùng nghiêm ngặt.

Nếu để lộ bí mật, chúng tôi chắc chắn sẽ bị trừng phạt.

Bao năm qua tôi chưa từng để lộ thân phận.

Nhưng chuyện hôm nay quả thực là bất đắc dĩ nên tôi mới trực tiếp lộ diện, hy vọng cô có thể lượng thứ.

Tôi biết cô rất giỏi, nếu hành trình này không có cô, chúng tôi đều không thể sống sót.

Tuy nhiên, tôi vẫn không thể nói gì cho cô cả.

Nếu cô thực sự muốn tìm hiểu về tổ chức này, có lẽ cô nên tự mình đi tìm lời giải.

Tất nhiên là sau khi thoát khỏi đây đã.

Chắc hẳn trước đây cô cũng từng nghe phong thanh gì đó, nhưng hẳn là không nhiều.

Những gì tôi có thể nói chỉ bấy nhiêu thôi, còn lại tôi cũng lực bất tòng tâm." Nghe xong những lời này, Chu Tiểu Di cũng đã hiểu được thái độ của người phụ nữ này.

Đã vậy, cô cũng không cần thiết phải hỏi thêm nữa.

Quả nhiên, những người đã qua huấn luyện thì chẳng hỏi được gì.

Cả nhóm nhanh chóng tiến về phía trước.

Bụi bặm trong đường hầm này ngày càng dày đặc, Chu Tiểu Di bắt đầu nghi ngờ nơi này.

Có lẽ từ lúc xây dựng xong đến giờ chưa từng có ai đi qua.

Nếu đúng là vậy thì thật thú vị.

Tại sao đối phương cứ nhất quyết ép họ đi lối này?

Chẳng lẽ ở đây còn ẩn chứa bí mật không ai biết?

Chương 1388

"Nơi này chắc chắn rất ít người lui tới, nên mới có nhiều bụi như vậy.

Mọi người nhìn những công cụ này đi, chúng vẫn còn bỏ lại hiện trường.

Điều đó chứng tỏ trong quá trình xây dựng, họ thậm chí còn không kịp mang theo dụng cụ, có khả năng lát nữa chúng ta sẽ thấy thi thể của họ trực tiếp ở đây.

Vậy nên mọi người hãy chuẩn bị tâm lý, họ có lẽ đã ở lại đây mãi mãi, chưa từng ra ngoài." Nghe Chu Tiểu Di nói, ai nấy đều cảm thấy rùng mình.

Họ tự nhiên hiểu ý cô là gì.

Nghĩa là những người xây dựng nơi này đã bị nhốt lại và chết hết ở đây.

Vậy chẳng phải nói rằng sau khi họ đi vào cũng có thể sẽ chết ở chốn này sao? "Yên tâm đi, nếu thực sự phải chết ở đây thì cũng là do số mệnh, chứng tỏ chúng ta không thoát nổi.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại thì vẫn còn ổn chán.

Ít nhất chúng ta vẫn chưa thấy thi thể nào đúng không?

Nếu lát nữa thấy thi thể thì mới thực sự là gần kề cái chết.

Mọi người đừng nản lòng, chỉ cần chưa phải đường cùng là được.

Đã xây dựng đường hầm thì chắc chắn phải có lối ra.

Còn việc họ chết như thế nào, hay tại sao lại bỏ mặc công cụ ở

đây, đó vẫn còn là một ẩn số." Mọi người đều tán thành với lời của Chu Tiểu Di.

Họ cảm thấy cô nói đúng, đã đến nước này thì sống hay chết không còn do họ quyết định hoàn toàn nữa, nhưng họ có quyền lựa chọn cách đối mặt.

Họ không thể bị nhốt ở đây mãi mãi, chắc chắn sẽ ra ngoài được, hơn nữa còn có Chu Tiểu Di bên cạnh.

Chu Tiểu Di rất lợi hại, cô không phải hạng người tầm thường, tuyệt đối sẽ không để mọi người phải bỏ mạng ở đây.

Vì thế, họ không còn sợ hãi nữa.

Càng đi sâu vào trong cùng Chu Tiểu Di, họ thực sự đã bắt gặp những bộ hài cốt để lại nơi này!

Mọi người sững sờ, lòng đầy thấp thỏm và bất an.

Nhưng hiện giờ không còn cách nào khác, họ chỉ có thể tiến về phía trước.

Họ không tin vào cái dớp này, chẳng lẽ ở đây thực sự có quái vật ăn thịt người hay sao?

Họ chậm rãi bước tiếp, lại thấy thêm từng đống xương khô.

Nhìn thấy cảnh này, họ gần như đã miễn nhiễm.

Dù biết thấy những thứ này không phải điềm lành, nhưng lần này ai nấy đều khá bình tĩnh. "Mọi người cứ yên tâm, chỗ này hiếm người đến nên mới nhiều bụi như vậy, đây chắc hẳn là xương cốt từ rất lâu rồi.

Bao nhiêu năm trôi qua mà vẫn chưa hóa thành tro bụi, đủ thấy nơi này có chút khác biệt so với những chỗ khác." Nghe vậy, mọi người đều gật đầu đồng tình.

Hiện tại Chu Tiểu Di nói gì họ cũng đều ủng hộ hết mình, cứ như lời cô là thánh chỉ vậy!

Nhưng mọi người cũng hiểu vì sao, bởi ngoài việc nghe theo cô, họ chẳng tìm được lý do nào khác để rời khỏi nơi này.

Có lẽ niềm hy vọng duy nhất của họ chính là Chu Tiểu Di, vì những người còn lại đều không đáng tin cậy.

Chương 1389

Họ cố gắng tránh những cái xác đó, lách qua để đi tiếp.

Tuy nhiên, khi đi thêm một đoạn, họ phát hiện phía trước lại hết đường.

Toàn bộ trước mặt là một bức tường ngăn cách, ngay cả Chu Tiểu Di cũng cảm thấy lạ lùng.

Cô đại khái đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nếu không đoán sai, ở đây phải có đường, nhưng họ phải tự tìm ra.

Nghĩ lại cũng thật nực cười, không ngờ có ngày cô – người kế thừa chân truyền của Mạc Kim Giáo Úy, đường đường là một cao thủ mà lại rơi vào cảnh này, liên tục gặp phải những chuyện trớ trêu. "Ở đây hết đường rồi, chúng ta còn đi tiếp được không?

Tôi cứ thấy chỗ này quái quái thế nào ấy." Vương Khải Toàn cũng cảm thấy có điểm không đúng.

Anh biết muốn đi tiếp thì phải tìm được lối ra, nhưng nơi này dường như là đường cụt.

Anh không nhịn được mà nhìn sang Chu Tiểu Di, thấy cô đang quan sát bức tường phía trước.

Biết cô có thể có cách, anh liền bảo những người khác nghỉ ngơi tại chỗ, đừng làm phiền để cô suy nghĩ.

Quả nhiên khi họ ngồi xuống nghỉ ngơi, Chu Tiểu Di đã tiến sát đến cuối bức tường, không ngừng sờ soạn tìm kiếm.

Hành vi này của cô mọi người đã quá quen thuộc, bởi trong mắt

họ, Chu Tiểu Di chính là người giỏi nhất trong cả nhóm. 【Mỗi lần thấy ánh mắt mong đợi của họ, tôi lại thấy buồn cười.

Lúc bình thường có nguy hiểm là lại nghĩ đến chị Chu.】 【Nhưng lúc chị Chu cảnh báo thì họ chẳng thèm nghe, mấy người này cũng hài thật.】 【Chuyện này bình thường mà?

Chị Chu có sức chiến đấu mạnh nhất, lại giỏi đủ thứ, giải quyết được bao nhiêu khó khăn, họ không dựa vào chị ấy thì dựa vào ai?】 【Lão Tôn kia rõ ràng là nhìn trúng năng lực của chị Chu nên mới mặt dày bám theo.】 【Đúng thế, buồn cười nhất là lão Tôn từng có mâu thuẫn không vui với họ, nhưng giờ có vẻ lão đã chọn cách 'mất trí nhớ' rồi.】 【Hoặc là lão không muốn nhắc lại, dù sao đó cũng là chuyện không hay, nếu không có chị Chu thì lão đã chôn thây ở nơi này từ tám đời rồi.】 Lúc này, Tôn lão bản – người đang bị cư dân mạng bàn tán – đã vô cùng mệt mỏi.

Ông ta cảm nhận được trái tim mình vẫn đang đập kịch liệt.

Ông không biết tình trạng này là tốt hay xấu, nhưng ông biết nếu không rời khỏi nơi này, mình chắc chắn sẽ chết.

Ông đã nghĩ thông rồi, nếu có chết ở đây thì cũng coi như một sự giải thoát, vì năm xưa bạn ông cũng đã hy sinh tại đây để ông có cơ hội rời đi. "Lão Tôn, ông ổn chứ?

Cố mà trụ vững, chúng ta sắp ra ngoài rồi.

Nếu đến lúc đó ông không trụ được thì công cốc hết.

Yên tâm đi, chỉ cần ra ngoài được là cơ thể ông sẽ có cách cứu chữa." Vương Khải Toàn thấy lão Tôn có vẻ không ổn nên trực tiếp hỏi han.

Tôn Hưng nghe vậy mới từ từ mở mắt, ánh mắt lờ đờ.

Vương Khải Toàn càng thêm khẳng định tình trạng của lão Tôn

đang rất tệ.

Chu Tiểu Di ở bên kia cũng đang suy nghĩ, nhưng nghe thấy tiếng nói, cô cũng quay lại nhìn lão Tôn. "Yên tâm đi, tôi vẫn ổn, chỉ là hơi mệt thôi.

Mọi người mau tìm đường đi, đừng vì tôi mà làm chậm trễ cả đoàn.

Thực ra suốt quãng đường này tôi đã nghĩ thông rồi, trên thế giới này có lẽ chẳng có thuốc trường sinh bất lão nào cả.

Là do trước đây tôi quá cố chấp, còn không biết hối cải mà uống thứ thuốc đó, giờ biến thành thế này là tôi tự làm tự chịu." Mọi người đều ngạc nhiên nhìn lão Tôn.

Chương 1390

Chẳng lẽ đúng là "con chim sắp chết hót tiếng bi thương, con người sắp chết nói lời lương thiện"?

Nhưng họ không dám nói ra, chỉ im lặng nhìn ông ta.

Xem ra lão đã thực sự thông suốt, vậy là tốt rồi, thế gian này làm gì có thuốc trường sinh.

Đúng lúc này, Chu Tiểu Di đã tìm ra cách mở cửa!

Họ không ngờ đây thực sự là một cánh cửa, hơn nữa còn đóng khít khao đến mức nhìn như một bức tường đá.

Hóa ra vì nhiều năm không có người mở, bụi bặm đã lấp đầy các khe hở nên không nhận ra cũng là điều bình thường.

Họ nhanh chóng rời khỏi nơi đó, và rồi phát hiện mình thực sự đã ra ngoài.

Nơi này hiện ra với cảnh tượng chim hót hoa nở, không khí trong lành. "Tôi không phải đang ảo giác đấy chứ?

Chúng ta thực sự ra ngoài rồi sao?

Tuyệt quá!

Ai nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra vậy, sao tự dưng lại ra ngoài được thế này?" Không chỉ những người khác, ngay cả Vương Khải Toàn cũng cảm thấy mình sắp phát điên vì ngạc nhiên.

Sau bao nhiêu gian nan, họ thực sự đã thoát ra, hóa ra đây không phải là tử lộ.

Lão Tôn suýt chết bên trong giờ cũng đã ra ngoài. "Anh Vương, không phải ảo giác đâu, chúng ta ra ngoài thật rồi.

Thật không ngờ, tốt quá rồi!" "Lão Tôn, ông cũng mau trở về chữa bệnh đi, tôi nghĩ ông sẽ không sao đâu, chúng ta hữu duyên tái kiến." Tôn Hưng không nói gì thêm, ông biết tình trạng cơ thể mình cần phải về gấp, nếu không cái mạng này khó bảo toàn.

Vì vậy, thuộc hạ của ông trực tiếp đưa ông rời đi.

Sau đó, Chu Tiểu Di phát hiện A Nguyệt vẫn luôn đi theo họ.

Cô mới nhớ ra mình đã hứa với A Nguyệt sẽ giúp cô ấy nghiên cứu xem thuốc giải kia có độc hay không. "Mọi người đi tìm một con chuột bạch hoặc con gì đó cũng được, chỉ cần chứng minh thuốc giải này không có độc là được.

Tôi thấy cô ấy đi theo chúng ta cũng tốt, lão Tôn đi rồi, chúng ta có thể tiếp tục thám hiểm nơi này, tôi cứ cảm giác mình đã bỏ sót điều gì đó." Vương Khải Toàn nghe vậy thì kinh ngạc nhìn cô, không hiểu cô định làm gì.

Họ còn muốn ở lại đây sao?

Nhưng anh biết cô không chỉ nói suông.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nhanh chóng tìm kiếm một vòng, quả nhiên bắt được mấy con chuột chạy trong đất.

Họ mang tới cho Chu Tiểu Di làm thí nghiệm.

Chuột ăn xong không hề có phản ứng gì, sau đó họ mới thả chúng đi.

Lúc này A Nguyệt mới yên tâm uống thuốc giải.

Chu Tiểu Di bảo cô cứ việc yên tâm, nếu có nguy hiểm gì cô sẽ giúp xử lý ngay.

A Nguyệt đặt niềm tin vào Chu Tiểu Di một cách khó hiểu.

Cô nhìn viên thuốc trong tay, nhắm mắt nuốt xuống.

Chương 1391

Nói thật, cô không biết nó có hại cho người hay không.

Dù chuột không sao nhưng không có nghĩa là người cũng vậy.

Nhưng sau khi uống xong, không có chuyện gì bất thường xảy ra cả.

Cũng đúng thôi, đến lão Tôn hôm đó suýt chết mà giờ còn khỏe lại được.

Nghĩ đến đây, cô hoàn toàn yên tâm. "Chắc là không vấn đề gì đâu, đợi đến đêm trăng tròn tháng này sẽ biết có giải độc thành công hay không, nhưng tôi nghĩ là đã ổn rồi." A Nguyệt phấn khởi nhìn Chu Tiểu Di, cô đang rất xúc động vì vấn đề ám ảnh gia tộc bao đời nay cuối cùng cũng được giải quyết trên người cô sao? "Nhìn cái điệu bộ không tiền đồ của cô kìa, mới thế đã cảm động đến mức không nói nên lời rồi.

Yên tâm đi, không phải chuyện gì to tát đâu.

Đã giải quyết xong thì cứ về mà sống đến trăm tuổi, mấy cái lời nguyền đó chỉ là lừa đảo thôi, không cần lo lắng." Nhìn chung, hiện tại chỉ còn nhóm Tôn Hưng rời đi, những người còn lại vẫn ở đây, ngay cả anh Hắc cũng ở lại.

Chủ yếu là vì giao dịch của họ với lão Tôn đã kết thúc, nên họ sẵn lòng đi theo Chu Tiểu Di để tiếp tục khám phá nơi này.

Hơn nữa Chu Tiểu Di cảm thấy nhiệm vụ của anh Hắc ở đây vẫn chưa hoàn thành.

Cô đoán anh Hắc ở lại không chỉ vì họ, mà vì bản thân anh ta cũng mang theo một sứ mệnh riêng. "Tối nay chúng ta cứ hạ trại nghỉ ngơi

ở đây một thời gian đi, chỗ này sơn thủy hữu tình, trông cũng không có vẻ gì là nguy hiểm.

Cứ tạm thời nghỉ ngơi, tiếp theo có thể sẽ có chuyện khác xảy ra, nhưng hy vọng mọi thứ sẽ ổn." Chu Tiểu Di quan sát một vòng xung quanh rồi đưa ra quyết định, mọi người đều đồng ý.

Họ dựng lều, dự định nghỉ lại một đêm.

Đêm đó trôi qua bình yên, sáng sớm Chu Tiểu Di đã tỉnh dậy.

Cô cầm bản đồ nghiên cứu, không rõ đang tìm kiếm điều gì. "Cô đã xem kỹ chưa, tiếp theo chúng ta nên đi hướng nào?

Thực ra tôi thấy bản đồ cũng không hẳn đã ghi chép hết, nhưng dựa vào mạch núi ở đây, tôi nghĩ nên đi về hướng Nam.

Tôi tin là suốt quãng đường qua cô cũng đã nhận ra rồi đúng không?" Anh Hắc tiến đến bên cạnh Chu Tiểu Di và trực tiếp lên tiếng.

Chu Tiểu Di đã sớm đoán được anh Hắc ở lại chắc chắn có lý do.

Quả nhiên, lão Tôn vừa đi là anh ta không buồn che giấu nữa. "Xem ra mục đích của chúng ta giống nhau.

Anh Hắc, anh đã không định che giấu thì tôi cũng nói thẳng luôn.

Đúng vậy, nơi chúng ta muốn tới là một hướng khác của Vân Thiên Cung.

Hướng này tôi cảm thấy có lẽ còn thú vị hơn nhiều so với nơi chúng ta vừa đi qua.

Ở đó có lẽ anh sẽ tìm thấy câu trả lời mình muốn.

Anh không rời đi chính là vì chưa tìm thấy đáp án đúng không?

Nhưng tôi cũng tò mò, tại sao anh lại sẵn sàng ở lại đây lâu như

vậy?" Anh Hắc nghe Chu Tiểu Di hỏi thì không nói gì, chỉ tỏ vẻ cao thâm mạc trắc, bảo chẳng phải cô đã biết rồi sao. "Được rồi, có câu này của anh thì tôi càng hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Chương 1392

Đã vậy, chúng ta sẽ theo lời anh Hắc, đi thẳng về phía dãy núi hướng Nam.

Thực ra tôi cũng phát hiện dãy núi hướng Nam mới thực sự là long mạch.

Đi về phía đó, chúng ta có thể sẽ thấy được những cảnh tượng hiếm có.

Giờ chỉ còn lại mấy người chúng ta, có gặp nguy hiểm chắc cũng giải quyết được." Chủ yếu là vì nhóm người của lão Tôn trước kia rất hay táy máy tay chân, hễ thấy đồ tốt là lao vào, gây ra không ít rắc rối.

Giờ đây những người ở lại đều biết nghe lời, không ai tự tiện hành động, nên Chu Tiểu Di cảm thấy đây là một cơ hội tốt.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di không biết rằng, sau khi Tôn Hưng rời đi, ông ta nhanh chóng nhận ra có gì đó không đúng và không định trở về nữa.

Thấy cơ thể vẫn trụ được và đang dần hồi phục, ông ta lệnh cho thuộc hạ quay lại lần theo dấu vết của nhóm Chu Tiểu Di.

Mọi người đều không hiểu hành động này. "Nhưng thưa lão bản, cơ thể ông hiện tại... tôi nghĩ chúng ta nên về bệnh viện kiểm tra trước?" Người đàn ông có vết sẹo không tán thành việc quay lại, nhưng anh ta thấy lão bản thực sự thiết tha muốn quay lại.

Anh không hiểu vì sao lão bản lại chấp nhất với chuyện này đến vậy, nhưng anh biết một khi lão bản đã quyết định thì không ai cản nổi.

Vì thế, họ đành phải đi theo.

Nhóm Chu Tiểu Di hoàn toàn không hay biết Tôn Hưng đã quay lại.

Sau một đêm nghỉ ngơi, khi A Nguyệt thấy cơ thể không có vấn đề gì, họ lại tiếp tục lên đường.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến đêm trăng tròn, lúc đó sẽ biết kết quả thực sự. "Này anh bạn, lần này chúng ta đi hướng hoàn toàn khác, anh chắc chắn chúng ta vẫn vào được nơi đó chứ?

Tôi thực sự không hiểu, chúng ta chẳng phải đã vào trong rồi sao?

Sao tự nhiên lại phải quay lại lần nữa?" A Nguyệt có chút thắc mắc.

Nhưng hiện tại Chu Tiểu Di còn có việc khác cần xử lý, cô cũng tò mò không biết còn chuyện gì nữa. "Nếu chị Chu đã nói quay lại thì chắc chắn có lý do của chị ấy.

Chị ấy sẽ không vô duyên vô cố dẫn chúng ta đến đây đâu, chắc chắn còn việc gì đó cần giải quyết." Diệp Phàm vốn đã quen với việc này nên không quá tò mò. "Đã đến nước này rồi thì cứ đi theo chị Chu thôi, dù sao cũng chẳng phải chuyện gì to tát." Họ ngoan ngoãn đi theo Chu Tiểu Di về hướng Nam.

Càng đi, Chu Tiểu Di càng thấy kỳ lạ, tình hình hiện tại quả thực không bình thường.

Anh Hắc cũng nhận ra điều đó, họ cảm thấy nơi này thực sự giống như long mạch trong truyền thuyết. "Quả nhiên là tôi đoán không sai, đây chính là long mạch.

Nếu đi vào từ đây, chắc chắn sẽ thấy được nhiều thứ quý giá hơn." Nghe anh Hắc nói, ai nấy đều háo hức nhìn qua.

Họ không chắc chuyện gì đang xảy ra, nhưng đều cảm thấy nơi này có điểm khác biệt, như thể đang ngưng tụ tinh hoa của trời đất.

"Xem ra đúng là phải đi từ phía long mạch này.

Lần trước hướng kia tuy bản đồ có ghi nhưng lại quá nguy hiểm." Ngay cả Vương Khải Toàn cũng cảm thán.

Nếu đây là long mạch thì họ đã lờ mờ hiểu được sự tình.

Chương 1393

"Nơi này chắc hẳn có nhiều câu chuyện đây.

Được rồi, mọi người sẽ đi theo anh.

Nhưng anh chắc chắn là muốn vào lại chứ?

Tôi thấy đi một lần là đủ hãi rồi." Diệp Phàm vẫn còn chút do dự, không hiểu sao họ lại chấp nhất việc quay lại như vậy.

Nhưng Chu Tiểu Di đã quyết, họ không thể nói gì thêm. "Bớt nói nhảm đi, đã bảo vào là vào.

Ai không muốn thì có thể ở lại đây đợi.

Vì lát nữa đi vào theo đường long mạch này, chúng ta có khả năng sẽ gặp được chủ nhân thực sự của nơi này.

Mọi người không thấy là từ khi vào Vân Thiên Cung, tuy thấy nhiều thứ kỳ quái, nhưng mọi chuyện dường như chỉ xoay quanh người phụ nữ kia sao?

Còn nam chủ nhân của nơi này, ông ta vẫn chưa hề xuất hiện." Nghe Vương Khải Toàn nói, mọi người mới thấy có lý. "Ai bảo tôi không vào chứ?

Tôi chỉ tò mò thôi.

Mà các anh bảo đây là long mạch, phong thủy tốt, sao lại nói là có nguy hiểm?" Đó cũng là điều những người khác thắc mắc.

Thấy mọi người đều chớp mắt nhìn mình chờ đợi, Chu Tiểu Di đành phải nói thật: "Chúng ta chọn lối này vì nó thực sự khác thường.

Nếu các người không biết nó nghĩa là gì, thì cứ vào đi, lát nữa tôi sẽ giải thích trực tiếp cho mà thấy." Nghe cô nói vậy, họ càng thêm tò

mò về những gì sắp đối mặt.

Họ đi theo Chu Tiểu Di và nhận ra nơi này quả thực khác hẳn lối vào trước đó.

Ở đây không còn u tối mà tràn đầy sức sống, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái. "Cũng chẳng có gì ghê gớm lắm đâu.

Đã là long mạch thì có lẽ sẽ có nhiều cơ quan, nhưng mấy chuyện linh dị quái đản chắc sẽ ít đi.

Tuy nhiên, vùng này rắn và cá sấu có vẻ nhiều, nên khó tránh khỏi đụng độ chúng." Chu Tiểu Di an ủi mọi người.

Họ hiểu rằng mọi chuyện không hề dễ dàng như vẻ ngoài.

Trong khi họ tiến lên, nhóm Tôn Hưng cũng bám sát phía sau.

Tôn Hưng cảm thấy kỳ lạ, thảo nào Chu Tiểu Di không cùng họ ra ngoài, hóa ra họ định quay lại bằng một con đường khác. "Quả nhiên tôi đoán đúng, họ thực sự đã quay lại.

Đã vậy thì cứ chờ xem họ định làm gì." Tôn Hưng ra lệnh.

Cơ thể ông ta đang hồi phục dần, khiến thuộc hạ cũng kinh ngạc.

Tình trạng tồi tệ hôm trước dường như đã biến mất. "Yên tâm đi, không có vấn đề gì lớn đâu.

Tôi cảm thấy khỏe lại rồi, xem ra thuốc trường sinh đúng là lừa đảo, nhưng bảo nó làm người ta chết ngay thì cũng không đúng.

Chắc hôm đó chỉ là dọa tôi thôi." Tôn Hưng tự tin dẫn người bám theo.

Chương 1394

Chẳng mấy chốc, họ đã thấy bóng dáng nhóm Chu Tiểu Di ở phía xa.

Nhóm Chu Tiểu Di cuối cùng cũng tìm thấy một lối vào mới. "Quả đúng như tôi đoán, họ ở lại là để tìm lối này.

Vậy cứ đợi ở đây xem lát nữa họ làm gì." Chu Tiểu Di chưa vội vào ngay.

Lối vào này hiển nhiên đã bị ai đó cố tình phong tỏa bằng những khối đá lớn, muốn vào không hề dễ dàng. "Đã tìm thấy lối vào rồi, tối nay cứ nghỉ ngơi tại đây đã.

Đợi nghỉ ngơi xong, ngày mai chúng ta sẽ dọn dẹp đống đá này rồi mới tiến vào.

Mọi người chuẩn bị cho kỹ, nơi đã bị phong tỏa thế này chắc chắn không đơn giản đâu." Chu Tiểu Di đã nói như vậy, những người khác tự nhiên không tìm được lời nào phản bác, tất cả đều đồng ý.

Cứ thế, họ nhanh chóng dừng lại nghỉ ngơi tại chỗ!

Sau khi dựng xong lều bạt, mắt thấy trời sắp tối, mọi người đều tập trung lại.

Lúc này, Chu Tiểu Di chợt nhớ ra một chuyện khá quan trọng!

Đó là tối mai đã là đêm trăng rằm.

Có lẽ nên đợi qua đêm trăng rằm này rồi mới vào tiếp cũng được, dù sao tình hình của A Nguyệt lúc đó thế nào vẫn chưa rõ, tránh việc vào trong rồi xảy ra sự cố ngoài ý muốn, lại còn phải phân tâm chăm sóc cô ấy. "Cho nên, cứ đợi qua đêm trăng rằm rồi chúng ta hãy vào, như vậy cũng được.

Dù sao vào trong rồi sẽ gặp phải nguy hiểm gì chúng ta vẫn chưa biết, tránh để lúc đó còn phải lo lắng cho bên A Nguyệt." "Hình như phía lão bản kia đã dừng lại ở đằng kia rồi, không có ý định vào ngay, hay là chúng ta cũng quan sát ở đây xem sao." "Chỗ này có vật che chắn, chỉ có chúng ta thấy được họ, chứ họ căn bản không thấy được mình." Tôn Hưng cũng gật đầu tán thành, nhóm của hắn cũng hạ trại cách đó không xa.

Chu Tiểu Di và mọi người thực sự không phát hiện ra nhóm Tôn Hưng, vì lần này bọn hắn chỉ có vài người, lại còn hành động rất kín kẽ.

Tôn Hưng cũng rất tò mò, không hiểu tại sao bọn Chu Tiểu Di lại muốn vào đó một lần nữa!

Chẳng phải sau lần vào trước, họ đã tổn thất bao nhiêu nhân lực mới thoát ra được sao? "Lão bản, ngài nghi ngờ họ vào lại là để lấy thứ gì đó sao?

Nếu đúng là vậy, chẳng lẽ nơi này thực sự có bảo bối?" "Nơi chúng ta từng đến, ngoài mấy loại dược liệu đó ra thì cũng chỉ có số bảo bối kia, mà cuối cùng sau khi chạm vào lại gặp vận rủi liên miên." Gã mặt sẹo cũng không rõ tại sao lão bản của mình lại cố chấp đi theo họ vào trong như vậy, ngay cả cơ thể cũng không màng đến.

Tuy hắn thấy sức khỏe lão bản đang dần hồi phục, nhưng trước khi được kiểm tra tại bệnh viện, hắn vẫn không thể hoàn toàn yên tâm. "Hừ, không ngờ con bé Chu Tiểu Di này lại dám giấu giếm chúng ta những chuyện này." "Đã vậy thì cứ quan sát đi, đợi đến khi chúng có được bảo bối cuối cùng, chúng ta sẽ xông ra cướp lấy." "Cứ ngỡ sau trận hoạn nạn đó, bên kia đã thực sự trở thành đồng minh với mình, giờ xem ra căn bản không phải vậy." Tôn Hưng không ngờ Chu Tiểu Di lại lén lút quay lại đây mà không báo cho hắn!

Thực tế thì Chu Tiểu Di bị oan.

Cô cũng chỉ sau khi ra ngoài mới phát hiện ra, tuy trên bản đồ có đánh dấu nhưng địa hình thực tế lại hơi khác.

Sau khi xem xét địa thế, cô xác định khu vực phía Nam này rất quỷ dị.

Cộng thêm lời kể của Hắc ca, Chu Tiểu Di càng chắc chắn nơi này hẳn là còn thứ gì đó!

Thế nên cô mới trực tiếp quay lại xem thử.

Cô không hề cố ý giấu Tôn Hưng, nếu lúc này Tôn Hưng quay lại, cô cũng rất hoan nghênh. "Lát nữa vào trong có thể sẽ có nguy hiểm, nếu tôi cảm ứng được gì đó, tôi sẽ nắm chặt tay chị." Thiên Ân hiện tại đã biết năng lực của mình, và cậu cảm thấy Chu Tiểu Di hoàn toàn khác với những người khác.

Chu Tiểu Di có thể thản nhiên chấp nhận khả năng của cậu, khiến cậu cảm thấy rất ấm lòng.

Chương 1395

"Được thôi, vào trong phải trông cậy vào cậu rồi!" Hai người trò chuyện thân thiết như chị em ruột.

Những người khác thấy họ chung sống hòa thuận như vậy cũng thấy mừng, ít nhất như thế có thể đảm bảo an toàn cho cả đoàn.

Dù sao thực lực của hai người này cũng rất đặc thù, một người chiến đấu cực mạnh, một người bẩm sinh có năng lực kỳ lạ. "Được rồi, vào trong trông cậy cả vào hai người đấy.

Tôi biết sự phối hợp của hai người thực sự rất đáng kinh ngạc." "Đã thế thì mọi người đều dựa vào hai người vậy, nhưng hôm nay chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đây đã." Vương Khải Toàn nhìn hai người rồi cũng không kìm được mà nói leo vào!

Mọi người đều bật cười, không khí ở đây khá hòa hợp.

Trong khi đó, Tôn Hưng cầm ống nhòm quan sát, thấy bên kia không có động tĩnh gì mới nhận ra có điểm không đúng. "Hình như họ định tạm trú ở đây một thời gian.

Xem ra ngày mai là trăng rằm, họ muốn đợi qua đêm trăng rồi mới vào." "Nếu vậy chúng ta cũng nghỉ ngơi tại đây, đợi họ vào rồi mình mới theo sau." "Hơn nữa lối vào kia đã bị lấp lại, họ vẫn chưa mở ra, chắc là phải ở đây hai ngày nữa." Nghe lão bản nói vậy, đám thuộc hạ đều gật đầu.

Lúc đầu bọn họ đi rất đông, nhưng giờ chỉ còn lại vài người, trong đó Hắc ca, Thiên Ân và A Nguyệt thì đã theo phe Chu Tiểu Di.

Những người còn lại đều đã thiệt mạng!

Tôn Hưng nhìn lại vài người ít ỏi bên cạnh mình, cảm thấy có lẽ

cần điều thêm nhân thủ.

Đến lúc đó cứ để họ lái trực thăng tới, hắn không tin trực thăng lại không nhìn thấy chỗ này!

Ngoài ra còn phải chuẩn bị thêm các thiết bị chuyên dụng.

Tôn Hưng rút một chiếc điện thoại vệ tinh ra gọi đi, bên kia dường như đã chờ đợi từ lâu.

Lão bản của họ suốt thời gian qua không có tin tức gì khiến họ thấy rất lạ.

Giờ cuối cùng cũng nhận được điện thoại, bọn họ kích động vô cùng. "Lão bản, cuối cùng cũng chờ được điện thoại của ngài!

Suốt thời gian qua không có động tĩnh gì, chúng tôi cứ tưởng ngài đã xảy ra chuyện?" "Giờ có tin tức của ngài rồi, ngài cảm thấy thế nào?

Có cần chúng tôi đến tiếp ứng không?

Đã lấy được thứ ngài muốn chưa?" Đầu dây bên kia một người hào hứng hỏi dồn dập.

Tôn Hưng đơn giản kể lại tình hình hiện tại, đối phương không ngờ tổn thất lại thảm trọng đến thế. "Vậy hiện giờ lão bản vẫn muốn tiếp tục vào trong sao?

Nếu thế..." "Tôi sẽ phái vài người có thân thủ tốt nhất đích thân đến hội quân với ngài, nếu không ổn thì tôi sẽ tự mình qua đó." "Không cần, cậu đừng qua đây, cứ ở lại hậu phương đi.

Nếu thực sự chúng tôi gặp nguy hiểm..." "Toàn bộ việc của tập đoàn sẽ giao cho cậu xử lý!" Tôn Hưng tiếp tục nói: "Tôi ở đây vẫn ứng phó được, chỉ cần điều vài người tay chân lanh lẹ, có kinh nghiệm, lái trực thăng tới là được." "Nhưng dặn họ phải chú ý thời

gian, không được để bọn Chu Tiểu Di phát hiện, phải đợi họ vào trong đã." "Đợi họ vào rồi tôi sẽ liên lạc, lúc đó chúng ta vào muộn hơn một chút cũng không sao." Nghe lão bản căn dặn, người kia đã hiểu rõ sự tình và biết phải làm gì.

Trong thời gian tiếp theo, họ nhanh chóng xác định kế hoạch, chắc chắn sẽ không để xảy ra sơ suất nào.

Trước khi cúp máy, đối phương vẫn thấy lo lắng, muốn xác nhận lại lần nữa. "Lão bản, ngài chắc chắn là vẫn có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?

Nếu vậy thì phiền phức lắm, hay là để tôi đi đi." "Những người khác tôi không yên tâm, tuy có đại ca Mặt Sẹo bên cạnh ngài, nhưng tôi vẫn không nỡ để ngài một mình vào nơi đó." "Không cần đâu, việc này thực ra cũng đơn giản thôi, cậu cũng biết rõ sự tình mà, không cần lo lắng quá." "Theo tình hình hiện tại thì không có gì to tát đâu, hơn nữa còn có đám Chu Tiểu Di, tuy giờ không đi cùng nhau..." "Nhưng họ đi trước, gặp nguy hiểm gì họ sẽ là người chịu trận đầu tiên, lúc đó chúng ta sẽ biết rõ hơn." "Được rồi!" Đối phương nghe Tôn Hưng nói vậy thì chỉ còn biết cam đoan thực hiện theo, không can thiệp thêm nữa.

Sau đó hắn nhanh chóng sắp xếp người đến gặp lão bản, nhưng đúng như lời dặn, họ sẽ âm thầm chờ đợi, đợi nhóm Chu Tiểu Di đi qua mới tiến vào.

Chương 1396

Chu Tiểu Di vốn rất nhạy bén, cô chợt nhận ra dường như có ai đó bám đuôi quanh đây!

Nhưng sau khi kiểm tra một lượt, cô lại không thấy ai.

Cô cảm thấy lạ nhưng không muốn làm mọi người hoảng loạn, nên sau khi suy nghĩ, cô bí mật nói với Vương Khải Toàn.

Cô bảo anh ta đi vòng quanh xem có chuyện gì bất thường không. "Vậy là chị nghi ngờ có một nhóm khác cũng đang ở đây à?

Nếu đúng thế thì thú vị đấy." Chu Tiểu Di lắc đầu, cô không nghĩ đơn giản vậy.

Cô tin chắc có người đang ở đây, và khả năng cao là nhóm của Tôn lão bản.

Nhưng nghĩ lại, chẳng phải nhóm Tôn lão bản đã quay về rồi sao?

Tình trạng của ông ta rất phức tạp, nếu không về gấp để chữa trị thì rất dễ mất mạng.

Vương Khải Toàn theo lời cô đi vòng quanh một lượt, quả nhiên phát hiện cách đó không xa có vài chiếc lều.

Nhưng người đều ở trong lều, anh ta cũng không thể dựa vào màu sắc hay kiểu dáng lều để biết đó là ai.

Vì thế tạm thời chưa rõ đối phương là ai, nhưng anh ta nhanh chóng xác định được một điều: Có lẽ không phải người tốt lành gì. "Chị đoán đúng rồi, quả nhiên có người luôn bám sát chúng ta.

Nhưng khi tôi tới gần, họ rất cảnh giác, cứ trốn biệt trong lều." "Căn bản không nhìn ra là hạng người nào.

Tôi đã quan sát mấy ngày liên tục, họ cứ ở yên đó không ra ngoài, điểm này mới là lạ nhất." Chu Tiểu Di nghe xong cũng thấy kỳ quái, nhưng cô thiên về giả thuyết đó là Tôn lão bản.

Chỉ là cô không hiểu nổi, tại sao ông ta lại vô duyên vô cớ quay lại đây? "Chẳng lẽ ông ta thực sự vì thứ mình muốn mà không màng sống chết sao?

Nếu vậy thì tôi cũng phải phục lão Tôn này thực sự rất lợi hại." Chu Tiểu Di cân nhắc rồi quyết định không nói chuyện này với những người khác, cũng bảo Vương Khải Toàn giữ kín!

Bất kể những kẻ phía sau là ai, với họ cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Cứ đợi qua đêm trăng rằm rồi rời khỏi đây là được. "Chắc chắn là không nói chứ?

Nếu giờ không nói, nhỡ sau này có chuyện gì ảnh hưởng đến mọi người thì sao?" "Cậu cũng biết đấy, tình hình hiện tại thực sự hơi phức tạp." Chu Tiểu Di nghĩ một lát, vẫn cảm thấy khả năng cao là nhóm Tôn lão bản.

Cô không biết tại sao ông ta lại quay lại đây, nhưng nghĩ đến sự cố chấp của ông ta với chuyện trường sinh bất tử hay gì đó, thì cũng không lạ.

Nếu ông ta đã quay lại thì cứ để ông ta ở đó, dù sao cũng không ảnh hưởng đến phía cô, cứ kệ ông ta thôi.

Việc ông ta không lộ diện chắc chắn là có lý do riêng, đến lúc cần ông ta sẽ tự xuất hiện.

Vậy nên nhóm Chu Tiểu Di không bàn tán thêm nữa, họ cứ thế chờ đợi đêm trăng trôi qua.

Đêm trăng rằm này, ai nấy đều thắc thỏm, đặc biệt là A Nguyệt.

Dù sao cô đã chịu đựng đau khổ bao nhiêu năm nay, cô hy vọng lần này thực sự có hiệu quả.

Trời vừa sập tối, cô đã trốn vào một góc, Chu Tiểu Di và mọi người đều tập trung chú ý vào cô.

Khi mặt trăng từ từ nhô lên, tất cả đều căng thẳng quan sát!

Chương 1397

Nhưng lần này cô không có bất kỳ biến hóa nào.

A Nguyệt cũng không cảm thấy cơ thể có gì thay đổi!

Cô biết có lẽ mình đã thực sự khỏi hẳn.

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy vô cùng mãn nguyện. "Xem ra đó thực sự là giải dược.

Vậy thì em không còn vấn đề gì nữa rồi, sáng mai chúng ta sẽ khởi hành ngay." "Sáng mai xem tình hình bên trong thế nào, nếu không có gì đặc biệt, chúng ta sẽ dọn đá ra rồi vào trong." Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm!

Sáng hôm sau khi trời vừa hửng sáng, họ trực tiếp đi đến đống đá lấp cửa.

Chu Tiểu Di xem xét qua thấy không có vấn đề gì, mọi người cùng bắt tay vào dọn đá.

Khi đá được dọn sạch, bụi tung mù mịt.

Họ lùi ra xa một chút, đợi bụi lắng xuống mới thong thả tiến vào.

Chu Tiểu Di tự nhiên là người đi tiên phong. "Xem ra nơi này cũng không có gì đặc biệt, không ngờ lại có sự cố bất ngờ này xảy ra." "Đã thế thì tôi đã hiểu rõ sự tình rồi, mọi người bám sát vào, lát nữa đừng có ai tụt lại đấy." "Và hãy nhớ kỹ một điều: Những thứ không nên chạm vào thì tuyệt đối đừng có đụng vào." Tuy những kẻ hay táy máy đã không còn, nhưng vẫn phải cảnh giác Hạ Xuân Thiên!

Cô ấy lúc này cũng đi sát bên nhóm Chu Tiểu Di.

Vì cô ấy thấy nhóm Chu Tiểu Di chắc chắn sẽ còn đi đến những

nơi khác, cô ấy muốn nghiên cứu thêm.

Sau khi được Chu Tiểu Di đồng ý, cô ấy quyết định ở lại cùng đoàn.

Lúc đầu cô ấy tưởng không có gì để nghiên cứu, nhưng giờ nghĩ lại thì chưa chắc.

Cả nhóm nhanh chóng tiến sâu vào trong!

Khi đã vào hẳn, họ không còn nghe thấy động tĩnh gì từ bên ngoài nữa.

Nhóm Tôn Hưng quan sát thấy họ đã dọn đá và đi vào, Tôn Hưng lập tức gọi điện cho thuộc hạ bảo họ đến ngay.

Lần này bọn chúng chuẩn bị rất kỹ, mang theo nhiều thiết bị công nghệ cao, thậm chí có cả bác sĩ chuyên nghiệp đi cùng.

Họ còn tiến hành trị liệu ngay tại chỗ cho Tôn Hưng, sau khi xác định ông ta ổn mới từ từ tiến vào. "Xem ra nơi này hoàn toàn khác với nơi chúng ta từng đến trước kia, vào đây chỗ nào cũng thấy nước nhỏ giọt." "Nhưng lần trước chúng ta vào nơi đó rất khô ráo, vậy rốt cuộc là sao nhỉ?" "Chẳng lẽ vì hai hướng khác nhau nên địa hình và môi trường cũng khác nhau?" Thiên Ân không rành mấy chuyện này, nhưng sau khi ngẫm nghĩ, cậu cũng hiểu phần nào.

Tình hình hiện tại thực ra không quá phức tạp.

Sau đó Chu Tiểu Di giải thích, nơi này chính là long mạch.

Đã là long mạch thì tự nhiên nguồn nước sẽ dồi dào hơn!

Nhưng cũng có thể chỉ lúc đầu mới nhiều nước, càng vào sâu có khi lại càng khô hạn. "Hóa ra là vậy, nếu đã thế thì chúng ta cứ tiếp tục đi thôi, tiếng nước nhỏ tí tách này nghe cũng rợn người thật." Không hiểu sao khi vào đây, dù Thiên Ân không có phản ứng đặc thù

gì nhưng cậu luôn cảm thấy nơi này có chút khác lạ, cảm giác sởn gai ốc.

Cả nhóm nhanh chóng rời khỏi khu vực đó.

Phía Tôn Hưng cũng đã ổn định, hắn dẫn theo đám người của mình tiến vào.

Quả nhiên, nhiều cạm bẫy hay nơi nguy hiểm đều đã được nhóm Chu Tiểu Di giải quyết xong xuôi, bọn hắn đi vào rất thuận lợi.

Chương 1398

Tôn Hưng cũng cảnh cáo thuộc hạ không được chạm vào những thứ không nên đụng.

Đám tay chân tự nhiên hiểu rõ, bọn chúng không làm phiền đến nhóm Chu Tiểu Di mà nhanh chóng tiến sâu vào, cho đến khi tới một đại điện trống trải.

Nơi này đâu đâu cũng thấy những điều kỳ lạ.

Các màu xanh, tím, đỏ, trắng xen lẫn, khiến họ cảm thấy có chút phức tạp. "Chuyện này là sao đây?

Sao tôi thấy cứ lạ lạ thế nào ấy?" Hạ Xuân Thiên cảm thấy những gì đang thấy đã vượt xa tầm hiểu biết của mình.

Nhóm Chu Tiểu Di cũng lộ vẻ kinh ngạc, không biết tại sao nơi này lại biến thành hình thù như vậy.

Hơn nữa họ nhận ra đây không phải là màu tô lên!

Nghĩa là bản thân đá ở đây đã có màu như thế, nếu vậy thì thực sự thú vị. "Nó vốn dĩ là như vậy rồi.

Nếu không nhầm thì lúc trước khi thấy cảnh này, họ cũng đã rất kinh ngạc, giờ nhìn lại vẫn thấy thật thần kỳ." "Ngay cả hậu thế như chúng ta thấy còn kinh ngạc, huống chi là những người khác." "Vì thế xét trên nhiều phương diện, nơi này sẽ còn mang lại cho chúng ta nhiều bất ngờ nữa." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người đều hiểu tình hình hiện tại là như thế nào.

Họ yên tâm rời khỏi nơi đó, không dừng lại lâu.

Trong khi đó, nhóm Tôn Hưng bên ngoài cũng đã chuẩn bị sẵn sàng và tiến vào!

Vào trong, họ cũng thấy những thứ tương tự.

Lần này Tôn Hưng mang theo rất nhiều thiết bị công nghệ cao để thăm dò.

Qua đó họ có thể biết những phiến đá này thuộc thời đại nào, trên đó được ghi chú rất rõ ràng. "Lão bản, xem ra mấy tảng đá này từ xưa đã như vậy rồi, thật bất ngờ, không ngờ lại có loại đá thế này." "Có vẻ họ cũng thấy kinh ngạc khi đến đây, dấu chân dưới đất rất hỗn loạn." "Chắc chắn họ đã dừng lại đây một lúc rồi mới đi tiếp." Nhìn dấu chân dưới đất, họ có thể đại khái đoán ra được tình hình.

Điều này cho thấy những người bên cạnh Tôn Hưng lần này thực sự rất chuyên nghiệp.

Họ nhanh chóng tiếp tục tiến về phía trước.

Đi phía trước, nhóm Chu Tiểu Di phát hiện nơi này quả nhiên có điểm khác biệt, chẳng mấy chốc họ đã đến trước một đầm nước rất lớn.

Nhìn đầm nước này, muốn băng qua trực tiếp có vẻ hơi khó khăn. "Nước này đục quá, không biết sâu bao nhiêu, chúng ta không thể cứ thế mà lội qua được." "Lát nữa phải thử trước đã, hoặc khi xuống nước chúng ta buộc dây vào thắt lưng, mọi người phải phối hợp nhịp nhàng để đi qua." Họ đều tán đồng lời Chu Tiểu Di.

Sau khi thử một lúc, họ nhận ra đầm nước này khá sâu!

Không ngờ đây lại là một vùng trũng.

Muốn qua được phải hết sức cẩn thận, không biết có thứ gì đáng sợ dưới làn nước đục ngầu kia không. "Xem ra thực sự có chút nguy hiểm đấy." "Nhưng giờ chỉ có con đường này thôi, chúng ta bắt buộc phải qua." "Lát nữa mọi người chú ý, cố gắng vứt bỏ hết những thứ không cần thiết lại đây." "Mấy thứ không đáng tiền thì đừng mang

theo nữa, nếu không lát nữa nặng quá dễ bị lún xuống bùn lắm." "Nước đục thế này, tôi đoán dưới đáy chắc toàn bùn lầy thôi." Mọi người khá nghe lời Chu Tiểu Di, vứt bỏ hết mấy thứ linh tinh trong ba lô.

Một lúc sau, họ đã buộc dây vào người xong xuôi!

Chu Tiểu Di đi đầu, Thiên Ân theo sau.

Vương Khải Toàn đi cuối, Diệp Phàm đi ngay phía trước anh ta.

Những người khác ở giữa để đảm bảo an toàn.

Chương 1399

Tuy nhiên, cuối cùng Hắc ca đề nghị để anh ta đi cuối vì anh ta có nhiều kinh nghiệm hơn, Chu Tiểu Di đồng ý.

Chu Tiểu Di chọn đại một hướng rồi tiến bước, quả nhiên càng vào sâu nước càng cao.

Khi nước đã ngập đến thắt lưng, cô quay lại nhìn mọi người. "Mọi người chuẩn bị tâm lý nhé, tôi thấy bùn ở giữa chắc là khá nhiều đấy, lát nữa cố gắng đừng hoảng loạn." "Yên tâm đi, chỉ cần không hoảng, cứ bước theo dấu chân tôi thì sẽ không có chuyện gì đâu." Họ trịnh trọng gật đầu, rồi dưới sự dẫn dắt của Chu Tiểu Di, cả nhóm nhanh chóng vượt qua đoạn sâu nhất.

Ai nấy đều thở phào.

Nhưng đúng lúc vừa nới lỏng cảnh giác đó, Diệp Phàm không cẩn thận trượt chân xuống bùn.

May mà Hắc ca đi sau phát hiện kịp lúc nên nắm chặt lấy anh ta, nhưng cũng chính vì cú trượt đó mà kéo theo cả đoàn.

Những người phía trước cũng bắt đầu bị trượt, Chu Tiểu Di nhận thấy tình hình không ổn.

Cô nhanh chóng ra lệnh cho mọi người cắt đứt dây thừng ngay lập tức.

Chu Tiểu Di nhanh tay rút dao cắt đứt đoạn dây sau lưng Thiên Ân.

Hắc ca cũng phản ứng rất nhanh, nhưng nhóm người ở giữa thì không may mắn như vậy!

Cả nhóm ở giữa đều bị lún sâu trong bùn.

Chu Tiểu Di và những người còn lại không dám cử động mạnh vì cô biết nếu họ cũng bị lún thì sẽ không còn ai cứu ai được nữa, tất cả sẽ bị kẹt chết ở đây.

Chu Tiểu Di nghiêm giọng bảo những người ở giữa đứng yên, không được vùng vẫy!

Họ dần bình tĩnh lại, sau một hồi quẫy đạp khiến nước càng thêm đục ngầu.

Chu Tiểu Di bảo họ thả lỏng và tháo ba lô ra.

Mọi người cẩn thận tháo ba lô, tình hình có vẻ khá hơn một chút.

Chu Tiểu Di và Thiên Ân ở phía trước thấy chỉ còn một đoạn ngắn nữa là đến bờ.

Liệu họ có thể bước qua được không?

Chu Tiểu Di trấn an mọi người, bảo họ cứ yên tâm, đợi cô và Thiên Ân qua được bờ vứt ba lô lên trước rồi sẽ tìm cách cứu.

Chu Tiểu Di quan sát thấy có thể dùng dây thừng kéo họ ra.

Cứ thế, cô và Thiên Ân nhanh chóng lên được bờ.

Cô tìm một tảng đá chắc chắn, buộc dây vào đó rồi quăng ra, bảo những người không bị kẹt đi vòng qua hướng khác.

Hắc ca và Vương Khải Toàn cũng nhanh chóng lên được bờ, sau đó họ cùng nhau giải cứu những người bị kẹt ở giữa.

Khi tất cả đã lên bờ an toàn, nằm vật ra đó, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Thật không ngờ lại nguy hiểm đến vậy, nhưng may mà không ai gặp chuyện gì.

Sau một trận hú vía, cả đoàn đã an toàn.

Chu Tiểu Di nhìn mọi người mệt lử thì bật cười!

Nghỉ ngơi một lúc, họ tìm cách vớt ba lô lên.

Trước khi rời đi, họ tìm một chỗ nước sạch để tắm rửa rồi mới định đi tiếp.

Chương 1400

Nhưng nghĩ lại, họ quyết định tìm một chỗ định cư qua đêm đã.

Chẳng mấy chốc nhóm Tôn Hưng cũng đến đầm nước này.

Nhìn thấy bùn lầy, bọn chúng biết ngay nơi này nguy hiểm!

Nhưng trang thiết bị của bọn chúng thực sự rất chuyên nghiệp, chúng mang theo cả xuồng hơi.

Bọn chúng dễ dàng vượt qua đầm nước và nhanh chóng phát hiện nhóm Chu Tiểu Di đang nghỉ ngơi cách đó không xa. "Lão bản, họ đang nghỉ ở đằng kia.

Vậy tối nay chúng ta cũng dừng lại đây nghỉ thôi." "Thật không ngờ, lại có thể suôn sẻ như vậy." "Chuyện này bình thường thôi mà?

Họ không có công cụ tốt, tất cả đều phải tự thân vận động." "Hơn nữa trên đường đi, nếu không phải họ là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy có kinh nghiệm thì chắc đã chết không biết bao nhiêu lần rồi." "Vậy hôm nay nghỉ ở đây, tuyệt đối đừng để họ phát hiện." Bọn thuộc hạ tự hiểu rõ điều đó.

Nhóm Chu Tiểu Di thực sự không quan sát kỹ xung quanh, vì chiều nay họ suýt nữa đã mất mạng ở đầm nước nên ai nấy đều mệt rã rời, họ lại nghỉ lại đây thêm một đêm.

Sáng hôm sau, cả đoàn tiếp tục xuất phát!

Chuyện ngày hôm qua dường như đã được họ quên sạch, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Họ nhanh chóng di chuyển và lần này, họ đến một nơi chứa đầy quan tài.

Điều đặc biệt là tất cả những chiếc quan tài đó đều được điêu khắc từ đá. "Thật không ngờ người thời đó lại có thể làm được những thứ quy mô thế này, điêu khắc ra những chiếc quan tài tinh xảo thế này chắc tốn không biết bao nhiêu công sức." "Lát nữa mọi người cẩn thận một chút, tránh việc có thứ gì đó không nên nhảy ra từ trong những quan tài này." "Đi suốt quãng đường này mọi người cũng thấy rồi đấy, mỗi lần gặp quan tài là chẳng bao giờ có chuyện gì tốt lành cả." Mọi người đều tán thành câu nói này của Vương Khải Toàn.

Vì thực tế đúng là như vậy trong suốt hành trình qua. 【Thật sự không ngờ luôn á, Chu tỷ và bọn họ lại đi vào từ một nơi khác.】【Hơn nữa trên đường đi, mình thấy Chu tỷ không gặp quá nhiều nguy hiểm.

Hôm qua mới là kinh khủng nhất, suýt chút nữa là tèo ở chỗ đầm lầy đó rồi.】【Đúng là không thể tin được, một cái ao nước nhỏ xíu mà suýt nữa lấy mạng họ.】【Chuẩn luôn, đáng sợ thật.

Mà chẳng hiểu sao Chu tỷ lại muốn vào lại chỗ này lần nữa, mình cứ cảm giác cô ấy vào đây là có mục đích riêng.】【Chắc chắn là có mục đích rồi, nhưng nãy giờ trên đường đi, Chu tỷ toàn hỏi mục đích của người khác chứ tuyệt nhiên không nói mục đích của bản thân là gì.】【Lúc đầu mình còn tưởng Chu tỷ chỉ tò mò thôi, nhưng giờ nhìn cái vẻ quyết tâm không bỏ cuộc của cô ấy, mình thấy có gì đó sai sai, mọi người thấy sao?】【Tính Chu tỷ thì lạ gì nữa, với tình hình hiện tại thì đúng là có chút phức tạp thật.】【Đã vậy thì chúng ta cứ im lặng theo dõi xem tiếp theo họ sẽ trải qua chuyện kỳ bí gì nhé.】 Nhìn những cỗ quan tài này, đám người Chu Tiểu Di đều cảm thấy có chút quỷ dị!

Không biết tại sao lại có nhiều quan tài đá được bày biện ở đây như vậy.

Chu Tiểu Di quan sát một lúc thì nhận ra chúng được sắp xếp theo quy luật, và số lượng đều là số lẻ.

Ở chính giữa hàng quan tài còn chừa lại một con đường!

Đi hết con đường đó là một cánh cửa lớn!

Nhưng cửa đang đóng chặt, họ cũng không biết phải mở thế nào. "Xem ra lát nữa muốn đi tiếp thì phải bắt đầu từ chỗ này rồi, nhưng với tình hình hiện tại, không biết nơi này sẽ dẫn đến đâu nữa." Diệp Phàm nhìn cánh cửa đại môn rồi trực tiếp lên tiếng.

Vương Khải Toàn vỗ vai Diệp Phàm, bảo anh đừng nghĩ nhiều.

Muốn vào trong thì lát nữa phải tìm được cơ quan đã, cánh cửa này nhìn qua là biết loại Thiên Cân Đỉnh.

Nghĩa là dù dùng ngoại lực thế nào cũng không thể mở được, dù có dùng thuốc nổ cũng chưa chắc nổ tung được nó. "Không hổ danh là ông chủ Vương, thật lợi hại, chỉ nhìn một cái đã đoán ra lai lịch của nó rồi." "Thật ra tôi cũng vừa mới phát hiện ra, cánh cửa này không đơn giản đâu.

Đúng như ông chủ Vương nói, dùng thuốc nổ cũng vô dụng." "Vì nó vô cùng kiên cố, nên lát nữa muốn vào trong, chúng ta bắt buộc phải tìm cách mở cơ quan." "Nhưng tôi thấy thế này, ở đây có nhiều quan tài như vậy, lẽ nào phải ra tay từ chỗ đám quan tài này sao?

Lần trước chúng ta cũng gặp tình huống tương tự rồi." "Tôi lại nghĩ, cùng một tình huống chắc không xuất hiện ở cùng một chỗ đâu, có chút quỷ dị đấy." Ngay cả Hạ Xuân Thiên cũng nhận ra điều đó, xem ra anh chàng này cũng có chút bản lĩnh!

Chương 1401

Họ tiếp tục quan sát xung quanh.

Thiên Ân vẫn luôn đi sát sau lưng Chu Tiểu Di!

Từ lúc vào đây, Thiên Ân không hề nắm tay cô nữa, vì dù sao cũng chưa gặp chuyện gì quá nguy hiểm.

Thế nhưng ngay lúc này, Thiên Ân lại đột ngột tiến tới trước mặt Chu Tiểu Di...

Giây tiếp theo!

Thiên Ân nắm chặt lấy tay cô.

Chu Tiểu Di cảm nhận được hành động này liền quay đầu lại nhìn, cô không hiểu Thiên Ân có ý gì!

Chu Tiểu Di lập tức cảnh giác nhìn quanh, rồi cô thấy một bóng đen vụt qua trước mặt.

Đồng thời, một tiếng "rầm" vang lên, nắp một cỗ quan tài bật mở!

Chu Tiểu Di càng chắc chắn hơn, chắc hẳn vừa rồi Thiên Ân đã cảm nhận được điều gì đó.

Cô nắm chặt tay anh như để trấn an đừng sợ hãi.

Sau đó, cả nhóm từ từ tiến lại gần cỗ quan tài vừa mở, muốn xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Vừa rồi mọi người đều nghe thấy tiếng động và thấy bóng đen vụt qua.

Vì vậy, lúc này họ rất tò mò về thứ bên trong quan tài.

Sau tiếng rầm ban nãy thì không còn động tĩnh gì nữa, họ dám

chắc bóng đen đó đã trốn vào trong.

Tuy nhiên, họ không biết bóng đen đó là gì nên chỉ có thể cẩn thận tiếp cận.

Thiên Ân càng tập trung thì không khí càng căng thẳng!

Nhìn biểu cảm của Thiên Ân, mọi người đều biết tình hình có vẻ không ổn, nên chỉ có thể nín thở bám theo sau.

Thế nhưng khi tất cả đứng trước quan tài và lấy hết can đảm nhìn vào, thì bên trong chẳng có gì cả.

Quan tài đã mở nhưng trống không!

Điều này khiến họ bắt đầu hoảng sợ, chuyện này là sao chứ?

Rõ ràng vừa nãy thấy một cái bóng nhảy tót vào trong mà giờ lại chẳng thấy gì, thật quá kỳ quái. "Nếu vừa rồi tôi không nhìn lầm thì đúng là có thứ gì đó vụt qua rồi nhảy vào đây, mà giờ lại biến mất, lạ thật." "Tôi nghi là nó lại chạy đi đâu đó rồi, nơi này đầy rẫy những thứ kỳ quái, mọi người phải cẩn thận một chút." "Nghe tôi này, lát nữa tất cả cố gắng tập trung lại một chỗ, đừng để ai bị rớt lại, tránh việc bị nó lôi đi mất." Vương Khải Toàn lúc này đóng vai trò điều phối, anh bảo mọi người đứng sát nhau, tuyệt đối không được manh động.

Những người khác đương nhiên nghe theo, họ tụ tập lại một chỗ, trong khi Thiên Ân vẫn chưa hết căng thẳng.

Điều đó chứng minh thứ kia vẫn còn ở quanh đây, chỉ là chưa có biến chuyển gì thêm. "Thôi bỏ đi, chắc nó chỉ muốn hù dọa chúng ta thôi.

Nếu đã vậy, chúng ta tiếp tục tìm xem nơi này còn thứ gì khác không." "Nhưng lát nữa mọi người phải cực kỳ cẩn thận, đừng để thứ gì bắt được, và đúng như anh Mập nói đấy." "Chúng ta phải đi

cùng nhau, đừng có tản ra.

Tôi có linh tính lát nữa sẽ gặp chuyện không hay đâu." Ngay cả Chu Tiểu Di cũng nói vậy thì họ càng khẳng định nơi này chắc chắn còn thứ khác.

Nhưng đã đến nước này thì chỉ còn cách cẩn thận hơn mà thôi.

Dù sao cũng đã đến rồi, dù gặp phải thứ kỳ quái gì đi nữa cũng không thể dễ dàng bỏ cuộc ở đây được.

Chương 1402

Một lúc sau, họ lại nghe thấy tiếng động.

Ở một góc khác, nắp một cỗ quan tài nữa lại bật mở, sự việc ngày càng trở nên quỷ dị.

Và lần này cũng y hệt lần trước!

Khi họ chạy qua xem thì vẫn chẳng thấy bóng dáng thứ gì. "Thật là kỳ quái, sao tự nhiên cứ có thứ gì đó nhảy ra vậy?

Tình hình này phức tạp thật đấy." "Nhưng tôi vẫn muốn nhắc nhở mọi người, đừng tưởng không thấy gì là đã an toàn.

Chính cái việc không thấy gì mới là nguy hiểm nhất, chứng tỏ nó luôn nấp trong bóng tối." 【Anh em ơi, vừa nãy mọi người có thấy cái gì chạy qua không?

Mình đúng là có thấy mấy cái bóng mờ mờ.】【Nói thật là mình cũng không rõ là cái gì, vụt qua nhanh quá, trông giống như một con mèo đen ấy, mọi người thấy sao?】【Đúng đúng, vừa nãy mình cũng thấy có thứ gì bay qua, giống như bạn nói, như một con mèo đen vậy, nhưng nhìn không rõ nên chẳng biết là thứ gì.】 Không chỉ nhóm Chu Tiểu Di, mà ngay cả những người đang xem livestream với góc nhìn thượng đế cũng không nhìn rõ đó là thứ gì.

Lúc này đám người Tôn Hưng đang ở bên ngoài, vì họ muốn đợi nhóm Chu Tiểu Di rời đi rồi mới vào.

Nên họ cũng không rõ bên trong xảy ra chuyện gì, nhưng họ biết nếu nhóm Chu Tiểu Di không thể nhanh chóng rời khỏi đó thì chắc chắn đã có sự cố xảy ra!

Vì vậy họ vẫn kiên nhẫn chờ đợi bên ngoài.

Cuối cùng, vì lo ngại an toàn, Tôn Hưng đã ra lệnh cho thuộc hạ dùng các thiết bị công nghệ cao để xem nhóm Chu Tiểu Di đang làm gì. "Ông chủ, nhìn tình hình này có vẻ họ đang gặp rắc rối.

Nếu tôi không đoán sai, họ đang tìm cách giải quyết vấn đề." "Chúng ta có cần vào giúp họ không?

Hay là đợi họ giải quyết xong rồi mình mới vào?" Trên suốt quãng đường này, đám thuộc hạ thấy thái độ của ông chủ mình rất lạ!

Bảo là muốn hại chết mấy người kia thì cũng không hẳn.

Nhưng mỗi lần gặp chuyện, ông chủ dường như lại có chút lo lắng cho họ, nhưng rồi lại ra vẻ không quan tâm.

Vì vậy họ cũng chẳng đoán được tâm tư của ông chủ thế nào, chỉ có thể lên tiếng hỏi thử.

Tôn Hưng lắc đầu, anh không nghĩ Chu Tiểu Di thực sự cần giúp đỡ.

Hoặc có lẽ lát nữa nếu họ thực sự không giải quyết được thì hãy xuất hiện!

Còn hiện tại, anh vẫn muốn tránh mặt họ. "Cứ xem xem họ làm thế nào đã, rồi truyền hình ảnh toàn bộ môi trường xung quanh lên màn hình này cho tôi xem kỹ chuyện gì đang xảy ra." Nghe ông chủ nói vậy, đám thuộc hạ gật đầu lia lịa rồi nhanh chóng quan sát một lượt xung quanh.

Sau đó Tôn Hưng bảo họ dừng lại ở cánh cửa lớn kia, anh cũng nhận ra cánh cửa đó chính là Thiên Cân Đỉnh.

Nghĩa là nếu không tìm được chính xác cơ quan, cửa sẽ không bao giờ mở.

Thật thú vị... "Hóa ra đây là khó khăn mà họ đang gặp phải.

Giờ tôi đã hiểu chuyện gì rồi.

Nếu vậy thì cứ đợi ở đây đã." "Đợi họ giải quyết xong vấn đề này rồi tính.

Cái Thiên Cân Đỉnh này, dù dùng công nghệ cao của chúng ta hiện nay cũng chưa chắc mở được.

Mike, anh có chắc chắn không?" Người đàn ông ngoại quốc tên Mike nghe ông chủ hỏi thì nghiên cứu một hồi rồi lắc đầu, tỏ vẻ không chắc chắn.

Chương 1403

"Ông chủ, cái Thiên Cân Đỉnh này tôi từng nghiên cứu qua, nếu muốn dùng vũ lực phá vỡ thì không phải là không có cách.

Nhưng công cụ của chúng ta ở đây có lẽ không đủ, nếu ông cần thì phải điều người từ bên kia mang thêm đồ tới." Tôn Hưng lắc đầu, anh không thực sự cần họ mang công cụ đến.

Chính vì hiểu rõ đạo lý này nên anh không nói gì thêm, bảo họ đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, cứ để xem nhóm Chu Tiểu Di làm cách nào phá giải.

Nhóm Chu Tiểu Di sau khi gặp chuyện kỳ quái thì trái lại đã bình tĩnh hơn!

Cô cảm thấy đối phương dường như không có ý làm hại họ.

Nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ an toàn, nên Chu Tiểu Di nhắm mắt lại, bắt đầu lắng nghe thật kỹ!

Cô cảm thấy tất cả mọi thứ ở đây đều có quy luật.

Quả nhiên cô nhanh chóng phát hiện ra quy luật thật!

Tiếng nắp quan tài mở ra có nhịp điệu, nghĩa là có thể chỉ có một con vật chạy qua chạy lại.

Nhưng họ phải nắm bắt được quy luật đó, biết đâu đó chính là chìa khóa để mở cửa.

Mọi người thấy Chu Tiểu Di nhắm mắt thì không biết cô định làm gì, nhưng tất cả đều rất ăn ý dừng bước, cố gắng không làm phiền cô.

Lúc này, Chu Tiểu Di đột ngột mở mắt, ánh nhìn sắc lẹm về một hướng!

Mọi người lập tức nhìn theo hướng đó.

Họ quả nhiên thấy một bóng đen nhảy vào!

Trước khi mọi người kịp phản ứng, Hắc Ca đã nhanh nhẹn nhào tới, lộn một vòng rồi tung cước đá nắp quan tài đóng sầm lại!

Thứ đó chắc hẳn đã bị nhốt ở bên trong.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, họ mới mở quan tài ra!

Thì thấy một con mèo đen đang nằm bên trong, đôi mắt con mèo đen đó nhìn thật sự rất đáng sợ. "Quả nhiên đúng như chúng ta đoán, tôi cứ nghĩ phải là loài mèo mới có động tác nhanh nhẹn như vậy." "Hóa ra là thật, không biết cái giống này tại sao lại ở cái nơi quỷ quái này nữa." "Hù chết tôi, tôi cứ tưởng là gặp ma rồi chứ, giờ thì đỡ sợ hơn rồi." Thấy đó là một con mèo đen, họ cũng nhẹ nhõm đi nhiều, vì con mèo này trông không có vẻ gì là có thể gây hại cho họ.

Mọi người đều thở phào một cái!

Nhưng họ biết tiếp theo vẫn không được lơ là.

Con mèo đó lại nhảy sang một cỗ quan tài khác.

Và điều kỳ lạ là dù nó nhảy lên cỗ quan tài nào, nắp của nó cũng tự động mở ra!

Chu Tiểu Di quan sát một lúc thì thấy có quy luật gì đó.

Chu Tiểu Di bảo Hắc Ca cũng làm theo như vậy, nhảy lên các quan tài.

Cô tin với thân thủ của Hắc Ca thì chắc chắn sẽ làm được!

Hắc Ca tuy không hiểu Chu Tiểu Di muốn làm gì nhưng vẫn làm theo lời cô.

Đúng như Chu Tiểu Di đoán, khi Hắc Ca nhảy lên một cỗ quan tài,

nó lập tức mở ra.

Nghĩa là chúng có cảm ứng với sức nặng hoặc sự va chạm!

Chu Tiểu Di đã hiểu ra, đây chính là cách để mở cánh cửa đại môn kia!

Chương 1404

Nhưng cụ thể phải nhảy thế nào thì vẫn cần nghiên cứu thêm. "Không lẽ cô nghi là lát nữa chúng ta phải đứng lên những cỗ quan tài này để chúng cảm ứng, khi tất cả đều mở ra thì cửa mới mở sao?" "Nếu thật là vậy thì liệu có nguy hiểm không?" Vương Khải Toàn dù sao cũng đã đi cùng Chu Tiểu Di bao lâu nay, anh khá lo lắng nên vội vàng hỏi.

Chu Tiểu Di lắc đầu, thực tình có nguy hiểm hay không cô cũng không rõ. "Tôi chỉ có thể nói với tình hình vừa rồi thì chưa thấy nguy hiểm gì, nhưng không chắc chắn được, ở nơi này chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Tôi không dám đảm bảo an toàn 100%, nhưng có lẽ đây là cách duy nhất để mở cửa, và chắc chắn phải có quy luật, không được thử bừa.

Ngộ nhỡ thử sai, lối ra duy nhất của chúng ta có thể sẽ bị sập xuống một cái Thiên Cân Đỉnh khác.

Lúc đó muốn ra cũng không được, chúng ta sẽ bị chết ngạt ở trong này." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả đều đồng loạt nhìn về phía lối vào.

Nơi đó trông chẳng giống như sẽ có cánh cửa ngàn cân nào sập xuống cả.

Nhưng họ biết Chu Tiểu Di không hề nói quá để hù dọa!

Mọi người không dám chạm vào đám quan tài nữa, ngoan ngoãn lùi ra xa để Chu Tiểu Di nghiên cứu xem phải làm gì tiếp theo. "Tạm thời tôi chưa biết phải dùng cách nào, mọi người cũng quan sát thử xem, nếu có ý tưởng gì thì cứ nói ra." Chu Tiểu Di biết, dù bình

thường mọi người hay dựa vào cô, nhưng trong nhóm này ai nấy đều có bản lĩnh riêng.

Hắc Ca, Hạ Xuân Thiên, Vương Khải Toàn, hay A Nguyệt, mỗi người đều có năng lực và kiến thức ở những mảng khác nhau. "Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ vốn tương sinh tương khắc, mọi người có thấy quy luật sắp xếp của chúng giống như đang bày theo Bát Quái Trận Đồ không?

Tất nhiên tôi chỉ nhìn ra đại khái thôi, tôi cũng không hiểu sâu về mảng này lắm, chỉ là tình cờ có lần thấy đồ án này trong một cuốn sách nên mới nhớ mang máng.

Mọi người thử đứng ở góc độ của tôi mà nhìn xem." Hạ Xuân Thiên đứng cạnh Chu Tiểu Di, sau một hồi quan sát kỹ lưỡng thì nhận ra đồ án này anh đã thấy ở đâu đó.

Đó là một cuốn sách cũ rách, dù đôi khi anh cũng chẳng hiểu hết nội dung bên trong.

Dù sao thì về mảng Bát Quái Trận Đồ, anh thực sự không nghiên cứu sâu, chỉ có ấn tượng đại khái thôi.

Giờ anh chỉ biết đặt hy vọng vào Vương Khải Toàn, vì anh Mập có vẻ khá am hiểu về lĩnh vực này.

Vương Khải Toàn cũng trực tiếp bước tới vị trí của Hạ Xuân Thiên, quan sát một hồi thì thấy đúng là có điểm bất thường.

Lúc đầu anh cũng không nhận ra, phải nghiên cứu thật kỹ mới thấy tình hình hiện tại quả thực có chút khác biệt.

Ngay cả Chu Tiểu Di cũng đứng trước mặt Vương Khải Toàn, vì cô thấp hơn anh một chút nên vẫn có thể nhanh chóng làm theo hướng dẫn.

Hiện tại tình hình vẫn ổn, chỉ là có chút thiếu chặt chẽ, Chu Tiểu

Di cũng nhận ra điều đó.

Nhưng kiến thức của cô về mảng này quá ít ỏi, chỉ hiểu biết sơ sơ. "Anh nói vậy tôi mới để ý kỹ, đúng là giống như anh nói thật.

Nhưng tình hình hiện tại tôi nghĩ vẫn cần nghiên cứu thêm.

Để tôi xem lại đã, vừa nãy mọi người cũng thấy rồi đó, cứ có người nhảy lên là quan tài mở ra, lạ thật.

Có lẽ lát nữa cũng phải dùng cách đó thôi.

Nhưng tôi phải nghiên cứu kỹ quy luật trong này đã, sau đó có lẽ phải nhờ đến mọi người, giờ mọi người cứ nghỉ ngơi dưỡng sức đi." Nghe Vương Khải Toàn nói vậy, họ chỉ có thể nghỉ ngơi ở một bên.

Chu Tiểu Di dẫn những người khác rời khỏi khu vực đó một quãng ngắn, để mặc Vương Khải Toàn một mình nghiên cứu.

Vương Khải Toàn như chìm đắm trong trận đồ Bát Quái, và chẳng mấy chốc anh đã phát hiện ra điều bất thường.

Chương 1405

Đây không chỉ đơn thuần là Bát Quái đồ, rất có thể còn lồng ghép thêm những thứ khác, nếu đúng là vậy thì thú vị rồi đây.

Những người khác đứng từ xa quan sát, họ nhanh chóng nhận thấy biểu cảm của anh Mập có vẻ không ổn.

Ánh mắt của anh ấy đã nói lên tất cả, tình hình có vẻ không mấy khả quan.

Đặc biệt là Chu Tiểu Di, cô hiểu rõ đối phương đang nghĩ gì nên vội vàng bước tới hỏi thăm tình hình.

Vương Khải Toàn lộ vẻ khó xử, nói rằng đây không chỉ là Bát Quái trận đồ đơn giản, có khi còn trộn lẫn đủ loại trận pháp khác, muốn phá giải chắc phải mất một khoảng thời gian. "Không sao, chúng ta có thời gian mà.

Dù sao cũng đã ở đây lâu thế rồi, ngại gì thêm chút thời gian nữa.

Anh cứ từ từ nghiên cứu, chúng tôi ở bên cạnh quan sát, cần giúp gì cứ bảo.

Nhưng tôi không dám chắc sẽ có quá nhiều thời gian đâu, chậm nhất là đêm nay phải tìm ra cách." Thực ra Chu Tiểu Di cũng lo lắng nếu ở đây quá lâu, cánh cửa phía trước có thể bị đóng lại vĩnh viễn thì rắc rối to.

Nên cô mới nói nửa đùa nửa thật như vậy.

Một lúc sau, họ thực sự không làm phiền Vương Khải Toàn nữa.

Phía bên kia đám người Tôn Hưng cũng biết nhóm Chu Tiểu Di đang gặp rắc rối nên không tiến lên tiếp.

Họ quyết định chờ đợi, đồng thời hỏi xem thuộc hạ có cách nào giải quyết trực tiếp để tránh rắc rối hay không. "Ông chủ, chúng tôi đã xem qua rồi, mảng này chúng tôi không rành, nên với tình hình hiện tại, không thể xông vào bừa bãi được, chỉ có thể đứng đây chờ thôi." Nghe thuộc hạ nói vậy, Tôn Hưng biết họ không nói đùa.

Nếu ngay cả công nghệ cao cũng không xong thì chỉ còn cách chờ đợi thôi.

Thời gian trôi qua, trời đã tối mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì, xem ra rắc rối này không dễ giải quyết trong một sớm một chiều.

Tôn Hưng lệnh cho mọi người chuẩn bị nghỉ đêm tại chỗ.

Bên kia, nhóm Chu Tiểu Di vẫn im lặng để Vương Khải Toàn tập trung nghiên cứu.

Và cuối cùng anh cũng tìm ra kết quả!

Vương Khải Toàn vô cùng phấn khích, không ngờ có ngày anh lại được chứng kiến một sự sắp xếp tinh vi đến thế. "Mau lại đây, tôi phát hiện ra một điểm cực kỳ kỳ lạ, không ngờ là có hai ba cái trận pháp chồng lấp lên nhau.

Với tình hình này, đúng là chưa thấy bao giờ." Chu Tiểu Di nghe vậy thì đại khái đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, họ nhanh chóng tin tưởng vào kết quả nghiên cứu của anh.

Tuy nhiên, anh cũng không dám khẳng định chắc chắn 100%. "Càng ngày càng thú vị rồi, nhưng tôi cũng không dám hứa chắc chắn kết quả sẽ thế nào đâu.

Giờ chúng ta phải thử thôi, nhưng mọi người biết đấy, thử thì sẽ có rủi ro, nên phải chuẩn bị tâm lý.

Ai không muốn mạo hiểm thì có thể ra ngoài ngay bây giờ, còn nếu ở lại thì có khả năng bị kẹt trong này, tiến thoái lưỡng nan luôn đấy."

Vương Khải Toàn nói câu này không phải để đùa, đó là sự thật.

Những người khác đều hiểu ý anh, họ trở nên vô cùng thận trọng.

Nếu đúng là vậy thì có lẽ nên rời đi sớm.

Mọi người nhìn nhau đầy ẩn ý, rồi cuối cùng chẳng ai nói gì. "Thôi bỏ đi, tất cả đã đến tận đây rồi thì ra ngoài làm gì nữa.

Chương 1406

Nếu có bị kẹt thì kẹt chung thôi.

Tôi cũng chẳng thấy mình có gì đặc biệt, cùng lắm thì hy sinh ở đây, mười tám năm sau lại là một trang nam tử hán." Vẫn là câu nói đó, dù biết là đùa nhưng trong lòng ai cũng nơm nớp lo sợ.

Một lát sau, họ bắt đầu thực hiện theo quy luật mà Vương Khải Toàn chỉ dẫn.

Chu Tiểu Di là người đi đầu tiên!

Cô vừa bước lên, nắp cỗ quan tài lập tức mở ra!

May mà cô đã chuẩn bị kỹ nên không gặp nguy hiểm gì.

Những người khác lần lượt bước lên, chẳng mấy chốc các quan tài đều đã được mở.

Nhưng cánh cửa vẫn chưa có dấu hiệu gì lay chuyển khiến họ bắt đầu lo lắng.

Giờ chỉ còn lại một cỗ quan tài cuối cùng của Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn có chút do dự khi tiến lại gần cỗ quan tài đó.

Anh cứ ngỡ đây là bước cuối cùng rồi, nhưng giờ lại thấy không chắc chắn.

Ngay khi anh định bước lên, Chu Tiểu Di chợt nhận ra không có sự rung động nào, và vị trí một số quan tài dường như đã thay đổi.

Chu Tiểu Di lập tức nhận ra điều bất thường!

Những cỗ quan tài đã bị dịch chuyển vị trí so với ban đầu. "Lùi lại!" Chu Tiểu Di hét lớn bảo mọi người lùi lại ngay lập tức, không được tiếp tục nữa.

Chân của Vương Khải Toàn khựng lại giữa không trung, Chu Tiểu Di nhanh như cắt nhảy xuống kéo anh lại.

Vương Khải Toàn như bừng tỉnh, vội vàng tháo lui.

Nhìn biểu hiện của anh lúc này, rõ ràng là nguy hiểm vừa mới cận kề. "Vừa rồi tôi thấy có sự thay đổi, mà sự thay đổi này mắt thường không nhìn thấy được.

Nếu không phải tôi quan sát kỹ thì chúng ta đã bị nhốt ở đây rồi.

Tất cả xuống ngay đi, trận pháp đã biến đổi rồi.

Nghĩa là thực tế đám quan tài này trông thì không đổi nhưng chúng đang âm thầm dịch chuyển.

Nếu không phát hiện ra thì sớm muộn gì chúng ta cũng gặp họa.

Nếu nhìn không kỹ, nơi này có thể sẽ lập tức biến thành một cái bẫy chết người." Nghe Chu Tiểu Di giải thích, mọi người nhìn lại thì quả nhiên đúng như cô nói.

Dưới chân họ, mọi thứ đã thay đổi so với lúc đầu, nhưng ban nãy không một ai nhận ra điều đó cả!

Mọi người đều cảm thấy rợn người.

May mà Chu Tiểu Di phản ứng nhanh, nếu không thì tất cả đã bị nhốt chết trong cái hầm mộ này rồi.

Mọi người đừng nói nữa, không phải chỉ vì tôi đã cứu các cậu mà thôi, lúc trước Bàn tử cũng đã rất cố gắng rồi.

Chỉ là nơi này vốn dĩ đã được giăng bẫy.

Ý tưởng ban nãy của cậu ấy tuyệt đối không sai, nên tiếp theo chúng ta cần tìm ra bản chất của vấn đề.

Chương 1407

Nếu tôi đoán không lầm, có lẽ lát nữa chúng ta sẽ phát hiện ra sự thay đổi của chúng.

Chu Tiểu Di sợ mọi người có thành kiến với Vương Khải Toàn nên đã nói thẳng.

Thật ra những người khác cũng không có ý kiến gì, họ đều biết chuyện này không phải lỗi của Vương Khải Toàn và đều thông cảm cho cậu ấy.Không có gì to tát đâu, mấy chuyện quái lạ này vốn dĩ đã là chuyện thường.

Lát nữa có khi chúng ta sẽ gặp đủ loại nguy hiểm.

Vì vậy, chẳng có lý do gì mà chúng ta phải trách móc.

Nhưng tôi vẫn hơi tò mò, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?

Sau khi Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người đều thả lỏng.

Vương Khải Toàn bên kia vẫn có chút áy náy, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Cậu ta nhìn mọi người một lượt, nhưng thực ra không ai trách cậu ta cả.

Ai cũng hiểu rõ, gặp đủ loại nguy hiểm ở nơi này là chuyện rất bình thường, không cần thiết phải đổ lỗi cho một mình cậu ta.Nhóm Tôn Hưng tự nhiên cũng nhận ra tình hình.

Họ nhanh chóng xác định rằng nếu lúc nãy nhóm Chu Tiểu Di gặp nguy hiểm và bị mắc kẹt, họ nhất định sẽ ra tay cứu.

Tuy nhiên, họ vẫn muốn cố gắng ẩn nấp, không lộ diện.

Chu Tiểu Di và đồng đội cũng đoán được có người đang theo dõi

họ, nhưng những kẻ đó vẫn ẩn mình rất tốt, nên chắc sẽ không ai biết đó là họ.Ông chủ, thật không ngờ, Chu Tiểu Di này quả nhiên có vài đường cọ (có nghề), giờ cô ta đã nhận ra nguy hiểm có thể xảy ra thật rồi.

Nếu ban nãy cô ta không vội khuyên Vương Khải Toàn, e là giờ họ đã bị nhốt ở đó rồi.

Nếu bị nhốt trong đó, chúng ta muốn cứu họ thì phải dùng đến dụng cụ chuyên nghiệp để phá cửa.Bây giờ họ đã nhận ra điều bất thường, chắc hẳn sẽ rất nhanh tìm ra quy luật thôi.Một người dưới trướng Tôn Hưng sớm đã nhận ra, Chu Tiểu Di và những người khác thật sự có chút khác biệt.

Chu Tiểu Di tự nhiên cũng hiểu rõ tình hình hiện tại, nếu cô không đoán sai, rất nhanh họ sẽ có thể xuyên phá được ảo diệu trong đó.Lúc này, Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn cùng nhau nghiên cứu.

Rất nhanh, họ đã tìm ra quy luật mà ban nãy họ chưa thể hiểu rõ.Thì ra là vậy, ban nãy thật ra chúng ta đều không giẫm sai, chỉ là khi giẫm vào cái thứ nhất thì cái thứ hai sẽ có quy luật.

Nên lát nữa, tôi và Bàn tử bảo mọi người giẫm vào cái nào thì cứ giẫm vào cái đó, tuyệt đối đừng có động tác khác, hiểu chưa?Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người đều nghiêm túc gật đầu.

Họ tự nhiên biết phải làm gì.

Tiếp theo, họ làm theo lời dặn của Chu Tiểu Di, cô bảo giẫm vào cái nào thì họ giẫm vào cái đó.

Thứ tự quả nhiên đã hoàn toàn thay đổi.Khi mọi chuyện đã rõ ràng, họ biết phải làm gì tiếp theo.

Nhanh chóng làm theo lời dặn của Chu Tiểu Di, sau khi giẫm xuống, tất cả mọi người căng thẳng nhìn cánh cổng nặng ngàn cân.

Rồi, nó từ từ mở ra thật.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy cảnh này.

Họ sợ lát nữa cửa sẽ sập xuống, nhốt họ lại đây.

Xem ra tình hình hiện tại vẫn ổn, nên họ nhanh chóng tiến vào.Khi đã vào bên trong, họ bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Khung cảnh ấy mang đến cảm giác như vạn nhà lên đèn.

Trước mặt họ có rất nhiều hang động nhỏ, bên trong đều được thắp sáng bằng những ngọn đuốc.

Do khoảng cách khá xa, họ có thể nhanh chóng nhìn thấy những ngọn lửa nhỏ này bay lượn trong gió, tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp.Trời đất ơi, thật không ngờ nơi này lại đẹp đến vậy, quá bất ngờ! Vương Khải Toàn hiếm khi lẩm bẩm một câu khi thấy cảnh này.

Khung cảnh hiện tại quả thực nằm ngoài dự kiến của họ.

Chương 1408

Họ không nghĩ rằng lại có thể nhìn thấy một cảnh tượng đẹp đến thế!

Thực ra mọi người đều ngây người ra, mọi khó khăn vừa trải qua đều tan biến khi nhìn thấy cảnh này.

Ai nấy đều thực sự vui mừng, một cảm giác như vạn nhà lên đèn.Một lúc sau, họ dần dần tiến đến gần những hang động nhỏ đó.

Bên trong ngoài những ngọn đuốc ra thì không có gì đặc biệt.

Khi họ lại đi qua một lối đi khác, họ mới nhận ra rằng cảnh tượng vừa nhìn thấy chẳng có gì đặc biệt cả.

Họ đúng là ngây thơ quá rồi!

Bởi vì cảnh tượng trước mắt lại một lần nữa khiến họ cảm thấy bất thường!

Khung cảnh này thực sự quá đỗi choáng ngợp.

Bởi vì họ lại nhìn thấy một ngôi làng rộng lớn ở nơi này!

Ngôi làng được bao quanh bởi một biển đom đóm.

Điều này thật kỳ diệu!

Cứ như thể họ đã đến cõi nhân gian.

Ngay cả Chu Tiểu Di nhìn thấy cảnh này cũng bất ngờ!

Trực giác mách bảo cô rằng mỗi khi nhìn thấy một ngôi làng, sẽ chẳng có chuyện gì tốt đẹp xảy ra cả!

Lần trước gặp một ngôi làng, họ đã phải dừng lại ở đó rất lâu.Nơi này lại có người ở ư?

Nếu không đoán sai thì có thể họ đã sống ở đây từ rất lâu, hoặc cũng có thể bình thường chẳng có ai ở cả.

Chỉ là một thành phố ma thôi, nhưng đèn lại cứ sáng mãi.

Bên trong thế nào, chúng ta phải vào rồi mới biết.Đi thôi, chúng ta vào xem rốt cuộc là chuyện gì.Chu Tiểu Di cũng không muốn dọa mọi người, cô chỉ nói sự thật mà thôi.

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người đều im lặng.

Họ thở dài, xem ra đúng là chuyện kỳ quái nào cũng có thể gặp phải.

Nhưng dù là thành phố ma thì sao chứ!

Họ cũng chẳng sợ hãi gì!

Vậy chi bằng cứ trực tiếp vào xem rốt cuộc là chuyện gì.Cứ như vậy, mọi người đều đi thẳng vào, muốn xem bên trong có gì!

Rất nhanh, họ đã đến gần ngôi làng.

Theo lẽ thường, những người sống ở những nơi như thế này sẽ rất cảnh giác với người lạ!

Thế nên khi họ đến đây... chắc chắn sẽ có người ra xem xét tình hình!

Tuy nhiên, lại chẳng có ai ra cả, điều này thật kỳ lạ.Xem ra cậu nói đúng rồi, có thể đây là một thành phố ma.

Nếu đã vậy, chúng ta cứ vào xem rốt cuộc là chuyện gì.Vương Khải Toàn đã nóng lòng không đợi được, trực tiếp xông vào trước để xem bên trong rốt cuộc có gì.

Nếu cậu ta không đoán sai, bên trong chắc hẳn sẽ có nhiều điều thú vị hơn nữa.

Chương 1409

Nếu đúng là vậy thì quá tuyệt vời rồi, nên họ nhanh chóng xông vào.Một lát sau, họ đã đi thẳng vào trong ngôi làng.

Cả ngôi làng im ắng đến lạ thường!

Được thôi, bây giờ có thể khẳng định rồi!

Chắc chắn là chẳng có ai cả.

Xem ra họ nói đúng rồi!

Chẳng có chuyện gì đơn giản ở đây cả!

Họ bắt đầu cảnh giác, và khi vào bên trong, thật sự rất kỳ lạ.

Đèn đóm ở đây đều sáng, nến cũng được thắp, nhưng tại sao lại không có một bóng người nào?Thiên Ân, cậu có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?

Nếu có thì phải nói ngay nhé, biết không?

Nơi này nhìn có vẻ như có người ở, nhưng thực tế chắc là chẳng có ai đâu.Vương Khải Toàn nghĩ một lát, chẳng phải họ có Thiên Ân như một bản đồ sống sao?

Có lẽ có thể hỏi trực tiếp Thiên Ân.

Thiên Ân nghe lời cậu ta nói xong, liền lắc đầu!

Cậu không cảm thấy bất kỳ sự khó chịu nào.

Thấy cậu lắc đầu, Vương Khải Toàn cũng yên tâm hơn rất nhiều!

Cậu ta trực tiếp đi thẳng về phía trước!

Một lúc sau, họ đã đi thẳng vào trong.Tại nơi này, họ phát hiện ra quả nhiên là vắng bóng người!

Sau đó họ chầm chậm tiếp tục đi về phía trước, thì phát hiện các cửa nhà ở đây đều đóng chặt.

Nhưng đẩy cửa sổ ra thì có thể nhìn thấy bên trong đều thắp nến!

Thật kỳ lạ!

Lúc này họ ngửi thấy một mùi thức ăn.

Đây cũng là điều khiến mọi người thấy kỳ quái!

Theo lẽ thường thì nơi này không có người ở, sao lại có thức ăn chứ?Quỷ dị thật, quỷ dị thật sự, lại có mùi thức ăn thơm lừng.

Nếu đã vậy, chúng ta vào xem bên trong rốt cuộc có những thứ gì.Vương Khải Toàn trực tiếp đi tới, mở nắp nồi ra!

Rồi cậu ta thấy một đống xương đang được nấu trong đó, trông có vẻ ngon miệng.

Điều này khiến tất cả mọi người không khỏi nuốt nước miếng!

Dù sao thì kể từ khi đến nơi này, họ vẫn luôn ăn lương khô.Đã lâu rồi họ muốn được ăn đồ tươi, nhưng dù có muốn săn bắn cũng không tìm thấy con mồi nào.

Nơi này ngoài rắn ra thì cũng chỉ có rắn, chẳng lẽ lại cứ ăn thịt rắn mãi sao!

Vì vậy, khi nhìn thấy đống thịt này, tất cả mọi người đều nuốt nước miếng.

Nhưng Chu Tiểu Di bên kia lại nhíu mày, cô không cho rằng đây thực sự là chuyện tốt.

Chu Tiểu Di cũng không muốn trực tiếp làm họ mất hứng!

Chương 1410

Nhưng cô cũng biết, những thứ này chắc chắn không thể ăn được.

Những người khác nghe Chu Tiểu Di nói có thể không ăn được thì có chút đáng thương!

Họ đều mắt tròn xoe nhìn cô.

Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng của họ, thật sự không biết nên nói gì.

Chỉ có thể nói, nếu họ thực sự muốn ăn thì cứ ăn đi.

Nhưng cô không dám đảm bảo rằng lát nữa sẽ không xảy ra chuyện gì bất ngờ, dù sao thì Chu Tiểu Di sẽ không ăn.Những người khác hài lòng ăn uống!

Chu Tiểu Di đứng một bên lắc đầu lia lịa!

Sau đó có người hỏi cô có muốn ăn không!

Chu Tiểu Di từ chối.

Cô không muốn ăn chút nào!

Cô cũng không biết lát nữa có thứ kinh khủng nào đột nhiên xuất hiện hay không.

Trong khi mọi người vẫn đang ăn uống no say trong bếp, Chu Tiểu Di đã đi dạo đến những nơi khác!

Rồi Chu Tiểu Di phát hiện nơi này lại không có bụi bẩn.

Cô cảm thấy quỷ dị!

Ngay lúc này!

Cả Chu Tiểu Di và Thiên Ân (hai người không ăn) nghe thấy tiếng động bất thường phát ra từ nhà bếp.

Cả Chu Tiểu Di và Thiên Ân!

Nhanh chóng chạy ngay đến!

Muốn biết đã xảy ra chuyện gì!

Khi họ chạy vào, tất cả mọi người đều đang nôn ọe.

Chu Tiểu Di không biết họ bị làm sao!

Rồi Chu Tiểu Di nhìn vào chiếc nồi, phát hiện toàn bộ đều là rau cải ở trong đó.

Vừa nãy rõ ràng không có!

Sao bây giờ lại đột nhiên có chứ?

Chu Tiểu Di không hiểu chuyện gì đang xảy ra?

Chắc hẳn là ảo giác, ban đầu chúng muốn lừa họ ăn những thứ này.

Vì vậy đã trực tiếp tạo ra ảo giác!

Chính mùi hương đó đã khiến họ sinh ra ảo giác, sau đó Chu Tiểu Di nhanh chóng đậy nắp nồi lại.Vừa nãy họ đã ăn uống vui vẻ như vậy!

Lúc này muốn quên đi cũng là điều không thể.Tôi bây giờ hối hận vô cùng, lẽ ra phải nghe lời Chu tỷ, đừng ăn.

Nhưng lúc đó chúng tôi vẫn không tin, cứ nghĩ Chu tỷ chỉ đang nhắc nhở chúng tôi một cách thiện ý thôi.

Chương 1411

Bây giờ tôi cuối cùng cũng biết rồi, Chu tỷ, cô ấy là người có kinh nghiệm, cô ấy nói không cho chúng ta ăn thì chắc chắn có lý do.

Sau này tôi nhất định sẽ nghe lời cô, Chu tỷ, tôi bây giờ hối hận vô cùng.Hạ Xuân Thiên vừa nôn ọe vừa nói!

Chu Tiểu Di nghe lời cậu ta xong, liền mỉm cười.

Cô đã cảm thấy không có gì tốt đẹp cả!

Nơi này nhìn thế nào cũng không giống có người ở, vậy mà trong bếp lại có thịt hầm.

Nếu đó thực sự là thịt thì mới là lạ!

Vì vậy Chu Tiểu Di đã cảnh giác.

Thiên Ân bây giờ cũng vô cùng may mắn, cậu không giống như họ, đã không ăn những thứ đó!

Nếu không, e rằng dù có nôn hết ruột gan ra cũng chưa chắc đã khá hơn.Sau khi xác định nhóm Chu Tiểu Di đã vào, nhóm Tôn Hưng cũng tiến vào.

Lúc này họ vừa đến nơi có rất nhiều đèn lồng.

Tôn Hưng lấy làm lạ, không hiểu sao nhóm Chu Tiểu Di lại không định nán lại xem thêm một chút.Ông chủ, ban nãy chúng tôi đã trực tiếp theo dõi rồi.

Nơi này quả thực có chút bất thường, nhưng nếu không đoán sai thì đây cũng là một lối đi.

Tuy nhiên, họ có lẽ chỉ có thể đi qua lối đi mà mắt thường có thể nhìn thấy, nơi đó có lẽ có nguy hiểm.

Chúng ta nên đi theo họ, hay chọn lối đi mà chúng ta đã phát hiện ra?Những người dưới trướng Tôn Hưng ban nãy đã trực tiếp thử nghiệm rồi, chỉ có đi con đường này thì có lẽ mới không gặp nguy hiểm.

Giờ Chu Tiểu Di và đồng đội đã đi đến nơi đó, anh ta không biết ông chủ của mình có suy nghĩ gì!

Nên anh ta nghĩ, chi bằng cứ đi thẳng con đường chính xác này.

Ông chủ của họ suy nghĩ một lát xong, cảm thấy những gì họ nói là đúng, nên trực tiếp đi con đường chính xác này.Sau đó họ rời khỏi đây, Chu Tiểu Di và đồng đội hoàn toàn không biết.

Họ nhìn những người khác nôn ọe.

Khi gần như đã nôn ra hết những thứ vừa ăn trong bụng, họ mới từ từ bắt đầu đi dạo trở lại.

Cả ngôi làng thực sự vô cùng quỷ dị, vừa yên tĩnh lại vừa mang đến cho người ta cảm giác như thực sự có người đang sinh sống ở đây.【Chỗ này nhìn đẹp ghê, chỉ tiếc là đồ ăn ban nãy kinh tởm quá, có đồ ăn ở đây mới lạ chứ.】【Tôi cứ tưởng đây chỉ là mấy khu nhà dân bình thường, giờ nhìn lại thì thấy không phải rồi, ghê rợn thật.

Rốt cuộc thì chuyện này là sao đây?】【Tôi cũng thấy chỗ này đẹp lắm, nhưng Chu tỷ có câu gì ấy nhỉ, chỗ nào càng đẹp thì càng nguy hiểm.】【Chu tỷ đã được "khai sáng" sớm rồi nên mới cảnh giác vậy đó, chứ tôi ban nãy mà ăn theo họ thì không dám tưởng tượng Chu tỷ nôn ra sao luôn.】【Hahaha, mấy ông bà này là quỷ gì vậy, Chu tỷ cũng là người mà.

Lại còn nói không dám nhìn cảnh cô ấy nôn ọe.】【Đợt trước Chu tỷ bị trúng thi độc, cô ấy yếu ớt lắm, lúc đó tôi lo chết đi được.】【Sợ Chu tỷ yếu đuối như vậy lại bị người khác phản bội, nhưng giờ

nhìn tình hình thì Chu tỷ đã hoàn toàn hồi phục rồi, vậy là tốt rồi.】 Chu Tiểu Di không biết mọi người đang lo lắng cho cô điều gì!

Cô dẫn Vương Khải Toàn và đồng đội đi khắp ngôi làng một lượt nhưng không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di nhận ra họ cứ loanh quanh trong ngôi làng này!

Hoàn toàn không thể thoát ra ngoài!

Nếu lúc này Chu Tiểu Di vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì quả là quá ngốc.

Ý nghĩa rất rõ ràng, họ đã bị mắc kẹt ở nơi này!

Muốn ra ngoài không dễ chút nào.

Hắc ca và những người khác cũng đã phát hiện ra điều đó.Những gì các cậu phát hiện chắc không sai đâu, chúng ta quả thực đã bị mắc kẹt ở nơi này, nên lát nữa mọi người đều chú ý một chút, tuyệt đối đừng chạy lung tung.

Hơn nữa, tôi luôn cảm thấy rằng, thực ra ngay từ đầu chúng ta đã chọn sai một con đường rồi.

Chương 1412

Nơi kia đèn đóm sáng trưng.Và nơi này lại đẹp đến vậy, hoàn toàn là để thu hút những người bước vào, khiến họ không tự chủ mà chọn nơi này, nên đây chính là một cái bẫy.Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều sững sờ.

Nếu đúng là như thế thì thú vị thật, chẳng phải họ sẽ trực tiếp bị mắc kẹt ở nơi này sao?

Nhưng thấy Chu Tiểu Di vẫn khá bình thản, họ cũng thả lỏng, thôi kệ đi, dù sao cũng có Chu Tiểu Di ở đây.

Họ tin Chu Tiểu Di tuyệt đối sẽ không để tất cả họ chết ở nơi này.

Đây là kinh nghiệm mà họ đã đúc rút được sau khi đi theo Chu Tiểu Di lâu như vậy!

Chỉ cần đi theo cô ấy, vạn sự đều có thể hóa nguy thành an.

Sau khi liên tục đi quanh nơi này mấy vòng, vẫn không tìm thấy lối quay về, xem ra quả thực đã bị mắc kẹt rồi.Vì họ đã đi con đường khó khăn kia rồi, vậy thì những con đường còn lại, chúng ta cứ đi lối này.

Tuy không có nguy hiểm nhưng cũng không được lơ là, mọi người vẫn phải cẩn thận một chút.Sau khi Tôn Hưng chọn đi con đường an toàn, hắn cũng không còn quan tâm đến nhóm Chu Tiểu Di nữa!

Hơn nữa hắn cũng cảm thấy Chu Tiểu Di rất lợi hại.

Hắn tin rằng không bao lâu nữa!

Chu Tiểu Di sẽ có thể trực tiếp dẫn những người này ra ngoài!

Bởi vì Tôn Hưng cảm thấy nếu ngay cả Chu Tiểu Di cũng không

thể đảm bảo đưa người ra ngoài được, thì hắn thực sự không biết ai mới có thể an toàn thoát khỏi nơi này.Ông chủ, ông cứ yên tâm đi, theo tôi thấy thì Mạc Kim Giáo Úy kia hình như rất lợi hại, cô ấy chắc chắn có thể trực tiếp dẫn tất cả mọi người của mình ra ngoài.

Vì vậy chúng ta thực sự không cần phải lo lắng nhiều đến vậy, tuy nhiên nhìn tình hình hiện tại thì nhóm của họ muốn thoát ra có lẽ vẫn hơi khó nhằn.

Chúng ta cứ đi trước chờ họ, nhưng nếu ông chủ vẫn không muốn lộ mặt thì đến lúc đó chúng ta có thể tạm thời lẩn trốn một chút.

Chắc là đều dẫn đến cùng một nơi thôi, chỉ là bên chỗ họ phức tạp hơn một chút mà thôi.Rất nhanh!

Họ đã an toàn rời khỏi nơi này!

Nhóm Chu Tiểu Di quả thực đúng như những người dưới trướng Tôn Hưng đã nói.

Họ vẫn luôn bị mắc kẹt trong ngôi làng đó, dù có đi vòng thế nào cũng không thể thoát ra được, điều này thật sự rất kỳ lạ.Chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, cũng không chắc có thể trực tiếp rời khỏi nơi này được, vậy rốt cuộc tình hình hiện tại là thế nào đây?

Không lẽ chúng ta thực sự phải bị mắc kẹt ở nơi này mãi sao?

Tôi không muốn bị mắc kẹt ở đây mãi đâu, hơn nữa các cậu có thấy kỳ lạ không?

Ngôi làng này, nhìn theo cấu trúc hiện tại thì trước đây chắc chắn có người ở, vậy mà đã lâu như vậy rồi.Chúng ta không nhìn thấy ai cũng là điều bình thường, nhưng ngay cả một bộ thi thể cũng không thấy, tình huống như vậy có không bình thường không?

Vậy nên tôi nghĩ chúng ta vẫn nên xem xét kỹ tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào.Mặc dù trong số những người này, mấy kẻ lắm mồm

kia đều đã không còn ở đó nữa!

Nhưng Hạ Xuân Thiên lại trở thành một người khá rảnh rỗi.

Có thể bất cứ lúc nào!

Trực tiếp hỏi tình hình hiện tại là thế nào?Cậu gấp cái gì chứ, nhìn tình hình hiện tại thì muốn rời khỏi nơi này không dễ đâu, hơn nữa nếu không đoán sai.

Nơi này chắc hẳn rất nhanh sẽ xảy ra một số chuyện kỳ lạ.

Chúng ta không nhận ra sao, khi chúng ta vừa đến không gian này.Chẳng phải nơi này đèn đóm sáng trưng, chẳng phải rất đẹp sao?

Nhưng bây giờ các cậu hãy nhìn xung quanh xem!Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ mới có thời gian quan sát xung quanh!

Quả nhiên là rất kỳ lạ, bình thường không phải là bộ dạng này.

Hơn nữa khi họ vừa mới vào đã phát hiện ra rồi!

Chương 1413

Căn bản không phải bộ dạng này!

Vậy nên bây giờ họ đột nhiên biến thành bộ dạng thảm hại này.

Bởi vì họ phát hiện ngôi nhà này lại đã trở nên đổ nát thảm hại!

Hơn nữa đâu còn là đèn đóm sáng trưng nữa.

Tình hình hiện tại, rõ ràng là một màn đêm đen kịt!

Ngay lúc này, trên con phố họ đang đứng, tất cả ánh đèn đột nhiên vụt tắt mấy cái!

Tất cả đèn đều tắt hết, nơi này trở nên tối đen như mực, tất cả mọi người đều trở nên vô cùng cảnh giác.Họ trực tiếp tụ tập lại một chỗ, Chu Tiểu Di cũng không biết tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào.Mọi người đều tập trung lại một chỗ, cố gắng đừng tách ra, có chút quỷ dị.

Nếu tôi đoán không sai, các thôn dân sẽ rất nhanh xuất hiện.

Hơn nữa sẽ với hình thái mà chúng ta không thể tưởng tượng được, nên lát nữa nếu các cậu nghe thấy bất kỳ động tĩnh khác lạ nào xung quanh, đừng sợ hãi, chỉ cần chúng ta vẫn tập trung lại một chỗ là được.Chu Tiểu Di cảm thấy nơi xung quanh có điều không ổn!

Sau đó cô vội vàng nói.

Những người khác tự nhiên cũng đã nhận ra.

Họ đều nhanh chóng đi theo Chu Tiểu Di và đồng đội tập trung lại một chỗ!

Họ không muốn lát nữa lại thực sự xảy ra nguy hiểm gì.Ngay lúc này!

Họ nghe thấy tiếng Theo đúng những gì Chu Tiểu Di chỉ dẫn, họ chia làm hai nhóm, nhanh chóng tiến lên phía trước.

Tất cả đèn đuốc đều được thắp sáng.

Không biết đã trôi qua bao lâu, ngay lúc họ cảm thấy sắp kiệt sức vì chạy, cuối cùng tất cả ánh đèn đã được thắp lên rực rỡ, lũ quái vật kia thực sự biến mất không dấu vết. "Không ngờ chúng lại sợ ánh sáng mạnh như vậy, hèn gì lúc mới đến đây, đèn đuốc lại sáng choang như thế." "Dù không có tình huống đặc biệt nào xảy ra, nhưng nơi này giờ đã trở nên sáng sủa, cuối cùng cũng hiểu câu nói 'tạo phúc' đó là thế nào rồi." Họ đã thắp sáng toàn bộ đèn ở đây!

Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc họ đã thực sự an toàn, vì vậy vẫn cần nhanh chóng tìm cách rời khỏi nơi này mới được. 【Vừa rồi thật sự quá nguy hiểm, nhìn thấy chị Chu bị khống chế, tôi cũng thấy mệt thay luôn.】 【Tình hình hiện tại cho thấy chị Chu vẫn khá thông minh, giải quyết vấn đề rất nhanh.

Điều quan trọng nhất bây giờ là rời khỏi đây.】 【Đúng vậy, lúc nãy tôi sợ đến mức chẳng dám nói câu nào, chuyện này thật chẳng dễ dàng gì.

Ai đó nói cho tôi biết tại sao lũ quái vật đó lại sợ ánh sáng vậy?】 【Lẽ nào chúng giống ma cà rồng sao?

Lúc nãy nhìn kỹ thì thấy chúng khá giống ma cà rồng, nhưng cơ thể lại thối rữa, nói thật là nhìn kinh dị lắm.】 Khán giả xem qua màn ảnh đều thấy rõ những cảnh tượng kinh khủng đó!

Nhưng thật may mắn là nhóm Chu Tiểu Di đều tránh thoát được, nếu không thì giờ đã gặp nguy hiểm rồi.

Chu Tiểu Di và mọi người cũng nhanh chóng nghiên cứu cách rời khỏi đây.

Những con đường vừa chạy qua, Chu Tiểu Di đều đã ghi nhớ đại khái.

Với tư cách là hậu duệ Mạc Kim Giáo Úy, cô rất nhạy cảm với phương vị.

Cô chia làm hai lộ trình cũng là để Vương Khải Toàn bên kia ghi nhớ phương hướng!

Cô hỏi Vương Khải Toàn về phương vị nơi họ vừa chạy qua.

Vương Khải Toàn thành thật trả lời, nhờ đó Chu Tiểu Di dễ dàng ghi nhớ được bản đồ đại khái.

Mọi người nhìn Chu Tiểu Di vẽ xuống đất, không biết cô đang định làm gì.

Chương 1414

"Mọi người nhìn chỗ này đi, đây mới là nơi nguy hiểm nhất.

Với tình hình hiện tại, có lẽ sẽ không có sự cố gì quá đặc biệt." "Hơn nữa, mọi người nhìn xem, thực ra ngôi làng này không lớn, nhưng chúng ta cứ mãi luẩn quẩn ở chỗ cũ." Chu Tiểu Di chỉ vào những dấu vết trên mặt đất, nói sự thật!

Họ nghe theo lời Chu Tiểu Di, quan sát kỹ một chút, quả nhiên có điểm khác biệt.

Tuy không hiểu lắm nhưng họ vẫn chăm chú lắng nghe.

Nghe Chu Tiểu Di giải thích xong, mọi người đại khái đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chu Tiểu Di nhanh chóng lập kế hoạch!

Một lúc sau, cô đã biết phải đi thế nào.

Mọi người đi theo cô, sau khi đi hết một vòng, họ thực sự đã rời khỏi nơi đó.

Khi họ đi vòng vèo rồi thoát ra khỏi ngôi làng, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm!

Cuối cùng cũng ra được rồi.

Nếu không ra kịp, chắc họ sẽ bị nhốt ở đó mãi mất...

Hơn nữa họ cũng không chắc chắn liệu chỗ đó có còn lũ quái vật kia lao ra nữa hay không. "Cuối cùng cũng thoát, cứ tưởng bị nhốt luôn ở đó rồi chứ, sống sót đúng là tốt thật." "Sớm muộn gì cũng phải rời đi thôi, chỉ là cái giá phải trả hơi lớn.

Có vẻ ngay từ đầu chúng ta đã đi sai đường, vậy con đường đúng

nằm ở đâu?" Chu Tiểu Di ngẫm lại bố cục nơi đó, cô cảm thấy chắc chắn có quy luật!

Chỉ cần tập trung hơn một chút, cô chắc chắn sẽ phân biệt được con đường đúng.

Nhưng lúc đó họ bị cảnh tượng trước mắt thu hút nên không suy nghĩ nhiều.

Sau khi đến đây, họ lại bị ánh đèn làm xao nhãng, dẫn đến bi kịch hiện tại.

Đây cũng là bài học cho Chu Tiểu Di, sau này dù ở đâu cũng phải nghiên cứu kỹ lưỡng trước.

Nếu không, đến lúc chết cũng chẳng biết tại sao!

Sau khi suy nghĩ, Chu Tiểu Di nói với những người khác, tất cả đều trầm mặc.

Xem ra họ vẫn còn quá non nớt, vốn tưởng đến đây nhiều ngày, gặp bao nhiêu nguy hiểm thì phải quen thuộc rồi, giờ xem ra không phải vậy. "Thôi, nguy hiểm thì cũng gặp rồi, giờ có tự trách cũng chẳng ích gì." "Hơn nữa chuyện này không phải cứ nhìn một cái là ra ngay, nếu dễ thế thì chúng ta đã chẳng bị nhốt ở đó." "Bây giờ không phải lúc để nản lòng, chẳng phải chúng ta đã an toàn thoát ra rồi sao?" "Không cần lo lắng quá nhiều, việc chúng ta cần làm là tiếp tục tiến lên, và lần này phải tìm đúng đường mới được." Vương Khải Toàn thấy tâm trạng mọi người đi xuống, ngay cả Chu Tiểu Di cũng buồn bã hiếm thấy, nên đã lên tiếng động viên.

Mọi người nghe vậy cũng như được tiêm máu gà, gật đầu lia lịa. "Sếp, không biết tình hình bên họ thế nào rồi, biết thế chúng ta cứ lắp thiết bị nghe lén lên người họ cho xong." "Lần sau nếu bị tách ra, chúng ta cũng không đến mức mù tịt về tình hình của họ như thế này."

Nhóm người đi theo Tôn Hưng thực sự rất lợi hại.

Tôn Hưng giờ thấy hối hận, biết thế ngay từ đầu ông ta đã mang nhóm này đi, chứ không phải mang theo một đám người kỳ quặc vì tâm lý cầu may, để rồi cuối cùng tất cả đều đứng về phía Chu Tiểu Di.

Nhưng ông ta nghĩ lại, dường như cũng chẳng có gì đáng phàn nàn. "Yên tâm đi, họ sẽ sớm ra thôi, các cậu quá coi thường nhóm Chu Tiểu Di rồi." "Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn nhìn thì có vẻ không đáng tin, nhưng thực ra nơi này chính là địa bàn của họ." "Dù có gặp vấn đề không giải quyết nổi, nhưng chỉ một lát sau họ cũng sẽ tìm ra cách thôi." Nghe sếp nói vậy, thuộc hạ của ông ta đều ngẩn ra, bình thường sếp hiếm khi khen ngợi ai như thế.

Xem ra mấy người Mạc Kim Giáo Úy kia thực sự rất giỏi...

Nhưng cũng đúng, những kẻ có thể thoát chết từ những nơi như thế chắc chắn không đơn giản. "Sếp đã nói vậy thì chắc chắn không có vấn đề gì rồi.

Chương 1415

Tôi chỉ nghĩ là sau này vẫn nên nắm bắt động hướng của họ." "Nếu không họ đi đến đâu chúng ta cũng chẳng biết, chúng ta sẽ sớm đến được đích cuối cùng thôi." "Lát nữa chúng ta tìm một nơi an toàn trốn tạm, đợi họ xuất hiện." "Đợi họ đi trước rồi chúng ta bám theo sau thì sao?" Tôn Hưng nghe vậy thì trịnh trọng gật đầu, đồng ý rằng nên làm như thế!

Thế là Tôn Hưng và nhóm của mình dừng chân nghỉ lại.

Họ đoán không nhầm thì chẳng bao lâu nữa nhóm Chu Tiểu Di sẽ quay lại.

Quả nhiên, sau một ngày chờ đợi, tin tức từ phía Chu Tiểu Di truyền đến, không có tình huống gì đặc biệt, mọi người vẫn còn sống khỏe mạnh.

Ông ta biết Chu Tiểu Di sẽ không làm mình thất vọng.

Lúc này, nhóm Chu Tiểu Di cũng nhận ra nơi này tạm thời an toàn.

Lát nữa họ sẽ phải từ đây tiến vào sâu hơn, còn gặp nguy hiểm gì thì chưa biết được.

Sau khi bàn bạc, họ quyết định nghỉ ngơi ở đây một đêm. "Hắc ca, anh có thấy lúc chúng ta mới vào đây có người bám theo, nhưng khi đến ngôi làng đó thì không thấy ai nữa không?" "Suốt đường quay lại tôi cũng không cảm thấy có ai theo đuôi, thật kỳ lạ.

Anh có nghĩ đối phương đã biết trước nơi đó nguy hiểm nên không dám đi theo không?" "Nếu đúng vậy thì tôi thực sự nể phục năng lực của đối phương, hoặc là hắn giỏi hơn chúng ta, hoặc là hắn dùng toàn công nghệ cao." Nghe Chu Tiểu Di nói, Hắc ca cũng gật đầu, thực ra

anh ta cũng có cảm giác đó!

Chỉ là trên đường đi nguy cơ tứ phía nên không nói gì. "Đúng vậy, có lẽ họ biết nơi đó nguy hiểm nên không vào theo, thật quái lạ." "Suốt đường đi chúng ta muốn tra xem đối phương là ai mà chẳng phát hiện được gì." Đây cũng là điểm họ thấy kỳ lạ, theo lý mà nói với tình hình hiện tại thì phải có người bám theo mới đúng.

Nhưng những người đó lại quá thông minh, phân biệt được đâu là nơi nguy hiểm, đâu là không!

Chu Tiểu Di nghiêm túc gật đầu, cô biết đối phương không đơn giản, nhưng không biết họ đang trốn ở đâu.

Kể từ khi đến đây, cô không còn cảm nhận được sự hiện diện của kẻ bám đuôi nữa, thật lạ lùng... "Thôi, nếu họ không theo nữa thì chứng minh suy nghĩ của họ có lẽ là đúng, hoặc cũng có thể họ đã vào trước rồi." "Tất nhiên cũng có khả năng họ chẳng vào đây, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng gì." Hắc ca và mọi người vẫn rất cảnh giác, họ tin rằng những kẻ kia không hề đơn giản, đúng như lời Chu Tiểu Di nói.

Sau khi cảm nhận được có người bám theo rồi lại mất dấu, họ thấy khá kỳ quặc.

Nhưng giờ không phải lúc nghĩ chuyện đó, mà phải nghĩ xem làm thế nào để rời khỏi đây hoặc tiến vào khu vực tiếp theo.

Chu Tiểu Di sớm đoán được nơi này sẽ hung hiểm vạn phần, nhưng không ngờ nó lại nguy hiểm hơn tưởng tượng.

Cô thấy lạ là tại sao vào từ các phương vị khác nhau thì cảnh tượng lại khác nhau.

Và hôm đó thực sự họ chưa gặp chuyện gì quá kỳ lạ.

Chu Tiểu Di lấy bản đồ ra nghiên cứu.

Tuy bản đồ hiện tại chẳng có gì nhiều để xem, nhưng có còn hơn không.

Cô có thể cảm nhận được vài điểm khác biệt ở nơi này.

Cô nhanh chóng nghiên cứu xem tình hình thực sự là thế nào, một lát sau đã nhìn ra được chút manh mối.

Dù nơi này có chút khác lạ so với thực tế, nhưng cô chắc chắn có những thứ cổ quái đang tồn tại.

Còn là thứ gì thì tạm thời cô chưa rõ, và cô cảm thấy chuyện ở ngôi làng kia dường như vẫn chưa kết thúc. "Đại ca, anh đang lo chuyện ở ngôi làng đó sao?

Thực ra hôm đó tuy chúng ta thắp sáng hết đèn nhưng cũng chẳng có chuyện gì xảy ra mà." Thiên Ân thấy Chu Tiểu Di đứng một mình thì không nhịn được mà tiến lại hỏi.

Anh ta đại khái cũng hiểu tình hình lúc này phức tạp thế nào.

Chương 1416

"Cậu cũng thấy vậy sao?

Tôi cũng nghĩ thế, tình hình hiện tại thực sự hơi rắc rối." "Thôi, giờ không phải lúc bàn sâu chuyện này, cậu biết đấy, mọi chuyện vốn đã phức tạp rồi." "Nhưng cậu không cần quá lo lắng, sẽ không có gì quá tệ đâu.

Tôi đã nắm thóp được vài phần rồi, trước khi đi tôi đã nói nơi này rất nguy hiểm mà." "Chỉ là chưa rõ mức độ nguy hiểm ra sao thôi.

Hơn nữa cậu có cảm thấy xung quanh luôn có người theo dõi chúng ta không?" "Chưa rõ là ai, nếu cậu phát hiện ra điều gì thì nhớ bảo tôi." Thiên Ân gật đầu đồng ý, anh ta vốn nhạy bén nên cũng cảm nhận được điều gì đó.

Chỉ tiếc là tình hình hiện tại hơi phức tạp, và điều này không mấy tốt đẹp cho Chu Tiểu Di.

Trong lúc hai người nói chuyện, những người khác cũng không ngồi không, họ nhanh chóng kiểm tra xung quanh.

Tình hình thực sự có vẻ nguy hiểm, họ vừa thoát chết nên tranh thủ nghỉ ngơi chút ít. "Chúng ta đúng là đen đủi, từ lúc đến đây chẳng có ngày nào yên ổn." "Hiện tại ở đây có vẻ tạm thời an toàn.

Cảnh tượng lúc nãy đúng là dọa người thật." "Nhìn bộ dạng lũ quái vật đó, tôi sợ đến ngẩn người, cứ ngỡ không thoát ra nổi nữa chứ." "Biết thế đã quay về từ đầu, không biết sau khi người phụ nữ kia đi, lão bản Tôn có làm khó cô ta không." "Thực ra hôm đó tôi thấy lão bản Tôn có vẻ hận cô ta thấu xương." "Không biết lão bản Tôn giờ thế nào rồi, chắc vẫn ổn chứ?

Tôi thấy cái thuốc đó chắc chỉ lừa lão bản thôi." "Trên đời này làm gì có thuốc trường sinh bất lão, nhưng chắc cũng không đến nỗi lừa bịp hoàn toàn đâu." Lúc rảnh rỗi, họ lại bàn tán về phía lão bản Tôn.

Chu Tiểu Di nghe thấy vậy thì không biết nghĩ gì, cô có linh cảm rằng lão bản Tôn sẽ xuất hiện trong một hoàn cảnh mà không ai ngờ tới!

Tất nhiên đó chỉ là suy đoán, cô vẫn luôn nghi ngờ kẻ đứng sau bám đuôi chính là lão bản Tôn. "Khi nào chúng ta lại đi tiếp đây?

Chỗ này hung hiểm vô cùng." "Nếu muốn đi sâu vào trong, chúng ta phải chuẩn bị thật kỹ, giờ tôi thấy hối hận quá." Hạ Xuân Thiên nghĩ ngợi rồi quyết định lên tiếng, dù sao thể lực của anh ta cũng không bằng những người khác.

Anh ta sợ mình không chịu nổi sự giày vò này thêm nữa. "Cậu lo lắng là đúng, chúng ta cần chuẩn bị kỹ trước khi vào.

Nhưng dù có nguy hiểm gì xảy ra, chúng tôi sẽ bảo vệ cậu, vì trong mắt chúng tôi, cậu chỉ là một thư sinh yếu đuối thôi." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Hạ Xuân Thiên không nhịn được mà cười lớn, không ngờ trong mắt họ mình lại là thư sinh yếu đuối, nhưng vậy cũng tốt. "Sếp, họ có vẻ không định đi tiếp ngay đâu, chắc là do lo sợ nguy hiểm bên trong." Tôn Hưng và thuộc hạ lén quan sát nhóm Chu Tiểu Di, thấy họ vẫn chưa có ý định tiến vào sâu hơn. "Chắc là do chuyến đi vừa rồi làm họ kiệt sức nên muốn nghỉ ngơi dưỡng sức ở đây." "Xem ra chỗ đó làm họ vất vả không ít, Chu Tiểu Di muốn nghỉ ngơi cũng là điều dễ hiểu." "Chúng ta cứ đợi thôi." "Chúng ta cũng ở lại đây quan sát xem họ định làm gì tiếp theo, tôi nghĩ sẽ không có vấn đề gì lớn đâu, cứ yên tâm." Nghe sếp nói, thuộc hạ cũng dừng lại nghỉ chân.

Chu Tiểu Di chắc chắn không ngờ họ lại ở ngay đây.

Suốt quãng đường qua, dù không dùng công nghệ cao để quan sát nhưng họ nhận ra Chu Tiểu Di thực sự rất giỏi.

Thảo nào sếp lại muốn bám theo họ như vậy, giờ thì họ đã hiểu, Chu Tiểu Di đôi khi còn lợi hại hơn cả các thiết bị điện tử. "Rõ thưa sếp, tôi sẽ bảo anh em chờ ở đây và ẩn nấp kỹ." "Tình hình hiện tại có vẻ đang có chuyển biến khác, chúng ta đã rõ mình cần phải làm gì rồi." Thuộc hạ của Tôn Hưng nhanh chóng sắp xếp cho anh em nghỉ ngơi, dặn dò mọi người không được đi lại lung tung để tránh bị nhóm Chu Tiểu Di phát hiện.

Họ biết sếp không muốn Chu Tiểu Di biết ông ta đang bám đuôi, nên đều rất biết ý tìm chỗ ẩn nấp kỹ càng.

Nhóm Chu Tiểu Di tuy thấy lạ vì những kẻ bám đuôi bỗng nhiên biến mất hoặc đã đi đúng đường, nhưng vẫn tò mò về tình hình hiện tại.

Tôn Hưng cũng dặn thuộc hạ phải chú ý kỹ để tránh xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Sau vài ngày ở đây mà không có động tĩnh gì, họ buộc phải tiếp tục lên đường.

Dù thấy hơi quỷ dị nhưng không thể ở mãi một chỗ.

Chu Tiểu Di nhanh chóng bảo mọi người thu dọn đồ đạc để rời đi, vì ở lại đây lâu không phải là lựa chọn khôn ngoan.

Dù phía trước có gặp chuyện gì cũng vẫn là ẩn số, nhưng Chu Tiểu Di lại thích cảm giác đó!

Chương 1417

Những người khác cũng chẳng biết tại sao, chỉ cần có Chu Tiểu Di bên cạnh, họ cảm thấy chẳng có gì đáng sợ, dù có phải lên núi đao xuống biển lửa cũng vậy.

Họ rất tin tưởng Chu Tiểu Di, và cô cũng xứng đáng với sự tin tưởng đó.

Cô luôn giúp họ giải quyết mọi vấn đề và đưa họ thoát khỏi cửa tử, thần chết cũng không phải là đối thủ của cô. "Đúng rồi, lát nữa vào trong có thể xảy ra những chuyện không ngờ tới, nên hy vọng mọi người cẩn thận, không được lơ là, rõ chưa?

Tôi không nói đùa đâu." "Tôi nói thật lòng đấy, vì sắp tới gặp phải nguy hiểm gì, tôi cũng không kiểm soát được." "Tôi biết mọi người tin tưởng mình, nhưng đừng tin tưởng mù quáng, tôi không chắc mình sẽ giải quyết được mọi chuyện đâu." Chu Tiểu Di thành thật nói rõ tình hình.

Mọi người hơi ngẩn ra, đây là lần đầu tiên cô thừa nhận mình cũng chỉ là một người bình thường.

Từ trước đến nay, trong mắt họ, cô thực sự không hề tầm thường chút nào. "Cô đừng nói thế, nếu cô cũng không có cách thì chẳng phải chúng ta đều bỏ mạng ở đây sao?" "Thực ra chúng tôi rất tin cô, biết cô chắc chắn sẽ dẫn dắt chúng tôi đến nơi cần đến." "Yên tâm đi, chúng tôi sẽ không phàn nàn gì đâu.

Nếu chẳng may gặp nguy hiểm mà mất mạng, chúng tôi cũng không trách cô." "Vì có câu 'phú quý tại thiên, sinh tử hữu mệnh', nếu đi theo cô mà vẫn không thoát chết thì chứng tỏ số mệnh chúng tôi bạc thôi." Chu Tiểu Di nghe vậy thì dở khóc dở cười!

Không ngờ họ lại có suy nghĩ như thế.

Nếu mọi người đã tin tưởng, cô chắc chắn sẽ không làm họ thất vọng, cô nhất định sẽ đưa họ rời khỏi đây an toàn.

Chu Tiểu Di nhanh chóng dẫn họ đi, đúng như dự đoán, cô có thể nhạy bén nắm bắt mọi tình huống. "Lúc nãy khi còn ở trên, tôi đã nghiên cứu kỹ bản đồ một lượt.

Tuy trên đó không ghi chép chi tiết, nhưng đúng như tôi và Hắc ca đã nói, nơi này là long mạch, nên sẽ có những điều bất ngờ ngoài ý muốn." "Thế này thì thú vị hơn nhiều rồi.

Chúng ta sẽ tiến vào từ phương vị này, nhưng lát nữa vào trong, đừng để những cảnh tượng kỳ lạ đánh lừa cảm giác ban đầu." "Mọi người phải có phán đoán của riêng mình, phải cùng tôi suy xét.

Không thể chỉ dựa vào một mình tôi, năng lực của tôi cũng có hạn, đôi khi cũng phán đoán sai lầm." "Nên hy vọng mọi người cùng tôi kiểm chứng xem quyết định đó là đúng hay sai." Thấy cô khiêm tốn như vậy, họ nhất thời không biết nói gì.

Nhưng họ biết cô đang nói thật, cô không thể chắc chắn 100% mọi quyết định đều đúng.

Mọi người gật đầu đồng ý sẽ cùng cô phán đoán xem nơi sắp tới là an toàn hay nguy hiểm.

Chu Tiểu Di thấy mọi người nhất trí thì cũng gật đầu, sắp tới có chuyện gì thì cả nhóm sẽ cùng gánh vác.

Dù trước giờ vẫn vậy nhưng đa số họ vẫn dựa dẫm vào cô quá nhiều.

Một lúc sau, nhóm Chu Tiểu Di đã tiến vào bên trong. "Sếp, họ vào rồi, chúng ta cũng theo ngay chứ?" "Hay sếp muốn đợi họ vào hẳn một lát nữa?

Tôi nghĩ chúng ta bám sát ngay sau họ cũng chẳng sao đâu." "Hơn nữa tôi thấy hình như họ đã nhận ra có người theo đuôi rồi.

Mấy lần tôi thấy Chu Tiểu Di cứ nhìn quanh quất mãi." Tôn Hưng biết với bản lĩnh của Chu Tiểu Di, có lẽ cô đã phát hiện ra điều gì đó, chỉ là chưa nhìn rõ ai đang theo đuôi.

Có lẽ vì dạo này gặp quá nhiều chuyện nên cô cũng lười bận tâm.

Đã vậy thì cứ bám sát thôi, tình hình đã đến nước này thì có bị phát hiện cũng chẳng sao. "Cứ bám theo họ, nhưng đừng quá gần, chỉ cần họ chưa phát hiện ra mặt mũi chúng ta là được." "Giờ cô ta chắc chỉ đoán đại khái có người theo sau chứ chưa biết cụ thể là ai." "Chuyện này có lợi cho chúng ta, cứ để họ phải sốt ruột suy đoán." "Tiếp theo chúng ta cứ từ từ bám theo, thấy có gì bất ổn thì giúp họ một tay cũng được." "Nhưng đừng lộ liễu quá, tôi vẫn chưa muốn họ biết mình đã quay lại." Thuộc hạ đã hiểu ý sếp, xem ra sếp muốn giám sát chặt chẽ nhóm Chu Tiểu Di.

Họ lén đặt một thiết bị nghe lén vào ba lô của nhóm Chu Tiểu Di lúc họ không chú ý.

Chỉ cần họ không vứt túi đi, Tôn Hưng sẽ nắm rõ mọi động tĩnh của họ.

Tôn Hưng không nói gì thêm, ông ta thấy cũng đã đến lúc cần biết hướng đi của họ, vì càng vào sâu càng có nhiều điều thú vị.

Chương 1418

Ông ta cũng tò mò về nhận định của Chu Tiểu Di đối với những thứ này. "Nếu tôi không lầm thì từ đây vào có thể sẽ hội quân với những nơi chúng ta từng đi qua." "Nhưng cũng có thể không, tóm lại là khả năng nào cũng có thể xảy ra, nên lát nữa mọi người đừng hoảng, gặp chuyện gì cũng phải bình tĩnh, rõ chưa?" Nghe Chu Tiểu Di dặn dò, mọi người gật đầu.

Tôn Hưng bên kia cũng nghe thấy hết, ông ta chỉ cười nhạt, xem ra tính cách của Chu Tiểu Di vẫn vậy, lúc nào cũng phải nhắc nhở người khác không được manh động.

Dù vậy, cô vẫn có thể thấu hiểu được!

Tại sao Chu Tiểu Di lại luôn phải nhìn chằm chằm như vậy, bởi lẽ sự việc thực sự quá đỗi nguy hiểm.

Nếu không để mắt tới, rất có thể những người này sẽ trực tiếp chạm vào những thứ không nên chạm, giống như những gì đã xảy ra trước đó.

Trên suốt quãng đường, họ đã gặp đủ loại thứ kỳ quái, Chu Tiểu Di cũng đã khuyên can, bảo bọn họ đừng có khinh cử vọng động.

Nhưng rất nhiều người căn bản không nghe lời, vẫn động vào những thứ không nên đụng, cuối cùng đều phải bỏ mạng, Chu Tiểu Di cũng đã có lòng tốt nhắc nhở rồi.

Tôn Hưng liếc nhìn những người bên cạnh mình, từ khi nhóm người này tới, bên cạnh bọn họ không còn xảy ra những chuyện ngu xuẩn như thế nữa.

Bởi vì mỗi người trong tay đều có thiết bị công nghệ cao, chỉ cần

quét qua một lượt là đã biết rõ tình hình, Tôn Hưng cũng yên tâm hơn.

Hắn cũng chẳng cần dặn dò thuộc hạ cái gì nên làm hay không, vì hắn tin rằng bọn họ còn hiểu rõ hơn cả mình.

Nhóm Tôn Hưng cứ thế bám sát sau lưng Chu Tiểu Di, mà nhóm của cô đương nhiên cũng cảm nhận được đám người kia lại đang đi theo sau mình.

Tuy nhiên lần này Chu Tiểu Di đã lên tiếng, rằng nếu hắn đã muốn theo thì cứ để hắn theo, cũng chẳng có gì to tát cả. "Tôi hiện giờ nghi ngờ đám người đi sau chính là lão bản Tôn và người của lão, cái ông chủ Tôn này cũng thật kỳ quái." "Chẳng phải hôm đó lão bị thương nặng lắm sao, thế mà không ra ngoài tìm bệnh viện mà điều trị, lại còn theo chúng ta vào đây nữa." "Lão ta nóng lòng muốn đạt được thứ mình muốn đến thế sao?

Hơn nữa, lần trước lão chẳng phải đã tận mắt chứng kiến rồi à." "Trên đời này làm gì có thuốc trường sinh bất lão, sao giờ lão lại dở dở ương ương đi theo chúng ta vào đây, rốt cuộc là có ý gì?" Vương Khải Toàn hiện tại cũng nghi ngờ sâu sắc rằng nhóm người bám đuôi chính là Tôn Hưng, cậu không hiểu nổi tên Tôn Hưng này định làm gì.

Đã định rời đi rồi, sao tự dưng lại bám theo bọn họ, cậu thực sự nghĩ không thông.

Cái nơi này có gì đáng để lão ta lưu luyến mà cứ bám riết không buông như vậy!

Khi nghe Vương Khải Toàn phàn nàn, Chu Tiểu Di ngoái đầu nhìn lại phía sau, tuy không thấy gì nhưng trong lòng ai cũng rõ mười mươi. "Lão ta đã muốn theo thì cứ để lão theo đi, cũng chẳng phải chuyện gì to tát." "Vả lại tính cách của lão bản Tôn thế nào cậu còn không biết sao, tính tình đa nghi, chắc lão nghĩ chúng ta ở đây sẽ tìm được thứ gì quan trọng thôi." "Tôi thấy lão nghĩ nhiều quá rồi, làm gì

có thứ gì quan trọng, toàn là mấy thứ loạn thất bát táo, cứ đi tiếp là được." "Lão bản Tôn muốn theo thì cứ để lão theo, vả lại tôi thấy những người lão mang tới lần này đều không đơn giản." "Mọi người không thấy sao, thực ra khi chúng ta đi đến những nơi nguy hiểm, nhóm lão bản Tôn đâu có đi ngay sau lưng?

Điều đó chứng tỏ bọn họ đã tìm được con đường chính xác." Sau khi Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều ngẩn ra, thật sự là vậy sao?

Nếu đúng thế thì lão bản Tôn lần này thực sự đã mang tới một dàn cao thủ.

Và họ chắc chắn rằng, có lẽ ngay khi họ vừa quay đi, phía Tôn Hưng đã trực tiếp bám theo ngay.

Có khả năng lão ta còn chưa từng ra ngoài...

Cho nên, họ hiện tại cũng rất hoài nghi, sao người của lão bản Tôn lại có thể tới nhanh như vậy. "Xem ra mọi người vẫn đánh giá thấp lão bản Tôn rồi, lão ta rất lợi hại đấy, lão có rất nhiều tiền, mà tiền thì có thể làm được gì chứ?" "Có tiền mua tiên cũng được, tự nhiên sẽ giải quyết được mọi việc, vấn đề của lão bản Tôn có thể giải quyết được hết, hiểu chưa?" "Cho nên là, đừng có nghi ngờ gì cả, lão bản Tôn có thể sai khiến bất cứ ai giúp đỡ mình." A Nguyệt bồi thêm một câu!

Cũng đúng thôi, A Nguyệt đi theo Tôn Hưng một thời gian rồi, chắc cũng hiểu rõ lão ta có những loại người nào trợ giúp. "Nói cũng đúng, lão bản Tôn giàu nứt đố đổ vách như thế, người bên cạnh lão đương nhiên sẽ có những phương tiện công nghệ cao." "Đến lúc đó họ có thể trực tiếp giải quyết rất nhiều vấn đề, nên giờ tôi khá hiểu ý của cô." "Nhưng hãy nghĩ xem, nếu họ thực sự giải quyết vấn đề đơn giản như vậy, thì chẳng phải chứng tỏ..." "Đám người bên cạnh lão

thực ra cũng cảm nhận được sự hiện diện của chúng ta, và cái lão bản Tôn này, chúng ta đi một bước là họ theo một bước." "Chắc đây cũng là ý của lão bản Tôn, chẳng biết lão định làm trò gì, nhìn cái bộ dạng đó..." "Chắc là muốn tiêu hao sinh lực với chúng ta, hoặc cũng có thể lão nghĩ tôi có năng lực dẫn lão tìm thấy thứ lão muốn." Chu Tiểu Di nói cũng rất có lý, mọi người đều gật đầu tán thành!

Nếu đã vậy, họ đã biết tiếp theo phải làm gì.

Quả nhiên trên suốt quãng đường này, thỉnh thoảng họ lại cảm nhận được có người bám đuôi, nhưng không sao, thích theo thì cứ theo.

Chu Tiểu Di cũng không nói thêm gì, không biết bao lâu sau, họ rốt cuộc cũng chậm rãi đi tới một khu vực khác có quan tài.

Chương 1419

Hiện giờ mỗi lần thấy quan tài hay những thứ tương tự, họ đều cảm thấy không đơn giản, và quả nhiên một chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Đó là họ phát hiện những chiếc quan tài này sau khi họ bước vào dường như biết cử động, quả nhiên đúng như họ dự đoán.

Một lát sau, những chiếc quan tài bắt đầu rung lắc dữ dội, khiến mấy người sợ hãi vội vàng đứng tụ lại một chỗ. "Chuyện... chuyện này là sao?

Đây là lần đầu tôi gặp tình huống này, trước đây là do bên trong quan tài có thứ gì đó muốn bò ra." "Nhưng chỗ này lúc nãy chẳng phải còn trống không, không có gì sao?

Sao giờ đột nhiên lại xuất hiện mấy thứ này, đáng sợ quá." Ngay cả Vương Khải Toàn cũng cảm thấy hãi hùng, cậu đứng ngây người ra!

Những người khác nghe Vương Khải Toàn nói vậy lại càng thêm hoảng sợ!

Họ túm chặt lấy Vương Khải Toàn, còn những người đi sau Chu Tiểu Di cũng không rõ chuyện này rốt cuộc là ý gì. "Chúng cử động quả thực hơi đáng sợ, nhưng nếu tôi không đoán lầm thì chắc là bên trong không có gì đâu, sở dĩ chúng động đậy..." "Có lẽ là do cơ quan đã được thiết lập sẵn, không đúng, thời đó chưa có lập trình, nhưng nó giống như một quy trình đã được cài đặt." "Có người bước vào nơi này là sẽ xảy ra sự cố, giờ thì mọi người hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi chứ." "Yên tâm đi, động một hồi rồi sẽ ngừng thôi, nhưng cũng có một khả năng khác, đó là nó sẽ vĩnh viễn nhốt chúng ta ở đây, chắc cũng là một loại cơ quan nào đó." Những người khác nghe Chu Tiểu

Di nói vậy đều sững sờ!

Nhưng sao họ cảm thấy khi nói những lời này, cô lại bình tĩnh đến thế.

Cứ như người đang trải qua những chuyện này căn bản không phải là cô vậy!

Điều này khiến họ có chút kinh ngạc, nhưng thấy Chu Tiểu Di có thể bình tĩnh như vậy, chắc cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Quả nhiên, đúng như những gì cô nói, rung lắc một hồi xong thì không còn động tĩnh gì nữa!

Tiếng "ầm ầm ầm" vang lên khi tất cả rơi xuống đất, dọa họ một phen hú hồn.

Nhưng may mắn là cuối cùng không có tình huống đặc biệt nào xảy ra, cũng không có chiếc quan tài nào đè trúng họ, mấy người mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, tình cảnh trước mắt này là thế nào thì vẫn còn cần nghiên cứu thêm.

Họ phát hiện những chiếc quan tài này đều vỡ nát tan tành trên mặt đất!

Hơn nữa còn nhanh chóng tản ra, tạm thời khiến họ bị vây khốn ở nơi này.

Nhìn đống hỗn độn trước mặt, chẳng giống như lời đồn về một loại cơ quan gì cả.

Chu Tiểu Di cũng cảnh giác nhìn một vòng, nếu cô không đoán sai thì suy luận lúc nãy của mình là đúng.

Nhưng hiện tại đống hỗn độn này khiến việc nghiên cứu trở nên hơi khó khăn. "Giờ là sao đây?

Tự dưng lại xảy ra chuyện này, nhìn cái bộ dạng lúc nãy..." "Tôi thấy đống này có vẻ quá lộn xộn rồi đấy, lát nữa hai chúng ta phải dọn dẹp nó sao?" Họ nhìn đống quan tài hỗn loạn trước mặt, không nhịn được mà lẩm bẩm.

Chu Tiểu Di nghiêm túc nhìn đống vật phẩm này, cô biết sự lo lắng của mọi người đều có lý!

Thực ra bản thân cô cũng đang lo lắng, nếu không lầm thì chuyện này thực sự khá phức tạp, giờ họ chỉ có thể lắng nghe kỹ xem tiếp theo nên làm gì.

Chu Tiểu Di thì tùy ý ngồi xuống một chiếc thạch quan!

Đúng vậy, những chiếc quan tài này khi nhìn gần họ mới thấy chúng được làm bằng đá, điều này khiến họ có chút bất ngờ. "Yên tâm đi, không phải vấn đề gì quá nghiêm trọng đâu, nhìn thì có vẻ hỗn loạn, dù tôi chưa tìm ra quy luật." "Nhưng lúc nãy chúng đã có thể cử động thì lát nữa chắc chắn sẽ lại động đậy thôi, mọi người cứ cẩn thận một chút, đừng để bị chúng đè trúng." "Tôi cứ cảm thấy lát nữa chúng có thể sẽ lại bắt đầu chuyển động, nên lát nữa có thể xảy ra bất cứ sự cố nào." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ đã đại khái hiểu ra vấn đề và trực tiếp ngồi xổm xuống cạnh cô.

Hơn nữa họ không có lá gan lớn như Chu Tiểu Di, chỉ dám ngồi xổm một bên chứ không dám ngồi trực tiếp lên quan tài.

Chương 1420

Biết đâu lát nữa bên trong mấy cái quan tài này lại có thứ gì đó bò ra thì sao.

Tuy lúc nãy mọi người đều thấy rõ bên trong trống không, chẳng có gì cả!

Nhưng việc chúng tự dưng cử động qua lại vẫn rất rợn người.

Nghĩ đoạn, họ nhanh chóng xác định ở đây chắc không có tình huống đặc biệt nào.

Thấy Chu Tiểu Di ngồi một bên vẫn bình an vô sự, mọi người mới yên tâm hẳn...

Giờ họ cũng tin chắc rằng, Chu Tiểu Di đã nói không có chuyện gì thì chắc là sẽ không sao!

Sau một thoáng ngẩn ngơ, họ cũng chỉ biết ngoan ngoãn chờ đợi.

Quả nhiên đúng như lời Chu Tiểu Di, một lát sau, những chiếc quan tài xung quanh thỉnh thoảng lại rung nhẹ vài cái.

Nhưng may là những chiếc quanh họ không rung mấy nên họ mới thở phào, nhưng cái nơi này đúng là quá không an toàn.

Một lát sau, họ chỉ có thể ngoan ngoãn ở yên tại chỗ!

Lúc này nhóm Tôn Hưng đương nhiên cũng biết tình hình bên Chu Tiểu Di ra sao.

Bởi lẽ trong túi của Chu Tiểu Di có thiết bị nghe lén, họ đều nghe rõ mồn một. "Lão bản, xem ra họ lại gặp vấn đề rồi, chúng ta có nên đi giúp họ giải quyết không?

Hay là cứ đợi ở đây." "Đợi bên đó giải quyết xong chúng ta hãy

qua, hay là cứ đợi ở đây đi, tôi cứ cảm thấy họ sẽ nhanh chóng giải quyết được vấn đề này thôi." "Vả lại nếu tôi không đoán lầm thì bên họ chắc cũng không có vấn đề gì lớn, chẳng phải ông đã nói rồi sao?" "Tên Mạc Kim Giáo Úy kia rất lợi hại, tình huống lần này chúng ta cứ xem Chu Tiểu Di rốt cuộc có thể nhanh chóng giải quyết hay không, nếu cô ta thực sự giải quyết được, chúng ta sẽ tin tưởng năng lực của cô ta." Tôn Hưng nghe thuộc hạ nói một cách cao ngạo thì nở một nụ cười!

Hắn tin Chu Tiểu Di sẽ sớm dùng thực lực để trực tiếp cho bọn họ thấy chân tướng sự việc là thế nào.

Quả nhiên!

Phía Chu Tiểu Di sau khi nhanh chóng ổn định chỗ ngồi, cô cũng bình tĩnh lại, nếu không đoán sai, Chu Tiểu Di đã bắt đầu nghiên cứu quy luật trong đó rồi!

Nhưng lúc nãy mọi thứ quá hỗn loạn, cô chẳng nhớ được gì cả.

Vì vậy cô chỉ có thể nhanh chóng hồi tưởng lại bố cục lúc mới bước vào, may mà trí nhớ của cô cũng khá ổn.

Nghĩ một hồi, cô thực sự đã tìm thấy một chút manh mối, nhưng cô cũng không chắc suy nghĩ của mình có đúng không.

Cô ngồi đó suy nghĩ, cứ chờ đã!

Rồi ngay lúc đó!

Một tiếng "rắc" vang lên!

Một chiếc quan tài khẽ động đậy.

Nhưng điều khiến mọi người thấy lạ là nó chỉ phát ra tiếng rắc đó rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Điều này khiến họ nghi ngờ liệu bên trong có chuyện gì không!

Chu Tiểu Di liếc nhìn Vương Khải Toàn, cậu chỉ còn cách trực tiếp đi qua kiểm tra chiếc quan tài đó.

Khi Vương Khải Toàn tới gần, cậu phát hiện đáy chiếc quan tài đã hoàn toàn trống rỗng, bên dưới là một khoảng đen ngòm.

Cậu không nhìn rõ bên dưới rốt cuộc có thứ gì!

Cậu chỉ có thể bảo Chu Tiểu Di và mọi người nhanh chóng qua xem.

Chương 1421

"Đáy chiếc quan tài này tự dưng biến mất một cách kỳ lạ, bên dưới đen thui, nhưng nếu tôi không đoán lầm thì chắc là một lối đi đấy." "Lần này nó yêu cầu chúng ta đi xuống, không biết xuống dưới có gặp sự cố gì không, tự dưng xuất hiện một lối đi, có chút quỷ dị, hay là định dụ tất cả chúng ta xuống dưới nhỉ." Họ cũng không phải lần đầu trải qua chuyện này, bình thường đều là đột ngột xuất hiện một lối đi, rồi buộc họ phải đi xuống.

Mà sau khi xuống dưới thường là đối mặt với cảnh thập tử nhất sinh, nên tình huống này họ cũng đã quá rõ.

Lát nữa mà xuống dưới chắc là chết chắc...

Họ đều nhìn về phía Chu Tiểu Di, thấy cô vẫn rất điềm tĩnh!

Rồi mọi người cũng không biết cô đang nghĩ gì.

Tuy nhiên Chu Tiểu Di rút đèn pin ra soi một lượt!

Bên dưới quả thực có chút bất thường, nhưng cô đại khái cũng biết họ vẫn phải xuống một chuyến.

Ít nhất là xuống xem bên trong có gì, nếu không có gì thì rời đi ngay, còn có thì xem tiếp. "Nếu người ta đã tự động mở ra rồi thì chúng ta đương nhiên phải xuống xem một chút, mọi người cứ đợi ở đây đi, một mình tôi xuống là được." "Chắc không có tình huống gì đặc biệt đâu, yên tâm đi, vả lại nếu thực sự có chuyện gì tôi cũng có thể giải quyết được." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người đều ngẩn ra, cô định xuống một mình sao.

Vương Khải Toàn và những người khác đều từ chối, không được, sao có thể để một cô gái xuống dưới một mình chứ?

Như thế chẳng phải rất nguy hiểm sao. "Không được, bọn đàn ông chúng tôi còn ở đây, sao có thể để một người phụ nữ đi xuống được!" "Cô mà xuống như vậy chẳng phải sẽ khiến chúng tôi bị chê cười sao, mất mặt lắm." "Vả lại như thế mọi người chắc chắn sẽ thấy ngại, nên đừng nói nữa, cứ để tôi xuống cho, tôi là nam tử hán đại trượng phu, có gì đâu." Vương Khải Toàn nói vậy, Chu Tiểu Di chỉ mỉm cười, có tấm lòng như vậy là tốt rồi, nhưng cô biết Vương Khải Toàn và những người khác không thể xuống được.

Vì xuống dưới quá nguy hiểm, cô cũng không chắc bên dưới sẽ như thế nào, nên Chu Tiểu Di vẫn cảm thấy mình cô xuống thì an toàn hơn.

Cuối cùng khi họ còn đang tranh luận xem ai nên xuống!

Thì "vút" một cái, một bóng đen đã lao xuống rồi.

Hóa ra là Hắc ca, anh ta không nghe nổi nữa!

Anh ta dứt khoát xuống xem thử luôn, Hắc ca sau khi xuống dưới thì giật sợi dây thừng hai cái.

Báo cho họ biết hiện tại an toàn, rồi Hắc ca định tiếp tục đi sâu vào nghiên cứu. "Hắc ca, tình hình bên dưới chúng tôi cũng không rõ, lát nữa anh phải hết sức chú ý đấy, đừng để xảy ra nguy hiểm gì." "Vả lại nhìn tình hình này, dưới đó chắc là có chút bất thường, có chuyện gì anh phải cẩn thận, đừng có cố quá." "Chúng tôi ở trên này đợi anh, hắc hắc, có chuyện gì anh cứ giật dây ba cái, chúng tôi sẽ kéo anh lên ngay." Vương Khải Toàn hớn hở nói, cậu thừa biết!

Nếu Hắc ca xuống dưới thì tuyệt đối không vấn đề gì!

Bởi vì Hắc ca thực sự quá xuất sắc. "Được rồi, bớt cái thói được hời còn khoe mẽ đi, lúc nãy chắc cậu đã thấy Hắc ca buộc dây thừng vào thắt lưng rồi chứ gì." "Nên cậu mới mạnh miệng thế, bình thường

chẳng thấy cậu tích cực như vậy, hóa ra đã chuẩn bị sẵn cả rồi." "Nếu đã vậy thì tôi tự nhiên phải giúp anh một tay, nhưng chắc cũng không có quá nhiều vấn đề đâu." "Nên lát nữa mọi người chú ý một chút, Hắc ca có chuyện gì thì lập tức kéo anh ấy lên ngay." "Tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu, tôi thấy muốn rời khỏi đây vẫn phải dựa vào mấy thứ này, thật không ngờ sau khi đến chỗ này, đây đã là lần thứ hai gặp kiểu cửa đôi như vậy rồi." Đúng như Chu Tiểu Di nói, từ khi đến nơi này, họ luôn gặp phải những chiếc quan tài kỳ lạ...

Mấy ngày trước ở một nơi khác cũng đã gặp rồi!

Giờ lại gặp ở đây, đúng là kỳ quái thật.

Tất cả mọi người đều im lặng, chờ đợi Hắc ca và Chu Tiểu Di giải quyết vấn đề.

Khi Hắc ca xuống dưới, quả thực nơi này là một mảnh đen tối!

Nhưng may mà anh ta có đèn pin!

Hơn nữa Hắc ca đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước.

Anh ta bước vào một cách vô cùng cẩn thận!

Chu Tiểu Di thì hoàn toàn chìm đắm trong tư duy của mình, cô hồi tưởng lại toàn bộ cảnh tượng lúc nãy một cách nghiêm túc.

Chương 1422

Nhưng cô luôn cảm giác hình như có chỗ nào đó sai sai!

Chỉ là nhất thời cô vẫn chưa nghĩ ra sai ở đâu.

Đang mải suy nghĩ thì lại có tiếng "rắc" vang lên!

Chu Tiểu Di nhìn về phía tay phải mình, những người khác đương nhiên cũng nghe thấy, họ đều ăn ý nhìn qua đó.

Không lẽ nào!

Lại mở thêm một lối đi nữa sao, chẳng lẽ định ép mỗi người phải xuống một lối chắc? 【Cái âm thanh lúc nãy đúng là âm thanh đòi mạng mà, tôi vừa thấy tất cả bọn họ đồng loạt quay đầu nhìn sang bên cạnh chị Chu.】 【Nếu không đoán sai, chắc họ lại đang nghĩ, không lẽ nào, định ép từng người một xuống dưới thật sao.】 【Hahaha, tôi cũng thấy buồn cười quá, cái phản ứng lúc nãy đúng là chân thực thật, có vẻ sợ phải xuống từng người một lắm rồi.】 【Nhưng chị Chu có vẻ vẫn khá bình tĩnh, không biết Hắc ca xuống dưới sao rồi, bên dưới đen thui, chúng ta cũng chẳng thấy gì cả.】 【Không được, tôi phải chuyển sang góc nhìn của Hắc ca, xem bên dưới gần đây có những thứ gì, tôi thấy chắc sẽ kích thích lắm đây.】 Mọi người đều rất ăn ý, trực tiếp chuyển góc nhìn sang phía Hắc ca, họ muốn xem Hắc ca xuống dưới sẽ gặp phải chuyện gì.

Đến mức khiến nhóm Vương Khải Toàn đều trở nên nhát cáy như vậy, bình thường Vương Khải Toàn thực ra cũng không nhát lắm đâu.

Chỉ là thỉnh thoảng cái bộ dạng cậu ta thể hiện ra đúng là quá hèn!

Hắc ca nương theo ánh sáng yếu ớt đi xuống, anh ta phát hiện nơi này đâu đâu cũng là bụi bặm.

Hắc ca phẩy tay xua bớt bụi, rồi anh ta mới xác định được nơi này có vẻ như chẳng có gì cả.

Ngoại trừ mấy mảnh vải rách treo lủng lẳng thì không còn thứ gì bắt mắt hơn nữa!

Hắc ca cũng không chắc những tấm vải treo ở đây có ý đồ gì khác không.

Hơn nữa anh ta đại khái phát hiện một đống hỗn độn, trên một vài mảnh vải còn dính thứ gì đó không rõ.

Sau khi xem xét kỹ, anh ta thấy có vẻ như đó là vết máu!

Hắc ca cau mày, có mùi máu thì chứng tỏ sự việc không đơn giản rồi. 【Tôi biết ngay chuyển góc nhìn sang Hắc ca là không hề đơn giản mà, quả nhiên đúng như tôi đoán, chẳng có gì là dễ dàng cả.】 【Tôi đã nói rồi, xuống đây chắc chắn không đơn giản, mọi người thấy chưa, mấy thứ này trông rợn cả người, lúc nãy tôi còn tưởng là mấy xác người treo cơ.】 【Tình hình này thì chắc không phải người treo đâu, chỉ là mấy mảnh vải rách thôi, nhưng cái khoảnh khắc nhìn thấy lúc nãy đúng là dọa người thật.】 【Tôi suýt chút nữa tưởng toàn là xác khô treo đầy chứ, chắc do ở nơi này xem nhiều quá rồi nên khả năng tiếp nhận cũng mạnh lên.】 【Ai cũng vậy thôi, đã bắt đầu dần dần thích nghi rồi, thực ra tôi thấy thế này cũng hay, nơi này sẽ còn thú vị hơn chúng ta tưởng tượng nhiều.】 【Vả lại mọi người có thấy nơi này dường như ngày càng trở nên thú vị không, chúng ta lại qua xem bên chị Chu thế nào rồi.】 【Chị Chu lúc nãy cũng rất bình tĩnh, nhưng những người khác thì chẳng bình tĩnh chút nào, chắc họ sợ lắm rồi.】 Chu Tiểu Di và mọi người nghe thấy tiếng động liền nhìn qua!

Nhưng cũng không có ai đi tới đó, dù sao họ vẫn quan tâm đến Hắc ca ở bên dưới hơn.

Phía Hắc ca đã bắt đầu có chút không bình tĩnh nổi rồi!

Mà hiện tại cô cũng chỉ có thể quan tâm đến Hắc ca trước, nên đành bảo Diệp Phàm qua xem chuyện gì đang xảy ra.

Diệp Phàm trực tiếp qua kiểm tra rồi nói tình hình y hệt như lúc nãy. "Tình hình này rốt cuộc là sao đây?

Sao tự dưng lại biến thành thế này, chẳng phải ở đây đã xuất hiện một lối đi rồi sao." "Giờ lại xuất hiện thêm một cái nữa, chẳng lẽ lại cần một người nữa xuống xem sao, không được, chúng ta không thể xuống. " "Nếu cứ cử hết những người có năng lực xuống dưới, ngộ nhỡ nơi này xảy ra nguy hiểm thì chẳng phải tất cả đều chết sạch ở đây sao." "Chắc chắn là kế ly gián, muốn lừa tất cả chúng ta xuống dưới, lão Hồ anh nghĩ sao?

Có ý kiến gì không?" "Chẳng phải chúng ta nói là phải nghiên cứu quy luật sao?

Nghiên cứu nãy giờ mà vẫn chưa ra à." Vương Khải Toàn bắt đầu mất kiên nhẫn, cậu biết tổng tình hình này là thế nào rồi!

Cứ tiếp tục thế này thì tệ quá.

Vẫn phải giải quyết tình huống trước mắt đã!

Nhưng mà, cũng không thể cứ ở lì chỗ này mãi, cảm giác thực sự quá nguy hiểm. "Bớt lải nhải đi, tôi cũng không bắt mọi người xuống, tình huống lúc nãy hơi kỳ lạ nên mới để Hắc ca xuống xem, phải tin tưởng vào năng lực của anh ấy." "Anh ấy chắc chắn không gặp vấn đề gì đâu, những người khác không được phép xuống, tôi đương nhiên là đang suy nghĩ, nhưng cảnh tượng lúc nãy mọi người cũng thấy rồi, quá hỗn loạn." "Tôi muốn nhìn thấu hoàn toàn cũng không đơn giản, nên giờ cậu chắc hiểu tôi đang nói gì rồi chứ, không phải thứ chúng ta có thể phá giải ngay được." "Nhưng yên tâm đi, chúng ta

không chết được đâu, chẳng phải đã nói rồi sao?

Chương 1423

Lão bản Tôn chắc vẫn đang ở phía sau." "Nhóm lão bản Tôn ở phía sau thì họ sẽ tới cứu chúng ta thôi, lo cái gì?" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người đều ngẩn ra!

Câu này của cô có ý gì?

Chắc chắn họ sẽ tới cứu sao?

Đừng để đến lúc xảy ra nguy hiểm thật!

Họ không tin đối phương thực sự sẽ cứu người, nên cũng chỉ có thể tạm thời tin lời Chu Tiểu Di.

Tuy nhiên họ cũng đại khái đoán ra được, dù họ có gặp nguy hiểm thật thì lão bản Tôn chắc chắn cũng không dễ dàng từ bỏ họ như vậy.

Bởi vì Chu Tiểu Di vẫn còn ở đây, mà lão bản Tôn thì cần cô!

Chỉ có như vậy, Chu Tiểu Di mới có thể nhanh chóng giúp lão đạt được mọi thứ lão muốn...

Đó cũng là lý do tại sao Tôn Hưng lại chờ đợi lâu như vậy, vẫn sẵn lòng đi theo họ, mọi người cũng thấy hơi kỳ lạ.

Sau khi nghĩ thông suốt, họ cũng bình tĩnh hơn nhiều, vả lại lần này lão bản Tôn có lẽ thực sự gặp chút khó khăn.

Lão hoàn toàn có thể cứu họ khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng, nên họ mới bình tâm lại.

Họ tin lời Chu Tiểu Di nói, nên cô lại im lặng bắt đầu suy nghĩ.

Bộ não của Chu Tiểu Di vận hành nhanh chóng, cô phải dựa vào chính mình!

Dù biết nếu bị kẹt ở đây quá lâu thì nhóm Tôn Hưng cũng sẽ cứu

người, nhưng cô vẫn muốn dựa vào bản lĩnh của mình để rời khỏi đây!

Hắc ca sau khi xem xét một lượt thấy không còn gì đáng xem nữa bèn giật dây thừng.

Vương Khải Toàn và mọi người phấn khích hò reo, tất cả đoàn kết một lòng nhanh chóng kéo người lên.

Sau khi lên tới nơi, Hắc ca nói bên dưới thực ra chỉ là một không gian rất nhỏ, bên trên treo vài mảnh vải rách, không có gì đặc biệt.

Nên căn bản không cần phải xuống đó nữa!

Rồi Vương Khải Toàn cũng thật thà kể cho Hắc ca chuyện chiếc quan tài bên kia lại mở ra.

Hắc ca nghe xong cũng qua xem thử, rồi chẳng ngần ngại gì mà trực tiếp xuống thám thính tình hình bên dưới.

Chuyện này rốt cuộc là sao, nói đi cũng phải nói lại, đang yên đang lành sao lại xảy ra sự cố như vậy?

Khi Hắc ca xuống lần nữa, cảnh tượng ở đây chẳng khác gì cái lúc nãy anh ta thấy!

Anh ta cũng không hiểu tại sao nơi này lại toàn là những không gian nhỏ hẹp như vậy.

Tại sao chứ?

Hắc ca thực sự nghĩ không ra, mà nghĩ không ra thì không nghĩ nữa!

Anh ta lại leo lên, nói là cũng y hệt như thế!

Vương Khải Toàn và mọi người cũng gật đầu.

Lúc này Chu Tiểu Di đã hoàn toàn nhớ lại bố cục lúc họ mới bước

vào. "Xong rồi, tôi nhớ ra rồi, nhớ ra rồi thì tự nhiên biết cách phá cục thôi, cứ tưởng phức tạp lắm chứ." "Hóa ra cũng khá đơn giản, chỉ là lúc mới vào thấy một đống hỗn độn nên cứ ngỡ sẽ bị kẹt mãi ở đây, cũng chẳng có gì to tát cả, cứ nghe theo sắp xếp của tôi là được." Nghe Chu Tiểu Di nói thế, mọi người đều thấy cô nhanh chóng tiến đến trước một chiếc quan tài.

Sau đó cô bảo những người khác mở ra, nhóm Vương Khải Toàn mở xong, Chu Tiểu Di nhìn xuống dưới!

Chương 1424

Bật đèn pin soi thấu bên dưới, không thấy gì đặc biệt.

Cô đại khái đã biết chắc chắn đây là một lối đi dẫn tới khu vực tiếp theo!

Rồi Chu Tiểu Di bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng để vào trong. "Lão Hồ, anh chắc là không đùa chứ, chúng ta định nhảy trực tiếp từ chỗ này xuống sao, lúc nãy Hắc ca chẳng phải đã xuống hai chỗ rồi à." "Rồi anh ấy nói bên trong ngoại trừ một không gian nhỏ xíu thì chẳng còn lối đi nào khác, anh chắc chắn là định vào từ đây chứ?" "Tôi cứ thấy sờ sợ thế nào ấy, hay là chúng ta nghĩ cách khác đi, anh chắc chắn là đã nhìn kỹ rồi chứ?" "Đương nhiên rồi, chúng tôi cũng không phải bảo là anh có thể nghĩ sai, chỉ là muốn xác nhận lại xem liệu có thực sự an toàn không thôi." Vương Khải Toàn không phải không tin tưởng Chu Tiểu Di, chỉ là thấy cái nơi này thực sự quá quái đản...

Cô vẫn cần phải xác nhận lại một chút xem nơi này có thực sự an toàn hay không.

Nếu không, lỡ như họ cứ thế nhảy xuống mà gặp nguy hiểm thì chẳng phải là mất mạng sao, nên cô mới hơi do dự một chút. "Theo sát tôi bấy lâu nay rồi, mọi người nghĩ tôi sẽ lừa mọi người sao?

Có lần nào quyết định của tôi là sai không?

Yên tâm đi, chỗ này tuyệt đối chính xác." "Hơn nữa, xuống dưới rồi sẽ có bất ngờ thú vị đấy.

Không phải mọi người đều muốn tìm bảo bối sao?

Tôi cảm thấy trong này chắc chắn sẽ có." Nghe cô nói vậy, mọi người bắt đầu háo hức muốn xuống ngay.

Lại còn có cả bảo bối nữa!

Chuyện tốt thế này mà không xuống thì phí quá.

Họ không thể chờ đợi thêm được nữa, muốn xuống xem rốt cuộc là chuyện gì.

Chu Tiểu Di thấy dáng vẻ nôn nóng của họ, đoán ngay là bọn họ vẫn hứng thú với bảo bối nhất.

Cô chỉ biết cười khổ, thực ra cô cũng chỉ nói bừa một câu thôi.

Nhưng đó không phải là nói càn, bởi vì cô vừa suy nghĩ lại và phát hiện nơi này quả thực là một nơi rất có linh khí.

Hơn nữa lại thiết trí nhiều cơ quan kỳ quái như vậy, tuyệt đối không hề đơn giản.

Nhóm người Chu Tiểu Di nhanh chóng chuẩn bị xong rồi lần lượt đi xuống.

Chu Tiểu Di đương nhiên là người xuống đầu tiên, người thứ hai là Thiên Ân.

Thiên Ân bây giờ thật sự là Chu Tiểu Di đi đâu, cậu ta theo đó.

Đối với cậu ta mà nói, cậu ta chẳng sợ hãi mấy thứ này, nên Chu Tiểu Di đi đâu cậu ta sẽ bám theo đó.

Một lát sau, những người khác cũng lục tục đi xuống.

Quả nhiên đúng như lời Chu Tiểu Di nói, chỗ này chẳng giống hai nơi mà Hắc ca đã xuống chút nào.

Hắc ca là người cuối cùng đi xuống, sau khi nhìn thấy nơi này, anh ta mới chợt nhận ra.

Hóa ra chỉ có đi đúng hướng mới có lối đi, và ở phía bên kia đường hầm dường như có thứ gì đó đang lấp lánh. "Thấy chưa?

Những thứ lấp lánh đó, tôi nghĩ chắc là dạ minh châu hay gì đó, nếu không sao có thể tỏa sáng như vậy được." "Con đường phía trước kìa, chúng ta mau qua xem xem có bảo bối gì đang chờ không." Vương Khải Toàn vừa nói vừa xông lên dẫn đầu, lao về phía trước nhanh nhất.

Chu Tiểu Di thậm chí còn không kịp ngăn lại.

May mắn là không có nguy hiểm gì xảy ra.

Chương 1425

Những người khác cũng bám sát theo sau, họ cũng muốn xem thử nơi này có bảo bối như Chu Tiểu Di nói hay không.

Chu Tiểu Di đi theo, rồi cô thấy mọi người đều đứng sững ở cửa động như bị hóa đá.

Cô cũng không biết họ đã nhìn thấy cái gì. "Lại có nhiều kim cương ở chỗ này như vậy sao?

Chẳng trách lúc nãy cứ thấy lấp lánh, hóa ra là dưới ánh sáng phản chiếu mà chúng tỏa sáng lung linh thế này." "Tôi chưa bao giờ thấy nhiều kim cương thế này, nhìn xem, còn có cả màu hồng, màu vàng, màu xanh nữa, lần này phát tài thật rồi." "Chỉ cần mang được đống này ra ngoài, chắc chắn đủ cho tôi sống sung túc cả nửa đời còn lại." Vương Khải Toàn không kìm được mà lẩm bẩm.

Những người khác nghe gã nói vậy liền mắng gã là đồ không có tiền đồ. "Anh Vương à, thực ra bọn em cũng chỉ nói vậy thôi, những gì anh nói đều đúng cả.

Đừng nói là mang hết đống này đi, chỉ cần đập ra một mẩu nhỏ mang đi thôi là tôi thấy đủ lắm rồi.

Nhưng thứ này cứng thế này, không biết dụng cụ của chúng ta có đục nổi không?

Thật hối hận quá, hay là lát nữa ra ngoài chúng ta xin phép khai thác luôn chỗ này đi." Chu Tiểu Di dở khóc dở cười.

Đám người này gan cũng lớn thật, còn định khai thác cả chỗ này nữa. "Phải nói là ý tưởng của mọi người thực sự rất nguy hiểm đấy.

Mọi người chắc chắn là có thể trực tiếp khai thác ở đây sao?

Không sợ mấy thứ bên trong bò ra tìm mọi người tính sổ à?

Bây giờ không phải lúc bàn chuyện khai thác hay không." "Mà phải chú ý một chút, hiện tại nơi này của chúng ta thực sự có chút nguy hiểm.

Theo tôi thấy, tiếp theo chúng ta nên xem trong đống đá quý lấp lánh này có thứ gì giá trị hơn hoặc kỳ lạ hơn không." Vẫn là Chu Tiểu Di, lúc nào cũng nhớ đến việc chính.

Nếu đã vậy, bọn họ liền nghiêm túc kiểm tra số bảo vật này.

Một lát sau, họ nhanh chóng rời khỏi lối vào đó và tiếp tục tiến về phía đống kim cương.

Phải nói là suýt chút nữa thì lóa cả mắt, nơi này quả nhiên có quá nhiều kim cương lớn lấp lánh.

Sau khi nhìn một hồi, ai nấy đều cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Ở một phía khác, thuộc hạ của Tôn Hưng đang quan sát qua thiết bị giám sát: "Sếp, tình hình này chúng ta có nên theo vào không?

Bọn họ nhìn thấy nhiều kim cương như vậy, e là đồ bên trong rất đáng giá.

Nếu lát nữa họ lấy sạch thì sao, nhìn cái điệu bộ tham lam của họ kìa.

Muốn chiếm hết mọi thứ cho riêng mình, thậm chí còn nghĩ đến chuyện khai thác nữa." Tôn Hưng nghe thuộc hạ nói vậy thì chỉ mỉm cười.

Ông ta biết thừa bọn họ cũng chỉ nói miệng vậy thôi, căn bản không thể thực sự đi khai thác được.

Nên chuyện này chẳng cần lo lắng.

Tình hình hiện tại đúng là khiến mọi người đều có chút luống

cuống.

Trong khi mọi người đang ngẩn ngơ, Tôn Hưng cũng phải thừa nhận rằng ông ta khá hiểu nhóm người này.

Bởi vì ông ta đã nghe thấy Chu Tiểu Di nói nơi này không thích hợp để khai thác.

Sau đó, họ xem một lúc rồi cũng không còn hứng thú nữa, thậm chí không muốn nán lại lâu.

Chương 1426

"Tiếc quá, chúng ta không có dụng cụ chuyên dụng, nếu có thì đập một miếng mang ra cũng đủ phát tài rồi." "Cái xẻng sắt trong tay chúng ta chẳng có tác dụng gì, tôi đoán xẻng có hỏng cũng chẳng xi nhê gì với đống kim cương này.

Không biết sếp Tôn đi sau chúng ta có trực tiếp dọn sạch chỗ này không nhỉ, dù sao ông ta chắc chắn có các phương tiện công nghệ cao mà." "Sếp Tôn à, sau này ông nhớ chia cho tôi một ít nhé, đừng có keo kiệt đấy." Tôn Hưng biết rằng họ không hề nghi ngờ việc mình đang giám sát họ.

Đúng như Chu Tiểu Di nói, cô chỉ nghi ngờ người đi theo sau họ chính là nhóm của Tôn Hưng.

Vì vậy mọi người mới không kìm được mà lẩm bẩm một câu như thế.

Bởi vì ngay sau đó, câu nói của Vương Khải Toàn đã hoàn toàn chứng thực suy nghĩ của Tôn Hưng. "Được rồi, đừng có gào thét ở đây nữa, sếp Tôn bây giờ làm sao nghe được lời cầu xin của ông.

Nếu thực sự muốn, thì để lát nữa, nếu chắc chắn là nhóm sếp Tôn thật, ông đòi sau vẫn kịp mà.

Chẳng phải trước đó ông cũng đi theo ông ta sao?

Khoản tiền cuối cùng chắc vẫn chưa thanh toán đâu, lúc đó ông có thể trực tiếp đòi kim cương, chẳng phải rất tốt sao?

Yên tâm đi, phía sếp Tôn chắc chắn sẽ không để các ông thất vọng đâu." Nghe câu này, Tôn Hưng mới thấy hài lòng.

Như vậy chứng minh đám người này cũng không thông minh lắm,

không biết là toàn bộ đều đã bị giám sát chặt chẽ.

Họ nhìn đống đá quý trước mắt nhưng không mang đi được, cũng không đập ra được, đành tiếc nuối rời đi.

Suốt quãng đường đi, họ như bị đống đồ đó làm lóa mắt, cuối cùng lại chẳng mang được gì đi, cảm giác này thực sự quá tệ. "Đi suốt quãng đường này, ngoài mấy thứ kỳ quái này ra, chẳng gặp phải nguy hiểm gì, đúng là lạ thật đấy." "Có khi nào chúng ta sắp thăng quan phát tài rồi không, nên trên đường mới không gặp nguy hiểm?

Toàn thấy vàng bạc châu báu thế này.

Giờ tôi thấy kim cương cũng chẳng còn cảm giác gì nữa rồi." "Bây giờ tôi muốn thấy nhất là vàng ròng sáng chói, nếu có một đống vàng lớn xuất hiện trước mặt thì tốt biết mấy." Vương Khải Toàn cũng chỉ tùy miệng nói vậy thôi, nhưng ngay khắc sau, nguyện vọng của gã đã thành hiện thực.

Bởi vì sau khi rẽ qua một khúc cua, họ thực sự nhìn thấy vàng ròng sáng chói hiện ra trước mắt!

Mọi người đều nhìn Vương Khải Toàn với vẻ mặt không thể tin nổi.

Cái miệng của gã kiểu gì mà thiêng thế không biết!

Vừa nói xong là có ngay!

Vương Khải Toàn cũng không ngờ cái miệng quạ đen của mình lại linh nghiệm đến thế.

Nhưng bây giờ là "miệng phát tài" cũng linh luôn sao? "Chuyện này là thế nào?

Dạo này tôi đột nhiên thấy cái miệng mình như được khai quang vậy, trước đây nói cái gì xui xẻo là cái đó đến.

Nhưng bây giờ nói cái gì tốt là cái đó có luôn, chuyện tốt thế này thực sự quá tuyệt vời.

Vậy giờ ai đó bảo tôi xem, có phải chúng ta đang thấy vàng thật không?

Anh em ơi, còn đứng đần ra đó làm gì?

Mau qua xem đi chứ!" "Có cái gì lấy được thì cứ bỏ vào túi mà mang đi, nhưng không được tham lam quá đâu đấy." Vương Khải Toàn cũng rất hứng thú với mấy thứ này, nhưng gã hiểu rõ là không được lấy quá nhiều.

Lấy nhiều quá sẽ làm nặng thêm hành lý, tạo gánh nặng cho bản thân.

Cách tốt nhất là lấy những miếng vàng trông có vẻ trân quý và dùng được.

Chương 1427

Khi vào đến nơi, nhìn thấy đống đồ vàng rực rỡ, ai nấy đều mê mẩn.

Chẳng còn ai nhớ đến lời dặn của Chu Tiểu Di, cứ như phát điên mà vơ vét.

Chu Tiểu Di càng nhìn càng thấy không ổn, quãng đường này quá kỳ quái rồi.

Sao có thể xảy ra chuyện như vậy được?

Vô duyên vô cớ mà mọi chuyện lại diễn ra theo đúng ý muốn như thế.

Chu Tiểu Di nhìn Hắc ca và Thiên Ân đang khá bình tĩnh bên cạnh, rồi hỏi Hắc ca có thấy chỗ nào lạ không.

Vẻ mặt Hắc ca cũng trở nên nghiêm trọng. "Cô cũng thấy chỗ này kỳ quái đúng không?

Tôi cũng nhận ra rồi, suốt cả quãng đường này, chúng ta nghĩ gì là cái đó xuất hiện, quá cổ quái.

Nơi này cứ như là một hành lang ước nguyện vậy." "Hay là Thiên Ân, lát nữa em thử nói xem em muốn gì, xem nó có xuất hiện không.

Tôi muốn xem thử có phải nơi này nghe thấy tâm nguyện của chúng ta rồi biến nó thành hiện thực không." Thiên Ân tuy không biết tại sao Chu Tiểu Di lại bảo mình làm vậy, nhưng vẫn gật đầu.

Trong khi những người khác đang thu dọn đồ đạc, Chu Tiểu Di chậm rãi bước tới, nhìn họ bỏ đồ vào ba lô.

Cô không kìm được mà nhìn thêm vài cái.

Những người khác thấy cô nhìn thì liền cảnh giác, tưởng Chu Tiểu Di cũng muốn tranh phần. "Yên tâm đi, tôi không thèm mấy thứ này của các người đâu.

Tôi chỉ muốn xem các người lấy cái gì thôi, tránh trường hợp lấy phải mấy thứ kiêng kỵ.

Đây là đồ tốt đấy, mang ra ngoài chắc cũng kiếm được khối tiền, tôi không lừa các người đâu." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, đối phương mới yên tâm.

Anh ta cứ tưởng Chu Tiểu Di cũng để mắt đến món đồ của mình.

Thấy mọi người đã lấy gần đủ, Chu Tiểu Di mới ra hiệu cho Thiên Ân.

Thiên Ân đang đi bỗng nhiên nói: "Ước gì ở đây có đồ ăn ngon nhỉ." Từ lúc vào đây đến giờ, họ đã lâu lắm rồi chưa được ăn gì ngon.

Thiên Ân vừa dứt lời liền bị những người khác cười nhạo.

Họ nghĩ chuyện đó là không thể nào.

Nơi này làm sao có đồ ăn ngon được? "Thiên Ân, em ước cái khác đi, chứ đồ ăn ngon làm sao tồn tại ở đây được?

Căn bản là không thể có.

Nên cứ lấy thêm mấy thứ này đi, đợi khi chúng ta ra ngoài an toàn, em mang đi bán rồi mua đồ ăn ngon sau, biết chưa?" Nghe Vương Khải Toàn nói thế, ai nấy đều khựng lại.

Quả nhiên lại có chuyện như vậy sao?

Thế thì cứ lấy thêm chút nữa vậy.

Họ cứ thế tiếp tục đi về phía trước.

Đi được một đoạn, họ bỗng ngửi thấy mùi gì đó rất thơm.

Chương 1428

Chu Tiểu Di, Thiên Ân và Hắc ca nhìn nhau.

Có vẻ như họ đã đoán đúng rồi!

Những người khác đương nhiên cũng ngửi thấy, họ cảm giác đó là mùi thức ăn.

Mọi người đều không thể tin nổi mà nhìn Thiên Ân.

Thiên Ân thì vẫn giữ vẻ mặt ngây thơ.

Tình hình này thực sự không đơn giản rồi.

Họ nhanh chóng chạy về phía trước.

Rất nhanh, họ đi đến một nơi trông giống như căn phòng.

Ở đây có rất nhiều bàn đá, trên bàn bày toàn đồ ăn ngon.

Nhưng giờ khi nhìn thấy đống đồ ăn này, họ không dám lao vào ăn ngay nữa.

Rốt cuộc họ cũng đã rút ra được bài học kinh nghiệm từ lần trước.

Mọi người đều nhận ra tình hình có gì đó không ổn. 【Vậy là chị Chu và mọi người đã phát hiện ra nơi này thực chất là một nơi ma ảo sao?

Chỗ này nên gọi là hành lang ước nguyện mới đúng.】 【Bởi vì họ muốn cái gì, chỉ cần nói ra là toại nguyện ngay, quá quỷ dị.

Hóa ra đó là lý do lúc nãy chị Chu không thèm lấy mấy thứ kia.】 【Tôi cứ tưởng chị Chu thực sự không thích tiền tài, là người thanh cao, giờ mới biết thì ra chị ấy đã sớm nhận ra có điều bất thường.】 【Chị Chu vẫn là chị Chu, những người khác không nhận ra nhưng chị ấy đã nhanh chóng phát giác.】 【Đúng thế, đúng thế, thật là

không thể tưởng tượng nổi.】【Tình hình này đúng là kỳ quái đến mức quỷ dị.

Đã vậy thì chúng ta cứ xem tiếp đi, chắc chắn sẽ còn bất ngờ.】 Phía Tôn Hưng đương nhiên cũng biết chuyện này.

Tôn Hưng cũng không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra. "Sếp, có vẻ như đường hầm họ đang đi giống như một hành lang ước nguyện vậy, thật không ngờ luôn." "Lại có chuyện kỳ quái thế này, vậy sếp ơi, lát nữa chúng ta có đi qua đó không?

Tôi cứ thấy chuyện này không đơn giản.

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy, muốn gì được nấy, quá ngây thơ rồi." Thuộc hạ của Tôn Hưng cũng biết sự việc không đơn giản, nên liền lên tiếng.

Tôn Hưng đương nhiên cũng hiểu điều đó, nên ông ta không nói gì nhiều. "Chuyện ở đây chắc chắn không đơn giản đâu, chúng ta cứ chờ ở đây, đợi họ đi qua an toàn rồi tính tiếp." "Hơn nữa tôi luôn cảm thấy đó chẳng phải là đường hầm gì cả, có lẽ thực tế chỉ có một đoạn hành lang nhỏ thôi, chắc chắn lại là ảo giác.

Mọi người không biết sao, họ gặp phải những chuyện thế này không phải một hai lần rồi, sớm đã quen rồi.

Mà tên Mạc Kim Giáo Úy kia chắc cũng đã nhận ra rồi, lúc nãy anh không nghe cô ta bảo Thiên Ân ước một điều sao?

Và ước nguyện của Thiên Ân đã thành hiện thực kìa." Tôn Hưng trực tiếp nói.

Ông ta hiểu rõ Chu Tiểu Di sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Một lát sau, họ lại nghe thấy tiếng Chu Tiểu Di bảo mọi người đừng vội ăn.

Xem ra vẫn có người gan lớn định ăn thật, nhưng Chu Tiểu Di đã ngăn lại.

Cô nói cô muốn thấy những khẩu súng lục mới nhất, xịn hơn cả khẩu 98K của cô.

Rồi Chu Tiểu Di dẫn họ đi tiếp, ai nấy đều thấy nơi này càng ngày càng quỷ dị.

Chương 1429

"Tôi nghĩ mọi người nên kiểm tra lại mấy thứ trong ba lô đi, có lẽ lát nữa mọi người sẽ biết mình vừa lấy cái gì đấy." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người đều đồng loạt lôi những thứ vừa bỏ vào ba lô ra.

Quả nhiên đúng như lời Chu Tiểu Di nói!

Thứ họ đang cầm trên tay đã biến thành những hòn đá!

Làm gì có vàng ròng nào nữa?

Đến một chút ánh kim cũng không thấy. "Tôi đã nói mà, thiên hạ làm gì có chuyện tốt như thế, hóa ra toàn bộ đều chỉ là ảo giác thôi.

Giờ nếu đã là ảo giác thì chị Chu nói đi, chúng ta phải làm sao để thoát khỏi đây?" Họ đã bắt đầu thấy tê dại rồi, thực sự không ngờ nơi này lại có những chuyện như vậy.

Một lát sau, họ trực tiếp hỏi Chu Tiểu Di phải làm sao.

Chu Tiểu Di đương nhiên hiểu rõ, bây giờ vẫn chưa phải lúc giải quyết nhanh gọn được.

Họ vẫn chưa thấy nguy hiểm thật sự, nên cô tiếp tục đi về phía trước. "Cứ đi tiếp đi, muốn thấy gì thì cứ nói to ra, nơi này sẽ cho chúng ta thấy.

Nhưng lát nữa có còn linh nghiệm không thì chưa biết được." Sau đó suốt quãng đường họ cứ lầm lũi đi tiếp, cũng mạnh dạn nói ra nhiều điều, thậm chí còn trải nghiệm cảm giác của giới thượng lưu.

Càng lúc họ càng nhận ra mọi chuyện không còn diễn ra theo ý mình nữa, có vẻ nơi này thực sự có thể cho họ thấy những gì họ muốn thấy...

Ngay lúc đó, khi họ cảm thấy như sắp mất đi ý thức, đột nhiên có rất nhiều cánh tay vươn ra, định bóp cổ họ.

Mọi người nhanh chóng lùi lại, Chu Tiểu Di bảo họ cẩn thận, nói rằng đó đều là ảo giác.

Thú thực là họ cũng không ngờ lại có ảo giác chân thực đến thế. "Mấy thứ vừa rồi nhìn thật quá đi mất, lúc nãy tôi cứ tưởng mấy cánh tay đó sẽ bóp chết chúng ta thật cơ chứ." "Thật không ngờ lại gặp phải tình huống này, dọa người chết khiếp.

Vậy giờ ai bảo tôi xem tiếp theo chúng ta sẽ gặp phải cái gì?

Mà lúc nãy tâm địa ai đen tối thế không biết, lại đi ước cái điều kinh dị như vậy?

Tôi khuyên mọi người lát nữa đừng có nghĩ gì hết, biết chưa?" Vương Khải Toàn gào to, bảo mọi người tuyệt đối đừng nghĩ đến mấy chuyện đáng sợ nữa.

Ai nấy đều trợn trắng mắt.

Ai cũng có thể nhận ra chuyện này đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của họ, và nơi này cũng không phải đơn thuần là đáp ứng nguyện vọng của họ nữa.

Chu Tiểu Di cũng chẳng buồn giải thích nhiều.

Cô hét lớn rằng cô muốn xem thật nhiều danh họa thế giới.

Nghe ý tưởng này, ai nấy đều bật cười.

Rồi họ nhanh chóng rời khỏi chỗ đó.

Đáng lẽ phía trước phải là các bức danh họa chờ đón họ, và quả thực khi họ bước vào, trước mắt toàn là danh họa thế giới.

Tuy nhiên, họ nhìn chưa được bao lâu thì những người trong tranh đều bước ra ngoài!

Chẳng hạn như "Thiếu nữ đeo hoa tai ngọc trai", hay "Mona Lisa".

Họ đều nhảy ra khỏi tranh với vẻ mặt hung dữ, hoàn toàn biến thành người thật.

Chương 1430

Nhìn điệu bộ này rõ ràng là nhắm vào họ mà tới!

Trong khi mọi người vẫn tưởng đó cũng chỉ là ảo giác, không thể làm gì được mình thì chỉ trong chớp mắt, một người trong nhóm đã bị thương!

Mọi người lúc này mới bắt đầu cảnh giác.

Hắc ca và Chu Tiểu Di nhanh chóng rút súng 98K ra bắn thẳng vào đối phương!

Sau vài tiếng nổ, những bóng người đó lập tức biến thành đống đất dưới đất.

Rồi chỉ trong tích tắc, những bức danh họa đó đều biến mất.

Trên tường và bốn phương tám hướng xuất hiện toàn những bức tranh mãnh thú hung dữ.

Một lúc sau, chúng đều nhảy ra ngoài!

Có hổ, sư tử, cá sấu, rồi cả trăn khổng lồ, đủ mọi thứ hỗn loạn xông ra.

Chỉ cần thứ gì xuất hiện trên tranh là đều nhảy ra hết, kể cả đại bàng trên trời.

Họ thực sự không ngờ mấy thứ này lại nhảy ra hết như vậy.

Dù võ công có giỏi đến đâu, họ cũng không thể đối phó nổi với số lượng nhiều như thế.

Tiếng súng nổ liên hồi, không ai dám lơ là.

Cánh tay Chu Tiểu Di vô tình bị cào một cái, cô nhìn thấy vết máu đỏ tươi, càng khẳng định những thứ này không còn đơn thuần là ảo

giác nữa. "Mọi người cẩn thận, nếu bị chúng cắn trúng là có thể mất mạng như chơi đấy, chúng không phải ảo giác đơn thuần đâu." "Chúng hoàn toàn có thật, và với tình hình hiện tại, giải quyết chúng quả thực có chút rắc rối.

Nên bây giờ chúng ta phải tìm xem có sơ hở nào không.

Tôi gần như chắc chắn là chúng ta đang ở trong một trận huyễn cảnh cực lớn." "Thực ra bấy lâu nay chúng ta vẫn chưa thoát khỏi cái đường hầm đó đâu.

Ngay từ đầu, chúng ta đã bị nhốt trong cái hầm mà chúng ta vừa mới bước vào rồi." "Tất cả những gì chúng ta thấy đều là giả, đều là ảo giác.

Thật không ngờ đến nơi này rồi mà vẫn phải trải qua ảo giác như vậy không chỉ một lần." Chu Tiểu Di thực sự không ngờ sau khi vào đây họ lại liên tục rơi vào các loại ảo giác khác nhau.

Bình thường cô rất ít khi bị rơi vào ảo giác, nhưng từ khi vào đây thì không thể kiểm soát nổi.

Điều quỷ dị nhất là cô không biết cụ thể cái gì đã khiến họ rơi vào ảo giác, là do đồ vật xung quanh hay là do âm thanh họ nghe thấy.

Chu Tiểu Di suy nghĩ một chút, lúc họ vào đường hầm đó, âm thanh đầu tiên họ nghe thấy là gì?

Hình như là tiếng nước nhỏ giọt!

Đúng rồi, chính là tiếng nước nhỏ giọt!

Cô không ngờ tiếng nước nhỏ giọt đơn giản như vậy lại trở thành âm thanh mấu chốt, điều này đúng là khiến cô thấy khó tin.

Sau khi nghĩ ra điều gì đó, cô lập tức thao tác cực nhanh, ném một con dao găm vào chính giữa một bức tranh.

Đột nhiên trong nháy mắt, khung cảnh trước mặt họ như một đống đất, sụp đổ ngay tức khắc.

Mọi người nhìn thấy cảnh này đều kinh hãi.

Họ cứ tưởng đất đá sẽ sụp xuống đè lên người mình, nhưng không phải vậy, chúng như lớp tro bụi, lập tức tan biến vào hư không.

Giây tiếp theo, tất cả mọi người đều nằm vật ra đất, mồ hôi đầm đìa, vì họ biết Chu Tiểu Di đã giải quyết xong vấn đề.

Chương 1431

Những gì họ vừa trải qua đều là thật, hiện tại ai nấy đều mệt lử. "Mấy thứ vừa rồi hóa ra là thật sao?

Lúc nãy cô chẳng phải đã bị thương à?

Rốt cuộc là thế nào?" Vương Khải Toàn nằm dưới đất, thở hổn hển hỏi.

Gã cũng không biết tình hình lúc này là sao nữa.

Rõ ràng cảnh tượng vừa rồi trải qua bao nhiêu là ảo giác mà họ lại không hề hay biết.

Nếu không có những sự kiện quỷ dị xảy ra, Chu Tiểu Di cũng không thể nhanh chóng nhận ra như vậy.

Vương Khải Toàn giờ mới biết nơi này có thể lấy mạng họ bất cứ lúc nào.

Bởi vì sau khi nghỉ ngơi một lát, họ đứng dậy nhìn thì thấy phía trước chẳng có đường nào cả, hoàn toàn là một vực thẳm vạn trượng.

Nghĩa là nãy giờ họ vẫn luôn ở chỗ này, nếu lúc nãy cứ thế đi tiếp thì có lẽ đã rơi xuống vực thẳm rồi, đến xác chắc cũng chẳng còn.

Chuyện này khiến mọi người đều thấy sợ hãi.

May mà lúc nãy không biết thế nào, họ cứ đứng yên tại chỗ, chẳng lẽ là vì họ không trực tiếp lao qua sao? "Đừng nhìn nữa, chắc là vì chúng ta chưa phá được hoàn toàn ảo giác, và có lẽ là tôi đã nhận ra sớm hơn một chút.

Nên nó mới dùng mấy thứ nguy hiểm đó để ép chúng ta phải chạy về phía trước, nhưng cuối cùng tôi đã phá được ảo giác ngay trước

khi chúng ta bước hụt.

Nếu tôi không làm vậy, chắc lúc nãy chúng ta tiêu đời rồi." "Nhưng may là cuối cùng chúng ta đã thoát ra an toàn, nếu không thì nguy to." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ mới hiểu rõ mọi chuyện.

Nếu đã vậy, tốt nhất là cứ bảo đảm an toàn cho bản thân đã.

Nhóm Tôn Hưng cũng vẫn luôn lắng nghe cuộc trò chuyện của họ, ông ta không ngờ cảnh tượng lại diễn ra như vậy.

Điều ông ta ngạc nhiên nhất là Chu Tiểu Di này bỗng nhiên lại trở nên lợi hại thế này. "Sếp, xem ra ông nói đúng, Chu Tiểu Di này quả thực rất giỏi.

Ban đầu tôi cứ tưởng một mình cô ta không thể có năng lực mạnh như vậy.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, rõ ràng là cô ta hoàn toàn có thể giải quyết được mọi chuyện xung quanh mình." Ngay cả thuộc hạ của Tôn Hưng cũng không nhịn được mà lên tiếng.

Họ thực sự bất ngờ.

Vì thế, họ bắt đầu nảy sinh lòng khâm phục đối với Chu Tiểu Di. "Sếp, ông nói đúng, cái cô này không đơn giản đâu.

Đã vậy thì tiếp theo chúng ta cũng không cần vào giúp nữa.

Họ chắc sẽ sớm tìm được lối đi mới thôi, nhưng không ngờ chỗ đó lại không có lối ra mà là vực thẳm.

Vậy thì cứ xem tiếp xem họ sẽ đi thế nào.

Tôi luôn cảm thấy Chu Tiểu Di chắc đã nhận ra điều gì đó, nên khi nói chuyện cô ta cứ nói lấp lửng.

Tôi có dự cảm không quá vài ngày nữa cô ta sẽ phát hiện ra thiết bị nghe lén trong ba lô thôi.

Lúc đó chúng ta nên ra mặt hay tiếp tục giả vờ không biết đây?" Tôn Hưng thực ra cũng chưa có ý định gì lớn lao, ông ta cũng không rõ nên giải quyết thế nào.

Chương 1432

Sau khi suy nghĩ một lát, ông ta đại khái biết rằng Chu Tiểu Di sẽ không làm gì quá đáng, nhưng cũng sẽ không lập tức lôi họ ra ngay.

Tôn Hưng định cứ đợi Chu Tiểu Di phát hiện rồi tính tiếp.

Với những gì ông ta biết về cô, nếu cô thực sự biết chuyện, cô sẽ không ngần ngại triệu hồi họ ra ngay.

Vì vậy Tôn Hưng đang đợi sự triệu hồi của Chu Tiểu Di, xem tâm trạng lúc đó thế nào, có thể ông ta sẽ ra mặt, hoặc có thể không. "Thật là độc ác, dùng cái cách đó để lừa chúng ta vào." Bây giờ sau khi đã nghỉ ngơi hồi sức, họ bắt đầu hồi tưởng lại tất cả những gì vừa trải qua.

Chỉ cần họ tham lam thêm một chút mà đi tiếp, có lẽ giờ đã thành xác chết rồi.

Thật không ngờ lại có một cảnh tượng như vậy.

Sau khi suy nghĩ, họ đại khái đã biết ý đồ của những thứ đó.

Luôn có những ảo giác kỳ lạ nảy sinh, nên giờ họ phải suy tính xem rốt cuộc nên làm gì tiếp theo...

Chu Tiểu Di nói: "Thôi rồi, mọi người vừa trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng khá mệt mỏi rồi, nên giờ chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi." Nghe cô nói vậy, họ hiểu rõ tình hình nên nhanh chóng dừng lại nghỉ ngơi.

Họ cũng không tiếp tục đi nữa, vì biết cứ đi mãi như vậy cũng chẳng ích gì, chi bằng nghỉ một lát ở đây.

Phía A Nguyệt cũng mệt gần chết, đúng là hết cách, mọi chuyện đều ập đến với họ.

Nhưng A Nguyệt cũng không quá ngạc nhiên.

Cô nhanh chóng nhớ ra một chuyện khá quan trọng, cô nhớ Tôn Hưng từng nói khi đến tìm cô!

Anh ta hình như đến đây là để tìm một người tên là Đỗ Âm nương nương.

A Nguyệt nói: "À đúng rồi, tôi vừa nhớ ra một chuyện quan trọng.

Khi Tôn Hưng đến tìm tôi, anh ta hình như có nói một chuyện.

Anh ta nói đến đây là để tìm một vị nương nương nào đó.

Ban đầu, tôi cũng không hiểu chuyện này là sao.

Nhưng tôi nhanh chóng hiểu ra.

Nếu tôi không đoán sai, thì thực ra anh ta đã có ý định rồi, có lẽ anh ta đến đây từ đầu đã không phải để tìm thuốc trường sinh bất lão, mà là để tìm cái người gọi là Đỗ Âm nương nương kia.

Nhưng tôi cũng không biết thứ đó rốt cuộc có tác dụng gì.

Mọi người có biết Đỗ Âm nương nương là ai không?" Chu Tiểu Di nghe A Nguyệt nói vậy thì ngớ người ra.

Cô lắc đầu, hoàn toàn không biết gì về chuyện này.

Vậy là cô cũng đã hiểu ra tình hình.

Sau đó, Chu Tiểu Di nhìn sang Hắc Ca, anh ta có vẻ chẳng ngạc nhiên chút nào!

Giờ cô đã biết, hóa ra Hắc Ca cũng đến vì thứ này.

Nếu đã vậy, cô biết mình nên làm gì tiếp theo.

Cô bèn trực tiếp hỏi Hắc Ca chuyện này rốt cuộc là sao, và Hắc Ca cũng thành thật kể ra.

Hắc Ca nói: "Đúng vậy, tôi đến cũng vì Đỗ Âm nương nương này,

nhưng rốt cuộc bà ấy là ai hay là gì, tôi cũng không rõ.

Chương 1433

Thực ra từ trước đến nay, tôi chỉ nghe nói thôi.

Từ nhỏ, tôi đã nghe người trong nhà nhắc đến Đỗ Âm nương nương rồi, họ nói sau này tôi nhất định sẽ đến Vân Thiên Cung này.

Ban đầu tôi cứ nghĩ là một người, nhưng sau này nghe họ kể lại thì lại giống như một vật thể nào đó.

Nhưng giờ thì tôi thấy, có lẽ vẫn là một người.

Chỉ là cụ thể là gì thì không có chút manh mối nào." Nghe Hắc Ca nói vậy, tất cả mọi người đều sững sờ.

Rốt cuộc đối phương là thứ gì đây?

Ngay cả Tôn lão bản cũng vì nó mà đến, vậy chắc chắn không phải thứ đơn giản.

Xem ra, mục tiêu tiếp theo của họ chính là Đỗ Âm nương nương kia!

Nếu vậy, họ vẫn cần phải tìm hiểu kỹ càng.

Cả nhóm nhanh chóng đi kiểm tra vách đá phía trước, xem làm thế nào để vượt qua...

Vương Khải Toàn suy nghĩ một lát rồi nói: "Xem ra muốn vượt qua chỗ này hơi khó khăn đây, nhưng chúng ta đâu phải chưa từng gặp tình huống như vậy." Phía trước có gì thì họ hoàn toàn không nhìn rõ. "Anh em, tình hình này đúng là hơi phức tạp.

Nhìn sang bên kia thì chẳng thấy gì cả, chứng tỏ khoảng cách khá xa.

Có thể đang có sương mù, chỉ là bây giờ mọi thứ tối om, chúng ta

căn bản không thể nhìn rõ làm sao để đi qua.

Hoặc là không có đường nào cả, nghĩa là chúng ta có thể sẽ bị mắc kẹt mãi ở đây.

Cũng có thể chúng ta chỉ có thể quay lại đường cũ, trừ khi có trực thăng, nếu không thì đừng hòng qua được." Vương Khải Toàn không phải đang hù dọa họ, những gì ông ta nói đều là sự thật.

Lúc này, muốn vượt qua tuyệt đối không dễ chút nào.

Vì vậy, ông ta đã nói thẳng ra.

Những người khác nghe vậy cũng nhìn qua, đúng vậy, y như lời ông ta nói.

Tất cả mọi người đều im lặng, họ cũng biết tình hình này thực sự phức tạp.

Muốn vượt qua thì không dễ chút nào.

Tất cả mọi người đều nhìn cảnh tượng trước mắt với vẻ mặt phức tạp, nhất thời không biết phải diễn tả tâm trạng hiện tại như thế nào.

Chắc là chỉ có thể ở mãi đây, hoặc là quay lại đường cũ!

Nhưng giờ bảo họ quay lại thì họ không chấp nhận.

Họ không cam lòng quay về như vậy!

Dù sao họ đã đến đây lâu như thế, trải qua bao nhiêu khó khăn thật sự.

Lúc này mà chọn lùi bước thì chẳng phải quá có lỗi với chính mình sao!

Tất cả mọi người im lặng đồng thời cũng đang suy nghĩ, rốt cuộc nên đưa ra lựa chọn thế nào.

Cuối cùng, họ lại đồng loạt hướng ánh mắt đầy kỳ vọng về phía Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di nhận được ánh mắt của họ thì thở dài bất lực.

Chương 1434

Cô biết, mình sẽ luôn là người đưa ra quyết định.

Cô nói: "Mọi người đừng nhìn tôi như vậy, hơn nữa, như Vương Khải Toàn đã nói, bây giờ nên làm gì thì thực ra còn phải xem suy nghĩ bên trong của chính mọi người.

Không thể vì một mình tôi mà quyết định tất cả mọi ý tưởng của mọi người được.

Nếu tôi nói chỗ này vẫn có thể vào được, chẳng lẽ mọi người cũng sẽ đi theo tôi vào sao?

Với lại, mọi người cũng thấy rồi đấy, muốn vào được chỗ này không hề dễ chút nào.

Chẳng lẽ tôi có thể mọc cánh đưa mọi người bay qua sao?" Những gì Chu Tiểu Di nói đều là sự thật, tất cả mọi người đều biết đây không phải là việc mà Chu Tiểu Di có thể quyết định thay họ.

Nếu đã vậy, họ cứ tạm thời ở lại đây một lúc nữa vậy!

Họ cũng biết tình hình hiện tại thực sự phức tạp.

Nhất thời chưa biết cụ thể phải đối phó với chuyện này thế nào!

Khi mọi người đang suy tư, họ cũng nghiêm túc suy nghĩ về tính khả thi tiếp theo.

Cuối cùng, tất cả vẫn đồng lòng cho rằng không thể rời đi...

Nếu cứ thế rời đi, thực sự quá không cam tâm.

Họ vẫn muốn tiếp tục ở lại đây.

Chu Tiểu Di nghe họ nói vậy thì gật đầu, ra hiệu đã hiểu.

Sau đó, cô một mình tiến lên phía trước để tìm kiếm.

Chu Tiểu Di bật đèn pin, nhìn về phía đối diện, đúng như Vương Khải Toàn đã nói.

Phía đối diện tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì cả.

Những người khác lần lượt đi tới.

Tất cả đều bật đèn pin trong tay, cố gắng thông qua ánh sáng yếu ớt này để nhìn xem phía trước có gì. "Vẫn chẳng thấy gì cả.

Giờ thì mọi người biết rồi đấy, tình hình này phức tạp hơn chúng ta tưởng nhiều.

Nếu không nhìn thấy gì, điều đó có thể chứng tỏ nơi này tiềm ẩn nguy hiểm, hoặc cũng có thể là một khoảng không vô tận.

Vậy nên bây giờ chúng ta cần làm là tìm kiếm xung quanh trước, xem có thứ gì giúp đi xuống không.

Tôi luôn cảm thấy nếu nơi này tồn tại thì chắc chắn có lý do của nó, và cũng tuyệt đối sẽ không mãi mãi giam cầm chúng ta ở đây." Chu Tiểu Di cảm thấy nơi này căn bản không thể vĩnh viễn giam giữ họ, nên cô nghĩ vẫn có cách để vượt qua.

Nhưng để vượt qua, họ cần phải tìm được con đường.

Vì vậy, Chu Tiểu Di bảo những người khác đi xung quanh tìm kiếm cẩn thận.

Những người khác đều tản ra, đi quanh quẩn khu vực này một vòng, cố gắng tìm thấy chút hy vọng nào đó.

Nhưng sau khi tìm một hồi, họ hoàn toàn không thấy gì.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại lắc đầu, thật không ngờ nơi này lại khiến họ bó tay.

Chuyện này còn phiền phức hơn cả khi họ bị mắc kẹt trong ảo cảnh, hay bị vây hãm trong những cơ quan có thể lấy mạng họ bất cứ lúc nào.

Chương 1435

Vì như vậy, ít nhất họ còn có cơ hội thoát ra, chỉ cần tìm được cách phá giải là được.

Nhưng bây giờ, phía trước lại không có đường.

Chỉ có thể quay lại đường cũ, chuyện như vậy mới là đau khổ nhất.

Chu Tiểu Di cũng nhíu chặt mày, "Sao có thể chứ?" Chu Tiểu Di không nghĩ nơi này thực sự không còn đường nào nữa, bởi vì cô cảm thấy mọi thứ tồn tại đều có quy luật riêng của nó, cũng có vấn đề riêng của nó, lúc này có thể chứng minh điều gì đó.

Nhưng hoàn cảnh hiện tại thực sự khiến cô có chút khó thích nghi.

Vì vậy, nhất thời họ không biết phải giải quyết khó khăn trước mắt này thế nào.

Chu Tiểu Di thì không tin vào điều đó.

Cô đã một mình chậm rãi kiểm tra dọc rìa vách đá.

Vì trời tối nên không nhìn rõ lắm!

Vì thế Chu Tiểu Di cứ từ từ, xem xét từng chỗ một.

Đồng thời, Chu Tiểu Di cảm thấy vẫn cần hỏi Hắc Ca xem Đỗ Âm nương nương là ai, dù sao lúc nãy Hắc Ca cũng nói là anh ta không rõ.

Nhưng cô không nghĩ Hắc Ca thực sự không rõ, ít nhất cũng phải có một vài truyền thuyết chứ.

Cô nói: "Hắc Ca, dù sao giờ rảnh rỗi mà, hay anh kể cho tôi nghe thêm về chuyện Đỗ Âm nương nương đi.

Tôi biết anh chắc chắn biết vài câu chuyện liên quan mà." Hắc Ca không ngờ, mình đi cùng Chu Tiểu Di vốn dĩ là muốn giúp đỡ, vậy mà cô lại nhân cơ hội này lại hỏi thẳng anh ta vấn đề đó!

Nếu đã vậy, anh ta đành kể cho Chu Tiểu Di thôi!

Cứ thế, hai người vừa đi vừa nói chuyện, Hắc Ca kể cho Chu Tiểu Di nghe toàn bộ truyền thuyết mà anh ta biết về Đỗ Âm nương nương.

Tương truyền, bà là người yêu của một vị hoàng đế thời bấy giờ!

Nhưng vị hoàng đế đó căn bản không cưới bà về cung.

Coi như bà chỉ là người tình ngoài cung mà thôi, tuy vậy, bà cũng không để tâm quá nhiều.

Hơn nữa, bà là một sự tồn tại mà tất cả phụ nữ thời đó đều không thể sánh bằng!

Bà rất khai sáng, lại rất thông minh, đã chế tạo ra nhiều thứ.

Thậm chí có nghiên cứu còn cho thấy, có khả năng bà là một người hiện đại, xuyên không đến nơi đó.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều chỉ là suy đoán của mọi người.

Hoàn toàn không có bằng chứng xác thực, và đây cũng là lý do tại sao Hắc Ca lại đến nơi này!

Anh ta cũng muốn đến xem rốt cuộc có phải là thật không.

Nếu thật sự có người của thời đại này xuyên không về quá khứ, thì đúng là rất thú vị.

Vì vậy, Hắc Ca muốn đến xem rốt cuộc là chuyện gì.

Khi Hắc Ca nói ra lý do này, Chu Tiểu Di bên kia nhất thời không biết nói gì.

Nếu không phải trong bóng tối, cô nghĩ Hắc Ca chắc chắn sẽ thấy vẻ mặt không mấy tin tưởng của cô.

Cô cảm thấy Hắc Ca chắc chắn còn có lý do khác!

Chương 1436

Nhưng nếu Hắc Ca không muốn nói, Chu Tiểu Di cũng không cần hỏi nhiều làm gì.

Cô vẫn nên nhanh chóng kiểm tra xem có con đường nào khác không.

Những người khác đương nhiên không nghe thấy hai người họ nói gì.

Nhưng Tôn Hưng và đồng bọn ở bên ngoài thì nghe rõ mồn một.

Tôn Hưng cũng không ngờ, hóa ra Hắc Ca cũng là vì nghe được truyền thuyết này mà đến nơi này.

Thực ra, anh ta cũng từng nghe nói về truyền thuyết này vài năm trước rồi.

Tên đồng bọn nói: "Lão bản, xem ra người này cũng vì truyền thuyết mà đến đây.

Lão bản, lúc đầu ông muốn đến đây là vì thuốc trường sinh bất lão.

Nhưng sau đó, ông cũng muốn biết truyền thuyết này có phải thật không đúng không?

Nếu thật sự có chuyện xuyên không gì đó, thì đến lúc đó chúng ta có thể trực tiếp xuyên không về quá khứ và chắc chắn sẽ trở thành một giai thoại ngàn đời.

Lão bản, ông có phải cũng muốn xuyên không về quá khứ để trở thành bá chủ một phương không?

Nếu đúng vậy, đến lúc đó tôi nhất định có thể giúp lão bản.

Chỉ là hiện tại, truyền thuyết này rốt cuộc là thật hay giả thì vẫn chưa thể biết được." Khi những người xem nghe đến đây, họ đều bùng nổ!

Thật không ngờ diễn biến cốt truyện lại càng ngày càng bùng nổ, hay nói đúng hơn là càng ngày càng kịch tính.

Không ngờ còn dính líu đến xuyên không!

Họ hưng phấn nhún nhảy tại chỗ!

Thật không ngờ, lại còn có chuyện thú vị như vậy. 【Chị em ơi, mọi người có nghe không, vừa nãy họ nói chuyện xuyên không kìa, thật không ngờ lại có cả chuyện lạ lùng như vậy.】 【Sao tôi lại thấy hơi khó tin nhỉ, nhưng mà họ đã nói vậy rồi, tôi nghĩ cũng có thể lắm.】 【Tôi thấy diễn biến chuyện này bây giờ kịch tính quá đi mất.

Nếu cuối cùng chị Chu biết, những người này đến đây là vì họ muốn xuyên không về quá khứ để thay đổi lịch sử thì sao.】 【Cái này hơi bị quỷ dị rồi đó, mọi người đều ở đây, ban đầu cứ nghĩ nơi này hoàn toàn không thể trời sáng được.】 【Nhưng bây giờ không hiểu sao lại đột nhiên sáng lên, cảnh này cũng đủ dọa người rồi, vậy ai có thể cho chúng tôi biết.】 【Rốt cuộc bây giờ là chuyện gì vậy?

Sao lại không hiểu sao đột nhiên trời sáng.】 【Tôi cũng thấy hơi bị quỷ dị, tóm lại, tình hình hiện tại toát ra khắp nơi một bầu không khí kỳ lạ.】 【Chúng ta hãy xem tiếp xem liệu có chuyện gì xảy ra nữa không, tôi cứ cảm thấy Chu tỷ rất cảnh giác, nhưng điều đó không có nghĩa là nguy hiểm thực sự.】 【Bất cứ tình huống kỳ lạ nào cũng có thể xảy ra, chúng ta xem thái độ của Chu tỷ đi, cô ấy dường như biết sẽ có nguy hiểm gì xảy ra, nhưng trông có vẻ hiện tại vẫn an toàn.】 “Mấy người có biết không?

Nhìn tình hình bây giờ thì bọn họ đã hoàn toàn biến thành bó đuốc rồi.” “Tôi cứ thấy không hiểu sao đột nhiên sáng lên có vẻ hơi quỷ dị,

hơn nữa nhìn cảnh tượng cũng không giống như ánh mặt trời chiếu vào." "Vậy thì thứ gì có thể khiến nơi này đột nhiên sáng như vậy chứ?

Chỉ có một khả năng là chúng ta lại bị ảo giác." "Nhưng vừa nãy tôi tự véo mình, đau lắm chứ bộ, cũng không giống ảo giác." Vương Khải Toàn nhìn cảnh tượng trước mắt mà nói chuyện cũng lắp bắp, cậu ta thấy thực sự quá quỷ dị.

Nhất thời không biết phải diễn tả tâm trạng của mình thế nào, nên trực tiếp hỏi những người khác, Chu Tiểu Di cũng không biết phải trả lời ra sao.

Bởi vì trong số những người này, ngoài Chu Tiểu Di và Hắc Ca ra, những người khác càng hoang mang hơn, tất cả đều ngơ ngác, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Chu Tiểu Di cũng lắc đầu, nói thật cô ấy cũng không biết tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào.

Tuy nhiên, cô ấy đại khái cũng có thể nhận ra tình hình không mấy ổn, vì vậy vẫn phải nhanh chóng rời khỏi đây.

"Đừng hoảng, nếu chúng ta thật sự định tiếp tục đi tới, việc cần làm là tuyệt đối không được quay lại." "Tôi bây giờ cuối cùng cũng hiểu rồi, nơi này rõ ràng muốn dành cho chúng ta một bất ngờ không nhỏ, cho nên việc cần làm bây giờ." "Là cứ yên lặng ở lại đây, xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, nếu thật sự chỉ là giở trò thần thánh." "Cũng có thể nhìn thấy một vài thứ mà chúng ta có thể thấy được, cho nên căn bản không cần phải lo lắng nhiều như vậy." Ngay khi mọi người có chút hoảng loạn, Chu Tiểu Di đột nhiên lại nói, bảo họ đừng hoảng, mọi người cũng không biết.

Rốt cuộc bây giờ nên hoảng loạn hay không hoảng loạn đây!

Trong chốc lát, tâm trạng có chút phức tạp.

“Cô chắc chắn là bây giờ thật sự không có nguy hiểm gì sao?

Chương 1437

Sao tôi cứ cảm thấy tình hình bây giờ, làm gì có chuyện tốt đẹp nào chứ?" "Nếu lại có chuyện gì xảy ra với chính mình, tôi không dám đảm bảo bản thân sẽ biến thành cái dạng gì, nhưng nhìn tình hình bây giờ thì." "Tôi phải làm sao đây, Chu tỷ, cô có thể cho tôi biết tại sao nơi này lại đột nhiên sáng lên không?" "Chẳng lẽ thật sự có chỗ nào đó có ánh nắng chiếu vào sao?

Nhưng tôi xem thời gian, cũng không giống lúc trời sáng." …..Vương Khải Toàn lại lẩm bẩm một mình, Chu Tiểu Di nghe cậu ta hỏi vậy, lập tức trừng mắt nhìn.

Vương Khải Toàn nhận ra mình có lẽ đã nói những lời không nên nói!

Sau đó liền lập tức ngậm miệng!

Sau khi cậu ta nói xong câu đó, ánh mắt của mọi người đều trở nên kinh hãi.

Cậu ta nhận ra mình quả thực đã nói những lời không nên nói, liền ngoan ngoãn ngồi yên, không dám nói thêm nữa.

Tránh làm những người khác sợ hãi, nên cậu ta không tiếp tục nói.

"Yên tâm đi, chỉ cần có tôi ở đây, tuyệt đối sẽ không để mấy người gặp bất kỳ bất trắc nào, tôi trực tiếp sẽ đưa mấy người rời khỏi nơi này." "Nhưng vì tôi phát hiện nơi này còn có một chuyện khá kỳ lạ, đó là mọi thứ dường như đều trở nên hơi quỷ dị." "Hơn nữa, tôi đã xác định được người phía sau chúng ta." "Hắn hẳn là Tôn lão bản, nếu Tôn lão bản đã đến rồi, vậy chứng tỏ cái Đỗ di nương đó, hay nói cách khác, truyền thuyết về xuyên việt, có khả năng thật sự tồn tại." "Thực ra, mục đích của Tôn lão bản từ trước đến nay là

muốn xuyên việt đến nơi đó, cho nên nhìn tình hình bây giờ thì." "Chúng ta vẫn nên nghiêm túc xem xét rốt cuộc tình hình bây giờ là thế nào, nhưng trước đó, chúng ta vẫn phải tìm cách đi sang phía đối diện." "Tôi cảm thấy phía đối diện mới là quan trọng nhất, nhưng phải đi qua thế nào thì không biết được, có lẽ bây giờ chúng ta có thể trực tiếp triệu hồi Tôn lão bản và bọn họ vào." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người đều ngớ người ra!

Đúng vậy, sao họ lại không nghĩ tới nhỉ?

Nếu Tôn lão bản và nhóm người đó đã đi theo phía sau, tại sao lại không xuất hiện?

Hơn nữa, tính cách của Tôn lão bản, họ đâu phải không hiểu!

Hắn ta chắc chắn có mục đích gì đó.

Nếu không thì!

Hắn ta chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ mà đến nơi này, cho nên tất cả mọi người đều có chút tò mò.

Tôn lão bản rốt cuộc muốn đến làm gì?

Sau khi suy nghĩ một lát, họ đã biết tình hình bây giờ, xem ra đúng như Chu Tiểu Di đã nói.

Tuy nhiên, bây giờ nơi này đã trời sáng rồi, có lẽ họ có thể nhân cơ hội này, xem có lối ra nào không.

Sau khi họ nhìn kỹ một lúc, hóa ra thật sự có một sợi dây leo!

Chẳng lẽ là muốn họ men theo sợi dây leo này đi xuống sao?

"Nhìn tình hình bây giờ thì, hẳn là phải từ chỗ này, men theo xuống dưới, nhưng mấy người chờ một chút, khi xuống dưới thì nhất định phải cẩn thận một chút." "Tuyệt đối đừng để xảy ra bất kỳ sự cố nào, hơn nữa nếu chúng ta cũng làm vậy, sau khi xuống từ chỗ này,

hẳn là cái vách đá phía dưới." "Phía dưới cùng có rất nhiều thứ kỳ lạ đang chờ chúng ta, sau đó muốn đi đến phía đối diện thì cũng có thể phải trèo lên." "Cũng có khả năng là phía dưới, chắc chắn còn có một lối đi khác, nhưng tất cả những điều này chỉ là phỏng đoán của tôi, dù sao trước đây cũng chưa từng đến nơi này." "Hơn nữa, tôi nhìn thái độ của Tôn lão bản, hắn ta sở dĩ cứ trốn sau lưng chúng ta, không chịu ra." "Điều đó chứng tỏ, hắn ta thực ra căn bản cũng chưa từng đến nơi này, hắn ta cũng không biết tiếp theo, sẽ phải đối mặt với những gì.

Khi đối mặt với nhiều điều không rõ, con người luôn theo thói quen chọn cách trốn tránh." …..Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ cũng nghiêm túc gật đầu!

Thực ra họ cũng có thể hiểu được, như Chu Tiểu Di đã nói.

Chỉ cần là con người, ai cũng sẽ tìm lợi tránh hại!

Tôn lão bản sở dĩ không trực tiếp đến nơi này, chắc chắn là vì hắn ta cũng sợ hãi.

Nếu đã như vậy!

Vậy thì phía họ đã biết tiếp theo rốt cuộc nên làm thế nào rồi!

Sau khi suy nghĩ một lúc, họ nhanh chóng đi xuống dưới.

May mắn là sợi dây leo này, quả thực là dùng để cho họ đi xuống, nên căn bản không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Một lúc sau!

Tất cả mọi người đều đã xuống dưới, quả thực đúng như Chu Tiểu Di đã nói, nơi phía dưới này thật sự khá đáng sợ.

Chương 1438

Hơn nữa, toàn bộ đều là những loài thực vật nhỏ chỉ có ở rừng nhiệt đới, nhìn thấy cảnh này họ liền sởn gai ốc.

Bởi vì nhìn thấy những thứ này, họ dễ dàng nghĩ đến loài động vật máu lạnh, đó chính là rắn.

"Mọi người lát nữa cẩn thận một chút nha, tôi cứ có cảm giác nơi này hẳn là còn có rắn, nếu tôi thật sự không đoán sai." "Có lẽ lát nữa, chúng ta sẽ có thể gặp đủ loại rắn, thứ này một chút cũng không đáng yêu." "Có thể trực tiếp sẽ gây sát thương chí mạng cho chúng ta, đến lúc đó chúng ta muốn sống sót rời khỏi nơi này cũng khó khăn." "Cho nên lát nữa nếu thật sự gặp phải, hãy không chút do dự mà dùng súng trong tay, hoặc dao trong tay chém xuống." "Tôi không muốn ở nơi này, trực tiếp thu xác cho mấy người." Vương Khải Toàn những năm qua cũng coi như là kiến thức rộng rãi?

Cậu ta nhìn thấy cảnh tượng này thì đã đại khái hiểu được rồi!

Nơi này lát nữa sẽ đầy rẫy nguy hiểm.

Hơn nữa cậu ta cũng biết, rắn ở những nơi như thế này thường là loài độc nhất, nên cậu ta trực tiếp nhắc nhở, những người khác tự nhiên cũng biết.

Những gì cậu ta nói đều là sự thật, họ chậm rãi đi về phía trước!

Hơn nữa, mỗi khi đi một bước, họ đều phải cẩn thận quan sát xem tình hình phía dưới rốt cuộc là thế nào.

May mắn là ban đầu, mọi chuyện vẫn khá thuận lợi!

Tuy nhiên, ngay lúc này, Chu Tiểu Di dừng lại phía trước.

Tất cả mọi người đều dừng lại, không biết cô ấy rốt cuộc đã nhìn

thấy gì, sau đó thì thấy phía trước cô ấy lại có một con rắn xanh đang đợi cô ấy.

Quả là nguy hiểm, Chu Tiểu Di động tác nhanh gọn liền trực tiếp ném một con dao găm nhỏ qua, chém vào bảy tấc của con rắn, lập tức nó chết ngay tại chỗ.

Họ thở phào một hơi!

Rồi ngay lúc này họ nghe thấy tiếng 'xì xì'!

Không phải chứ, chẳng lẽ họ đã rơi vào ổ rắn sao?

Họ quay đầu lại hoặc nói cách khác là nhìn xung quanh, quả thực đã bị họ đoán trúng!

Bởi vì lúc này họ đang ở giữa một ổ rắn.

Những con rắn đó đã hoàn toàn vây khốn họ ở nơi này!

Thực ra, sau khi đến nơi này, họ đã gặp rất nhiều tình huống như vậy, mọi người đã sớm quen rồi.

Nên căn bản không sợ hãi đến thế!

Nhưng nhìn tình hình bây giờ thì, thật sự có chút phức tạp.

Tất cả mọi người đều âm thầm lùi lại, vừa nãy thật sự không ngờ!

Họ vừa bước vào nơi này đã thật sự gặp phải nhiều thứ đáng sợ như vậy.

Một lúc sau!

Họ chỉ có thể âm thầm rút súng trên lưng ra, tất cả đều nhắm vào những con vật này mà bắn.

May mắn là những con rắn này, khi nghe thấy tiếng súng cũng khá sợ hãi, chúng đều không ngừng lùi lại…… "Mấy cái tên này khi nghe

thấy tiếng động thì cũng có chút sợ hãi, cho nên bọn chúng đều đã lùi lại, bây giờ chúng ta cũng coi như an toàn hơn một chút." "Nhưng cũng không thể an toàn tuyệt đối một trăm phần trăm, lát nữa mọi người vẫn phải chú ý một chút, biết chưa?" "Hơn nữa, vừa nãy cũng không biết chuyện gì, tôi cứ có cảm giác như có một loại cảm giác sởn gai ốc." Ngay cả Vương Khải Toàn, người vốn vô tâm nhất, mà cũng đã nói như vậy!

Thì mọi người đều đã biết chuyện này, e rằng thật sự không đơn giản như thế.

Thật không ngờ, lại còn có một chuyện quan trọng nữa, tất cả mọi người đều muốn biết!

Tiếp theo họ rốt cuộc còn sẽ phải đối mặt với chuyện gì.

Một lúc sau!

Chương 1439

Họ nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Họ quả thực đúng như Chu Tiểu Di đã nói.

Họ trực tiếp đi vào một hang động!

Rồi khi họ đi vào trong, phát hiện có một nơi!

Hẳn là sẽ dẫn lên phía trên.

Tất cả mọi người cũng chỉ có thể đi theo, lúc này Tôn lão bản và nhóm người của hắn!

Cũng chậm rãi đi theo sát bên cạnh Chu Tiểu Di và họ.

Họ cũng không dùng phương pháp công nghệ cao nào!

Bởi vì sau khi kiểm tra, họ phát hiện nơi này dùng phương pháp công nghệ cao cũng căn bản không đi qua được.

Hơn nữa, nơi này giống như có từ trường vậy, đã làm nhiễu loạn tầm nhìn của họ.

"Lão bản, nơi này hình như có từ trường mạnh mẽ nào đó, đã trực tiếp làm nhiễu loạn tín hiệu của chúng ta, bây giờ chúng ta căn bản không thể đi qua." "Vậy cũng có nghĩa là nhìn tình hình bây giờ, chúng ta chỉ có thể chậm rãi đi theo họ thôi." "Nhưng lát nữa, lão bản, ngài có tiện trực tiếp đi cùng chúng tôi xuống không?" "Vừa nãy họ tuy đã trải qua một lần nguy hiểm, nhưng chúng ta xuống dưới cũng không nhất định có nghĩa là an toàn." Những người của Tôn Hưng vẫn khá lo lắng cho lão bản của họ!

Nên họ trực tiếp nói thật!

Tôn Hưng suy nghĩ một chút!

Hắn căn bản không yếu đuối đến vậy được không?

Nếu đã như vậy!

Vậy thì họ cứ trực tiếp đi theo lộ trình của Chu Tiểu Di mà đi xuống đi!

Rất nhanh, họ đã trực tiếp dẫn lão bản của mình đến dưới vách đá.

Quả thực ở nơi này, nhìn thấy rất nhiều bóng dáng rắn, nhưng khi họ đến thì chúng căn bản không ra, điều quan trọng là họ như vậy cũng coi như tốt.

Họ lại nhanh chóng đi về phía trước, họ đã đến nơi mà Chu Tiểu Di!

Và nhóm người của cô ấy đã nói, Chu Tiểu Di và họ có lẽ đã sớm biết.

Người đi theo phía sau họ chính là Tôn lão bản, nhưng hắn là vẫn chưa biết Tôn lão bản thực ra đã đặt tất cả đồ nghe lén vào túi của họ.

"Cô nói Tôn lão bản rốt cuộc là ý gì vậy?

Tại sao lại không hiểu sao lại đến nơi này chứ?" "Hơn nữa tôi cứ cảm thấy, Tôn lão bản hắn ta chắc chắn chỉ vì chuyện xuyên việt này, nhưng cũng không đến mức mạo hiểm như vậy chứ." "Thật sự không biết Tôn lão bản rốt cuộc nghĩ gì, cơ thể hắn ta đã đến mức đó rồi, cho dù xuyên việt quay về thì có ích gì chứ?" "Chẳng lẽ thật sự có thể thay đổi cơ thể hắn ta sao?" ….."Tôi nghĩ thời điểm Tôn lão bản xuyên việt, hẳn là không giống với chúng ta." "Tôn lão bản trước đây, đều là dựa vào chính mình từ từ phấn đấu mà đi lên, cho nên tôi nghĩ thời điểm hắn ta xuyên việt, hẳn là trực tiếp quay về lúc hắn ta bị thương." "Để hắn ta trở thành một người bình thường, người bình thường mà tôi nói, đương nhiên là khi hắn ta đi lại bình thường." Dù

sao đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Chu Tiểu Di và Hắc Ca, họ cũng không còn giấu Vương Khải Toàn nữa, chuyện họ xuyên việt.

Đã trực tiếp nói thật cho mọi người biết rồi, quả thực đã bị Chu Tiểu Di nói trúng, thực ra phần lớn mọi người đều đã biết chuyện này.

Chỉ có mấy người bọn họ bị lừa trong cổ họng, bây giờ biết chuyện này rồi thì, cũng có thể đường hoàng nói ra.

Lúc này Vương Khải Toàn đã ở bên đó trực tiếp nói, những người khác cũng đồng tình gật đầu, thực ra họ cũng cảm thấy thời điểm Tôn lão bản muốn xuyên việt quay về, hẳn là trước khi hắn ta bị thương, bởi vì bây giờ Tôn lão bản đã giàu có như vậy rồi!

Hắn ta muốn xuyên việt về đời tổ tiên của mình làm gì.

"Cái đó thì chưa chắc, cũng chỉ có mấy người mấy cậu là ngây thơ, cho rằng hắn ta thật sự muốn quay về lúc chưa xảy ra chuyện." "Biết đâu hắn ta muốn quay về quá khứ, nếu quay về quá khứ, có lẽ hắn ta sẽ nắm giữ được bí mật của sự xuyên việt này." "Rồi hắn ta muốn xuyên việt đến triều đại nào thì xuyên việt đến triều đại đó, hắn ta muốn quay lại cũng không phải chuyện dễ dàng gì." "Cho nên tôi bây giờ cảm thấy chuyện này, căn bản không phải như mấy người tưởng tượng đâu, biết đâu còn phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều." Chu Tiểu Di nói vậy xong, họ đã biết chuyện này rốt cuộc là thế nào, hơn nữa như Chu Tiểu Di đã nói.

Biết đâu Tôn lão bản thực ra thời điểm hắn ta muốn xuyên việt về quá khứ, có lẽ căn bản không phải như họ tưởng tượng.

Nếu thật sự là như vậy, thì quả thực khá thú vị!

Chương 1440

Cho nên phía họ cũng muốn nhanh chóng biết, Tôn lão bản này rốt cuộc có ý gì?

"Lão bản, xem ra Mạc Kim Giáo Úy này quả thực rất thông minh, cô ấy vậy mà đã biết, một chuyện mà ngài muốn làm." "Thực ra chúng tôi cũng rất tò mò, lão bản ngài rốt cuộc muốn xuyên việt đến khi nào?

Đương nhiên rồi, lão bản nương của chúng ta cũng căn bản không cần phải trả lời câu hỏi này." "Chúng tôi những người làm cấp dưới, cũng chỉ là tò mò một chút mà thôi." Khi những người dưới trướng không nhịn được mà hỏi ra, họ lại hối hận, bởi vì họ biết lúc này.

Họ căn bản không cần phải hỏi ra chuyện này, nhưng bây giờ đã hỏi ra rồi thì, vẫn cần phải trực tiếp đáp lại một chút.

Nhưng tính cách của Tôn Hưng bên kia họ cũng hiểu rõ, lúc này nếu họ cứ tiếp tục hỏi nữa, biết đâu sẽ trực tiếp chịu một sự trả đũa nhất định.

Nên họ liền ngoan ngoãn, không nói gì nữa, Tôn Hưng nghe thấy họ nói vậy!

Liền cười một tiếng, nói chuyện này cũng không có gì to tát.

"Thực ra mọi người đều đã đến nơi này rồi, tôi cũng biết mọi người đều đã trải qua sinh tử cùng nhau, cho nên tôi cũng không cần phải giấu giếm mấy người." "Không sai, tôi quả thực muốn xuyên việt đến các thời đại khác nhau, hơn nữa như Chu Tiểu Di đã nói, nếu có thể." "Tôi muốn biết tất cả bí mật, rồi tôi sẽ nắm giữ bí quyết, đến lúc đó tôi muốn đi đâu thì đi đó, có gì sai?

Tôi nghĩ ai cũng sẽ làm vậy." …..Nghe lão bản của họ nói ngông

cuồng như vậy, hơn nữa cũng không hề che giấu!

Trực tiếp nói ra những suy nghĩ của mình!.

Họ đại khái đã biết tình hình bây giờ rốt cuộc là thế nào.

Nhưng cũng đúng!

Chỉ sau khi đưa ra lựa chọn như vậy, họ mới có thể nhanh chóng ở lại nơi này!

Đây cũng là một chuyện mà tất cả bọn họ đều muốn làm.

Nhưng nhìn tình hình bây giờ thì, muốn trực tiếp làm tốt những chuyện này, dường như không dễ dàng như vậy.

Cho nên phía họ cũng muốn biết, tiếp theo rốt cuộc phải làm thế nào, mới có thể biến thành bộ dạng như bây giờ.

Sau khi lão bản của họ đã trực tiếp nói ra dã tâm của mình, họ tự nhiên về sau cũng sẽ không nói thêm gì với lão bản nữa.

Nhìn tình hình bây giờ thì, lão bản bên kia thực ra đã sớm có sự chuẩn bị rồi, nếu vậy thì còn gì bằng.

Bởi vì như vậy họ mới có thể đạt được điều mình muốn!

Cho nên sau khi hiểu rõ!

Họ không còn truy cứu chuyện này nữa, họ cũng nhanh chóng đi theo Chu Tiểu Di và nhóm người của cô ấy về phía trước.

Chu Tiểu Di và nhóm người của cô ấy đi trên con đường này, cũng nhận thấy một số điều bất thường.

“Nơi này nhìn là biết không đơn giản, cho nên lát nữa mọi người đều cẩn thận một chút, tôi cũng không thể đảm bảo ở đây không có bất trắc gì.” “Nhưng cũng chỉ có thể nói, có lẽ sẽ không đơn giản, đi đến đâu thì tôi cũng chỉ có thể nói với mọi người một câu này.” “Tiếp

theo làm thế nào để giữ mạng, thì phải xem bản lĩnh của chính mấy người, có lẽ ngay cả bản thân tôi cũng không giữ được mạng." "Cho nên đã biết tình hình bây giờ là thế nào rồi đúng không, nhưng mà chuyện này, cũng không phải tôi nói là được, nên mấy người cũng không cần lo lắng nhiều như vậy." Chu Tiểu Di thực ra cũng chỉ là trên đường, lúc rảnh rỗi vô vị thì nói thôi!

Cô ấy cũng không muốn mọi người đều cảm thấy nơi này, thật sự đầy rẫy hiểm nguy.

Cô ấy nói xong một chút, đại khái đã hiểu tình hình bây giờ!

Cũng không phải cô ấy có thể kiểm soát được!

Nếu đã như vậy, họ đã biết phải làm thế nào.

Một lúc sau!

Tất cả mọi người đều ngoan ngoãn đi theo Chu Tiểu Di, Chu Tiểu Di kéo họ đi về phía trước.

"Mọi người mau lại đây xem, sao trong tảng đá này lại có máu chảy ra, không phải quá quỷ dị rồi sao, mấy người mau lại đây xem, tôi thấy lạ quá?" Ngay khi mọi người vẫn đang ngơ ngác, đột nhiên liền nghe thấy câu nói của Hạ Xuân Thiên, Hạ Xuân Thiên vốn dĩ đã thích nhìn đông nhìn tây.

Chương 1441

Bây giờ khi cậu ta nhìn thấy và phát hiện ra!

Tất cả mọi người đều xông đến xem, rốt cuộc là chuyện gì, nghe cậu ta nói vậy.

Họ cũng chấn động, nhìn tảng đá này, quả thực có máu tươi chảy ra!

Họ sờ thử một chút, phía trên toàn bộ đều là máu, đáng sợ thật.

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy cảnh tượng trước mắt đủ kỳ lạ!

Cô ấy sờ thử một chút!

Quả thực là có gì đó kỳ quái!

Khi nhìn thấy cảnh này.

Cô ấy gần như đã có thể xác định, e rằng trong tảng đá này có điều kỳ lạ!

Nhưng rốt cuộc điều kỳ lạ nằm ở đâu, nhất thời không thể nói rõ được.

Một lúc sau!

Họ đã nhanh chóng nhìn thấy Chu Tiểu Di đánh giá khắp nơi, từ trên xuống dưới một lượt, nhưng không nhìn ra điều gì!

Ngược lại, giống như thứ gì đó kỳ lạ, quả thực đã nuốt mất rồi, sao lại như vậy? …..Chu Tiểu Di không tin điều này!

Nhưng ngay khi Chu Tiểu Di đang nghĩ có nên bỏ cuộc không, cô ấy đã phát hiện ra một chuyện khá kỳ lạ.

Bởi vì cô ấy phát hiện ngay cả máu, cũng không phải từ nơi này

chảy ra!

Vậy cũng có nghĩa là có khả năng, thực ra tảng đá này, bản thân nó đã có điều kỳ lạ.

Đây là một tảng đá nhân tạo, nếu là đá nhân tạo thì, thứ này có thể bất cứ lúc nào cũng lấy mạng họ!

Cũng có thể tảng đá này là do con người tạo ra sau này.

Khi Chu Tiểu Di vừa nghĩ vậy, cô ấy liền trở nên kinh hãi, cô ấy đưa tay sờ thử một chút!

Quả thực chạm vào có cảm giác như đá, nhưng vẫn có chút kỳ lạ.

"Không đúng, thực sự quá không đúng, tôi cứ cảm thấy hình như, căn bản không chỉ đơn giản là đá, cho nên mọi người mau lùi lại phía sau." "Nếu tôi không đoán sai, tảng đá này thực ra có thể hút người vào trong, sau khi hút người vào trong, trực tiếp nghiền nát thành thịt băm cũng là có khả năng." Cái gì?

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, sao họ lại có những thứ này?

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di đã nói như vậy rồi thì, chắc chắn là có nguyên nhân, Hạ Xuân Thiên bên kia chỉ chậm hơn một chút.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, tay cậu ta đã bị hút vào, cậu ta kêu lên thảm thiết, Chu Tiểu Di nghe thấy tiếng kêu của cậu ta.

Nhanh chóng liền lập tức chạy đến, lấy thuốc trong túi xịt lên!

Chu Tiểu Di nhanh chóng giải cứu tay cậu ta ra.

"Trời ơi, vừa nãy, dọa chết tôi rồi, tôi còn tưởng tay mình sắp đứt, sau này phải thành độc tí hiệp, may mà Chu tỷ cô ra tay nhanh chóng." "Nếu không thì, tôi thật sự có thể trực tiếp chết ở nơi này, vậy cô có thể cho tôi biết, tình hình bây giờ rốt cuộc là thế nào không?" Vừa nãy mọi người đều sững sờ, may mắn là Chu Tiểu Di bên kia, phản ứng

vẫn khá nhanh, nên mới không trực tiếp xảy ra nguy hiểm.

Nhưng nhìn tình hình bây giờ, không khỏi quá đáng sợ!

Thái độ của Vương Khải Toàn vừa nãy, nếu không nhìn thấy, cậu ta thật sự có chút lo sợ.

Chương 1442

Một lúc sau, Vương Khải Toàn vẫn còn sợ hãi, nhưng họ vẫn đang nghiên cứu tảng đá chết tiệt này, tóm lại Vương Khải Toàn vẫn không dám đến gần nữa.

Hạ Xuân Thiên cũng không dám đến gần.

Cậu ta cứ đứng một bên nhìn Hắc Ca và Chu Tiểu Di, họ tiếp tục kiểm tra tảng đá ở đây.

"Tảng đá này rốt cuộc có gì kỳ lạ?

Tại sao đang yên đang lành, suýt chút nữa đã lấy mạng tôi?

May mà Chu tỷ phát hiện kịp thời." "Nếu không thì, tôi thật sự có thể bị hút vào, giao nộp cái mạng nhỏ này ở nơi này rồi." "Thật sự đáng sợ, tôi bây giờ vẫn không biết, tình hình này rốt cuộc là thế nào." Tất cả mọi người suy nghĩ một lúc, sau đó cũng chỉ có thể âm thầm tránh xa!

Cũng chỉ có Chu Tiểu Di và Hắc Ca hai người, kiểm tra tình hình hiện tại.

"Nếu tôi không đoán sai, thì nơi này, đã hút rất nhiều người, rất nhiều người đến đây có lẽ sớm đã mất mạng." "Cho nên sau khi đi xuống, chúng ta đã biết tình hình này là thế nào, lát nữa mọi người cẩn thận một chút, chắc hẳn ở đây còn có rất nhiều tảng đá như vậy." …..Hơn nữa, Chu Tiểu Di nhìn cảnh tượng trước mắt, gần như đã xác định, nếu đi trên con đường này, chỉ có điều hiểm tượng chồng chất.

Nếu đã như vậy, thì họ có lý do để xem xét kỹ càng, rốt cuộc ở đây còn sẽ xảy ra chuyện gì.

Tôn Hưng và nhóm người của hắn tự nhiên cũng nghe thấy, những lời mà Chu Tiểu Di và họ nói, thật không ngờ, lại còn có tình huống như vậy.

Thật là thú vị, một tảng đá vậy mà cũng sẽ xảy ra chuyện như vậy sao?

Họ cũng rất tò mò, tảng đá này rốt cuộc đã hút người vào như thế nào.

"Lão bản, trước khi đến đây, quả thực đã có loại đá này có thể hút người vào một cách sống sượng, hình như là thứ gì đó, tôi cũng không rõ lắm." "Nhưng tóm lại, nó có chút kỳ lạ, cho nên lát nữa chúng ta vẫn phải chú ý một chút." Những người dưới trướng của Tôn Hưng đã hiểu, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Sau đó Tôn Hưng và nhóm người của hắn cũng trở nên cảnh giác.

"Thôi bỏ đi, thực sự không hiểu được, hơn nữa trên đường này, chắc chắn còn có những thứ khác, cho nên chúng ta cứ tạm thời rời đi một chút." "Sau khi rời đi, lát nữa chúng ta vẫn sẽ gặp phải, khi gặp phải thì lại nghiên cứu những thứ ban đầu, hơn nữa có lẽ nơi này, cũng sẽ có thứ mà chúng ta muốn." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ cũng chỉ có thể nhanh chóng đi về phía trước, họ quả thực đã gặp không ít tảng đá kỳ lạ, e rằng chuyện này không dễ dàng như vậy.

Trên suốt con đường này, họ quả thực đã gặp rất nhiều lưỡi đá lớn chảy máu, đối mặt với tình huống này, họ đã đại khái hiểu được.

Tình hình bây giờ thật sự kỳ lạ, rốt cuộc là thế nào, cũng thật sự đủ kỳ lạ.

Chu Tiểu Di và họ đã quen với chuyện đó.

Chu Tiểu Di bên này nhanh chóng dẫn họ đi về phía trước, trên đường cũng quả thực gặp không ít chuyện kỳ lạ!

Nhưng may mắn là không có ai bị thương, nên vẫn coi như tốt.

Điều đáng sợ là lát nữa, có người trực tiếp bị thương, nếu bị thương thì thật là gay go.

“Thật là kỳ lạ, trên suốt con đường này, ngoài việc nhìn thấy những tảng đá lớn có thể hút người vào, dường như không có chuyện gì khác xảy ra.” “Cho nên sau khi suy nghĩ một chút, đại khái đã biết rồi, tình hình bây giờ, lại giống như một vòng luân hồi và tuần hoàn.” Vương Khải Toàn bên này cũng thực sự cảm thấy rất kỳ lạ!

Nơi này căn bản không có tình huống đặc biệt nào xảy ra!

Nhưng bây giờ lại không hiểu sao lại xảy ra chuyện như vậy, điều này lại cảm thấy khá kỳ lạ.

“Không thể nói trước quá sớm, cái mồm quạ của cậu, cậu tự mình không phải cũng rất rõ sao?” “Nếu còn tiếp tục nói linh tinh nữa, có lẽ thật sự sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, biết chưa?” Vương Khải Toàn bên này lại cảm thấy, chuyện này khá buồn cười!

Nếu đã như vậy, cậu ta bên này cũng không dám nói thêm gì nữa.

Rồi sau khi đợi một lúc!

Vương Khải Toàn chỉ có thể chọn ngoan ngoãn ngậm miệng, bởi vì cậu ta biết cái mồm quạ của mình thật sự rất linh.

Tôn Hưng bên kia nghe thấy những người này nói vậy, cả người hắn cũng bật cười!

Xem ra cái mồm quạ của Vương Khải Toàn, vẫn linh nghiệm như mọi khi.

Chương 1443

“Lão bản, nhìn tình hình bây giờ thì, tôi cảm thấy thực ra vẫn còn một số chuyện, khá là đáng ngờ.” “Đó là chuyện bây giờ của chúng ta, đã thoát ly khỏi dự tính ban đầu của chúng ta, cho nên tôi cảm thấy thật sự có chút kỳ lạ.” “Sau khi suy nghĩ một chút, tôi cảm thấy vẫn nên nói trước với lão bản ngài, để ngài có sự chuẩn bị tâm lý, liệu Đỗ Âm nương nương có tìm được hay không, cũng là một vấn đề lớn.” Những người dưới quyền Tôn Hưng nhận ra sự việc đang trở nên quỷ dị, nên vội vàng báo cáo anh ta.

Rất có thể sắp có nguy hiểm xảy đến!

Tôn Hưng nghe xong cũng sững sờ.

Mọi chuyện đã vượt quá dự liệu của họ.

Quả thực, anh ta không thể ngờ tới, cũng không hiểu sao lại như vậy.

Anh ta luôn có cảm giác có gì đó là lạ.

Trong tình huống này, họ chỉ có thể chờ xem bên Chu Tiểu Di sẽ thế nào. "Đúng là hiện tượng siêu nhiên mà, xem ra tình hình hiện tại thì e rằng Chu Tiểu Di cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì." "Ngay cả công nghệ cao của chúng ta cũng không thể phát hiện ra, vậy thì chỉ còn cách trông cậy vào Chu Tiểu Di thôi." Dù sao thì những người dưới quyền Tôn Hưng cũng không tin Chu Tiểu Di lại tài giỏi đến thế!

Nơi mà công nghệ cao của họ không thể phân biệt được, liệu cô ấy thật sự có thể nhận ra sao?

Vì vậy, lúc này họ đều muốn xem Chu Tiểu Di sẽ đưa ra quyết

định gì.

Tất cả mọi người đều đứng tại chỗ, bởi vì họ cần xem Chu Tiểu Di có thể nhanh chóng tìm ra lối thoát hay không.

Chỉ khi tìm được lối thoát, họ mới có thể tiếp tục tiến lên.【Tôi thấy người bên cạnh sếp Tôn hình như có ý kiến lớn về chị Chu, nhưng tôi cũng hiểu được.】【Dù sao thì chị Chu cũng gặp phải một số tình huống bất ngờ, nên giờ tôi hơi tò mò ý của người dưới quyền sếp Tôn là gì.】【Đúng vậy, tôi cũng nhận ra.

Mấy người bên cạnh sếp Tôn thỉnh thoảng lại nhắc đến chị Chu.】【Chắc là vì thấy chị Chu quá ưu tú nên không nhịn được mà nói nhiều thôi, mọi người không nhận ra sao?】【Suốt chặng đường vừa qua, chị Chu đã giải quyết rất nhiều vấn đề, còn giỏi hơn cả mấy thủ đoạn công nghệ cao của họ nhiều.】【Quả nhiên lòng đố kỵ khiến người ta mù quáng.

Xem ra tình hình hiện tại đúng là vì những người này ghen ghét đố kỵ.】【Nếu đã như vậy, thì chúng ta cứ xem ở đây đã, xem lát nữa còn có bất ngờ gì nữa không.】...Chu Tiểu Di và những người khác không hề hay biết những suy nghĩ đó.

Lúc này, cô cũng chẳng còn tâm trạng để ý đến chuyện gì khác.

Mọi thứ xung quanh đều quá đỗi quỷ dị. "Mấy người mau lại đây xem tảng đá này đi, tôi thấy nó không chỉ chảy máu mà còn có cả những thứ kinh tởm khác trào ra nữa." "Kỳ lạ mà đáng sợ thật, hơn nữa còn rất kinh tởm, tôi chịu không nổi nữa rồi." Lúc nãy, Diệp Phàm đã dựa vào một tảng đá để nghỉ ngơi.

Trước khi dựa vào, anh ta đã kiểm tra xem tảng đá này có giống những tảng đá ban nãy, có hút anh ta vào không.

Anh ta thấy hình như không có, nên mới yên tâm dựa vào nghỉ

ngơi.

Thế nhưng không ngờ, ngay sau đó anh ta phát hiện tảng đá này không chảy máu, mà lại trở nên mềm nhũn!

Anh ta lập tức nhận ra tình hình không ổn...Vì vậy, anh ta liền bảo Chu Tiểu Di và những người khác lại xem rốt cuộc là chuyện gì.

Chu Tiểu Di nghe tiếng anh ta gọi, nhanh chóng đi tới xem tình hình.

Khi họ chạm vào tảng đá, quả nhiên phát hiện đó là một tảng đá mềm nhũn.

Nói thật, họ đã từng thấy những tảng đá chảy máu rồi, nên cũng không lấy làm lạ, nhưng tại sao nó lại bỗng nhiên biến thành thế này?

Họ đại khái đã hiểu được tình huống hiện tại là gì.

Vì vậy, sau khi nhanh chóng suy nghĩ, đây là một thế giới kỳ lạ.

Tất cả mọi người có thể sẽ nhanh chóng rời xa nơi này, không dám tiếp tục chọc vào, dù sao bảo toàn tính mạng là trên hết!

Tất cả mọi người đều nhanh chóng tiến lên, không còn tò mò nữa. "Thôi được rồi, chúng ta đừng nghĩ nhiều nữa, cứ nhanh chóng đi về phía trước đi, có lẽ đi tiếp sẽ giải mã được mọi bí ẩn." "Và cũng sẽ tìm ra rốt cuộc những chuyện này là thế nào!" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều gật đầu, hiểu được tình hình hiện tại.

Tôn Hưng và đội của anh ta nghe xong cũng đại khái hiểu rằng tình hình rất phức tạp!

Chương 1444

Suốt chặng đường này, Tôn Hưng chỉ có thể bảo những người dưới quyền mình đi theo họ.

Không lâu sau đó, họ đã đi vào.

Suốt chặng đường theo sau Chu Tiểu Di và những người khác, họ không phát hiện chuyện gì khác, cũng không xảy ra bất kỳ bất ngờ nào. "Sếp, suốt chặng đường này hình như không có nguy hiểm nào xảy ra, có lẽ là vì họ đã đi trước." "Hơn nữa nơi này quả thực rất cổ quái, chỉ có những tảng đá kỳ lạ này, sau đó không còn gì khác." Đây cũng là một chuyện mà mọi người đều cảm thấy khá kỳ lạ!

Đó là họ hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ thứ gì đáng ngờ ở nơi này.

Cũng không xảy ra bất ngờ nào, từ trước đến nay, chỉ có chuyện về những tảng đá!

Vì vậy, họ vẫn phải nhanh chóng xác nhận lại đã.

Tôn Hưng cũng cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục điều tra, tốt nhất là hãy xác định xem nơi này rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì đã!

Vì vậy, họ nhanh chóng tiến về phía trước.

Khi đi tiếp, cuối cùng họ cũng rời khỏi vòng xoáy kỳ lạ đó, không còn nhìn thấy những tảng đá quái dị nữa!

Nếu cứ tiếp tục nhìn thấy, họ thật sự sẽ nghi ngờ rằng những tảng đá quái dị này sẽ nuốt chửng tất cả bọn họ.

Nhưng xem ra tình hình hiện tại không phải như vậy!

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng không khỏi trở nên

cảnh giác hơn. "Sếp, lát nữa nếu xảy ra chuyện gì, anh phải bám sát chúng tôi, không được có bất kỳ bất trắc nào, biết chưa?

Mọi chuyện đã hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của chúng ta." Những người dưới quyền Tôn Hưng nhận thấy có gì đó không ổn, liền nhanh chóng hiểu ra chuyện này rốt cuộc là gì.

Vì vậy họ cố ý thuật lại, nhưng mục đích là để rời khỏi nơi này.

Tất cả mọi người đều đã cảm thấy rằng sau khi họ rơi vào một vòng xoáy kỳ lạ, họ phải nhân cơ hội giải quyết chuyện này.

Chu Tiểu Di thực ra đã sớm phát hiện ra rồi, nhưng cô biết vòng xoáy kỳ lạ này.

Nó không chỉ đơn thuần là những tảng đá, có thể còn có những thứ khác...Chỉ là hiện tại họ vẫn chưa nhận ra.

Ngay lúc này, Chu Tiểu Di cảm thấy hình như có tiếng ong ong.

Trong chốc lát, Chu Tiểu Di không biết đó là thứ gì!

Sau đó, cô choáng váng, mắt hoa lên!

Cô nhìn những người khác hình như cũng giống cô.

Cô nhanh chóng nhận ra có điều không ổn.

Rồi lúc này!

Ý thức của Chu Tiểu Di dần trở nên mơ hồ!

Cô ngất xỉu!

Khi cô tỉnh dậy lần nữa.

Cô cảm thấy mình hình như đang ở một nơi hoang vu vô tận!

Chu Tiểu Di cảm thấy hơi kỳ lạ, tại sao tự dưng lại xảy ra chuyện như vậy?

Chương 1445

Cô cảm thấy quỷ dị, nếu đã như vậy!

Vậy thì bây giờ đã biết tình hình hiện tại là gì rồi.

Chu Tiểu Di nhanh chóng đứng dậy, cô biết tình hình này!

Thật sự rất tệ, bởi vì cô cảm thấy mình hình như đang mơ.

Nên nói!

Cô đã hoàn toàn bị đưa vào một giấc mơ kỳ lạ.

Chu Tiểu Di nhìn xung quanh, ở nơi này chỉ có một mình cô!

Cô biết đây là giấc mơ của riêng mình.

Tức là, mỗi người trong số họ có lẽ đều đã tiến vào giấc mơ, chuyện này quả thực khá kỳ lạ.

Nếu cô không biết tình hình hiện tại là gì, nhưng tình hình không ổn, Chu Tiểu Di không biết tại sao mỗi người họ lại tiến vào giấc mơ.

Nhưng cô biết khi mỗi người tiến vào giấc mơ, đó là một điều khá tệ, bởi vì tiếp theo có thể sẽ xảy ra một số sự kiện bất ngờ.

Cô không thể kiểm soát được.

Chu Tiểu Di nghĩ thông suốt chuyện này xong, đại khái đã biết tình hình hiện tại rốt cuộc là gì.

Chu Tiểu Di ở đây tự cô thì không có vấn đề gì lớn, chỉ sợ những người khác, họ không thể giải quyết được chuyện này.

Dù sao thì nhiều chuyện cũng không phải là họ có thể kiểm soát được, Chu Tiểu Di bây giờ chỉ có thể hy vọng, họ đã theo bên cạnh cô lâu như vậy.

Có thể phân biệt được điều gì là thật, điều gì là giả!

Đương nhiên, cô cũng biết Hắc Ca và Vương Khải Toàn, còn có Thiên Ân, A Nguyệt không cần lo lắng.

Bây giờ thực ra cũng không có mấy người cần lo lắng, Chu Tiểu Di đi trong sương mù một lúc, cô nghe thấy tiếng động gì đó.

Chu Tiểu Di ngẩng đầu nhìn, phía trước cô đột nhiên xuất hiện một đàn rắn, xem ra trong giấc mơ vẫn không thiếu những bất ngờ xảy ra.

Chu Tiểu Di nhanh chóng rút khẩu 98K trên lưng ra, lập tức bắn!

Một lúc sau đã trực tiếp giải quyết thành công.

Sau khi giải quyết xong, không còn sự kiện bất ngờ nào khác xảy ra, chỉ là Chu Tiểu Di vẫn luôn đi trong sương mù.

Nếu cô không nhầm, cô nên nhanh chóng đi về phía trước, sau đó tỉnh lại.

Khi những người khác tỉnh dậy, họ cũng phát hiện mình đang ở một mình giữa sương mù!

Họ đã gặp đủ loại quái vật hung tợn.

Theo Chu Tiểu Di lâu, họ cũng đại khái có thể phân biệt được thực tại, ảo ảnh và giấc mơ.

Họ đã hiểu, đây có lẽ là giấc mơ mà họ đã rơi vào khi bất tỉnh. "Cứ tưởng là chuyện ghê gớm gì, hóa ra là muốn chúng ta lần lượt tiến vào giấc mơ, rồi chết một mình trong giấc mơ." "Đúng là quá coi thường khả năng của tôi rồi, bên tôi đây cũng có năng lực lắm đấy."...Vương Khải Toàn tỉnh dậy, phát hiện ra chuyện này!

Anh ta đã nhanh chóng hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì.

Nếu đã như vậy!

Chương 1446

Vậy thì anh ta biết tiếp theo mình nên làm gì khá rõ ràng, nên Vương Khải Toàn suy nghĩ một lúc.

Liền nhanh chóng tiếp tục tiến lên, suy nghĩ của Vương Khải Toàn thực ra rất đơn giản!

Chẳng qua là sau khi tỉnh dậy, mọi thứ đều không có gì xảy ra.

Nhưng những người khác thì không dễ dàng như vậy, cũng không nghĩ thoáng được như vậy, họ bắt đầu sợ hãi.

Tôn Hưng và đội của anh ta hoàn toàn không biết Chu Tiểu Di và những người khác đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy tiếng gì đó đổ rầm xuống đất vào lúc cuối.

Sau đó thì không còn nghe thấy động tĩnh gì của tất cả bọn họ nữa, nên bây giờ họ vẫn rất tò mò, rốt cuộc là chuyện gì? "Sếp, thật kỳ lạ, tiếng của họ ban nãy hình như hơi lạ, sau đó thì không còn nghe thấy tiếng gì nữa." "Lúc nãy tôi còn tưởng là do thiết bị chứ, xem ra tình hình hiện tại hình như không phải vậy." "Thật quỷ dị, chúng ta có nên tiếp tục xem rốt cuộc là chuyện gì không." Những người dưới quyền Tôn Hưng cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, tại sao tự dưng Chu Tiểu Di và những người khác lại không còn động tĩnh gì nữa?

Vừa cảm thấy quỷ dị, họ vừa phải nhắc nhở sếp của mình, rốt cuộc chuyện này là gì.

Tôn Hưng cũng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Rồi nhất quyết yêu cầu họ nhanh chóng tìm hiểu xem Chu Tiểu Di và những người khác bị làm sao, những người dưới quyền Tôn Hưng chỉ có thể dùng máy bay không người lái đi trước để xem rốt cuộc là

chuyện gì.

Sau khi dùng máy bay không người lái đi trước kiểm tra, anh ta phát hiện Chu Tiểu Di và những người khác nằm ngổn ngang dưới đất, tất cả đều như đang ngủ.

Nhìn dáng vẻ của họ, chắc là đã ngất xỉu rồi, thảo nào ban nãy không nghe thấy tiếng động gì, cuối cùng chỉ có tiếng đổ rầm xuống đất. "Tại sao họ lại bất ngờ ngất xỉu, chuyện này cũng khá kỳ lạ, sếp, chúng ta có cần đi qua xem rốt cuộc là chuyện gì không?" Những người dưới quyền Tôn Hưng vẫn cảm thấy hơi kỳ lạ!

Nên muốn tìm hiểu rõ chuyện này rốt cuộc là gì!

Tôn Hưng cũng không biết rốt cuộc đây là chuyện gì.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ họ nằm ngổn ngang, tạm thời hình như cũng không có nguy hiểm gì!

Anh ta chỉ có thể bảo những người dưới quyền mình dùng máy bay không người lái kiểm tra tình trạng của họ lần nữa.

Nếu có thứ gì đó muốn làm hại họ, họ ra tay cứu cũng được!

Nếu đã như vậy, thì họ chỉ có thể đứng xem ở một bên.

Lúc này, Chu Tiểu Di vẫn còn trong giấc mơ!

Cô thấy ở đó toàn là một màu trắng xóa, bao phủ bởi sương mù.

Sau đó những người khác cũng đang trải qua tình huống tương tự!

Chu Tiểu Di cũng biết tất cả mọi người đều phải trải qua chuyện này.

Cô không biết họ có tỉnh lại được không!

Vì vậy cô nhất quyết phải tự mình tỉnh lại trước, chỉ khi cô tỉnh lại, cô mới có thể cứu những người khác.

Chu Tiểu Di biết, những người khác có lẽ không giống cô!

Không thể nhanh chóng phân biệt được đây là giấc mơ.

Vì vậy cô vẫn phải tỉnh lại trước!

Sau khi tỉnh lại một lúc!

Chu Tiểu Di nhanh chóng kiểm tra môi trường xung quanh cô trước đó.

Chương 1447

Làm thế nào cô có thể tự mình tỉnh lại!

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy hơi kỳ lạ...【Chị em ơi, mọi người đang nhìn thấy gì vậy?

Tôi thấy bên chị Chu, cảnh tượng trước mắt tôi hoàn toàn là sương mù.】【Hơn nữa điều quỷ dị là, chúng ta chẳng nhìn thấy gì, mà cô ấy lại có thể nhìn thấy.】【Đúng vậy, đây là lần đầu tiên thấy một mình chị Chu, khi cô ấy một mình, cô ấy thực sự hành động nhanh nhẹn, dứt khoát, lại còn nhanh chóng kiểm soát được mọi thứ.】Khi họ thấy Chu Tiểu Di một mình, cô ấy hoàn toàn không giống những người khác!

Họ đều muốn nhanh chóng biết rốt cuộc chuyện này là gì.

Sau đó lại chuyển sang góc nhìn của người khác!

Sau khi xem xong!

Cảm thấy khá nhàm chán, vẫn phải xem Chu Tiểu Di thôi.

Chu Tiểu Di hành động nhanh nhẹn, hơn nữa còn rất quả quyết!

Nhưng nhìn những người khác, họ tỏ ra nhát gan, cũng khá buồn cười.

Vì vậy tất cả mọi người đều tiếp tục theo dõi!

Cuối cùng, Chu Tiểu Di quả nhiên đã tỉnh lại trước.

Sau khi Chu Tiểu Di tỉnh lại, cô thấy những người khác vẫn còn đang hôn mê!

Rồi Chu Tiểu Di cũng nhìn thấy chiếc máy bay không người lái đang bay lượn trên không trung.

Cô giờ càng chắc chắn hơn, chắc hẳn là sếp Tôn.

Rồi Chu Tiểu Di liền trực tiếp hướng về chiếc máy bay không người lái của sếp Tôn, hét lên rằng có chuyện gì thì gặp mặt rồi nói!

Nếu không gặp mặt, tất cả bọn họ có thể sẽ bị mắc kẹt mãi ở đây.

Tôn Hưng nghe Chu Tiểu Di nói vậy, liền bảo những người dưới quyền mình chuẩn bị!

Rồi đi gặp Chu Tiểu Di và những người khác.

Sau đó Chu Tiểu Di liền lần lượt gọi những người này tỉnh dậy!

Nhưng cô hoàn toàn không thể gọi họ tỉnh dậy, Chu Tiểu Di hiểu ra, họ cũng phải tự mình tỉnh lại mới được.

Tôn Hưng và đội của anh ta cũng nhanh chóng đến!

Chu Tiểu Di nhìn thấy Tôn Hưng thì không có biểu cảm gì!

Cô đã sớm biết những người luôn theo dõi phía sau họ, chính là Tôn Hưng và đội của anh ta.

Nhưng Tôn Hưng vẫn kể cho Chu Tiểu Di một số chuyện!

Hơn nữa còn nói cho Chu Tiểu Di biết rằng gần đây mọi thứ đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Tức là!

Thực ra đây hoàn toàn không phải là chuyện nằm trong kế hoạch của họ!

Chu Tiểu Di nghe anh ta nói vậy cũng sững sờ!

Lại còn có chuyện như vậy.

Nếu đã như vậy!

Chương 1448

Vậy thì cô đại khái đã hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì!

Thật không ngờ, lại còn có sự kiện bất ngờ như vậy.

Họ đã bị thao túng ở đây. "Hiện tại họ vẫn chưa tỉnh lại được, phải tự mình mới có thể tỉnh lại, lúc nãy trước khi chúng ta bất tỉnh, hình như nghe thấy tiếng ong ong." "Nhưng trước đó, hoàn toàn không có cảm giác gì, đây mới là điều khá kỳ lạ." "Lúc nãy mấy người ở đó có nhìn thấy gì kỳ lạ không?" Chu Tiểu Di cũng không chắc chắn trước khi họ bất tỉnh, hoặc sau đó còn xảy ra chuyện gì, cô chỉ có thể hỏi Tôn Hưng.

Tôn Hưng nói thật!

Họ hoàn toàn không nhìn thấy cảnh tượng bên Chu Tiểu Di!

Là vì nghe thấy tiếng gì đó đổ xuống.

Họ đến đã lâu mà không nghe thấy tiếng ai nói chuyện!

Mới cảm thấy hơi kỳ lạ, sau đó mới bảo máy bay không người lái đến xem.

Khi đến thì phát hiện, tất cả bọn họ đều đã bất tỉnh!

Còn về việc đã xảy ra chuyện gì khác, những người khác thì không biết. "Vậy tức là ban nãy, mấy người cũng không nhìn thấy gì sao?

Vậy thì thật kỳ lạ, thôi được rồi, chuyện này tạm thời cũng không biết giải thích thế nào."..."Nếu đã như vậy, chúng ta hãy đợi những người này tỉnh lại rồi nói, nhưng sếp Tôn, ban nãy anh hình như có một câu nói vẫn chưa giải thích rõ." "Ban nãy anh nói tất cả mọi thứ đã không còn diễn ra theo quy tắc nữa, lẽ nào có nguyên tắc nào đó đã bị phá vỡ sao?" Chu Tiểu Di nhanh chóng hỏi Tôn Hưng rốt cuộc là

chuyện gì? "Hiện tại chúng tôi cũng không rõ lắm, nhưng có thể khẳng định là có quy tắc nào đó đã bị phá vỡ hoàn toàn, sự việc là như vậy." "Dù sao thì rất quỷ dị, bên cô cứ chú ý một chút là được, bên chúng tôi cũng đang suy nghĩ rốt cuộc là chuyện gì." Nghe Tôn Hưng nói vậy!

Chu Tiểu Di đã biết chuyện này thật sự không đơn giản!

Nếu đã như vậy.

Cũng đã đến lúc phải điều tra kỹ lưỡng!

Hiện tại chuyện này, rốt cuộc là gì rồi. "Được, vậy sau đó, tôi sẽ xem những người khác tỉnh lại sẽ như thế nào, nói ra cũng thật kỳ lạ." "Những người khác với vẻ này, hình như không tỉnh lại được, tôi cũng không biết trong chốc lát, rốt cuộc phải dùng từ ngữ nào để diễn tả tâm trạng hiện tại." Chu Tiểu Di nhìn những người này hoàn toàn đã bất tỉnh!

Sau đó cô cũng không biết những người này, rốt cuộc bao giờ mới có thể tỉnh lại.

Cô muốn nhanh chóng trực tiếp khiến họ tỉnh lại!

Nhưng lại rất rõ ràng, hiện tại mình hoàn toàn không có năng lực đó!

Điều duy nhất có thể làm là, để họ đừng vùng vẫy vô ích nữa.

Chu Tiểu Di đã tỉnh táo được một lúc rồi!

Nhưng cô thấy những người này hình như!

Vẫn chưa có vẻ sẽ tỉnh lại, không khỏi lo lắng cho họ.

Không biết những người khác, hiện tại rốt cuộc đang trải qua chuyện gì!

Cũng không biết giấc mơ của họ có giống nhau không?

Ngay lúc Chu Tiểu Di còn đang lo lắng!

Hắc Ca ở bên kia thở hắt ra một hơi rồi tỉnh lại!

Chương 1449

Anh ta cảnh giác nhìn xung quanh.

Nhìn thấy Chu Tiểu Di, còn có sếp Tôn, và một vài người lạ!

Anh ta đại khái hiểu những người này, chắc là những người mà sếp Tôn đưa tới sau. "Hắc Ca, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi, bây giờ anh cảm thấy thế nào?

Có ổn không?" "Không sao, cô cũng tỉnh rồi sao?

Những người khác vẫn chưa tỉnh lại, không thể gọi trực tiếp họ dậy sao?" "Cũng không biết sao, hoàn toàn không gọi dậy được, ban nãy tôi đã thử rồi, chắc là không được." "Nhưng anh cũng đừng lo lắng, họ đều sẽ tỉnh lại thôi, ban nãy, anh đã trải qua chuyện gì trong mơ." "Có phải cũng trải qua những thứ quỷ dị, tất cả chúng muốn vây công anh không?" Chu Tiểu Di muốn xác nhận xem, rốt cuộc cô ấy đã trải qua những gì trong giấc mơ!

Hắc Ca nghe cô nói vậy, cũng gật đầu.

Biểu thị mình đã trải qua những chuyện đó!

Thật không ngờ, lại vẫn gần như giống hệt nhau.

Xem ra những người khác trải qua cũng đều tương tự, may mà không phải kích động nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất trong lòng người ta.

Nếu không thì, như vậy thật sự sẽ khiến tất cả mọi người đều rơi vào vực sâu. "Vậy thì may quá, tiếp theo xem họ rốt cuộc bao giờ mới tỉnh lại, nhìn dáng vẻ của họ bây giờ, cũng không biết rốt cuộc bao giờ mới tỉnh táo lại." "Nhưng chắc không có vấn đề gì lớn đâu, bên cô cũng không cần lo lắng, tôi bây giờ khá lo lắng cho mấy người đó."..."Liệu có thể trực tiếp biết họ đang ở trong giấc mơ, hay trong

ảo ảnh, hai cái này vẫn có sự khác biệt rất lớn." Hắc Ca nghe Chu Tiểu Di nói vậy!

Cũng trịnh trọng gật đầu!

Đúng vậy!

Giống như Chu Tiểu Di đã nói!

Không biết họ có thể phân biệt được không. "Yên tâm đi, họ đã theo cô lâu như vậy rồi, cho dù họ chưa tự mình giải quyết hoàn toàn." "Nhưng ít nhất cũng biết ảo ảnh là gì, giấc mơ là gì, và thực tại nữa, họ chắc sẽ rất nhanh tỉnh lại thôi." "Bên chúng ta cứ trực tiếp đợi ở chỗ đó đi, tôi luôn cảm thấy họ chắc sẽ rất nhanh hiểu ra chuyện này rốt cuộc là gì." "Nhưng trước đó, chúng ta vẫn phải nhất quyết đảm bảo rằng họ an toàn, hơn nữa tiếp theo có thể, còn sẽ xảy ra một số bất ngờ khác." "Chúng ta hãy xem xét xung quanh, có chỗ nào an toàn không, đưa họ đến chỗ đó trước đã, nơi này cho tôi cảm giác không ổn chút nào." Hóa ra không chỉ mình Chu Tiểu Di có cảm giác như vậy!

Thực ra lúc nãy, anh ta cũng cảm thấy nơi này có gì đó là lạ.

Nhưng cụ thể lạ ở đâu!

Anh ta cũng không nói ra được!

Lúc nãy anh ta cũng đã hỏi sếp Tôn, và những người bên cạnh.

Nhưng hoàn toàn không có ai cảm thấy kỳ lạ!

Không ngờ Hắc Ca vừa tỉnh lại, liền nói thẳng ra như vậy.

Nếu đã như vậy!

Vậy thì Chu Tiểu Di đã biết tiếp theo phải làm gì!

Cứ trực tiếp làm theo lời Hắc Ca nói!

Họ hãy tìm một nơi để ổn định trước đã.

Tôn Hưng cũng bảo những người dưới quyền mình giúp đỡ!

Rất nhanh!

Họ đã tìm thấy một nơi trông khá bằng phẳng!

Chương 1450

Nơi này tạm thời chắc là an toàn.

Sau đó liền trực tiếp khiêng những người vẫn còn hôn mê, đến chỗ này!

Có sự giúp đỡ của sếp Tôn và đội của anh ta, hai người họ cũng không quá vất vả.

Rất nhanh đã ở chỗ an toàn chờ đợi!

Họ từ từ tỉnh lại!

Lúc này Vương Khải Toàn anh ta đã coi như hiểu rồi!

Mình phải làm thế nào mới có thể tỉnh lại.

Khi Chu Tiểu Di đang kiểm tra tình trạng cơ thể anh ta, liền phát hiện anh ta đã mở bừng mắt tỉnh lại.

Chu Tiểu Di lúc nãy, đã đại khái có thể đoán được!

Anh ta chắc sẽ nhanh chóng tỉnh lại!

Quả nhiên đúng là cô đã đoán trúng!

Anh ta đã nhanh chóng trực tiếp tỉnh lại. "Cuối cùng ông cũng tỉnh rồi, nếu không tỉnh lại thì lát nữa tôi thật sự không khách khí đâu, tất cả mọi người đều bất tỉnh nhân sự." "Chắc là đã tiến vào giấc mơ của riêng mình, lúc nãy tôi cũng đã tiến vào giấc mơ." "Bây giờ ông hãy kể chuyện ông đã trải qua đi, xem có giống chuyện của chúng tôi và Hắc Ca không?" Vương Khải Toàn bên đó vừa mới tỉnh lại!

Chu Tiểu Di đã trực tiếp hỏi anh ta những chuyện này rồi!

Vương Khải Toàn cả người vẫn còn chưa hết mơ màng.

Anh ta nhìn xung quanh!

Quả nhiên đã nhìn thấy sếp Tôn và đội của anh ta!

Nhưng đối với những chuyện này tất cả mọi người đều không bất ngờ.

Bởi vì họ đã sớm đoán được!

Sếp Tôn chắc chính là nhóm người đã theo sau họ!

Nhưng bây giờ nhìn thấy sếp Tôn.

Ít nhiều vẫn cảm thấy hơi không vừa mắt!

Nhưng Vương Khải Toàn đã nhanh chóng trực tiếp tỉnh táo lại!

Rồi trực tiếp kể cho Chu Tiểu Di chuyện trong giấc mơ của anh ta!

Quả nhiên giống chuyện của Chu Tiểu Di và Hắc Ca...Xem ra tất cả mọi người đều đã tiến vào cùng một giấc mơ.

Chẳng qua là họ đều bị ép chia cắt ra. "Thật kỳ lạ, nếu nó khiến chúng ta tiến vào cùng một giấc mơ, vậy tại sao lại bất ngờ chia cắt tất cả chúng ta ra?" "Vậy thì chỉ có một khả năng, đó là nó hoàn toàn không muốn, tất cả chúng ta tập trung lại với nhau, bởi vì nếu như vậy." "Tất cả chúng ta có thể sẽ nhanh chóng, trực tiếp tìm ra cách thoát ra, nó muốn nuốt chửng chúng ta trong giấc mơ, nhưng nói ra cũng thật kỳ lạ." "Ban nãy chúng ta hình như đã ngửi thấy gì đó, hoặc nghe thấy gì đó mới trực tiếp bất tỉnh, mọi người hãy nghĩ lại xem ban nãy." "Trước khi bất tỉnh cuối cùng, mọi người rốt cuộc đã nghe thấy gì?

Tôi hình như nghe thấy tiếng ong ong." Chu Tiểu Di suy nghĩ một lúc, vẫn phải hỏi họ trước!

Trước khi bất tỉnh, những người khác đã trải qua chuyện gì.

Những người khác nghe cô nói vậy, cũng sững sờ!

Chương 1451

Sau đó nhanh chóng nghĩ lại, ban nãy họ rốt cuộc đã trải qua chuyện gì.

Rồi quả nhiên giống như Chu Tiểu Di đã nói!

Trước khi họ bất tỉnh cuối cùng!

Cảm giác hình như đã nghe thấy tiếng ong ong.

Nhưng lúc đó!

Họ cũng hoàn toàn không nghĩ nhiều đến vậy!

Cứ tưởng chỉ là đầu óc!

Lúc đó có thể là bị ảnh hưởng.

Nên mới ong ong!

Bây giờ xem ra!

Hình như không phải vậy!

Hơn nữa họ cũng có một điểm khá kỳ lạ.

Đó là tại sao khi sếp Tôn và đội của anh ta lần nữa đi vào!

Hoàn toàn không bị ảnh hưởng chứ?

Rồi khi họ vẫn còn đang thắc mắc chuyện này!

Sếp Tôn và đội của anh ta đã lại trở nên mơ màng!

Sếp Tôn và đội của anh ta hình như đã nghe thấy động tĩnh gì đó.

Chu Tiểu Di nhìn tình hình của họ thì thấy không ổn!

Cô nhanh chóng trực tiếp kéo sếp Tôn lại, hỏi anh ta bị làm sao!

Sếp Tôn nói buồn ngủ.

Rồi giây tiếp theo liền trực tiếp bất tỉnh!

Xem ra họ lại một lần nữa bị ảnh hưởng!

Tức là nơi này có thứ gì đó đang ảnh hưởng đến họ.

Nhưng liệu chỉ có thể bị ảnh hưởng một lần thôi sao?

Chu Tiểu Di nhanh chóng cảnh giác!

Cô cảm thấy không nhất định, rồi ngay lúc này.

Chu Tiểu Di và những người khác hình như cũng bắt đầu mơ màng!

Cô nhanh chóng trực tiếp bịt tai mình lại!

Hai người còn lại cũng làm theo cô.

Bịt tai lại!

Chương 1452

Họ không muốn trải qua những chuyện ban nãy nữa.

Rồi Chu Tiểu Di nhanh chóng nhìn xung quanh!

Rốt cuộc có những chỗ nào, có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy.

Cô nhanh chóng nhìn một vòng!

Phát hiện cách họ không xa có một tảng đá!

Trông hình như hơi kỳ lạ!

Chu Tiểu Di nhanh chóng biết rồi.

Chắc là tảng đá đó đang gây quấy phá!

Cô thật không ngờ, kể từ khi đến đây, lại có thể gặp đủ loại tảng đá.

Cô cầm khẩu 98K trên lưng mình lên, rồi quét sạch!

Chỉ trong nháy mắt!

Tảng đá đó đã tan thành mây khói.

Sau khi tảng đá vỡ vụn!

Bên họ đương nhiên không còn bị ảnh hưởng nữa!

Chu Tiểu Di thở phào nhẹ nhõm, nhưng mũi cô lại chảy máu.

Xem ra là vì họ không trực tiếp bất tỉnh!

Mà cố gắng chống cự!

Rồi nhìn những người khác vẫn còn đang bất tỉnh.

Thì họ hình như còn đau khổ hơn lúc nãy nhiều.

Chu Tiểu Di không biết họ đã trải qua những chuyện gì trong

mộng cảnh.

Cả Hắc Ca và Vương Khải Toàn, hai người đàn ông to lớn, cũng chẳng khá hơn là bao!

Máu mũi của họ cũng chảy ròng ròng.

Hơn nữa, vừa rồi họ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị chấn động sâu sắc!

Xem ra tình hình còn nguy hiểm hơn họ tưởng tượng.

Tất cả mọi người đều cảnh giác nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt, không biết vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Một cục đá vỡ mà lại có sức công phá lớn đến vậy!

Điều này quả thực là chuyện mà họ chưa từng dám nghĩ tới.

Vậy nên họ vội vàng muốn kiểm tra nhanh xem còn cục đá nào như vậy không!

Chu Tiểu Di bên kia đã nhanh nhẹn giải quyết được mấy cục đá trông khá quỷ dị.

Hắc Ca và Vương Khải Toàn đương nhiên cũng không ngồi yên!

Chương 1453

Sau đó, họ phát hiện những người vừa hôn mê cũng bắt đầu thất khiếu chảy máu.

Tuy nhiên, tình hình có vẻ không quá nghiêm trọng, họ cẩn thận giúp những người này kiểm tra.

Sau khi xem xét, thấy họ chỉ bị chảy máu nhẹ, không hề gây nguy hiểm đến tính mạng, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

May mà không đến mức mất mạng!

Nếu không thì không biết tiếp theo sẽ còn gặp phải chuyện quỷ dị gì nữa.

Họ nhanh chóng sắp xếp để những người này yên tĩnh ở lại chỗ đó! "Chắc tạm thời là an toàn rồi, thật không ngờ là những cục đá này phát ra âm thanh.

Vừa rồi tôi đã thấy chúng khá kỳ lạ rồi." "Sao có mấy cái lỗ trông giống như do côn trùng đục khoét vậy, hóa ra đó chính là nguyên lý phát ra âm thanh của chúng." "Nếu bây giờ ở đây không còn những cục đá kỳ lạ đó nữa thì chắc tạm thời sẽ không có âm thanh nào quấy nhiễu chúng ta nữa đâu." "Không ngờ khi chúng quấy nhiễu chúng ta, suýt chút nữa là khiến chúng ta thất khiếu chảy máu mà chết rồi." Chu Tiểu Di nhìn quanh một lượt, không còn thấy thứ gì kỳ lạ nữa!

Thế là cô nói với hai người kia.

Cả hai cũng bình tĩnh gật đầu, họ quả thực không ngờ lại là chuyện như vậy.

Sau đó, họ nhanh chóng nghỉ ngơi tại chỗ, đồng thời chờ những người kia tỉnh lại.

Những người đó đã từ từ tỉnh dậy.

Chắc là do những cục đá kia đã bị đập vỡ hết!

Họ tỉnh dậy gần như cùng lúc.

Khi tỉnh lại, ai cũng hoảng sợ, vội vàng kể lại chuyện mình gặp phải trong mộng cảnh, xem ra tất cả mộng cảnh đều giống hệt nhau, ngay cả Tôn Hưng, người hôn mê sau cùng, mộng cảnh của họ cũng đều giống nhau. "Xem ra mộng cảnh của mọi người hầu như đều giống nhau, may mà không phải chuyện đặc biệt kinh khủng, chắc mọi người vẫn có thể giải quyết được chứ." "Chẳng qua tại sao mọi người cứ mãi không tỉnh lại?

Nhưng đó cũng không phải là vấn đề của mọi người, có lẽ là khi mọi người sắp tỉnh lại." "Bên đó lại tiếp tục phát ra âm thanh, rồi lại quấy nhiễu mọi người, thế là mọi người lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ." "Vừa rồi ba chúng ta sở dĩ may mắn tỉnh lại, chắc là lúc đó không có âm thanh kỳ quái nào phát ra nữa." "Thế nên chúng ta mới có thể tỉnh lại được ngay, bây giờ nghĩ lại thì." "Chắc là đạo lý này, nhưng thật không ngờ." "Có một ngày chúng ta lại phải nghĩ đến những chuyện này." Nghe Chu Tiểu Di giải thích xong, mọi người đồng ý nhưng cũng trở nên cảnh giác hơn!

Vì mọi người đã ổn rồi thì hãy cứ chỉnh đốn lại ở đây!

Rồi ngày mai sẽ khởi hành.

Họ đã mệt mỏi sau một thời gian dài như vậy!

Quả thực có chút kiệt sức rồi!

Thật không ngờ mơ một giấc mơ mà suýt mất nửa cái mạng.

Bây giờ họ cuối cùng cũng biết, ở nơi này ngay cả mơ cũng không được!

Thậm chí có thể sẽ là thứ cướp đi mạng sống của họ.

Bây giờ nghĩ lại thì, ở nơi này đúng là không hề an toàn chút nào!

Họ chỉ có thể tạm thời ở lại đây, trước tiên giữ lấy cái mạng nhỏ của mình đã.

Chu Tiểu Di và những người khác cũng cực kỳ cảnh giác vào ban đêm!

Sau đó Chu Tiểu Di còn phát hiện ra những người mà ông chủ Tôn mang theo có hai cây chổi!

Những thiết bị công nghệ cao đó khá lợi hại và cũng rất nhiều. "Xem ra trên đường đi, ông chủ Tôn các người dựa vào những thứ này để kiểm soát vị trí của chúng tôi, thật không ngờ." "Các người lại lợi hại đến vậy, nhưng đây có vẻ cũng là chuyện rất bình thường!" "Dù sao thì, bên các người cũng có thể chiếm được một số lợi thế, phải không?" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Tôn Hưng chỉ cười mà không nói thêm gì!

Chương 1454

Nhưng nhìn thái độ của ông ta, Chu Tiểu Di gần như đã xác định!

Từ trước đến nay, họ quả thực đều dùng phương pháp này để kiểm soát vị trí của mọi người!

Chu Tiểu Di bên này thì không sao.

Chỉ có Vương Khải Toàn và những người khác thì hơi tức giận!

Cậu ta hỏi thẳng ông chủ Tôn rốt cuộc muốn làm gì?

Đã theo đến đây rồi thì cứ đường hoàng theo bên cạnh họ cũng được thôi!

Cần gì phải trốn tránh sau lưng chứ. "Đương nhiên là phải theo các người mới có thể tìm được thứ tôi muốn tìm, tôi cũng biết trên đường đi, các người đã hiểu không ít bí mật." "Các người không biết về chuyện xuyên không sao?

Dù sao bây giờ cũng rảnh rỗi, hay là tôi trực tiếp kể cho các người nghe về chuyện xuyên không nhé." "Chuyện này có khả năng là thật, đương nhiên tôi cũng biết bên các người không tin lắm, nhưng đây vốn dĩ là sự thật." "Vẫn nhớ lần trước, tôi đã nói với các người là tôi đã đến nơi này rồi phải không?" "Lần trước, thực ra người mà chúng ta đi theo cũng là để tìm kiếm sự xuyên không, lúc đó tôi cũng nghĩ người này thật là ngốc nghếch." "Trên đời làm sao có thể thực sự tồn tại chuyện xuyên không như vậy được." Vừa nói, Tôn Hưng liền chìm vào hồi ức!

Nhớ lại khi họ còn trẻ!

Cũng mang một bầu nhiệt huyết đi theo đối phương đến đây.

Hơn nữa họ cũng không tin!

Cái gọi là xuyên không mà đối phương nói!

Trong mắt họ, trên đời này căn bản không có chuyện xuyên không nào như vậy.

Quá kỳ diệu!

Nhưng vì muốn phát tài!

Họ đã theo đối phương đến!

Không ngờ trên đường đi.

Họ liên tục nghe đối phương nói về các loại chuyện xuyên không!

Trong lúc không phòng bị, họ cũng chỉ có thể cùng đối phương tìm kiếm phương pháp xuyên không ở đây.

Cuối cùng, người đó thực sự đã biến mất một cách khó hiểu trước mặt họ!

Và đó là trong một luồng sáng mạnh mẽ...

Ban đầu, tất cả mọi người đều sững sờ!

Ông ta và người bạn kia cùng vài người khác đều nghĩ liệu có phải họ đã gặp ma không.

Thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ người đó!

Thực ra ngay từ đầu khi theo họ đã là giả rồi phải không?

Nhưng nghĩ lại!

Trên đường đi!

Ông ta quả thực là một người sống sờ sờ.

Tuy nhiên, một người sống sờ sờ lại biến mất ngay trước mắt họ!

Chương 1455

Khi đó họ mới bắt đầu tin rằng chuyện xuyên không mà đối phương nói, có thể là thật.

Chuyện này khiến mấy người họ cảm thấy hơi khó tin!

Nhưng cuối cùng!

Họ vẫn quyết định tin vào chuyện xuyên không!

Họ nhanh chóng tìm kiếm xem có cách nào.

Giống như người đó có thể trực tiếp xuyên không qua, nhưng ông ta đã tìm khắp nơi lúc đó mà không hề tìm thấy phương pháp.

Vậy nên lúc đó họ cứ nghĩ, là do bên họ bị quấy nhiễu gì đó, nên mãi không thể xuyên không được.

Sau đó lại xảy ra đủ loại nguy hiểm, dẫn đến tất cả mọi người đều chết, chỉ còn lại một mình ông ta. "Ông chắc chắn những gì ông nói là thật chứ, lúc đó người đó, thực sự đã bị một luồng sáng mạnh mẽ hút thẳng vào trước mặt các ông sao?" "Chuyện này nghe có vẻ hơi quỷ dị thật, nhưng nếu thực sự là xuyên không thì cũng khá bình thường." "Nhưng có phải xuyên không hay không, hiện tại vẫn chưa thể biết được, có lẽ chúng ta đợi đến khi đến được nơi mà ông muốn đi thì sẽ biết." "Chẳng qua ông còn nhớ nơi đó là đâu không?

Trên đường đi ông cũng không nói, lần trước ông cũng không nói." "Chúng tôi còn tưởng ông thực sự là vì trường sinh bất lão dược mà đến, xem ra ông chủ Tôn còn rất nhiều bí mật không muốn cho chúng tôi biết." Chu Tiểu Di nghe Tôn Hưng nói xong, cô hỏi thẳng Tôn Hưng!

Ông ta cũng gật đầu!

Rồi nghe Chu Tiểu Di nói ông ta còn nhiều bí mật thì ngượng ngùng cười một tiếng.

Bên ông ta quả thực còn nhiều bí mật!

Nhưng ông ta cảm thấy vẫn chưa thể nói hết cho họ biết.

Chu Tiểu Di là người như thế nào, ông ta vẫn khá hiểu.

Một người như Chu Tiểu Di, thực sự quá nguy hiểm!

Cô ấy thông minh như vậy, lại có năng lực, nếu đến lúc đó biết hết mọi bí mật của ông ta.

Có khả năng ông ta sẽ bị Chu Tiểu Di bỏ lại ở nơi này!

Mặc dù Chu Tiểu Di hiện tại trông có vẻ không mấy hứng thú với những thứ này, nhưng biết mặt mà không biết lòng.

Chu Tiểu Di đại khái cũng có thể nhìn ra được ông chủ Tôn đang nghĩ gì đó, cô vô ngữ đảo mắt.

Nếu ông chủ Tôn cứ khăng khăng giấu giếm những bí mật của mình, thì cứ để ông ta tiếp tục giấu đi!

Chu Tiểu Di cô thật sự không mấy hứng thú.

Hiện tại cô chỉ muốn biết làm thế nào để sống sót rời khỏi nơi này!

Thuở xưa, ông chủ Tôn và những người của ông ta đã đến đây một lần.

Nhiều người như vậy đã chết thẳng ở đây!

Nhưng lần này ông chủ Tôn lại dám đến, từ chuyện này có thể đại khái nhìn ra.

Ông chủ Tôn này thực ra căn bản không sợ cái chết!

Thế nên Chu Tiểu Di bên này, cũng chỉ có thể trước tiên đảm bảo

an toàn cho chính họ đã!

Dù sao thì, mặc dù họ có nhiều người đi theo.

Hơn nữa trên tay họ còn có nhiều thứ công nghệ cao như vậy!

Chương 1456

Chắc sẽ không để ông chủ Tôn chết thẳng ở nơi này đâu.

Thế nên cô cũng lười nói nhiều, ông chủ Tôn này sớm muộn gì cũng có một ngày.

Sẽ kể hết tất cả bí mật của mình...

Chỉ có điều Chu Tiểu Di còn có một điểm khá nghi hoặc là!

Những người khác, tức là Hắc Ca và A Nguyệt, họ lại từ đâu mà biết được chuyện xuyên không này?

Xem ra vẫn cần phải hỏi rõ ràng chuyện này rốt cuộc là như thế nào. "Vậy hai người các cậu thì sao?

Hai người các cậu lại từ đâu mà biết được chuyện xuyên không này?" "Ông chủ Tôn thì tự mình trải qua một lần, còn hai người các cậu, căn bản chưa từng trải qua mà đã biết những chuyện này rồi." "Có phải không?

Còn có người nào khác đã từng đến nơi này để tìm kiếm bí mật xuyên không nữa không?" Hai người nghe Chu Tiểu Di hỏi vậy thì ngớ người ra, rồi cũng thành thật kể lại!

Họ cảm thấy không cần thiết phải giấu giếm Chu Tiểu Di.

Hơn nữa, ban đầu họ cũng chỉ tò mò, muốn xem rốt cuộc có phải là thật không. "Thực ra lúc đó tôi cũng không biết, sau này khi tra cứu tài liệu thì tôi có thấy, hình như mơ hồ nhắc đến." "Nhưng lúc đó tôi cũng không tin, sau này khi tôi đi theo ông chủ Tôn và những người của ông ta, có một lần tôi nghe ông chủ Tôn bên đó đang nói chuyện điện thoại." "Và lúc đó ông chủ Tôn cũng không phát hiện ra sự tồn tại của tôi, thế là tôi đã nghe được." A Nguyệt trực tiếp kể ra chuyện ông

chủ Tôn, không ngờ cô ấy lại biết được thông tin này từ chính ông ta!

Sau khi A Nguyệt kể xong, Hắc Ca cũng lập tức nói ra!

Hắc Ca nói rằng người đã biến mất cùng ông chủ Tôn lần trước chính là cha của anh ta.

Chuyện này khiến tất cả mọi người đều chấn động, hóa ra lại còn có mối quan hệ như vậy!

Vậy thì bây giờ họ cũng biết tại sao Hắc Ca lại đến đây một cách khó hiểu.

Chắc là để điều tra về cha anh ta, hơn nữa anh ta cũng muốn xem!

Cái gọi là xuyên không trong truyền thuyết rốt cuộc có phải là thật không, cha anh ta thực sự đã xuyên không rời đi rồi sao? "Thì ra anh chính là con trai của ông ấy, lúc đó ông ấy cũng đã lớn tuổi rồi, nên nhìn không ra ông ấy và anh trông có hơi giống nhau." "Bây giờ anh nói vậy, tôi cũng nhớ ra rồi, anh và ông ấy quả thực trông có hơi giống, thảo nào chứ." "Nhưng năm đó, tại sao anh không đi cùng ông ấy?

Nhìn anh thế này, thân thủ nhanh nhẹn cũng có thể bảo vệ ông ấy." Khi ông chủ Tôn hỏi những câu hỏi này!

Tất cả mọi người cũng đều nhìn họ, thực ra ai cũng muốn hỏi.

Tại sao lúc đó Hắc Ca không đi cùng cha anh ta chứ?

Hắc Ca bên đó thở dài một tiếng bất lực.

Trực tiếp thành thật nói cho họ biết, tại sao lúc đó anh ta không đến!

Thực ra cha anh ta căn bản không nói cho anh ta chuyện này.

Thậm chí có thể nói, anh ta căn bản không hề biết chuyện này tồn tại!

Anh ta cũng là sau khi cha anh ta biến mất tròn hai năm!

Anh ta mới dò hỏi được ông ấy đã đi đâu. "Thì ra là vậy à, cũng thật là kỳ lạ, lúc đó tại sao ông ấy lại không nói cho anh chuyện này?" Ít nhất anh cũng thấy hơi kỳ lạ, tại sao cha của Hắc Ca lại không muốn nói cho anh ta chuyện này chứ?

Có khả năng là.

Chương 1457

Chuyện này chính là lúc đó, ông ấy cũng không tin lắm!

Thế nên mới luôn giấu giếm!

Nếu thực sự là vậy, Chu Tiểu Di thì có thể hiểu được...

Sau khi Hắc Ca suy nghĩ một chút, anh ta cũng đồng ý với suy nghĩ của Chu Tiểu Di.

Anh ta nghĩ rằng lúc đó, việc cha mình không nói cho anh ta chuyện này, chắc cũng là vì nghĩ như vậy.

Những người khác cũng gật đầu, cảm thấy phán đoán của họ có lẽ là đúng!

Tức là, thực ra khi cha anh ta tự mình đến năm đó.

Ông ấy cũng không chắc chắn, nơi này thực sự có chuyện xuyên không hay không. "Thật không ngờ, tôi lại đến nơi này trước cả cha anh, bây giờ có thời gian thì đưa anh cùng đến rồi." "Đã đến rồi thì sao?

Cứ tiện thể xem thử nơi này rốt cuộc có bí mật xuyên không hay không, rồi hiểu rõ chuyện năm đó." "Tại sao chính anh lại một cách khó hiểu mà đến tìm tôi chứ, tức là thực ra những năm qua, ông ấy vẫn luôn không về nhà đúng không?" "Vậy gia đình các anh có thay đổi gì không?" Tôn Hưng hỏi vậy là vì ông ta cũng muốn biết chuyện năm đó!

Chẳng phải họ đều đã xảy ra chuyện như vậy rồi sao?

Rốt cuộc sau đó có xảy ra bất kỳ sự cố nào khác không?

Nếu gia đình Hắc Ca thực sự có một số thay đổi, thì điều đó

chứng tỏ có khả năng chuyện xuyên không là có thật.

Hắc Ca bên đó lắc đầu, căn bản không hề có bất kỳ thay đổi nào!

Thế nên anh ta cũng muốn đến đây xem rốt cuộc là chuyện gì.

Giống như ông chủ Tôn đã nói!

Nếu thực sự là xuyên không!

Thì gia đình anh ta nhất định sẽ có một số thay đổi!

Nhưng những năm qua không hề có chút thay đổi nào, vẫn giống hệt như trước.

Anh ta cũng đã tìm hiểu rất nhiều tài liệu, đều không có bất kỳ thay đổi nào!

Thế nên bây giờ họ cũng rất tò mò. "Sao có thể chứ, lúc đó tôi tận mắt nhìn thấy cha anh, biến mất ngay trước mắt chúng ta, vậy nên ông ấy chắc chắn là đã xuyên không rồi." "Vậy thì những chuyện này rốt cuộc là như thế nào, tôi không tin ông ấy không phải là xuyên không mà đi." Tôn Hưng bên đó trở nên kích động, làm sao có thể thực sự không có chút thay đổi nào chứ?

Hắc Ca và những người khác đại khái cũng có thể hiểu, tại sao ông chủ Tôn này lại kích động như vậy.

Nếu đổi lại là họ, họ cũng khó mà tin được, dù sao đã tìm kiếm chuyện xuyên không lâu như vậy, bây giờ biết một người đã xuyên không rồi.

Nhưng chuyện gia đình họ lại không hề thay đổi chút nào!

Thế nên là không thể chấp nhận được, nhưng đây vốn dĩ là sự thật, gia đình Hắc Ca quả thực không hề có bất kỳ thay đổi nào.

Ông chủ Tôn thực ra kích động như vậy, họ cũng có thể hiểu!

Ai nói xuyên không nhất định phải xuyên về quá khứ chứ?

Không chừng ông ấy xuyên đến tương lai cũng là chuyện khó nói, ông ấy bây giờ đang ở một nơi nào đó trong tương lai!

Thế nên Chu Tiểu Di cảm thấy chuyện này, ông ta cũng không cần quá kích động làm gì.

Chương 1458

Khi Tôn Hưng nghe Chu Tiểu Di nói vậy, ông ta cũng ngớ người ra!

Nếu không, họ vẫn luôn cho rằng xuyên không là trực tiếp xuyên về quá khứ.

Nhưng cũng có khả năng như Chu Tiểu Di đã nói, thực ra căn bản không phải xuyên về quá khứ, mà là xuyên đến tương lai.

Nếu thực sự là vậy, thì quả thực hơi phức tạp!

Dù sao chuyện tương lai, họ căn bản không hề biết. "Đúng vậy, sao tôi lại không nghĩ ra điểm này chứ, không chừng ông ấy là xuyên đến tương lai, nhưng nếu chúng ta bây giờ, trực tiếp xuyên đến tương lai." "Liệu có phải thực ra vẫn còn rất nhiều chuyện, căn bản không thể chấp nhận được, có khả năng tương lai sẽ trở thành một thời đại công nghệ cao." Vương Khải Toàn nghĩ, nếu thực sự có thể xuyên đến tương lai.

Rồi lại xuyên về, chẳng phải sẽ hơn người khác không biết bao nhiêu năm sao.

Một trăm năm cũng là có khả năng, như vậy thì cũng quá vui rồi!

Vương Khải Toàn nóng lòng muốn biết, chuyện xuyên không rốt cuộc là như thế nào. "Ít khoe khoang ở đó đi, chuyện xuyên không không phải như cậu nói đâu, nếu thực sự đơn giản như vậy, sẽ không có nhiều người hi sinh như vậy." "Hơn nữa cậu tưởng muốn xuyên không là có thể xuyên không được sao, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy." Chu Tiểu Di thấy Vương Khải Toàn đã rục rịch cả lên, cô trực tiếp cảnh cáo cậu ta!

Vương Khải Toàn cũng nhận ra, vừa rồi mình biểu hiện quá rõ ràng.

Thế là cậu ta cười một tiếng, rồi thu lại, đúng như Chu Tiểu Di đã nói!

Cũng phải nhỉ!

Họ căn bản không thể nào may mắn đến vậy mà gặp được chuyện xuyên không.

Hơn nữa nếu là ngẫu nhiên thì sao, vậy thì không biết, họ rốt cuộc sẽ bị đưa đến đâu nữa. "Được rồi, hôm nay đã nói nhiều chuyện như vậy rồi, mọi người hãy nghỉ ngơi ở đây đi, nghỉ ngơi tốt rồi hai ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát ngay." "Các người cũng biết, hành trình tiếp theo của tôi có thể sẽ gian nan, nhưng tôi cũng tin mọi người đều có thể giải quyết được." Nghe những lời này, họ rất nhanh đã biết tiếp theo nên làm gì.

Họ liền nghỉ ngơi tại chỗ!

Sau một đêm nghỉ ngơi!

Tất cả mọi người lại khôi phục vẻ tinh thần phấn chấn, sau đó Chu Tiểu Di lại dẫn họ lên đường.

Khi họ đi về phía trước, cuối cùng cũng không còn thấy những thứ kỳ lạ nữa, tất cả mọi người đều khá hài lòng.

May mà không có gì kỳ quái, nếu không thì không biết con đường tiếp theo này, họ sẽ đi như thế nào.

Hơn nữa lần này, vì có thiết bị công nghệ cao của ông chủ Tôn đi tiên phong, họ lại cảm thấy không quá khó khăn.

Không bao lâu, họ đã nhanh chóng tiến vào một đường hầm, rồi lại một đường hầm khác!

Ngày hôm đó, họ đến một nơi có thể nhìn thấy mặt trời bên ngoài.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, vì họ đã lâu lắm rồi không nhìn thấy mặt trời bên ngoài. "Trời đất ơi, cuối cùng chúng ta cũng ra ngoài nhìn thấy mặt trời rồi, mọi người không biết chúng ta đã lâu lắm rồi không nhìn thấy mặt trời rồi." "Hôm đó nhìn thấy toàn là mặt trời giả, cuối cùng suýt chút nữa thì chết, ánh nắng đẹp như vậy thật là vui." 【Tôi có thể chứng minh, họ quả thực đã mấy ngày không nhìn thấy mặt trời rồi, hơn nữa hôm đó họ nhìn thấy căn bản không phải mặt trời, mà giống như một loại hồi quang phản chiếu.】 【Đúng như Vương Khải Toàn đã nói, họ đã lâu rồi không được mặt trời chiếu rọi, nên à, cũng khá có khả năng.】 【Trên đường đi, nhìn họ thót tim hết lần này đến lần khác, bây giờ họ cuối cùng cũng đến được nơi khá an toàn trên mạng này rồi.】 【Diễn biến của mọi chuyện cũng thật bất ngờ, thế nên tình trạng hiện tại của chị Chu và mọi người, tôi cũng thấy khá ổn.】 【Hơn nữa trong khoảng thời gian gần đây, chị Chu và mọi người đã trải qua rất nhiều chuyện, nếu tiếp tục trải qua nữa thì không biết họ có phát điên không, dù sao tôi thấy những người khác có thể không, nhưng chị Chu thì có thể đấy.】 【Đúng vậy, tất cả mọi chuyện đều do chị Chu giải quyết, tôi thấy vậy cũng đủ mệt mỏi rồi, hễ mọi người gặp vấn đề.】 【Họ cái đầu tiên nghĩ đến chính là chị Chu, tôi thấy vậy cũng khá bình thường, có lẽ chị Chu bên đó thực sự sẽ xảy ra một số sự cố.】 Chu Tiểu Di căn bản không biết những người này đang lo lắng cho tình trạng sức khỏe của mình!

Bản thân cô thì không có cảm giác gì.

Hơn nữa!

Cô cũng biết khi mọi người gặp rắc rối!

Sở dĩ họ nghĩ đến cô đầu tiên!

Chương 1459

Là vì cô tuyệt đối có năng lực giúp họ giải quyết.

Thế nên cô thì không sao!

Không lâu sau, họ nghĩ dù sao cũng đã lâu rồi không nhìn thấy ánh nắng mặt trời!

Chi bằng hôm nay cứ cắm trại ở bên ngoài này!

Nghỉ ngơi một đêm cho khỏe. "Tuyệt vời quá, vậy chúng ta cứ ở lại nơi này một lát đã." Tất cả mọi người đều khá phấn khích!

Nếu đã vậy, thì cứ ở lại nơi này một đêm đi, đợi đến khi màn đêm buông xuống.

Họ nhìn thấy vầng trăng đã lâu không gặp, sau đó ông chủ Tôn mới sực nhớ ra quan tâm một chút đến A Nguyệt!

Lời nguyền của gia đình cô ấy đã được giải quyết chưa. "Đúng vậy, không ngờ đó thực sự là thuốc giải, chỉ có điều ông chủ Tôn từ trước đến nay, chúng tôi chưa từng hỏi kỹ ông." "Đó là ông trực tiếp không đi bệnh viện, ông chắc chắn cơ thể mình không có vấn đề gì chứ, lúc đó chúng tôi hơi lo lắng." "Còn tưởng ông sẽ xảy ra sự cố, không ngờ ông lại nhanh chóng đi theo chúng tôi nữa, thế nên tôi hơi tò mò, ông chủ Tôn bây giờ cơ thể ông thế nào rồi." Tôn Hưng nghe A Nguyệt hỏi mình, ông ta cũng thở dài!

Nhưng vẫn thành thật nói rằng cơ thể ông ta không có vấn đề gì. "Vậy thì được rồi, không có tình huống đặc biệt nào là tốt rồi, chỉ là không ngờ ông chủ Tôn dưới trướng ông lại có một đám nhân tài xuất chúng như vậy." "Tại sao lúc đó, ông lại phải chiêu mộ chúng tôi những người này, cuối cùng, chúng tôi cũng không giúp ông tìm được

thứ ông muốn." Đã có người hỏi rồi, thì những người khác đương nhiên cũng liên tiếp hỏi Tôn Hưng những chuyện khác.

Ông chủ Tôn bên đó cũng rất khách khí, trực tiếp nói cho tất cả mọi người biết!

Vì ban đầu, ông ta nghĩ nơi đến có thể cần một số dị nhân.

Thế nên mới trực tiếp triệu tập đến, sau này ông ta mới nhận ra, tình hình có chút không đúng. "Chẳng phải tôi nghĩ rằng, mọi người cũng có thể giải quyết được, không ngờ lại không thể, thế nên sau khi ra ngoài suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn cần thiết phải để họ vào." "Sau đó thì trực tiếp để họ đi cùng, hơn nữa họ cũng hành động nhanh chóng, rồi trực tiếp đến được nơi này!" "Thế nên tình hình hiện tại vẫn khá tốt." "Chẳng phải chúng ta đã tập hợp lại với nhau rồi sao?" "Chỉ cần có thể tiếp tục tiến lên là được!" "Hơn nữa phải nói là, thủ đoạn công nghệ cao quả thực rất hữu dụng." "Trên đường đi, những người dưới trướng tôi chưa từng chịu thiệt!" "Nhưng vẫn là nhờ có những người như các người." "Có lúc, chính vì các người đi tiên phong, chúng tôi mới tránh được một số nguy hiểm." Chu Tiểu Di và những người khác nghe câu này thì khóe miệng giật giật mấy cái!

Sao lại có cảm giác ông chủ Tôn đang nói họ chính là đội cảm tử đi đầu của ông ta chứ.

Nhưng nói sao thì nói đi!

Dù sao mọi người cũng đã tập hợp lại với nhau, hơn nữa đây vốn dĩ là sự thật...

Trên đường đi!

Chu Tiểu Di luôn là người đi tiên phong.

Giúp họ giải quyết những thứ kỳ quái đó. "Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi đi, sáng mai nếu không có gì

bất ngờ thì lại phải tiếp tục xuất phát." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều im lặng, rồi cũng nhanh chóng quay về nghỉ ngơi.

Hơn nữa họ cũng không có lều riêng, hai ba người một lều, để tránh một số rắc rối không cần thiết.

May mắn thay, một đêm yên bình, không có tình huống đặc biệt nào xảy ra, họ ngủ một giấc đến sáng, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tối qua còn lo lắng, sợ sau khi ngủ dậy sẽ xảy ra chuyện bất ngờ, may mà không có gì cả, họ khá an tâm.

Sau đó họ thu dọn đồ đạc, rồi tiếp tục đi về phía trước!

Lần này họ luôn ở ngoài trời, không còn tiến vào bất kỳ hang động hay đường hầm nào nữa. "Xem ra khoảng thời gian này, chúng ta sẽ luôn ở bên ngoài, nhưng ở bên ngoài cũng không phải là chuyện tốt lành gì, mọi người chắc cũng biết, ở bên ngoài dễ gặp phải một số mãnh thú phong thủy." "Cũng có khả năng những thứ chúng ta đang giẫm lên, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến chúng ta rơi xuống, vậy nên lát nữa mọi người đều chú ý, tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện bất ngờ." Mặc dù bây giờ họ đang đi ở bên ngoài, an toàn hơn nhiều so với ở bên trong, nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy, vẫn cần thiết phải nhắc nhở tất cả mọi người.

Ngay cả khi ở ngoài dã ngoại cũng phải chú ý một chút, vì bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện bất ngờ, lời nhắc nhở của Chu Tiểu Di cũng không phải không có lý.

Chương 1460

"Yên tâm đi, chúng tôi cũng sẽ không ngu ngốc đến vậy đâu, chúng tôi vẫn khá hiểu, ngay cả ở bên ngoài cũng tuyệt đối sẽ xảy ra một số chuyện bất ngờ." "Chị Chu trên đường đi, chị đã lo lắng cho chúng tôi nhiều như vậy rồi, lần này cứ để chúng tôi lo cho chị đi." "Những thứ bên trong chúng tôi không hiểu lắm, vẫn phải dựa vào chị, nhưng bây giờ ở bên ngoài thì chúng tôi khá là rành nghề." "Dù sao thì những năm qua tôi cũng từng đi sinh tồn dã ngoại mà, có thể nơi này, còn đáng sợ hơn những nơi dã ngoại chúng tôi đã từng đi nhiều, nhưng ít nhất chắc tạm thời sẽ không lấy mạng chúng tôi đâu." Diệp Phàm bên đó cảm thấy mình khá phù hợp với việc sinh tồn dã ngoại!

Hơn nữa trên đường đi!

Anh ta cũng nhiều lần dựa vào Chu Tiểu Di và những người khác, mới may mắn sống sót.

Anh ta cảm thấy lần này, mình phải phát huy tốt tác dụng của mình!

Không thể để Chu Tiểu Di và những người khác lo liệu tất cả mọi chuyện. 【Hahaha, cười chết tôi mất anh em ơi, Diệp Phàm đi theo chị Chu lâu như vậy rồi, chẳng phát huy được tác dụng gì. 】 【Bây giờ anh ta cảm thấy đã đến lúc mình phải tỏa sáng và cống hiến rồi, chỉ là bây giờ đã có ông chủ Tôn, cùng với đám người dưới trướng ông ta.】 【Những thiết bị công nghệ cao trong tay họ, không phải là nói đùa đâu, nhưng cũng không hẳn là có thể phân biệt được tất cả.】 【Đúng vậy, vừa rồi nhìn vẻ sốt ruột của anh ta, thì đại khái đã biết, anh ta đã không nhịn được muốn phát huy một chút tác dụng của mình rồi.】 【Nhưng Diệp Phàm này hình như, thực sự là một chuyên gia

sinh tồn dã ngoại, ban đầu anh ta còn đắc tội với chị Chu.】【May mà chị Chu đại nhân không chấp tiểu nhân, bây giờ anh ta cũng coi như là một nhân vật số một đi theo bên cạnh chị Chu, kiểu trung thành tuyệt đối ấy.】 Khi Chu Tiểu Di thấy Diệp Phàm hăm hở muốn thể hiện bản lĩnh, cô không có ý kiến gì.

Nếu anh ta muốn thể hiện năng lực của mình, vậy thì cứ để anh ta lo liệu.

Dù sao bây giờ họ đang ở bên ngoài, và họ thực sự cần một người hiểu biết để chỉ dẫn đường đi tiếp theo.

Chu Tiểu Di và mọi người nhanh chóng tiến về phía trước.

Hơn nữa, họ còn nhận ra rõ rệt rằng, rất nhiều thực vật ở đây không phải là những loại mà họ thường thấy trên mặt đất.Lúc này, Diệp Phàm thực sự đã phát huy năng lực thực thụ của mình!

Sau khi anh ta cẩn thận kiểm tra, phát hiện ra rằng những loài thực vật này, theo lẽ thường, không nên mọc ở đây.

Thế nhưng chúng lại mọc ở đây, vậy thì chỉ có một lời giải thích, đó là ở nơi này bất cứ chuyện kỳ lạ gì cũng có thể xảy ra.

Dù sao anh ta đã sớm quen rồi, nơi này đến cả loài cá sấu khổng lồ cũng có, nên có những thứ khác lạ cũng chẳng có gì là bất thường.

“Mọi người mau nhìn xem, những cây và bụi cây này, thực ra theo lý mà nói, chúng không nên mọc ở nơi này, thế mà ở đây lại mọc ra những loại cây như vậy.” “Vậy thì chỉ có một lời giải thích, là môi trường ở đây đã bị thay đổi, tôi cũng không biết vì sao lại bị thay đổi.” “Nhưng chỉ có một khả năng là nơi này còn có những biến đổi khác.” Chu Tiểu Di và mọi người nghe Diệp Phàm nói xong cũng nhìn kỹ lại.

Lúc này, những người dưới quyền Tôn Hưng cũng lấy thiết bị của họ ra quét một lượt.

Ngay lập tức, trên máy tính bảng của họ hiện ra tên những loại cây này, cùng với đủ loại giới thiệu.

Quả nhiên đúng như Diệp Phàm đã nói!

Những loại cây này thật sự không nên mọc ở nơi đây, nhưng chúng lại tự nhiên mọc thẳng ở đây.

"Không sai, Boss, đúng như vị tiên sinh này nói, thực ra theo lẽ thường, nơi này không nên có những loài thực vật này." "Nhưng chúng lại tự nhiên mọc lên ở đây, hơn nữa lại nhiều như vậy, chứng tỏ môi trường ở đây đã bị thay đổi." Thật không ngờ còn có chuyện quỷ dị như vậy, môi trường của một nơi mà cũng có thể bị thay đổi!

Vậy thì chỉ có thể chứng minh rằng ở nơi này có một số thứ khác tồn tại.

Hoặc nói như họ, có một số thế lực thần bí!

Vì vậy, họ cũng muốn xem xét, rốt cuộc có phải thật sự đã bị thay đổi hay không.

Hay là nơi này lại là một ảo giác?

Nhưng Chu Tiểu Di có thể khẳng định!

Hiện tại họ tuyệt đối không phải đang ở trong ảo giác, họ vẫn đang thực sự ở bên ngoài.

"Vậy sau khi kiểm tra tất cả những loài thực vật này, sẽ có những điều bất ngờ gì xảy ra?

Hay là có thứ gì đó có độc không?" Chu Tiểu Di bây giờ không quan tâm môi trường có bị thay đổi hay không, cô chỉ muốn biết liệu ở đây có những loại côn trùng độc hại hay không.

Nếu sau này có những thứ đó, chẳng phải sẽ lấy mạng họ sao?

Vì vậy, cô liền hỏi thẳng, và họ quả nhiên gật đầu lia lịa.

Chương 1461

Chu Tiểu Di biết chắc chắn sẽ là như vậy, từ khi họ đến đây chẳng có chuyện gì tốt đẹp.

Những người khác đứng bên cạnh nghe xong đều cảm thấy sởn gai ốc, không ngờ lại có chuyện như thế.

Vậy là!

Ở đây, bất cứ lúc nào cũng có khả năng xảy ra những sự kiện độc hại khác.

"Có thể lát nữa, ngay cả những loài thực vật kia cũng có độc, vì vậy hy vọng mọi người đừng lại gần quá, cứ đứng một bên mà nhìn, hoặc nói chung là cố gắng đừng chạm vào bất cứ thứ gì."Nghe Diệp Phàm nói vậy, mọi người đều trịnh trọng gật đầu!

Thật ra, họ cũng không dám.

Rất sợ lát nữa sẽ xảy ra bất kỳ chuyện bất ngờ nào!

Vì vậy, họ chỉ có thể nhanh chóng tiến về phía trước, đồng thời cũng trở nên cẩn thận hơn.

Hơn nữa, sau khi nghe họ nói về những loài thực vật kia, nhìn thấy những hoa cỏ này, họ đều cảm thấy thật đáng sợ!

Thật không ngờ!

Hoa cỏ bình thường trông thật đẹp mắt, nhưng bây giờ lại trở nên đáng sợ đến vậy!

Đây quả thực là điều mà mọi người đều không ngờ tới, vì vậy sau khi do dự một lúc, họ vẫn phải xác nhận trước rằng liệu tiếp tục đi như vậy có thực sự không quá nguy hiểm không?

“Thực ra mọi người cũng không cần phải lo lắng như vậy.

Nếu thật sự gặp phải những loài thực vật có độc, tôi sẽ nói cho mọi người biết.” “Hơn nữa, tôi cũng sẽ trực tiếp thông báo cho mọi người biết, cái gì có thể chạm vào, cái gì không thể chạm vào.

Hiện tại, tình hình này cho thấy, những thứ này vẫn còn tốt.” “Đều có thể chạm vào được, sẽ không gây nguy hiểm lớn cho chúng ta.

Nhưng tôi còn phải nói cho mọi người một chuyện, có lẽ những chuyện sắp xảy ra sẽ khiến mọi người cảm thấy chấn động.” Nghe Diệp Phàm nói vậy, cuối cùng mọi người cũng giảm bớt sự cảnh giác, thật sự rất đáng sợ.

Nếu cứ phải tiếp tục cẩn thận như vậy, họ sẽ không biết bước chân tiếp theo nên đặt ở đâu.

Vì vậy, bây giờ họ cũng coi như may mắn, cuối cùng cũng không có tình huống đặc biệt nào.

Tuy nhiên, họ vẫn cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.Chu Tiểu Di không lên tiếng, dù sao đây cũng không phải lĩnh vực mà cô ta giỏi!

Những gì cô ta giỏi cũng không phải là chuyện về phương diện này, vì vậy cô ta dứt khoát để Diệp Phàm trực tiếp giải thích với mọi người.

“Boss Tôn, tôi vẫn muốn tìm hiểu thêm một chút, cái cảnh tượng mà ông thấy lúc đó, có thật là ông tận mắt thấy một người biến mất trong một vầng sáng mạnh không?” “Không có tình huống đặc biệt nào khác sao?

Hoặc lúc đó mọi người đang ở trong một môi trường như thế nào?

Tôi nghĩ chuyện này vẫn cần phải hỏi rõ trước.” “Tôi cảm thấy hình như có chút kỳ lạ, nhưng lúc đó tôi chưa từng trải qua, nên tôi

vẫn phải hỏi rõ ông.” Chu Tiểu Di suy nghĩ một lúc dọc đường, cô cảm thấy vẫn nên hỏi rõ ràng trước.

Tôn Hưng bên kia cũng lập tức thành thật kể lại cho cô.

Tình huống lúc đó là như thế nào, lúc đó họ đang ở trong một hang động trông khá lớn.

Tuy nhiên, hang động đó có ánh sáng ở giữa, họ có thể trực tiếp nhìn thấy ánh nắng mặt trời bên ngoài, và ánh nắng cũng có thể chiếu vào.

Nhưng lúc đó tình cờ là ban ngày, nên họ nhìn cũng không rõ ràng lắm!

Tuy nhiên, họ vẫn có thể thấy một vầng sáng mạnh lóe lên rồi người đó lập tức biến mất trước mặt họ.

Vì vậy, những năm qua, Boss Tôn vẫn luôn tin rằng việc xuyên việt có liên quan đến vầng sáng đó!

Nếu không thì, một người đang yên đang lành, sao có thể như vậy, trực tiếp biến mất.

Chương 1462

“Được rồi, tôi biết rồi.

Chúng ta vẫn cần phải đến chỗ đó trước rồi nói tiếp, hoặc nói là xem xét lại.” “Rốt cuộc là chuyện gì, nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta hãy nhanh chóng tiến về phía trước đi.” Chu Tiểu Di hỏi rõ ràng xong, dù trong lòng vẫn còn nghi ngờ, nhưng cô vẫn không nói thêm gì nữa.

Một lúc sau, họ đi vòng đi lại, dường như vẫn đang loanh quanh ở chỗ này...Chu Tiểu Di hỏi Diệp Phàm và mọi người có phải họ đã lạc đường không.

Diệp Phàm thực ra cũng đã nhận ra rồi, họ có lẽ đã lạc.

Nhưng những người dưới quyền Boss Tôn lại nói không hề lạc.

Chẳng qua là hướng đi có chút giống nhau, hoặc nơi này, thực ra từ đầu đã là như vậy, giống hệt như được sao chép.

“Tin tưởng họ đi, những thứ trong tay họ không phải dạng vừa đâu.

Nếu họ đã nói không lạc đường, vậy thì chắc là không phải.” Tôn Hưng lập tức cam đoan!

Chu Tiểu Di cũng đồng ý!

Thấy Chu Tiểu Di đã đồng ý, nên họ không nói thêm yêu cầu gì nữa.

Có thể đúng như những người này nói, ở nơi này mọi thứ đều giống nhau đến vậy!

Họ tin tưởng và tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đã thoát khỏi nơi này.

Dọc đường, họ khá may mắn, may mà không gặp phải những chuyện khủng khiếp trong truyền thuyết!

Cũng không gặp phải hoa cỏ kỳ lạ nào.

“Cuối cùng cũng đi ra rồi, cứ tưởng sẽ còn gặp phải một số thứ kỳ lạ khác nữa chứ.” “May mà không gặp nữa, nếu không thì không biết còn gặp phải những chuyện kỳ lạ gì nữa.” Hạ Xuân Thiên và mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhưng Chu Tiểu Di lại không nghĩ vậy, cô cảm thấy có lẽ bây giờ mới thực sự tiến vào nơi nguy hiểm.

Vì vậy, cô cũng không lạc quan như những người khác, những người khác nhìn thấy Chu Tiểu Di vẫn còn vẻ cảnh giác thì biết tình hình không ổn.Chu Tiểu Di chỉ có thể nói, đừng vội vui mừng.

Những người dưới quyền Tôn Hưng!

Đặc biệt là người cầm máy tính bảng trên tay, sắc mặt anh ta trở nên nặng nề.

Tất cả mọi người đều im lặng, hỏi anh ta có chuyện gì.

“Nguy hiểm thật sự bây giờ mới bắt đầu thôi, phía trước mới là vực sâu thật sự.

Phía trước, tôi vừa mới kiểm tra được đã có hơn trăm loại độc thảo, độc hoa rồi.” “Sau này có thể còn nhiều hơn thế nữa, mọi người hãy uống loại thuốc này trước đi, may mà tôi đã sớm chuẩn bị.” Người dưới quyền Tôn Hưng, tức là người vẫn luôn cầm máy tính bảng, nhanh chóng đưa thuốc cho những người khác uống.

Chu Tiểu Di cũng liếc nhìn người trước mặt, rồi tiện thể hỏi tên anh ta.

“Cô khách sáo quá rồi, tôi tên là Trần Bình, bình thường thì tôi vẫn luôn đi theo Boss Tôn, giúp ông ấy xử lý một số việc.” “Thực ra tôi cũng không có tài cán gì khác, chỉ là về mặt những thứ này thì có năng

lực hơn một chút.” “Tốt quá!

Hiện tại cái chúng ta cần chính là nhân tài về mặt công nghệ cao.

Anh đi theo Boss Tôn như vậy cũng coi như là vật tận kỳ dụng mà.” “Hơn nữa, Boss Tôn quả thực có rất nhiều việc cần người thuộc lĩnh vực này giúp ông ấy xử lý.

Anh có thể đi theo Boss Tôn cũng coi như là một loại may mắn.” “May mắn mà tôi nói là cả hai bên đều may mắn.

Anh có thể làm việc bên cạnh Boss Tôn, rồi Boss Tôn bên kia cũng có thể có được mọi thứ ông ấy muốn.” “Nhưng mà, đi theo Boss Tôn như vậy có hơi nguy hiểm không?

Mọi người đã đi mạo hiểm ở nhiều nơi rồi phải không?” Trần Bình cũng thành thật nói với Chu Tiểu Di!

Bởi vì anh ta phát hiện ra rằng Boss của họ thực ra cũng đã nói rất nhiều chuyện trực tiếp với Chu Tiểu Di rồi.

Cho nên anh ta cũng không giấu giếm gì cả!

Chương 1463

Anh ta trực tiếp nói rằng quả thực anh ta đã cùng Boss Tôn và mọi người đi qua rất nhiều nơi!

Sau đó cũng gặp đủ mọi chuyện...Lúc đầu, anh ta chỉ là một nhà nghiên cứu khoa học thư sinh, căn bản không chịu nổi.

Nhưng về sau, anh ta lại thấy khá kích thích và thú vị.

Sau đó, anh ta nhanh chóng yêu thích công việc này, về sau còn đặc biệt đi học thêm kỹ năng chiến đấu.

“Thật không ngờ, anh vì công việc này mà lại nghiêm túc đến vậy.

Nhưng đi theo Boss Tôn, chắc ông ấy cũng không bạc đãi mọi người đâu nhỉ.” “Tôi đại khái có thể nhìn ra, những trang bị của anh đều là loại tốt nhất.

Boss Tôn này, thực ra về mặt tiền bạc, vẫn khá tốt với mọi người.” Hai người dọc đường vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ!

Hơn nữa, Chu Tiểu Di còn đặc biệt chứng kiến cách vận dụng các thủ đoạn công nghệ cao như thế nào.

Cuối cùng, cô phát hiện quả thực rất hữu ích, thảo nào Boss Tôn lại để những người này đi theo.

Bây giờ cô cuối cùng cũng đã hiểu ra, xét tình hình hiện tại thì quả thực có chút năng lực.

“Quả thực là có chút năng lực thật, thảo nào trên đường đi mọi người không gặp phải nguy hiểm nào, toàn bộ đều để chúng tôi gặp phải.” “Biết vậy thì nên đi theo mọi người trực tiếp luôn.

Như vậy có thể tránh được rất nhiều phiền phức.

Nhưng lúc đầu chúng tôi cũng không biết mọi người đang ở phía sau." "Anh nói Boss Tôn này cũng quá không trượng nghĩa, sao lại không chịu để chúng tôi đi theo chứ." Chu Tiểu Di lầm bầm suốt dọc đường, những người khác nghe xong cũng bật cười, còn Boss Tôn thì cũng chẳng để bụng.

Ông ta biết Chu Tiểu Di thực ra cũng không có ý gì khác, chẳng qua là muốn làm dịu bầu không khí hiện tại.

Dù sao lúc nãy, mọi người đều đã nghe nói ở nơi này sắp tới có thể sẽ gặp phải đủ loại chuyện nguy hiểm!

Vì vậy ông ta cũng có thể hiểu được.

Nhưng Chu Tiểu Di và mọi người trên đường đi!

Mặc dù vẫn luôn nói chuyện không ngừng nghỉ!

Nhưng mọi người đều biết rằng cả hai người họ thực ra cũng đang căng thẳng tinh thần.

Sau một lúc nhìn quanh!

Họ đi đến chỗ mà Chu Tiểu Di vừa nói là "vực sâu"!

Chu Tiểu Di và mọi người cũng không tiếp tục nói cười nữa.

Họ hoàn toàn im lặng!

Tất cả mọi người nghe thấy hai người họ đột nhiên không nói chuyện nữa!

Cũng nuốt nước bọt!

Họ biết tình hình e rằng đã phức tạp rồi.

"Mọi người yên tâm đi, có chúng tôi ở đây, sẽ không để mọi người gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào đâu, nhưng lát nữa mọi người đều phải cực kỳ chú ý một chút, đừng để xảy ra bất kỳ sự cố nào, biết

chưa?" Tất cả mọi người đều trịnh trọng gật đầu, đây không phải lần đầu tiên họ gặp phải chuyện như vậy!

Sau đó họ liền đi thẳng vào trong.

Khi bước vào và nhìn thấy cảnh tượng đó!

Họ đều nghi ngờ, liệu họ có phải đã đi vào một nơi kỳ lạ nào đó không.

Chương 1464

Họ thậm chí còn nghi ngờ liệu nơi này, lát nữa khi ra ngoài, sẽ có một số cao thủ xuất hiện hay không.

Giống hệt như nơi hoa Vong Tình trong phim Tiểu Long Nữ vậy!

Đương nhiên, họ cũng chỉ nghĩ vậy mà thôi.

“Thấy chưa?

Những bông hoa cỏ xinh đẹp này, tất cả đều có độc, vì vậy lát nữa tuyệt đối đừng chạm vào.” “Và cố gắng đừng để da thịt của mọi người lộ ra ngoài.

Lúc nãy, mặc dù tôi đã cho mọi người uống những viên thuốc mà tôi đã sớm chuẩn bị rồi.” “Nhưng điều đó không có nghĩa là tất cả các loại độc vật đều không thể làm hại mọi người, lát nữa vẫn có khả năng làm hại mọi người.” “Còn việc có thể an toàn rời đi hay không, thì phải xem tạo hóa của mọi người vậy.”“Đây là lời gì vậy?

Cái gì mà gọi là tạo hóa của họ chứ!” Trần Bình cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi, làm sao anh ta thật sự có thể để họ chết ở đây được.

Chẳng qua là để làm dịu bầu không khí, nhưng không ngờ những người này lại còn tin là thật.

Nếu đã như vậy, vậy thì anh ta cũng không nên nói thêm gì nữa.

“Thôi được rồi, anh ta chỉ đùa với mọi người thôi, làm sao có thể thật sự để mọi người gặp nguy hiểm được chứ.” “Yên tâm đi, không phải chuyện gì đặc biệt nguy hiểm đâu, cho nên xét tình hình hiện tại thì vẫn còn tốt, chúng ta đi vào đi.” Chu Tiểu Di nói rồi, dẫn tất cả mọi người đi vào!

Sau khi vào trong, họ quả nhiên nhìn thấy, xung quanh họ toàn bộ đều là những hoa cỏ kỳ lạ.

Người thông minh đều biết rằng những hoa cỏ này tuyệt đối không hề đơn giản, vì vậy họ đã nhanh chóng tránh xa những thứ này.

Những người khác đương nhiên cũng tránh xa!

Một lúc sau!

Họ đi về phía trước, càng đi càng cảm thấy có chút quỷ dị.

Hơn nữa trên đường đi!

Còn gặp phải rất nhiều hoa cỏ!

Trông thật sự rất đẹp!

Đều là những thứ mà trước đây họ chưa từng thấy.

“Boss Tôn, trước đây mọi người đã đến nơi đó bằng cách nào?

Bây giờ ông chẳng phải đã gần như khôi phục trí nhớ rồi sao?” “Nếu đã khôi phục trí nhớ, vậy thì hẳn phải biết phương hướng chứ, nhưng nhìn bộ dạng của ông, hình như ông vẫn chưa biết phương hướng.” “Chẳng lẽ lúc đầu, mọi người vô tình đi đến nơi đó sao?

Mấy ngày trước chúng tôi cũng coi như đã đi qua phía trước một lần rồi.” “Sau đó chúng tôi vốn cũng muốn rời khỏi nơi này, nhưng sau khi chúng tôi ra ngoài, phát hiện long mạch thực ra lại ở hướng này.” “Chúng tôi nhận ra thực ra chúng tôi vẫn luôn đi sai vị trí, vì vậy dự định đến nơi này mạo hiểm thêm một lần nữa.” “Boss Tôn, có phải thực ra ông chưa đến nơi đó, và cũng đang nghi ngờ liệu có phải mình đã đi sai đường không?” Chu Tiểu Di cảm thấy có điều bất thường, đến lúc này rồi, mọi người cũng không cần phải giấu giếm làm gì.

Cô đã biết một số chuyện, vậy thì tự nhiên phải nhanh chóng hỏi xem tình hình hiện tại rốt cuộc là như thế nào.

Tôn Hưng bên kia cũng gật đầu.

Sau đó ông ta thành thật nói với Chu Tiểu Di!

Nếu ông ta biết phương hướng!

Thì ông ta cũng không cần đi theo họ nữa, ông ta chính là không biết phương hướng.

Thực ra lần đó khi ông ta đi theo cha của Hắc Ca và mọi người!

Lúc đó họ cũng không biết, sao lại tự nhiên đến được nơi đó.

Trong ấn tượng của ông ta, hình như khi họ đi trong một lối đi, không cẩn thận chạm phải cơ quan.

Chương 1465

Sau đó tất cả mọi người, đều rơi xuống một dòng sông chảy xiết!

Cuối cùng họ bị nước sông cuốn thẳng đến nơi đó.Nói ra cũng thật kỳ lạ, lúc đó họ vốn tưởng chắc chắn sẽ chết!

Dù sao dòng sông đó thực sự rất xiết.

Chỉ là không ngờ rằng, cuối cùng họ lại trực tiếp tỉnh lại!

Hơn nữa còn nhanh chóng nhìn thấy một cảnh tượng đẹp đẽ như vậy ở nơi đó.

Khi tất cả mọi người tỉnh lại, họ phát hiện mình vẫn đang trôi nổi trong nước!

Nhưng những dòng nước này không gây nguy hại đến tính mạng của họ.

Vì vậy, họ nhanh chóng bò lên bờ!

Mới phát hiện nơi này chính là một hang động tự nhiên giống như một cái bồn nước, bên trong hồ nước trong vắt thấy đáy...Điều quỷ dị hơn nữa là!

Hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ dòng nước nào chảy xuống, thế nhưng sau khi họ lên bờ, mới phát hiện nước sông lại đổ xuống từ phía trên.

Hơn nữa, khi họ ở trong hồ, không có nước.

Chỉ đến khi họ lên bờ thì nước mới tự động chảy xuống, cứ như là được điều khiển bởi công tắc thủ công vậy.

Cảnh tượng đó lúc bấy giờ đã khiến họ kinh ngạc, họ cảm thấy không thể tin được!

Đây quả thực là kiệt tác của tạo hóa, nhưng lại dường như kết hợp với trí tuệ nhân tạo, vô cùng quỷ dị.

Nhưng một lát sau!

Họ dụi mắt, hay nói cách khác chỉ là chớp mắt một cái, thì mọi thứ đã trở lại bình thường.

Họ nhìn thấy những dòng nước đó, lại là từ một nơi nào đó trên mặt đất chảy vào!

Sau đó khi họ ngẩng đầu lên thì không nhìn thấy gì nữa.

Tất cả mọi người đều nghi ngờ, liệu lúc nãy họ có phải đã bị ảo giác không!

Nhưng nếu một người bị ảo giác thì còn có khả năng!

Nhiều người như vậy cùng bị ảo giác thì khó tin lắm.

"Vậy thì nói cách khác, nơi đó rất thần kỳ.

Lúc đó mọi người cũng vô tình đến nơi đó, không ngờ lại còn có chuyện quỷ dị như vậy xảy ra." "Có lẽ những gì mọi người nhìn thấy lúc đó, căn bản không phải là nước chảy từ trời xuống, chỉ là ánh nắng mặt trời chiếu nghiêng mà thôi." "Sau đó, dưới sự phản chiếu của sương, trông giống như có một số dòng nước đang chảy xuống.

Đương nhiên, những điều này cũng chỉ là suy đoán của tôi." "Tất cả mọi chuyện vẫn cần phải đến nơi đó rồi mới xem xét tiếp, nhưng bây giờ theo cách nói của anh, tôi cũng cảm thấy khá thú vị." Nghe Chu Tiểu Di nói lại thấy "thú vị", tất cả mọi người đều ngây người!

Bởi vì họ biết tất cả những gì Chu Tiểu Di nói đều là thật.

Cô vốn dĩ khi gặp đủ mọi chuyện, đều sẽ cảm thấy vô cùng hứng thú!

Đây cũng là tính cách của Chu Tiểu Di, họ đã sớm quen rồi.

“Chu Tuyết, chắc ở đây tất cả mọi người, cũng chỉ có cô mới thấy thú vị thôi nhỉ, họ đều đã nói rồi, phía trước có thể chính là vực sâu.” “Chúng ta vào trong bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, tôi bây giờ khi nhìn thấy cảnh tượng này, đã biết rồi.” “Những gì họ nói tuyệt đối không hề khoa trương, nhìn nơi này đẹp đẽ như vậy, nhưng càng đẹp đẽ thì càng đáng sợ.” “Tôi bây giờ đã có cảm giác rồi, có lẽ lát nữa, chúng ta sẽ chết rất thảm.” Họ nghe Chu Tiểu Di nói “thú vị” thì hoàn toàn không nhịn được mà cảm thán một câu như vậy!

Mặc dù anh ta không hiểu rõ lắm về những hoa cỏ này.

Nhưng nhìn bộ dạng của Diệp Phàm và những người khác!

Chương 1466

Cộng thêm lúc nãy, ngay cả Chu Tiểu Di và người tên Trần Bình cũng đã nói rồi.

Không chừng nơi họ đi vào này chính là vực sâu!

Vì vậy anh ta rất khẳng định nơi này, chắc chắn không hề đơn giản chút nào.

Thế nên bây giờ họ đều đã ngây người, không biết tiếp theo rốt cuộc sẽ phải đối mặt với loại nguy hiểm nào, rất nhanh họ đã tiến về phía trước.

Hơn nữa, mặc dù họ đã uống thuốc rồi, nhưng họ vẫn không dám khinh suất!

Chạm vào những thứ này, bất cứ thứ gì cũng không thể chạm vào.

Nhưng họ phát hiện càng đi sâu vào trong, nơi này càng khắp nơi là những hoa cỏ kỳ lạ, họ đều không biết đặt chân vào đâu nữa.

Cuối cùng vẫn là Diệp Phàm đi ở phía trước, rồi cộng thêm sự hỗ trợ của những thiết bị công nghệ cao!

Họ mới coi như miễn cưỡng tìm được chỗ có thể đi xuống.

“Thấy chưa, tôi đã nói rồi, nơi này chính là vực sâu, cái vực sâu mà tôi nói.” “Không phải là vực sâu mà mọi người tưởng tượng.” “Loại nơi đó chắc chắn còn đáng sợ hơn ở đây nhiều, nhưng ở đây chỉ một nhúm hoa cỏ tùy tiện cũng có thể trực tiếp lấy mạng tôi, chẳng phải đó cũng là vực sâu sao?” “Cho nên tôi chỉ nói hơi khoa trương một chút thôi.

Nhưng tôi lại cảm thấy tất cả mọi chuyện, hình như đều có nguyên nhân.” “Bây giờ tôi cuối cùng cũng hiểu rồi, vì sao nơi này lại

có nhiều hoa cỏ kỳ lạ đến vậy, hơn nữa nếu tôi không đoán sai." "Lát nữa chúng ta đi vào, còn sẽ thấy nhiều hoa cỏ hơn nữa." Họ nghe Chu Tiểu Di nói vậy, càng thêm hoảng sợ bất an, hoa cỏ ở đây đã đủ khiến họ đau đầu rồi.

Nếu lát nữa còn gặp phải nhiều hơn nữa, chẳng phải thật sự sẽ không biết phải đi tiếp thế nào sao.

Cuối cùng, họ lại thấy Trần Bình lấy ra một cây gậy nhỏ!

Sau khi anh ta nghịch vài cái trên đó, nó đã trực tiếp biến thành một thứ giống như cái lưỡi hái.

Sau đó anh ta nhanh chóng chặt hết tất cả hoa cỏ.

Ngay cả Chu Tiểu Di nhìn thấy cảnh tượng này cũng có chút bất ngờ.

Chỉ một thứ nhỏ như vậy, lập tức có thể biến thành hình dạng cái lưỡi hái.

"Trần tiên sinh, không thể không nói anh thật sự rất lợi hại, lại có thể biến một thứ nhỏ như vậy trực tiếp thành bộ dạng hiện tại, quả là khá bất ngờ." Chu Tiểu Di cũng không tiếc lời khen ngợi.

Nhìn bộ dạng của những người này, họ đại khái đã hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Hơn nữa bây giờ họ cũng rất muốn hỏi Trần Bình, trong tay anh ta rốt cuộc còn có những thứ kỳ lạ nào khác, liệu có thể chuyển nhượng hết cho họ không.

Như vậy, họ cũng có đồ bảo mạng!

Hơn nữa họ phát hiện Trần Bình cũng giống như Chu Tiểu Di, có thể bất cứ lúc nào cũng lấy ra một số thứ từ trong túi của mình.

Đương nhiên.

Hầu hết những thứ Chu Tiểu Di lấy ra đều là những phương pháp dân gian!

Nhưng người ta lấy ra đều là những món đồ công nghệ cao.

“Chẳng qua chỉ là một số thứ nhỏ mà tôi thích nghiên cứu khi rảnh rỗi thôi, căn bản không đáng nhắc đến, nhưng nói chung là sẽ hữu dụng.” “Hơn nữa, xét tình hình hiện tại thì tôi thấy cũng khá thú vị, chỉ cần khi rảnh rỗi tôi có thể tìm được việc gì đó để làm thì đã là tốt nhất rồi.” “Nhưng từ khi theo Boss Tôn đến nơi này, tôi không có nhiều thời gian như vậy, mỗi ngày đều phải dán mắt vào màn hình máy tính.” Tất cả mọi người nghe anh ta nói vậy, đều nhìn về phía Boss Tôn, Boss Tôn biểu thị mình rất vô tội.

Ông ta đâu có yêu cầu anh ta lúc nào cũng phải dán mắt vào máy tính bảng của mình chứ!

Nếu anh ta muốn làm những việc khác thì có thể.

Cho nên căn bản không cần thiết lúc nào cũng phải nhìn chằm chằm, đó là vì bản thân anh ta khá tận tâm.

Những người khác thực ra cũng chỉ nói vậy mà thôi!

Chương 1467

Tiếp theo Trần Bình quả thực đã trực tiếp lấy ra một số thứ kỳ lạ từ trong túi của mình cho họ.

“Cầm lấy đi, những thứ này tôi đã sớm chuẩn bị rồi, không ngờ lúc này lại có thể phát huy tác dụng.” “Thực ra nó chỉ là một con dao nhỏ thôi, căn bản không khoa trương như mọi người tưởng tượng, cũng không phải là một cái lưỡi hái.” “Nhưng để dọn dẹp những hoa cỏ trước mặt thì vẫn có thể được.”Tất cả mọi người đều rất phấn khích.

Họ cầm những thứ này, rồi dọc đường cứ chặt một nhát ở đây, một nhát ở kia.

Toàn bộ hoa cỏ đều không chạm vào da của họ!

Cuối cùng, họ may mắn thoát khỏi nơi này.

Nhưng họ lại đến một nơi trông giống như Thủy Liêm Động!

Chu Tiểu Di có linh cảm mạnh mẽ rằng họ có thể sẽ sớm đến được nơi mà Boss Tôn đã nói.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng trước mặt đều không kìm được mà cảm thán, môi trường ở đây quả thực rất tốt.

Rồi Chu Tiểu Di lúc này, lại nói một câu phá hỏng không khí.

Cô đoán rằng rất nhanh họ sẽ có được câu trả lời mà họ muốn!

Tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng, bởi vì họ đến nơi này.

Có hai việc quan trọng nhất, một là Nữ thần Đỗ Âm trong truyền thuyết!

Về chuyện này, họ thực sự biết càng ngày càng ít.

Chỉ biết là có liên quan đến việc xuyên việt, nhưng thực ra cái họ quan tâm nhất vẫn là chuyện xuyên việt này.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại một lúc!

Họ nhanh chóng đã trấn tĩnh, bởi vì họ biết những gì Chu Tiểu Di nói đều là sự thật.

Nơi họ đến này, trông thực sự rất giống nơi mà Chu Tiểu Di và Tôn Hưng đã nói, cũng là một nơi kỳ lạ!

Có rất nhiều nước chảy xuống.

Nơi này có núi, có nước!

Chẳng phải là sự kết hợp sao?

Vì vậy, họ đã hăm hở muốn biết, liệu tiếp theo ở nơi này.

Có thể nhìn thấy những thứ mà họ muốn nhìn thấy hay không!

Nhưng chuyện này, cũng không thể vui mừng quá sớm.

Vì vậy, họ vẫn cần phải tự mình xem xét, liệu tiếp theo có còn gặp phải những chuyện khác nữa không.

Không lâu sau đó, họ trực tiếp đi vào!

Hơn nữa, sau khi đi vào, trên suốt chặng đường, họ đều nghe thấy không ít tiếng nước chảy.

“Boss Tôn, xem ra rất nhanh chúng ta sẽ đến được nơi mà ông đã nói rồi, bây giờ nhìn thấy nơi này tôi thực sự hiểu.” “Lúc đó khi ông nói, vì sao có thể nhìn thấy nước chảy từ trên trời xuống, có lẽ đúng như tôi nói, chỉ là vì nơi đó chỉ có một chút nước.” “Rồi khi ánh nắng mặt trời chiếu xuống, thì có chút không giống.” Tôn Hưng lúc này cũng đồng tình gật đầu, ông ta biết Chu Tiểu Di tuyệt đối không chỉ nói suông, những gì cô nói hẳn là sự thật.

Thực ra những năm qua ông ta cũng có chút nghi ngờ, nhưng từ trước đến nay không có bất kỳ ai có cùng suy nghĩ với ông ta.

Hơn nữa lúc đó, tất cả mọi người đều sững sờ!

Cộng thêm họ căn bản không có thời gian, suy nghĩ nhiều như vậy.

Chương 1468

Khoảnh khắc tiếp theo!

Một người sống sờ sờ đã trực tiếp biến mất trước mặt họ!

Thực ra Chu Tiểu Di bây giờ còn có một suy đoán khác.

Nhưng cô không nói thẳng ra, bởi vì cô sợ rằng tất cả hy vọng của những người này sẽ hoàn toàn tan biến, cô cảm thấy người đàn ông "thoải mái" kia căn bản không hề xuyên việt.

Anh ta sở dĩ lại biến mất một cách kỳ lạ trong một vầng sáng mạnh!

Có lẽ là do ánh nắng mặt trời chiếu vào, khiến họ không thể nhìn rõ.

Rồi người đó hoặc là bị thứ gì đó che khuất, hoặc là người đó đã rơi xuống đâu đó.

Dù sao ở một nơi như vậy có một số cơ quan kỳ lạ, cũng là điều có thể xảy ra!

Vì vậy Chu Tiểu Di cảm thấy căn bản không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng những người khác, dường như đều rất kiên định cho rằng đó là chuyện xuyên việt!

Vì vậy cô cảm thấy đó quả thực là một suy đoán rất hay và lý tưởng.

Suy nghĩ một chút, anh ta không nói thêm gì nữa, trực tiếp đi theo bọn họ.

Lúc nãy Tôn Hưng đã cẩn thận quan sát Chu Tiểu Di, phát hiện sắc

mặt cô biến đổi liên tục.

Tôn Hưng cảm thấy Chu Tiểu Di chắc chắn còn biết điều gì đó nên nhân cơ hội này tiếp cận cô, hỏi cô có phải đã nghĩ ra điều gì không. "Đúng là đã nghĩ ra một vài điều, tôi e rằng mọi người có thể sẽ thất vọng, tôi nghĩ cái gọi là xuyên việt mà mọi người nhắc đến có lẽ căn bản không hề tồn tại." "Tuy nhiên, hiện tại đây chỉ là suy đoán cá nhân của tôi mà thôi, rốt cuộc có phải là sự thật hay không thì vẫn chưa biết được.

Tiếp theo chúng ta vẫn phải xem xét kỹ càng mọi chuyện." 【Chu tỷ thật sự quá lợi hại!

Chỉ dựa vào khung cảnh này mà đã đại khái đoán được họ có khả năng sắp đến đích rồi.】 【Hơn nữa còn có thể nhanh chóng kết hợp với môi trường để suy đoán.

E rằng không hề đơn giản như chuyên gia bình thường đâu, nhìn dáng vẻ của Chu tỷ, cô ấy dường như đã nắm chắc mọi thứ.】 【Mà tôi thấy Chu tỷ chắc chắn còn biết thêm điều gì đó nữa, cô ấy chỉ nói có phần uyển chuyển.

Vẻ mặt của ông chủ Tôn trông rất thất vọng.】 【Đúng vậy, lúc nãy khi thấy Chu tỷ linh quang chợt lóe, tôi đã cảm thấy cô ấy chắc chắn đã đoán ra hết mọi chuyện, chỉ là không muốn nói ra mà thôi.】 【Dù sao thì, tưởng tượng và lý tưởng đều là những điều tốt đẹp, Chu tỷ cũng không muốn họ nhanh chóng đối mặt với hiện thực tàn khốc như vậy.

Mà nếu không đoán sai thì...】 【Chu tỷ cũng không muốn nhanh chóng đả kích họ, vẫn muốn dẫn họ vào xem rốt cuộc mọi chuyện là thế nào.】 Mọi người đều nghĩ như vậy.

Lúc nãy, ông chủ Tôn chỉ vừa nghe Chu Tiểu Di nói mấy câu đã đại khái hiểu ý của cô. "Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán của tôi thôi,

căn bản không cần lo lắng nhiều đến thế, biết đâu tôi đoán sai hết thì sao?" "Chúng ta chẳng phải sắp đi vào rồi sao?

Chờ vào trong rồi sẽ biết rõ tất cả sự thật là gì." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, ông chủ Tôn cũng giãn mày ra một chút.

Lúc nãy anh ta nhíu mày đến nỗi có thể kẹp chết một con muỗi.

Thực ra, những người khác cũng đang lén nghe rất nhiều, nhưng họ không hiểu rõ ý nghĩa của những lời này là gì.

Chu Tiểu Di đã đại khái biết được sự thật, chỉ sợ cô vẫn phải nhắc ông chủ Tôn chuẩn bị tâm lý.

Những người khác thì cũng khá chuẩn bị tâm lý rồi, thực ra ai cũng cảm thấy trên đời này làm gì có chuyện xuyên việt thật sự.

Thế nên họ vẫn ngoan ngoãn đi vào xem rốt cuộc mọi chuyện là thế nào.

Biết đâu họ cũng có thể tìm hiểu được một số sự thật ở bên trong.

Hơn nữa, với vẻ mặt của Hắc ca, anh ta đại khái cũng là muốn vào xem liệu có tìm được thi thể của cha mình không.

Chương 1469

Nếu thực sự tìm được thì cũng có thể mang về, để ông được an nghỉ nơi cố hương, đồng thời cũng khiến ông được nhắm mắt xuôi tay.

Mặc dù tất cả mọi người đều đã hiểu rõ trong lòng, nhưng họ ít nhiều vẫn ôm một sự suy đoán và suy nghĩ nhất định.

Vì vậy, họ nhanh chóng muốn biết liệu tiếp theo có còn những chuyện gì khác cần họ nhanh chóng tìm hiểu sự thật là gì không?... "Thôi, những lời các người nói lúc nãy tôi đều đã nghe thấy rồi." "Sự thật rốt cuộc thế nào, chờ vào trong rồi sẽ biết, căn bản không cần suy đoán nhiều đến thế." Chu Tiểu Di đang suy tư thì bỗng nghe Hắc ca nói câu này bên tai!

Cô giật mình.

Hắc ca đến từ lúc nào?

Có vẻ Hắc ca vẫn khá mẫn cảm, lại biết cô và ông chủ Tôn đang nói gì!

Để tránh những rắc rối không cần thiết, Chu Tiểu Di chỉ gật đầu.

Hắc ca cũng vẻ mặt thấu hiểu, xem ra suy đoán của anh không sai!

Chu Tiểu Di đã có chút hoài nghi.

Thực ra, trên suốt chặng đường này, cô cũng đang nghĩ về vấn đề đó.

Đừng nói là trên đường, mà thực ra phần lớn thời gian, cô cũng không tin thật sự có chuyện xuyên việt như vậy!

Dù là quá khứ hay tương lai, cô đều cảm thấy không thể nào.

Nhưng nếu sự việc đã xảy ra rồi, cô cũng chỉ có thể miễn cưỡng tìm hiểu sự thật.

Hiện tại xem ra, e rằng đã có rất nhiều chuyện không nằm trong tầm kiểm soát của họ!

Có lẽ cô có thể thử tìm hiểu sự thật. "Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán cá nhân của tôi, còn về sự thật ra sao, vẫn phải đến nơi đó rồi mới nói được." "Tôi đâu nhất định đã đoán đúng, anh nói đúng không?

Thế nên bây giờ chưa phải lúc nói những chuyện này, việc chúng ta cần làm tiếp theo là cẩn thận quan sát những sự việc sắp tới." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, anh ta cũng trịnh trọng gật đầu, bày tỏ đã biết phải làm gì.

Hơn nữa, hai người họ cũng không tụ tập lại để thảo luận nhiều nữa, họ biết rõ có rất nhiều người đang theo dõi.

Họ chỉ cần có chút động tĩnh là sẽ có người đến hỏi rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Thế nên hai người dứt khoát giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng khi hai người họ tụ tập lại, vẫn có một số người nhìn thấy, chỉ là họ không nói ra mà thôi.

Thời gian này, Chu Tiểu Di cũng rất hứng thú khi thảo luận đủ loại chuyện với Trần Bình, cô cảm thấy khá thú vị.

Ít nhất cô cũng học được nhiều điều từ anh ta.

Hơn nữa, Chu Tiểu Di cảm thấy chỉ dựa vào khả năng của mình có lẽ cũng không thể dễ dàng vượt qua đủ loại thứ.

Cô nghĩ mình có lẽ có thể sử dụng một số thứ công nghệ cao!

Nhưng trước đó, vẫn phải học hỏi người ta một chút. "Cô khách sáo quá rồi, thực ra cô căn bản không cần những thứ này.

Trên suốt chặng đường này, tôi cũng đã tận mắt chứng kiến sự lợi hại của cô." "Thật lòng mà nói, tôi cũng không ngờ rằng chỉ bằng năng lực của một mình cô, lại có thể giải quyết mọi chuyện lợi hại đến thế.

Điều này thực sự nằm ngoài sức tưởng tượng của tôi." "Ban đầu, tôi còn không tin mấy, nhưng sau này đi theo ông chủ lâu, rồi cũng dần dần phát hiện, cô quả thực có năng lực khác thường." Chu Tiểu Di nghe anh ta khen mình như vậy thì thấy ngại!

Chương 1470

Cô có năng lực khác thường gì chứ.

Căn bản chẳng có gì, chẳng qua là vận may tốt mà thôi. "Anh thật là buồn cười quá, thực ra tôi chỉ là gặp may thôi, không đạt đến mức anh nói đâu." May mắn hay thực lực, hai người họ không bàn luận thêm về vấn đề may mắn nữa, mà trực tiếp hỏi về những chuyện khác.

Dù sao Chu Tiểu Di vẫn khá hứng thú với những thứ công nghệ cao này.

Thế nên cô muốn tìm hiểu sự thật về đủ loại chuyện...

Cô cảm thấy sau này có một ngày mình cũng có thể dùng đến!

Trần Bình cũng không ngần ngại trực tiếp nói cho Chu Tiểu Di biết.

Thậm chí còn nhiệt tình nói rằng nếu cô thực sự muốn có được thứ gì đó, có thể nói với anh ta, anh ta sẵn lòng giúp Chu Tiểu Di hoàn thành. "Ông chủ, trên đường đi ông cứ nói cô Chu Tiểu Di này rất giỏi lung lạc lòng người, tôi còn không tin cơ." "Bây giờ thấy ngay cả anh Trần Bình cũng gần như muốn bị Mạc Kim Giáo Úy này lừa gạt rồi, tôi mới tin những lời ông nói." Tôn Hưng nghe một người dưới quyền mình nói vậy thì cũng nhìn sang!

Đúng vậy!

Ngay cả Trần Bình cũng thỉnh thoảng đi theo Chu Tiểu Di và nói chuyện với cô.

Anh ta thực ra đã quá quen với khả năng này của Chu Tiểu Di, không biết tại sao.

Những người này cứ thế một cách khó hiểu trở thành bạn của Chu Tiểu Di, hoặc nói là họ luôn có thể thân thiết hơn với Chu Tiểu Di.

Anh ta còn nghi ngờ Chu Tiểu Di có ma lực gì đó trên người!

Nếu không thì cũng không đến mức khiến tất cả mọi người đều lũ lượt tình nguyện đi theo cô. "Cô ấy quả thực có chút năng lực, nhưng năng lực như thế nào thì trên đường đi mọi người chẳng phải đều đã tận mắt chứng kiến rồi sao?" "Hơn nữa, Trần Bình vốn là một người không chịu thua kém, thêm vào đó anh ta vốn tưởng rằng những thủ đoạn công nghệ cao của mình đã đủ lợi hại rồi." "Nhưng giờ đây, thực tế đã chứng minh rằng một người có khi còn lợi hại hơn cả công nghệ tối tân nhất của anh ta." "Tất nhiên anh ta bên này phải xem xét kỹ càng rốt cuộc là chuyện gì." Nói cũng đúng, từ trước đến nay, Trần Bình trong mắt mọi người đều là một người quái dị khoa học!

Hiện giờ anh ta làm những chuyện này, mọi người cũng đều có thể hiểu.

Hơn nữa, Chu Tiểu Di quả thực cũng rất lợi hại, dễ dàng vượt qua một số máy móc.

Họ thậm chí còn nghi ngờ cô Chu Tiểu Di này, không lẽ là một người máy?

Đương nhiên!

Đó cũng chỉ là những suy đoán lung tung của họ mà thôi.

Suốt chặng đường!

Nhờ có những thiết bị của Trần Bình, họ cũng không gặp phải nguy hiểm nào nữa, nhưng điều này cũng không thể nói lên rằng.

Cả chặng đường này của họ đều an toàn, vẫn phải chú ý nhiều hơn một chút!

Đặc biệt là Chu Tiểu Di, cô có một linh cảm xấu mãnh liệt.

Luôn cảm thấy phía trước có nhiều nguy hiểm hơn đang chờ đợi họ, Chu Tiểu Di bồn chồn không yên!

Trực giác mách bảo cô, họ có thể sắp gặp phải một số sự kiện bất ngờ.

Ngay lúc này, dưới chân họ đột nhiên có một chấn động dữ dội, phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người là động đất.

Nhưng họ bây giờ đang ở một nơi kỳ lạ!

Có thể là động đất!

Chương 1471

Nhưng họ cảm thấy còn có những khả năng khác.

Tất cả mọi người đều ngây người, họ biết khả năng đó là gì?

Chính là nơi này sắp sụp đổ, tại sao lại như vậy? "Chuyện gì thế này?

Chúng ta căn bản không động chạm gì cả, tại sao tự nhiên nơi này lại sụp đổ?" Tất cả mọi người đều trở nên hoảng sợ, sau đó Trần Bình nhanh chóng điều chỉnh màn hình trong tay mình!

Anh ta xem xét một lúc, phát hiện bên dưới toàn bộ đều là những khoảng trống.

Nhưng lúc nãy!

Anh ta không hề phát hiện ra điều gì cả, bây giờ anh ta cuối cùng cũng đã biết!

Không phải bất kỳ thứ công nghệ cao nào cũng có thể hoàn toàn nhận diện được những thứ căn bản vượt quá sự tồn tại tự nhiên!

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Chu Tiểu Di...

Chu Tiểu Di bảo mọi người hãy đến nơi an toàn.

Đừng sợ, chuyện này chắc sẽ không lấy mạng họ đâu!

Có thể chỉ là đưa họ đến nơi đó mà thôi. "Mọi người còn nhớ lúc ông chủ Tôn và nhóm của ông ấy lần trước đến nơi đó đã trải qua chuyện gì không?

Chính là cảnh sụp đổ như thế này." "Có thể lát nữa chúng ta sẽ bị nước cuốn thẳng đến nơi đó, nên mọi người đừng hoảng sợ." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm!

Đúng rồi, sao họ lại quên mất chuyện quan trọng như vậy chứ?

Lần trước!

Ông chủ Tôn đã nói, sở dĩ họ đến được nơi đó là vì mặt đất đột nhiên nứt ra.

Sau đó họ bị cuốn thẳng đến đó!

Bây giờ họ có lẽ cũng sẽ trải qua cảnh tượng giống như ông chủ Tôn và nhóm của ông ấy.

Ông chủ Tôn thì tràn đầy mong đợi và vẻ điên cuồng, Chu Tiểu Di nhìn dáng vẻ của anh ta, cũng không nói gì thêm.

Cô biết mình có nói nhiều cũng vô ích, ông chủ Tôn chỉ một lòng muốn xuyên việt. 【Ha ha ha, buồn cười quá, mọi người nhìn vẻ mặt của những người khác, cứ như đang nhìn một kẻ điên, nhìn ông chủ Tôn kìa.】 【Ông chủ Tôn cũng thật buồn cười, tỉnh dậy xong như một cái lò xo bật dậy, rồi lại kích động nói những điều đó.】 【Những người khác tất nhiên cũng biết, đây có lẽ chính là nơi ông chủ Tôn nói người kia biến mất, nhưng làm gì có chuyện thật sự gặp được gì ở đây chứ.】 "Ông chủ Tôn, ông đừng kích động vội, bây giờ ông nói cho tôi biết hồi đó các ông ở chỗ nào, rồi người đó ở chỗ nào, lúc đó là mấy giờ?" "Ông nhìn hướng mặt trời chiếu xạ, có lẽ có thể phân biệt được." Chu Tiểu Di vẫn bình tĩnh hơn, cô nhanh chóng bảo ông chủ Tôn đừng quá kích động!

Hãy nghĩ lại xem trước đây họ đã đứng ở vị trí nào.

Rồi họ đã nhìn thấy những gì.

Ông chủ Tôn lúc này mới miễn cưỡng bình tĩnh lại!

Sau đó anh ta nhanh chóng nhìn xung quanh.

Rồi trực tiếp nói cho Chu Tiểu Di và mọi người biết, nơi Chu Tiểu

Di và họ đang đứng!

Chính là nơi người kia biến mất năm xưa, nhưng có vẻ thời điểm quả thực không đúng lắm. "Đúng, hồi đó chúng tôi ở đây." Ông chủ Tôn cẩn thận nhận diện một lúc, sau đó nhanh chóng đi đến một chỗ không có người, trực tiếp nói hồi đó họ đứng ở đó.

Chương 1472

Bởi vì anh ta nhớ rõ ràng cảnh tượng năm đó đã khiến tất cả bọn họ đều ngây người!

Nên họ đã trực tiếp ghi nhớ tất cả mọi thứ lúc đó.

Nhiều năm trôi qua như vậy, anh ta vẫn không thể quên. "Thì ra là vậy, ông chủ Tôn, ông còn nhớ sau khi người kia biến mất, các ông đã rời khỏi nơi này như thế nào không?" Trên đường đi, Chu Tiểu Di thực ra đã muốn hỏi ông chủ Tôn chuyện này rồi, nhưng cô thấy ông chủ Tôn này dường như vẫn chưa hoàn toàn khôi phục trí nhớ.

Sợ lại kích động anh ta, nên cô đã không hỏi.

Hiện giờ cô cảm thấy thời cơ đã gần chín muồi rồi, vẫn nên hỏi trước đã.

Ông chủ Tôn nghe cô nói vậy, cả người đứng ngây ra đó một lúc!

Sau đó trong chốc lát bắt đầu hồi tưởng!

Đúng rồi, hồi đó họ đã rời khỏi đây bằng cách nào?

Tại sao không có chút ký ức nào?

Sau đó Chu Tiểu Di nhìn dáng vẻ của anh ta thì thấy tình hình không ổn lắm.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo ông chủ Tôn bắt đầu la hét ầm ĩ, Chu Tiểu Di nhanh chóng đánh ngất anh ta. "Tôi đã biết khi hỏi, anh ta chắc chắn sẽ lại phát tác, nên suốt chặng đường này đều không hỏi nhiều." "Ban đầu nghĩ rằng khi đến nơi này, anh ta có thể tự động xúc cảnh sinh tình, nhưng bây giờ xem ra... "...có vẻ không thể nhớ ra được.

Để tránh cho anh ta đau khổ, đành phải đánh ngất anh ta trước." Đối với chuyện này, Chu Tiểu Di đã quen thuộc rồi!

Những người khác cũng bày tỏ sự thông cảm, sau đó không nói gì nữa.

Họ bắt đầu cẩn thận quan sát nơi này, quả nhiên đúng như ông chủ Tôn nói, nơi đây là một động thiên phúc địa khác. "Tôi nghĩ lúc trước là thiên thời địa lợi nhân hòa, nên chúng ta cần chờ đợi một cơ hội, nhưng cũng không nhất định." "Tôi nghĩ có lẽ chỉ là lúc đó họ may mắn gặp phải chuyện như vậy thôi, chúng ta có thể kiểm tra xem ở đây có những gì." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác cũng đồng ý gật đầu!

Sau đó họ lần lượt xem xét xem nơi này có gì kỳ lạ không.

Nhưng nhìn một vòng rồi chẳng thấy gì cả, nơi này trông khá trống trải, chỉ còn lại những vũng nước này!

Thế nên họ bây giờ cũng đang nghĩ, lẽ nào thực sự không có thứ gì quá kỳ lạ ở nơi này sao? "Xem ra ở đây không để lại dấu vết gì ư?

Nếu đã vậy thì chúng ta cũng chỉ có thể chờ thiên thời địa lợi nhân hòa thôi." "Dù sao chúng ta chẳng thấy gì cả, bây giờ ông chủ Tôn còn trực tiếp hôn mê, xem ra cũng phải tiếp tục chờ đợi." Tất cả mọi người đều đồng ý!

Quả thực là như vậy!

Họ cũng chỉ có thể chờ đợi ở nơi này trước đã!

Để tránh phát sinh những bất ngờ khác, nếu không thì không biết sẽ gặp họa gì.

Họ dứt khoát ngồi tại chỗ chờ đợi!

Chu Tiểu Di ngẩng đầu nhìn ánh nắng trên đỉnh đầu, lại nhìn

xuống đáy nước!

Quả thực cũng không có gì đặc biệt. "Hắc ca, anh có ý tưởng đặc biệt nào không?

Chương 1473

Nếu tôi không đoán sai, nơi này e rằng có một số cơ quan đặc biệt gì đó." "Mọi người cũng mau nhìn xem, những chuyện này thật sự có chút buồn cười, tôi nghĩ căn bản không phải là chuyện chuyên nghiệp.

Chỉ có một khả năng, thực ra nơi đây luôn có một cơ quan đặc biệt nào đó, mà chưa được mọi người phát hiện." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ cũng đồng ý gật đầu!

Nếu đúng là như vậy thì quả thực là có khả năng!

Chỉ là không hiểu cơ quan đó sẽ ở đâu!

Và phải làm thế nào?

Đây mới là vấn đề khiến mọi người khá băn khoăn, nên họ đều nhìn đông nhìn tây. "Thôi, thực sự không nghĩ ra được, mọi chuyện đều đợi ông chủ Tôn tỉnh lại rồi nói.

Anh ta tỉnh lại có lẽ sẽ có một số chuyện khác xảy ra cũng không chừng." Dù sao thì, cứ đợi ông chủ Tôn tỉnh lại rồi xem xét, như vậy thì họ cũng chỉ có thể chờ một chút, xem ông chủ Tôn tỉnh lại rồi mọi chuyện sẽ thế nào.

Hơn nữa, đúng như họ nói, nếu ông chủ Tôn có thể nhớ ra thì càng tốt, bởi vì như vậy họ có thể nhanh chóng giải quyết những chuyện này.

Đợi một lúc sau!

Ông chủ Tôn cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại!

Tất cả mọi người thấy anh ta tỉnh lại, đều mắt tròn mắt dẹt nhìn chằm chằm anh ta. "Có lẽ sẽ khiến mọi người thất vọng, tôi căn bản không nhớ ra chuyện gì đã xảy ra sau đó, chỉ biết những gì đã kể cho

mọi người hôm đó thôi." Tất cả mọi người nghe đến đây đều ngây người!

Không ngờ ông chủ Tôn bây giờ vẫn không nhớ ra chuyện sau đó.

Anh ta không nhớ ra thì phải làm sao?

Họ cứ tiếp tục loanh quanh ở đây sao?

Bây giờ chỉ có thể chờ đợi...

Vì ngoài chờ đợi ra, họ đã không còn cách nào khác!

Dù sao thì suốt chặng đường này cũng đã vất vả chạy vạy rồi!

Cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt đã. 【Nhìn dáng vẻ của Chu tỷ và họ bây giờ, e rằng cô ấy thực ra vẫn chưa hiểu rõ đạo lý bên trong, trong lòng chỉ muốn bỏ mặc mọi chuyện, thực ra đó cũng là một thái độ.】 【Đây cũng chính là điều tôi muốn nói, họ cảm thấy những chuyện này quả thực khá phiền phức.】 Chu Tiểu Di và mọi người dứt khoát ở lại nơi này chờ đợi!

Đợi một lúc sau, Vương Khải Toàn đã mất kiên nhẫn rồi!

Dù sao cũng cứ ở lại nơi này thôi!

Nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy cô có một linh cảm mãnh liệt.

Không lâu sau!

Họ sẽ biết được tất cả sự thật, cuối cùng đành phải giữ yên lặng, ở lại nơi này.

Sau đó những người khác cũng đi theo Chu Tiểu Di cùng chờ đợi ở nơi này, họ không tin rằng thực sự không thể tìm ra sự thật.

Nếu đã như vậy thì họ cứ ở đây trực tiếp chờ đợi, sau đó mấy người cứ ngồi ở đây, chỉ là ngồi không thôi.

May mắn là nước ở đây đều có thể uống được, cũng sẽ không

khiến họ chết khát ở nơi này. "Chúng ta còn phải ở đây bao lâu nữa?

Chương 1474

Tôi cảm thấy mình sắp mốc meo rồi, cứ mãi ở cùng một chỗ hình như cũng không phải là cách." Vương Khải Toàn nhìn thấy ở lại nơi này đã nhiều ngày, sắc mặt trở nên có chút khô khan.

Họ cảm thấy cần phải chờ cơ hội.

Bất kỳ cơ hội nào, cũng không thể để họ cứ mãi ở đây chứ, hơn nữa nếu họ không may mắn thì sao? "Tôi đoán là sẽ rất nhanh thôi, khi tôi có thể trực tiếp nhìn thấy, nơi đó có động tĩnh thì cũng sẽ không." "Dù sao thì quả thực có một số thứ có thể gặp được nam sinh, nghĩ mọi thứ đều có thời gian của anh." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác đều biết cô ấy sẽ cứ mãi chờ đợi ở nơi này.

Họ không tin rằng mình sẽ mãi bị mắc kẹt ở nơi này!

Hơn nữa, đúng như Chu Tiểu Di đã nói, sẽ luôn có một ngày họ có thể hiểu rõ quy luật ẩn chứa bên trong.

Nhưng nhìn vào kế hoạch hiện tại, nếu muốn hiểu rõ quy luật đó, có lẽ vẫn cần một khoảng thời gian nữa.

Hơn nữa, họ cũng muốn xem xét liệu tiếp theo có còn những bất ngờ thú vị nào khác không.

Ông chủ Tôn nhìn tất cả mọi người.

Biết mình không nhớ ra chuyện sau đó, anh ta cũng rất thất vọng, nhưng điều này cũng không thể trách anh ta, anh ta cũng không biết tại sao mình lại không thể nhớ ra.

Thực ra anh ta cũng đã từng nghĩ, nếu mình có thể nhớ lại tất cả mọi chuyện này thì tốt biết mấy!

Nhưng anh ta biết điều đó căn bản là không thể. "Thế tức là, ông

chủ Tôn, ông đã quên sạch tất cả mọi chuyện ở đây rồi sao?

Tôi nói ông chủ Tôn, ông cũng thật kỳ lạ." "Chuyện quan trọng như vậy sao lại có thể quên được chứ?

Cái cần nhớ thì ông không nhớ, cái không cần nhớ thì ông lại nhớ rất rõ." "Thôi, cũng không biết phải nói thế nào mới được, ông cứ mãi vấn vương mọi chuyện này cũng không phải không có lý, nếu con người thật sự biết." "Có thể xuyên việt, nếu là bất kỳ ai, chắc cũng đều muốn đến xem rốt cuộc là chuyện gì." "Tôi đoán tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, nên chúng tôi bên này cũng khá hiểu, nhưng nhìn tình hình hiện tại thì... "...cũng không phải tất cả mọi thứ đều có thể kiểm soát được, nên chúng ta bên này vẫn phải cẩn thận xem xét rốt cuộc là chuyện gì." Vương Khải Toàn nói câu này thật sự có chút "hận sắt không thành thép"...

Anh ta cũng không biết tại sao ông chủ Tôn có thể nhớ rất nhiều chuyện trước đây.

Nhưng duy nhất không nhớ được chuyện họ đã rời đi bằng cách nào, điều này đối với họ cũng rất quan trọng mà?

Lúc nãy, họ đã hỏi gần như khắp nơi này, nhưng căn bản không hề phát hiện ra.

Làm thế nào để rời đi, đây mới là vấn đề đau đầu nhất, nếu không thể rời đi thì thật sự rất có ý nghĩa đấy.

Tất cả mọi người đều im lặng, họ biết tiếp theo mình cũng sẽ phải đối mặt với thử thách lớn lao.

Trong khoảng thời gian tiếp theo.

Họ nhanh chóng muốn tìm hiểu xem những thứ đó rốt cuộc là gì, sau đó họ nhanh chóng ngồi tại chỗ chờ đợi.

Họ biết bây giờ ngoài chờ đợi ra, không còn cách nào khác, nhưng

cũng không biết phải đợi đến bao giờ.

Nếu kỳ tích không xuất hiện trong đời này, chẳng lẽ họ phải ở mãi nơi này sao? 【Nhìn tư thế của họ, lẽ nào thật sự phải ở mãi đây?

Tôi nghĩ Chu tỷ chắc sẽ không dùng cách ngốc nghếch như vậy để cứ mãi ở đây đâu.】 【Cô ấy chắc chắn có sự tính toán của riêng mình, hơn nữa lúc nãy Chu tỷ cứ nhìn chằm chằm một chỗ, mỗi lần cô ấy có hành vi như vậy.】 【Tôi đều biết cô ấy chắc chắn có phát hiện gì đó, nên tôi nghĩ lát nữa Chu tỷ chắc sẽ nhanh chóng nghĩ ra điều gì đó.】 【Đúng vậy, lúc nãy tôi cũng thấy Chu tỷ cứ nhìn chằm chằm một hướng, mỗi lần cũng đúng như bạn nói.】 【Khi cô ấy nhìn chằm chằm một chỗ mà ngẩn người, điều đó chứng tỏ chỗ đó có gì đó kỳ lạ, chỉ là cô ấy vẫn chưa nghĩ rõ rốt cuộc là chuyện gì, nên cứ mãi nhìn vào đó.】 【Về tất cả mọi hành vi của Chu tỷ, chúng tôi đã nắm được một chút quy luật rồi.】 Chu Tiểu Di quả thực đã phát hiện có chút bất thường, bởi vì cô phát hiện nơi này, xung quanh trông đều kiên cố không thể phá vỡ!

Thế nhưng cô lại cảm thấy từ chỗ đó, dường như có một làn gió thoang thoảng thổi tới.

Cũng không biết có phải là ảo giác của mình không, Chu Tiểu Di không nói cho những người khác, cô vẫn tiếp tục sắc bén quan sát.

Nhưng Thiên Ân vốn là một đứa trẻ rất mẫn cảm, cậu bé nhanh chóng nhận ra sự bất thường của Chu Tiểu Di.

Chương 1475

Sau đó cậu bé cũng nhìn theo hướng Chu Tiểu Di đang nhìn!

Nhưng ngay lúc này, sắc mặt Thiên Ân đột ngột biến đổi.

Cậu bé đau khổ ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, giống hệt như ông chủ Tôn, lẽ nào trí nhớ của cậu bé cũng xuất hiện sai lệch sao?

Tất cả mọi người đều bị hành vi này của cậu bé làm cho bối rối!

Lúc nãy chẳng phải vẫn còn tốt lắm sao? "Cậu bé này bị làm sao vậy?

Lúc nãy còn bình thường, bây giờ sao đột nhiên lại đau khổ như vậy, mọi người mau tránh ra một chút, nhìn cậu bé này hình như có chuyện gì đó xảy ra." Vương Khải Toàn và những người khác khi phát hiện không ổn thì cũng nhanh chóng chạy tới, muốn kiểm tra tình trạng của Thiên Ân.

Chu Tiểu Di lúc nãy ở ngay trước mặt Thiên Ân, cô đã nhanh chóng kiểm tra xem cậu bé bị làm sao.

Nhưng Thiên Ân lại tỏ ra rất kháng cự cô, hay nói đúng hơn là rất kháng cự họ, tất cả mọi người đều không muốn tiếp xúc với họ.

Chu Tiểu Di và mọi người cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, không biết cậu bé bị làm sao. "Thiên Ân, cậu có ổn không?

Cậu có cảm ứng được điều gì không?

Lẽ nào lại có nguy hiểm nữa sao?" "Nhưng khi cậu gặp nguy hiểm cũng không phải như thế này, rốt cuộc là sao?" Mọi người tuy lo lắng, nhưng nhìn Thiên Ân trong bộ dạng đó, họ căn bản không thể hỏi được gì!

Thế nên tất cả đành sốt ruột.

Họ không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra!

Họ gần như bất lực nhìn Thiên Ân đau đớn quằn quại.

Cuối cùng, Chu Tiểu Di đành bảo những người khác tản ra!

Thiên Ân đau đớn khó chịu, tốt nhất không nên vây quanh cô bé.

Tất cả họ đều mù tịt, không biết cô bé bị làm sao!

Hơn nữa họ cũng trở nên cảnh giác, bởi vì bình thường Thiên Ân có bất kỳ dấu hiệu bất thường nào là báo hiệu nguy hiểm.

Nhưng nơi này nhìn qua lại chẳng có vẻ gì nguy hiểm!

Dù sao ở đây chẳng có gì cả!

Lẽ nào lại có những quái nhân đá từ khe đá chui ra?

Họ cũng từng trải qua chuyện như vậy rồi!

Nên họ cũng cảm thấy điều đó thực sự có khả năng!

Nếu đúng là như vậy thì lại càng thú vị hơn nhiều.

Vì vậy, tất cả mọi người đều căng thẳng!

Nhìn mọi thứ trước mắt, hy vọng có thể nhận được một câu trả lời chính xác từ đó.

Nhưng cuối cùng!

Chẳng nhận được câu trả lời nào!

Chương 1476

Ngược lại còn khiến họ thêm sợ hãi!

Cái cảm giác hoàn toàn không biết gì về tương lai hay những gì sắp xảy ra, thực sự quá tồi tệ.

“Mọi người đừng lo lắng, trước đây chúng ta chưa từng gặp nguy hiểm ở đây, nên lần này cũng sẽ không có đâu.” “Nhưng cũng không chắc, trong ký ức của tôi thì không có, nhưng tôi sợ ký ức của mình bị sai lệch, tôi cũng không biết tại sao mình lại không nhớ ra những chuyện này, thật sự xin lỗi.” Tôn Hưng bên kia cũng có chút áy náy!

Anh ta biết nếu mình cẩn thận hơn một chút thì đã không ra nông nỗi này.

Tất cả họ đều nơm nớp lo sợ!

Không biết nguy hiểm gì sẽ ập đến tiếp theo!

Đó là điều mà không ai trong số họ muốn đối mặt.

“Ông Tôn, ông đừng nghĩ nhiều quá, chuyện này vốn dĩ không liên quan gì đến ông, ông cũng chỉ muốn giúp đỡ mọi người thôi.” Mặc dù nói vậy, nhưng anh ta vẫn không kìm được sự áy náy!

Anh ta luôn cảm thấy chính vì mình mà mọi người mới bị mắc kẹt ở đây!

Giá mà anh ta có thể nhớ ra một chút chuyện gì đó thì đã không bị kẹt mãi ở nơi này.

Hơn nữa, điều kỳ lạ là, ở chỗ này!

Anh ta ngất xỉu trước đã đành!

Giờ lại có thêm một người nữa ngất đi.

Lẽ nào có thứ gì đó đang ảnh hưởng đến họ ở đây!

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, rồi đúng lúc đó.

Chu Tiểu Di đột nhiên kinh ngạc kêu lên!

Cô nói cô biết chuyện gì đang xảy ra rồi!

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Chu Tiểu Di, hy vọng cô có thể nói ra câu trả lời mà họ đều muốn biết!

Sau đó, Chu Tiểu Di nhanh chóng!

Đến chỗ mà cô nãy giờ vẫn nhìn chằm chằm.

Ở đó vừa hay có một cái lỗ nhỏ không mấy bắt mắt, có lẽ vì bụi bặm tích tụ quanh năm!

Bình thường thì không thể nhìn thấy được.

Chỉ khi ánh nắng chiếu thẳng vào đây!

Mới có thể trực tiếp nhìn thấy ánh nắng xiên vào!

Vừa nãy cũng chỉ là thoáng qua.

Chu Tiểu Di mới nhận ra có gì đó không đúng!

Cô cảm thấy hơi khó tin, vào đây rồi mà vẫn có chuyện như vậy!

Nếu đã thế, thì cô vẫn cần phải nghiêm túc xem xét kỹ lưỡng, rốt cuộc chuyện này là thế nào...

Chu Tiểu Di đã không còn bận tâm đến Thiên Ân nữa, cô bảo Diệp Phàm mau về chăm sóc Thiên Ân!

Cô muốn đi kiểm tra xem rốt cuộc là tình hình gì.

Chương 1477

Sau đó, họ thấy Chu Tiểu Di phấn khích đi thẳng tới!

Đến trước bức tường đó, khi Chu Tiểu Di nhìn vào bức tường.

Những người khác đã hiểu ra, e rằng Chu Tiểu Di đã phát hiện ra bí mật trong đó!

Tất cả họ đều nhìn mọi thứ trước mắt, hy vọng có thể biết được một kết quả chính xác.

“Tôi đã nói rồi mà, trên đời này làm gì có chuyện xuyên việt nào, quả nhiên đều là lừa bịp thôi.” Khi nghe Chu Tiểu Di nói câu này, tất cả mọi người đều sững sờ!

Câu này có ý gì?

Lẽ nào thật sự không có chuyện xuyên việt ư?

Nếu đúng là như vậy thì thật sự tiêu rồi.

Tất cả bọn họ đều không dám tin chuyện này!

Nhưng họ lại cảm thấy hình như điều đó cũng bình thường!

Trên đời này làm gì có nhiều chuyện xuyên việt đến thế.

Vì vậy, việc họ cần làm tiếp theo!

Có lẽ là nhanh chóng tìm hiểu!

Các tình huống khác nhau!

Hoặc nghe xem Chu Tiểu Di sẽ nói gì tiếp theo.

“Hôm đó, thật ra thứ mọi người nhìn thấy không phải là xuyên việt, mà là sau khi ánh nắng chiếu xuống, có lẽ đã chạm vào một cơ quan ẩn giấu nào đó.” “Rồi nó trực tiếp cuốn người đó vào phía sau

bức tường đá, nhưng từ vị trí của mọi người, hoặc trong tầm nhìn trực tiếp của mọi người, thật ra khối đá đó không hề thay đổi gì." "Thực chất là chỗ dưới chân người đó đã xảy ra chuyển động, rồi mọi người không còn nhìn thấy người đó nữa." "Như vậy mọi người sẽ cảm thấy người đó đã xuyên việt, hơn nữa, lúc đó, vừa đúng lúc ánh nắng chiếu qua, trên bức tường đá đó hẳn có thứ gì đó phản quang." "Rồi nó tạo ra một hình ảnh phản chiếu như nguyên lý gương, khiến mọi người cảm thấy mình đã hoàn toàn bị mắc kẹt ở đó." "Và sau đó mọi người không còn nhìn thấy sự thay đổi của nó nữa, căn bản không phải là xuyên việt." Nghe Chu Tiểu Di giải thích như vậy, họ thấy hình như cũng có lý.

Sau đó, họ nhìn theo hướng Chu Tiểu Di đang nhìn, đã có ánh nắng mặt trời từ từ chiếu tới!

Tôn Hưng kích động đứng dậy.

Không sai!

Cảnh tượng mà họ trải qua lúc đó chính là như vậy!

Chính là ánh nắng chiếu vào chỗ đó.

Anh ta biết tiếp theo có khả năng sẽ chứng kiến một cảnh tượng kỳ diệu!

Sau đó, Chu Tiểu Di dứt khoát lấy từ trong túi ra một món đồ!

Ném món đồ đó về phía đối diện họ.

Chờ đợi thời cơ đến, cuối cùng!

Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi!

Một lúc sau!

Một luồng sáng mạnh chiếu tới.

Họ suýt chút nữa không mở mắt ra được, rồi ngay khoảnh khắc

tiếp theo.

Sau đó, họ phát hiện, món đồ mà Chu Tiểu Di vừa đặt trên mặt đất, thật sự đã biến mất!

Chương 1478

Tất cả mọi người mới vỡ lẽ, thì ra là như vậy!

Nhưng họ nhìn khối đá này, thấy không có gì khác biệt lớn so với lúc nãy!

Nhưng Chu Tiểu Di vẫn rất thông minh.

Lúc nãy, cô đã đánh dấu trên khối đá đó!

Vì vậy, giờ nhìn khối đá này, nó đã hoàn toàn không phải là khối đá lúc nãy nữa rồi.

Bởi vì dấu hiệu cô vừa đánh đã biến mất!

Tất cả mọi người mới vỡ lẽ, thì ra còn có một nguyên lý như vậy tồn tại!

Phía họ coi như đã hiểu rồi.

“Thật sự quá kỳ diệu, lại có chuyện như vậy xảy ra, tôi bây giờ thấy thật buồn cười, lúc đó, tất cả chúng ta đều còn tưởng là xuyên việt.” “Nhưng nếu quả thực không phải xuyên việt, vậy thì Đỗ Âm nương nương lại là chuyện gì, tại sao trong truyền thuyết, bà ấy lại là một người xuyên việt.” Tôn Hưng vẫn không cam lòng, anh ta muốn làm rõ rốt cuộc là chuyện gì!

Về phần Chu Tiểu Di thì thực ra cô cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Hơn nữa, trên suốt quãng đường đi đến đây!

Họ dường như chưa từng gặp bất kỳ chuyện gì liên quan đến Đỗ Âm nương nương.

Vì vậy, cô cũng cảm thấy khá buồn cười!

Sau khi suy nghĩ một chút!

Cô chỉ có thể muốn biết!

Có lẽ tiếp theo sẽ còn có chuyện gì nữa.

"Không biết, cũng có thể cô ấy chỉ có tư tưởng khá cấp tiến thôi, đương nhiên, đây cũng chỉ là suy nghĩ cá nhân của tôi." "Nếu muốn thực sự làm rõ chuyện gì đang xảy ra, chúng ta vẫn cần phải hiểu rõ về phía cô ấy, rốt cuộc là chuyện gì." "Vì vậy, việc cần làm tiếp theo, đương nhiên là phải làm rõ sự thật của những chuyện đó, nên tôi nghĩ, chúng ta cũng đã đến lúc phải rời khỏi nơi này." "Nhưng mọi người có phát hiện không, nơi này dường như ngoài dòng nước lúc chúng ta đến, thì không có bất kỳ lối ra nào khác." "Hơn nữa, chỗ lúc nãy, tôi nghĩ chúng ta cũng có thể đi xem một chút, anh ta không phải đến nơi này là để tìm thi thể cha mình sao?" "Lát nữa, chúng ta sẽ lợi dụng nguyên lý này để trực tiếp xuyên tường qua." Chu Tiểu Di nhớ rõ Hắc Ca đến nơi này là vì chuyện gì!

Anh ta muốn mang thi thể cha mình về.

Lần này có lẽ cũng là lúc!

Tốt nhất là đưa thi thể ông ấy về!

Hơn nữa, họ cảm thấy cha anh ta hẳn là đã bị mắc kẹt bên trong rồi.

Cũng có thể ông ấy còn sống, cũng có thể đã chết!

Nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy lành ít dữ nhiều.

Hắc Ca cũng rất biết ơn Chu Tiểu Di!

Đã đến lúc này rồi!

Cô ấy vậy mà vẫn còn nhớ chuyện của mình!

Đây chính là lý do tại sao tất cả mọi người, một cách khó hiểu,

đều lấy Chu Tiểu Di làm trung tâm.

Chỉ riêng suy nghĩ này của cô ấy!

Chắc chắn có thể khiến tất cả mọi người đều rất hài lòng!

Ngay cả Trần Bình bên kia cũng coi như đã hiểu ra!

Chương 1479

Tại sao Chu Tiểu Di lại có thể dần dần chiếm được lòng người.

Anh ta bây giờ cũng cảm thấy Chu Tiểu Di, tuy không coi mình là một ông chủ tồn tại!

Nhưng cô ấy tuyệt đối có năng lực như vậy.

Bởi vì anh ta dần dần nhận ra!

Bản thân mình dường như thực sự đã trở nên hơi khác biệt!

Vì vậy, phía anh ta cũng khá là thấu hiểu.

“Nhưng lát nữa chúng ta làm thế nào để tạo ra nguyên lý này đây?

Tôi thấy trong tưởng tượng thì nguyên lý này không đơn giản vậy đâu.” “Vậy lát nữa chúng ta phải thao tác thế nào để tất cả mọi người có thể đi qua, chứ không thể để một người ở lại đây điều khiển được.” “Chúng ta để một người ở lại đây, rồi những người đi vào cũng không biết có ra được không, nguy hiểm quá.” Ông chủ Tôn cảm thấy, nếu họ thực sự muốn!

Trực tiếp đi qua, thì nhất định phải nghĩ ra một biện pháp hoàn chỉnh.

Vì vậy, anh ta liền trực tiếp hỏi Chu Tiểu Di!

Phía Chu Tiểu Di thì thực ra vẫn chưa nghĩ ra cách!

Nhưng dù sao thì cũng sẽ có cách thôi.

Sau khi cô chăm chú nhìn một lúc!

Cô nhận ra nơi này quả thực có gì đó không ổn.

“Có rồi, tôi đã biết phải làm thế nào rồi, lát nữa, cứ trực tiếp dùng

một tấm gương nhỏ ở đây, chiếu thẳng ánh nắng mặt trời phản xạ qua đó là được.” “Cách này chắc là được, nhưng trước đó, chúng ta cũng cần phải thử nghiệm một chút.” “Vậy mọi người trong tay có đồ vật nào có thể phản quang không?” “Nếu có thì đưa hết cho tôi đi, tôi thử nghiệm một chút.” Những người tốt bụng đều đưa hết đồ vật trên tay cho Chu Tiểu Di!

Dù sao chỉ cần có thể phản quang là được, Chu Tiểu Di cũng thử làm một chút.

May mắn là có Trần Bình, học bá này đi cùng họ!

Anh ta cũng đã giải quyết không ít rắc rối!

Một lúc sau!

Họ đã trực tiếp điều chỉnh được ánh sáng đi qua.

Xem ra họ đã đoán đúng rồi!

Bởi vì họ đã thử nghiệm!

Thật sự rất hữu ích!

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó chỉ cần điều chỉnh vị trí là được!

Lúc nãy họ cũng đã xem xét một chút!

Vẫn có vài giây chậm rãi để phản ứng.

Chu Tiểu Di bảo tất cả mọi người đều đứng sang một bên!

Cô tự mình điều chỉnh vị trí ở đây!

Khi Chu Tiểu Di thấy mọi thứ đã hoàn hảo.

Chương 1480

Cô nhanh chóng chạy thẳng qua đó!

Và tất cả mọi người đều đứng cùng nhau!

Họ thực sự không cảm thấy gì cả.

Nhưng một lúc sau!

Họ đối mặt với một bức tường!

Tất cả mọi người đều kỳ lạ nhìn cảnh tượng này!

Không ngờ họ lại thực sự xuất hiện ở một nơi như vậy.

Họ cũng thực sự không ngờ, lại có thể trực tiếp đi xuyên qua!

Điều này khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Xem ra họ vẫn còn hiểu biết quá ít!

Nếu đã trực tiếp đi qua được rồi!

Thì cần phải nghiêm túc nghiên cứu một chút!

Rốt cuộc nơi này là thế nào.

Thế nhưng đúng lúc này!

Hạ Xuân Thiên lớn tiếng kêu lên một tiếng!

Tất cả mọi người đều bị anh ta làm cho giật mình!

Hạ Xuân Thiên lắp bắp, chỉ vào một góc nào đó và nói.

Tất cả những người có mặt đều nhìn qua, khi nhìn qua!

Họ cũng cau mày!

Bởi vì ở đó lại có một xác chết đã khô héo từ lâu.

Tất cả mọi người đều ngầm hiểu mà nhìn về phía Hắc Ca!

Bởi vì họ biết, ở đây chỉ có thi thể của một người có khả năng tồn tại.

Đó chính là cha của Hắc Ca, Hắc Ca cũng vội vàng nhanh chóng tiến lên kiểm tra!

Nhưng khi anh ta nhìn thấy những vật phẩm và quần áo trên người đối phương, anh ta thở phào nhẹ nhõm, mặc dù đã sớm biết, cha anh ta ở nơi này lành ít dữ nhiều.

"Không phải cha tôi!" Vì vậy, khi nghe anh ta nói vậy, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm thay cho anh ta!

Không phải là tốt rồi, họ chỉ sợ nếu đúng là cha anh ta thì phải làm sao.

Vì vậy, phía họ cũng không còn quá lo lắng nữa!

Một lúc sau!

Họ lại phải nghiên cứu xem làm thế nào để rời khỏi nơi này.

Sau đó, họ phát hiện, ở đây có một cái lỗ nhỏ hẹp!

Chương 1481

Chỉ có điều Chu Tiểu Di không chắc liệu có cơ quan nào không.

Bởi vì nếu thực sự có thể đi qua được!

Người này đã không chết ở đây!

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của người đó!

Rõ ràng không có bất kỳ vết thương bên ngoài nào.

Vậy thì chỉ có một khả năng, là người đó đã chết đói ở nơi này sau khi hoàn toàn cạn kiệt lương thực và nước!

Vì vậy, cô cảm thấy vẫn cần phải nghiên cứu kỹ lưỡng xem tình hình tiếp theo sẽ như thế nào.

"Nhìn dáng vẻ hiện tại của người đó, hẳn là đã chết đói ở đây rồi, vậy thì lát nữa chúng ta muốn đi qua, e rằng sẽ không dễ dàng như vậy đâu." "Nếu không thì người đó đã không bị mắc kẹt ở đây, chắc chắn nơi này còn có thứ gì đó mà chúng ta không biết, hơn nữa, cái đường hầm này cũng có khả năng sau khi đi qua lại là một con đường cụt." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều gật đầu tán đồng!

Dường như quả đúng là như vậy.

Nếu đã thế!

Thì họ vẫn cần phải xem xét kỹ lưỡng!

Rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Chu Tiểu Di cảnh giác bật đèn pin!

Nhìn qua cái lỗ nhỏ vào bên trong đường hầm.

Cô muốn xem liệu có thứ gì đặc biệt khác xuất hiện không!

Nhưng cô phát hiện dường như hoàn toàn không có gì.

Điều này lại khiến cô cảm thấy quá kỳ lạ!

Vì vậy, sau khi cô nghiêm túc suy nghĩ một lúc!

Cô đã đại khái hiểu ra những tình huống này rốt cuộc là thế nào!

Thật sự khá kích thích đấy chứ.

Sau khi Chu Tiểu Di nhìn một lát!

Những người khác đương nhiên không phát hiện ra gì!

Nhưng Chu Tiểu Di khẳng định nếu họ dám đi vào!

Tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện bất ngờ.

Vì vậy, họ cũng chỉ có thể đứng một bên quan sát!

Chu Tiểu Di ở đây nhanh chóng nhận ra một tình huống.

"Lúc nãy tôi không hề nhận thấy có bất kỳ tình huống kỳ lạ nào!" "Tin rằng những người khác của mọi người đương nhiên cũng không nhận thấy!" "Nếu tôi không đoán sai, e rằng không có tình huống đặc biệt nào, nhưng điều này cũng không có nghĩa là thực sự an toàn." "Có lẽ bây giờ chúng ta có thể trực tiếp đi lên xem một chút, rốt cuộc là chuyện gì!" "Chúng ta có lẽ có thể đợi một lát, rồi trực tiếp đi vào xem liệu có xảy ra nguy hiểm gì không." "Đương nhiên rồi, tình huống như vậy thực sự quá nguy hiểm, tôi không phản đối việc này." Những người khác nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ cũng đều bật cười!

Thực ra họ cũng cảm thấy như vậy thực sự quá nguy hiểm.

Họ cũng không ngại cứ thế đi thẳng vào!

Họ thì nghĩ rằng, lát nữa có thể cứ ở đây trước!

Chương 1482

Cứ xem xét kỹ lưỡng xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Vì vậy, họ cứ im lặng chờ đợi ở đây!

Một lúc sau, vẫn phải nghĩ cách xem cái đường hầm này sẽ có nguy hiểm gì.

Chu Tiểu Di cảm thấy cũng chỉ có thể tự mình ra trận thôi!

Sau khi Chu Tiểu Di suy nghĩ nửa ngày!

Cuối cùng vẫn không nghĩ ra gì.

Vẫn là Trần Bình bên kia nói, hay là trực tiếp dùng máy bay trực thăng mini của anh ta đi vào xem một chút!

Chu Tiểu Di thấy cách này cũng được.

Sau đó, Chu Tiểu Di liền trực tiếp bảo anh ta điều khiển mấy chiếc trực thăng đó bay vào xem một chút!

Rồi xem tiếp theo sẽ xảy ra nguy hiểm gì.

Và rồi Chu Tiểu Di và mọi người thực sự đã phát hiện ra một thứ khá kỳ lạ!

Đó là sau khi họ thấy máy bay không người lái bay vào!

Họ nhìn thấy trên vách tường có rất nhiều máu tươi.

Nếu không đoán sai!

Lát nữa đi vào có khả năng hai bên vách đá sẽ trực tiếp kẹp chặt họ!

Biến họ thành thịt nát cũng là có thể.

Đến lúc đó sẽ biến thành một cái bánh thịt, vậy thì đây chính là sự

tồn tại đáng sợ nhất rồi.

"Giờ tôi cuối cùng cũng biết bên trong rốt cuộc có cơ quan gì rồi, nếu tôi không nhầm, nó cảm ứng được có người bò vào là sẽ từ bốn phía co lại." "Rồi sẽ trực tiếp kẹp chúng ta thành một cái bánh thịt, đúng là một cơ quan hiểm độc, may mà lúc nãy chúng ta không tự mình thử." "Nếu không thì e rằng bây giờ đã trực tiếp biến thành một miếng thịt băm rồi, thật sự khá đáng sợ, giờ đã biết rốt cuộc là thế nào rồi." "Chúng ta không cần phải hoảng sợ nữa, bây giờ tôi thấy, chúng ta có thể nghiên cứu trước một chút, xem có công tắc nào không, rồi hãy nói đến việc kiểm soát tất cả các cơ quan gần đây đã." Chu Tiểu Di biết, vì đã là cơ quan, thì nhất định sẽ có cách giải trừ!

Nếu không!

Tại sao cha của Hắc Ca lại không ở chỗ này?

Anh ta chắc chắn đã giải trừ cơ quan, còn người này sở dĩ may mắn, mà chết đói sống sờ sờ ở đây.

Có lẽ là vì có đồng đội đã bò qua trước!

Chứng kiến cảnh tượng thảm khốc của đồng đội!

Anh ta mới ở lại đây.

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều sững sờ!

Họ cũng không biết phải diễn tả chuyện này như thế nào, cũng không biết người này là may mắn hay bất hạnh.

Nếu nói anh ta bất hạnh thì anh ta không bị kẹp thành bánh thịt!

Nhưng nếu nói anh ta may mắn, thì anh ta lại chết đói sống sờ sờ ở chỗ này.

Anh ta cũng không tìm cách thoát ra ngoài, biết đâu có thể quay lại đường cũ!

Nhưng họ biết, anh ta chắc chắn đã giãy giụa, cuối cùng thì trực tiếp bỏ cuộc.

Chương 1483

Có lẽ nơi này thật sự không có lối thoát!

Nếu cơ quan quay về dễ tìm như vậy, anh ta đã không chết.

Vậy thì họ cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước!

Nhưng làm thế nào để tiếp tục đi về phía trước, đây là lối đi duy nhất!

Vì vậy, điều cần tìm là cách tắt cơ quan này, đây mới là mấu chốt.

"Năm đó, cha cậu chắc chắn đã may mắn đi qua được rồi, nên tôi tin, chúng ta cũng có khả năng tương tự." "Nhưng trước đó, mọi người cần phải đồng lòng hợp sức một chút, tôi không hy vọng lát nữa, chúng ta lại xảy ra những mâu thuẫn không cần thiết." "Vì vậy, mọi người hẳn cũng biết tôi đang nói gì rồi, lát nữa chúng ta cần phải đoàn kết, chứ không phải nghi ngờ lẫn nhau." Mặc dù trên suốt quãng đường đi đến đây, họ cũng coi như đã tin tưởng lẫn nhau rồi!

Nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy, vẫn cần thiết phải dặn dò thêm một lần nữa!

Cũng không biết tại sao.

Ở nơi này, cô có một linh cảm rất mạnh mẽ, tuyệt đối sẽ xảy ra!

Chuyện mà trước đây họ chưa từng trải qua, vì vậy cô cứ dặn dò kỹ tất cả mọi người trước đã.

Tất cả mọi người cũng không biết, tự nhiên Chu Tiểu Di lại dặn dò họ chuyện này!

Họ cũng chỉ có thể bình thường gật đầu.

Rồi tiếp theo là đi tìm cơ quan!

Nhưng sau khi họ gần như lật tung cả nơi này lên!

Phát hiện hoàn toàn không tìm thấy gì.

“Xác định là có thật không?

Ở đây chẳng có gì cả, thật là kỳ quái, nhưng vì cô đã nói là có thì.” “Thì chúng ta vẫn phải tìm xem, biết đâu thật sự có, nhưng nhìn tình hình hiện tại thì, có vẻ đúng là hơi khó.” “Thật không ngờ, có ngày tôi lại trải qua chuyện như vậy, nghĩ lại cái thân lão Vương tung hoành nửa đời.” Lại nữa rồi!

Lại nữa rồi!

Vương Khải Toàn lại sắp kể lể những chiến tích vĩ đại của mình!

Những người khác đã sớm quen rồi.

Quả nhiên!

Anh ta lại kể về những chuyện ở Phan Gia Viên!

Thật là kỳ lạ!

Nhưng mà cũng may!

Lúc này mọi người đều rất buồn chán.

Hơn nữa lại đang nơm nớp lo sợ, cũng có thể nghe anh ta khoác lác ở đây!

Vì vậy, tất cả mọi người đều vẫn vui vẻ lắng nghe, bình thường thì họ cũng không muốn nghe.

Thế nhưng đúng lúc này, Thiên Ân, người đã ngất xỉu, đã từ từ tỉnh lại!

Tất cả mọi người lập tức chạy đến hỏi cô bé đã xảy ra chuyện gì, Thiên Ân vẻ mặt ngây thơ.

“Lúc nãy cháu cảm thấy, có rất nhiều thứ tràn vào trong đầu, nên

cháu trực tiếp ngất đi thôi." "Nhưng mà là cái gì thì." "Cháu bây giờ không nhớ ra được, cảm giác đầu cứ ong ong, còn hơi khó chịu nữa, chị Chu ơi cháu muốn uống nước, có nước không ạ?" Chu Tiểu Di nhìn dáng vẻ của cô bé, dường như thật sự không giống đang nói dối!

Chương 1484

Chu Tiểu Di vội vàng lấy bình nước cho Thiên Ân uống.

Thiên Ân uống xong nước thì đứng sang một bên, dường như đang hồi tưởng lại những gì mình vừa trải qua!

Những người khác đương nhiên cũng không có ý ép buộc cô bé.

"Cháu không lẽ cũng từng đến nơi này rồi sao, nhưng không thể nào, nhìn cháu thế này, tuổi còn trẻ, căn bản không thể nào đã đến đây được." Thiên Ân quả thực là người nhỏ nhất trong số họ!

Vì vậy họ cảm thấy cô bé không thể nào đã đến nơi này được.

Nhưng cũng có thể là những sự kiện khác!

Điều này mọi người đều không biết.

"Không biết, cũng có thể, nhưng trong ký ức của cháu, cháu căn bản chưa từng đến nơi này, nên có chút kỳ lạ, còn chuyện gì đã xảy ra thì cháu cũng không biết." Thôi được rồi!

Tất cả mọi người nhìn dáng vẻ của cô bé đều biết, cô bé chắc chắn là không biết chuyện gì đã xảy ra!

Sau đó, họ tiếp tục tìm kiếm vị trí then chốt.

Đúng lúc này!

Hạ Xuân Thiên lại la làng lên!

Đây đã không phải lần đầu tiên!

Họ đã quen với giọng nói của anh ta rồi!

Không biết anh ta lại nhìn thấy gì nữa.

"Tôi nói này bác sĩ Hạ, anh lại nhìn thấy gì nữa mà làm ầm ĩ thế,

không thể ra dáng một chút được sao." "Phía tôi đương nhiên sẽ giúp anh, nhưng anh với tư cách là một bác sĩ, không nên la hét ầm ĩ như vậy." Hạ Xuân Thiên bên kia cũng phát hiện ra, mình quả thực có hơi làm ầm ĩ một chút!

Nhưng chuyện này cũng không thể trách anh ta được.

Lúc nãy anh ta hình như nhìn thấy, tảng đá bên cạnh anh ta hơi lung lay một chút!

Nhưng khi anh ta muốn nhìn kỹ lại một lần nữa!

Thì phát hiện hình như không còn nữa.

Anh ta cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, rốt cuộc chuyện này là thế nào!

Lẽ nào chỉ là nhìn nhầm thôi sao?

Anh ta chỉ có thể nói không có gì cả.

Nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy, anh ta hẳn là đã nhìn thấy gì đó!

Nếu không thì anh ta đã không la hét ầm ĩ.

Chu Tiểu Di trực tiếp đi đến trước mặt anh ta!

Khi thấy Hạ Xuân Thiên quả nhiên đang nhìn chằm chằm vào tảng đá trước mặt mình!

Cô hỏi anh ta bị làm sao, Hạ Xuân Thiên không tự tin lắm nói.

"Có lẽ là tôi nhìn nhầm rồi, lúc nãy, tôi hình như thấy tảng đá này hơi nhúc nhích một chút, cô thấy có khả năng không?" 【Có khả năng!

Có khả năng!

Chương 1485

Lúc nãy tôi cũng nhìn thấy!

Bác sĩ Hạ, anh phải tin vào chính mình chứ, anh giỏi lắm mà, bác sĩ sao lại không tin vào mắt mình chứ?】【Hơn nữa anh còn đeo kính nữa chứ?

Sao lại không tin vào mắt mình chứ.】【Đúng vậy, đúng là có động đậy, chị Chu hãy tin anh ấy, anh ấy tuyệt đối không lừa, đúng là có nhúc nhích một chút, tin anh ấy tuyệt đối không sai.】【....】...

Phía bình luận tràn ngập, hy vọng Chu Tiểu Di có thể tin Hạ Xuân Thiên!

Chu Tiểu Di nhìn Hạ Xuân Thiên, rồi lại nhìn tảng đá trước mặt anh ta.

Cô không nghĩ Hạ Xuân Thiên bị điên, cô thấy điều đó cũng có khả năng!

Sau đó, cô nghiêm túc quan sát một chút!

Thậm chí còn tự tay chạm vào.

Không có gì đặc biệt, Chu Tiểu Di cảm thấy Hạ Xuân Thiên cũng không giống loại người sẽ nói dối!

Hơn nữa anh ta cũng không có lý do gì để nói dối.

“Anh hẳn là không nhìn nhầm đâu, tôi tin những gì anh nhìn thấy đều là thật, và có khả năng đây chính là mấu chốt.” “Tôi sẽ nghiên cứu một chút xem rốt cuộc là chuyện gì, anh nói lúc nãy nó động đậy là động đậy thế nào?

Là lên xuống hay trái phải, hay là đột nhiên nhô lên?” Hạ Xuân

Thiên bên kia cũng không ngờ, Chu Tiểu Di vậy mà lại tin lời mình nói!

Cái cảm giác được tin tưởng này, thật tốt.

Sau đó, anh ta liền trực tiếp kể lại những gì mình nhìn thấy!

Sau khi Chu Tiểu Di nghe mô tả của anh ta!

Cô chăm chú nhìn kỹ.

Rồi khi Chu Tiểu Di nhìn chằm chằm!

Cô cũng phát hiện đột nhiên nó nhúc nhích một cái!

Lúc nãy Hạ Xuân Thiên nói anh ta nhìn thấy là dao động lên xuống.

Nhưng lần này Chu Tiểu Di nhìn thấy lại giống như đột nhiên nhô lên!

Cô bây giờ đã xác định được!

Cái thứ này hẳn là không có bất kỳ quy luật nào.

Vì vậy, cô còn cần phải nghiên cứu quy luật một chút!

Nhưng cô cảm thấy hẳn là không chỉ có một khối này!

Mà là cần họ kiểm soát ở nhiều vị trí khác nhau.

Vì vậy, cô cảm thấy chắc chắn còn có những nơi khác!

Cô bảo tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào bốn phía vách tường, không bỏ sót chỗ nào.

Những người khác của họ đương nhiên đều phải nghe Chu Tiểu Di!

Rồi lại cảm thấy cách này, thực sự quá chậm!

Vì vậy, các thủ đoạn công nghệ cao của Trần Bình lại có dịp phát

huy tác dụng.

Chương 1486

Anh ta trực tiếp lấy ra một thứ giống như máy sấy tóc!

Sau khi quét toàn bộ các vị trí!

Từ đó tiết lộ ra các loại cấu trúc ở đây.

“Ra rồi, những chỗ được đánh dấu màu đỏ này, chính là những chỗ lúc nãy sẽ động đậy, vậy mà có nhiều chỗ như vậy.” “Vậy có phải nói rằng, thực ra chúng ta phải chọn đúng chỗ mà ấn xuống, thật không ngờ, nếu không có thứ này thì chúng ta không biết phải quan sát đến bao giờ.” “Anh Hắc, bây giờ tôi càng ngày càng bội phục cha anh rồi, năm đó một mình ông ấy dựa vào sức mình, vậy mà có thể xuyên thấu được bí ẩn, rồi trực tiếp đi ra ngoài, thật sự lợi hại.” Trần Bình khen ngợi thật lòng, anh ta thật sự cảm thấy rất lợi hại!

Nếu không có thứ này, họ có khả năng căn bản sẽ không phát hiện ra.

Vì vậy anh ta không kìm được mà bội phục!

Hắc Ca bên kia cũng chỉ gượng cười một chút!

Lúc đó, anh ta còn chưa có bản lĩnh lớn như vậy.

Nhưng anh ta tin cha mình, quả thực có bản lĩnh như vậy!

Chu Tiểu Di ngày càng tò mò về bối cảnh gia đình của họ.

Nếu thực sự cũng chỉ đơn giản là Mạc Kim Giáo Úy như vậy!

Thì đã không lợi hại đến thế!

Nhìn dáng vẻ của Hắc Ca.

Rõ ràng là còn trải qua nhiều cấp độ huấn luyện khác nhau!

Vì vậy cô cảm thấy hẳn là còn có gì đó mấu chốt mà mình không biết.

"Hẳn là phải đợi khi tất cả chúng nhô lên, rồi ấn xuống, vừa hay mỗi người canh giữ một hướng rồi đánh dấu trước." "Đừng nhầm, rồi lần lượt đợi khi nó xuất hiện lõm vào thì trực tiếp ấn xuống, nó hẳn là không xuất hiện cùng lúc." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy!

Trần Bình nhanh chóng đã đánh dấu toàn bộ các vị trí!

Rồi tất cả mọi người đều vào vị trí của mình.

Nghiêm túc nhìn chằm chằm vào bức tường đá trước mặt họ!

Xem khi nào thì nó sẽ đột nhiên nhô lên?

Cuối cùng đợi được một cái, họ liền ấn xuống!

Rồi đợi những người khác, cũng không biết qua bao lâu!

Những người khác lần lượt đều ấn xuống xong.

Chỉ còn lại cái cuối cùng!

Tất cả mọi người đều tập trung cao độ nhìn cái cuối cùng!

Đợi khi nó xuất hiện, họ sẽ ấn xuống toàn bộ.

Sau đó Chu Tiểu Di nhanh chóng đi xem một chút.

Cái đường hầm lúc nãy có thay đổi gì không!

Rồi cô ném một món đồ vào xem một chút.

Liệu có bị kẹp không.

Chương 1487

“Cách này hình như không thử ra được, hay là chúng ta tìm một món đồ thay thế, nhưng tôi thấy nó hẳn là phải cảm ứng được thứ giống như người.” “Mới có thể trực tiếp có cảm ứng, không thể nào thật sự tự mình ra trận được chứ.” Chu Tiểu Di cũng chau mày như vậy, nhìn mọi thứ trước mắt.

Nếu thật sự không ổn, chỉ còn cách tự mình ra trận thôi.

Sau đó, Vương Khải Toàn nảy ra ý định với bộ hài cốt nằm dưới đất.

Những người khác đương nhiên cũng biết anh ta nghĩ gì.

Rất nhiều người thực ra cũng tán thành, dù sao họ cũng không quen biết, dùng một chút cũng được thôi!

Nhưng cuối cùng, Chu Tiểu Di đã từ chối thẳng thừng.

Cô cho rằng người ta đã là khách tha hương đủ đáng thương rồi!

Lúc này mà còn để họ mất xác thì thật không hay chút nào.

“Này cô nói thế không đúng lắm rồi, cô vừa nói người ta là khách tha hương, nhỡ lát nữa nếu thi thể thành tro bụi thật...” “Chúng ta cũng có thể sau khi mọi chuyện kết thúc, mang tro cốt của họ ra ngoài.

Vậy là cũng giúp họ thoát khỏi đây rồi, đúng không?” “Dù sao cũng tốt hơn là cứ bị mắc kẹt ở đây làm cô hồn dã quỷ.

Nếu lát nữa có chuyện gì xảy ra, chúng ta cũng có thể mang họ ra ngoài rồi chôn cất tử tế.” “Kiểu gì cũng đáng.

Tôi tin vị tiền bối này chắc cũng không để tâm, mà hẳn là họ cũng muốn thế thôi.” Chu Tiểu Di thật sự không ngờ Vương Khải Toàn lại

lắm mưu mẹo như vậy!

Cuối cùng, cô chỉ có thể mắt nhắm mắt mở cho qua.

Sau đó, Vương Khải Toàn và vài người nữa trực tiếp khiêng bộ hài cốt vào trong!

Dường như không có bất kỳ sự cố nào xảy ra!

Nhưng sau khi họ đưa thi thể xuống.

Khi họ tiến vào, ai nấy đều hết sức cẩn thận!

Chu Tiểu Di đi vào trước, để đề phòng vạn nhất, cô còn buộc một sợi dây vào eo mình.

Lỡ lát nữa có gì bất trắc, cũng có thể kéo cô ra.

"Cô cứ yên tâm vào đi, nếu thật sự xảy ra bất cứ chuyện gì, chúng tôi sẽ nhanh chóng kéo mọi người ra.

Nó có nhanh đến mấy, hẳn cũng không đến mức lập tức lấy mạng cô đâu." Hơn nữa, lúc nãy, Trần Bình cũng đã lấy ra mấy món đồ nghề của mình, chặn ở hai bên!

Cả trên, dưới, trái, phải nữa, lỡ lát nữa nó thật sự động đậy thì cũng sẽ bị những vật kim loại này cản lại trước.

Chu Tiểu Di mới chậm rãi tiến lên!

Cô cũng không dám đảm bảo là sẽ không có bất ngờ nào xảy ra!

Nhưng ít nhất phía sau có nhiều người như vậy, hẳn là có thể cứu cô ra.

Chu Tiểu Di nhanh chóng đi vào, cô không dám đi sâu, chỉ đứng ở một vị trí gần đó, không cảm nhận được bất cứ điều gì bất thường.

Sau khi không thấy động tĩnh gì, Chu Tiểu Di mới tiếp tục đi tới.

Những người khác nín thở dõi theo cô.

Cuối cùng, Chu Tiểu Di đã thành công đi qua, cứ như thể đang đứng ngay trước mặt họ vậy.

Rồi một lúc sau!

Chương 1488

Giọng nói của Chu Tiểu Di vọng lại từ phía bên kia, nói rằng cô đã an toàn xuống dưới rồi!

Bảo họ cũng nhanh chóng đi qua, kẻo lại xảy ra bất trắc.

Họ thở phào nhẹ nhõm, vì Chu Tiểu Di đã qua được rồi thì hẳn là không có vấn đề gì nữa!

Thế nên họ cũng nhanh chóng xuyên qua.

Sau khi tất cả mọi người đều đã qua hết!

Vẫn không xảy ra chuyện gì!

Xem ra họ đã giải quyết thành công rồi.

Khi đến đây, họ cũng đầu tiên đánh giá một lượt không gian này!

Và nó hoàn toàn giống hệt với nơi họ vừa ở phía trước, cũng không thấy thi thể nào.

Bên Hắc Ca thở phào nhẹ nhõm, những người khác đều rất ăn ý nhìn hắn!

Dù sao họ cũng biết Hắc Ca đến đây vì mục đích gì.

“Không nhìn thấy gì cả mới là tin tốt nhất, biết đâu cha cậu ta vẫn đang sống ở một nơi nào đó trong này.” “Hơn nữa, ở đây cũng đâu có nói là không thể sống được.

Biết đâu nơi này còn có mấy ‘nghiệp vụ’ khác, cha cậu ta sống dựa vào săn bắn.” .....Chu Tiểu Di vỗ vai Hắc Ca, an ủi.

Hắc Ca nở một nụ cười, hy vọng là như vậy.

Nếu thật sự là như vậy thì còn gì tốt hơn!

Điều đó có nghĩa là hai cha con họ còn có thể gặp lại, đây cũng là kết cục mà họ có thể chấp nhận.

"Vì ở đây không có thứ chúng ta muốn, vậy thì chúng ta cứ tiếp tục đi thôi." Họ không thể cứ mãi dừng lại ở nơi này, nên vẫn phải nhanh chóng tiến lên.

"Được rồi, nếu ở đây không có gì thì chúng ta cứ tiếp tục đi thôi, hơn nữa ở đây cũng chỉ có một con đường, xem ra chúng ta không có lựa chọn nào khác." "Chỉ có thể nhanh chóng đi về phía trước xem rốt cuộc lát nữa còn xảy ra chuyện gì không.

Thực ra tôi đoán đại khái là sẽ không có bất ngờ nào xảy ra đâu." "Tuy nhiên để đề phòng vạn nhất, chúng ta vẫn phải hết sức cẩn thận, hơn nữa nếu tôi không đoán sai thì lát nữa có thể còn xảy ra những nguy hiểm khác." Chu Tiểu Di không phải nói quá lên để dọa mọi người, cô thật sự có cảm giác mãnh liệt như vậy!

Hơn nữa nhìn vẻ mặt của Thiên Ân, sau khi đến đây cũng có vẻ hơi bất an.

Chỉ là có lẽ vẫn chưa cảm nhận được hoàn toàn!

Cho nên lúc này cũng không có ảnh hưởng gì đặc biệt.

Tuy nhiên đại khái cũng có thể cảm nhận được, tình trạng của Thiên Ân lúc này e rằng không được tốt lắm.

Những người khác liếc nhìn Thiên Ân, rồi lại nhìn Chu Tiểu Di sau đó nghiêm túc gật đầu!

Rồi họ tiếp tục đi về phía trước!

Đúng lúc này, Thiên Ân đột nhiên dừng lại, tất cả mọi người đều nhìn cậu ta.

Rồi họ thấy Thiên Ân ngẩng đầu nhìn lên trên đỉnh!

Tất cả mọi người cũng nhìn theo nhưng chẳng thấy gì cả, thậm chí còn cảm thấy hơi kỳ quái.

Chẳng lẽ Thiên Ân nhìn thấy thứ gì đó mà họ không thấy sao!

Sau đó, khi những người khác vẫn còn đang nhìn lên đỉnh, Vương Khải Toàn đã tò mò hỏi Thiên Ân làm sao vậy.

Chương 1489

“Vừa nãy hình như có thứ gì đó, trực tiếp xuyên qua bức tường.

Hẳn là một kẻ có ngón tay rất sắc bén, nó có thể trèo tường như Người Nhện vậy.” Nghe Thiên Ân nói vậy, tất cả mọi người đều sởn tóc gáy!

Đây là cái quái gì với cái quái gì chứ!

Họ chẳng thấy gì cả.

Hơn nữa Thiên Ân còn nói, nó trèo tường như Người Nhện!

Nhưng họ nhìn bức tường thì chẳng có gì cả.

Họ thậm chí còn nghi ngờ!

Chẳng lẽ Thiên Ân đã bị ảo giác sao!

Nhưng họ không dám nói vậy.

Sau đó Thiên Ân lại tiếp tục đi về phía trước.

Hơn nữa cậu ta đi rất vội vã, tất cả mọi người đều không biết!

Cậu ta bị làm sao vậy!

Chu Tiểu Di cũng nhíu chặt mày, rồi tất cả đều đuổi theo.

Khi họ đuổi theo Thiên Ân, rất nhanh đã đến một không gian khá rộng lớn!

Rồi họ nhìn thấy một bóng người cuối cùng đã biến mất ở góc quẹo.

Mặc một bộ áo bào trắng, quả thật đang bò trên tường!

Đúng như lời cậu ta nói, là một thứ giống như Người Nhện vậy.

Có vài người nhát gan sợ đến mức đã hét lên, mặt họ đều tái nhợt!

Chỉ có mấy người to gan như Chu Tiểu Di, Hắc Ca và vài người khác, vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh!

Nhưng qua ánh mắt của họ đều có thể thấy sự kinh ngạc!

Đây là chuyện gì vậy?.....

"Là Đỗ Âm Nương Nương nha, tôi đã từng thấy bà ta, không sai đâu." "Tôi nhớ ra rồi, hồi đó chúng ta hình như đã bị một con quái vật như vậy bắt đi." "Rồi chúng ta cố hết sức chạy trốn khỏi những nơi đó cứ như một mê cung vậy, dù chúng ta chạy thế nào cũng không thoát ra được." "Cuối cùng..... tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nữa, hình như không nhớ rõ lắm." Đúng lúc mọi người vẫn còn đang nghi hoặc, Tôn Hưng đã trực tiếp kêu toáng lên, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn anh ta.

Trông anh ta lại đang đau khổ ôm đầu, như thể rất đau đớn, Chu Tiểu Di cũng không đành lòng nhìn anh ta như vậy.

Khi Chu Tiểu Di bước tới, Tôn Hưng vội vàng liên tục lùi lại!

Rồi nói với Chu Tiểu Di lần này đừng đánh ngất xỉu anh ta.

Anh ta muốn thử lại một lần nữa để nhớ, lần này anh ta nhất định phải nhớ lại tất cả mọi chuyện!

Anh ta không tin mình không thể chịu đựng nổi chút đau đớn này.

Chu Chí Bằng nghe anh ta nói vậy, cũng chỉ đành chiều theo ý anh ta, tùy anh ta vậy!

Dù sao Tôn lão bản cuối cùng cũng sẽ đau đến ngất xỉu thôi.

Chương 1490

Rồi anh ta vừa dứt lời!

Không lâu sau đó!

Anh ta thật sự đã ngất xỉu trước, Chu Tiểu Di quả nhiên đoán đúng.

Những người khác kỳ quái nhìn Tôn lão bản, sau khi anh ta lại ngất xỉu lần nữa!

Đã quen thuộc tìm một chỗ để nghỉ ngơi.

Đối với việc Tôn lão bản hễ nhớ lại những chuyện đó là thỉnh thoảng lại ngất xỉu!

Chuyện này họ đã quá quen thuộc rồi.

Họ vẫn khá sáng suốt khi trực tiếp tìm một chỗ để nghỉ ngơi!

Đợi lát nữa Tôn lão bản tỉnh lại rồi nói.

Tất cả mọi người đều điềm tĩnh nhìn mọi thứ trước mắt.

Trần Bình và những người khác cũng rất ngạc nhiên khi phát hiện ra lão bản của họ luôn xảy ra những chuyện như vậy, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên rồi.

Hơn nữa nhìn tất cả mọi người, với vẻ mặt khá thành thạo, họ cũng cảm thấy khá buồn cười!

Rồi họ cũng lặng lẽ trực tiếp sắp xếp ổn thỏa cho lão bản của mình.

Cũng tìm một chỗ để nghỉ ngơi, bổ sung năng lượng!

Trần Bình cũng điều khiển chiếc máy bay không người lái của

mình!

Nhìn về phía trước một chút, xem phía trước có nguy hiểm gì không.

Tiện thể xem có thể gặp được cái thứ vừa rồi bò trên tường không!

Nhưng sau khi máy bay không người lái bay qua, lúc đầu không phát hiện ra gì cả.

Cuối cùng, chiếc máy bay không người lái đột nhiên biến thành một màu trắng xóa!

Rồi Trần Bình cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Khi Chu Tiểu Di phát hiện thần sắc anh ta không ổn.

Chu Tiểu Di nhanh chóng nhìn sang, nhìn thấy trên màn hình của anh ta!

Camera của máy bay không người lái rung lắc vài cái rồi rơi thẳng xuống đất.

Rồi màn hình tối đen luôn, chẳng thấy gì nữa cả.

Trần Bình bên đó dù điều khiển thế nào!

Cũng không có bất kỳ động tĩnh nào.

Chỉ đành bất lực thở dài, buông bỏ sự giãy giụa.

Anh ta vốn còn định dùng chiếc máy bay không người lái tiếp theo!

Nhưng Chu Tiểu Di đã ngăn anh ta lại.

“Cứ để dành đi, sau này sẽ có nhiều nơi cần dùng máy bay không người lái để thăm dò tình hình lắm, đừng phí công vô ích, kẻo lại giống như chiếc vừa rồi.” “Có thể nó đã bị thứ gì đó phá hủy rồi, nên cứ ở đây đợi là được.

Chương 1491

Đợi lão bản của mọi người tỉnh lại thì chúng ta trực tiếp đi tiếp thôi.” Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Trần Bình bên đó cũng chỉ đành đồng ý.

Rồi họ chờ Tôn Hưng tỉnh lại.

Lúc này Tôn Hưng vẫn còn chìm đắm trong giấc mơ ký ức của mình!

Anh ta đã nhớ lại tất cả, cái hồi đó!

Cha của Hắc Ca đã biến mất trước mặt họ.....

Mấy người họ vô cùng hoảng loạn, giờ phút này họ không biết phải làm sao!

Một chuyện kỳ lạ đã xảy ra, nước dưới hồ đột nhiên bắt đầu sủi bọt.

Họ cũng hơi sợ hãi, dù sao cha của Hắc Ca chính là trụ cột của họ!

Không có ông ấy, tất cả bọn họ đều là lính mới.

Họ sợ hãi lùi lại phía sau.

“Lão Bát, đây là chuyện gì vậy?

Cậu không phải thường xuyên khoe khoang là đã đi qua rất nhiều nơi dưới lòng đất sao?” “Giờ cậu qua xem xem là chuyện gì đi, dù sao hai chúng ta mới đến lần đầu, chưa từng gặp tình huống như thế này, đáng sợ quá.” Người được gọi là Lão Bát đó, chính là người đi cùng Tôn Hưng và bạn anh ta.

Rồi anh ta cũng nhớ lại.

Thực ra cái bộ hài cốt mà họ nhìn thấy ở một lối đi khác chính là

của Lão Bát!

Anh ta không còn nhớ rõ.

Trong ký ức của anh ta, chỉ có anh ta, bạn của anh ta và cha của Hắc Ca.

Mãi đến khi Hắc Ca nhắc đến, anh ta mới mơ hồ nhớ lại đôi chút!

Giờ đây, anh ta đã nhớ ra tất cả: bọn họ có năm người đến đây.

Hai người kia sau khi bị thương nhẹ, đã chọn quay về khi chưa đi sâu vào trong.

Ba người còn lại vẫn kiên trì tiến vào!

Rồi sau đó mới xảy ra đủ loại sự cố.

"Tại sao lại là tôi phải qua xem?

Tôi trước đây đúng là đã đi nhiều nơi, nhưng chưa bao giờ đến một nơi quỷ dị và đáng sợ như thế này." "Giờ tôi hối hận rồi, hồi còn ở bên ngoài thì nên theo hai kẻ nhát gan kia mà rời đi.

Giờ còn chưa chắc có giữ được cái mạng này mà ra ngoài không nữa." Lão Bát lúc này cũng hơi hối hận, biết thế anh ta đã nên rời đi sớm hơn!

Đúng lúc ba người họ vẫn còn đang đùn đẩy trách nhiệm cho nhau.

Nước hồ sôi sùng sục dữ dội hơn, đúng lúc này bỗng "phanh" một tiếng, nước bắn tung tóe!

Rồi họ thấy có thứ gì đó từ bên trong xông ra, là một khuôn mặt thối rữa.

Lúc đó ba người họ sợ đến hồn bay phách lạc, chạy toán loạn khắp nơi!

Cuối cùng!

Không biết làm sao, Lão Bát bên đó đột nhiên đụng phải thứ gì đó.

Chương 1492

Mở ra một cơ quan lỗ hổng nhỏ!

Rồi anh ta trực tiếp bỏ chạy trước, hai người còn lại thì bị con quỷ đáng sợ đó giữ lại.

Cuối cùng hai người họ ngất xỉu, khi tỉnh lại lần nữa!

Anh ta phát hiện mình và bạn mình toàn thân dính đầy máu tươi, nằm ở một nơi hôi thối.

Lúc đầu!

Tôn Hưng cũng tưởng là máu của hai người họ!

Nhưng anh ta phát hiện mình trên người không có chút đau đớn nào.

Anh ta mới nhận ra họ đang nằm trong một vũng máu!

Anh ta nhanh chóng đứng dậy, rồi gọi bạn mình tỉnh lại.

Bạn anh ta cũng kỳ quái nhìn cảnh tượng trước mắt!

Không biết đây là tình huống gì!

Hai người họ vừa lăn vừa bò chạy thoát lên mặt đất.

Họ mới phát hiện toàn thân dính đầy máu hôi thối!

Họ cũng không biết nơi họ đang ở là đâu.

Hơn nữa trong ký ức!

Trước khi ngất xỉu!

Còn có cái khuôn mặt đáng sợ đó.

Hai người kinh hoàng muốn trốn thoát khỏi nơi đó.

Nhưng căn bản không thể trốn thoát!

Rồi một tiếng gào thét vang lên, con quỷ đó lại quay lại.

Chu Tiểu Di và những người khác phát hiện, lần này Tôn lão bản hình như hôn mê hơi lâu!

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Những người khác đều hơi lo lắng nhìn anh ta!

Không phải chứ, chẳng lẽ lại đang trong quá trình hôn mê.....

Tôn Hưng lại nhớ ra chuyện gì đó kinh khủng, rồi sợ đến bất tỉnh sao?

Tuy họ rất muốn trực tiếp lay tỉnh Tôn lão bản, hỏi anh ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cuối cùng vẫn không làm vậy.

Bởi vì Chu Tiểu Di cảm thấy biết đâu lần này Tôn lão bản tỉnh lại, anh ta sẽ nhớ ra tất cả mọi chuyện.

Lay tỉnh anh ta, có thể sẽ khiến anh ta tỉnh dậy sớm khỏi giấc mơ, có thể sẽ không nhớ ra nữa.

“Nhìn Tôn lão bản vẻ mặt đau khổ như vậy, e rằng anh ta thật sự đang trải qua chuyện gì đó kinh khủng trong giấc mơ, xem ra cô đoán không sai.” “Lần này lão bản có thể sẽ nhớ lại, hồi đó khi họ đến nơi này, đã trải qua những gì.” “Thực ra những năm qua lão bản đối với nơi này, vẫn luôn vừa sợ hãi vừa khao khát, thế nên đây cũng là lý do tại sao, nhiều năm như vậy anh ta mới đến lại lần nữa.” “Có lẽ vì anh ta cảm thấy, bản thân đã chuẩn bị sẵn sàng về mặt tâm lý, nhưng giờ đây phát hiện tất cả sự chuẩn bị đều là vô ích, bởi vì nơi này biến hóa khôn lường.” Nhìn lão bản hôn mê bất tỉnh, thậm chí còn rất đau khổ, Trần Bình bên đó không kìm được mà nói.

Những năm qua anh ta đi theo Tôn lão bản, cũng coi như đã chứng

kiến, anh ta ám ảnh với nơi này đến mức nào!

Chương 1493

Anh ta cũng không ngờ.

Lão bản của họ đã đánh mất rất nhiều ký ức!

Nhưng anh ta vẫn nhớ mình đã từng đến nơi này, hơn nữa có thể nói là khắc cốt ghi tâm với nơi này.

Những năm qua vẫn luôn muốn đến lại lần nữa!

Nhưng vẫn luôn không đến.

Lần này lão bản của họ vốn dĩ tưởng rằng mình đã chuẩn bị xong xuôi rồi.

Cũng đã đến lúc vén mở bí mật năm xưa, cũng có thể tìm lại ký ức của chính mình!

Nhưng Tôn Hưng dường như đã đánh giá thấp sự bài xích của chính mình đối với nơi này.

Không sai!

Chính là anh ta vừa khao khát vừa sợ hãi nơi này, thế nên mới dẫn đến việc những năm qua, anh ta vẫn luôn chọn lọc lãng quên nhiều chuyện ở đây.

Mỗi lần tiếp xúc với một số chuyện, anh ta đều có thể nhớ lại đôi chút.

"Đây cũng là một kiểu tự vệ, có lẽ anh ta cảm thấy mọi thứ mình đã trải qua quá kinh khủng, hoặc quá đau khổ." "Thế nên anh ta đã trực tiếp chọn cách, quên đi tất cả mọi thứ đã trải qua ở đây, điều này tôi cũng có thể hiểu được." "Vậy nên cũng không cần lo lắng quá nhiều, anh ta hẳn sẽ không có vấn đề gì lớn đâu." Chu Tiểu Di an ủi

những người khác, nói rằng Tôn lão bản bên đó, vẫn còn chìm đắm trong cơn ác mộng của mình.

Anh ta và bạn mình liều mạng một phen.

Dùng súng tự chế của họ, sau khi đánh lui con quái vật đó, họ vừa lăn vừa bò chạy thoát khỏi đó.

Nhưng lúc đó, họ cũng không biết phải chạy đi đâu!

Chỉ là, thấy có một con đường ở đó thì trực tiếp chạy đến đó.

Thế nên họ dường như bị mắc kẹt trong một mê cung, làm thế nào cũng không thoát ra được khỏi nơi đó!

Thậm chí còn nghe thấy phía sau không ngừng vọng lại tiếng con quái vật, làm họ sợ đến mềm cả chân.

"Không được, hai chúng ta không thể cứ tiếp tục như thế này.

Cứ thế này thì bất cứ lúc nào nó cũng có thể lấy mạng chúng ta." "Hay là thế này đi, hai chúng ta tách ra chạy, nó một mình thì chắc cũng không thể phân thân, như vậy nó sẽ không tìm thấy chúng ta nữa." Bạn của Tôn Hưng, nhìn thấy tình huống này thì trực tiếp đề nghị.

Tôn Hưng cũng cảm thấy tách ra chạy thì khá tốt, nhưng anh ta nghĩ nơi này rộng lớn như vậy, lại biến hóa khôn lường.

Nếu họ tách ra chạy mà xảy ra chuyện gì, thì thật sự là không nơi nương tựa.

Thế nên anh ta trực tiếp từ chối đề nghị này.....

"Cô nói cũng đúng, nếu chúng ta trực tiếp tách ra, đến lúc đó xảy ra chuyện gì, quả thật là không có ai chăm sóc." "Vậy thì cùng nhau chạy thôi, nơi này rẽ ngang rẽ dọc, tôi không tin nó còn có thể tìm thấy chúng ta, hay là cứ tìm một chỗ trốn đi." Dù sao cũng cảm thấy đạo lý

này vẫn khá hợp lý.

Thế là họ trực tiếp tìm một chỗ để trốn đi.

Sau khi trốn vào đó, chẳng lẽ con quỷ đó còn có thể tìm thấy họ sao.

Thế nên hai người họ nhanh chóng tìm cách trốn đi, nhưng sự thật nói cho họ biết, họ vẫn quá ngây thơ.

Họ khó khăn lắm mới tìm được một cái lỗ hổng nhỏ, khi trốn vào trong đó, đáng lẽ ra sẽ bình an vô sự.

Nào ngờ, đúng lúc họ vừa thở phào nhẹ nhõm!

Một khuôn mặt thối rữa vô cùng đáng sợ đã xuất hiện ngay trước mặt họ, hai người lúc đó sợ đến hồn bay phách lạc.

Chương 1494

Rồi hai người không còn đi nổi nữa mà lại tiếp tục chạy trốn.

Họ cũng không biết mình đã chạy bao lâu!

Cảm giác như chân đã không còn là của mình nữa rồi.

Cuối cùng mới chậm rãi trực tiếp ngồi xuống tại chỗ!

Anh ta vẫn không biết, cả chặng đường này cũng không biết đã chạy đến đâu, có lẽ lộ trình ban đầu đã không thể tìm lại được nữa rồi.

Tuy nhiên họ cũng không để ý!

Cuối cùng, họ dường như bị truy đuổi rồi rơi xuống một con sông!

Không sai, lại là một con sông!

Rồi khi tỉnh lại lần nữa thì phát hiện họ đã an toàn.

"Lão Lý, cậu mau tỉnh lại đi, hai chúng ta hình như may mắn thoát ra được rồi, vốn dĩ tưởng rằng rơi xuống sông thì chết đi sống lại." "Nào ngờ lại có thể thoát ra được lần nữa, thật sự là quá tốt rồi.

Nếu tôi không lầm thì đây chính là nơi chúng ta vừa mới bước vào ban đầu phải không." "Tốt quá rồi, chúng ta cũng coi như đã một phen đi qua cổng Diêm Vương, cuối cùng lại quay trở lại được, thật sự là quá may mắn." Hai người phấn khích hô to gọi anh ta, lúc này đột nhiên cảm thấy họ đã chết đi sống lại!

Đây là ông trời khó khăn lắm mới cho họ một cơ hội, để họ tiếp tục sống tốt.

Thế nên họ định rời khỏi nơi này!

Ra ngoài rồi thì sẽ không bao giờ quay lại nữa!

Hơn nữa những thứ họ có được ở nơi này, hẳn cũng đủ để sống cả đời rồi.

Thế nên hai anh em tốt không hẹn mà cùng nhìn nhau sau đó, đều cười phá lên, cười đến mức nước mắt cũng đã chảy ra.

Cũng chỉ có hai người họ mới hiểu, trên chặng đường này họ đã trải qua những gì?

Hai người cười xong định quay về.

Họ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, nào ngờ trên đường quay về!

Vẫn gặp phải nguy hiểm, người anh em của anh ta vì cứu anh ta, đã trực tiếp đánh đổi cả tính mạng của mình.

Cuối cùng chỉ còn Tôn lão bản một mình, thất hồn lạc phách toàn thân đầy vết thương chạy về.

Hơn nữa cũng vì thế mà chân của anh ta bị thương.

Vẫn có người nhìn thấy anh ta, đưa anh ta đến bệnh viện thì mới không chết!

Nếu không thì có lẽ anh ta đã chết thẳng cẳng ở nơi hoang vu này rồi.

Kể từ đó Tôn lão bản đã nhớ lại tất cả mọi chuyện, rồi anh ta mới tỉnh lại khỏi giấc mơ!

Khi anh ta tỉnh lại nhìn thấy mọi thứ trước mắt, đột nhiên lại có một tâm trạng tĩnh lặng.

Trước đây mỗi lần tỉnh lại, họ đều có vẻ mặt mơ màng!

Nhưng lần này, khi anh ta tỉnh lại không còn mơ màng nữa.

Chu Tiểu Di nhướng mày, xem ra cô quả thật đã đoán đúng.

Tình cờ mà Tôn lão bản đã hoàn toàn khôi phục ký ức.....

Chương 1495

“Nhìn Tôn lão bản tinh thần sảng khoái như vậy, hơn nữa đôi mắt còn lộ vẻ mơ hồ, xem ra anh đã nhớ lại những chuyện trước đây rồi.” “Thật sự rất tốt, bây giờ đã nhớ lại được rồi thì trên đường đi, chúng ta có thể sẽ gặp đủ loại nguy hiểm, nhưng dù sao cũng có Tôn lão bản giúp đỡ mà, đúng không?” Họ nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Tôn lão bản.

Hy vọng lần này Tôn lão bản đừng nói với họ là anh ta vẫn chưa nhớ ra gì nữa.

Tôn lão bản bên đó gật đầu, tuy nhiên anh ta cảm thấy vẫn cần phải nói rõ với mấy người này.

“Tôi quả thật đã khôi phục ký ức, không sai.

Nhưng có một chuyện cần nói với mọi người, đó là thực ra tôi cũng không biết, hồi đó chúng ta đã thoát ra bằng cách nào.” “Nhưng cái thứ vừa nãy, tôi nghĩ tôi hẳn là biết nó là gì.

Năm xưa khi chúng ta ở nơi này, nó đã tồn tại rồi, cũng quả thật rất hung mãnh.” “Rồi nó còn điên cuồng đuổi theo chúng ta suốt cả chặng đường, hai người chúng ta suýt chút nữa thì chết trong tay nó, sau đó chúng ta chạy rất lâu, cuối cùng cũng cắt đuôi được nó.” “Nhưng là sau khi chúng ta bị nó ép vào đường cùng, chúng ta rơi xuống một con sông, bị cuốn trôi về đúng nơi ban đầu vừa mới bước vào.” “Rồi chúng ta mới may mắn thoát thân, tuy nhiên vẫn gặp phải những nguy hiểm khác, người bạn của tôi đã bị cá sấu cắn chết.” Chu Tiểu Di biết người bạn của anh ta, hẳn là bị cá sấu cắn chết.

Xem ra Tôn lão bản quả thật đã hoàn toàn nhớ lại.

Tuy sự giúp đỡ đối với họ không lớn lắm, nhưng ít nhất đã có một

cảm giác chân thực về việc đã từng đến nơi này rồi.

Nếu vậy thì.

Họ vẫn tiếp tục lên đường thôi, dù sao bây giờ Tôn lão bản đã tỉnh lại rồi.

Chỉ có điều hơi kỳ quái là.

Theo lời Tôn lão bản kể, hồi đó khi họ đến đây, cái thứ mà họ thấy phi thân trên tường kia đã đuổi theo họ.

Nhưng lần này nó lại bỏ chạy trước mặt họ, có lẽ là do số người của họ đông hơn, và cũng có thể là do nguyên nhân của game.

“Không sao đâu, thực ra đối với chúng ta cũng không có ảnh hưởng gì lớn, nên lão bản anh có thể nhớ lại được đã là rất tốt rồi.” Chu Tiểu Di nói.

“Thật sự xin lỗi mọi người, vốn dĩ mọi người đều tưởng rằng sau khi tôi nhớ lại sẽ có chút giúp ích cho mọi người, nhưng nhìn tình huống hiện tại thì.” “Dường như căn bản không có bất kỳ sự giúp đỡ nào, nhưng mọi người cũng đừng nản lòng thoái chí, dù sao tất cả chúng ta đều ở đây.” Ý của Tôn lão bản là, chỉ cần mọi người đồng lòng hợp sức, thì vẫn có thể chống lại mọi thứ, tất cả mọi người cũng đều cười phá lên.

Đúng vậy, nếu họ đồng lòng hợp sức giải quyết chuyện này thì mọi chuyện sẽ ổn thôi!

Tất cả mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Rồi trong khoảng thời gian tiếp theo, họ cứ thế tiếp tục đi về phía trước!

Rồi họ căn bản không còn nhìn thấy con quái vật vừa lóe qua nữa.

Hơn nữa theo lời mô tả của Tôn lão bản, khuôn mặt con quái vật

hẳn là đã thối rữa rồi.

“Thiên Ân, lúc đó khi cậu cảm ứng được sự tồn tại của nó, có tình huống đặc biệt gì không?

Hay nói cách khác là nó có cho cậu cảm giác sợ hãi nhiều không?” “Tuy nhiên hồi đó nhìn dáng vẻ của cậu thì hình như cũng không phản ứng đặc biệt dữ dội, thế nên chúng tôi ở đây đều hơi tò mò rốt cuộc là chuyện gì vậy.” “Cậu hay là trực tiếp nói cho chúng tôi biết, hiện tại là tình huống như thế nào đi.”.....

“Hiện tại các loại chuyện, đều đã biến thành ra nông nỗi này rồi.” “Quả thật là có chút phức tạp, nhưng nếu cứ tiếp tục như thế này, cũng không biết còn biến thành ra sao nữa, cho nên nghĩ đi nghĩ lại vẫn phải hỏi cậu.” Họ cảm thấy từ Tôn lão bản bên đó không có được một câu trả lời cụ thể, vậy thì trực tiếp hỏi Thiên Ân bên này xem sao.

Biết đâu Thiên Ân có thể từ giác quan của mình mà phản hồi.

Thiên Ân bên đó cũng nghiêm túc suy nghĩ một chút, thực ra hồi đó cậu ta chỉ là cảm ứng được thôi.

Rồi tự nhiên ngẩng đầu lên, người đó không hề tạo cho cậu ta bất kỳ cảm giác áp bức nào, cậu ta cũng thấy hơi kỳ quái.

Bình thường thì cậu ta hẳn sẽ sợ hãi, nhưng lần này cậu ta hoàn toàn không sợ.

“Nói thật là không có bất kỳ cảm giác nào, thế nên lúc đó tôi cũng rất ngạc nhiên, tôi chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, đó là cảm ứng được sự tồn tại của nó thôi.” “Tuy nhiên điều này cũng không thể nói lên điều gì, có thể là nó vẫn chưa thể hiện sự đáng sợ của mình ra thôi.

Đợi lần sau gặp lại, tôi sẽ cảm ứng kỹ hơn.” Nghe cậu ta nói chuyện giống như một đứa trẻ, tất cả mọi người đều trơ ra!

Cái gọi là gì mà “lần sau sẽ cảm ứng kỹ hơn” chứ!

Chương 1496

Họ đâu có muốn gặp lại lần nữa!

Tuy nhiên họ cũng thực sự không biết phải nói gì, chỉ đành không nói gì cả.

Rồi cứ thế lặng lẽ đứng nhìn từ một bên!

Một lúc sau!

Họ cuối cùng cũng đến một nơi trông hoàn toàn khác biệt so với những nơi khác.

Bởi vì kể từ khi họ vào nơi này, họ đã phát hiện nơi này, chẳng hề thấy một cỗ quan tài nào.

Nhưng bây giờ họ lại nhìn thấy quan tài ở đây, hơn nữa những cỗ quan tài này còn nằm nghiêng ngả lung tung trên mặt đất.

Có vài cỗ trông như được làm từ gỗ tốt thượng hạng, có vài cỗ được chạm khắc từ đá, rồi còn có những cỗ đã bị mở ra.

Họ đều hơi tò mò về cảnh tượng này, tất cả mọi người đều nhìn mọi thứ trước mắt, không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Nếu lát nữa họ muốn xem xét kỹ lưỡng, có lẽ đây cũng là một cơ hội mới. 【Đây là lần đầu tiên Chu tỷ và những người khác, sau khi từ một hướng khác đi vào, gặp phải quan tài.

Tôi vốn dĩ tưởng rằng họ sẽ không gặp phải.】 【Không ngờ vẫn gặp phải, xem ra cái gì cần đến thì không tránh khỏi.

Đoán chừng lát nữa sẽ có phần hấp dẫn đây.】 【Vị huynh đệ này nói đúng thật, tôi cũng thấy mỗi lần Chu tỷ và những người khác gặp phải tình huống xui xẻo như thế này, đều không có chuyện gì tốt xảy

ra.】 Tất cả mọi người đều rất rõ tình huống hiện tại!

Chính là như vậy, thế nên tất cả họ đều muốn xem lát nữa.

Sẽ xảy ra những chuyện gì!

Nếu không đoán sai thì!

Lát nữa có thể còn gặp đủ loại chuyện thú vị.

Bởi vì mỗi lần họ gặp phải những thứ tương đối xui xẻo như thế này, thì thật sự đều có bất ngờ xảy ra.

Đúng lúc họ vẫn còn đang ở đây nhìn những thứ này!

Chu Tiểu Di cũng nhíu chặt mày, cô cảm giác có gì đó không ổn.

Nhưng Chu Tiểu Di nhìn thấy đã có người đến gần rồi!

Chu Tiểu Di nhanh chóng hét lên, bảo họ đừng đến gần, tất cả mọi người đều trơ ra.

Bởi vì giọng của Chu Tiểu Di lần này vô cùng lớn, vang vọng khắp không gian.....

Chu Tiểu Di đã kịp la lên, nhưng đã quá muộn.

Mấy người đứng gần quan tài, vừa định lùi lại thì "vù" một tiếng!

Họ biến mất trước mắt mọi người như ảo ảnh.

Sau đó là tiếng nắp quan tài sập xuống, động tác nhanh đến mức những người còn lại chưa kịp phản ứng.

Mấy người kia đã biến mất không dấu vết.

Đó là thuộc hạ của ông chủ Tôn.

Lúc nãy, ông chủ Tôn đã cảm thấy có gì đó lạ, nên mới bảo những người có chút bản lĩnh của mình vào kiểm tra.

Chương 1497

Nào ngờ!

Vừa vào đã xảy ra chuyện bất ngờ như vậy.

Tiếng hét của Chu Tiểu Di tuy kịp thời nhưng sự cố vẫn cứ thế xảy ra.

Khi thấy cảnh tượng kỳ dị này, những người còn lại lặng lẽ lùi về phía sau Chu Tiểu Di và Hắc ca.

Chu Tiểu Di và mọi người chứng kiến những chiếc quan tài tự động rung lắc!

Rồi còn dựng đứng lên, như thể có thể di chuyển, khiến Hạ Xuân Thiên sợ hãi thét chói tai. "Đủ rồi, đừng ồn ào nữa.

Anh đã từng thấy những cảnh tượng kinh khủng hơn thế mà đâu có hét như vậy." Chu Tiểu Di càu nhàu, "Sao giờ anh càng ngày càng kiểu cách vậy, tôi nói bác sĩ Hạ này, sao anh lại yếu ớt hơn cả con gái thế?" Bác sĩ Hạ thực ra cũng không hoảng đến mức đó!

Nhưng khi thấy mấy người kia bị nắp quan tài đè sập!

Ông ta liền không khỏi hoảng loạn.

Thế là thét lên mấy tiếng!

Nhìn tình hình lúc này, quả thực có chút bất thường!

Rồi ông ta nhanh chóng im bặt.

May mắn là sau khi mấy chiếc quan tài động đậy vài lần thì chúng đứng yên!

Tất cả mọi người đều thấy kỳ quái, họ nhìn nhau.

Ai cũng muốn đến xem rốt cuộc là chuyện gì!

Nhưng cuối cùng!

Không ai có đủ dũng khí.

Cuối cùng, Chu Tiểu Di và Hắc ca bảo họ ở yên tại chỗ, còn hai người sẽ đi kiểm tra. "Cẩn thận đó, mấy người kia đã bị hút vào rồi, sống chết chưa rõ." Vương Khải Toàn lo lắng dặn dò, "Nếu lát nữa hai người cũng bị cuốn vào thì những người còn lại chúng ta biết phải làm sao đây?" Chu Tiểu Di lườm cậu ta một cái.

Sau đó, Chu Tiểu Di và Hắc ca cẩn thận tiến lại.

Mấy chiếc quan tài hạ xuống mà không có chuyện gì xảy ra!

Hai người nhìn nhau rồi hơi tách ra một chút, chậm rãi tiến đến chỗ mấy người kia biến mất.

Họ muốn xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra!

Thế nhưng đúng lúc này, Chu Tiểu Di cảm thấy một chiếc quan tài bên cạnh mình đột nhiên rung chuyển.

Một thứ gì đó nhanh chóng lao về phía cô, kèm theo một áp lực lớn mạnh mẽ, như muốn cuốn cô vào trong.

Những người khác ở đó phát hiện ra Chu Tiểu Di đang bị chế ngự!

Họ muốn tới giúp, nhưng Chu Tiểu Di ra hiệu bảo họ đừng tới.

Bởi vì Chu Tiểu Di biết nếu những người khác tới, có lẽ sẽ toàn quân bị diệt.

Cho nên, có cô và Hắc ca ở đây thì vẫn có thể ứng phó thoải mái.

Chương 1498

Tình hình bên phía Hắc ca cũng chẳng khá hơn là bao!

Hắn cũng nhanh chóng lâm vào tình cảnh y hệt Chu Tiểu Di...

Một lát sau!

Chu Tiểu Di đột nhiên không thể kiểm soát cơ thể mình, cô bị kéo mạnh vào một chiếc quan tài.

Rồi nắp quan tài đó thật sự đóng sập lại, thật là nguy hiểm. "Không xong rồi, chúng ta phải đi cứu cô ấy." Vương Khải Toàn và mọi người làm sao có thể trơ mắt nhìn Chu Tiểu Di bị vây khốn và bị thương chứ?

Họ nhanh chóng muốn tới cứu cô.

Nhưng họ cũng biết năng lực có hạn, căn bản không dễ dàng cứu được. "Đừng qua đó vội, hai người họ hẳn là có thể giải quyết được vấn đề.

Nếu cả hai người họ đều không giải quyết được thì những người còn lại chúng ta càng không thể." Vương Khải Toàn cảnh giác nhắc nhở khi thấy những người khác định xông lên! "Vậy chúng ta cứ đợi ở đây đi, nếu lát nữa có nguy hiểm thì chúng ta ra tay cũng chưa muộn." Những người khác nghe vậy cũng gật đầu, rồi nhanh chóng ở yên tại chỗ, không giằng co thêm nữa!

Thế nhưng rất nhanh sau đó họ cũng nhận ra có điều không ổn.

Đó là việc Chu Tiểu Di bị cuốn thẳng vào trong quan tài!

Mặc dù nhìn tình hình hiện tại thì cô ấy dường như chưa có gì bất thường.

Nhưng họ cũng biết!

E rằng cứ thế này sẽ không hay ho gì.

Rồi họ nhìn sang bên phía Hắc ca!

Hắn rõ ràng cũng có chút lực bất tòng tâm.

Cái thứ bên trong đó!

Không biết rốt cuộc là cái gì!

Nếu không nhầm!

Hẳn là một bí mật nào đó không thể cho ai biết.

Hơn nữa, lát nữa thứ này có thể sẽ kéo Hắc ca vào trong quan tài.

Tất cả mọi người đều có chút hoảng loạn.

Họ sợ rằng nếu lát nữa thật sự xảy ra nguy hiểm thì phải làm sao?

Vì vậy, họ sốt ruột muốn làm rõ tình hình hiện tại là gì.

Họ hy vọng cả hai có thể bình an thoát ra!

Khi Chu Tiểu Di bị nhốt trong quan tài, bóng tối bao trùm lấy cô.

Chu Tiểu Di không ngừng đập mạnh vào nắp quan tài, nhưng cô căn bản không đẩy nổi!

Tuy nhiên Chu Tiểu Di không tin mình thật sự không đẩy nổi.

Chương 1499

May mắn là bên trong không có gì!

Việc chỉ tạm thời giam cô ở đây thì vẫn ổn.

Chu Tiểu Di nhanh chóng đập mạnh vào nắp, nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra!

Đây căn bản không chỉ đơn giản là việc đập vào nắp.

Một lát sau!

Cô đã nhanh chóng tìm thấy chỗ then chốt nhất!

Hóa ra là có cơ quan, cô đã nghĩ rằng tại sao nó lại nặng đến thế.

Tại sao đối phương lại đập mạnh thứ này lên đó!

Sau khi nghĩ đến khả năng này, Chu Tiểu Di phát hiện ra mấu chốt, cô tự nhiên sẽ không lơ là nữa.

Cô lập tức đẩy mạnh ra, rồi nhanh chóng nhảy thoát ra ngoài!

Đối phương hiển nhiên cũng không ngờ Chu Tiểu Di lại nhanh chóng thoát ra như vậy.

Nó chưa kịp vây hãm, bên phía Hắc ca cũng suýt chút nữa bị nhốt vào, giống như Chu Tiểu Di!

Nhưng Chu Tiểu Di đã nhanh nhẹn lách qua.

Những người khác đứng một bên thấy Chu Tiểu Di thoát ra thì thở phào nhẹ nhõm!

Họ cũng không ngờ Chu Tiểu Di lại nhanh như vậy đã thoát ra.

Xem ra cô ấy ở bên trong hẳn là đã tìm thấy thứ gì đó khá quan trọng?

Chu Tiểu Di quả thực là như vậy.

Sau khi nhanh chóng thoát ra, cô nhìn quanh một lượt.

Xung quanh không có gì đặc biệt, cô mới thở phào nhẹ nhõm, rồi nhanh chóng đối phó với thứ đó.

Cô và Hắc ca hợp lực.

Rồi Chu Tiểu Di còn trực tiếp bảo Vương Khải Toàn ném khẩu súng qua...

Chu Tiểu Di chính xác đón lấy, rồi bắn xối xả vào đối phương. "Nó chạy mất rồi, cái thứ quỷ quái đó không biết là gì mà sao chạy nhanh thế chứ?" "Nhưng nhìn tình hình hiện tại thì quả thật không hề đơn giản." Những người khác lúc nãy đại khái cũng thấy rõ, thứ đó có thể nhanh chóng đối phó với mấy người họ, quả thực rất khó nhằn.

Khi thấy Chu Tiểu Di đã thoát ra, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, thà cô ấy ra được còn hơn cứ bị mắc kẹt bên trong.

Vì vậy, họ cũng nhanh chóng tham gia vào cuộc chiến này.

Sau khi cái thứ quỷ quái đó biến mất, mọi người cuối cùng cũng được yên tĩnh trở lại.

Những người khác cũng nhanh chóng đi kiểm tra tình hình của những người bị mắc kẹt.

Khi họ mở nắp quan tài, những người đó vẫn nằm yên bên trong an toàn, mắt họ bị ánh sáng bất ngờ làm chói, cũng ngẩn người một lát.

Nhưng họ nhanh chóng hiểu ra tình hình hiện tại là gì, rồi nhanh chóng bước ra. "Vừa rồi thật sự quá nguy hiểm, suýt chút nữa thì mất mạng." Toàn bộ những người thoát ra từ quan tài, điều đầu tiên họ làm là mừng rỡ vì mình còn sống sót.

Chương 1500

Mấy người còn lại nhìn họ như vậy thì cũng dở khóc dở cười, thật không biết nói gì cho phải.

Tình hình hiện tại quả thực là khá tốt!

Nếu đã như vậy thì họ đã biết tiếp theo phải làm gì.

Rồi những người khác nhanh chóng tiếp tục đi về phía trước!

Và khi thứ kia chạy trốn, nó đã chạy về hướng nào?

Chu Tiểu Di và mọi người cũng đi thẳng theo hướng đó để tìm kiếm.

Họ không tin ở đó không tìm được thứ mình muốn. "Lúc nãy khi anh bị cuốn vào, chúng tôi sợ chết khiếp, may mà cuối cùng anh cũng thoát ra." "Nhưng chúng tôi cũng hơi tò mò, sao vừa nãy anh lại đột nhiên thoát ra được?

Không đúng, hẳn là anh cũng khá lợi hại." "Thoát ra thì cũng chẳng sao, nếu đã vậy thì mọi người chúng ta đều có thể hiểu, nhưng vừa nãy anh ở bên trong đã trải qua những gì?" Lúc này, họ cuối cùng cũng bình tĩnh lại, liền vội vàng muốn hỏi Chu Tiểu Di!

Vừa rồi cô ở bên trong rốt cuộc đã trải qua những gì.

Vì vậy họ liền trực tiếp hỏi Chu Tiểu Di!

Nghe họ hỏi, Chu Tiểu Di liền thành thật kể lại!

Cô ở bên trong đã trải qua những gì.

Những người khác nghe Chu Tiểu Di kể xong!

Họ cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà vừa rồi không xảy ra nguy hiểm đặc biệt nào.

Nếu không thì e rằng Chu Tiểu Di thật sự sẽ bị mắc kẹt bên trong!

Và cũng là nhờ Chu Tiểu Di khá thông minh, có thể tìm thấy cơ quan để thoát ra. "Thì ra là vì có cơ quan à, tôi đã bảo rồi, sao những thứ đó lại lợi hại như vậy, dễ dàng đột nhập vào." "Giờ thì cuối cùng cũng biết rồi, hóa ra đã chuẩn bị từ trước, nếu đã vậy thì tôi đã đại khái hiểu rõ tình hình này rốt cuộc là chuyện gì rồi." Vương Khải Toàn và mọi người cũng đại khái đã hiểu rõ tình hình hiện tại rốt cuộc là chuyện gì rồi!

Vậy nên!

Sau khi nhanh chóng suy nghĩ, họ đã đại khái biết được.

Kẻ đó e rằng đã chiếm giữ nơi này từ nhiều năm trước!

Tức là, hắn có thể dễ dàng nắm rõ mọi thứ ở đây.

Hắn biết rõ tất cả, nên đây cũng là lý do tại sao hắn có thể dễ dàng mở bất kỳ cơ quan nào.

Vừa nghĩ đến khả năng này, bên phía họ cũng không còn bình tĩnh nữa, nếu đã vậy thì đã đại khái hiểu ra, tình hình này thật sự không hề đơn giản. "Vừa nãy nó bỏ chạy, nơi nó tới hẳn là an toàn, nên lát nữa chúng ta căn bản không cần lo lắng nhiều như vậy." "Chúng ta cứ đi theo nó là được, đương nhiên rồi, cũng không nhất thiết là an toàn, cũng có thể là một cái bẫy, nó chỉ muốn dụ chúng ta tới." "Nhưng mọi chuyện cứ đợi đến lúc đó rồi nói, mọi thứ đều có thể xảy ra." Nghe họ nói như vậy, mọi người đại khái đã biết tình hình này rốt cuộc là chuyện gì, nếu đã vậy.

Thì họ đại khái đã hiểu rõ chuyện này rốt cuộc là gì, nên họ đã nhanh chóng tiến về phía trước, nhưng sau một lúc thì không gặp phải bất kỳ điều gì đặc biệt khác. "Mấy người vừa nãy có nhìn rõ cái thứ đó trông như thế nào không?

Nói thật, mặc dù tôi đã đối mặt trực diện với nó, nhưng tôi dường như không thấy rõ nó trông như thế nào cả." Nói thật, lúc nãy Chu Tiểu Di, cô ấy thật sự không thấy cái thứ đó trông như thế nào, nó cứ như một ảo ảnh.

Cứ bay đi bay lại ngay trước mắt họ!

Vì vậy tất cả mọi người đều không nhìn rõ đối phương trông như thế nào!

Chương 1501

Đây cũng chính là điều mà họ cảm thấy hơi kỳ lạ.

Sau khi Chu Tiểu Di hỏi một câu như vậy, tất cả mọi người đều lắc đầu!

Nói thật, những người khác cũng không nhìn rõ cái thứ đó rốt cuộc trông như thế nào, điều này thật sự kỳ lạ.

Căn bản không ai có thể nhìn rõ nó trông như thế nào, đây cũng là một điều khiến tất cả mọi người cảm thấy kỳ quái.

Hơn nữa họ cảm thấy rằng, chắc chắn đối phương cố ý không để họ nhìn thấy mặt mình!

Nếu đã vậy thì lẽ nào còn có chuyện gì mà họ không biết sao?

Chu Tiểu Di suy nghĩ một lát rồi cũng cảm thấy có khả năng này, nhưng cụ thể là chuyện gì thì vẫn chưa rõ.

Vẫn phải xem xét trước rồi mới đưa ra quyết định, vì vậy Chu Tiểu Di và mọi người chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Một lát sau, họ đến một nơi có hồ nước trong xanh. "Mọi người mau nhìn, ở đây lại có hồ nước trong vắt nhìn thấy đáy, tôi sao lại cảm thấy nơi này giống như nơi chúng ta rơi xuống lúc đầu!" "Nhưng nhìn có vẻ không giống lắm, lẽ nào nơi này và nơi đó có liên hệ gì, hoặc là kết cấu ở đây và ở đó gần như y hệt nhau!" "Nếu thật sự là như vậy thì chẳng phải chúng ta cũng phải tốn một phen công sức mới tìm được đường ra sao." Một người trong số đó liền không nhịn được nói như vậy!

Thế nhưng vừa nói xong câu này, một bức tường đá trước mặt họ đột nhiên mở ra!

Tất cả mọi người đều sững sờ, họ nhìn cảnh tượng kỳ quái trước mắt này!

Không biết rốt cuộc là chuyện gì, ai có thể nói cho họ biết được? "Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Sao lại không hiểu sao đột nhiên thấy thứ này mở ra." "Tôi nói đây cũng là điều khá kỳ lạ." "Vì vậy mới có thể giải thích tình hình hiện tại là gì."".....

Vương Khải Toàn và mọi người thấy những thứ đó mở ra!

Họ đại khái cũng biết, e rằng những chuyện khác nhau mà họ sẽ gặp phải tiếp theo sẽ không có gì tốt đẹp.

Quả nhiên là họ đã đoán trúng, họ nhanh chóng thấy rằng những thứ đó quả thực không hề đơn giản.

Rồi họ cũng không dám đi vào, cuối cùng vẫn là Chu Tiểu Di phải vào!

Nhưng Chu Tiểu Di vừa đi được vài bước, cô ấy cũng cảm thấy không an toàn.

Nó mở ra một cách khó hiểu, cứ như một cái bẫy vậy!

Vì vậy cô liền trực tiếp bảo Trần Bình dùng máy bay không người lái của mình, vào xem rốt cuộc là tình trạng như thế nào.

Trần Bình bên đó cũng trực tiếp cho nó vào!

Một lúc sau!

Quả nhiên là từ máy bay không người lái của mình nhìn thấy đại khái, tình trạng bên trong là gì.

Hóa ra là một cầu thang đi lên, hơn nữa nhìn có vẻ an toàn!

Rồi máy bay không người lái của anh ta cứ thế được điều khiển,

đi theo cầu thang lên phía trước.

Không thấy bất kỳ thứ gì kỳ lạ, tất cả mọi người đều cảm thấy!

Dường như hẳn là sẽ không xảy ra nguy hiểm nào, nhưng tất cả mọi người đều không chắc chắn.

Vì vậy cũng chỉ có thể xem tiếp đã!

Chương 1502

Cuối cùng thì thật sự không nhìn thấy gì nữa, vì máy bay không người lái dường như lại gặp sự cố.

Trên đường vừa rồi!

Họ đã nhặt được chiếc máy bay không người lái gặp sự cố đó, phát hiện ra nó chỉ bị đánh rơi xuống đất, chứ không hề bị tổn hại. "Người đó rất kỳ lạ, hắn không phá hỏng máy bay không người lái của chúng ta, hắn chỉ đánh rơi nó xuống đất, rồi không muốn chúng ta nhìn thấy bên trong." "Hoặc là lát nữa có thể sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên lát nữa chúng ta nhặt được máy bay không người lái thì nó vẫn còn nguyên vẹn." "Nhưng lát nữa chúng ta vào trong thì cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, mọi người hãy cẩn thận một chút, chúng ta cứ trực tiếp đi vào đi." "Vừa rồi đã xác định được, ít nhất lúc mới đầu đi vào thì không có nguy hiểm gì." Khi họ nghe Chu Tiểu Di nói như vậy, họ cũng nhanh chóng trực tiếp đi vào!

Đúng vậy, giống như Chu Tiểu Di nói.

Hắn là tạm thời không có nguy hiểm gì quá lớn, vì vậy họ đã nhanh chóng tiến về phía trước!

Một lúc sau, họ đã nhìn thấy chiếc máy bay không người lái vừa rơi xuống.

Trần Bình bên đó nhặt lên xem một lát, không xảy ra sự cố gì, xem ra quả thực là giống hệt tình huống mà họ vừa gặp phải.

Nếu đã vậy thì đã đại khái biết được chuyện này rốt cuộc là gì rồi. "Xem ra đối phương không phải một kẻ tàn bạo, nhưng tại sao ở nơi đó vừa rồi, hắn lại đối xử với chúng ta như vậy chứ, cũng thật là kỳ lạ." "Cho nên nhìn tình hình hiện tại thì thật sự có chút phức tạp, thôi

vậy, nhất thời không biết phải nói thế nào." "Cho nên nhìn tình hình hiện tại thì đủ mọi cảnh tượng đều có thể xảy ra, có thể chúng ta sẽ gặp phải một số chuyện tàn nhẫn." "Cũng có thể không gặp phải chuyện gì cả, hơn nữa tôi luôn cảm thấy người đó, thật sự rất kỳ quái, vừa rồi ở nơi đó." "Dáng vẻ của hắn, dường như thật sự muốn giết chết tất cả chúng ta, giờ hắn lại dẫn đường cho chúng ta một cách khó hiểu." "Rốt cuộc là ý gì đây?

Thôi vậy, tôi không muốn nghĩ nhiều nữa, nghĩ càng nhiều thì ngược lại càng khiến mình thêm phiền não.".....

Họ vừa đi lên, Vương Khải Toàn vừa ở đó càu nhàu!

Những người khác không nói một lời!

Chỉ có mình hắn không ngừng nói.

Những người khác đã sớm quen với việc hắn lẩm bẩm suốt dọc đường!

Và hắn luôn không hiểu sao lại nói ra những lời như vậy. "Được rồi, bớt nói hai câu đi, còn phải bảo toàn thể lực nữa chứ, nếu không bảo toàn thể lực thì không biết tiếp theo còn có thể gặp phải nguy hiểm gì nữa đây." "Cho nên giờ tôi thấy điều chúng ta cần làm là bảo toàn thể lực, không thể nói nhiều nữa.

Đương nhiên rồi, nếu anh thấy thể lực mình rất dồi dào." "Anh cũng có thể tiếp tục nói, nhưng cá nhân tôi không khuyến khích anh cứ lải nhải nữa." Những người khác chỉ im lặng lắng nghe, cuối cùng vẫn là Chu Tiểu Di nói ra câu này!

Vương Khải Toàn cũng đành im lặng.

Thực ra hắn cũng biết, Chu Tiểu Di nói như vậy đều là vì tốt cho hắn!

Quả thực, giống như Chu Tiểu Di nói vậy!

Lúc này họ cần bảo toàn thể lực.

Chứ không phải cứ ở đây mà nói nhảm!

Nói thật, chính bản thân hắn cũng có chút không biết!

Phải diễn tả tâm trạng hiện tại của mình như thế nào, thật sự có chút phức tạp.

Và cũng có chút sợ hãi, nên hắn mới nói như vậy.

Vương Khải Toàn cuối cùng cũng không nói thêm nữa, nhưng những người khác lại có chút không quen!

Thế nhưng họ cũng chỉ có thể im lặng tiếp tục đi về phía trước.

Bởi vì họ vẫn khá rõ!

Trong những chuyện tiếp theo, còn rất nhiều điều đang chờ họ đối mặt, hoặc là chờ họ giải quyết.

Chương 1503

Suốt dọc đường họ đi lên theo cầu thang này, không xảy ra sự cố gì!

Họ cũng tự nhiên nhặt được chiếc máy bay không người lái vừa rơi xuống.

Nhưng mọi người hiện tại đối với tình huống này, cũng thật sự có chút kỳ lạ!

Họ ban đầu tưởng rằng sau khi tiến vào nơi này, có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng giờ sự thật lại nói cho họ biết, căn bản không hề gặp bất kỳ nguy hiểm nào!

Những người khác thì lại cảm thấy khá tốt, ít nhất có thể bình an vô sự, không phải sao? "Tôi sao lại cảm thấy nơi này, có chút kỳ quái, chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, sao tôi lại có cảm giác, chúng ta dường như vẫn chưa đi ra khỏi nơi này." "Lẽ nào đây là đường dẫn lên trời sao." Có người cũng phát hiện ra chuyện này, thực ra Chu Tiểu Di cũng cảm thấy chuyện này quả thực có chút kỳ lạ!

Nhất thời không biết phải diễn tả tình huống này như thế nào.

Giống như họ nói, quả thực có chút kỳ lạ. "Quả thực là hơi dài, nhưng điều đó cũng chẳng có gì to tát, có thể chứng tỏ nơi này, sau khi lên tới, là một nơi rất rộng lớn." "Đương nhiên rồi, còn có một khả năng nữa là chúng ta sẽ trực tiếp, đến được một đỉnh núi.

Khoảng thời gian trước, chúng ta cũng từng gặp tình cảnh như vậy." Chu Tiểu Di vừa nói như vậy, mọi người cũng chỉ có thể nghe theo lời Chu Tiểu Di!

Hơn nữa họ tin tất cả những gì Chu Tiểu Di nói đều là sự thật.

Họ trước đây chắc chắn cũng đã gặp phải tình cảnh như vậy!

Diệp Phàm và Vương Khải Toàn bên cạnh Chu Tiểu Di quả thực là như thế, họ đã gặp phải một lần tình cảnh như vậy.

Mọi người có nhớ lần đó, họ khó khăn lắm mới leo lên đỉnh núi, còn không nhịn được cảm thán một chút!

Cảnh đẹp trên đỉnh núi quá tuyệt vời.

Cuối cùng, họ đã trải qua một đêm trên đỉnh núi rồi mới xuống núi.....

Giờ Chu Tiểu Di vừa nói như vậy, họ cũng cảm thấy sâu sắc.

Rồi họ tiếp tục đi lên, vừa đi vừa leo!

Cuối cùng họ cũng an toàn thoát ra, hơn nữa khi mấy người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này.

Cũng không nhịn được mà hô lên một tiếng, quá hùng vĩ!

Những người khác đã đi lên trước rồi, khi họ đều đang nói quá hùng vĩ.

Những người phía sau cũng không nhịn được tò mò, rốt cuộc trên đó đã xảy ra chuyện gì!

Mà lại có thể khiến họ nói như vậy, vì vậy họ cũng muốn vào, nhanh chóng đi lên xem rốt cuộc là chuyện gì.

Khi tất cả mọi người đều đã lên tới nơi, mới thấy chuyện gì đã xảy ra, nói thật, họ cũng cảm thấy rất hùng vĩ.

Chưa từng nghĩ tới, lại còn có bất ngờ thú vị như vậy, có thể nói là khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Nơi này nhìn xuống toàn bộ thung lũng bên dưới, họ cảm thấy

mình có một cảm giác giao thoa với trời đất.

Đương nhiên rồi, đây cũng chỉ là cảm giác cá nhân của họ mà thôi, chứ không phải thật sự giao thoa với trời đất. "Lên đến đây, quả thực đã đến một nơi như thế này, nói ra cũng thật sự rất kỳ lạ." "Vừa rồi, tất cả chúng ta đều nghĩ rằng chúng ta sẽ tiếp tục trốn trong hang động, không ngờ lại thật sự ra ngoài và tiếp xúc với bên ngoài, cũng khá tốt." Nhưng đến được nơi này thì lại cảm thấy có chút kỳ lạ, nơi này còn có những thứ gì khác nữa sao?

Hoặc là nơi này, còn có lối đi nào khác có thể cho họ đi qua không?

Chương 1504

Điều này hiển nhiên dường như không mấy khả năng.

Sau khi họ nhìn kỹ một lát thì phát hiện quả thực có một hang động, chắc là lại phải đi vào từ đó rồi.

Họ đã sớm quen rồi, nên mấy người họ cũng chỉ đành im lặng đi xuống. "Cảnh đẹp dù có đẹp đến mấy, cũng không thuộc về chúng ta, chúng ta vẫn nên tiếp tục đi xuống thôi." "Tôi luôn cảm thấy bên dưới, hẳn là còn có những chuyện thú vị hơn nữa, hơn nữa có thể còn kích thích hơn nơi này rất nhiều." Với sự hiểu biết của Vương Khải Toàn về nơi này, hắn cảm thấy bên dưới, chắc chắn còn có những chuyện thú vị hơn nữa, nhưng hắn không biết đó là gì.

Hắn chỉ có thể nhanh chóng, đi theo những người khác cùng đi xuống!

Nghe Vương Khải Toàn nói như vậy, những người khác cũng trực giác cảm thấy nên tiếp tục đi xuống.

Rồi họ nhanh chóng trực tiếp đi xuống, hy vọng có thể nhìn thấy, những thứ mà họ muốn nhìn thấy!

Dù sao thì nhiều chuyện thật sự không phải là họ có thể kiểm soát được.

Nhưng họ vẫn hy vọng, đừng nhìn thấy những chuyện ngoài dự kiến.

Hơn nữa ở đây có Chu Tiểu Di đi cùng họ, họ căn bản không cần lo lắng nhiều như vậy!

Họ cảm thấy Chu Tiểu Di ở bên cạnh, chính là điều tốt nhất.

Bởi vì Chu Tiểu Di luôn có thể thỉnh thoảng dẫn dắt họ, đến một

nơi tốt hơn. "Mọi người mau nhìn những chiếc quan tài này, chúng lại treo lơ lửng trong cửa động, xem ra đây toàn là những hang động chứa đầy quan tài." "Không ngờ thời đó họ đã thịnh hành kiểu chôn cất này, nhưng cũng đúng thôi, ở thời đại chúng ta hiện nay, vẫn còn có kiểu chôn cất này, nên cũng khá dễ hiểu." Chỉ là chưa từng thật sự chứng kiến, một cảnh tượng hùng vĩ như vậy mà thôi!

Mấy người nghe hắn lẩm bẩm xong, thì cũng cảm thấy Vương Khải Toàn nói đúng.

Thực sự không nên cứ chìm đắm ở nơi này, họ đâu phải chưa từng thấy cảnh tượng như vậy!

Rồi tiếp theo.

Họ thật sự nghiêm túc bắt đầu khám phá nơi này,.....

Sau khi đi xuống!

Họ lại thấy một cảnh tượng khác lạ.

Khi họ nhìn cảnh tượng bên dưới, cũng ngẩn người một lát!

Thật sự không ngờ, lại còn xảy ra chuyện như vậy.

Chu Tiểu Di và mọi người bên đó cũng nhìn cảnh tượng trước mắt này, chìm vào trầm tư!

Nhất thời không biết phải diễn tả tâm trạng của mình như thế nào nữa.

Bởi vì họ lại thấy một đống quan tài!

Nơi này!

Mỗi lần nhìn thấy thứ như thế này, đều vô cùng điềm gở.

Vì vậy họ cũng chỉ đành trực tiếp bỏ qua!

Thế nhưng họ biết nhiều chuyện, không phải là họ muốn lờ đi là

có thể lờ đi được.

Cứ như cảnh tượng hiện tại này, họ muốn giả vờ không thấy gì, nhưng hiển nhiên là không thể.

Bởi vì họ vẫn bắt buộc phải đi qua nơi này.

Chương 1505

Một lúc sau, Chu Tiểu Di và mọi người đã nhanh chóng rời khỏi đây.

Dù sao thì có câu nói thế này, nơi này không thích hợp để nán lại. "May mắn là nơi này an toàn, nó không có quá nhiều nguy hiểm, nhưng cũng không nhất thiết thật sự an toàn tuyệt đối." "Mọi người hãy cẩn thận một chút đi, tiếp theo chúng ta tiếp tục đi xuống, đừng bận tâm nhiều nữa." "Hơn nữa tôi luôn cảm thấy tất cả mọi chuyện đều có thể xảy ra, đủ mọi sự kiện bất ngờ có thể xảy ra, chúng ta không thể hoàn hảo tránh được bất kỳ nơi nguy hiểm nào." Họ biết những gì Chu Tiểu Di nói, tất cả đều đúng, họ không thể hoàn hảo tránh được bất kỳ nguy hiểm nào!

Nếu đã vậy thì cũng không cần tránh nữa.

Họ cũng biết thực sự không có năng lực đó!

Nếu đã vậy!

Thì cũng chỉ có thể phó mặc cho số phận!

Vì vậy tất cả mọi người đều nghe lời Chu Tiểu Di.

Ngoan ngoãn trực tiếp ở nơi này, một lúc sau thì rời đi. 【Mấy ông có thấy lạ không, mấy chuyện chị Chu họ gặp phải, càng ngày càng kỳ dị rồi.】 【Cũng không phải kỳ dị, mà là thật sự càng ngày càng không tầm thường, nói chung là không thể nhìn ra, ở đây rốt cuộc có những thứ gì.】 【Cũng không rõ mấy thứ này, đều là cái gì, nhưng nói chung, hình như thật sự có chút không ổn, dường như lần này chị Chu họ không gặp vấn đề gì.】 【Nhưng tôi luôn cảm thấy, hình như họ sắp gặp phải rắc rối lớn hơn.】 【À hóa ra không phải mình tôi có cảm giác này, mấy ông cũng có, tôi cũng cảm thấy mặc dù nói, suốt

đường đi chị Chu họ cũng coi như là khá an toàn đến được nơi này.】【Nhưng không biết sao, cứ cho tôi một cảm giác, chị Chu họ tiếp theo có thể thật sự sẽ gặp phải rắc rối lớn hơn.】【Hơn nữa chị Chu là một người tài giỏi như vậy, trên đường đi, vừa mấy ngày trước còn suýt chút nữa bị cuốn vào quan tài đóng sập lại, không thoát ra được.】【May mà cuối cùng chị Chu đủ thông minh mới thoát ra được, bây giờ tuy bình yên, nhưng tôi luôn cảm thấy đây là sự tĩnh lặng trước bão tố.】【Tôi cũng nghĩ vậy, tôi cũng nghĩ đây là sự tĩnh lặng trước bão tố, thật sự quá kỳ quái, nhất thời không biết phải diễn tả tâm trạng lúc này như thế nào.】【Tôi chỉ có thể nói là có chút phức tạp, rất lo lắng cho chị Chu, sợ cô ấy lại gặp phải nguy hiểm gì, hơn nữa mấy ông cũng đâu phải không biết.】【Chị Chu thật ra vẫn khá có năng lực.】【Chúng ta tin tưởng chị Chu, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ sự cố nào.】Bên này, mọi người lo lắng cho Chu Tiểu Di và nhóm của cô, nhưng thực ra nhóm Chu Tiểu Di bên kia cũng có cảm giác tương tự!

Họ thấy trên đường đi quá đỗi bình yên, chẳng gặp phải thứ gì, nhưng lại có cảm giác như thể họ có thể gặp phải bất cứ thứ gì, nói chung là rất kỳ lạ.

Tuy nhiên, ai nấy đều rất ăn ý, không nói ra điều gì.

Mọi người cứ thế theo sau Chu Tiểu Di tiến về phía trước, cô đương nhiên cũng biết họ đang nghĩ gì trong lòng!

Cô chỉ có thể trấn an họ rằng sẽ không có vấn đề lớn đâu.

Hơn nữa, điều khá kỳ lạ là cái thứ quỷ quái từng tấn công họ trên đường cũng không xuất hiện nữa!

Sơn Hưng trước đây chưa từng đến nơi này.

Dù sao thì họ đã phải bỏ chạy tán loạn khắp nơi, anh ta hoàn toàn không biết mình đã chạy đến đâu.

Lúc đó, anh ta chỉ lo giữ mạng, nhưng đúng lúc này, họ nghe thấy tiếng nước chảy xiết rất lớn.

Mọi người cảm thấy, nếu không đoán sai, có lẽ đây chính là con sông lớn mà Sơn Hưng và đồng đội đã rơi xuống lần trước.

Tất cả mọi người ăn ý nhìn Sơn Hưng, anh ta cũng có chút tò mò không biết có phải con sông đó không.

Nhưng sau khi nhanh chóng đi tới nhìn một cái!

Anh ta không thấy bất kỳ nơi nào quen thuộc!

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó anh ta nhớ ra.

Đúng là nơi này rồi, không sai chút nào, năm xưa họ chính là từ đây mà rơi xuống.

"Không sai, chính là chỗ này, tôi nhớ ra hết rồi, đây đúng là nơi tôi đã rơi xuống." "Nhưng mà, thoạt nhìn thì có vẻ hơi khác so với trước đây, nếu không phải tôi nhìn thấy cái cây này, chắc tôi đã không nhớ ra." "Tôi còn tưởng chúng ta đi nhầm đường, nhưng không hề, chính là nơi năm xưa hai chúng ta đã rơi xuống." "Sở dĩ tôi nhớ cái cây này là vì khi rơi xuống, chúng tôi cũng đã bám vào nó, cuối cùng nó bị đứt, chúng tôi đành phải bị nước cuốn đi." Sau khi nhìn xuống bên dưới, anh ta đại khái đã đoán ra được đây là đâu!

Mọi người nghe anh ta nói vậy đều trịnh trọng gật đầu.

Vậy tức là, nếu họ muốn rời đi, có phải họ sẽ phải nhảy xuống con sông này rồi bị cuốn đi không?

Họ cảm thấy tốt nhất là không nên làm vậy, cũng chưa chắc đã cuốn họ về đúng nơi ban đầu!

Có thể sẽ cuốn đến một nơi khác, nên tốt nhất là không nên tiếp tục đi xuống.

“Sơn Hưng, mấy người đúng là may mắn thật đấy, vậy mà vẫn có thể sống sót rời khỏi đây, đúng là quá khó khăn.” “Nhưng tôi đang tự hỏi cái thứ đó, tại sao nó lại muốn tấn công mấy người, nhưng khi nhóm chúng tôi xuất hiện thì nó lại không tấn công.” “Chẳng lẽ thật sự là vì nó thấy bên trong chỉ có hai người, còn chúng tôi thì đông hơn và có vũ khí sao?

Chương 1506

Nhưng mà lúc đó, mấy người cũng có vũ khí đấy chứ.” Đây cũng là điều mọi người đều cảm thấy khá kỳ lạ!

Nên họ không nhịn được mà hỏi thẳng Sơn Hưng, Sơn Hưng bên kia cũng lắc đầu.

Nếu anh ta biết câu trả lời!

Thì có cần thiết phải tiếp tục ở lại chỗ này không?

Rõ ràng anh ta cũng hoàn toàn không biết câu trả lời là gì...

Vì không biết câu trả lời!

Vậy thì cứ tiếp tục đi tìm câu trả lời thôi, dù sao thì họ vẫn còn phải tìm hiểu về Đỗ Âm nương nương.

Chuyện xuyên việt thì đã hoàn toàn không còn hy vọng!

Nhưng họ vẫn phải tìm cha của Hắc ca, rồi tìm hiểu câu chuyện của Đỗ Âm nương nương.

Chủ yếu là cha của Hắc ca, vậy mà trên suốt đường đi không hề thấy, họ cũng cảm thấy có chút quỷ dị.

“Hắc ca, tôi có thể hỏi cậu một câu được không?

Mặc dù tôi nghĩ hỏi thế này sẽ rất mạo phạm cậu.” “Nhưng tôi thấy, tôi vẫn có cần phải hỏi cậu trước, mấy năm nay, cha cậu thật sự chưa từng về nhà sao?” Hắc ca có chút không hiểu vì sao Chu Tiểu Di lại hỏi mình câu này!

Cậu ta kỳ lạ nhìn Chu Tiểu Di, nhưng khi nhìn vào ánh mắt của Chu Tiểu Di.

Cậu ta cảm thấy Chu Tiểu Di chắc chắn đã nhận ra điều gì đó!

Rồi cậu ta cũng chỉ do dự gật đầu, dù sao trong ký ức của cậu ta thì cha chưa từng về nhà.

"Tôi không hiểu sao cô lại hỏi tôi như vậy, nhưng tôi có thể đảm bảo, hình như ông ấy chưa từng về nhà, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì mà tôi không biết sao?" "Cô vừa nói như vậy, tôi nhớ lại cũng thấy có gì đó kỳ lạ, nhưng nhất thời lại không nói ra được rốt cuộc là lạ ở đâu, nói chung là không nghĩ ra được." Hắc ca biết Chu Tiểu Di tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ hỏi mình câu này, cô ấy đã hỏi thì.

Chắc chắn là có lý do riêng của cô ấy, nên cậu ta không nhịn được muốn biết vì sao Chu Tiểu Di lại hỏi câu này.

Chu Tiểu Di bên kia cũng nghiêm túc suy nghĩ một lát, rồi trực tiếp nói thật suy đoán trong lòng mình.

"Nói chung, cảm giác của tôi là cha cậu nhất định vẫn còn sống, hơn nữa còn sống rất tốt, có lẽ ông ấy đã đi ra ngoài từ sớm rồi." "Nhưng sở dĩ vì sao ông ấy chưa từng gặp mặt mấy người, có thể là có lý do khác, đương nhiên rồi, đây cũng chỉ là suy đoán cá nhân của tôi." "Còn về việc đã xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng không biết đúng không, nên là chuyện gì, tôi ở đây cũng không tiện nói nhiều." "Nhưng nếu tôi không đoán sai, có lẽ vẫn còn một số nguyên nhân khác." Thật sự có thể nghe thấy Chu Tiểu Di nói vậy!

Tất cả bọn họ đều kinh ngạc nhìn Chu Tiểu Di!

Không thể nào ư?

Cha của Hắc ca vậy mà vẫn còn sống, hơn nữa còn đi ra ngoài rồi, điều này thật sự khiến họ mở mang tầm mắt.

"Hồ huynh đệ, anh xác nhận anh nói tất cả đều là thật sao?

Rốt cuộc anh làm sao xác nhận cha của Hắc ca vậy mà vẫn còn sống." "Nếu đã như vậy, thì đúng là đáng để chúng ta suy nghĩ kỹ, bây

giờ ông ấy còn sống thì tại sao ông ấy lại chưa từng gặp Hắc ca và họ?" "Tôi nghĩ đáng lẽ phải gặp mặt chứ, sao có thể bỏ mặc người nhà không gặp được, nên chuyện này cũng quá kỳ lạ rồi." Trần Bình bên kia thật sự rất ngạc nhiên, anh ta trực tiếp hỏi!

Rồi những người khác, thực ra cũng đều ngơ ngác nhìn Chu Tiểu Di.

Họ đều muốn làm rõ rốt cuộc chuyện này là như thế nào.

"Cũng không biết là thế nào, trên đường đi đến đây, tôi cứ có cảm giác như vậy, tôi cảm giác ông ấy hẳn vẫn còn sống." "Hơn nữa nếu tôi không đoán sai, rất có thể ông ấy vẫn luôn đi theo chúng ta." Cái gì!

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy.

Tất cả mọi người đều trở nên kinh hãi, câu này có ý gì?

Cái gì gọi là vẫn luôn đi theo họ?

Chương 1507

Mọi người đều ăn ý, trực tiếp nhìn quanh, chẳng có gì cả, nghe mà sởn gai ốc.

Hiện tại họ đều muốn làm rõ những chuyện này!

Rốt cuộc là như thế nào!

Nếu đã như vậy!

Vậy thì bên này họ vẫn nên nhanh chóng xem thử, tiếp theo sẽ còn xảy ra sự cố bất ngờ nào nữa.

Nghe Chu Tiểu Di nói có lý như vậy, họ cũng bắt đầu nghi ngờ!

Nhưng họ cũng cho rằng, Chu Tiểu Di không cần thiết phải lừa dối họ như vậy.

Tất cả mọi người đều có chút nghi hoặc, đúng lúc này, Chu Tiểu Di bảo họ đừng nghĩ nhiều nữa, cô ấy cũng chỉ là suy đoán mà thôi, họ cứ tiếp tục đi về phía trước.

"Đi về phía trước thế nào chứ?

Chúng ta bây giờ hoàn toàn không có đường đi nào cả, hơn nữa mấy người cũng đã thấy rồi." "Phía trước là dòng sông chảy xiết, chẳng lẽ chúng ta thật sự phải trực tiếp nhảy xuống sao?" Họ hiện tại thật sự có chút nghi ngờ, chẳng lẽ thật sự phải trực tiếp nhảy xuống sao!

Nên tất cả mọi người đều ăn ý nhìn Sơn Hưng, Sơn Hưng bên kia cũng ngơ ngác.

Anh ta nói anh ta cũng không biết là thế nào, Chu Tiểu Di cảm thấy hoàn toàn không cần họ phải nhảy xuống, vì đã có người chỉ đường

cho họ rồi.

Chu Tiểu Di thuận theo những tảng đá dưới đất nhìn, thì đại khái có thể nhìn ra được!

Những tảng đá này rõ ràng là được người ta khéo léo sắp đặt ở đây.

“Không cần lo lắng quá nhiều, với tình hình hiện tại, đã có người chỉ đường cho chúng ta, hơn nữa còn rất rõ ràng.” “Mấy người mau nhìn những tảng đá trên mặt đất, rõ ràng là có người cố ý sắp đặt như vậy, tuy nhìn có vẻ lộn xộn.” “Nhưng nếu mấy người nhìn kỹ, nó sẽ hoàn toàn hướng về một phía, và trong số đó có một viên đá luôn hướng về phía này.” “Cho nên đối phương hẳn là muốn nói cho chúng ta biết, đi thẳng về phía này, đó là lý do tôi nói cha của Hắc ca có khả năng vẫn còn sống.” “Cho nên ông ấy có khả năng vẫn luôn ở xung quanh chúng ta, cũng có khả năng ông ấy ở ngay phía trước chúng ta.” Hắc ca nghe Chu Tiểu Di nói vậy, nhớ lại đủ loại chi tiết trên suốt đường đi!

Đúng là như Chu Tiểu Di đã nói.

Rất có thể cha cậu ta vẫn còn ở nơi này!

Nếu đã như vậy!

Vậy thì cậu ta cũng rất muốn làm rõ rốt cuộc tình hình hiện tại là như thế nào rồi.

Rồi tất cả mọi người thuận theo những tảng đá của Chu Tiểu Di nhìn qua, thì quả nhiên đã phát hiện ra!

Những tảng đá này nhìn thì đúng là được sắp đặt lộn xộn ở đây.

Nhưng nếu tỉ mỉ nghiên cứu kỹ một chút!

Sẽ phát hiện những tảng đá này, thực ra là có chủ ý.

Giống như Chu Tiểu Di đã nói, trong đó có một viên đá khá đặc biệt, trong tất cả các đống đá, nó luôn chỉ về một hướng.

Xem ra người giúp họ đi đường thật sự đã phí hết tâm tư.

"Vậy tức là cô từ những chi tiết này, có thể phán đoán ra người giúp chúng ta chính là cha của Hắc ca sao?" Vương Khải Toàn hiện tại đại khái đã hiểu rõ rốt cuộc tình hình hiện tại là như thế nào rồi!

Họ liền trực tiếp hỏi Chu Tiểu Di, cô cũng không quá chắc chắn.

Nhưng cô vẫn gật đầu, Hắc ca bên này đã nóng lòng!

Liền trực tiếp thuận theo hướng đá đi qua, không hề đợi họ...

Những người khác cũng ăn ý trực tiếp đi theo sau cậu ta, rất nhanh những tảng đá đã biến mất.

Chương 1508

Nhưng phía trước chỉ còn một con đường, hơn nữa con đường đó nhìn rất hiểm trở và hẹp, hơn nữa còn có thể rơi xuống dòng sông chảy xiết.

Vì họ phát hiện con sông bên dưới, hình như có thể nuốt chửng họ bất cứ lúc nào, nơi họ phải đi thật sự quá hẹp.

Chu Tiểu Di thấy Hắc ca đã nóng lòng một mình nhảy qua, liền!

Cô vội vàng muốn bước tới, kịp thời gọi cậu ta lại.

"Cậu đừng vội, một mình đi qua có khả năng sẽ gặp nguy hiểm, nên tôi nghĩ cách tốt nhất bây giờ là tất cả chúng ta cùng đi qua!" "Hơn nữa cậu một mình đi qua, cũng chưa chắc đã tìm được ông ấy, nếu ông ấy không muốn gặp cậu, thì chắc chắn có lý do riêng của ông ấy." Hắc ca bên kia ban đầu định xông thẳng qua rồi, nhưng nghe Chu Tiểu Di nói vậy, cậu ta cũng hoàn toàn dừng lại.

Đúng rồi!

Chu Tiểu Di nói đúng!

Nếu cha cậu ta vẫn luôn không xuất hiện, thì chứng tỏ cha cậu ta thực ra vẫn còn một số băn khoăn.

Hoặc nói cha cậu ta, chắc chắn còn có chuyện khác phải làm, nên mới từ trước đến nay, chưa từng trực tiếp ra gặp họ.

Hay là năm xưa đã xảy ra chuyện gì khác!

Nên cha cậu ta mới từ trước đến nay chưa từng gặp họ sao?

Vừa nghĩ đến khả năng này, cậu ta liền có chút hoảng loạn.

Nhưng phần lớn hơn vẫn là bình tĩnh, nếu thật sự không bình tĩnh

được!

Cậu ta cũng không biết tình hình hiện tại rốt cuộc là như thế nào.

Suy nghĩ một lát!

Họ cũng đại khái hiểu tâm trạng của Hắc ca, tất cả mọi người đều trực tiếp nhìn cậu ta, một lúc sau.

Những người khác, tất cả đều đã lần lượt đứng trên mép vách đá dốc đứng, thật sự rất nguy hiểm.

Nếu không cẩn thận, có thể sẽ rơi xuống, một số người sợ độ cao hoặc sợ nước chảy bên dưới, cũng không dám trực tiếp nhìn xuống.

Chu Tiểu Di bảo họ cố gắng đừng nhìn xuống, như vậy sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào!

Những người khác cũng đều nghe lời cô ấy.

Rồi từ từ đi xuống!

Một lúc sau!

Họ đã từ từ đi qua rồi, nhưng con đường thật sự càng ngày càng dốc, hơn nữa cũng càng ngày càng hẹp.

Họ thậm chí còn nghi ngờ, liệu có thật sự đi qua được không?

"Đây chẳng phải là muốn lấy mạng chúng ta sao?

Đối với mấy người, những người mới vào nhưng vẫn khá giỏi, hoàn toàn không có vấn đề gì." "Nhưng chúng ta, những người bình thường, hơn nữa còn rất sợ hãi, thật sự không biết tiếp theo rốt cuộc phải làm thế nào." Hạ Xuân Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, không nhịn được lẩm bẩm một câu như vậy!

Thực ra cô ấy còn đỡ.

Chủ yếu là Sơn Hưng, chân của Sơn Hưng vốn đã bị thương!

Cũng không biết lát nữa anh ta có thể trực tiếp đi qua được không.

“Thật sự có chút nguy hiểm, hay là thế này, Sơn Hưng, anh theo tôi, tôi sẽ buộc một sợi dây trực tiếp vào người anh.” “Nếu phát hiện bất cứ điều gì không ổn, tôi sẽ trực tiếp kéo anh lại.” Chu Tiểu Di suy nghĩ một lát, cô ấy cảm thấy cũng chỉ có mình và Hắc ca mới có thể cứu Sơn Hưng!

Chương 1509

Nhưng với tình hình hiện tại.

Hắc ca rõ ràng hoàn toàn không có tâm trạng như vậy, nên cô ấy cũng chỉ có thể tự mình làm.

Nhưng Hắc ca bên kia lại trực tiếp nói, chuyện này cứ giao cho cậu ta là được...

“Cậu chắc chắn cậu làm được không?

Bên cậu có một số băn khoăn khác không, hay là để tôi làm đi.” “Cậu còn phải lo chuyện của cha cậu, nhưng bên tôi, tôi hoàn toàn không vướng bận gì.” Chu Tiểu Di cũng không muốn làm khó Hắc ca!

Cô ấy biết Hắc ca hiện tại chắc đang nghĩ đến chuyện của cha cậu ta!

Có lẽ không có nhiều tâm tư để suy nghĩ chuyện khác, nên cô ấy không nhịn được trực tiếp hỏi.

“Yên tâm đi, không có vấn đề gì, tôi vẫn phân biệt rõ cái gì mới là quan trọng nhất, hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là đi qua trước.” “Tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ sự cố nào, nên tôi cảm thấy với tình hình hiện tại, sẽ không có quá nhiều chuyện xảy ra, hơn nữa hiện tại chúng ta cũng không cần thiết phải lo lắng nhiều như vậy.” Được rồi!

Nếu Hắc ca đã nói như vậy!

Chu Tiểu Di bên kia đương nhiên sẽ không khách khí!

Rồi cô ấy trực tiếp để Hắc ca dẫn Sơn Hưng.

Sơn Hưng bên kia cũng khá cảm động, anh ta thật sự không ngờ!

Có một ngày Chu Tiểu Di và Hắc ca!

Hai người vậy mà lại lo lắng cho mình nhiều như vậy.

Thực ra lúc đầu, khi họ mới tập hợp lại ở nơi này, đúng là đã xảy ra rất nhiều loại tình huống khác nhau!

Nên hiện tại họ cũng rất tò mò rốt cuộc tình hình này là thế nào.

Rồi khi Hắc ca đã an toàn!

Đưa Sơn Hưng qua, những người khác cũng lần lượt đi qua.

Một lúc sau!

Họ cuối cùng cũng đến một nơi rộng rãi!

Hơn nữa nơi này, vậy mà còn trực tiếp nhìn thấy nơi đối diện họ vừa đứng.

"Nói ra cũng thật kỳ lạ, vừa nãy chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, bây giờ nhìn thẳng qua." "Vậy mà vẫn có thể nhìn thấy nơi chúng ta vừa đứng, hơn nữa con sông này vẫn ở dưới chân chúng ta." Thấy con sông trước mặt, vẫn không có gì thay đổi!

Họ không nhịn được trực tiếp cảm thán một chút!

Nhưng bây giờ cũng không phải lúc để cảm thán những điều này.

Vì họ lại thấy, những tảng đá vừa nãy được sắp đặt đặc biệt!

Lại chỉ dẫn họ đi về một hướng khác.

Rồi lần này, họ đến một cái hang động được xây hoàn toàn bằng đá!

Xem ra họ phải đi vào từ nơi này rồi.

Nhưng đối với chuyện vào hang động kiểu này, họ đã quá quen rồi!

Vì đến nơi này mà không vào hang động thì thật sự là không bình

thường chút nào.

Chương 1510

“Xem ra chúng ta phải đi xuống từ nơi này rồi, nhưng mấy người có biết sau khi xuống sẽ còn xảy ra chuyện gì không?” “Nếu tôi không đoán sai, có khả năng sau khi xuống, sẽ xảy ra một số sự cố bất ngờ, hơn nữa mấy người có thấy trên suốt đường đi không.” “Trong sự bình yên lại ẩn chứa một điều kỳ dị, đương nhiên vấn đề này, chúng ta cũng đã trực tiếp suy đoán rồi, chúng ta cảm thấy tiếp theo có thể sẽ gặp nguy hiểm.” “Nhưng từ trước đến nay đều không xảy ra nguy hiểm, vậy thì chỉ có một khả năng là, phía trước có người đã giúp chúng ta giải quyết rồi.” “Và một khả năng bất ngờ khác, chính là nguy hiểm thật sự đang ở phía trước, mỗi bước chúng ta đi đều chứng tỏ chúng ta đang tiến sâu hơn vào nguy hiểm.” Vương Khải Toàn cũng không phải đang hù dọa họ!

Anh ta nói tất cả đều là sự thật!

Nên anh ta liền trực tiếp thân thiện nhắc nhở tất cả mọi người...

Mọi người nghe anh ta nói vậy, họ cũng đều ngây người ra!

Vì họ biết Vương Khải Toàn không phải đang lừa dối họ.

Anh ta nói cũng không phải là không có lý, hiện tại mỗi bước họ đi đều chứng tỏ họ đang đối mặt với thêm một phần nguy hiểm.

“Anh nói không sai, bây giờ dời những tảng đá này ra, chúng ta cứ trực tiếp đi vào đi.” Họ nhìn cảnh tượng trước mắt!

Không có tình huống đặc biệt nào!

Nên họ nghĩ hay là cứ trực tiếp đi vào đi.

Hơn nữa Chu Tiểu Di đã nói như vậy rồi!

Thì chứng tỏ chắc chắn không có vấn đề gì!

Nên tất cả mọi người đều rất ăn ý!

Trực tiếp làm theo Chu Tiểu Di.

Họ định dời những tảng đá ra rồi đi vào, xem rốt cuộc có bất ngờ gì không!

Nhưng họ đại khái cảm thấy chắc sẽ không có bất ngờ gì đâu.

Trong quá trình họ dời đá!

Họ cũng nghiêm túc nhìn một chút!

Xem có xảy ra tình huống đột ngột nào không!

Nhưng may mắn thay!

Không hề có!

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không có thì tốt quá rồi!

Nên họ một bên nghiêm túc nhìn!

Chu Tiểu Di với tư cách là một cô gái.

Bình thường cô ấy đã làm tất cả mọi việc rồi!

Hiện tại đương nhiên phải để những người khác làm chuyện này.

Không thể để cô ấy một mình làm tất cả mọi việc nữa, nên cô ấy dứt khoát đứng một bên giám sát.

Hơn nữa những người khác lúc này, cũng không cần Chu Tiểu Di!

Cô ấy đứng một bên giúp họ trông chừng nữa!

Họ cảm thấy Chu Tiểu Di đúng là đã giúp họ rất nhiều rồi, nếu cứ tiếp tục để Chu Tiểu Di giúp dời đá, hình như có chút không hay!

Chương 1511

Nên họ để Chu Tiểu Di nghỉ ngơi một bên, mấy người họ âm thầm giải quyết chuyện này.

Đợi Vương Khải Toàn và những người khác trực tiếp dời những tảng đá đó ra!

Chu Tiểu Di nhìn trước một cái, cô ấy muốn xác nhận trước một chút, có xảy ra bất ngờ gì không.

Tránh trường hợp lát nữa, xảy ra một số sự cố an toàn!

Chu Tiểu Di nghiêm túc nhìn một lát, bên trong tối đen như mực, hình như cũng không nhìn thấy gì.

Nếu đã như vậy!

Vậy thì cần thiết phải đợi thêm một lát ở đây rồi!

Vì họ muốn đảm bảo là an toàn.

Trần Bình theo Chu Tiểu Di và họ lâu như vậy, cảm thấy lại đến lúc mình phát huy tác dụng rồi.

"Để tôi làm đi, tôi sẽ cho máy bay không người lái của tôi vào xem trước, bên trong có xảy ra tình huống bất ngờ nào không, nếu không có tình huống bất ngờ nào." "Máy bay không người lái hẳn không sao đâu, đương nhiên rồi, nếu xảy ra tình huống bất ngờ nào, mấy người cũng đừng hoảng, chúng ta giải quyết xong rồi vào cũng kịp." Nghe anh ta nói vậy, những người khác đều bật cười!

Xem ra Trần Bình này theo họ khoảng thời gian này cũng học được nhiều điều rồi sao.

Vậy mà đã học được cách trêu chọc rồi!

Mặc dù họ cảm thấy anh ta nói cũng đúng!

Vẫn phải xem trước tình hình bên anh ta thế nào.

Rồi những người khác, đều rất ăn ý trực tiếp nấp sang một bên!

Chờ đợi tình hình máy bay không người lái của Trần Bình!

Trần Bình điều khiển máy bay không người lái của mình.

Mở đèn hồng ngoại xem xét!

Vì họ vẫn muốn biết bên trong, rốt cuộc là tình hình như thế nào.

Nhìn một lát sau!

Không phát hiện thấy nguy hiểm rõ ràng nào!

Hơn nữa bên trong trống rỗng, ẩm ướt như thể thường xuyên mưa vậy.

Họ đại khái trong lòng đã có một ý nghĩ, xem ra lát nữa đi vào.

Chắc sẽ không đến mức thật sự xảy ra nguy hiểm lớn đâu...

Đương nhiên!

Đây cũng chỉ là suy đoán cá nhân của họ mà thôi!

Có xảy ra nguy hiểm lớn hay không, hiện tại chưa biết, máy bay không người lái không thể tiếp tục đi về phía trước nữa.

Nếu tiếp tục đi về phía trước, không biết còn xảy ra chuyện gì!

Tránh trường hợp lại như mấy lần trước bị đánh rớt xuống, nên Chu Tiểu Di bảo anh ta cứ tạm như vậy.

“Cứ tạm như vậy đi, lát nữa chúng ta, xem tình hình bên trong rồi nói, chúng ta bây giờ cứ đi vào trước.” “Chắc sẽ không quá nguy hiểm đâu, tôi cứ cảm thấy hình như thật sự có người, đi trước chúng ta, đã giải quyết một số nguy hiểm rồi.” Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều ăn ý nhìn Hắc ca!

Chương 1512

Họ cảm thấy chuyện này có thể liên quan đến cha cậu ta, Hắc ca bên kia đã bình tĩnh.

Cậu ta cũng không biết chuyện này, rốt cuộc có liên quan đến cha cậu ta hay không!

Nếu thật sự có liên quan đến cha cậu ta, cậu ta cũng rất tò mò.

Mấy năm nay cha cậu ta rốt cuộc đã trải qua những gì!

Vậy thì vì sao ông ấy vẫn luôn không về nhà chứ?

Hay là mấy năm nay ông ấy cũng chẳng lẽ vẫn luôn trốn ở nơi này sao!

Vậy thì vì sao chứ?

Bây giờ cậu ta thật sự có đủ loại nghi vấn muốn hỏi ra!

Nhưng không ai có thể cho cậu ta câu trả lời!

Nên điều họ phải làm là!

Tiếp tục đi vào tìm hiểu tình hình rồi nói.

Chu Tiểu Di và họ đã trực tiếp đi vào rồi!

Hắc ca lần này rất bình tĩnh đi trước!

Đối với hành vi của Hắc ca.

Chu Tiểu Di và họ cũng có thể hiểu được!

Nếu đổi lại là bất cứ ai trong số họ!

Chắc cũng sẽ có suy nghĩ như vậy thôi.

Dù sao thì cha mình mấy năm nay!

Thực ra vẫn luôn sống tốt trên thế giới này!

Nhưng lại hoàn toàn không muốn đi ra ngoài, họ đều sẽ nảy sinh một số nghi ngờ không cần thiết.

“Thực ra những điều đó cũng chỉ là suy đoán của tôi mà thôi, hoàn toàn không cần quá coi trọng, biết đâu vì căn bản không phải ông ấy.” “Hơn nữa nếu thật sự là ông ấy, ông ấy vẫn còn sống trên thế giới này, chẳng phải là một kết quả rất tốt sao?” “Chứng tỏ gia đình mấy người vẫn có thể đoàn tụ, hơn nữa sở dĩ ông ấy từ trước đến nay không ra gặp mấy người, có thể còn có nỗi khổ riêng, cũng khó nói lắm.” Chu Tiểu Di cảm thấy mình vẫn cần thiết phải an ủi Hắc ca một chút!

Nên cô ấy liền trực tiếp nói!

Hắc ca bên kia nghe cô ấy nói vậy thì cười một cái.

Mặc dù nụ cười rất gượng gạo, nhưng dù sao cũng tốt hơn là cứ im lặng không nói gì!

Chu Tiểu Di cũng không nói thêm gì nữa, cô ấy biết mình nói gì cũng vô dụng.

Vẫn phải tìm được cha cậu ta hỏi ông ấy!

Vì sao mấy năm nay vẫn sống tốt, nhưng lại không muốn về nhà!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hay là mấy năm nay họ đã trải qua những gì!

Cứ như vậy, tất cả mọi người đều đi vào.

Chương 1513

【Trên đời này thật sự có người cha nhẫn tâm đến thế sao?

Bao nhiêu năm rồi mà vẫn không chịu về thăm con mình, tôi nghĩ chắc chắn giống như Chu tỷ đã nói.】【Cha cậu ấy có nỗi khổ riêng, chắc chắn là có lý do bất đắc dĩ, biết đâu cũng bị lời nguyền gì đó thì sao.】【Nói chung, ai đã từng đến nơi này, đều không có kết cục tốt đẹp, hoặc là bỏ mạng ở đây, hoặc là gặp đủ thứ chuyện kỳ quái, nên tôi nghĩ Chu tỷ nói có khả năng là đúng.】【Không sai, tôi cũng đồng ý với Chu tỷ, mặc dù mấy năm nay cha cậu ấy chưa từng về, đúng là có chút quỷ dị.】【Hơn nữa đổi lại là bất cứ ai, nếu bạn biết cha mình vẫn còn sống, nhưng từ trước đến nay đều không chịu ra ngoài gặp họ thì đều sẽ nghĩ nhiều, Hắc ca nghĩ nhiều, tôi thấy cũng là bình thường thôi.】【Cũng không biết cha cậu ấy mấy năm nay rốt cuộc đã trải qua những gì, có lẽ thật sự đã trải qua một số chuyện khó nói lắm.】【Nếu không phải thật sự là bất đắc dĩ, trên đời này chắc cũng không ai, thật sự không muốn gặp người thân của mình, nên tôi thì thấy chúng ta nên thông cảm một chút.】【Mấy người toàn là thánh nhân, nói thì nghe hay lắm, nhưng mấy người có nghĩ đến cảm nghĩ của Hắc ca không?】【Cha mẹ cậu ấy đúng là có nỗi khổ riêng, nhưng cũng không đến mức, trực tiếp bỏ mặc một đứa trẻ còn non nớt như vậy một mình, rồi không hỏi han gì cả chứ.】【Hắc ca nhìn cũng không lớn hơn Chu tỷ là bao, năm xưa, chắc cũng là một đứa trẻ mười tuổi gì đó, cứ như vậy bị chính cha ruột của mình bỏ rơi bao nhiêu năm, không hỏi han gì.】【Con trai ông ấy còn từng nghĩ, ông ấy chắc đã chết từ lâu rồi, nhưng bây giờ lại nói cho cậu ấy biết, có khả năng ông ấy căn bản không chết, chỉ là mấy năm nay vẫn luôn ở nơi này.】【Cứ trốn tránh như vậy, đổi lại là bất cứ người bình

thường nào, chắc cũng sẽ có cảm xúc thôi, đâu giống mấy người thiện lương nói hay vậy, cái gì mà có nỗi khổ riêng không thể tự quyết định?】【Trên đời này người có nỗi khổ riêng nhiều vô kể, đâu thiếu ông ấy một người, dựa vào đâu mà ông ấy lại có thể khó nói như vậy, Hắc ca không thể ấm ức một chút sao?】【Tôi nói anh này sao vậy, chúng tôi đâu có nói Hắc ca không được ấm ức, chúng tôi chỉ nói thật mà thôi.】【Chẳng lẽ thật sự để Hắc ca gặp cha mình xong, bắt đầu chất vấn họ, đúng là đáng lẽ phải chất vấn một chút, dù sao ông ấy trực tiếp bỏ mặc Hắc ca, thật sự là quá không nên.】【Nhưng khi suy nghĩ chuyện gì, cũng không thể nghĩ phiến diện như vậy, đúng không.】Chu Tiểu Di và họ hoàn toàn không biết, bên bình luận đã cãi nhau rồi!

Họ vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Hơn nữa khi họ tiếp tục đi về phía trước!

Cũng phát hiện ra những tảng đá chỉ đường cho họ!

Xem ra phía trước thật sự có người vẫn luôn đi trước.

Hơn nữa còn đủ loại giúp đỡ, nói ra cũng thật kỳ lạ!

Vì sao lại tự nhiên bắt đầu giúp đỡ chứ, nghĩ đến đây.

Họ cũng trở nên có chút suy tư!

Xem ra họ vẫn cần thiết phải nghiêm túc nghiên cứu một chút, rốt cuộc chuyện này là như thế nào.

"Lại thấy những tảng đá chỉ đường rồi, xem ra thật sự có cao thủ ở phía trước chỉ đường cho chúng ta, hơn nữa cao thủ này có khả năng, còn giúp chúng ta giải quyết một số rắc rối không cần thiết." "Mấy người mau nhìn, ở đây có dấu máu, rồi nơi này nếu tôi không đoán sai, hẳn là có thứ gì đó bò qua, nhìn dáng vẻ như là dấu vết của mãng xà khổng lồ." Họ đều đã đến nơi này!

Một thời gian dài rồi, đủ loại chuyện đều đã gặp phải, nên thấy dấu vết này.

Tất cả mọi người đều đại khái có thể đoán ra dấu vết này!

Nhìn một cái là biết mãng xà khổng lồ bò qua sao?

Nên tất cả mọi người đều có chút hoảng sợ nói.

Nhưng may mắn thay hình như đã có người giúp họ giải quyết rồi!

Họ cũng đang nghi ngờ người đi trước đó!

Rốt cuộc có phải cha của Hắc ca hay không.

Nhưng trước khi có bất kỳ bằng chứng có lợi nào.

Thì cũng chỉ là nghi ngờ hợp lý mà thôi!

Nhưng hiện tại nhìn tình hình thật sự!

Khả năng họ nghi ngờ vẫn là rất lớn!

Nhưng họ đã sớm hiểu rõ tình hình, nên không dám tùy tiện sờ mó hay nhìn ngó khắp nơi, ngoan ngoãn đi theo Chu Tiểu Di!

Sau khi Chu Tiểu Di quay đầu nhìn lại, thấy họ lại ngoan ngoãn như vậy, liền nhướng mày.

Xem ra những người này cũng khá hiểu chuyện gì nên làm, chuyện gì không nhỉ?

Nếu không thì cũng chẳng đến nỗi ra nông nỗi này.

Đã vậy thì cô cũng không cần dặn dò nữa, họ đã rất biết điều rồi.

Vương Khải Toàn và những người khác đương nhiên cũng nhìn ra những người này quả thật không còn tùy tiện nhúc nhích nữa, họ liền yên tâm hơn rất nhiều.

Vậy thì tiếp theo, họ sẽ trực tiếp nhanh chóng đi qua xem rốt cuộc

chuyện này là thế nào.

Khi họ bước vào, nơi này thật sự rất đẹp, mang đến cảm giác xa hoa!

Chương 1514

Hơn nữa, nơi này vừa nhìn đã biết là chỗ một người phụ nữ sống.

Nếu không nhầm, có lẽ là nơi ở của một người phụ nữ tên Đỗ Âm Nương Nương. 【Từ trước đến giờ tôi vẫn luôn tò mò, cái Đỗ Âm Nương Nương này rốt cuộc là ai, sao Chu tỷ với mọi người cứ nhắc đến mãi mà chẳng ai giải thích gì vậy.】 【Đúng vậy, thật ra tôi cũng hơi tò mò cái này rốt cuộc là gì, nhưng nếu tôi không nhầm thì...】 【Tôi nghĩ Đỗ Âm Nương Nương này chắc là một loại danh xưng, hoặc một biểu tượng gì đó mà họ nhắc đến thôi, đương nhiên đây chỉ là suy đoán cá nhân tôi, có thể không đúng.】 【Thật ra tôi cũng nghĩ chỉ là một biểu tượng thôi, tôi không tin có phụ nữ sống ở đây... mà cũng có thể là có thật.】 【Nhưng tôi nghĩ người phụ nữ đó chưa chắc còn sống, lát nữa chúng ta sẽ biết rốt cuộc là thế nào.】 【Anh em ơi, đừng nghĩ nhiều nữa, mọi người không thấy có người nằm thẳng cẳng trên giường đối diện kìa sao?】 【Nếu không nhầm thì có khi thật sự là một người phụ nữ, có thể chính là Đỗ Âm Nương Nương mà mọi người đang nói đó.】 Những người khác đương nhiên vẫn chưa phát hiện, nhưng có vài người mắt tinh đã nhìn ra, sau khi họ bước vào, chính giữa có một cái giường nước mờ ảo như sương.

Không sai, cái giường đó trôi nổi giữa màn sương mù, bên dưới nước vẫn không ngừng chảy ra, cảnh tượng này vô cùng quỷ dị.

Nhưng họ đại khái đã biết chuyện này là thế nào.

Chu Tiểu Di và những người khác đương nhiên cũng thấy rồi, tất cả đều ngây người tại chỗ, họ cũng không dám tiến lại gần xem rốt cuộc là gì.

Bởi vì họ rất rõ, nếu tiến đến xem thì có khả năng sẽ phải trả một

cái giá đắt!

Vì vậy tất cả mọi người đều rất ăn ý, đứng yên tại chỗ.

Họ cũng không dám tiến lại gần để xem rốt cuộc là chuyện gì!

Chu Tiểu Di và những người khác nhìn nhau một cái, sau đó mới chậm rãi cảnh giác đi tới.

Nhưng khi họ đến gần, hoàn toàn không có thứ gì bay ra, cũng không có thứ gì xuất hiện tấn công họ, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Chu Tiểu Di và những người khác dùng một con dao nhỏ nhẹ nhàng móc lên làn nước để xem, không có gì đặc biệt, cũng không có thuốc độc.

Sau đó họ mới định dùng dây thừng kéo cái thứ đối diện kia lại.

Khi họ nhanh chóng kéo nó lại...

Họ đã nhanh chóng nhận ra, bên trên quả thật có nằm một người.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của người đó, lại mặc quần áo cổ đại!

Họ không biết người này đã chết bao lâu rồi!

Họ cũng không dám tùy tiện kéo nó ra xem. 【Xem ra chúng ta đoán không sai, đúng là một thi thể phụ nữ, mà thi thể này lại nằm ngay đây.】 【Với dáng vẻ này, tôi nghĩ chắc cô ấy đã chết từ rất lâu rồi, mà theo Chu tỷ và mọi người, tôi cũng đã được chứng kiến nhiều cảnh tượng lớn.】 【Sớm đã quen rồi, chẳng lẽ lát nữa cô ta lại bật dậy à?】 【Anh bạn đừng nói nữa, chuyện này đâu phải chưa từng thấy, có khi thật sự sẽ bật dậy đấy, ghê rợn thật, trên đường đi cũng đã chứng kiến không ít chuyện như vậy rồi.】 Họ đều bắt đầu lo lắng, nếu thứ đối diện kia thật sự bật dậy thì sẽ lấy mạng người.

Vì vậy họ nhanh chóng muốn hiểu rõ rốt cuộc chuyện này là thế

nào!

Sau đó những người khác cũng nhanh chóng rời đi, không tiếp tục tìm hiểu những chuyện này nữa.

Bởi vì họ biết dù có tìm hiểu cũng chẳng có ích gì!

Một lúc sau, những người khác chậm rãi rời đi.

Chu Tiểu Di, Hắc ca và Vương Khải Toàn ba người ở lại.

Khi thấy những người khác đã rời đi, họ nhanh chóng kéo rèm ra, muốn xem người bên trong rốt cuộc là thế nào.

Một lúc sau, họ quả thật phát hiện, bên trong nằm một cô gái tuyệt sắc khuynh thành, có thể nói là quốc sắc thiên hương.

Bởi vì họ thấy người phụ nữ này thật sự rất xinh đẹp, mặc dù có thể đã chết từ rất lâu rồi.

Nhưng không ngờ đã bảo quản được lâu như vậy mà vẫn còn tốt thế này, tất cả mọi người đều sững sờ.

Tuy nhiên, họ cũng muốn nhanh chóng xem thêm một chút, tiếp theo có thể còn xảy ra những chuyện khác.

Chương 1515

Những người khác đương nhiên cũng nhận ra chuyện này là thế nào!

Nếu họ không hành động thì chắc sẽ không có chuyện gì.

Vì vậy tất cả họ đều đi qua, Chu Tiểu Di và những người khác cũng từ từ thả lỏng!

Nhưng đúng lúc này, một người lại điên cuồng lao tới.

Người đó chính là Tôn lão bản, họ thấy Tôn lão bản như phát điên, lao về phía người phụ nữ đó!

Sau đó, ông ta mạnh mẽ kéo tấm rèm đỏ xuống.

Chỉ một thoáng, ông ta đã kéo tấm rèm che đầu người phụ nữ ra, ông ta không thể tin được nhìn chằm chằm vào cô gái.

Sau đó, ông ta líu lo muốn nói gì đó nhưng không thể nói rõ, ngay cả những vệ sĩ bên cạnh ông ta cũng mặt đầy hoảng loạn.

Chu Tiểu Di và những người khác đều ngơ ngác, không biết chuyện này là thế nào!

Trong số những người này, người bình tĩnh nhất chỉ có người đàn ông có vết sẹo dao và Trần Bình.

Chu Tiểu Di nhanh chóng hỏi Trần Bình chuyện gì đang xảy ra.

Trần Bình thật ra cũng mặt đầy kinh hãi, ông ta không thể ngờ rằng lại có thể nhìn thấy một người xuất hiện ở nơi này. "Lại là cô ấy, sao có thể là cô ấy?

Nhiều năm trước, phu nhân không phải đã qua đời rồi sao?" "Sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, thật sự quá quỷ dị." Họ nghe Trần

Bình nói vậy, đại khái đã hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Nếu họ không nhầm thì đó chắc là phu nhân của Tôn Hưng.

Ông ta lại có phu nhân, không phải ông ta còn có bạn gái sao?

Xem ra người bạn gái kia cũng chỉ là tìm đến để tiêu khiển khi cô đơn sau này thôi.

Bây giờ thì, có nghĩa là người phụ nữ này trông giống hệt phu nhân của ông ta!

Lúc này Tôn Hưng đã nắm chặt tay người phụ nữ đang nằm trên giường.

Họ cũng không biết vì sao cô ấy lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở nơi này, cũng có thể là chỉ trông giống hệt thôi.

Nếu không thì!

Trên thế giới này không thể xuất hiện chuyện như vậy!

Người đã chết, lại vô cớ xuất hiện ở một nơi khác.

Nhưng đúng lúc này, một cảnh tượng quỷ dị hơn đã xảy ra!

Người phụ nữ đó tỉnh dậy. "Chồng ơi!" Người phụ nữ đó tỉnh dậy, giọng nói cũng giống hệt phu nhân của Tôn Hưng, sau đó trực tiếp nhìn Tôn Hưng mỉm cười, gọi 'chồng ơi'!

Tất cả mọi người đều ngớ người.

Ngay cả Chu Tiểu Di và những người từng trải như họ cũng ngớ người, không rõ chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Tôn Hưng căn bản không quan tâm chân mình có còn đau nhức trong nước hay không, ông ta kích động đáp lại cô ấy.

Không ngờ nhiều năm trôi qua như vậy, mình lại vẫn chưa một lần được gặp lại vợ, ông ta nước mắt giàn giụa, sau đó gọi tên thân

mật của vợ.

Chương 1516

"Tiểu Nguyệt, thật sự là em sao?

Anh đã nhiều năm không gặp em rồi, từ khi em đi, em ngay cả trong mơ cũng không về." "Em có hận anh không, hận anh vì sao không kiên trì lâu hơn một chút, lại tìm người khác, anh cũng không muốn vậy đâu, nhưng anh cũng không muốn tiếp tục như thế này nữa." "Hơn nữa lúc đó, anh nghĩ em đã qua đời rồi, trước khi em mất em đã nói rõ rồi mà, em hy vọng anh có thể vui vẻ hạnh phúc." "Vì vậy anh chỉ có thể giả vờ như mình thật sự rất kiên cường sống hết đời này, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn trở thành ra nông nỗi này." "Tuy nhiên bây giờ tất cả mọi chuyện đã phát triển tốt đẹp rồi, không phải sao?

Vì vậy anh nghĩ..." "Đã thành ra thế này thì anh cứ mặc kệ thôi, không ngờ đến nơi này lại có thể gặp được em, thật sự quá may mắn rồi." Chu Tiểu Di và những người khác nghe Tôn lão bản nói ra những lời từ tận đáy lòng này, thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Họ cũng quả thật không ngờ, lại còn có chuyện như vậy xảy ra, chuyện này vô cùng quỷ dị.

Tất cả mọi người đều không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt, ai nấy đều cảm thấy kinh hãi.

Hơn nữa, họ thấy Tôn lão bản trực tiếp chậm rãi kéo người phụ nữ đó xuống!

Người phụ nữ cũng rất tự nhiên mỉm cười với họ.

Sau đó Tôn Hưng cứ thế bình thản chấp nhận người phụ nữ này, thật sự là vợ ông ta!

Tâm hồn cũng đủ lớn đấy.

Chu Tiểu Di nghiêm túc đánh giá người phụ nữ này một lượt!

Người phụ nữ này có lẽ cũng nhận ra Chu Tiểu Di vẫn luôn nhìn mình, sau đó nhìn Chu Tiểu Di khẽ mỉm cười với cô.

Tục ngữ nói cũng không thể để mình mãi nhiệt tình mà bị lạnh nhạt!

Vì vậy Chu Tiểu Di bên này cũng chỉ có thể đáp lại một nụ cười...

Vì xảy ra chuyện như vậy, họ cũng không thể tiếp tục đi tới nữa!

Vì vậy họ cứ thế ở lại nơi này để xem xét.

Tiếp theo có thể còn xảy ra chuyện gì.

Tiện thể xem xét thêm về phu nhân của Tôn lão bản này rốt cuộc là thế nào!

Tiếp theo Tôn lão bản và phu nhân của ông ta quả thật đã trò chuyện về những chuyện trước kia.

Chu Tiểu Di và những người khác ở một bên lắng nghe, tiện thể tìm hiểu xem trước đây Tôn lão bản và phu nhân của ông ta đã sống cùng nhau như thế nào, và cách nói chuyện của bà ấy có đúng như vậy không.

Liệu những chuyện họ kể về trước đây có phải là thật không? "Đúng vậy, phu nhân cô ấy trông như thế này, và khi nói chuyện cũng như thế này, rất dịu dàng." "Vì phu nhân là người Giang Nam, khi nói chuyện cứ như có thể vắt ra nước vậy, phu nhân cũng rất dịu dàng, cô ấy đã qua đời mười năm trước." "Lúc đó, tuy tôi chưa trưởng thành như bây giờ, nhưng cũng đã hơn mười tuổi rồi, tôi từ trước đến nay cứ như một đứa trẻ mồ côi, được nuôi dưỡng bên cạnh Tôn lão bản." "Vì vậy tôi đã từng gặp phu nhân, khi phu nhân rời đi, lão bản rất đau

buồn, sau đó hai năm ông ấy mới vực dậy được." Nghe họ nói vậy, những người khác đại khái đã hiểu rõ cụ thể là chuyện gì rồi, không ngờ lại còn có chuyện như vậy.

Hơn nữa, mọi người đều cảm thấy vô cùng kỳ quái, nhất thời không biết nên diễn tả tâm trạng của họ lúc này như thế nào.

Tất cả mọi người đều sững sờ, hoặc có thể nói là nhất thời, không biết rốt cuộc còn xảy ra chuyện gì nữa, tất cả mọi người đều nghiêm túc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nhìn hai người thật sự giống như một cặp vợ chồng ân ái, Tôn lão bản nhẹ nhàng ôm vợ vào lòng.

Lúc này Tôn lão bản không còn là Tôn lão bản tham lam vinh hoa phú quý kia nữa.

Họ bây giờ nghĩ rằng sở dĩ Tôn lão bản lại chấp nhất với chuyện trường sinh bất lão!

Hoặc chuyện xuyên việt, có lẽ là vì người vợ này của ông ta.

Và thật ra họ đều luôn nghĩ Tôn lão bản vẫn luôn tìm kiếm thần dược!

Có thể là ông ta vẫn giữ thi thể vợ, muốn cứu sống vợ lại.

Vừa nghĩ đến khả năng này, Chu Tiểu Di cau chặt mày, ý nghĩ này chẳng phải quá điên rồ sao!

Chương 1517

Hơn nữa, sinh lão bệnh tử trên thế giới này, vốn không phải là thứ họ có thể kiểm soát được.

Vì vậy cô ấy hiện tại thật sự hơi không hiểu, vì sao Tôn Hưng lại chấp nhất đến vậy, tuy nhiên Chu Tiểu Di không nói gì.

Bởi vì suy nghĩ của mỗi người vốn không giống nhau, cô ấy cũng không thể áp đặt ý muốn của mình lên người khác.

Mọi người đã biết chuyện này là thế nào rồi, Tôn lão bản và những người khác đang lặng lẽ nhìn mọi người.

Tôn lão bản hiện tại còn nhiệt tình giới thiệu phu nhân cho Chu Tiểu Di và mọi người. "Chào phu nhân Tôn, rất vui được làm quen với bà, bà thật sự là một người phụ nữ rất xinh đẹp!" "Nhưng tôi hơi thắc mắc là, vì sao bà lại một mình ở nơi này?

Nơi đây xa xôi như vậy, vì sao bà không đến cùng chồng mình?" Chu Tiểu Di cảm thấy quá quỷ dị, một người đã chết đàng hoàng, sao có thể vô duyên vô cớ lại sống lại ở nơi này.

Vì vậy cô ấy cảm thấy chuyện này toát ra đủ loại sự kỳ lạ, cô ấy liền trực tiếp hỏi!

Sau đó phu nhân Tôn bên kia nghe cô ấy nói vậy, lông mày cũng nhíu chặt lại ngay lập tức...

Nếu không phải có cha của Hắc ca giúp đỡ, họ sẽ không nghĩ ai lại tốt bụng giúp họ giải quyết những rắc rối này. "Xem ra vị quý nhân này, quả thật đã giúp chúng ta không ít..." "Đã vậy ông ấy đã giúp chúng ta giải quyết rồi, chúng ta chỉ cần bình an vô sự tiếp tục đi tới là được." "Nhưng lát nữa mọi người phải cẩn thận một chút, đừng để

xảy ra bất kỳ sự cố nào." Chu Tiểu Di cảm thấy vẫn cần thiết phải báo trước cho họ một tiếng!

Phải đi cho cẩn thận!

Đừng đến lúc đó lại tùy tiện đụng chạm lung tung!

Sau đó lại xảy ra những sự kiện quỷ dị đáng sợ.

Những ngày qua, sau khi mọi người hòa hợp chung sống!

Họ cũng đã biết!

Quả thật có một số thứ không thể chạm vào hay đụng đến!

Ngay cả thứ đẹp đẽ đến mấy cũng sẽ gây chết người. "Anh em, mọi người cứ yên tâm đi, chúng ta không dám nữa đâu!" "Trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, chúng ta còn gì mà không biết, căn bản không thể tùy tiện sờ mó hay đụng chạm." "Nếu không thì bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, cũng không thể chạy loạn lung tung!" "Nếu không thì bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào bẫy, cũng bất cứ lúc nào cũng có thể dẫm phải cơ quan." "Cơ quan ở đây, còn nhiều hơn cả mìn ở chiến trường bên ngoài!" "Bây giờ tôi còn nghi ngờ khi xưa họ xây dựng, rốt cuộc có thật sự không có chút ý định muốn sống sót nào không." "Nếu không thì làm gì mà bày nhiều cơ quan đến vậy, dù ký ức họ có tốt đến mấy, có thể nhớ được nhiều như thế, tôi cũng thấy không thể nào." Hạ bác sĩ cũng bắt đầu hơi nghi ngờ!

Ông ta biết mình chỉ nói vậy thôi, không đại diện cho năng lực của những người đó.

Nhưng ông ta thật sự không ngờ!

Họ lại lợi hại đến vậy!

Cũng khiến ông ta muốn hiểu rõ chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Vì vậy ông ta liền không nhịn được nói ra!

Những người khác nghe Hạ bác sĩ đều khốn đốn như vậy, cảm thấy khá buồn cười. "Nếu không thì anh nghĩ người ta ăn chay à, kỹ thuật thời cổ đại còn phát triển hơn chúng ta tưởng nhiều." Họ lại đi theo thi thể chỉ đường, có người cảm thấy một mạch thuận lợi như vậy khá kỳ lạ. "Nếu có người chỉ đường cho chúng ta, vậy chẳng phải tốt hơn sao?

Cứ thế tiếp tục dẫn chúng ta đi nữa thì cũng chẳng có ích gì." Nếu có người chỉ đường cho họ, họ nên vui mừng mới phải! "Vì vậy tất cả họ đều phấn khích tiếp tục đi tới là được." Một lúc sau!

Phía họ quả thật đã nhanh chóng tìm thấy lối vào để tiếp tục đi sâu hơn!

Chương 1518

Họ đã đại khái hiểu rõ tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào!

Xem ra đối phương quả thật đã sớm biết chuyện này rốt cuộc là thế nào. "Tin rằng anh cũng đã thấy chuyện rồi, tình hình hiện tại đối với chúng ta mà nói, cũng coi như là chuyện tốt, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, hình như cũng không phải đặc biệt tốt." Bởi vì, sau khi họ đến nơi này!

Liền cảm nhận được một luồng khí nguy hiểm!

Hơn nữa vừa nãy họ còn thấy vết máu!

Và dấu vết của mãng xà khổng lồ đi qua.

Nhưng bây giờ họ ở nơi này, lại không cảm ứng được gì cả!

Hơn nữa, những viên đá đến nơi này thì đã hoàn toàn kết thúc.

Đây mới là nơi họ cảm thấy quỷ dị nhất, không còn đường đi, tức là phải đối mặt với lựa chọn... 【Tôi thấy vẻ mặt anh ta thật sự đau đớn vô cùng, mà nghe tiếng động cũng lớn như vậy.】 【Tôi còn có thể tưởng tượng được anh ta ngã đau đến mức nào, tôi còn thấy hơi thông cảm cho anh ta, hơn nữa nhìn dáng vẻ đó, suýt nữa thì nước mắt đã trào ra, mà lại là một người đàn ông to lớn.】 【Đúng vậy, hóa ra không chỉ một người nghĩ vậy, mọi người đều nghĩ thế, vừa nãy tôi cũng thấy, lúc anh ta ngã thật sự khá buồn cười.】 【Tôi thấy dáng vẻ anh ta thật sự là chỉ một chút nữa thôi là không nhịn được rồi, nhìn bộ dạng đó thật sự rất đau, bây giờ tôi còn thấy hơi muốn cười.】 【Hơn nữa nói đi nói lại thì chuyện này tôi nghĩ cũng chỉ có mấy cái thôi, căn bản không cần lo lắng nhiều đến vậy, với lại bên trong.

Mọi người không thấy sao?】 【Chuyện này hình như Chu tỷ vẫn

luôn nhắc nhở họ, nhưng là do họ tự không nghe thôi.】 Vừa nãy Chu Tiểu Di đã dặn dò họ ba lần bảy lượt rằng lát nữa phải chú ý dưới chân, nhưng họ hình như không coi câu nói đó ra gì.

Vì vậy họ cứ thế vô tư, yên tâm đi thẳng, nên mới xảy ra chuyện như vậy, đã vậy thì cũng đừng trách Chu Tiểu Di không khách khí.

Một lúc sau, phía họ nhanh chóng có động tĩnh, lại qua không biết bao lâu, họ cuối cùng cũng đến được một nơi khá khô ráo.

Ở đây không ẩm ướt như chỗ vừa nãy. "Được rồi, đến được nơi này rồi, coi như tạm thời có thể duy trì được tình hình hiện tại là thế nào." "Hơn nữa nếu tôi không nhầm thì, tiếp theo chắc sẽ không còn trơn trượt như chỗ vừa nãy nữa, mọi người biết chưa?" Họ đại khái đã hiểu rõ tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào, hơn nữa nếu những người khác không phản đối thì lời của Chu Tiểu Di chắc là thật.

Hơn nữa họ cũng khá tin tưởng Chu Tiểu Di!

Cứ thế, họ liền nhanh chóng đi thẳng!

Chu Tiểu Di cũng trực tiếp dẫn họ, tiếp tục đi tới.

Một lúc sau, họ đến được một nơi rất lộng lẫy, chỉ nhìn thấy nơi này thôi đã cảm thấy mắt muốn lóa rồi.

Vừa nãy trên đường đi, chẳng thấy thứ gì quý giá cả!

Đến được nơi này, liền thấy như vàng bạc kim cương được đính lên vậy, điều này lại khiến họ hơi sững sờ. "Thấy chưa?

Cuối cùng chúng ta cũng đến được một nơi khá thú vị rồi, nếu tôi không nhầm thì, năm đó Tôn lão bản và mọi người chắc cũng chưa đến được nơi này nhỉ." "Năm đó, mọi người may mắn chạy thoát được, sau đó nếu mọi người thật sự đến được nơi này, có lẽ mọi người sẽ biết được câu chuyện của Đỗ Âm Nương Nương." "Hơn nữa tôi có một linh cảm mạnh mẽ." "Ở nơi này có thể hé mở tất cả

mọi nghi hoặc của chúng ta, đã vậy thì mọi người cứ đi vào đi, không phải đã thấy cánh cửa lớn đã mở ra, đợi chúng ta đến rồi sao." Họ vẫn khá tin tưởng lời Chu Tiểu Di nói, hơn nữa khi họ nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Họ nhanh chóng muốn chạy qua xem, nơi này rốt cuộc còn có những tình huống đặc biệt gì, không lâu sau đó.

Họ đã nhanh chóng đi vào trong cánh cửa lớn...

Đại khái suy nghĩ một lúc sau, phía họ đã không còn làm gì đặc biệt nữa.

Bởi vì tình hình hiện tại này, họ không biết là thế nào, họ cũng có thể nghe theo Chu Tiểu Di, hơn nữa sau khi Chu Tiểu Di dừng lại.

Những người khác cũng mặt mày ngơ ngác, không biết vì sao Chu Tiểu Di lại dừng lại, sau đó Chu Tiểu Di nghe Hạ bác sĩ nói vậy.

Liền trực tiếp an ủi họ nói, căn bản không cần sợ hãi, sở dĩ cô ấy dừng lại là vì, cô ấy phát hiện nơi này quá trơn trượt. "Nghĩ gì thế?

Chương 1519

Chỉ là vì nơi này thật sự quá trơn trượt, tôi sợ lát nữa mọi người không cẩn thận dẫm trượt chân." "Vì vậy căn bản không nói thêm gì nữa, cũng dừng lại để mọi người thả lỏng." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều không nói nên lời, không ngờ lại còn có chuyện như vậy.

Đã vậy thì, họ cũng biết tình hình hiện tại này rốt cuộc là thế nào rồi nhỉ?

Sau đó họ liền nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hơn nữa giống như Chu Tiểu Di đã nói, nơi này quả thật rất trơn, vì vậy họ vẫn nghiêm túc ở lại nơi này thôi.

Chu Tiểu Di và những người khác nghỉ ngơi tại chỗ một lúc sau, dùng đèn pin chiếu qua một lượt, xung quanh đều là những vết gỉ sét loang lổ.

Xem ra bên trên chắc là có một số loại nguyên tố vi lượng khác nhau!

Nên mới xảy ra tình huống như vậy!

Nếu không thì cũng không đến nỗi thành ra cái dạng này. "Yên tâm, những thứ này chắc chỉ là do một ít nước đọng lại bên trên, khi gặp phải một số loại đá." "Trực tiếp tạo ra phản ứng hóa học, nên mới biến thành ra cái dạng này, không có gì đặc biệt." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, sau đó tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, may mà không có gì đặc biệt.

Đã vậy thì, họ vẫn tiếp tục đi tiếp thôi!

Cứ thế, họ tiếp tục đi tới!

Một lúc sau, Chu Tiểu Di và mọi người đã đi trước rồi.

Sau đó bảo những người khác, tất cả đều không cần nói thêm gì dư thừa nữa, cô ấy đi phía trước.

Những người phía sau cũng chậm rãi đi theo, trên đường đi quả thật, giống như cô ấy đã nói, thật sự rất trơn trượt. "Thấy chưa, vừa nãy tôi đã nói rồi, chỉ cần không chú ý một chút là có thể trượt ngã ngay lập tức." "Bây giờ mọi người chắc đã tin lời tôi nói rồi nhỉ, đúng vậy, tình hình hiện tại này thật sự rất trơn." Vừa nãy, có một người không cẩn thận liền trực tiếp trượt ngã, may mà căn bản không bị thương, chỉ là bị đau mà thôi.

Vì vậy họ bây giờ đã trực tiếp thả lỏng, sau khi hiểu rõ, đã biết chuyện này rốt cuộc là thế nào. 【Hahaha, vừa nãy anh chàng đó trượt ngã hài hước quá đi mất, không biết họ nghĩ gì nữa, vừa nãy còn sợ hãi đến thế.】 【Hơn nữa Chu tỷ đã nhắc nhở họ chú ý rồi, nhưng họ căn bản không để ý nhiều đến vậy, bây giờ thì trượt ngã sấp mặt rồi.】 【Sau đó còn xảy ra chuyện gì nực cười nữa, tôi không thể không nói một câu, những người này thật sự khá buồn cười, nhưng cũng không thể không nói...】 【Sở dĩ họ ra nông nỗi này, chẳng phải là vì họ không nghe lời Chu tỷ sao.】 【Đúng vậy, lúc anh chàng đó ngã sấp mặt.】 "Không cần hoảng sợ, anh lại không rõ, tình hình hiện tại này, vốn không phải là thứ chúng ta có thể kiểm soát được." "Vì vậy bây giờ không còn gì đặc biệt nữa, hơn nữa đã có người dọn dẹp một phần chướng ngại vật cho chúng ta rồi." "Tuy nhiên chúng ta không thể tham lam, hy vọng người ta thật sự có thể giúp chúng ta, giải quyết tất cả mọi chuyện, những chuyện tiếp theo, hãy để chúng ta tự mình giải quyết đi." Chu Tiểu Di nhìn một lượt, đối phương lại không chỉ đường cho họ, ở đây tổng cộng có ba con đường, vậy thì bắt buộc phải do họ tự mình đưa ra lựa chọn rồi.

Chu Tiểu Di nhìn một vòng sau, cô ấy đại khái đã biết nên đi

đường nào, có hai con đường trông như thường xuyên có người đi qua.

Nhưng cô ấy cảm thấy đó chắc chỉ là ảo giác của họ thôi, cô ấy nghĩ nên đi con đường trông không có nhiều người đi. "Còn phải nhìn nữa sao?

Cứ đi thẳng con đường này đi, anh xem ở đây đã có nhiều dấu chân như vậy, điều này chứng tỏ nơi này chắc là an toàn." "Chúng ta không thể thật sự đi một con đường, từ trước đến nay chưa từng có ai đi qua chứ, người ta chẳng phải có câu nói rằng, trên thế giới vốn dĩ không có đường." "Nhưng người đi nhiều thì thành đường, vì vậy chuyện này vốn dĩ là sự thật mà." Hạ bác sĩ cảm thấy căn bản không cần nhìn nữa, nhìn từ nơi này, đã có thể thấy rõ ràng!

Tình hình hiện tại này rốt cuộc là thế nào.

Vì vậy, ông ta nhanh chóng suy nghĩ một lúc sau!

Đã biết chuyện này phải giải quyết thế nào!

Vì vậy ông ta liền trực tiếp đương nhiên nói ra.

Nhưng Chu Tiểu Di và những người khác nghe câu nói đó, liền trực tiếp cười lạnh một tiếng, nhìn Hạ bác sĩ, quả thật chỉ biết nói suông. "Hạ bác sĩ, anh chẳng phải quá ngây thơ một chút sao, chẳng lẽ anh căn bản không biết, tình hình hiện tại này rốt cuộc là thế nào ư?" "Không thể dễ dàng giải quyết như vậy đâu, nếu thật sự đi con đường có dấu chân này, thì anh mới thật sự trúng kế." "Bởi vì đây chính là thứ họ cố ý dùng để mê hoặc chúng ta, chính là dùng cách này, trực tiếp khiến chúng ta nghĩ con đường này mới là đúng." "Nhưng căn bản không phải là đúng, chúng ta phải đi một con đường khác, anh biết chưa?" Nghe Vương Khải Toàn giải thích như vậy, Hạ bác sĩ bên kia cũng chỉ cười gượng một tiếng!

Thật ra ông ta cũng biết lời mình nói căn bản không có lý lẽ gì.

Ông ta chỉ là cảm thấy, không phức tạp đến vậy thôi!

Tuy nhiên...

Chương 1520

Ông ta rất tin tưởng khả năng phán đoán của Vương Khải Toàn, và cả Chu Tiểu Di nữa.

Ông ta biết họ đến những nơi như thế này!

Họ đã đến không biết bao nhiêu lần rồi!

Còn chuyên nghiệp hơn ông ta rất nhiều!

Vì vậy họ nói gì thì là thế đó.

Thế là, cứ thế nhanh chóng đi theo Chu Tiểu Di và những người khác đi con đường căn bản không có mấy người đi.

Lúc mới bắt đầu!

Nơi này gỉ sét loang lổ như thể tràn ngập một mùi sắt gỉ!

Sau đó, họ nhìn một lượt!

Khi những viên đá này bị nước không ngừng xói mòn.

Cuối cùng, liền biến thành ra cái dạng này rồi!

Họ cũng không biết, tình hình này rốt cuộc là thế nào!

Tuy nhiên, nhìn một lúc sau!

Ông ta đại khái đã hiểu rồi, e rằng tình hình thật sự không ổn lắm. "Có điều gì đó không ổn sao?

Vừa nãy tôi đã nói rồi." "Chúng ta vẫn nên đi nơi có người đi, bây giờ mọi người đều dừng lại, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?" Hầu hết tất cả mọi người có mặt đều đã hiểu rõ tình hình này rốt cuộc là thế nào rồi...

Sau đó, hắn bắt đầu hồi tưởng!

Hắn vì sao lại ở nơi này!

Đồng thời hắn cũng bắt đầu khó hiểu trước câu hỏi của Chu Tiểu Di: Mình vì sao lại ở đây.

Hắn có vẻ đang rất đau đầu, Chu Tiểu Di cũng biết mình lỡ lời nên ngượng ngùng rời đi.

Tôn lão bản cũng trừng mắt nhìn Chu Tiểu Di, cô càng thêm bối rối gãi mũi.

Cô không ngờ hắn lại yếu ớt như vậy, xem ra cô cũng không thể hỏi quá nhiều.

Nhưng mặc kệ cô ta là loại yêu ma quỷ quái gì, chỉ cần ở bên cạnh họ đủ lâu, cô ta nhất định sẽ lộ nguyên hình.

Chu Tiểu Di từ trước đến nay chưa bao giờ tin cô ta thật sự là Tôn phu nhân. "Thiên Ân, cậu có cảm giác đặc biệt gì không?

Có chút sợ hãi hay khó chịu nào khi nhìn thấy Tôn phu nhân này không?" "Thậm chí cả cảm giác nổi da gà cũng không có sao?" Chu Tiểu Di thấy hơi lạ nên hỏi Thiên Ân.

Thiên Ân lắc đầu, cậu ấy thật sự không có chút cảm nhận nào về Tôn phu nhân này.

Lúc nãy, cậu ấy cũng đã đặc biệt quan sát kỹ, cũng mong có thể giúp được Chu Tiểu Di, nhưng lại thấy hoàn toàn không thể giúp được.

Chu Tiểu Di suy nghĩ một lát rồi đại khái đã hiểu, người phụ nữ này rất lợi hại, không dễ dàng gì có thể phân biệt được.

Vì vậy, Chu Tiểu Di cũng không tiện nói thêm gì, cô lại lén lút hỏi Hắc Ca về chuyện này.

Chương 1521

Hắc Ca cũng lắc đầu, anh ấy cũng không biết rốt cuộc chuyện này là thế nào, quá kỳ dị. "Mọi chuyện quá phức tạp.

Nếu tôi không lầm, có thể sẽ xảy ra một số sự cố khác." "Nhưng mọi việc cũng không như chúng ta tưởng tượng.

Nếu đã vậy, chúng ta không cần thiết phải tiếp tục chú ý." "Hơn nữa, dù cô ta là loại yêu ma quỷ quái gì, ở trước mặt chúng ta đủ lâu thì sẽ lộ nguyên hình thôi, yên tâm đi." [Bình luận] "Kỳ dị quá!

Theo dõi chị Chu và mọi người lâu như vậy rồi mà chưa bao giờ gặp chuyện nào quái lạ thế này." "Không ngờ một người đã chết lâu như vậy lại xuất hiện ở đây, thật sự là không thể tin nổi." "Và mọi người nhìn cái thái độ của Tôn lão bản kìa, hắn ta lại chấp nhận rồi." "Ai nói không phải chứ, dù sao thì bây giờ tất cả bọn họ đều cảm thấy khó tin." "Nhưng hình như chỉ có mỗi Tôn lão bản là chấp nhận một cách thản nhiên.

Ngay cả người đàn ông đi cùng Tôn lão bản cũng căng thẳng nhìn chằm chằm người phụ nữ kia." "Mà tôi cũng không hiểu sao nữa, tôi cứ cảm thấy cô ta chẳng phải người tốt lành gì, biết đâu có thể lấy mạng họ bất cứ lúc nào.

Chắc chắn người phụ nữ này đang giả vờ." "Đúng vậy, tôi cũng nghĩ mấy chuyện này không phải là tình huống bình thường.

Ánh mắt của chị Chu đã nói lên tất cả rồi, cô ấy thấy không ổn." "Nếu tôi không lầm thì thứ này có thể thật sự sẽ đòi mạng họ, nói chung là rất kỳ lạ." Suốt chặng đường này, Chu Tiểu Di luôn theo dõi người phụ nữ kia.

Đêm hôm đó, tất cả mọi người đều nghỉ ngơi tại chỗ.

Không hề có bất kỳ chuyện kỳ lạ nào xảy ra, nhưng Chu Tiểu Di vẫn cảnh giác, cô không thực sự ngủ.

Cô chỉ nhắm mắt, sau đó cô phát hiện người phụ nữ kia lại nhìn về phía mình, nở một nụ cười quỷ dị...

Chu Tiểu Di cảm thấy người phụ nữ này rõ ràng đang khiêu khích mình!

Nhưng cô biết mình có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng!

Nếu đã vậy, chi bằng không nói gì cả.

Chu Tiểu Di chỉ lạnh lùng nhìn lại!

Cô muốn xem thử, vì sao người phụ nữ này lại vô duyên vô cớ đi theo họ, hơn nữa còn giả mạo làm vợ của Tôn lão bản.

Cô bây giờ càng chắc chắn hơn, người phụ nữ này chính là đồ giả mạo.

Nhưng nhìn dáng vẻ phấn khích của Tôn lão bản, cô cũng không thể trực tiếp đả kích người ta.

Hơn nữa, trong mắt Tôn lão bản, đối phương chính là vợ thật của hắn.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di vẫn cảm thấy mình có nghĩa vụ phải nhắc nhở Tôn lão bản.

Vì vậy, ngày hôm sau khi họ xuất phát, Chu Tiểu Di tìm cơ hội nhắc nhở Tôn lão bản.

Cô dặn hắn vẫn phải chú ý xem đối phương có thật sự là vợ hắn không. "Cô nói vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ cô nghi ngờ đối phương không phải vợ tôi sao?

Vợ tôi mà tôi lại không hiểu ư?" Tôn lão bản nói, giọng đầy vẻ

nghi ngờ và có chút trách móc. "Tôi biết từng bí mật nhỏ trên cơ thể cô ấy.

Hơn nữa, tối qua, sau khi bình tĩnh lại, tôi cũng đã từng nghi ngờ cô ấy có phải là kẻ giả mạo không." "Thế nên, tôi đã nhân lúc cô ấy nghỉ ngơi, cẩn thận nhìn kỹ cổ cô ấy.

Phía sau gáy cô ấy cũng có một nốt ruồi nhỏ." "Và nốt ruồi đó rất đặc biệt, hoàn toàn không giống những người khác.

Tôi đã thấy rồi, cô ấy chính là vợ tôi." Tôn lão bản quá kích động, nói chuyện giọng không kìm được mà vút cao!

Chu Tiểu Di đã cố gắng làm cho hắn nói nhỏ lại, nhưng hắn ta dường như không muốn.

Chương 1522

Rất nhanh, hắn đã thu hút sự chú ý của những người khác!

Chu Tiểu Di bất lực, cô không hiểu sao Tôn lão bản bây giờ lại trở nên khác lạ như vậy.

Quả nhiên là sắc đẹp hại người!

Nhưng cuối cùng, cô chỉ có thể không nói một lời nào!

Nếu người ta cố chấp tin rằng đối phương là vợ của hắn, thì cô còn có gì để nói nữa chứ?

Nếu không, những người khác sẽ thực sự nghĩ rằng Chu Tiểu Di cô là loại người chuyên đi chia rẽ người khác!

Nhưng Chu Tiểu Di thật sự không có ý đó.

Cô chỉ đơn thuần muốn nhắc nhở Tôn lão bản mà thôi!

Những người khác nhìn qua, vợ của Tôn lão bản tự nhiên cũng nhìn lại.

Ánh mắt cô ta u ám lướt qua Chu Tiểu Di, sau đó cô ta nước mắt lưng tròng khóc lóc nói với Tôn lão bản: "Ông xã, anh đừng dọa người khác chứ, thật ra em cũng có thể hiểu cho cô ấy.

Em vô duyên vô cớ đột nhiên xuất hiện ở nơi này." "Sau đó còn tỉnh lại muốn đi cùng mọi người, cô ấy đương nhiên phải nghi ngờ rồi!

Em cũng có thể hiểu mà, nếu anh cảm thấy em là giả." "Nếu em có thể gây hại cho mọi người, vậy thì em sẽ rời đi.

Em cũng không muốn thật sự gây ra bất kỳ tổn thương nào cho mọi người." "Bởi vì em cũng không biết vì sao mình lại đến nơi này,

em chỉ vừa tỉnh dậy đã thấy mình trở nên kỳ lạ như vậy." "Hơn nữa còn đến được nơi này, may mà có ông xã anh ở đây, em mới không quá sợ hãi." Chu Tiểu Di thật sự cạn lời!

Cô cũng không biết phải nói gì!

Chỉ có thể nói người phụ nữ này đúng là rất biết khéo ăn nói, lươn lẹo... [Bình luận] "Tức chết tôi rồi, chưa bao giờ nghĩ chị Chu lại có ngày uất ức đến vậy." "Chị Chu chẳng qua chỉ muốn nhắc Tôn lão bản đừng để bị lừa thôi mà." "Nhưng Tôn lão bản lại rõ ràng không nghe, hơn nữa nhìn bộ dạng hắn ta, lại cố chấp cho rằng mọi chuyện chị Chu nói đều là nói bậy.

Chị Chu có cần phải lừa hắn không?" "Đúng vậy, đúng vậy, lòng tốt đặt nhầm chỗ rồi.

Đừng để đến lúc xảy ra chuyện gì, lại phải cần chị Chu cứu.

Bọn họ thật sự không biết nên nói gì nữa." "Hơn nữa nhìn tình hình hiện tại, tôi bây giờ còn phải nghi ngờ rằng người phụ nữ này là giả.

Vừa nãy mọi người có thấy không, ánh mắt cô ta thật sự quá kỳ lạ." "Chắc chắn là thấy rồi.

Người phụ nữ này vốn đã rất kỳ lạ, vô duyên vô cớ đột nhiên xuất hiện ở nơi đó, hơn nữa còn trở thành vợ của Tôn lão bản." "Ánh mắt vừa nãy nhìn chị Chu, rõ ràng đầy vẻ u ám và khinh thường.

Tôi thấy cô ta chắc chắn là giả mạo." "Hơn nữa, một người đàng hoàng đã chết rồi, sao lại vô duyên vô cớ đột nhiên sống lại được?

Trên đời này căn bản không thể tồn tại chuyện như vậy." "Đúng vậy, đúng vậy, thật ra tôi nghĩ chị Chu chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó, nhưng lại không có bằng chứng, hơn nữa chị Chu cũng chỉ là nghi ngờ ban đầu." "Nếu chị Chu có bằng chứng, chắc là đã sớm cho

người phụ nữ này lộ nguyên hình rồi.

Thật sự là quá oan ức cho chị Chu của chúng ta." "Nhưng nhìn bộ dạng của chị Chu, cô ấy đã không định tiếp tục quản nữa rồi, hơn nữa Hắc Ca cũng đã đánh giá người phụ nữ này một lượt." "Tôi nghĩ Hắc Ca bên đó cũng đã phát hiện ra điều gì đó.

Nhưng Thiên Ân khi thấy những thứ kỳ lạ này xuất hiện không phải sẽ có cảm giác sao?

Vậy mà cậu ấy cũng không có." "Như vậy có thể chứng minh người phụ nữ kia rất lợi hại.

Vì ngay cả Thiên Ân cũng không có phản ứng, hơn nữa Thiên Ân dường như cũng hơi không muốn đối mặt với cô ta." "Nói chung là rất kỳ quái.

Chúng ta tiếp theo cứ xem thử người phụ nữ này rốt cuộc muốn giở trò gì." Dù sao Chu Tiểu Di vẫn nghĩ người phụ nữ này chắc chắn không phải vợ thật của Tôn lão bản!

Vợ thật của hắn chắc chắn đã chết từ lâu rồi.

Có lẽ cô ta chỉ mượn dáng vẻ của bà ấy mà thôi, hơn nữa đối phương chắc chắn đã dò xét được những chuyện sâu kín trong lòng Tôn lão bản, nên đã biết tất cả bí mật của vợ hắn.

Chương 1523

Kể cả tất cả bí mật giữa hai người họ.

Nếu đã vậy, Chu Tiểu Di bên này cũng thực sự không tìm được lời nào để nói.

Thế nên cô dứt khoát không nói gì cả.

Không lâu sau, họ đã rời khỏi nơi đó, và trên suốt chặng đường này, không biết có phải vì có người phụ nữ kia ở đây hay không mà họ không hề gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Ngay cả những con rắn hay cá sấu thỉnh thoảng xuất hiện cũng không thấy đâu!

Lần này, họ lại đến một nơi có quan tài.

Mỗi lần gặp tình huống như vậy, tất cả mọi người đều sẽ sợ hãi một chút!

Nhưng lần này họ chỉ sợ hãi thôi.

Hoàn toàn không có tình huống đặc biệt nào xảy ra, nên mọi người không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Xem ra họ bên này không thể gặp thêm tình huống đặc biệt nào khác!

Nếu đã vậy, họ cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại nơi này nữa...

Một lúc sau, họ đã nhanh chóng rời đi.

Mà người phụ nữ này luôn mang đến cho những người khác một cảm giác rất kỳ quái!

Đặc biệt, cô ta rất thích nhắm vào Chu Tiểu Di.

Cứ như lần này chẳng hạn!

Khi họ đang đi xuyên qua một khu rừng rậm rộng lớn, khu rừng này ẩm ướt bất thường, có khả năng xuất hiện rắn rết.

Vì vậy những người khác đều muốn đi cùng nhau để đảm bảo an toàn.

Khi Chu Tiểu Di muốn đi ra ngoài giải quyết nhu cầu cá nhân, người phụ nữ kia lại trực tiếp chạy đến muốn đi cùng cô!

Chu Tiểu Di muốn từ chối, nhưng lại không tiện từ chối trước mặt nhiều người như vậy.

Cô chỉ đành đồng ý, rồi Chu Tiểu Di đi thẳng cùng người phụ nữ kia.

Sau khi Chu Tiểu Di giải quyết xong vấn đề cá nhân, cô ngẩng đầu lên thì thấy người phụ nữ kia đang lù lù đứng một bên nhìn mình.

Chu Tiểu Di cạn lời đảo mắt.

Cô thật sự không hiểu rốt cuộc người phụ nữ này là thế nào!

Hơn nữa cô đại khái có thể cảm nhận được, người phụ nữ này thật sự giống như có bệnh, chuyện gì cũng đều muốn nhắm vào cô. "Nói đi, cô vất vả lắm mới trực tiếp đi theo tôi đến đây, có lời gì muốn nói à?

Tôi biết mà, cô chắc chắn có chuyện muốn nói." "Nếu không thì cô cũng không thể vô duyên vô cớ đi theo tôi.

Cô không phải là không muốn nói trước mặt nhiều người sao?" "Cô giấu rất giỏi, Tôn lão bản rất tin tưởng cô.

Dù tôi có nói gì đi nữa, Tôn lão bản cũng tuyệt đối sẽ không tin lời tôi nói." "Thế nên cô có gì muốn nói thì cứ nói đi.

Nhưng tôi vẫn phải cảnh cáo cô, nếu cô dám làm hại những người

bạn bên cạnh tôi, thì đừng trách tôi không khách khí." "Tôn lão bản cũng là bạn của tôi.

Hắn ta bây giờ tuy rất tin tưởng cô, nhưng nếu cô cũng làm hại hắn, tôi cũng sẽ không khách khí." Dù sao ở đây cũng không có ai khác, người phụ nữ kia đương nhiên cũng không ngần ngại che giấu cảm xúc của mình.

Chương 1524

Cô ta u ám ha hả cười lớn, rồi trực tiếp nói với Chu Tiểu Di: "Không sai, tôi quả thật không phải vợ của Tôn lão bản, tôi chỉ muốn đi theo bên cạnh mọi người." "Còn về việc có làm hại bạn bè của cô hay không, thì tùy thuộc vào biểu hiện của cô.

Nếu cô biểu hiện tốt, tôi bên này cũng sẽ không làm hại bạn bè của cô." "Nhưng nếu cô biểu hiện không tốt, thì đừng trách tôi không khách khí." Chu Tiểu Di vừa nghe thấy lời này của người phụ nữ kia, cô liền cười lạnh một tiếng!

Cô không biết rốt cuộc người phụ nữ này có ý gì.

Nhưng cô đại khái có thể hiểu, người phụ nữ này chính là đến cảnh cáo cô, muốn cô ngoan ngoãn nghe lời!

Cô bây giờ cuối cùng cũng biết rốt cuộc người phụ nữ này đến để làm gì rồi.

Nếu cô không lầm, người phụ nữ này cố ý đến nơi này muốn cô nghe lời, hoặc là người phụ nữ này có mục đích khác.

Cô không biết mục đích của cô ta là gì, nhưng cô cảm thấy chắc chắn không đơn thuần như vậy!

Vì vậy, suy nghĩ một lát, Chu Tiểu Di cũng trực tiếp cảnh cáo cô ta. "Vậy thì cô đúng là đã uy hiếp nhầm người rồi đấy.

Tôi có thể sẽ không biểu hiện tốt như cô mong muốn đâu, hơn nữa tôi bất cứ lúc nào cũng có thể trực tiếp bắn cho cô một phát." "Nếu không, cô thật sự nghĩ mình là nhân vật gì ghê gớm lắm sao?

Tôi chẳng qua là nể mặt Tôn lão bản." "Không muốn tạo thêm áp lực không cần thiết cho cô, nên mới vô tư lự để cô đi theo bên cạnh

chúng tôi." "Nếu không, cô nghĩ tôi thật sự dễ nói chuyện đến vậy sao?" Khi Chu Tiểu Di nói những lời này, giọng cô rất lạnh, cả người cô cũng lạnh băng.

Người phụ nữ kia thật sự không ngờ Chu Tiểu Di lại nói thẳng thừng như vậy, đúng lúc này.

Tôn lão bản luôn đi tìm họ, người phụ nữ kia đắc ý nhếch mép, giả vờ ngã ngửa!

Rồi trực tiếp ngã xuống đất.

Chu Tiểu Di thấy diễn xuất tệ hại của cô ta!

Lại nhìn sang Tôn lão bản!

Cô không nói gì cả, trực tiếp bỏ đi.

Tôn lão bản vội vàng chạy đến đỡ vợ mình dậy, khi quay lại còn trách mắng Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di lạnh nhạt lắng nghe, những người khác cũng không thể chịu đựng được nữa.

Vương Khải Toàn trực tiếp đi đến, nói với Tôn lão bản. "Tôn lão bản, ông đừng quá đáng!

Vợ ông thì ông phải bảo vệ, nhưng huynh đệ của tôi cũng là đồng đội của chúng ta ở đây, chúng ta đương nhiên cũng phải bảo vệ cậu ấy." "Hơn nữa ông còn chưa hiểu rõ tình hình lúc đó, ông đã trực tiếp trách móc huynh đệ của tôi.

Ông nghĩ cậu ấy là loại người thấy chết không cứu sao?" "Cậu ấy chưa bao giờ là như vậy cả, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó." "Ông nói đi, rốt cuộc lúc đó đã xảy ra chuyện gì." Vương Khải Toàn chỉ vào người phụ nữ kia, bảo cô ta kể lại chuyện gì đã xảy ra!

Nhưng người phụ nữ kia lại nước mắt lưng tròng khóc lóc.

Cô ta bổ nhào vào lòng Tôn lão bản!

Tôn lão bản trực tiếp trừng mắt nhìn Vương Khải Toàn.

Khi Vương Khải Toàn nhìn thấy bộ dạng đối phương, hắn ta thật sự vô cùng cạn lời.

Hắn bây giờ cuối cùng cũng hiểu, vì sao Tôn lão bản lại có thể oan uổng Chu Tiểu Di.

Xem ra bây giờ Tôn lão bản đã hoàn toàn bị người phụ nữ này mê hoặc, không còn phân biệt đúng sai nữa. "Thôi được rồi, cậu căn bản không cần phải nói nhiều với hắn ta làm gì.

Chương 1525

Chẳng lẽ cậu còn không rõ sao?

Bây giờ Tôn lão bản đã hoàn toàn chìm đắm trong sắc đẹp của người phụ nữ này rồi." "Hắn ta căn bản sẽ không nghe lời chúng ta, hắn ta cũng tuyệt đối sẽ không cho rằng những lời mình nói có gì sai.

Vì vậy bây giờ việc quan trọng nhất của chúng ta là tiếp tục lên đường." "Chứ không phải lãng phí thời gian ở đây.

Nếu tôi không lầm, chắc không lâu nữa, chúng ta có thể sẽ đến được nơi mà chúng ta muốn đến." "Hơn nữa người phụ nữ này cũng sẽ không ở lại bên cạnh chúng ta lâu hơn nữa." Chu Tiểu Di cảm thấy căn bản không cần thiết phải tiếp tục lải nhải với người phụ nữ này nữa!

Cô đã phát hiện ra, người phụ nữ này thật sự cố ý đến gây rắc rối cho họ.

Hơn nữa những lời người phụ nữ này cảnh cáo cô lúc nãy, cô đương nhiên cũng đã nghe thấy.

Người phụ nữ này chắc chắn cố ý đến nơi này để tạo một chút rắc rối cho họ.

Nếu đã vậy, cô cũng không có ý định nói thêm gì khác. "Cậu đã chịu uất ức rồi, vậy tôi phải đòi lại công bằng cho cậu.

Làm sao có thể để cậu chịu uất ức như vậy chứ." "Thế thì cậu đã ở bên cạnh chúng ta lâu như vậy rồi, chúng ta lúc nào để cậu chịu uất ức chứ?" "Không được, từ khi người phụ nữ này đến, tôi cảm thấy Tôn lão bản dường như đã bị mê hoặc rồi." Chu Tiểu Di nghe Vương Khải Toàn nói vậy, không kìm được bật cười nói, nếu cậu đã biết hắn

ta bị mê hoặc rồi.

Vậy bây giờ cậu có nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, chi bằng không nói nữa... "Được rồi, cậu đã nói vậy thì thôi.

Cậu không để ý thì chúng ta cũng đừng nói nữa.

Nhưng cậu có thể nói cho tôi biết, lúc nãy cậu có thật sự đẩy cô ta không?" Vương Khải Toàn tuy tin Chu Tiểu Di!

Nhưng hắn cũng hiểu Chu Tiểu Di!

Hắn biết Chu Tiểu Di ghét nhất là loại phụ nữ làm bộ làm tịch này.

Chắc chắn người phụ nữ kia đã chọc giận Chu Tiểu Di, nếu không thì cô ấy tuyệt đối sẽ không đẩy cô ta.

Vương Khải Toàn và những người khác đương nhiên tin Chu Tiểu Di, họ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nên chỉ có thể hỏi Chu Tiểu Di.

Nhưng Chu Tiểu Di dường như không muốn nói lắm!

Nếu cô ấy không nói thì họ cũng sẽ không truy hỏi mãi, họ tin rằng khi Chu Tiểu Di muốn nói, cô ấy nhất định sẽ nói.

Vì vậy họ cứ kiên nhẫn chờ đợi, khi Chu Tiểu Di muốn nói thì nói cũng kịp!

Cứ thế, họ không hỏi thêm gì nữa.

Rồi nhanh chóng nói với Tôn lão bản và những người kia rằng sau này không muốn những chuyện không vui như vậy xảy ra nữa.

Họ nhanh chóng rời khỏi đây, đùa chứ cứ tiếp tục như vậy, không biết còn xảy ra những sự cố ngoài ý muốn nào nữa. "Huynh đệ, dù sao bây giờ bọn họ cũng không còn đi cùng chúng ta nữa rồi, cậu cứ nói thẳng đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." "Không thể nào lại vô duyên

vô cớ để cậu chịu uất ức như vậy chứ, lát nữa chúng ta đương nhiên sẽ giúp cậu đòi lại công bằng." "Thế nên bây giờ cậu cứ nói thẳng đi.

Chúng ta đã là huynh đệ bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ cậu còn không tin tôi sao?" Vương Khải Toàn suy nghĩ một lát, hắn thấy mình vẫn cần phải hỏi rõ Chu Tiểu Di rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hắn không nghĩ là thật sự không có chuyện gì xảy ra, nếu không thì Chu Tiểu Di cũng không cần phải cẩn thận dè dặt như vậy.

Thế nên hắn trực tiếp hỏi không chút khách khí.

Chu Tiểu Di nghe Vương Khải Toàn hỏi mình như vậy, cô không kìm được bật cười.

Sau đó bảo họ đừng nghĩ nhiều nữa, không phải chuyện gì to tát.

Chương 1526

"Nghĩ gì chứ, căn bản không có chuyện gì quá lớn đâu, yên tâm đi, không phải chuyện lớn gì cả.

Nếu thật sự là chuyện lớn thì chúng ta bên này còn có thể để bọn họ ở lại sao?

Các cậu cũng đâu phải không biết tôi nghĩ gì." Chu Tiểu Di thấy họ cứ mãi hỏi không chịu bỏ qua, cuối cùng cũng đành nói.

Dù sao cô cũng thấy chuyện này hình như không có gì to tát lắm, thế nên cứ nói thẳng đi!

Sau khi Chu Tiểu Di nói xong, tất cả mọi người đều sững sờ.

Không ngờ lại còn có chuyện như vậy, dù sao thì họ cũng thấy cạn lời.

Bây giờ cuối cùng cũng biết vì sao lúc nãy Chu Tiểu Di lại tức giận đến thế.

Dám lấy họ ra uy hiếp Chu Tiểu Di!

Hơn nữa Tôn lão bản còn nói thấy Chu Tiểu Di đẩy người!

Chu Tiểu Di bình thường tuyệt đối sẽ không đẩy người.

Nhưng bây giờ họ đã hiểu vì sao Chu Tiểu Di lại đẩy cô ta!

Không đúng, Chu Tiểu Di căn bản không hề đẩy cô ta, là cô ta giả vờ. "Thật là to gan, cô ta dám trực tiếp ngang nhiên uy hiếp cậu như vậy, chẳng lẽ cô ta không sợ lát nữa chúng ta sẽ đi tìm cô ta gây rắc rối sao?" "Nhưng nhìn bộ dạng cô ta, có lẽ cũng không sợ lắm.

Nếu đã vậy, vậy thì tôi sẽ tìm cách trừng trị cô ta." "Không thể nào thật sự để người phụ nữ kia, ngang nhiên trước mặt chúng ta, rồi

chúng ta lại không có cách nào đối phó cô ta chứ." Vương Khải Toàn vừa nói vừa định xông tới, nhưng cuối cùng lại bị Chu Tiểu Di và những người khác kéo lại...

Chu Tiểu Di bảo hắn đừng nóng vội như vậy, chuyện này vốn dĩ đã có chút phức tạp!

Hơn nữa họ bây giờ cũng đã nhìn ra.

Tôn lão bản đã hoàn toàn xem người phụ nữ không biết từ đâu chạy ra này là vợ hiền của mình.

Vì vậy họ bây giờ căn bản không cần thiết phải để chuyện này làm hỏng tâm trạng của những người khác, thế nên họ trực tiếp khuyên can Vương Khải Toàn. "Chúng ta còn phải ở lại nơi này một thời gian nữa, cứ tạm thời đừng quản bọn họ nữa." "Trong tình hình hiện tại, chúng ta cứ trực tiếp chờ đợi ở đây rồi tính tiếp, chúng ta căn bản không cần phải nghĩ nhiều như vậy nữa." Được thôi!

Nếu Chu Tiểu Di đã nói vậy, thì hắn còn có thể nói gì nữa!

Vương Khải Toàn cũng chỉ đành nhượng bộ.

Nếu đã vậy, họ cứ ở nơi này, thật lòng chờ đợi trước khi chuyện tiếp theo xảy ra!

Rồi xem thử người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng họ phát hiện, người phụ nữ này hình như cũng không có ý định làm gì nữa, mọi người đều cảm thấy khá chán nản, hơn nữa người phụ nữ này cũng đã an phận thủ thường.

Nhưng Chu Tiểu Di nhìn thấy cô ta an phận thủ thường lại càng hoảng hốt!

Cô cảm thấy người phụ nữ này e rằng không đơn giản như vậy.

Làm sao cô ta có thể vô duyên vô cớ lại an ổn như vậy được, lẽ

nào cũng là có mưu đồ?

Trên đường đi, Chu Tiểu Di cũng luôn theo dõi người phụ nữ kia, người phụ nữ kia đương nhiên cũng phát hiện Chu Tiểu Di luôn nhìn chằm chằm mình.

Nhưng cô ta cũng không nói gì, dù sao trong mắt cô ta!

Chu Tiểu Di cũng sẽ không gây ra nguy hiểm gì cho cô ta, thế nên cô ta cứ thế không nói gì.

Chương 1527

Dù sao trong mắt cô ta, Chu Tiểu Di cũng coi như trực tiếp có thể giúp cô ta làm một số việc, không phải sao?

Nhưng mỗi lần nhìn thấy Chu Tiểu Di, ánh mắt cô ta đều tràn đầy sự khiêu khích!

Chu Tiểu Di lười để ý cô ta, cô không biết người phụ nữ này rốt cuộc có tâm tư như thế nào.

Vì sao mỗi lần vô duyên vô cớ lại dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, nhưng Chu Tiểu Di cũng chẳng quan tâm, cứ để cô ta nhìn đi.

Hơn nữa cô đến lúc đó cũng muốn xem thử người phụ nữ này, vì sao lại vô duyên vô cớ đi theo họ, cô cảm thấy chắc chắn là có mục đích.

Nếu không thì cũng sẽ không tự nhiên mà trở thành ra bộ dạng như bây giờ!

Vì vậy Chu Tiểu Di cứ mặc kệ tất cả, coi như giải quyết được một số khúc mắc trong lòng, không phải sao?

Sau đó những người khác bên đó, từ hôm biết Chu Tiểu Di và người phụ nữ này có mâu thuẫn!

Họ cũng thỉnh thoảng đặt ánh mắt lên hai người. "Tôi bây giờ chủ yếu đã phát hiện ra, giống như Hồ huynh đệ đã nói, người phụ nữ này có địch ý với Hồ huynh đệ.

Chẳng lẽ là sự cạnh tranh giữa phái nữ sao?" "Nhưng tôi cảm thấy hình như cũng không giống lắm.

Thôi, nhất thời không biết phải miêu tả tâm trạng lúc này thế nào." "Tôi chỉ cảm thấy hình như có chút kỳ lạ, nhưng lần này kỳ lạ ở đâu,

nhất thời cũng không nói rõ được." Bác sĩ Hạ sau khi quan sát một ngày, ông ấy phát hiện giống như Chu Tiểu Di đã nói, người phụ nữ này luôn thỉnh thoảng nhìn chằm chằm Chu Tiểu Di.

Ban đầu, mọi người còn nghĩ chỉ là sự đị ch ý giữa phụ nữ với nhau!

Nhưng bây giờ họ nhìn lại!

Hình như căn bản không phải vậy!

Mọi người đều cảm thấy có chút hoang mang... "Xem ra những chuyện Hồ huynh đệ nói về người phụ nữ kia hôm đó không phải là giả, thật sự không ngờ người phụ nữ này lại làm ra những chuyện như vậy." "Thật sự cảm thấy có chút khó tin, nhưng cô ta đã làm rồi, chúng ta đương nhiên cũng sẽ không khách khí." "Hơn nữa nhìn thái độ của Hồ huynh đệ, tôi nghĩ những gì cậu ấy nói đều là thật.

Người phụ nữ này thật sự không biết điều." "Nếu đã vậy, thì hắn bên này cũng coi như biết chuyện này nên giải quyết thế nào rồi." Trong tình hình hiện tại, những người khác cũng không thể nói thêm gì, chỉ có thể để mặc chuyện này diễn biến.

Nhưng tất cả bọn họ đều có thể cảm nhận được!

Chuyện này chỉ có thể đợi đến khi họ hoàn toàn giải quyết được người phụ nữ này, một nhân vật không hề đơn giản, rồi mới nói tiếp.

Dù sao thì, với tình hình hiện tại, họ không nghĩ người phụ nữ này thật sự là vợ của Tôn lão bản sao?

Nhưng Tôn lão bản cố chấp cho rằng đối phương là vợ mình, điều đó những người khác cũng không thể giải quyết được, nếu đã vậy chỉ có thể chờ đợi cơ hội.

Ngày hôm đó, họ cuối cùng cũng đã thoát ra khỏi khu rừng rậm rạp!

Chu Tiểu Di cũng thở phào nhẹ nhõm, trong khu rừng u ám đó, cô luôn cảm thấy có chút ngột ngạt.

Hơn nữa cô cũng không hiểu sao, luôn cảm thấy dường như sắp xảy ra chuyện gì đó, nhưng bây giờ ra ngoài rồi thì cô thở phào.

Đồng thời cô cũng cảm thấy chắc sẽ không xảy ra sự cố ngoài ý muốn nào khác nữa!

Vì vậy cô mới không còn lo lắng và bồn chồn như vậy nữa.

Nhưng những người khác lại không hề biết Chu Tiểu Di đã trải qua những gì trên suốt chặng đường này. [Bình luận] "Mọi người thấy không, chị Chu thở phào nhẹ nhõm rõ ràng như vậy, tôi thấy thật buồn cười.

Chị Chu chắc chắn biết, chỉ là từ trước đến nay cô ấy không nói thôi." "Suốt chặng đường này nhìn chị Chu đi cùng người phụ nữ kia, tôi đều xem mà tim đập chân run.

Chương 1528

Tôi cứ cảm thấy người phụ nữ kia không có ý tốt." "Dù sao kết luận hiện tại có được là như vậy đó, chị Chu vẫn phải hết sức cẩn thận, người phụ nữ này thật sự không hề đơn giản chút nào." "Vậy nên việc tiếp theo chúng ta cần làm là giúp chị Chu và mọi người xem thử người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì." "Dù sao người phụ nữ này cho tôi cảm giác rất tệ, trên suốt chặng đường này chúng ta cũng coi như đã được chứng kiến rồi mà, đúng không?" "Tôi nhìn bộ dạng của những người khác, họ hình như cũng không thể quyết định được gì, lo lắng.

Thế nên bây giờ lo tới lo lui hình như cũng chỉ có mấy người chúng ta." "Cả chị Chu nữa ~ chị Chu bên đó cô ấy có tò mò người phụ nữ này rốt cuộc muốn giở trò gì không?" Ai nói không phải chứ!

Chu Tiểu Di bên này quả thật cũng có chút nghi ngờ!

Cô cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy!

Vì vậy cô cũng muốn xem thử những người này rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng xét về tình hình hiện tại!

Dường như cũng không làm ra chuyện gì đặc biệt rõ ràng!

Vì vậy Chu Tiểu Di bên này không nói gì thêm.

Chu Tiểu Di và những người khác bên này không hề phản ứng!

Nhưng những người khác bên kia đã bắt đầu lo lắng cho họ, đều không biết tình hình hiện tại.

Rốt cuộc phải giải quyết thế nào đây?

Dù sao thì trong mắt họ, chuyện này.

Chỉ cần người phụ nữ kia không chọc giận họ, họ đều còn có thể nhẫn nhịn chịu đựng, cứ thế đi tiếp.

Nhưng nếu người phụ nữ kia trực tiếp chọc giận họ, vậy thì đừng trách họ không khách khí.

Vì vậy tất cả bọn họ đều không nói thêm gì nữa!

Không biết qua bao lâu sau đó, Chu Tiểu Di cuối cùng cũng không còn phải để ý đến người phụ nữ kia nữa.

Cô nhận ra người phụ nữ đó hình như thật sự không gây ra bất cứ chuyện gì, không làm gì thì thôi!

Bằng không thì cô cũng sẽ không khách sáo.

Bởi vậy Chu Tiểu Di không tiếp tục theo dõi chặt chẽ, điều quan trọng nhất đối với cô lúc này là những chuyện khác, mọi thứ ở đây khá bất ngờ.

Hoặc nói cách khác, những gì cô cần tập trung vào, cô không có nhiều thời gian để để mắt đến những người này.Vào ngày hôm đó, họ đến một tòa nhà cổ!

Vừa nhìn đã thấy tòa nhà cổ này không bình thường, tất cả mọi người đều đã lờ mờ hiểu ra.

Bên trong chắc chắn sẽ có rất nhiều điều không nên xuất hiện.

Điều quan trọng nhất là họ phát hiện tòa nhà cổ này thật sự quá kỳ lạ, dường như khác hẳn với những gì họ từng gặp trước đây.Thế nên tất cả mọi người đều hơi nghi hoặc, họ nhìn về phía Chu Tiểu Di, cô cũng ngơ ngác, sau đó cô nhìn ông chủ Tôn.

Ông chủ Tôn cũng không biết gì, rồi họ phát hiện người phụ nữ kia cũng cứ nhìn chằm chằm vào tòa nhà trước mặt, ngay cả Thiên Ân

cũng vậy.

Họ cảm thấy thái độ của Thiên Ân hơi kỳ lạ!Họ vội vàng hỏi Thiên Ân, rốt cuộc là chuyện gì vậy?"Tôi cũng không biết là chuyện gì, tôi chỉ cảm thấy trong tòa nhà này hình như có thứ gì đó đang hút tôi vào vậy.""Hơn nữa, không phải cảm giác sợ hãi mà là hưng phấn, giống như thật sự muốn xông thẳng vào bên trong."Tất cả mọi người đều đã đại khái hiểu ra, chuyện này hoàn toàn không phải là đùa giỡn đơn giản!

Thế nên họ đều nhanh chóng muốn vào xem thử.

Vì Thiên Ân đã nói không phải sợ hãi mà là thôi thúc, nên họ cũng hơi tò mò không biết bên trong rốt cuộc có chuyện gì."Xem ra có chuyện thú vị rồi, ngay cả Thiên Ân nhạy bén nhất cũng cảm thấy không có tình huống đặc biệt nào, tôi lại cảm thấy hơi khó hiểu không biết bên trong rốt cuộc ra sao."Họ cũng chẳng còn sợ hãi gì nữa, dù sao chuyện đã đến rồi, không thể thật sự không vào, hơn nữa Thiên Ân cũng đã nói không có nguy hiểm gì.

Chỉ là cảm thấy có một sức mạnh thần bí đang triệu hoán cậu ấy! Vậy thì tự nhiên họ cũng không còn sợ hãi đến thế nữa, cứ thế họ nhanh chóng đi theo Thiên Ân vào bên trong.Ngay cả Chu Tiểu Di cũng không biết rốt cuộc tình huống hiện tại là gì!

Nhưng cô thấy nhiều người như vậy đều kích động, cô cũng biết mình không thể làm mất đi sự nhiệt tình của họ!

Thế nên cô trực tiếp đi theo họ.Khi họ đi vào, phát hiện nơi đây có rất nhiều căn phòng!

Chương 1529

Chu Tiểu Di nhìn thấy không có lối đi, chẳng phải lại phải đối mặt với lựa chọn rồi sao?

Ngay lúc đó, người phụ nữ đi cùng họ cuối cùng cũng lên tiếng.Cô ta nói rằng những căn phòng này thực ra có mẹo, bắt buộc phải vài người cùng vào một căn hoặc một người đi vào một mình.

Vì vậy cô ta cảm thấy hiện tại cách tốt nhất là trước tiên phải làm rõ tiếp theo họ sẽ đi vào bằng cách nào rồi hãy nói."Không ngờ bà Tôn lại hiểu rõ những chuyện này đến vậy, xem ra bà Tôn trước đây cũng nghiên cứu nhiều nhỉ.""Vậy bà Tôn có thể nói cho chúng tôi biết, hiện tại chúng ta rốt cuộc nên đi tiếp thế nào không?"Sau khi Chu Tiểu Di nói câu này, những người khác tự nhiên cũng nhìn về phía bà Tôn!

Bởi vì họ cũng cảm thấy bà Tôn này thật sự quá kỳ lạ rồi.

Làm sao cô ta lại phát hiện ra những chuyện này chứ?

Thế nên những người khác tự nhiên phải nhìn chằm chằm vào bà Tôn!

Ngay cả ông chủ Tôn cũng lộ vẻ kinh ngạc nhìn vợ mình…Đúng vậy!

Trước đây vợ ông đâu có hứng thú với những thứ này?

Hơn nữa còn nhiều lần khuyên ông đừng chấp mê vào việc tìm kiếm những thứ này nữa.

Nhưng hiện tại cô ấy dường như đã thay đổi, hơi khác so với trước đây."Tôi cũng không biết tại sao, tôi chỉ có cảm giác như vậy, hình như có ký ức nào đó đột nhiên ùa vào trong đầu tôi.""Nhưng tôi tuyệt đối không lừa dối các người, những gì tôi nói đều là sự thật, nếu

các người không tin tôi thì thôi vậy.""Đợi lát nữa, chỉ cần các người đi nhầm bất kỳ cánh cửa nào, sẽ phải đối mặt với vực sâu vạn trượng."Nếu là bình thường, Chu Tiểu Di nghĩ người phụ nữ này chắc chỉ đang đùa giỡn!

Nhưng hôm nay cô không nghĩ người phụ nữ này chỉ đang đùa giỡn.

Thế nên cô cũng nghiêm túc xem xét, rốt cuộc người này có ý gì! Nếu cô đoán không sai, thực ra ngay từ đầu cô đã đại khái hiểu ra chuyện này rốt cuộc là gì rồi!

Thật sự không ngờ, lại còn có người đang giúp họ thao túng chuyện này."Huynh đệ ~ sao cậu không có động tĩnh gì vậy?

Chẳng lẽ cậu thật sự tin những gì người phụ nữ này nói sao?"Vương Khải Toàn hơi không thể tin được mà nói, gã cũng không biết rốt cuộc tình huống hiện tại là gì.

Nhưng gã nhìn thấy vẻ mặt của Chu Tiểu Di, rõ ràng cô tin người phụ nữ này, nên gã không thể tin được mà hỏi.Nếu cô ấy thật sự tin người phụ nữ này, thì gã cũng không biết nên nói gì nữa.

Bởi vì gã luôn cảm thấy lời của người phụ nữ này căn bản không đáng tin cậy, biết đâu người phụ nữ này chỉ đơn thuần lừa dối họ thì sao.Thế nên nhìn tình hình hiện tại của họ!

Chu Tiểu Di rõ ràng là tin người phụ nữ này!

Nên gã nhất thời cũng không biết phải nói gì!Chu Tiểu Di nghiêm túc gật đầu."Tôi nghĩ cô ấy nói đúng, nếu chuyện đã phát triển đến mức này rồi, chúng ta vẫn nên tin cô ấy một chút.""Tôi nghĩ cũng không sai, những gì cô ấy nói thậm chí có thể rất đúng, nên tôi nghĩ điều chúng ta cần làm bây giờ là tin tưởng."Cái gì?

Chu Tiểu Di lại nói điều họ cần làm là tin người phụ nữ này!

Nếu đến lúc đó họ thật sự tin người phụ nữ này, rồi người phụ nữ này trực tiếp bán đứng họ thì sao?

Thế nên tất cả mọi người đều cảm thấy hơi không thể tin được! Nhưng Chu Tiểu Di đã nói như vậy rồi thì họ cũng thật sự không tìm được lý do gì để phản bác!

Họ chỉ có thể nghiêm túc phân tích!Chuyện tiếp theo, Chu Tiểu Di nhanh chóng đẩy tất cả các cánh cửa ra.

Nhưng khi họ đẩy tất cả các cánh cửa, bên trong đều là một mảnh tối đen, căn bản không nhìn rõ bên trong rốt cuộc có gì.

Nếu cô đoán không sai, đi vào có thể thật sự giống như vực sâu vạn trượng!Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là nghe lời người phụ nữ này là đúng.

Chu Tiểu Di cũng có phán đoán của riêng mình, cô có thể từ tình huống này mà phán đoán được rằng người phụ nữ không lừa dối họ."Nếu tôi đoán không sai, các người chắc là không tin tôi phải không, không tin thì thôi vậy, chồng à, nếu những người khác không tin em thì anh có tin em không?""Nếu anh tin em thì hãy đi theo em, em chắc chắn có thể giúp anh chọn một cái dễ nhất.""Chỉ cần tất cả mọi người đều đi vào phòng, sau khi tất cả đều vượt qua là có thể giải quyết được."…Người phụ nữ thấy Chu Tiểu Di và những người khác do dự không quyết, nên cô ta trực tiếp nói to.

Nếu đoán không sai, họ chắc cũng biết chuyện này rốt cuộc nên giải quyết thế nào!Ông chủ Tôn tự nhiên tin lời vợ mình, ông trừng mắt nhìn Chu Tiểu Di và những người khác."Vợ à, anh tự nhiên tin em, nếu những người khác không tin em thì anh tin em, tiếp theo chúng ta cứ đi thẳng thôi.""Em có thể không biết, anh thật sự quá tin em rồi, nên bây giờ em cứ nói đi, tiếp theo anh phải làm gì.""Em bảo anh đi đâu, anh sẽ trực tiếp đi đến đó, yên tâm đi, anh tuyệt đối sẽ

không có bất kỳ nghi ngờ nào."Những người đi theo ông chủ Tôn nghe ông chủ Tôn nói vậy, nhất thời thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.

Nếu họ đoán không sai, nếu họ không đi theo vào, ông chủ Tôn có thể sẽ nghĩ họ căn bản không tin vợ ông.

Nhưng nếu đi vào thì thật sự có thể xảy ra bất ngờ!Thế nên họ nhất thời không biết rốt cuộc nên chọn thế nào.Cuối cùng bất đắc dĩ, Chu Tiểu Di đã dẫn đầu bước vào một căn phòng!

Hơn nữa Chu Tiểu Di đi vào, một lúc sau lại đi ra.

Bởi vì không có đủ số người vào thì sẽ không xảy ra nguy hiểm! Chu Tiểu Di cuối cùng nói rằng cô tin người phụ nữ này, và làm theo chỉ dẫn của cô ta mà đi thẳng vào.Người phụ nữ cuối cùng cũng hài lòng, cô ta mỉm cười với Chu Tiểu Di, sau đó bắt đầu chỉ huy tất cả mọi người nên vào phòng như thế nào.Cuối cùng Chu Tiểu Di cùng Vương Khải Toàn, Diệp Phàm và Thiên Ân đi vào một căn phòng!

Chương 1530

Hơn nữa cô luôn cảm thấy người phụ nữ đó là cố ý, chính là muốn họ đi vào căn phòng đó.Nhưng Chu Tiểu Di cũng thấy tốt, nếu mấy người họ đi vào căn phòng nguy hiểm thì vẫn tốt hơn là những người khác đi vào.

Thế nên cô không hề do dự mà trực tiếp đi vào, Vương Khải Toàn tự nhiên cũng biết người phụ nữ đó rốt cuộc có ý gì!

Nếu gã đoán không sai, người phụ nữ đó chắc cũng muốn nhân cơ hội này để ám sát họ.

Nhưng gã cũng chẳng hề gì, chỉ cần đi theo Chu Tiểu Di thì họ sẽ không gặp nguy hiểm gì.Cứ thế, tất cả mọi người nhanh chóng đi vào! Không biết qua bao lâu sau đó.

Chu Tiểu Di và những người khác thắp đuốc trong bóng tối, căn bản không xảy ra nguy hiểm gì!

Sau đó họ cố gắng nói chuyện với Hắc Ca và những người ở phòng bên cạnh.

Nhưng dù có nói to đến mấy, căn bản cũng không có ai đáp lại!

Xem ra đối phương không nghe thấy mấy người họ nói chuyện.Thế là họ chỉ có thể bỏ cuộc, đi một vòng sau đó cũng không có tình huống đặc biệt nào."Hắc Ca, anh có biết tình hình hiện tại là gì không?

Sao tôi cảm thấy ở đây lạnh lẽo quá, chúng tôi đều phải dựa vào anh rồi.""Những người khác chúng tôi, đâu có năng lực như anh, biết vậy lúc đầu tôi nên kiên quyết yêu cầu đi cùng Vương Bàn Tử và những người khác.""Tôi luôn cảm thấy đi cùng Vương Bàn Tử an

toàn hơn, tất nhiên rồi, đi cùng Hắc Ca anh cũng rất an toàn, anh cũng rất lợi hại."Bác sĩ Hạ bên kia nhận ra mình đã nói lời không nên nói, lập tức tìm cách sửa chữa, Hắc Ca bên kia căn bản không để ý.

Anh ta thực ra cũng biết những người này nghĩ gì, hơn nữa những gì họ nói cũng đúng, bên phía anh ta cũng không có nguy hiểm gì đặc biệt.So với bên Chu Tiểu Di và những người khác thì bên anh ta thật sự kém xa!…Thế nên anh ta nhanh chóng nghĩ một chút.

Đại khái đã hiểu những người này đang lo lắng điều gì!

Nhưng anh ta cảm thấy sự lo lắng của họ hoàn toàn là thừa thãi, bởi vì ở đây căn bản không có bất kỳ nguy hiểm nào.Anh ta thậm chí còn nghi ngờ người phụ nữ kia tuyệt đối là lừa đảo, nhưng anh ta lại cảm thấy người phụ nữ kia không nên là lừa đảo.

Cô ta hẳn đã cố ý làm điều gì đó, Hắc Ca cảm thấy bên Chu Tiểu Di và những người khác có thể có gì đó không ổn.Quả nhiên là đã bị anh ta đoán trúng, bên anh ta đã cảm thấy không có nguy hiểm gì!

Nhưng bên Chu Tiểu Di và những người khác lại nguy cơ trùng trùng.Chu Tiểu Di vừa nhắm mắt lại, cô đã có thể nghe thấy có con vật gì đó đang bò dưới đất!

Nếu cô đoán không sai, nơi đây chắc là rắn độc.

Chu Tiểu Di nhanh chóng đốt một que diêm, ném xuống đất!

Que diêm cháy sáng lên!Họ nhìn thấy những con rắn dưới đất đều đã bò hết về phía họ.Tất cả mọi người đều rất ăn ý tụ tập lại một chỗ, Vương Khải Toàn bên kia cũng trực tiếp chửi bới!

Không ngờ người phụ nữ đó lòng dạ độc ác đến vậy, vừa vào đã nhốt họ vào nơi này."Giờ tôi cuối cùng cũng biết, tại sao người phụ nữ đó lại tốt bụng đến thế, hóa ra cô ta đã sớm biết tình hình ở đây ra sao.""Tôi dám đánh cuộc, căn phòng chúng ta vào đây tuyệt đối là nguy

hiểm nhất, giờ tôi hơi khó hiểu.""Lúc đó những người xây dựng rốt cuộc đã nghĩ gì, sao lại làm đủ loại mật thất đào thoát như vậy, lại còn làm những căn phòng riêng biệt này.""Để tất cả chúng ta đều phải vượt qua, giờ tôi hơi nghi ngờ, lúc đó những người đó có phải đã sớm tính toán trước một số chuyện rồi không.""Hơn nữa tôi cảm thấy người phụ nữ đó thật sự quá quỷ dị, nói cô ta là bà Tôn thì tôi thấy không giống lắm, nói cô ta không giống thì bà Tôn lại trông như vậy.""Và ngay cả ông chủ Tôn cũng hoàn toàn bị mê hoặc, ông ấy cũng cho rằng người đó là vợ mình, ông ấy đã điên rồi, thế giới này điên rồi hay là tôi điên rồi."Vương Khải Toàn khi đối mặt với nguy hiểm luôn lải nhải!

Hiện tại họ đã bị đám rắn độc này dồn vào đường cùng.

Gã cũng không biết nên nói gì nữa.

Thế nên gã không nhịn được mà lẩm bẩm mấy câu, những người khác tự nhiên cũng biết!

Những gì gã nói cũng không phải không có lý.

Họ biết rõ tình hình hiện tại rốt cuộc là gì!Thế nên sau khi đại khái bàn bạc một chút, cũng chỉ có thể lập tức giải quyết vấn đề hiện tại.Không biết đã qua bao lâu!

Chu Tiểu Di và mỗi người cầm một khẩu 98K, cuối cùng cũng bắn lui được đám rắn đó một chút."Thôi được rồi, bớt nói nhảm đi, bây giờ điều quan trọng nhất của chúng ta là giết hết đám rắn này trước đã, nếu chúng tiếp tục bò về phía chúng ta thì.""Tôi nghĩ số thuốc bột tôi rải ra đã không còn đủ dùng, hơn nữa tôi nghĩ ngoài đám rắn này ra, chắc chắn còn có những nguy hiểm khác.""Đây chắc chắn chỉ là một món khai vị, nên các người biết rồi đấy, bên chúng ta đang gặp nguy hiểm."Chu Tiểu Di hiểu rõ, người phụ nữ đó chính là cố ý đưa họ đến căn phòng này!

Tuy nhiên, điều cô không hiểu là.

Tại sao lại đưa cả Thiên Ân đến căn phòng này?

Theo lý mà nói!

Cô ta nên đưa những người thân cận mình lâu hơn mới phải… Nhưng tình hình của Thiên Ân bên này thật sự là điều cô không ngờ tới.

Thế nên Chu Tiểu Di cảm thấy Thiên Ân chắc chắn có điểm nào đó, có thể sẽ chạm đến lợi ích của cô ta.

Thế nên cô ta trực tiếp phái Thiên Ân đến nơi này!Cô không hiểu, nhưng sau khi nghĩ một chút, đại khái đã biết người phụ nữ đó có ý gì.Họ nhanh chóng giải quyết xong đám rắn đó, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Chương 1531

Nơi này, dù họ đi đến đâu cũng đều là một mảnh tối đen.

Nhưng khi nguy hiểm đến gần, sẽ lờ mờ lộ ra một chút ánh sáng! Thế nhưng ngay sau đó, nơi họ bước vào lại "hưu" một tiếng đèn sáng bừng lên.Tất cả mọi người nhìn thấy nơi đây đều đứng thẳng tắp, từng hàng từng hàng chiến binh mặc áo giáp bạc và áo giáp vàng!

Trong lòng Chu Tiểu Di có cảm giác không lành.

Nếu cô đoán không sai, lát nữa những thứ này chắc chắn sẽ đều trở thành đối thủ của họ!

Hơn nữa những thứ này không hề đơn giản để đối phó.Khi Chu Tiểu Di còn muốn nói thêm gì đó, đã không kịp nữa rồi!

Bởi vì những chiến binh này đã cầm mâu dài vũ khí trong tay, tất cả đều đồng loạt tấn công về phía họ.

Hơn nữa giống như có thể cảm ứng được sự tồn tại của họ vậy! Chu Tiểu Di và những người khác nhanh chóng tản ra, mỗi người cầm một khẩu súng, trực tiếp bắn loạn xạ vào những người này.

Thế nhưng bắn vào áo giáp của họ, căn bản không thể gây ra bất kỳ thương tổn nào, tình hình không ổn."Thật sự sợ cái gì thì cái đó tới, tôi đến nơi này sợ nhất chính là mấy thứ này, bởi vì chúng căn bản không thể giết chết.""Không ngờ là, thật sự đã đến rồi, nhưng sao tôi lại cảm thấy hình như ngoài chúng ra, còn có những thứ khác.""Bởi vì tôi phát hiện dưới đất, hình như đang rung chuyển liên tục, giống như có thứ gì đó sắp bò ra từ bùn đất."Vương Khải Toàn và những người khác đến nơi này đã không phải một hai ngày, tự nhiên rất rõ ràng thứ gì kinh khủng nhất khi gặp phải ở nơi này.

Gặp phải rắn rết thì họ vẫn còn có thể giải quyết!

Nhưng gặp phải những chiến binh mặc áo giáp này thì chúng căn bản không biết đau, không biết mệt.Mỗi lần đều cực kỳ khó đối phó, thế nên mọi người đều hơi ngơ ngác!

Không rõ rốt cuộc tình hình hiện tại là gì.

Hơn nữa Vương Khải Toàn thật sự cảm thấy, dưới mặt đất còn có thứ gì đó sắp bò ra!Nghe gã nói vậy, những người khác cũng tranh thủ nhìn xuống mặt đất.

Quả nhiên đúng như gã nói, đất dưới mặt đất đang rung chuyển, hình như có thứ gì đó đang bò lên, không phải chứ?"Chắc là địa thi, thật sự không ngờ ở đây cũng có thi thể, xem ra người phụ nữ đó đã sớm biết, căn phòng này mới là nguy hiểm nhất.""Thế nên cô ta trực tiếp phái chúng ta đến, cô ta muốn giết mấy người chúng ta, bởi vì sự tồn tại của mấy người chúng ta, có thể sẽ mang đến cho cô ta một số nguy cơ.""Nguy hiểm mà ba chúng ta mang lại cho cô ta thì tôi cũng có thể hiểu được, dù sao chúng ta không tin tưởng cô ta lắm.""Nhưng tôi không biết tại sao cô ta lại phái Thiên Ân đến nơi này, vậy thì chỉ có một chứng minh, thực ra Thiên Ân có thể cảm ứng được một số đặc điểm của cô ta.""Hoặc nói cách khác, sự tồn tại của Thiên Ân, đối với cô ta vốn là một loại nguy hiểm, nên cô ta trực tiếp phái Thiên Ân đến chỗ chúng ta, đúng là người phụ nữ độc ác."Thiên Ân nghe Chu Tiểu Di nói vậy, cậu ấy cũng ngơ ngác!

Cậu ấy cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì…Bởi vì trong ấn tượng của cậu ấy, cậu ấy và người phụ nữ đó căn bản không có bất kỳ tương tác nào.

Hơn nữa khi đối mặt với người phụ nữ đó, cậu ấy không hề có cảm giác kinh hãi nào."Không phải chứ, Thiên Ân không phải đã nói khi đối mặt với người phụ nữ đó không có cảm giác gì sao?

Vậy tại sao người phụ nữ đó lại còn muốn đối phó cậu ấy?"Bây giờ Vương Khải Toàn và những người khác thật sự cảm thấy hơi kỳ lạ, không biết tại sao lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy!

Tại sao Thiên Ân cũng bị người phụ nữ đó coi là gai mắt.Nếu nói người phụ nữ đó muốn đối phó ba người họ, thì cũng có thể hiểu được, chỉ là hiện tại hơi khó hiểu chính là.

Tại sao Thiên Ân cũng trở thành gai mắt của người phụ nữ đó! Mặc dù họ cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Bởi vì hỏi tiếp cũng hình như không có ai có thể nói cho họ câu trả lời!

Thế nên họ nhanh chóng nghĩ một chút, trước tiên hãy đối phó với khó khăn trước mắt đã rồi nói sau."Thôi được rồi, bây giờ cũng không phải lúc quan tâm đến những vấn đề này, chẳng lẽ các người vẫn chưa rõ sao?

Hiện tại những con quái vật từ dưới đất bò ra ngày hôm nay.""Rồi còn những người mặc áo giáp này, đơn giản là muốn lấy mạng chúng ta mà, số tiền trong tay căn bản không thể có tác dụng."Xảy ra chuyện như vậy, tất cả mọi người đều biết!

Nếu họ không thể nhanh chóng giải quyết những thứ quỷ quái này!

Họ có thể sẽ thật sự bị mắc kẹt mãi ở nơi này.Thế nên mấy người cũng coi như hành động nhanh chóng trực tiếp giải quyết.

Thiên Ân ở đây cũng trở nên dũng cảm, không còn như trước đây.

Hơn nữa cậu ấy dường như khi đối mặt với những thứ này, không còn sợ hãi nữa!Họ cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, trên đường đi qua.

Thiên Ân ngoài lúc đầu cảm thấy không thoải mái ra, sau đó từ từ

cũng trực tiếp vào thẳng!

Cũng không còn phản ứng đặc biệt gì nữa.Hiện tại họ đều muốn nghi ngờ Thiên Ân, có phải đã không còn phản ứng ứng kích nào nữa không!

Nếu không thì tại sao đối với người phụ nữ đó lại không hề có cảm giác sợ hãi nào.

Theo lý mà nói, lần trước khi gặp người phụ nữ áo đỏ đó, cậu ấy còn sợ hãi tột độ.

Không ngờ bây giờ khi gặp người phụ nữ này, lại không có bất kỳ động tĩnh nào!Điều này thật sự quá không đúng, thế nên những người khác họ, lúc đó cũng muốn hỏi một chút.

Chương 1532

Tình huống hiện tại này rốt cuộc là gì, Thiên Ân bên kia cũng rất tò mò!

Cậu ấy cũng không biết tại sao, khi đối mặt với người phụ nữ áo đỏ đó, cậu ấy lại có phản ứng mãnh liệt đến vậy.Nhưng hiện tại khi đối mặt với người phụ nữ giả dạng thành bà Tôn kia!

Lại không có bất kỳ cảm giác nào, cậu ấy cũng không biết.

Hơn nữa cậu ấy cảm thấy người đó rất nguy hiểm, nhưng nguy hiểm mà cô ta mang lại cho cậu ấy là về mặt cảm giác, chứ không phải là nỗi sợ hãi trực diện.

Thế nên cậu ấy nhất thời cũng không biết phải trả lời vấn đề của những người khác thế nào."Bây giờ vẫn chưa phải lúc quan tâm đến những chuyện này, bớt nói nhảm đi, bây giờ điều quan trọng nhất là giải quyết khó khăn trước mắt đã, các người không phát hiện ra sao?""Mấy thứ này đều đã sắp sửa bao vây chúng ta ở nơi này rồi, những thứ bò ra từ dưới đất này mới là đáng sợ nhất.""Đánh nát chúng thành tro, vậy mà vẫn có thể hợp lại với nhau."Vương Khải Toàn và những người khác cũng đã phát hiện ra rồi, những bộ xương thi thể bò ra từ dưới đất, dù họ có đánh nát chúng.

Vậy mà vẫn có thể hợp lại với nhau, đây mới là điều đáng sợ nhất.Những người khác tự nhiên cũng đã phát hiện ra rồi…Họ chưa bao giờ nghĩ rằng, lại còn có thể phát hiện ra chuyện kỳ lạ như vậy.

Thế nên sau khi nghĩ một chút, bên họ đại khái đã hiểu chuyện này rốt cuộc là gì rồi.Nếu đã như vậy, vậy thì họ hãy giải quyết những thứ khủng khiếp này trước đã rồi nói sau, bên họ nhanh chóng trực tiếp giải quyết.

Chu Tiểu Di bên này động tác nhanh nhẹn, đã trực tiếp giải quyết được mấy tên rồi!

Nhưng những thứ này lại giống như Vương Khải Toàn đã nói.

Chúng đã biến thành như vậy rồi, nhưng lại vẫn có thể tổ hợp lại với nhau, đây mới là đáng sợ nhất, nhưng Chu Tiểu Di đã phát hiện ra, có gì đó không ổn."Tình hình không ổn, nếu chúng ta tiếp tục như vậy, không biết còn sẽ biến thành cái dạng gì nữa.""Hơn nữa tôi cảm thấy chuyện hiện tại này, thật sự trở nên hơi bất thường, nhưng nhất thời không biết phải nói thế nào.""Thế nên hiện tại, tôi nghĩ điều cần làm là tìm một nơi kỳ lạ."Khi Chu Tiểu Di cảm thấy có gì đó không ổn, cô liền trực tiếp nói ra!

Cô phát hiện những thứ này, vậy mà vẫn có thể tổ hợp lại từ đầu.

Cô cảm thấy có gì đó không ổn, thế nên cô suy nghĩ một chút, đại khái đã hiểu chuyện này rốt cuộc là gì rồi.Thế nên cô nhanh chóng đã biết, chuyện này rốt cuộc là gì rồi!Họ nhanh chóng giải quyết xong những thứ này, sau đó Chu Tiểu Di càng ngày càng cảm thấy không ổn."Cậu có nghĩ là chúng ta hiện tại đang ở trong một cái bẫy, hay nói cách khác căn phòng này vốn là như vậy, những thứ này đều là bất tử bất diệt.""Bất kể chúng ta dùng cách gì, sau khi giết hết chúng, chúng vẫn sẽ sống lại sao?"Vương Khải Toàn dù sao cũng đã đi theo Chu Tiểu Di lâu như vậy rồi, gã vẫn biết rốt cuộc là chuyện gì.

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, gã đã nắm bắt được chính xác!

Rốt cuộc chuyện hiện tại này là gì.Những người khác họ cũng cảm thấy có gì đó không ổn, nếu cứ tiếp tục như vậy!

Thì họ cứ mãi ở nơi này, chẳng phải nguy hiểm quá nhiều sao."Vậy cũng có nghĩa là người phụ nữ đó ngay từ đầu, cô ta đã hạ quyết tâm, muốn trực tiếp nhốt chúng ta ở nơi này sao?

Thật không biết họ rốt cuộc nghĩ gì.""Lại muốn giết hết chúng ta, hơn nữa người phụ nữ đó tôi đã nhìn ra rồi, điều cô ta sợ nhất chính là.""Mấy người chúng ta lúc nãy, cô ta mới không hề do dự chọn, mấy người chúng ta đi vào căn phòng này.""Cô ta lại còn trắng trợn như vậy, nói là vì yêu cầu kết hợp."Nếu họ vẫn ngây thơ như vậy, không biết chuyện này là gì thì thật sự quá ngốc nghếch.

Hiện tại họ cuối cùng cũng đã hiểu ra, những người này hoàn toàn là đến để lừa gạt họ!Người phụ nữ đó thật sự độc ác.

Lại còn muốn giết họ ở nơi này, bây giờ thật đáng ghét.Lúc này, người phụ nữ đó cùng ông chủ Tôn, họ cũng đang đi riêng ở một nơi khác!

Hơn nữa họ ở trong căn phòng này.

Thật sự không xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào, ông chủ Tôn cũng cảm thấy hơi kỳ lạ!

Ông không biết tại sao vợ mình lại hiểu rõ mọi thứ ở đây đến vậy.Ông cũng từng nghi ngờ, nhưng cuối cùng thì ông chỉ có thể không nghĩ gì nữa!

Bởi vì ông cảm thấy mình không thể nghi ngờ vợ mình…Cuối cùng, họ an toàn trực tiếp rời đi, nhưng họ đều đã đi trước rồi, những người khác thì mãi vẫn chưa ra.

Họ cũng không biết, hiện tại tình hình của những người khác ra sao rồi, Trần Bình bên kia hơi lo lắng, khi nhìn cánh cửa lớn đang đóng chặt trước mặt.

Anh mấy lần muốn hỏi bà Tôn, tình hình của những người khác thế nào!Cuối cùng, cũng chỉ có thể không hỏi gì cả."Nhìn tình hình hiện tại thì, họ chắc là còn một lúc nữa mới xuất hiện, nên chúng ta căn bản không cần phải vội vàng đến thế.""Hơn nữa các người đâu

phải không thấy, chúng ta đều đã an toàn đi ra rồi, những người khác tự nhiên cũng sẽ an toàn trực tiếp đi ra, nên căn bản không cần phải lo lắng."Nghe bà Tôn nói vậy, tất cả đều im lặng!

Bởi vì họ nhất thời không biết nên diễn tả tâm trạng hiện tại của mình thế nào.

Cuối cùng thì họ cũng chỉ là không muốn nói gì nữa.Hơn nữa Trần Bình lúc này cũng cảm thấy bà Tôn của họ thật sự kỳ kỳ quái quái!

Anh nhất thời không biết nên diễn tả bà Tôn của họ rốt cuộc là người như thế nào.

Trước đây, anh tự nhiên cũng từng gặp bà Tôn của họ hiền lành dịu dàng, hơn nữa làm gì cũng không.

Không màng sống chết của người khác.Nhưng người này hiện tại mang lại cho anh cảm giác thật sự quá xa lạ!

Giống như căn bản không quan tâm đến người khác, điều này khiến họ cảm thấy rất xa lạ.Trần Bình đang định nói ở đây, thì một người khác đã trực tiếp đến bên cạnh anh và nói chuyện với anh."Anh Trần, anh có thấy phu nhân hơi kỳ lạ không, trước đây tôi nhớ cô ấy căn bản không phải như vậy.""Nhưng bây giờ cũng không biết tại sao, khi tôi nhìn thấy phu nhân, tôi cảm thấy cô ấy thật sự hơi kỳ lạ.""Cô ấy hơi khác so với trước đây, nhưng tôi nhất thời không biết phải nói thế nào."Tóm lại, bên họ đều cảm thấy rất kỳ lạ!

Chương 1533

Nhưng nhất thời lại không biết phải nói thế nào, Trần Bình nghe những người dưới quyền nói vậy.

Khiến họ chú ý hơn, sau này đừng nói những lời này nữa!

Nếu bị phu nhân và ông chủ nghe thấy, không biết còn sẽ bị trừng phạt thế nào.Thế nên anh bảo họ đừng nói nhiều nữa!Cứ thế, họ không truy cứu chuyện này nữa.Chỉ là Chu Tiểu Di và những người khác, vẫn đang không ngừng đối phó với đám đồ vật kia!Thế nhưng ở những căn phòng khác, họ cũng ít nhiều gặp phải một chút nguy hiểm.

Nhưng trong tất cả các căn phòng, nguy hiểm nhất chính là Chu Tiểu Di và Hắc Ca của họ!

Hắc Ca và những người khác tự nhiên là gặp phải rất nhiều rắc rối.Cuối cùng!

Họ cũng an toàn đi ra, rồi khi họ đi ra, mới phát hiện Chu Tiểu Di và những người khác vậy mà vẫn chưa ra.Hắc Ca nhận ra tình hình có gì đó không ổn, nếu là bình thường thì Chu Tiểu Di và những người khác đã sớm đi ra rồi.

Nhưng hiện tại đã qua lâu như vậy rồi!

Bên Chu Tiểu Di vậy mà vẫn chưa ra, tình huống lúc đó không ổn lắm."Bên họ vẫn chưa ra kìa, theo lý mà nói, những người khác đều đã ra rồi, bên họ cũng nên ra rồi mới phải.""Trừ khi bên họ thật sự có tình hình khẩn cấp hơn, nếu không thì cũng sẽ không biến thành tình trạng hiện tại." Hắc ca nhanh chóng đoán được Chu Tiểu Di và mọi người bên đó chắc hẳn đang gặp rắc rối.

Hắn liếc nhìn Tôn phu nhân.

Khi Tôn phu nhân bắt gặp ánh mắt của hắn, cô ta cũng nở một nụ cười thuần khiết vô hại với Hắc ca.

Tôn lão bản đương nhiên cũng phát hiện ra điều mờ ám giữa hai người họ!

Tôn lão bản lập tức đứng chắn giữa hai người, không cho phép Hắc ca nhìn chằm chằm Tôn phu nhân nữa.

Hắc ca cười khẽ, hắn đại khái có thể đoán được Tôn lão bản đang nghĩ gì.

Thật ra, trong lòng hắn cũng hiểu rất rõ, người phụ nữ này căn bản không thể là vợ của Tôn lão bản!

Nhưng ông ta vẫn thà tin rằng đây là vợ mình.

Bởi vậy, nhất thời ông ta cũng không biết rốt cuộc phải phân biệt thế nào!

Hoặc có thể nói, Tôn lão bản căn bản không cần phải bận tâm nhiều đến vậy, nhưng cuối cùng, ông ta vẫn không thể không chú ý đến những chuyện này!

Vậy nên, sau khi suy nghĩ một chút, ông ta đã hiểu rõ rốt cuộc chuyện này là như thế nào.

Hắc ca bên ngoài sốt ruột chờ Chu Tiểu Di và mọi người thoát ra!

Nhưng lúc này, Chu Tiểu Di và nhóm của cô vẫn đang bị vây quanh bởi những người mặc áo giáp.

Và cả những con địa thi bò ra từ dưới lòng đất.

"Mấy thứ này đúng là không có hồi kết, nếu cứ tiếp tục thế này, chúng ta sẽ mãi mãi bị mắc kẹt ở đây." Chu Tiểu Di nói.

"Tôi thật sự không hiểu nổi, mấy thứ này rốt cuộc nghĩ cái gì mà cứ vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây." Cùng lúc đó, trong phòng

livestream: 【Mọe ơi, tôi xem mà tê liệt cả rồi!

Chị Chu với mọi người cứ phải đối phó mấy thứ này mãi, chúng nó cứ như bất tử vậy, đúng là một cái động không đáy mà.】 【Chúng nó cứ chốc chốc lại xông ra, chịu không nổi thật.

Với tình hình hiện tại thì tôi đã hiểu rồi.】 【Lại là trò gì nữa đây?

Nếu tôi không nhầm thì mấy thứ này cứ lâu lâu lại xuất hiện để làm phiền chị Chu và mọi người.】 【Không chỉ là làm phiền đâu, mà còn muốn lấy mạng họ ấy chứ, chỉ cần lơ là một chút là có thể khiến họ tan xương nát thịt ngay.】 【Thế nên bây giờ việc quan trọng nhất là phải để chị Chu và mọi người nhanh chóng rời khỏi đây.

Nhưng tôi thấy, nếu chị Chu không nhanh chóng giải quyết hết đám này thì...】 【Họ không thể nào rời khỏi chỗ này được.

Những người khác thì đã đi hết rồi, mà chỗ họ thì cứ như không có nguy hiểm gì cả.】 【Bên Hắc ca tuy có hơi nguy hiểm nhưng không đến mức kỳ lạ như này, Hắc ca giải quyết dễ ợt.】 【Dù sao thì lần trước tôi đã nhìn ra rồi, người phụ nữ kia cố ý nhắm vào chị Chu.

Thật sự không hiểu nổi chị Chu có gì đáng để cô ta nhắm vào chứ.】 【Mặc dù chị Chu đã sớm nhìn thấu thân phận của cô ta rồi, nhưng tôi thật sự không hiểu, Thiên Ân ngây thơ, lương thiện và đáng yêu như vậy thì đã đắc tội gì với cô ta chứ.】 【Hay là Thiên Ân bên đó thực ra đã sớm nhìn thấu thân phận của cô ta rồi, chỉ là cô bé vẫn chưa cảm nhận được một cách nhạy bén thôi.】 Mọi người thật sự trăm mối không giải, không biết người phụ nữ kia có ý gì!

Nhưng họ cũng có thể cảm nhận được.

Chương 1534

Người phụ nữ đó sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu, nếu chị Chu và mọi người không ra được thì cô ta sẽ đắc ý ngay.

Tất cả mọi người đều lo lắng chờ đợi ở bên ngoài!

Chu Tiểu Di và mọi người xuất hiện, giải quyết được rất nhiều!

Mồ hôi của tất cả mọi người đã đổ ra như tắm.

Chu Tiểu Di nhận ra tình hình không ổn, hay có thể nói là ngay từ đầu cô đã nhận ra tình hình không đúng.

Nhưng từ trước đến nay cô vẫn không biết rốt cuộc là chuyện gì.....

"Xem ra tôi đoán không sai, những thứ ở đây đúng là bất sinh bất diệt, nhưng chắc chắn phải có cách hóa giải." Chu Tiểu Di nói.

"Nếu không hóa giải được thì chúng ta sẽ mãi mãi bị nhốt trong căn phòng này, căn phòng này cứ như bị bố trí trận pháp vậy." Khi Chu Tiểu Di nghĩ vậy, những người khác đương nhiên cũng nhận ra.

Họ thật không ngờ người phụ nữ kia vì muốn diệt trừ họ mà lại đưa họ thẳng vào căn phòng nguy hiểm nhất.

Tuy nhiên, họ cũng hiểu.

Dù sao thì ngay từ đầu, người phụ nữ kia đã chướng mắt Chu Tiểu Di nhất!

Sau đó, Vương Khải Toàn cũng không ngần ngại vạch trần đủ thứ sai trái của người phụ nữ kia.

Vì vậy, việc cô ta muốn đối phó mấy người họ cũng là chuyện bình thường.

Chu Tiểu Di bảo những người khác cứ đối phó với mấy thứ liên tục xuất hiện kia.

Còn cô thì một mình nhanh chóng giải quyết những vấn đề khác!

Những người khác đương nhiên cũng hiểu ý Chu Tiểu Di.

Họ không hề lùi bước!

Họ nhanh chóng đi giúp Chu Tiểu Di giải quyết những vấn đề còn lại!

Một mình Chu Tiểu Di có thể nhanh chóng giải quyết mọi thứ. 【Tôi đã nói mà, mọi chuyện đều là do người phụ nữ kia giở trò!

Cô ta chính là muốn nhốt chị Chu và mọi người ở đây.】 【Cố tình chọn một căn phòng khó nhất để chị Chu vào.

Bây giờ tôi thậm chí còn nghi ngờ cô ta đã sắp đặt sẵn để chị Chu và mọi người tiến vào căn phòng này.】 【Dù sao thì chúng ta cũng không biết người phụ nữ kia rốt cuộc là ai.

Dù sao thì tôi cũng không nghĩ cô ta thật sự là vợ của Tôn lão bản.】 【Hơn nữa, mọi người không thấy Tôn lão bản cũng có vẻ gì đó quái lạ sao?

Tôi thấy Tôn lão bản chắc chắn cũng có nghi ngờ, nhưng ông ta vẫn mù quáng đắm chìm trong niềm vui.】 【Không biết Tôn lão bản rốt cuộc nghĩ gì, lẽ nào ông ta lại tin rằng làm như vậy thì vợ ông ta sẽ thật sự trở về sao?

Hay là ông ta thà chìm đắm trong sự mơ màng còn hơn.】 Không phải là không có khả năng đó.

Những người khác cũng cảm thấy rất có thể!

Dù sao thì suy nghĩ của một số người không phải là điều họ có thể chi phối.

Nếu Tôn lão bản thật sự đắm chìm trong giấc mơ đó, họ cũng có thể hiểu được, chỉ là thật sự không thể hiểu nổi.

Tại sao Tôn lão bản lại chọn cách này để chấp nhận việc vợ mình đã qua đời!

Lẽ nào không thể thẳng thắn chấp nhận sao?

Chương 1535

Nhưng họ cũng hiểu, có lẽ Tôn lão bản đã trốn tránh suốt những năm qua. 【Anh trai trên lầu nói đúng quá!

Thật ra tôi cũng nghĩ vậy.

Tôi thấy một người như Tôn lão bản...】【Ông ta chắc chắn đã nhìn thấu tất cả rồi, nên ông ta chắc chắn biết người phụ nữ kia căn bản không phải vợ mình.】【Nhưng ông ta lại vẫn thà tin rằng người phụ nữ kia là vợ mình.

Vậy thì chỉ có một khả năng, giống như anh trai kia đã nói, ông ta thà chìm đắm trong sự mơ màng.】【Ông ta cũng không muốn trực tiếp thừa nhận những chuyện này.

Nhưng bây giờ chúng ta có nói gì thì cũng đã muộn rồi, cứ đợi chị Chu và mọi người an toàn thoát ra rồi hãy nói tiếp.

Tôi sốt ruột thay cho họ quá.】Hắc ca và mọi người ở bên ngoài cũng rất sốt ruột.

Không biết tại sao Chu Tiểu Di và nhóm của cô ấy vẫn không có động tĩnh gì.

Theo lý mà nói, với thực lực của Chu Tiểu Di thì không nên bị mắc kẹt lâu như vậy!

Nhưng vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, điều này khiến họ không khỏi nghi ngờ liệu có phải đã xảy ra nguy hiểm gì rồi.

Tuy nhiên, mọi người đều rất lý trí và bình tĩnh, không nhắc lại chuyện này nữa, vì họ rất rõ ràng đó chắc chắn là do người phụ nữ kia cố ý làm.

Để bảo toàn tính mạng, họ chỉ có thể cố gắng tránh xa người phụ

nữ này trước!

Sau đó, Hạ bác sĩ thuộc hạ của Trần Bình cũng lén lút kéo anh ta sang một bên hỏi: "Anh cứ nói thẳng đi, trước kia phu nhân của các anh cũng như vậy sao?

Sao tôi cứ cảm thấy phu nhân hiện tại của các anh hơi đáng sợ." "Cô ta chắc chắn cố ý nhắm vào Vương Bàn Tử và mọi người.

Tại sao cô ta lại phải nhắm vào Vương Bàn Tử chứ?" "Theo lý mà nói, cô ta căn bản không hề quen biết Vương Bàn Tử, không nên nhắm vào cậu ta mới đúng chứ!" "Nhưng bây giờ anh xem, cô ta đã nhắm vào Vương Bàn Tử như vậy rồi mà lão bản nhà anh vẫn không nói một lời nào." "Lão bản nhà anh sẽ không thật sự tin lời cô ta nói chứ?

Hơn nữa, chúng ta không có Vương Bàn Tử và nhóm của cậu ta thì không thể rời khỏi đây được, chúng ta vẫn còn cần họ mà." Trần Bình nghe Hạ bác sĩ nói vậy, anh ta cũng nhíu mày.

Anh ta đương nhiên cũng từng nghi ngờ phu nhân nhà mình.

Nhưng anh ta cũng chỉ giới hạn ở mức nghi ngờ một chút!

Trước đây, chính phu nhân đã hảo tâm giúp đỡ anh ta, anh ta không thể nghi ngờ phu nhân được.

Mặc dù cũng cảm thấy người trước mặt này căn bản không thể là phu nhân của họ!

Nhưng lão bản đã nói đó là phu nhân của ông ấy rồi.

Anh ta là người ngoài, nhiều nhất thì trước đây cũng chỉ nhận được chút ân huệ từ phu nhân!

Anh ta còn có tư cách gì mà nói những lời như vậy chứ?

Vì thế, anh ta nhất thời có chút không quyết định được.

“Thật lòng mà nói với anh, tôi cũng thật sự nghi ngờ cô ta có thể không phải là phu nhân nhà chúng ta, nhưng anh xem lão bản nhà chúng ta kìa, cứ như thể tin chắc cô ta là phu nhân vậy.” Trần Bình nói.

“Vậy anh nói tôi có thể làm gì?

Hơn nữa, lẽ nào anh không tin Vương Bàn Tử và mọi người sao?” “Họ chắc chắn sẽ an toàn thoát ra được, nên anh không cần lo lắng nhiều như vậy đâu.” Hạ bác sĩ nghe anh ta nói vậy, nhất thời không biết phải phản bác thế nào!

Cuối cùng, anh ta cũng chỉ im lặng.

Anh ta tuy cũng thấy Chu Tiểu Di và mọi người rất lợi hại, chắc chắn sẽ thoát ra được!

Nhưng bây giờ những người yếu ớt như họ đã ra ngoài hết rồi, mà Chu Tiểu Di bên kia vẫn không có động tĩnh gì, không khỏi khiến người ta nghi ngờ.

Chương 1536

Nhưng người ta đã nói vậy rồi, anh ta còn có thể nói gì nữa chứ.

Nhìn Hắc ca bên kia!

Ngoài sốt ruột ra thì cũng không có ý nghĩ gì khác.

Bên Chu Tiểu Di, ngoài những thứ muốn lao đến giết người, bây giờ còn có những biến hóa khác.

Bởi vì cô phát hiện những thứ bò ra từ mặt đất có thể liên quan đến cái gì đó trên trần nhà, và chúng cũng bắt đầu rục rịch.

Cô có dự cảm không lành, quả nhiên giây tiếp theo, những tảng đá lớn trực tiếp rơi xuống.

Đúng là sợ cái gì thì cái đó đến!

Sóng sau xô sóng trước!

Không có gì tốt đẹp cả!

Sau đó, những người khác đương nhiên cũng mặt mày khó coi.

Chỉ là không ngờ, sóng cũ chưa yên, sóng mới đã ập tới...

"Trước đây tôi vẫn còn nghi ngờ, nghĩ rằng người phụ nữ kia không có lý do gì để nhắm vào tôi." Chu Tiểu Di nói.

"Bây giờ tôi thật sự cảm thấy, chính là cô ta cố ý nhắm vào chúng ta rồi." "Nói đi, tiếp theo chúng ta rốt cuộc nên làm gì?" Vương Khải Toàn và Diệp Phàm đều rất hiểu Chu Tiểu Di!

Cô chắc chắn đã nghĩ ra cách rồi!

Quả nhiên!

Chu Tiểu Di bảo họ chặn lại.

Còn cô thì nhanh chóng nhảy đến một chỗ!

Chỉ thấy cô không biết đang làm gì với thân thủ nhanh nhẹn của mình.

Một lát sau, một cánh cửa ở đó mở ra.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, thấy rằng đã có người tìm được cách.

Sau đó, Chu Tiểu Di lại nhảy sang một bên khác.

Lại trực tiếp kéo một cánh cửa ra, lúc này bốn năm cánh cửa trực tiếp xuất hiện trước mặt họ, chẳng lẽ lại phải đối mặt với sự lựa chọn nữa sao?

Chỉ chọn đúng mới có thể rời khỏi nơi này.

Thật là nghiệp chướng!

Từ khi đến đây, mỗi lần đều phải đối mặt với lựa chọn sinh tử.

"Đi cửa thứ ba." Ngay khi Vương Khải Toàn và Diệp Phàm đang định hỏi Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di cũng đang nhíu mày lo lắng, thì họ nghe thấy một giọng nói.

Đó là giọng của Thiên Ân, họ hơi kinh ngạc.

Nhìn Thiên Ân, họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Nhưng khi thấy tất cả các cánh cửa này cùng lúc xuất hiện ở đây, Thiên Ân đã cảm thấy rằng chỉ cần đi cửa thứ ba thì họ mới có thể trực tiếp thoát ra ngoài!

Chương 1537

Chu Tiểu Di và mọi người không hề nghi ngờ.

Cô lập tức kéo Thiên Ân, dẫn cô bé đi vào trước!

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm theo sát phía sau, sau khi giải quyết thêm vài con quái vật truy đuổi.

Họ nhanh chóng chạy đến cửa thứ ba.

Đồng thời, cánh cửa lớn sập xuống, chặn lại những con quái vật đó.

"Thật không ngờ chúng ta lại mất nhiều thời gian đến vậy, mà Thiên Ân, làm sao cậu lại nhận ra phải đi cánh cửa này?" Chu Tiểu Di hỏi.

Những người khác đương nhiên cũng cảm thấy kỳ lạ!

Họ đều nhìn Thiên Ân, hy vọng có thể nhận được câu trả lời từ cô bé.

Thiên Ân nhăn mặt, cô bé cũng không biết tại sao!

Lúc đó, khi cô bé thấy những cánh cửa đó cùng lúc xuất hiện, cô bé đã nhanh chóng cảm nhận được.

Chỉ có đi cửa thứ ba mới là an toàn nhất.

"Nếu tôi nói không biết, chỉ là có cảm giác như vậy thôi, không biết mọi người có đánh tôi không?

Nhưng đúng là như vậy đấy." Thiên Ân đáp.

"Tôi nhìn một chút, tôi cảm thấy những cánh cửa khác, nếu chúng ta thật sự đi vào, sẽ xảy ra nguy hiểm.

Chúng ta đến đây thì sẽ không có nguy hiểm.

Sự thật chứng minh lựa chọn của tôi là đúng, mọi người xem phía trước chính là sơ khoá.” Được rồi!

Cuối cùng họ cũng đã biết!

Thiên Ân không phải là không muốn nói cho họ sự thật!

Nếu đã như vậy thì!

Bên họ thật sự cũng không có gì để nói.

Vì vậy, họ nhanh chóng đi thẳng về phía trước!

Khi họ đi qua, quả nhiên đã nhanh chóng thoát ra ngoài, thấy tất cả mọi người đều đã ra ngoài.

Chu Tiểu Di chỉ liếc nhìn người phụ nữ kia một cái!

Nhưng Vương Khải Toàn và những người khác thì không hề che giấu cảm xúc, họ tức giận lườm người phụ nữ kia.

Đừng tưởng họ không biết, người phụ nữ này cố tình đào hố cho họ nhảy vào!

Nhưng người phụ nữ kia dường như không nhận ra cảm xúc của họ.

Cô ta chỉ cười một cái!

Hắc ca và mọi người xác nhận Chu Tiểu Di không sao rồi!

Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm...

Hạ bác sĩ cũng trực tiếp hỏi thẳng: “Có chuyện gì xảy ra sao?

Chương 1538

Tại sao mọi người lại ra muộn vậy?

Theo lý mà nói, vài người cùng nhau là tổ hợp mạnh nhất, đáng lẽ phải là người đầu tiên xuất hiện ở đây chứ.

Nhưng tất cả chúng tôi đã ra hết rồi mà vẫn chưa thấy mọi người, lúc đó chúng tôi đã thấy hơi lạ." Vương Khải Toàn nói với giọng điệu âm dương quái khí: "Chẳng phải là do có người nào đó cố ý sắp xếp lúc phân chia sao!

Căn phòng mà họ đến cực kỳ nguy hiểm, suýt chút nữa thì đã bỏ mạng ở đó rồi." Những người khác nghe Vương Khải Toàn nói vậy đều thầm nhìn Tôn phu nhân.

Tôn phu nhân nói: "Chồng ơi, em không cố ý đâu.

Em cũng không biết chỗ đó nguy hiểm như vậy, nếu biết chỗ đó nguy hiểm như vậy thì đã không để Hồ huynh đệ và mọi người đi rồi.

Vì em biết Hồ huynh đệ là người quan trọng nhất trong tất cả, chỉ có anh ấy ở đây thì mới có thể dẫn chúng ta đi tiếp.

Em thật sự không cố ý, mọi người phải tin em chứ." Thấy người phụ nữ kia vẻ mặt vô tội, Vương Khải Toàn hận đến ngứa răng!

Anh ta thật sự không hiểu người phụ nữ này làm sao có thể giả vờ yếu đuối đến vậy.

Hơn nữa, nhìn Chu Tiểu Di mà xem!

Mọi người đều là người!

Nhưng Chu Tiểu Di khi gặp chuyện gì cũng không hề đổi sắc mặt.

Luôn là người xông lên đầu tiên, còn nhìn người phụ nữ trước

mặt này!

Đơn giản là đáng sợ.

Sau đó, tuy ở đây còn có những người phụ nữ khác, nhưng họ cũng không giống nhau.

A Nguyệt, cô ấy giống như một chiến binh vậy.

A Nguyệt nhận được ánh mắt của Vương Khải Toàn, cô xoa cổ tay mình, ra hiệu cảnh cáo.

Vương Khải Toàn cười gượng một lát, Chu Tiểu Di không nói nhiều, cô cảm thấy đã ra được rồi thì cứ tiếp tục đi thôi.

Hơn nữa cô cũng muốn xem rốt cuộc người phụ nữ này muốn làm gì!

Ba lần bảy lượt nhắm vào họ, nếu cô không đoán sai thì đây chính là cố ý.

Nhưng như vậy cũng tốt.

Người phụ nữ này càng nhắm vào họ, cô càng có thể đoán ra rằng phía trước có lẽ chỉ có mấy người họ mới có thể giải quyết được.

Hơn nữa, người này không muốn họ đi qua, trong đó bao gồm cả Thiên Ân.

Chu Tiểu Di nói: "Tôn phu nhân hiểu lầm rồi, chúng tôi không nói cô.

Chúng tôi chỉ là cảm thấy căn phòng bên trong thật sự quá quỷ dị thôi.

Nhưng đã ra ngoài rồi thì không cần phải so đo nhiều nữa, Tôn phu nhân bên này cũng không cần phải so đo làm gì, phải không?" Chu Tiểu Di đã nói như vậy rồi, bên họ còn có gì để nói nữa chứ!

Họ cũng chỉ có thể im lặng, cứ thế nhanh chóng đi về phía trước.

Trên đường đi, Chu Tiểu Di lại trực tiếp dẫn họ đi tiếp!

Hơn nữa, tất cả mọi người đều rất ngoan, họ đều nghe lời Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di bảo họ làm gì thì họ làm đó!

Chương 1539

Suốt chặng đường, Tôn phu nhân cũng không gây phiền phức cho Chu Tiểu Di và mọi người nữa, thật đúng là hiếm có.

Vương Khải Toàn nói: "Mấy người có thấy người phụ nữ này thật sự quá kỳ lạ không?

Mấy ngày trước thì còn điên cuồng nhắm vào chúng ta.

Nhưng mấy ngày gần đây lại yên tĩnh đến vậy.

Tôi cứ thấy yên tĩnh quá cũng không phải là chuyện tốt đâu, mọi người cẩn thận một chút.

Đặc biệt là Thiên Ân, cậu không hề có chút đề phòng nào với bất kỳ ai cả.

Nếu người phụ nữ này muốn ra tay với cậu thì dễ như trở bàn tay." Vương Khải Toàn cảm thấy vẫn cần nhắc nhở Thiên Ân, bảo cô bé chú ý một chút.

Những người khác ít nhiều gì cũng đều cảnh giác và có tâm kế, nhưng Thiên Ân thì điển hình là một "tiểu bạch thỏ" (người ngây thơ).

Chu Tiểu Di nói: "Yên tâm đi, có tôi luôn túc trực bên cạnh cậu ấy, chắc không đến nỗi bị lừa đâu.

Hơn nữa, tôi có thể nhìn ra người phụ nữ kia thực ra không có địch ý lớn với Thiên Ân.

Cô ta chắc là chỉ cảm thấy Thiên Ân có năng lực đặc biệt, sợ bị Thiên Ân phát hiện thân phận của mình, nên mới cố ý sắp xếp Thiên Ân và chúng ta vào cùng một nhóm.

Nhưng bây giờ cô ta chắc là đã nhận ra rồi, Thiên Ân căn bản không thể nào phát hiện thân phận gì của cô ta, nên cô ta mới không định truy cứu trách nhiệm của Thiên Ân nữa.” Trên đường đi, họ luôn không ngừng suy đoán!

Nhưng họ vẫn không thể đoán ra được rốt cuộc tại sao người phụ nữ kia lại muốn đối phó với Thiên Ân.

Hơn nữa, sau khi mọi người suy nghĩ một chút, họ cũng đã đại khái hiểu ra!

Sở dĩ lại đối phó với Thiên Ân cũng có những lý do khác.

Nếu đã như vậy thì!

Bên họ thật sự cũng không nên nói thêm gì nữa!

Cứ thế, họ nhanh chóng không còn bận tâm đến chuyện này nữa.

Hơn nữa, họ cũng đại khái biết rằng chuyện này không phải là điều họ có thể kiểm soát được!

Và trên suốt chặng đường này, người phụ nữ kia trở nên an phận thủ thường đến vậy.

Họ cũng căn bản không cần phải so đo nhiều nữa!

Ngày hôm đó, họ đến một nơi rất lạnh.

Bây giờ họ đều phải nghi ngờ liệu mình có lại phải đi vào hang băng nữa không!

Nhưng một lát sau họ phát hiện hoàn toàn không phải, điều này thật kỳ lạ.

Tại sao họ lại cảm thấy nơi này hơi giống như đang đi vào hang băng!

Nhưng nhìn tình hình hiện tại thì hoàn toàn không phải.

Tất cả mọi người đều muốn biết tại sao lại lạnh đến vậy.

Tôn phu nhân nói: “Mọi người có phải bây giờ đều thấy rất lạnh không?

Sở dĩ mọi người lạnh như vậy là vì chúng ta đang ngày càng đến gần nó hơn.

Càng đến gần nơi đó thì sẽ càng lạnh.

Chương 1540

Mọi người không phải đã nóng lòng muốn đến đó xem rốt cuộc là chuyện gì sao?" Những người khác thì vô vị, nhưng Tôn lão bản lại tỏ vẻ rất hứng thú!

Tôn lão bản nhìn người phu nhân trước mặt mình, vội vàng hỏi chỗ đó rốt cuộc là nơi nào.

Thấy Tôn lão bản phấn khích như vậy, cô ta đành bất đắc dĩ nói, sở dĩ nơi đó lạnh như vậy là vì ở đó có rất nhiều thi thể bị đóng băng.

Không biết tại sao tất cả đều đóng băng lại, cũng không biết là chuyện gì.

Thật ra lúc đó, đó cũng là thứ đột nhiên xuất hiện trong ký ức của cô ta!

Cô ta cũng không biết cụ thể là chuyện gì.

Thi thể đóng băng?

Họ không phải đã gặp qua một lần rồi sao?

Họ đều cảm thấy hơi quỷ dị, sao lại có cảm giác như tất cả những gì đã trải qua.

Trước đây đều đã trải qua một lần rồi.

Họ không khỏi nghi ngờ, liệu có phải còn xảy ra chuyện gì mà họ không biết.

Vương Khải Toàn nói: "Cô xác nhận tất cả những thi thể đó đều bị đóng băng sao?

Nếu thật sự là như vậy thì thật sự rất thú vị đấy.

Cô có thể nói cho chúng tôi biết nơi đó rốt cuộc còn xảy ra những

chuyện kỳ lạ gì nữa không?

Nếu tôi không đoán sai thì có lẽ còn có những bí mật quan trọng khác nữa.” Vương Khải Toàn bên này đúng là “hết sẹo quên đau”, anh ta bây giờ đã trực tiếp chủ động hỏi người phụ nữ kia, nơi đó rốt cuộc là chuyện gì.

Bởi vì anh ta cảm thấy nơi đó có lẽ thú vị hơn nhiều so với những gì họ tưởng tượng, nên anh ta đã trực tiếp mở miệng hỏi.....

Người phụ nữ kia cũng không hề keo kiệt, trực tiếp kể hết tất cả những gì cô ta biết một cách thật thà.

Nhưng những người khác nghe người phụ nữ kia nói!

Cô ta chỉ nhớ nơi đó bốn phía đều là tượng băng.

Hơn nữa, nếu sơ ý chạm vào cơ quan, có khả năng còn bị đóng băng ở nơi đó!

Điều này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy hơi quỷ dị.

Hơn nữa, người phụ nữ kia còn nói, trước khi đến được nơi đó, họ có khả năng còn phải đi qua một Hoàng Kim Ốc (Nhà Vàng).

Sở dĩ gọi là Hoàng Kim Ốc là vì nơi đó hoàn toàn được làm bằng vàng!

Và tuyệt đối không phải là ảo ảnh.

Khi người phụ nữ nói vậy, Chu Tiểu Di nắm bắt được trọng điểm.

Chu Tiểu Di hỏi: “Khoan đã, cô vừa nói tuyệt đối không phải ảo giác, lẽ nào cô biết trước đây chúng tôi đã trải qua những chuyện gì sao?

Cô biết trước đây chúng tôi đã trải qua ảo giác sao?

Phải không?

Suốt chặng đường này đều là cô chỉ đường cho chúng tôi.

Suốt chặng đường này, trên đường có người chất đống một số tảng đá, trực tiếp dẫn chúng tôi đến nơi này.

Chương 1541

Người đó là cô sao?

Hay là còn có người khác?" Dù sao thì cũng đã hỏi ra rồi, Chu Tiểu Di cảm thấy vẫn cần phải biết một câu trả lời, nên ánh mắt của cô nhìn đối phương vô cùng sắc bén.

Người phụ nữ kia thấy ánh mắt kiên định của Chu Tiểu Di, trực tiếp sợ đến mức rụt lại, sau đó sợ hãi nấp sau lưng Tôn lão bản.

Tôn lão bản bên đó lại trực tiếp trừng Chu Tiểu Di một cái, nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy đã hỏi ra rồi!

Vậy thì cô nhất định phải hỏi rõ rốt cuộc là chuyện gì, không thể tiếp tục như vậy được nữa.

Chu Tiểu Di nói: "Tôn lão bản, ông đừng tiếp tục giả vờ ngu ngốc nữa.

Đừng tưởng tôi thật sự không biết ông nghĩ gì trong lòng.

Ông còn rõ hơn bất cứ ai trong chúng tôi, phu nhân của ông bây giờ rốt cuộc đang ở đâu.

Nếu tôi không đoán sai thì...

Thật ra ông cũng biết người phụ nữ này căn bản không phải phu nhân của ông, phải không?

Nếu ông đã biết rồi thì hà cớ gì phải tiếp tục che đậy ở đây chứ?

Vậy nên bây giờ tôi sẽ nói thẳng luôn, ông đã sớm biết cô ta căn bản không phải phu nhân của ông, vậy hà cớ gì ông lại gây khó dễ cho tất cả chúng tôi ở đây?" Chu Tiểu Di cảm thấy đã muốn nói rõ mọi chuyện rồi thì không cần phải nói nhảm nữa, nên cô trực tiếp nói ra.

Cô bây giờ cuối cùng cũng đã hiểu rốt cuộc là chuyện gì!

Thật không ngờ, đủ thứ chuyện vẫn cứ phải xảy ra những bất ngờ như vậy.

Hơn nữa, tất cả mọi người đều hơi bất ngờ!

Suốt chặng đường này, Chu Tiểu Di đã nín nhịn suốt!

Nhưng hôm nay thì cô đã hỏi thẳng ra.

Tuy nhiên, việc người phụ nữ này vừa rồi lại nói ra những chuyện mà họ đã trải qua trước đây.

Điều đó khiến mọi người đều cảm thấy hơi kỳ lạ!

Theo lý mà nói!

Người phụ nữ này căn bản không thể biết họ đã trải qua những gì ở phía trước.

Nhưng vừa rồi cô ta lại có thể nói ra một cách chính xác.

Tôn lão bản nói: "Hồ huynh đệ ~ tôi không biết cậu nói vậy là có ý gì, cái gì mà tôi giả vờ ngu ngốc, cái gì mà tôi biết cô ta căn bản không phải phu nhân của tôi.

Tôi đã nói rồi, cô ta chính là phu nhân của tôi, các cậu đừng có nói bậy ở đây, nếu không thì tôi tuyệt đối sẽ không khách khí đâu.

Hơn nữa, một người như Hồ huynh đệ cậu, hà cớ gì lại trực tiếp hỏi tôi ở đây chứ?" Chu Tiểu Di nói: "Ông nghĩ thế nào, lẽ nào ông không rõ hơn tôi sao?

Ông luôn nói với người khác rằng ông đến nơi này là vì nó khá thú vị, ông đến đây để mạo hiểm.

Nhưng thực ra tôi biết ông không chỉ đến để mạo hiểm đâu.

Nếu thật sự chỉ vì mạo hiểm thì ông căn bản sẽ không đến được

nơi này.

Vậy nên tôi thấy ông căn bản không cần nghĩ nhiều nữa đâu, mọi chuyện dường như đã trở nên có chút khó tin." Khi Tôn lão bản và những người khác nói vậy, tất cả mọi người đều nhìn Chu Tiểu Di!

Họ cũng muốn biết từ Chu Tiểu Di, rốt cuộc cô ấy đến nơi này vì mục đích gì.

Chương 1542

Nếu mọi người không đoán sai thì, bên họ thật sự đã xảy ra đủ loại bất ngờ như vậy.

Chu Tiểu Di nói: "Thật không ngờ, lúc này mọi người lại tò mò đến vậy về chuyện này.

Nếu mọi người đều muốn biết tôi đến nơi này vì sao...

Vậy thì tôi sẽ trực tiếp nói cho mọi người biết.

Tôi đã nói rồi, tôi đến nơi này đích thực là có mục đích nhất định, nhưng mục đích của tôi không giống với mọi người.

Tôi đến nơi này chỉ là để tận mắt chứng kiến một nơi khá thần thánh.

Nghe nói Cung Vân Thiên này, cuối cùng chính là Chung Cực.

Mọi người muốn nhìn thấy Chung Cực sao?

Bản thân tôi đối với những kẻ đồng đạo khác thì không mấy hứng thú, mặc dù tôi cũng không phải là người qua loa đại khái.

Nhưng tôi cảm thấy tất cả những điều đó đều là giả dối.

Làm thế nào để có thể nhìn thấy Chung Cực, tất cả mọi thứ đều đáng giá.

Đương nhiên, mọi người căn bản không hiểu cảm giác này, nên dù tôi có nói nhiều đến mấy, mọi người cũng căn bản sẽ không hiểu.

Tôi vốn dĩ không nói nhiều với mọi người như vậy, nhưng vì bây giờ mọi người đã bắt đầu nghi ngờ tôi rồi, nên tôi đương nhiên phải nói cho mọi người biết rốt cuộc là chuyện gì." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều sững sờ!

Gì cơ?

Cái gì gọi là Chung Cực, họ lại nghe được một cách mơ hồ.

Không biết Chu Tiểu Di nói câu này có ý gì, chẳng lẽ bản thân cô ấy không hề đơn giản như vậy sao.

Hơn nữa, Vương Khải Toàn và những người khác cũng đều trợn tròn mắt!

Nhìn tình hình hiện tại thì!

Xem ra đúng là có một số chuyện mà họ không biết.

Sau đó, người phụ nữ kia lại nhìn Chu Tiểu Di một cách rất kỳ lạ!

Cô ta biết Chu Tiểu Di đến vì thứ này, cô ta thật không ngờ đấy.

Cuối cùng cũng có một người thật sự đến vì thứ đó!

Cô ta cũng khá phấn khích!

Chung Cực sao!

Cô ta cũng muốn nhìn thấy Chung Cực.

Nhưng cô ta đã ở nơi này quá lâu rồi!

Cô ta vẫn chưa nhìn thấy, hy vọng lần này Chu Tiểu Di thật sự có thể đưa cô ta đi xem thứ mà cô ta muốn thấy.

Diệp Phàm nói: "Hồ huynh đệ, mặc dù tôi không biết cậu đang nói gì, nhưng tôi cảm thấy những gì cậu nói tôi đều tin cả.

Nếu cậu muốn nhìn thấy những thứ gọi là Chung Cực hay kết thúc gì đó, chúng tôi sẽ hoàn toàn đi cùng cậu." Mặc dù Diệp Phàm không biết Chu Tiểu Di đang nói gì!

Nhưng anh ta cảm thấy mình vẫn cần phải nói ra!

Chương 1543

Bất kể Chu Tiểu Di đưa ra lựa chọn như thế nào.

Anh ta vẫn sẽ kiên định đi theo Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di nghe anh ta nói vậy, thật sự có chút dở khóc dở cười...

Cô cũng không rõ đối phương rốt cuộc nghĩ gì, nhưng đại khái cũng hiểu.

Khi Chu Tiểu Di đã nói như vậy, những người khác tự nhiên đều đi theo cô.

Đã thế thì cô cũng không cần phải nói thêm gì nữa.

Chẳng mấy chốc, những người khác đã dần dần hiểu rõ chuyện này.

Hơn nữa, ít lâu sau, họ đã biết chuyện này không phải là điều mà mọi người đều có thể kiểm soát được.

Chu Tiểu Di lại còn trực tiếp nói thẳng mục đích của mình khi đến đây!

Nếu không phải vì vàng bạc châu báu, thì họ cũng không cần phải lo lắng quá nhiều.

Đặc biệt là ông chủ Tôn, ban đầu ông ta cứ ngỡ Chu Tiểu Di cũng có cùng mục đích với mình, nhưng giờ thì thấy không phải.

Suốt dọc đường đi, mặc dù ông chủ Tôn nói mình muốn trường sinh bất lão và muốn xuyên việt, nhưng thực ra những điều đó không phải là mục đích chính.

Mục đích chính của ông ta là tìm được thứ có thể khiến vợ mình

sống lại ở nơi này.

Ngay từ đầu ông ta đã biết người phụ nữ này là giả, nhưng ông ta nghĩ, nếu người phụ nữ này có thể mạo danh vợ mình, vậy có phải chứng tỏ có thể từ cô ta mà có được một vài manh mối, có lẽ sẽ cứu được vợ mình?

Nếu thật sự là vậy thì còn gì bằng.

Vì thế ông ta bất chấp tất cả để giữ người phụ nữ này bên cạnh.

Mặc dù ông ta biết người phụ nữ này bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng mình, nhưng ông ta dám đánh cược.

Chắc hẳn những người khác cũng biết ông chủ Tôn nghĩ gì, nên họ chẳng muốn nói nhiều.

Tuy nhiên, ông chủ Tôn bên đó thì cũng chẳng bận tâm.

Miễn là Chu Tiểu Di và những người khác không làm phiền kế hoạch của ông ta, thì mọi chuyện đều khá ổn.

Vì vậy, trong những chuyện tiếp theo, họ đã nhanh chóng giải quyết xong.

Chu Tiểu Di thấy họ chấp nhận lý do của mình một cách công khai như vậy, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Cuối cùng, họ nhanh chóng không coi chuyện này là gì to tát nữa.

Mọi người, giờ thì đã biết mục đích của tôi rồi đúng không?

Chúng ta có nên tiếp tục đi không?

Nếu không đi tiếp, chúng ta sẽ bị kẹt mãi ở đây.

Hơn nữa, bà Tôn chẳng phải đã nói rồi sao?

Càng đi sâu vào trong chúng ta sẽ càng lạnh.

Với lại chúng ta có thể sẽ đi qua một ngôi nhà vàng, nhưng tôi tin

lúc nãy bà Tôn có lẽ vẫn chưa nói hết.

Ở nơi đó hẳn sẽ còn xảy ra một vài nguy hiểm khác.

Chương 1544

Bà cứ nói thẳng đi, để chúng tôi còn chuẩn bị tinh thần.

Khi bà Tôn nghe Chu Tiểu Di nói vậy, bà ta cũng thành thật kể ra.

Ở nơi đó, họ cũng có thể sẽ gặp phải một vài chuyện.

Bà ta nói nếu họ không cẩn thận chạm phải cơ quan nào đó, biết đâu họ sẽ hóa thành vàng, nghĩa là bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, hoặc cũng có thể trực tiếp rơi xuống.

Rốt cuộc là tai nạn gì thì còn tùy vào số mệnh của họ!

Thật không ngờ, suốt dọc đường đi đã bắt đầu trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Lúc nãy mọi người cứ vội vàng hỏi chị Chu, tôi cũng lo cho chị ấy.

Không ngờ là lần này chị Chu lại trực tiếp nói ra sự thật.

Mặc dù ngay từ đầu chúng ta đã biết mục đích của chị Chu là vì cái 'chung cực', nhưng không ngờ chị ấy vẫn nói thẳng ra.

Đúng vậy, đúng vậy, thật sự không ngờ lại có suy nghĩ như vậy.

Đã thế thì giờ chúng ta cũng đã biết rõ tình hình rồi.

Đã vậy chị Chu đã nói rồi thì tôi nghĩ những người khác cũng sẽ không nói thêm gì nữa.

Giờ thì mọi người đều bắt đầu lo lắng, không biết tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào.

Chu Tiểu Di không quản nhiều nữa, cô đã nhanh chóng dẫn những người này rời đi.

Họ nhanh chóng đến ngôi nhà vàng mà người phụ nữ kia đã nhắc đến.

Đúng là không giống như trong ảo giác của họ, khác hẳn với ảo cảnh.

Nếu tôi không nhầm, nơi này sẽ sớm xuất hiện thêm vài thứ nữa.

Họ đã biết rõ chuyện này là thế nào rồi!

Nếu không xử lý thì nơi này vẫn còn vài thứ tồn tại.

Không ngờ lại còn có chuyện như vậy.

Đã vậy thì họ cũng không tìm được cách đối phó.

Hơn nữa, người phụ nữ kia lúc đó chẳng phải đã nói rồi sao?

Nơi này vô cùng nguy hiểm, nên họ vẫn phải nhanh chóng nắm bắt tình hình hiện tại.

Họ không dám lơ là!

Ít lâu sau, họ cẩn thận rời khỏi nơi này.

Chẳng mấy chốc, họ đã nhanh chóng giải quyết những vấn đề này, và Chu Tiểu Di cũng coi như là khá hiểu rõ.

Tại sao người phụ nữ kia lại nói sau khi đến nơi này, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện gì đó!

Bởi vì cô thấy ở đây có rất nhiều người bị đông cứng tại đây.

Đến đây rồi, hình như không còn lạnh nữa.

Họ đi rồi mới phát hiện đến đây rồi hình như không còn lạnh nữa.

Chương 1545

Họ cũng không rõ tình hình hiện tại là thế nào.

Thế nhưng họ đại khái có thể đoán được, sở dĩ trở nên mát mẻ như vậy là vì họ sắp tiếp cận nơi đó.

Nhưng giờ lại đột nhiên không còn lạnh nữa, có lẽ là do đã đến nơi này, thật sự rất kỳ lạ.

Mấy người chẳng phải đều biết chuyện này là thế nào sao?

Nếu tôi không nhầm thì tình hình hiện tại hình như không có gì đặc biệt để nói nữa rồi.

Hơn nữa, mấy người không thấy mọi chuyện hình như đã vượt ngoài dự liệu của chúng ta rồi sao?

Ban đầu trong ký ức của chúng ta không có nơi này, thế nên chúng ta hoàn toàn không có chút manh mối nào.

Lẽ nào còn có chuyện chúng ta chưa biết?

Bà Tôn, hay là bà nói luôn chuyện gì có thể xảy ra tiếp theo đi.

Vương Khải Toàn nói vậy, tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía bà Tôn, hy vọng bà ấy có thể trực tiếp nói cho mình biết.

Thế nhưng bà Tôn chỉ lạnh lùng liếc nhìn họ một cái, và không có phản ứng đặc biệt nào.

Chu Tiểu Di liếc nhìn những người trước mặt.

Bà Tôn rõ ràng không định nói ra hết mọi chuyện.

Đã vậy thì cô cũng biết tiếp theo nên làm gì.

Nếu không nhầm thì đối phương có lẽ đã sớm đoán được chuyện

này rồi?

Hơn nữa, cô cảm thấy bà Tôn này, hẳn còn biết vài chuyện khác nữa.

Nếu bà ta dường như không muốn nói ra, thì những người khác ở đây cũng sẽ không hỏi thêm.

Hơn nữa, cô cũng không rõ tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào!

Đã vậy thì họ cũng không cần truy hỏi thêm.

Họ vẫn cứ tiếp tục tiến lên thôi.

Thế nhưng nhìn thấy họ sắp rời khỏi nơi này rồi.

Nhìn thấy họ sắp rời khỏi nơi này rồi, nhưng chuyện đáng sợ nhất vẫn cứ xảy ra!

Bởi vì họ phát hiện nơi này có một điểm khá kỳ lạ.

Những thứ trông như bong bóng từ dưới đất nổi lên, họ cũng không rõ rốt cuộc là thứ gì!

Ít lâu sau, họ nhanh chóng nhìn về phía đó.

Thế nhưng đúng lúc này có người đã không kìm nén được, muốn trực tiếp chạm vào thứ đó.

Người đó cũng bất chấp nguy hiểm.

Tình hình này rốt cuộc là thế nào?

Chỉ thấy khi người đó vừa đưa tay chạm vào, Chu Tiểu Di liền nhanh nhẹn kéo người đó lại.

Chu Tiểu Di cũng không hiểu sao đối phương lại gan lớn đến vậy!

Chương 1546

Lại còn dám trực tiếp chạm vào thứ đó.

Cô do dự một lúc rồi không nói gì.

Nhưng đúng là sợ của nào thì trời trao của đó, nhiều nơi khác cũng đều nổi bong bóng.

Trời ơi, mấy thứ này rốt cuộc là cái gì?

Nếu tôi không nhầm, những bọt khí này hẳn là thứ muốn lấy mạng người.

Thật không ngờ ở nơi này lại gặp phải chuyện như vậy, vậy nên giờ thật sự rất đáng sợ.

Hiện tại, mấy người khác, hãy mau ở yên tại chỗ cho tôi.

Tuyệt đối đừng có hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu tôi biết mấy người vì thiếu suy nghĩ mà trực tiếp chạy vào, không biết sẽ xảy ra nguy hiểm gì đâu.

Những người khác cũng không rõ tại sao Vương Khải Toàn đột nhiên lại bảo họ ở yên tại chỗ không động đậy!

Đã vậy thì họ cũng chỉ có thể ở yên tại chỗ, không làm gì cả.

Hơn nữa, họ đại khái cũng có thể cảm nhận được Vương Khải Toàn nói hẳn là thật.

Nếu lúc này họ dám hành động khinh suất, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Cứ như vậy, họ nhanh chóng đứng yên tại chỗ, không làm gì cả!

Chu Tiểu Di cũng vội vàng nhìn xem, tình hình hiện tại rốt cuộc là

thế nào.

Ngay cả bà Tôn bên đó sắc mặt cũng trở nên khó coi, xem ra bà ta cũng không rõ chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Thế nhưng tình hình càng ngày càng tệ, vì Chu Tiểu Di nhanh chóng phát hiện, những bọt khí đó đã đến gần họ hơn, cũng không rõ cụ thể là thế nào.

Thế nhưng cô đại khái có thể cảm nhận được, những bọt khí đó hẳn là cố ý!

Chính là nhắm vào họ.

Thật không ngờ, những nơi này nhìn có vẻ yên bình!

Nhưng khi nguy hiểm xảy ra!

Lại muốn lấy mạng họ!

Chu Tiểu Di và những người khác cũng nhanh chóng xông tới, muốn ngăn chặn tất cả!

Nhưng cuối cùng cô phát hiện căn bản đã không kịp nữa.

Cô cũng không rõ những người khác có gặp nguy hiểm đến tính mạng hay không.

Ban đầu cứ ngỡ không có nguy hiểm gì!

Nhưng ít lâu sau, một người trong số đó vô tình chạm phải bọt khí!

Sau một tiếng kêu thảm thiết, họ trơ mắt nhìn bàn tay của người đó, đã từ từ biến thành vàng.

Tất cả mọi người đều ngây người, chuyện này là thế nào!

Lại còn xảy ra chuyện như vậy, tất cả mọi người đều không dám chạm vào người đó, sợ lát nữa sẽ liên lụy đến mình!

Chương 1547

Thế nhưng Chu Tiểu Di lại nhanh nhẹn hỏi người đó có muốn bây giờ bỏ đi một cánh tay không, hay là muốn giao cả tính mạng của mình!

Người đó do dự một lúc rồi chỉ có thể cắn răng chịu đau.

Anh ta cảm thấy mất một cánh tay, còn tốt hơn là mất cả tính mạng.

Được thôi, dù sao tôi thà sống còn hơn là chết ở nơi này, cứ cho tôi một nhát dứt khoát đi.

Khi Chu Tiểu Di nghe người đó nói vậy, cô nhanh nhẹn rút con dao găm của mình ra, trực tiếp chém xuống một nhát.

Người đó kêu thảm thiết một tiếng.

Cánh tay của người đó rơi xuống đất, đã hoàn toàn biến thành vàng!

Ngay cả vết thương vừa mới cắt ra, cũng nhanh chóng bị vàng đông cứng lại.

Những người khác cũng thoát hiểm trong gang tấc, họ nhanh chóng muốn rời khỏi nơi này!

Con đường duy nhất an toàn là tiến về phía trước.

Nếu tiếp tục lùi lại, có thể thật sự sẽ chết ở nơi này!

Chu Tiểu Di dẫn tất cả bọn họ, nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

May mắn là Chu Tiểu Di hành động khá nhanh nhẹn, rất nhanh đã dẫn được họ thoát khỏi nơi này, những người xung quanh đều thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng không ngờ lại còn phải chịu thiệt ở nơi này!

Ban đầu cứ ngỡ không có vấn đề gì lớn.

Thế nhưng nhìn tình hình hiện tại thì hình như căn bản không phải vậy.

Sau đó họ nhanh chóng đi về phía trước.

Thấy phía sau không còn những thứ vàng óng ánh nữa, họ mới thở phào nhẹ nhõm!

Tất cả mọi người đứng tại chỗ thở hổn hển, vừa nãy thật sự rất nguy hiểm.

Giờ họ đến nơi này rồi, cuối cùng cũng yên tĩnh lại!

Thế nhưng nơi vừa nãy quá nguy hiểm, nhất thời cũng không rõ rốt cuộc là thế nào.

Bà Tôn, tất cả chúng tôi đã đến nơi này rồi, chẳng lẽ bà không nên nói cho chúng tôi biết rốt cuộc là thế nào sao?

Mới nãy, chúng tôi đã hỏi bà rồi, nhưng bà ấp úng không nói.

Giờ chuyện đã xảy ra như vậy rồi, nếu bà còn không nói, thì không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa, có khi chính bà cũng không lường trước được.

Tình huống hiện tại thật sự rất nguy hiểm, thế nhưng hiện tại bà chẳng nói gì cả, thật sự là quá nguy hiểm rồi, chúng ta còn phải tiếp tục đi về phía trước nữa chứ.

Tôi cảm thấy điều kiện tiên quyết để chúng ta tiếp tục đi về phía trước, chính là phải tin tưởng lẫn nhau.

Bà như vậy căn bản không phải là tin tưởng chúng tôi, điều này khiến chúng tôi rất khó xử.

Vương Khải Toàn cảm thấy lúc này, không cần phải tiếp tục kéo dài chuyện này nữa, nên anh ta liền trực tiếp không nhịn được mà hỏi.

Thế nhưng vẻ mặt của người phụ nữ phía sau, hình như căn bản vẫn không muốn nói thêm gì với họ.

Tôi đã nói rồi, tôi căn bản không biết, tất cả những ký ức đó đều dũng mãnh tràn vào não tôi.

Chương 1548

Nếu tôi thật sự là như vậy, tôi cũng sẽ không nói nhiều với mấy người như vậy.

Mấy người hiện tại chẳng phải đang nói mấy lời vô nghĩa sao?

Vương Khải Toàn lúc này thật sự không biết phải làm sao, cảm thấy vô cùng khó chịu, tình hình hiện tại thì rất nguy hiểm.

Vương Khải Toàn cảm thấy vẫn có cần thiết phải hỏi trước, bà Tôn hiện tại thế nào?

Vợ tôi nói, cô ấy không biết, mấy người đừng hỏi nữa, hiện tại thật sự rất phiền.

Ông chủ Tôn biết tình cảnh hiện tại của họ rất nguy hiểm!

Thế nhưng đây không phải là lúc ở nơi này để hỏi han.

Nên ông ấy cảm thấy sau khi suy nghĩ một chút, căn bản không cần phải để những người này tiếp tục truy cứu nữa!

Ông ấy nói vậy, tất cả mọi người đều ngây người ra.

Cũng không rõ tại sao ông chủ Tôn, lúc này lại còn cố chấp như vậy!

Nếu những người khác không làm gì, ông chủ Tôn bên này hẳn đã biết chuyện này rồi chứ.

Với lại tất cả mọi người đều hiểu!

Ông chủ Tôn thực ra đã sớm biết, người phụ nữ này căn bản không phải là vợ mình.

Thế nhưng ông ấy vẫn luôn cố chấp ở đây, cũng không rõ trong lòng ông ấy rốt cuộc nghĩ gì.

Họ thật sự không biết nói gì cho phải.

Sau khi suy nghĩ một lúc, họ liền không hỏi nữa!

Chu Tiểu Di cũng căn bản không để ý đến những chuyện này.

Vì Chu Tiểu Di phát hiện phía trước, hình như lại có những tảng đá chất đống lên nhau!

Giống như những tảng đá mà họ đã thấy trước đây đang chỉ đường.

Mấy người mau lại đây xem, ở đây lại có những tảng đá này nữa rồi.

Thật không ngờ sau thời gian dài như vậy lại một lần nữa nhìn thấy.

Giờ tôi xác định những tảng đá này, căn bản không phải do bà Tôn đặt xuống, vậy thì hẳn là cha của Hắc ca rồi, lẽ nào ông ấy vẫn còn sống sao?

Bà Tôn, bà có biết chuyện gì khác nữa không?

Tôi cảm thấy bà hay là cứ nói hết cho chúng tôi biết đi, việc gì phải để chúng ta ở đây đoán già đoán non.

Khi nghe Chu Tiểu Di nói vậy, bà Tôn nói bà ta không biết gì cả!

Chu Tiểu Di thấy bà ta hình như thật sự không muốn nói!

Cũng không tiếp tục truy hỏi nữa, không muốn nói thì thôi vậy.

Họ nhanh chóng đi thẳng vào trong đường hầm.

Đường hầm có thể giúp tất cả bọn họ an toàn đi qua.

Chu Tiểu Di dựa theo những tảng đá đó, rất nhanh đã chọn được một con đường chính xác!

Chương 1549

Thế nhưng đúng lúc này!

Hắc ca lại dừng lại.

Vì anh ta thấy trong những tảng đá đó, có một viên châu rất đặc biệt!

Lúc đầu, Chu Tiểu Di và những người khác không nhìn thấy.

Đến khi Hắc ca nhặt nó lên, họ mới biết tại sao lúc nãy anh ta lại dừng lại ở đó.

Thứ này là của cha tôi, những thứ này hẳn đều là ông ấy để lại.

Trước đây tôi còn không tin đây thật sự là manh mối ông ấy để lại.

Giờ nhìn thấy thứ này tôi tin rồi, tại sao ông ấy lại để lại những thứ này ở đây.

Hắc ca bên này thật sự có chút không hiểu, chuyện này rốt cuộc là thế nào, nên anh ta liền trực tiếp thành thật hỏi.

Chu Tiểu Di và những người khác căn bản cũng không thể cho anh ta câu trả lời, vì họ cũng không rõ đối phương có suy nghĩ gì.

Thôi bỏ đi, giờ nghĩ nhiều làm gì?

Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ gặp được cha cậu thôi.

Với lại giờ cậu nhìn thấy những thứ này, đối với cậu chẳng phải là một kết luận rất tốt sao?

Điều này chứng tỏ ông ấy vẫn còn sống tốt ở nơi này.

Hơn nữa, ông ấy chắc chắn đã biết cậu đến đây rồi, nếu không thì cũng sẽ không để lại những thứ này giúp chúng ta chỉ đường.

Chu Tiểu Di cảm thấy vẫn cần phải cho Hắc ca một chút hy vọng, với lại cô cảm thấy cha của Hắc ca, cũng khá kỳ lạ!

Lại còn đã ở phía trước chỉ đường cho họ rồi, tại sao lại không ra gặp họ chứ?

Mặc dù tràn đầy các loại chuyện quỷ dị!

Thế nhưng cô cũng thật sự không rõ, nên nói gì cho phải nữa.

Vậy nên cô dứt khoát không nói gì cả.

Hắc ca bên đó cũng bình tĩnh hơn trước rất nhiều, anh ta cũng cảm thấy cha của mình, lại còn đã để lại đồ vật ở nơi này!

Vậy thì chứng tỏ ông ấy hẳn vẫn còn sống tốt.

Cho dù ông ấy không muốn ra gặp mặt, chỉ cần biết ông ấy vẫn còn sống ở một góc nào đó trên thế giới này, thì vẫn còn tốt, vẫn hơn là đã chết.

Nên Hắc ca đã nghĩ thông suốt.

Chu Tiểu Di và những người khác thấy vẻ mặt của anh ta, rõ ràng đã không còn kích động như trước nữa, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra Hắc ca, cậu ấy đã dần dần nghĩ thông suốt rồi.

Mãi cứ canh cánh trong lòng cũng không phải là chuyện tốt, vậy nên chi bằng nghĩ thông suốt một chút.

Với lại tôi cũng cảm thấy cha của cậu ta thực ra có chút kỳ lạ.

Tại sao yên ổn không về nhà lại cứ ở nơi này giữ?

Lẽ nào ông ấy cũng bị lời nguyền gì đó sao?

Chương 1550

Vương Khải Toàn lúc nãy, tất cả những lời đối thoại của Chu Tiểu Di và Hắc ca, đều nghe thấy hết!

Anh ta cũng cảm thấy chuyện này ít nhiều có chút quỷ dị, nên anh ta liền trực tiếp nói.

Chu Tiểu Di cũng không rõ cụ thể là thế nào, cô thì cảm thấy sự thật ra sao, họ đều không biết.

Thông qua tình hình hiện tại mà nhìn, muốn tìm hiểu hình như không đơn giản như vậy, nên cô dứt khoát không nói gì cả.

Cứ như vậy!

Họ tiếp tục đi về phía trước!

Với lại đúng là giống như người phụ nữ kia đã nói, họ càng đi sâu vào trong càng lạnh.

Mặc dù ở ngôi nhà vàng, đã khiến một người mất đi một cánh tay!

Thế nhưng dù sao vẫn tốt hơn là mất mạng.

Chu Tiểu Di và những người khác đều không nhịn được bắt đầu run rẩy!

Cuối cùng, họ dứt khoát đều mặc những trang bị đã chuẩn bị sẵn lên.

Lão Hồ ~ suốt quãng đường này, không biết cậu có phát hiện ra không, sao tôi lại thấy bà Tôn này hình như căn bản không lạnh.

Tất cả chúng tôi đều đã mặc dày như vậy rồi, thế nhưng bà ấy vẫn không thay đổi sắc sắc mặt.

Tất cả chúng tôi đều lạnh đến mức không biết nói gì cho phải.

Tôi nhìn trạng thái của bà ấy rõ ràng vẫn rất tốt, vậy nên tôi cảm thấy hơi kỳ lạ.

Vương Khải Toàn không nhịn được trực tiếp đi theo sau lưng Chu Tiểu Di, trực tiếp báo cáo toàn bộ tình trạng của bà Tôn một lượt.

Sau đó họ liền phát hiện đối phương thật sự có chút không ổn, đúng như Vương Khải Toàn đã nói!

Suốt quãng đường này, tất cả bọn họ đều lạnh như vậy.

Thế nhưng bà ta hình như không hề hấn gì, mặc dù bà ta cũng giống như họ trực tiếp mặc thêm một chiếc áo, thế nhưng áo họ mặc thêm cũng vẫn rất lạnh.

Thế nhưng nhìn vẻ mặt của người phụ nữ kia, bà ta hình như thật sự không lạnh chút nào!

Điều này cũng khiến tất cả mọi người đều sinh nghi.

Tất cả mọi người luôn thỉnh thoảng kỳ lạ, cứ nhìn chằm chằm vào bà Tôn.

Bà ấy tự nhiên cũng nhận được ánh mắt của họ, chỉ là bà ta giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Đã vậy thì cô cũng thật sự không tìm được lời nào để nói!

Ít lâu sau, họ cảm thấy hình như đã tê liệt rồi.

Đã không cảm thấy lạnh như vậy nữa, cũng có thể là vốn dĩ đã không còn lạnh như vậy nữa!

Lúc đầu mọi người đều nghi ngờ, có phải đã bị đông cứng đến ngu người rồi không.

Thế nhưng mọi người rất nhanh đã phát hiện không đúng, hẳn không phải là tê liệt.

Chuyện này rất đơn giản, tất cả mọi người đều nhìn về phía Chu Tiểu Di.

Lúc này, mấy người nhìn tôi có ích gì?

Chương 1551

Tôi cũng không rõ rốt cuộc là thế nào.

Nếu tôi không nhầm, hẳn phải nhìn bà Tôn.

Bà Tôn bên này hẳn biết là thế nào, vậy nên bà Tôn bà có muốn nói một chút tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào không?

Tại sao lúc nãy, chúng ta còn lạnh như vậy, giờ lại không có cảm giác gì nữa?

Những chuyện này hơi bất thường.

Chu Tiểu Di hiện tại cũng sẽ không chiều chuộng người phụ nữ này nữa, cô có gì thì nói thẳng ra, nên cô liền trực tiếp hỏi.

Sau đó người phụ nữ kia lại là một vẻ mặt, bà ta thật sự không biết gì cả, muốn khóc lóc!

Cũng không rõ bà ta rốt cuộc nghĩ gì.

Cuối cùng thì dứt khoát không nói gì cả.

Dù sao cô phát hiện người phụ nữ này, mỗi lần không muốn trả lời cô, đều dùng cái vẻ mặt này nhìn cô.

Cứ như thể Chu Tiểu Di đang bắt nạt bà ta vậy.

Chu Tiểu Di đã sớm quen rồi!

Họ không lạnh nữa thì không cần mặc nhiều quần áo như vậy nữa.

Thế nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy hiện tại không có cảm giác lạnh, cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Cũng không rõ là thế nào, tôi cảm thấy gần đây, khi tôi nhìn người

phụ nữ này thì cảm thấy kỳ lạ.

Tôi cũng không rõ có nên nói với cậu không, tôi cảm thấy tôi vẫn cần phải nói cho cậu biết, là thế nào.

Khi Chu Tiểu Di vẫn đang nghiên cứu, tiếp theo họ phải đi đâu!

Thiên Ân đã lén lút trực tiếp đến bên cạnh cô, nói chuyện với cô.

Chu Tiểu Di nhìn Thiên Ân, cô cảm thấy Thiên Ân cũng không giống như đang thư giãn.

Nhìn vẻ mặt của cậu ấy, hình như thật sự có chút sợ hãi.

Chu Tiểu Di lại nhìn người phụ nữ kia một cái, không rõ tại sao Thiên Ân lại có suy nghĩ như vậy!

Thế nhưng cô cảm thấy Thiên Ân, đã nói ra rồi.

Vậy thì chắc chắn là người phụ nữ kia đã cho cậu ta cảm giác rất khó chịu.

Cô cũng không rõ rốt cuộc là thế nào, thế nhưng cô đại khái có thể hiểu.

Có lẽ là càng ngày càng đến gần nơi đó, người phụ nữ này càng ngày càng không che giấu được khí tức trên người.

Thiên Ân đã cảm thấy hơi không ổn rồi.

Chuyện này cậu còn nói với những người khác không?

Những chuyện này cứ tạm thời đừng nói cho những người khác biết, hơi kỳ lạ.

Vậy nên tiếp theo cậu phải làm là, trực tiếp giấu đi.

Chuyện này cũng không thể để những người khác biết, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra.

Chương 1552

Chu Tiểu Di suy nghĩ một lúc rồi, cô cảm thấy không thể nói chuyện này cho những người khác biết!

Nếu người phụ nữ kia thật sự sinh nghi ngờ thì bà ta nhất định sẽ trực tiếp tấn công Thiên Ân trước, vậy nên cô liền bảo Thiên Ân đừng truy cứu những chuyện này nữa!

Thiên Ân bên đó do dự một lúc rồi, cũng gật đầu.

Cậu ta thực ra cũng không nói cho những người khác biết rốt cuộc là thế nào.

Cậu ta cảm thấy kỳ lạ xong, chỉ là nói cho Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di cũng liếc nhìn người phụ nữ kia, lúc này cũng không có bất kỳ phản ứng kỳ lạ nào!

Thế nhưng họ đại khái cũng có thể đoán được, người phụ nữ này hẳn không phải là vai tốt.

A, tôi thật sự không ngờ, tôi càng ngày càng đến gần nơi đó, cậu lại có thể cảm nhận được khí tức quỷ dị trên người bà ta.

Thế nhưng nếu cậu sợ thì cứ cố gắng tránh xa bà ta một chút, cố gắng đi sát bên tôi.

Bà ta hẳn tạm thời sẽ không ra tay với chúng ta đâu.

Bà ta chắc chắn có mục đích gì đó, thế nhưng mục đích của bà ta là gì, tôi hiện tại vẫn chưa biết được, nhưng tôi luôn cảm thấy hẳn sẽ không đơn giản đến mức đó đâu.

Vậy nên chuyện cần làm tiếp theo, chính là giả vờ ngu, không biết gì cả là được.

Biết càng nhiều chết càng nhanh.

Chu Tiểu Di cũng không muốn dọa Thiên Ân, thế nhưng lời cô nói đều là lời thật lòng.

Người phụ nữ này rõ ràng đã sớm muốn loại bỏ mấy người họ rồi, thế nhưng lần trước, bà ta không thành công.

Với lại người phụ nữ này cũng thỉnh thoảng, sẽ trực tiếp nhìn Thiên Ân một cái, chắc chắn cũng là muốn quan sát Thiên Ân, có phải đã phát hiện ra sự bất thường của bà ta không.

Thảo nào chứ, giờ Chu Tiểu Di đã nghĩ thông suốt tất cả rồi, Thiên Ân thật sự có thể nhận ra bà ta có chút không bình thường.

Lúc nãy hai người họ lén lút ở đây nói chuyện!

Những người khác tự nhiên cũng nhận ra, giữa hai người họ có bí mật nhỏ.

Thế nhưng họ cũng có chút tò mò, hai người họ rốt cuộc đã nói gì.

Thế nhưng đại khái suy nghĩ một lúc rồi, thì đã hiểu ra.

Hẳn là Thiên Ân lại nói gì đó với Chu Tiểu Di, dù sao cậu ta có thể cảm nhận nhạy bén được, nơi nào khá nguy hiểm.

Với lại họ cũng nhanh chóng đã biết, chuyện này không đơn giản như vậy!

Nếu không thì Chu Tiểu Di cũng sẽ không làm đến mức không đổi sắc mặt như vậy, rõ ràng cô không muốn nói cho họ biết.

Điều này cũng không thể kiểm soát được.

Chu Tiểu Di cũng không liên tục nhìn chằm chằm người phụ nữ kia, cô biết nếu cứ liên tục nhìn chằm chằm bà ta, người phụ nữ kia sẽ càng nghi ngờ.

Ngoài những chuyện không cần thiết ra, cô cảm thấy không cần thiết phải liên tục nhìn chằm chằm đối phương để dò xét.

Lúc nãy, tôi nhìn thấy cậu và Thiên Ân hai người lén lút, có phải đang nói chuyện gì đó không.

Có chuyện gì, tôi đều có thể nói thẳng ra, để tất cả chúng ta cùng biết.

Nếu cậu còn không nói, thì không biết rốt cuộc còn xảy ra chuyện gì nữa chứ?

Chương 1553

Vậy nên cậu hiện tại nói một chút, rốt cuộc là thế nào đi.

Vương Khải Toàn lúc nãy đúng là thấy hai người họ lén lút, không rõ đang nói gì.

Anh ta cảm thấy hai người này, chắc chắn có chuyện gì đó chưa nói ra, nên anh ta liền trực tiếp thành thật hỏi!

Thế nhưng nhìn vẻ mặt của họ hình như cũng không muốn nói ra.

Không có tình huống đặc biệt gì, Thiên Ân chỉ là nói với tôi, hình như đã không cảm thấy lạnh nữa, cậu ấy cảm thấy hơi kỳ lạ.

Theo lý mà nói, hẳn vẫn còn khá lạnh, vậy nên chúng tôi cũng hơi tò mò, rốt cuộc là thế nào.

Vương Khải Toàn do dự một lúc rồi, anh ta cảm thấy hơi không đúng!

Thật sự chỉ vì lý do này sao?

Sao tôi lại hơi không tin chứ?

Thế nhưng anh ta nhìn Chu Tiểu Di vẻ mặt chân thành!

Anh ta cũng chỉ có thể trực tiếp nhẫn nhịn xuống.

Thôi bỏ đi!

Nếu người ta đã nói vậy, thì chắc chắn là vậy rồi!

Đã vậy thì anh ta cũng sẽ không nói thêm gì nữa.

Người phụ nữ đó cũng đã nhìn thấy nhóm họ!

Cô ta đoán là cũng muốn xem tại sao Chu Tiểu Di lại thì thầm với Thiên Ân ở đằng kia.

Cô ta thấy hơi lạ, nhưng khi nhìn Chu Tiểu Di và Thiên Ân, hai người hình như không có biểu hiện gì đặc biệt.

Cô ta cũng không tiếp tục chú ý nữa, dù sao thì nếu có suy nghĩ gì khác, nhóm họ sẽ sớm biết thôi, nên cô ta căn bản không cần lo lắng.

Chu Tiểu Di nhanh chóng dẫn họ rời khỏi nơi này.

Thấy những khối băng xuất hiện, họ biết mình đã rời xa nơi đó hơn rồi!

Nhưng Chu Tiểu Di nghe nói Cực hạn không phải là một nơi băng thiên tuyết địa.

Vì vậy, cô cảm thấy nơi này vẫn còn khá xa so với "Cực hạn" mà cô muốn thấy!

Cô cũng không biết làm thế nào để phá vỡ giới hạn của nơi này.Mấy người khác vừa nãy không nghe thấy Thiên Ân và chị Chu nói gì.

Nhưng chúng ta, những người có góc nhìn của Chúa, lại biết rõ mồn một họ đang nói gì.

Thật không ngờ, Thiên Ân vậy mà đã có cảm giác rồi.

Đúng vậy, đúng vậy, thật không ngờ!

Thiên Ân bên đó vậy mà đã biết rồi.

Rốt cuộc là sao đây?

Ban đầu, cậu ta thực sự không có cảm xúc gì với người phụ nữ kia, nhưng bây giờ xem ra thì hình như không chỉ vậy đâu.

Cậu ta đã biết người phụ nữ kia đáng sợ đến mức nào, hơn nữa tôi có thể cảm nhận được Thiên Ân đang có chút lo lắng, sợ hãi.

Chương 1554

Cái này không phải nói nhảm sao?

Thiên Ân sao lại không sợ được?

Cậu ta vốn là một đứa trẻ khá đơn thuần và lương thiện, chẳng hiểu gì cả.

Bây giờ cậu ta cũng chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi thôi, nên chị Chu vẫn luôn đối xử với cậu ta như một đứa trẻ.

Ngay cả tuổi trưởng thành còn chưa đạt đến.

Đã trực tiếp theo đến đây rồi, chẳng lẽ ông chủ Tôn không biết mình đang thuê lao động trẻ em sao?

Hahaha, huynh đệ lầu trên này thật là hài hước, vậy mà còn bắt đầu bàn về pháp luật nữa.

Đúng vậy, ông chủ Tôn đúng là đang thuê lao động trẻ em mà.

Nhưng ban đầu ông ta đoán cũng không nghĩ tới, ông ta chỉ muốn đưa tất cả những người này đến đây, để họ giúp ông ta tìm thứ ông ta muốn.Chu Tiểu Di và nhóm cô căn bản không biết bên ngoài đã ồn ào đến mức nào.

Bây giờ họ cũng không có tâm trạng để quan tâm.

Điều quan trọng nhất hiện tại là nhanh chóng đi về phía trước.

Thế nhưng, khi Chu Tiểu Di vẫn đang vội vã tiến lên, một tiếng "rầm" vang lên, một tảng đá khổng lồ đột nhiên rơi xuống phía trước, chặn đường họ!

May mắn thay, nó chỉ chặn đường chứ không làm ai bị thương.

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, sao tự dưng lại có tảng đá

chặn đường thế này?

Khi Chu Tiểu Di cúi đầu nhìn, cô thấy một bóng người vụt qua.

Chu Tiểu Di hét lớn: "Ai đó?!" Tất cả mọi người nghe tiếng cô hét thì cũng cúi người nhìn theo, quả nhiên họ thấy một bóng người lướt qua.

Giọng nói đó có vẻ là của một người đàn ông.

Hắc Ca bên đó cũng hét lớn một tiếng!

Nhưng người kia căn bản không dừng lại.

Tuy nhiên, khi họ nghe Hắc Ca hét, người đó rõ ràng đã khựng lại một chút.

Họ gần như đã hiểu ra...E rằng người này chính là cha của Hắc Ca.

Thật không ngờ!

Cha cậu ta vậy mà lại luôn đi trước họ, hơn nữa lại xuất hiện một cách kỳ lạ, không trực tiếp lộ diện gặp mặt, lại còn điều khiển một tảng đá lớn như vậy để cản trở đường đi của họ!

Đây là ý gì?

Chẳng lẽ không muốn họ tiếp tục tiến lên sao?

Chu Tiểu Di và nhóm cô may mắn ở yên tại chỗ, không bị thương, sự việc diễn ra quá đột ngột khiến họ đều ngơ ngác.

Nhìn tảng đá lăn xuống trước mặt, ngay cả phu nhân Tôn cũng hoàn toàn mờ mịt!

Không hiểu rốt cuộc tình hình hiện tại là thế nào.

Nếu cô ta không đoán sai, chắc là có người cố ý làm thế.

Hơn nữa, vừa rồi mọi người hình như đã thực sự nhìn thấy gì đó.

Chương 1555

Vì vậy, cô ta bây giờ cũng hơi tò mò, chẳng lẽ thực sự là người đó sao?

Không đúng!

Người đó không phải đã bị cô ta giải quyết từ mấy năm trước rồi sao?

Hơn nữa hai năm nay không thấy ông ta xuất hiện, bây giờ lại tự dưng xuất hiện quấy nhiễu cô ta, thật sự là rất khó chịu."Vì chuyện đã thành ra thế này rồi, nhóm chúng ta không thể nào không tiếp tục tiến lên được." "Chúng ta vẫn phải tìm cách để đi qua, nhưng hiện tại xem ra thì chỉ có mỗi con đường này.

Chúng ta vẫn phải tìm cách để dời tảng đá này đi." "Nhưng các người nhìn xem nó lớn thế này, hơn nữa trọng lượng chắc cũng không nhẹ đâu, chúng ta làm sao mà vượt qua được?

Đây là một vấn đề rất lớn." Chu Tiểu Di nhìn quanh một vòng, cô thấy vấn đề này thật sự rất rắc rối, không biết tiếp theo phải làm thế nào.

Vì vậy cô trực tiếp hỏi những người khác phải làm sao!

Nhưng tất cả mọi người đều mờ mịt!

Chu Tiểu Di còn không biết làm thế nào để dời tảng đá này đi, những người khác há chẳng phải càng không biết sao?

Chu Tiểu Di nhìn vẻ mặt từng người thì biết là chẳng có cách nào.

Cuối cùng cô nhìn sang phu nhân Tôn.

Vì người phụ nữ này có mục đích muốn dẫn họ cùng tiến lên, nên

cô cảm thấy người phụ nữ này chắc chắn vẫn còn biết một số điều!

Thế là cô trực tiếp hỏi phu nhân Tôn có biết con đường nào khác để tiếp tục đi về phía trước không."Không có con đường nào khác nữa, đây là con đường duy nhất.

Đối phương rốt cuộc là có ý gì?

Ông ta không muốn chúng ta tiếp tục đi về phía trước sao?" "Ông ta dựa vào cái gì mà cản chúng ta tiếp tục đi?

Hơn nữa nhìn cái vẻ của các người, hình như là quen biết ông ta." "Chẳng phải các người đều nói đây là lần đầu tiên đến đây sao, sao lại quen biết người ở bên trong này được!" Chu Tiểu Di nghe cô ta nói thế thì giật mình một cái!

Cô cảm thấy sao mà phu nhân Tôn và cha của Hắc Ca, hai người họ hình như đã từng giao du.

Cũng có thể là kẻ thù không đội trời chung, nếu không thì người phụ nữ này đâu cần phải nói chuyện nghiến răng nghiến lợi như vậy.

Cô lại hơi tò mò, rốt cuộc mối quan hệ giữa họ là gì."Ai mà biết được chứ, có phải người tôi nói quen biết là không đúng không, à phải nói là có phải người trong trí nhớ của tôi không.

Tôi cũng không biết là chuyện gì nữa." "Vừa nãy nghe các người hét lên một tiếng, trong trí nhớ của tôi hình như đột nhiên hiện ra vài chuyện trong đầu." "Tôi cũng không chắc có đúng hay không, nên chỉ nói thế thôi, các người đừng hiểu lầm." Chu Tiểu Di cảm thấy thật nực cười, người phụ nữ này diễn cũng quá buồn cười rồi!

Họ còn chưa kịp nói gì, cô ta đã ở đây trực tiếp giải thích rồi.

Đây đúng là điển hình của việc càng che càng lộ."Cô vội vàng giải thích làm gì?

Chúng tôi đâu có nói chuyện này có liên quan đến cô, hơn nữa chúng tôi cũng đâu có nói." "Cô và ông ta hình như là quen biết mà, nên căn bản không cần phải giải thích.

Chúng tôi chỉ muốn hỏi cô một chút." "Trong đầu cô có hiện ra nơi nào có thể rời khỏi đây không." Chu Tiểu Di cũng thấy buồn cười, nên nhịn không được nói một câu như vậy!

Người phụ nữ kia cũng nhận ra vừa nãy cô ta thực sự đã quá vội vàng."Chẳng phải suốt dọc đường này các người đều hiểu lầm tôi sao?

Nên tôi nhịn không được muốn giải thích một chút, để tránh hiểu lầm sâu hơn." "Vì vậy tôi bên này tự nhiên phải giải thích một chút rồi.

Nếu không giải thích nữa, không biết các người còn nghĩ thế nào." "Tôi đoán các người sẽ nghĩ tôi thực sự là cố ý làm vậy.

Nhưng những chuyện này, tôi thật sự không biết gì cả." Chu Tiểu Di nghe cô ta nói thế thì chỉ cười một cái, cô không nói thêm gì nữa.

Đúng là... lại có chuyện như vậy nữa sao?

Chương 1556

Nhưng cô cũng lười để ý, cô biết người phụ nữ này dù sao cũng sẽ không thừa nhận.

Hơn nữa, Chu Tiểu Di cũng đã nhìn ra vẻ mặt của ông chủ Tôn, ông ta hiển nhiên cũng biết chuyện này, nếu ông ta cũng không muốn nói.

Vậy Chu Tiểu Di bên này lại càng không nói, dù sao kết cục cuối cùng thế nào, Chu Tiểu Di cũng không quan tâm!

Cô đến nơi này vốn không phải vì những thứ truyền thuyết kia, cô chỉ muốn nhìn tận mắt "Cực hạn" trong truyền thuyết rốt cuộc là hình dáng ra sao.

Người phụ nữ kia thấy Chu Tiểu Di cuối cùng không tiếp tục hỏi chuyện này nữa, cô ta coi như cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Xem ra Chu Tiểu Di bên này cũng không muốn hỏi thêm chuyện gì khác nữa.

Người phụ nữ đó thở phào nhẹ nhõm.

Cô ta lại nhìn ông chủ Tôn, ông Tôn Hưng bên đó thì không có phản ứng đặc biệt gì!

Cô ta cũng không biết ông Tôn Hưng này rốt cuộc có suy nghĩ gì.

Hiện tại xem ra thì chắc là tạm thời tin tưởng mình, nhưng cô ta lại cảm thấy hơi không ổn, theo lý mà nói.

Ông Tôn Hưng hiểu rõ phu nhân của mình đến thế!

Mấy ngày gần đây, cô ta thỉnh thoảng cũng vô tình để lộ ra một vài vẻ mặt hoặc lời nói không giống bình thường, nhưng ông chủ Tôn

hình như hoàn toàn không để ý!

Điều này khiến cô ta không thể không nghi ngờ liệu có phải thời gian đã quá dài rồi, ông ta đã không còn nhớ nữa.

Nhưng liên tưởng đến ánh mắt ông chủ Tôn nhìn cô ta, quả thực vẫn rất thâm tình, người phụ nữ cảm thấy mọi chuyện chắc chắn chỉ là do thời gian quá dài mà thôi."Nếu ông ta có thể trực tiếp mang tảng đá đến đây, vậy chắc chắn ở đây có cơ quan.

Nếu không thì tại sao ông ta lại chọn đúng vị trí này mà không lệch đi chút nào?" "Vậy chắc chắn là có nguyên nhân.

Sau đó thì sao, những cơ quan mà chúng ta không biết.

Gần đây chúng ta thật sự quá xui xẻo." "Xem ra chúng ta lại phải trì hoãn một thời gian ở đây.

Nhưng may mắn là ở đây không còn lạnh như vậy nữa, nếu không thì chúng ta sẽ bị chết cóng ở đây." "Bây giờ nước và lương thực trên người chúng ta cũng đủ dùng.

Trước tiên hãy nghiên cứu xem ở đây còn có cơ quan nào khác không rồi hẵng nói." Chu Tiểu Di nói như vậy xong, những người khác cũng đồng ý.

Họ cũng nhanh chóng kiểm tra xem trên vách đá xung quanh có gì kỳ lạ không.

Nhưng họ sờ khắp các tảng đá gần đó rồi, phát hiện căn bản không có.

Chẳng lẽ là ở phía bên kia của tảng đá sao.

Nếu đúng là như vậy thì chẳng phải hỏng bét rồi sao, họ căn bản không thể qua được, tảng đá lớn nhất đã chặn kín hết cả ở đây rồi.

Hơn nữa, dù họ có tìm được cơ quan thật thì cũng có thể sẽ xảy ra

sự cố."Vậy các người nói xem bây giờ phải làm thế nào?

Chẳng lẽ thật sự muốn chúng ta trực tiếp bò qua sao?" "Nhưng nhìn tình hình hiện tại thì căn bản không bò qua được, thật sự quá nguy hiểm.

Nên tôi nghĩ bây giờ, điều quan trọng nhất có lẽ là trước tiên phải tìm cơ quan đã." "Nếu thực sự không tìm được, chúng ta cũng chỉ có thể tìm lối ra khác.

Nhưng vừa nãy đi suốt dọc đường đến đây." "Các người cũng đã phát hiện rồi, ở đây ngoài con đường hầm này ra thì không còn con đường hầm nào khác nữa." Lại còn có chuyện như vậy nữa sao, tất cả mọi người đều không biết tiếp theo rốt cuộc phải làm thế nào!

Nhưng họ lại cảm thấy tất cả những gì Chu Tiểu Di nói đều đúng.

Hiện tại căn bản không còn bất kỳ con đường hầm nào khác nữa, họ bị kẹt ở đây cũng không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Vì vậy, cuối cùng họ dứt khoát cứ nghĩ cách trước đã!

Chương 1557

Hơn nữa họ cảm thấy không thể tiếp tục ở lại nơi này nữa.

Nếu không thì!

Không biết còn sẽ biến thành bộ dạng gì nữa.

Vì vậy họ cũng chỉ có thể làm theo lời Chu Tiểu Di nói.

Nghiêm túc dò xét lại nơi này, rốt cuộc còn có những cơ quan nào khác mà họ không biết!

Thế nhưng họ dò xét ở đây đã nửa ngày trời.

Căn bản không dò xét ra được bất cứ điều gì!

Khi tất cả mọi người đều sắp thất vọng, Chu Tiểu Di bên này lại cảm thấy có một số vách đá trông hơi không bình thường.

Nhưng nhất thời khó mà nói được cụ thể chỗ nào không bình thường.

Chu Tiểu Di chỉ có thể cảm nhận một cách mạnh mẽ!

Vì vậy cô bây giờ nghiêm túc nhìn một chút xong.

Cô cảm thấy căn bản không cần phải tiếp tục làm nữa, nếu cô không đoán sai, thì đã có một số phát hiện khác rồi.

Nếu không thì!

Sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Ngay lúc tất cả mọi người đều đang mờ mịt, Thiên Ân lại giật mình nhìn người phụ nữ kia một cái.

Người phụ nữ nhạy bén trực tiếp bắt gặp ánh mắt của Thiên Ân!

Mặc dù Thiên Ân che giấu rất tốt!

Nhưng cô ta vẫn từ trong ánh mắt của Thiên Ân.

Nhìn thấy thoáng sợ hãi, người phụ nữ lập tức âm u nhìn Thiên Ân.

May mắn thay vừa nãy Chu Tiểu Di cảm thấy cảm xúc hơi không ổn!

Nên cô trực tiếp nghiêm túc nhìn hành động giữa hai người.

Cô tự nhiên cũng nhìn thấy hết phản ứng giữa Thiên Ân và người phụ nữ kia rồi!

Chu Tiểu Di trực tiếp đi đến bên cạnh Thiên Ân.

Cô trừng mắt nhìn người phụ nữ kia một cái, người phụ nữ kia nhìn thấy Chu Tiểu Di thì lại cười một tiếng.

Chu Tiểu Di lại cảm thấy đằng sau nụ cười của cô ta, ẩn giấu điều gì đó mà cô không biết!

Nhưng Chu Tiểu Di tuyệt đối sẽ không để cô ta làm hại Thiên Ân."Con đường hầm dài thế này, chắc chắn vẫn còn những nơi khác mà chúng ta không biết.

Hay là bây giờ chúng ta quay lại đường cũ để xem xét một chút." "Rốt cuộc là chuyện gì.

Đương nhiên rồi, cũng có khả năng mọi chuyện căn bản không giống như tôi tưởng tượng." "Nhưng bây giờ mọi người có thể tự mình phát huy tác dụng của mình.

Các người thấy sao?" Chu Tiểu Di cảm thấy Thiên Ân chắc chắn đã nhận ra điều gì đó!

Hơn nữa nhìn vẻ mặt của cậu ta, rõ ràng là đang sợ hãi mà.

Chương 1558

Cô cảm thấy chắc chắn là người phụ nữ kia lại làm gì đó!

Hoặc là Thiên Ân đã cảm nhận được luồng khí tức không ổn của người phụ nữ này.

Nếu không thì Thiên Ân cũng sẽ không sợ hãi đến mức này!

Vì vậy Chu Tiểu Di muốn hỏi Thiên Ân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng ở nơi này hiện tại, hiển nhiên căn bản không thích hợp để hỏi Thiên Ân đã xảy ra chuyện gì."Thôi được, đúng là phải tiếp tục lùi lại, xem xem những chỗ khác có gì kỳ lạ không.

Nhưng cô chắc chắn muốn làm thế không?" "Tôi sao lại cảm thấy hình như vẫn có gì đó không ổn.

Hay là chúng ta cứ trực tiếp xem xem những chuyện này là thế nào đi." Vương Khải Toàn cảm thấy sự lo lắng của Chu Tiểu Di cũng không phải là không có lý!

Ông ta cảm thấy vẫn nên làm theo lời cô nói, trước tiên xem xét có chỗ nào kỳ lạ không rồi hẵng nói.

Những người khác tự nhiên cũng đã nghe thấy, nhưng cũng không thể cứ mù quáng tiếp tục đi về phía trước!

Chu Tiểu Di quy định một khoảng cách, họ chia đoạn ra để nghiên cứu.

Cuối cùng Chu Tiểu Di, chọn đi cùng Thiên Ân rời xa người phụ nữ kia, cảm xúc của Thiên Ân rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Chu Tiểu Di càng thêm khẳng định chính là người phụ nữ kia đã

mang lại cho cậu ta cảm giác bất an."Nói đi, bây giờ cô ta đã không còn ở đây nữa, cũng sẽ không biết hai chúng ta đã nói gì." "Vừa nãy, tại sao em đột nhiên kinh hãi nhìn cô ta, có phải em đã cảm nhận được điều gì không?" Suốt dọc đường đi Thiên Ân, lòng bàn tay đều đầy mồ hôi.

Chu Tiểu Di vừa nãy kéo cậu ta đi đến đây, có lẽ cũng đã đủ lâu rồi.

Vì vậy Chu Tiểu Di cẩn thận nhìn quanh một vòng, không thấy có tình huống đặc biệt nào!

Sau đó nhanh chóng hỏi cậu ta.

Thiên Ân bên đó cũng gật đầu.

Rồi trực tiếp nói một chút về những gì cậu ta vừa cảm nhận được.

Chu Tiểu Di nghe cậu ta nói thế thì cũng nhíu mày.

Vừa nãy Thiên Ân nói cậu ta cũng không biết là chuyện gì, đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức quỷ dị bao trùm lấy mình một cách khó hiểu.

Hơn nữa khi cậu ta quay đầu nhìn, cậu ta thấy xương cốt của người phụ nữ kia ẩn hiện, cảm giác cứ như Bạch Cốt Tinh trong Tây Du Ký vậy.

Lúc đó cậu ta cả người đều sợ ngây người, nhưng lúc đó người phụ nữ kia rất nhạy bén, cũng nhìn sang ngay lập tức."Em cũng nhanh chóng rút lại ánh mắt của mình, nhưng cô ta hình như cũng cảm nhận được điều gì đó, sau đó cô ta vẫn luôn nhìn chằm chằm vào em." "Vừa nãy khi hai chúng ta đến đây, cô ta cũng nhìn chằm chằm vào em.

Mặc dù em không còn cảm nhận được khí tức nguy hiểm nữa." "Nhưng em dám khẳng định, cô ta chắc chắn đã biết điều gì đó.

Hơn nữa cô ta càng ngày càng mất kiên nhẫn rồi, nếu cứ tiếp tục như thế này, cô ta có thể sẽ làm hại chúng ta." Chu Tiểu Di nghe cậu ta nói thế thì cũng nhíu mày, cô cảm thấy những gì Thiên Ân nói cũng không phải là không có lý.

Thiên Ân vốn dĩ rất nhạy bén với những nguy hiểm kiểu này!

Vì cậu ta đã nói như vậy thì chắc chắn là có lý do.

Xem ra không thể cứ mãi để người phụ nữ này đi theo bên cạnh họ.

Ban đầu cô cứ nghĩ dù cô ta có đi theo bên cạnh họ, chỉ cần họ không chạm đến lợi ích của cô ta hoặc không làm gì, thì sẽ không để người phụ nữ kia có cơ hội ra tay.Đến bây giờ xem ra thì căn bản không phải như vậy, cô vẫn đã hiểu lầm một vài điều."Xem ra vẫn cần phải để ông chủ Tôn bên kia, trước tiên chấp nhận sự thật rằng người phụ nữ này căn bản không phải phu nhân của ông ta." "Nhưng tôi nghĩ ông chủ Tôn đó, chắc chắn còn rõ hơn chúng ta, rằng người đó có phải phu nhân của ông ta không, ông ta đang giả vờ." Gì cơ?

Lại còn có chuyện như vậy sao, Thiên Ân bên này thật sự không biết lại có chuyện như thế!

Nếu thật là vậy thì quả thật thú vị hơn nhiều.

Cậu ta nhịn không được quay đầu nhìn lại chỗ vừa nãy một cái.

Chương 1559

Nếu đúng là vậy thì ông chủ Tôn đó cũng quá giỏi diễn xuất rồi.

Vậy mà có thể đối mặt với một kẻ có khả năng căn bản không phải vợ mình, bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành quái vật, mà vẫn có thể hôn được.

Điều này cũng thật sự là điều mà tất cả mọi người đều không hiểu, bởi vì suốt dọc đường đi!

Họ cũng đã thấy hai người họ, thật sự không hề né tránh, trực tiếp hôn nhau trước mặt họ."Nhìn tôi kinh ngạc thế làm gì, sau khi trở về thì cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra." "Người phụ nữ kia có lẽ chỉ là sau khi đến đây, có thể đã cảm ứng được luồng khí tức nào đó, nên mới vô ý để lộ ra những khí tức bên trong cơ thể cô ta." "Cô ta cũng không muốn để em nhìn thấy, nên em cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra là được, biết chưa?" Thiên Ân gật đầu, cậu ta tự nhiên biết chuyện này rốt cuộc là thế nào!

Nếu đã như vậy thì cậu ta bên này chắc chắn sẽ không nói thêm gì nữa.

Nếu vậy thì cậu ta cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra vậy!

Hơn nữa cậu ta chưa bao giờ nghĩ rằng lại còn có chuyện như thế này xảy ra, dù sao thì mỗi nơi đều toát ra vẻ quỷ dị."Hai chúng ta cũng không thể ở lại đây quá lâu, nếu cứ ở lại nữa, sẽ gây ra sự nghi ngờ của người đó." "Khi chúng ta đến, cô ta đã trực tiếp để ý đến hai chúng ta rồi.

Cô ta chắc chắn đã nhận ra điều gì đó, nên tiếp theo em cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra là được." "Người phụ nữ này còn xảo quyệt hơn chúng ta tưởng tượng.

Nếu không đoán sai, người phụ nữ này có lẽ còn có những chuyện khác phải xử lý." "Về phần mục đích của cô ta là gì, hiện tại không ai trong chúng ta biết được.

Nên việc cần làm tiếp theo, chính là cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, biết chưa?" Chu Tiểu Di hết lần này đến lần khác dặn dò, cô sợ Thiên Ân bên này sẽ trực tiếp để lộ ra suy nghĩ sợ hãi trong lòng cậu ta.

Thiên Ân bên đó nghiêm túc gật đầu, tỏ ý mình nhất định sẽ che giấu thật tốt!

Vì vậy Chu Tiểu Di bên này cũng coi như khá hài lòng.

Cứ thế, hai người họ trở về.

Quả nhiên người phụ nữ kia vẫn nhìn chằm chằm vào hai người họ.

Nhưng từ chỗ Chu Tiểu Di, đương nhiên không thể nhìn ra điều gì!

Chu Tiểu Di tinh ý như vậy.

Cô ta lại nhìn Thiên Ân, Thiên Ân bên đó vẫn bộ dạng hơi đơn thuần đó!

Nhưng cô ta cũng không nhìn ra được điều gì.Ánh mắt của người phụ nữ kia vừa rồi đáng sợ quá đi mất, hơn nữa tôi cảm thấy, cô ta chắc chắn vẫn còn ý đồ khác, thật không biết rốt cuộc cô ta nghĩ gì.

Hơn nữa vừa nãy, cái vẻ mặt của cô ta, tôi nghiêm túc nghĩ lại một chút, tôi cảm thấy ông chủ Tôn, ông ta có khả năng đã sớm biết người phụ nữ này thực ra căn bản không phải vợ mình.

Nhưng ông chủ Tôn vẫn cố chấp muốn giữ người phụ nữ kia bên cạnh, đó là một chuyện cực kỳ kỳ lạ.

Chẳng lẽ đúng như chị Chu và họ nói, ông chủ Tôn sở dĩ muốn giữ người này bên cạnh, là vì ông ta có thể đạt được điều gì đó từ đối phương sao.

Nếu thật là vậy thì cũng quá đáng sợ rồi, chưa bao giờ nghĩ tới, ông chủ Tôn vậy mà lại có suy nghĩ như thế.

Nhất thời không biết phải diễn tả tâm trạng của mình thế nào nữa, thật sự hơi nặng nề.

Hơn nữa vẻ mặt của ông chủ Tôn, hình như thật sự không hề sợ hãi, ông ta cũng không sợ người phụ nữ này trực tiếp ăn thịt mình.

Cái này thì cậu không hiểu rồi, sợ người ta đối mặt với nỗi đau mất đi người yêu mới là đáng sợ nhất.

Tôi cảm thấy ông chủ Tôn ông ta chính là loại người khá duy tâm.

Ông ta chắc là muốn người yêu của mình trực tiếp ở lại bên cạnh, nên mới đưa ra lựa chọn như vậy.

Mặc dù cách này thực sự rất đáng sợ và cũng không mấy lý trí.

Nhưng tôi vậy mà lại có thể hiểu được.

Dù sao thì tôi cảm thấy ông chủ Tôn làm như vậy, thực ra cũng coi như là tốt.

Chương 1560

Huynh đệ lầu trên này, hay là tỷ muội, suy nghĩ của cậu cũng quá cực đoan rồi đấy.

Cậu vậy mà lại cảm thấy ông ta làm thế là tốt, tôi sao từ trước đến nay chưa bao giờ thấy thế.

Tôi cảm thấy ông chủ Tôn làm như vậy, căn bản không phải là chuyện tốt.

Hơn nữa nếu ông ta thật sự yêu phu nhân của mình đến vậy, ông ta nên tôn trọng cô ấy.

Đã trực tiếp không còn sinh mệnh rồi, cho dù có cưỡng ép đưa cô ấy trở lại, thì có ích gì chứ?

Cũng đâu thể mang lại điều gì cho ông ta đúng không?

Chu Tiểu Di và nhóm cô căn bản không biết những người này, vì chuyện của ông chủ Tôn mà thảo luận sôi nổi đến thế.

Có thể họ có biết, nhưng cũng không nghĩ sâu xa về vấn đề này đến vậy, bởi vì hiện tại họ căn bản không có thời gian để suy nghĩ vấn đề này.

Vì tất cả mọi người, sau khi tập trung lại với nhau, đều lắc đầu, không tìm thấy những cơ quan trong truyền thuyết kia.

Xem ra ở đây vẫn còn có những chuyện mà họ không biết đang xảy ra!

Nếu không thì cũng không đến nỗi thành ra thế này."Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Ông ta tại sao lại cản chúng ta tiếp tục tiến lên?

Chẳng lẽ ông ta không muốn chúng ta đi đến phía trước." "Hay là ông ta cảm thấy phía trước quá nguy hiểm, căn bản không muốn chúng ta đi.

Thật sự quá kỳ lạ, nhưng mỗi nơi đều toát ra vẻ quỷ dị." "Nhưng cũng không nói được là vì cái gì.

Nên chuyện hiện tại, vẫn còn khá ổn.

Phía chúng ta cũng đừng lo lắng nhiều nữa." Vương Khải Toàn nhìn quanh một vòng, căn bản không thấy những thứ họ muốn tìm.

Thấy tất cả mọi người đều ủ rũ cúi đầu.

Vương Khải Toàn cảm thấy vẫn cần phải động viên mọi người một chút, nên ông ta trực tiếp nói.

Chu Tiểu Di nhìn ông ta, khó mà thấy ông ta không bị suy sụp tinh thần.

Lại còn tích cực lạc quan như vậy, Chu Tiểu Di cũng nhịn không được cười lên.

Cô coi như đã hiểu, Vương Khải Toàn là thấy cơ hội đến rồi.

Có lúc ông ta mới là người dễ suy sụp nhất trong số những người này!

Nhưng lần này, ông ta vậy mà không bị suy sụp tinh thần.

Điều này quả thực là điều mà họ không ngờ tới, nhưng như vậy cũng tốt."Đúng vậy, vì ông ta đã trực tiếp chặn tảng đá ở đây rồi, thì là không muốn chúng ta tiếp tục đi về phía trước." "Nếu không muốn, vậy chúng ta cứ trực tiếp ở lại chỗ này đi." "Tôi luôn cảm thấy ông ta sở dĩ không muốn chúng ta đi vào, chắc chắn là có những chuyện khác." Họ thấy Chu Tiểu Di vậy mà đã ngồi yên tại chỗ rồi!

Tất cả mọi người đều nghiêm túc, không biết Chu Tiểu Di có suy

nghĩ gì.

Chẳng lẽ Chu Tiểu Di thật sự định nằm dài ở đây sao?

Nhưng họ cảm thấy không thể nào, với sự hiểu biết của họ về Chu Tiểu Di, cô chắc chắn sẽ không như vậy.

Nhưng hiện tại xem ra, Chu Tiểu Di cũng có thể đã bỏ cuộc rồi, dù sao cũng đã gần như tìm khắp con đường hầm này rồi, không có bất kỳ manh mối nào.

Vì vậy họ cũng chỉ có thể đợi ở đây.

Thực ra Chu Tiểu Di có ý muốn nhìn người phụ nữ kia, cô cảm thấy người phụ nữ này, nếu biết tất cả mọi thứ ở đây.

Chương 1561

Thì cô ta chắc chắn vẫn còn biết những bí mật khác, nên cô cảm thấy vào lúc này, cũng đã đến lúc để người phụ nữ này trực tiếp ra tay rồi.

Chu Tiểu Di cứ giả vờ như mình không biết gì cả, mặc dù cô cũng thực sự không biết gì."Thôi vậy, vừa nãy mọi người đều đã mệt rồi, vậy thì cứ ngồi xuống nghỉ ngơi tại chỗ một lát đi, đừng nghĩ mấy chuyện này nữa.

Nghĩ nhiều hơn nữa cũng căn bản chẳng có tác dụng gì." "Vì chúng ta căn bản là chưa tìm thấy bất kỳ thứ gì mà chúng ta muốn tìm.

Nếu đã như vậy, thì chúng ta cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt một chút đã, đó mới là điều quan trọng nhất." Vương Khải Toàn cũng trở nên "bãi lạn" luôn!

Cứ thế, tất cả mọi người họ, tự dưng ngồi trong con đường hầm chật hẹp, nhìn nhau.

Họ cũng đều im lặng, Chu Tiểu Di thậm chí còn nhắm mắt lại.

Nhìn vẻ mặt đó, hình như thật sự muốn ngủ vậy, điều này lại khiến tất cả mọi người đều ngớ người.

Chu Tiểu Di bình thường đâu có như thế này!

Nhưng họ cũng có thể hiểu, sự việc phát triển thành ra thế này, không có manh mối nào.

Lúc này mệt mỏi cũng là chuyện bình thường, hơn nữa suốt dọc đường đi, Chu Tiểu Di cũng đã giải quyết không ít rắc rối lớn.

Lúc này, đừng có lúc nào cũng nghĩ đến Chu Tiểu Di nữa, cô cũng cần nghỉ ngơi, cô cũng là người chứ không phải robot."Ban đầu cứ

nghĩ đồ công nghệ cao cũng có thể giải quyết được tất cả mọi thứ, nhưng vừa nãy tôi đã dùng máy quét của mình, quét qua một lượt rồi." "Căn bản không tìm thấy bất kỳ chỗ nào không ổn.

Thật không ngờ, những thứ mà những người thời xưa làm ra." "Bây giờ đã có thể tạo ra những thứ mà phương tiện công nghệ cao cũng không thể chống lại được, thật sự quá đáng nể." Trần Bình trước khi vào đây, anh ta chưa bao giờ cảm thấy sức người, và những thứ khác, thực sự có thể sánh được với máy móc.

Nhưng ở đây, vì vậy anh ta luôn cảm thấy mọi thứ, không phải là điều mà anh ta bên này có thể ngăn cản được!

Sở dĩ không phải máy móc đều không giải quyết được.

Nhưng hiện tại sau khi vào nơi này, anh ta thực sự đã cảm nhận được rất nhiều điều, không phải công nghệ cao là có thể giải quyết được.

Giống như những vấn đề mà họ gặp phải, và Chu Tiểu Di, cô ấy còn lợi hại hơn máy móc rất nhiều.

Chu Tiểu Di thực ra cũng chỉ nhắm mắt dưỡng thần, cô ấy đâu có thật sự ngủ hoàn toàn, nghe Trần Bình nói câu này thì.

Cô trực tiếp nhếch mép, những người khác thật sự có nhận ra không!

Nhưng Hắc Ca vẫn luôn ngồi đối diện Chu Tiểu Di.

Hắc Ca cảm thấy Chu Tiểu Di sở dĩ làm như vậy, chắc chắn là có lý do...

Hắc ca liếc nhìn Chu Tiểu Di, rồi lại nhìn Thiên Ân.

Thiên Ân vẫn im lặng, không chút biểu cảm.

Cuối cùng, Hắc ca khóa ánh mắt vào người phụ nữ kia. "Cha tôi

không cho chúng ta đi tiếp, tôi nghĩ chắc chắn có những lý do khác, đương nhiên, cũng có thể là một số điều mới mẻ." "Nếu tôi không nhầm, hẳn là ông ấy đã sớm biết chuyện này sẽ mang lại tai họa gì cho chúng ta." "Có thể việc ông ấy mấy năm nay không chịu quay về là vì bị thứ đó giam cầm, ông ấy cũng không muốn chúng ta đi vào vết xe đổ." Nếu đúng là như vậy thì họ cũng có thể hiểu được, chỉ là mọi chuyện đã trở nên như thế này, quả thực không phải ai cũng có thể kiểm soát.

Ngay cả Chu Tiểu Di cũng không biết phải giải quyết thế nào.

Vậy thì cứ ở lại đây một lúc!

Đúng lúc mọi người đều nghĩ rằng mình sẽ phải chờ đợi vô thời hạn, họ nghe thấy một giọng nói. "Tôi nhớ ra rồi, vừa nãy trong đầu tôi đột nhiên lại hiện lên một vài đoạn ký ức, dường như là về nơi này." "Tôi biết cơ quan đó rốt cuộc nằm ở đâu rồi, ngay trước mặt này.

Xem ra cô Chu vẫn rất lợi hại." "Cô ấy đã sớm nhìn thấu huyền cơ, chỉ là trước giờ cô Chu không nói ra mà thôi.

Bây giờ tôi biết nó ở đâu rồi, mọi người đi theo tôi." Chu Tiểu Di im lặng đi theo.

Chương 1562

Cô biết sớm muộn gì người phụ nữ này cũng sẽ nói ra.

Không ngờ cô ta lại không kiềm chế được, đã trực tiếp định nói hết mọi chuyện.

Chu Tiểu Di và những người khác cũng im lặng đi theo khi thấy cô ấy đi trước.

Những người khác không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng Vương Khải Toàn, Diệp Phàm và Hắc ca, những người thông minh, chỉ cần liếc mắt là đã nhìn ra.

Hóa ra Chu Tiểu Di đã sớm biết, cho dù họ không thể thoát khỏi nơi này, người phụ nữ kia nhất định sẽ dẫn họ ra ngoài.

Sau bao nhiêu đường vòng vèo, họ đến một nơi.

Đây chính là chỗ mà Vương Khải Toàn và nhóm của anh ta vừa ở.

Mọi người đều nhìn Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn thực sự vô tội, anh ta chẳng nhìn ra điều gì cả!

Sau đó, họ thấy người phụ nữ đặt tay lên một chỗ và nhấn xuống, đột nhiên nghe thấy một tiếng 'ầm' lớn.

Họ không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng chắc chắn không phải điều tốt đẹp.

Họ nhanh chóng quay lại chỗ cũ và nhìn.

Tảng đá đã biến mất, xem ra khi người phụ nữ kia nhấn vào vị trí đó, chắc là đã chạm vào cơ quan.

Tảng đá đã rơi xuống rồi sao?

Họ đoán chắc chắn là rơi xuống lòng đất.

Tuy nhiên, lúc này, một người đàn ông khác nghe thấy tiếng động lớn thì nhíu chặt mày.

Ông ta đã hơi già rồi.

Ông ta không ngờ những người đó vẫn cứ muốn đưa họ đến đây!

Ban đầu ông ta nghĩ dùng cách này để giam cầm họ ở đó.

Người phụ nữ sẽ không thể nhanh chóng đưa họ đi được.

Xem ra mình vẫn chậm một bước, người phụ nữ đã ra tay rồi… "Điều phải đến thì không thể ngăn cản, nếu họ đã vào rồi." "Thì cứ để họ đến đi, chỉ khi đến được nơi này." "Tôi mới có thể trực tiếp nói cho họ một số sự thật.

Là chính họ cố chấp muốn đến nơi này.

Đến lúc đó nếu thực sự bị nguyền rủa." "Thì cũng đành chịu, thật không ngờ con trai tôi vẫn tự mình đến nơi này.

Năm đó…" "Không nên nói cho nó nhiều như vậy, nếu không nó cũng sẽ không đến đây." Người đàn ông lúc này vô cùng hối hận.

Ban đầu ông ta chỉ nghĩ không thể mang con mình đến nguy hiểm này.

Hơn nữa, ông ta cũng muốn bồi dưỡng con mình thành người kế nhiệm.

Nên đã nói cho nó tất cả mọi thứ, nhưng bây giờ hối hận cũng chẳng ích gì.

Ông ta thở dài một mình ở đây, rồi ông ta không biết tình hình của nhóm người kia bây giờ thế nào.

Xem ra ông ta vẫn phải tiếp tục chỉ đường cho họ.

Ban đầu ông ta nghĩ dùng cách đó để giam cầm họ ở nơi đó, sẽ không cho họ vào được!

Chương 1563

Nhưng bây giờ xem ra thì căn bản là không thể giam cầm được.

Nếu đã không giam cầm được thì cứ để họ vào đi, cũng đã đến lúc gặp lại rồi!

Dù sao họ đã rất nhiều năm không gặp mặt nhau. "Con trai à con trai, sao con lại không nghe lời chứ?

Sao lại cứ phải đến nơi này?

Năm đó không nên trực tiếp dạy con nhiều như vậy." "Hơn nữa, những người đi cùng con cũng không đơn giản, đặc biệt là người tên Chu Tiểu Di." "Tuy chỉ mới gặp từ xa, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự sắc sảo trên người cô ấy." Chu Tiểu Di và nhóm của cô căn bản không biết người đàn ông này đang nghĩ gì ở đây!

Hơn nữa, họ cũng muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề này rồi rời đi.

Họ không thể tiếp tục chờ đợi nữa, tránh để lại xảy ra chuyện như vừa rồi!

Mặc dù họ đã thành công khiến tảng đá rơi xuống.

Nhưng không biết lát nữa có còn tảng đá mới nào được điều khiển ra nữa không, nên họ nhanh chóng đi về phía trước.

Trên đường đi, Chu Tiểu Di luôn mơ hồ liếc nhìn người phụ nữ kia!

Người phụ nữ đương nhiên cũng nhận ra ánh mắt của cô.

Nhưng người phụ nữ không nói gì, cả hai người đều vô cùng ăn ý mà nghi ngờ lẫn nhau.

Họ lại một lần nữa cảm nhận được cái lạnh thấu xương, thật sự là càng ngày càng kỳ lạ!

Lúc thì lạnh, lúc thì không lạnh!

Họ đều phải nghi ngờ.

Nơi này có giống như điều hòa không khí không!

Có thể điều khiển bất cứ lúc nào, nhưng bây giờ họ cũng không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, điều quan trọng nhất là phải nhanh chóng đi.

Tiếp theo, Chu Tiểu Di và nhóm của cô nhanh chóng tiến lên.

Trên đường đi, họ không gặp thêm bất kỳ trở ngại nào.

Tuy nhiên hôm nay, ở nơi này, họ lại gặp nguy hiểm!

Ban đầu họ đi rất thuận lợi, đến một nơi rộng rãi, dưới đất toàn là đất xốp.

Ban đầu căn bản không ai để ý chuyện này, cũng không ai để ý dưới chân họ đang giẫm lên những thứ gì.

Khi họ đang đi thì một người trong số đó kêu thảm thiết!

Sau đó bị một bàn tay thò ra từ trong đất trực tiếp kéo lấy mắt cá chân, rồi lôi người đó xuống đất.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Chu Tiểu Di và nhóm của cô không kịp cứu người!

Tuy nhiên, Thiên Ân bên cạnh Chu Tiểu Di cũng bị kéo.

Thiên Ân la lớn một tiếng, Chu Tiểu Di đang ở ngay bên cạnh cô ấy!

Chu Tiểu Di nhanh chóng túm lấy Thiên Ân.

Nhưng một chân của cô ấy đã lún vào trong bùn đất.

Chương 1564

Cả người vẫn còn ở phía trên… Chu Tiểu Di dứt khoát dùng chủy thủ chém qua, bàn tay đó mới buông ra. "Chính là thứ quỷ quái này, đúng vậy, lúc tôi không ở trong căn phòng kia đã từng gặp một lần rồi, không ngờ ở nơi này lại vẫn gặp." "Cứ tưởng chỉ có trong phòng thôi, bây giờ xem ra, e rằng nơi này có bao nhiêu thứ này tồn tại." Những người khác vẫn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra thì Vương Khải Toàn đã trực tiếp nói ra.

Nghe Vương Khải Toàn nói tên, họ đại khái đã hiểu những thứ này là gì!

Nhưng không ngờ.

Hóa ra khi ở trong đó!

Chu Tiểu Di và nhóm của cô đã trải qua chuyện như vậy, thứ này trông quả thực rất quỷ dị.

Hơn nữa sau khi chúng xuất hiện, họ dùng súng bắn!

Vậy mà vẫn có thể tụ tập lại với nhau, bây giờ họ cuối cùng đã hiểu.

Tại sao Chu Tiểu Di và nhóm của cô lại bị mắc kẹt trong căn phòng đó? "Lão Hồ, hóa ra khi các cậu bị nhốt trong căn phòng đó, đối mặt chính là thứ này." "Chẳng trách chúng tôi cứ thắc mắc, với năng lực của các cậu, không nên ra ngoài muộn như vậy.

Nhưng thứ này quả thực rất quỷ dị." "Đã bắn chúng thành bột rồi, vậy mà vẫn có thể hợp lại với nhau, tôi còn phải nghi ngờ liệu chúng có thành tiên rồi không." Trần Bình lúc này cảm thấy những thứ công nghệ cao của mình thực sự không thể giải thích được những chuyện

quỷ dị này!

Thế là anh ta vừa dùng khẩu súng bắn tỉa của mình đối phó với những thứ quỷ quái này, vừa nói!

Nhưng Chu Tiểu Di bây giờ không có thời gian để ý đến anh ta, chỉ bảo anh ta tự bảo vệ mình trước đi, bắn súng kém như vậy.

Trần Bình gượng cười một tiếng, anh ta thật sự không ngờ mình lại bị một cô gái chê bắn súng kém.

Anh ta chơi game thì bắn rất chuẩn.

Nhưng bây giờ và chơi game hoàn toàn không giống nhau, đây là trực tiếp trải nghiệm.

Thế nên Trần Bình chỉ có thể im lặng.

Hoàn toàn dùng khẩu súng trong tay để trực tiếp tấn công những con quái vật đột nhiên xuất hiện trước mặt!

Nhưng những con quái vật này cứ mãi không hết.

Một lúc sau, chúng lại tụ tập lại với nhau!

Hơn nữa còn càng lúc càng nhiều. 【Sao lại là mấy thứ này nữa vậy, lần trước trong phòng của Chu tỷ họ đã bị mấy thứ này làm cho mắc kẹt, nên không tài nào ra được, bây giờ lại xuất hiện nữa.】 【Tôi còn phải nghi ngờ có phải người phụ nữ này triệu hồi ra không, hơn nữa mọi người nhìn cái vẻ giả vờ yếu đuối của cô ta kìa, cứ như thể cô ta thật sự không thể đối phó với mấy thứ này vậy.】 【Tôi dám chắc nếu không có Chu tỷ họ ở đây, người phụ nữ này tuyệt đối có thể một tay bóp chết một con quái vật.】 【Đại huynh đệ này, cậu nói đúng quá đi, tôi cũng rất đồng tình với cách nói của cậu, giống như một số nữ hán tử vậy, rõ ràng một mình có thể vác một thùng nước lên lầu ba.】 【Nhưng trước mặt bạn trai thì lại biến thành một con bánh bèo vô dụng, nói mình không có năng lực.】 【Nữ hán tử thì

sao?

Nữ hán tử cũng có lúc yếu đuối chứ, không thấy Chu tỷ nhà người ta cũng là một nữ hán tử sao?】【Nhưng Chu tỷ khi dịu dàng thì cũng dịu dàng như nước, đâu giống như những gì mấy người nói, cái loại đó căn bản không phải nữ hán tử mà là trà xanh.】【Thật không biết, đôi khi mấy người ở đây nói chuyện với tôi là như thế nào.】…【Chu Tiểu Di từ trước đến nay đều là người nóng tính, chẳng lẽ mọi người vẫn chưa nhận ra sao?】【Hơn nữa tôi không hề cảm thấy cô ấy thật sự lợi hại đến vậy, chẳng qua chỉ là buff chồng chất mà thôi, nếu là chính bản thân cô ấy thì căn bản không lợi hại được như vậy.】【Tôi thấy đều là do mọi người thổi phồng lên thôi, bây giờ tôi xem một chút, thực sự không hiểu mọi người thấy cô ấy lợi hại ở điểm nào.】【Ôi chao ôi, hóa ra lại có anti-fan nhảy ra nói xấu Chu tỷ nữa rồi, đã bao nhiêu ngày rồi không có anti-fan xuất hiện, không ngờ lần này lại lôi ra một đám anti-fan.】【Chu tỷ chính là lợi hại, thì sao?

Ăn hết gạo nhà mấy người à, hơn nữa năng lực của Chu tỷ rõ ràng bày ra đó, không biết mấy tên anti-fan này có phải mù không.】【Vậy mà dám nói cô ấy căn bản không có năng lực nào cả, không biết mấy người muốn một người như thế nào mới thấy có năng lực, chẳng lẽ phải giống như những idol yếu ớt nhà mấy người sao?】【Cậu nói vậy là có ý gì hả?

Tôi chẳng qua chỉ là nói thật thôi, cậu muốn công kích idol của tôi thì sao?

Chẳng lẽ cậu không nhìn ra sao?】【Chu Tiểu Di này căn bản không lợi hại như lời đồn, tôi cứ nghe những người xung quanh nói, Chu Tiểu Di, Chu Tiểu Di, tôi còn tưởng lợi hại lắm cơ.】【Vào xem một chút, cũng chẳng qua chỉ là thế này thôi, không biết mấy người mỗi ngày thổi phồng là thổi phồng kiểu gì ra được.】【Đúng đúng

đúng, cậu nói gì cũng đúng, giống như idol nhà mấy người vậy, số liệu đều là mấy người tự tạo ra, thực tế thì không có chút thực lực nào cả.】【Nhưng anti-fan mà còn cắn nhẵn nữa thì tin hay không chúng ta bây giờ xé toạc mồm cậu ra, không thấy Chu tỷ họ đang đánh địa thi, đánh phấn khích như vậy sao?】【Cậu cứ lúc này nhảy ra cà khịa, lười nói nhiều với loại anti-fan như cậu, đơn giản là phí nước bọt.】 Khi Chu Tiểu Di và nhóm của cô đang đối phó với những con địa thi này!

Lại có người bắt đầu bôi đen Chu Tiểu Di, nhưng cô ấy căn bản không biết.

Hơn nữa nơi họ đang ở thực sự rất nguy hiểm, những con địa thi này càng lúc càng nhiều!

Dày đặc!

Chúng đã bao vây toàn bộ họ ở nơi này.

Chương 1565

Chu Tiểu Di biết tình hình không ổn lắm, cô cũng không ngờ nơi đây lại có nhiều địa thi đến vậy!

Chu Tiểu Di nhanh chóng nhìn một lượt.

Chúng đều bò lên từ dưới lòng đất, điều quan trọng nhất là dù đã chết, chúng vẫn có thể hợp lại với nhau, đây mới là điểm quỷ dị nhất. "Thứ này sao lại như vậy chứ?" "Lão Hồ, cậu có thấy nó còn đáng sợ hơn những thứ chúng ta gặp trong phòng không?" "Ban đầu cứ tưởng những thứ trong phòng đã đủ đáng sợ rồi, không ngờ ra ngoài mới là lúc thực sự bắt đầu, những thứ trong phòng chỉ như món khai vị thôi." Vương Khải Toàn đương nhiên cũng nhận ra, những thứ này còn đáng sợ hơn nhiều so với những gì họ gặp trong phòng.

Anh ta vừa vung thanh đại đao trong tay, đối phó với những thứ này, vừa hét lên.

Chu Tiểu Di đương nhiên cũng đã nhận thấy, cô cũng bắt đầu quan sát!

Cô cảm thấy những thứ này sở dĩ bất tử, chắc chắn là có lý do.

Thế nên họ vẫn phải tìm ra quy luật trong đó, cô cảm thấy chắc chắn có cách nào đó để giải quyết.

Hoặc nếu không giải quyết được, họ có thể rời khỏi nơi này, họ không thể mãi bị mắc kẹt ở đây… "Tôi cũng nhìn thấy rồi, nhưng mọi người hãy cố gắng chịu đựng thêm một chút." "Tôi xem chúng ta phải rời khỏi nơi này như thế nào, chỉ có rời đi mới có thể kết thúc." "Nếu không, không biết còn phải dây dưa với chúng đến bao giờ.

Mấy thứ này cứ như cái động không đáy, không ngừng nghỉ, sớm

muộn gì cũng sẽ làm chúng ta cạn kiệt mọi sức lực." Chu Tiểu Di vừa nói vừa cầm khẩu 98K nhắm bắn một con quái vật!

Chỉ cần những con quái vật này không thể lại gần và tấn công họ là được.

Tuy nhiên, đúng lúc này, đột nhiên mọi thứ quỷ dị đều trở nên yên tĩnh!

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng chắc là sắp kết thúc rồi.

Nhưng họ đã nghĩ quá nhiều, căn bản không hề kết thúc!

Bởi vì dưới lòng đất dường như bắt đầu có động tĩnh, nơi này trở nên rung chuyển.

Sau khi nhanh chóng đứng vững, họ mới phát hiện!

Tất cả những thứ vừa nãy đã tụ tập lại với nhau, biến thành một bộ xương khổng lồ. "Ôi trời ơi, thứ quỷ quái gì thế này, trông đáng sợ quá đi mất, nhìn cái hình dáng của nó, có thể so sánh với lạc đà rồi." Những con địa thi kia vậy mà lại trực tiếp hợp nhất thành một con, hơn nữa thân hình đồ sộ!

Suýt chút nữa là phá vỡ cả nơi này.

Khi Chu Tiểu Di và nhóm của cô ngẩng đầu lên thì chỉ có thể nhìn thấy cái đùi của nó!

Chu Tiểu Di cảm thấy, tuyệt đối chỉ cần một cú giẫm là có thể giẫm chết từng người trong số họ!

Họ nhanh chóng trốn vào góc. "Mau tìm xem có lối ra nào không, chắc chắn là có.

Vừa nãy lối ra chúng ta vào đã bị bịt kín rồi." "Nhưng bây giờ chắc là vẫn còn những lối ra khác, nếu không tìm thấy nữa thì chúng

ta sẽ phải chết hết ở nơi này.

Tôn phu nhân, cô còn biết những con đường khác không?" Chu Tiểu Di bất ngờ hỏi Tôn phu nhân, cô ấy vẫn chưa hoàn hồn!

Nhưng cô ấy biết không thể thực sự để Chu Tiểu Di và nhóm của cô chết ở đây.

Chu Tiểu Di và nhóm của cô vẫn còn hữu dụng!

Cô ấy chỉ có thể nói mình cũng không biết!

Cứ hoảng loạn tìm trước đã!

Thực ra, cô ấy đang tìm một cách có chủ đích.

Chương 1566

Chu Tiểu Di từ đầu đã luôn chú ý đến Tôn phu nhân này!

Khi thấy cô ấy đi về một hướng khác.

Chu Tiểu Di biết chắc chắn ở đó có lối ra!

Thế là!

Cô cũng dẫn những người khác nhanh chóng đi theo. "Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Nhanh lên theo kịp đi, cô ta chắc chắn có thể tìm thấy lối thoát, đừng quên, cô ta luôn có ký ức về con đường này." Khi Chu Tiểu Di đã định đi theo thì cô phát hiện Hắc ca vẫn còn đứng ở chỗ cũ, thế là trực tiếp nhắc nhở Hắc ca.

Hắc ca liếc nhìn Tôn phu nhân đã biến mất, rồi lại nhìn Chu Tiểu Di!

Anh ta cũng chỉ có thể nhanh chóng đi theo!

Quả nhiên!

Họ rất nhanh đã đến một cửa động nhỏ hẹp.

Tôn phu nhân nói tạm thời có thể vào đó!

Nhưng cụ thể cái cửa động nhỏ này thông đến đâu thì cô ấy cũng không biết!

Có thể sẽ gặp chuyện nguy hiểm hơn.

Tiếng ầm ầm phía sau, mặt đất và cả trần nhà đều bắt đầu sụp xuống!

Cũng không quan tâm nhiều nữa, Chu Tiểu Di bảo họ nhanh chóng

đi vào.

Cô và Hắc ca hai người ở phía sau yểm trợ.

Con quái vật đã đi về phía này rồi!

Những người khác cũng không quan tâm nguy hiểm hay không.

Cứ thoát được kiếp này đã rồi tính!

Nếu lại gặp nguy hiểm nữa thì cũng là số mệnh.

Cứ như vậy, họ nhanh chóng đi thẳng vào trong!

Chu Tiểu Di và Hắc ca hai người, cuối cùng cũng đã vào trong!

Con quái vật trợn mắt nhìn họ đi vào.

Nó vươn tay muốn kéo họ ra ngoài, nhưng cánh tay của nó quá thô.

Căn bản không thể lọt vào, bàn tay còn bị Chu Tiểu Di chém mấy nhát.

Nó đau đớn trực tiếp rụt tay về, Chu Tiểu Di và nhóm của cô nhanh chóng rời đi.

Chu Tiểu Di và nhóm của cô đang ở trong bóng tối!

Khi bật đèn pin lên, họ mới phát hiện họ vậy mà đã đi vào một con sông ngầm.

Dưới đất toàn là nước đọng, không sâu!

Chương 1567

Nhưng cũng đúng thôi, vừa nãy khi họ đi vào đã cảm nhận được sự ẩm ướt và lạnh lẽo.

Nhìn dưới chân toàn là nước đọng!

Họ đã quá quen với tình huống như vậy rồi.

Nhưng liên tưởng đến lần trước suýt nữa bị nước nhấn chìm, vẫn phải chú ý một chút!

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di nhìn kỹ một lát sau.

Cô phát hiện nơi đây chắc chỉ là dấu vết nước đọng quanh năm để lại, chắc không đến nỗi sẽ sâu hơn!

Thế nên cô bảo những người khác cũng đừng lo lắng nhiều.

Nghe Chu Tiểu Di giải thích xong, tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm!

Nói thật, sau khi trải qua chuyện như vậy lần trước.

Họ thực sự hơi sợ hãi khi lại một lần nữa trải qua điều đó ở nơi này. "Cuối cùng cũng thoát được thứ đó rồi, thật sự quá đáng sợ, nó rốt cuộc là thứ quỷ quái gì vậy, nhìn cái dáng vẻ của nó." "Dường như thật sự muốn ăn thịt tất cả chúng ta vậy, vậy thì cái thứ mà mọi người nói là địa thi, chúng là những xác chết bò ra từ dưới lòng đất sao?" Vừa nãy, do tình hình quá khẩn cấp, họ căn bản không kịp tìm hiểu, thế nên tất cả mọi người chỉ có thể trực tiếp dừng lại nghỉ ngơi rồi hỏi xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. "Tên đã cụ thể như vậy rồi, chắc chắn là xác chết bò ra từ dưới lòng đất.

Chúng hình như là trước đây bị chôn sống." "Sau đó thì không biết tại sao đột nhiên lại biến thành như bây giờ, nhiều nơi thực ra đều có,

chỉ là không phổ biến mà thôi." "Từ trường ở nơi này bị ảnh hưởng, nên chúng mới có thể bò ra ngoài.

Nếu không thì thế giới bên ngoài bây giờ đã loạn hết rồi." "Bên ngoài căn bản không thể để chúng bò ra được, thế nên mọi người căn bản không cần phải lo lắng." Nghe Vương Khải Toàn giải thích như vậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc tột độ!

Bên ngoài còn có thể tồn tại những thứ như vậy, nhưng cũng không đến nỗi thực sự biến thành như thế này. "Thôi đi, thứ đáng sợ như vậy ai mà muốn gặp chứ, chúng ta cứ yên tĩnh ở nơi này đi." "Hơn nữa thứ vừa nãy, vậy mà còn có thể tổ hợp lại với nhau, đánh lại không chết, thực sự quá đáng sợ." "Thế nên căn bản không cần phải lo lắng những chuyện này nữa, bây giờ điều quan trọng nhất là phải nhanh chóng đi về phía trước." Vừa nãy mọi người đều tận mắt chứng kiến!

Thứ đó đáng sợ đến nhường nào!

Bây giờ họ không muốn trải qua lần nữa.

Thế nên cứ nhanh chóng rời đi thôi, nhưng nơi vừa nãy họ ở!

Khi giẫm lên đất thì xốp mềm.

Bây giờ dưới đây toàn là đá tảng, chắc là chúng không bò lên được nữa đâu.

Khi họ đi về phía trước, thỉnh thoảng còn nghe thấy phía sau có tiếng gầm rú của thứ gì đó!

Họ biết chắc đó là con quái vật kia rồi.

Họ đã trốn đến nơi này rồi!

Vậy mà nó ở bên ngoài vẫn không buông tha!

Nhưng may mắn là thân hình nó đồ sộ, căn bản không thể lọt vào.

Cũng may mắn là vừa nãy, chúng vậy mà lại hợp nhất thành một con, thật sự khá buồn cười… "Lo lắng nhiều như vậy để làm gì?

Bây giờ cho dù lo lắng nhiều hơn nữa." "Cũng căn bản không có tác dụng gì, thà rằng lo lắng những chuyện chưa xảy ra." "Không bằng cứ giải quyết những vấn đề trước mắt này, nơi chúng ta đến này hoàn toàn là một vùng đất mới, hơn nữa chúng ta đã thoát ly quỹ đạo ban đầu." Chu Tiểu Di nghiêm túc nói.

Những người khác vừa nãy vốn dĩ đã thở phào nhẹ nhõm!

Nhưng vừa nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ lại trở nên cảnh giác.

Chương 1568

Theo cách nói của Chu Tiểu Di, nếu đúng là như vậy!

Thì quả thực có chút không ổn, hơn nữa họ từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Bây giờ Chu Tiểu Di vừa nói, họ mới nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề này!

Họ bây giờ tương đương với việc đang mở ra bản đồ mới trong trò chơi.

Thế nên có thể sẽ gặp phải một số nhiệm vụ ẩn, hoặc trùm cuối ẩn, nghĩ đến khả năng này họ vừa kích động lại vừa không thể không trở nên thận trọng.

Bởi vì họ biết bản đồ ẩn không dễ chơi chút nào. "Tôn phu nhân, cô có biết nơi này rốt cuộc là chỗ nào không?

Dù sao cô cũng đã ở đây lâu như vậy rồi, tôi tin cô chắc chắn biết rõ chứ." Đúng lúc những người khác vẫn còn đang lo lắng không biết có chuyện gì nguy hiểm sẽ xảy ra, thì nghe thấy Vương Khải Toàn hỏi Tôn phu nhân như vậy.

Tất cả mọi người đều rất ăn ý nhìn Tôn phu nhân!

Đây cũng là sự ăn ý hiếm hoi mà họ đã phát triển được ở nơi này.

Sắc mặt Tôn phu nhân trở nên vô cùng khó coi!

Cô ta phát hiện, Chu Tiểu Di và nhóm của cô chắc chắn đã sớm nghi ngờ cô ta!

Nên thỉnh thoảng lại trực tiếp thăm dò cô ta.

Nhưng thật đáng tiếc, nếu cô ta dễ dàng bị họ thăm dò ra như vậy

thì cũng quá yếu kém. "Tôi không biết, tôi đã nói là do ký ức của tôi đột nhiên hiện ra nơi này, nên tôi mới có thể dẫn mọi người đến." "Nhưng ở đây cụ thể sẽ xảy ra chuyện gì, tôi thật sự không biết gì cả, nên mọi người đừng hỏi tôi nữa." Nghe người phụ nữ này nói vậy, họ biết người phụ nữ này e rằng thật sự không đặt chuyện này vào lòng.

Nếu đã như vậy thì họ quả thực không nên tiếp tục hỏi nữa!

Hơn nữa cho dù có tiếp tục hỏi cũng căn bản không thể nhận được kết quả.

Thà rằng không hỏi gì cả, cứ đi thẳng về phía trước là được!

Hơn nữa trên đường đi, Chu Tiểu Di còn thỉnh thoảng quan sát tình hình bên Tôn lão bản.

Cô phát hiện Tôn lão bản cũng luôn nhìn chằm chằm người phụ nữ này!

Hơn nữa người phụ nữ này làm gì, Tôn lão bản cũng đều hỏi một câu, Chu Tiểu Di xác định, Tôn lão bản quả thực có lợi lộc để mưu cầu. "Cậu có phải đã sớm biết rồi không?

Tôn lão bản thực ra rất rõ ràng, người phụ nữ này căn bản không phải phu nhân của ông ta." "Ông ta sở dĩ nguyện ý tin tưởng người phụ nữ này, là do ông ta cố ý làm vậy." Một ngày nọ khi họ đang nghỉ ngơi ở một chỗ, Hắc ca lợi dụng lúc những người khác không chú ý, mới tìm Chu Tiểu Di hỏi.

Chu Tiểu Di gật đầu, điều này vốn dĩ là sự thật!

Cô tin Hắc ca cũng là người thông minh, chắc cũng đã nhìn ra rồi.

Thế nên Chu Tiểu Di đương nhiên sẽ không tiếp tục che giấu nữa!

Hơn nữa cô cảm thấy căn bản không cần thiết phải tiếp tục che

đậy nữa!

Chu Tiểu Di không nói gì tức là mặc định.

Hắc ca tiếp tục truy vấn, lần trước họ đột nhiên tách ra, có phải là vì Thiên Ân bên kia đã cảm nhận được điều gì không? "Cậu không thấy kỳ lạ sao?

Chương 1569

Rõ ràng biết đối phương căn bản không phải phu nhân của mình, nhưng lại muốn giữ đối phương bên cạnh, hơn nữa cũng không hề sợ hãi." "Vậy thì chỉ có một khả năng, đó là ông ta nắm rõ thân phận của người phụ nữ này như lòng bàn tay, có thể là muốn lợi dụng người phụ nữ này, để đạt được điều gì đó." "Tôn lão bản đã đi cùng chúng ta lâu như vậy rồi, theo tôi hiểu về ông ta, ông ta chắc chắn có lợi lộc để mưu cầu." "Nếu không thì cũng sẽ không giữ người phụ nữ này ở đây, nhưng cụ thể là vì điều gì, hiện tại vẫn chưa thể biết được." Đây quả thực là một chuyện khiến tất cả mọi người đều khá đau đầu!

Họ cũng không biết, Tôn lão bản tại sao lại nguyện ý, giữ một kẻ bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng tất cả họ bên cạnh.

Hơn nữa còn tin chắc như đinh đóng cột, đối phương chính là phu nhân của mình!

Đơn giản là nói bậy!

Làm sao có thể thực sự là phu nhân của ông ta được. "Thôi được rồi, chuyện nhà của chính tôi còn chưa rõ ràng đây, cha tôi bên kia chắc chắn đã biết chúng ta đến đây." "Hơn nữa theo tình huống bình thường mà nói, ông ấy nên giúp chúng ta giải quyết những thứ quỷ quái trước mắt này, nhưng lần này ông ấy không làm." "Vậy thì chỉ có một khả năng, đó là ông ấy cũng không giải quyết được, hoặc là ông ấy đã gặp phải nguy hiểm khác." Khi Hắc ca nói, không tránh khỏi lộ ra vẻ lo lắng!

Nếu đúng là như vậy, thì tình hình quả thực có chút nguy hiểm.

Chu Tiểu Di bên kia cũng nhíu mày, đúng vậy, nếu phỏng đoán của Hắc ca là đúng!

Thì có thể bên cha anh ta đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào đó.

Xem ra họ vẫn phải nhanh chóng đi tìm ông ấy!

Rồi tìm hiểu xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, không thể để ông ấy một mình ứng phó được.

Thế nên Chu Tiểu Di và nhóm của cô cảm thấy, cũng đã đến lúc phải tiếp tục đi về phía trước rồi!

Nhưng họ cũng không biết nơi này đi tiếp sẽ đến đâu?

Có lối ra nào? "Cậu cứ yên tâm đi, cha cậu bên đó chắc chắn sẽ không gặp nguy hiểm đâu, ông ấy có thể đã không biết ở nơi này bao nhiêu năm rồi, nên ông ấy chắc chắn có thể ứng phó được." Chu Tiểu Di cảm thấy cho dù cha của Hắc ca không phải lúc nào cũng ở nơi này!

Nhưng ông ấy cũng sẽ thỉnh thoảng đến đây một chuyến.

Thế nên cô cảm thấy sự lo lắng của Hắc ca hoàn toàn là thừa thãi!

Cha anh ta có thể sẽ gặp nguy hiểm, nhưng ông ấy chắc chắn có thể giải quyết được.

Hắc ca còn lợi hại như vậy!

Cha anh ta bên đó càng sẽ không kém đi đâu!

Hắc ca nghe vậy cũng chỉ có thể giả vờ thở phào nhẹ nhõm!

Nhưng trong lòng anh ta vẫn rất lo lắng. 【Sao không thể xem góc nhìn của cha Hắc ca chứ, tôi muốn biết, rốt cuộc ông ấy tại sao nhiều năm như vậy không về nhà, rồi vừa nãy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?】 【Sao không thể chuyển đổi góc nhìn?

Chẳng lẽ là sợ tiết lộ trước một số điều gì đó sao?】 【Thôi đi, xem ra chúng ta cũng chỉ có thể đi theo Chu tỷ họ, cũng đầy hoang mang lo sợ chờ đợi, cuối cùng thì bất ngờ ập đến với chúng ta.】 Tất

cả mọi người đều hơi lo lắng về tình trạng của cha Hắc ca!

Ngay cả những cư dân mạng đang xem hóng ở bên ngoài cũng trở nên hơi lo lắng.

Ai nấy đều nóng lòng muốn xem góc nhìn của cha Hắc ca, nhưng họ phát hiện căn bản không thể chuyển đổi.

Họ cũng ở đây từ từ xem, cũng không biết tình hình này rốt cuộc là như thế nào… "Tôi nghĩ sở dĩ mọi chuyện lại xảy ra như vậy, có lẽ là phải đợi nhóm Chu tỷ đến nơi đó thì mới nhìn thấy được.

Chẳng biết thế nào nữa." "Dù sao tôi cứ thấy hơi lạ lạ, mọi người cứ xem kỹ xem tình hình hiện tại rốt cuộc là sao." "Đúng đúng, tầng trên nói đúng, mà chẳng biết sao tôi cứ cảm thấy cha của Hắc ca thật sự rất thần bí." "Cũng không biết liệu ông ấy có trực tiếp xuất hiện trong tầm nhìn của chúng ta không, giờ tự nhiên thấy dù có góc nhìn toàn diện của Thượng Đế thì cũng không phải là vạn năng." Mọi người đều nghĩ, có lẽ là vì Chu Tiểu Di và những người khác vẫn chưa trực tiếp bước vào phạm vi tầm nhìn của cha Hắc ca, nên họ không thể thấy được.

Vì thế, tất cả đều đang căng thẳng chờ đợi!

Nhưng cuối cùng, họ cũng chẳng thấy gì, đành lặng lẽ tiếp tục chờ đợi ở đó.Khi Chu Tiểu Di và Hắc ca đang thì thầm nói chuyện, người phụ nữ kia tự nhiên cũng để mắt đến họ.

Chương 1570

Nhưng khi thấy hai người không nói về chuyện của mình, cô ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì người phụ nữ đó vẫn luôn không rời mắt khỏi Chu Tiểu Di.Sau khi nhìn Chu Tiểu Di, cô ta lại nhìn sang Thiên Ân, nhưng trên mặt họ vẫn không thể hiện điều gì.

Cô ta cũng không biết ngày hôm đó, sau khi Chu Tiểu Di dẫn Thiên Ân đi mất một lúc rồi quay lại, họ đã nói những gì.

Cô ta vẫn luôn muốn tìm cơ hội để dò la Thiên Ân, nhưng cuối cùng đều không thành, chủ yếu là vì Chu Tiểu Di quá cẩn thận, lúc nào cũng để mắt đến Thiên Ân, khiến cô ta không có cách nào ra tay.

“Ông xã, anh mau nhìn xem, cô Chu và Hắc ca lại không biết đang nói gì đó.

Em không phải là muốn thế này thế nọ đâu.” “Em chỉ cảm thấy hai người họ thật sự rất kỳ lạ, có chuyện gì mà không thể nói trước mặt mọi người chứ?” “Việc gì phải lén lút thì thầm ở đó?

Chẳng lẽ họ đã phát hiện ra bí mật gì đó mà không muốn cho chúng ta biết?” Người phụ nữ này bề ngoài thì làm nũng, nhưng giọng nói của cô ta lại rất to, tất cả mọi người đều đã nghe thấy.

Khi nghe thấy câu nói đó, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Chu Tiểu Di.Chu Tiểu Di và Hắc ca tự nhiên cũng nghe thấy, họ cười lạnh một tiếng.

Người phụ nữ này thật sự rất buồn cười, lại nghĩ rằng họ đang nói bí mật!

Nếu bà ta muốn biết như vậy, vậy thì cứ nói thẳng cho bà ta biết

đi.

“Xin lỗi nhé, chúng tôi không nói bí mật gì cả, chỉ đang bàn luận tại sao cha Hắc ca vẫn luôn dẫn đường cho chúng tôi ở phía trước, nhưng lần này lại không thấy nữa.

Chúng tôi lo lắng liệu ông ấy có gặp nguy hiểm gì không, không phức tạp như bà Tôn nghĩ đâu.” “Nếu bà Tôn thật sự nghĩ như vậy thì tôi thấy chúng ta chẳng cần hợp tác làm gì nữa, vì các người căn bản không tin tưởng chúng tôi.” Khi Chu Tiểu Di nói câu này, ngữ khí cũng lạnh tanh.

Ông Tôn hơi nhíu mày.

Thật ra, ông ấy biết người phụ nữ này không phải vợ mình.

Sở dĩ ông ấy chịu lãng phí thời gian với cô ta là vì ông nghĩ, nếu cô ta có thể mạo danh vợ mình thì có lẽ ông có thể tìm thấy cơ hội gì đó từ cô ta, có thể cứu sống vợ mình.

Vì thế, ông mới để cô ta đi theo.

Ban đầu, ông cũng thật sự bị bất ngờ choáng váng, cho rằng người phụ nữ trước mặt chính là vợ mình!

Nhưng điều đó cũng chứng tỏ sau khi bình tĩnh lại, ông đã nhận ra chuyện này căn bản không thể nào, nên ông đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Cô đừng hiểu lầm, vợ tôi chỉ là nói vậy thôi, với lại tôi cũng tin hai người sẽ không có bí mật gì cả.” Ông Tôn hiếm hoi nói lời dễ nghe.

Mặc dù mọi người đều cảm thấy lời ông nói có chút giả dối.

Cái gì mà “họ không có bí mật gì cả”?

Kể cả có bí mật thì sao?

Dù sao thì bất kỳ ai ở đây cũng đều có bí mật, chẳng qua trên đường đi, những bí mật đó đều bị Chu Tiểu Di và đồng đội đào bới ra.

Hơn nữa, ngay cả ông Tôn bây giờ cũng đang che giấu một bí mật lớn, không biết ông Tôn và người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì.

Có lẽ ông Tôn chỉ muốn hồi sinh vợ mình, nhưng mọi người lại nghĩ người phụ nữ này chưa chắc đã giúp ông hồi sinh vợ được.

Vì thế, ông Tôn chắc cũng biết điều này, ông chỉ muốn nhận được thứ gì đó hoặc một bí mật gì đó từ người phụ nữ này, nhưng đó không phải là điều họ muốn tìm hiểu thì có thể hiểu được.Người phụ nữ kia bị nói xong cũng có chút ngượng nghịu.

Cô ta vội vàng giải thích rằng mình thật sự đã nghĩ quá nhiều.

Cô ta chỉ là nói vậy thôi, chủ yếu là vì thấy Chu Tiểu Di và Hắc ca thì thầm to nhỏ nên thật sự tưởng họ đã phát hiện ra bí mật gì đó.

“Người có tật giật mình thì mới nghĩ chuyện này, chúng tôi không có suy nghĩ gì trong lòng, tự nhiên cũng không có nhiều bí mật như vậy.” “Thế nên bà căn bản không cần nghĩ nhiều.

Hơn nữa, trên đường đi, chẳng lẽ mọi người đã quên rồi sao?

Chương 1571

Đó đều là cha Hắc ca dẫn đường cho chúng ta." "Nhưng khi chúng ta đến nơi này rồi, lại không thấy dấu vết mà ông ấy để lại nữa, mà chúng ta còn gặp nguy hiểm." Mọi người cũng nghiêm túc hồi tưởng lại, trên đường đi đúng là như vậy!

Chẳng lẽ thật sự giống như Chu Tiểu Di và Hắc ca nói, người đó đã gặp nguy hiểm gì?

Nếu thật là như vậy thì quả thực hơi phức tạp nha!

Cũng không biết ông ấy rốt cuộc đã gặp nguy hiểm gì, nhìn Hắc ca mặt đầy lo lắng.

Họ cũng không biết phải nói gì, chỉ có thể nói vài lời an ủi nhạt nhẽo và vô lực.

Hắc ca thì không sao cả.

Cậu ấy cũng biết cha mình không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không dễ dàng tìm được ông ấy.

Hơn nữa, cậu ấy cảm thấy nếu cha mình không muốn xuất hiện thì họ chắc chắn sẽ không bao giờ gặp được ông.

"Mọi người đừng lo lắng, chắc không có chuyện gì đặc biệt đâu.

Chúng ta không cần nghĩ nhiều, cứ tiếp tục đi về phía trước thì sẽ gặp được ông ấy thôi." "Đến lúc đó gặp được ông ấy rồi thì mọi chuyện xảy ra sẽ rõ.

Nhưng đường đi gian nan, mong mọi người lát nữa chú ý một chút." Cái này còn cần phải nói sao?

Chắc chắn phải chú ý chứ!

Nếu không chú ý thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nên họ không nói thêm lời thừa thãi nào nữa.Họ tiếp tục đi về phía trước, đi mãi đi mãi!

Cuối cùng họ đã đi ra khỏi con đường nhỏ ẩm ướt và tối tăm đó, lại thông đến một con đường bình thường.

Nhưng họ có thể chắc chắn rằng chắc chắn đã có sự thay đổi, sẽ không còn giống như trước nữa... nhưng họ lại cảm thấy không nên quá so đo, mọi chuyện đều có sự sắp đặt riêng.

"Anh mau lại đây xem, bức tường đá này hình như hơi khác so với những nơi chúng ta vừa đi qua.

Anh nhìn xem trên này có khắc những hoa văn này." Bác sĩ Hạ vốn rất hứng thú với những thứ này!

Trên đường đi, anh ấy cũng đã nghiêm túc nghiên cứu.

Anh ấy phát hiện những bức tường đá này không giống như những gì họ thường gặp, anh ấy vội nói.Chu Tiểu Di và đồng đội nghe thấy lời anh ấy nói thì cũng nhanh chóng đi tới xem tình hình thế nào.

Khi Chu Tiểu Di và đồng đội đến nơi, quả nhiên phát hiện trên bức tường đá có khắc một số hoa văn rất nhỏ!

Nếu không nhìn kỹ thì thật sự không thể thấy rõ.

Nhưng họ đại khái có thể nhận ra, những hoa văn này chắc là đã được khắc từ rất lâu rồi.

Chẳng biết chuyện gì, những chuyện kỳ lạ đã xuất hiện ở nơi này!

Họ nhanh chóng kiểm tra nghiêm túc, một phút sau không có tình huống đặc biệt nào.

"Chắc là họ đã khắc lên từ thời đó rồi.

Rốt cuộc trên đó là những hoa văn gì, hình như nhìn hơi không rõ, để tôi nghiên cứu một chút.” Nghe Chu Tiểu Di và đồng đội nói xong, tất cả mọi người đều lặng lẽ nhường chỗ cho Chu Tiểu Di.

Cô ấy xem rốt cuộc là chuyện gì!

Chu Tiểu Di nghiêm túc nhìn bức tường đá!

Cô ấy cảm thấy nhìn không rõ lắm, bèn bật đèn pin lên và nhìn kỹ lại một lần nữa.

Chương 1572

Cô ấy xác nhận những bức họa này chắc là mô tả môi trường sống thời bấy giờ!

Hơn nữa, trong đó còn có một người phụ nữ nửa người nửa rắn, giống hệt Nữ Oa Nương Nương trong phim ảnh.

Thật là kỳ lạ, chẳng lẽ những gì trong phim truyền hình đều là thật sao?

Thật sự có Nữ Oa tồn tại sao?

"Chắc là mô tả một số cảnh tế tự thời đó, vì trong đó tôi nhìn thấy một số thứ giống như đang tế tự, cùng với khung cảnh." "Rồi mọi người mau nhìn xem, người phụ nữ này bị trói trên cây thập tự giá, mà cô ta lại có thân người đuôi rắn." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều xúm lại xem, quả nhiên giống hệt như Chu Tiểu Di nói.

Lại là thân người, nhưng chân cô ta lại là đuôi rắn.

"Đây chẳng phải là Nữ Oa Nương Nương trong truyền thuyết sao?

Lại là thật sự tồn tại!" "Tôi cứ tưởng đều là bịa đặt trong phim ảnh chứ." "Mặc dù sớm đã nghe nói Nữ Oa Nương Nương có hình dạng như vậy!" "Nhưng vẫn luôn không có cách nào khảo chứng, bây giờ một số hoa văn lại cho chúng ta một thông tin như vậy." Tất cả mọi người đều bất ngờ đổ xô tới xem rốt cuộc chuyện này là thế nào!

Hơn nữa, họ đại khái cũng có thể cảm nhận được, hình như thật sự có chút không giống bình thường.

Họ nghiêm túc nhìn một lúc nhưng không thể có được một đáp án

xác đáng!

Chu Tiểu Di thấy người phụ nữ kia nhìn những bức họa này lại bình tĩnh đến lạ thường.

Chu Tiểu Di càng thêm xác định, người phụ nữ này chắc chắn biết chuyện, nhưng lần này cô ấy không mở miệng hỏi.

Bởi vì cô ấy biết dù có hỏi thì người phụ nữ này tuyệt đối sẽ không nói!

Vậy thì việc gì phải phí lời ở đây, cô ấy chi bằng chờ lát nữa xem còn có cảnh tượng nào khác không..."Bà Tôn, bà có muốn qua xem đây là tình huống gì không, rồi sau đó nói cho tôi biết sự thật là gì?" "Tôi thấy bà vẫn luôn không muốn qua, chẳng lẽ bà không cảm thấy hứng thú với những thứ này sao?

Hay là bà sớm đã biết các loại bí mật trong đó rồi." "Nếu bà thật sự đã biết bí mật trong đó rồi, vậy thì bà cứ nói thẳng cho chúng tôi, chúng tôi cũng không cần phải đoán mò ở chỗ này nữa." "Bà nói đúng không?

Thế nên tôi nghĩ bây giờ, bà chi bằng trực tiếp nói cho chúng tôi biết, cái thứ này rốt cuộc là gì." Vương Khải Toàn vừa nói vậy xong, tất cả mọi người lại lần nữa đổ dồn ánh mắt về phía bà Tôn!

Dù sao trên đường đi, họ cũng đã sớm nghi ngờ người phụ nữ này rồi.

Sao lại cứ im lặng không nói, Chu Tiểu Di không nói gì!

Những người khác tự nhiên cũng sẽ không nói, bây giờ đến lượt Vương Khải Toàn.

Vì thế, họ vẫn luôn giả ngây giả dại, nhưng bây giờ Vương Khải Toàn đã trực tiếp nói ra như vậy rồi thì!

Những người khác tự nhiên cũng phải xem.

Tiếp theo người phụ nữ này rốt cuộc sẽ nói thế nào!

Quả nhiên!

Sắc mặt bà Tôn trở nên vô cùng khó coi!

Nhưng cô ta vẫn giả vờ mình rất ngây thơ, rất đơn thuần.

Nói rằng cô ta căn bản không biết gì cả!

Vương Khải Toàn đành bất lực thở dài, nói rằng thật đáng tiếc!

Cứ tưởng cô ta biết thì có thể giải thích ý nghĩa của những hoa văn trên đó là gì.

Nếu đã không biết thì thôi...

“Anh đang nghĩ linh tinh gì vậy?

Chương 1573

Mọi chuyện đã phát triển đến nước này rồi, điều chúng ta cần làm là đoàn kết nhất trí." "Nếu ông Tôn anh không muốn để vợ mình nói ra thì chúng tôi cũng không thấy sao cả, nhưng ông Chu, tôi thấy những gì anh nói hình như không muốn lắm, nhưng sự thật rốt cuộc là gì!" Vừa rồi, họ vốn đã rời khỏi nơi đó rồi, cũng không nói gì nữa!

Nhưng Vương Khải Toàn lại mâu thuẫn với ông Tôn.

Chủ yếu là đã xảy ra chuyện gì?

Khi Chu Tiểu Di và đồng đội đi ở phía trước, không thấy mấy người họ đi ở phía sau cùng.

Khi họ quay lại thì nghe thấy Vương Khải Toàn và ông Tôn nói chuyện có vẻ không mấy vui vẻ.

Nhìn bộ dạng của hai người, hình như nếu không can ngăn thì sẽ trực tiếp rút súng ra đánh nhau!

Cô ấy biết lúc này không thể động thủ.

Chu Tiểu Di can ngăn hai người xong thì mới bình ổn lại!

Khi nói chuyện tự nhiên cũng sẽ không khách sáo.

Chu Tiểu Di dẫn Vương Khải Toàn đi lên phía trước, hỏi Vương Khải Toàn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Tự dưng anh ta lại mâu thuẫn với ông Tôn?

"Còn có thể vì chuyện gì nữa, tôi chỉ nói với ông Tôn rằng chuyện này không thể chậm trễ, nếu vợ ông ta thật sự biết gì đó thì hãy nhanh chóng nói ra." "Việc gì phải để chúng ta đoán mò nhiều như vậy, tự nhiên ông ta lại tức giận.

Tôi đâu biết ông ta có nhầm dây thần kinh nào không, rốt cuộc là có ý gì chứ?" "Có lẽ là câu nói đó không cẩn thận, đã chọc trúng chỗ đau của ông ta rồi." Vương Khải Toàn vô tư nói.

Nhưng Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng anh ta!

Chu Tiểu Di có chút không tin, anh ta thật sự chỉ tùy tiện nói vậy thôi sao?

Chu Tiểu Di nhìn Vương Khải Toàn với vẻ mặt không tin tưởng!

Nhưng Vương Khải Toàn lại rất thản nhiên!

Cứ như thể anh ta thật sự không làm gì sai vậy.

Cuối cùng, Chu Tiểu Di đành bất lực thở dài!

Thôi được rồi!

Cô ấy biết Vương Khải Toàn chắc chắn sẽ không muốn nói nhiều..."Ha ha ha, thật sự quá buồn cười, nếu không phải chúng ta tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình." "Chúng ta đã tin những lời Vương Khải Toàn nói rồi, thật ra anh ta căn bản không hề nói tử tế." "Rõ ràng anh ta là trực tiếp chọc vào chỗ đau của ông Tôn, nói thẳng rằng vợ ông ta đã chết rồi, người trước mặt này là giả." "Nói ông Tôn mang theo quá nhiều mục đích, nếu cứ tiếp tục như vậy, ông Tôn sẽ hại chết chính mình, còn hại chết những người khác." "Không sai, vừa nãy tôi đã muốn cười chết rồi, anh ta vậy mà còn ra vẻ vô tội nói với Chu tỷ rằng anh ta tuyệt đối không làm gì cả." "Ánh mắt Chu tỷ vừa nhìn là không tin Vương Khải Toàn rồi, nhưng Vương Khải Toàn lại khăng khăng nói không có chuyện gì, tôi thật sự thấy buồn cười chết đi được." "..." Nhìn Vương Khải Toàn ra vẻ như họ thật sự không làm gì cả, thật ra Chu Tiểu Di cũng có chút nghi ngờ, hai người họ chắc chắn đã nói gì đó.

Nhưng về việc đã nói gì, bộ dạng của Vương Khải Toàn như vậy!

Hình như cũng không muốn nói ra, nếu anh ta không muốn nói thì cô ấy cũng không cần thiết phải ép buộc.

"Tốt nhất là giống như anh nói, không có chuyện gì xảy ra, anh tự biết rõ, nếu gây ra phiền phức, tự mình giải quyết." "Thế nên chắc tôi cũng không muốn biết anh nói gì rồi.

Thật sự không hiểu, anh và ông ta rốt cuộc có thù oán gì." "Trên đường đi, hai người các anh đã cãi nhau không chỉ một lần rồi, đã thu hút sự chú ý rồi, chẳng qua lần này nghiêm trọng hơn." "Thế nên tôi nghĩ anh chắc đã nói gì đó về người vợ của ông ta rồi, anh cũng đã thấy đó, ông ta đối với người vợ đó cứ như bị ma ám vậy." "Không cho phép bất kỳ ai nói, thế nên lần sau đừng nói nữa, cứ giả vờ không biết chuyện gì là được." Trong lòng Vương Khải Toàn thót một cái, không ngờ Chu Tiểu Di lại đoán ra rồi!

Nhưng cũng đúng, Chu Tiểu Di thông minh như vậy, sao lại không biết suy nghĩ của anh ta chứ?

Anh ta đã nói thì sao?

Chẳng lẽ những gì anh ta nói không đúng sao?

Hơn nữa, những gì anh ta nói vốn là sự thật, người phụ nữ kia vốn dĩ không có ý tốt!

Anh ta cũng không biết Tôn Hưng rốt cuộc đang nghĩ gì.

Chương 1574

“Được rồi, biết rồi, sau này sẽ không nói nữa.

Chẳng phải tôi đang vội sao, nghĩ rằng chúng ta đã không tìm thấy hướng đi suốt thời gian dài như vậy rồi.” “Nếu cứ tiếp tục như thế này, không biết còn gây ra chuyện gì nữa, nên tôi mới muốn ông ta nhanh chóng hỏi vợ ông ta.” “Chúng ta rốt cuộc phải làm thế nào để rời khỏi nơi này, không ngờ ông ta phản ứng lại lớn đến thế, tôi cũng chỉ nói có một hai câu thôi, tôi đảm bảo lần sau sẽ không nói nữa.” Chu Tiểu Di bất lực thở dài, cô ấy biết Vương Khải Toàn chắc chắn đã nói gì đó, bây giờ chẳng phải đã ngoan ngoãn thừa nhận rồi sao?

Nếu đã vậy thì cô ấy còn gì để nói nữa, tự nhiên là phải dặn dò Vương Khải Toàn!

Sau này dù có xảy ra chuyện gì cũng không được tùy tiện nói linh tinh nữa.

Vương Khải Toàn cũng ngoan ngoãn gật đầu, nhất quyết sẽ không nói gì nữa, rồi họ lại tiếp tục đi về phía trước.

Trên suốt con đường này, những nơi họ đi qua đều khắc đủ loại bích họa, họ đều đã xem qua đại khái.

Chu Tiểu Di đã đại khái có thể hiểu được ý nghĩa mà những câu chuyện này muốn truyền đạt!

Hơn nữa, Chu Tiểu Di cảm thấy nơi họ cần đến chắc hẳn là một nơi dùng để tế tự.

Những thứ như thế này vốn rất bình thường, đến đây đã gặp không chỉ một lần rồi...Thế nên Chu Tiểu Di cũng không để tâm.

Nhưng điều cô ấy khá tò mò là, những thứ này vẫn luôn ở đó,

chẳng biết cảnh tượng năm xưa còn tồn tại không?

Nếu thật sự là vậy, liệu đến lúc đó họ có thật sự thấy một người phụ nữ nửa người nửa rắn không.

Thiên Ân đột nhiên nắm chặt tay Chu Tiểu Di, Chu Tiểu Di nhìn cậu ấy một cái!

Rồi lại nhìn bà Tôn, bà ta không có bất kỳ thay đổi nào.

Thiên Ân lắc đầu với Chu Tiểu Di, không phải bà Tôn, vậy thì chính là nơi họ sắp đến rồi.

Chu Tiểu Di càng thêm xác định, nếu tiếp tục đi vào bên trong thì không đơn giản.

"Vậy có nghĩa là, cậu cảm nhận được bên trong có thể sẽ xảy ra nguy hiểm sao?

Vậy thì thật sự thú vị, từ trước đến nay vẫn luôn không có động tĩnh gì." "Tại sao đến nơi này rồi lại có thể cảm nhận được có thể sẽ xảy ra nguy hiểm, xem ra bên trong thật sự không phải là nơi chúng ta có thể tùy tiện vào." "Nhưng đã đến đây rồi thì không thể không vào được." Chu Tiểu Di nói thẳng.

Những người khác tự nhiên cũng không rõ tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào.

Nhưng họ đại khái cũng biết, Chu Tiểu Di và Thiên Ân sẽ không vô duyên vô cớ mà dừng lại!

Thế nên họ đều nhìn chằm chằm vào hai người, hy vọng có thể nhận được một đáp án từ họ.

"Thiên Ân cảm thấy hơi khó chịu, chắc là có thứ gì đó ở phía trước sắp xuất hiện rồi, mỗi lần cậu ấy đều như vậy, chẳng lẽ mọi người còn chưa rõ sao?" "Thế nên lát nữa mọi người nhất định phải

cẩn thận một chút, có khả năng thật sự sẽ có thứ gì đó xuất hiện, còn là gì thì hiện tại chưa biết." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều ngây người ra, Thiên Ân đã lâu rồi không có phản ứng như vậy.

Chẳng lẽ thật sự có chuyện gì đó sắp xảy ra sao, nếu thật là như vậy thì các người nên chú ý kỹ một chút.

Họ không muốn lát nữa lại chết thẳng cẳng ở nơi đó!

Khó khăn lắm mới sống sót đến đây, không thể vì một chuyện nhỏ mà lại bỏ mạng được.

Chu Tiểu Di kéo Thiên Ân cẩn thận từng chút một đi về phía trước!

Cô ấy tự nhiên biết Thiên Ân đang sợ hãi, nhưng trong tình huống hiện tại.

Dù có sợ hãi đến mấy cũng không thể đứng yên tại chỗ, đứng yên tại chỗ thì không có cách nào giải quyết được, nên cô ấy cũng chỉ có thể động viên Thiên Ân.

Mỗi bước đi của Chu Tiểu Di, cô ấy đều quay đầu nhìn một cái, thấy họ không còn quá kỳ lạ nữa thì mới kéo cậu ấy tiếp tục đi về phía trước.

"Cậu yên tâm đi, sẽ không xảy ra bất kỳ bất trắc nào đâu, hơn nữa có tôi ở bên cạnh cậu.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa." "Tuyệt đối sẽ không để cậu gặp bất kỳ nguy hiểm nào, hơn nữa trên đường đi, chẳng phải chúng ta đã trực tiếp giải quyết biết bao nhiêu thứ đáng sợ rồi sao?" "Đều không thể làm gì chúng ta, thế nên lần này cậu cũng không cần quá lo lắng." Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng lo lắng của Thiên Ân thì biết cậu ấy đang nghĩ gì, nên Chu Tiểu Di trực tiếp

an ủi.

Chương 1575

Thiên Ân nghe thấy lời Chu Tiểu Di nói thì nhẹ nhàng gật đầu, rồi thật sự mạnh mẽ, dũng cảm đi về phía trước.

Những người khác thấy hai người họ đều đã đi rồi, tự nhiên cũng nhanh chóng đi theo!

Biết rõ phía trước có nguy hiểm, nhưng vẫn phải tiếp tục đi về phía trước, chuyện này thật sự quá kích thích rồi...Trần Bình suy nghĩ một chút, rồi hỏi Chu Tiểu Di.

Có cần anh ấy trực tiếp dùng máy bay không người lái để đi trước xem rốt cuộc là chuyện gì không.

Máy bay không người lái của anh ấy chắc có thể nhìn ra được một chút, nhưng Chu Tiểu Di lại từ chối.

“Không cần đâu, nếu Thiên Ân thật sự gặp nguy hiểm thì máy bay không người lái của anh có đi cũng căn bản không nhìn ra được đâu, chỉ khi chúng ta trực tiếp đến nơi đó.” “Mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa những thứ đó thường chỉ xuất hiện khi cảm nhận được hơi thở của con người, bình thường chúng sẽ không dễ dàng xuất hiện.” Trần Bình nghe Chu Tiểu Di nói vậy thì cũng ngây người ra!

Lại còn có chuyện như vậy sao, nhưng anh ấy cũng biết, Chu Tiểu Di tuyệt đối không lừa anh ấy.

Những gì Chu Tiểu Di nói chắc chắn là thật!

Dù sao trên đường đi, cũng đã gặp không biết bao nhiêu lần nguy hiểm, máy bay không người lái của anh ấy tự nhiên đều không cảm nhận được.

Nhưng Chu Tiểu Di và đồng đội lại đều có thể cảm nhận được!

Vì Chu Tiểu Di đã nói như vậy rồi, thì anh ấy tự nhiên cũng không có gì để nói.

Anh ấy cũng chỉ có thể dặn dò Chu Tiểu Di và đồng đội nhất định phải cẩn thận một chút.

“Yên tâm đi, đông người như vậy, hơn nữa không phải anh cũng đi theo sao?

Nếu đến lúc đó thật sự có chuyện gì cần giải quyết.” “Tất cả chúng ta đều sẽ ở bên nhau, thế nên anh cũng căn bản không cần lo lắng nhiều như vậy, cứ thế nào thì cứ làm thế đó.” Bởi vì họ đã sớm dự đoán trước được phía trước có thể sẽ xảy ra nguy hiểm, nên họ rất cẩn thận tiến lên.

Chu Tiểu Di dặn dò những người khác, lát nữa dù có xảy ra chuyện gì cũng phải luôn đi theo cô ấy, đừng làm chuyện ngu xuẩn.

Đừng nghĩ thật sự có vàng bạc châu báu gì đó rồi lén lút rời xa cô ấy!

Chu Tiểu Di cũng không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Tất cả mọi người đều lặng lẽ gật đầu, họ tự nhiên cũng không muốn mất đi cái mạng nhỏ của mình!

Thế nên tự nhiên cũng nguyện ý đi theo Chu Tiểu Di.

“Ông Tôn, vừa rồi thấy anh cứ lơ đãng mãi, chẳng lẽ anh không muốn đi theo tôi sao?

Nếu không muốn thì tôi có cần phải chọn lại người khác không?” “Rồi trực tiếp chia thành hai đội, đương nhiên tôi cũng biết, ông Tôn anh có suy nghĩ của riêng mình, nhưng tôi cũng có suy nghĩ của riêng tôi, tôi không thể lấy tính mạng của mọi người ra mạo hiểm.” Khi ông

Tôn vẫn đang suy nghĩ, thì đột nhiên nghe thấy Chu Tiểu Di gọi tên mình, khi ông ấy hoàn hồn lại.

Thì thấy Chu Tiểu Di với vẻ mặt kỳ lạ nhìn mình, thâm tâm ướt át, vừa rồi mình lơ đãng đã khiến Chu Tiểu Di và đồng đội hiểu lầm rồi.

"Anh Hồ hiểu lầm rồi, vừa rồi tôi chỉ đang nghĩ, không biết phía trước sẽ gặp phải nguy hiểm gì." "Chúng ta lát nữa phải luôn chuẩn bị sẵn sàng, tôi đang nghĩ cơ thể vợ tôi có chút không tốt, lát nữa phải làm thế nào để bảo vệ tốt cô ấy." "Không có gì là không tin tưởng cả, tôi vẫn luôn rất tin tưởng anh mà?

Hơn nữa năng lực của anh ai cũng thấy rõ, rành rành ở đó." "Nếu ngay cả anh cũng không đáng để chúng tôi tin tưởng, thì thật sự không biết ở nơi này nên tin tưởng ai nữa?

Anh là người lợi hại nhất trong tất cả chúng tôi ở đây." Chu Tiểu Di nghe thấy lời ông ta nói thì cũng không phản bác gì cả!

Thật ra cô ấy cũng biết ông Tôn vừa rồi đang nghĩ gì...Cô ấy đoán có lẽ ông ta đang nghĩ liệu có rất nhanh.

Sẽ gặp phải những chuyện mà người phụ nữ kia nói, hơn nữa cô ấy cũng cảm thấy ông Tôn, chắc chắn còn biết gì đó nữa.

Chỉ là ông ta không muốn nói ra mà thôi, nếu tại chỗ không muốn nói thì thôi vậy, dù sao cô ấy cũng sẽ không hỏi nhiều.

Đến lúc đó xảy ra nguy hiểm gì, phía ông Tôn tự nhiên sẽ phải gánh chịu hết!

Hơn nữa, những người cô ấy có thể bảo vệ cũng chỉ có bấy nhiêu người.

Chương 1576

Những người dưới trướng ông Tôn, nếu đến lúc đó thật sự xảy ra bất trắc gì!

Chu Tiểu Di cô ấy cũng không thể đảm bảo thật sự có thể cứu được họ.

Dù sao không phải cô ấy không muốn cứu, mà là phía ông Tôn thật sự quá cố chấp, một lòng một dạ muốn dẫn họ vào chỗ chết.

"Thì ra là vậy à, thật ra tôi thấy bà Tôn quả thật cần tìm một người bảo vệ tốt một chút, hay là thế này đi." "Vương Khải Toàn và Hắc ca, lát nữa hai người cứ đi theo họ đi, thân thủ của hai người họ cũng rất tốt." "Đi theo bên cạnh họ cũng có thể giúp hai người họ giải quyết một số phiền phức, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là họ sẽ không cảm thấy có bất kỳ sự bất tiện nào." Vì ông Tôn đã nói vậy rồi, vậy thì Chu Tiểu Di cứ thuận nước đẩy thuyền, trực tiếp sắp xếp Hắc ca và Vương Khải Toàn đi theo bên cạnh hai người họ đi.

Vương Khải Toàn và Hắc ca, hai người cũng đều ngơ ngác!

Nhưng đều đã bình tĩnh lại!

Họ cảm thấy sở dĩ Chu Tiểu Di làm vậy chắc chắn có lý do riêng của cô ấy.

Nếu đã vậy thì họ cũng không nói gì nhiều nữa, xem xem Chu Tiểu Di rốt cuộc muốn làm gì.

Sắc mặt bà Tôn quả nhiên trở nên khó coi, cô ta không biết Chu Tiểu Di muốn bày trò gì, nhưng cô ta đại khái cũng biết.

Sở dĩ Chu Tiểu Di nói vậy chắc chắn có lý do riêng của cô ấy thôi!

Không cần quan tâm nữa, cô ấy chắc là muốn cử người đi theo

giám sát họ thôi.

Nếu cô ta muốn giám sát thì cứ đến đi, khi ông Tôn đang định từ chối thì bà Tôn lại đã nói trước.

“Thật sao?

Vậy thì tốt quá rồi, vừa nãy tôi còn lo mình sẽ làm phiền mọi người, có hai người họ đi theo bảo vệ thì.” “Tôi cũng sẽ yên tâm hơn nhiều, trên đường đi, tôi cũng có thể thấy, hai người họ cũng rất lợi hại.” Chu Tiểu Di vốn nghĩ người phụ nữ này chắc chắn sẽ từ chối!

Nhưng không ngờ, lần này cô ta lại không từ chối.

Điều đó chứng tỏ người phụ nữ này vẫn chưa đến lúc động thủ, có thể người phụ nữ này cũng thật sự cần họ bảo vệ bên cạnh.

Chu Tiểu Di cũng không nói thêm gì nữa.

Hắc ca và Vương Khải Toàn đều rất ăn ý, trên quãng đường tiếp theo đều đi theo sau hai người kia, nhưng may mắn là ngoài việc hai người đó nắm tay ra thì cũng không có hành động quá đáng nào.

Chẳng qua bà Tôn có đôi lúc, thật sự sẽ giả vờ mình rất yếu đuối, họ thật sự đều có chút không chịu nổi nữa rồi.

“Ha ha ha, mọi người ơi thật sự không nhịn cười nổi rồi, sao tôi lại thấy hơi buồn cười, vừa nãy Vương Khải Toàn và ông Tôn bên kia mới cãi nhau thế kia.” “Vậy mà không ngờ, chỉ một lát sau, Chu tỷ đã trực tiếp sắp xếp Vương Khải Toàn đi theo bên cạnh họ để trông chừng rồi.” “Hơn nữa nghe ý của Chu tỷ, còn muốn anh ta phải trông chừng kỹ lưỡng, thật sự quá buồn cười rồi, nhưng Vương Khải Toàn vậy mà cũng bình tĩnh chấp nhận.” “Anh ta chắc cũng biết Chu tỷ sắp xếp như vậy, chắc chắn có lý do riêng của cô ấy.” [Bởi vậy Vương Khải Toàn mới cam tâm tình nguyện chấp nhận.] [Nhầm rồi, vừa nãy tôi thấy Vương Khải Toàn mặt mày không cam lòng chút nào, đi thẳng

đến bên cạnh hai người.

Thấy hai người nắm tay nhau là cái ánh mắt của cậu ta... chịu luôn.] [Tôi thấy Vương Khải Toàn đúng là 'nước đổ đầu vịt' trong này, hài quá.] [Không phải cậu ta lúc nào cũng là kẻ gây rối trong nhóm chị Chu sao?

Tôi luôn thấy Vương Khải Toàn vừa có năng lực lại vừa biết cách điều hòa không khí.] [Có lúc gặp đủ loại khó khăn, cậu ta vẫn không nhịn được mà trêu ghẹo, tôi còn phải nghi ngờ không biết sao tâm lý cậu ta lại tốt đến thế.] [Chẳng lẽ cậu ta không lo lắng chút nào sao, nếu có chuyện bất trắc xảy ra mà cậu ta không giải quyết được thì sao!] [Này ông bạn, ông quên mất một chuyện rồi à, đó là dù cậu ta không giải quyết được thì vẫn còn chị Chu bên kia mà.] [Vậy nên chị Chu chắc chắn sẽ giúp cậu ta giải quyết thôi, đây có lẽ là lý do tại sao Vương Khải Toàn trông 'tưng tửng' suốt dọc đường.] [Đúng rồi, có một người lợi hại như thế đi cùng, mình còn cần lo lắng nhiều vậy sao?

Chỉ cần làm cái đuôi của chị ấy là được rồi, tôi thấy chị Chu đỉnh thật.] [Thế nên theo chị Chu thì đương nhiên không tệ rồi, giờ tôi còn thấy hơi ghen tị, Vương Khải Toàn và họ có thể giao thiệp với người như chị Chu, ghen tị quá đi mất.] ....

Vương Khải Toàn không hề hay biết mình đang bị những ánh mắt ghen tị nhìn chằm chằm, cậu ta vẫn lững thững đi theo Tôn Hưng và phu nhân của ông ta.

Hắc ca và những người khác đi bên cạnh hai người, thỉnh thoảng lại liếc nhìn xem người phụ nữ kia có động thái gì.

Thế rồi họ nhận ra, người phụ nữ này khá an phận, không hề làm ra bất cứ chuyện đặc biệt nào.

Họ cũng biết, một khi người phụ nữ này đã chọn để họ đi theo, thì

bình thường sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.

Vậy nên họ đương nhiên biết, họ sẽ không thể nhanh chóng tìm ra manh mối, chỉ cần đi theo là được.

Chu Tiểu Di dẫn họ đi vòng vèo, cuối cùng cũng thấy được chút gì đó khác lạ!

Chương 1577

Hơn nữa, khi đến đây, họ phát hiện những bức bích họa trên vách đá đã hoàn toàn biến mất.

Chu Tiểu Di ngẩng đầu nhìn tới, thấy ngay phía trước là một lối đi!

Mà lối đi bị chặn bởi một cánh cửa đá khổng lồ, trông cực kỳ nặng nề, giống hệt loại cửa Thiên Cân Đỉnh.

Chắc là không khác biệt lắm, Chu Tiểu Di nhìn qua một cái là đã biết thứ này không hề đơn giản.

"Xem ra muốn mở cánh cửa kia không dễ đâu, lát nữa mọi người cố gắng đứng xa ra một chút, cũng không chắc có xảy ra chuyện bất ngờ gì không." Chu Tiểu Di nhìn một cái rồi cảnh báo, những người kia nghe Chu Tiểu Di nói xong liền im lặng đứng nguyên tại chỗ.

Chu Tiểu Di quay đầu lại nhìn dáng vẻ nhút nhát của họ, cũng không nói thêm gì!

Cô dẫn Thiên Ân tiến lên phía trước, vốn định để Thiên Ân chờ tại chỗ.

Nhưng cô nhìn thấy dáng vẻ của Thiên Ân, đoán chừng cậu bé cũng không muốn một mình ở lại chờ đợi!

Đã vậy thì cô cứ dẫn Thiên Ân đi cùng vậy.

"Mọi người cứ chờ ở đây, tôi và Thiên Ân sẽ qua xem sao, với lại tôi thấy cánh cửa này muốn mở ra chắc không dễ đâu." .....Cứ thế, Chu Tiểu Di và Thiên Ân cùng nhau tiến về phía trước.

Khi hai người đi, không có gì lạ lùng.

Thế nhưng, ngay khi họ càng lúc càng đến gần cánh cửa!

Dưới chân Chu Tiểu Di và Thiên Ân đột nhiên vang lên một tiếng 'rầm', tấm đá họ đang dẫm lên bỗng mở ra.

Rồi hai người không hề báo trước mà rơi thẳng xuống.

Vương Khải Toàn và nhóm của cậu ta muốn chạy đến kéo họ lại thì đã không kịp.

Khi họ lao tới, tấm đá đã hoàn toàn đóng lại!

Hơn nữa, họ không thể tìm thấy bất kỳ cơ quan nào, và khi họ đứng đó cũng không có động tĩnh gì nữa.

Vừa nãy họ trơ mắt nhìn hai người kia rơi xuống, giờ thì không còn thấy ai nữa, họ thực sự có chút sợ hãi.

Hơn nữa, vào lúc này lại xảy ra nguy hiểm như vậy, khiến họ không thể không nhanh chóng cảnh giác, cũng không biết tình hình hiện tại sẽ ra sao.

Sau khi hai người kia rơi xuống, liệu có xảy ra nguy hiểm gì không, đa số bọn họ đều có chút lo lắng.

Nhưng bây giờ có lo lắng đến mấy cũng vô ích!

Bởi vì họ cũng không thể thực sự cứu người lên được.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ kia, rõ ràng là đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ họ rơi xuống thôi.

Không ngờ lại xui xẻo đến thế, đã vậy thì họ cứ chờ ở đây một lát rồi nói sau.

“Đừng động, kẻo lát nữa chúng ta lại rơi xuống nữa.

Dù không biết cơ quan ở chỗ nào, nhưng tôi nghĩ có lẽ nó đã được kích hoạt sẵn rồi.” “Chờ người đến dẫm vào đây, cảm ứng được là sẽ

đẩy người xuống thẳng.

Thật là bất cẩn quá." "Trước đây chúng ta vốn cảnh giác với những chuyện này hơn, nhưng không ngờ lần này lại sơ suất lớn đến vậy, hoàn toàn quên mất chuyện này." Sau khi Chu Tiểu Di và Thiên Ân rơi xuống, Hắc ca và Vương Khải Toàn trở thành trụ cột của mọi người.

Tất cả mọi người lúc nãy đã trơ mắt nhìn Chu Tiểu Di và Thiên Ân rơi xuống, cũng không biết tình hình hiện tại ra sao.

Dù họ có lo lắng đến mấy cũng vô ích, xem ra họ chỉ có thể đi xuống bằng con đường bình thường.

Thế nên họ phải mở cánh cửa này, họ nghiêm túc nghiên cứu nó.

Chương 1578

Khi Chu Tiểu Di và Thiên Ân rơi xuống, cả hai đều có chút bất ngờ, họ cứ thế lăn xuống.

Hơn nữa, nó giống như một đường trượt, họ cứ thế lăn xuống!

Đến khi Chu Tiểu Di tỉnh lại, cô phát hiện Thiên Ân đang nằm bên cạnh mình.

Cô cảm thấy đầu mình hơi đau, cũng không biết tại sao lại xui xẻo đến mức rơi thẳng xuống như vậy.

"Thiên Ân, cậu có sao không?" Chu Tiểu Di cũng không biết tình hình của cậu bé thế nào.

Cô lay cậu bé tỉnh dậy, hỏi cậu bé bây giờ cảm thấy ra sao.

Thiên Ân thấy hơi choáng váng, buồn nôn, cậu bé đột ngột ngồi dậy há miệng vài tiếng rồi không còn cảm giác gì nữa, mới nhịn xuống.

"Không có vấn đề gì lớn lắm, vừa nãy chỉ hơi chóng mặt buồn nôn thôi, chắc là lúc rơi xuống bị va đầu một chút.

Nhưng chắc không sao đâu, sao hai chúng ta đột nhiên lại đến đây thế nhỉ?" Chu Tiểu Di cũng muốn biết tại sao họ đột nhiên lại đến nơi này.

Thật là kỳ lạ.....Cũng không biết tình hình hiện tại rốt cuộc là sao, nhưng bên cô đây đúng là có chút phiền phức.

"Chắc là chúng ta đã dẫm phải cơ quan mà kẻ địch đã bố trí từ trước, sơ ý một chút là rơi thẳng xuống rồi." "Bây giờ chúng ta đã tách khỏi Vương Khải Toàn và nhóm của cậu ta rồi, nhưng có tôi ở bên cạnh cậu cứ yên tâm, sẽ không có vấn đề gì lớn đâu." "May mà

lúc đó trang bị cũng rơi xuống cùng chúng ta, lại còn có lương khô nữa, nếu không thì hai chúng ta có lẽ sẽ chết đói ở nơi này." Thiên Ân đương nhiên không lo lắng nhiều như vậy, cậu bé biết nếu Chu Tiểu Di ở bên cạnh thì tuyệt đối sẽ không có chuyện gì, nên cậu bé khá tin tưởng cô.

Nhưng điều cậu bé hơi lo lắng bây giờ là liệu bên họ có thực sự an toàn không?

Hoặc giả như bên họ đã ổn rồi, thì Vương Khải Toàn và nhóm của cậu ta có an toàn không?

Cánh cửa lớn kia vẫn chưa mở, cũng không biết họ có mở được không.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, cậu sẽ không thực sự nghĩ rằng Vương Khải Toàn, Hắc ca và cả người phụ nữ kia không có bản lĩnh đó chứ?

Yên tâm đi, trước đây là vì tôi ở bên cạnh họ lâu rồi, họ đã quen ỷ lại vào tôi, bây giờ tôi không có ở bên, họ tự nhiên cũng phải học cách trưởng thành thôi." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Thiên Ân cũng nghiêm túc gật đầu!

Cậu bé thấy Chu Tiểu Di nói đúng, họ quả thực nên học cách trưởng thành rồi.

Nếu không thì cứ mãi để Chu Tiểu Di giúp đỡ, thật sự không phải chuyện hay!

Đã vậy thì cậu bé cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao thì hai người họ cũng rơi từ nơi cao như vậy xuống, ít nhiều gì cũng có chút khó chịu, nên hai người đỡ nhau.

Sau khi tìm một chỗ ngồi xuống, họ mới nghiêm túc quan sát xung quanh một lượt!

Rồi họ kinh ngạc phát hiện mình đang ở trên một đài tròn.

Hơn nữa, đài tròn này treo lơ lửng giữa không trung, hai bên xung quanh hoàn toàn không có lối đi nào.

Họ cũng coi như may mắn khi rơi xuống, chỉ rơi trúng cái đài tròn này.

Nếu rơi thẳng xuống dưới thì không biết còn thê thảm đến mức nào.

“Vậy rốt cuộc tình hình hiện tại là thế nào, sao hai chúng ta rơi xuống lại rơi thẳng vào nơi này?” “Hơn nữa, cậu xem tình cảnh bây giờ quả thực hơi quỷ dị.” Chủ yếu là nơi họ đang đứng ở ngay giữa!

Xung quanh tất cả đều trống rỗng, bây giờ dù họ có muốn đi qua cũng không thể nào.

Vừa nãy họ không nhìn kỹ, bây giờ nhìn kỹ lại thì!

Thật sự có thể dọa chết người, hơn nữa họ cũng rất may mắn khi rơi thẳng xuống đài tròn này.

Chu Tiểu Di cũng không ngờ lại là chuyện như vậy, lúc nãy cô đương nhiên không để ý.

Chương 1579

Bây giờ khi đã để ý, cô cũng không biết nên nói gì cho phải!

Cô cảm thấy tình hình hiện tại quả thực khá phức tạp.

Nhưng theo tình hình hiện tại thì quả thực không có gì quá quỷ dị.

“Đúng vậy, hai chúng ta có thể nói là cực kỳ may mắn, nếu không rơi xuống cái đài này thì e là dù không chết cũng tàn phế một nửa rồi.” “Với lại bên dưới trông sâu thăm thẳm, lát nữa tôi sẽ ném một que diêm xuống xem có thấy chút ánh sáng nào không.” .....Chu Tiểu Di vừa nói, họ đã đến rìa đài, cô liền quẹt một que diêm rồi ném xuống!

Một lát sau, không còn thấy ánh sáng nữa.

Cũng không biết là diêm tự tắt, hay là vốn dĩ sâu thăm thẳm nên đã rơi mất rồi, nhưng họ cũng không dám tưởng tượng sau khi rơi xuống sẽ là cảnh tượng như thế nào. [Thế này đáng sợ quá đi, sao chị Chu và họ lại tự nhiên rơi xuống đây, hơn nữa đúng như hai người họ nói.] [Nếu không phải hai người họ may mắn hơn một chút, thì hai người đó đã rơi thẳng xuống rồi, rơi xuống chắc là mất mạng luôn.] [Đúng đúng, đáng sợ quá đi mất, tôi không dám tưởng tượng sau khi rơi xuống sẽ thành ra thế nào, cũng không ngờ chị Chu và họ lại xui xẻo đến vậy.] [Rơi xuống đã đành, lại còn rơi vào một nơi quỷ dị như vậy, xem ra nếu họ muốn rời đi thì căn bản là không thể.] [Ây da, thật là vui vẻ, xem ra chị Chu, cái người anh hùng của mấy người đó, lần này thật sự hết cách rồi, chắc là cô ta sẽ bị mắc kẹt ở đây mãi thôi, xem sau này cô ta còn làm sao mà 'nhảy nhót' được nữa.] [Thằng ranh con áo đen lại ra làm trò rồi, mỗi lần thấy chị Chu gặp chút sự cố nhỏ là lại ra nói mấy lời chọc ngoáy thế này.] [Chỉ là đáng tiếc thôi, chị Chu tài trí hơn người, cô ấy sẽ nhanh chóng nghĩ ra cách rời đi thôi,

đúng là làm anh lo lắng rồi.] [Cũng không biết mấy người đang đắc ý chuyện gì, sẽ không thực sự nghĩ cô ấy là một siêu nhân tồn tại bất tử bất diệt đấy chứ?] [Sao có thể chứ, tôi thấy tình hình cô ấy bây giờ chắc chắn rất nguy hiểm, nếu không thì đâu đến nỗi thành ra thế này.] ....Những người này lại bắt đầu cãi vã, nhưng Chu Tiểu Di và Thiên Ân hoàn toàn không có thời gian để biết, cũng không thể nào biết được.

Chu Tiểu Di và Thiên Ân chỉ có thể ở yên tại chỗ, cô bây giờ cũng không biết tình hình bên Vương Khải Toàn thế nào.

Nhưng cô nghĩ rằng nếu có người phụ nữ kia ở đó thì chắc không có chuyện gì đâu!

Vì cô biết người phụ nữ đó sẽ không vô cớ mà bỏ mặc mọi chuyện.

Người phụ nữ đó chắc chắn sẽ giúp họ giải quyết một số vấn đề.

Chu Tiểu Di kiên tin vào điều này, nên cô mới không hề sợ hãi!

Hơn nữa, cô cảm thấy người phụ nữ đó trông cũng không hề yếu ớt.

Thế nên cô căn bản không cần lo lắng nhiều như vậy.

Thiên Ân cũng đã yên tâm hơn phần nào, dù vẫn còn chút lo lắng về tình hình hiện tại của họ.

Nhìn vào tình hình hiện tại, bên họ đây thực sự có chút phiền phức!

Thế nên cô nhìn lướt qua một cái là đã hiểu, muốn nhanh chóng rời đi là không thể.

Trừ khi họ tìm thấy một điểm tựa, mà họ lại không thể đi đến gần, trông có vẻ chẳng có gì cả.

Lúc này, Vương Khải Toàn và nhóm của cậu ta đương nhiên cũng nhận ra, tình hình không ổn rồi!

Hơn nữa, họ nhìn qua một cái là đã đại khái nhận ra, tình hình hiện tại thực sự có chút bối rối.

Hắc ca và Vương Khải Toàn sau khi nghiêm túc xem xét cánh cửa lớn trước mặt, quả thực đã phát hiện ra một số thứ khá quan trọng.

Họ phát hiện trên đó lại vẽ một loại trận đồ Bát Quái, đây chính là sở trường của Vương Khải Toàn!

Thế nên cậu ta nghiêm túc lướt qua một lượt.

Đã hiểu cảnh tượng này là sao.....

"Cứ tưởng cao siêu cỡ nào, hóa ra chỉ là chút trò vặt này thôi, chờ tôi một lát là có thể giải được, sau khi tôi giải xong chúng ta sẽ có thể đi thẳng qua." "Tôi vẫn phải nói trước với mọi người một điều, đó là có thể sau khi vào trong sẽ xảy ra một số nguy hiểm khác, nên tôi không biết sẽ có vấn đề gì xảy ra đâu." "Hơn nữa, mọi người cứ tránh xa ra một chút đi, tôi cũng không chắc sau khi mở cửa có bị rơi xuống lần nữa không." Vương Khải Toàn vừa nói vậy, những người khác đương nhiên cũng rất ăn ý mà lùi lại ngay.

Thấy họ đã lùi về đến chỗ vừa nãy đứng!

Chắc cũng coi là khoảng cách an toàn rồi, Vương Khải Toàn mới trực tiếp mở cửa.

Thế rồi cảnh tượng dự đoán không xảy ra!

Sau khi mở cửa, phía trước là một khoảng tối đen như mực!

Một lát sau mới có chút ánh sáng.

Chương 1580

Họ mới lững thững đi vào, rồi bật đèn pin lên, không thấy có gì cả.

"Trông có vẻ là đi xuống dưới, sẽ không phải là sau khi đi xuống sẽ gặp lão Hồ và họ chứ, cũng có thể là không gặp." "Bây giờ hai người họ cũng không biết tình hình rốt cuộc thế nào, hy vọng hai người họ không sao." Vương Khải Toàn và Diệp Phàm quả thực là thật lòng lo lắng cho Chu Tiểu Di và họ, nhưng những người khác thì không biết có thật lòng không.

Nhưng chỉ cần không có ý nghĩ quá đáng, thì những người đó chắc cũng thật lòng muốn giúp Chu Tiểu Di thôi!

Thế nên bên họ nghĩ một chút rồi.

Đại khái đã hiểu tình hình này là sao!

Rồi họ nhanh chóng đi xuống.

Trong khi đó, Chu Tiểu Di và Thiên Ân vẫn ở yên tại chỗ.

Chu Tiểu Di còn trải bản đồ ra trước mặt để nghiên cứu kỹ lưỡng, nhưng cô phát hiện căn bản không thể tìm ra manh mối nào.

Cô đại khái cũng biết tình hình hiện tại không phải là thứ cô muốn nghiên cứu là có thể giải mã được.

"Thấy chưa?

Thứ đang ở trước mặt chúng ta bây giờ, chắc chắn là thứ được đánh dấu trên bản đồ, vậy có nghĩa là." "Hiện tại chúng ta đã ở khu vực trung tâm rồi, nhưng chúng ta vẫn chưa nhìn thấy những thứ khác mà chúng ta muốn thấy, thật sự rất kỳ lạ." "Thế thì chỉ có thể chứng minh rằng, từ trước đến nay chúng ta đều bị dẫn dắt vòng vèo, tức là

những thứ đó cứ như có tri giác của riêng mình vậy.” “Đương nhiên, còn một khả năng khác là, thực ra chúng ta vẫn chưa nhìn thấu được bề mặt bên trong.” Thiên Ân nghe mà mơ hồ, nói thật cậu bé không thực sự hiểu những lý lẽ này!

Thế nên cậu bé chỉ có thể ăn ý đi theo Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di nói gì thì cậu bé làm theo đó.

“Thôi bỏ đi, nhìn cậu thế này tôi cũng biết cậu căn bản không hiểu lắm, dù sao cậu cũng không thạo mấy chuyện này.” “Thế nào?

Sau này có hứng thú học theo tôi không, nếu được thì có thể trực tiếp bái tôi làm sư phụ, đến lúc đó tôi sẽ dạy cậu mấy cái này.” “Sau này cậu dù có đến những nơi như thế này cũng không cần sợ hãi, hơn nữa với năng lực của cậu chắc chắn có thể tự nhiên xử lý vấn đề ở những nơi như vậy.” Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, bên Thiên Ân cũng có chút ngạc nhiên!

Thật sự có thể như vậy sao?

Cậu bé chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.

Nhưng Chu Tiểu Di chỉ nói thuận miệng vậy thôi!

Cô cũng không biết đối phương có đồng ý không.....Nói xong, cô cũng không để tâm chuyện này nữa.

Chu Tiểu Di lại cúi đầu nghiên cứu bản đồ!

Thế rồi, đúng lúc đó, đứa trẻ trước mặt đột nhiên quỳ rạp xuống trước mặt cô.

Chu Tiểu Di còn hơi ngớ người, rồi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cậu bé.

“Cậu làm vậy là có ý gì?

Sẽ không phải là cậu thực sự muốn trở thành đồ đệ của tôi đấy

chứ?

Nếu đã đồng ý thì giờ đã hành lễ rồi.” “Vậy thì đừng khách sáo nữa, mau đứng dậy gọi tôi một tiếng sư phụ, rồi tôi sẽ nghiêm túc giảng giải cho cậu cách xem những thứ này trên bản đồ.” Chu Tiểu Di nói xong, Thiên Ân bên đó đương nhiên là vui vẻ bái sư ngay, rồi gọi một tiếng sư phụ.

Chu Tiểu Di nghe cậu bé gọi như vậy, quả thực có chút không quen!

Dù sao thì thời gian trước, lần nào cậu bé cũng gọi 'đại ca, đại ca'.

Hơn nữa, cứ thế mà vô duyên vô cớ nhận một đồ đệ, Chu Tiểu Di cũng thấy có chút khác lạ!

Nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy Thiên Ân quả thực rất có năng lực.

Dù không có năng lực, cậu bé cũng khá có thiên phú, có thể giúp cậu bé ở nơi này như cá gặp nước.

Chương 1581

Chỉ là thiếu một chút kinh nghiệm, rồi lại thiếu một chút kỹ năng!

Thế nên bên Chu Tiểu Di đương nhiên cũng sẵn lòng để cậu bé học tập một chút.

Bên Vương Khải Toàn và nhóm của cậu ta căn bản không hề hay biết, sau khi hai người kia rơi xuống đã trở thành sư đồ rồi!

Họ nhìn qua chỗ đó một lượt rồi, phát hiện cũng không có nguy hiểm gì.

Tiếp tục đi xuống, khi họ đang đi, hình như có gì đó không ổn, họ nghe thấy tiếng gầm rú của dã thú.

Không lẽ, sẽ không phải là sắp gặp nguy hiểm ở đây chứ, họ có một dự cảm chẳng lành, thế nhưng đúng là sợ gì thì cái đó đến.

Ngay khi mọi người nghĩ rằng sẽ không có chuyện gì, một dấu chân khổng lồ, xuất hiện ngay trước mặt họ.

"Hoá ra là thứ này, làm sao có thể chứ, nó không phải đã bị chúng ta chặn ở bên ngoài rồi sao, hơn nữa đã cách xa đến vậy, sao nó lại đến được đây nữa?" "Thật sự hơi quá phi khoa học rồi đấy, mấy người còn ngẩn ra đó làm gì?

Còn không mau rút súng ra khỏi lưng, trực tiếp đối phó với tên này đi, bây giờ lão Hồ không có ở bên chúng ta đâu." Vương Khải Toàn thấy những người khác đều đã ngớ người ra, liền vội vàng nói với họ.

Những người khác nghe Vương Khải Toàn nói vậy, mới như sực tỉnh lại.

Đúng vậy mà, vừa nãy tất cả họ đều ngây người ra, bởi vì trước đây dù xảy ra chuyện gì, Chu Tiểu Di đều có thể nhanh chóng nhắc

nhở họ.

Nhưng ngay lúc nãy, nhất thời họ không nghe thấy tiếng Chu Tiểu Di, quả thực có chút không quen.

Sau lời nhắc nhở của Vương Khải Toàn, tất cả mọi người đều sực tỉnh, đúng vậy, vừa nãy tất cả họ đều đã ngây người ra.

Nhìn con quái vật khổng lồ này, ngay khi nó sắp giẫm chết họ ở đây, họ cuối cùng cũng hoàn hồn.

Rồi cũng theo Vương Khải Toàn, cùng nhau nhanh chóng đối phó với con quái vật.

Bên Hắc ca đương nhiên cũng hành động nhanh nhẹn, rồi lúc này.

Họ mới phát hiện Vương Khải Toàn và Hắc ca, hai người họ thực ra cũng rất lợi hại, có thể là suốt quãng đường này.

Chủ yếu là Chu Tiểu Di đều giải quyết những rắc rối lớn nhất, nên họ đã sớm quen rồi!

Thấy hai người họ xông lên phía trước, vậy mà còn có chút không quen.....Nhưng con quái vật này cứ như không có tri giác vậy, dù họ bắn bao nhiêu đạn đi chăng nữa!

Căn bản không thể bắn chết đối phương.

Cuối cùng bất đắc dĩ, họ chỉ có thể nhanh chóng chạy trốn khỏi nơi này!

Họ cũng không biết liệu con quái vật này có truy đuổi không, nhưng bây giờ ngoài bỏ chạy ra thì cũng không có cách nào khác.

“Mau vào đi, ở đây có một cái hang nhỏ, con quái vật này chắc không vào được đâu, nên chúng ta cứ vào trước đã.” “Không thể cứ mãi lãng phí đạn dược ở đây, con quái vật này căn bản không sợ những thứ này.” Lần trước họ đã phát hiện ra những con quái vật này,

quả thực chúng không hề sợ những thứ này, dù họ bắn bao nhiêu đạn cũng vô ích.

Thế nên Vương Khải Toàn bảo tất cả mọi người mau chóng đi vào trước đã!

Nghe Vương Khải Toàn nói vậy, họ cũng nhanh chóng đi vào ngay, khi đã vào trong.

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn thấy con quái vật muốn tiến vào, nhưng nó căn bản không thể chui lọt, chỉ thò được cái đầu khổng lồ ra, gầm gừ dữ tợn về phía họ.

Tiếng gầm rú khổng lồ chấn động cả bầu trời, ngay cả Chu Tiểu Di và Thiên Ân bên kia cũng nghe thấy, hai người lập tức cảnh giác.

Tiếng con quái vật này quá quen thuộc, hình như họ đã từng nghe thấy ở đâu đó rồi.

"Là con quái vật khổng lồ kia, không ngờ nó lại đến được đây, xem ra lúc này chắc là đang truy đuổi Vương Khải Toàn và nhóm của cậu ta, hy vọng họ không sao." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Thiên Ân bên đó cũng hiểu rốt cuộc là sao rồi!

Thật không ngờ con quái vật khổng lồ kia lại cũng đến được nơi này.

Chương 1582

Nếu đúng là như vậy, thì Vương Khải Toàn và nhóm của cậu ta chắc chắn không sao chứ?

Hơn nữa, họ ở nơi này, dù con quái vật có đến cũng không thể vượt qua được.

Thế nên hai người họ đã thả lỏng hơn!

Nhưng hiện tại họ vẫn phải tìm cách rời khỏi nơi này, cũng không thể cứ mãi bị mắc kẹt ở đây được.

Hai người họ tích cực tìm kiếm cách rời khỏi nơi này!

Nhưng sau khi đi một vòng, họ phát hiện căn bản không thể rời đi được, thật sự kỳ lạ.

Chu Tiểu Di không tin họ sẽ cứ mãi bị mắc kẹt ở nơi này!

Một khi họ muốn rời khỏi đài tròn này, thì tuyệt đối sẽ có cách.

Hơn nữa, Chu Tiểu Di hiện tại cũng có một dự cảm không lành trong lòng, sẽ không phải nơi họ đang ở chính là đài đặt vật phẩm tế tự chứ.

Rồi tiếp theo, nơi Vương Khải Toàn và nhóm của cậu ta đến là đài tế tự!

Nơi họ đây cũng là một đài tế tự, nhưng lại nằm ở phía dưới.

Nếu đúng là như vậy, thì có khả năng thật sự sẽ khiến họ tiêu đời!

Thế nên bên Chu Tiểu Di cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Lát nữa dù có chuyện gì xảy ra, cậu cũng không cần sợ hãi, tin tôi đi sẽ không có vấn đề gì lớn đâu, hơn nữa nếu tôi không đoán sai.” “Rất nhanh Vương Khải Toàn và nhóm của cậu ta sẽ đến một nơi,

chắc là không khác nơi chúng ta đây là mấy." Chu Tiểu Di nghĩ một lát rồi, cô cảm thấy vẫn cần phải an ủi Thiên Ân trước!

Tránh việc lát nữa khi nguy hiểm xảy ra, cậu bé sẽ sợ hãi.

Thế nên Chu Tiểu Di đã nói thẳng ra!

Thiên Ân lúc đầu còn hơi không hiểu, câu nói của Chu Tiểu Di có ý gì.

Nhưng sau khi Chu Tiểu Di giải thích một chút!

Cậu bé đại khái đã hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Thì ra là vậy.

Tức là lát nữa Chu Tiểu Di và họ có khả năng sẽ bị trực tiếp coi là vật tế!

Họ sẽ giống như những con vật kia trở thành vật hy sinh.....Cũng có thể họ sẽ là người phụ nữ bị treo cổ trên giá treo kia chăng?

Nhưng Thiên Ân cũng không hiểu tại sao, không phải vì có Chu Tiểu Di ở bên cạnh mà cậu bé lại không hề sợ hãi đến thế.

"Sư phụ, người cứ yên tâm đi, con không sợ đâu, bây giờ người đã nói là sẽ không có nguy hiểm gì, vậy thì chắc chắn sẽ không có nguy hiểm rồi, con tin người." "Vậy tiếp theo phải làm gì, người cứ nói thẳng đi, con nhất định sẽ làm tốt chuyện này, hơn nữa nếu con không đoán sai." "Tất cả mọi chuyện e là đã sớm thoát khỏi tầm kiểm soát của sư phụ rồi, hơn nữa sư phụ cũng không ngờ chúng ta lại dẫm phải cơ quan." "Đây mới là chuyện đau đầu nhất, nếu không thì, nói chung chúng ta hẳn đã cùng nhau nghiên cứu một thứ gì đó rồi." Nghe Thiên Ân nói vậy, Chu Tiểu Di bên đó thở phào nhẹ nhõm!

May mà Thiên Ân không nhát gan đến thế, hơn nữa trông cậu bé còn rất hiểu chuyện.

Thế nên Chu Tiểu Di nghiêm túc nói chuyện với cậu bé một chút, sau đó họ bây giờ ngoài chờ đợi ra thì không còn cách nào khác.

Chỉ có đợi bên Vương Khải Toàn và nhóm của cậu ta phát hiện ra đài tế tự kia, thì họ mới có thể thoát khỏi nơi này.

Thiên Ân cũng với vẻ mặt nghiêm túc chờ đợi.

Khi Vương Khải Toàn và nhóm của cậu ta nhanh chóng chạy vào trong đường hầm hẹp kia!

Con quái vật kia quả thực đã không đuổi tới.

Chương 1583

Nhưng họ cũng biết mình sẽ đi về đâu!

Không còn cách nào khác!

Họ chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Thế nên họ nhanh chóng tiến về phía trước!

Chu Tiểu Di đương nhiên cũng nhạy bén phát hiện ra, hình như đài tròn của họ đã bắt đầu từ từ dịch chuyển lại gần.

Vì nơi họ đây đã có thay đổi, bây giờ Vương Khải Toàn và nhóm của cậu ta đã sắp đến nơi đó rồi chăng?

"Mọi người mau nhìn xem đó là cái gì, sao hình như có một cái móc khổng lồ ở đằng kia, hơn nữa cảnh tượng đó sao trông có vẻ quen thuộc vậy?" "Nếu tôi không nhớ nhầm, khi chúng ta mới bắt đầu vào nơi này, những bức bích họa mà chúng ta nhìn thấy hình như chính là cái đài tròn này, với lại cái giá treo này chính là người phụ nữ đầu người mình rắn kia." Bác sĩ Hạ có thị lực khá tốt, ông ta vừa nhìn một cái là đã nhận ra nơi này trông giống cái gì!

Ông ta thật sự không ngờ, lại còn có chuyện như vậy xảy ra.

Ông ta kinh hãi chỉ tay, tất cả mọi người theo hướng ông ta chỉ mà nhìn tới, quả thực đã thấy thứ mà ông ta nói.

Hơn nữa họ rất nhanh đã liên tưởng đến, bức bích họa kia quả thực là như thế này.

"Đúng vậy, chính là bức họa đó.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy, ở nơi này lại thực sự có, tức là bức họa đó đều được xây dựng dựa trên nơi này sao." "Thật không ngờ,

nếu đúng là như vậy, chúng ta còn phải nghiên cứu kỹ lưỡng thứ này mới có thể tiếp tục đi tiếp." Nói rồi họ đều nhanh chóng đi thẳng qua đó, rồi họ nhạy bén phát hiện, thứ này quả thực không phải là thứ mà những người bình thường như họ có thể khống chế được.

Cái móc khổng lồ nằm ở chỗ đó, họ nhìn một cái thì thấy, trên đó vết máu loang lổ trông khá đáng sợ.

Cũng không biết trước đây họ có thực sự dùng người sống để treo lên đó không, nếu đúng là như vậy thì có lẽ hơi quá kinh khủng rồi.

Điều này khiến họ nhớ đến những bức bích họa kia, lúc mới xem họ không thấy ghê rợn, nhưng khi đến nơi này, khi cảnh tượng thực tế có khả năng xảy ra ở đây.

Họ lại cảm thấy có chút kinh hãi rồi!.....

Nếu thật sự là như vậy!

Thì việc đó cũng quá đáng sợ.

Cái nơi Chu Tiểu Di và Thiên Ân đang ở, chính vì họ đã chạm vào cái móc lớn đó nên nó mới bắt đầu rung lắc.

Chu Tiểu Di vội kéo Thiên Ân lại, rồi ngẩng đầu nhìn lên!

Cô biết chắc chắn Vương Khải Toàn và đồng đội đã tìm thấy đài tế tự thật sự rồi.

Chỉ khi họ khởi động nó, họ mới có thể được nâng lên!

Đúng vậy, vừa nãy Chu Tiểu Di đã nghĩ đến khả năng này.

Chỉ khi Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn phối hợp ăn ý, họ mới có thể thoát khỏi cảnh khốn cùng!

Nhưng cô cũng không biết Vương Khải Toàn liệu có đưa được đồ vật lên hay không.

Vì Chu Tiểu Di rất rõ, hiện tại họ hoàn toàn không thể giao tiếp, họ không biết hai người họ đang ở đây. 【Trời ơi, xem mà thấy bí bách quá, hy vọng lần này chị Chu và Vương Khải Toàn có thể liên lạc với nhau trước.】 【Nếu không thì, chị Chu và Thiên Ân sẽ cứ bị kẹt mãi ở đây sao, như vậy thì quá đáng sợ.】 【Vương Khải Toàn, Vương Khải Toàn, cậu nhất định phải nhớ chị Chu đã đối xử với cậu như thế nào trước đây, hai người ăn ý đến thế mà.】 【Tôi cũng bắt đầu thấy căng thẳng rồi, không biết chị Chu và Thiên Ân hiện tại đang có tâm trạng thế nào, hơn nữa họ lại còn có thể cảm nhận rõ ràng được.】 【Vương Khải Toàn và đồng đội đã đến chỗ đó rồi, hơn nữa cái đĩa tròn lớn này đã bắt đầu nghiêng trái nghiêng phải rồi.

Cứ tiếp tục như vậy, chị Chu và Thiên Ân có bị rơi xuống không?

Sợ quá.】 【Cậu nói vậy chẳng phải là nói nhảm sao?

Sao mà họ không rơi xuống được, chắc chắn sẽ rơi xuống thôi, cậu không thấy cái đĩa tròn lớn này đã bắt đầu nghiêng rồi sao?】 【Vậy thì chắc chắn là muốn hất họ xuống rồi, đáng sợ quá, không biết chị Chu và Thiên Ân có thể vượt qua kiếp nạn này một cách dễ dàng không.】 【Không thấy chị Chu đi cùng những người khác, tôi hơi không quen, hơn nữa chị Chu bị kẹt ở chỗ này, không có chút sức lực nào để thi triển.】 【....】 Điều quan trọng nhất là Chu Tiểu Di và Thiên Ân ở nơi này thật sự không có cách nào cả, chỉ có thể trông cậy vào Vương Khải Toàn và đồng đội.

Chương 1584

Nhưng cô cũng không biết Vương Khải Toàn liệu có tâm lý cảm ứng với mình không!

Vương Khải Toàn xem xét một lượt nơi này, nhưng không thấy gì đặc biệt.

Hắn vẫn một lòng muốn nhanh chóng tiếp tục đi về phía trước, xem có thể gặp được Chu Tiểu Di và Thiên Ân không.

“Cái này chắc là cái chúng ta đã thấy trên điện thoại, nhưng tôi không ngờ nó lại hùng vĩ đến thế.

Tuy nhiên, mọi người có quên không?” “Nhiệm vụ chính của chúng ta bây giờ là gì?

Là tiếp tục đi về phía trước, rồi tìm được Chu Tiểu Di và Thiên Ân.

Không biết tình hình hai người họ bây giờ thế nào rồi.” Những người khác sau khi nhìn một lượt, nghe Vương Khải Toàn nói vậy thì cũng gật đầu đồng tình!

Đúng vậy!

Chu Tiểu Di không ở bên cạnh họ.

Họ thật sự có chút không quen, vì thế tìm được Chu Tiểu Di và Thiên Ân càng sớm càng tốt vẫn là quan trọng hơn!

Sau đó, họ thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Tuy nhiên, đúng lúc này, dưới lòng đất đột nhiên có tiếng động truyền đến.

Đó là tiếng Chu Tiểu Di và Thiên Ân đang gõ một thứ gì đó!

Ngay sau khi cái đài tròn kia nghiêng đi một chút, đột nhiên một vật thể không rõ nguồn gốc trồi lên, thẳng đến đỉnh!

Chu Tiểu Di và Thiên Ân thấy lạ, nhưng nhanh chóng hiểu ra.

Có lẽ đây là cách liên lạc với nhóm trên.

Nếu thế thì việc họ gõ thứ này có thể khiến Vương Khải Toàn nghe thấy sao?

Nếu thật sự là như vậy, thì thật sự cần phải gõ kỹ một chút, nên họ đã gõ.

Vương Khải Toàn nghe thấy, đó chẳng phải là mật mã Morse mà anh và Chu Tiểu Di đã hẹn trước sao?

Hắn mừng rỡ, kéo những người khác sang một bên.

Nghe kỹ một lúc, hắn và Diệp Phàm đều reo lên vui sướng!

Không ngờ Chu Tiểu Di và Thiên Ân lại đang ở dưới.

Vương Khải Toàn cũng phấn khích, vội vàng gõ xuống đất.

Hắn không biết Chu Tiểu Di có nghe thấy không.

Gõ xong, hắn thấy mình hơi ngớ ngẩn, nhìn xung quanh.

Hắn nghĩ Chu Tiểu Di chắc chắn đã gõ ra tiếng động thông qua một vật nào đó.

Vậy thì hắn cũng nên gõ vào cái cột lớn kia!

Hơn nữa, lúc nãy, cái cột này vẫn luôn ở đây, nhưng họ chỉ liếc qua mà không chú ý lắm.

Bây giờ xem ra, e rằng bên dưới còn có những điều bí ẩn mà họ chưa biết.

Nếu đã vậy, thì cần phải xem xét kỹ lưỡng xem bên dưới rốt cuộc còn có những thứ gì!

Chương 1585

Vương Khải Toàn nhanh chóng đi đến đó, gõ vài tiếng, cũng dùng mật mã Morse đặc trưng của họ.

Hắn không biết Chu Tiểu Di có nghe thấy không, chỉ hy vọng là có thể.

Thực ra Chu Tiểu Di cũng mang tâm trạng tương tự, gõ vài tiếng.

Cô cũng không biết Vương Khải Toàn có nghe thấy không, nhưng nghĩ nếu có thể trực tiếp đến phía trên thì chắc là nghe thấy được!

Vì thế, họ nhanh chóng gõ một cái, và phát hiện có tiếng vọng lại.

Chu Tiểu Di và Thiên Ân, hai sư đồ mừng rỡ như điên.

Sau đó, họ lại chăm chú lắng nghe tiếng gõ của Vương Khải Toàn.

Chu Tiểu Di nhanh chóng giải mã được.

Cô biết Vương Khải Toàn đang hỏi có phải là họ không, và cô lại nhanh chóng đáp lại!

Cứ thế, hai người gõ qua gõ lại.

Những người khác không hiểu họ đang "đánh đố" cái gì.

"Yên tâm đi, đó là mật hiệu liên lạc đặc biệt của hai người họ, chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm được Chu Tiểu Di thôi." "Thật không ngờ, họ lại ở phía dưới.

Nói ra thì cũng kỳ lạ thật, nhưng họ đã rơi xuống." "Chắc chắn là ở dưới.

Nhưng sao họ lại rơi xuống đây trước chứ, còn chúng ta thì phải đi một quãng đường rất dài mới đến được đây." Diệp Phàm sau khi vui mừng thì cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Thấy những người khác có vẻ lo lắng, hắn liền khuyên nhủ.

Nghe hắn nói vậy, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra không có vấn đề gì lớn, vậy thì họ cũng bớt lo lắng đi một chút.

Sau khi Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn đã gõ xong, Vương Khải Toàn mới nghiêm túc giải thích cho họ.

“Hai người họ đúng là đã rơi xuống dưới.

Hơn nữa, cẩn thận mà nói, phía dưới là một đài tròn, lúc đầu thì bình thường.” “Nhưng bây giờ vì chúng ta đến đây, nó đã bắt đầu nghiêng rồi.

Nếu không nhanh chóng cứu họ lên, họ có thể sẽ rơi thẳng xuống dưới.” Thậm chí còn có chuyện này sao?

Vậy thì họ phải làm thế nào mới có thể cứu Chu Tiểu Di và Thiên Ân lên được?

Đây quả thực là một vấn đề lớn...

Mọi người đều nhìn Vương Khải Toàn, hy vọng hắn có thể đưa ra câu trả lời.

Vương Khải Toàn nói Chu Tiểu Di cũng không biết rõ, nhưng cô ấy đại khái đã nói ý của mình.

Cô ấy cho rằng đây là một đài tế tự, nếu là tế tự thì họ không cần tìm những vật dụng để tế tự.

Nhưng rốt cuộc phải thao tác thế nào thì hắn cũng không rõ, chỉ có thể tự mình xem xét ở phía trên!

Nghe Vương Khải Toàn nói vậy, mọi người đều ngẩn người, không ngờ còn có chuyện này.

“Được rồi, chúng ta vẫn nên nhanh chóng xem xét rốt cuộc là có ý gì đi.

Nếu không nhầm,” “Họ chắc chắn vẫn bị kẹt ở phía trên đó, thật là đáng sợ.

Chương 1586

Chúng ta mau nghĩ cách cứu họ ra trước đã.” Hạ bác sĩ vẫn khá lo lắng, nên hỏi tiếp theo họ phải làm gì.

Nhưng Vương Khải Toàn chỉ lắc đầu.

Hắn thực ra cũng không rõ tiếp theo phải làm gì.

Hắn đại khái hiểu rằng, muốn cứu người ra không đơn giản như vậy.

Vì thế, hắn vẫn phải nghiêm túc xem xét tình hình tiếp theo như thế nào.

Họ nhanh chóng tìm kiếm xung quanh xem còn có thứ gì kỳ lạ không!

Nhưng sau khi nhìn đi nhìn lại, ngoài cái đài tròn lớn kia ra, dường như cũng không có gì đặc biệt.

Vậy thì có nghĩa là họ phải tiếp tục tìm kiếm sao?

Đây cũng không phải là một cách hay.

“Bây giờ cuối cùng đã hiểu, Hồ Bát Nhất này quả thực là người thông minh nhất trong tất cả chúng ta.” Hạ bác sĩ không nhịn được lẩm bẩm.

Những người khác cũng không phủ nhận, dù tự nhận mình cũng khá thông minh.

Nhưng trước mặt Chu Tiểu Di, họ thật sự không thể so bì được!

Thế nên họ không nói gì nữa!

Sau khi tìm kiếm kỹ một lượt.

Cuối cùng, họ chỉ có thể dồn hết sự chú ý vào cái cột lớn kia.

Họ cảm thấy chắc chắn nó có liên quan đến chuyện này.

Nếu không thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Hơn nữa, vật này lại thông xuống phía dưới!

Vì thế, họ vẫn phải nghiên cứu cái vách đá lớn này trước.

Sau một lúc nghiên cứu, họ phát hiện tất cả mọi thứ đều có thể liên quan đến hai cái móc kia!

Không phải chứ, lẽ nào phải treo vật tế tự lên hai cái móc đó sao?

"Tôn phu nhân, trong ký ức của cô có cảnh tượng nào ở nơi này không?

Nếu có, cô có thể nói cho chúng tôi biết tiếp theo phải làm gì không?" "Đương nhiên chúng tôi không ép cô phải làm gì, chỉ là tình hình hiện tại rất khẩn cấp.

Nếu cô hiểu biết thì thử xem sao, đó sẽ là một điều tốt." Vương Khải Toàn không nhịn được hỏi thẳng Tôn phu nhân.

Tôn phu nhân nghe Vương Khải Toàn hỏi vậy, cô ngẩng đầu nhìn hắn.

Vẻ mặt của Vương Khải Toàn có vẻ thực sự chỉ muốn hỏi trong ký ức của cô có xuất hiện nơi này không, chứ không phải vì hắn biết gì đó về mảnh đất này mà hỏi.

Điều này khiến Tôn phu nhân bên kia á khẩu không nói nên lời, cô nói sẽ cố gắng nghĩ lại, hiện tại thì không có.

Vương Khải Toàn nghe cô nói vậy thì đại khái đã hiểu, người phụ nữ này không muốn tự mình tiết lộ trước, hơn nữa cũng không muốn lúc này liền trực tiếp đưa Chu Tiểu Di và Thiên Ân ra ngoài.

Hắn cũng không biết những chuyện này là thế nào.

Những người khác cũng chăm chú nhìn người phụ nữ kia.

Chương 1587

Nghe người phụ nữ nói cô ta cũng không có cách nào, tất cả mọi người đều thở dài một hơi.

Chu Tiểu Di và Thiên Ân vẫn ở dưới sao?

"Mọi người mau lại đây xem, chỗ này hình như hơi lạ." Đúng lúc mọi người đang hoang mang, đột nhiên nghe thấy Hạ bác sĩ nói một câu.

Họ nhanh chóng đi tới.

Tất cả đều háo hức xem những thứ đó có thể mang lại câu trả lời gì cho họ.

Sau khi nhìn một lượt, họ thấy dường như nó không mang lại câu trả lời đầy đủ nào, nhưng đây cũng được coi là một khởi đầu tốt, vì nếu như vậy, nó có thể trực tiếp chỉ ra rằng mọi chuyện đã không còn gì đặc biệt nữa.

Tuy nhiên, Vương Khải Toàn vẫn nhận ra điều gì đó bất thường!

Vì hắn nhanh chóng nhận thấy thứ này dường như không phải là thứ mà bên họ có thể điều khiển được.

Nếu đã vậy, hắn liền thử một chút.

Vương Khải Toàn nhấn vào thứ trên đó!

Sau khi đẩy một vòng, hắn phát hiện ra đó lại là một bàn cờ khổng lồ, thật thú vị.

Hơn nữa, lại phải dùng những thứ này để hoàn thành ván cờ này.

Nếu đã vậy, hắn sẽ xem đối phương rốt cuộc muốn làm gì, muốn chơi ván cờ lớn đến mức nào.

Khi Vương Khải Toàn đang loay hoay, những người khác cũng đứng một bên căng thẳng theo dõi, không biết tình huống hiện tại rốt cuộc phải giải quyết thế nào.

Sau đó, họ nhanh chóng nhận ra thứ này quả thực không phải là thứ họ có thể giải quyết được, nên liền trốn sang một bên.

Vương Khải Toàn nhìn bàn cờ, hắn cũng nhanh chóng bắt đầu giải quyết ván cờ!

Hơn nữa, hắn phát hiện những thứ này lại dễ dàng giải quyết đến vậy sao?

Mặc dù trong lòng còn nghi hoặc, nhưng hắn vẫn cắn răng tiếp tục làm.

Hắn cũng không biết Chu Tiểu Di và Thiên Ân ở dưới đang cảm thấy thế nào.

Khi Chu Tiểu Di và Thiên Ân ở dưới, lúc đầu không có cảm xúc gì đặc biệt.

Cả hai người cũng không biết Vương Khải Toàn có tìm được thứ gì để đưa họ lên không.

Đúng lúc hai sư đồ vẫn còn đang hoang mang, đài tròn bắt đầu rung lắc dữ dội.

Hai người lập tức nhận ra tình hình không ổn, e rằng Vương Khải Toàn đã phát hiện ra.

Hiện tại đang trong quá trình giải quyết, hai người họ chỉ có thể nhanh chóng bám chặt.

Lúc nãy thật sự quá nguy hiểm, suýt chút nữa là rơi xuống rồi!

Vì thế, lúc này họ chỉ có thể nhanh chóng xem xét tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào.

Chu Tiểu Di nhìn một lượt, cô cảm thấy vẫn phải tìm một chỗ để cố định họ!

Nếu không, họ có thể sẽ bị hất văng ra ngoài.

Vì thế, họ nhanh chóng bám vào một chỗ, cô cũng dặn Thiên Ân bám chặt lấy mình!

Cứ như vậy, sau khi đài tròn lại rung lắc thêm vài lần, cuối cùng cũng ổn định trở lại.

Chương 1588

Đúng lúc hai người họ tưởng rằng không có chuyện gì xảy ra nữa!

Chuyện kỳ lạ lại xảy ra, đài tròn lại bắt đầu rung lắc.

Hai người thực sự có chút không kịp trở tay.

Hơn nữa, lần này, Thiên Ân suýt nữa thì bị hất văng xuống!

Chu Tiểu Di nhanh nhẹn vươn tay tóm lấy cô bé.

Chỗ Chu Tiểu Di bám vào cũng chỉ có thể miễn cưỡng đỡ được một tay của cô!

Thiên Ân nhìn Chu Tiểu Di có vẻ khó khăn.

Cô bé thậm chí còn muốn bảo Chu Tiểu Di buông tay, để mình rơi xuống!

Chu Tiểu Di đại khái có thể nhìn ra cô bé muốn nói gì.

"Cậu tốt nhất là im miệng, đừng nói gì cả.

Cậu đâu phải không biết tình trạng hiện tại của cậu như thế nào." Chu Tiểu Di biết Thiên Ân muốn nói gì, nên đã trực tiếp cảnh cáo cô bé.

Không ngờ phản ứng của Chu Tiểu Di lại lớn đến vậy.

Thiên Ân đương nhiên không dám nói thêm gì nữa, cô bé nhanh chóng im bặt.

Hơn nữa, Thiên Ân thực sự rất cảm động.

Dù sao thì, từ nhỏ đến lớn, cô bé chưa từng có ai đối xử tốt với mình đến thế.

Đây là lần đầu tiên cô bé cảm nhận được sự quan tâm từ một

người lớn tuổi như vậy!

Vì thế, cảm giác này thực sự quá tuyệt vời.

Chu Tiểu Di không ngờ Thiên Ân lại ngốc nghếch đến mức sẵn lòng hy sinh bản thân để bảo toàn cho cô!

Cô thật sự không biết đứa trẻ ngốc này nghĩ gì.

Nhưng cô đại khái cũng hiểu được suy nghĩ của đứa trẻ ngốc này!

Nếu đã vậy, cô đương nhiên sẽ không dài dòng thêm nữa.

Đúng lúc họ sắp không trụ nổi nữa, một phép màu đã xảy ra.

Có lẽ là Vương Khải Toàn bên kia đã giải quyết xong rồi.

Bên họ không còn tình huống đặc biệt gì nữa, đã nhanh chóng ổn định lại.

Sau đó cô kéo Thiên Ân lên.

Hai người đã được nâng lên, họ thở phào nhẹ nhõm, thật không ngờ lại có chuyện như vậy.

“Cuối cùng cũng xong.

Bây giờ chúng ta đi xem hai người họ có lên được không.

Tình hình lúc nãy thật sự quá căng thẳng.” “Không biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ xem ra, bên họ chắc không có gì đặc biệt.” Vương Khải Toàn sau khi giải quyết xong thì thở phào nhẹ nhõm!

Đồng thời, hắn cũng nhìn xuống phía dưới, không biết tình hình hiện tại ra sao.

Chương 1589

Vì thế, hắn nhanh chóng biết rằng, coi như đã giải quyết được rồi.

Cứ thế, họ chờ đợi.

“Két” một tiếng, họ dường như nghe thấy tiếng gì đó mở ra!

Sau đó, họ phát hiện chỗ chính giữa của họ lại trực tiếp mở ra.

Mọi người đều yên lặng nhìn họ, không biết tiếp theo!

Rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng họ đại khái cũng biết, sẽ không đơn giản đâu.

Vì thế, họ yên lặng chờ đợi.

Cuối cùng, họ thấy hai cái đầu xuất hiện!

Họ biết chắc là Chu Tiểu Di và Thiên Ân, nên vội vàng đi qua xem xét tình hình.

“Tốt quá rồi, cuối cùng hai người cũng an toàn ra ngoài.

Nếu không ra thì không biết tình hình còn biến thành thế nào nữa.” “Vậy rốt cuộc vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi hai người rơi xuống, vẫn luôn ở trên cái đài tròn này sao?” Thấy Chu Tiểu Di trở lại bên cạnh họ, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm!

Vì họ biết Chu Tiểu Di đến đây thì chứng tỏ bên họ sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Hơn nữa, có Chu Tiểu Di bên cạnh, họ đều cảm thấy an toàn hơn rất nhiều.

“Yên tâm, không có tình huống đặc biệt gì đâu.

Vừa nãy hai chúng tôi suýt chút nữa là rơi xuống, hơn nữa bên ngoài không biết bên trong thế nào, trông như vực sâu vạn trượng vậy.” Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ đại khái đã hiểu rõ chuyện này là thế nào rồi!

E rằng bên dưới thực sự là một vực sâu mà họ không hề hay biết.

Nhưng may mắn là Chu Tiểu Di và Thiên Ân đã nhanh chóng quay trở lại rồi!

Nếu không thì không biết tình hình sẽ ra sao?

Chu Tiểu Di lại mô tả cho họ cảnh tượng lúc họ rơi xuống.

Mọi người đều hơi hoảng.

“Được rồi, tôi đùa mọi người thôi.

Thực ra sau khi chúng tôi rơi xuống, chẳng có gì xảy ra cả, chỉ thỉnh thoảng bị rung lắc vài cái thôi.” “Vừa nãy khi chúng tôi sắp lên, nó lại rung lắc vài lần, suýt chút nữa thì rơi xuống.

Sau đó thì không có tình huống đặc biệt nào nữa.

Bên các anh có gặp lại con quái vật đó không?” Họ nhìn Chu Tiểu Di đầy kinh ngạc, không biết cô làm sao mà biết được!

Sau đó, Chu Tiểu Di thấy vẻ mặt ngạc nhiên của họ, liền trực tiếp nói cho họ biết, lúc đó khi họ còn ở dưới đất, họ đã nghe thấy tiếng kêu của con quái vật.

Tiếng kêu rất quen thuộc.

Chắc hẳn đó là con quái vật mà họ đã gặp ở bên ngoài!

Không ngờ tiếng kêu của con quái vật lại vang vọng đến vậy.

Ngay cả Chu Tiểu Di cũng nghe thấy, vậy thì xem ra nó thực sự có điều gì đó khác thường.

Chương 1590

Họ đều gật đầu.

“Xem ra con quái vật đó chắc là đã đi vào bằng một con đường khác, cũng có thể nó không phải là con quái vật ở bên ngoài.” “Chắc là một con mới ở đây.

Nhưng cũng không chắc lắm, lúc đó các anh thấy con quái vật đó có đặc điểm gì?” Chu Tiểu Di cảm thấy không nhất định đó chính là con quái vật đó, nên cô liền tự mình nói ra câu này.

Tuy nhiên, Hắc ca bên kia lại trực tiếp nói với cô rằng, đó chính là con quái vật!

Lý do xác định như vậy là vì trên người con quái vật đó vẫn còn lưu lại vết đạn.

“Không ngờ, hóa ra đúng là con quái vật đó.

Ban đầu tôi còn nghĩ chỉ là trông giống thôi.

Vậy thì có nghĩa là, suy đoán của tôi hoàn toàn đúng.” “Họ chắc hẳn còn có những con đường khác để đến đây, chỉ là chúng ta không biết.

Hơn nữa, con quái vật đó có hình thể khổng lồ như vậy.” “Nó làm thế nào để đi qua những nơi chật hẹp chứ?

Thật sự quá kỳ lạ.

Thôi, bây giờ cũng không phải lúc nghĩ đến những chuyện này.

Chúng ta vẫn nên xem xét nơi này trước đi.” “Nếu không nhầm thì nơi này chắc là đài tròn dùng để tế tự.

Mọi người còn nhớ bức họa chúng ta xem lúc nãy không?” “Bức

họa đó ghi lại chắc là chính là nơi này, và những gì họ miêu tả chắc hẳn cũng là cảnh tế tự ở nơi này." Tất cả mọi người đều nhìn Chu Tiểu Di đầy kinh ngạc, không ngờ Chu Tiểu Di lại biết hết rồi.

Ban đầu họ còn tưởng cô bị kẹt ở dưới, hoàn toàn không thể biết nhiều đến thế.

Bây giờ họ mới nhận ra, họ thật sự luôn đánh giá thấp Chu Tiểu Di.

Cô còn lợi hại hơn họ tưởng tượng rất nhiều!

Chu Tiểu Di nhìn ánh mắt của họ, đại khái đã biết những người này đang nghĩ gì.

Nhưng cô cũng lười giải thích nhiều đến vậy!

Chu Tiểu Di trực tiếp giải thích tình hình hiện tại là thế nào.

"Lúc đầu, tôi cũng không biết chỗ này là thế nào, nhưng sau khi xem xét một chút thì tôi đại khái đã hiểu ra." "Vì cái chúng ta rơi xuống chính là cái đài tròn khổng lồ này.

Cái đài tròn này thật sự không phải chuyện đùa, thực sự có chút đáng sợ." "Lúc đó chúng ta cứ lắc lư trên đó, suýt chút nữa thì rơi xuống.

Hơn nữa, nếu cái này có thể tự nâng lên được." "Thì chứng tỏ lúc đó, những vật tế tự đó chắc hẳn là đặt trên cái đài tròn lớn này.

Hơn nữa, tôi nghĩ vật tế tự của họ chắc chắn chính là người phụ nữ đó." Chu Tiểu Di vừa chăm chú quan sát cảnh tượng trước mặt, vừa nói!

Những người khác đương nhiên cũng đồng tình, họ đều cảm thấy những gì Chu Tiểu Di nói đều đúng cả.

Bấy lâu nay họ đã bỏ qua những chuyện này, nhưng đúng như Chu

Tiểu Di nói, cái đài tròn đó chắc chắn có bí mật gì đó mà họ không biết.

“Hơn nữa, vừa nãy khi chúng ta ở dưới, cũng đã thấy một số bức bích họa mới.

Lúc đầu chúng ta cũng không thấy có gì bất thường.” “Nhưng sau đó mới phát hiện dường như có chút không rõ ràng.

Tuy nhiên, bây giờ theo suy đoán của tôi, các anh hẳn là có thể nhìn rõ ở chỗ này.” Chu Tiểu Di vừa nói vừa đi thẳng tới.

Những người khác không biết Chu Tiểu Di và Thiên Ân đã thấy gì khi ra ngoài.

Họ cũng nhanh chóng đi tới muốn xem xem Chu Tiểu Di đã thấy gì!

Chương 1591

Khi họ đến nơi, phát hiện cũng là một số bích họa, cũng không có gì đặc biệt cả.

“Các anh mau nhìn cái này, chắc hẳn là cảnh tế tự lúc đó.

Bây giờ các anh nhìn lại xem, các anh cảm thấy mình có thể nhìn ra được điều gì?” “Không thấy người trên đó có chút quen thuộc sao?

Lúc đó tôi lướt qua nhanh quá, còn tưởng mình bị ảo giác.” “Bây giờ nhìn kỹ ở đây, tôi không nghĩ đó thực sự là ảo giác.

Các anh khác mau lại đây xem một chút, chứng minh điều tôi thấy là thật.” Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác đều mơ hồ, nhìn thẳng tới!

Không biết Chu Tiểu Di rốt cuộc đã nhìn thấy gì!

Khi họ đến nơi, tất cả mọi người đều kinh hãi, làm sao có thể?

Người phụ nữ trên đó, hóa ra chính là Tôn phu nhân đang ở trước mặt họ.

“Tôn phu nhân, chuyện này là sao?

Cô có phải nên giải thích một chút không, hoặc là trong đầu cô có ký ức gì không?” “Có lẽ cô có thể đưa ra một lời giải thích cũng được, dù sao thì tình huống hiện tại thực sự có chút khác thường.” Không trách lúc nãy Chu Tiểu Di lại tỏ ra thâm sâu khó lường như vậy.

Bây giờ họ thấy khuôn mặt người phụ nữ trên bức bích họa đó cũng kinh hãi.

Vì người trên đó trông rất giống, gần như y hệt, khiến họ phải

nghi ngờ, lẽ nào đó chính là Tôn phu nhân.

Sắc mặt của Tôn phu nhân vốn đã trở nên khó coi!

Tôn Hưng lần này cũng đứng đó với vẻ mặt phức tạp!

Hắn cũng không biết tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào, nhưng hắn đại khái cũng hiểu, chắc chắn không đơn giản đâu.

Thật không ngờ, phu nhân của mình lại có một khuôn mặt như vậy xuất hiện.

Bên hắn thật sự không biết chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Tôn phu nhân nhìn thấy tất cả mọi người đều nhìn về phía mình, cô trừng mắt nhìn Chu Tiểu Di, cô biết Chu Tiểu Di chắc chắn là cố ý.

"Tôi không biết chuyện gì cả, hơn nữa mà nói, trên thế giới này có biết bao nhiêu người trông giống nhau." "Tại sao tôi trông giống hệt người phụ nữ trên đó, thì liền phải hỏi tôi chuyện gì vậy?

Tôi chẳng biết gì cả." Nghe đối phương nói vậy, Chu Tiểu Di bên kia cũng thấy rất bình thường, cô biết người phụ nữ này chắc chắn sẽ không thừa nhận.

Nếu không thừa nhận thì thôi!

Chu Tiểu Di cũng không thực sự muốn người phụ nữ này thừa nhận, hơn nữa cô cũng biết.

Sau khi người phụ nữ này đến đây, chắc chắn là có mục đích của riêng mình!

Chu Tiểu Di đã nghĩ thông suốt rồi, nếu đã có mục đích riêng thì cứ kệ.

Dù sao thì tất cả mọi người đều có mục đích, chẳng hạn như ông chủ Tôn.

Ông ta rõ ràng biết người phụ nữ này không phải phu nhân của mình.

Nhưng ông ta vẫn có thể giữ người phụ nữ này bên cạnh lâu như vậy!

Điều đó đủ để chứng minh rằng ông ta chắc chắn còn có mục đích khác.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di bây giờ cũng không muốn hỏi nhiều nữa, vì cô biết dù cô có hỏi nhiều đến đâu, ông chủ Tôn bên kia cũng không thể nào nói ra được.

Nếu ông ta thật sự muốn nói, thì đã nói từ lâu rồi!

Chương 1592

Vì thế, bên cô đương nhiên sẽ không hỏi thêm gì nữa.

Sau khi nghĩ một lúc, cô trực tiếp không quan tâm đến chuyện này nữa.

Người phụ nữ đó e ấp tự mình nói ra.

Những người khác có tin hay không thì không biết.

Dù sao Chu Tiểu Di thì không tin.

Chu Tiểu Di lại chăm chú nhìn một chút, người phụ nữ kia lại giả vờ kêu "ái da" một tiếng.

"Tôi không biết chuyện gì cả, vừa nãy tôi cảm thấy trong đầu mình dường như hiện ra một số hình ảnh." "Tôi biết những hình ảnh đó, chắc chắn là những chuyện mà tôi có thể giải quyết được.

Vậy thì, bây giờ tôi đã coi như được chờ đợi rồi sao?" Cái gì mà loạn xạ thế này, những người này đều bày tỏ không hiểu!

Sau đó, cô ta nhìn những người khác, họ cũng đều ngơ ngác không hiểu lắm.

Sau đó, người phụ nữ kia lại lần nữa nói về chuyện vừa nãy của mình, khiến họ cảm thấy khó hiểu, nên cô ta không tránh khỏi nói linh tinh.

Cô ta lại nói lại một lần nữa, cô ta dường như có chút ấn tượng, mình bị đưa lên cái giá đó, rồi bị trói năm hoa.

Nhưng cô ta không phải là người đó, Chu Tiểu Di thậm chí còn lười xem cô ta diễn trò nữa!

Kệ cô ta có phải hay không, dù sao thì cô thực ra đã sớm biết.

Người đó rốt cuộc có phải là người phụ nữ đó hay không, hơn nữa cô cảm thấy điều đó không quan trọng chút nào nữa.

"Không sao đâu, thực ra Tôn phu nhân dù không nói, bên tôi cũng sẽ không nghĩ cô thực sự là người đó đúng không?" "Hơn nữa, nhìn những tình huống hiện tại này thì, cô có vẻ không quan trọng lắm, vì cô cũng không thể giúp chúng tôi giải đáp được bí ẩn." "Tôi chỉ là cảm khái một chút, sao lại có hai người trông giống nhau đến vậy.

Có lẽ đây cũng là lý do tại sao cô lại đến nơi này, vì hai người trông quá giống nhau." Người phụ nữ kia không hiểu ý của Chu Tiểu Di là gì, không ngờ cô lại cho mình một bậc thang để xuống.

Nhưng cô nhìn vẻ mặt của Chu Tiểu Di, cũng không giống như đang nói dối.

Vì thế cô ta vẫn luôn có chút không đoán được, rốt cuộc Chu Tiểu Di đang nghĩ gì!

Lẽ nào cô ấy thực sự đã từ bỏ việc chứng minh cô ta có phải là người phụ nữ đó không?

"Sau khi xem qua một lượt, cũng không có tình huống đặc biệt gì.

Hay là Tôn phu nhân cô nói lại cảnh tượng trong đầu cô là thế nào đi, để chúng ta có sự chuẩn bị." Đúng lúc Chu Tiểu Di vừa hỏi xong người phụ nữ kia!

"Két" một tiếng, họ dường như nghe thấy tiếng gì đó vang lên.

Nhưng họ lại không thấy có thứ gì xuất hiện!

Tất cả mọi người đều ngơ ngác!

Tuy nhiên, Thiên Ân bên kia lại nhanh chóng kêu lên một tiếng "sư phụ" với Chu Tiểu Di, rồi nắm chặt tay Chu Tiểu Di.

Những người khác khi nghe cô bé kêu Chu Tiểu Di là "sư phụ" thì

đều kinh ngạc!

Điều này là sao?

Tại sao đột nhiên lại gọi là "sư phụ"?

Quên mất rồi, nói cho mọi người biết, lúc nãy khi xuống dưới, hai chúng tôi cũng không có việc gì khác để làm, nên tôi đã nhận cô bé làm đồ đệ luôn.

Giờ cô bé là đồ đệ của tôi, đã có thiên phú tốt như vậy, tôi mà không tận dụng cho tốt thì thật sự quá đáng tiếc.

Chương 1593

Tôi có thể dạy cô bé một số bản lĩnh đặc biệt, sau này cô bé cũng có thể tự do đến những nơi như thế này.

Nghe Chu Tiểu Di giải thích xong, mọi người mới hiểu chuyện là thế nào.

Chỉ là không ngờ đấy chứ!

Hai người họ xuống đó một chuyến lại thành thầy trò.

Điều này đúng là khiến tất cả mọi người đều hơi bất ngờ!

Đã vậy thì, họ đã biết rõ chuyện này là thế nào rồi.

Sau đó, họ nhanh chóng rời khỏi nơi rắc rối này."Thật không ngờ, hai người xuống một chuyến lại thành thầy trò, đúng là bất ngờ thật, nhưng cũng tốt, đứa trẻ này rất có thiên phú." "Nếu dạy dỗ tử tế, sau này nó cũng sẽ thật sự như cô nói, có thể tự mình lập nghiệp ở nơi này." "Nhưng cô khó khăn lắm mới thu đồ đệ, không lo xảy ra chuyện gì sao?

Bên phía cha cô..." Vương Khải Toàn liếc nhìn Chu Tiểu Di, vẫn không nhịn được lo lắng hỏi!

Nhưng ông ta vừa dứt lời, Chu Tiểu Di đã nhanh chóng cắt ngang, khiến ông ta không kịp nói tiếp. "Bên phía cha tôi, ông ấy nghĩ gì thì có vẻ chẳng liên quan nhiều đến tôi, với lại bao nhiêu năm nay rồi." "Ông ấy chưa từng quản tôi, đừng nghĩ đến chuyện quản tôi nữa, hiện giờ họ chẳng phải đã có một gia đình mới rồi sao?" "Sống hòa thuận như vậy, thì không cần phải tiếp tục quản chuyện của tôi đâu, ông ấy cũng đã có người thừa kế mới, còn tôi đây căn bản không phải người thừa kế của ông ấy." "Từ trước đến nay tôi chẳng qua là nối nghiệp ông

nội, nên ông đừng bận tâm nhiều đến vậy."Vương Khải Toàn ở bên đó muốn nói nhưng lại thôi, ông ta thật sự không biết phải nói gì nữa!

Hai cha con họ từ ngoại hình đến tính cách đều giống hệt nhau, thật bướng bỉnh.

Rõ ràng đều quan tâm đối phương, nhưng lời nói ra lại đầy sự tổn thương!

Cũng không biết sao hai người họ lại phát triển đến mức này trong thực tế.

Nhưng cũng không sao, dù sao hiện giờ họ ở hai phương trời khác nhau!

Bình thường cũng chẳng mấy khi gặp mặt!

Ngay lúc Vương Khải Toàn còn đang lo lắng những chuyện đó.

Chu Tiểu Di đã kéo ông ta ra phía sau!

Ông ta còn chưa biết chuyện gì xảy ra, thì đã thấy những người khác kinh hãi nhìn phía sau mình.

Tất cả mọi người đều hơi sợ hãi, Vương Khải Toàn nhận ra tình hình không ổn!

Ông ta quay đầu nhìn lại!

Thì phát hiện, phía sau họ dày đặc.

Xuất hiện một số quái vật giống vượn người!

Hơn nữa trên tay chúng, còn khiêng một thứ gì đó trông như dùng để tế tự.

Tất cả mọi người đều rất ăn ý, muốn tránh xa, Chu Tiểu Di bảo họ đừng động đậy, cứ đứng nguyên tại chỗ!

Những người khác cũng chỉ có thể nghe lời Chu Tiểu Di.

Dù họ không hiểu vì sao Chu Tiểu Di lại bắt họ đừng động đậy.

Họ ngoan ngoãn đứng yên nín thở!

Rồi thì phát hiện những quái vật hình người này, quả nhiên trực tiếp phớt lờ họ!

Chúng khiêng vật tế kia, hăm hở đi về phía đài tròn kia.....Chu Tiểu Di và mọi người tập trung tinh thần quan sát hành động tiếp theo của chúng!

Rồi phát hiện khi chúng đặt vật tế kia lên đài tròn.

Chương 1594

Một trong số những con quái vật nhấn một thứ gì đó!

Một tiếng "rắc"!

Đài tròn nhanh chóng hạ xuống!

Rồi họ ngửi thấy một mùi máu tươi nồng nặc.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc!

Một lúc sau!

Đài tròn đó lại nổi lên!

Họ nhìn thấy trên đó đầy máu tươi.

Hơn nữa khi thấy một thứ gì đó trông như não bộ, một số người không nhịn được mà buồn nôn.

Thật sự quá máu me!

Dù họ đã từng chứng kiến nhiều cảnh tượng lớn!

Nhưng khi thấy cảnh tượng thế này, vẫn không nhịn được mà muốn nôn.

Chu Tiểu Di bên này thì khá ổn, cô ấy cẩn thận quan sát tất cả mọi thứ trước mắt!

Còn quan sát từng ly từng tí.

Hơn nữa cô ấy luôn cảm thấy những thứ bé nhỏ này!

Dường như căn bản không nhìn thấy họ!

Vậy có nghĩa là giữa họ có một lớp không gian ngăn cách sao?

Vậy bây giờ là không gian bị xáo trộn!

Chu Tiểu Di dù sao cũng có suy nghĩ như vậy!

Nhưng cô ấy cảm thấy nếu thật sự là không gian bị xáo trộn, thì quá đỗi quỷ dị một chút.

Cô ấy nhất thời không biết phải nói thế nào!

Nhưng cô ấy thấy vẻ mặt của mọi người!

Tạm thời vẫn hơi khó chấp nhận chuyện này.

Thế nên đừng nói vội!

Hãy xem tiếp theo còn chuyện gì xảy ra rồi nói.

Sau đó họ nhìn thấy những thứ kia, sau khi tế tự xong thì trực tiếp trở về!

Cũng không có chuyện gì khác xảy ra nữa.Ngay khi Chu Tiểu Di và mọi người nghĩ rằng sắp kết thúc!

Lại nghe thấy tiếng mở cửa!

Chu Tiểu Di không cần nói, những người khác tự nhiên cũng biết!

Họ không nên nói chuyện.

Chương 1595

Thế là tất cả đều im lặng đứng nguyên tại chỗ, nhưng lần này lại xuất hiện một vài người!

Tất cả họ đều mặc cổ phục.

Tất cả mọi người đều cảm thấy hơi quỷ dị, họ nhìn về phía Chu Tiểu Di, hy vọng có thể tìm được câu trả lời từ cô ấy.

Nhưng Chu Tiểu Di bên này cũng không có bất kỳ câu trả lời nào!

Cô ấy lắc đầu với mọi người!

Họ cũng chỉ có thể đứng nhìn, xem tiếp theo còn chuyện gì sẽ xảy ra.

Rồi họ phát hiện tiếp theo, hình như thật sự không có chuyện gì đặc biệt xảy ra!

Họ chỉ đứng đó chăm chú nhìn.

Rồi họ lại thực hiện thao tác tương tự!

Nhưng lần này, lại thật sự là một cô gái còn sống bị đem ra tế.

Cô gái ấy khổ sở giãy giụa!

Nhưng những người kia lại như thể bị tê liệt vậy!

Căn bản không nghe thấy tiếng khóc thét của cô ấy.

Họ trực tiếp ném cô gái đó!

Lên đài tròn!

Vừa ấn xuống lại là một tiếng "rắc"!

Lại một lần nữa nhìn thấy cảnh tượng máu thịt lẫn lộn đó!

Tất cả mọi người đều nhận ra tình hình không ổn. "Mọi người đừng nghĩ nữa, bọn họ chắc là không nhìn thấy chúng ta, vậy có nghĩa là, hiện giờ chúng ta ở đây, chúng ta chỉ có thể thấy những việc bọn họ làm." "Nhưng bọn họ lại không hề cảm nhận được sự tồn tại của chúng ta, chúng ta chắc là đang ở trong một không gian khác biệt, hay nói cách khác là không gian thời gian đã giao thoa rồi." Nghe Chu Tiểu Di nói xong!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc!

Lại còn có chuyện không gian thời gian giao thoa như thế này sao?

Quả là quá đỗi quỷ dị, họ đều cảm thấy không thể tin nổi!

Nhưng lại nghĩ Chu Tiểu Di chắc không cần phải lừa họ.

Rất có thể thật sự đã xảy ra không gian thời gian giao thoa!

Nếu thật sự là như vậy!

Thì thật là thú vị!

Lại còn xảy ra chuyện quỷ dị như thế này.....Tất cả mọi người đều dừng lại tại chỗ và tiếp tục xem thêm vài cảnh tượng.

Cuối cùng cũng đến cảnh tượng trên bức bích họa quen thuộc.

Nhưng điều quỷ dị là, cảnh tượng trên bức bích họa đó, vừa khi người bị khiêng ra thì đã nhanh chóng ngừng lại!

Họ không nhìn thấy gì nữa.

Chương 1596

Cảnh tượng như biến thành bọt biển, trực tiếp biến mất tại chỗ, tất cả mọi người đều sững sờ, chuyện gì thế này?

Chu Tiểu Di ngay lập tức nhìn về phía người phụ nữ Tôn phu nhân giả mạo!

Phát hiện sắc mặt cô ta trở nên rất khó coi!

Chu Tiểu Di liền hiểu ra.

Người phụ nữ bị khiêng ra đó chắc chính là cô ta!

Vậy lúc đó!.

Cô ta hẳn đã bị coi là vật tế, và đã bị trực tiếp ném lên đài rồi, cô ta không chết sao?

Chẳng lẽ là vì xảy ra chuyện gì đó, nên họ mới không thể thấy được chuyện tiếp theo xảy ra!

Chu Tiểu Di tuy là đoán như vậy.

Nhưng cô ấy cũng không tìm thấy bất kỳ bằng chứng nào, nên cô ấy không nói gì!

Ngay khi họ còn chưa hoàn hồn, một tiếng "rắc".

Mọi thứ bỗng tối đen như tắt đèn!

Trong tích tắc!

Khi họ còn chưa kịp phản ứng thì lại sáng trở lại, rồi họ phát hiện.

Đài tròn vừa rồi còn máu thịt lẫn lộn, giờ không còn gì cả, đã trở nên khô ráo sạch sẽ. "Thấy chưa, cảnh tượng vừa rồi, chắc là chuyện ghi chép của năm đó, thật không ngờ, lại còn có chuyện như thế này

xảy ra." Sau khi mọi chuyện kết thúc, họ không nhịn được mà buông một câu đùa cợt!

Họ thật sự không ngờ!

Lại còn có chuyện như thế này xảy ra!

Thật sự quá kinh khủng.

Nếu họ không đoán sai!

Rất có thể thật sự sẽ xảy ra đủ loại bất ngờ!

Nếu không thì!

Cũng sẽ không biến thành cái bộ dạng bây giờ.

Tất cả mọi người đều hơi sợ hãi!

Thế nên sau khi xem qua một lượt, họ đã hiểu rõ chuyện này là thế nào.

Hơn nữa bên họ cũng coi như đã biết rõ chuyện này là thế nào rồi!

Nên họ nhanh chóng đoán được.

Chuyện này không phải thứ họ có thể kiểm soát được!

Đã vậy thì!

Họ cũng chỉ có thể không nói gì, cứ đợi ở đây một chút là được."Cứ ở mãi trong nơi này cũng không phải là lựa chọn sáng suốt, nên tiếp theo, để tôi trực tiếp dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước." "Nhưng đoạn đường sắp tới, có thể sẽ xảy ra đủ loại chuyện quỷ dị, vì tôi phát hiện mấy không gian đã hoàn toàn giao thoa với nhau, đây là tình huống trước đây chưa từng xảy ra." Chu Tiểu Di không biết tình huống hiện tại, rốt cuộc là thế nào!

Chương 1597

Nhưng cô ấy đại khái cũng có thể đoán được!

Hiện giờ bên họ e rằng tình hình không mấy khả quan.

Nếu không thì!

Cũng sẽ không xảy ra nguy hiểm như thế này, đúng không?

Cô ấy cũng không biết vì sao lại đến mức này.

Nhưng cô ấy đại khái cũng có thể hiểu được, hiện giờ nếu thời không giao thoa!

Thì bên họ thật sự không thể kiểm soát nổi. "Chuyện là thế nào, chúng tôi tự mình biết rõ, chị Chu cứ trực tiếp dẫn chúng tôi đi về phía trước đi, chúng tôi đại khái cũng có thể nhìn ra rồi." "Nơi này thật sự ngày càng quỷ dị, ngay cả chuyện đá khoan được trúc như thế này cũng có thể xảy ra, còn có chuyện gì khác sẽ không xảy ra nữa sao?" "Thật sự cũng đủ quỷ dị, nên việc chúng ta cần làm tiếp theo là nhanh chóng đi về phía trước, chúng ta vẫn nên mau đi tìm cha của Hắc Ca đi, ông ấy chắc chắn biết rõ ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."....Bác sĩ Hạ bên đó vẫn khá lo lắng, dù sao ông ta cũng là một người có học!.

Ông ta vẫn khá lo lắng về những chuyện này.

Thế nên bên ông ta cũng nhanh chóng đi tìm hiểu đủ loại nan đề!

Rồi cũng chẳng tìm ra được nguyên do, bên họ thật sự hơi sợ hãi.

Những người khác thì không sao cả, vì họ đã sớm quen rồi!

Nhưng bác sĩ Hạ thì thật sự sợ hãi.

Chu Tiểu Di nhìn những người khác.

Chỉ có bác sĩ Hạ là khá lo lắng, cô ấy nói không sao đâu cứ chờ đi!

Cô ấy nhất định sẽ đưa họ rời khỏi nơi này an toàn.

Bác sĩ Hạ cảm kích nhìn Chu Tiểu Di!

Cũng không biết có phải vì câu nói này của Chu Tiểu Di hay không!

Mà bác sĩ Hạ bên đó đã không còn sợ hãi nữa.

Ông ta cũng theo Chu Tiểu Di và mọi người nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Không lâu sau đó, họ thật sự đã rời xa khỏi nơi hiểm địa đó.

Nhưng vừa rồi họ vẫn chưa hiểu rõ!

Cảnh tượng tế tự đó là thế nào!

Vì sao lại biến mất một cách khó hiểu.

Họ cảm thấy trong đó vẫn còn điều kỳ lạ!

Vương Khải Toàn bên này không nhịn được vẫn trực tiếp hỏi Tôn phu nhân.

Hỏi cô ta nếu thật sự nhớ ra những chuyện khác, thì nhớ kể cho họ biết. "Hiện giờ trong đầu tôi không có bất kỳ ký ức nào, nếu tôi mà có bất kỳ ký ức nào, tôi đã sớm nói cho mọi người rồi." "Cảnh tượng vừa rồi dọa tôi rồi, hiện giờ ký ức của tôi trắng tinh, tôi cũng không biết, lúc đó rốt cuộc là chuyện gì." "Người phụ nữ kia vì sao lại giống tôi đến vậy?

Nhưng mọi người cũng đã thấy rồi đấy, tôi hiện tại là một người bình thường." "Người phụ nữ kia thì hoàn toàn không bình thường, nên mọi người phải tin tôi chứ." Phải nói là!

Không biết rốt cuộc là nên tin hay không nên tin!

Chương 1598

Vì họ cũng không rõ người phụ nữ này rốt cuộc có đáng để họ tin tưởng hay không.

Nhưng họ đại khái cũng có thể hiểu được, e rằng không hề đơn giản!

Nếu thật sự đơn giản như vậy!

Thì cũng sẽ không biến thành cái bộ dạng hiện tại, đúng không?

Thế nên họ cũng không nói thêm lời vô ích nào nữa."Được rồi, nếu Tôn phu nhân cô vẫn chưa có ký ức nào, thì đợi khi nào cô có ký ức rồi hẵng nói." "Chuyện này đã vượt ra ngoài phạm trù hiểu biết của chúng tôi, ngày càng quỷ dị, nhiều không gian đều có thể giao thoa vào nhau." "Thế nên mọi người có thể tưởng tượng một chút, lát nữa đây, rốt cuộc còn có những chuyện gì sẽ xảy ra, tôi cũng không dám tưởng tượng." Vương Khải Toàn xem như đã nhìn ra rồi!

Người phụ nữ này chính là cố chấp không muốn nói cho họ biết rốt cuộc là chuyện gì.

Ông ta cảm thấy trên người người phụ nữ này!

Nhất định còn có bí mật mà họ không biết!

Nếu người phụ nữ này không muốn nói!

Thì ông ta sẽ không hỏi nữa.

Giờ ông ta cuối cùng cũng có thể hiểu được, vì sao Chu Tiểu Di đã không còn truy cứu chuyện này nữa. "Thôi được rồi, giờ ông có truy hỏi cô ta cũng căn bản không nói đâu, cái bộ dạng hiện tại của cô ta, chính là cố tình né tránh vấn đề." "Nếu cô ta muốn né tránh vấn đề, thì cứ để cô ta né tránh đi, bên chúng ta căn bản không cần phải tiếp tục

truy hỏi nữa." Chu Tiểu Di thấy Vương Khải Toàn vẫn định không ngừng truy hỏi, thì liền kéo Vương Khải Toàn lại một cái.

Bảo ông ta đừng so đo những chuyện đó nữa!

Vương Khải Toàn nghe cô ấy nói vậy!

Cũng chỉ có thể thở dài bất lực.

Được thôi!

Nếu Chu Tiểu Di đã nói như vậy!

Thì bên ông ta còn gì để nói nữa đây?.....Hơn nữa ông ta cũng cảm thấy thật sự quá kỳ lạ!

Nếu cứ tiếp tục tranh cãi thì!.

Người phụ nữ này không biết còn bày ra chiêu trò gì nữa.

Đến lúc đó ông chủ Tôn bên kia cũng sẽ trách ông ta!

Thế nên Vương Khải Toàn dứt khoát không hỏi gì nữa!

Họ đi một đoạn đường khá dài.

Phát hiện họ vậy mà vẫn chưa đi ra khỏi đó!

Thật đúng là kỳ lạ!

Ngay lúc này ~ lại xảy ra không gian giao thoa.

Họ lại nhìn thấy một vài người khá xa lạ, xuất hiện trước mặt họ!

Hắc Ca vừa nhìn đã thấy người đi phía trước nhất, vậy mà là cha của cậu ấy.

Cậu ấy gọi một tiếng, nhưng căn bản không có bất kỳ ai đáp lại!

Hơn nữa họ thấy những người đó đều còn khá trẻ.

Chương 1599

Chắc là cha của Hắc Ca và những người bạn lúc còn trẻ!

Vậy có nghĩa là!

Hiện giờ cảnh tượng họ đang thấy là lúc cha của Hắc Ca và bạn bè đến nơi này sao?

Nhưng hình ảnh cũng chỉ lướt qua, hình ảnh rõ nét nhất, cũng chỉ là lúc ban đầu!

Sau đó họ lại tiếp tục trên đường, gặp rất nhiều cảnh tượng như vậy.

Nhưng cuối cùng thì, tất cả đều chỉ lướt qua!

Họ thậm chí còn nhìn thấy ông chủ Tôn và những người bạn của ông ấy, nhưng chuyện lại khá kỳ lạ.

Đó là ông chủ Tôn chẳng phải đã nói, họ thật ra căn bản chưa từng đến nơi này sao?

Nhưng vì sao ở đây lại có tàn ảnh của họ.

Nhưng việc ông chủ Tôn nói họ có đến hay không đến đây, lại khiến họ không thể không xem xét kỹ lại một lần nữa. "Vậy ông chủ Tôn lẽ nào không định giải thích một chút, những tàn ảnh đó là thế nào sao?

Nếu tôi không nhầm thì." "Ông chủ Tôn ông từng nói, các ông căn bản chưa từng đến nơi này, nhưng các ông chưa đến nơi này, vì sao nơi này lại có bóng dáng của các ông chứ?" Chu Tiểu Di lần này, cũng không khách khí mà hỏi thẳng!

Ông chủ Tôn rốt cuộc là chuyện gì, ông chủ Tôn bên kia cũng mù

tịt.

Ông ấy lập tức lắc đầu, họ thật sự chưa từng đến nơi này!

Ông ấy cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, chẳng phải ông ấy đã khôi phục hết ký ức rồi mà?

Vì sao cảnh tượng ở đây một chút, cũng không có trong ký ức của ông ấy chứ?

Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng của ông ấy!

Có vẻ căn bản không giống như đang giả vờ.

Chu Tiểu Di cũng phải tự hỏi, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì mà họ không biết sao? "Vậy có nghĩa là ông chủ Tôn, thật ra ông cũng không nhớ chuyện ở đây rồi, chúng ta thật sự kỳ lạ, theo lý mà nói." "Ông nên đã thấy được điều gì đó ở nơi này, nhưng giờ ông lại nói căn bản không thấy gì, thật kỳ lạ, vậy hiện giờ rốt cuộc là chuyện gì." Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng của ông chủ Tôn, căn bản không giống như đang giả vờ!

Những người khác nhìn thấy, ông chủ Tôn vừa rồi cũng mặt mày hoang mang.

Họ vẫn khá tin tưởng ông chủ Tôn!

Vì ông chủ Tôn đã khai ra nhiều chuyện như vậy!

Ông ấy không cần phải tiếp tục che giấu.

Hơn nữa tình huống họ đang đối mặt hiện giờ vô cùng nguy cấp!

Ông chủ Tôn không phải là Tôn phu nhân kia, ông ấy nên nói sự thật ra.

Nhưng giờ ông ấy cũng không biết chuyện gì xảy ra thì!

Thật đúng là kỳ lạ. "Vậy chỉ có một cách giải thích, đó là ông ấy

có thể đã bị xóa ký ức, từ trước đến nay, thật ra tôi cũng cảm thấy mình hình như đã đánh mất một đoạn ký ức." "Nhưng đó chỉ là linh cảm của tôi, nhưng tôi vẫn luôn không có bất kỳ suy nghĩ nào, nhưng giờ khi thấy những thứ này." "Tôi liền có một cảm xúc mạnh mẽ, rất có thể mọi người tiếp tục đi về phía trước sau đó sẽ còn thấy cả tôi nữa." Ngay khi tất cả mọi người đang hoang mang, A Nguyệt đột nhiên nói ra một câu như vậy!.....Ngay lập tức!

Tất cả mọi người đều nhìn về phía A Nguyệt!

Chương 1600

Không chắc câu nói của cô ấy là thật hay giả. "Tôi có cảm giác như vậy thật, còn về việc có phải hay không thì vẫn phải đi xem thử đã." Bộ dạng của A Nguyệt cũng không giống như đang đùa cợt họ!

Họ cũng trở nên cảnh giác!

Lẽ nào trước đây cũng đã từng đến nơi này!

Chỉ là thật sự quên mất rồi.

Nếu thật sự là như vậy thì, quả là quá đỗi quỷ dị!

Họ vậy mà trước đây đều đã từng đến, rồi họ tiếp tục đi về phía trước.

Quả nhiên đã nhìn thấy bóng dáng của A Nguyệt!

Lúc đó cô ấy còn trẻ hơn bây giờ một chút!

Giờ thì đã xác nhận cô ấy thật sự đã từng đến.

Nhưng cô ấy đối với ký ức về nơi này, cũng hoàn toàn không có ấn tượng gì!

Tất cả mọi người đều nhìn A Nguyệt!

A Nguyệt cũng mặt mày ngơ ngác, biểu thị cô ấy thật sự không biết mình đã đến đây lúc nào.

Trong ký ức của cô ấy, cô ấy chưa từng đến!

Nhưng vừa rồi, cũng không biết chuyện gì xảy ra, khi nhìn thấy những cảnh tượng đó, cô ấy liền có cảm giác như vậy.

Đôi khi linh cảm của phụ nữ lại thần kỳ đến vậy!

Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng của cô ấy!

Có thể thấy được, cô ấy hình như cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Dù sao cũng là ôm theo tâm trạng rất kỳ lạ!

Tiếp tục đi về phía trước!

Chu Tiểu Di và mọi người đều phải nghi ngờ, lẽ nào lát nữa đây, những người khác trong nhóm họ cũng sẽ đột ngột xuất hiện ở nơi này.

Nếu thật sự là như vậy thì, quả là quá đỗi quỷ dị!

Nhưng may mắn là trên suốt đoạn đường đi qua không còn lóe lên ký ức của những người khác nữa.

Toàn bộ đều chỉ là ký ức của chính họ, vậy cũng chứng minh chỉ có một số người trong nhóm họ đã từng đến nơi này!

Rồi thỉnh thoảng lại xuất hiện một người phụ nữ.

Nhưng người phụ nữ đó đều lấy lý do cô ta không biết gì mà thoát được một phen!

Chu Tiểu Di và mọi người cũng biết người phụ nữ đó sẽ không nói gì đâu.

Thế nên về sau dứt khoát không hỏi gì nữa!

Ngay cả ông chủ Tôn giờ cũng mặt mày ngơ ngác, đừng nói chi đến người phụ nữ kia.

Vì trong mắt ông chủ Tôn thì ông ấy đã khôi phục trí nhớ rồi, vì sao lại vẫn không nhớ ra gì cả chứ?

Chương 1601

"Xem ra thật sự là thời gian bị xáo trộn, thời không hỗn loạn rồi, nên mới để chúng ta thấy được những cảnh tượng trước đây, thật không ngờ đấy chứ." "Nhưng như vậy cũng coi như là một chuyện tốt, nếu vậy thì có thể chứng minh, trước đây các ông đã từng đến nơi này." "Nhưng các ông vậy mà lại quên sạch những chuyện trước đây, vậy có nghĩa là chuyện ở đây còn quỷ dị hơn chúng ta tưởng tượng một chút." Đây còn là quỷ dị một chút sao?

Rõ ràng là rất quỷ dị mà?

Những người khác hầu như đều đã sợ đến dựng tóc gáy.

Cũng chỉ có Chu Tiểu Di là vẫn còn bình tĩnh!

Họ cũng không tiếp tục truy hỏi nữa!

Suốt đoạn đường đi, cứ như đang xem phim vậy, thỉnh thoảng lại nháy lên vài cảnh.

Họ thậm chí còn phải nghi ngờ, lẽ nào họ đã chạy vào trong phim rồi!

Nếu không thì, sao lại thỉnh thoảng lóe lên như vậy chứ? 【Hay quá, không ngờ lại có chuyện đặc sắc như vậy, xem chị Chu và mọi người đều ngạc nhiên rồi, chúng ta lại có thể nhìn thấy y chang luôn.】 【Tôi thấy chúng ta vẫn là tốt nhất, không hổ là góc nhìn Thượng Đế, nhưng thật sự hơi kỳ lạ, tôi cá là, thấy những thứ này, lẽ nào đúng như chị Chu và mọi người nói, thật sự là không gian giao thoa rồi sao?】.....【Tôi thấy việc không gian giao thoa này cũng có thể giải thích được, cũng có một khả năng là những hình ảnh sót lại đã bị đông cứng trong ảo cảnh nơi đây.】 【Vậy cũng tương đương với sự tồn tại của ảo cảnh, chỉ là sẽ không làm hại đến họ, hơn nữa

không làm ảnh hưởng lẫn nhau mà thôi, nên dù là không gian hòa hợp hay ảo cảnh thì đều có thể giải thích được.】 Mọi người đều hiểu rõ chuyện này rốt cuộc là thế nào rồi!

Nên sau khi nghĩ một lát!.

Họ đại khái đã hiểu chuyện này thật sự không phải đùa giỡn.

Đã vậy thì, họ cứ tiếp tục đi về phía trước thôi.

Không lâu sau đó!

Bên họ đã nhanh chóng đến một nơi không xa!

Phát hiện ở đây hình như thật sự không có tình huống đặc biệt nào.

Hơn nữa trên suốt đoạn đường đi qua, họ đã gặp đủ loại hình ảnh!

Họ đã sớm tê dại rồi, đã quen với những cảnh lạ.

Điều chủ yếu cảm thấy kỳ lạ nhất chính là ông chủ Tôn và A Nguyệt!

Vì họ vậy mà đều có thể thấy được!

Dáng vẻ khi họ đi qua những nơi này trước đây.

Cảm giác đó giống như gặp được một phiên bản khác của chính mình vậy!

Thật sự quá quỷ dị.

Thật sự!

Có lúc họ vậy mà còn có thể đối mặt trực tiếp!

Cứ như lướt qua mình!

Nhưng không hề có cảm giác gì.

Đối phương chắc là không biết sự tồn tại của họ!

Nhưng họ lại có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của những người đó.

Vậy có nghĩa là, chuyện hiện tại này thật sự đủ quỷ dị!

Đã vậy thì!

Chương 1602

Sau khi suy nghĩ một chút!

Họ đã không tiếp tục truy hỏi chuyện này nữa!

Hơn nữa khi thấy những hình ảnh này!

Đã sớm quen rồi!

Nên căn bản không bận tâm nhiều đến vậy. "Thật sự cứ tưởng những chuyện này, có thể mang lại cho chúng ta một số tiện lợi gì, nhưng nhìn tình hình hiện tại thì, hình như căn bản không phải như vậy." "Hơn nữa cũng thật sự không mang lại cho chúng ta lợi ích gì, nếu tôi không nhầm thì, lý do chúng ta mọi người đều nhìn thấy những thứ này." "Chắc chỉ là những tàn ảnh ở đây, giống như một số bức tranh vẽ trên cát vậy, gió thổi qua một cái là tan biến ngay." "Nếu chúng ta đều đã xem qua rồi, thì chứng tỏ chúng sẽ không còn tồn tại nữa, rất có thể tác dụng của hành lang này chính là để hiển thị những cảnh tượng như vậy." Chu Tiểu Di sau khi đi hết đoạn đường này, cô ấy đã cẩn thận quan sát những tảng đá xung quanh!

Cô ấy cảm thấy rất có thể chính là vì những tảng đá này khá kỳ lạ.

Nếu không thì!

Cũng sẽ không thật sự xảy ra chuyện như vậy!

Thế nên cô ấy đại khái nhìn qua một lượt, rồi bảo những người này đừng nghĩ ngợi nhiều làm gì.

Có thật là vì như vậy không, nếu là vì như vậy thì!

Bên họ đại khái đã hiểu rõ chuyện này rốt cuộc là thế nào rồi!

Thật không ngờ đấy chứ, chuyện như vậy."Hơn nữa những gì cô

nói đều là thật sao?

Thật sự là vì những tảng đá xung quanh này sao, vậy có nghĩa là chúng ta hôm nay đi qua đây." "Sau này nếu chúng ta quay lại, cũng có thể sẽ ở nơi này, nhìn thấy hình ảnh chúng ta đã từng đến đây trước đây sao!" Bác sĩ Hạ đối với phương diện này, vẫn khá tò mò!

Ông ta cảm thấy nếu có thể nghiên cứu thì, cũng là một hướng nghiên cứu rất tốt.

Thế nên ông ta không nhịn được kích động mà hỏi thẳng!

Nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy tình hình không hề lạc quan như ông ta tưởng tượng....."Rất có thể sự thật là như vậy." "Nhưng lẽ nào cậu lại quên mất một chuyện khác sao?" "Rất có thể chúng ta căn bản sẽ không nhớ được, chúng ta đã từng đến nơi này, ký ức của bọn họ đều đã bị xóa sạch rồi, chúng ta chắc chắn cũng sẽ bị xóa ký ức." Đúng rồi nha, những người đã từng đến nơi này, tất cả đều không còn bất kỳ ấn tượng nào nữa!

Vậy có nghĩa là họ có thể sẽ không nhớ gì cả.

Vừa nghĩ đến khả năng này, bác sĩ Hạ bên đó liền cảm thấy thật sự quá vô vị!

Nhưng họ vẫn có thể tranh thủ lúc hiện tại còn nhớ mọi chuyện.

Nghiên cứu một chút thì cũng là một chuyện!

Hiện tại A Nguyệt và ông chủ Tôn bên kia, thật sự vẫn đang hoang mang.

Hơn nữa họ cũng thật sự không rõ, chuyện hiện tại này rốt cuộc là thế nào!

Đại khái nghĩ một chút rồi.

Cũng chỉ có thể không nghĩ gì thêm nữa, dù sao nghĩ nhiều hơn

cũng chẳng có tác dụng gì!

Đúng không?

Cứ như vậy họ nhanh chóng đi về phía trước không lâu sau đó!

Họ đã nhanh chóng đến, một nơi khá rộng rãi.

Rồi ở đây có một số thứ giống như bong bóng!

Khi họ đi đến gần nhìn, vậy mà lại phản chiếu gương mặt của mình, vừa rồi thật sự đã giật mình một cái.

Chương 1603

Cứ tưởng thật sự sẽ trực tiếp hiến tế cả đời của họ luôn rồi!

May mắn là không có gì, những bong bóng đó sau khi họ đi vào, đã bay đi hết, rồi trực tiếp vỡ tan giữa không trung. "Vừa rồi, sao lại có nhiều bong bóng như vậy chứ?

Tôi cứ tưởng sẽ xảy ra chuyện lãng mạn gì đó chứ, xem ra tất cả đều là nghĩ nhiều rồi, căn bản không có chuyện lãng mạn nào cả." A Nguyệt bên này nghĩ mãi không ra sau đó, cô ấy cũng không nghĩ nữa!

Ngược lại còn bắt đầu nói đùa, những người khác nghe cô ấy nói vậy thì cũng mặt mày cạn lời.

Cũng không biết lúc này!

Sao cô ấy còn có tâm trạng nói những lời này chứ!

Vừa rồi đâu phải là không thấy, đã xảy ra chuyện như vậy. "Tình hình sự việc rốt cuộc là thế nào, cũng không phải bên chúng ta đều có thể kiểm soát được, nếu chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta đừng nghĩ nhiều nữa." "Hơn nữa nghĩ nhiều hơn cũng chẳng có tác dụng gì, đúng không?

Nên chi bằng hãy suy nghĩ thật kỹ ở đây, tiếp theo chúng ta rốt cuộc nên giải quyết thế nào." "Những vấn đề mà chúng ta có thể sẽ gặp phải, mọi người không thấy những cái tay đã thò xuống từ phía trên sao." Có người cảm thấy căn bản không cần phải so đo nhiều như vậy thì!

Nghe Chu Tiểu Di nói ra một câu như vậy, tất cả mọi người đều kinh hãi ngẩng đầu.

Thật sự đã thấy rồi, những con rắn mà Chu Tiểu Di nói, tất cả

chúng đều trở nên kinh hãi.

Vậy có nghĩa là hiện tại họ vậy mà lại tiến vào một hang rắn!

Thật sự quá kinh khủng một chút đi, họ thật sự không ngờ.

Lại còn sẽ xảy ra chuyện như vậy, nếu đã vậy thì!

Họ vẫn nên nhanh chóng giải quyết đi, tất cả mọi người đều nhanh chóng hành động.

Trực tiếp rút khẩu súng trên lưng ra, bắn về phía những con rắn đó!

Quả nhiên, thật sự đã có rất nhiều rắn chết.

Nhưng vừa quay lại, họ liền nghe thấy rất nhiều âm thanh!

Họ đại khái đoán được, là những con rắn đó tất cả đều đã ùa ra!

Thật sự đủ dọa người.

Cũng không biết chúng rốt cuộc vì sao, lại một lần nữa gặp phải những con rắn này!

Hơn nữa những con rắn lần này, mọc một cái mào gà, tất cả đều có màu đỏ.

Có thể nói là còn kinh khủng hơn nhiều so với những con rắn họ gặp ở bên ngoài..... "Hóa ra lại là rắn mào gà đỏ, nếu tôi không nhầm thì chắc là thứ này rồi, mà nghe nói nó cực độc." "Chỉ cần bị cắn một miếng là chết ngay lập tức, nên mọi người nhất định phải cẩn thận." Vương Khải Toàn cũng coi như là người từng trải, ông ta liếc mắt một cái đã nhận ra con rắn này là gì và lập tức nhắc nhở.

Những người khác nghe ông ta nói vậy thì đều bình tĩnh gật đầu!

Đúng rồi, vừa nãy không để ý, bây giờ nghe ông ta nói thì họ mới nhìn kỹ lại, đúng là màu đỏ thật, trên đầu còn có cái gì đó giống mào

gà!

Vậy tức là, thứ này có thể lấy mạng họ bất cứ lúc nào.

Họ dốc toàn lực để đối phó với lũ rắn, nhưng đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một người bị cắn vào cổ.

Chu Tiểu Di nhanh chóng bắn chết con rắn, nhưng người kia cũng lập tức ngã xuống đất.

Chương 1604

Cô vội vàng đến kiểm tra thì phát hiện người đó đã tắt thở!

Chu Tiểu Di lắc đầu với những người còn lại. "Sớm đã nghe nói nó rất độc, nhưng không ngờ lại độc đến mức này, cắn một cái là chết ngay.

Giờ thì mọi người biết rồi đấy, nguy hiểm lắm." Vương Khải Toàn biết là vừa nãy ông ta không hề nói đùa, giờ thì chắc hẳn những người này đã tin lời ông ta nói.

Bây giờ họ thật sự đã tin rồi, không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra!

Hơn nữa, vừa rồi thật sự rất đáng sợ.

May mà lúc này cũng không có tình huống đặc biệt nào xảy ra nữa!

Họ nhanh chóng vây thành một vòng.

Họ đã bị lũ rắn này bao vây hoàn toàn!

Vừa rồi, lũ rắn đã nhanh chóng tấn công họ, nhưng lúc này lại đột ngột dừng lại, chỉ bao vây họ thôi. "Chúng có ý gì?

Chúng muốn kéo chúng ta ở lại đây mãi sao?

Tôi nghĩ không hẳn, có thể là vì có thứ gì đó." Đúng lúc này, Chu Tiểu Di cảm thấy ngực mình hơi nóng, cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bèn cúi đầu nhìn xuống.

Cô phát hiện chiếc vòng cổ mình đang đeo trên ngực lại đang phát sáng!

Bà Tôn kia nhìn thấy chiếc vòng cổ cô lấy ra thì cũng kinh hãi nhìn Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di lúc nãy đương nhiên cũng nhìn thấy động tĩnh của bà ta, nhưng bây giờ cô không có thời gian nghĩ nhiều như vậy.

Bởi vì khi cô lấy chiếc vòng cổ này ra, những con rắn đó cũng lùi ra xa một chút!

Chu Tiểu Di xác định, chúng chắc chắn đang sợ thứ này.

Cũng không biết đây là chuyện gì nữa, tại sao chúng lại sợ thứ này chứ? "Cái thứ cô đang cầm là gì vậy?

Tại sao chúng lại sợ hãi đến vậy, mà nếu tôi không nhầm." "Thì chắc là chúng nhìn thấy thứ này của cô nên mới không tiếp tục tấn công chúng ta.

Bây giờ cô có thể thử cầm thứ này đi xua đuổi chúng không?" Họ không rõ tình huống hiện tại là thế nào!

Nhưng họ đại khái cũng có thể hiểu được mọi chuyện đã diễn ra ra sao.

Chu Tiểu Di cũng không ngờ lại có chuyện thần kỳ như vậy. "Thứ này tôi đeo từ nhỏ rồi, vừa nãy không để ý, đến khi nó nóng lên một chút thì tôi mới cảm nhận được." "Với lại, mọi người còn nhớ không?

Trước đây, tôi cũng dùng nó để mở một cánh cửa lớn." Chắc chắn họ còn nhớ, chính vì cảm thấy chiếc vòng cổ của Chu Tiểu Di quá kỳ lạ, có thể mở được cánh cửa ở đây.

Rồi bây giờ lại còn có thể dọa được lũ rắn, nên họ có chút tò mò không biết chiếc vòng cổ của Chu Tiểu Di rốt cuộc có lai lịch thế nào.

Chu Tiểu Di cũng muốn biết chiếc vòng cổ của mình rốt cuộc có lai lịch ra sao!

Cô cũng khá tò mò, nhưng trong ký ức của cô.

Nó đã được đeo trên cổ cô từ rất lâu rồi!

Chương 1605

Hơn nữa là do mẹ cô tặng, nên bấy lâu nay cô cũng không biết lai lịch của chiếc vòng cổ này.

Bây giờ mà nhìn thì chiếc vòng cổ này chắc chắn có liên quan đến nơi đây!

Chẳng lẽ mẹ cô ngày xưa cũng từng đến đây sao?

Chu Tiểu Di nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có lời giải thích này!

Nếu thật sự là vậy thì thú vị hơn nhiều rồi.

Mẹ cô cũng từng đến đây, rồi cô cũng đến, vậy có lẽ đây là một sự sắp đặt của số phận. "Sư phụ, cô đang nghĩ gì vậy?

Chiếc vòng cổ của cô quả thật đã xua đuổi lũ rắn, nhưng chúng chưa rút lui hoàn toàn." "Chúng vẫn đang nhìn chằm chằm chúng ta ở đây, xem ra chúng ta vẫn phải tìm cách xua đuổi hết chúng đi." Kim Thiên phát hiện Chu Tiểu Di đang mất tập trung, anh ta cũng không biết Chu Tiểu Di đang nghĩ gì!

Nhưng đại khái cũng có thể đoán được, chắc là đang nghĩ đến chuyện sắp tới.

Anh ta cũng cảm thấy chiếc vòng cổ của sư phụ mình khá thần kỳ, ở chỗ kia thì có thể mở cửa!

Rồi lại còn có thể phát sáng, bây giờ thì lại có thể bảo vệ họ trong chốc lát. "Chiếc vòng cổ của cô ấy là chìa khóa của nơi này, rất nhiều cánh cửa và cơ quan đều có thể mở ra nhờ chiếc vòng cổ này." Ngay khi họ còn chưa biết chiếc vòng cổ này rốt cuộc là gì, người phụ nữ kia lại lên tiếng.

Chu Tiểu Di cũng có chút bất ngờ, cô vốn nghĩ người phụ nữ này

sẽ không nói gì!

Nhưng lần này, người phụ nữ kia lại đồng ý nói ra.

Chu Tiểu Di cũng có chút bất ngờ, hơn nữa còn trực tiếp nói cho họ biết, lai lịch của chiếc vòng cổ này hóa ra lại là chìa khóa của nơi đây.

Vậy thì có nghĩa là thứ này có thể đã được mang ra từ đây, nếu thật sự là vậy!

Thì chứng tỏ mẹ cô ngày xưa cũng từng đến đây. "Xem ra cô biết khá nhiều đấy, ngay cả việc thứ này của tôi là chìa khóa của nơi này cô cũng biết, thật ra tôi cũng không biết." "Thứ này rốt cuộc là gì, nhưng tôi đại khái cũng có thể hiểu, chắc hẳn nó không hề đơn giản." Chu Tiểu Di cũng không ngờ người phụ nữ này lại chịu mở miệng nói chuyện!

Bây giờ bà ta đã nói rồi, vậy thì cứ hỏi thẳng xem rốt cuộc là chuyện gì.

Hơn nữa người phụ nữ này biết khá nhiều!

Nhưng người phụ nữ kia nói xong câu đó thì lại không nói gì nữa.

Chu Tiểu Di bây giờ cũng coi như đã hiểu, người phụ nữ này không nói chuyện không có nghĩa là bà ta không biết những chuyện này. "Tôi cũng chỉ biết điều này thôi, vừa nãy thấy nó phát sáng thì tôi mới nhớ ra, tôi hình như đã từng thấy nó ở nơi này." "Nhưng về việc nó còn có thể làm gì thì không biết nữa, tuy nhiên nếu những thứ này sợ hãi đến vậy thì chắc hẳn nó còn có những tác dụng khác, có lẽ cô có thể thử lợi dụng nó nhiều hơn." Thật sự là như vậy, nếu đã là như vậy!

Vậy thì tôi đã biết phải làm thế nào rồi!

Chỉ cần xác minh ở nơi này là được.

Hơn nữa nếu thật sự họ có thể trực tiếp mở rất nhiều cánh cửa ở đây, thì chẳng phải những cơ quan đang giam cầm họ cũng có thể mở ra nhờ thứ này sao.

Nhưng lúc đó, không ai nghe lời, chỉ đến khi vô tình phát hiện ra có điều khác lạ thì họ mới nhận ra thứ này không hề đơn giản. "Mấy người sao còn nói nhiều vậy, nhanh giải quyết mấy cái thứ quỷ quái này đi đã chứ, vừa rồi chúng nó quả thật đã sợ hãi một chút." "Nhưng bây giờ chúng nó không sợ nữa rồi, còn không mau dùng súng trong tay để đối phó với lũ rắn đi." "Tranh thủ lúc chúng nó chưa dám tấn công nữa, chúng ta cứ giết chết chúng đi đã." Vương Khải Toàn bây giờ cũng không bận tâm cái gì chìa khóa hay bí mật nữa, ông ta thấy giữ được cái mạng nhỏ quan trọng hơn.

Bây giờ điều quan trọng nhất là giải quyết đống rắn hung tợn trước mặt, nghe Vương Khải Toàn nói vậy.

Những người khác cũng nhận ra, họ vẫn đang trong tình thế nguy hiểm!

Chương 1606

Sau đó, họ nhanh chóng cầm khẩu 98K và súng bắn tỉa trên lưng lên.

Chĩa thẳng vào lũ rắn mà xả đạn, may mà những thứ này, sau khi bị thứ của Chu Tiểu Di dọa cho sợ thì không còn động tĩnh gì nữa.

Nên lúc này, họ cũng khá dễ dàng đối phó.

Hơn nữa, lúc này chúng nó dường như đã bị đóng băng tại chỗ, không có bất kỳ động tĩnh nào khác!

Nên họ mới nhanh chóng giải quyết được hơn nửa.

Ngay khi chúng nó định hành động, Chu Tiểu Di trực tiếp lấy ra chiếc vòng cổ của mình, lại khiến chúng nó không dám động đậy!

Chu Tiểu Di đã xác định.

Chúng nó thật sự rất sợ chiếc vòng cổ này!

Chẳng lẽ chiếc vòng cổ này còn có bí mật gì mà họ không biết sao?

Xem ra chiếc vòng cổ này không hề đơn giản chút nào!

Nên họ cũng muốn xem rốt cuộc chiếc vòng cổ này còn có bí mật gì nữa.

Hơn nữa họ cảm thấy nhất định phải đi về phía trước thì mới có thể biết được bí mật này!

Nên họ nhanh chóng lợi dụng cơ hội này để đi thẳng về phía trước.

Lúc này chúng cũng có chút sợ hãi, không dám bám theo họ mãi.

Nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy những con rắn đó, cũng giống như có linh tính riêng của mình!

Chúng nó chắc hẳn sẽ rất nhanh nhận ra, thực ra chúng nó hoàn toàn không cần phải sợ hãi đến vậy. "Mau rời khỏi đây, nếu không rời đi, lát nữa chúng nó sẽ không chút khách khí mà tấn công chúng ta, nếu tôi không nhầm." "Thực ra chúng nó đã từ từ dò la được, chỉ là tôi sở hữu chiếc vòng cổ này, tôi căn bản không có bất kỳ năng lực nào khác." "Dù sao vừa nãy nhìn bộ dạng của chúng nó, trông còn hung tợn hơn cả lúc nãy nhiều." 【Chiếc vòng cổ của chị Chu, tôi cũng thật sự đã thấy, chị ấy đeo nó trên cổ suốt, lúc đầu tôi còn nghĩ nó chỉ là một món trang sức thôi.】 【Không ngờ lại có nhiều bí mật đến vậy, hơn nữa hóa ra là mẹ chị ấy để lại, mà vừa nãy nghe chị ấy và Vương Khải Toàn nói về chuyện của bố chị ấy.】 【Chị Chu mặt mũi không vui chút nào, chẳng lẽ giữa chị ấy và bố chị ấy còn có chuyện gì sao!】 【Cứ tưởng mấy người là fan chân chính, hóa ra chẳng biết gì sất, còn chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, bây giờ ngay cả chuyện gia đình người ta cũng không rõ.】 【Mà cho dù có nói là chuyện gia đình, đương nhiên cũng không thể để mấy người biết, cứ tưởng chị ấy tôn trọng những người yêu mến mình đến mức nào.】 【...】 【Thì ra là chẳng biết gì, mấy người thật sự là buồn cười quá đi.】 【Tôi cũng thấy buồn cười lắm, cứ chực chờ cơ hội là mấy cái thành phần phá hoại này lại nhảy ra sủa bậy, tôi cái tính nóng nảy này thật sự không chịu nổi.】 【Có gì muốn nói thì nói thẳng ra đi, sao cứ mỗi lần lại nói những lời khó hiểu như vậy, thật sự không thể chịu được nữa rồi.】 【Có bản lĩnh thì ra solo đi, mấy cái thành phần phá hoại này, thật sự lúc nào cũng rình rập trong bóng tối, chờ đợi cơ hội rồi trực tiếp cắn một miếng.】 【...】 Ban đầu họ chỉ phát biểu bình luận bình thường thôi, không ngờ là mấy cái thành phần phá hoại này lại nhảy ra làm kẻ phá đám, thật sự là cạn lời.

Nên bây giờ họ thật sự không chịu nổi nữa rồi, cứ nghĩ đại sự thì cùng chịu chết, có chuyện gì khác thường thì họ đều có thể chịu đựng được.

Hơn nữa nếu không chịu đựng được thì cứ để một mình Chu Tiểu Di gánh vác, nên cứ thế nói thẳng ra không chút do dự.

Quả nhiên những thành phần phá hoại kia thấy họ lại sắp nổi giận thì lại im lặng, cuối cùng cũng trả lại cho họ một vùng đất thánh trong lành.

Lúc này họ còn đang lo lắng cho Chu Tiểu Di, vậy mà mấy cái thành phần phá hoại này lại tranh thủ lúc này ra cắn lung tung.【Đừng giận đừng giận, mấy cái thành phần phá hoại như vậy, căn bản không đáng để chúng ta phải tức giận, nói nhiều chúng nó cũng không hiểu đâu, chúng nó chỉ là một lũ chó điên, cứ thấy ai là cắn lung tung.】Thấy có vài người tức giận, họ cũng không nhịn được mà an ủi, bảo họ đừng tức giận nữa!

Tức giận cũng chẳng ích gì, vả lại mấy người đó chỉ tranh thủ cơ hội này để cắn càn thôi.

Những người đó tự mình cũng biết là không nên chấp nhặt!

Nhưng khi những người này cùng nhau xông vào thì thật sự là cạn lời, khiến người ta tức giận.

Nên bây giờ họ cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, may mà những người này, tuy họ cắn lung tung!

Nhưng cũng không thể đến trước mặt Chu Tiểu Di mà làm phiền.

Chu Tiểu Di cũng sẽ không bị ảnh hưởng bởi họ, nên cũng coi như là vui vẻ!

Chu Tiểu Di và mọi người lúc này đã giải quyết xong đống rắn đó.

Hơn nữa Chu Tiểu Di còn dẫn họ nhanh chóng phá vòng vây rời khỏi đây!

Chương 1607

Nên đối với họ mà nói đây cũng coi như là một cơ hội khá tốt.

Tiếp theo phải làm là nhanh chóng, xem ở đây có lối thoát nào không, không thể cứ bị kẹt ở nơi này mãi. "Lão Hồ huynh đệ ~ cậu mau lại đây xem, ở đây có một lối đi nhỏ, chúng ta chắc là có thể tạm thời rời khỏi đây được." Một người trong số đó lớn tiếng gọi, chỉ cần nhìn thoáng qua thì chỉ cảm thấy đây là một nơi để rời đi!

Nên cô cũng dẫn họ, trước tiên rời khỏi nơi này đã.

Tốt hơn là bị một đống rắn bao vây, hơn nữa vừa rồi cô nói cũng là sự thật!

Lũ rắn đó dường như không còn sợ chiếc vòng cổ trong tay cô nữa.

Chắc là chúng nó cũng cảm nhận được điều gì đó!

Nếu không thì!

Cũng sẽ không hoàn toàn không sợ hãi gì, nên đại khái cũng đã hiểu chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Chu Tiểu Di nhanh chóng giải quyết xong vấn đề lớn ở đây!

Dẫn họ tiếp tục đi về phía trước!

Khi họ bước vào nơi đó!

Rầm một tiếng!

Cánh cửa bỗng nhiên sập xuống! "Ối trời đất ơi, cửa lại sập xuống rồi.

Mọi người yên tâm đi, chắc không có chuyện gì lớn đâu, cho dù có thật thì đã đến đây rồi còn làm được gì nữa?" "Nếu quay lại thì sẽ bị

lũ rắn đó cắn chết." "Nên chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước thôi, nhưng ở đây âm u ẩm ướt." "Tôi cảm thấy ở đây chắc còn có thể có đồng bọn của lũ rắn đó, nhưng cũng không chắc, cứ đi bước nào hay bước đó vậy." Khi Vương Khải Toàn căng thẳng thì ông ta thích nói lung tung!

Khi ông ta nói những lời này!

Chu Tiểu Di đã biết ông ta chắc hẳn đang căng thẳng.

Chu Tiểu Di cũng lười nói nhiều, cô đã đi ở phía trước nhất!

Rồi Kim Thiên đi theo sau cô, Chu Tiểu Di đã quen với việc mình xông pha đi đầu rồi.

Những người khác cũng đã quen với bộ dạng Chu Tiểu Di đi ở phía trước nhất.

Hắc Ca thì đi theo sau hoàn toàn, anh ta thực ra cũng có thể hiểu!

Bây giờ Vương Khải Toàn căng thẳng cũng là chuyện bình thường!

Vừa rồi, họ dường như đã thoát chết trong gang tấc.

Nếu lũ rắn đó thật sự muốn cắn họ thì dễ dàng có thể cắn chết họ, nên họ chắc hẳn là may mắn rồi.

Rồi cứ đi mãi, Chu Tiểu Di bỗng thấy không ổn lắm, sao cô cảm thấy trên những bức tường đá này đều có những vết cào.

Chu Tiểu Di bật đèn pin, cẩn thận lại gần xem xét một lúc!

Cô nhíu mày!

Những người khác cũng có dự cảm không lành!

Không lẽ lại sắp có chuyện gì xảy ra nữa sao?

Chương 1608

"Mấy người chưa từng nghe truyền thuyết về một loại thần vật thời thượng cổ sao, loại thần vật đó tên là Thao Thiết, nghe nói chuyên lấy việc ăn linh hồn con người làm thú vui, những vết cào mà tôi thấy trên bức tường đá vừa rồi rất giống vết cào của Thao Thiết để lại." Cái quỷ gì vậy?

Chuyện này chắc hẳn ai cũng từng nghe nói qua rồi, nghe nói nó chuyên lấy việc ăn thịt người làm thú vui, mà ăn thịt người thì thôi đi, nó còn ăn cả linh hồn của bạn nữa.

Tức là cuối cùng thì ngay cả linh hồn cũng không còn, Chu Tiểu Di vừa nãy nói nơi này lại có thứ đó.

Chuyện này thật sự!

Không phải Chu Tiểu Di nói để dọa họ, sao họ lại cảm thấy hình như không thể nào vậy, nhưng Chu Tiểu Di trông cũng không giống đang dọa họ.

Hơn nữa họ cũng đã nhìn lên những thứ trên tường. "Tôi dựa vào những vết cào trên này mà phán đoán ra, nhưng cũng không chắc chắn, mọi người đừng lo lắng nhiều quá, trông những vết cào này quả thật rất giống." "Nhưng về việc có phải hay không thì còn phải khảo chứng, tuy nhiên chắc hẳn là một quái vật khổng lồ lớn tương đương với nó, không biết là thứ gì." "Lát nữa nếu gặp phải, mọi người đừng hoảng loạn, lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng bỏ chạy, rồi dùng súng trong tay bắn chết đối phương là được." Tại sao họ nghe Chu Tiểu Di nói nghe có vẻ nhẹ nhàng như vậy, nhưng họ lại cảm thấy sự thật căn bản không phải như vậy.

Họ căn bản không thể nào dễ dàng giải quyết tất cả mọi chuyện

này, nên họ đều nhìn Chu Tiểu Di với vẻ mặt cạn lời.

Không biết cô ấy lấy đâu ra tâm trạng mà lại cảm thấy họ có khả năng giải quyết được, nhưng cũng đúng, mọi chuyện đều đã sắp xảy ra rồi.

Cho dù không có tâm trạng cũng phải bình tĩnh lại đã!

Bây giờ họ cuối cùng cũng có thể hiểu được!

Tại sao Chu Tiểu Di lại có thể bình tĩnh ứng phó với tất cả mọi chuyện.

Và bởi vì Chu Tiểu Di từ trước đến nay đều biết nguy hiểm mà họ đang đối mặt. "Thôi được rồi, nhìn bộ dạng này của mấy người, tôi biết trong lòng mấy người đang nghĩ gì rồi, có phải đang nghĩ tại sao tôi lại không hề sợ hãi." "Tôi cũng là người, tôi cũng sợ hãi chứ, sở dĩ tôi luôn bình tĩnh như vậy là vì tôi biết, nếu tôi không bình tĩnh." "Chúng ta tất cả đều sẽ chết ở đây, nên để giữ được cái mạng nhỏ, cũng chỉ có thể bình tĩnh lại thôi." Thôi được rồi!

Hôm nay họ cuối cùng cũng đã biết được sự thật, hóa ra thật sự là ép buộc bản thân phải bình tĩnh lại!

Nếu đã là như vậy, thì để những người khác cũng bình tĩnh lại đi.

Tốt hơn là ở đây hoảng hốt, rồi hoảng loạn mà chạy trốn, hơn nữa bên họ chẳng phải vẫn còn có một Chu Tiểu Di bên cạnh sao?

Nên không có vấn đề gì lớn, không cần phải lo lắng đến vậy. "Xem ra vừa nãy mấy người bị dọa sợ đến mức đó, tôi cũng chỉ nói vậy thôi mà, chỉ là nói thấy vết tích này trông hơi giống, còn về việc có phải hay không thì không biết." "Nhưng nếu là vết tích để lại của nó thì chắc cũng không sai lệch là bao, rất nhanh là có thể đại khái nhìn ra rốt cuộc là thứ gì rồi?" "Nếu tôi không nhầm thì tiếp theo chúng ta sẽ gặp phải, cũng có thể là rất lâu sau này, nhưng chỉ cần nó

tồn tại ở nơi này, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ gặp phải thôi." Khi Chu Tiểu Di nói những lời này, những người kia đương nhiên cũng hiểu ý nghĩa của những lời này của Chu Tiểu Di!

Họ cũng biết, Chu Tiểu Di tuyệt đối không phải đang lừa họ.

Hơn nữa vừa rồi, Chu Tiểu Di nói khá rõ ràng rồi, họ dù thế nào cũng căn bản không thể thoát được!

Nếu đã không thể thoát được thì cứ trực tiếp thản nhiên đối mặt đi.

Tốt hơn là họ cứ mãi trốn tránh ở nơi này, nên họ đã nhanh chóng đi thẳng về phía trước!

Dù sao thì dù họ đi đâu cũng đều là một kết cục như nhau, phải không?

Hơn nữa trên suốt chặng đường này, cũng đã đủ chật vật rồi, đầu tiên là gặp phải đủ loại khó khăn!

Bây giờ lại còn gặp phải những thứ này nữa chứ.

Có thể tưởng tượng được, tiếp theo họ còn phải chịu đựng những khoảnh khắc chật vật đến mức nào. "Được rồi, tôi đại khái đã hiểu mấy người đang nghĩ gì, nếu mọi người đều cảm thấy không có vấn đề gì thì cứ tự mình đi về phía trước đi." "Hơn nữa súng trong tay chúng ta dùng để làm gì, đương nhiên là dùng để đối phó với những con quái vật đó, nếu chúng nó dám xuất hiện thì chúng ta trực tiếp bắn gục chúng, mấy người còn sợ hãi nhiều làm gì." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ lập tức có thêm tự tin, rồi tiếp tục đi về phía trước!

Cứ đi mãi!

Họ không nhận ra tình hình, hình như có chút không ổn lắm.

Chương 1609

Bởi vì họ đã nhanh chóng nhận ra, những vết tích đó đã biến mất ở đây!

Không lẽ họ sắp gặp phải con quái vật ăn thịt người đó ở nơi này sao?

Nhưng khi họ bước vào, ngoài tiếng nước nhỏ giọt ra thì không còn động tĩnh nào khác, nhưng lúc này.

Chu Tiểu Di và mọi người lại phát hiện họ dường như đã đến một con tàu thủy, Chu Tiểu Di xác định, đây chắc chắn là một con tàu thủy.

Nhưng là loại thuyền thời cổ đại, chứ không phải loại tàu hiện đại, không cao cấp đến vậy. "Bây giờ chúng ta lại đang ở trên một con thuyền, chuyện này là sao vậy?" "Thứ này từ đâu ra, bên chúng tôi thật sự không rõ rồi, nên chị Chu, cô có thể nói một chút chuyện này rốt cuộc là sao không!" Vương Khải Toàn cũng ngơ ngác, theo lẽ thường mà nói, nơi này nằm sâu trong lục địa phía bắc, họ hoàn toàn không thể nào có tàu thủy được.

Nên bây giờ họ thật sự có chút không hiểu, tại sao nơi này lại được làm thành hình dạng một con tàu thủy.

Chẳng lẽ là vì những người đó quá biến thái, chỉ vì ngày xưa họ chưa từng được hưởng thụ, sau khi chết thì làm ra một cái như vậy.

Cũng không phải là không có khả năng này!

Nên họ liền sốt ruột muốn biết.

Rốt cuộc nơi này là thứ gì, nhưng họ đại khái cũng có thể đoán ra.

Bây giờ cho dù hỏi nhiều đến mấy, cũng căn bản không có ai có

thể cho họ câu trả lời, bởi vì Chu Tiểu Di cũng không biết tại sao thứ này lại ở đây. "Cậu hỏi tôi, tôi còn không biết hỏi ai đây, cụ thể là chuyện gì thì không biết, nhưng đại khái cũng có thể cảm nhận được, chắc hẳn là không hề đơn giản." "Hơn nữa ở đây lại không có bất kỳ sông, biển nào, chắc hẳn chỉ là hồ nước bình thường, mà những hồ nước đó cũng không cần một con thuyền lớn đến vậy." "Nơi này trông chiếm diện tích khá lớn, nhưng nó cũng chỉ là một hình dáng bề ngoài thôi." Chu Tiểu Di cảm thấy căn bản không cần phải lo lắng nhiều đến vậy, bây giờ những gì họ thấy đều chỉ là một số hình dáng bề ngoài, nên không cần phải lo lắng. "Nói cũng đúng, vậy thì chúng ta vẫn nên nhanh chóng lên xem rốt cuộc là chuyện gì đi, nhìn vậy trông cũng khá thú vị." "Tôi đã nóng lòng muốn lên xem trên đó có bảo bối gì không rồi." Quả nhiên vẫn phải là Vương Khải Toàn, giây trước còn đang lo lắng tại sao thứ này lại tồn tại ở đây!

Giây sau đã nhanh chóng.

Lại muốn đi xem những bảo bối đó là gì rồi?

Chu Tiểu Di bên kia cũng lười để ý ông ta!

Nếu ông ta đã nói vậy rồi, thì bên cô còn gì để nói nữa.

Họ cũng nhanh chóng đi lên, rồi phát hiện trên đó lại dùng đá điêu khắc một số thứ, không có tình huống đặc biệt nào.

Sau khi tất cả mọi người đều lên, cũng không nhìn ra có gì đáng xem!

Nên họ định đi xuống, rồi đúng lúc này, con thuyền bắt đầu rung lắc dữ dội. "Ối trời đất ơi, chuyện này là sao vậy?

Dưới đáy nó không lẽ thật sự có hại sao!" "Nếu không thì!

Tại sao lại đột nhiên rung lắc dữ dội, hơn nữa nó không phải làm bằng đá sao?

Bây giờ lại có thể di chuyển?" Vương Khải Toàn và mọi người cũng giật mình, hơn nữa ai cũng không ngờ nó lại có thể di chuyển, chuyện này quả thật khá quỷ dị.

Bên họ không thể không suy nghĩ lại, chuyện này rốt cuộc là thế nào!

Chu Tiểu Di cũng cảnh giác, cô bảo Kim Thiên kéo tay áo mình.

Cô muốn lên đầu thuyền xem xét một chút, rồi nó lại bắt đầu rung lắc dữ dội, họ căn bản không đứng vững được, mắt thấy ông chủ Tôn sắp bị hất xuống.

Trần Bình bên kia cũng không bận tâm nhiều nữa, trực tiếp nhảy qua, kéo ông chủ Tôn lại!

Ông chủ Tôn bên kia may mắn thoát chết.

Chương 1610

Nhưng cả hai người cũng đều bị ngã xuống đất!

Chu Tiểu Di và mọi người bây giờ cho dù muốn đi giúp, cũng căn bản không thể nào.

Bởi vì nó rung lắc dữ dội vô cùng, cứ như thể lúc này họ đang ở giữa sóng biển vậy, cũng không biết tình huống này rốt cuộc là thế nào.

Lại không hiểu sao xảy ra chuyện như vậy!

Nếu đã vậy thì, bên họ vẫn còn một rìa bên cạnh, rồi cố gắng đi xuống phía dưới. "Đừng hoảng, tất cả mọi người nghe tôi, lát nữa chúng ta, trực tiếp cố gắng tranh thủ lúc nó ổn định, đến gần rìa, rồi chúng ta cố gắng xuống." "Tuyệt đối đừng nán lại ở nơi này, nó cũng có thể thật sự là vì cảm nhận được có người đến, nên mới trực tiếp rung lắc dữ dội." "Tôi thậm chí còn nghi ngờ lát nữa, nó có trực tiếp hất chúng ta xuống dưới không, dưới đó nếu tôi không nhầm thì chắc là có nước, ai không biết bơi thì nghe tôi." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy!

Bên họ đại khái cũng đã biết.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào rồi?

Xem ra họ thật sự không thể lơ là, nhất định phải bình tĩnh lại đã!

Nếu không thì... thật sự sẽ bị hất xuống dưới.

Nên họ cũng nhanh chóng đứng vững, hơn nữa họ cũng trở nên nghiêm túc hơn!

Chuyện này không phải chuyện đùa... chỉ cần sơ ý là sẽ bị hất xuống dưới.

Dưới đó là vực sâu vạn trượng hay đáy biển!

Họ đều không biết!

Nếu là biển thì còn đỡ!

Không đến nỗi chết ngay lập tức.

Nhưng nếu là vực sâu vạn trượng không thấy đáy thì!

Chỉ cần ngã xuống!

Lập tức có thể lấy mạng họ.

Chu Tiểu Di và mọi người nhanh chóng tiến vào bên trong!

Bất luận họ làm thế nào cũng không thể!

Bởi vì họ cảm thấy sắp thành công rồi thì!

Một cơn rung lắc dữ dội.

Lại trực tiếp hất đổ tất cả bọn họ xuống đất!

Ngay cả Chu Tiểu Di lần này!

Cũng có chút không trụ vững được nữa rồi!

Đừng nói chi đến những người đàn ông khác. "Không biết nữa, cứ tưởng chúng ta thật sự đang ở giữa biển sâu chứ!" "Thứ này sao lại rung lắc dữ dội vậy, thật sự là cạn lời." "Chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi thôi, từ từ tiếp cận đã, bây giờ nó không còn rung lắc dữ dội đến vậy nữa rồi." Vương Khải Toàn lớn tiếng nói!

Chương 1611

Ông ta tranh thủ lúc yên tĩnh!

Vài bước trực tiếp lao tới!

Mắt thấy sắp thành công tiếp cận được mép thuyền!

Rồi có thể nhanh chóng đi xuống.

Đúng lúc này!

Phía Vương Khải Toàn đang chạy tới!

Con thuyền này đột nhiên như bị sóng biển cuốn lên!

Lại cuộn tròn lại, Vương Khải Toàn không khống chế được.

Trực tiếp bị ngã xuống đất!

Rồi lại bị bật ngược trở lại chỗ cũ!

Đơn giản là thảm khốc. "Sao tôi cảm thấy thứ này, hình như có thể nghe hiểu chúng ta nói chuyện vậy!" "Không đến nỗi tà môn đến vậy chứ, chẳng lẽ nó thật sự nghe hiểu chúng ta nói chuyện sao?" "Tà môn đến vậy, còn chơi gì nữa, chuyện này thì không vui chút nào rồi." Khi Vương Khải Toàn bị hất văng xuống đất, lại còn có thời gian nghĩ những điều này!

Chu Tiểu Di và mọi người muốn đi xem tình trạng của ông ta thế nào nhưng căn bản không thể đi được.

Bởi vì họ ở hơi xa, may mà Hắc Ca bên kia khá gần Vương Khải Toàn, nên trực tiếp đỡ Vương Khải Toàn dậy.

Sau khi xác định ông ta chỉ bị một chút xây xát ngoài da!

Chu Tiểu Di và mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, Chu Tiểu Di

cũng bảo ông ta đừng bốc đồng.

Nếu còn tiếp tục bốc đồng như vậy thì không biết còn xảy ra chuyện gì nữa!

Chu Tiểu Di đã nói vậy rồi, Vương Khải Toàn chỉ có thể đồng ý. "Thôi được rồi, nhưng chúng ta tổng không thể cứ mãi ở trên này được, thứ này rõ ràng là muốn giam cầm chúng ta vĩnh viễn ở nơi này, không lẽ thứ này ăn thịt người." Chu Tiểu Di không biết có ăn thịt người hay không, nhưng nhìn tình hình hiện tại thì quả thật có chút không ổn.

Nên cô bên này cũng chỉ có thể nhanh chóng, bảo Vương Khải Toàn đừng làm nhiều nữa!

Trước tiên đảm bảo an toàn đã, Vương Khải Toàn cũng chỉ có thể nghe lời Chu Tiểu Di.

Yên lặng ở tại chỗ, rồi sau khi họ ở tại chỗ thì thật sự không có bất kỳ động tĩnh nào nữa!

Chu Tiểu Di cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Lúc này cô nhớ đến chiếc vòng cổ của mình!

Liệu có hữu ích không?

Chu Tiểu Di lấy ra sau đó nhìn về phía đầu thuyền.

Bên đó chắc hẳn có một thứ giống như buồng điều khiển!

Cô nhanh chóng muốn đi qua đó!

Nhưng cô sợ mình muốn đi qua sẽ!

Gây ra một số rắc rối không cần thiết.

Chương 1612

“Các vị chuẩn bị sẵn sàng, tiếp theo tôi sẽ sang bên kia.

Tôi nghĩ sợi dây chuyền của mình hẳn là có chút tác dụng, đợi tôi qua đó rồi xem thử hướng của kho điều khiển.” “Nhìn qua rồi, không có gì cả.

Nếu có thì dễ giải quyết hơn rồi.” “Nếu không có, chúng ta sẽ nghĩ cách khác.” “Nhưng tôi nghĩ nếu chúng ta đi lại trên đó, nó sẽ rung lắc dữ dội.

Lát nữa tôi sẽ cố gắng hành động nhanh nhất có thể, mấy người đừng lo.” Chu Tiểu Di cảm thấy nếu họ có động tĩnh, mọi thứ sẽ trực tiếp bị hất tung lên, vì vậy cô nhắc nhở những người khác chú ý.

Sau khi Chu Tiểu Di nói xong, cô bảo tất cả mọi người bám chắc!

Cô đã bảo Thiên Ân cũng đứng yên tại chỗ và nắm chặt rồi!

Chu Tiểu Di nhanh chóng chạy thẳng qua.

Quả nhiên, cô vừa chạy được hai bước, mọi thứ đã bắt đầu rung lắc dữ dội trở lại!

May mắn là Chu Tiểu Di nhanh nhẹn, cô đã nắm được một vật ở phía trước.

Sau đó, cô lấy đà nhảy thẳng tới, cuối cùng cô đã thành công đáp xuống vị trí mình muốn đến.

“Vừa nãy thật sự quá nguy hiểm, may mà hành động của cô vẫn khá nhanh, nếu không thì tất cả chúng ta đều sẽ bị hất xuống hết.” “Hơn nữa, mấy người mau nhìn xem, bây giờ chúng ta có muốn lại gần mép thuyền để xuống cũng không thể, thứ này đã hoàn toàn tách rời, tạo thành một khe nứt lớn với bên kia rồi.” Những người khác

nhân cơ hội này nhìn qua, họ đã hoàn toàn tách khỏi mặt đất phẳng vừa nãy!

Giờ đây, có một vết nứt khổng lồ giữa họ và mặt đất.

Họ không nhìn thấy được độ sâu, bây giờ dù có muốn xuống cũng không thể, vì vậy chỉ có thể đặt hy vọng.

Lát nữa Chu Tiểu Di liệu có thể trực tiếp cứu họ ra ngoài không.

Chu Tiểu Di cũng nghe thấy lời họ nói, cô quay đầu nhìn lại, quả nhiên đúng là như vậy, Chu Tiểu Di cau chặt mày.

Xem ra họ thật sự đã lên nhầm "thuyền giặc", bây giờ dù muốn quay đầu cũng không kịp nữa rồi.

Chu Tiểu Di nhanh chóng nhìn xung quanh nhưng không thấy thứ gì đặc biệt!

Cô không tin vào điều này, cô cảm thấy sau khi đến đây.

Sợi dây chuyền của cô chắc chắn vẫn có tác dụng, nhưng về việc nó có tác dụng gì thì!

Mặc dù vẫn chưa rõ lắm, nhưng cô dám đảm bảo rằng nó chắc chắn có tác dụng.

"Mấy người cố gắng kiên trì thêm một chút, nó hẳn là sẽ còn rung lắc nữa, nhưng tôi nhìn sơ qua đây thì không thấy gì, hơi lạ.

Mấy người cứ giữ chặt nhé." Chu Tiểu Di quay đầu nhìn lại, phát hiện tất cả mọi người đều nắm chặt lấy.

Cô biết lát nữa chắc chắn sẽ còn rung lắc nữa.

Vì vậy cô nhắc nhở họ nhất định phải cẩn thận một chút, tất cả mọi người đều hơi lo lắng liệu Chu Tiểu Di bên kia có tìm được.

Thứ mà mọi người quan tâm hay không, đừng để đến lúc đó thật

sự xảy ra chuyện, họ không muốn chết ở nơi này đâu.

Đùa à!

Họ cũng rất sợ chết!

Đã Chu Tiểu Di bảo họ nắm chặt, vậy thì họ nhất định phải nắm chặt.

Quả nhiên!

Ngay khoảnh khắc tiếp theo sau khi Chu Tiểu Di nói xong câu đó!

Chương 1613

Mọi thứ lại bắt đầu rung lắc điên cuồng, nhưng vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Sau đó, Chu Tiểu Di cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng.

Cô nhìn thấy một cái rãnh nhỏ.

Chu Tiểu Di nhìn qua một cái, quả nhiên rất vừa với sợi dây chuyền của cô.

Lúc này Chu Tiểu Di vẫn nhanh chóng, trực tiếp chạy đến đặt vật đó vào trong rãnh!

Sau đó mọi thứ lập tức yên tĩnh trở lại.

Chu Tiểu Di thở phào một hơi, những người khác tự nhiên cũng vậy!

Cuối cùng không còn rung lắc dữ dội nữa!

Sau đó họ vẫn cẩn thận từng chút một đi lại.

Khi không còn chuyện gì nữa, họ mới thở phào!

Vừa nãy thật sự quá nguy hiểm, suýt chút nữa là mất mạng rồi.....

“Cuối cùng cũng coi như sống sót rồi.” “Nếu nó không dừng lại, tim tôi chắc nhảy ra ngoài mất.

Thứ này rốt cuộc là cái quái gì vậy?” “Tôi không tin là trên cạn lại có thể đi thuyền được, nên thứ này chắc là dùng để lừa gạt chúng ta, dụ chúng ta lên rồi muốn hất chúng ta xuống.” “May mà chúng ta cũng coi như khỏe mạnh, trực tiếp giải quyết được rồi.

Hơn nữa lão Hồ này, sao trước đây tôi không hề biết sợi dây chuyền của cậu lại hữu dụng đến vậy?” “Xem ra sợi dây chuyền của

cậu đúng là chìa khóa vạn năng ở đây.” Vương Khải Toàn cũng không ngờ, sau khi Chu Tiểu Di đến nơi này!

Cô lại có thể phát hiện sợi dây chuyền mà cô đeo từ nhỏ đến lớn lại là vật của nơi đây.

Nói cách khác, năm xưa mẹ cô thật sự đã đến nơi này sao?

Nếu đúng là như vậy, thì thật sự rất thú vị.

Bây giờ anh ta cũng muốn biết năm xưa!

Mẹ cô đến nơi này rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì!

Chu Tiểu Di cũng có suy nghĩ tương tự.

Hơn nữa, điều khá kỳ lạ là, trên những vách đá mà họ đi qua hôm nay!

Cũng không thấy bóng dáng mẹ cô, điều này thật sự khó hiểu.

Tuy nhiên, khi Chu Tiểu Di và mọi người vừa đi xuống thành công, họ lại nhìn thấy những cảnh tượng kỳ lạ, đó là những hình ảnh lướt qua nhanh chóng mà họ thỉnh thoảng thấy trên đường.

Lần này, cuối cùng họ cũng nhìn thấy mẹ của Chu Tiểu Di.

“Cậu mau nhìn xem, đó không phải là mẹ cậu sao?

Xem ra cô ấy thật sự đã đến nơi này, hơn nữa bây giờ cô ấy vẫn còn ở đây.” Chu Tiểu Di cũng lộ vẻ bất ngờ, cô không biết tình huống hiện tại rốt cuộc là thế nào!

Nhưng cô cũng đại khái có thể nhận ra, tình hình hiện tại có vẻ hơi phức tạp.

Nếu không thì mẹ cô cũng sẽ không vô duyên vô cớ đột nhiên xuất hiện ở đây!

Quả nhiên, những gì họ thấy chỉ là ảo ảnh, rất nhanh sau đó lại

không thấy gì nữa.

Chỉ là những đoạn phim thoáng qua, Chu Tiểu Di xác định mẹ cô đã đến đây và cũng trải qua những chuyện tương tự ở nơi này.

Chương 1614

Nhưng vừa nãy hình ảnh thực sự quá nhanh!

Họ còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, bên mẹ cô đã nhanh chóng biến mất.

Chu Tiểu Di càng thêm chắc chắn, năm xưa mẹ cô cũng giống như cô đã đến nơi này.

“Rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?

Sao lại còn có chuyện như thế này xảy ra, hơn nữa nếu không phải vậy.” “Tôi nhớ hình như mẹ cậu là một người phụ nữ Giang Nam khá yếu đuối, tức là thực ra trí nhớ của chúng ta đã bị sai lệch.” “Vừa nãy nhìn cô ấy ra tay cũng rất dứt khoát, cô ấy tuy cũng là hậu nhân của Mạc Kim Giáo Úy, nhưng tôi nhớ ông ngoại cậu vẫn luôn không cho cô ấy học những thứ này.” Vương Khải Toàn khá hiểu rõ về Chu Tiểu Di, vừa nãy khi nhìn thấy “Chị Chu” kia, anh ta cũng hơi ngỡ ngàng!

Anh ta không biết chuyện này hiện tại rốt cuộc là thế nào.

Nhưng anh ta cũng đại khái có thể phán đoán được, e rằng mọi chuyện không hề đơn giản, vì vậy anh ta nhanh chóng hỏi Chu Tiểu Di về chuyện này.

Chu Tiểu Di bây giờ cũng muốn biết chuyện này rốt cuộc là thế nào!

Bởi vì trong ấn tượng của cô, mẹ cô rất kiên cường.

Nhưng tuyệt đối không có thân thủ tốt đến vậy, trong hình ảnh vừa nãy, mẹ cô một nhát vung đao đã trực tiếp chém giết một con quái vật khổng lồ!

Khí thế và Chu Tiểu Di không khác là bao.....

"Ông chủ Vương, ông không nhớ câu nói 'hổ phụ sinh hổ tử' sao?" "Tôi tin mẹ cô ấy chắc cũng không đơn giản đến mức nào đâu." "Chỉ là mấy người biết quá phiến diện, nếu không thì người ta cũng không thể lợi hại đến thế, phải không?" Tôn Hưng nói những lời vớ vẩn gì vậy, lẽ nào họ lại không hiểu rõ!

Chính vì quá hiểu rõ nên họ mới cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã diễn biến đến mức này rồi thì!

Họ còn gì để nói nữa, đương nhiên họ quyết định không nói gì cả.

Sau đó tập trung xem xét!

Rốt cuộc tiếp theo còn có chuyện gì sẽ xảy ra!

Tuy nhiên, sau cảnh tượng thoáng qua vừa nãy.

Có vẻ như không có chuyện gì khác xảy ra nữa, xem ra họ vẫn phải tiếp tục đi về phía trước.

"Chúng ta tiếp tục đi về phía trước thôi, tiếp tục đi về phía trước chắc sẽ còn thấy những hình ảnh mà chúng ta muốn thấy!" "Đến lúc đó cậu cũng sẽ hiểu rõ hơn về mẹ cậu." "Tôi cảm thấy khí chất trên người cô ấy, và cậu thực sự quá giống nhau!" "Nếu không nhầm thì năm xưa cô ấy cũng đã đến đây, và cũng đã giải quyết một đống rắc rối." Ai mà nói không phải cơ chứ!

Chu Tiểu Di thậm chí còn nghi ngờ, sở dĩ bố cô và mẹ cô ly hôn!

Có thể cũng có liên quan đến những chuyện này.

Nếu không thì, trong ấn tượng của Chu Tiểu Di, tình cảm của hai người họ dường như vẫn khá ổn định.

"Đã nhiều năm trôi qua rồi, tôi sớm đã không còn nhớ rõ một số chuyện năm xưa nữa, với lại cô ấy và hình dáng trong ký ức của tôi

cũng không giống nhau lắm." "Nên tôi mới hơi ngạc nhiên, thôi, chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước thôi!" "Tiếp tục đi về phía trước chắc cũng sẽ thấy một số thứ khá thú vị." "Nhưng tôi cũng không chắc liệu có gây ra bất kỳ tổn hại thực chất nào không, mọi người đều chú ý một chút." Thiên Ân thì ngớ người ra, anh ta không ngờ những người kia lại là sư mẫu!

Vì anh ta hình như đã từng gặp ở đâu đó, nhưng anh ta lại không thể nào nhớ ra được.

Khi Chu Tiểu Di phát hiện Thiên Ân có chút không ổn!

Cô quay đầu nhìn lại!

Thì thấy đứa trẻ này ngớ ngẩn đứng đó mà không đi theo.

Cô thấy hơi lạ, bình thường thằng bé có hơi ngốc nghếch một chút thôi!

Nhưng cũng không đến mức như hôm nay, vì vậy Chu Tiểu Di nhanh chóng hỏi anh ta có chuyện gì.

Chương 1615

Thiên Ân do dự một chút rồi vẫn trực tiếp kể sự thật!

Chu Tiểu Di nghe anh ta nói vậy, cũng hơi ngạc nhiên, lại còn có chuyện như thế này, cô sao lại không hề biết.

"Cậu nói trước đây cậu từng gặp mẹ tôi, vậy cậu gặp ở đâu, còn nhớ không?" "Câu nói của cậu cũng hơi kỳ quái một chút, nhưng tôi cũng thấy hình như rất bình thường." "Mặc dù trông cậu còn nhỏ, nhưng tôi không biết sao!" "Tôi cảm thấy cậu hẳn là không nhỏ tuổi, cậu thậm chí còn lớn hơn cả chúng tôi." "Đương nhiên rồi ~ đó chỉ là cảm nhận của tôi thôi, có thể tôi cảm thấy sai, có thể còn có những chuyện khác." Thiên Ân nghe Chu Tiểu Di nói những lời này!

Anh ta nghe mà mơ hồ!

Thật sự không hiểu Chu Tiểu Di câu nói này có ý nghĩa gì?

Cái gì gọi là nhỏ tuổi hơn họ!

Nhưng lại có thể lớn hơn cả họ!

Anh ta thật sự hơi không hiểu!.....

"Thôi được rồi, chúng ta cũng không cần nói nhiều nữa, dù sao cậu cũng không cần làm, có thể trước đây cậu đã từng đến nơi này." "Hoặc có thể cậu biết chuyện gì đó." "Cũng có thể đó là một loại siêu năng lực của cậu, đã cảm ứng được rồi, bây giờ chúng ta đi vào trong thôi." "Xem thử bên trong có những thứ gì, tôi thật sự rất tò mò, rốt cuộc sẽ mang đến cho chúng ta bí mật gì, hay có thể sẽ có bất ngờ gì đang chờ đợi chúng ta." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ lại càng trở nên căng thẳng!

Bởi vì mỗi lần Chu Tiểu Di nói có bất ngờ đang chờ đợi họ thì đó

đều không phải là những bất ngờ tốt đẹp.

Vì vậy, họ đã thầm chạm vào khẩu súng bắn tỉa sau lưng mình, cầm trong tay vẫn yên tâm hơn.

Họ nhanh chóng đi theo Chu Tiểu Di về phía trước!

Sau một lúc đi bộ!

Họ nhìn thấy từng hàng quan tài trông rất xa hoa được đặt phía trước.

"Lại đến rồi, lại đến rồi, tôi biết ngay là thứ này mà, mỗi lần nhìn thấy thứ này đều không có chuyện gì tốt xảy ra." "Thật là xui xẻo quá, bây giờ tôi cuối cùng cũng hiểu tại sao mọi người lại cảm thấy quạ đen là điềm xui." Hạ bác sĩ vừa dứt lời, những chiếc quan tài này đã tự động ngồi dậy, điều này làm họ sợ hãi, chuyện gì vậy chứ?

Vừa nãy không có gì cả mà?

Sao bây giờ lại có động tĩnh một cách khó hiểu.

Sau đó họ nhìn thấy rất nhiều quạ!

Đột nhiên bay thẳng ra từ quảng trường đó!

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn Hạ bác sĩ.

Hạ bác sĩ bên đó thì mơ hồ, anh ta cũng không biết chuyện này là thế nào!

Anh ta vừa nãy cũng chỉ nói bâng quơ vậy thôi, ai ngờ lúc nào cái miệng cũng linh nghiệm quá.

Cái miệng của anh ta lại linh đến vậy, anh ta bây giờ còn nghi ngờ mình có phải là Vương Khải Toàn nhập không nữa!

Tuy nhiên, may mà những con quạ này cũng không có hành động đặc biệt nào.

Chúng chỉ bay đi, không ở lại nơi này!

Nếu không ở lại, vậy thì họ cứ tiếp tục ở đây thôi.

“Mọi người mau nhìn mau nhìn, hình ảnh lại xuất hiện rồi, lần này không biết lại là ai, vì vừa nãy tôi hình như chỉ thấy thoáng qua, bây giờ hẳn là hình ảnh đã xuất hiện rồi.” Đúng lúc họ vẫn còn đang suy nghĩ, một người trong số họ lớn tiếng kêu lên, sau đó họ cũng trực tiếp nhìn về phía trước một cách ăn ý.

Quả nhiên lại nhìn thấy một số hình ảnh, lờ mờ thấy mấy người đang mở một chiếc quan tài, những chuyện phía sau thì không thấy nữa, họ cũng không biết.

Tàn ảnh nhanh chóng biến mất, hẳn là không phải chuyện gì tốt đẹp!

Chu Tiểu Di cũng đi qua kiểm tra một trong những chiếc quan tài, bên trong không có gì cả, nhưng cũng đủ đáng sợ.

Chương 1616

Những người khác cũng theo Chu Tiểu Di đi khắp nơi, trực tiếp đi xem thử có những thứ gì!

Sau đó họ phát hiện không có gì đáng chú ý, nếu không có gì thì.

Vậy họ không cần thiết phải tiếp tục nữa, dù sao nhìn cũng không có thứ gì mà họ quan tâm!

Vì vậy họ đã nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hơn nữa họ còn chính xác đi đến một đường hầm!

Tuy nhiên, họ vừa mới đi được một bước!

Bước tiếp theo đã cảm thấy hình như có gì đó thoáng qua.

Không lẽ nào!

Chẳng lẽ lại gặp phải chuyện gì nữa sao?

Hơn nữa họ mới nhớ ra!

Hình như đã lâu rồi không thấy bố của Hắc ca chỉ đường cho họ nữa.

Điều này khiến họ không khỏi nghĩ, chẳng lẽ anh ta thật sự đã gặp phải bất trắc gì sao?

Mặc dù họ có chút suy đoán, nhưng nếu thật sự là bất trắc, thì vẫn hơi đáng sợ..... 【Tôi cứ thấy Chu tỷ và mọi người gặp phải mấy chuyện này càng ngày càng nghiêm trọng thì phải.】 【Giờ tôi chẳng biết phải miêu tả mấy chuyện này kiểu gì nữa.】 【Nếu tôi không nhầm thì Chu tỷ và mọi người chắc sắp gặp phải nguy hiểm mới rồi, với lại cái con Thao Thiết mà Chu tỷ nói chắc chắn là có thật.】 【Tôi vẫn luôn chờ đợi nó xuất hiện, nhưng mãi vẫn không có tin tức gì,

xem ra đúng là nghĩ nhiều rồi.】【Mấy thứ kỳ quái trong này thật sự quá nhiều, cũng không nhất định đúng là cái thứ đó, có khi là thứ khác.】【Hơn nữa hôm nọ Chu tỷ không phải cũng nói rồi sao, đó có thể là thứ khác, cô ấy cũng không chắc lắm, nhưng xét theo tình hình hiện tại thì có khi đúng là thứ khác thật.】【Đúng vậy, chúng ta đừng tự hù dọa mình nữa, vẫn là cứ ở đây yên ổn đã, rồi sau đó chúng ta cùng xem.】【Bên Chu tỷ và mọi người rốt cuộc còn xảy ra chuyện gì nữa, tôi tổng thấy mọi chuyện sẽ trở nên càng quỷ dị hơn, đáng sợ thật đấy, chúng ta cứ ngoan ngoãn ở yên đây thôi.】【Hơn nữa chúng ta nhìn là được, đã được cùng họ trải nghiệm tận nơi rồi, còn ai muốn tham gia thì cứ trực tiếp phát biểu ý kiến, rồi cảm nhận chân thực là được.】【....】Họ nhìn thấy Chu Tiểu Di và mọi người tiến lên, đều trở nên vô cùng căng thẳng!

Chủ yếu là họ cảm thấy chuyện lần này thật sự quá kỳ lạ.

Khiến họ không thể không trở nên cảnh giác hơn!

Cứ như thể không còn vẻ bình tĩnh như mọi khi nữa!

Họ cảm thấy Chu Tiểu Di thật sự có thể bình tĩnh trong mọi việc.

Họ cũng đủ nể phục rồi, nhưng như chính cô ấy đã nói, ai mà không sợ chết chứ, đương nhiên là sợ.

Nhưng đã gặp phải những chuyện này rồi, sợ hãi thì có ích gì đâu?

Cũng không thể giải quyết vấn đề.

"Lão Hồ ~ cậu mau qua đây xem, ở đây lại có một thi thể, hơn nữa nhìn dáng vẻ hẳn là người đến đây thám hiểm, vì bên cạnh họ còn có một bình nước, rồi quần áo trên người cũng vẫn còn." Họ đến một nơi khá rộng rãi, liền chia nhau đi khắp nơi kiểm tra!

Khi Chu Tiểu Di bên kia vẫn còn đang xem xét những thứ này, cô nghe thấy có người kêu mình một cách vội vã như vậy.

Cô nhanh chóng đi thẳng qua, quả nhiên nhìn thấy một thi thể nằm ở đó!

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, trên đường đi.

Họ đã rất ít khi gặp thi thể của đội khảo cổ, không ngờ ở nơi này lại một lần nữa gặp phải.

"Nhìn bình nước này, hẳn là của hơn mười năm trước, vậy nên anh ta hẳn là thuộc nhóm người đến đây hơn mười năm trước." "Đương nhiên rồi, đây cũng chỉ là suy đoán của cá nhân tôi thôi, còn có thật hay không thì không biết.

Mấy người xem thử trên người anh ta còn có thứ gì khác chứng minh thân phận không." Chu Tiểu Di nhìn sơ qua một chút!

Chỉ từ cái bình nước và quần áo!

Thật sự không thể nhìn ra!

Chương 1617

Một số người thì khá hoài cổ.

Có thể sẽ dùng những thứ đó, nhưng nhìn bộ xương thì, quả thật đã bị phong khô ở nơi này nhiều năm rồi.

Chu Tiểu Di và mọi người lật tìm một chút, từ túi quần áo lấy ra một cuốn sổ nhỏ!

Rồi bên trong còn có một bức ảnh, trên đó là ảnh chụp chung của hai người.

Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn sau khi xem xong, đều hít một hơi khí lạnh!

Bởi vì người còn lại trong bức ảnh, họ quá quen thuộc.

Đó không phải là mẹ của Chu Tiểu Di sao?

Chẳng lẽ người này năm xưa, đã đi cùng với mẹ của Chu Tiểu Di đến đây?.....

Cả hai người họ đều buộc hai bím tóc đuôi ngựa, mỉm cười nhìn vào ống kính!

Chu Tiểu Di bên đó thì phản ứng không quá lớn, Vương Khải Toàn thì phản ứng còn lớn hơn cô.

"Sao vậy?

Mấy người quen người trong ảnh sao?

Vừa nãy thấy hai người vẻ mặt kinh ngạc." Hạ bác sĩ và Diệp Phàm vừa nãy không hề bỏ lỡ vẻ mặt kinh ngạc của hai người họ, vì vậy liền trực tiếp hỏi họ.

Vương Khải Toàn bên đó ngớ người ra một lúc, sau đó chỉ vào

Chu Tiểu Di, nói đó là mẹ cô ấy.

Tất cả mọi người đều ngớ người.

“Thật hay giả vậy?

Người liên quan đến xác chết kia lại là mẹ cậu sao, lại còn có chuyện như thế này nữa.” Tất cả mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng nhìn vẻ mặt của Vương Khải Toàn, anh ta hình như cũng không nói dối, tất cả mọi người đều ngớ người.

Nếu là như vậy, thì càng thú vị hơn nhiều!

Tức là, tất cả những gì họ đang thấy bây giờ đều là thật.

Hơn nữa, trên đường đi, họ thỉnh thoảng cũng nghe Chu Tiểu Di và Vương Khải Touyên nói về mẹ của Chu Tiểu Di.

Nhưng từ trước đến nay họ cũng không nghĩ nhiều đến vậy, bây giờ thấy họ nói như vậy thì!

Họ đã xác định, e rằng thật sự còn có chuyện gì đó mà họ không biết.

“Có cần phải lừa dối mấy người không?

Đúng là như vậy, mẹ cậu ấy trước đây trông như thế đó, sau đó thì mẹ cậu ấy biến mất.” “Đúng vậy, mẹ cậu ấy cứ thế biến mất một cách vô cớ, cậu bên này cũng không biết, bên họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” “Nhưng theo logic hiện tại mà nói, có thể cô ấy cũng đã đi vào nơi này.” Một người tự nhiên biến mất một cách khó hiểu, điều đó thật sự quá không thể nào!

Vì vậy họ cảm thấy có thể đúng như Vương Khải Touyên đã nói.

Là thật sự đã hoàn toàn biến mất ở nơi này, nếu không thì cũng sẽ không trở thành tình trạng hiện tại này.

Nếu đã như vậy, thì họ đại khái đã biết!

Chuyện này rốt cuộc là thế nào, vì vậy sau khi họ bình tĩnh lại một chút thì đã hiểu.

Tình hình của Chu Tiểu Di hiện nay có chút tệ, cũng không biết cô ấy có bị ảnh hưởng không.

“Mọi người yên tâm đi, tuy tôi cũng ngạc nhiên giống như mấy người, nhưng tôi vẫn khá rõ, mình nên làm gì, không nên làm gì.” “Nếu tôi không nhầm thì, khi cô ấy biến mất năm đó, quả thật không để lại bất cứ thứ gì, bây giờ cô ấy đột nhiên xuất hiện một cách khó hiểu ở nơi này.” “Vậy thì chứng tỏ cô ấy có thể ở ngay đây, đây đối với tôi mà nói chẳng phải là một cơ hội đoàn tụ sao.” Khi đó rời đi!

Chương 1618

Chu Tiểu Di cũng đã hơn mười tuổi rồi!

Vì vậy cô đã có thể thản nhiên chấp nhận chuyện này.

Chu Tiểu Di cũng không cảm thấy mình đáng thương chút nào, những người khác nhìn ánh mắt của cô ấy, cô còn cứ tưởng bên mình có thật sự xảy ra chuyện gì không?

Hiện tại nhìn lại thì, hình như căn bản không phải như vậy!

Vì vậy Chu Tiểu Di liền bảo họ yên tâm, bên cô tuyệt đối sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

"Điều chúng tôi lo lắng không phải chuyện này, chúng tôi đang lo lắng một chuyện khác, đó là có thể sẽ mang lại phiền phức gì đó cho cậu." "Thật sự không ngờ cậu lại có suy nghĩ như vậy, chúng tôi nghĩ rằng nếu đó là mẹ cậu, bây giờ cậu thấy cô ấy ở nơi này." "Liệu có nghi ngờ thi thể này là của cô ấy không, nhưng tôi thì lại nghĩ thi thể này hẳn không phải là của cô ấy."....

Những người khác thật ra cũng chỉ nói vậy thôi, cũng không ngờ Chu Tiểu Di lại trực tiếp nói rằng bên cô không có vấn đề gì.

Họ biết Chu Tiểu Di chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, nhưng họ vẫn không thể không lo lắng sao?

Dù sao Chu Tiểu Di đối với tất cả bọn họ quá quan trọng, cô ấy không thể xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

"Được rồi, nhìn cái vẻ mặt của mấy người, tôi cứ tưởng bên tôi thật sự có chuyện gì rồi chứ, thật ra căn bản không có vấn đề gì lớn cả." "Nếu tôi không nhầm thì, mọi người đều đang nghĩ, liệu tôi có ảnh hưởng đến hành trình tiếp theo của chúng ta không." "Thật ra tôi

nói cho mấy người biết, căn bản là không thể có bất kỳ ảnh hưởng nào đến tôi đâu." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, bên họ tự nhiên cũng không nói thêm gì!

Hiện tại coi như đã hiểu rồi, những người này vẫn khá coi trọng cô ấy sao?

Chu Tiểu Di nghe đến đây, cũng coi như thở phào một hơi!

Sau đó cô trực tiếp bảo những người này đừng nghĩ nhiều nữa, vì tiếp theo còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Vì vậy họ cứ tiếp tục tiến lên thôi, nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ cũng trực tiếp nghe lời Chu Tiểu Di.

Rồi cùng cô ấy tiếp tục đi về phía trước!

Sau một lúc không lâu!

Họ đã trực tiếp rời khỏi nơi đó, hơn nữa trước khi đi.

Họ còn thấy Chu Tiểu Di lấy đi cái bình nước của người đó, còn để lại một khớp ngón tay vào trong bình nước.

Lúc đầu, họ không biết Chu Tiểu Di có ý gì, nhưng sau khi nghĩ một lúc, họ đã hiểu suy nghĩ của Chu Tiểu Di.

Thật sự không ngờ Chu Tiểu Di lại tốt bụng đến vậy.

"Chắc là họ muốn rời khỏi nơi này rồi, nếu không thì cũng không đến mức cứ đợi ở đây, nên tôi coi như giúp họ rời khỏi nơi này." Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác tự nhiên cũng không có suy nghĩ gì khác, nếu đã như vậy, thì họ cứ tiếp tục đi về phía trước thôi.

Không lâu sau, họ đã nhanh chóng đến một nơi rộng lớn khác, hơn nữa nơi đây thoạt nhìn như sương mù bao phủ.

Họ đều phải nghi ngờ liệu mình có phải đã đi vào Nam Thiên Môn rồi không, nhưng cũng chỉ là khoảnh khắc vừa bước vào mới có cảm

giác đó.

Sau đó thì không còn cảm giác gì nữa, giống hệt những nơi bình thường khác, họ thậm chí còn nghi ngờ liệu có phải mình đã bị ảo giác không.

Nếu không thì, vừa nãy sương mù bao phủ, bây giờ sao lại không còn gì nữa.

"Chắc là chúng ta vừa mới mở cái cửa trên này ra, nên mới xảy ra chuyện như vậy, hiện tại coi như đã trực tiếp giải quyết xong chuyện này một cách dễ dàng rồi, nên chắc không có vấn đề gì lớn đâu." Nghe Chu Tiểu Di giải thích vậy, họ cũng coi như đã hiểu rõ chuyện này rốt cuộc là thế nào!

Nếu đã như vậy, thì cũng không còn gì khác để nói nữa.

"Thật sự thú vị, nếu không có những chuyện này thì chúng ta cứ tiếp tục xem thử, rốt cuộc còn có bất ngờ gì sẽ xảy ra nữa không?" "Nếu tôi không nhầm thì, chắc cũng sẽ không có quá nhiều chuyện đâu, phải không?" Tất cả mọi chuyện đã trở nên phức tạp đến vậy, nhưng họ thật sự không ngờ lại còn có bất ngờ thú vị như thế này.

Vì vậy họ đại khái đã hiểu, chuyện tiếp theo này, vẫn nên nghe Chu Tiểu Di thì hơn.....

Ngay lúc những người đó muốn lại gần mép vách đá.

Chương 1619

Chu Tiểu Di kịp thời gọi họ lại, bảo họ đừng hành động bồng bột.

Nếu đến lúc đó, họ thật sự đi qua và phát hiện ra thứ gì đó, thì đừng trách cô không nhắc nhở họ.

Nghe lời Chu Tiểu Di nói xong, họ tự nhiên cũng không dám tiếp tục đi về phía trước nữa, họ quả thật lúc này không nghĩ nhiều như vậy.

Cứ tưởng sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu, bây giờ nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ cũng ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ.

Chu Tiểu Di thấy họ trở nên ngoan ngoãn như vậy, cũng không nói thêm lời thừa thãi nào, bảo họ cứ đứng đó, đừng có bất kỳ suy nghĩ bốc đồng nào là được.

"Sở dĩ không cho mấy người lại gần đó, là vì vừa nãy, Thiên Ân hình như cảm ứng được có thứ gì đó đang xuất hiện ở nơi đó." "Nếu tôi không nhầm thì, cảm giác của Thiên Ân hẳn là không sai, mấy người còn nhớ trên suốt đoạn đường này, chúng ta đã gặp những thứ quái dị không ra người không ra ngợm đó không?" "Chúng rất giỏi bám víu vào những nơi vách đá cheo leo như vậy, chỉ cần không chú ý một chút là chúng sẽ trực tiếp xông ra, đòi mạng người bất cứ lúc nào, nơi này trông rất giống có loại quái vật đó." Nghe Chu Tiểu Di giải thích xong, họ cuối cùng cũng hiểu rõ ý nghĩa của câu nói này là thế nào!

Nếu thật sự là như vậy, thì họ cũng có thể hiểu được.

Quả thật đúng như Chu Tiểu Di đã nói, trên suốt đoạn đường này, họ cũng đã chứng kiến những thứ đó rồi!

Đương nhiên, những người mới đến đây thì không hiểu rõ lắm.

Nhưng họ cũng đã nghe Chu Tiểu Ngọc và mọi người kể rồi!

Nếu đã như vậy, thì họ cứ ngoan ngoãn trực tiếp ở yên tại chỗ thôi.

Vẫn là đừng đi lung tung thì hơn, nếu không thì chết ở nơi này lúc nào cũng không biết.

Những người đó vẫn khá quý trọng mạng sống của mình, họ âm thầm lùi lại!

Chu Tiểu Di vốn dĩ nghĩ rằng mình đã gọi được những người này lại thì sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa.

Rồi ngay lúc này, họ nghe thấy có tiếng động gì đó, Chu Tiểu Di có dự cảm không lành, không lẽ nào, thật sự xuất hiện rồi sao?

Sau đó Thiên Ân siết chặt cánh tay cô, Chu Tiểu Di xác định, chuyện cô lo lắng vẫn đã xảy ra.

"Vẫn còn không mau lùi lại, nếu không lùi lại nữa, thật sự sẽ bị những thứ đó làm hại đấy." Nghe Chu Tiểu Di nói câu này xong, họ nhanh chóng muốn quay về, nhưng ngay lúc này, từ dưới vách đá nhảy ra rất nhiều thứ, trông giống khỉ.

Nhưng lại giống người, đã xông về phía họ tấn công, một trong số họ chạy hơi chậm một chút, anh ta đã bị tóm lấy cổ.

Rồi ngã ngửa về phía sau và trực tiếp rơi xuống dưới vách đá, Chu Tiểu Di và mọi người cũng trở tay không kịp!

Tuy nhiên họ vẫn nhanh nhẹn, trực tiếp nhặt khẩu súng phía sau mình và xả đạn về phía trước.

"Không giải quyết được thì mau chóng đi qua, nếu không thì mấy người đều không biết mình chết thế nào đâu, nếu tôi không nhầm thì,

những thứ này vừa xuất hiện ở nơi này." "Có thể là vì chúng đã mai phục ở nơi này từ lâu rồi.

Vẫn còn không mau tránh ra, hơn nữa đây là vách đá, chúng ta chỉ có thể quay lại, mau lùi về phía sau." Chu Tiểu Di nhìn thấy Tôn Hưng và phu nhân Tôn cả hai người rõ ràng có chút ngớ người!

Liền trực tiếp nhắc nhở họ, lúc này tuyệt đối đừng chạy lung tung.

Hơn nữa nếu cô vừa nãy không nhìn nhầm thì, người phụ nữ này hình như kéo ông chủ Tôn muốn đi về một hướng.

May mà Chu Tiểu Di và mọi người nhanh tay lẹ mắt đã nhìn thấy.

Nếu không thì, người phụ nữ này cũng không biết sẽ kéo ông chủ Tôn đi đến nơi nào.....

"Thôi rồi, bây giờ chúng ta ngoài việc quay về thì không còn cách nào khác!

Cậu mau quay lại xem tình hình bây giờ rốt cuộc là sao đi!" "Bàn tử, bây giờ còn tâm trí đâu mà nói nhiều lời vô nghĩa vậy hả?

Không mau xử lý đám quái vật này đi rồi tính sau!

Nếu tôi không nhầm thì..." "...Đám quái vật này chắc chắn sẽ nhanh chóng giải quyết chúng ta thôi, thật không ngờ đấy." Vương Khải Toàn lúc này cũng nói thẳng với mọi người.

Chương 1620

Nếu hắn không nhầm thì đến giờ, họ cũng đã hiểu rõ mọi chuyện.

Sau khi suy nghĩ một chút, họ nhận ra mọi chuyện không hề đơn giản.

Chu Tiểu Di ra tay nhanh nhẹn, trực tiếp hạ gục vài con quái vật!

Những người khác đương nhiên cũng không kém cạnh.

Hắc Ca bên kia cũng dứt khoát giải quyết lũ quái vật!

Hắn cũng thật không ngờ, lại gặp chúng ở nơi này.

Lần trước hắn phát hiện ra những con quái vật này, lẽ ra chúng phải xuất hiện ở đây mỗi ngày!

Hơn nữa, nếu hắn không ở đây, có lẽ chúng đã chờ sẵn bọn họ rồi.

"Chúng nó chắc chắn đã mai phục ở đây đợi chúng ta rồi, là nhắm vào chúng ta mà đến.

Bây giờ chắc mọi người cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi." "Chúng nó chính là muốn ăn thịt chúng ta, có người không muốn chúng ta tiếp tục đi về phía trước, hoặc nói đúng hơn, căn bản không phải người." Vương Khải Toàn lúc này vẫn không quên hù dọa họ!

Những người khác nghe Vương Khải Toàn nói vậy thì cũng sợ sệt!

Thật sao?

Nếu thật sự là như vậy thì có hơi đáng sợ, nên họ cũng không nói thêm gì nữa.

Vương Khải Toàn thấy họ sợ hãi như vậy thì cũng không lãng phí lời nói.

Hắn mỗi một phát súng là hạ một con quái vật, nhưng đôi khi họ cũng sơ suất!

Họ phát hiện quái vật ngày càng nhiều.

Chu Tiểu Di đã cố gắng hết sức để họ lùi lại, nhìn thấy họ sắp lùi đến cạnh cánh cửa đá vừa vào thì "ầm" một tiếng, cửa đá trực tiếp sập xuống.

Suýt chút nữa đã đè chết một người trong số họ, may mà người đó nhanh nhẹn né tránh, nhưng điều này cũng trực tiếp cắt đứt đường quay về của họ.

"Xem ra đúng là chúng ta đã bị dẫn đến nơi này, muốn giải quyết chúng ta luôn." "Tôi không ngờ những thứ này, lại đã chờ sẵn ở đây rồi, thật đáng sợ." Hạ bác sĩ nghe Chu Tiểu Di nói vậy thì còn gì không hiểu nữa!

Có người muốn giết tất cả bọn họ ở nơi này.

Nên mới dẫn họ đến đây, nhưng hắn lại không hiểu rốt cuộc là ai?

Muốn giết họ ở nơi này.

Hơn nữa, đối phương chắc chắn đã biết lộ trình của họ rồi, điều này khiến hắn nhớ đến Tôn phu nhân, nhưng nhìn vẻ mặt kinh hãi của cô ta.

Chắc cũng có thể đoán ra, e rằng Tôn phu nhân này cũng không biết chuyện này là sao, nếu không thì.

Tôn phu nhân cũng không cần phải tỏ ra sợ hãi như vậy!

Nên hắn nhanh chóng từ bỏ suy nghĩ này...

"Cũng có thể không phải người, thôi, bây giờ đừng nghĩ nhiều nữa." "Chúng ta trước tiên hãy xem làm thế nào để rời khỏi nơi này, quái vật ngày càng nhiều rồi." "Không thể nói nhảm nữa, nếu cứ tiếp

tục nói nhảm, chắc chắn sẽ mất mạng ở đây." Vương Khải Toàn nhận ra, những người này hình như thật sự không muốn sống, vậy mà vào lúc này còn nghĩ đến những chuyện đó.

Bọn họ đơn giản là muốn mất mạng ở đây, họ muốn rời đi nhưng đối phương không muốn.

Nên hắn tự nhiên nói với vẻ rất nghiêm trọng!

Những người khác nghe hắn nói vậy thì đương nhiên cũng không muốn lằng nhằng nữa!

Chương 1621

Vì họ cảm thấy Vương Khải Toàn nói đúng.

Lúc này họ không thể để tất cả mọi thứ đều bị kiểm soát ở đây, nếu không thì họ thật sự sẽ bỏ mạng ở đây.

Sau khi suy nghĩ một chút, họ chỉ có thể dừng lại!

Nhưng bây giờ những con quái vật ngày càng nhiều, đã bao vây họ hoàn toàn ở nơi này.

Xem ra họ không thể không dùng cách mới, nhanh chóng rời đi.

Nhưng bây giờ họ không thể đi về phía trước, cũng không thể đi về phía sau!

Xem ra chỉ có thể và Vương Khải Toàn nhìn tình trạng này, chắc hẳn đã biết rồi.

Hắn trực tiếp hừ lạnh một tiếng, rồi chạy thẳng qua, muốn đá bay tất cả những tên đó!

Chu Tiểu Di bên kia cũng vừa lúc nhận ra, tất cả bọn họ đều bị kẹt lại ở nơi này.

Tâm trạng của cô bắt đầu trở nên nặng nề, những người khác cũng đồng thời nhận ra vấn đề này!

Ngay lúc này, Tôn Hưng cũng nhìn người phụ nữ bên cạnh.

Vừa nãy nếu hắn không nhầm thì người phụ nữ này, chắc là muốn đưa hắn đến một nơi khác.

Hắn cũng không biết người phụ nữ này rốt cuộc nghĩ gì, nhưng hắn cũng có thể đoán ra, e rằng không đơn giản.

Là muốn đưa hắn rời khỏi nơi này, hay đưa hắn đi tìm cái chết

đều có khả năng.

“Nếu tôi không nhầm thì vừa nãy cô định đưa tôi đi đâu đó phải không?

Cô đã định đưa tôi đến nơi đó rồi, vậy bây giờ đi đi.” “Sao vừa nãy cô đột nhiên lại do dự?

Chẳng lẽ là vì lão Hồ sao?

Lão Hồ cũng sẽ không làm gì cô đâu?” “Sao cô lại sợ lão ấy như vậy, cô sẽ không phải là đã triệu hồi những con quái vật này, chỉ để lão Hồ và bọn họ chết ở nơi này chứ.” “Cô đừng hòng, lão Hồ không thể chết, lão ấy mà chết thì những thứ chúng ta muốn có đều không thể có được.” Vương Khải Toàn và những người khác căn bản không có thời gian để ý bên này, nhưng Tôn Hưng bên này đã hoàn toàn xé toạc mặt nạ.

Một người phụ nữ cũng không ngờ.

Tôn Hưng này lại trực tiếp nói với cô ta những lời này, cô ta cũng chỉ sau khi nhận ra thì cười ha ha.

Thật thú vị nha, hóa ra người đàn ông này bấy lâu nay đều giả vờ, cô ta đã nói mà.

“Hóa ra anh đã sớm biết thân phận của tôi rồi, hoặc nói đúng hơn anh thực ra đã sớm đoán được thân phận của tôi.” “Nhưng anh bấy lâu nay đều không nói, thật sự khá bất ngờ đấy, tại sao không nói chứ.” “Cô không phải rất rõ sao?

Sở dĩ tôi không xé toạc thân phận của cô trước mặt họ, là vì tôi cảm thấy trên người cô chắc chắn có thứ tôi muốn.” “Nhưng cô bấy lâu nay đều không nói cho tôi biết, bây giờ nhìn thấy tình huống này, tôi đã lười tiếp tục giả vờ nữa rồi.” “Vậy cô cứ nói thẳng đi, rốt cuộc cô muốn làm gì?” “Hoặc nói đúng hơn cô muốn làm gì Chu Tiểu Di và

bọn họ, họ không thể chết ở nơi này, dù thế nào cũng phải đưa họ đi cùng." "Mau triệu hồi những con quái vật của cô về đi, nếu không thì họ đều chết ở nơi này rồi, cô đừng hòng có được thứ cô muốn." "Tôi cũng không thể có được thứ tôi muốn, chúng ta tốt nhất là không ai mất mát, nếu không thì không có cách nào giải thích chuyện này." Người phụ nữ đó thật sự không ngờ, hắn ta lại nghĩ như vậy, nếu thật sự là như vậy thì, cô ta chắc hẳn đã hiểu rồi.

Sau đó cô ta nhìn vẻ mặt của Tôn Hưng, hình như đã thật sự không còn sợ hãi gì nữa!

Nếu đã như vậy thì, cứ theo lời hắn nói, trực tiếp triệu hồi những con quái vật đó đi.

Người phụ nữ trực tiếp nhẹ nhàng ném ra một thứ nhỏ sau đó, những con quái vật đó liền trực tiếp bị đánh lui, nhưng người phụ nữ lại nhìn Tôn Hưng một cái.

Ý là cảnh cáo hắn, tuyệt đối đừng nói ra thân phận của cô ta, rồi lại giả vờ yếu đuối.

Những người khác đương nhiên cũng không phát giác ra, thứ đó được ném ra từ đâu, dù sao vừa nãy khung cảnh hỗn loạn vô cùng.

"Những thứ này sao tự nhiên lại chạy mất tiêu rồi, thật thú vị, chẳng lẽ vừa nãy có chuyện gì xảy ra sao?" "Nếu tôi không nhìn nhầm thì hình như không có chuyện gì xảy ra cả, thật kỳ lạ, ai có thể nói cho tôi biết vừa nãy." "Có ai nhìn thấy điều gì kỳ lạ xảy ra không, tại sao chúng lại tự dưng chạy mất?" Vương Khải Toàn không biết rốt cuộc là sao, nhưng hắn cảm thấy thật sự có chút kỳ lạ!

Nhưng Chu Tiểu Di lại nhìn sâu xa người phụ nữ kia một cái.

Chương 1622

Còn người phụ nữ kia vẫn còn vẻ mặt kinh hồn bạt vía, Chu Tiểu Di cảm thấy có chút không đúng, cô luôn cảm thấy hai người này hình như đang giả vờ.

Nhưng Chu Tiểu Di cũng không tìm thấy bất kỳ chứng cứ nào, cô cũng không thể nói gì đành giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, và bây giờ không còn những con quái vật đó nữa.

Đối với họ mà nói đó là điều tốt nhất!

Đúng không?

"Chúng nó chắc là tạm thời rời đi thôi, nên căn bản không cần phải bận tâm nhiều như vậy, bây giờ chúng ta nên nghĩ cách làm thế nào để nhanh chóng rời khỏi nơi này." "Mặc dù những con quái vật đó đã rời đi, nhưng hình như chúng ta không thể rời khỏi đây, mọi người mau nhìn phía trước là một vách núi khổng lồ, còn cánh cửa phía sau đã bị đóng lại rồi." Chu Tiểu Di nói xong, tất cả mọi người lại lần nữa cau chặt mày, quả đúng là như vậy, vừa nãy họ còn nghĩ mình có thể rời đi.

Nhưng bây giờ tình hình này hiển nhiên là không thể rời đi được!

Nên họ chỉ có thể ở chỗ này nghiêm túc xem xét, làm thế nào mới có thể nhanh chóng vượt qua.

Thế nhưng ngay lúc này, Tôn lão bản giả vờ đầu óc đau nhói một cái, nói rằng hắn đã nhớ ra, hắn có chút ấn tượng về nơi này.

Chu Tiểu Di và những người khác suýt nữa thì quay đầu lại nhìn Tôn Hưng.

"Thôi được rồi, nhớ ra rồi à, nhớ ra thì tốt quá, nếu không thì bên

chúng tôi cũng không biết phải làm sao đây.” “Nếu Tôn lão bản đã nhớ ra rồi thì anh cứ trực tiếp nói cho chúng tôi biết, bây giờ tiếp theo phải làm sao ân, chúng ta phải làm thế nào mới có thể rời khỏi nơi này.” Chu Tiểu Di đâu phải đồ ngốc, làm sao cô có thể không rõ.

Chắc chắn là người phụ nữ kia đã nói cho Tôn Hưng biết, Tôn Hưng mới dùng lý do vụng về như vậy, trực tiếp lừa dối họ.

Tuy nhiên, bên cô thì không sao cả, cô muốn xem hai người phụ nữ kia và Tôn lão bản rốt cuộc muốn giở trò gì.

Hơn nữa hai người đã hoàn toàn xé toạc mặt nạ trong tình huống họ không biết vừa nãy!

Nhưng hai người vậy mà vẫn còn giả vờ đối xử hòa thuận như vậy.

Chu Tiểu Di cũng muốn xem tiếp theo họ còn sẽ làm ra hành vi gì, Tôn Hưng dưới ánh mắt của những người khác.

Trực tiếp đi đến trước một tảng đá, sau khi ấn một khối đá thì vài tiếng “ầm ầm”!.

Họ từ từ nhìn thấy bên dưới vậy mà có thứ gì đó từ từ nổi lên, quả thật quá kỳ dị.

“Tôi nhớ tôi chưa từng đến nơi này, nhưng vẫn có chút ấn tượng, là dùng cách này để trực tiếp rời khỏi đây.” “Vượt qua cây cầu này sau đó, chúng ta có thể tìm thấy rất nhiều thứ chúng ta muốn.” Hắn ta bình tĩnh tự nhiên nói, tất cả mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng lúc này, họ cũng không tiện nói thêm gì.

Chỉ có thể trực tiếp đi theo hắn ta về phía trước!

Nếu đã như vậy!

Thì còn gì cần phải nói thêm nữa!

Dù sao bây giờ đã có đường rồi, tổng thể vẫn tốt hơn là không có đường.

Nên họ nhanh chóng trực tiếp đi qua, đi qua sau đó cũng không xảy ra nguy hiểm gì, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Chu Tiểu Di vẫn nhìn Tôn Hưng với ánh mắt đầy ẩn ý!

Tôn Hưng bên kia nhận được ánh mắt của cô thì!

Cứ như không có chuyện gì xảy ra, vẫn bình tĩnh tự nhiên.

Chu Tiểu Di xác nhận Tôn lão bản này và người phụ nữ kia!

Chắc chắn đã đạt được một loại giao dịch!

Cô cảm thấy chắc hẳn thật sự có liên quan đến vợ của Tôn lão bản.

Nếu không thì!

Chương 1623

Cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng Chu Tiểu Di bây giờ cũng lười nói nhiều như vậy nữa, vì cô biết mình dù có nói nhiều đến mấy, cũng căn bản không có bất kỳ tác dụng nào, nếu cô không nhầm thì.

Tôn lão bản chắc chắn đã suy nghĩ kỹ rồi, dù họ có khuyên hắn, hắn cũng chắc chắn sẽ không nghe!

Nếu đã như vậy thì, đừng lãng phí lời nói nữa.

Nên cô cứ trực tiếp xem tiếp theo, hai người họ muốn làm gì thì cần tiền!

Bây giờ điều quan trọng nhất là tiếp tục đi về phía trước.

Để tránh những con quái vật đó lại lần nữa quay lại!

Cô bây giờ còn nghi ngờ những con quái vật đó sẽ không phải là do người phụ nữ này triệu hồi ra chứ.

Nhưng vừa nãy nhìn vẻ mặt của người phụ nữ này, cô ta hình như cũng rất ngạc nhiên!

Trừ phi người phụ nữ này diễn giỏi, Chu Tiểu Di đã đại khái suy nghĩ trong lòng.

Thiên Ân đoán sư phụ mình chắc đang nghĩ những chuyện này.

“Sư phụ người đang nghĩ có phải người phụ nữ kia trực tiếp thả những thứ đó ra không?

Con cảm thấy suy đoán của người cũng không sai, con cũng có linh cảm.” “Bởi vì vào khoảnh khắc những con quái vật đó xuất hiện, bên con cảm nhận được một luồng gió lạnh buốt thổi qua, nhưng lúc

đó con không nghĩ nhiều.” “Con cứ nghĩ ở đây lạnh hơn một chút, hơn nữa cô ta đến bên chúng ta lâu như vậy rồi, bên con cũng đã quen rồi.” “Nên không mấy để ý, bây giờ xem ra vẫn là con sơ suất rồi, con sẽ để ý kỹ hơn.” Chu Tiểu Di nghe Thiên Ân nói những lời này thì, cô thật sự có chút bất ngờ!

Không ngờ thằng bé này lại trưởng thành nhanh chóng đến vậy.

Vậy mà chỉ mới trở thành đệ tử của mình vài ngày, đã nói muốn theo dõi kỹ hơn rồi...

Dù sao Chu Tiểu Di cũng cảm thấy nhóc con này đáng dạy, như vậy cũng rất tốt, chứng tỏ hắn có thiên phú.

Nên bên cô cũng không cần phải lằng nhằng nhiều như vậy nữa!

Nên bên họ nhanh chóng suy nghĩ một chút sau đó, đã hiểu rõ chuyện này rốt cuộc là sao.

Nếu không nhầm thì, e rằng mọi chuyện cũng sẽ không đơn giản đến đâu!

Nên bên họ nhanh chóng đã sắp xếp lại tâm trạng.

Những chuyện khác không nói!

Hơn nữa cũng coi như trực tiếp ứng phó một cách đơn giản và rõ ràng.

“Có gì to tát đâu, mọi người sẽ không nghĩ vẫn còn có khả năng, sẽ xảy ra chuyện bất ngờ chứ, yên tâm đi, trên suốt chặng đường này.” “Chúng ta không phải đã nghiệm chứng bao nhiêu bất ngờ rồi sao?” “Chắc sẽ không xảy ra nữa đâu, dù có thật sự xảy ra, cũng sẽ có cách giải quyết thôi.” “Vì chúng ta ở đây bây giờ không phải vẫn còn một Tôn lão bản sao?

Hắn ta có thể nhớ lại những chuyện trước kia, có thể giúp chúng

ta hóa hiểm thành an!" "Tôn lão bản có những chuyện quan trọng hơn cần giải quyết ở phía trước, nên hắn ta chắc chắn sẽ không để chúng ta chết ở nơi này đâu." 【Ha ha ha, buồn cười quá, tôi thấy Chu tỷ bây giờ cũng tinh ranh rồi, rõ ràng biết không phải Tôn lão bản nhớ ra mà là người phụ nữ kia nói, nhưng cố tình đổ cho Tôn lão bản.】 【Rồi tất cả mọi người đều cảm thấy, Tôn lão bản bây giờ quả thật có chút lợi hại, rồi tất cả đều trông cậy vào Tôn lão bản, Chu tỷ thì có thể ung dung rút lui.】 【Nhưng tôi thấy như vậy cũng tốt, những người này cũng quá đáng thật, một chút chuyện gì cũng trông cậy vào Chu tỷ.】 【Chu tỷ bên này cũng không thể, thật sự có thể dễ dàng giúp họ giải quyết những chuyện này, không biết những người này rốt cuộc nghĩ gì.】 【Đúng vậy, thật sự quá buồn cười rồi, vừa nãy nhìn vẻ mặt của Chu tỷ, tôi đại khái đã đoán được cô ấy muốn làm gì rồi, vẫn phải là Chu tỷ của chúng ta chứ.】 【Mỗi một chuyện đều có thể nghĩ thấu đáo như vậy, hơn nữa cô ấy chắc cũng đoán được vừa nãy họ có thể hóa hiểm thành an, là do người phụ nữ kia giở trò.】 【Hơn nữa những con quái vật họ vừa gặp phải, cũng là do người phụ nữ kia triệu hồi ra, nên cô ấy mới không khách khí như vậy.】 【Nếu tôi nói thì người phụ nữ này chính là không có ý tốt, không biết rốt cuộc muốn đến làm gì.】 【....】 Mọi người đều rất tò mò, người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì!

Theo lý mà nói, người phụ nữ này suốt đường đi đều theo sau Chu Tiểu Di.

Họ cũng không nói thật sự muốn làm hại Chu Tiểu Di, họ lúc đó cũng muốn làm hại!

Nhưng Chu Tiểu Di đều có thể dễ dàng ứng phó rồi.

Nhưng mà!

Cũng không nhìn ra cô ta muốn làm gì!

Đây chính là điểm mà mọi người đều khá nghi ngờ!

Chương 1624

Nên Chu Tiểu Di bên này dứt khoát xem thử hai người phụ nữ này muốn làm gì!

Rồi họ thích anh theo dõi cùng cô ta, hướng về anh trò chuyện yêu đương thật lòng, cảm thấy người phụ nữ này quả thật rất kỳ lạ.

“Chuyện này nói trước mặt tôi là được rồi, những người khác con không cần nói cho họ biết, ngay cả Vương Khải Toàn cũng tạm thời không cần.” “Con không thấy dần dần tất cả mọi người, đã bắt đầu từ từ tin tưởng họ rồi sao?

Thủ đoạn cao siêu lắm.” “Cô ta chắc là muốn từ từ khiến tất cả mọi người, đều bắt đầu bài xích hai thầy trò chúng ta, thực ra cô ta sợ nhất và kiêng kỵ nhất chắc cũng chỉ có hai thầy trò chúng ta.” Chu Tiểu Di cũng coi như đã nhìn ra!

Người phụ nữ này thực ra sợ nhất chắc chính là cô và Thiên Ân!

Cô cũng không biết hai người họ rốt cuộc sẽ ngăn cản người phụ nữ này điều gì...

Nhưng mà.... cô đại khái biết người phụ nữ này, sợ nhất chính là hai người họ rồi!

Nên Chu Tiểu Di sau khi suy nghĩ một chút.

Cô liền bảo Thiên Ân đừng nói cho những người khác biết suy nghĩ này.

Hơn nữa cô phát hiện người phụ nữ này từ từ đã bắt đầu thu phục lòng người rồi!

May mắn thay Vương Khải Toàn, Hắc Ca và A Việt bọn họ vẫn khá minh trí.

Nên căn bản không hề bị mê hoặc!

Nhưng mà sau khi họ đi thẳng qua, nhìn một chút bên đối diện này không có tình huống đặc biệt nào.

"Mọi người mau lại đây xem tôi lại nhìn thấy loại dấu chân đó rồi!" "Chẳng lẽ nơi này thật sự có loại quái vật đó sao?

Nếu thật sự có thì." "Thật sự quá đáng sợ rồi, ai có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc chuyện này là sao?" Hạ bác sĩ nghiên cứu nửa ngày sau đó, hắn lại phát hiện ra chuyện quỷ dị này!

Nên hắn bảo những người khác cũng nhanh chóng lại đây xem rốt cuộc là sao.

Nghe thấy tiếng hắn gọi sau đó!

Tất cả mọi người lại nhanh chóng chạy đến xem một chút!

Quả nhiên nhìn thấy những dấu chân mà hắn ta nói.

Hơn nữa đây không phải là loại dấu chân Thao Thiết của thần thú thượng cổ mà Chu Tiểu Di đã nói sao?

Chẳng lẽ nơi này thật sự tồn tại.

Chu Tiểu Di cũng chỉ là nói vậy mà thôi!

Nếu thật sự tồn tại thì!

Có khả năng thật sự sẽ trực tiếp ăn thịt họ.

Nên họ vẫn phải cẩn thận một chút!

Sắc mặt của Chu Tiểu Di cũng trở nên vô cùng nặng nề!

Cô trực tiếp hỏi Tôn Hưng có bất kỳ ký ức nào không.

Tôn Hưng bên kia đương nhiên là không có!

Hắn lắc đầu!

Chương 1625

Sau đó nhân lúc những người khác không chú ý.

Hắn hỏi người phụ nữ kia rốt cuộc là sao!

Người phụ nữ kia cũng nói cô ta ở nơi này, lâu như vậy rồi, cô ta cũng chưa từng thấy.

"Nhưng tôi cũng có nghe nói qua, nhưng bấy lâu nay tôi chưa từng thấy, có khả năng là nó căn bản không thể xuất hiện trước mặt tôi." "Nên căn bản không cần phải sợ hãi nhiều như vậy, yên tâm đi, hơn nữa bây giờ không phải vẫn còn Chu Tiểu Di sao?" "Chiếc vòng cổ của cô ấy là vạn năng đấy, thứ đó không chừng nhìn thấy chiếc vòng cổ của cô ấy sau đó, cũng sẽ sợ hãi, nên căn bản không cần phải lo lắng nhiều như vậy." Thật sự là như vậy sao?

Tôn Hưng nghe đối phương nói những lời này thì!

Hiển nhiên là có chút không tin, nhưng hắn bây giờ vẫn phải lợi dụng người phụ nữ này.

Nên đành tạm thời tin cô ta, Chu Tiểu Di lén lút quan sát!

Phát hiện hai người họ ở phía sau không biết đang nói gì.

Cũng không muốn để những người khác nghe thấy, cô liền đại khái đã hiểu rồi!

E rằng Tôn Hưng đang hỏi cô ta về chuyện Thao Thiết.

Chu Tiểu Di đã lười để ý nhiều như vậy nữa rồi!

Dù sao đến lúc những con quái vật đó xuất hiện, chỉ cần không làm hại đến cô là được, và cả những người bên cạnh cô nữa.

Nếu Tôn lão bản và Tôn phu nhân thần bí của hắn không muốn nói

nhiều, thì cứ coi như cô không biết gì cả.

Chu Tiểu Di liền không tiếp tục hỏi nữa, họ nhanh chóng trực tiếp đi kiểm tra dấu vết đó, vậy mà lại hướng lên đỉnh đầu, cũng thật kỳ lạ.

Nếu là một con quái vật khổng lồ thì, nó không phải nên có thể hình to lớn sao?

Không thể đi lên đỉnh đầu của họ, nên họ đều nghi ngờ.

Đây có phải là dấu chân còn sót lại từ thời khủng long trước kia không?

"Bây giờ chúng ta vẫn cứ nghĩ theo hướng tốt đi, sao mọi người cứ nghĩ đây là dấu vết do quái vật ăn thịt người, Thao Thiết để lại." "Không chừng đó là những dấu vết đã có trên đá từ rất lâu trước kia rồi." "Nếu thật sự là do thần thú Thao Thiết để lại." "Nó cũng không thể đi kỳ lạ như vậy đúng không, mọi người nhìn lộ trình của nó, đã trực tiếp đi thẳng lên phía trên rồi, phía trên làm sao có thể đi qua được chứ." Nhiều người cảm thấy họ căn bản không cần phải lo lắng nhiều như vậy nữa!

Nên liền trực tiếp nói, nhưng Chu Tiểu Di thì không nghĩ vậy.

Nhưng cô cũng không muốn đả kích họ!

Nên cô liền không tiếp tục nói nữa!

Vẫn là xem tiếp theo có gặp phải không.

Nếu không gặp phải thì là tốt nhất!

Nếu gặp phải thì lúc đó nói cũng vẫn kịp!

Nên Chu Tiểu Di bên này lười nói nhảm nữa.

Những người khác cũng im lặng, trực tiếp đi theo Chu Tiểu Di và mọi người về phía trước!

Vương Khải Toàn và Hắc Ca hai người cũng nhân cơ hội hỏi Chu Tiểu Di rốt cuộc là sao!

Sao cảm giác trên suốt chặng đường này, cô ấy hình như trầm mặc ít nói đi nhiều.

“Nói nhiều làm nhiều lỗi, hơn nữa mọi người không cảm thấy trên suốt chặng đường này, Tôn lão bản đã bắt đầu chủ đạo tất cả mọi thứ rồi sao?” “Không đúng, phải nói là người phụ nữ bên cạnh hắn, cô ta muốn bắt đầu thu phục lòng người rồi, hai người cho tôi kiên trì lên, đừng để cô ta lôi kéo đi giúp cô ta.” Hai người nghe Chu Tiểu Di nói vậy thì, mờ mịt!

Không biết câu nói này của Chu Tiểu Di là có ý gì.

Chương 1626

Nhưng họ đại khái cũng có thể hiểu, Chu Tiểu Di nói chắc hẳn là thật rồi!

Nếu không thì, cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà nói như vậy.

Nên họ liền không nói nhảm nữa, đại khái suy đoán một chút sau đó, đã hiểu Tăng Tiểu Nghĩa bây giờ lo lắng cái gì rồi.

Thật không biết hắn nghĩ gì, vậy mà lại cảm thấy họ sẽ đứng về phía Tôn lão bản và bọn họ, họ không thể nào đứng về phía họ được. 【Mọi người có thấy Tôn lão bản và bọn họ nói những lời này, nói hơi sớm không, tôi luôn cảm thấy sự lo lắng của Chu tỷ, không phải không có lý đâu.】【Sẽ không phải là đã sớm phát giác ra điều gì rồi chứ, chẳng lẽ Tôn lão bản?

Thật sự muốn xúi giục tất cả mọi người trực tiếp phản bội mình sao?

Đừng mà.】【Đúng vậy, tôi cũng có linh cảm như vậy, không biết là sao, tôi luôn cảm thấy Chu tỷ hình như sắp bị phản bội rồi, tôi thậm chí cảm thấy ngay cả Vương Khải Toàn cũng có khả năng sẽ không tin cô ấy.】Không biết là sao!

Mặc dù họ có góc nhìn của Thượng đế!

Nhưng vừa nãy, vậy mà lại có một khoảnh khắc giật lag.

Rồi họ không nhìn rõ gì cả, nên cảm thấy có chút quá kỳ lạ!

Họ không kìm được lo lắng cho Chu Tiểu Di.

Nếu Chu Tiểu Di bên kia, thật sự bị Tôn lão bản bên đó hãm hại thì!

Thì thật sự có nhiều điều thú vị hơn rồi!

Hơn nữa họ cũng không chắc chắn có xảy ra nguy hiểm gì không.

Nên họ đại khái sau khi định thần lại một chút!

Chỉ có thể xem tiếp theo rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì!

Vì họ cũng không thể nào trực tiếp đi vào thay đổi sự thật, điều đó là không thể.

"Mọi người trên suốt chặng đường này, chắc là mệt rồi phải không, nhìn trời sắp tối rồi, hay là tối nay, mọi người cứ nghỉ ngơi ở nơi này một đêm, đợi đến ngày thứ hai sau đó chúng ta lại tiếp tục lên đường." Chu Tiểu Di còn chưa kịp nói chuyện, Tôn lão bản bên kia đã nhanh chóng giành lời nói trước!

Bình thường thì, đều là Chu Tiểu Di nói như vậy.

Ngày hôm nay vậy mà lại là Tôn lão bản, tất cả mọi người cũng cảm thấy có chút kỳ lạ!

Nhưng họ nhìn Chu Tiểu Di một cái.

Cô ấy đều không có bất kỳ ý kiến gì sau đó, đương nhiên cũng đành nghỉ ngơi tại chỗ rồi!

Họ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, tự nhiên tại sao lại là Tôn lão bản bảo họ nghỉ ngơi chứ?

Nhưng mọi người nhanh chóng không có thời gian để nghĩ những chuyện này nữa!

Vì họ sau khi ăn xong đồ ăn, thật sự có chút mệt mỏi!

Nên nhanh chóng họ đã trực tiếp chìm vào giấc ngủ.

Chu Tiểu Di nhìn thấy họ ngủ say sau đó, cô cũng bảo Thiên Ân nhanh chóng nghỉ ngơi!

Vương Khải Toàn và những người khác cũng nhanh chóng trực tiếp chìm vào giấc ngủ.

Không để ý tiếp theo có thể xảy ra chuyện gì, mặc dù họ cũng rất cảnh giác. 【Mọi người có thấy không khí hình như có chút kỳ lạ, sao tôi cứ cảm thấy hình như thật sự sắp xảy ra chuyện gì to tát vậy.】 【Hơn nữa trái tim tôi đã bắt đầu treo ngược lên rồi, hơn nữa tôi còn cảm thấy chuyện này, chắc là nhắm vào Chu tỷ.】 【Dù sao cũng có linh cảm rất không tốt, chúng ta tiếp theo vẫn cứ xem, có thể sẽ xảy ra chuyện gì, cầu mong Chu tỷ bình an vô sự.】 【Đừng mà thật sự xảy ra sự kiện bất ngờ gì, nếu không thì, không biết rốt cuộc sẽ thắng.

Chương 1627

Nếu Chu tỷ bên kia xảy ra bất kỳ sự cố nào, tiểu đội của họ sẽ hoàn toàn loạn thành một mớ bòng bong.】【....】Lâu như vậy rồi, cư dân mạng vẫn khá rõ!

Chu Tiểu Di trong đội ngũ này rốt cuộc là có tác dụng gì.

Nếu Chu Tiểu Di bên kia, thật sự xảy ra chuyện bất ngờ gì, thì thật sự không đơn giản như vậy là có thể giải quyết được.

Nên họ đều không trực tiếp lo lắng mà nói!

Chu Tiểu Di bên kia thì không có vấn đề lớn gì!

Nhưng cô giữa đêm đột nhiên tỉnh dậy.

Vì có những người khác luân phiên canh gác!

Nên cô hôm nay trực tiếp ngủ thiếp đi, hơn nữa nếu là bình thường thì.

Cô vốn dĩ không thể ngủ say đến vậy!

Nhưng lần này không biết sao, cô lại cảm thấy mình hình như ngủ rất sâu, Chu Tiểu Di mở mắt ra thì.

Cảm thấy trong tay mình hình như có thứ gì đó, Chu Tiểu Di ngẩng đầu nhìn một cái, phát hiện tay cô đang cầm một con dao găm, còn đầy máu tươi.

Trước mặt cô nằm một thi thể, Chu Tiểu Di dù đã trải qua nhiều trận diện lớn, cũng có một khoảnh khắc ngơ ngác như vậy.

Cô nhanh chóng muốn xem một chút, chuyện này là sao!

Rồi lúc này, đã có những người khác tỉnh dậy!

Họ lần lượt nhìn thấy Chu Tiểu Di trong tình trạng này.

“Hồ huynh đệ anh....anh sao có thể như vậy, anh vậy mà lại giết chết A Vũ, hôm nay nó còn nói Chu tiểu thư anh rất lợi hại đấy.” “Hoặc nói đúng hơn anh là vì chuyện mấy ngày trước, ôm hận trong lòng.” Mọi người nhao nhao nói, trong mắt đầy nghi ngờ.

Cư dân mạng cũng đều kinh ngạc! 【Ủa ủa ủa???

Chuyện gì vừa xảy ra vậy trời, sao tự nhiên lại thế này?

Vừa nãy tôi cảm giác lag một cái, rồi vào lại thì thành ra vậy luôn.

Có ai giải thích giùm cái được không?】 【Hóa ra không chỉ có mình tôi bị lag một cái, vừa nãy tôi cũng bị lag, tôi cũng vào lại từ đầu, vào lại cũng thấy ngơ ngác, sẽ không phải vừa nãy có chuyện gì xảy ra chứ.】 【Căn bản không có bất kỳ ai nhìn thấy gì đúng không, trời ơi, đừng mà, vậy Chu tỷ của tôi phải làm sao?

Chẳng phải là thật sự không thể tẩy trắng được rồi sao.】 【Hơn nữa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì tự dưng, tại sao lại chết?

Hơn nữa trong tay Chu tỷ còn cầm một con dao găm dính máu, rồi lại chết ngay trước mặt Chu tỷ.】 【....】 Chu Tiểu Di cũng ngơ ngác, cô cũng không rõ tình huống hiện tại này là sao!

Cô cũng chỉ có thể bình tĩnh lại.

Vì cô biết mình dù có giải thích nhiều đến mấy, cũng căn bản không có bất kỳ ai tin tưởng đâu!

Vương Khải Toàn và những người khác đương nhiên là tin Chu Tiểu Di nói, nhưng Tôn lão bản cùng người phụ nữ kia cũng nhìn cô với vẻ mặt khó tin.

Xem ra chuyện này không phải do họ làm.

“Tôn lão bản, anh sẽ không nghi ngờ chính tôi đã giết người của

anh chứ?

Anh thấy tôi có cần thiết phải làm vậy không?" "Nếu tôi thực sự muốn loại bỏ anh ta, tôi tuyệt đối sẽ không lén lút mà làm.

Tính cách tôi từ trước đến nay luôn đường hoàng, thẳng thắn." "Cho nên chuyện này hoàn toàn không liên quan đến tôi, tôi cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì." "Đừng có ở đây cãi lý nữa, nếu không phải cô thì còn ai?

Chương 1628

Chẳng lẽ là ma ư?

Dù sao con dao cũng đang ở trong tay cô.” “Trên tay cô cũng dính máu.

Bây giờ cô lại đi nói không phải cô làm thì ai mà tin?” Rất nhiều người đã lần lượt đứng dậy!

Đúng vậy!

Ai mà tin chứ!

Căn bản không có bất kỳ ai tin chuyện này không phải do Chu Tiểu Di làm, dù sao bằng chứng cũng đã rành rành ra đó!

Chu Tiểu Di cũng hơi không hiểu đối phương rốt cuộc muốn làm gì.

Tại sao vô duyên vô cớ lại dùng cách này để đối phó với cô chứ?

Cô có chút tò mò!

Nhưng cô cũng không biết rốt cuộc là ai, chẳng lẽ là Tôn phu nhân kia sao?

Cô nhìn qua, Tôn phu nhân vẻ mặt thản nhiên!

Thậm chí còn hơi ngạc nhiên!

Xem ra không phải cô ta!

Vậy thì bên Tôn lão bản chắc cũng không phải.

“Được rồi, đừng cãi nữa, máy quay của tôi vẫn luôn bật, có thể đã ghi lại được chuyện gì đã xảy ra.” “Trong đó mới là sự thật nhất, chúng ta hãy xem rốt cuộc là chuyện gì.

Nếu tôi không đoán sai," "Tối qua không phải A Vũ và Tiểu Lục thay nhau canh gác sao?" Ngay khi mọi người vẫn đang không ngừng tranh cãi, Trần Bình lập tức bảo họ đừng ồn nữa.

Nghe anh ta nói vậy, họ cũng chợt nhận ra, đúng vậy, sao lại quên mất Trần Bình vẫn luôn bật máy quay của mình chứ, biết đâu trong đó sẽ có ghi lại gì đó.

Họ đều chạy lại vây quanh máy tính bảng của Trần Bình!

Muốn xem rốt cuộc có thể thấy được gì!

Lúc đầu mọi thứ vẫn bình thường.

Nhưng một lát sau!

Họ lại thấy đúng là Chu Tiểu Di thật!

Cô ta đi thẳng đến và giết A Vũ.

Chu Tiểu Di bây giờ có nói cũng không giải thích rõ ràng được nữa, sự thật đã bày ra trước mắt, cô cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng Vương Khải Toàn và Thiên Ân vẫn rất tin tưởng cô!

Thấy những thuộc hạ của Tôn lão bản sắp bắt Chu Tiểu Di đi!

Họ liền đồng loạt chắn trước mặt Chu Tiểu Di.

"Mấy người muốn làm gì?

Sẽ không thật sự nghi ngờ lão Hồ chứ, tuy rằng chúng tôi quả thật đã thấy hình ảnh máy quay chụp được là như vậy." "Nhưng căn bản không quay được toàn bộ, lúc đó ở cửa động, lão Hồ ở xa như vậy, làm sao có thể đến được chỗ cửa động kia chứ?" "Hơn nữa không có bất kỳ hình ảnh nào khác, chỉ để lại một chút hình ảnh như vậy.

Tôi hiện tại nghi ngờ có người cố ý vu hãm lão Hồ." "Vương

Khải Toàn, hóa ra không phải huynh đệ của anh, anh căn bản không quan tâm.

Chương 1629

Bọn họ đều là huynh đệ vào sinh ra tử với tôi." "Tôi làm sao có thể trơ mắt nhìn họ bị giết một cách bí ẩn ở đây chứ?

Nếu là bị quái vật khác giết." "Tôi không oán không hối hận, nhưng lại là bị lão Hồ giết, cô ta làm sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ, vậy mà chúng ta ai cũng tin tưởng cô ta đến thế." Tôn Hưng lạnh lùng nói thẳng!

Ý tứ quá rõ ràng!

Muốn đẩy họ ra!

Rồi để Chu Tiểu Di một mình đối mặt với những chuyện này.....

Chu Tiểu Di thật ra cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ!

Cô bảo Vương Khải Toàn và những người khác tránh ra, cô sẽ một mình đối phó.

"Tôi biết bây giờ mọi người đều cho rằng tôi là hung thủ, nhưng tôi vẫn phải tự biện minh một chút, tôi không phải." "Tôi cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, tôi cảm giác tôi quả thật đã rơi vào hôn mê, hoặc là chìm vào giấc ngủ sâu!" "Mỗi lần tôi đều rất cảnh giác, nhưng lần này tôi cảm thấy mình hình như đã trúng mê dược vậy." Chu Tiểu Di không phải là không muốn thừa nhận cô đã giết người, mà là cô cảm thấy mình cũng không có bất kỳ lý do nào để giết anh ta!

Nếu thật sự vì những lời mà A Vũ đã nói với cô hôm đó, mà cô phải giết người diệt khẩu thì e rằng hơi buồn cười một chút.

Cho nên họ cũng do dự!

Bởi vì họ cảm thấy lời Chu Tiểu Di nói cũng có lý!

Chu Tiểu Di tuyệt đối không phải loại người!

Sẽ tùy tiện gây rắc rối cho người khác.

Hơn nữa, giống như những gì cô nói!

Làm sao cô có thể vì vài câu nói mà đi gây rắc rối cho anh ta chứ!

Cho nên họ cũng có chút không tin lắm.

Chu Tiểu Di nhân lúc này, nghiêm túc quan sát kỹ tất cả mọi người một lượt!

Cô muốn xem những người này rốt cuộc có ý gì.

Nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra!

Những người này hình như thật sự không có gì đặc biệt, phản ứng cũng không có gì lạ, chỉ có Chu Tiểu Di cảm thấy hơi kỳ quái.

Tự dưng, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, khiến cô có thể khẳng định, chắc chắn có người muốn hãm hại cô, nhưng cô cũng không biết rốt cuộc là ai.

"Đúng vậy, Hồ tiên sinh nói cũng đúng, anh ấy cũng căn bản không cần phải nghĩ đến những chuyện này, vậy chẳng lẽ chúng ta bên này thật sự đã sai sao?

Nhưng trong máy quay đều quay được anh ấy, tại sao chứ?" "Hơn nữa Vương Khải Toàn nói cũng đúng, từ vị trí của Hồ tiên sinh đến đó, nhất định phải đi qua những nơi khác." "Tất cả chúng ta làm sao có thể, thật sự không có chút động tĩnh nào chứ?

Hơn nữa hiển nhiên Hồ tiên sinh đó là từ bên đó đến." Hạ bác sĩ cũng nhanh chóng bình tĩnh lại!

Trực tiếp phân tích cho tất cả mọi người!

Thực ra họ cũng cảm thấy hơi kỳ quái!

Thậm chí còn có thể nói là không thể tin được.

Nhưng ngay khoảnh khắc nhìn thấy máy quay!

Họ thật sự đã hơi ngây người!

Cho nên họ mới nghĩ rằng có khả năng chuyện này là do Chu Tiểu Di làm.

Chương 1630

“Dù sao tôi chỉ có thể nói chuyện này không liên quan gì đến tôi, tôi tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ giết hại một người.

Cho nên anh có tin hay không cũng không còn quan trọng như vậy nữa.” “Bởi vì tôi biết có người muốn cố ý gây mâu thuẫn giữa chúng ta, tôi cũng không biết đối phương rốt cuộc có tâm tư gì.” “Nhưng tôi nghĩ đối phương hẳn là muốn nắm bắt cơ hội, trực tiếp loại tôi ra khỏi đội ngũ của các anh thôi.

Đối phương không muốn tôi ở cùng với các anh.” Nếu sự việc đã phát triển đến bước này rồi thì Chu Tiểu Di cảm thấy căn bản không cần thiết phải tiếp tục che giấu nữa.

Cô cứ trực tiếp nói sự thật ra là được, cô không tin không có bất kỳ ai biết, rốt cuộc chuyện này là như thế nào.

Nghe Chu Tiểu Di nói câu này, có người kinh ngạc cũng có người rất bình tĩnh!

Chu Tiểu Di đã nhìn qua ánh mắt của tất cả mọi người.

Cô cũng không nói gì!

Cô biết, những người này dù diễn xuất có tốt đến mấy, cũng căn bản không thể thật sự che giấu được trước mặt cô!

Chẳng qua chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi.....

Cho nên Chu Tiểu Di bây giờ nghĩ, chỉ sợ người kia thật sự có chút mánh khóe, có tâm cơ!

“Xem ra các anh đều rất ngạc nhiên, vậy tức là người kia hẳn là ẩn mình rất kỹ, anh ta từ trước đến nay đều không biết chuyện này rốt cuộc là ai đứng sau sắp đặt.” “Vậy tức là trong nhóm người chúng ta,

từ trước đến nay vẫn luôn có một người nhắm vào tôi, cho nên bây giờ các anh hẳn là đã hiểu rồi chứ.” Những lời này của Chu Tiểu Di, tuy cũng khiến họ rơi vào trầm tư!

Nhưng họ cảm thấy đây cũng không phải!

Lý do để họ dễ dàng tin tưởng Chu Tiểu Di như vậy.

Họ vẫn muốn xem chuyện tiếp theo rốt cuộc là như thế nào!

Cho nên nghĩ một lát sau, chỉ có thể nhìn Tôn lão bản.

Không biết anh ta rốt cuộc có cách giải quyết như thế nào!

Tôn Hưng nghĩ một lát rồi lạnh lùng nói.

Những chuyện này họ nhất định sẽ tiếp tục điều tra đến cùng!

Nhưng bây giờ đúng là không phải lúc để gây xích mích nội bộ!

Đợi khi họ an toàn rời khỏi nơi này rồi hãy nói.

Anh ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng chuyện này là như thế nào!

Nhưng trong khoảng thời gian này!

Chu Tiểu Di không được tự ý rời khỏi phạm vi tầm mắt của họ.

Cô nghe Tôn Hưng nói những lời này thì cảm thấy khá buồn cười!

Ban đầu cô tưởng chuyện này là do Tôn Hưng và người phụ nữ kia sắp đặt.

Nhưng không ngờ!

Hai người họ hình như cũng đang mù tịt!

Xem ra hai người họ cũng không rõ chuyện này là như thế nào.

Cô bên này cũng cảm thấy chuyện này, thật sự khá thú vị!

Cũng không biết rốt cuộc là ai vô duyên vô cớ lại gây ra chuyện như vậy.

Chương 1631

Nếu cô không đoán sai, chỉ sợ người kia vẫn luôn ẩn mình trong đám đông.

Chu Tiểu Di cũng lười để ý đến họ, cô đi qua muốn xem những người này rốt cuộc chết như thế nào!

Nếu cô không đoán sai, đối phương hẳn là thủ đoạn khá độc ác.

Quả nhiên khi cô đến gần, liền phát hiện một nhát dao chí mạng, đúng là giống thủ pháp của cô, nhưng cô chỉ đối phó với những con quái vật.

Và khi đối phó với mãnh thú, cô quả thật có thể làm ra vẻ hung ác như vậy, nhưng khi đối mặt với người thì sẽ không hung ác đến thế. 【Thật là thú vị quá đi mất, tôi thế mà lại cảm thấy chuyện này khắp nơi đều lộ ra sự quỷ dị, chẳng lẽ mọi người không thấy những chuyện này quá bất thường sao?】 【Làm sao có thể tự dưng lại chết người được chứ?

Hơn nữa còn là chị Chu giết người, chuyện này e rằng hơi hoang đường một chút, hơn nữa vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?】 【Nếu không có bất kỳ ai có thể nhìn thấy chúng ta, không phải nên có góc nhìn toàn diện sao?

Bây giờ ngay cả góc nhìn toàn diện cũng không cho chúng ta xem nữa rồi.】 Tất cả bọn họ cũng có chút bất ngờ, vừa rồi, họ cứ tưởng chỉ là một lần hệ thống bị đứng máy đơn giản.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại thì, hình như căn bản không chỉ đơn giản là đứng máy, vậy mà còn xảy ra chuyện như vậy.

Điều này khiến tất cả bọn họ đều cảm thấy rợn tóc gáy!

Chuyện của Chu Tiểu Di rốt cuộc là như thế nào, dù sao cũng đã nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của cô.

Nhưng họ cảm thấy cũng có khả năng là một Chu Tiểu Di giả mạo, hoặc cũng có thể là Chu Tiểu Di bị thôi miên.

Dù sao thủ đoạn này không nằm ngoài tình huống, nhưng trước khi sự thật được phơi bày, họ cũng không thể đưa ra một kết luận nào được.

Bởi vì những chuyện đang xảy ra bây giờ đều quá kỳ quái, họ đã không biết rốt cuộc nên tin tưởng ai nữa..... 【Mấy ngày trước, không phải còn ở đây khen chị Chu của các người, tốt biết bao sao?

Sao vậy?

Bây giờ cô ta lại trở thành một kẻ giết người.】【Bây giờ có phải đã không nói được lời này nữa rồi không, tôi đã nói cô ta không phải người tốt, các người còn không tin, bây giờ chắc là tin rồi chứ.】 Những anti-fan kia lại nhân cơ hội này, trực tiếp nhảy ra la lớn, nhưng bây giờ căn bản không có ai ở đây muốn nói nhiều với họ.

Hiện tại họ chỉ muốn biết một cách khao khát, chuyện này rốt cuộc là như thế nào, dù sao cũng có chút kỳ dị.

Họ cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy!

Tất cả mọi người đều im lặng, họ muốn xem rốt cuộc có thể điều tra ra sự thật hay không.

Nếu là bình thường có góc nhìn toàn diện, họ có thể nhìn ra được!

Nhưng lần này ngay cả góc nhìn toàn diện cũng không có nữa rồi, đây quả thật là một chuyện cực kỳ nực cười.【Đồ anti-fan kia mau câm miệng cho tôi, cho dù Chu Kiệt có lúc nào thì cũng không đến lượt anh ở đây nói bậy, hơn nữa anh biết cái chó gì chứ.】【Thật sự phải làm ra chuyện như vậy, sở dĩ xảy ra chuyện như vậy, khẳng định

là có người vu hãm cô ấy, chúng ta cứ chờ đợi sự thật trực tiếp được công bố ra là được rồi.】【Đã đến lúc nào rồi, vậy mà vẫn không chịu chấp nhận hiện thực, còn ở đây cứng miệng nói là sự thật gì đó.】【Chuyện căn bản sẽ không có sự thật nào đâu, hơn nữa sự thật chính là Chu Tiểu Di, cô ấy thật sự đã làm chuyện này, các người bây giờ không chấp nhận được đúng không.】【Tôi nói các người những người này cũng quá đáng rồi đó, sao lại chân tình cảm động như vậy làm gì, hơn nữa đâu phải không nhìn thấy, đây chẳng qua chỉ là một trò chơi mà thôi.】【Không cần phải quá chìm đắm, chỉ cần xem thôi là được, tất cả những gì họ trải qua đều do chương trình thiết lập, không phải nên rất rõ về đại vũ này sao, cho nên bây giờ ở đây nói nhiều như vậy làm gì.】【....】....

Một số người qua đường thật sự không hiểu, tại sao họ lại cãi nhau không ngớt ở đây!

Bởi vì trong mắt họ đây chỉ là một trò chơi mà thôi.

Căn bản không cần thiết phải quá nghiêm túc!

Tuy nhiên đối với rất nhiều người!

Đây không chỉ đơn giản là trò chơi!

Họ cảm thấy mọi chuyện đều có manh mối để lần theo.

Cho nên đại khái nghĩ một lát sau!

Chương 1632

Đã biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào, cho nên họ không tiếp tục dài dòng gì nữa.

Không lâu sau đó!

Chu Tiểu Di và những người khác đã tạm thời quyết định gác lại chuyện này!

Sau khi họ rời khỏi nơi này rồi sẽ truy cứu.

Chu Tiểu Di trở thành đối tượng bị tất cả mọi người theo dõi chặt chẽ!

Nhưng cô không bận tâm.

"Lão Hồ, mấy ngày gần đây họ có thể hơi quá đáng với cậu một chút, cậu đừng để ý quá nhiều, cậu biết đấy." "Họ đột nhiên phải chấp nhận chuyện huynh đệ tốt của mình qua đời, có chút không thể chấp nhận được!" "Hơn nữa A Vũ này cũng rất tốt, từ trước đến nay anh ấy luôn chăm sóc huynh đệ." "Cho nên cậu hãy bao dung cho họ một chút, nếu họ làm gì không tốt với cậu, có thể nói với tôi, cậu không cần phải tự mình chịu thiệt." "Nhưng hy vọng cậu có thể cho họ một cơ hội, tôi tin tuyệt đối không phải chị Chu cậu làm đâu." Trần Bình nhìn ra, những huynh đệ của mình mấy ngày gần đây, đều đang nhìn chằm chằm Chu Tiểu Di!

Với năng lực của Chu Tiểu Di, cô hoàn toàn có thể thoát khỏi họ bất cứ lúc nào.....

Nhưng cô vẫn luôn không có phản ứng gì.

Là vì Chu Tiểu Di thật sự không có gì phải hổ thẹn, hay là cô thật sự chưa từng làm chuyện này.

Chuyện này dù nói thế nào đi nữa, khắp nơi đều lộ ra sự quỷ dị!

Cũng quả thật không phải bên họ muốn giải quyết là có thể giải quyết được, chuyện này cũng rất đau đầu.

"Yên tâm đi, tôi còn chưa đến mức chấp nhặt với họ, hơn nữa chuyện này vốn dĩ đã khắp nơi đều lộ ra sự quỷ dị, tôi cũng không biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào." "Nếu tôi biết ai muốn hãm hại tôi, tôi cũng tuyệt đối sẽ không khách khí, đến lúc đó nhất định sẽ điều tra đến cùng." "Đợi sự thật được phơi bày rồi tôi sẽ nói, bây giờ tôi dù có giải thích thế nào, các anh căn bản cũng không có bất kỳ ai tin, tôi cũng không cần phải nói." "Các anh tin tôi, câu này tôi cảm thấy câu này đã không thể biểu đạt được gì nữa rồi, tuy rằng quả thật có thể chứng minh các anh tin tôi." "Nhưng cái tôi muốn hơn là sự thật và chân tướng, chứ không phải là vài câu nói suông như vậy." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Trần Bình cũng hơi ngẩn người!

Thật sự không ngờ, Chu Tiểu Di hóa ra lại có suy nghĩ như vậy.

Nhưng anh ta cảm thấy suy nghĩ của Chu Tiểu Di cũng không sai, giống như Chu Tiểu Di nói, anh ta bây giờ có tin lời cô thì cũng.

Quả thật không có tác dụng gì tốt nhất, giống như Chu Tiểu Di đã nói, tốt nhất là có thể tìm được bằng chứng, bằng chứng chứng minh không phải cô làm.

Nhưng anh ta cũng không biết tại sao ngay cả máy quay, người được ghi lại đều là cô.

Tuy nhiên Trần Bình cảm thấy không phải Chu Tiểu Di, bởi vì ánh mắt của người kia không giống.

Ánh mắt của Chu Tiểu Di là sắc bén và tự tin, tuy rằng người kia trông giống Chu Tiểu Di!

Có thể nói là giống y hệt, nhưng ánh mắt của người kia chỉ có sát

khí, cho nên anh ta mới tin rằng không phải Chu Tiểu Di.

"Chuyện này là thế nào, chuyện này sẽ không phải là do cô làm đấy chứ, tôi không phải đã nói rồi sao?" "Hồ tiên sinh cũng phải đi cùng chúng ta tiếp tục đi về phía trước, anh ấy không thể xảy ra bất kỳ bất trắc nào, cô vậy mà còn muốn hãm hại anh ấy." Tôn lão bản cũng nhân lúc những người khác không chú ý, trực tiếp ghé vào tai người phụ nữ kia, nhỏ giọng hỏi cô ta rốt cuộc là chuyện gì.

Người phụ nữ nghe anh ta hỏi vậy, cũng có chút kinh ngạc, cô ta ban đầu cứ nghĩ là Tôn lão bản giở trò!

Không ngờ chuyện này, lại không phải do Tôn lão bản làm.

Vậy thì cũng không phải cô ta, vậy sẽ là ai chứ?

Tôn lão bản nhìn phản ứng của người phụ nữ kia, cũng đại khái đoán ra chuyện này hình như không liên quan đến cô ta.

"Sẽ không phải chuyện này cũng không liên quan đến cô đấy chứ, sao lại như vậy, nếu không liên quan đến cô, không liên quan đến tôi thì đương nhiên không có gì đáng nói, vậy rốt cuộc là ai?" Lần này hai người họ đều mù tịt!

Rồi mới rõ chuyện này rốt cuộc là như thế nào, họ thật sự không ngờ!

Lại không có bất kỳ liên quan nào đến họ, chuyện này liền thú vị hơn nhiều.

"Xem ra Tôn lão bản, trong đội ngũ của anh, thật sự có người tài ẩn mình, còn có những người khác nữa, hơn nữa những người đó lại càng khao khát hy vọng, Chu Tiểu Di bị chúng ta đuổi đi." "Cũng có thể là anh ta hy vọng chúng ta những người này xảy ra nội đấu, cũng có thể có những nguyên nhân khác, hiện tại nguyên nhân là gì thì không thể biết được." "Nhưng nếu đều không phải chúng ta thì, hẳn là

chỉ có cách giải thích này thôi, vẫn còn có người đang nhắm vào Chu Tiểu Di.” Nhưng đến cùng là ai, họ vậy mà đều không hề hay biết!

Đây chính là điều thú vị nhất.....

Chương 1633

Hơn nữa cô không nhìn vẻ mặt của Chu Tiểu Di, đoán chừng cô ấy cũng đang suy đoán!

Thảo nào lần này, Chu Tiểu Di lại bình tĩnh như vậy, không hỏi cô, cô bây giờ cuối cùng cũng biết Chu Tiểu Di có ý gì rồi.

Nếu cô không đoán sai, bên Chu Tiểu Di chắc cũng đang mù tịt.

Chu Tiểu Di quả thật cũng đã nghi ngờ Tôn Hưng, và cả Tôn phu nhân!

Nhưng cô nhìn phản ứng của họ xong, đại khái đã đoán ra, chuyện này không liên quan gì đến họ.

Cho nên cô liền nghi ngờ những người khác, nhưng cô nghĩ một lát, trong đội ngũ đáng ngờ cũng không có mấy người!

Quan trọng nhất là phần lớn đều là những người cùng cô đi vào.

Những người còn lại đều là do Tôn lão bản đưa vào, trông có vẻ ngốc nghếch, nếu đối phương thật sự muốn ẩn mình, cũng có khả năng.

Dù sao những người này khi diễn kịch thì cũng thật sự khá lợi hại!

Cho nên cô bên này đại khái nghĩ một lát xong, đại khái đã biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Cô thật sự có chút bất ngờ, không ngờ những người này lại có thể trắng trợn như vậy, trực tiếp gây ra những chuyện này ở đây.

Hơn nữa điều khiến cô bất ngờ hơn là, đối phương vậy mà thật sự có thể thao túng được những con quái vật kia!

Hơn nữa còn có thể gây ra những chuyện như vậy, quả thật có

chút quỷ dị.

Bên họ cũng thật sự cảm thấy có chút, không biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào!

Nhưng đại khái cũng có thể hiểu được, chỉ sợ chuyện sẽ không đơn giản đến vậy.

Bởi vì thật sự khá thú vị, thật sự không ngờ!

Tất cả mọi chuyện đều đã biến thành như bây giờ!

Chu Tiểu Di nhìn tất cả những điều này thì rơi vào trầm tư.

Không ai biết Chu Tiểu Di đang nghĩ gì, nhưng họ biết vẻ mặt của Chu Tiểu Di bây giờ!

Cũng coi như là đang cẩn thận xử lý các loại chuyện khác nhau.

Nhưng Vương Khải Toàn bên kia là người nóng nảy, anh ta vẫn muốn tìm hiểu chuyện này rốt cuộc là như thế nào, anh ta đại khái đã hiểu rồi.

Chu Tiểu Di đã bị nhắm vào, thảo nào vừa nãy trên đường cô chỉ nói một câu, đã trực tiếp nói với họ!

Có khả năng bên họ sẽ xảy ra nội đấu, lúc đầu họ còn không tin, nhưng bây giờ họ cuối cùng cũng tin rồi.

“Cậu có điều gì muốn nói không, trên đường đi cậu đã nói rồi, cậu nói mọi chuyện sẽ trở nên hơi kỳ quái.” “Cho nên nhìn chuyện này bây giờ thì, tôi đại khái đã biết, chuyện này rốt cuộc là như thế nào rồi.” Vương Khải Toàn nhìn lúc những người khác không chú ý, anh ta liền trực tiếp hỏi Chu Tiểu Di, rốt cuộc là chuyện gì.

Chu Tiểu Di nghe anh ta hỏi vậy, cũng quay đầu nhìn anh ta một cái, thật sự không ngờ đối phương vậy mà cũng quan tâm chuyện này.

Nhưng không thể không nói, có một số chuyện quả thật hơi bất

thường.

“Hiện tại tạm thời không có ý kiến gì, nhưng nếu tôi không đoán sai, cũng có người cố ý muốn nhắm vào tôi thôi.” “Cho nên bây giờ rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, tôi cũng không biết nữa, nhưng chúng ta cứ chờ đi, nếu họ đã bắt đầu ra tay rồi.” “Họ sẽ không chút do dự, trực tiếp ra tay với tôi, cho nên tiếp theo chỉ cần chờ thôi.” Nghe Chu Tiểu Di bình tĩnh nói câu này, Vương Khải Toàn bên kia đều ngẩn ra!

Thật sự không ngờ, bây giờ cô lại có thể bình tĩnh như vậy.....

Nếu là trước đây, Chu Tiểu Di tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra!

Hiện tại trong đội ngũ của họ, vậy mà có thứ không phải người cũng không phải quỷ.

Chương 1634

Họ cũng không biết, rốt cuộc là ai đang giả thần giả quỷ, nhưng anh ta đại khái cũng hiểu, chỉ sợ không đơn giản đến vậy đâu.

"Hiện tại xem ra thật sự là bị cậu nói đúng rồi, cậu nói những người này sở dĩ làm như vậy, là để chúng ta xảy ra nội đấu." "Hiện tại xem ra thì, hình như thật sự đã thành công, cho nên tôi bây giờ thật sự có chút tò mò, rốt cuộc là ai đang thao túng tất cả mọi chuyện, thật sự là một tên rất lợi hại." Vương Khải Toàn nghĩ một lát rồi trực tiếp nói với Chu Tiểu Di.

Bên Chu Tiểu Di đương nhiên cũng biết, sự nghiêm trọng của chuyện này, cô cũng không nghĩ tới, phía sau chuyện này rốt cuộc còn sẽ xảy ra chuyện gì?

Nếu cô không đoán sai, hẳn là còn sẽ nhắm vào cô nữa, nếu đã như vậy thì cô cũng không tìm được lời nào để nói.

Rồi Vương Khải Toàn phát hiện những người khác đều đang nhìn về phía họ!

Anh ta cũng trực tiếp không nói gì nữa, anh ta biết Chu Tiểu Di đã lựa chọn không nói gì thì.

Vậy chứng tỏ chuyện này không đơn giản như vậy, cho nên bên họ vẫn cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra là được rồi.

Hơn nữa bây giờ tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm Chu Tiểu Di!

Họ cảm thấy tất cả mọi chuyện đều là do Chu Tiểu Di làm, thậm chí còn gánh vác cả mạng người, đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Hắc ca bên kia dù không đến hỏi Chu Tiểu Di, anh ta cũng biết

chuyện này bây giờ, rốt cuộc là như thế nào.

Vừa rồi!

Tuy rằng anh ta ít nhìn thấy Vương Khải Toàn đang nói chuyện với Chu Tiểu Di!

Nhưng mọi người cũng không nhìn ra được, Chu Tiểu Di có suy nghĩ gì.

Hơn nữa anh ta đương nhiên cũng tin Chu Tiểu Di, anh ta biết Chu Tiểu Di tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện đó, vậy tức là có người đang âm thầm muốn hại cô.

Anh ta cũng không rõ đối phương rốt cuộc là ai, nhưng có thể ẩn mình sâu đến vậy, tuyệt đối không đơn giản!

Lúc đầu anh ta cũng nghi ngờ Tôn lão bản.

Và cả Tôn phu nhân kia, nhưng sau đó, anh ta cảm thấy hình như có chút không đúng!

Vậy tức là thực ra không phải hai người họ thì sẽ thú vị hơn nhiều.

Cho nên bây giờ họ cũng không rõ ai muốn gây rắc rối cho Chu Tiểu Di!

Nhưng mọi người cũng biết, chỉ sợ người đứng sau không đơn giản.

Tất cả mọi người đều lựa chọn im lặng, Chu Tiểu Di đương nhiên cũng biết cô sẽ không hoàn toàn im lặng!

Bởi vì chuyện lần này, đã trở nên hơi không thể kiểm soát, đây không phải là những gì họ có thể kiểm soát được!

Thậm chí ngay cả chuyện giết người cũng đã xảy ra, hơn nữa có một bộ phận người, còn cho rằng hung thủ chính là Chu Tiểu Di.

“Cho nên tôi mới nói mà, đến nơi này nhất định sẽ gặp phải bất ngờ, quả nhiên thật sự đã gặp phải, các anh vẫn đừng nghĩ đến nội đấu nữa, nếu tôi không nhìn lầm, lần này là thật sự có dã thú.” Đi đi lại lại, họ đều đã đi thẳng ra ngoài, họ cứ quanh quẩn trong núi!

Lúc này họ nghe thấy một số tiếng gầm của dã thú.

Vương Khải Toàn nhìn thấy họ mỗi lúc mỗi khắc đều nhìn chằm chằm Chu Tiểu Di, anh ta liền không nhịn được trực tiếp nói ra câu này.

Bảo họ trước tiên đừng nghĩ đến việc làm sao để đối phó Chu Tiểu Di nữa, tốt hơn hết là hãy nghĩ kỹ xem, làm sao để đối phó với nguy hiểm sắp tới đi!

Những người khác đương nhiên cũng biết.

Bây giờ những chuyện này rốt cuộc là như thế nào, hơn nữa giống như Vương Khải Toàn đã nói.

Bây giờ quả thật khá nguy hiểm, cho nên họ vẫn nên nghiêm túc chờ đợi chuyện tiếp theo xảy ra đi.

Chương 1635

Vương Khải Toàn cũng không phải đang hù dọa họ, những người khác đương nhiên cũng nghe thấy tiếng dã thú!

Thật sự không ngờ.

Vừa rồi vừa mới trải qua chuyện quỷ dị như vậy xong, vậy mà lại sắp gặp phải chuyện như vậy nữa!

Điều này khiến tất cả bọn họ đều có chút ngây người.

Nhưng họ đại khái cũng có thể hiểu được, hiện tại chỉ sợ chuyện không đơn giản!

Nếu đã như vậy thì họ vẫn nên ở đây, đợi thật kỹ đi.

Đừng đến lúc thật sự xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào, Chu Tiểu Di bây giờ đã bị liệt vào danh sách nghi phạm số một!

Cô đương nhiên cũng sẽ không hòa hợp với họ nhiều chuyện như vậy.

Cô bây giờ chỉ cần đi theo họ là được rồi, họ nói gì cô làm nấy, dù sao cô là có suy nghĩ như vậy.

Tuy rằng trên đường đi, họ cũng cảm nhận được không ít dã thú đang lảng vảng gần họ!

Nhưng những con dã thú này cũng không dám trực tiếp xông lên.

Có thể là vì thấy trong tay họ đều có súng chăng, cho nên không đến!

Không đến thì càng tốt, nhưng đừng đến lúc thật sự đến, lại còn có rắc rối nhất định.

Cho nên họ liền trực tiếp ở đây, nghiêm túc nghỉ ngơi!

Hơn nữa đã ăn lương khô lâu như vậy ở trong đó, ở nơi này cuối cùng cũng có thể săn bắn rồi.

Họ tìm được một số con mồi xong, liền trực tiếp kiếm củi tại chỗ để nướng, cuối cùng cũng có cái để ăn rồi.

"Mau ăn đi, ở trong đó ăn lương khô đến phát ớn rồi, bây giờ có đồ ăn ngon thì cứ ăn đi, đừng có kiểu cách như vậy." Vương Khải Toàn bảo Thiên Ân và Chu Tiểu Di mau ăn đồ ăn, còn những người khác thì anh ta lười để ý!

Dù sao những người này chính là không biết tốt xấu.

Chu Tiểu Di đã giúp họ nhiều như vậy, họ còn muốn vu hãm Chu Tiểu Di!

Quan trọng nhất chính là những người này, còn có một số nội gián.

Chính là tên nội gián đó đã hãm hại Chu Tiểu Di, rồi muốn Chu Tiểu Di gánh tội thay hắn!

Vương Khải Toàn đương nhiên sẽ không giúp tên nội gián đó.

Cho nên anh ta bên này chỉ cần chăm sóc tốt cho Chu Tiểu Di và mấy người kia là được, bây giờ mấy người họ vây quanh một đống lửa!

Còn bên Tôn lão bản thì vây quanh một đống lửa khác, Hắc ca thì đang lảng vảng ở không xa.

Chu Tiểu Di suy nghĩ một lát xong, cô cảm thấy mình vẫn có cần thiết phải hỏi Hắc ca!

Trước đây!

Cha cô rốt cuộc có để lại thứ gì kỳ quái không.

Hoặc là có nói gì kỳ lạ không, Hắc ca nhìn thấy Chu Tiểu Di đi

qua!

Anh ta cũng mù tịt, không biết Chu Tiểu Di có ý gì.

Nhưng anh ta đại khái cũng có thể đoán ra, Chu Tiểu Di hẳn là có chuyện gì muốn hỏi anh ta!

Chương 1636

Anh ta cũng chỉ im lặng chờ Chu Tiểu Di hỏi, khi cô ấy hỏi anh ta đương nhiên sẽ mở lời.

“Anh còn nhớ năm đó khi cha anh rời đi, ông ấy có cho anh thứ gì không?

Hoặc ông ấy có nói gì kỳ lạ không?” “Bây giờ tôi nghĩ lại, mẹ tôi trước khi ông ấy mất tích, quả thật đã nói rất nhiều lời kỳ lạ, lúc đó còn nhỏ, cũng không nhớ rõ lắm.” “Nhưng lờ mờ nhớ ông ấy nói gì đó liên quan đến gương, rồi liền trực tiếp để lại sợi dây chuyền này cho tôi.” Chu Tiểu Di nghĩ một lát xong, trực tiếp không chút do dự nói ra!

Hắc ca nghe cô nói vậy, cũng nghiêm túc hồi tưởng lại.....

Cha cậu đúng là đã từng nói qua với cậu.

Có điều, ông ấy cũng chẳng để lại gì cho cậu, hay có lẽ là có, nhưng cậu tạm thời không nhớ ra thôi.

Vì thế cậu ấy lắc đầu không chắc chắn, và Chu Tiểu Di nhìn thấy vậy thì cũng đoán ra rồi.

E là thật sự không thể tìm được kết quả gì.

Thôi, cô không nên nói vậy, ngay lúc đó, Chu Tiểu Di cúi người, gạt đống cỏ nhỏ phía trước ra.

Cô phát hiện, đám cỏ nhỏ đó che phủ những chồng đá mà họ đã quá quen thuộc.

“Đây là dấu hiệu chỉ đường cha cậu để lại, nhưng trông có vẻ là đã có từ rất lâu rồi.” “Xem ra trước đây họ đều từng đến nơi này, những viên đá này đều đã bị vùi lấp hoàn toàn.” Chu Tiểu Di không ngờ lại một lần nữa nhìn thấy những chồng đá quen thuộc này ở đây,

họ đều khá bất ngờ.

Không hiểu sao lại đột ngột gặp phải chúng ở đây, hơn nữa cô còn thấy hơi lạ là, tại sao nơi này cũng có chồng đá để đánh dấu?

Cha của Hắc Ca trước đây đã chỉ đường cho ai, đây quả thực là một vấn đề đáng để suy nghĩ.

Khi hai người phát hiện điều bất thường, họ không giấu giếm, những người khác đương nhiên cũng nghe thấy động tĩnh bên này!

Thế là nhanh chóng đi tới kiểm tra.

Sau đó họ nhìn thấy những thứ mà hai người kia nói, những người còn lại đương nhiên đều nhìn chằm chằm vào đống đồ trước mặt với vẻ mặt khó hiểu!

Không biết những thứ này có giá trị sử dụng gì đối với họ.

Chu Tiểu Di nhìn thấy vẻ mặt không hiểu của họ, không biết cho dù tìm thấy những viên đá này thì có ích gì?

Nó có thể giải thích Chu Tiểu Di không phải hung thủ ư?

Hay là có thể mang lại lợi ích gì cho họ?

Chu Tiểu Di nhìn dáng vẻ của họ.

Cô đã hiểu ra những người này quả thực ngớ ngẩn, chẳng nhận ra điều gì, lẽ nào họ không hề phát hiện ra?

Thật ra bấy lâu nay họ vẫn luôn đi vòng quanh trong ngọn núi này sao?

“Xem ra các người thật sự không phát hiện ra, chúng ta bấy lâu nay thật ra vẫn chưa hề thực sự rời khỏi nơi này, vẫn luôn đi vòng quanh trong ngọn núi này.” “Tôi còn tưởng các người đều nhìn ra rồi chứ, giờ thì xem ra, các người căn bản chẳng hề nhận ra, đúng là phí công.” “Xem ra vẫn phải cần tôi Chu Tiểu Di ra tay rồi, tôi Chu Tiểu

Di mà không ra tay, các người đúng là đần độn, chẳng biết gì hết." Khi nghe Chu Tiểu Di nói những lời châm biếm này, tất cả đều ngớ người trong chốc lát!

Hơn nữa họ quả thực không hề hay biết chuyện này, điều này khiến họ cảm thấy có chút quái lạ.

"Chuyện này là từ bao giờ mà tôi lại không hề hay biết, vậy Hồ tiên sinh, tại sao cậu không nói sớm?" "Cậu không nói nghĩa là sao?

Cậu có thật sự muốn lừa dối chúng tôi không, cậu có biết rõ tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào không?" Những người đó cũng tìm được cớ để nói thẳng Chu Tiểu Di!

Khi Chu Tiểu Di nghe họ nói vậy, cô cũng cười lạnh một tiếng.

Những người này đúng là thú vị, dám hỏi thẳng thừng chuyện này trắng trợn như vậy ở nơi đây, họ còn có mặt mũi hỏi nữa.

"Sở dĩ tôi không nói, là vì tôi biết các người căn bản không tin tưởng tôi, đi suốt quãng đường này, mười người các người, ít nhất tám cặp mắt đều dán chặt lên người tôi." "Căn bản chẳng chú ý đến những thứ khác, tôi cũng muốn xem, nếu không có tôi thì…" "Các người rốt cuộc sẽ làm thế nào để rời khỏi nơi này, thế nên tôi vừa hay chẳng nói gì hết." *** Họ không ngờ nguyên nhân lại là thế này, Chu Tiểu Di vậy mà lại không chịu nói, họ quả thực có chút áy náy.

Chương 1637

Có điều, họ chỉ áy náy một lúc, sau đó liền trừng mắt nhìn Chu Tiểu Di!

Rồi lại theo hướng những chồng đá đó mà tìm kiếm một lượt.

Sau đó họ phát hiện không xa, quả nhiên vẫn còn một vài chồng đá!

Họ nhanh chóng nhận ra, những thứ này hẳn là có thể dẫn họ ra ngoài.

Tất cả mọi người đều vui mừng, vừa nãy họ không chú ý đến những chồng đá này, nhưng giờ đã nhìn thấy rồi.

Thật sự phải nhanh chóng xem xem có cơ hội ra ngoài không, thế là họ nhanh chóng tiến ra.

Một lát sau, họ đã ở bên ngoài, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm khi ra khỏi đỉnh núi, giờ thì coi như không còn gánh nặng nào nữa.

"Hiện tại chúng ta coi như đã ra ngoài rồi nhỉ, vừa nãy thật sự quá nguy hiểm, không biết phải làm thế nào." "Bây giờ cuối cùng cũng hiểu rõ chuyện này là thế nào rồi, hơn nữa nếu tôi không đoán sai, e là sẽ không còn nguy hiểm gì nữa." "Hơn nữa tình hình hiện tại, có chút khiến người ta cảm thấy khó tin." Họ cũng không ngờ, đến thời điểm quan trọng, vẫn là dấu hiệu chỉ đường của cha Hắc Ca để lại đã cứu họ.

Điều khiến họ càng không ngờ hơn là, cha Hắc Ca vậy mà đã để lại dấu vết ở nơi này từ rất sớm.

Bởi vì nhìn vào trạng thái của đám cỏ dại, cùng với độ ẩm của những chồng đá!

Quả thực đã được đặt ở đây từ rất lâu rồi.

Thế nên nhất thời họ cũng không hiểu rõ, tại sao năm đó ông ấy lại chất đống ở nơi này!

Có điều đại khái cũng có thể hiểu được.

Chắc là họ đã chất đống trực tiếp ở nơi này, rồi cũng cung cấp tiện lợi cho họ.

"Vẫn phải là cha cậu đó, nếu không phải ông ấy để lại những dấu vết này, chúng ta không thể nào đi ra được, hơn nữa Hồ tiên sinh, cậu không phải đã sớm phát hiện ra điều bất thường rồi sao?" "Tại sao cậu cứ im lặng, chẳng lẽ chỉ vì họ nghi ngờ cậu mà cứ nhìn chằm chằm vào cậu ư?

Tôi thấy cậu căn bản không phải người như vậy, cậu chắc chắn đã phát hiện ra điều gì đó nữa." Khi Chu Tiểu Di nghe Trần Bình nói vậy, nhất thời cô cũng không biết phải nói gì!

Cô có thể nói, thật ra cô thật sự không có suy nghĩ đặc biệt gì, chỉ đơn thuần là không muốn.

Lại đưa những chuyện đó lên mặt bàn để nói, hoặc nói cô cũng muốn xem những người này, không có cách của mình, thì đến khi nào mới có thể làm rõ được chứ?

Có điều nhìn vẻ mặt đầy mong đợi của Trần Bình, Chu Tiểu Di liền dứt khoát chọn không nói gì nữa!

Khi Trần Bình thấy cô không nói gì, cứ tưởng mình đã đoán đúng rồi.

Ở đó cậu ta đắc ý khoe khoang, những người khác nhìn thấy dáng vẻ ngớ ngẩn của cậu ta thì cũng không biết nên nói gì cho phải, rõ ràng là một đại lão công nghệ.

Sao khi đứng trước Chu Tiểu Di lại biến thành một fanboy nhỏ thế kia, nhưng cũng đúng!

Chu Tiểu Di tùy tiện làm vài chiêu cũng lợi hại hơn nhiều so với những thứ công nghệ cao của cậu ta.

Dù sao ở nơi này mà, bên phía họ thật sự có chút không biết!

Mọi chuyện sẽ diễn biến thế nào.

Trừ Chu Tiểu Di ra, những người khác căn bản cũng không hề quen thuộc... *** Hơn nữa ngay cả những thủ đoạn công nghệ cao của cậu ta cũng không dùng được nhiều!

Đương nhiên là cậu ta sùng bái Chu Tiểu Di rồi.

Tôn Hưng nhìn Trần Bình dưới trướng mình!

Vẫn là khiến người ta mù quáng, thở dài bất lực!

Chương 1638

Thật ra Tôn Hưng cũng biết, A Vũ không phải do Chu Tiểu Di giết!

Nhưng ông ta nghĩ đây có lẽ cũng là một cơ hội tốt!

Có thể kiềm chế Chu Tiểu Di!

Vì thế lúc đó ông ta mới trực tiếp phối hợp với các huynh đệ dưới quyền.

"Được rồi, nhìn cái bộ dạng ngu ngốc của cậu kìa, mấy huynh đệ khác của cậu đều muốn đến, trực tiếp giết cậu đó, cậu không phải không biết." "Trước đây lão Hồ đối xử với các người thế nào, rồi mấy ngày trước, các người lại đối xử với cô ấy ra sao, giờ cô ấy không có tâm trạng mà nói chuyện vớ vẩn với các người ở đây đâu." Vương Khải Toàn đã nhìn ra rồi, Chu Tiểu Di hiện tại lười biếng không muốn để ý đến họ!

Nhưng Trần Bình vẫn còn bộ dạng ngớ ngẩn, Vương Khải Toàn thật sự không thể chịu nổi nữa.

Liền trực tiếp bảo cậu ta im miệng, bên phía Trần Bình đương nhiên cũng biết, những lời mà mấy huynh đệ của cậu ta nói mấy ngày trước, quả thực đã làm tổn thương Chu Tiểu Di rất nhiều.

Có điều lúc đó, chuyện như vậy xảy ra, các huynh đệ của cậu ta nghi ngờ Chu Tiểu Di, cũng là điều đương nhiên.

Hơn nữa người mà camera của cậu ta quay được, vẫn là khuôn mặt của Chu Tiểu Di!

Mặc dù cậu ta tin rằng đó không phải Chu Tiểu Di, nhưng những người khác chưa chắc đã tin.

Hiện tại họ không tìm được bất kỳ bằng chứng nào, để chứng minh chuyện này không liên quan gì đến Chu Tiểu Di!

Đây cũng là một điểm khiến họ cảm thấy khá kỳ lạ.

Suốt quãng đường này, Chu Tiểu Di cũng thầm quan sát phản ứng của những người này!

Cô phát hiện những người này đến giờ vẫn tỏ ra khá bình tĩnh, không có bất kỳ điều gì bất thường.

Có điều Chu Tiểu Di cảm thấy, trên bề mặt bình tĩnh đó, e rằng vẫn sẽ xảy ra một số chuyện khác, thế nên Chu Tiểu Di cứ coi như không nhìn thấy gì.

Cô cũng muốn xem những người này, tiếp theo sẽ làm gì.

"Sư phụ, có phải người đang nghĩ về kẻ đó không, nếu hắn muốn hãm hại người, vậy hắn nhất định sẽ lại để lộ sơ hở thôi, con nghĩ kẻ đó chưa chắc đã thông minh đến vậy." "Nếu không thì hắn cũng sẽ không dùng cách này, hơn nữa con luôn cảm thấy kẻ đó hẳn là người đi cùng ông chủ Tôn, nếu là người khác, con không tin lắm." "A Nguyệt đến nơi này là có mục đích gì, cô ta chỉ là vì muốn giải độc trên người mình, rồi bên phía Hắc Ca cũng không mấy khả năng." "Vương Khải Toàn và Diệp Phàm hai người đã theo người từ sớm, càng không thể nào." Chu Tiểu Di không ngờ Thiên Ân vậy mà lại nói chuyện này với mình, hơn nữa còn giúp cô phân tích!

Chu Tiểu Di cảm thấy phân tích của cậu ta cũng không phải không có lý.

Thật ra Chu Tiểu Di cũng có suy nghĩ như vậy, có điều xét theo tình hình hiện tại!

Quả thực nhất thời không thể nắm rõ rốt cuộc là ai đang giở trò sau lưng.

Hơn nữa nói một cách khó nghe, đối phương chắc chắn đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm rồi mới bắt đầu thực hiện.

Ngay cả Chu Tiểu Di còn không tìm ra sơ hở, thì những người khác càng không cần phải nói!

Thế nên Chu Tiểu Di cũng không hy vọng những người đó thật sự sẽ tin, những chuyện này thật sự không phải cô làm.

Có điều cô giờ cũng lười giải thích nhiều đến vậy rồi!

Cô cảm thấy mọi thứ, hình như đã không còn quan trọng đến thế.

Vì vậy bên phía Chu Tiểu Di chỉ bảo Thiên Ân đừng nghĩ nhiều nữa, bây giờ họ vừa vặn đi ra khỏi nơi đó.

Nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy những con dã thú kia vẫn luôn lảng vảng xung quanh!

Bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công... *** "Chúng ta đi đến đâu, những con thú này cứ theo đến đó, chúng không tấn công chúng ta, chỉ là cứ đi theo suốt, rốt cuộc chúng muốn làm gì?" "Tôi thậm chí còn phải nghi ngờ, liệu chúng có đang tìm một cơ hội tuyệt vời nào đó, để trực tiếp giết chết tất cả chúng ta ở cái nơi này không." "Nếu không thì tại sao suốt quãng đường này chúng không tấn công cũng không rời đi, cứ lảng vảng gần đây, hơn nữa chúng ta như vậy cũng hành động bất tiện." "Mỗi ngày đều phải lo lắng thấp thỏm, sợ rằng không chú ý một chút là sẽ bị chúng ăn thịt ngay." Vương Khải Toàn cũng rất phiền não, cậu ta cũng không biết những con dã thú này, rốt cuộc có ý gì!

Mỗi ngày cứ đi theo bên cạnh họ một cách vô ích, thật sự rất phiền.

Chương 1639

Chủ yếu là chúng không phát động tấn công, rồi những con dã thú này cũng im lặng đứng yên tại chỗ, điều này lại khiến họ có chút không biết phải làm sao.

Hơn nữa như vậy còn có một tình huống rất không tốt nữa, đó là họ cứ luôn thấp thỏm lo lắng!

Buổi tối nghỉ ngơi cũng không thể nghỉ ngơi tốt được.

Vì thế họ hiện tại thật sự cảm thấy, không cần thiết phải tiếp tục chờ đợi nữa, chi bằng trực tiếp xử lý hết những con dã thú này.

“Không được, chúng không đến tấn công chúng ta, điều đó chứng tỏ chúng vẫn còn có thể đang quan sát, nhưng nếu chúng ta thật sự định tấn công chúng.” “Chúng sẽ liên thủ toàn bộ lại cùng chống lại chúng ta, đến lúc đó chúng ta tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của những thứ này, nếu không muốn trực tiếp chết ở cái nơi này.” “Tốt nhất là đừng động vào chúng trước, dù sao chúng ta tìm được một nơi nào đó rồi, trực tiếp chạy vào, đến lúc đó chúng sẽ không thể theo vào được.” “Mặc dù như vậy quả thực rất phiền, nhưng tổng thể vẫn tốt hơn là bị chúng cắn chết.” Khi Vương Khải Toàn nghe Chu Tiểu Di nói vậy, cũng chỉ có thể bất lực thở dài!

Thôi được rồi!

Vì Chu Tiểu Di đã nói vậy rồi, bên phía cậu ta còn có gì để nói nữa.

Cũng chỉ có thể nhẫn nhịn xuống, cậu ta tuy có chút không hiểu rõ tại sao cứ phải nhẫn nhịn!

Bởi vì theo cậu ta thấy, nhẫn nhịn cũng chưa chắc đã thật sự

khiến những con quái vật này không gây sự.

Dù sao suốt quãng đường này, họ đã nhẫn nhịn đủ rồi, không phải sao?

Nhưng Chu Tiểu Di không phát lệnh, những người khác cũng không dám nói nhiều.

Mặc dù hiện tại tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Chu Tiểu Di, họ cảm thấy Chu Tiểu Di vẫn là kẻ giết người!

Nhưng họ vẫn khá tin tưởng vào những lời Chu Tiểu Di nói.

Thế nhưng vào ngày hôm đó, chuyện mà họ lo lắng vẫn xảy ra!

Cũng không biết bị kích thích bởi điều gì, vậy mà tất cả đã lao đến tấn công họ.

Tất cả mọi người lập tức cảnh giác, đơn giản là siết chặt khẩu súng trong tay, và chiến đấu với những con dã thú này!

May mắn là khẩu súng trong tay họ tạm thời đã xua đuổi được những con dã thú này.

Có điều Chu Tiểu Di cảm thấy thật sự quá kỳ lạ, rõ ràng một khắc trước, mọi thứ vẫn còn ổn!

Tại sao sau khi trời tối.

Những con dã thú này liền như phát điên, trực tiếp lao về phía họ!

Hiện tại họ đã hoàn toàn bị bao vây, xem ra vẫn phải tìm một nơi nào đó nhanh chóng trốn đi.

“Chúng bị làm sao vậy?

Rõ ràng là phát điên rồi, lẽ nào chúng cảm ứng được từ trường ở đây có chút không bình thường.” “Thế nên chúng liền trực tiếp phát điên, quá quỷ dị, hơn nữa có chút đáng sợ, lão Hồ, cậu mau nói xem.”

“Bây giờ chuyện này rốt cuộc là thế nào?” “Nếu tôi không đoán sai, những thứ quỷ quái này chắc là thật sự muốn trực tiếp phá sập cái nơi này nhỉ.” *** Vương Khải Toàn cũng không biết hiện tại tình huống này rốt cuộc là thế nào!

Rõ ràng ban ngày, cậu ta còn đang suy nghĩ cách xử lý, Chu Tiểu Di cũng đã nói.

Hiện tại những con dã thú này không có ý định tấn công họ!

Nhưng vừa tối trời, những con dã thú này liền như phát điên, trực tiếp tràn ra tấn công họ.

Hiện tại khẩu súng trong tay họ đều đã không thể đuổi được chúng nữa!

Hiển nhiên!

Dường như chúng căn bản không hề sợ họ!

Điều này khiến họ không thể không cảnh giác.

Chương 1640

Chu Tiểu Di cũng không ngờ, đang yên đang lành sao đột nhiên lại phát cuồng đến vậy?

“Nói nhảm nhiều thế làm gì?

Trực tiếp giải quyết chúng trước đã rồi tính!” “Hơn nữa bây giờ trời đã tối, chắc chắn lát nữa sẽ còn dẫn dụ thêm rất nhiều con nữa.” “Chúng ta phải giải quyết xong rồi, nhanh chóng tìm một nơi nào đó để nhanh chóng rời đi, đừng thu hút thêm nhiều dã thú nữa.” Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ đại khái đã hiểu chuyện là thế nào rồi, xem ra vẫn là tính toán sai lầm.

Thế nên họ vẫn nhanh chóng, trực tiếp giải quyết những thứ này trước đã!

Chu Tiểu Di cũng có chút bất ngờ, có điều cô mơ hồ cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

Nhưng hiện tại nếu thật sự muốn cô nói ra cái lý do tại sao, cô cũng thật sự không nói ra được!

Thế nên chỉ có thể giải quyết tình hình hiện tại trước đã rồi tính.

Trong quá trình họ chiến đấu đến chết với những con dã thú hung mãnh này, vẫn có người bị thương!

Nhìn thấy Trần Bình suýt nữa bị con hổ khổng lồ vồ ngã.

Bên phía Chu Tiểu Di động tác nhanh nhẹn, trực tiếp dùng súng bắn quét qua!

Con hổ khổng lồ đó mới trực tiếp ngã xuống đất không đứng dậy được.

Trần Bình nhìn Chu Tiểu Di đầy cảm kích.

Đồng thời trong lòng cậu ta cũng phức tạp, cậu ta không ngờ vào lúc này!

Chu Tiểu Di vậy mà còn nguyện ý cứu cậu ta, dù sao các huynh đệ của cậu ta đều đã hiểu lầm Chu Tiểu Di rồi.

Mỗi ngày đều trưng ra đủ loại vẻ mặt đối với Chu Tiểu Di, cậu ta vốn dĩ nghĩ Chu Tiểu Di ít nhiều cũng sẽ đề phòng.

Nhưng điều không ngờ là, Chu Tiểu Di vậy mà không hề có suy nghĩ gì!

Điều này lại khiến cậu ta có chút áy náy.

"Được rồi, còn nghĩ nhiều thế làm gì?

Nếu còn tiếp tục nghĩ nữa, những con dã thú này lại sắp đến rồi, hơn nữa tôi nghe thấy không xa còn có tiếng động." "Còn có tiếng gầm rú của đủ loại dã thú, nếu tôi không đoán sai, hung thú đã đến rồi!" "Thật sự không ngờ nơi này lại ẩn chứa nhiều dã thú đến vậy." Thính lực của Chu Tiểu Di vẫn khá nhạy bén, cô nhạy cảm nghe thấy âm thanh truyền đến từ không xa, cô nhắc nhở tất cả mọi người đều cảnh giác một chút.

Hơn nữa nhanh chóng tìm một nơi nào đó để tất cả đều trốn đi, nhưng ở đây ngoài bụi cỏ ra, thì không còn nơi nào khác có thể trốn.

Cuối cùng, Chu Tiểu Di vậy mà lại phát hiện ra một cái hang thông xuống dưới ở một đống cỏ dại!

Xem ra ngoài việc rời khỏi nơi này.

Thì không còn cách nào khác, mặc dù họ cũng không biết cái hang này rốt cuộc là dùng để làm gì.

"Không quản được nhiều đến thế nữa, xuống dưới trước đã rồi

tính!" "Nếu không muốn trở thành thức ăn của những con dã thú kia thì xuống dưới, muốn ở lại đây!" "Trực tiếp trở thành thức ăn của chúng, vậy thì cứ ở lại đây đi, không ép buộc." Nói rồi Vương Khải Toàn và Chu Tiểu Di họ đều đã có ý định!

Trực tiếp nhảy xuống, ngay cả Hắc Ca và A Nguyệt họ cũng trực tiếp nhảy xuống... *** Cuối cùng Tôn Hưng và người phụ nữ kia cũng nhảy xuống.

Những người dưới trướng Tôn Hưng mới lần lượt nhảy theo.

Đợi tất cả mọi người đều xuống hết, Chu Tiểu Di và họ lại dùng đồ vật, che phủ hết đám cỏ dại, cứ như vậy họ đã tạm thời thoát được một kiếp.

Hơn nữa họ còn có thể nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân lộn xộn truyền đến từ bên ngoài, cùng với rất nhiều tiếng gầm rú của dã thú.

"Thật sự dọa chết người rồi, hơn nữa theo lý mà nói, ngay cả trong giới động vật, chúng cũng có chuỗi thức ăn của riêng mình." "Nhưng nhìn ở nơi này, dường như chúng căn bản không hề quan tâm đến chuyện đó, điều này thật sự rất đáng ngờ." Khi xuống dưới, họ còn không quên trực tiếp dặn dò một câu như vậy, chủ yếu là chuyện này thật sự quá kỳ lạ.

Chương 1641

Họ cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu không đoán sai!

E rằng vẫn còn một số chuyện khác cần họ đi xem xét.

Có điều với tình huống hạn chế thời gian này, họ vẫn nên đi vào trước đã rồi tính!

Hơn nữa họ cũng không chắc bên trong rốt cuộc sẽ có chuyện gì.

Thế nên họ nhanh chóng đi xuống, đợi sau khi thích nghi với môi trường ở đây, bật đèn pin lên.

Họ phát hiện mình vậy mà lại đang ở trong một đường hầm ngầm, hơn nữa trông có vẻ cái này hẳn là do con người đào ra.

"Nếu tôi không đoán sai, đây hẳn là đường hầm mà những người đến khảo cổ hoặc những người đến tìm kho báu ngày xưa đã đào xuống." "Thật sự không ngờ trước đây đã có người đến nơi này rồi, hơn nữa còn trắng trợn để lại một đường hầm như vậy ở nơi đây." Vương Khải Toàn nhìn một cái rồi đại khái đã đoán ra được, những thứ này đều là do con người đào bới ra, thế nên cậu ta cảm thấy có chút kỳ lạ.

Những người khác nghe Vương Khải Toàn nói vậy, cũng đều ngớ người một chút, không hiểu câu nói này của cậu ta có ý gì.

"Cái gì mà đều là do con người đào bới ra, vậy nghĩa là, trước khi họ đến thật sự đã có những thứ này rồi sao?" "Được rồi, đừng dọa họ ở đây nữa, không thấy họ đều đã sợ đến mức này rồi sao?

Cậu nói cũng không phải không có lý." "Quả thực đúng như cậu nói, có người cố ý làm vậy, có điều bây giờ cụ thể là ai, hơn nữa đào

vào niên đại nào cũng không biết, nhưng nhìn dáng vẻ này đoán chừng cũng đã một thời gian rồi.” Khi Chu Tiểu Di nghe những lời Vương Khải Toàn nói, liền bảo Vương Khải Toàn đừng nói nữa, không thấy những người này đều đã sợ đến mức đó rồi sao?

Vương Khải Toàn liền dứt khoát không nói gì nữa!

Có điều những người khác đương nhiên cũng biết Vương Khải Toàn nói có lý, rồi bên phía họ liền nhìn chằm chằm Chu Tiểu Di.

Hy vọng Chu Tiểu Di có thể cho họ một câu trả lời, Chu Tiểu Di cũng đại khái nói một chút, hẳn là thời gian đã lâu rồi.

“Nếu tôi không đoán sai, ít nhất cũng phải hơn một trăm năm trước, đường hầm này đã được xây dựng rồi, trước đây tôi từng nghe nói, có một số người vì muốn tìm được kho báu.” “Liền trực tiếp bắt một số dân thường, trực tiếp đến khu vực này muốn tìm kho báu, nhưng sau đó, hình như không có bất kỳ ai an toàn trở về.” “Thế nên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tôi cũng không biết, có điều tôi cũng chỉ là đại khái nghe nói, hơn nữa là đã nghiên cứu từ trước khi đến đây.” Chu Tiểu Di bây giờ cũng có gì nói nấy, những người khác chỉ có thể nghe thấy khi cô nói.

Họ cũng ngớ người một chút, không ngờ vậy mà lại có chuyện như vậy... *** Nếu thật sự là như vậy, thì họ đại khái đã hiểu rõ chuyện này là thế nào rồi, xem ra họ quả thực khá ngớ ngẩn.

“Mặc kệ đi, vì ở đây đã có một đường hầm rồi, vậy chúng ta cứ trực tiếp đi vào là được, biết đâu chúng ta còn có thể đi đến nơi mình muốn.” “Hơn nữa bên trên cũng không thể lên lại được nữa, những con dã thú kia vẫn đang canh giữ ở trên đó, may mà chúng không thông minh đến vậy, sẽ không đến cái nơi này.” Họ vẫn khá tích cực lạc quan, vì mọi chuyện đã không còn gì nữa rồi, vậy thì dứt khoát cứ đi thẳng đến những nơi khác.

Chu Tiểu Di nhìn thấy họ tích cực lạc quan như vậy, cũng nhướng mày!

Thật không ngờ!

Lần này họ vậy mà lại thông minh đến thế, xem ra cũng không cần cô nói nhiều nữa.

"Được thôi, các người quả thực đã giỏi giang lên rồi, vậy mà lại khéo léo biết được chuyện này phải giải quyết thế nào." "Nếu đã như vậy, thì cứ trực tiếp làm theo những gì các người nói đi, hơn nữa tôi cũng thấy các người nói đúng, đã đến nơi này rồi, thì cứ chọn đi thẳng thôi." Họ nghe Chu Tiểu Di đã nói vậy rồi, đương nhiên cũng hiểu rõ chuyện này là thế nào.

Vì Chu Tiểu Di đã nói vậy, thì đương nhiên không cần nói nhảm nữa!

Thế nên họ nhanh chóng trực tiếp đi theo Chu Tiểu Di nhanh chóng tiến về phía trước.

Chu Tiểu Di vẫn theo thói quen, trực tiếp kéo Thiên Ân, Thiên Ân vẫn luôn đi theo sau cô, cứ như không có chuyện gì xảy ra.

"Lát nữa đi theo tôi sát vào, đừng để xảy ra bất kỳ bất trắc nào, cậu không phải không biết, ở nơi này bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra." "Nếu lát nữa thật sự xảy ra chuyện gì, thì thật sự là tiêu đời rồi." Những người khác cũng vừa lúc nghe thấy câu nói này của Chu Tiểu Di, họ đều im lặng trực tiếp đi theo sau Chu Tiểu Di.

Họ chỉ sợ lát nữa sẽ xảy ra bất trắc!

Có điều mấy người bọn họ cũng rất rõ ràng!

Chu Tiểu Di sẽ không vô duyên vô cớ, trực tiếp giải quyết chuyện này.

Thế nên mọi người nghĩ một chút xong, đã hiểu rõ chuyện này là thế nào!

Hơn nữa họ cảm thấy Chu Tiểu Di nói cũng đúng.

Chương 1642

Nếu thật sự cứ mãi bị mắc kẹt ở nơi này!

Thì phải chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với đủ loại nguy hiểm bất cứ lúc nào.

"Đi đi lại lại nhiều đường hầm như vậy, cũng không biết trước đây họ rốt cuộc đã đào thế nào." "Họ rốt cuộc đã nghĩ gì, tại sao lại có nhiều đường hầm như vậy giữa những nơi này chứ." Vương Khải Toàn và họ đi một vòng xong, phát hiện có chút bất thường!

Thế nên liền nói thẳng, Chu Tiểu Di nhìn dáng vẻ của họ, liền cảm thấy khá buồn cười.

Mấy người này sao lại có vẻ mặt như thể thật sự sắp bị lợi dụng vậy, có điều Chu Tiểu Di rất rõ ràng.

Sở dĩ họ làm vậy, là vì họ quả thực có chút không chắc chắn, hiện tại tiếp theo rốt cuộc nên làm gì.

Họ cũng trực tiếp âm thầm đặt một khẩu súng lục nhỏ vào tay để phòng bất trắc!

Lát nữa, nếu thật sự xảy ra nguy hiểm.

Họ cũng có thể ngay lập tức lao tới, vì thế những người khác cũng cảnh giác lên, vừa định nhìn thấy dáng vẻ đó của họ.

Lại cảm thấy khá buồn cười, những người này xem ra quả thực khá thức thời nhỉ... *** Chu Tiểu Di phát hiện ánh mắt những người đó nhìn cô cũng thay đổi một chút, liền không định nghĩ nhiều nữa.

Vậy bên phía mình đương nhiên cũng sẽ không so đo với họ nhiều nữa!

Nhưng nếu những người này còn muốn gây sự với cô, thì đừng trách cô không khách khí.

“Lão Hồ, cậu có phát hiện ra không, thật ra họ đã không còn nhìn chằm chằm cậu nữa, tôi nghĩ họ hẳn là đã thông suốt rồi.” “Có điều không nhìn chằm chằm cậu cũng là tốt, nếu cứ tiếp tục nhìn chằm chằm cậu nữa, thì thật sự có chút quá đáng rồi.” “Đó là vì họ cảm thấy không còn mặt mũi nào để tiếp tục nhìn chằm chằm tôi nữa, vì họ biết nếu tiếp tục nhìn chằm chằm tôi.” “Cũng chẳng thể được gì, thế nên họ dứt khoát cứ nhìn chằm chằm cậu đi, có điều điều này cũng không thể chứng minh được gì, thích nhìn thì cứ nhìn đi.” “Dù sao chuyện đó vốn dĩ không phải tôi làm, tôi tin chúng ta sẽ có một ngày, trực tiếp công bố sự thật, đến lúc đó sự thật ra sao, thì không phải do tôi nói là được.” Vương Khải Toàn nghe cô nói vậy, cũng gật đầu lia lịa!

Cậu ta đương nhiên tin tưởng Chu Tiểu Di!

Cậu ta cũng biết chuyện đó quả thực lộ ra sự quỷ dị.

Cậu ta từ đầu đến cuối đều tin tưởng, Chu Tiểu Di tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện này, có điều cậu ta cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Đang yên đang lành sao lại xảy ra chuyện như vậy, điều này quả thực quá quỷ dị.

“Chuyện này khắp nơi đều lộ ra sự quỷ dị, hiện tại xem xét một chút, trong số những người đó vậy mà không tìm được bất kỳ ai có khả năng trực tiếp vạch trần sự thật, thế nên thật sự quá kỳ lạ.” Suốt quãng đường này, Vương Khải Toàn cũng đang xem xét những người đó, rốt cuộc ai mới là kẻ đáng ngờ nhất!

Nhưng cậu ta nhìn một lượt xong, phát hiện dường như căn bản không có ai đáng ngờ.

Đây cũng là một điểm khiến cậu ta cảm thấy khá kỳ lạ!

Nhưng cậu ta lại rất kiên định!

Chắc chắn là có ai đó trong đám đông đã hãm hại Chu Tiểu Di, nhưng cụ thể là ai thì không biết.

"Nếu kẻ hãm hại tôi, mà dễ dàng bị chúng ta nhìn ra được như vậy, thì chẳng còn gì thú vị nữa rồi." "Hắn chắc chắn đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm rồi, tuyệt đối sẽ không bị phát hiện, thế nên bây giờ chúng ta không nhìn ra cũng là điều rất bình thường." "Cũng không cần thiết cứ nhìn chằm chằm mãi, nếu cứ nhìn chằm chằm mãi, bên phía hắn ngược lại sẽ không để lộ sơ hở." Những gì Chu Tiểu Di nói cũng không phải không có lý, Vương Khải Toàn đương nhiên cũng tán thành cách nói này của cô!

Nếu đã như vậy, thì dứt khoát chẳng nói gì nữa vậy.

Thế nên cậu ta nhanh chóng trực tiếp, coi như những chuyện này chưa từng xảy ra, họ phải lặng lẽ trực tiếp đi qua.

Vì nơi này khắp nơi đều lộ ra sự quỷ dị!

Sau một hồi quanh co khúc khuỷu, họ vậy mà lại đến một nơi, giống như một phòng thí nghiệm được xây dựng từ trước đây.

Hơn nữa bên trong có rất nhiều lon đồ hộp, có điều đều là từ rất lâu rồi.

"Các người mau lại đây xem, trên những lon đồ hộp này vậy mà còn có ngày tháng, đều là từ những năm 19xx, thật sự không ngờ." "Cái nơi này, vậy mà thật sự có nhiều đồ hộp đến vậy, lẽ nào Hồ tiên sinh nói toàn bộ đều là thật sao?

Chương 1643

Đây đều là đường hầm mà những người ít nhất một trăm năm trước đã đào ư?" "Lẽ nào lúc đó họ thật sự đến tìm kho báu." Sau khi nhìn thấy ngày tháng được in trên những cái lon, họ càng chắc chắn hơn rằng lời Chu Tiểu Di nói là thật!

Chu Tiểu Di thực ra cũng chỉ tình cờ nói vậy sau một cái liếc mắt.

Cô không ngờ điều đó lại thành sự thật!

Tuy nhiên, cô luôn khá tin tưởng vào phán đoán của mình.

Một khi cô đã dám nói ra, thì chắc chắn không sai mấy.

"Vậy nên lời đồn đại chắc là thật.

Hồi đó, họ hẳn bị người của Anh Hoa Quốc ép buộc đến nơi này để tìm kiếm bảo vật." "Những thứ này chắc chắn là do người của Anh Hoa Quốc để lại từ thời đó, trên đó còn có cả chữ Anh Hoa." Bác sĩ Hạ nhìn qua liền hiểu ngay.

Những thứ này chắc chắn là đồ vật để lại từ thời đó, hơn nữa trên đó còn có chữ.

Chỉ cần nhìn qua là ông ấy đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ban đầu, có thể đó chỉ là những lời đồn đại, nhưng bây giờ khi thấy tình hình này, họ đã biết sự thật.

"Yên tâm đi, đó là chuyện của rất lâu về trước rồi.

Giờ ở đây làm gì có người Anh Hoa Quốc nào." "Nhưng cũng không chắc.

Biết đâu vì nơi này bị nhiễu loạn từ trường, mà linh hồn của bọn họ vẫn còn tồn tại ở đây." Chu Tiểu Di nhìn những người khác, vẫn

kịp thời nhắc nhở một câu.

Mấy người kia nghe cô nói thì đờ người ra!

Gì cơ!

Lại có chuyện như vậy sao!

Đừng dọa người chứ!

Chẳng lẽ thật sự có mấy thứ linh hồn gì đó à?

Nói xong, Chu Tiểu Di cũng lười để ý đến họ, cô đi thẳng về phía trước.

Cô không tin ngoài mấy thứ này ra, nơi đây không còn gì khác.

Mọi người suy nghĩ một chút liền hiểu ra, lời Chu Tiểu Di nói chắc hẳn là thật.

Chu Tiểu Di đi thêm một đoạn, cô phát hiện ở đây thậm chí còn có hệ thống đèn chiếu sáng.

Cô vừa kéo một cái, cả khu vực sáng bừng lên.

Những người khác cũng không ngờ!

Nơi này lại có điện!

Xem ra ngày xưa, họ đã tốn bao nhiêu công sức để xây dựng nơi này thật tốt.

Nhưng điều kỳ lạ nhất là, tại sao bây giờ lại không còn gì cả, mà vẫn để lại nhiều đồ đạc như vậy?

"Chắc là ngày xưa họ không tìm thấy báu vật gì nên đã bỏ đi.

Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Tiếp tục ở lại đây hay nhanh chóng đi tiếp?" "Vương Khải Toàn nhìn một lượt, đại khái đã hiểu rõ mọi chuyện.

Chương 1644

Khắp nơi đều có chút đáng sợ.

Nếu cứ tiếp tục đi tới, không chừng sẽ gặp phải chuyện gì đó.

Ngay lúc này, họ cảm thấy có thứ gì đó loáng qua.

Vương Khải Toàn nhanh chóng đuổi theo, nhưng thứ đó cứ như một bóng ma, lập tức biến mất trước mặt họ.

Mấy người vừa nhìn thấy đều sững sờ!

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Nhưng họ cũng đại khái biết nơi đó ở đâu.

Mọi người đều nhìn, rồi có người còn hy vọng Chu Tiểu Di sẽ đưa ra lời giải thích!

Nhưng Chu Tiểu Di bên kia vẫn nghiêm mặt không nói gì.

“Vừa nãy tôi chỉ thấy một cái bóng vụt qua thôi, còn là cái gì thì tôi cũng không biết.

Nếu muốn làm rõ, đợi khi nó xuất hiện lần nữa, chúng ta mới có thể làm rõ.

Nhưng giờ không phải lúc để làm rõ chuyện đó.

Hơn nữa, có lẽ nó sẽ không xuất hiện ở đây tạm thời nữa đâu.

Yên tâm đi, chúng ta cứ xem xét tình hình ở đây trước đã.” “Thật sự là như vậy sao?

Sao họ cứ cảm thấy Chu Tiểu Di đang lừa họ!

Nhưng họ cũng thấy lời Chu Tiểu Di nói không phải là không có lý.

Trong lúc họ vẫn đang suy nghĩ có nên tiếp tục đi tới hay không, và vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì!

Vài tiếng "loảng xoảng", có thứ gì đó rơi xuống, hóa ra là mấy cái lon.

Hèn chi có tiếng lạch cạch, họ cứ tưởng có chuyện gì thật.

Giờ thì xem ra không có gì đáng ngại cả.

Chỉ là đơn thuần mấy cái lon va vào nhau rồi rơi xuống.

Nếu đã vậy thì họ cũng không cần lo lắng nhiều nữa!

Tuy nhiên, sau khi những cái lon rơi xuống, lại để lộ ra một đống xương cốt phía sau!

Đây là một chuyện khiến người ta thấy khó tin.

Chu Tiểu Di cũng kéo Thiên Ân lại, bảo cậu tránh xa chỗ này hết mức có thể!

Nếu cô không đoán sai, e rằng sẽ có chuyện bất trắc xảy ra.

Thiên Ân đương nhiên nghe lời, cậu im lặng đi theo Chu Tiểu Di!

Nhưng luôn ở phía sau, Chu Tiểu Di nhanh chóng tiến tới.

"Đừng đến gần vội, cũng không biết trên người bọn họ có độc hay gì không.

Nếu tôi không đoán sai, chắc chắn có chuyện gì đó chúng ta không biết.

Chương 1645

Vậy nên trong tình huống hiện tại, có khả năng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ đã hiểu tại sao cô lại bảo Thiên Ân tránh sang một bên.

Nếu đã vậy, họ đại khái đã biết rõ chuyện này là thế nào rồi!

Vì thế, họ cũng nhanh chóng lùi lại.

Một lát sau, họ thật sự phát hiện không có tình huống đặc biệt nào!

Chu Tiểu Di đi đến xem xét, cô cũng thấy những người này không có gì bất thường.

“Được rồi, tôi đã xem rồi, những người này chắc là không có gì đâu, vậy mọi người giờ có thể lại gần rồi.

Nhưng tôi không chắc sau khi mọi người đến gần sẽ xảy ra chuyện gì không, tôi dám chắc là sẽ không sao đâu.

Nếu không thì cũng sẽ không vô cớ mà xảy ra chuyện như vậy, đúng không?” Chu Tiểu Di nói xong, những người đó cuối cùng cũng dám lại gần!

Thật ra mà nói, họ vẫn còn hơi sợ hãi!

Cũng không biết tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào.

Nhưng họ cũng đại khái đoán được, chắc sẽ không có nguy hiểm gì lớn.

Họ từ từ lại gần, nhưng khi họ vừa đến nơi!

Chu Tiểu Di lại phát hiện có gì đó không ổn!

Bởi vì những thi thể đó hình như có thứ gì đó đang bò ra.

Chu Tiểu Di còn chưa kịp nhìn rõ thì!

Cô đã hét lớn một tiếng, bảo họ dừng lại, tất cả mọi người đều sững sờ.

Cũng không hiểu lời Chu Tiểu Di có ý gì, dừng lại là sao?

Vừa nãy không phải bảo họ ra đây sao?

Sao bây giờ lại đột ngột bắt họ dừng lại một lần nữa.

"Mau lùi lại, thi thể có chút không ổn." Những người đó nghe Chu Tiểu Di nói vậy thì cũng ngớ người ra!

Không hiểu lời cô ấy có ý gì!

Thi thể không ổn là sao.

Nhưng giờ họ đã không kịp suy nghĩ nhiều nữa rồi!

Chỉ có thể làm theo ý cô ấy, lập tức lùi lại.

Mọi người lúc này đều nghĩ.

Chu Tiểu Di chắc sẽ không lừa họ đâu.

Thế là, họ nhanh chóng lùi lại!

Chu Tiểu Di bên kia cũng nhanh chóng lùi theo!

Một lát sau, họ thấy những thi thể kia trong nháy mắt hóa thành bột mịn.

Sau đó, từ phía sau thi thể, vô số côn trùng bò ra.

Chương 1646

Những con côn trùng đó trông giống gián, nhưng họ dám chắc rằng chúng không đơn giản như gián.

Hơn nữa, khi thấy có người ở đây, chúng lập tức lao nhanh về phía họ, tất cả mọi người đều hơi ngớ người.

Không biết tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào!

Nhưng họ cũng đại khái đoán được, e rằng không hề đơn giản chút nào.

Vì vậy, họ nhanh chóng muốn lùi lại, nhưng muốn lùi lại cũng không thể!

Bởi vì những con côn trùng đó đã bò ra từ khắp mọi phía.

Chu Tiểu Di dứt khoát nổ súng, nhưng những con côn trùng này quá nhiều, và quá nhỏ!

Cô căn bản không thể bắn chết chúng.

Cuối cùng, cô dùng lửa đốt, quả thật đã đẩy lùi chúng được một lúc!

Nhưng cũng chỉ là một lúc, chúng lại một lần nữa bao vây họ.

Tất cả mọi người bị đàn côn trùng này vây chặt!

Hơn nữa, khi chúng thấy một thi thể, chúng cũng không bỏ qua.

Chỉ trong nháy mắt, những thi thể đó đã bị chúng gặm đến mức xương cốt cũng hóa thành bột mịn!

Quả thực quá quái dị.

Chẳng lẽ đội khảo cổ năm đó, sở dĩ gặp phải nguy hiểm, là vì bị

những con côn trùng này ăn thịt hết sao?

“Giờ tôi cuối cùng cũng hiểu được, tại sao ngày xưa, lời đồn đại nói rằng những người đó căn bản không bao giờ quay ra nữa.

Với tình hình hiện tại, làm sao mà họ có thể đi ra ngoài được chứ, điều này rõ ràng là không thể, quả thực quá đáng sợ.” [Mấy con vật vừa bò ra đáng sợ thật, tôi vừa nãy đã nhìn thấy hết rồi.

Nếu không nhầm thì đó là côn trùng ăn thịt người.] [Nếu không thì cũng không thể xảy ra chuyện như vậy.

Hơn nữa, mọi người mau nhìn lũ côn trùng chi chít dưới đất kìa.

Ai mà không có hội chứng sợ lỗ thì cũng phải khiếp vía.] [Nếu là người bị hội chứng sợ lỗ thì chắc đã sợ ngây người rồi.] [Cái này đã không còn liên quan nhiều đến hội chứng sợ lỗ nữa rồi, nếu không nhầm thì vẫn đủ đáng sợ, hơn nữa những con côn trùng vừa nãy…] [Chúng có thể gặm sạch thi thể đến mức không còn một mảnh xương nào trước mắt chúng ta, cảnh tượng như vậy quả thực quá quái dị, dù sao thì tôi thấy hơi rợn người.] [....] Ai mà chẳng thấy vậy!

Cảnh tượng hiện tại thật sự rất đáng sợ, nhưng họ cũng không dám nói thêm gì nữa.

Hơn nữa, họ cũng không muốn, lát nữa lại thật sự bị lũ côn trùng này vây hãm ở đây một lần nữa.

Cuối cùng, vẫn là Chu Tiểu Di lấy gói thuốc xua côn trùng duy nhất còn lại trong túi ra!

Tạm thời xua đuổi lũ côn trùng đó, họ mới cẩn thận từng li từng tí muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Xem ra chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chỗ này trông giống một phòng thí nghiệm, nhưng nếu tôi không

đoán sai, chắc chắn không chỉ đơn giản là một phòng thí nghiệm đâu.

Cho nên tôi nghĩ nó không hề đơn giản chút nào.

Mọi người vẫn nên cẩn thận hơn đi.

Lũ côn trùng vừa nãy tạm thời bị dọa chạy rồi, nhưng chắc chắn chúng sẽ quay lại." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác đều bị dọa sợ!

Quả thực là vậy.

Chương 1647

Họ tin rằng những thứ đó chắc chắn sẽ quay lại.

Nhưng thật sự họ không thể hiểu nổi, tại sao lũ côn trùng này lại có thể ăn thịt người một cách vô cớ như vậy.

Khi có tiếng lạch cạch, có vật gì đó rơi xuống, họ cũng không mấy để tâm.

Rồi họ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết đầy đau đớn của một người.

Chu Tiểu Di cùng mọi người nhanh chóng chạy đến kiểm tra tình hình.

Khi họ vội vàng chạy tới, họ phát hiện một trong số họ đã bị một đàn côn trùng cắn xé.

Họ muốn chạy đến giúp đỡ nhưng đã không kịp, bởi vì trước mắt họ, lũ côn trùng đã phủ kín toàn thân người đó!

Chẳng mấy chốc, người đó đã không còn sót lại cả xương cốt.

Cảnh tượng đẫm máu và kinh khủng, vừa nãy họ thực sự không ngờ!

Lại có chuyện như vậy!

Vì thế họ bây giờ thực sự có chút lo lắng.

Nhưng mọi người suy nghĩ một chút thì đã biết chuyện này, e rằng không thể giải quyết đơn giản được.

Vậy thì họ vẫn nên nhanh chóng đi về hướng khác thôi!

Một lát sau!

Chu Tiểu Di cùng những người khác nhanh chóng lùi lại rời khỏi nơi này.

"Lũ côn trùng vừa nãy rốt cuộc là loại gì vậy?

Chưa bao giờ thấy loại nào có thể sống sờ sờ cắn chết một người như vậy, xem ra thật sự không đơn giản.

Hơn nữa, nếu tôi không nhầm thì những người trong đội khảo cổ năm đó, chắc cũng chết như vậy.

Nếu không thì làm sao mà ngay cả mấy bộ thi thể cũng không còn?" Vương Khải Toàn đoán rằng những thi thể đó sở dĩ còn sót lại, có thể là do họ đã ẩn nấp ở một nơi nào đó, mùi của những cái lon đã tạm thời át đi.

Sau đó, họ vô tình làm rơi những cái lon xuống!

Rồi lũ côn trùng bị thu hút!

Chúng ăn thịt những thi thể đó trước, sau đó chuyển sang tấn công họ.

Một lát sau!

Chúng đã tấn công một người trong số họ!

Chu Tiểu Di và những người khác men theo những lối đi ngoằn ngoèo để thoát thân.

Nhưng dù họ có đi cách nào cũng không thể thoát ra được!

Điều quan trọng nhất là nơi này giống như một mê cung.

"Đến lúc này, họ những người khảo cổ đó rốt cuộc nghĩ gì vậy, sao lại đào cái chỗ này ra quái dị thế, ngoắt ngoéo khắp nơi, thật sự không tìm thấy một lối ra nào." Họ thật sự không ngờ, lại có chuyện như vậy.

Giờ thì cuối cùng cũng biết tại sao, bọn họ lại bị diệt sạch rồi.

Họ bây giờ đi trong cái mê cung ngoắt ngoéo này căn bản không thể thoát ra!

Chương 1648

Hèn chi lại bị diệt sạch ở nơi này, với năng lực của họ thì đúng là bị diệt sạch không sai.

"Được rồi, đừng nói nữa.

Nếu không nhầm thì bây giờ mọi chuyện còn phiền phức hơn nữa rồi.

Chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này thì hơn, mọi người thấy sao?" Đúng là vậy!

Hơn nữa, nếu bên họ thực sự xảy ra chuyện gì thì cũng không dễ dàng giải quyết được.

Nếu đã vậy, họ cũng không cần nói thêm gì nữa, cứ nhanh chóng rời đi thôi.

Một lát sau!

Họ đại khái đã hiểu rõ tình hình hiện tại là thế nào.

"Thôi được rồi, cứ rời khỏi nơi này trước đã, bảo toàn mạng sống là quan trọng nhất.

Lũ côn trùng đó còn đáng sợ hơn nhiều so với mấy con rắn bên ngoài.

Vừa nãy mọi người chúng ta đều đã thấy rồi.

Mấy con rắn bên ngoài tuy to lớn, nhưng chúng ta còn có thể tấn công chúng được.

Nhưng lũ côn trùng này thì khác rồi, vậy nên chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này thì hơn, tôi không tin là không tìm được lối ra." Vương Khải Toàn vẫn mù quáng tự tin như thường.

Anh ta cho rằng họ chắc chắn có thể rời khỏi nơi này!

Thế là anh ta nhanh chóng đi về phía trước.

Hơn nữa, nếu anh ta không nhầm thì chắc sẽ không còn chuyện gì khác nữa đâu.

Trên đường đi, Chu Tiểu Di không nói gì!

Nhưng cô vẫn cẩn thận quan sát ông chủ Tôn!

Và cả người phụ nữ bên cạnh ông chủ Tôn nữa.

Cô phát hiện cả hai đều lộ vẻ hoang mang!

Nhưng đại khái cũng có thể đoán được!

E rằng tình hình hiện tại sẽ không tốt đẹp gì.

Nếu đã vậy!

Họ đã biết rõ chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Ban đầu Chu Tiểu Di còn muốn tìm câu trả lời từ ông chủ Tôn và người phụ nữ kia!

Nhưng bây giờ xem ra căn bản không thể có được câu trả lời nhanh như vậy.

Vậy thì họ cứ nhanh chóng đi tiếp thôi!

Đi không biết bao lâu!

Khi họ tưởng chừng sắp sụp đổ, thì điều đáng sợ hơn lại đến.

Chu Tiểu Di dừng lại, bảo tất cả mọi người đừng động đậy.

Chương 1649

“Mọi người nghe này, hình như có thứ gì đó, hình như có tiếng bước chân, nhưng cũng không giống tiếng bước chân.

Chẳng lẽ là lũ côn trùng đó sao?” Hắc ca nghe Chu Tiểu Di nói vậy, anh cũng bình tĩnh lại, nghiêm túc lắng nghe một chút!

Anh thật sự đã nghe thấy.

Anh hơi không chắc chắn nên lại một lần nữa lắng nghe cẩn thận, sau đó anh càng thêm chắc chắn, đó hẳn là tiếng lũ côn trùng ù ù kéo đến.

“Không ổn rồi, lũ côn trùng đó đã đến hết!

Chắc là chúng cảm nhận được hơi người ở đây, nên đã nhanh chóng kéo đến.” Hắc ca và Chu Tiểu Di nói vậy, họ gần như đã xác định rõ chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Nếu thật sự là vậy thì phiền phức lớn rồi, vì thế họ cũng không mấy chắc chắn về chuyện này.

“Còn ngây ra đó làm gì?

Mau chạy đi chứ, chúng ta bây giờ căn bản không thể thoát ra được, vậy nên cứ tách ra mà chạy, lũ côn trùng đó chắc chắn sẽ tụ tập lại một chỗ.” Chu Tiểu Di nghĩ rằng nếu bây giờ họ cứ tiếp tục ở cùng nhau, tất cả mọi người đều có khả năng sẽ chết, nên tốt nhất là tách ra mà chạy.

Sau khi nghe lời cô, tất cả mọi người đều chạy tán loạn khắp nơi!

Cô kéo Thiên Ân cũng nhanh chóng chạy, Vương Khải Toàn và những người khác đương nhiên cũng không thể lo cho tình hình bên cô.

Thế là họ nhanh chóng bỏ chạy!

Khi chạy đến một nơi tạm thời an toàn!

Chu Tiểu Di nhìn Thiên Ân một lượt, xác nhận cậu không sao mới yên tâm.

"Yên tâm đi, không có tình huống đặc biệt gì nữa đâu.

Nếu tôi không đoán sai, lũ côn trùng đó chắc là đã tách ra tìm đường khác mà không đuổi theo chúng ta.

Có lẽ chúng cảm nhận được trên người tôi vẫn còn mùi cỏ xua côn trùng." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy!

Thiên Ân bên kia cũng cố gắng gật đầu!

Cậu cũng cảm thấy đó là một lý do hợp lý!

Nếu đã vậy!

Họ vẫn nên nhanh chóng quay lại thôi.

"Chúng ta vẫn nên quay lại giúp đỡ những người khác đi.

Nếu chúng ta thật sự không giúp, họ có thể gặp nguy hiểm.

Hơn nữa, cậu chẳng phải không biết, ông chủ Tôn đó là một người hơi ích kỷ sao.

Ông ta vì mục đích của mình mà có thể không từ thủ đoạn nào." "Con nghĩ lần này ông ta làm như vậy, chắc chắn đều là vì vợ của ông ta.

Sư phụ, lần trước cô chẳng phải đã nói với con rồi sao?

Cả hai người họ đều biết thân phận của nhau.

Lần trước khi cô bị hãm hại, con thấy hai người họ lén lút trốn trong góc, không biết đang nói chuyện gì." Chu Tiểu Di nghe Thiên Ân nói vậy, cũng hơi ngạc nhiên!

Lại có chuyện như vậy mà cô lại không biết, nhưng cô cũng thấy điều đó khá bình thường.

Hai người họ chắc chắn là phải lén lút nói chuyện rồi!

Chương 1650

Nhưng cô cũng không biết hai người đó rốt cuộc đã nói gì.

Hơn nữa, điều cô không ngờ là Thiên Ân lại chú ý đến!

Nhưng chú ý đến cũng tốt!

Điều đó chứng tỏ hai người họ chắc chắn có uẩn khúc.

Cũng có thể là lúc đó, hai người họ đã trở mặt rồi!

Sau đó họ trực tiếp hỏi đối phương, rốt cuộc có biết chuyện này không, mà đối phương cũng mịt mờ không biết gì cả.

Bởi vì Chu Tiểu Di có thể nhìn ra, họ thực sự không biết gì về những chuyện này.

Đây cũng là điều khiến Chu Tiểu Di cảm thấy khá nghi hoặc, nếu cô không nhầm thì họ chắc chắn không rõ chuyện này.

"À thì ra còn có chuyện như vậy xảy ra nữa, cậu làm tốt lắm, đúng là nên quan sát kỹ.

Hai người họ chắc chắn có điều mờ ám.

Nhưng về việc họ muốn làm gì, đó không phải là thứ chúng ta có thể kiểm soát được.

Nếu hai người họ thực sự muốn làm chuyện gì khác, cậu cũng căn bản không cần để ý.

Hơn nữa, tôi cứ cảm thấy bên họ cứ kỳ lạ thế nào ấy." Chu Tiểu Di nghĩ rằng, nếu hai người họ đã trở mặt rồi thì cũng không cần phải giả vờ ở đây nữa.

Nhưng cô lại đại khái cảm nhận được, họ chắc là cũng không muốn tiếp tục truy cứu chuyện này!

Vì vậy, bên họ chắc đã hiểu ra một vài điều rồi.

Nhưng nói đi nói lại thì hình như vẫn có gì đó không ổn!

Thế nên Chu Tiểu Di dứt khoát bảo Thiên Ân đừng nhìn chằm chằm vào họ, kẻo làm người phụ nữ kia nghi ngờ.

Còn về ông chủ Tôn, cô phát hiện sau khi ông ta đến nơi này thì đã hoàn toàn thay đổi.

Ông ta hẳn thật sự có mục đích của riêng mình, và chắc là đã rất gần với đích đến rồi.

"Sư phụ, lũ côn trùng nhỏ vừa nãy rốt cuộc là cái gì vậy?

Trông chúng có vẻ mạnh lắm, nếu con không nhầm, lũ côn trùng nhỏ đó chắc là có độc tính nhất định, hoặc nói cách khác là chúng vốn đã rất mạnh rồi.

Chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi cứu những người khác đi.

Cũng không biết bây giờ họ thế nào rồi, nói đi cũng lạ, tại sao lũ côn trùng nhỏ không đuổi theo hai chúng ta nhỉ?

Chẳng lẽ chúng sợ sợi dây chuyền trên người cô sao?" Chu Tiểu Di nghe cậu ta hỏi vậy thì cũng ngớ người ra, cô thật ra cũng không rõ lắm!

Cô cũng từng nghĩ liệu có phải là do sợi dây chuyền của mình hay không.

Nên lũ côn trùng đó mới không đuổi theo!

Nhưng nghĩ lại thì!

Lúc đó khi họ ở chỗ kia, lũ côn trùng đó đều vây lấy họ.

Có lẽ không phải do sợi dây chuyền!

Vậy thì chỉ có một lời giải thích!

Chương 1651

Là nơi mà hai người họ chạy đến này có thứ gì đó.

“Tôi không nghĩ vấn đề là ở sợi dây chuyền.

Có thể là do những thứ ở đây khiến chúng sợ, hoặc cũng có thể là nơi hai chúng ta đang đứng vốn đã là một địa điểm rất nguy hiểm.

Vì thế lũ côn trùng đó tự nhiên không dám đến nữa, nếu đã không dám đến.

Vậy thì chứng tỏ nơi này có thứ mà chúng sợ.” “Còn sợ cái gì thì tôi không biết, nhưng hai chúng ta vẫn nên nhanh chóng quay lại đi.” Chỉ có Chu Tiểu Di cảm thấy một dự cảm không lành, nên cô vẫn nhanh chóng đi theo Thiên Ân quay lại!

Nhưng Thiên Ân đi được vài bước thì lại trực tiếp kéo tay Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di thấy cậu ta cứng đờ người tại chỗ thì cảm thấy không ổn, rồi cô quay đầu lại, thấy phía sau họ có một người tóc tai bù xù đang đi tới.

Cũng không nhìn rõ đó là nam hay nữ, nhưng mái tóc rất dài!

Hình như đang tiến gần đến chỗ họ, Chu Tiểu Di có thể thấy đối phương hình như không phải đang đi bộ.

Cô lập tức nhận ra tình hình không ổn, cô kéo Thiên Ân ra sau lưng mình, rồi không chút do dự nổ súng về phía đó.

Vài tiếng “đoàng đoàng”, tiếng súng vang lên, cũng khiến những người đang chạy tán loạn khắp nơi giật mình.

Tiếng súng phát ra từ hướng nào vậy?

Vương Khải Toàn và những người khác cũng sững sờ, nhưng bây giờ không phải lúc để bận tâm đến chuyện đó, họ vẫn nên nhanh chóng chạy thoát thân thôi.

Lũ côn trùng phía sau vẫn đang đuổi sát không ngừng, hơn nữa chúng ù ù như đàn ong vậy.

"Ông chủ Vương, ông mau nghĩ cách giải quyết đi chứ, chúng ta cứ chạy mãi thế này cũng không phải là cách.

Ông xem kìa, chúng ngày càng nhiều, hơn nữa lại càng ngày càng gần chúng ta rồi.

Tôi cứ thấy chắc chắn có cách mà.

Chẳng lẽ trong túi ông không có thuốc xua côn trùng sao?

Tại sao ông Hồ có thể mang nhiều đồ như vậy, mà túi của ông to thế lại chẳng có gì hết." Vương Khải Toàn nghe đối phương nói vậy thì thật sự dở khóc dở cười.

Người này có ý gì vậy?

Chẳng lẽ thật sự nghĩ rằng tất cả mọi người đều chuẩn bị đầy đủ như Chu Tiểu Di sao?

Chu Tiểu Di bên đó thì khác rồi, cô ấy rất rõ những thứ đó cần dùng cái gì để đối phó!

Còn những người khác thì hoàn toàn không giống vậy, căn bản không có năng lực đó.

"Ông nghĩ tôi muốn chạy lắm sao, không thấy tôi giờ đã thở không ra hơi rồi à?

Tôi thấy ông vẫn còn nhiều sức lực lắm đấy.

Lại còn ở đây hỏi tôi rốt cuộc phải làm sao, tôi làm sao mà biết phải làm sao chứ, còn có thể làm gì nữa?

Cứ tiếp tục chạy thôi.

Hơn nữa, cho dù có nổ súng cũng căn bản không đánh lại.

Hay là ông đổ rượu của ông xuống đất rồi đốt đi?" Tuy họ cũng nghe thấy tiếng súng, nhưng bây giờ căn bản không có thời gian để bận tâm!

Vẫn phải nhanh chóng đi xem xét tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào.

Chương 1652

Chu Tiểu Di và Thiên Ân bên này đang đối mặt với một quái vật!

Nó lại là một con người, nhưng khuôn mặt đã biến dạng đáng sợ.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của nó, cứ như một người đã hoàn toàn mất trí vậy, thấy họ là muốn lao lên cắn xé.

Họ phải né tránh khắp nơi.

Hơn nữa, dù đạn bắn trúng người đối phương, đối phương cũng căn bản không thể ngã xuống, điều này khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

"Sư phụ, nhìn dáng vẻ của nó, hình như nó thật sự có cách khiến chúng ta tiếp tục chìm trong đau khổ." Dù sao thì chuyện hiện tại đúng là rất đáng sợ!

Họ cũng không biết tiếp theo phải làm gì, cho dù dùng súng bắn cũng không thể giết chết nó.

Vì thế hai người họ chỉ có thể không ngừng lùi lại, rồi con quái vật đó cũng liên tục đuổi theo.

"Chúng ta vẫn nên rời khỏi nơi này trước đã.

Tôi cứ cảm thấy nơi này chắc không chỉ có một quái vật đơn giản như vậy, hẳn là còn có những quái vật khác, vì thế điều chúng ta cần làm bây giờ là rời đi trước." Chu Tiểu Di nghĩ bây giờ không phải thời cơ tốt nhất, họ không thể tiếp tục ở lại đây nữa, nên nhất định phải rời đi trước đã.

Thiên Ân bên kia cũng cảm thấy lời Chu Tiểu Di nói không phải là không có lý!

Họ nhanh chóng lùi lại, nhưng sau khi lùi được một lúc.

Ở khúc cua kia họ lại gặp một con quái vật tương tự, ban đầu họ cứ nghĩ đó vẫn là con vừa nãy, nhưng cậu ta không quay đầu nhìn lại.

Con quái vật kia cũng đang tiến gần đến nơi này, rồi những người khác cũng đang tiến tới.

"Chết tiệt, thật không ngờ lại có nhiều quái vật như vậy trực tiếp đến nơi này, nếu tôi không nhầm thì những con quái vật này chắc đã đến hết rồi." Thiên Ân nhìn dáng vẻ này, đại khái đã hiểu ra.

Những con quái vật này chắc chắn không chỉ có một!

Họ thật sự không ngờ lại có nhiều quái vật đến vậy.

Ngay lúc này, họ nhanh chóng nhận ra tình hình hình như có chút không ổn.

"Thật không ngờ chúng ta lại đi vào một nơi kinh khủng như vậy.

Giờ thì tôi cuối cùng cũng hiểu, tại sao lũ côn trùng đó không đi theo chúng ta rồi.

Ban đầu cứ nghĩ chúng không đi theo chúng ta là vì sợ sợi dây chuyền trên người tôi, giờ mới biết là thật sự đã bị cái mồm quạ đen của tôi đoán trúng rồi.

Cái chúng sợ căn bản không phải là dây chuyền hay gì cả, chúng sợ những thứ khác." Giờ thì họ cuối cùng cũng hiểu, tại sao lũ côn trùng đó không muốn đến nơi này rồi, ở cái nơi này thì đừng nói là côn trùng.

Ngay cả những người như họ, chắc cũng không dám tiếp tục đến nữa!

Nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác, đành phải ở lại nơi này rồi.

Hơn nữa, nếu cô không nhầm thì những thứ này chắc chắn khá nguy hiểm.

“Mặc kệ nó, bây giờ cứ lao thẳng qua đó, rồi giải quyết tất cả mọi thứ là được.

Hơn nữa, chúng ta không nên tiếp tục ở lại nơi này.

Nếu tôi không nhầm, chắc sẽ còn rất nhiều quái vật đột nhiên xuất hiện nữa.” Những con quái vật này rốt cuộc khi nào sẽ xuất hiện thì không biết!

Nhưng nếu chúng không xuất hiện thì cũng không thể giúp họ xua đuổi lũ côn trùng.

Chu Tiểu Di động tác dứt khoát, trực tiếp vật ngã một con quái vật xuống đất, rồi kéo Thiên Ân chạy thẳng.

Chương 1653

[Mọi người thấy không?

Vừa nãy Chu tỷ trông ngầu quá, trực tiếp kéo Thiên Ân chạy thẳng về phía trước rồi, cứ tưởng họ sẽ còn ở lại đây một thời gian nữa chứ.] [Đúng vậy, bên họ đúng là không có gì đặc biệt, hơn nữa mọi người nhìn sang chỗ Vương Khải Toàn kia xem.] [Quả thực có chút bất thường, cảm giác như đang xem phim hài vậy, nhưng cũng không biết, rốt cuộc họ nghĩ gì.] [Đúng vậy, tôi thấy xem bên Vương Khải Toàn họ thú vị hơn nhiều so với những chỗ khác, vậy nên chuyện bây giờ...] [Tôi nghĩ cứ xem bên Vương Khải Toàn họ trước đi, đợi Chu tỷ bên này giải quyết xong những thứ này một cách dễ dàng rồi nói sau.] [....] Họ cảm thấy môi trường bên Chu Tiểu Di quá quỷ dị!

Hơn nữa còn hơi áp lực!

Họ vẫn cứ xem bên Vương Khải Toàn đi.

Bởi vì họ đại khái có thể nhìn ra!

Bên Vương Khải Toàn thực sự không có chuyện gì cả... "Này Bàn tử, ý cậu vừa rồi là sao hả?" "Tự dưng không nói không rằng lại đốt hết rượu của tôi." "Hay rồi đấy, giờ chúng ta bị lũ côn trùng bao vây hết rồi."Giờ thì Vương Khải Toàn và Hạ bác sĩ đã bị lũ côn trùng bao vây kín mít.

Cả hai đều không ngờ lũ côn trùng này lại ẩn mình ở đây bấy lâu nay. "Nếu không phải nhờ số rượu vừa rồi, thì hai chúng ta suýt nữa bỏ mạng ở đó rồi, cậu không biết lúc nãy nguy hiểm cỡ nào đâu." "May mà cậu có cái sở thích đó của tôi, nếu không thì hai chúng ta đã có thể mất mạng bất cứ lúc nào ở đây rồi." "Cho nên cậu đừng tiếc mấy chai rượu đó nữa.

Sau khi ra ngoài, Bàn ca tôi sẽ mời cậu ăn thịt uống rượu no say."Nghe Vương Khải Toàn nói vậy, Hạ bác sĩ còn biết nói gì nữa, chỉ đành im lặng đồng ý.

Thực ra anh ta cũng biết, mất một ít đồ mà giữ được mạng thì vẫn là tốt!

Nhưng giờ chỉ sợ mất đồ mà chẳng đuổi được chúng đi, vì anh ta thấy chúng dường như lại đang đến gần. "Không phải cậu vừa nói chúng đã rời đi hết rồi sao?

Sao giờ chúng lại đến nữa?

Tôi thấy thật là hết cách rồi." "Hay là chúng ta mau chóng rời khỏi đây trước đi, nếu không lại sắp bị bao vây nữa rồi.

Tôi thật sự không hiểu, rốt cuộc thì đây là loại côn trùng gì?"Những người khác nhanh chóng rời khỏi đó!

Nhưng cũng có một số người vẫn đứng yên không nhúc nhích!

Giống như A Nguyệt và một người nữa, đó là Trần Bình, họ bị lũ côn trùng bao vây!

Rồi họ phát hiện, chỉ cần họ không động đậy, lũ côn trùng dường như cũng không có động tĩnh gì. "Tôi phát hiện ra rồi, hình như chỉ cần chúng ta không động đậy thì chúng sẽ không có bất kỳ động tĩnh nào, nên tình hình hiện tại chắc là ổn thôi." "Hay là chúng ta cứ ngoan ngoãn đứng yên ở đây, không cử động gì cả, vì nếu thế thì chúng sẽ không đến gây rắc rối cho chúng ta nữa."Trần Bình và A Nguyệt cũng hơi bất ngờ!

Không hiểu tình hình hiện tại rốt cuộc là sao.

Lại có thể cứ đứng yên ở đây!

Thế nên Trần Bình cứ thế ngoan ngoãn đứng yên.

Nhưng cứ đứng mãi một chỗ cũng không phải là cách, vẫn phải mau chóng rời đi mới được. "Cậu đừng động, cậu không lẽ thật sự nghĩ hai chúng ta có thể đối phó được với những thứ này sao, chúng lợi hại như vậy mà." "Không phải hai chúng ta có thể đối phó được đâu, nên nghe tôi khuyên một câu, tốt nhất là đừng động, chúng ta cứ chờ ở đây, đợi Hồ tiên sinh và những người khác đến cứu chúng ta."Trần Bình cảm thấy với năng lực của hai người họ, tốt nhất là nên ở lại đây!

Nhưng A Nguyệt lại lườm một cái đầy vẻ câm nín.

Anh ta thật sự đã đánh giá thấp cô rồi, nói gì thì nói gia đình cô cũng đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi!

Cô đây vẫn tương đối rõ ràng, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm.

Cô vẫn biết để giải quyết chuyện này nhất định phải tự mình làm, nên cô đã nhanh chóng di chuyển một chút.Quả nhiên, lũ côn trùng nhận được tín hiệu di chuyển của cô, chúng cũng bắt đầu động đậy. "Tôi đã bảo cậu đừng động mà cậu không nghe, cậu xem lũ côn trùng này, chúng cũng bắt đầu động đậy hết rồi đấy, hơn nữa tôi dám chắc chúng nhất định sẽ lại lao về phía chúng ta."....Khi thấy lũ côn trùng lại một lần nữa động đậy, họ liền nhanh chóng nói rồi kéo A Nguyệt lại.

Chương 1654

A Nguyệt thấy vẻ sợ hãi của anh ta cũng đành bất lực!

Chỉ đành mặc cho anh ta kéo mình, còn biết làm sao bây giờ, cũng chỉ có thể đứng yên ở đây thôi. "Tôi thấy cậu nói đúng, hai chúng ta hình như căn bản không phải đối thủ của chúng, đừng thấy lũ côn trùng nhỏ bé này mà xem thường." "Nhưng sức mạnh của chúng vô cùng lớn, nên chúng ta vẫn cứ đứng yên đi."Thật khiến người ta càng thêm khó chịu, chi bằng cứ đứng yên ở đây!

Không làm gì cả!

Cứ thế yên lặng chờ đợi!

Nhưng họ chờ đợi ở đó cũng chẳng phải là cơ hội.

Nên sau khi đại khái suy nghĩ một chút!

Họ đã biết hiện tại rốt cuộc nên làm gì!

Một lúc lâu sau, họ mới từ từ thả lỏng. "Vậy hai chúng ta sẽ cứ mãi như thế này sao?

Tôi thấy hình như không phải là cách, chúng ta không thể cứ mãi nhờ người khác đến cứu mình được." "Hơn nữa nói gì thì nói, người cứu chúng ta căn bản không phải là chúng ta, mà là những người khác, vả lại tôi thấy hai chúng ta khỏe mạnh, còn trẻ măng mà lại ở cái chỗ này."Sau khi đại khái suy nghĩ một chút, họ cảm thấy vẫn nên hành động một chút!

Nhưng lũ côn trùng này thật sự quá mạnh.

Họ chỉ cần động đậy một chút là chúng sẽ lập tức có động tĩnh!

Nhưng hiện tại lại cảm thấy dường như có chút khác biệt. "Tôi đã

nói rồi, căn bản không cần lo lắng nhiều đến thế, hơn nữa cô đâu phải không biết chuyện này rốt cuộc là thế nào." "Vả lại nếu tôi không nhầm thì nhiều chuyện đáng lẽ đã nằm ngoài dự liệu của chúng ta rồi."A Nguyệt cảm thấy họ cứ mãi ở chỗ này không phải là cách!

Nhưng nếu họ muốn đi thì cũng không thể.

Nhưng cũng không biết tại sao lũ côn trùng này lại vây hãm họ ở đây!

Rồi họ không động đậy, lũ côn trùng cũng không động đậy!

Điều này quả thật khiến người ta có chút bối rối. "Chuyện nhỏ thôi, căn bản không cần lo lắng nhiều đến thế, hơn nữa cô đâu phải không biết, chuyện này vốn dĩ không đặc biệt nghiêm trọng."Hai người chỉ có thể đứng yên ở đó!

Một lúc lâu sau đó!

Cuối cùng họ cũng hài lòng hơn nhiều!

Không có bất kỳ chuyện gì xảy ra!

Họ tự nhiên cũng không dám hành động nữa.Sau đó!

Trần Bình chiếu đèn một cái!

Phát hiện ở đây không có tình huống đặc biệt nào nữa!

Lúc này mới hoàn toàn yên tâm! "Chúng sợ ánh sáng, lúc nãy tôi cứ chớp đèn, thảo nào chúng không dám đến gần, nếu vậy thì tôi sẽ dùng thứ này để xử lý chúng."Nghe đến đây!

Họ đại khái đã biết chuyện này rốt cuộc là thế nào rồi!

Nếu đã vậy!

Chương 1655

Thì họ cũng không cần tiếp tục làm gì nữa.

Rồi Trần Bình bật chiếc đèn pin trong tay, sau khi tắt đèn, đột nhiên tất cả côn trùng đều bị dọa chạy mất.

Giờ thì họ tin chắc lũ côn trùng này lại sợ ánh sáng, may mà trên tay họ có nhiều đèn pin như vậy!

Hơn nữa ánh sáng cực mạnh. "Nếu tôi không nhầm thì ánh sáng mạnh chắc không có tình huống đặc biệt gì đâu nhỉ, nếu không thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, có điều hiện tại tôi thật sự không biết là sao nữa."Sau khi hai người họ thoát khỏi hiểm cảnh, cũng không biết những người khác thế nào rồi!

Nên họ đại khái suy nghĩ một chút.

Cảm thấy vẫn cần phải đi xem xét kỹ lưỡng, rốt cuộc nên giải quyết những chuyện tiếp theo thế nào..... "Yên tâm đi, không có gì to tát đâu, lúc nãy chúng tôi dùng đèn pin chiếu một cái là chúng chạy mất rồi." "Cho nên mọi người cũng có thể thử dùng đèn pin chiếu xem!" "Mọi người xem, giờ chúng tôi ở đây, chúng không dám lao về phía chúng tôi."Hai người họ đi một vòng, phát hiện có mấy người đang bị kẹt, họ liền tiện thể nói.

Rồi mấy người kia nghe họ nói vậy cũng cảm thấy hài lòng.Chu Tiểu Di và Thiên Ân nhanh chóng né tránh!

Sau đó lũ quái vật cũng chạy đến!

Hơn nữa lũ quái vật đó cứ bám riết đuổi theo họ.

Một lúc sau, những con côn trùng kia đã bị lũ quái vật dọa chạy mất. "Nếu tôi không nhầm thì lũ côn trùng đó chắc là sợ những con

quái vật này!" "Đúng là một vật trị một vật mà, nếu chúng sợ thì tôi đây đã có cách rồi." "Tôi chỉ cần dẫn chúng chạy một vòng theo hướng này là được."Thật sự có thể như vậy sao?

Nếu có thể như vậy thì họ cũng biết nên làm thế nào!

Nên họ cũng nhanh chóng làm theo lời Chu Tiểu Di.

Dẫn lũ quái vật đó chạy một vòng ở đây!

Rồi quả nhiên phát hiện lũ quái vật này thật sự rất sợ chúng.Lũ côn trùng gần như đã biến mất không còn dấu vết!

Đợi đến khi Chu Tiểu Di và những người khác tìm thấy Tôn Hưng và phu nhân của ông ta.

Phát hiện Tôn Hưng đã bất tỉnh!

Còn phu nhân của ông ta lại không thấy đâu nữa!

Tất cả mọi người đều tỏ vẻ nghi hoặc!

Không hiểu tình hình hiện tại là thế nào.Nhưng... hiện tại Chu Tiểu Di không có thời gian quản chuyện này!

Họ lại đi đến những nơi khác.

Nhưng họ có thể thấy!

Chính vì hành động này của Chu Tiểu Di!

Nên mới khiến những thứ này đều bỏ chạy.Mặc dù họ cũng không rõ chuyện này rốt cuộc là thế nào!

Nhưng họ đại khái cũng biết, chỉ sợ không hề đơn giản chút nào. "Cứ tưởng là chuyện gì ghê gớm lắm cơ, không ngờ lại còn có chuyện như vậy!" "Nếu đã vậy thì cũng không cần tiếp tục quan tâm nữa, hơn nữa mọi người vẫn nên mau chóng đi cùng tôi."Một lúc lâu sau, họ mới cảm thấy yên tâm!

Chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Chương 1656

Họ thấy những thứ đó đều đã chạy xa rồi, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự đủ đáng sợ.Không lâu sau đó, Chu Tiểu Di và những người khác lại quay trở lại.

Tất cả mọi người thấy Chu Tiểu Di đều thở phào nhẹ nhõm!

Vì họ rất rõ, Chu Tiểu Di sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện.

Rồi lại vô duyên vô cớ biến mất!

Nên hôm nay chắc chắn có chuyện gì đó mà mọi người không biết. "Thôi được rồi, đừng có làm mặt rầu rĩ, nếu không lại tưởng thật sự còn có chuyện gì khác cần giải quyết nữa!" "Cho nên căn bản không cần lo lắng."Chu Tiểu Di thấy tất cả họ đều lo lắng như vậy thì thật sự có chút dở khóc dở cười, rồi bảo họ đừng nghĩ nhiều nữa.Những người khác nghe Chu Tiểu Di nói vậy thì cũng bừng tỉnh!

Tuy nhiên Tôn Hưng lúc này đã bắt đầu lớn tiếng hô hoán.

Ông ta muốn tìm phu nhân của mình!

Nhưng muốn tìm thấy phu nhân của ông ta thì không dễ chút nào..... "Mọi người có thấy phu nhân của tôi đi đâu không?

Tôi cảm thấy hình như có chút không đúng!"Tôn Hưng lúc nãy đã tìm khắp xung quanh một vòng rồi!

Nhưng lại không tìm thấy, nên lúc này ông ta liền lớn tiếng la lên.Những người khác nghe Tôn Hưng đã bắt đầu lớn tiếng hô hoán muốn tìm phu nhân của mình thì họ cũng nhanh chóng đi đến xem tình hình. "Phu nhân của tôi không thấy đâu, lúc nãy lũ côn trùng đuổi chúng tôi đến đây, tôi không hiểu sao đột nhiên đau đầu, rồi đột nhiên

bất tỉnh." "Lần trước khi tôi tỉnh lại thì thấy mọi người một đám chạy lung tung, tôi liền tìm một vòng, phát hiện không tìm thấy." "Lúc nãy Chu Tiểu Di cô cũng đã chạy qua đây phải không?

Rồi cô cũng nhìn chúng tôi một cái rồi đi thẳng luôn."Chu Tiểu Di không phủ nhận, cô gật đầu biểu thị đúng là như vậy.

Hơn nữa lúc nãy cô quả thật không thấy phu nhân của ông ta!

Chuyện này chính là điểm kỳ lạ nhất.

Lúc nãy cô còn tưởng, hai người họ chỉ tạm thời tách ra!

Nhưng nhìn tình hình hiện tại thì.

Chắc không chỉ đơn giản là tách ra thôi đâu!

Vẫn còn có những chuyện khác!

Nhưng cô đây nhất thời cũng không nghĩ ra. "Đừng vội, chúng ta mọi người trước hết cứ đi tìm một chút, nếu tôi không nhầm thì chuyện này chắc còn có ẩn tình khác." "Hơn nữa tôi thấy một người đàng hoàng, sẽ không vô duyên vô cớ mà mất tích."Chu Tiểu Di đây cảm thấy thật sự quá bất thường, có điều cô đây cũng không rõ chuyện này rốt cuộc là thế nào!

Nhưng cô đại khái suy nghĩ một chút thì đã hiểu ra.

Nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy vẫn còn một khả năng khác!

Đó là có thể người phụ nữ này cố ý rời đi!

Nhưng cô cũng không chắc chắn lắm!

Cũng không biết bà ta có phải cố ý rời đi hay không. "Những nơi cần tìm đều đã tìm hết rồi, căn bản không tìm thấy người, cũng không biết rốt cuộc trốn đi đâu rồi." "Thật sự cũng kỳ lạ thật, đàng hoàng là thế sao lại không thấy người đâu."Họ tìm một vòng rồi, phát hiện căn bản không thấy người đó!

Mọi người đều thấy có chút kỳ lạ.

Chương 1657

Tôi và người đó sao lại nói mất tích là mất tích.

Điều quan trọng nhất là họ cảm thấy kỳ lạ nhất!

Đó là vẫn không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của đối phương.Chu Chí đây thì cảm thấy chắc là bên phía họ đã xảy ra chuyện gì đó!

Nên anh ta mới nhanh chóng rời đi, nhưng anh ta lại cảm thấy không thể nào.【Vừa rồi mọi người đều đã thấy rồi, hiện tại họ rốt cuộc trốn đi đâu rồi, nếu tôi không nhầm thì.】【Chỉ sợ cô ta đây chắc là đã lén lút rời đi rồi, hơn nữa lúc nãy tôi cảm thấy sở dĩ cô ta bị đánh ngất, đều có thể là do người phụ nữ kia làm.】【Quên mất không chuyển góc nhìn sang bên đó rồi, nãy giờ mải xem Vương Khải Toàn và Chu Tiểu Di rồi.】【Cho nên căn bản không chú ý lắm, giờ cậu nói vậy tôi cũng thấy hay thật, chắc chắn là họ bên đó cố ý làm vậy, nếu không thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.】Chu Tiểu Di và những người khác cũng cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ!

Nhưng sau khi đại khái suy nghĩ một chút, đã hiểu ra chuyện này không đơn giản.Tìm một vòng không thấy người, Tôn Hưng bên đó cũng nhanh chóng bình tĩnh lại!

Vì ông ta cảm thấy mình quá vội vàng rồi!

Người phụ nữ đó không đơn giản, bà ta chắc chắn đã trốn đi đâu đó..... "Nếu không tìm thấy thì trước hết đừng tìm nữa, cô ta chắc sẽ không sao đâu, hơn nữa mọi người đâu phải không rõ chuyện này là thế nào."Họ nghe Tôn Hưng nói vậy thì cũng hơi sững sờ!

Không hiểu tại sao chuyện này lại phát triển thành ra như thế này.

Nhưng họ thấy ông ta nói cũng đúng, nếu chuyện đã xảy ra rồi thì!

Thì chắc chắn không có gì để truy cứu nữa, phải không? "Nếu ông chủ Tôn đã nói vậy thì, chúng ta những người khác cũng đừng băn khoăn chuyện này nữa, không tìm thấy thì thôi vậy." "Chúng ta cứ đừng tìm nữa, chắc rất nhanh thôi sẽ có những chuyện mới xảy ra, đến lúc đó tìm cũng không muộn." "Hơn nữa có thể là do cô ta vô ý chạm vào cơ quan nào đó nên bị kéo vào trong, nên căn bản không cần lo lắng."Chu Tiểu Di nghe câu nói đó của ông chủ Tôn thì đại khái đã hiểu ý ông ta là gì rồi!

Nên Chu Tiểu Di cũng trực tiếp nói.

Cô bên đó cũng không ngờ, lại còn có chuyện như vậy.Họ cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, rồi đi theo Chu Tiểu Di tiếp tục đi về phía trước, không thể tiếp tục ở trong cái đường hầm này nữa.

Nếu không thì lát nữa không biết còn xảy ra chuyện gì nữa, nên cô nhanh chóng rời đi. "Chúng ta vẫn nên mau chóng rời khỏi đây đi, để tránh lũ quái vật và lũ côn trùng đó lại một lần nữa quay lại gây phiền phức." "Chúng ta chỉ là dẫn lũ quái vật đó vào một đường hầm, tạm thời nhốt chúng ở đó, nhưng tôi cảm thấy chuyện có lẽ không đơn giản như vậy."Chu Tiểu Di vừa thu dọn đồ đạc vừa nói.

Những người khác tự nhiên đều nghe theo cô!

Họ nhanh chóng rời khỏi đây!

Không dám có bất kỳ hành động nào nữa!

May mà dưới sự dẫn dắt của Chu Tiểu Di!

Họ vẫn nhanh chóng rời khỏi nơi này. "Bây giờ cuối cùng cũng không có chuyện gì xảy ra nữa, tôi cảm thấy khá hài lòng, nếu đã vậy thì chúng ta mau chóng rời khỏi đây đi." "Hơn nữa lúc nãy mọi người cũng đã thấy rồi, lũ quái vật đó đã đến hết."Câu nói đó của Chu Tiểu Di luôn vang vọng trong đầu Tôn Hưng!

Ông ta cũng không hiểu tại sao mình cứ phải nhớ mãi câu nói này.

Nhưng ông ta biết Chu Tiểu Di quả thật đã nói câu đó!

Nhưng họ đều đã rời khỏi nơi đó rồi, tại sao?

Lại vẫn xảy ra chuyện như vậy, điều này khiến ông ta có một thoáng hoang mang.Đợi đến khi ông ta tỉnh lại, phát hiện mình lại đang nằm mơ!

Những người khác đều đang ngủ bên cạnh ông ta, Tôn Hưng cũng không biết họ đều đã nói rời khỏi nơi đó rồi, tại sao vẫn phải làm những người như thế, hơn nữa những chuyện họ đã trải qua lại gần giống nhau, ông ta hiện tại có chút bất ngờ, nên sau khi suy nghĩ một chút.

Ông ta cũng chỉ có thể nhanh chóng tìm Chu Tiểu Di, phát hiện cô ấy ở gần đó thì cũng coi như yên tâm.

Ông ta liền một mình đi đến một nơi khác, Chu Tiểu Di thực ra đã tỉnh từ lúc ông ta tỉnh rồi!

Chương 1658

Nhưng cô lại muốn xem thử, Tôn Hưng tiếp theo sẽ làm gì.

Rồi cô phát hiện Tôn Hưng dường như vừa gặp ác mộng xong, cô có chút bất ngờ. "Ông chủ Tôn, xem ra tối qua ông nghỉ ngơi không được tốt lắm, có phải đang nghĩ đến chuyện của phu nhân ông không?" "Yên tâm đi, chỉ cần cô ta còn ở nơi này thì chắc sẽ không có chuyện gì đâu, hơn nữa tôi đâu phải đã nói rồi sao?" "Cô ta có thể vẫn còn sống tốt đấy." "Chỉ là bị cuốn vào một số đường hầm khác, đợi chúng ta đến những đường hầm khác thì sẽ tìm thấy cô ta, tìm thấy cô ta rồi thì sẽ không sao nữa."....Tôn Hưng cũng không ngờ, Chu Tiểu Di lại tỉnh sớm như vậy!

Ông ta có chút bất ngờ, nhưng ông ta vẫn gật đầu. "Đúng vậy, quả thật có chút chuyện, tôi cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, nhìn tình hình hiện tại thì vẫn coi như ổn."Hiện tại ông ta đây thật sự cảm thấy tất cả mọi chuyện đều vẫn coi như ổn!

Nếu không thì không biết còn xảy ra chuyện gì nữa.

Nên sau khi đại khái suy nghĩ một chút!

Đã biết chuyện này rốt cuộc là thế nào!

Thảo luận một chút, đã hiểu ra chuyện này không có gì đặc biệt.Chu Tiểu Di nghe ông ta nói vậy thì cũng coi như bình tĩnh lại, hơn nữa cô cũng thấy có chút kỳ lạ. "Yên tâm đi, không có gì to tát đâu, hơn nữa ông đâu phải không rõ, hiện tại vốn dĩ không phải là tình huống đặc biệt gì, nhưng nếu tôi không nhầm thì, cô ta chắc là tự mình rời đi đấy." "Thực ra ông cũng nghĩ như vậy phải không, nếu không thì ông cũng không thể bình tĩnh như vậy, hơn nữa tôi biết ông luôn hoài nghi thân phận của cô ta."Ông chủ Tôn nhìn những người

khác đều vẫn đang ngủ, căn bản không chú ý đến bên phía họ, ông ta liền trực tiếp nói thật với Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di cũng có chút ngạc nhiên, không ngờ ông ta lại có thể trực tiếp nói thẳng ra như vậy. "Trước kia ông đâu phải không thừa nhận?

Sao giờ đột nhiên lại thừa nhận rồi, tôi thấy ông nói cũng không phải không có lý, quả thật đúng như vậy." "Từ trước đến nay tôi vẫn luôn nghĩ về chuyện này, có điều tôi cũng không nghĩ nhiều lắm, hơn nữa tôi thấy chuyện này nói gì thì nói thật sự có chút kỳ lạ." "Có điều lúc đó tôi cũng không nói nhiều đến thế, giờ nghe ông nói vậy thì tôi càng chắc chắn hơn về suy nghĩ của mình, hay là ông thực ra đã sớm biết thân phận của cô ta rồi?"Chu Tiểu Di thấy ông chủ Tôn đã nói vậy thì cô biết rồi, ông chủ Tôn đây là không muốn nói hết tất cả mọi chuyện ra.

Nên cô liền trực tiếp hỏi!

Bên phía ông chủ Tôn quả nhiên do dự một chút!

Chu Tiểu Di thấy ông ta không muốn nói thì cũng không muốn truy cứu nữa. "Thôi được rồi, tôi biết hiện tại ông vẫn còn e dè, không muốn nói, vì ông đến nơi này chắc chắn còn có mục đích riêng của mình." "Nếu không thì lúc đó ông đã cận kề cái chết rồi, không kịp thời ra ngoài chữa trị là rất nguy hiểm, bây giờ lại đột nhiên ở lại, chắc là có chuyện gì cần xử lý."Chu Tiểu Di không tin ông ta sẽ vô duyên vô cớ mà trực tiếp quay lại, nên cô liền không chút do dự nói, không ngờ Chu Tiểu Di lại không khách khí như vậy.

Bên phía Tôn Hưng cũng không nói thêm gì nữa!

Nhưng hai người đều hiểu rõ trong lòng!

Chắc chắn là có lý do khác!

Nếu không thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy, phải không? "Hồ tiên sinh ~ ông vẫn thông minh như mọi khi, nhưng ông biết có đôi khi thông minh quá mức thì không phải là chuyện tốt đâu." "Cho nên tôi thấy ông đây vẫn đừng nghĩ nhiều đến thế nữa."Hai người đều cảnh cáo lẫn nhau một chút rồi, thì không nói thêm gì nữa!

Rất nhanh... những người khác cũng lần lượt tỉnh dậy.

Mọi người đều mơ hồ nhìn vẻ mặt của hai người họ.

Cũng không biết chuyện này rốt cuộc là thế nào..... "Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, lúc nãy chúng tôi quả thật đang nói chuyện, nhưng cũng không phải là chuyện gì to tát đâu, chúng tôi chỉ là đang phân tích xem phu nhân Tôn rốt cuộc sẽ đi đâu."Nghe Chu Tiểu Di giải thích xong, tất cả mọi người cũng bừng tỉnh gật đầu, nếu thật sự là lý do này thì cũng có thể hiểu được.

Thực ra họ hiện tại cũng rất tò mò, phu nhân Tôn rốt cuộc đã đi đâu, đây là chuyện kỳ lạ nhất.

Hơn nữa họ cũng không biết phu nhân Tôn, rốt cuộc có suy nghĩ gì, rời đi cũng không nói một tiếng!

Nhưng mọi người đều hiểu rõ trong lòng.

Chương 1659

Biết người đó thực ra là một phu nhân Tôn giả, chỉ là từ trước đến nay, ông chủ Tôn không muốn nói ra, những người khác cũng không vạch trần. "Lúc nãy cậu đã thăm dò được gì từ ông ta rồi, tôi biết mà, cậu sẽ không vô duyên vô cớ mà trực tiếp nói chuyện với ông ta." "Ông ta chắc chắn có lý do, nên ông ta đã nói với cậu rồi sao?

Nhưng tôi thấy vẻ mặt của ông ta, chắc vẫn còn cảnh giác, chắc không muốn nói."Vương Khải Toàn lúc nãy sau khi nhìn một cái thì đại khái đã đoán ra được rồi!

Chỉ là ông chủ vẫn không muốn nói gì.

Anh ta thật sự cũng thấy kỳ lạ!

Chuyện đã phát triển đến nước này rồi, mà ông chủ vẫn không muốn nói.

Đây phải là chuyện quan trọng đến mức nào, khiến ông ta có thể nhịn lâu như vậy!

Mặc dù thấy kỳ lạ, nhưng bên phía họ cũng không nói gì cả.

Vì họ hiện tại cũng không rõ, chuyện này cứ mãi là một chuyện!

Nhưng sau khi đại khái suy nghĩ một chút thì cũng có thể hiểu được.Nếu là người khác thì chắc là cũng có suy nghĩ như vậy thôi!

Nên bên phía ông chủ tự nhiên.

Cũng biết tất cả mọi người hiện tại đều đang nhìn chằm chằm vào ông ta.

Nhưng ông ta vẫn không thể nói ra thân phận của người phụ nữ đó sớm như vậy!

Vì ông ta cũng không chắc chắn người phụ nữ đó có đang trốn ở xung quanh họ để theo dõi ông ta hay không.

Đến lúc đó nếu mình nói ra thân phận của cô ta trước rồi, người phụ nữ đó đổi ý thì sao? "Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, ông ta không muốn nói thì không muốn nói vậy, chúng ta trên đường đi đến đây." "Đâu phải dựa vào ông ta, người phụ nữ kia sở dĩ vô duyên vô cớ rời đi, chắc chắn là muốn nhân cơ hội này trực tiếp cắt đuôi chúng ta." "Ý nghĩa là, cô ta có thể đã nhìn thấy thứ mình quan tâm, hoặc cũng có thể là vì một số lý do khác." "Cô ta không thể tiếp tục đi cùng chúng ta, nhưng cô ta sẽ dẫn đường cho chúng ta tiếp tục đi về phía trước."Chu Tiểu Di sau hai ngày bình tĩnh suy nghĩ thì cô cảm thấy rất có khả năng này, nên cô liền trực tiếp nói thật.

Những người khác nghe cô nói vậy thì cũng gật đầu, họ thấy Chu Tiểu Di nói cũng có lý.Vậy thì trên suốt chặng đường này họ sẽ đi xem thử, có chuyện gì kỳ lạ xảy ra không!

Rất nhanh!

Họ liền phát hiện trên một số tảng đá, quả nhiên có lưu lại ký hiệu đặc biệt. "Hồ tiên sinh, đây không phải là kiểu ký hiệu cuối cùng mà ông thích để lại sao?

Chẳng lẽ trước đây ông đã từng đến nơi này?" "Nhưng chúng ta lúc nãy trong những ảo ảnh hư ảo kia, đâu có thấy bóng dáng của ông đâu, đó là kế hoạch mẹ ông để lại sao?".....Khi phát hiện ra ký hiệu đó, họ cũng đều tỏ vẻ bất ngờ!

Chu Tiểu Di bên đó thì mặt mày bình tĩnh.

Cô nghe Hạ bác sĩ hỏi vậy.

Chu Tiểu Di cũng trực tiếp thẳng thắn giải thích, cô cảm thấy chắc là do phu nhân Tôn để lại. "Không phải, ký hiệu mà mẹ tôi dùng

lúc đó không phải như thế này, hồi nhỏ tôi đã từng thấy rồi." "Đây quả thật là tín hiệu đặc trưng của riêng tôi, nhưng mọi người quên rồi sao?

Chúng ta ở đây có một người đã tách đoàn rồi." "Chắc là ký hiệu mà phu nhân Tôn để lại, bà ta cố ý dẫn đường cho chúng ta!" "Xem ra tôi đoán không sai, phu nhân Tôn bà ta chắc là đã tách khỏi chúng ta, bây giờ bà ta đang chỉ đường cho chúng ta."Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều im lặng!

Chắc chắn thật sự là như vậy sao?

Nhưng nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Chu Tiểu Di.

Họ không thể không tin lời Chu Tiểu Di nói chắc là thật. "Thôi được rồi, không phải chuyện gì to tát đâu, nếu tôi không nhầm thì, cô ta có thể là muốn dẫn dắt chúng ta đi một con đường đúng đắn." "Cứ theo kế hoạch này mà làm thôi, trên suốt chặng đường này, chúng ta đã ở cùng nhau lâu như vậy rồi, chẳng lẽ mọi người nghĩ cô ta sẽ hại chúng ta sao?

Chương 1660

Chắc là không đâu."Tất cả mọi người nghe Chu Tiểu Di nói vậy thì đều sững lại. "Sao nhìn vẻ mặt của mọi người, hình như có chút không tin tưởng phu nhân Tôn, yên tâm đi, bà ta tuyệt đối sẽ không gài bẫy chúng ta đâu." "Nếu tôi không nhầm thì, bà ta chắc là đều cho chúng ta hướng đi đúng đắn, nên chúng ta chỉ cần đi theo những ký hiệu mà bà ta để lại là được." "Có điều vẫn phải nhắc nhở mọi người một câu, mặc dù bà ta để lại là những dấu hiệu đường đi đúng đắn, nhưng khi gặp nguy hiểm trên đường, có thể cũng không liên quan gì đến bà ta."Họ nghe Chu Tiểu Di nói vậy thì càng thêm khó nói!

Thật sự không hiểu tại sao Chu Tiểu Di lại đặc biệt nhắc nhở câu này.

Nhưng vì chuyện đã xảy ra như vậy rồi, thì cô đây cũng không có gì để nói, nên họ không nói thêm gì nữa.Họ trên đường đi tới, quả nhiên đều thấy những ký hiệu trên những tảng đá này, suốt chặng đường vẫn coi như khá thuận lợi, không xảy ra thêm nguy hiểm nào.Tuy nhiên một ngày nọ khi họ đến một nơi!

Phát hiện nơi này là một nơi giống như một thung lũng!

Xung quanh đều là những nơi giống như chiến trường đã trải qua khói lửa. "Chuyện này là sao vậy?

Tôi suýt nữa thì tưởng mình xuyên không rồi, sao tôi cảm thấy nơi này hình như có chút không giống bình thường." "Nhưng cụ thể chỗ nào không giống, hình như cũng hơi khó nói, thôi được rồi, chúng ta vẫn nên tiếp tục xem xét đi."Vương Khải Toàn đây sau khi nhìn xung quanh một vòng, anh ta cảm thấy thật sự có chút quá quỷ dị!

Nhưng anh ta nhất thời cũng không nói ra được những thứ này là

gì.

Nhưng sau khi đại khái nhìn một chút!

Anh ta cũng đã hiểu ra chuyện này không đơn giản!

Nên cứ thế ngoan ngoãn đứng đợi ở đây là được.Không lâu sau đó!

Họ phát hiện mình thật sự đã bị kẹt lại ở nơi này!

Vì khói lửa bốc lên!

Một lúc sau sương mù đã hoàn toàn bao vây lấy họ!

Muốn thoát thân cũng không thể. "Không ổn rồi, chúng ta hình như đã bị kẹt ở nơi này, không phải nói có đường cho chúng ta đi sao?

Sao tôi lại cảm thấy có chút không đúng."Chu Tiểu Di bên đó cũng cảm thấy chuyện này có chút quỷ dị!

Nhưng cô cũng không biết rốt cuộc quỷ dị ở chỗ nào!

Đại khái nhìn một cái xong!

Cô chỉ có thể bảo tất cả mọi người trước hết đừng hành động khinh suất.

Cứ xem xét tình hình rồi tính!

Ngay lúc đó, một chùm sáng đột nhiên xuyên qua màn sương mù dày đặc, như thể soi rõ con đường phía trước.

Và quả nhiên, dưới chùm sáng ấy, có một lối đi dẫn đến một nơi khác!

Mọi người đều kinh ngạc, cảnh tượng này quá đỗi kỳ ảo. "Còn đứng ngây ra làm gì nữa?

Chuyện đã đến nước này, vậy thì chứng tỏ chúng ta phải đi tiếp, đi xem rốt cuộc có thứ gì.

Tôi không tin nó thật sự có thể làm gì được chúng ta." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, rồi mạnh dạn bước tới.

Đúng vậy!

Như Chu Tiểu Di nói, chẳng lẽ nó thật sự có thể làm gì được họ ư?

Chương 1661

Chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu!

Vì thế, họ nhanh chóng tiến về phía trước.

Khi Chu Tiểu Di và những người khác đã bước qua, những người còn lại đương nhiên cũng lần lượt theo sau.

Mặc dù họ không biết phía trước sẽ gặp phải nguy hiểm gì, nhưng trong tình cảnh hiện tại, ngoài việc đi tiếp thì không còn con đường nào khác!

Hơn nữa, xung quanh toàn là khói đặc, họ hoàn toàn không nhìn rõ phương hướng.

Thậm chí họ còn nghi ngờ liệu con đường này có phải đã dẫn dắt họ đến đây chỉ vì cảnh tượng ngày hôm nay không.

Tất cả mọi người đều rất băn khoăn.

Tuy nhiên, họ vẫn ngoan ngoãn đi theo, và sau khi bước qua mà không thấy điều gì bất thường, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Và khi họ tiến vào, nơi đây ẩm ướt đối lập hoàn toàn với bên ngoài.

Trước khi vào hẻm núi, trời còn quang đãng vạn dặm, vậy mà vừa bước vào đã thành ra một nơi như Thủy Liêm Động vậy. "Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa.

Các người còn không biết mọi chuyện sẽ diễn biến thế nào đâu, mà nơi này vừa nhìn đã thấy có gì đó kỳ quái." "Các người mau nhìn, ở đây còn có một ký hiệu.

Xem ra Tôn phu nhân cũng đã đến đây rồi.

Tôn phu nhân quả là lợi hại, một mình cô ấy lại có thể đến được một nơi xa thế này." Chỉ có mỗi Hạ bác sĩ ngây ngốc, cho rằng đây là chuyện đáng mừng!

Nhưng mọi người cũng hiểu rõ, ông ta căn bản không hề ngốc, chỉ là giả vờ không quan trọng ở đây thôi!

Có những lúc ngốc một chút, vẫn có thể giữ được cái mạng nhỏ của mình. "Xem ra chúng ta đi đúng đường rồi.

Tôn lão bản có ấn tượng gì về những nơi này không?

Cả những người khác nữa." "A Nguyệt, cô đừng nói là vẫn chưa nhớ ra gì nhé.

Mặc dù tôi cũng thấy chuyện này thật kỳ lạ, nhưng không phải cứ không muốn nhớ thì có thể không nhớ đâu." "Cần nhớ thì vẫn phải nhớ thôi.

Nếu các người đã từng đến đây, vậy thì hãy nghiêm túc hồi tưởng lại đi, điều đó hữu ích cho tất cả chúng ta đấy." Vương Khải Toàn lúc này vẫn không quên buông một câu trêu chọc.

Những người khác đều im lặng, vì họ biết ý Vương Khải Toàn là gì, thực chất là đang ám chỉ Tôn lão bản!

Bên A Nguyệt thì đúng là không nhớ gì thật.

Nhưng họ cảm thấy Tôn lão bản chưa chắc đã quên hết!

Tuy nhiên, cũng không ai dám nói thêm gì!

Tôn lão bản cũng không đáp lời hắn, coi như hắn chưa từng nói câu đó. "Có cảm ứng được điều gì bất thường không?

Đến một nơi mới, chúng ta vẫn nên hỏi Thiên Ân trước đã." Chu Tiểu Di không để ý đến những người khác, cô quay sang hỏi Thiên Ân.

Thiên Ân lắc đầu, không cảm ứng được bất kỳ sự nguy hiểm nào tồn tại.

Dù chỉ một chút cũng không có!

Chương 1662

Sau khi nghe Thiên Ân phản hồi, Chu Tiểu Di cũng thả lỏng đôi chút, nhưng vẫn chưa thể hoàn toàn yên tâm. "Được, nhưng chúng ta vẫn phải chú ý một chút.

Không phải lúc nào không cảm ứng được cũng có nghĩa là an toàn.

Vậy nên tiếp tục đi thôi." Họ chỉ có thể nghe lời Chu Tiểu Di, đành cứng đầu đi theo cô về phía trước.

Mọi người đều thấy nơi này có gì đó rợn người.

Mặc dù hiện tại chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng họ vẫn cảm thấy hơi sợ hãi.

Thế là họ nhìn Thiên Ân.

Tuy nhiên, nếu Thiên Ân đã không có bất kỳ phản ứng nào, thì chắc là không sao rồi, nên họ cũng yên tâm hơn nhiều.

Tuy nhiên, họ lại phát hiện càng lúc càng có điều không ổn.

Thiên Ân cũng dừng lại, nó luôn cảm thấy có cuồng phong gào thét bên cạnh.

Nó liền dừng lại hỏi Chu Tiểu Di có cảm giác gì không.

Chu Tiểu Di do dự một lát rồi lắc đầu. "Tôi không biết cuồng phong cậu nói là như thế nào, nhưng tôi vừa nãy quả thật không cảm nhận được gì." "Vì thế tôi cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng nếu chuyện đã như vậy, thì không còn việc gì khác." Chu Tiểu Di suy nghĩ một lát thì đại khái đã hiểu rõ chuyện này là thế nào!

Nếu đã vậy, tôi biết chuyện này là thế nào rồi.

Nếu không nhầm, mọi chuyện đều đã trở nên có phần quỷ dị!

Chu Tiểu Di chỉ có thể an ủi Thiên Ân, bảo nó đừng nghĩ nhiều nữa, đồng thời cũng bảo Thiên Ân đừng suy nghĩ thêm. "Yên tâm đi, ít nhiều gì cũng có chút không an toàn.

Đương nhiên, nếu đã đến được nơi này, thì ít nhiều cũng sẽ có vài thứ." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người cũng thả lỏng hơn nhiều, nhưng thực ra cũng không thả lỏng đến thế!

Bởi vì họ rất rõ chuyện này rốt cuộc là gì.

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ một chút, họ cũng đã hiểu rõ mọi chuyện rồi!

E rằng nơi đây sẽ có những thứ quỷ dị. "Dù có quỷ dị đến mấy, cũng không có gì đáng sợ.

Nếu tôi không nhầm," "Mọi chuyện đều có liên quan đến những thứ này.

Nếu không, cũng không thể biến thành ra nông nỗi này." "Chỉ vậy mới có thể cho tôi biết, rốt cuộc mọi chuyện là gì." Vương Khải Toàn vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, nên hắn thẳng thắn nói ra!

Tuy nhiên, dù có hỏi thế nào cũng chẳng có ai đáp lời, đặc biệt là Chu Tiểu Di, cô ấy càng không đáp. "Đã nói là không có chuyện gì quá lớn, nên cậu căn bản không cần lo lắng.

Hơn nữa, cậu lại chẳng phải không biết chuyện này rốt cuộc là gì." "Nếu tôi không nhầm, e rằng bên họ đã sớm biết chuyện này là gì rồi." Vương Khải Toàn còn hoảng loạn hơn những người khác, vì hắn rất rõ chuyện này hiện tại!

Không phải là thứ họ có thể kiểm soát.

Thế nên hắn dứt khoát không nói gì nữa!

Sau một thoáng do dự, hắn đại khái đã hiểu rõ những chuyện hiện

tại có phần phức tạp.

Chương 1663

"Yên tâm đi, không phải chuyện gì đặc biệt nghiêm trọng đâu.

Nếu tôi không nhầm, chắc không có tình huống đặc biệt nào đâu." "Hơn nữa, xét tình hình hiện tại, vốn dĩ không quá phức tạp." "Mặc dù Thiên Ân bên đó cảm thấy có gì đó quỷ dị, nhưng những người còn lại chúng ta vẫn chưa cảm nhận ra được." Chu Tiểu Di nghĩ rằng nếu Thiên Ân cảm ứng được, thì chắc chắn có nguy hiểm.

Nhưng nếu những người khác vẫn chưa cảm ứng được, thì có lẽ không có chuyện gì đặc biệt.

Vì thế, họ cũng không truy cứu thêm nữa, dù sao chuyện là gì cũng đâu phải do họ quyết định.

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người cũng coi như yên tâm.

Bởi vì họ biết Chu Tiểu Di tuyệt đối sẽ không lừa dối họ.

Nếu Chu Tiểu Di đã nói không có chuyện gì, thì chắc tạm thời sẽ không có!

Thế nhưng, không lâu sau đó.

Họ cảm thấy có thứ gì đó bay qua bay lại trước mặt!

Nhưng họ luôn không thể bắt được.

Thứ này đã theo dõi họ suốt cả đoạn đường rồi, nên họ cũng quen dần.

Tuy nhiên, lần này nó lại sượt qua mặt họ.

Ngay khi Chu Tiểu Di và mọi người vẫn thờ ơ, định tiếp tục đi tới, một người trong số họ đột nhiên bị kéo vào bức tường.

Chỉ còn lại một bàn tay dính trên tường.

Họ muốn kéo người đó ra!

Nhưng căn bản không thể nào kéo được.

Điều quỷ dị hơn là, họ sờ thử thấy bức tường cứng rắn đến vậy!

Nhưng thứ kia vừa rồi lại có thể ném người vào trong.

Một lát sau, bàn tay đó liền rơi xuống, rồi khối đá kia lập tức thấm đẫm máu tươi. "Cảnh tượng vừa rồi thật sự quá kinh khủng!

Tôi thật không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra.

Quái vật vừa rồi là thứ gì vậy?" "Chẳng lẽ đó chính là con quái vật vẫn thường xuất hiện lúc ẩn lúc hiện suốt dọc đường đi sao?

Nhưng nó đã không xuất hiện lâu rồi, tại sao bây giờ lại tái xuất?" Họ cũng thấy hơi kỳ lạ, rõ ràng nó đã biến mất lâu như vậy, tại sao lại đột nhiên xuất hiện trở lại?

Điều này khiến mọi người đều khó hiểu.

Nhưng nếu chuyện đã xảy ra rồi, họ còn có thể nói gì nữa đây, chỉ đành yên lặng chờ đợi.

Họ lại tiếp tục tiến về phía trước, nhưng trên đường đi vẫn không tránh khỏi việc một số người bị thương.

Rõ ràng là đã có vài người bị thương liên tiếp rồi.

Họ thực sự không thể tiếp tục cứng đầu như vậy nữa, nên sau khi suy nghĩ một lát, họ đã hiểu rõ tình huống này rốt cuộc là gì. "Nó chắc là nhắm vào chúng ta.

Lát nữa mọi người nhất định phải cẩn thận.

Chương 1664

Từ bây giờ, tất cả hãy cực kỳ cảnh giác, nếu có gì bất thường thì cứ nổ súng ngay." "Căn bản không cần do dự, cũng đừng nghĩ nhiều nữa.

Nếu tôi không nhầm, chúng ta hẳn đã sớm có sự chuẩn bị rồi." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác đều đồng tình gật đầu!

Quả đúng là như vậy!

Họ đương nhiên rất rõ chuyện này rốt cuộc là gì!

Đương nhiên cũng hiểu rõ tình hình hiện tại!

Nếu đã vậy, họ chỉ có thể từ từ chờ đợi ở nơi này.

Họ cũng bắt đầu hành động, bởi vì họ rất rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, rất có thể sẽ thật sự xảy ra nguy hiểm.

Nếu đã vậy, thì nghe theo Chu Tiểu Di thôi, thế là họ nhanh chóng dũng cảm đối mặt với tất cả.

Không lâu sau!

Họ đại khái đã hiểu rõ chuyện này hiện giờ nên giải quyết thế nào...

Khi những thứ đó tái xuất hiện, họ quả nhiên liền xả đạn dữ dội!

Và quả thật không còn thấy nguy hiểm nào nữa!

Có lẽ sự uy hiếp của họ đã có tác dụng. "Cuối cùng cũng xong!

Vừa nãy tôi còn tưởng chúng ta toi thật rồi chứ, đáng sợ thật." "May mà vừa nãy chúng ta đã trực tiếp giải quyết được chuyện này rồi." "Mọi người có thấy thứ kia vừa nãy là gì không?

Nếu tôi không nhầm thì chắc cậu đã thấy rồi." "Người kia có một khuôn mặt như 'người đàn ông không mặt' vậy, nhưng nhất thời cũng không rõ tình huống này là thế nào." Vừa rồi Chu Tiểu Di và những người khác không nhìn thấy, nhưng những người còn lại thì thấy rất rõ!

Họ cứ trừng mắt nhìn thứ đó.

Nó đột nhiên xuất hiện một cách khó hiểu, nên bây giờ họ thực sự hơi lo lắng. "Thấy chứ, chắc chắn là thấy rồi, đúng là đáng sợ kinh khủng.

Nếu tôi không nhầm, mọi chuyện đều là tất yếu." Vì họ biết khi Chu Tiểu Di và đồng đội vào nơi này, mọi chuyện chắc chắn sẽ không đơn giản, nên họ nhanh chóng suy nghĩ.

Họ đã hiểu ra rồi, chắc cũng không phức tạp đến thế!

Hơn nữa, Chu Tiểu Di và đồng đội đi đến đâu thì gặp nguy hiểm đến đó, đây chẳng phải là chuyện rất bình thường sao? "Thôi rồi, chúng ta cứ xem tiếp xem sau đó còn chuyện gì xảy ra nữa.

Dù sao tôi cũng thấy khá quỷ dị." "Cũng không biết Chu tỷ và đồng đội sao lại bình tĩnh đến vậy.

Nếu là tôi thì đã sợ ngây người rồi." Mọi người đều có chút rụt rè, vì họ thực sự không rõ chuyện này nên giải quyết thế nào!

Sau khi suy nghĩ một chút, họ đã hiểu ra rồi, e rằng không hề đơn giản. "Chẳng phải đã nói rõ rồi sao, đây đâu phải chuyện gì to tát." "Nếu không có tình huống đặc biệt, thì đừng có làm loạn nữa." "Những thứ vừa rồi đã làm hại nhiều người trong chúng ta rồi.

Nếu chúng ta còn tiếp tục gây rối, e rằng sẽ không có kết cục tốt đẹp." Những người khác đương nhiên cũng biết chuyện này không hề đơn giản, nhưng dù có nghĩ thế nào cũng không thể giải quyết được.

Chu Tiểu Di cùng Thiên Ân và đồng đội nhanh chóng tiến về phía trước!

Không biết bao lâu sau, cuối cùng họ cũng không gặp lại thứ đó nữa, mọi người cũng coi như yên tâm.

Chương 1665

"Nó chắc tạm thời sẽ không xuất hiện, nhưng tạm thời không xuất hiện không có nghĩa là nó sẽ không bao giờ xuất hiện.

Rất có thể nó sẽ lại xuất hiện, nên mọi người vẫn phải hết sức cẩn thận." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ đương nhiên gật đầu, rất rõ chuyện này rốt cuộc là gì.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di rất nhanh lại phát hiện họ đã lạc đường.

Cô không biết tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào!

Nhưng Chu Tiểu Di đại khái cũng biết nơi này không đơn giản.

Quả nhiên, cô đã đoán đúng!

Một lát sau, họ đã nghe thấy tiếng 'ô ô'!

Chu Tiểu Di liền cảm thấy không ổn, chuyện này rốt cuộc là sao?

Lúc trước không hề nghe thấy, vậy mà bây giờ lại nghe được âm thanh này!

Cô đương nhiên cảm thấy tình huống có gì đó không đúng.

Cô nhanh chóng nhìn về phía những người khác!

Những người khác cũng đã nghe thấy!

Họ lập tức ý thức được rằng mọi chuyện có lẽ không hề đơn giản... "Mọi người đứng yên tại chỗ, vừa nãy tôi đã đại khái nhìn quanh một lượt rồi." "Tôi có thể cảm ứng được." "Nơi này quả thật có chút bất thường, nhưng cũng không thể nói lên điều gì." "Tôi cứ có cảm giác chúng ta như đã rơi vào một cái bẫy, nghĩa là ngay từ đầu, những kẻ đó đã định ra tay với chúng ta rồi, nhưng cũng chưa chắc." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ đại khái đã biết chuyện này rốt cuộc là

gì.

Vừa rồi họ đại khái đã cảm thấy có gì đó bất thường!

Nhưng không ngờ lại vẫn xảy ra chuyện như thế này.

Thiên Ân bên đó càng thêm bồn chồn lo lắng, nó đã sớm biết rõ tình trạng của mình rồi. "Yên tâm đi, không phải chuyện gì to tát đâu.

Nếu tôi không nhầm, chắc sẽ không có bất kỳ bất ngờ nào.

Nhưng cậu vẫn phải đại khái tin rằng chuyện không đơn giản như vậy." Chu Tiểu Di bảo mọi người đứng yên tại chỗ, còn an ủi họ!

Khi nghe Chu Tiểu Di nói vậy, nhất thời họ không biết nên nói gì nữa!

Bình thường, Chu Tiểu Di luôn an ủi họ. "Đúng vậy, nếu Hồ huynh đệ đã nói không có chuyện gì, thì chắc chắn là không có gì đâu, nên căn bản không cần lo lắng." "Hơn nữa Hồ huynh đệ bên này chẳng phải đã nói rồi sao?

Có cậu ấy ở đây, mọi chuyện khác đều không cần lo lắng." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ đại khái đã hiểu rõ chuyện này quả thật có chút phức tạp.

Rồi họ đứng yên tại chỗ, nhưng những âm thanh đó vẫn gào thét đến, một lát sau, họ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Chu Tiểu Di cũng ý thức được tình huống có gì đó không ổn, liền bảo họ lập tức bịt tai lại!

Họ cảm thấy những bức tường trước mặt đã bắt đầu nghiêng ngả lung lay. "Đây rốt cuộc là âm thanh gì?

Sao tôi lại có cảm giác hơi kỳ quái, nhưng nếu không nhầm, tôi còn cho rằng thứ này không hề đơn giản, hơn nữa hiện tại còn xảy ra chuyện như vậy." Họ đại khái đã biết chuyện này hiện tại rốt cuộc là

gì, nên họ nhanh chóng bịt tai lại.

Nhưng vẫn không có tác dụng gì, hơn nữa có vài người đã bắt đầu phát điên, dùng đầu đập vào tường!

Chương 1666

Một lát sau liền chết đi.

Chu Tiểu Di biết âm thanh này chính là để khiến họ tự tàn sát hoặc giết lẫn nhau.

Khi Chu Tiểu Di quay đầu nhìn, cô thấy mắt một số người đã đỏ ngầu!

Trông thấy họ sắp bắt đầu tự tương tàn sát. "Đừng động đậy!

Nếu tôi đã rõ, tôi đã sớm biết các ngươi rốt cuộc muốn làm gì rồi." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, một số người thông minh đã bắt đầu bình tĩnh lại, nhưng vẫn còn một số người đã bị mê hoặc trực tiếp.

Vì thế, họ nhìn những người kia đã xô xát với nhau, chỉ có thể cố gắng tránh xa.

Chu Tiểu Di cũng nhân cơ hội này nhìn quanh xem rốt cuộc có phương pháp phá giải nào không!

Cô biết chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ mà tạo ra động tĩnh như vậy cho họ, nhất định còn có chuyện gì khác. "Các ngươi mau tránh xa ra một chút, tuyệt đối đừng tụ tập lại với nhau, nếu không rất có thể sẽ bị mắc kẹt hoàn toàn ở nơi này." Nghe lời Chu Tiểu Di, họ nhanh chóng tránh xa một chút, nhưng vài người đã xô xát với nhau thì họ cũng không cứu được.

Chỉ đành để mặc họ ở đó.

Hy vọng họ đủ may mắn, đừng để đến lúc thật sự xảy ra nguy hiểm... "Cậu có thể cảm ứng được chỗ nào an toàn không?

Tôi cảm giác bây giờ chắc là cả nơi này đều không an toàn rồi." "Nhưng tôi khẩn thiết cần tìm một nơi để xem xét kỹ, rốt cuộc chỗ

nào không ổn.

Tôi nghĩ âm thanh này chắc phát ra từ những bức tường." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác cũng cố gắng nhìn thử!

Quả đúng là như cô nói, âm thanh quả thật phát ra từ trong tường.

Họ cũng thấy hơi kỳ lạ, sao tự dưng âm thanh lại phát ra trực tiếp từ trong tường!

Tuy cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng họ cũng không nói nhiều, chủ yếu là hiện tại họ căn bản không có thời gian để ý đến những chuyện này.

Họ căn bản không thể để ý được, hiện giờ đầu đau như búa bổ, tai ù đi.

Chu Tiểu Di bên đó cũng muốn giải cứu họ, nhưng xét tình hình hiện tại, căn bản không thể cứu được.

Cô chỉ đành để những người đó, trước tiên cứ ở yên chỗ này đã!

Không thể dễ dàng bị mắc kẹt ở nơi này.

Hiện tại họ như những con thú bị nhốt trong đấu trường, đã bị mắc kẹt ở đây.

Có một số người đã bắt đầu điên cuồng, nhưng cũng có một số người thì không. "Các người phải cố gắng kiên trì một chút, tuyệt đối đừng để xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa, các người chẳng phải không biết tình hình hiện tại rốt cuộc là gì sao." "Nhưng nếu tôi không nhầm, nó chính là muốn chúng ta tự tương tàn sát lẫn nhau, lát nữa, kẻ địch sẽ đại thắng." "Vì thế bây giờ các người hãy nhanh chóng đi trước, tránh xa ra, tôi sẽ xem xét rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác đương nhiên đều rời đi.

Nếu đã vậy, họ cũng tránh xa một chút.

Thế nhưng có một số người vẫn đang đánh nhau không ngừng ở đó, Chu Tiểu Di cũng lười quản nhiều đến vậy.

Sau khi cô nghiêm túc quan sát một chút.

Cô đại khái đã hiểu rõ những người này rốt cuộc là thế nào, xem ra họ thực sự đã bị âm thanh quấy nhiễu!

Chương 1667

Nếu đã vậy, thì cô bên này cũng không cần lo lắng nhiều nữa.

Sau khi Chu Tiểu Di nghiêm túc quan sát một chút, cô phát hiện quả nhiên âm thanh phát ra từ những bức tường này!

Nhưng căn bản không thể dễ dàng hiểu rõ tất cả những thứ này.

Nếu đã vậy, thì bên cô đã biết chuyện này rốt cuộc là gì!

Vì thế sau khi Chu Tiểu Di nghiêm túc phán đoán một chút, cô đại khái đã xác định được âm thanh phát ra từ bốn phương vị. "Thì ra là những thứ này giở trò quỷ, nếu đã vậy, thì tôi bên này đã biết phải làm gì rồi." Sau khi Chu Tiểu Di đại khái nhìn quanh một lượt và hiểu rõ chuyện này là gì, cô liền vung khẩu súng trên lưng lên, trực tiếp xả đạn qua.

Một lát sau, âm thanh dần yếu đi, xem ra vẫn còn một chỗ cuối cùng chưa tìm thấy!

Chu Tiểu Di thấy những người khác đều đã bình tĩnh lại đôi chút!

Sau đó cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dựa vào khả năng phán đoán của mình, Chu Tiểu Di nhanh chóng xác định được rốt cuộc chỗ nào là nơi cuối cùng phát ra âm thanh.

Sau khi cô nhanh chóng bắn một phát qua đó, lập tức không còn bất kỳ âm thanh nào nữa.

Cùng lúc mọi người thở phào nhẹ nhõm, Chu Tiểu Di cũng thở hắt ra.

Cô không dám tưởng tượng, lát nữa nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì sẽ thế nào? "Cuối cùng cũng giải quyết xong rồi.

Tôi còn tưởng phải cứ thế này mà chờ đợi mãi chứ.

Nếu không có chuyện gì nữa, chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này thôi." "Nếu cứ tiếp tục như vậy, cậu cứ đi tiếp thì không biết còn chuyện gì xảy ra nữa.

Hoặc nói cách khác, ở lại nơi này cũng không phải là một lựa chọn sáng suốt." Nhiều người đều đã biết chuyện này là gì, nhưng họ cũng không định nói thêm gì nữa.

Nếu đã vậy, thì mau chóng rời đi thôi.

Chu Tiểu Di cũng có thể thấy được!

Nỗi lo lắng của họ cũng không phải là không có lý.

Nếu đã vậy, thì hãy nhanh chóng rời đi thôi.

Chu Tiểu Di cũng kéo Thiên Ân nhanh chóng rời đi, thế nhưng Thiên Ân đi được vài bước thì dừng lại quay đầu nhìn một cái.

Những người khác phía sau cũng không biết Thiên Ân có ý gì, tại sao tự dưng lại quay đầu nhìn. "Vừa rồi, tôi hình như cảm giác có thứ gì đó lướt qua sau lưng, nên hơi tò mò." Nghe Thiên Ân nói vậy, tất cả mọi người đều giật mình.

Không phải chứ, lẽ nào thật sự có thứ gì sao?

Nhưng họ lại cảm thấy hình như không thể nào, tuy nhiên vẫn nghiêm túc quay đầu nhìn thử!

Sau khi phát hiện không có gì bất thường, họ mới thở phào nhẹ nhõm!

Vừa rồi thật sự đã dọa chết người rồi.

May mà sau khi nghe Thiên Ân nói câu này, họ không dám nói thêm gì nữa.

Nếu đã vậy, thì họ vẫn mau chóng rời đi thôi.

Chương 1668

Thiên Ân bên đó, khi thấy những người khác cũng đều vẻ mặt lo lắng.

Nó cũng không nhịn được cười một tiếng, bảo những người khác đừng lo lắng, họ sẽ không gặp bất kỳ bất trắc nào đâu. "Cậu không biết đấy, bình thường cậu rốt cuộc là trông như thế nào đâu.

Thật sự quá đáng sợ, nên bên chúng tôi đương nhiên cũng không dám nói thêm gì." "Nhưng bây giờ cậu có chắc thật sự không còn chuyện gì nữa không?

Vừa nãy thật sự đã dọa chết khiếp, còn tưởng lại sắp có chuyện gì xảy ra nữa chứ." Xảy ra bất trắc như vậy, ai cũng không dám nói thêm gì nữa, nên họ đương nhiên cũng không dám tiếp tục luyên thuyên.

Sau khi suy nghĩ một lát, họ liền từ từ rời đi.

Chu Tiểu Di và Thiên Ân đi ở phía trước, những người khác nhanh chóng theo sát phía sau. "Còn đứng đờ ra đó làm gì?

Mau chóng lên đi, lẽ nào các cậu thật sự muốn bị mắc kẹt ở nơi này ư?" Trần Bình thấy vài anh em dưới quyền vẫn còn chần chừ phía sau, liền trực tiếp nói.

Nghe hắn nói vậy, những người khác cũng ngớ người ra.

Hai người kia nghe Trần Bình nói thì cũng nhanh chóng đi theo lên!

Thực ra họ chỉ đang nghĩ, có nên tìm xem quần áo và đồ đạc cá nhân của hai người huynh đệ kia không.

Nếu thật sự còn sót lại, thì sẽ mang họ về!

Nhưng vừa nhìn qua thì phát hiện căn bản không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Vì thế họ chỉ đành nhanh chóng đi theo lên.

Trần Bình thực ra cũng biết họ đang nghĩ gì!

Nhưng hắn biết, hiện tại căn bản không thể tìm thấy những thứ đó. "Yên tâm đi, sau khi ra ngoài chúng ta sẽ an táng cho người nhà họ, rồi cũng sẽ lập bia mộ cho họ.

Dù không có bất kỳ thứ gì, thì sao chứ?" "Ở nơi này không có, nhưng không có nghĩa là trong ký túc xá cũng không có." "Tôi biết hai người các cậu đang nghĩ gì, chuyện này căn bản không cần lo lắng." Không ngờ Trần Bình lại biết họ đang nghĩ gì, như vậy họ cũng yên tâm hơn nhiều.

Họ còn tưởng hắn sẽ bất chấp mọi thứ, hoặc nói cách khác là quên hết mọi chuyện, nhưng hiện tại xem ra không phải vậy.

Chu Tiểu Di và đồng đội vẫn luôn ở phía sau, nhưng không có nghĩa là họ không biết những người phía sau đang nghĩ gì.

Chu Tiểu Di đại khái cũng có thể nhìn ra tâm tư của họ.

Cô cũng không ngờ những người này lại khá trọng tình trọng nghĩa.

Ban đầu cứ nghĩ những người này đi theo một người như Tôn lão bản thì đương nhiên sẽ không để ý đến những chuyện này.

Nhưng xét tình hình hiện tại, hình như căn bản không phải vậy. "Biết các người còn đang nghĩ gì.

Để sau khi ra ngoài rồi nói.

Hiện tại nơi này nguy hiểm, hơn nữa bây giờ các người dù có quay lại cũng căn bản không tìm thấy bất kỳ thứ gì." "Thực ra các

người còn sẽ bị những thứ đó trực tiếp kéo vào trong tường.

Đến lúc đó nếu cũng bị kéo vào tường như vậy, thì thật sự nguy hiểm rồi." "Vì thế, bây giờ bảo toàn được cái mạng nhỏ của các người, rồi sau đó giúp họ tìm đồ vật, mới là chuyện quan trọng nhất." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác đương nhiên cũng biết!

Chuyện này có chút rắc rối.

Chương 1669

Nếu đã vậy, thì họ cứ rời đi trước đã.

Dưới sự dẫn dắt của Chu Tiểu Di, họ nhanh chóng rời đi!

Thế nhưng suốt dọc đường đi, bóng ma kia vẫn luôn lúc ẩn lúc hiện.

Ban đầu, chỉ có Thiên Ân cảm ứng được, nhưng sau đó Chu Tiểu Di và những người khác đương nhiên cũng cảm nhận được. "Thứ này rốt cuộc là cái quái gì?

Tại sao nó cứ lúc ẩn lúc hiện?

Nếu tôi không nhầm," "Nó chắc rất nhanh sẽ xuất hiện trước mặt chúng ta.

Ban đầu, chỉ có Thiên Ân có thể cảm ứng được sự tồn tại của nó, nhưng bây giờ những người còn lại chúng ta cũng mơ hồ cảm nhận ra." Hắc ca đột nhiên buông một câu như vậy.

Những người khác nghe hắn nói thế đều đồng tình gật đầu.

Họ cảm thấy Hắc ca nói cũng không phải không có lý, đúng như hắn nói, những thứ đó chắc sẽ nhanh chóng xuất hiện.

Nếu đã vậy, thì hắn bên này đã coi như hài lòng rồi. "Nếu cậu đã nói vậy, thì những người còn lại chúng ta đương nhiên sẽ không nghi ngờ nữa." "Chỉ là không ngờ, nó lại xuất hiện trực tiếp nhân lúc này.

Nếu đã vậy, thì chúng ta bên này đã hiểu rõ rồi." Còn về việc hiểu rõ điều gì, thực ra những người khác căn bản không cần nói nhiều, vì họ rất rõ chuyện này hiện tại.

Chỉ có thể từ từ giải quyết.

Rồi họ đột nhiên lại đi đến một nơi khác.

Nơi đây rất rộng rãi, nên họ đại khái có thể cảm nhận được, có chút khác biệt so với bình thường.

Chu Tiểu Di còn ở phía trước đã trực tiếp dừng lại!

Bởi vì cô cũng không chắc nơi này có chỗ nào nguy hiểm không!

Hơn nữa, cô nhìn thấy những phiến đá bên dưới đều là từng khối từng khối, quả thật có chút quỷ dị. "Mọi người đứng yên tại chỗ này đã, tôi sẽ qua đó xem rốt cuộc là chuyện gì rồi nói." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác cũng đều tránh ra...

Hiện tại, cả nhóm không rõ chuyện gì đang xảy ra nên chỉ còn cách đứng đợi.

Một lát sau, Chu Tiểu Di thử mấy tấm ván sàn dưới đất, tất cả đều không có cơ quan gì.

Cô mới an toàn dẫn họ đi qua.

Khi đến nơi, họ thấy vài bức tượng thú đầu rồng xanh, tất cả đều được khắc bằng vàng.

Có người nhìn thấy ánh vàng lấp lánh thì nhịn không được muốn chạm vào.

Vương Khải Toàn liền vỗ mạnh vào tay người đó. "Mày có muốn chết không?

Nếu thật sự muốn chết thì cứ tùy tiện chạm vào đi.

Đã nói rồi, đến cái nơi này mà không có kinh nghiệm thì đừng có lung tung chạm vào.

Mày chắc chắn là chạm vào rồi sẽ không kích hoạt cơ quan gì đó, không có thứ gì trực tiếp muốn chúng ta chết ở đây sao?" Nghe Vương Khải Toàn nói vậy, người kia ngượng nghịu rụt tay lại.

Chương 1670

Vừa nãy anh ta quả thật không nghĩ nhiều như vậy.

Giờ thì họ đại khái đã hiểu rõ tình hình, nên cũng nhận ra chuyện này không hề đơn giản. "Thật sự là hơi bất ngờ, nhưng tình huống hiện tại rốt cuộc là thế nào?

Thật đau đầu." Những người khác nghe vậy cũng tập trung lại.

Nếu họ không đoán sai, tình hình hiện tại quả thật không ổn.

Họ nhận ra mọi chuyện không thể giải quyết một cách thuận lợi như vậy.

Đã thế thì họ cứ nhìn Chu Tiểu Di làm gì, rồi làm theo.

Họ thấy Chu Tiểu Di đi quanh mấy bức tượng hết một vòng rồi lại một vòng, khiến họ hơi ngạc nhiên.

Chu Tiểu Di trông như thể đã thấy gì đó, nhưng lại như chưa thấy gì.

Những người khác đều hơi khó hiểu, nhưng nhất thời cũng không biết nói gì, nên đành im lặng. "Lão Hồ, vừa nãy cậu đã xem xét khắp nơi rồi, cậu có phát hiện ra chỗ nào kỳ lạ hay manh mối gì không?" "Bây giờ chúng ta phải nhanh chóng xác định xem nơi này có nguy hiểm không.

Hơn nữa, cậu xem, ở đây có nhiều tượng thú đầu rồng xanh thế này, tôi cứ cảm thấy không đơn giản chút nào." Chu Tiểu Di nghe Vương Khải Toàn hỏi vậy thì vẫn lắc đầu.

Thật lòng mà nói, cô cũng không biết hiện giờ nên làm thế nào cho phải. [Tôi thực sự không còn thấy bất ngờ lớn gì nữa, nhưng tất cả mọi thứ dường như đều trở nên hơi quỷ dị.] [Chúng ta vẫn cứ xem

Chu tỷ họ tiếp theo nên làm gì đi.

Tôi cảm thấy Chu tỷ cô ấy chắc là phát hiện ra gì đó rồi, nhưng cô ấy cứ ngập ngừng, chắc là không muốn nói ra để họ lo lắng.] [Tôi cũng cảm thấy Chu tỷ cô ấy chắc là phát hiện ra gì đó rồi, nhưng cô ấy cũng không nói, tôi thấy thực sự hơi kỳ lạ.] [Nhưng chuyện rốt cuộc thế nào thì chúng ta cũng không thể nói trước được.

Chúng ta cứ xem thôi, hơn nữa chúng ta cũng không giúp được gì.] [Đúng vậy, chúng ta cũng chỉ có thể ở bên ngoài yên lặng mà xem.] [Mặc dù đôi khi chúng ta có góc nhìn thần.] [Nhưng so với Chu tỷ thì tôi cảm thấy góc nhìn thần của chúng ta căn bản chẳng là gì, bởi vì chúng ta căn bản không dễ dàng biết được những chuyện này.] Chu Tiểu Di quả thật đã phát hiện ra điều gì đó không ổn.

Cô cũng cảm thấy những con thú đầu rồng xanh này thật sự quái lạ, nhưng cô không thể nói ra rốt cuộc là chỗ nào kỳ lạ. "Sao vậy?

Có chỗ nào không đúng sao?

Vừa nãy thấy sắc mặt cậu không tốt, có chuyện gì chúng ta không biết xảy ra à?

Đến lúc này rồi, cậu căn bản không cần phải giấu giếm, cứ nói thẳng ra đi, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?" Vương Khải Toàn quen Chu Tiểu Di lâu như vậy, sao lại không hiểu cô nghĩ gì.

Thấy dáng vẻ cô vừa nãy, anh ta đại khái đã hiểu, e là chuyện không đơn giản, nên liền trực tiếp hỏi cô rốt cuộc là chuyện gì. "Vừa nãy tôi quả thật cảm thấy mấy thứ này hơi kỳ lạ, nhưng cụ thể kỳ lạ ở đâu thì tạm thời tôi không nói ra được." "Chỉ là nhìn tình hình hiện tại thì có hơi quỷ dị một chút, nhưng cậu yên tâm đi, tạm thời tôi chắc không có vấn đề gì khác đâu.

Nếu thật sự phát hiện ra điều gì không ổn, tôi sẽ nói cho cậu biết."

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Vương Khải Toàn bên kia cũng không yên tâm lắm.

Thật sự không có vấn đề gì sao?

Sao anh ta lại có chút không tin.

Nhưng hiện tại đã như vậy rồi, thì anh ta cũng không cần nói thêm gì nữa.

Những người khác nghe họ nói vậy cũng không khỏi dựng tai lên muốn nghe rõ hai người họ rốt cuộc sẽ nói gì.

Bởi vì họ rất rõ ràng, chuyện Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn nói chắc chắn có liên quan đến sự an nguy của họ sau này.

Đây cũng là điều mọi người đều khá quan tâm.

Chương 1671

Tuy nhiên, sau khi nghe một lúc, họ cũng không nghe được điều gì quan trọng.

Thế là họ cũng chẳng thèm nghe nữa, rồi cứ thế đi theo sau Chu Tiểu Di.

Cô ấy nhìn đâu thì họ nhìn đó.

Nhất thời Chu Tiểu Di cảm thấy buồn cười, sao họ cứ như cái đuôi của mình vậy.

Chu Tiểu Di xem xét khắp nơi một lượt, cũng không phát hiện ra điều gì kỳ lạ cả.

Nên cô cứ thế bảo họ yên tâm đi.

Chắc tạm thời không có gì đáng sợ đâu, nhưng cũng không chắc chắn.

Chu Tiểu Di xem xét một vòng rồi cũng không nói gì nữa, những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì họ biết Chu Tiểu Di đã nói vậy, thì chứng tỏ chắc không có nguy hiểm gì đâu!

Nhưng họ cũng biết, nguy hiểm có thể tồn tại bất cứ lúc nào. [Vừa nãy thấy tất cả mọi người đều hơi sợ hãi, tôi thấy cũng khá buồn cười.] [Như vậy càng có thể chứng minh phỏng đoán của Chu tỷ là đúng.

Hơn nữa, vừa nãy Vương Khải Toàn còn cảnh cáo họ tuyệt đối đừng chạm vào những thứ đó, nhưng có rất nhiều người lại muốn chạm vào.] [Đúng vậy, thật sự quá nguy hiểm.

Không biết những người này rốt cuộc nghĩ gì, suốt ngày chỉ biết thử thách trong nguy hiểm.] [Có thể giao tính mạng của họ ra bất cứ lúc nào, nhưng vừa nãy thì họ vẫn khá nghe lời.] [...] Đã đi theo Chu Tiểu Di lâu như vậy rồi, nếu thật sự không nghe lời thì kết cục sẽ ra sao, họ vẫn rõ.

Vì để tránh kết cục bi thảm cho mình, đương nhiên phải nghe lời một chút.

Vừa nãy đi một vòng không có gì đặc biệt, có lẽ là quá cẩn thận, có vấn đề gì sao?

Nếu không, cũng sẽ không cảm thấy những chuyện này hơi thiếu tự tin, nhưng rốt cuộc là không ổn ở đâu, hiện tại không thể không nói.

Chu Tiểu Di không muốn nói thêm gì, sau đó những người khác cũng lục tục đi theo cô, nhanh chóng muốn rời khỏi nơi này.

Nếu họ đại khái cũng hiểu, muốn rời khỏi đây không hề dễ dàng, nhưng quả thật sợ gì thì cái đó đến.

Ngay khi họ sắp rời khỏi nơi này, cánh cửa lớn 'Rầm!' một tiếng đột ngột đóng sập lại. "Cái này là sao?

Xem ra ông trời muốn diệt chúng ta, định nhốt hết chúng ta ở đây rồi." "Vừa nãy còn có thể rời đi, bây giờ thì có muốn rời cũng không thể.

Xem ra chúng ta phải tìm cách mở cánh cửa này thôi." Vương Khải Toàn trơ mắt nhìn cánh cửa trực tiếp đóng lại, anh ta cũng hơi hoảng loạn, những người khác đương nhiên cũng không ngờ.

Đang yên đang lành lại xảy ra chuyện như vậy, điều này cũng khiến tất cả bọn họ ngây người. "Mấy người còn đứng đó làm gì?

Còn không mau tìm cách đi ra chứ.

Nếu tôi không nhầm thì việc chúng ta muốn ra ngoài e là không đơn giản đâu." "Vừa nãy biết vậy thì nên đợi mấy người ở bên ngoài rồi, nhưng tôi cũng biết điều đó không thực tế." Đến lúc này rồi mà còn nói những lời như vậy, họ đã quen rồi.

Nếu anh ta không nói những lời này thì mới là kỳ lạ nhất, nên họ cũng chẳng quan tâm.

Một lát sau, họ đã nhanh chóng rời đi.

Không lâu sau, họ lại chứng kiến một chuyện khác, những con thú đầu rồng xanh này, lại bắt đầu rung lắc kịch liệt. "Chuyện gì thế này, sao chúng lại đột nhiên động đậy?

Chương 1672

Vừa nãy nhìn chúng còn tưởng căn bản không thể lay động cơ mà." "Nhìn tình hình hiện tại thì chắc là sẽ rung động thật, thật sự là rất kinh ngạc." Tất cả bọn họ đều ngây người, nhưng hiện tại đã bị những con thú này làm cho bối rối, không biết phải làm sao!

Bây giờ cho dù có muốn rời đi cũng căn bản không thể được.

Nên họ chỉ còn cách đứng yên tại chỗ, tất cả mọi người tập trung lại một chỗ!

Cố gắng đừng tách rời ra!

Cũng không biết lát nữa có quái vật nào đột nhiên xuất hiện không.

Rồi một ngụm nuốt chửng bọn họ!

Đó mới là điều đáng sợ nhất!

May mà những con thú đầu rồng xanh này chỉ rung lắc vài cái rồi thôi, không xảy ra tình huống đặc biệt nào. "Hình như không có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Vừa nãy, nhìn mấy con thú đầu rồng xanh đó, cứ tưởng là sẽ kích hoạt cơ quan gì đó." Những thứ này rung động một lúc rồi đột nhiên yên tĩnh trở lại, cũng không xảy ra chuyện gì, nên Chu Tiểu Di thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Chu Tiểu Di không lạc quan như họ, Chu Tiểu Di cảm thấy chuyện này không đơn giản, nhưng hiện tại cô cũng không muốn làm mọi người hoảng sợ.

Chu Tiểu Di sắc mặt trầm trọng nhìn những con thú đầu rồng xanh, một lát sau, từ miệng chúng đột nhiên chảy ra một thứ gì đó màu trắng bạc.

Lúc đầu, họ còn không biết đó là gì, rất nhanh!

Chu Tiểu Di đã ngửi thấy một mùi nồng nặc xộc thẳng vào mũi!

Quả nhiên là thủy ngân!

Thật kích thích! "Đây là mùi thủy ngân, chúng nó lại trực tiếp đổ đầy thủy ngân ở đây.

Nếu tôi không nhầm thì những nơi nối liền của mấy con rồng xanh này chắc đều chứa đầy thủy ngân." "Chúng ta phải nhanh chóng rời đi, đợi khi thủy ngân lan tràn ra, chúng ta sẽ bị nhốt hết ở đây." Tất cả bọn họ đều ngây người, vì chưa bao giờ nghĩ rằng ngày xưa họ lại dùng thủy ngân để chế tạo cơ quan.

Đây là một chuyện nằm ngoài sức tưởng tượng, nên tất cả mọi người đều không khỏi lo lắng. "Mấy người còn đứng đờ ra đó làm gì?

Còn không mau tìm xem có lối ra nào không.

Nếu tôi không nhầm thì chắc là ở đây.

Còn việc làm thế nào để thoát ra thì phải xem chúng ta có bao nhiêu năng lực rồi." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác đương nhiên cũng hiểu, chuyện này không hề đơn giản.

Họ cũng thật sự không ngờ, chuyện như vậy lại xảy ra giữa lúc không, vốn dĩ đây là một cơ hội tốt để xem xét mọi thứ ở đây.

Không ngờ cuối cùng lại bị nhốt lại, rơi vào cảnh khốn cùng.

Chu Tiểu Di nhìn những vũng thủy ngân đã bắt đầu từ từ lan tràn tới, cô biết mình không thể đứng yên tại chỗ nữa.

Nếu cứ tiếp tục đứng yên, chắc chắn sẽ bị nhốt ở đây, nên cô nhanh chóng chạy đến chỗ khác.

Nhưng cô biết sớm muộn gì cũng sẽ bị nó tràn đến, nên việc quan trọng nhất hiện giờ là phải nhanh chóng tìm được lối thoát. "Mọi

người chia nhau ra tìm xem có lối về không.

Thật sự quá quái lạ, ở đây lại còn xảy ra chuyện như vậy." Ngây người một lát sau, họ đương nhiên cũng hiểu, chuyện hiện tại quả thật quỷ dị và khác thường.

Chương 1673

Nên sau khi nghĩ một lát, họ đã hiểu chuyện này e là không đơn giản. "Cứ tưởng là chuyện gì nghiêm trọng lắm cơ, nhìn tình hình vừa nãy thì việc chúng ta bị nhốt chết ở đây là sớm muộn." "Chúng ta liên tiếp rơi vào bẫy của người khác, xem ra người kia thật sự muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết, cho dù không muốn tự tay giết chết chúng ta." "Cũng có thể là cố ý kéo dài thời gian, mục đích là để chúng ta không thể tiếp tục ở lại đây." Hắc Ca lẩm bẩm nói, những người khác nghe anh ta nói vậy cũng ngây người!

Thật sự là như vậy sao?

Nếu thật sự là như vậy thì sao?

Thật sự quỷ dị.

Rốt cuộc là ai lại nhốt họ ở nơi này?

Đây mới là vấn đề mà tất cả bọn họ đều khá lo lắng.

Vậy bây giờ cho dù có muốn có được câu trả lời cũng không dễ dàng.

Vẫn nên rời khỏi đây trước đã, bảo toàn tính mạng là điều quan trọng nhất. "Nếu là những con rồng xanh này phun ra thì có phải nói rõ chúng ta muốn rời đi cũng phải dựa vào những con thú này không?

Nhưng cũng không chắc chắn." Vương Khải Toàn nói một câu như vậy, nhưng những người khác lại lắc đầu, họ cảm thấy căn bản không phải như vậy.

Những thứ này chắc chỉ là dùng để che mắt, phương pháp thoát ra thật sự không đơn giản như thế.

Ngay lúc này, một âm thanh đột nhiên vang lên bên tai: "Mấy

người mau lại đây xem, ở đây có mật đạo, nhưng không biết mật đạo này rốt cuộc thông đến nơi nào, hơn nữa nhìn dáng vẻ này chắc chỉ là tạm thời xây dựng nên." Nghe có người gọi, họ nhanh chóng chạy đến xem rốt cuộc là tình hình gì!

Khi họ đến nơi thì thấy một mật đạo nhỏ hẹp.

Mật đạo không đủ rộng, chỉ vừa một người đi qua.

Chỉ có Chu Tiểu Di bảo họ mau vào đi, hiện tại đã không nghĩ được nhiều nữa.

Bởi vì thủy ngân đã bắt đầu từ từ tràn tới, sớm muộn gì cũng sẽ nhốt chết bọn họ ở nơi này.

Thà rằng liều một phen còn hơn đứng đợi chết.

Những người khác tuy cũng không cam lòng trực tiếp xông vào đường hầm bí mật đó!

Nhưng hiện tại ngoại trừ bảo toàn tính mạng ra, cũng không còn cách nào khác.

Họ cũng chỉ có thể nhanh chóng đi vào, Chu Tiểu Di cũng trực tiếp đi vào.

Sau khi tất cả bọn họ đi vào.

Bò một đoạn đường rất dài, cuối cùng họ cũng đến được nơi mình muốn đến. "Chắc là ra ngoài rồi chứ, nhưng ở đây sao mà lạnh thế." Vương Khải Toàn bên kia cảm thấy thật sự là quá lạnh, nơi này anh ta nhịn không được lẩm bẩm một câu như vậy, những người khác cũng đồng tình gật đầu.

Đúng vậy.

Họ cũng cảm thấy nơi này hình như hơi lạnh, nhưng hiện tại họ cũng không kịp nghĩ nhiều điều khác nữa. "Hơi lạnh thật, chúng ta

mau đi thôi, cũng không biết lát nữa thủy ngân có tràn tới không." "Đợi chúng nó tràn tới thì tình hình có thể sẽ trở nên tồi tệ hơn." Chu Tiểu Di nói cũng có lý!

Họ hiện tại không thể tiếp tục ở lại nơi này được nữa!

Nên vẫn là nhanh chóng rời đi thôi, họ nhanh chóng đi về phía trước.

Không lâu sau, họ đã thấy mấy cỗ thi thể ở nơi này.

Chương 1674

Có thể nói nơi này toàn là thi thể, hơn nữa họ còn nhìn thấy những người bạn đồng hành đã chết mấy ngày trước. "Là Tiểu Lục và đồng đội, chuyện gì thế này, sao họ lại ở nơi này?

Kỳ lạ quá, nơi họ chết không phải cách đây khá xa sao?" Khi họ nhìn thấy thi thể của những người đó, đều cảm thấy không thể tin được!

Hơn nữa lúc đó, thi thể của họ đã trực tiếp biến mất vào trong tường.

Không để lại dấu vết gì, không ngờ họ lại xuất hiện ở nơi này, điều này thật sự quá quỷ dị. "Đừng động vào họ trước đã, không chừng có chướng ngại gì đó, nhưng cũng không chắc chắn.

Có thể là vì nguyên nhân gì đó, nhưng nói chung vẫn cảm thấy hơi kỳ lạ." "Nên vẫn là xem xét tình hình trước đã, đừng hoảng." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, đương nhiên phải tuân thủ quy tắc, họ cũng sẽ xem xét những thi thể này một lượt.

Cho dù họ có kích động, cũng không dám nhanh chóng đến kiểm tra thi thể của họ, chỉ dám nhìn từ xa.

Một lát sau, Chu Tiểu Di xác định không có chuyện gì nữa!

Họ mới tiến đến kiểm tra!

Đúng như Chu Tiểu Di đã nói!

Nơi này quả thật khắp nơi đều lộ ra vẻ quỷ dị. "Đang yên đang lành sao họ lại xuất hiện ở nơi này?

Lẽ nào là từ bức tường kia trực tiếp xuyên qua rồi đến đây sao?" Sớm biết dễ dàng đến được nơi này như vậy thì đã không xảy ra

nhiều chuyện!

Sau này họ nói gì thì nói, cũng phải xuyên tường mà qua.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là nói đùa thôi, họ biết muốn xuyên tường mà qua thì không dễ dàng như vậy, nên cũng chỉ nói cho vui mà thôi.

Chu Tiểu Di cũng nhíu mày, nơi này trông sao lại giống như một nhà xác vậy!

Toàn bộ đều giấu thi thể.

Chu Tiểu Di muốn xem thử, còn có thi thể nào mà họ quen thuộc hơn không.

Hơn nữa, cô lại sợ thật sự nhìn thấy thi thể quen thuộc, Chu Tiểu Di không muốn đối mặt.

Mẹ cô những năm nay cũng luôn trong trạng thái mất tích.

Chu Tiểu Di luôn kiên định cho rằng bà vẫn còn sống, tuyệt đối đừng để ở nơi này thấy được dấu vết của bà.

Lần trước nhìn thấy bức ảnh đã đủ đáng sợ rồi, hy vọng lần này đừng có động tĩnh gì nữa!

Ngay lúc này!

Có người lớn tiếng la lên. "Mọi người mau lại đây xem, sao tôi lại thấy cái thi thể này hơi quen mắt, hình như chúng ta đã gặp ở đâu rồi." Nghe Hạ bác sĩ hỏi vậy, những người khác cũng lục tục chạy đến, họ cũng muốn xem thử.

Cái thi thể được gọi là hơi quen mắt đó, rốt cuộc là dạng gì!

Khi họ đến nơi, quả thật phát hiện có mấy cỗ thi thể thật sự hơi quen mắt.

Lúc đầu họ cũng không nghĩ nhiều!

Nhưng Chu Tiểu Di nhìn kỹ một lát sau!

Chương 1675

Đã biết tại sao những thi thể này lại quen mắt đến vậy.

Bởi vì họ đã từng gặp trong ảo ảnh, hay nói cách khác là trong gương. "Sao lại không quen mắt chứ?

Những chuyện này đều là chúng ta đã gặp ở một nơi khác." "Nơi đó chính là trong gương.

Mấy người không nhớ cũng rất bình thường." Vương Khải Toàn nhìn một cái sau, đại khái đã hiểu rõ chuyện hiện tại rốt cuộc là thế nào.

Hơn nữa, anh ta xem xét một lát sau, phát hiện quả thật có chút kỳ lạ!

Tại sao tất cả các thi thể đều tập trung ở nơi này, điều đó khiến tất cả bọn họ đều hơi ngạc nhiên. "Thì ra là vậy, tôi mới nói mà, sao lại cảm thấy những thi thể này hình như hơi quen mắt.

Đã thế thì tôi bên này đã biết là chuyện gì rồi." "Mấy người đúng là có trí nhớ tốt thật đấy, nhưng cũng đúng, mấy người đã đi nhiều nơi như vậy, chắc đã chấp nhận mọi thứ rồi." Đây vốn dĩ là một chuyện rất bình thường, nên những người khác cũng không nói thêm gì nữa.

Hơn nữa, vừa nãy nhìn một lát, những thi thể này ngoại trừ bị chất đống ở đây ra, cũng không có chuyện gì khác.

Nhưng họ cảm thấy hơi kỳ lạ, tại sao thi thể của những người này lại bị chất đống ở nơi này?

Chẳng lẽ có ai đó đã lén lút vận chuyển thi thể của họ đến nơi này, không phải là không có khả năng. "Mấy người nói tại sao lại chất

đống thi thể ở nơi này?

Chẳng lẽ đây thật sự là một nơi cất giấu thi thể sao." Nên nghĩ lại cũng thấy hơi kỳ lạ, bây giờ nghĩ lại thì thật sự hơi bất thường, nhưng anh ta bên này cũng không biết.

Chuyện hiện tại rốt cuộc là thế nào, dù sao bây giờ cho dù họ có muốn làm rõ cũng không thể.

Nên nghĩ một lát sau thì cứ đi một bước tính một bước vậy, hơn nữa hiện tại những thứ này cũng không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho họ.

Ngay khi Chu Tiểu Di muốn bảo mọi người đi, họ lại nghe thấy tiếng bước chân.

Không phải chứ!

Chẳng lẽ thật sự có thứ gì đó mang thi thể đến nơi này sao?

Chu Tiểu Di và đồng đội vốn muốn bỏ chạy, nhưng phát hiện căn bản không chạy thoát được, cô cũng chỉ còn cách đợi ở nơi này. "Tiếng bước chân càng lúc càng gần, chắc là đang đi về phía này.

Không biết chúng rốt cuộc tại sao lại đến nơi này." "Nhưng nếu tôi không nhầm thì chắc là cái thứ mang thi thể đến.

Thật sự quá quỷ dị, chất đống thi thể ở nơi này coi là sở thích quái dị gì chứ." Đó thật sự không phải là sở thích đặc biệt gì, những người khác đều muốn tìm một chỗ để trốn.

Nhưng họ phát hiện căn bản không thể trốn được.

Xem ra cũng chỉ còn cách tạm thời giả vờ qua mặt thôi!

Chu Tiểu Di nhìn một cái sau, liền bảo tất cả mọi người trực tiếp giả chết. "Trực tiếp nằm xuống, rồi đợi khi những thứ đó đến gần thì nín thở." "Cho dù mấy người có khó chịu đến đâu cũng phải nín thở,

nếu không bị những thứ đó phát hiện thì phiền phức lắm." Họ nghe Chu Tiểu Di nói vậy, cũng đều đồng tình gật đầu.

Họ biết Chu Tiểu Di tuyệt đối không phải nói quá lên.

Cô nói tuyệt đối là thật, hơn nữa họ cũng biết muốn giả chết thì không dễ dàng như vậy.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, họ cũng thật sự không còn cách nào khác, chỉ có thể trực tiếp nằm vật xuống đất.

Chương 1676

Một lát sau!

Họ nghe thấy tiếng bước chân cách họ chỉ vài mét, tất cả mọi người đều nín thở.

Đợi lát nữa xem rốt cuộc sẽ có thứ gì xuất hiện, sau không biết bao lâu, cái thứ quỷ quái đó cuối cùng cũng từ từ đến gần.

Những người khác đương nhiên không dám mở mắt nhìn, nhưng Chu Tiểu Di thì khác.

Cô cùng Vương Khải Toàn và Hắc Ca, đều rất bạo dạn trực tiếp từ từ mở mắt nhìn một chút!

Thì thấy một thứ trông giống người, nhưng khuôn mặt lại dị dạng và đáng sợ, trực tiếp nhấc một thi thể lên, rồi ném vào đó sau đó lại từ từ rời đi.

Những người khác không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng người kia vừa nãy thì nhìn rất rõ.

Nếu anh ta không nhầm thì cái thứ đó sở dĩ chất đống thi thể ở nơi này, chính là để tích trữ lương thực.

Giống như việc con người tích trữ lương thực để qua mùa đông vậy.

Vương Khải Toàn nhìn thấy cái thứ đó đã đi xa gần hết rồi, liền nhỏ tiếng hỏi Chu Tiểu Di đó là thứ gì.

Tuy nhiên, anh ta nói rất cẩn thận, nhưng đối phương vẫn không cẩn thận bị phát giác!

Nó quỷ dị quay đầu nhìn lại, nhưng cũng không thấy có động tĩnh

gì cả.

Thực ra Vương Khải Toàn vẫn phát hiện ra điều không ổn, nên anh ta nhanh chóng nằm vật xuống lại!

Nín thở!

Vương Khải Toàn đã không dám có bất kỳ động tác nào nữa.

Con quái vật kia nhìn một vòng không phát hiện ra gì, chỉ thấy một đống thi thể lương thực sau đó lại ung dung rời đi để tìm kiếm con mồi.

Đợi đi xa gần một chút, Chu Tiểu Di bảo tất cả mọi người mau đứng dậy, thật sự chỉ muốn họ đứng dậy sau đó họ mới từ từ đứng dậy.

Dù sao vừa nãy cũng không biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì. "Vừa nãy mấy người không thấy là thứ gì sao?

Vừa nãy tôi vốn muốn nhẹ nhàng hé mắt nhìn một chút, nhưng căn bản không dám." Họ vẫn khá tò mò không biết những con quái vật đó rốt cuộc là thứ gì, nhưng nghe tiếng bước chân thì vô cùng nặng nề, nhưng lại hình như cũng không quá ghê gớm.

Nên họ đại khái không rõ chuyện hiện tại rốt cuộc là thế nào, họ cũng chỉ có thể hỏi những người khác.

Có ai đủ gan dạ để trực tiếp nhìn một chút không, đương nhiên là có người gan dạ. "Là một con quái vật trông giống người, nhưng lại không giống người hẳn, khuôn mặt rất đáng sợ, nên chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút." "Không chừng lát nữa nó sẽ quay lại, hơn nữa nó cực kỳ linh mẫn.

Vừa nãy, tôi chỉ nói nhỏ một câu thôi, nó lập tức nghe thấy, quay đầu suýt chút nữa nhìn thấy tôi." Không ngờ lại thật sự có mấy người dũng cảm.

Hơn nữa lại là Vương Khải Toàn!

Nếu là Vương Khải Toàn và đồng đội thì họ cũng có thể hiểu được... "Tức là trông hơi giống người, nhưng lại không giống người hẳn một nửa, hơn nữa cái thứ đó lại còn hơi đáng sợ." Hạ bác sĩ và đồng đội vừa nghe xong, đại khái đã hiểu, cái thứ đó không đơn giản, thật sự không ngờ, lại còn có chuyện như vậy xảy ra.

Vậy thì họ vẫn nên ngoan ngoãn ở lại nơi này đi, họ không muốn lát nữa xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào.

Nên những người khác, cũng chỉ có thể từ từ đợi ở nơi này.

Chu Tiểu Di dẫn họ nhanh chóng rời khỏi nơi này, thực ra họ đại khái cũng có thể hiểu, hiện tại căn bản không phải là một cơ hội tốt.

Chương 1677

Nhưng họ cũng biết, tình hình hiện tại quả thật hơi khác thường.

Họ vẫn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này đi, cũng không biết lát nữa con quái vật đó, rốt cuộc khi nào sẽ quay lại.

Nhưng họ đại khái cũng biết, chắc sẽ không đơn giản đến mức đó.

Rồi họ vừa rời đi không lâu, lại nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc!

Không phải chứ, lại còn có chuyện như vậy, thật sự quá đáng sợ. "Sao nó lại đến nữa rồi?

Lúc này chúng ta không lẽ lại phải trực tiếp đợi ở nơi này sao." Hơn nữa ở nơi này, căn bản không còn bất kỳ thi thể nào nữa, điều này hiển nhiên là không ổn, nên họ vẫn nghĩ phải nhanh chóng rời đi mới phải.

Nhưng con quái vật đó lại một lần nữa quay lại, điều này hiển nhiên là hơi không ổn!

Nên họ bên này đại khái nghĩ một lát sau thì đã biết, chuyện hiện tại không đơn giản.

Nhưng họ lại thật sự không thể trực tiếp ở lại nơi này, đây mới là vấn đề đau đầu nhất. "Thôi được rồi, cứ trực tiếp nằm vật ra đất đi.

Nếu tôi không nhầm thì chắc cũng chỉ có thể nằm vật ở nơi này thôi." "Hơn nữa những thứ đó đã đến rồi, chúng ta bây giờ cho dù có muốn trốn cũng không thể." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ cũng chỉ có thể từ từ, trực tiếp đợi ở nơi này.

Tiếng bước chân lại càng lúc càng gần, họ dứt khoát nằm vật xuống đất giả chết.

Sau khi người kia đến, cũng chỉ là vô ý lướt qua họ một cái.

Lúc đầu, họ tưởng chắc không có chuyện gì đâu!

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, chân của Vương Khải Toàn bị tóm lấy, trực tiếp bị kéo đi.

Sau khi Vương Khải Toàn bị kéo đi, anh ta mở mắt nhìn một cái, thật sự là muốn lấy mạng mà, quả nhiên là muốn kéo tất cả bọn họ đi.

Chu Tiểu Di và đồng đội đương nhiên cũng cảm nhận được, Vương Khải Toàn bị kéo đi, cô còn quay đầu nhìn một cái.

Phát hiện những người khác căn bản không hề bị tổn hại gì, sau đó cô bên kia cũng thở phào nhẹ nhõm!

Nhưng cô cũng ra hiệu cho những người khác đừng động đậy!

Cô định lát nữa sẽ đi xem xét tình hình hiện tại là thế nào. "Yên tâm đi, chắc sẽ không có chuyện gì đâu, hơn nữa đó là Vương Khải Toàn, sẽ không dễ dàng bị thương đâu." "Hơn nữa vừa nãy anh ta sở dĩ cố ý để bị kéo đi, chắc cũng là anh ta cố ý để lộ ra, nếu không thì cũng sẽ không biến thành tình trạng hiện tại." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác cũng cảm thấy hình như quả thật có khả năng này.

Đã thế thì không cần nói thêm gì nữa, vậy thì hãy xem xét kỹ xem tiếp theo rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì đi.

Họ cũng cẩn thận trực tiếp đi theo.

Những người còn lại cũng nhanh chóng cẩn thận đi theo, kết quả không phát hiện điều gì bất thường.

Vương Khải Toàn bị kéo đi một đoạn, mọi chuyện vẫn bình yên vô sự!

Vậy nên hắn cũng muốn xem thử.

Tiếp theo bọn họ rốt cuộc sẽ làm gì, nhưng có lẽ tạm thời không có tình huống đặc biệt nào.

Đến khi Vương Khải Toàn bị kéo đến chỗ bọn họ vừa ở, hắn liền bị ném thẳng vào đống thi thể.

May mắn là chỉ bị ném vào đống xác chết, hoàn toàn không có hành động gì khác, tạm thời không có nguy hiểm.

Chương 1678

Chu Tiểu Di và những người khác cũng lén lút đi theo sau, nhìn Vương Khải Toàn bị ném vào đó, con quái vật kia liền ngồi bên cạnh nhặt một cái xác.

Nó tùy tiện gặm nhấm, ngẩng đầu lên thì thấy miệng nó đầy máu, răng nanh sắc nhọn, cảnh tượng này làm tất cả bọn họ sợ chết khiếp.

"Đây là tình huống gì vậy?

Sao lại biến thành bộ dạng này, hơn nữa vừa nãy nếu tôi không nhầm thì những thi thể này lại là thức ăn của con quái vật kia." "Bây giờ tôi cuối cùng cũng đã hiểu tại sao ở đây lại chất đống nhiều như vậy rồi, vừa nãy cô Chu nói tôi còn hơi không tin." Lúc đầu vẫn còn nghi ngờ, nhưng bây giờ sự thật đã trực tiếp nói cho bọn họ biết, quả đúng là như vậy.

Nếu đã vậy, bọn họ sẽ xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

May mắn là sau khi ăn xong, con quái vật không làm gì khác nữa, vậy nên bọn họ cũng yên tâm, không còn lo lắng nhiều nữa.

Vương Khải Toàn tự nhiên cũng nghe thấy tiếng thi thể bị cắn xé, hắn cũng giật mình thon thót.

Hắn may mắn là đối phương không ăn đồ tươi sống, nếu không thì người đầu tiên bị ăn chính là hắn, bởi vì hắn vừa mới bị lôi đến đây. 【Cảnh tượng này thật sự quá kích thích, vậy mà lại có thể nhìn thấy một người sống sờ sờ, trực tiếp ăn thứ đó ở đây.】 【Cái đó gọi là ăn thứ gì chứ, hoàn toàn không phải là ăn thứ gì, mà là đang ăn thi thể đó, đáng sợ quá đi mất, dù sao tôi thấy có hơi kinh khủng, nhưng tôi vừa nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, chắc cũng không lo lắng đâu nhỉ.】 【Thật sự kinh hoàng, vậy mà lại bị vứt vào đống xác chết, sau đó còn

một chút cũng không lo lắng.

Nếu là người khác thì…】【Chắc là đã sợ ngây người rồi, dù sao nếu đổi lại là tôi thì tôi căn bản không dám đối mặt.】 Ai mà chẳng nói vậy!

Phàm là một người bình thường thì chắc sẽ không ai muốn tiếp tục ở lại chỗ này đâu, nếu không thì thật sự là muốn mạng mà.

Chu Tiểu Di và những người khác chỉ im lặng quan sát, không chắc liệu có nguy hiểm nào khác sẽ xảy ra hay không.

Nhưng sau khi xem xét một lượt, có lẽ tạm thời không có nguy hiểm, vậy nên bọn họ vẫn cứ ở đây xem xét tiếp.

Con quái vật kia ăn được một nửa thì không ăn nữa, tùy tiện ném phần thi thể còn lại ở đó.

Và thật trùng hợp, nó như cố ý vậy, trực tiếp ném phần thi thể đẫm máu kia về phía Vương Khải Toàn.

Một lát sau, nó trực tiếp phủ lên người Vương Khải Toàn, một mùi máu tanh nồng nặc.

Vương Khải Toàn nhíu mày, hắn nghi ngờ liệu con quái vật này đã sớm biết hắn còn sống, nên mới cố ý làm vậy.

Nhưng hắn nhịn được, khi nghe thấy tiếng bước chân rời đi, Vương Khải Toàn thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hắn đẩy hết phần thi thể ra, phát hiện nơi này thật sự vừa thối vừa khó ngửi… “Mau dậy đi, rồi chúng ta rời khỏi đây.

Nếu tôi không nhầm thì con quái vật kia chắc chắn sẽ quay lại nhanh thôi, chúng ta không thể lại bị nó giam cầm nữa.” Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều ngẩn ra, họ cũng thấy lời Chu Tiểu Di nói rất có lý.

Lúc này họ không thể bị mắc kẹt, nếu thực sự bị kiểm soát thì chắc chắn sẽ có vấn đề.

"Có gì to tát đâu, nếu nó thực sự đến, thì cùng lắm là liều chết với nó, lẽ nào nó còn có thể làm gì được chúng ta sao?" "Thế nên căn bản không cần lo lắng, bây giờ không còn là chuyện lớn nữa, vậy nên chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này đi." Vương Khải Toàn lại cảm thấy không cần thiết phải như vậy, nên sau khi suy nghĩ một chút, hắn đã hiểu rõ chuyện này.

Quả thực không phải cứ bị kẹt ở đây là có thể giải quyết được.

Nếu đã vậy thì họ vẫn nên nhanh chóng rời đi.

Dưới sự dẫn dắt của Chu Tiểu Di, họ nhanh chóng rời đi!

Thế nhưng, bọn họ thật sự quá xui xẻo, họ lại đụng mặt con quái vật kia.

Lần này cho dù họ muốn giở lại trò cũ cũng không thể, bởi vì bây giờ họ muốn giả vờ ngã xuống đất cũng không được, con quái vật đã hoàn toàn nhìn thấy họ rồi.

"Còn đứng ngẩn ra đó làm gì?

Mau dùng súng trong tay bắn chết thứ này đi!" Nghe lời Chu Tiểu Di nói, mọi người mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, họ cũng rất yếu ớt!

Trực tiếp dùng súng trong tay nhắm vào con quái vật đó.

Chương 1679

Nhưng dù họ bắn chính xác bao nhiêu phát, con quái vật đó dường như hoàn toàn không hề hấn gì.

“Chết tiệt, lại là một con quái vật không thể giết chết!

Tôi thật sự thấy lạ quá, sao mỗi lần đến đây, những con quái vật gặp phải đều là bất tử vậy?” Bọn họ đều ngẩn người, không rõ chuyện này rốt cuộc là sao!

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, nơi này có nhiều quái vật như vậy, không thể giết được chúng mới là lạ.

Nếu dễ dàng giải quyết như vậy thì mới là chuyện đáng sợ nhất.

“Mau rút lui!

Nếu không nhầm thì nó còn có đồng bọn khác, nên lát nữa chắc chắn sẽ xuất hiện hết.” Tập hợp nhiều thức ăn như vậy, chắc chắn không chỉ có một con quái vật đơn giản như vậy, mà còn có những con quái vật khác.

Nhưng trên đường đi, họ chỉ thấy một con!

Nhưng bây giờ xảy ra động tĩnh lớn như vậy, Chu Tiểu Di không chắc những con quái vật khác sẽ không đến.

Vì vậy, cô nhanh chóng nhắc nhở những người khác.

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, họ cũng trở nên cảnh giác.

Một lát sau, quả nhiên họ nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn, lẽ nào những con quái vật kia đều sắp đến rồi sao?

“Chuyện nhỏ thôi, mọi người đừng hoảng, trước tiên cứ ở yên tại chỗ, tôi không tin chúng thực sự không có bất kỳ điểm yếu nào.” “Hơn

nữa, vừa nãy tôi dường như thấy khi bắn vào mắt chúng, chúng sẽ đau đớn dữ dội." Không ngờ lần này, Chu Tiểu Di còn chưa nói gì, Hắc ca bên kia đã trực tiếp đưa ra đề nghị rồi.

Những người khác nghe hắn nói vậy, tự nhiên cũng đồng tình!

Nếu đã vậy, thì tiếp theo bọn họ cứ theo phương pháp này mà tấn công thôi… Một lát sau!

Chu Tiểu Di và những người khác đã liên tục dùng phương pháp vừa nãy, trực tiếp tấn công vào mắt những con quái vật đó.

Quả nhiên là có tác dụng, một lát sau, mắt của mấy con quái vật kia đã trực tiếp rơi ra.

Hơn nữa, chúng cũng không còn tìm thấy phương hướng, bắt đầu kêu la thảm thiết.

"Muốn hoàn toàn giết chết chúng thì có vẻ hơi khó, vậy nên lát nữa chúng ta cứ tìm cơ hội để trốn thoát là được, căn bản không cần thiết phải ở lại chỗ này." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, bọn họ tự nhiên cũng đồng ý!

Nếu đã vậy thì không cần thiết phải cứ ở mãi đây.

Bọn họ vẫn nên nhanh chóng chạy trốn đi.

Chu Tiểu Di kéo Thiên Ân nhanh chóng chạy về phía trước, những người khác tự nhiên cũng theo sát.

May mắn là sau khi mắt bị tấn công, mấy con quái vật kia tạm thời không thể kiểm soát được.

"Thôi được rồi, chắc chúng sẽ không đuổi theo nữa đâu, hơn nữa vừa nãy chúng ta đều không nhìn đường, cứ chạy lung tung thôi." "Tôi cứ cảm thấy vừa nãy hình như có thứ gì đó lướt qua phía sau, rồi khi tôi quay đầu lại…" "Chẳng có gì cả, cảm thấy thật sự quá kỳ lạ,

đương nhiên cũng có thể là do tôi tự ảo giác." Cũng không biết sao, Vương Khải Toàn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng khi hắn quay đầu nhìn lại thì không có gì xảy ra.

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, hắn cũng cảm thấy Vương Khải Toàn không chỉ nói suông!

Hắn cũng quay đầu nhìn lại một chút, phát hiện hình như thật sự không có gì xảy ra.

"Cứ tưởng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ, nhìn tình hình hiện tại thì hình như căn bản không phải vậy." "Hình như thật sự có hơi quỷ dị, nhưng nhất thời không nói được rốt cuộc là chỗ nào không đúng." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác càng thêm cảnh giác.

Không lẽ nào, vừa nãy khi chạy qua bọn họ quả thực không nhìn đường.

Nhưng cũng không cảm nhận được nguy hiểm nào cả!

Họ lại nhìn sang Thiên Ân, không có bất kỳ biểu hiện gì!

Chương 1680

Vậy chắc không có nguy hiểm lớn đâu nhỉ, nhưng Thiên Ân bên đó cũng không tiện nói gì nhiều.

“Yên tâm đi, không phải chuyện gì to tát đâu, nhưng vẫn phải nói cho mọi người biết một số chuyện không hay, đó là chúng ta có khả năng đã bị lạc đường rồi.” “Hơn nữa, nơi này hoàn toàn là một mê cung khá kỳ lạ.

Vừa nãy đi trên đường…” “Một số bức tường có lẽ đã đóng lại rồi, tức là đã hoàn toàn nhốt chúng ta ở đây.” Cái gì?

Lại còn có chuyện như vậy sao, bọn họ thật sự không biết!

Nhưng Chu Tiểu Di đã nói vậy rồi, thì chắc chắn là thật.

Bọn họ trở nên cảnh giác, không lẽ nào, thật sự sẽ bị nhốt ở chỗ này sao?

Hơn nữa sau khi đi vài bước, hình như quả thật có gì đó không đúng.

“Vừa nãy mọi người đều đã xem rồi, quả thực giống như cô nói, chúng ta đã hoàn toàn rơi vào một mê cung.” “Thật không ngờ trong đường hầm dưới lòng đất, lại còn có thứ này, nhưng cũng phải, vừa nãy những con quái vật kia đã đi ra nhiều như vậy từ nơi đó.” “Rồi chúng ta đều chưa từng thấy, điều đó chứng tỏ thực ra ngay từ đầu khi bước vào, đã có quái vật lảng vảng ở những nơi này rồi.” Nếu thực sự là như vậy, thì chuyện này thú vị rồi, vậy nên cũng căn bản không cần phải lo lắng… Nhưng!

Bây giờ họ vẫn phải xem xét.

Chuyện tiếp theo rốt cuộc phải làm thế nào, muốn nhanh chóng rời

đi thì vẫn phải dựa vào Chu Tiểu Di.

Nhưng nhìn vẻ mặt của Chu Tiểu Di, cô ấy hình như cũng đang lo lắng, không biết phải giải quyết thế nào.

"Trước tiên cứ tạm thời nghỉ ngơi tại chỗ đi, vừa nãy đã chạy lâu như vậy rồi, mọi người cũng bị dọa không ít, cứ ở lại đây, chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu." Chu Tiểu Di nhìn một lượt, tất cả mọi người vừa nãy đều đã mệt mỏi như vậy, chắc không muốn tiếp tục ở lại chỗ này đâu.

Nhưng bây giờ ngoài nghỉ ngơi ra, họ không còn việc gì khác để làm!

Vậy nên vẫn là nhanh chóng nghỉ ngơi tốt ở đây rồi rời đi mới là quan trọng nhất.

"Được rồi, nếu chúng ta đã ở đây nghỉ ngơi rồi thì chắc không có chuyện gì đâu." Những người khác đều ở lại tại chỗ bổ sung năng lượng, có người uống nước, ăn lương khô, mọi người đều rất rõ tiếp theo phải làm gì.

Hơn nữa, họ cũng biết, Chu Tiểu Di cũng ít khi lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng như vậy!

Nếu cô ấy đã như thế thì chứng tỏ chuyện này có khả năng sẽ gặp nguy hiểm.

"Dù có chuyện gì xảy ra, vẫn có tôi ở đây, nên căn bản sẽ không có bất cứ chuyện gì đâu, mọi người không cần lo lắng." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm!

Có câu nói của Chu Tiểu Di thì chứng tỏ chắc sẽ không có rắc rối gì lớn đâu nhỉ.

Mặc dù bọn họ cũng cảm thấy không khả thi lắm, nhưng sau khi nghĩ một lát thì lại thấy có gì mà không khả thi chứ, chỉ cần Chu Tiểu

Di còn ở đây, kỳ tích sẽ mãi luôn xảy ra.

"Trời đã tối rồi, trước tiên cứ nghỉ ngơi ở đây đi, ngày mai hẵng xuất phát, hơn nữa bây giờ chúng ta có làm gì cũng căn bản không thể ra ngoài được." Họ cảm thấy Chu Tiểu Di nói cũng có lý, bây giờ họ dù muốn ra ngoài cũng căn bản không thể nào được, nơi này.

Mặc dù vốn dĩ đã tối đen như mực, nhưng bây giờ cũng thực sự đã đến lúc phải nghỉ ngơi.

Bọn họ đã mấy ngày liền liên tục chạy mà không được nghỉ ngơi đàng hoàng, cũng thực sự đã đến lúc phải nghỉ ngơi một chút ở nơi này.

"Còn đồ ăn gì khác không, lương thực bên chúng ta đã không còn nhiều nữa, xem ra chúng ta vẫn phải nhanh chóng rời khỏi nơi này." "Sau đó tìm một ít đồ ăn, rồi tiện thể bổ sung một ít vật tư, nếu cứ tiếp tục như thế này thì chúng ta có khả năng sẽ chết đói ở đây." Đây cũng thực sự là một chuyện rất bình thường, bọn họ đã ở nơi này lâu như vậy rồi, đã lâu rồi không được bổ sung.

Vậy nên bây giờ lương thực của bọn họ thiếu hụt cũng rất bình thường!

Nhưng nếu cứ tiếp tục như thế này thì!

Cũng không biết còn sẽ xảy ra chuyện gì nữa!

Vậy nên sau khi suy nghĩ một lát!

Bọn họ cũng chỉ có thể nhanh chóng trực tiếp giải quyết chuyện này.

"Chúng ta ở đây chắc vẫn còn đủ ăn mấy ngày, nhưng cũng không thể đảm bảo là có thể cầm cự được cho đến khi rời đi." "Vậy nên mấy ngày tới, có lẽ mọi người phải chịu khó một chút, rồi đợi chúng ta ra ngoài sẽ bổ sung vật tư." "Nhưng làm thế nào để rời khỏi nơi

này mới là quan trọng nhất, hơn nữa tôi nghĩ chúng ta trong vài ngày, muốn rời khỏi nơi này không khả thi, có khả năng cần phải tốn nhiều thời gian hơn một chút." Chu Tiểu Di cũng không phải đang hù dọa bọn họ, vừa nãy, cô ấy đại khái đã xem xét toàn bộ nơi này một lượt, tứ thông bát đạt.

Chương 1681

Hơn nữa còn có khả năng sẽ thay đổi bất cứ lúc nào, vậy nên bọn họ muốn rời khỏi nơi này không khả thi… “À, lại còn có chuyện như vậy nữa sao, vậy xem ra hôm nay chúng ta chết chắc rồi…” “Hoặc nói cách khác, cho dù không chết ở đây, cũng tuyệt đối không thể bình yên vô sự ra ngoài được.” Hạ bác sĩ cũng không ngờ, Chu Tiểu Di lại có thể thẳng thắn nói ra như vậy!

Anh ta bây giờ thật sự có hơi lo lắng rồi.

Nhưng anh ta vẫn luôn tin tưởng!

Chỉ cần Chu Tiểu Di còn ở đây thì!

Chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

Đến tối!

Có người thay phiên nhau gác đêm!

Chu Tiểu Di tự nhiên là người gác đêm đầu tiên!

Thiên Ân bên đó cũng không chịu đi nghỉ ngơi.

Cứ thế đi theo Chu Tiểu Di, cuối cùng Chu Tiểu Di thật sự có chút dở khóc dở cười.

“Không phải đã bảo cậu đi nghỉ ngơi rồi sao?

Tôi một mình gác ở đây là được rồi, hơn nữa hai người gác đêm thì cậu sẽ không nghỉ ngơi tốt đâu.” “Chúng ta còn cần tới Ni Ly nữa, Ni Ly bây giờ ở đây có thể nói là như một con chó cảnh vậy.” Không ngờ cô ấy lại nói như vậy!

Trong khoảnh khắc thật sự có chút xấu hổ!

Nhưng cuối cùng thì cũng chỉ có thể chấp nhận thôi.

Anh ta biết Chu Tiểu Di nói thật ra đều là sự thật.

“Được thôi, nếu cậu không chịu nghỉ ngơi ở bên trong thì bây giờ cậu cứ nghỉ ngơi ở đây đi!” “Đi theo tôi chắc sẽ có cảm giác an toàn hơn nhỉ.” “Đừng tưởng tôi thật sự không biết, là cậu cảm thấy một mình nghỉ ngơi ở đó thì có chút bất an.” Không ngờ Thiên Ân theo bên cạnh cô một lát sau đã ngủ thiếp đi, Chu Tiểu Di cảnh giác ngồi bên đống lửa nhìn.

Đêm đã khuya, ngoài tiếng củi cháy ra, không còn bất cứ âm thanh nào khác.

Chu Tiểu Di đối với chuyện như vậy đã sớm quen rồi!

Vậy nên cô ấy căn bản không thấy đây là chuyện gì to tát.

Hơn nữa, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy có người nói mớ vài câu!

Lại còn có người ngáy, Chu Tiểu Di một mình trong đêm tối, nhìn tất cả những điều này.

Cho đến khi Vương Khải Toàn đến thay ca cho cô ấy!

Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn lại cẩn thận nói vài câu rồi cô ấy mới trực tiếp chọn nghỉ ngơi.

Đợi đến khi trời sáng!

Chu Tiểu Di và những người khác đã lục tục tỉnh lại!

Tùy tiện bổ sung một chút năng lượng rồi nhanh chóng rời đi.

Cũng không biết rốt cuộc khi nào, mới có thể hoàn toàn rời khỏi nơi này!

Đây là một chuyện rất khiến người ta đau đầu.

“Vậy mọi người cũng chuẩn bị xong hết rồi chứ, nếu đã chuẩn bị

xong thì bây giờ xuất phát, hơn nữa trên đường đi đều đi sát theo tôi, tuyệt đối đừng để lạc." "Bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh thay đổi, những bức tường này sau khi thay đổi thì sẽ không đi ra được nữa." Chu Tiểu Di vô cùng nghiêm túc nói, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy Chu Tiểu Di nghiêm túc như vậy!

Trước đây cô ấy tuy cũng rất bình tĩnh.

Chương 1682

Nhưng không nghiêm túc đến thế, xem ra chuyện này thực sự có chút nghiêm trọng rồi.

Bọn họ cũng trở nên nghiêm túc, rồi trực tiếp đi theo cô ấy tiếp tục tiến về phía trước!

Trên đường đi!

Quả nhiên đúng như Chu Tiểu Di đã nói.

Bọn họ căn bản không dám dừng lại một khắc!

Bởi vì họ phát hiện sau khi đi qua rồi quay đầu nhìn lại!

Quả nhiên là thấy có chút không giống nữa rồi.

"Thấy chưa, quả nhiên tôi không nói đùa với mọi người, đã nói rồi, nơi này thực sự có chút quỷ dị."… Vương Khải Toàn nhìn một lượt rồi trực tiếp nói với đám người kia, bọn họ bây giờ tự nhiên là đã tin rồi.

Bọn họ cũng không ngờ, lại còn có chuyện như vậy xảy ra.

"Quả thực có chút đáng sợ, vừa nãy còn tưởng tất cả đều là giả chứ, nhìn tình hình hiện tại thì…" "Hình như căn bản không phải là giả, mọi chuyện trở nên quỷ dị hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, chúng ta vẫn nên tiếp tục rời khỏi nơi này đi." Ngay cả Tôn Hưng lần này cũng cảm thấy mọi chuyện có chút nghiêm trọng, quan trọng hơn là hắn vẫn chưa tìm được người phụ nữ kia.

Người phụ nữ đó có bí mật mà hắn muốn, nên hắn tuyệt đối phải tìm thấy cô ta.

Những người khác tự nhiên không biết, trong lòng hắn đang nghĩ

gì!

Nhưng bọn họ đại khái cũng có thể nhìn ra, lão bản Tôn cũng coi như là đang toàn tâm toàn ý phối hợp với họ.

“Chuyện này bây giờ, quả thực không phải chúng ta ở đây đều có thể kiểm soát được, chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm ra cách rời đi đi.” “Nếu tôi không nhầm thì vừa nãy những con quái vật kia đã hoàn toàn bị đánh thức rồi, chúng chắc chắn còn rất nhiều đồng bọn.” Không thể nào!

Nghe Phi ca nói vậy!

Tất cả mọi người đều nghi ngờ!

Nếu thực sự còn nhiều quái vật như vậy thì chẳng phải quá đáng sợ sao.

Bọn họ không dám tiếp tục như thế này nữa, nhưng bây giờ thực sự không có cách nào!

Vậy nên bọn họ cũng chỉ có thể ở lại nơi này.

Đi đi lại lại một hồi!

Bọn họ phát hiện cho dù thế nào bọn họ cũng không thể đi ra ngoài!

Giống như thật sự đã bị nhốt ở nơi này vậy, thực sự quá quỷ dị.

Bọn họ cũng không muốn tiếp tục đi nữa!

Nhưng Chu Tiểu Di lại nói!

Nếu bọn họ thực sự muốn dừng lại thì!

Sẽ chết chắc!

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, bọn họ tự nhiên không dám tiếp tục ở lại chỗ cũ nữa.

“Nhưng chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, vẫn chưa đi đến được chỗ mà chúng ta có thể đi qua, cô có chắc bây giờ chúng ta thực sự sẽ không gặp nguy hiểm nào không?” Tôn Hưng cảm thấy chuyện này vẫn nên xác nhận một chút, dù sao cũng liên quan đến sự an toàn tính mạng của họ, nên hắn hỏi Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di nghe hắn quan tâm đến chuyện này, liếc nhìn lão bản Tôn.

Thật kỳ lạ, lão bản Tôn này đi cùng họ ở đây lâu như vậy rồi.

Chương 1683

Luôn luôn khá tin tưởng họ, nhưng hôm nay lại đưa ra nghi ngờ!

Nhưng cô ấy cũng không chấp nhặt với lão bản Tôn, trực tiếp nói thật.

“Tôi quả thực cũng không thể đảm bảo chúng ta sẽ đi ra khỏi nơi này, nhưng tôi cũng không thể, cứ để mọi người ở lại chỗ cũ mãi.” “Bởi vì ở lại chỗ cũ cũng là tự tìm chuyện, nên cho dù chọn con đường nào cũng đều không khả thi, đều như nhau.” “Vậy nên tiếp theo, mọi người cũng có thể tự mình lựa chọn, không muốn tiếp tục đi về phía trước thì cứ ở lại nơi này.” “Chờ đợi những con quái vật kia đuổi đến, nếu muốn còn sống thì chúng ta cũng chỉ có thể không ngừng đi về phía trước.” Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác đều im lặng.

Thực ra bọn họ cũng biết, Chu Tiểu Di nói cũng không phải không có lý.

Bây giờ bọn họ bắt buộc phải đi, bởi vì chỉ cần có một chút hy vọng thì cũng không thể từ bỏ, bọn họ không thể nào thực sự chết ở nơi này được.

Vậy nên nghe lời Chu Tiểu Di nói, bọn họ cũng chỉ có thể nghiến răng, đi theo Chu Tiểu Di tiếp tục đi về phía trước.

Chu Tiểu Di nhìn ra được.

Bọn họ không muốn chết ở nơi này, rất tốt, cô ấy cũng không muốn để bọn họ gặp nguy hiểm ở nơi này!

Dù sao Chu Tiểu Di cô ấy cũng không phải là người lương thiện gì.

Nhưng nếu đã đến rồi thì!

Cô ấy nhất định phải đảm bảo an toàn cho những người này… "Tôi đã nói rồi, nếu mọi người đã chọn tin tưởng tôi, đi theo tôi về phía trước, thì tôi nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho mọi người." "Nhưng làm thế nào để hoàn toàn đảm bảo an toàn cho mọi người, còn phải xem mọi người có nghe lời hay không, vậy nên lát nữa những thứ không nên chạm thì đừng chạm." "Cũng là câu nói đó, hãy đi sát theo tôi, tuyệt đối đừng vì tò mò nhất thời mà rời xa." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều trịnh trọng gật đầu!

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, bọn họ không muốn tiếp tục trải qua nữa.

Hơn nữa, nơi này bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra một vài con quái vật, trực tiếp khống chế bọn họ, vậy nên vẫn nên nghe lời Chu Tiểu Di thôi.

Chu Tiểu Di nhìn ra được, mọi người đều khá nghe lời, cô ấy khóe môi cong lên, may mắn là những người này cũng không quá ngu ngốc.

Làm thế nào để bảo toàn những con cá nhỏ này, những con cá nhỏ này cũng không phải là lời nói giật gân!

Mà là cô ấy thật sự muốn đưa bọn họ an toàn rời khỏi nơi này.

Nhưng điều kiện tiên quyết để an toàn rời đi chính là bọn họ chỉ có thể nghe lời, nếu không thì tất cả bọn họ đều sẽ chết ở đây.

Chu Tiểu Di lại dẫn bọn họ đi loanh quanh, vẫn không ra khỏi được nơi này, hơn nữa còn giống hệt như lúc ban đầu.

Mỗi khi bọn họ đi được vài bước thì lại phát hiện, mọi thứ lại hoàn toàn thay đổi, điều này còn khiến người ta cảm thấy kỳ lạ hơn cả mê cung.

Nếu thực sự là như vậy, chẳng phải có nghĩa là bọn họ sẽ mãi mãi

bị mắc kẹt ở nơi này, không ra được sao.

Tất cả mọi người đều trở nên có chút lo lắng, nếu thực sự là như vậy, bọn họ cứ bị mắc kẹt ở đây, chẳng phải sẽ mãi mãi không thể ra ngoài sao.

Điều quan trọng nhất là, bọn họ bây giờ cũng thực sự không còn nhiều lương thực nữa, không có lương thực cũng sẽ chết đói sống sờ sờ ở nơi này.

Chu Tiểu Di cũng nhíu chặt mày, chuyện gì vậy, cô ấy đã làm ký hiệu rồi, nhưng cô ấy phát hiện làm ký hiệu ở nơi này căn bản không có tác dụng.

"Xem ra lần này chúng ta thật sự sẽ bị mắc kẹt mãi ở đây rồi, vừa nãy tôi đã xem qua rồi, ký hiệu cô làm lại xuất hiện nữa." "Hơn nữa tất cả đều trở nên có chút lộn xộn, nơi này bây giờ, ngay cả làm ký hiệu cũng không có tác dụng." Nghe Hắc ca nói vậy, Chu Tiểu Di cũng không phủ nhận!

Bởi vì Hắc ca nói vốn dĩ là thật, nhưng những người khác lại trở nên hoảng loạn, không thể nào, lại còn có chuyện như vậy sao.

"Giống như hắn nói vậy, nơi này quả thực không còn nhiều ký hiệu nữa, nhưng mọi người cũng đừng nản lòng, chắc chắn sẽ còn có những chuyện khác nữa." Chu Tiểu Di tuy biết tình hình hiện tại có chút nghiêm trọng, nhưng cô ấy cũng không muốn hù dọa những người này, vậy nên cô ấy cố gắng an ủi bọn họ.

Khiến bọn họ đừng nghĩ tới, thực ra mọi người chúng ta đều biết Chu Tiểu Di đang nghĩ gì, quả thực có chút không giống lắm.

"Yên tâm đi, nếu tôi đã dẫn mọi người đến đây rồi, thì tôi nhất định sẽ dẫn mọi người ra ngoài." "Thời gian phải bỏ ra sẽ hơi lâu, nhưng mọi người cứ tin tưởng tôi là được." Chu Tiểu Di vẫn không

nhịn được hứa hẹn với bọn họ, bởi vì cô ấy có thể nhìn ra được, bọn họ quả thực có chút hoảng loạn rồi.

Chu Tiểu Di không muốn để bọn họ lúc này tự loạn trận cước!

Cũng chỉ có thể cố gắng an ủi bọn họ.

Chương 1684

May mắn là sự an ủi của Chu Tiểu Di vẫn có tác dụng!

Bọn họ nhanh chóng không còn hoảng loạn như vậy nữa!… Thực ra bọn họ đại khái cũng biết Chu Tiểu Di không lừa bọn họ.

Nơi này quả thực có thể rời đi được, nhưng làm thế nào để rời đi, quả thực là một chuyện rất khiến người ta đau đầu.

Vậy nên vẫn không thể không tiếp tục đi về phía trước, Chu Tiểu Di phát hiện làm ký hiệu không có tác dụng, cô ấy liền dùng la bàn trong tay.

Rồi cô ấy phát hiện la bàn cũng bị nhiễu từ trường, căn bản không chỉ được phương hướng đông tây nam bắc.

"Thật đúng là chuyện xui xẻo, hết chuyện này đến chuyện khác." Vương Khải Toàn nhìn la bàn của bọn họ, rồi kim la bàn chỉ về các hướng khác nhau, hoặc đang cảm khái một câu, nếu đã xui xẻo rồi.

Thì thật sự cái gì cũng có chút vấn đề, Chu Tiểu Di không ngờ, lại còn có tình huống như vậy.

Vốn dĩ còn hy vọng thứ này có thể chỉ cho bọn họ một phương hướng!

Không ngờ lại căn bản không thể trông cậy vào được, bây giờ tất cả đều đã hỏng rồi.

Nếu đã như vậy thì bọn họ chỉ có thể nhanh chóng rời đi thôi!

Chu Tiểu Di nhìn bọn họ, đã hoàn toàn bị mắc kẹt ở đây một ngày một đêm rồi.

Nếu không tiếp tục đi nữa thì sẽ bị mắc kẹt chết ở đây.

Khi đi đi lại lại, bọn họ lại nhìn thấy một cái xác.

Không cần đoán cũng biết đó cũng là người giống như bọn họ, vô tình lạc vào nơi này, nếu không thì cũng không đến nỗi bị mắc kẹt ở nơi này.

"Lại nữa rồi, lại nhìn thấy cái xác này.

Nếu không nhầm thì bọn họ chắc cũng giống như chúng ta, bị mắc kẹt ở đây." "Chỉ sợ là sẽ chết đói sống sờ sờ ở đây thôi, thật sự cũng quá quỷ dị một chút, vậy mà lại có thể sống sờ sờ chết đói ở nơi này." Chu Tiểu Di và những người khác nhanh chóng đi qua kiểm tra một lượt rồi, không phát hiện ra điều gì đặc biệt, cũng không thấy quen mắt.

Hơn nữa, bây giờ bọn họ chỉ còn lại một ít xương cốt, cũng không nhìn ra được!

Cho dù bọn họ ở trong gương!

Những người nhìn thấy kia, cũng căn bản không thể nhận ra được.

Hơn nữa những thứ bên cạnh bọn họ, tất cả đều đã biến mất, cũng không biết chạy đi đâu, có khả năng là bị người may mắn rời đi mang đi rồi.

Cũng có khả năng là bị những con quái vật kia mang đi rồi, nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy chắc không phải là những con quái vật kia!

Nếu thực sự là những con quái vật kia thì thi thể của bọn họ cũng không thể còn ở nơi này.

"Xem ra ngay cả những con quái vật kia cũng không vào đây, trách nào chúng ta đã vào đây lâu như vậy rồi, những con quái vật kia một chút động tĩnh cũng không có." "Chúng chắc cũng không muốn vào loại nơi này, bởi vì nếu vào thì cũng có khả năng căn bản không ra được, vậy nên cứ thế chọn ở lại bên ngoài canh gác." "Dù sao chúng

ta cũng không ra được, cho dù thực sự ra được cũng sẽ gặp phải chúng, thật đúng là một cục diện chết.” Nếu thực sự là một cục diện chết thì có nghĩa là bọn họ không phải bị mắc kẹt chết ở nơi này!

Cũng có khả năng sẽ trực tiếp sau khi ra ngoài bị những con quái vật kia ăn thịt.

Thật đúng là dù thế nào cũng là một cục diện xui xẻo!

Nhưng đã đến đây rồi thì, cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước thôi.

Hơn nữa chỉ cần có thể ra ngoài thì vẫn còn một tia hy vọng!

Những con quái vật kia cũng không thể thực sự làm gì được bọn họ.

Cuối cùng!

Vẫn là Chu Tiểu Di bên đó nghiêm túc nghiên cứu một lát, mới nghiên cứu rõ ràng!

Chương 1685

Sau đó!

Chu Tiểu Di phấn khích trực tiếp đứng dậy.

Nói với bọn họ rằng cô ấy biết làm thế nào để rời đi rồi, tất cả mọi người đều ngơ ngác, thật sự biết làm thế nào để rời đi sao?

Nhưng Chu Tiểu Di đã nói như vậy rồi thì chứng tỏ cô ấy chắc chắn có cách, bọn họ vui vẻ nhìn Chu Tiểu Di.

Còn Chu Tiểu Di nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, đại khái cũng đoán được họ đang nghĩ gì… Sau đó, cô nhanh chóng dẫn đám người rời đi.

Lần này, mỗi khi họ đi qua, những bức tường phía sau lại tự động khép lại!

Tuy nhiên, điều này cũng không gây ảnh hưởng gì lớn. "Cuối cùng cũng thoát rồi, cứ bị kẹt trong đó chắc chết mất, có khi bị nhốt cả đời chờ chết cũng nên." "May mà lão Hồ tìm ra bí quyết, không thì chúng ta không ra được.

Mà ông phát hiện ra kiểu gì thế?" Đám người Vương Khải Toàn đến giờ vẫn chưa hoàn hồn, thấy mình đã thoát ra ngoài thì ngơ ngác.

Họ chỉ nghe theo Chu Tiểu Di, cứ thế đi theo cô, không ngờ lại ra được thật, nên giờ ai nấy đều tò mò nhìn cô. "Thực ra nó là một Bát Quái trận, chẳng qua lúc thiết lập chúng ta không để ý, âm dương kết hợp nên nó mới biến hóa nhanh như vậy.

Ban đầu tôi cũng tưởng là mê cung, nhưng hóa ra không phức tạp đến thế, cứ tuân theo nguyên tắc đó là ra thôi." Nghe vậy, mọi người mới vỡ lẽ.

Dù sao ra được là tốt rồi!

Không cần nói nhiều nữa, mau chóng rời khỏi đây thôi.

Đi được vài bước, họ lại nghe thấy tiếng bước chân quái vật!

Quả nhiên đúng như Chu Tiểu Di nói, chỗ này dù thế nào cũng là tử cục.

Vừa thoát khỏi mê cung lại gặp ngay mấy con quái vật!

Nhưng may mắn là ban nãy họ đã nắm được điểm yếu của chúng.

Muốn giải quyết nhanh gọn, tất cả mọi người đều nhắm thẳng vào mắt lũ quái vật mà tấn công.

Quả nhiên có hiệu quả, đám quái vật bỏ chạy tán loạn!

Họ cũng nhân cơ hội này tiêu diệt toàn bộ bọn chúng. "Hú hồn, may mà biết điểm yếu của chúng nằm ở đâu, không thì phiền phức to, không thể nào thoát nhanh thế được." Vừa hưng phấn nhưng cũng phải cảnh giác, họ nhanh chóng rời khỏi chỗ này, chẳng ai muốn nán lại để gặp thêm mấy con quái vật không rõ nguồn gốc nữa. 【May mà chị Chu thông minh nên mới ra nhanh thế, không thì kẹt trong đó chết chắc, tôi xem mà lo sốt vó.】 【Họ sẽ không lỡ chân đạp trúng bẫy nữa chứ?

Người xưa đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, làm lắm cơ quan bẫy rập làm gì không biết?】 【Thì để phòng trộm mộ chứ sao, nhưng theo tôi thấy thì cũng chẳng có tác dụng gì mấy.】 【Phòng bị cũng như không, gặp mấy nhân vật lợi hại như chị Chu thì cũng vào được hết.】 【Cũng chưa chắc đâu, chị Chu giỏi thế mà còn gặp nguy hiểm, có khi cũng không ra được ấy chứ.】 【Tôi thấy chuyện này không đơn giản đâu, anh em cứ xem tiếp xem chị Chu có thoát được không đã...】 Cư dân mạng nhìn thì rõ lắm!

Vừa rồi tưởng chừng Chu Tiểu Di và mọi người đã bình an vô sự rời đi, nhưng thực tế khoảnh khắc tiếp theo sẽ còn xảy ra chuyện

khủng khiếp hơn!

Thế nên giờ cũng chưa dám nói là an toàn tuyệt đối.

Bản thân nhóm Chu Tiểu Di cũng nghĩ vậy, lo sợ sẽ có biến cố.

May mà đoạn đường này đi khá thuận lợi, không xảy ra tình huống đặc biệt nào.

Nhưng suốt dọc đường, họ vẫn nơm nớp lo sợ, cứ tưởng tượng ra đủ thứ nguy hiểm đang rình rập. "Yên tâm đi, chắc không còn gì nguy hiểm đặc biệt nữa đâu.

Chương 1686

Mấy con quái vật ban nãy bị chặn ở kia rồi, chắc không đuổi theo nữa đâu." Có câu nói này của Chu Tiểu Di, mọi người bớt lo hơn chút, tiếp tục đi về phía trước.

Đang đi, họ nghe thấy tiếng gió rít bên tai.

Nhưng cũng không dám chắc, liệu có thật là không sao không? "Sao thế nhỉ?

Tôi hình như nghe tiếng gió gào thét, chắc chắn là có thứ gì đó." "Hay là chúng ta cứ đứng yên đây đã?" "Phải đấy, nghe tiếng đó ghê quá, hay là khoan hãy đi tiếp, lỡ phía trước có nguy hiểm gì..." Mọi người bắt đầu bàn lùi vì lo lắng.

Thực ra ai cũng hiểu tình cảnh hiện tại nguy hiểm thế nào. "Đã bảo yên tâm đi, tôi nói không sao là không sao, mọi người không cần lo." Nghe Chu Tiểu Di khẳng định chắc nịch, họ chỉ còn biết tin tưởng cô, dù trong lòng vẫn thấy chuyện này không đơn giản.

Nhưng giờ không theo Chu Tiểu Di thì biết theo ai?

Đi được một lúc, họ bắt đầu thấy sai sai. "Cậu Thiên Ân, cậu chột dạ cái gì?

Không thấy hiện tại vẫn bình thường sao?" Vương Khải Toàn thấy Thiên Ân có vẻ lo lắng liền lên tiếng.

Mọi người nghe vậy cũng cười trừ.

Đúng rồi, đến Thiên Ân còn chưa sợ thì họ sợ gì.

Họ tiếp tục đi, bỗng nhiên... "Ầm!!!" Cách đó không xa vang lên tiếng nổ lớn!

Chưa kịp định thần xem là cái gì thì bụi đất đã mù mịt. "Tiếng gì mà ghê thế?" Âm thanh quá lớn khiến ai nấy đều hoang mang.

Chu Tiểu Di cũng sững sờ, nếu cô đoán không lầm thì có thứ gì đó vừa sập xuống hoặc rơi xuống!

Chuyện này bắt đầu quỷ dị rồi. "Đừng hoảng, còn chưa biết là cái gì mà.

Chắc chỉ là sạt lở đơn thuần thôi, không nguy hiểm lắm đâu." Nghe vậy, mọi người thở phào, vội chạy về phía phát ra tiếng động.

Nhìn ngó một hồi vẫn không thấy gì lạ. "Quái lạ thật, rõ ràng âm thanh phát ra từ đây, sao giờ lại im re thế này?" Vương Khải Toàn và Hắc ca cũng thắc mắc, theo lý thuyết sập thì phải thấy đống đổ nát chứ.

Đang lúc ngơ ngác thì lại "Ầm" một tiếng nữa, ngay trước mặt họ, một mảng lớn sụp xuống, bụi bay mù mịt khiến ai nấy không mở nổi mắt.

Mặt đất rung chuyển dữ dội, dọa mọi người sợ chết khiếp.

Chu Tiểu Di nhanh tay kéo Thiên Ân lại.

May mà chỉ rung lắc một hồi rồi bình ổn.

Nhưng khi mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt khiến họ kinh ngạc!

Bảo họ đang ở Tây Phương Cực Lạc cũng có người tin. "Chuyện...

Chương 1687

chuyện gì thế này?

Tôi suýt tưởng chúng ta thăng thiên rồi chứ." "Sao sập hầm xong lại nhìn thấy hoàng hôn đẹp thế kia, lại còn mây trôi bồng bềnh nữa?" Vương Khải Toàn không tìm được từ ngữ nào để miêu tả tâm trạng lúc này, không ngờ lại gặp kỳ ngộ như vậy.

Anh ta thấy lạ quá nên hét toáng lên. "Đúng là khó tin thật, không ngờ lại gặp cảnh này..." Ngay cả Chu Tiểu Di cũng thấy khó hiểu, vốn tưởng sẽ gặp chuyện kinh dị, ai ngờ lại là mỹ cảnh.

Nhưng cái gì đẹp quá thì thường không thật.

Đột nhiên lại "Ầm" một tiếng, bụi đất lại ập tới.

Mọi người vội nhắm mắt, khi mở ra lần nữa thì tất cả đã chìm trong bóng tối!

Quỷ dị hơn là họ chẳng hề cảm thấy mình bị rơi xuống. "Sao lại thế này?

Đang yên đang lành sao lại bị nhốt ở đây?" "Hoàng hôn lúc nãy đâu rồi?

Sao giờ tối thui vậy?" "Ái chà, mọi người đâu rồi, sao im re thế, đừng bảo là bị đánh tan tác rồi nhé?" Hạ bác sĩ lo lắng hỏi vọng ra.

Nghe giọng nói run rẩy của ông, mọi người bật cười.

Trong hoàn cảnh này ai cũng sợ, nhưng câu nói đó làm không khí bớt căng thẳng. "Yên tâm, còn sống cả đây, tại tối quá chưa quen mắt thôi." "Nhưng tôi không lạc quan thế đâu, mọi người không nghe thấy tiếng sột soạt dưới chân à?" "Hình như chúng ta bị bọ hay rắn rết gì đó bao vây rồi." Chu Tiểu Di không muốn dọa họ, nhưng buộc phải

nói sự thật để mọi người cảnh giác.

Nghe vậy, ai nấy rụt chân lại.

Im lặng lắng nghe, quả nhiên có tiếng sột soạt khác thường.

Chu Tiểu Di mò mẫm bật đèn pin lên.

Ánh đèn vừa quét qua, cách đó không xa là chi chít những con bọ màu đen hoặc nâu đang nhìn chằm chằm vào họ.

Tất cả sợ chết khiếp, họ hoàn toàn bị bao vây rồi!

Còn đang chưa biết đối phó thế nào thì một người hét lên, ngã nhào vào đống bọ!

Chỉ một thoáng sau, người đó bị gặm chỉ còn trơ lại đống xương trắng.

Quá kinh dị!

Có mùi máu, lũ bọ lập tức lao vào tấn công điên cuồng.

Mọi người vội vàng giương súng bắn quét về phía dưới.

Nhưng vô dụng!

Bọ quá nhiều, bắn chết con này thì con khác lại tràn lên. "Còn đờ ra đó làm gì?

Bắn đi!

Nếu không có lửa lớn thì chúng nó lại lao lên bây giờ!" Chu Tiểu Di hét lớn.

Mọi người biết tình hình không khả quan, lập tức xốc lại tinh thần, vừa bắn vừa di chuyển nhanh về phía trước.

Chương 1688

Một con bọ bò lên ống quần Chu Tiểu Di, may cô phát hiện kịp, dùng dao găm hất văng đi.

Nhưng Vương Khải Toàn không may mắn thế, hắn bị cắn một cái vào chân, đau điếng nhưng không màng được nhiều, vội hất con bọ ra. "Cái giống này nhìn nhỏ mà độc thật, mau rời khỏi đây thôi!" "Hèn gì lúc nãy cho xem cảnh đẹp, hóa ra là để dụ chúng ta vào đây nộp mạng." Biết là bị bẫy nhưng giờ không phải lúc than vãn.

Dưới sự dẫn đường của Chu Tiểu Di, họ vất vả lắm mới thoát khỏi vòng vây, chạy đến một nơi an toàn hơn.

Kiểm kê lại quân số, hy sinh mất mấy người.

Vương Khải Toàn bị thương ở chân khá nặng. "Phải khử trùng ngay, nhưng hết thuốc rồi, dùng tạm rượu trắng vậy.

Tôi sẽ rạch vết thương để ép máu độc ra." Chu Tiểu Di biết lũ bọ này chắc chắn có độc.

Vương Khải Toàn gật đầu chịu trận.

Chu Tiểu Di rạch vết thương, máu chảy ra đen sì khiến ai nấy rùng mình. "Đau chết ông rồi!

Không ngờ lại ra nông nỗi này.

Hay là đi tiếp luôn đi, nhỡ lũ bọ đuổi theo..." "Yên tâm, bọn chúng không dám đến đây đâu." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người lại cảnh giác.

Không dưng lại không dám đến?

Chắc chắn chỗ này có thứ gì đó còn đáng sợ hơn.

Chu Tiểu Di nhìn về phía những cỗ quan tài xếp hàng phía trước.

Lũ bọ không dám lại gần chắc chắn là vì những cỗ quan tài này.

Đang quan sát thì... *Cốc!

Cốc!

Cốc!* Như có tiếng ai gõ vào quan tài.

Tiếng động khiến ai nấy dựng tóc gáy.

Mọi người sợ hãi lùi lại phía sau, chỉ có Chu Tiểu Di vẫn kiên định đứng chắn phía trước. "Mới có chút động tĩnh đã sợ rúm ró thế kia à?

Nhưng đúng là hơi quỷ dị thật, đi nhanh lên, đừng để bị kẹt ở đây." Chu Tiểu Di ngoài miệng trấn an nhưng trong lòng cũng lo lắng.

Họ đi qua từng hàng quan tài, tiếng *đinh đinh đang đang* vẫn vang lên không dứt.

Đột nhiên, Thiên Ân bị lôi mạnh một cái! "Mọi người dừng lại!

Có thứ gì đó sắp chui ra rồi!

Đừng hoảng, tôi đã nói sẽ đưa mọi người ra thì chắc chắn sẽ làm được!" Chu Tiểu Di hét lên trấn an đội ngũ đang sắp vỡ trận.

Chương 1689

Quả nhiên, nắp quan tài nổ tung!

Một đám quái vật lao ra, kèm theo vô số bọ nhỏ.

Đám quái vật này khác lần trước, trông ghê rợn hơn nhiều.

Chu Tiểu Di và mọi người nhảy lên nắp quan tài để tránh bọ, dùng súng bắn trả lũ quái vật.

May mà bọn quái vật này không quá "trâu bò", một phát đạn là hạ được.

Vương Khải Toàn vừa bị thương, đang cay cú nên bắn giết điên cuồng như để xả giận.

Đám quái vật nhanh chóng bị giải quyết, lũ bọ thấy thế cũng bỏ chạy. "Mệt chết ông rồi, vừa bị thương xong lại gặp ngay cái đám này, đúng là dọa người ta chết khiếp.

Giờ sao đây Lão Hồ?" Chu Tiểu Di nhìn cái dáng vẻ ngốc nghếch của Vương Khải Toàn, không nhịn được gõ vào đầu hắn một cái.

Tên Mập này đúng là mạng lớn, đi theo cô bao lâu nay, gặp bao nhiêu chuyện mà vẫn sống nhăn răng. "Tôi đang giúp ông xua đuổi vận đen đấy.

Nhìn cái mặt ông lúc nãy ghê chết đi được.

Mạng ông cũng lớn thật, trải qua bao nhiêu chuyện mà vẫn nhảy nhót tưng bừng." "Thôi đừng nói nữa, đừng tưởng tôi không biết cô đang hả hê.

Tôi đã bảo rồi, có tôi ở đây, mọi người cứ yên tâm mà sống sót trở về." Vương Khải Toàn mạnh miệng tuyên bố.

Mọi người nghỉ ngơi một chút rồi lại nghe thấy những âm thanh cổ quái.

Xem ra chuyện này vẫn chưa kết thúc, nhưng ở đây có Chu Tiểu Di, họ đành phải tin tưởng vào cô thôi.

Sau khi những chuyện đó xảy ra, tất cả mọi người đều hơi lo lắng, không biết Chu Tiểu Di và những người khác tiếp theo sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Vì vậy họ chỉ có thể ở nhà theo dõi, nếu giúp được thì giúp một tay, còn không thì đương nhiên cũng chẳng làm được gì.

Nhưng họ cũng chỉ có thể nhìn thấy mọi chuyện ở nơi này thôi!

Ngay cả khi có vội vàng đến mấy cũng vô ích, vì họ thật sự không giúp được gì.

“Mọi người nghỉ ngơi đủ rồi chứ?

Nếu đủ rồi thì chúng ta rời khỏi đây thôi, chỗ này thỉnh thoảng lại có tiếng động kỳ lạ.” “Không thể tiếp tục đi sâu hơn được nữa.

Ở lại đây có thể sẽ còn nghe thấy những âm thanh khác, hoặc gặp phải những chuyện đáng sợ hơn.” Lão Hồ (Chu Tiểu Di) vẫn khá cảnh giác, vì vậy cô ấy tự mình nói.

Những người khác sau khi nghe lão Hồ nói vậy, đương nhiên cũng hiểu.

Những gì cô ấy nói tuyệt đối là thật, vậy thì họ vẫn nên rời khỏi nơi này đi thôi!

Giống như lời họ nói.

Hiện giờ quả thật là nguy hiểm trùng trùng, nên vẫn là nên rời khỏi nơi này trước đã.

Họ nhanh chóng rời đi, nhưng ban đầu cứ nghĩ phía trước có

đường, đợi khi họ đi tới thì phát hiện phía trước lại là một vách núi.

Hơn nữa, vách núi này hơi khác so với vách núi bình thường, những lúc bình thường cũng có chút kỳ lạ, nhưng lần này thì không hề kỳ lạ chút nào.

Nhìn một cái là thấy ngay điểm cuối, quả thật là không có cách nào đi qua được.

Chương 1690

“Xem ra chúng ta đã đến đường cùng rồi.

Nếu không có đường nào để đi thì chúng ta cứ ở lại đây sao?” Họ thật sự không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra, điều này khiến tất cả mọi người đều hơi sợ hãi.

Chẳng lẽ thật sự phải ở lại nơi này sao?

Đừng mà, họ không hề muốn ở lại đây.

Sau khi mọi người nhìn một lượt, giống như lời lão Hồ nói, bây giờ đúng là không còn gì để nói nữa, vì con đường phía trước đã cho họ biết!

Họ quả thật là vô lộ khả tẩu.

“Không có chuyện hết đường đâu.

Tôi đã nói rồi, tôi nhất định sẽ đưa mọi người ra ngoài.

Mọi người mau tản ra tìm đường đi.” “Tốt nhất là tìm được nhanh chóng, nếu không thì không biết còn xảy ra chuyện gì nữa.” Lão Hồ nghe thấy những người khác than thở xong, liền nói thẳng.

Giọng nói của cô ấy tuy lạnh như băng!

Nhưng không hiểu sao, lại cho họ hy vọng sống.

Bởi vì họ biết lão Hồ nói tuyệt đối là thật.

Trần Bình đã nóng lòng điều khiển mấy chiếc drone trên tay đi xem xét tình hình bên ngoài.

Hắn thật sự đã tìm ra, có chút khác biệt, thực ra bên dưới căn bản không sâu, nói cách khác, họ cần đi từ bên dưới, trực tiếp đi xuống là được.

“Quả nhiên, lão Hồ nói đúng, không phải là không có đường đi.

Chỉ cần chúng ta tìm được lối xuống, là có thể rời đi ngay.” Lão Hồ nghe Trần Bình nói vậy, cô cũng bắt đầu tìm đường xuống!

Quả nhiên là có đường thật, những gì họ nói đều đúng.

Nếu đã vậy, thì họ cứ việc trực tiếp đi xuống thôi!

Dưới sự dẫn dắt của lão Hồ, họ đã đến được một nơi khá an toàn.

Sau khi đi xuống, họ phát hiện hẻm núi bên dưới này quả thật có chút khác thường… “Cứ tưởng không có gì đặc biệt chứ, mau nhìn thứ này xem.” “Đúng là đáng sợ thật, sao lại có nhiều hài cốt thế này.” “Hơn nữa nhìn dáng vẻ chắc đều là hài cốt động vật, may mà không phải của người, nếu không thì sợ chết khiếp.” Hạ bác sĩ không kìm được run rẩy nói.

Không biết vì sao, tại sao ở đây lại có nhiều hài cốt động vật đến vậy, đây là nơi khiến họ cảm thấy đáng sợ nhất.

Vì vậy tất cả mọi người đều chậm rãi đi qua nơi này!

Hơn nữa, mỗi bước đi, họ đều phát hiện ra những bộ xương động vật dưới đất, vừa giẫm phải là lại có tiếng động.

Chuyện bây giờ thật sự khá đáng sợ, nên bên phía họ vẫn cần xem xét trước, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Hiện giờ mọi chuyện đã xảy ra như vậy rồi, thì không có tình huống đặc biệt nào nữa!

Vì vậy sau khi họ đại khái suy nghĩ một chút, đã biết rõ tình hình chung là gì.

Hơn nữa mọi người đều cảm thấy, bây giờ không phải lúc để nói những chuyện này, vẫn nên mau chóng rời đi thì hơn.

Lão Hồ vừa đi vừa kéo Thiên Âm, Thiên Âm bên này cũng không

có biểu hiện gì đặc biệt, chắc là không có chuyện gì đâu.

Tuy nhiên, họ đã yên tâm quá sớm, thực tế chứng minh, vẫn có một số tình huống xảy ra, vì họ nhanh chóng nhận ra.

Có một số tiếng động của động vật vang lên gần đó, hơn nữa nếu lão Hồ không nghe lầm thì chắc là tiếng sói hoang.

Chương 1691

Tiếng động này tuyệt đối không nghe lầm, bên phía họ lại bắt đầu lo lắng.

"Với tình hình này, e là chúng ta sắp bị sói hoang vây công rồi." Họ rất rõ ràng chuyện bây giờ rốt cuộc là gì, nên sau khi suy nghĩ đại khái một chút, liền trực tiếp cảnh giác.

Họ cầm súng trên tay, sẵn sàng phòng thủ bất cứ lúc nào, để tránh lũ sói hoang thực sự xông vào ăn thịt họ.

Lão Hồ đương nhiên cũng rất rõ những người khác đang nghĩ gì!

Hơn nữa cô ấy cũng rất lo lắng chuyện này, nên dứt khoát cứ đứng yên chờ đợi ở chỗ này.

"Cuối cùng cũng yên tâm được một ngày, nếu tôi không đoán sai, e là còn có một số chuyện khác xảy ra, hơn nữa vừa rồi thật sự quá đáng sợ." Ai nói không phải chứ, quả thật hơi đáng sợ, nên tất cả họ túm tụm lại với nhau, mới dám tiếp tục đi thẳng về phía trước ở nơi này.

Không biết sau bao lâu, bên phía họ cuối cùng cũng ổn định lại.

Hơn nữa họ cũng chỉ nghe thấy tiếng sói hoang, tạm thời chúng vẫn chưa có ý định đến gần họ!

Chắc là cảm thấy bên phía họ có hơi đông người, nên mới không nhanh chóng lại gần.

"Chúng nó chắc tạm thời không dám lại gần đâu, vì chúng ta đông người, hơn nữa trên tay còn có vũ khí, chúng nó vẫn khá cảnh giác." "Nhưng lát nữa đợi đàn sói tập trung đông hơn thì chưa chắc đâu, nên mọi người nhất định phải cẩn thận một chút." Lão Hồ từng sinh tồn ở

dã ngoại, cô đương nhiên rất rõ thái độ của những con sói hoang này là gì.

Vương Khải Toàn nghe cô nói vậy cũng gật đầu đồng tình, ra hiệu đúng là như thế.

Vương Khải Toàn và những người khác cũng từng sinh tồn ở dã ngoại, đương nhiên cũng rất rõ tình hình hiện tại rốt cuộc là gì.

Vì vậy bên phía họ cũng trực tiếp cảnh giác nhìn chằm chằm!

Sau một hồi không lâu, họ đã trở nên dũng cảm hơn!

Vì họ phát hiện những thứ đó dường như vẫn chưa đến gần… "May mà bây giờ căn bản không có chuyện gì xảy ra." "Vì vậy tôi cảm thấy căn bản không cần lo lắng nữa, hơn nữa tiếp theo sau đó, chúng ta vẫn nên giải quyết tốt chuyện bây giờ đi." Lão Hồ nghe họ nói vậy, cũng nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó không dám có bất kỳ ý nghĩ nào khác nữa.

Không lâu sau, khi họ sắp đi ra khỏi hẻm núi này, tình huống xấu vẫn xảy ra.

"Xem ra tình huống đáng lo ngại của chúng ta vẫn xảy ra.

Cứ tưởng những thứ này, chắc chỉ dám lộng hành trong bóng tối." "Nhưng nhìn tình hình hiện tại thì chúng đã xuất hiện, đây là muốn chặn chúng ta ở nơi này." "Cũng đúng, chúng đã ăn nhiều đồ ăn như vậy, toàn là các loại động vật khác nhau, bây giờ nhìn thấy lũ 'hai chân' chúng ta thì tự nhiên rất kích động." Vương Khải Toàn nhìn đàn sói mắt phát xanh, đã đoán được chúng rất phấn khích!

Thảo nào vừa rồi, chúng cứ mãi không xuất hiện.

Bây giờ anh ta cuối cùng cũng biết rõ chuyện gì đang xảy ra, nếu đã vậy thì bên phía họ vẫn nên chuẩn bị chiến đấu đi.

Một lát sau tất cả sói hoang tập trung trước mặt, hổ thị đam đam nhìn chằm chằm vào họ, tất cả mọi người đều im lặng tụ tập lại với nhau.

Họ không dám tiếp tục đi về phía trước nữa, vẫn nên giải quyết vấn đề ở nơi này trước đã.

"Cầm chắc súng trong tay, đây là vật bảo vệ tính mạng chứ không phải để chơi.

Lát nữa trực tiếp bắn đi." "Tôi thấy không cần đợi lát nữa, bây giờ là có thể bắn rồi." Nghe lão Hồ nói vậy, tất cả mọi người đều đã lên đạn, vài tiếng súng "bang bang" vang lên!

Sau đó họ bắt đầu giao chiến với đàn sói.

Đàn sói này thật sự khá đông, may mà vách hẻm núi hai bên đều khá cao, chúng chắc tạm thời sẽ không.

Nhảy từ trên xuống đâu.

Nhưng những con sói đó hành động cực kỳ nhanh, đã trực tiếp nhảy xuống từ trên vách đá.

Động tác vô cùng nhanh nhẹn!

May mà lão Hồ và những người khác hành động cũng rất nhanh nhẹn!

Chương 1692

Vì vậy cô ấy dứt khoát gọn gàng đã giải quyết được vài con sói.

Những người khác đương nhiên cũng nhìn thấy, họ cũng vẫn hơi lo lắng, không rõ tình hình hiện tại rốt cuộc là gì.

“Không ngờ chúng lại thông minh đến thế.

May mà cô Hồ đây khá là hiểu rõ, biết tiếp theo nên làm gì.” “Nếu đã vậy thì xin cô cứ trông chừng xung quanh một chút, chúng tôi sẽ đối phó với từng đàn từng đàn này trước.” Những người khác nghe Hạ bác sĩ nói vậy, họ vẫn không kìm được cười một tiếng.

Nếu mọi chuyện đã xảy ra rồi, thì đương nhiên họ cũng sẽ không nói thêm gì nữa.

Bây giờ căn bản không phải lúc để nói những lời này, họ vẫn nên giải quyết mâu thuẫn trước mắt đã, vì vậy họ cũng hành động gọn gàng.

Trực tiếp giải quyết lũ sói trước mắt!

Không lâu sau đó!

Bên phía họ đã nhẹ nhàng giải quyết xong.

Khi nhìn thấy những con sói đó gần như đã bị họ đối phó xong xuôi!

Họ không kìm được thở phào nhẹ nhõm, may mà không còn đặc biệt nguy hiểm nữa.

Họ nhìn thấy những con sói đó gần như đã được giải quyết xong, sau đó họ cũng không nói thêm gì nữa, những người khác đương nhiên cũng rất rõ.

Tình hình hiện tại, chắc là có thể giải trừ nguy hiểm rồi!

Lão Hồ hành động gọn gàng giải quyết xong con sói cuối cùng.

Phát hiện đã không còn tình huống đặc biệt nào nữa, cô cũng thở phào nhẹ nhõm… "Bây giờ chắc có thể rời đi rồi, nhưng vừa rồi, sau khi chúng ta vây đánh tất cả chúng ở nơi này." "Không chừng đồng bọn của chúng sẽ quay lại lần nữa, nên chúng ta nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây." Lão Hồ rất rõ những con vật này rốt cuộc là gì, nên cô mới trực tiếp nói vậy.

Vì vậy bên phía họ nhanh chóng rời khỏi nơi này, lão Hồ nói vậy, cũng không phải là không có lý do gì.

Vì vậy họ cũng nhanh chóng quyết định mau chóng rời khỏi nơi này là đúng!

Nhưng hiện giờ nếu không có tình huống đặc biệt nào.

Thì đương nhiên họ sẽ không nói thêm gì nữa!

Theo lão Hồ nhanh chóng rời đi.

May mà dưới sự dẫn dắt, họ nhanh chóng đã rời khỏi nơi này rồi!

Nên tạm thời không xảy ra tình huống đặc biệt nào.

Sau đó đợi khi họ bước vào một hang động, phát hiện nơi đây lại là một khung cảnh động lòng người, có thể nói là khá đẹp mắt.

Nhưng bây giờ không phải lúc để ngắm cảnh, họ vẫn cần nhanh chóng giải quyết những chuyện khác thì hơn!

Vì vậy bên phía họ nhanh chóng đi xem xét tình hình khác.

"Mọi người vừa rồi mới chiến đấu xong với lũ sói, chắc cũng mệt lắm nhỉ?

Nếu đã vậy thì cứ nghỉ ngơi ở nơi này một lát." "Vừa rồi tôi đã

lướt qua một lượt, chỗ này chắc là an toàn, nhưng cũng không có nghĩa là hoàn toàn an toàn.

Mọi người cố gắng ngồi ở khu vực trống trải, đừng chạm vào những thứ không nên chạm." Nghe lão Hồ nói vậy, họ đương nhiên cũng nghiêm túc gật đầu, ra hiệu có thể hiểu được!

Nếu đã vậy thì họ cứ việc trực tiếp chờ đợi ở nơi này đi.

Lão Hồ và những người khác liền trực tiếp ngồi xuống tại chỗ, vốn dĩ họ cảm thấy nơi này chắc không có chuyện gì đâu!

Chương 1693

Hơn nữa lão Hồ cũng đã nhìn qua, quả thật không có tình huống đặc biệt nào.

Họ liền ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, sau đó có một người cảm thấy trên người mình hơi ngứa.

Ban đầu, anh ta cũng không mấy để ý, chỉ tùy tiện gãi vài cái, nhưng gãi xong thì anh ta cảm thấy có chút không ổn.

Lão Hồ nhìn thấy hành động của anh ta, cũng cảm thấy hình như có chút không ổn!

Lão Hồ nhanh chóng đi tới, bảo người đó đừng động đậy.

Đối phương giật mình.

"Đừng động, lưng cậu có ngứa không?

Mau cởi áo ra, tôi giúp cậu xem một chút, có thể là đã chạm phải thứ gì đó." Đối phương nghe lão Hồ nói vậy, anh ta đương nhiên liền trực tiếp cởi áo ra!

Nhưng căn bản không có côn trùng hay loại tương tự.

Chỉ có thứ giống như nước ở trên đó, lão Hồ nhìn theo hướng người đó ngồi, ngẩng đầu lên xem!

Hóa ra là nước từ trên trần hang nhỏ xuống, vừa lúc nhỏ từng giọt vào cùng một chỗ.

Một lát sau, cô thấy vết thương ở chỗ đó đã bắt đầu bị lở loét.

Lão Hồ lập tức nhận ra tình hình không ổn, cô liền bảo người đó nhanh chóng đổi chỗ khác!

Sau đó, lão Hồ giúp anh ta xử lý vết thương trước.

Những người khác cũng nhanh chóng rời đi, không thể tiếp tục ở lại đây nữa!

Không ngờ những giọt nước nhỏ xuống ở đây, lại có tính ăn mòn mạnh đến thế.

“Những giọt nước đó rốt cuộc là sao vậy?

Chẳng lẽ là do chúng đã tụ lại trong hang động này từ lâu?” “Vì vậy mới có tính ăn mòn mạnh đến thế sao?” “May mà phát hiện kịp thời, nên chưa xảy ra nguy hiểm gì.” Thật sự hơi đáng sợ, không ngờ bây giờ ngay cả những giọt nước nhỏ xuống, cũng có thể lấy đi mạng sống của họ.

May mà họ cũng khá cảnh giác, nên bây giờ cũng không xảy ra chuyện gì, không biết sau bao lâu, họ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm ở nơi này.

Hơn nữa lão Hồ và những người khác sau khi đến một nơi khác, liền trực tiếp nghiên cứu một chút!

Nước ở đây không có tình huống đặc biệt nào, nên cô ấy không nói thêm gì nữa.

“Nước ở đây vừa rồi tôi đã kiểm tra rồi, không có nguy hiểm gì, may mà đều an toàn, nên chúng ta có thể nghỉ ngơi ở đây một lát.” “Tuy nhiên cũng không thể đảm bảo là hoàn toàn không có nguy hiểm.

Tạm thời cứ nghỉ ở đây đã, thật không ngờ trên đường đi chúng ta lại gặp nhiều nguy hiểm đến vậy.” “Còn một việc nữa chúng ta nhất định phải chú ý, đó là tiếp theo.” “Chúng ta dù thế nào đi nữa cũng phải tìm được Tôn phu nhân.

Tôn lão bản, mọi chuyện đã đến nước này rồi.” “Lẽ nào ông vẫn không định trực tiếp nói thật cho chúng tôi biết sao?

Chúng tôi đều rất rõ thân phận phu nhân của ông là gì, ông cũng

không cần tiếp tục che giấu nữa.” Buổi tối, khi mọi người ngồi quây quần bên nhau, lão Hồ đột nhiên nói ra câu này, Tôn Hưng bên kia cũng ngây người một chút.

Ông ta không hiểu lời của lão Hồ có ý gì, nhưng đại khái cũng hiểu, e là lão Hồ muốn ông ta nói thẳng ra mọi chuyện.

Hơn nữa ông ta cảm thấy đã lâu như vậy, nếu người phụ nữ đó vẫn không xuất hiện thì quả thật có chút kỳ lạ.

Ông ta quả thật cần lão Hồ, nếu lão Hồ thật sự có thể đưa ông ta đi tìm người phụ nữ đó thì hình như cũng là một chuyện rất tốt.

Nếu đã vậy thì ông ta cứ việc trực tiếp hỏi lão Hồ, cô ấy có thể tìm được người phụ nữ đó không?

Hơn nữa bên phía ông ta cũng trực tiếp nói rõ sự thật, tình hình hiện tại rốt cuộc là gì.

Chương 1694

“Lão Hồ, lời cậu nói là có ý gì?

Chẳng lẽ cậu vẫn đang nghi ngờ thân phận của người phụ nữ đó sao?

Tuy rằng từ trước đến nay tôi cũng nghi ngờ thân phận của người phụ nữ đó.” “Nhưng tôi cảm thấy không đến mức thật sự nghi ngờ đến mức này chứ.” Những người khác vẫn chưa hiểu lời của lão Hồ có ý gì!

Hạ bác sĩ bên kia liền trực tiếp không kìm được hỏi.

Nghe Hạ bác sĩ hỏi vậy.

Lão Hồ bên kia cũng trực tiếp nhìn Tôn Hưng, Tôn Hưng thở dài một hơi bất đắc dĩ xong, cũng chỉ có thể trực tiếp nói thật.

Ông ta biết cho dù bây giờ mình không nói, cũng căn bản là không thể nào che giấu được, ông ta biết lão Hồ và những người khác vẫn luôn biết chuyện này.

Chỉ là từ trước đến nay họ không trực tiếp nói ra sự thật mà thôi!

Nếu đã vậy thì bây giờ ông ta cứ việc nói ra.

“Thôi được, đã đến nước này thì tôi cũng hết cách rồi.

Không sai, cô ta quả thật không phải phu nhân của tôi.” “Thật ra lúc đầu, tôi cũng nghĩ cô ta là phu nhân của mình, nhưng sau đó tôi phát hiện cô ta căn bản không phải phu nhân thật.” “Chắc là thứ gì đó mạo danh.

Nhưng tôi không bận tâm, vì tôi biết nếu cô ta có thể mạo danh phu nhân của tôi thì chứng tỏ cô ta cũng có năng lực.” “Cô ta còn nói

với tôi rằng cô ta biết cách cải tử hoàn sinh.

Tôi muốn phu nhân của mình sống lại, nên tôi phải dựa vào cô ta." Xem ra lão Hồ thật sự đã biết từ lâu rồi!

Nếu đã vậy thì bên phía họ đương nhiên cũng không cần nói thêm gì nữa.

Hơn nữa thật ra bên phía cô, quả thật không biết nên nói chuyện gì, mọi chuyện đã phát triển đến nước này rồi, đương nhiên là phải nói thật.

"Hơn nữa còn cần các cậu giúp tôi tìm cô ta, tôi quả thật rất cần cô ta." Lão Hồ cũng hơi bất ngờ.

Tuy cô biết mình ngày hôm nay chính là muốn ép Tôn lão bản nói ra sự thật, nhưng không ngờ ông ta lại thẳng thắn nói ra mà không chút đề phòng.

Thật ra cô cũng hơi ngạc nhiên, nhưng như vậy cũng tốt.

Nếu vậy thì có thể chứng minh họ cũng đã nắm được điểm yếu của Tôn lão bản rồi còn gì?

Tất cả mọi người đều hơi ngạc nhiên, tuy họ đã sớm đoán được là chuyện như vậy rồi!

Nhưng hôm nay khi Tôn lão bản trực tiếp nói ra sự thật.

Ít nhiều vẫn có chút kinh ngạc, cũng không thể không khâm phục ông ta, có thể thành thật với mọi người đến vậy!

Nhưng nếu vậy thì cũng coi như tốt.

Điều này chứng tỏ đây là một khởi đầu rất tốt, đúng không?

Vì vậy điều họ cần làm tiếp theo chính là giúp ông ta, lão Hồ bên kia cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cô cứ nghĩ Tôn lão bản vẫn sẽ như trước, tiếp tục che giấu!

Nếu ông ta đã không che giấu thì!

Điều này chứng tỏ đây cũng là một sự thật không tồi, vì vậy bên phía họ nhanh chóng đi thẳng về phía trước.

Dù sao thì những người cần nghỉ đã nghỉ gần xong rồi, lão Hồ cảm thấy cũng không cần thiết phải tiếp tục chờ đợi nữa, hơn nữa nếu cứ tiếp tục đi.

Cũng không biết rốt cuộc còn xảy ra chuyện gì nữa, nên bên phía họ vẫn là nên rời khỏi chỗ này trước.

Chương 1695

Sau khi đi một lúc.

Không gặp phải chuyện ngoài ý muốn nào, nên Tôn lão bản không cần tiếp tục giấu diếm nữa.

Tất cả mọi người đều nghiêm túc lắng nghe, họ cảm thấy lão Hồ nói, cũng không phải không có lý, giống như lời lão Hồ nói.

Hiện giờ sự thật đã rõ ràng, họ vẫn chỉ có thể nhanh chóng, trực tiếp rời khỏi nơi này mới là quan trọng nhất!

Hơn nữa việc tìm được Tôn phu nhân cũng là một trong những ưu tiên hàng đầu.

Bây giờ họ mới rõ ràng nhận ra Tôn phu nhân, trong số họ cũng đóng một vai trò quan trọng!

Nếu đã vậy thì nhất định phải tìm ra người đó.

Lúc này người phụ nữ đó vẫn chưa biết rằng lão Hồ và Tôn lão bản họ đã đạt được sự đồng thuận, đều muốn tìm cô ta.

Bên phía người phụ nữ đó đương nhiên cũng rất rõ, bên phía mình đã thoát khỏi lão Hồ và những người khác, Tôn Hưng bên kia chắc chắn sẽ tức giận, nhưng điều này cũng không còn cách nào.

Bởi vì cô ta phát hiện lão Hồ và những người khác bên cạnh, đã không còn an toàn nữa rồi!

Lão Hồ và những người khác hình như đã bị người ta thao túng, muốn dẫn họ đến một nơi nào đó, đây mới là điều kỳ lạ nhất.

"Rốt cuộc là ai đang giám sát họ từ phía sau, hoặc nói rốt cuộc là thứ gì liên tục giám sát họ từ phía sau nhỉ, tôi cảm thấy cái cảm giác

đó thật sự quá kỳ lạ.” “May mà tôi thông minh, đã trực tiếp nhân lúc hỗn loạn đó mà chạy trốn, nếu không thì tôi cũng là một trong những người bị giám sát.” “Vốn dĩ cứ nghĩ lão Hồ và những người khác rất lợi hại, bây giờ mới hiểu, họ cũng vẫn luôn bị người ta thao túng.” Cô ta cũng không biết lão Hồ có biết rằng họ đã bị giám sát hay không, nhưng cô ta cảm thấy lão Hồ chắc tạm thời chưa phát hiện ra.

Nếu không thì!

Với năng lực của lão Hồ, cô ấy tuyệt đối sẽ không để những người đó làm càn!

Nhưng cô ta lại cảm thấy hơi kỳ lạ.

Một người thông minh như lão Hồ sao lại không phát hiện ra?

Có lẽ cô ấy đã phát hiện ra rồi!

Nhưng cô ấy vẫn không gây ra động tĩnh gì, chính là vì cô ấy cũng muốn xem thử, rốt cuộc những kẻ đó là ai?

Cô ta cảm thấy chuyện này cũng khá buồn cười.

Vốn dĩ cứ nghĩ mình là ve sầu bắt bọ ngựa, chim sẻ ở phía sau, không ngờ cô ta thật sự chỉ là một con bọ ngựa nhỏ.

Sau khi người phụ nữ rời đi, họ vẫn còn nghĩ về chuyện của lão Hồ và những người khác!

Nếu cô ta biết bây giờ mình có nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích.

Chủ yếu vẫn phải xem bên phía lão Hồ và những người khác, nếu họ thật sự không chút đề phòng nào thì tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ai nhận ra.

Cô ta cảm thấy người lão Hồ này thật sự quá mâu thuẫn, cô ấy trông có vẻ thông minh, nhưng có lúc lại hình như không thông minh chút nào.

Bây giờ cô ta có chút nghi ngờ, lão Hồ có phải đã sớm biết những chuyện này rồi không, chỉ là đang giả vờ không biết.

Nhưng điều này cũng không thể nói lên điều gì.

Sau khi có tâm tư, người thông minh cũng sẽ bị lừa, có một câu nói là thông minh bị thông minh hại.

Vì vậy lúc đó cô ta cảm thấy, nếu bên phía lão Hồ thật sự không biết thì, có lẽ thật sự không biết, đây mới là mấu chốt.

Cô ta biết trước đó đã rời khỏi nơi này, họ cũng có thể sẽ mất đi một phần quyền lợi!

Nhưng cô ta cảm thấy vẫn là nên ở lại nơi này trước.

Chương 1696

Ban đầu người phụ nữ ở một nơi không xa họ!

Nhưng điều cô ta không ngờ tới là!

Một nguy hiểm đã trực tiếp chia tách họ ra.

Bây giờ cô ta cũng không tìm thấy lão Hồ và những người khác nữa!

Cô ta suy nghĩ một chút xong, nếu lão Hồ và những người khác đều đã bị người ta giám sát rồi!

Thì cô ta không cần lo lắng nhiều đến vậy nữa.

Suy nghĩ một chút xong!

Vẫn là phải tìm được lão Hồ và những người khác trước đã, người phụ nữ bắt đầu đi tìm lão Hồ và những người khác.

Nhưng khi liên lạc, luôn không mấy thuận lợi, tìm vài lần đều không tìm thấy, hơn nữa còn gặp phải đủ loại chuyện phiền phức.

Quả thật là lý do khiến cô ta bị chia tách, trên đường đi, cô ta mới nhìn thấy vài thi thể khá quen thuộc.

Chẳng phải đó là những người bên cạnh lão Hồ và những người khác sao?

Không ngờ lại xảy ra ở chỗ này!

Xem ra lão Hồ và những người khác cũng gặp không ít vấn đề.

“Xem ra lão Hồ và những người khác cũng gặp phải nhiều vấn đề nhỉ, không ngờ đã khiến vài người chết trên đường đi rồi, thật sự không an toàn chút nào.” “Xem ra những kẻ đứng sau, đã bắt đầu giết lão Hồ và những người khác rồi, chắc lão Hồ bây giờ cũng đã nhận ra

rồi.” Người phụ nữ rất rõ, một người lợi hại như lão Hồ, sao có thể để cho những đồng đội của mình gặp nguy hiểm được.

Điều đó chỉ có một chứng minh, đó là mọi chuyện xảy ra quá đột ngột.

Chính là vì hai bên đều bắt đầu tự tìm kiếm đối phương, hai bên đều đã hiểu rõ trong lòng, nhưng tìm kiếm quả thật có chút phiền phức.

Hơn nữa đối phương đều đang đi trên đường của nhau, có lúc có thể sẽ khéo léo đi ngang qua nhau, nên cô ta dứt khoát học theo lão Hồ làm ký hiệu.

Cô ta nghĩ nếu mình đi trước, lão Hồ và những người khác có thể sẽ nhìn thấy!

Nếu cô ta đi sau thì cũng không còn cách nào, để tránh mình bị lạc.

Vì vậy người phụ nữ đó đã khắc loại ký hiệu mà lão Hồ thường làm lên đá!

May mà đi theo bên cạnh lão Hồ một thời gian dài, cũng coi như học được vài thứ.

Tuy nhiên cô ta không biết, cô ta thật sự đã đi trước lão Hồ và những người khác… Khi lão Hồ và những người khác đi tới, họ đã nhìn thấy ký hiệu mà người phụ nữ để lại.

Ban đầu, họ cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, tại sao ở đây lại có dấu ấn đặc biệt mà lão Hồ thường để lại?

Thậm chí họ còn nghi ngờ, trước đây lão Hồ chắc không đến chỗ này chứ, nhưng rất nhanh đã bị lão Hồ phủ nhận.

“Đây không phải do tôi để lại, hơn nữa mọi người nhìn xem, đây là vết khắc mới, nhiều nhất cũng chỉ là sớm hơn chúng ta một chút.

Vậy nên chắc là Tôn phu nhân đó.” “Cái gì?” Có một số người thậm chí còn nghi ngờ, họ có phải đã nghe lầm rồi không, thật sự là Tôn phu nhân sao?

Tại sao cô ta lại để lại dấu ấn của lão Hồ?

Nhưng sau khi suy nghĩ đại khái một chút thì đã hiểu ra, giống như những người khác họ đã nói, trước đó quả thật có chút kỳ lạ.

“Cô ta đã để lại ký hiệu, vậy chứng tỏ cô ta muốn chúng ta quay lại, đây không phải là chuyện rất bình thường sao?” “Vì vậy không cần lo lắng nữa, hơn nữa cô ta lần này cũng đang nghĩ đến chúng ta.” Họ cũng tin, họ cảm thấy lão Hồ nói cũng có lý!

Nếu đã vậy thì họ cứ việc trực tiếp đi theo ký hiệu này, không chừng sẽ tìm thấy người phụ nữ đó.

Chương 1697

Họ đi một lúc sau, quả thật đã nhìn thấy ký hiệu mà họ tưởng tượng!

Tuy nhiên tín hiệu đến đây thì đã trực tiếp bị gián đoạn.

Nhưng trước mặt họ, xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ, bây giờ họ đang nghĩ nếu cô ta không rơi xuống đó thì.

Nếu thật sự là như vậy thì, e là sẽ dễ gặp rắc rối lớn, nên họ vẫn nhanh chóng đi về phía trước.

Đợi khi họ đến trước cái hố sâu đó, nhìn xuống thì căn bản không thấy rõ!

Chỉ có thể nhìn thấy đại khái là bên dưới có không gian.

Lão Hồ nhìn Vương Khải Toàn, vết thương của Vương Khải Toàn đã gần lành, cô ấy đã biết anh ta đang nghĩ gì.

"Được rồi, tôi biết ông muốn làm gì, ông chẳng qua là muốn xuống xem tình hình bên dưới ra sao." Lão Hồ liền buộc dây an toàn vào thắt lưng mình rồi trực tiếp đi xuống, sau khi cô ấy xuống, phát hiện không có nguy hiểm gì.

Cô ấy liền kéo dây ba lần, chính là muốn thông báo cho bên trên biết, bên dưới tạm thời an toàn!

Tuy nhiên nếu đã vậy, thì họ vẫn nhanh chóng trực tiếp đi về phía trước thôi.

Những người khác cũng lục tục trực tiếp đi xuống, vì họ luôn tin rằng, họ nhất định phải đi về phía trước, nếu không thì, không biết còn biến thành cái dạng gì.

Sau khi xuống, họ nhìn thấy bên dưới quả thật có một không gian rộng lớn, họ cũng biết hiện tại rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng họ đại khái cũng biết, bây giờ có lẽ không dễ dàng để đi ra ngoài, nếu đã vậy, thì tất cả mọi người đều xuống đi.

Hơn nữa ở đây vừa hay có một cánh cửa đang mở, và cô ấy còn nhìn thấy vết máu!

Đợi tất cả mọi người xuống!

Hạ bác sĩ là người đầu tiên phát hiện vết máu trên tường, ông hoảng sợ chạy đến bên cánh cửa.

"Yên tâm đi, chắc không có chuyện gì đặc biệt đâu.

Tôn lão bản không cần lo lắng, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là hoàn toàn không có chuyện gì." Mặc dù nhìn thấy máu tươi quả thật đáng sợ, nhưng lão Hồ cảm thấy với bản lĩnh của người phụ nữ đó, cô ta chắc không đến mức thực sự gặp nguy hiểm.

Vì vậy bên phía họ vẫn nên theo Tôn lão bản để ông ta đi tìm người phụ nữ đó.

Cứ thế, cả nhóm đi dọc theo hành lang.

Cuối cùng, ở cách đó không xa, họ đã tìm thấy người phụ nữ đang hấp hối.

À không, cũng không hẳn là hấp hối.

Khi họ đến gần, họ phát hiện ra người phụ nữ thực chất chỉ ngất đi, có lẽ là do mất máu quá nhiều.

Tôn Hưng vội vàng chạy tới đỡ người phụ nữ dậy.

Sau khi phát hiện cô chỉ đơn thuần là ngất đi, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi, chưa gặp mặt thì không thể chắc chắn cô ấy còn sống hay không!

Giờ thì chắc chắn rồi.

Tôn Hưng là người lo lắng nhất trong số họ!

Bởi vì hắn biết rất rõ, nếu người phụ nữ này thật sự xảy ra chuyện gì, thứ hắn muốn có được có thể sẽ không bao giờ có được nữa.

May mà cô ấy không sao.

Chương 1698

Chu Tiểu Di kiểm tra một lát rồi bảo ông chủ Tôn yên tâm, ngoài việc ngất đi ra thì không có chuyện gì khác. "Yên tâm đi, không phải chuyện gì to tát đâu, cô ấy chỉ ngất đi thôi, chắc không sao đâu, đợi cô ấy tỉnh lại là được." "Anh hoàn toàn không cần phải lo lắng như vậy, tôi thấy sự lo lắng của anh hoàn toàn là thừa thãi." Mặc dù Chu Tiểu Di nói vậy nhưng Tôn Hưng vẫn có chút không yên lòng.

Dù sao thì bây giờ hắn cũng chẳng làm được gì, chỉ đành ngồi chờ.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng cũng có động tĩnh.

Người phụ nữ tỉnh lại, nhìn thấy Chu Tiểu Di và mọi người thì vô cùng mừng rỡ, bao nhiêu ngày qua cuối cùng cũng tìm được họ.

Ngày hôm đó cô ta quả thực đã cố ý bỏ trốn, nhưng sau đó lại hối hận. "Cô tỉnh lại là tốt rồi, nếu không tỉnh lại nữa thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu, vả lại mọi người đều rất lo cho cô." "Nói đi, hôm đó tại sao lại nhân lúc hỗn loạn mà bỏ đi?" Câu trả lời cũng không cần phải nói ra.

Chắc chắn là vì tình hình lúc đó khiến cô không thể chấp nhận, nên mới nhân cơ hội rời đi.

Nhưng bây giờ tình hình đã khác, cô tự nhiên phải quay lại.

Cô nhìn Chu Tiểu Di và mọi người, rồi lại nhìn những người đang vây quanh.

Chu Tiểu Di cũng đoán được phần nào lý do người phụ nữ này bỏ đi, xem ra suy đoán của cô hoàn toàn chính xác.

Bọn họ đã bị người khác thao túng!

Hay nói đúng hơn, từ đầu đến cuối, luôn có kẻ nào đó đang điều

khiển và giám sát họ. "Có phải cô cũng có cảm giác giống tôi, không muốn tiếp tục bị giật dây nữa nên mới bỏ đi, nhưng điều cô không ngờ tới là..." "Dù cô có rời đi, cũng không thể nào một mình trốn thoát được.

Nói cách khác, trong bóng tối, luôn có một bàn tay đẩy chúng ta tiến về phía trước.

Chuyện này lại là thật." Chu Tiểu Di nói thẳng ra mà không hề kiêng dè.

Những người khác nghe vậy đều kinh ngạc nhìn cô.

Một bàn tay vô hình đẩy họ đi về phía trước, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? "Xem ra tôi đã không nhầm, hóa ra cô đã biết từ lâu rồi.

Tôi đã nói mà, một người thông minh như cô sao có thể không nghĩ ra vấn đề đơn giản như vậy chứ?" "Vậy là cô chỉ đang giả ngốc thôi, nhưng tôi cũng đồng tình với cách làm của cô, mọi chuyện quả thực có chút không ổn." … Mới đầu, mọi người nghe mà chẳng hiểu gì cả, không biết hai người họ đang nói gì.

Nhưng rất nhanh sau đó, họ đã phản ứng lại được.

Hóa ra là có người đứng sau giật dây.

Nếu tất cả mọi chuyện đều do có người đứng sau thao túng, nghĩ lại thôi cũng đủ khiến người ta rợn tóc gáy.

Tất cả mọi người đều cảm thấy chuyện này quá kinh khủng!

Vậy thì tiếp theo sẽ còn xảy ra những chuyện bất ngờ nào nữa đây?

Họ quyết định bình tĩnh lại để xem xét tình hình.

Chu Tiểu Di biết rõ sau khi nói ra những điều này, mọi người sẽ có phản ứng ra sao.

Nhưng cô đã lường trước được kết quả này nên không cần phải lo lắng nhiều. "Tôi biết mọi người đang nghĩ gì, nhưng thực ra chuyện này cũng không nghiêm trọng đến thế." "Chúng ta ít nhiều cũng có chút e dè, nhưng mọi người phải hiểu rõ, tiếp theo nên làm gì." Được rồi, nếu đã như vậy thì đây quả là một tình huống không mấy tốt đẹp.

Họ không cần phải trì hoãn thêm nữa, rời khỏi đây càng sớm càng tốt mới là lựa chọn hoàn hảo!

Chương 1699

Nhưng họ cũng biết, muốn hoàn hảo cũng chẳng dễ dàng gì. "Tôi biết mọi người đang lo lắng điều gì, nhưng chuyện này dù có lo lắng cũng vô ích." "Vậy nên thà không lo nữa còn hơn, vả lại không phải mọi chuyện đã hết đường cứu vãn." "Chúng ta vẫn có thể tìm hiểu xem kẻ trong bóng tối đó rốt cuộc là ai." Thấy sắc mặt ai cũng nặng nề, Chu Tiểu Di lại nói một cách nhẹ nhàng.

Nghe cô nói vậy, mọi người đều sững sờ, chẳng lẽ thật sự như cô nói sao? "Vậy cô bỏ đi chỉ vì lý do đó thôi sao?

Nếu vậy thì tôi có chút không hiểu." "Cô thật sự không muốn bị kẻ đó thao túng, hay cô cảm thấy kẻ đó sẽ ảnh hưởng đến cô?" Chu Tiểu Di cảm thấy nếu không phải vậy, người phụ nữ này sẽ không bỏ đi.

Chắc chắn là có nguy hiểm nhất định, nên cô hỏi thẳng.

Quả nhiên!

Người phụ nữ gật đầu.

Cô cảm thấy nguy hiểm rất lớn, cảm giác rất không lành.

Vì vậy sau khi suy nghĩ, cô quyết định không muốn tiếp tục ở bên cạnh nhóm Chu Tiểu Di nữa. "Thì ra là vậy, thảo nào cô có thể rời đi một cách lặng lẽ.

Nhưng chúng tôi thấy việc rời đi không phải là một lựa chọn khôn ngoan." "Có lẽ việc chúng ta cần làm tiếp theo là dụ kẻ đứng sau đó ra mặt.

Hắn đã ở đây lâu như vậy rồi." "Thì chúng ta cũng không cần phải lo lắng nữa, chúng ta nên đoàn kết lại." Đúng vậy, đoàn kết là điều quan trọng nhất!

Nếu đã vậy, họ cần phải suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì?

Người phụ nữ sau một thời gian rời đi cũng nhận ra rằng một mình cô không thể giải quyết được những chuyện này.

Nếu thế, thà ở bên cạnh nhóm của Chu Tiểu Di còn hơn… "Thôi được rồi, nếu không có tình huống gì đặc biệt." "Chúng ta cũng đừng để những chuyện này xảy ra nữa." "Hơn nữa cô cũng biết rõ, bây giờ mọi chuyện đã trở nên vừa kỳ dị vừa có chút thú vị rồi." Ai mà không thấy vậy chứ?

Mọi chuyện thực sự đã hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát của họ.

Nếu đã thế, họ đành tạm thời ở lại đây.

Không biết bao lâu sau, họ mới tiêu hóa hết những gì người phụ nữ nói.

Sau khi suy nghĩ kỹ, họ quyết định rời khỏi nơi này.

Trên đường đi, không biết có phải do tác động tâm lý hay không, họ luôn cảm thấy như có vô số cặp mắt đang theo dõi mình từ phía sau.

Mặc dù họ biết kẻ đứng sau có lẽ đã sắp đặt mọi thứ từ lâu, hành lang này có thể bị hắn kiểm soát bất cứ lúc nào.

Vì vậy, hắn không cần phải lúc nào cũng giám sát họ!

Có lẽ từng ngọn cỏ, từng con vật nhỏ ở đây đều là công cụ giám sát của hắn.

Giờ đây họ thật sự không hiểu, kẻ thao túng phía sau là người hay là thứ gì khác. "Mọi chuyện sẽ ra sao, không phải là điều chúng ta có thể kiểm soát được!" "Nếu đã vậy, chi bằng chúng ta hãy nghĩ xem tiếp theo có thể xảy ra những chuyện bất ngờ nào nữa?" Đi được một

đoạn, không biết có phải vì họ đã vạch trần kẻ đứng sau hay không mà không có nguy hiểm nào xảy ra nữa.

Chứ không thì trên đường đi đã gặp phải đủ loại mối đe dọa rồi. "Lạ thật, khoảng thời gian chúng tôi tách khỏi cô, đúng là nguy hiểm trùng trùng, sóng này chưa qua sóng khác đã tới." Nói cũng lạ, bây giờ họ đều nghi ngờ, có phải kẻ đó cố tình dồn tất cả bọn họ lại với nhau không.

Nếu thế thì họ cũng không cần phải lo lắng nhiều nữa!

Quả nhiên, sau khi họ tập hợp lại, mọi chuyện trở nên suôn sẻ hơn nhiều.

Chương 1700

Họ nhanh chóng và dễ dàng rời khỏi hành lang kỳ quái đó, và phía trước cũng không gặp phải chuyện gì khác.

Sau khi ra ngoài, cuối cùng họ cũng đến được một khu đất trống.

Ông chủ Tôn cho người của mình mang vật tư đến cho họ.

Mặc dù họ biết rõ bây giờ không phải là lúc nhận những thứ này, nhưng nói gì cũng đã muộn, nên tốt nhất là nhanh chóng rời khỏi đây.

Sau khi bổ sung xong mọi thứ, họ cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không tiện nói gì thêm.

Ăn uống no đủ, họ tự nhiên tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng Chu Tiểu Di lại nghĩ, nếu đối phương muốn dẫn dụ họ đi thẳng, có lẽ họ có thể tương kế tựu kế, nhân cơ hội này không cho chúng cơ hội nào!

Có lẽ như vậy sẽ dồn đối phương vào thế bí, và chỉ khi dồn được đối phương, họ mới có thể có được câu trả lời mình muốn.

Nhưng bây giờ không phải là lúc tìm câu trả lời!

Bởi vì họ biết rõ kẻ đứng sau!

Nếu đã muốn thao túng mọi thứ!

Thì chắc chắn phải có lý do của riêng hắn… Chu Tiểu Di bây giờ cũng cảm thấy không phải lúc để truy cứu những chuyện này!

Tiếp theo họ nên làm gì thì cứ làm vậy, không cần phải suy nghĩ nhiều nữa.

Sau khi suy nghĩ một chút, cô đã hiểu, việc họ cần làm vẫn là tiếp tục tiến về phía trước.

Chu Tiểu Di dẫn họ đi tiếp, và lần này, họ đi thẳng về phía cửa động đã có sẵn.

Họ đi rất nhanh, và những đống đá đã biến mất từ lâu lại xuất hiện lần nữa. "Anh Hắc, xem ra cha anh cũng đã từng đến nơi này.

Nhưng mấy hôm trước khi chúng ta gặp nguy hiểm, hoàn toàn không thấy dấu vết nào do cha anh để lại." "Cũng có thể là ông ấy cũng gặp phải nguy hiểm tương tự, nhưng tình huống lúc đó khẩn cấp, ông ấy không có thời gian." Chu Tiểu Di đoán có lẽ là vì lý do đó!

Nhưng cũng có thể là lý do khác, tuy nhiên cụ thể là gì thì cô tạm thời không biết, chỉ có thể đoán rằng mọi chuyện không hề đơn giản. "Cũng có thể như cô nói, nhưng không chắc.

Có thể ông ấy không hề đi qua con đường mà chúng ta đã đi." "Lúc đầu, không phải các người đã nói rồi sao, chúng ta từ đầu đến cuối đều bị một kẻ đứng sau thao túng, hắn muốn chúng ta đi từ đâu thì chúng ta phải đi từ đó." Anh Hắc suy nghĩ một lúc, chỉ có thể giải thích như vậy!

Chu Tiểu Di nghe xong cũng gật đầu đồng tình, cô cảm thấy anh Hắc nói cũng đúng. "Đúng vậy, mọi chuyện đều có khả năng như chúng ta nói.

Nếu đã vậy, chúng ta cũng không nên nói thêm gì nữa." Họ lại tiếp tục tiến về phía trước.

Trên đường đi, họ quả thực đã phát hiện ra rất nhiều điều kỳ lạ.

Vì vậy họ cũng biết rằng, nhiều chuyện không thuận lợi như tưởng tượng!

Nhưng họ cũng sẽ không vì thế mà kết thúc mọi thứ.

Điều quan trọng nhất là họ vẫn chưa có được kết quả mà họ muốn, đây mới là điều khó khăn nhất.

Hơn nữa, trên đường đi, họ đã gặp không ít nguy hiểm: côn trùng, quái vật, rắn, thậm chí cả trăn khổng lồ cũng đã thấy.

Có thể nói, chặng đường này đã giúp họ chứng kiến rất nhiều điều kỳ lạ!

Chương 1701

Nhưng họ cũng không biết liệu có thể nhìn thấy thứ họ muốn hay không.

Dù sao thì Chu Tiểu Di đã nói với họ, thứ cô muốn thấy là kết cục.

Những người khác thì không biết Chu Tiểu Di muốn thấy gì, nhưng họ vẫn sẵn lòng đi cùng cô.

Và bác sĩ Hạ bây giờ thực sự cảm thấy mình đã được mở rộng tầm mắt. "Có được mở mang tầm mắt hay không quả thực là một chuyện khá bất ngờ.

Dù sao thì trên chặng đường này, chúng ta đều đã đoàn kết lại, và tôi cũng đã nhận ra nhiều điều." Một ngày nọ, bác sĩ Hạ thấy Chu Tiểu Di đang một mình nghiên cứu bản đồ, liền đi tới cùng cô xem xét.

Anh phát hiện trên đó Chu Tiểu Di đã đánh dấu chi chít những ký hiệu, khiến anh rất kinh ngạc.

Anh không ngờ Chu Tiểu Di lại có thể nhớ hết những nơi họ đã đi qua!

Và còn đánh dấu lại toàn bộ, anh thực sự rất ngạc nhiên… "Không ngờ cô lại có thể nhớ được những chi tiết nhỏ này, tôi phải nói là rất khâm phục cô, nhưng cô chắc chứ?" "Bây giờ cô thật sự có thể nhớ hết mọi nơi chúng ta đã đi qua sao, tôi không tin lắm, trừ khi cô cho tôi xem." Bác sĩ Hạ cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng anh chỉ đơn thuần muốn xem bản đồ của Chu Tiểu Di nên mới nói vậy.

Anh biết Chu Tiểu Di chắc chắn có thể giải quyết dễ dàng.

Chu Tiểu Di nghe vậy cũng dở khóc dở cười, liền đưa đồ của mình cho anh xem.

Bác sĩ Hạ liếc nhìn một cái rồi cũng thực sự kinh ngạc, không ngờ lại là thật. "Không ngờ đấy, cô thật sự đã nhớ hết.

Xem ra tôi đã xem thường cô rồi, từ trước đến nay tôi luôn cảm thấy cô là một người rất khác biệt." "Bây giờ xem ra đúng là như vậy.

Nếu đã thế, tôi đã biết tiếp theo nên làm gì rồi." "Xem ra tôi vẫn phải học hỏi cô, cần phải cẩn thận hơn một chút.

Bây giờ tôi cảm thấy những ghi chép của mình đúng là không đáng xem." Trong lúc những người khác đang nghỉ ngơi, hai người họ bắt đầu thảo luận về vấn đề học thuật.

Chu Tiểu Di phát hiện ra rằng, lúc đầu, bác sĩ Hạ này cho cô cảm giác như một bác sĩ dỏm.

Ngoài vẻ ngoài thư sinh, trông giống một bác sĩ ra, không có điểm nào khác khiến họ cảm thấy đối phương là bác sĩ.

Nhưng hôm nay quả thực đã mang lại cho cô một bất ngờ lớn. "Thực ra những ghi chép của anh cũng rất tốt.

Lần trước, tôi thấy anh có thể nhìn ra một hoa văn rất nhỏ và ghi chép lại cẩn thận." "Nếu không phải vì anh thấy phức tạp, tôi nghĩ anh có thể sao chép lại, vẽ từng nét một." "Hơn nữa trên đường đi, tôi thấy anh luôn nghiên cứu những hoa văn đó, chẳng lẽ anh muốn nghiên cứu chúng, rồi sau này có thể biên soạn thành một bức tranh sao?" Thực ra Chu Tiểu Di vẫn luôn cảm thấy anh ta có chút kỳ lạ.

Một bác sĩ Hạ yếu đuối như vậy, tại sao lại tự dưng đến nơi này, cùng họ chịu khổ, điều này khiến cô cảm thấy hơi lạ.

Chu Tiểu Di suy nghĩ một lúc, vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng trên đường đi, bác sĩ Hạ cũng không có phản ứng gì đặc biệt, nên cô cũng không nói nhiều.

Vì vậy, lúc này, khi bác sĩ Hạ tìm cô nói chuyện!

Cô liền nhân cơ hội hỏi thẳng. "Thực ra tôi vẫn luôn cảm thấy hơi kỳ lạ, một bác sĩ lớn như anh, không phải nên ở bên ngoài làm nghiên cứu sao?" "Tại sao lại đột nhiên đến nơi này, vừa nguy hiểm, hơn nữa một người yếu đuối như anh, theo lý mà nói, đến đây không phải là một lựa chọn khôn ngoan." Khi Chu Tiểu Di hỏi, cô cũng nhìn thẳng vào bác sĩ Hạ.

Bị hỏi như vậy, nụ cười trên mặt bác sĩ Hạ cứng lại một chút.

Nhưng anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, rồi nói rằng đến đây đương nhiên là để làm nghiên cứu. "Chắc chắn chỉ là để làm nghiên cứu sao?

Chương 1702

Nghiên cứu gì mà đáng để anh liều cả mạng sống vậy, tôi thấy không ổn lắm." "Nhưng nếu anh chưa muốn nói, tôi cũng không ép.

Dù sao thì đến lúc cần nói anh sẽ nói thôi." "Trong nhóm chúng ta, ai mà không có bí mật chứ, ít nhiều cũng có một chút." "Nhưng cuối cùng không phải đều nói ra cả sao?" … "Cho nên tôi không cảm thấy chuyện này có gì to tát." "Tôi cũng không cần phải lo lắng nhiều, anh chỉ cần nghĩ xem lúc đó sẽ giải thích với chúng tôi thế nào là được." "Và chỉ cần những việc anh làm không gây hại cho chúng tôi là được." Chu Tiểu Di nói một cách rất nghiêm túc.

Bác sĩ Hạ không biết nên nói gì, chỉ im lặng.

Chu Tiểu Di cũng không có ý định tra hỏi thêm.

Đúng lúc này, Thiên Ân vội vàng chạy tới, mồ hôi đầm đìa, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn bộ dạng của cậu ta, có lẽ cũng biết được tình hình hiện tại là thế nào.

Nếu vậy, cô phải nhanh chóng qua xem sao.

Quả nhiên, khi cô đi theo Thiên Ân, cô phát hiện Trần Bình và một thuộc hạ khác của ông chủ Tôn đang đánh nhau!

Theo lý mà nói, họ đều là người của ông chủ Tôn, không nên như vậy chứ.

Họ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng chuyện đã xảy ra rồi!

Thì cũng không nói nhiều nữa. "Chuyện gì thế này, sao lại đánh nhau?

Theo lý mà nói, không phải họ cùng một phe sao?" Bọn họ thực sự không biết tình hình hiện tại là thế nào!

Nên chỉ có thể hỏi rõ tình hình trước. "Không biết hai người họ nói gì ở đó, những người khác cũng không nghe thấy." "Sau đó thì thấy hai người họ đã đánh nhau rồi, chúng tôi cũng thấy hơi lạ." Khi Vương Khải Toàn đối mặt với câu hỏi của Chu Tiểu Di, anh ta thực ra cũng rất tò mò, không biết tình hình hiện tại là thế nào.

Anh cũng thấy hơi lạ, tóm lại là không biết họ đang nói gì hay nghĩ gì. "Đã đánh nhau rồi, còn gì phải hỏi nữa, hơn nữa cô cũng biết rõ tình hình bây giờ là thế nào rồi." "Và bây giờ xảy ra chuyện gì, cũng không phải chúng ta nói là được." Có người muốn đi can ngăn, nhưng Chu Tiểu Di lại kéo họ lại!

Cô nói nếu họ đã đánh nhau rồi thì cứ để họ đánh.

Cô cũng muốn xem hai người họ vì lý do gì mà có thể đánh nhau!

Những người khác thực ra cũng rất tò mò.

Chu Tiểu Di đã nói không được can thiệp, vậy thì họ cứ đứng đây xem, cũng không biết hai người sẽ đánh nhau đến bao giờ.

Một lúc sau, hai người cuối cùng cũng dừng lại.

Chu Tiểu Di đi tới đá mỗi người một cái!

Cô thấy ông chủ Tôn cũng không có ý định can ngăn, cô cũng không hiểu tại sao.

Nhưng nếu sếp của người ta còn không can, thì những người khác như họ tự nhiên cũng không nói được gì!

Vậy nên thà cứ đứng đây xem một lúc.

Sau khi đánh xong, hai người nằm vật ra đó.

Chu Tiểu Di đá mỗi người một cái, cả hai đều ngơ ngác nằm im.

Cô cũng không biết hai người họ có ý gì!

Nhưng Chu Tiểu Di cảm thấy cho dù cô có hỏi, hai người họ có lẽ cũng không muốn nói nhiều.

Chương 1703

… "Vừa rồi hai chúng tôi nói đến một số chuyện, có chút không cùng quan điểm, nên không nhịn được mà ra tay, các người cứ xem như trò cười đi." Trần Bình bây giờ cảm thấy họ cũng thật nực cười, hai người lại đánh nhau một cách vô cớ.

Nhưng bây giờ mọi chuyện vẫn ổn, không có tình huống đặc biệt nào khác xảy ra.

Nghe Trần Bình nói vậy, họ đại khái đã biết tình hình hiện tại là thế nào.

Thì ra là hai người có quan điểm không hợp nên mới đánh nhau!

Nếu vậy, cô sẽ hỏi thêm xem rốt cuộc là tình hình thế nào, tìm hiểu thêm rồi nói sau.

Chu Tiểu Di cảm thấy không đơn giản như vậy, chỉ là muốn thăm dò họ!

Nhưng có vẻ như cả hai đều không muốn nói.

Nếu vậy, họ cũng không cần phải hỏi nhiều nữa.

Một lúc sau!

Hai người lại bắt đầu hòa bình với nhau, điều này khiến người ta cảm thấy hơi kỳ lạ.

Nhưng hòa bình cũng tốt, không đến mức xảy ra nguy hiểm gì, phải không?

Vì vậy họ không truy cứu chuyện này nữa, cứ coi như chuyện đánh nhau chưa từng xảy ra.

Và hai đương sự cũng thật kỳ lạ, họ cũng không biểu hiện gì!

Những người khác cũng coi như chuyện này chưa từng xảy ra.

Điều này khiến mọi người rất tò mò, rốt cuộc hai người họ đánh nhau vì chuyện gì!

Nhưng bây giờ họ không muốn nói, thì những người khác tự nhiên cũng không hỏi nhiều.

Chu Tiểu Di cũng nhìn đông nhìn tây, thấy ai cũng có vẻ tò mò!

Nhưng cô cũng nhận ra hai người đánh nhau không muốn nói nhiều.

Cô cũng không hỏi, ngay cả Tôn Hưng, ông chủ của họ cũng không hỏi, thì những người ngoài như họ không cần phải can thiệp nhiều. "Ông chủ Tôn, người của ông đã đánh nhau ra nông nỗi này rồi, sao ông vẫn không quan tâm đến họ chút nào vậy?" "Ông thật sự không định hỏi xem rốt cuộc họ đánh nhau vì chuyện gì à?" Vương Khải Toàn thực sự có chút không chịu nổi, nên hỏi thẳng Tôn Hưng. "Tôi làm sao biết hai người họ đánh nhau vì cái gì, nhưng chắc không phải chuyện gì tốt đẹp, nên thôi không hỏi nữa." "Nếu hai người họ thật sự muốn nói, tôi tin họ sẽ nói, hơn nữa ngay cả ngài Hồ cũng không quan tâm." "Cậu quan tâm nhiều làm gì, chỉ cần không ảnh hưởng đến hành trình của chúng ta là được." Vương Khải Toàn tức đến bật cười, được lắm, hay lắm.

Anh ta bây giờ thật sự không biết nên nói gì, nếu đã vậy, thì thôi không nói gì nữa.

Anh cũng muốn xem, tiếp theo hai người đó còn đánh nhau nữa không.

Anh luôn cảm thấy hai người họ đánh nhau chắc chắn không đơn giản như vậy. "Thôi, đừng nghĩ nhiều nữa, mọi chuyện dường như đều trở nên không bình thường, nên chúng ta bây giờ có nghĩ nhiều

cũng vô ích." "Hơn nữa anh cũng biết rõ, chúng ta bây giờ có rất nhiều việc phải lo." "Chỉ là đánh nhau thôi mà, có cần phải để ý nhiều vậy không?" Sau khi Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn quay lại, thấy anh ta tức giận, cô liền an ủi! … Thực ra Vương Khải Toàn cũng có chút tức giận.

Anh không hiểu!

Tại sao Tôn Hưng lại không quan tâm đến chuyện thuộc hạ của mình đánh nhau.

Anh ta bây giờ đang nhìn chằm chằm vào người phụ nữ kia.

Người phụ nữ đó vẫn mang gương mặt giống hệt vợ anh ta, nhưng không phải anh ta đã thừa nhận đối phương không phải vợ mình rồi sao?

Chương 1704

"Thật không biết hắn rốt cuộc đang nghĩ gì, hắn có thể lên được vị trí hiện tại, tôi còn phải nghi ngờ có cao nhân nào chỉ điểm phía sau không." "Với thái độ hiện tại của hắn, mà đám thuộc hạ này vẫn cam tâm tình nguyện đi theo, thật nực cười." Vương Khải Toàn tức giận nói!

Chu Tiểu Di nghe vậy cũng cười một tiếng, bảo anh đừng nghĩ nhiều. "Những chuyện khác anh cũng thấy rồi đó, thực ra họ bằng lòng đi theo ông chủ Tôn, còn có một lý do khác." "Đó chính là 'năng lực tiền tệ' đó, anh không thấy ông chủ Tôn là người rất có tiền sao?" Nghe Chu Tiểu Di giải thích, khóe miệng Vương Khải Toàn giật giật mấy cái.

Nói thật, anh cũng cảm thấy Chu Tiểu Di nói có lý, nếu không phải vì tiền, ai mà đi theo hắn chứ?

Sau khi Vương Khải Toàn không nói gì nữa, Chu Tiểu Di cười một tiếng!

Xem ra lời nói của cô đã hoàn toàn thuyết phục được Vương Khải Toàn.

Thực ra, cô cũng cảm thấy thái độ của ông chủ Tôn đối với chuyện hai người họ đánh nhau có chút kỳ lạ!

Nhưng ông chủ đã có quá nhiều bí mật giấu họ rồi, tự nhiên cũng không muốn nói thêm gì, nên cô cũng không hỏi nữa.

Cô cảm thấy ông chủ Tôn này thật sự có chút kỳ lạ.

Nhưng cụ thể lạ ở đâu thì cũng không nói được, chỉ có thể tạm thời như vậy.

Chu Tiểu Di cũng không quan tâm đến chuyện này, cứ như thể nó chưa từng xảy ra, và bảo mọi người thu dọn đồ đạc, rời khỏi đây trước rồi tính.

Mọi người tự nhiên cũng nghe theo lời Chu Tiểu Di.

Họ nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi rời khỏi nơi này!

Mặc dù họ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng tóm lại!

Chu Tiểu Di bảo họ làm gì!

Họ vẫn ngoan ngoãn làm theo!

Họ không muốn một lát nữa lại thực sự xảy ra nguy hiểm gì ở đây.

Cứ như vậy, sau khi người phụ nữ quay lại, họ nghỉ ngơi một chút rồi rời khỏi nơi này.

May mắn là lần này, họ lại nhìn thấy những đống đá quen thuộc, đi theo những đống đá thì không sai được.

Hơn nữa, trên đường đi cũng yên bình, không xảy ra chuyện gì nữa.

Nhưng không biết có phải là ảo giác không, Chu Tiểu Di luôn cảm giác phía sau thật sự có một đôi mắt đang không ngừng theo dõi họ. "Mọi người mau qua đây xem, ở đây lại bắt đầu xuất hiện bích họa rồi, tôi thấy thật sự có chút kỳ lạ." "Cứ như thể mấy ngày qua, tất cả mọi chuyện hôm nay chỉ là một giấc mơ, chúng ta dường như đã quay lại đúng quỹ đạo rồi." Ngay cả bác sĩ Hạ cũng cảm thấy có chút khó tin!

Khi anh nhìn thấy những bức bích họa trên tường!

Anh liền gọi mọi người, tất cả đều qua vây quanh xem.

Đúng là vậy!

Mặc dù đã không còn rõ ràng lắm, nhưng họ vẫn ít nhiều có thể nhận ra, ở đây quả thực có sự thay đổi.

Cũng chỉ có người nghiên cứu về những thứ này như bác sĩ Hạ mới có thể nhìn ra cẩn thận!

Nếu là người khác, có lẽ đã bỏ qua rồi.

Chu Tiểu Di cũng nhìn kỹ một chút!

Chương 1705

Cô phát hiện đúng như lời bác sĩ Hạ nói!

Nơi này quả thực có một số điều khác thường… Quả đúng là bích họa, chỉ có điều nhìn thế này... có vẻ niên đại đã quá xa xưa nên căn bản không thể nhìn rõ được nữa.

Hạ bác sĩ, cô quả là lợi hại hơn hẳn, cái gì cũng có thể nhìn rõ.

Hơn nữa, trên đó dường như có mấy người đang cầm xẻng muốn đâm một người.

Chu Tiểu Di thậm chí còn nghi ngờ đây có phải là tác phẩm của một họa sĩ trừu tượng nào đó không, nếu không thì sao lại vẽ ra những bức tranh kỳ quái đến thế?

Nhưng cô lại thấy không mấy khả năng, có lẽ nó chỉ phản ánh một tình huống nào đó vào thời điểm đó mà thôi.

Cô có biết chuyện này là sao không?

Tôi thấy giờ thật sự không biết nên xưng hô với cô thế nào nữa.

Chẳng lẽ tôi cứ phải tiếp tục gọi cô là Tôn phu nhân sao?

Cô có thể nói cho chúng tôi biết tên của cô là gì không?

Suốt chặng đường, Chu Tiểu Di đã mấy lần muốn hỏi người phụ nữ kia rốt cuộc tên là gì.

Trước đây cô ấy luôn được gọi là Tôn phu nhân!

Nhưng bây giờ đã biết cô ta căn bản không phải Tôn phu nhân rồi, nên Chu Tiểu Di muốn biết tên thật của cô ta.

“Cứ gọi tôi là Vũ Điệp Hương là được.” “Được rồi, Vũ Điệp Hương tiểu thư.

Vậy cô có thể qua đây xem một chút tình huống này là sao không?

Hay nói cách khác, trước đây cô có từng thấy cảnh này ở đây chưa?" "Mặc dù tôi thực sự nghi ngờ vì sao cô có thể sống lâu đến vậy, nhưng tôi vẫn không tin vào cái thuyết thuốc trường sinh bất lão đó." Chu Tiểu Di thấy kỳ lạ, cô căn bản không tin người phụ nữ này thực sự là người của thời đại đó.

Cô thậm chí còn nghi ngờ người phụ nữ này hẳn cũng chỉ là người đã tiến vào nơi này!

Chỉ là không cẩn thận bị từ trường can thiệp, dẫn đến ký ức bị sửa đổi.

Đương nhiên những điều này cũng chỉ là suy đoán của riêng Chu Tiểu Di mà thôi, còn có phải thật hay không thì vẫn cần phải nghiên cứu.

Nhưng cô chưa bao giờ tin vào bất kỳ truyền thuyết nào về thuốc trường sinh bất lão.

"Nói thật, bức bích họa này tôi chưa từng thấy bao giờ, hơn nữa tôi cũng chưa từng đến nơi này.

Từ trước đến nay tôi chỉ quanh quẩn ở gần đài tế tự thôi." "Cô chẳng phải đã biết rồi sao?

Tôi chính là người đã bị ghi chép lại vào thời điểm đó, nhưng sau đó tôi may mắn thoát được." "Tôi trốn vào một góc, đợi đến khi tỉnh lại lần nữa thì đã không biết bao nhiêu năm trôi qua rồi." "Những người truy đuổi tôi cũng biến mất không dấu vết, tôi cứ tưởng mình có thể thoát ra ngoài, nhưng không ngờ lại bị kẹt ở đây suốt bao nhiêu năm." Chu Tiểu Di nhìn cô ta như vậy thì lại không khỏi nghi ngờ, đối phương sẽ không phải là Tôn phu nhân thật đấy chứ.

Cho dù không phải Tôn phu nhân!

Cô ta có khả năng có liên hệ gì đó với Tôn phu nhân!

Nếu không thì sẽ không giống nhau đến thế.

Chu Tiểu Di bây giờ không thể không suy nghĩ lại một vấn đề.

"Cô vốn dĩ trông đã như vậy rồi đúng không?

Lúc đầu tôi còn tưởng cô đã nghiên cứu gì đó..." "nên mới biết bà xã của ông chủ Tôn trông như thế nào, nhưng tôi phát hiện ra là hình như cô vốn dĩ đã có dung mạo như thế này rồi." Những người khác đều im lặng lắng nghe, nghe Chu Tiểu Di nói vậy thì đều kinh hãi nhìn người phụ nữ kia.

Chương 1706

Không phải chứ?

Chẳng lẽ cô ta thực sự trông giống hệt Tôn phu nhân sao?

Người phụ nữ nghe đến đây thì cũng kinh ngạc nhìn Chu Tiểu Di.

Cô ta không ngờ Chu Tiểu Di lại có thể đoán ra.

“Hóa ra từ trước đến nay các người đều tưởng tôi thực sự biết bà xã của ông ấy trông như thế nào, thực ra các người không biết là...” “suốt chặng đường này tôi đã theo các người rất lâu rồi.

Đương nhiên tôi đã thấy ông ấy lén xem ảnh bà xã mình.” “Thực ra lúc đó, khi thấy bức ảnh bà xã ông ấy, tôi cũng rất ngạc nhiên, tôi không ngờ hai chúng tôi lại trông gần như giống hệt nhau.” ...Hóa ra đúng là như vậy, vậy xem ra người phụ nữ này sau khi thấy bức ảnh đó!

Liền tiện thể giả vờ là bà xã của ông chủ Tôn để tiếp cận họ, muốn từ họ mà có được điều gì đó.

Chu Tiểu Di nhìn sang, người phụ nữ kia cũng bình tĩnh nhìn cô, Chu Tiểu Di thậm chí còn nghi ngờ mình lại đoán sai rồi.

Nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy suy đoán của mình có vấn đề, khẳng định chính là như cô nói.

Người phụ nữ này tại sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây!

Chắc chắn có nguyên nhân!

Nếu không thì ai lại vô duyên vô cớ xuất hiện chứ?

Đây mới là chuyện thú vị nhất, nhưng Chu Tiểu Di cũng lười nói nhiều!

Chuyện cô biết rốt cuộc sẽ biến thành dạng gì, cũng không phải do cô tự quyết định được.

Vẫn phải xem tình hình tiếp theo thế nào mới được, hơn nữa bây giờ trước có hổ sau có sói, cũng không phải lúc để so đo những chuyện này.

Họ vẫn nên đoàn kết nhất trí trước đã, tránh lúc này mà cãi nhau.

Ngược lại còn sẽ mang đến cho họ những điều bất lợi, sau khi nghĩ kỹ, Chu Tiểu Di đương nhiên cũng không nói thêm gì nữa.

Nhưng Chu Tiểu Di dù không nói, những người khác cũng cảm thấy, chuyện này có chút kỳ lạ.

"Bức bích họa cần xem cũng đã xem gần hết rồi, căn bản không phát hiện ra bất kỳ điều gì kỳ lạ." "Nếu tôi mà nói thì chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây đi, nếu còn tiếp tục ở lại thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa." Bích họa cần xem đã xem gần hết rồi, họ thấy cũng đến lúc phải rời đi, nên liền khéo léo nhắc nhở.

Nhưng vừa nãy, họ cũng có thể nhìn ra, Chu Tiểu Di quả thực cũng không biết đang nghĩ gì, mọi người cũng thấy hơi kỳ lạ.

Nhưng nhất thời cũng không ai dám quấy rầy!

Nhìn tình hình càng ngày càng tệ, họ vẫn phải nhanh chóng rời đi.

Vì vậy liền trực tiếp nhắc nhở, Chu Tiểu Di cũng hoàn hồn lại cười một tiếng, sau đó liền tiếp tục đi về phía trước.

Suốt chặng đường đi, quả thực đã thấy không ít bích họa!

Nhưng đối với họ mà nói thì những thứ đó chẳng là gì cả.

"Tôi tin trên đường đi các cậu cũng đã thấy những bức bích họa này rồi đúng không?

Chúng thực sự có chút quỷ dị, nhưng cụ thể quỷ dị ở đâu thì

chúng ta không thể nói được." "Vẫn phải xem tiếp theo sẽ có diễn biến gì, nhưng những thay đổi này sẽ không xuất hiện vô duyên vô cớ." "Lần trước các cậu còn nhớ khi bích họa xuất hiện đã xảy ra chuyện gì không?

Chúng ta liền gặp nguy hiểm, hơn nữa còn bị phân tán." "Sau đó lại gặp đủ thứ chuyện kỳ quái, e rằng lần này cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Dù sao thì tôi có linh cảm chẳng lành." "Cho dù không có thì cũng có khả năng sẽ gặp phải những thứ đó, nhưng tôi thấy đáng sợ nhất vẫn là lũ côn trùng ấy." Vương Khải Toàn suốt chặng đường, không nhịn được lải nhải nói nhiều như vậy, họ đương nhiên cũng biết, những gì Vương Khải Toàn nói đương nhiên là có lý.

Giống như anh ta nói, bên họ quả thực có khả năng sẽ gặp nguy hiểm, đây mới là điều khiến tất cả mọi người đều hơi lo lắng.

Chương 1707

Có lẽ đây cũng chính là lý do vì sao, bây giờ họ nhìn thấy bích họa đều hơi sợ hãi! ...Nhưng anh ta không rõ lắm.

Gặp phải thay đổi cũng không nhất định là có chuyện xấu, nhưng nói chung thì không có gì tốt đẹp là được.

Chu Tiểu Di đương nhiên cũng rất tán thành những lời Vương Khải Toàn nói, cô biết Vương Khải Toàn cũng không phải đang nghi ngờ cô.

Những gì Vương Khải Toàn nói đều là thật, nếu họ còn muốn tiếp tục ở lại đây thì không biết còn sẽ xảy ra nguy hiểm gì nữa.

Vì vậy cô tự nhiên mà đã trực tiếp đi về phía trước, những người khác cũng im lặng đi theo!

Họ không muốn lát nữa khi thật sự có nguy hiểm xảy ra ở nơi này.

Hơn nữa bây giờ cho dù trong lòng còn nhiều nghi ngờ đến mấy, cũng không phải lúc để giải quyết, dù sao thì chỉ cần có thể đi theo Chu Tiểu Di thì vẫn coi như an toàn, không phải sao?

Suốt chặng đường, mọi người đều mang theo tâm tư riêng, trực tiếp tiếp tục đi về phía trước!

Mặc dù mọi người cũng không biết, tiếp theo họ sẽ phải đối mặt với nguy hiểm gì.

Nhưng ít nhất có một điều họ rõ ràng, cho dù không có nguy hiểm thì phía trước cũng nhất định sẽ hung hiểm vạn phần, bởi vì họ biết, con đường phía trước nhất định sẽ không bình yên.

“Mọi người cẩn thận một chút, vừa nãy Thiên Ân nói với tôi rằng cậu ấy ngửi thấy mùi nguy hiểm ở đây.

Nếu cậu ấy đã nói như vậy...” “thì chứng tỏ nơi này có khả năng thực sự sẽ xảy ra nguy hiểm.

Vậy tiếp theo phải làm gì, tôi nghĩ cũng không cần tôi nói nhiều nữa đúng không?” “Chỉ cần có nguy hiểm, tôi sẽ nhắc nhở mọi người, nhưng tôi không hy vọng lát nữa khi thật sự gặp nguy hiểm, mọi người lại hoảng loạn bỏ chạy.” “Bởi vì theo tôi thấy, mọi nguy hiểm đều có thể giải quyết được, chỉ cần không phải thứ có thể nuốt chửng chúng ta ngay lập tức, thì không có vấn đề gì lớn.” Khi Chu Tiểu Di và Thiên Ân đi ở phía trước nhất, Thiên Ân đột nhiên nắm chặt tay cô, Chu Tiểu Di liền biết chuyện gì đang xảy ra.

Cô không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra, hơn nữa suốt chặng đường này, đúng là lo gì thì cái đó đến.

Cô còn đang nghĩ liệu những người này đối mặt với nguy hiểm có đủ bình tĩnh và tỉnh táo không!

Nhưng bây giờ lại lập tức phải đối phó với nguy hiểm rồi, vì vậy cô liền trực tiếp cảnh cáo họ.

Tất cả mọi người nghe Chu Tiểu Di nói vậy thì đều cẩn thận hơn, họ biết Chu Tiểu Di tuyệt đối không phải đang lừa người.

Hơn nữa Chu Tiểu Di cũng bình tĩnh nói với mọi người rằng phía trước có khả năng có nguy hiểm gì, cô quả thực đều sẽ thông báo trước cho họ.

Đương nhiên họ cũng chính vì có một sự đảm bảo như vậy, ít nhiều trong lòng vẫn có chút bất an, nhưng họ cũng rất rõ ràng.

Giống như Chu Tiểu Di đã nói, cho dù thực sự có nguy hiểm, họ cũng nên giữ lý trí.

Nhưng Chu Tiểu Di đã nhắc nhở rồi!

Nhưng suốt thời gian đó, khi họ tiếp tục đi về phía trước, lại

không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Họ thậm chí còn cảm thấy Thiên Ân có phải đã cảm ứng sai rồi không!

Nhưng họ lại thấy không mấy khả năng, suốt chặng đường này họ cũng đã chứng kiến năng lực của Thiên Ân.

Cậu ấy tuyệt đối sẽ không cảm ứng sai, vậy thì chỉ có một lời giải thích, đó là có khả năng còn chưa đến nơi!

Cũng có khả năng là đối phương biết họ đã cảnh giác rồi thì liền ẩn nấp trước.

Đây đều là sự thật, vì vậy bên họ vẫn chưa chắc chắn, vẫn phải tiếp tục đi về phía trước!

Họ nhanh chóng đi thêm một lúc sau, mới nhận ra tình hình phức tạp đến nhường nào.

Họ thấy ở đây lại có nhiều mạng nhện đến vậy, đều cảm thấy hơi kỳ lạ.

Chương 1708

Suốt chặng đường đi, hai bên chẳng phải đều rất sạch sẽ sao?

Sao ở đây lại đột nhiên có nhiều mạng nhện như vậy, đây mới là điểm khiến tất cả mọi người đều khá nghi ngờ. ...Chu Tiểu Di nhìn những mạng nhện đan xen chằng chịt ở đây thì nhíu mày, cô luôn cảm thấy không đơn giản như vậy.

Cô bật đèn pin, kiểm tra một lượt xong!

Liền trực tiếp bảo họ lát nữa nhất định phải hết sức cẩn thận, cô luôn cảm thấy những mạng nhện này có gì đó kỳ lạ.

Vương Khải Toàn vốn dĩ đang vươn tay, định bắt một con muỗi đang chết trên đó để xem chuyện gì, nghe Chu Tiểu Di nói vậy.

Sợ đến mức anh ta lập tức rụt tay về, vừa đúng lúc Chu Tiểu Di đã nhìn thấy toàn bộ chuỗi động tác này của anh ta.

Chu Tiểu Di cạn lời trợn mắt, bây giờ cô cuối cùng cũng biết rồi, đừng nói người khác.

Ngay cả Vương Khải Toàn cũng thích động tay động chân, điều này khiến cô vô cùng cạn lời, cô cũng không hiểu Vương Khải Toàn sao cũng biến thành giống như những người này.

Sao lại thích động tay động chân đến vậy, không thể an phận một chút sao?

Nếu động tay động chân, đến lúc đó người gặp nguy hiểm lại biến thành anh ta.

Suốt chặng đường đi.

Không biết Vương Khải Toàn đã bị thương bao nhiêu lần rồi, sao

lại không rút kinh nghiệm chứ?

Nhưng Chu Tiểu Di cũng lười nói rồi!

Tuy nhiên cái gì đến rồi cũng phải đến, vẫn có người không cẩn thận chạm vào mạng nhện.

Đối phương bắt đầu kêu thảm thiết, hơn nữa chỉ một lát sau, da thịt của anh ta đã bắt đầu mưng mủ.

"Mạng nhện này hóa ra có độc, thật đáng sợ quá!

Hay là chúng ta mau rời khỏi đây đi." "Trên đường đi, mọi người cố gắng đừng để da thịt lộ ra ngoài, hạn chế tiếp xúc." Chu Tiểu Di giúp đối phương kiểm tra vết thương, cô gần như đã hiểu chuyện này là sao rồi!

Cô cũng không ngờ, mạng nhện này lại có độc.

May mắn là đối phương cũng chỉ dính một chút xíu, cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần giúp anh ta xử lý một chút là được.

Vì vậy họ vẫn nên rời khỏi nơi này thì tốt hơn, nghe Chu Tiểu Di nói vậy xong, họ đương nhiên muốn nhanh chóng rời đi.

Nhưng đi ở phía trước, Chu Tiểu Di đã có linh cảm, muốn rời khỏi nơi này không dễ dàng gì!

Bởi vì phía trước gần như toàn là những mạng nhện chồng chất.

"Trời ơi, chúng ta lạc vào động nhện tinh rồi sao?

Sao lại có nhiều mạng nhện thế này?" "Nếu không phải bây giờ chúng ta đang đến Vân Thiên Cung, tôi còn tưởng chúng ta phải đi Tây Thiên thỉnh kinh đấy!" Xứng đáng là Vương Khải Toàn, vào lúc này rồi mà vẫn còn có thể đùa vui trong nghịch cảnh, nói ra những lời hài hước thú vị như vậy.

Nhưng bây giờ sắc mặt những người khác đều nặng nề.

Họ đâu có tích cực lạc quan như Vương Khải Toàn, họ vẫn đang nghĩ cách nhanh chóng rời khỏi nơi này mới đúng, Chu Tiểu Di đi ở phía trước nhất.

Dùng con dao găm trong tay cô ấy trước tiên mở những thứ này ra, sau đó những người phía sau cẩn thận đi theo cô ấy!

Cố gắng đừng có ai đi lạc sang những chỗ khác.

Cô ấy còn suốt chặng đường kéo chặt Thiên Ân, cố gắng không để cậu ấy lại gần những thứ này.

Chương 1709

Cô ấy rất rõ ràng, nơi này vẫn khá nguy hiểm.

Suốt chặng đường họ có thể nói là đi hết sức cẩn thận, vốn dĩ họ cảm thấy căn bản không cần tốn nhiều thời gian đến vậy.

Nhưng vì suốt chặng đường đi, mọi người đều nơm nớp lo sợ, nên đi đặc biệt vất vả.

"Cuối cùng cũng đi ra được rồi, thật là đáng sợ!

Cứ tưởng sẽ bị kẹt mãi ở cái nơi quỷ quái đó.

Nhưng ngay cả khi đã đi ra được rồi, vẫn đủ đáng sợ." "Chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút, chúng ta đâu phải không biết." "Hai người họ đều đã nói rồi, sau lưng e là có ai đó đang theo dõi chúng ta." ...Nói xong, Vương Khải Toàn liền nhìn về phía sau!

Mặc dù không có gì cả, nhưng cũng không biết có phải vì tác động tâm lý của họ hay không, vẫn cảm thấy có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm từ phía sau, khá nguy hiểm!

Chu Tiểu Di thấy họ nghi thần nghi quỷ như vậy thì cũng lười để ý.

Chỉ cần họ có thể cảnh giác như vậy là được rồi!

Nhưng cô ấy thấy những người này cảnh giác quá thất thường, lúc thì cảnh giác, lúc thì lại chẳng có gì, quá có vấn đề rồi, vì vậy vẫn phải để cô ấy trông chừng một chút.

Cô ấy hiểu tính cách những người khác.

Còn về Vương Khải Toàn, có lúc Chu Tiểu Di cảm thấy Vương Khải Toàn khá đáng tin cậy, nhưng có lúc lại thấy chẳng đáng tin cậy

chút nào.

Vẫn cần cô ấy tự mình ra tay, nghĩ đến Vương Khải Toàn, Chu Tiểu Di liền cảm thấy đau đầu.

Cuối cùng, cô thấy người phụ nữ kia nhìn mình một ánh mắt an ủi, mới coi như yên tâm.

Thực ra suốt chặng đường này.

Chu Tiểu Di và người phụ nữ kia đều sẽ trao đổi ám hiệu.

Nếu họ cảm thấy có người theo dõi phía sau, hoặc có bất kỳ điều gì không thoải mái.

Họ đều sẽ trao đổi ánh mắt với nhau, nhưng may mắn là suốt chặng đường này, những thứ phía sau hình như đã không còn để ý đến họ nữa, cũng không tiếp tục biểu hiện bất kỳ điều gì với họ, vì vậy bên họ ngược lại cảm thấy khá ổn.

"Sư phụ, người và người phụ nữ kia, tức là người tên Vũ Điệp Hương ấy, đã làm giao dịch gì rồi ạ?" "Trên đường đi, con thấy hai người thường trao đổi ánh mắt với nhau." Chu Tiểu Di cũng không ngờ, Thiên Ân lại nhìn thấy, xem ra cậu ấy quả thực có tiến bộ, còn có thể nhìn thấy mình và người phụ nữ kia trao đổi ánh mắt.

Cô cũng không che giấu, trực tiếp nói thật với Thiên Ân rằng vì nguy hiểm ở đây là không xác định!

Nên cô đã nghĩ sẽ giao dịch với người phụ nữ kia.

Chu Tiểu Di giúp cô ta đi đến nơi cô ta muốn đến, còn người phụ nữ kia thì nhạy bén cảm ứng được phía sau có người theo dõi hay không.

Nếu đến lúc đó thực sự có người theo dõi thì người phụ nữ kia phải thông báo cho cô!

Mặc dù Chu Tiểu Di và Thiên Ân hai người họ cũng rất cảnh giác.

Nhưng so với người phụ nữ kia thì Chu Tiểu Di cảm thấy hình như vẫn kém hơn một chút.

Thiên Ân nghe xong thì hiểu chuyện lắc đầu, hóa ra là như vậy, nếu đã như vậy thì cậu ấy đã biết chuyện gì rồi.

Cậu ấy cũng không hỏi quá nhiều, chỉ nói rằng cậu ấy cũng sẽ nghiêm túc giúp Chu Tiểu Di, chú ý theo dõi kỹ hơn.

Chu Tiểu Di nhìn cậu ấy hiểu chuyện như vậy thì khá vui mừng.

Đồng thời Chu Tiểu Di cũng không khỏi cảm khái, mình thực sự đã thu được một đồ đệ không tồi.

Sau khi đi qua khu vực mạng nhện, tiếp theo họ lại phải đối mặt với đủ loại thứ kỳ quái, nhưng Chu Tiểu Di lại kỳ lạ phát hiện.

Chương 1710

Những thứ này hình như quả thực không còn hung hiểm vạn phần như trước nữa, hình như đều chỉ là một chút thử thách nhỏ dành cho họ.

“Dừng lại!

Mọi người dừng lại đã, tôi thấy hình như có gì đó không ổn.

Hồ tiên sinh, chẳng lẽ anh không phát hiện ra sao?” “Suốt chặng đường này, chúng ta hình như đi quá thuận lợi, những thứ kia không tiếp tục theo dõi chúng ta, chúng ta cũng không gặp nguy hiểm đặc biệt nào.” “Nhưng những đống đá cũng không xuất hiện trở lại.

Theo lý mà nói, nếu những đống đá đó thực sự do cha của Hắc ca để lại...” “thì trên đường này đáng lẽ vẫn còn chứ, sao đã lâu như vậy rồi...” “chúng ta lại không thấy đống đá nào nữa?” ...Vũ Điệp Hương càng đi càng thấy kỳ lạ, cô ta liền hô dừng lại.

Tất cả mọi người nghe cô ta nói vậy thì đương nhiên đều mù mờ.

Đúng rồi!

Chuyện này có chút kỳ lạ, nhưng kỳ lạ ở đâu thì bên họ không thể nói rõ được.

Chu Tiểu Di nghe cô ta nói vậy xong thì cũng dừng lại tại chỗ, những người khác cũng dừng lại.

“Vũ Điệp Hương tiểu thư, cô có phải quá nhạy cảm rồi không?

Người đó không để lại đá thì chứng tỏ nơi này người đó chưa từng đến.

Trước đây chúng ta đi qua nhiều nơi, chẳng phải đều không có

những con đường đá sao?" "Chúng ta vẫn cứ thế mà đi qua, hơn nữa chúng ta vốn dĩ là đi theo những đống đá ban đầu chỉ dẫn mà." Chu Tiểu Di cảm thấy nếu họ đã đi theo hướng chỉ dẫn của những đống đá đó, thì hẳn sẽ không thực sự xảy ra nguy hiểm gì đâu.

Vì vậy bên cô ấy chỉ có thể trước tiên xác nhận một chút, rằng con đường của họ là chính xác thì được rồi, nhưng những người khác đương nhiên cũng nhìn ra.

Trong tất cả mọi người, ai cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ!

Nhưng nhất thời cũng không ai nói gì!

Hơn nữa bây giờ cho dù muốn nói gì, cũng không có chứng cứ.

Nghe Chu Tiểu Di nói câu nói không chắc chắn đó, họ hơi không chắc chắn!

Thực sự giống như Vũ Điệp Hương đã nói sao, vậy thì sao lại cảm thấy hình như có gì đó không ổn.

Nhưng họ cũng không dám nói gì khác nữa, nghe ý của Chu Tiểu Di, nếu thực sự là như vậy, thì họ cũng quả thực không tìm được lời nào để nói.

Hơn nữa giống như Chu Tiểu Di đã nói, họ hoàn toàn là làm theo quy tắc, hẳn sẽ không có sai sót gì.

Nghe Chu Tiểu Di giải thích có vẻ không chắc chắn, mặc dù họ cũng không mấy khẳng định, nhưng ít nhất sẽ không có chuyện gì đúng không.

Vì vậy sau khi họ đại khái nghĩ một chút, đã hiểu tất cả mọi chuyện!

Rốt cuộc là sao, vì vậy họ đại khái vẫn tin Chu Tiểu Di.

Nhưng càng đi lại càng thấy không ổn, vừa nãy Thiên Ân đã cảm ứng được nguy hiểm, bây giờ lại không cảm ứng được nguy hiểm nữa.

Nhưng suốt chặng đường đi, lại căn bản không hề xảy ra nguy hiểm, đây cũng là một điểm khiến tất cả mọi người đều cảm thấy khá kỳ lạ.

Vì vậy tất cả mọi người cũng không nói thêm lời nào thừa thãi nữa, họ vẫn nhanh chóng rời khỏi nơi này rồi nói sau.

Càng đi càng đi, họ cảm thấy nơi này thực sự càng ngày càng quỷ dị, thậm chí đã hơi không dám tiếp tục đi về phía trước nữa.

Nhưng sau khi nghĩ một chút!

Vẫn phải tiếp tục đi về phía trước, không thể xảy ra bất kỳ bất ngờ nào đúng không?

Hơn nữa họ đã đến đây rồi, tổng không thể nào thực sự quay trở lại đường cũ chứ.

Chương 1711

Nhưng họ có thể có gan trực tiếp đề xuất, hơn nữa họ cũng cảm thấy vẻ mặt của Chu Tiểu Di, không giống như sẽ đồng ý đi theo họ quay trở lại đường cũ.

Đây cũng là một nơi quỷ dị nhất, vì vậy bên họ không còn đường lùi, chỉ có thể tiếp tục cứng đầu đi về phía trước.

Đi một lúc sau!

Cũng không xảy ra nguy hiểm gì, tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm!

Nhưng họ vừa mới thở phào nhẹ nhõm, chưa được bao lâu.

Họ nghe thấy tiếng ùng ục, giống như tiếng sủi bọt.

Vốn dĩ đã đủ cảnh giác rồi, nghe thấy âm thanh xong thì càng thêm cảnh giác, cũng không biết rốt cuộc đây là thứ quỷ quái gì.

Nhưng họ luôn cảm thấy chuyện này không hề đơn giản chút nào!

Vì vậy bên họ liền trở nên hơi kinh hãi! ...Sau khi suy nghĩ một lúc.

Họ cũng chỉ có thể ở nơi này từ từ xem một chút, liệu còn có nguy hiểm nữa không!

Nhưng vẫn chưa xảy ra nguy hiểm đặc biệt nào.

Vì vậy tuy vẫn khá phiền phức, nhưng hiện tại họ chỉ nghe thấy âm thanh, vẫn chưa nhìn thấy bất kỳ thứ gì kỳ lạ.

Đây cũng là một điểm mà tất cả mọi người đều cảm thấy khá kỳ lạ!

Vì sao lại nghe thấy âm thanh.

Nhưng lại không có bất kỳ động tĩnh nào.

Nhưng dù có kỳ lạ đến mấy, họ bây giờ cũng căn bản không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì!

Hơn nữa họ đều còn chưa chắc chắn, rốt cuộc bây giờ là có nguy hiểm hay không.

“Sợ cái gì?

Hèn nhát đến thế sao?” “Hơn nữa bây giờ nói thế nào thì chúng ta đến đây chẳng phải đã thấy những thứ kỳ quái này rồi sao, đâu phải một hai lần!” “Hơn nữa, trong tay chúng ta còn có súng nữa.” Vương Khải Toàn thấy họ nhát gan liền nói thẳng, nghe Vương Khải Toàn nói vậy xong, bên họ cũng sững sờ một chút, không ngờ lại có chuyện như vậy.

Nhưng họ nghe Vương Khải Toàn nói vậy xong, cũng tán thành gật đầu, không sai, họ cảm thấy cũng không phải không có lý.

Họ bây giờ quả thực không cần phải lo lắng nhiều đến thế nữa!

Nếu không đoán sai thì bây giờ hẳn không có chuyện gì đặc biệt đâu.

Chu Tiểu Di vốn dĩ không mấy sợ hãi những chuyện này, cô trực tiếp một mình tiếp tục đi về phía trước!

Đi không lâu sau, họ lại nghe thấy tiếng ùng ục.

Họ xác định rồi, hẳn thực sự có thứ gì đó từ dưới đất chui lên, nhưng họ cũng không mấy chắc chắn, rốt cuộc là thứ gì, thực sự là quá kỳ lạ.

“Nghe cái tiếng này, nếu tôi không nhầm, tôi nghĩ chắc là mấy thứ nhỏ nhỏ thôi, hơn nữa bên trong đâu phải không rõ ràng.” “Nước phun ra từ lòng đất đều có tiếng như vậy, cho nên chắc là trong núi này vốn

dĩ có suối phun." "Vào lúc này do ảnh hưởng của thời tiết, nó liền phun trào ra thôi.

Thiên Ân bên này còn chưa cảm ứng được nguy hiểm, chẳng lẽ các người còn lợi hại hơn cậu ấy sao?" Không thể không nói!

Câu nói này của Chu Tiểu Di đã thức tỉnh họ!

Đúng rồi!

Chương 1712

Sao họ lại nghĩ nhiều đến thế chứ?

Giống như Chu Tiểu Di đã nói, có khả năng là tiếng nước suối.

Nếu không thì!

Cũng không đến mức cứ ùng ục như vậy!

Nếu họ cảm thấy nơi này có âm thanh gì cũng rất kỳ lạ!

Thì căn bản sẽ không thể có suối phun hay không có suối phun gì cả.

Vì vậy họ cũng chỉ có thể tạm thời tự an ủi mình một chút!

Khi Chu Tiểu Di còn muốn đi về phía trước!

Vũ Điệp Hương phía sau, đột nhiên kéo tay cô.

Chu Tiểu Di biết cô ta cảm ứng được những người vẫn luôn giám sát họ!

Thế là cô quay đầu nhìn cô ta một cái!

Không chắc chắn dáng vẻ của cô ta bây giờ rốt cuộc là sao.

Những người khác bây giờ đương nhiên cũng đã nhìn thấy dáng vẻ của hai người họ!

Họ cũng đều nghi hoặc nhìn Vũ Điệp Hương.

Cũng không mấy chắc chắn bên họ bây giờ, rốt cuộc là sao!

Nhưng họ cảm thấy hai người đó, hẳn sẽ không vô duyên vô cớ trực tiếp lộ ra thần tình như vậy, hẳn là có chuyện gì đó.

“Tôi cảm ứng được rồi, quả thực có gì đó kỳ lạ, hơn nữa nếu tôi không nhầm thì bây giờ thực sự có chuyện gì đó sắp xảy ra rồi.” “Cứ

tưởng chỉ là tiếng nước phun trào không đơn giản như vậy, có khả năng là cơ quan bẫy, cũng có khả năng sẽ lập tức lấy mạng chúng ta.” ...Nghe người phụ nữ nói vậy xong, tất cả mọi người đều sững sờ!

Cái gì?

Chuyện này lại là sao chứ.

Người phụ nữ này lại nói sẽ lấy mạng họ.

Tuy nhiên, ngay lúc này, phía dưới chân họ đột nhiên bắt đầu nứt ra, họ liều mạng muốn chạy trốn.

Nhưng họ biết!

Bây giờ căn bản không thể trốn thoát được!

Đột nhiên mặt đất trước mặt họ hoàn toàn nứt ra, họ bị quăng xuống dưới đất có thể nói là hoàn toàn không kịp phòng bị.

Chu Tiểu Di cũng không kịp làm gì khác, cô chỉ có thể nhanh chóng trực tiếp tóm chặt lấy Thiên Ân!

Sau đó những người khác cũng biết lúc này không thể tách khỏi Chu Tiểu Di!

Vì vậy họ cũng nhanh chóng, trực tiếp xích lại gần bên cạnh Chu Tiểu Di.

Cứ như vậy, người này kéo người kia, tất cả đều đi theo Chu Tiểu Di cùng nhau rơi xuống.

Chu Tiểu Di cũng không ngờ, những người này lại buồn cười đến thế, vào lúc này rồi, lại còn muốn chết sống theo cô ấy cùng nhau.

Cho dù có rơi xuống cũng phải cùng cô ấy rơi xuống, nhưng cô không thể không thừa nhận, lựa chọn như vậy quả thực là một lựa chọn sáng suốt.

Chương 1713

Họ cũng không biết nơi chào đón họ rốt cuộc là nơi nào, vì vậy bên họ chỉ có thể trực tiếp ở cùng nhau.

Sau khi rơi xuống, lực va đập cực lớn trực tiếp va chạm, và cuối cùng họ trực tiếp bất tỉnh nhân sự!

Đợi đến khi tất cả mọi người tỉnh lại, cảm thấy hình như rất nóng.

Họ đều bị khát mà tỉnh dậy, việc đầu tiên là tìm nước uống, cũng không biết nơi này cụ thể là đâu, vì sao lại nóng đến thế?

Sau khi Chu Tiểu Di tỉnh lại, cũng kiểm tra một chút!

Sau đó phát hiện họ hình như đang ở giữa một vùng sa mạc, sao có thể chứ?

Nơi họ đang ở căn bản không thể có sa mạc được, quá kỳ lạ, khắp nơi đều toát lên vẻ quỷ dị.

"Đây là đâu vậy?

Chúng ta rơi xuống chẳng phải phải là một lối đi hay đường hầm sao?" "Sao bây giờ lại đột nhiên đến giữa hoang mạc thế này, chẳng lẽ chúng ta đã rơi vào một ảo cảnh kỳ lạ nào đó rồi sao?" Khi Vương Khải Toàn ngã dưới đất, nhìn những hạt cát phía sau mình, liền không chút do dự nói.

Họ cũng không rõ tình hình hiện tại, rốt cuộc là sao!

Bao gồm cả việc họ nghĩ đến những đầu đạn đơn giản như vậy.

Tuy nhiên Chu Tiểu Di đã đứng dậy, cô nhìn khung cảnh trước mặt thì bảo họ đừng nghĩ nhiều nữa.

Không phải ở giữa sa mạc, chỉ là phía dưới nơi họ đang nằm, toàn là cát nóng rực, sa mạc đâu có nhỏ đến thế.

Họ rõ ràng là đã rơi vào một nơi kỳ lạ, cô cũng không biết bây giờ nơi này là đâu, cô cũng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Hơn nữa mặt đất lại đột nhiên nứt ra, liền đưa họ đến một nơi kỳ lạ như vậy, trước khi họ rơi xuống.

Vẫn còn cảm ứng được những người đang giám sát họ!

Chu Tiểu Di nhìn một vòng xong, cô phát hiện Vũ Điệp Hương lại không thấy đâu.

Chu Tiểu Di liền trở nên hoảng loạn, cô nhanh chóng lay tỉnh tất cả mọi người, hỏi họ có thấy Vũ Điệp Hương không.

Tôn Hưng là người cuối cùng tỉnh dậy, dù sao thì sức khỏe của anh ta đã sa sút nhiều rồi!

Hơn nữa anh ta vốn dĩ có vết thương cũ, vì vậy vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.

Cuối cùng khi anh ta tỉnh lại!

Phát hiện Chu Tiểu Di và những người khác đang tìm Vũ Điệp Hương!

Người phụ nữ đó lại không thấy đâu!

Tất cả mọi người sau khi uống xong nước.

Mới xác định thực sự không tìm thấy người phụ nữ đó nữa!

Họ liền tập hợp lại một chỗ bàn bạc, lẽ nào người phụ nữ đó, lại nhân lúc hỗn loạn mà lén lút bỏ trốn rồi sao?

“Không thể nào, cô ta đã từng bỏ trốn một lần rồi.” “Lần này cô ta biết rõ đi lẻ một mình sẽ rất nguy hiểm, chắc chắn sẽ phải bám theo

chúng ta, nên không có chuyện cô ta tự ý bỏ trốn.

Chỉ còn một khả năng duy nhất: bên phía cô ta chắc chắn đã xảy ra chuyện." Chu Tiểu Di không cho rằng người phụ nữ kia tự bỏ đi.

Cô cảm thấy điều đó là bất khả thi!

Lần trước Vũ Điệp Hương đã rời đi một lần, chẳng những không được lợi lộc gì mà còn khiến cả nhóm rơi vào cảnh nguy cơ tứ phía.

Chương 1714

Lần này cô ta sẽ không dễ dàng rời đi như vậy đâu.

Cho nên, chỉ có một khả năng: Vũ Điệp Hương đã bị người khác bắt đi.

Hoặc là, cô ta và mọi người không rơi xuống cùng một chỗ.

Nhưng vấn đề là hầu hết mọi người đều đang ở đây!

Vì vậy, Chu Tiểu Di cảm thấy chỉ có một lời giải thích hợp lý nhất, đó là Vũ Điệp Hương thực sự đã bị bắt.

“Cô ta hẳn là bị kẻ thao túng mọi chuyện từ đầu đến giờ bắt đi rồi.

Thật không ngờ, cô ta lại là mục tiêu.” “Hơn nữa, nhìn vào tình hình hiện tại, đám người đó có lẽ cảm thấy người phụ nữ này có giá trị lợi dụng đối với chúng.” Nghe Chu Tiểu Di phân tích, những người khác cũng gật đầu tán đồng.

Có khả năng đúng là như vậy.

Nếu thật sự là thế, bọn họ lại cảm thấy chuyện này khá thú vị, tại sao lại bắt người một cách khó hiểu như vậy?

Đây cũng là điểm mà mọi người đều thấy kỳ lạ.

Chẳng lẽ Vũ Điệp Hương thực sự có thể mang lại giá trị cho chúng?

Đáng để chúng tốn công tốn sức như vậy sao?

Nhưng dù sao thì vẫn có chút không yên tâm.

“Vậy cô ấy bị bắt đi rồi, tiếp theo chúng ta phải làm sao để tìm được?

Chúng ta phải cứu họ, tình hình hiện tại có chút phức tạp rồi." "Theo lý mà nói, ở cái nơi quỷ quái này, chẳng lẽ vẫn còn người sống sờ sờ hay sao?" Bác sĩ Hạ thật sự không hiểu nổi bọn họ đang gặp phải chuyện gì nữa.

Rõ ràng chỉ là một chuyện đơn giản, ông ta vốn tưởng mình chỉ đến đây để khảo cổ, nhưng hiện tại sao lại biến thành giống như phim hành động trinh thám thế này?

Điều này khiến ông ta bắt đầu lo lắng, không nhịn được mà lầm bầm lớn tiếng.

"Thứ đứng sau màn này rốt cuộc là người hay là quỷ, hiện tại không ai biết được.

Nhưng có một điểm có thể khẳng định, đó là hắn tuyệt đối không đơn giản." "Có thể theo dõi chúng ta suốt chặng đường dài như vậy mà không bị phát hiện, cho dù có bị phát hiện cũng không bắt được hắn.

Chân diện mục của hắn sớm đã là thứ chúng ta không thể chọc vào rồi.

Cho nên lát nữa, mọi người phải cẩn thận một chút." Ở cái nơi này quả thực khiến người ta khô cả họng.

Nước dự trữ đã uống gần hết, hiện tại Vương Khải Toàn (Bàn Tử) đã yêu cầu mọi người uống ít lại.

Chỉ cần không chết khát là được, nếu cứ uống thả cửa thì có khả năng sẽ chết khô ở đây!

Hơn nữa, cũng chưa biết làm thế nào mới có thể rời khỏi chốn này.

Chu Tiểu Di đã bắt đầu quan sát xem làm cách nào để thoát ra!

Tuy nhiên cô cũng cảm thấy không dễ dàng, e rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy, dù sao bọn họ cũng là từ bên trên rơi xuống.

“Xem ra muốn rời khỏi nơi này không dễ đâu.

Hơn nữa nhìn tình hình trước mắt, chắc mọi người cũng phát hiện ra rồi chứ?” “Nơi này nhìn đâu cũng là hoang mạc, hơn nữa còn rất nóng, chứng tỏ nơi này được thiết kế chuyên biệt để đối phó với chúng ta.” Vừa rồi Hắc ca cũng đã nhìn quanh một lượt, anh ta biết muốn rời khỏi đây sẽ rất khó khăn.

Vì vậy bọn họ cần nhanh chóng tìm xem có lối ra nào không, nếu cứ tiếp tục ở lại đây...

“Không sai, vừa rồi tôi đã nhìn sơ qua, quả thực không có bất kỳ lối ra nào.

Chương 1715

Đã vậy thì chúng ta cứ quan sát thêm chút nữa.” “Tôi không tin nơi này được xây dựng lên mà lại không có bất kỳ con đường nào, chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước xem sao.” Sau khi Chu Tiểu Di quan sát kỹ lưỡng, cô nhận thấy dưới lòng đất này toàn là sa mạc khô cằn nóng hổi.

Mọi người đại khái cũng hiểu tình hình hiện tại là thế nào, nhưng muốn giải quyết thì không dễ.

Chu Tiểu Di cũng biết, giống như lời Hắc ca nói, muốn thoát ra ngay là điều không thể.

Chỉ có thể cố gắng tìm lối ra thôi.

Tình huống này thật sự rất tệ.

Ngay cả Hắc ca cũng đã nói vậy, những người khác tự nhiên hiểu rõ, tất cả đều trầm xuống.

Tôn Hưng bên kia buộc phải chấp nhận sự thật rằng Vũ Điệp Hương lại mất tích lần nữa!

Hắn có chút không hiểu.

Chẳng lẽ giống như Chu Tiểu Di nói, cô ta thực sự bị những kẻ bí ẩn kia bắt đi?

Nhưng bắt cô ta đi để làm gì?

Đó là điều mà không ai rõ.

Hắn nghĩ mãi không thông, nhưng giờ cũng không phải lúc để suy nghĩ những chuyện đó.

“Bỏ đi, chuyện đã đến nước này rồi.

Hiện tại phải làm sao, chúng ta đều chưa rõ.” “Tạm thời cứ ngồi tại chỗ bình tĩnh lại đã, cố gắng đừng đi lung tung.

Nơi này nhìn có vẻ không lớn lắm, nhưng nếu thật sự đi xuống thì không biết sẽ thế nào.” Chu Tiểu Di dặn dò mọi người không được manh động, tuyệt đối không để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, nhóm người kia tự nhiên gật đầu lia lịa, bọn họ hiện tại cũng không dám làm càn.

Chu Tiểu Di ngồi tại chỗ bắt đầu suy tư!

Không ai dám đến làm phiền cô lúc này.

“Yên tâm đi, cô ấy không sao đâu, chỉ đang suy nghĩ vấn đề thôi.” Chu Tiểu Di ngồi một mình trầm ngâm.

Những người khác ngồi đờ ra đó một lúc thì bắt đầu thấy chán.

Một người trong số đó nhìn quanh, chợt phát hiện cách đó không xa dường như có thứ gì đó đang lấp lánh không ngừng.

Hắn nghĩ đó là bảo vật, nên nóng lòng muốn qua xem thử.

Nhưng hắn nhớ lời Chu Tiểu Di dặn: không được rời khỏi chỗ này, phải ngoan ngoãn ngồi yên.

Nếu xảy ra nguy hiểm gì thì coi như xong đời.

“Thấy không?

Bên kia có cái gì đó lấp lánh vàng rực, nếu tao đoán không lầm thì là vàng đấy.” “Chúng ta đến đây lâu như vậy rồi, cũng từng thấy qua vàng mà.” “Nhưng trước giờ toàn thấy mà không ăn được.

Ở cái nơi khỉ ho cò gáy này lâu như vậy rồi, chắc không có việc gì đâu nhỉ?” Kẻ nhìn thấy vàng không nhịn được thì thầm.

Đồng bọn của hắn nghe vậy cũng nổi lòng tham.

Nhìn theo ánh mắt hắn, quả thực đúng là có thứ gì đó bất thường.

“Nhưng vừa rồi họ đã bảo tuyệt đối không được rời khỏi đây, tao thấy nguy hiểm lắm...” Một người do dự.

Chương 1716

Nhưng sau một hồi lẳng nhẳng, hai kẻ đó thấy không ai chú ý đến mình, liền nảy sinh ý định lén lút mò qua đó.

Bọn họ rón rén rời đi, không dám đi công khai.

“Mày chắc chắn chúng ta qua đó được chứ?

Nguy hiểm lắm đấy.” “Sợ cái gì?

Nhát gan thế.

Vừa rồi chúng ta ngồi đây lâu như vậy có thấy nguy hiểm gì đâu?

Chắc chắn không sao đâu, lo bò trắng răng làm gì.” Được rồi, đã nói đến thế thì còn gì để nói nữa, hai người cứ thế từ từ tiến về phía trước.

Chu Tiểu Di lúc này đang nhắm mắt dưỡng thần, Hắc ca và Vương Khải Toàn cũng đang suy tính đường đi nước bước, nên không lập tức phát hiện ra.

Hai kẻ kia thấy không ai nhìn mình, càng thêm mạnh dạn.

Mắt thấy những thứ vàng rực rỡ đã ở ngay trước mặt.

Quả nhiên là vàng thật!

Bọn họ vui mừng ra mặt, bắt đầu nhặt nhạnh.

“Nhìn xem, tao đã bảo mà, chắc chắn không có nguy hiểm gì đâu.

Giờ thì tin chưa?” Người còn lại vẫn hơi lo lắng, nhưng thấy đồng bọn đã nhặt đồ bỏ túi an toàn thì cũng lao vào kiếm chác.

Chỉ trong chớp mắt, bọn họ đã nhặt được không biết bao nhiêu thỏi vàng.

Vàng ròng sáng chói, ai nhìn mà chẳng động lòng!

Chu Tiểu Di chợt cảm thấy có gì đó không ổn, cô cảm nhận được một luồng sát khí sắc bén kỳ quái.

Cô lập tức mở mắt ra quan sát, phát hiện có hai người đã đi ra khá xa.

Nhóm Chu Tiểu Di vội vàng hét lớn gọi hai người đó lại!

Nhưng vô dụng, bọn họ căn bản không nghe lọt tai.

Vương Khải Toàn nhìn thấy cảnh đó thì tức điên lên.

Hai kẻ này gan to bằng trời, chắc chắn là điên rồi, không phải đã dặn dò kỹ lưỡng rồi sao?

"Hai thằng bây muốn làm cái quái gì thế?

Muốn chết thì cút ra chỗ khác xa xa mà chết!" Vương Khải Toàn tính tình nóng nảy, lập tức chửi ầm lên.

Hắc ca cũng cảnh giác đứng dậy.

Thật không ngờ lại xảy ra tình huống này.

Hai kẻ kia không ngờ phản ứng của mọi người lại lớn như vậy, đành phải quay lại.

Bọn họ tiếc rẻ, nhưng cũng đành lầm lũi đi về.

Tuy nhiên, Chu Tiểu Di cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, e rằng sắp có biến.

Quả nhiên, chỉ một lát sau.

Chương 1717

Hai người kia đang đi về bình thường thì đột nhiên cơ thể bắt đầu bốc cháy!

Chỉ trong tích tắc, cả hai gào thét thảm thiết trong đau đớn.

Những người khác định lao đến cứu, nhưng Chu Tiểu Di quát lớn ngăn lại.

“Không được qua đó!

Lửa trên người bọn họ rất kỳ quái, sao vô duyên vô cớ lại tự bốc cháy chứ?” “Có khả năng liên quan đến thứ bọn họ vừa nhặt.

Rốt cuộc bọn họ đã nhặt cái gì?” Không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra, trơ mắt nhìn hai người sống sờ sờ bị thiêu chết.

Cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Đợi đến khi hai người kia bị thiêu cháy hoàn toàn, mọi người mới dám cẩn thận tiến lại gần.

Chu Tiểu Di dè dặt bước tới, nhìn thấy dưới đất chỉ còn lại hai cái xác cháy đen, tỏa ra mùi khét lẹt khó ngửi.

Cô kiểm tra kỹ lưỡng nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường.

“Vừa rồi mọi người có thấy bọn họ nhặt cái gì không?

Nếu tôi đoán không lầm, bọn họ chắc chắn đã cầm thứ gì đó, nếu không sẽ không tự nhiên xảy ra chuyện này.” Mọi người đều lắc đầu không rõ.

Cuối cùng, một thuộc hạ của Tôn Hưng mới lên tiếng: “Vừa rồi tôi đúng là thấy hai người họ lén lút đi qua đó.

Lúc ấy tôi không nghĩ nhiều.

Rồi chớp mắt cái, tôi thấy trên tay họ cầm thứ gì đó vàng chói, chắc là vàng." Nghe vậy, Chu Tiểu Di sững người.

Lại là vàng?

Nhưng hiện tại thi thể hai người đã cháy đen, trên người chẳng còn thỏi vàng nào cả.

Vàng đâu thể bị lửa thiêu rụi dễ dàng như thế.

"Xem ra tất cả đều là đồ giả, là ảo ảnh.

Đã bảo với các người rồi, ở nơi này không được tùy tiện tìm đồ, cũng không được nhặt đồ bậy bạ.

Nếu không, các người chắc chắn sẽ chết ở đây.

Giờ thì sự thật máu me đầm đìa bày ra trước mắt rồi đấy, tiếp theo tuyệt đối đừng làm mấy chuyện ngu ngốc này nữa." Lần này Chu Tiểu Di vô cùng nghiêm túc.

Nhóm người kia sợ hãi gật đầu lia lịa.

"Được rồi, tiếp theo các người cứ ngoan ngoãn chờ ở đây.

Không có sự cho phép của tôi, ai cũng không được rời đi, rõ chưa?" Chu Tiểu Di cảm thấy thật sự mệt mỏi.

Cùng với Hắc ca và Vương Khải Toàn, cô bắt đầu nghiên cứu cách thoát ra.

Bốn phía đều là vách tường, nhìn qua thì rất kiên cố, không có cửa nẻo gì cả.

Bọn họ bắt buộc phải tìm ra một điểm đột phá.

"Xem ra chúng ta không thể cứ ngồi đây mãi được, phải đi đến sát vách tường.

Có lẽ như vậy mới có chút cơ hội, dù hơi khó khăn.” Chu Tiểu Di đã nói vậy, mọi người tự nhiên nghe theo, nhanh chóng di chuyển về phía trước.

Chương 1718

Đi đến sát chân tường, họ tạm thời nghỉ ngơi.

“Không khí ở đây ẩm ướt hơn một chút, nếu tôi đoán không lầm thì chỗ này thích hợp để chúng ta tạm thời sinh tồn.

Nhưng buổi tối liệu có chênh lệch nhiệt độ lớn hay không thì tôi không biết.

Trước mắt cứ ở đây đã.” Lần này Tôn Hưng cũng nghiêm túc cảnh cáo thuộc hạ, không phải lúc để nói đùa nữa.

Đám người kia chứng kiến cái chết của đồng bọn thì cũng không dám khinh suất vọng động nữa.

Sau khi nghiên cứu, Chu Tiểu Di phát hiện tấm bản đồ chẳng giúp ích gì được, nơi này không có trên bản đồ.

Điều này chỉ có một giải thích: họ thực sự đã rơi vào một không gian khác.

Chu Tiểu Di đi đến gõ gõ vào vách tường, bất ngờ phát hiện bức tường này không hề kiên cố như tưởng tượng.

Hơn nữa, cô có cảm giác mãnh liệt rằng những kẻ đứng sau màn đang quan sát họ ngay tại đây.

“Chuyện nhỏ thôi, đến lúc đi được thì sẽ đi được.” Thấy Chu Tiểu Di có vẻ buồn bực, Vương Khải Toàn lên tiếng an ủi.

Hắn vẫn giữ được sự lạc quan tích cực.

Chu Tiểu Di nhìn hắn cười một cái, đúng là Bàn Tử lúc nào cũng lạc quan, dù bị thương cũng vậy.

Chu Tiểu Di đã gõ hết một lượt bức tường trước mặt, quyết định

phá tường.

Bọn họ cứ thế đập từng mảng tường.

Lúc này, Vũ Điệp Hương đã bị khống chế và nhốt trong một cái lồng.

Cô biết dù có tìm kiếm thì cũng cần thời gian, mà bọn họ lại không còn nhiều thời gian nữa.

Cô không ngờ mình lại bị đưa đến đây lần nữa.

Người giám sát phía sau cũng không ngần ngại hiện thân.

"Các người rốt cuộc là ai?

Tại sao lại nhốt tôi ở đây?

Mau ra mặt đi, có gì thì nói thẳng.

Có yêu cầu gì tôi cũng có thể đáp ứng.

Các người bắt tôi đến đây, chẳng qua cũng là muốn đi đến 'nơi đó'.

Nhưng các người biết rõ, muốn đến đó thì phải mang theo Chu Tiểu Di." Vũ Điệp Hương không biết kẻ đó có nghe thấy không, nhưng vẫn cố hét lớn.

Cô thực sự hoảng loạn.

Năm xưa cô cũng từng bị trói như thế này, bị đưa lên tế đàn.

Cô đã trốn chạy bao nhiêu năm, chẳng lẽ lại đi vào vết xe đổ?

Cô không cam tâm. ... quay lại phía Chu Tiểu Di.

Chương 1719

Bọn họ đã tìm kiếm gần một ngày trời vẫn chưa thấy lối ra.

Mọi người từ bình tĩnh chuyển sang hoảng loạn.

Ngay cả Chu Tiểu Di cũng bắt đầu phiền não.

Cô đã hứa sẽ đưa mọi người an toàn rời khỏi đây, nhưng tình hình lúc này thật sự nguy cấp.

Cô tự nhủ phải bình tĩnh, không được tự làm loạn trận tuyến.

Khi gõ vào vách tường, cô cảm thấy tiếng vang hơi lạ.

“Chỗ này hình như hơi khác, tiếng vang kỳ quái.

Nhưng làm sao để đẩy bức tường này ra mới là vấn đề.

Cũng không biết sau bức tường là cái gì.” Sau một hồi hì hục, bọn họ tốn bao công sức mới đào được bức tường này ra.

Vốn tưởng sẽ đón nhận ánh sáng, nhưng không ngờ vừa phá tường xong, đột nhiên gió lớn nổi lên, cát bụi bay mù mịt.

Chu Tiểu Di cố mở mắt nhìn nhưng không thấy gì cả.

Một lát sau gió ngừng, họ thấy mình đang đứng trong bóng tối.

Khi nhìn lại xung quanh, cảnh tượng đã hoàn toàn thay đổi!

Không giống bất cứ tình huống nào họ từng gặp.

“Chuyện gì thế này?

Vừa nãy còn là trời nắng chang chang, nóng bức như sa mạc cơ mà?

Sao giờ lại quay về trong đường hầm rồi?

Mọi người nhìn xem, cái đường hầm này chẳng phải là cái khe nứt lúc chúng ta rơi xuống sao?" Vương Khải Toàn, người vốn lạc quan, giờ cũng thấy rợn tóc gáy.

Tình huống này quá quỷ dị, bọn họ cư nhiên lại quay về nguyên điểm.

Chẳng lẽ tất cả những gì vừa trải qua đều là ảo giác?

Nhưng họ điểm danh lại quân số thì thấy hai kẻ bị thiêu chết kia xác thực là không còn nữa.

Ngay cả thi thể cũng không còn.

Vì vậy họ tin rằng mình đã thực sự bị dịch chuyển đến nơi đó, rồi lại quay về đây.

"Hoảng cái gì?

Đã bảo ở đây chuyện gì cũng có thể xảy ra mà.

Hơn nữa tình hình hiện tại không phải đã rõ ràng rồi sao?" Chu Tiểu Di bình tĩnh hơn cả, cô dẫn mọi người đi nhanh về phía trước.

Quả nhiên, đoạn đường này thông thoáng hơn nhiều, không gặp nguy hiểm gì nữa.

Tuy nhiên, vẫn không thấy Vũ Điệp Hương đâu.

"Tôi thấy cô nói đúng đấy, cô ta chắc chắn có giá trị lợi dụng nên mới bị bắt đi.

Nhưng tôi vẫn không hiểu, giá trị lợi dụng đó là gì?" - Tôn Hưng thắc mắc.

Chương 1720

“Yên tâm đi, tôi đã nói có giá trị là có giá trị.

Lâu như vậy mà không có động tĩnh gì, chứng tỏ cô ta bị bắt đi một mình cũng không có tác dụng quá lớn, có khả năng là để dụ chúng ta đến đó.

Sự thật thế nào thì chưa biết, chỉ có thể nói là cố gắng hết sức.

Việc chúng ta cần làm bây giờ là đi tiếp và tìm ra cô ta.

Tìm được cô ta, mọi đáp án sẽ được giải quyết.” Vũ Điệp Hương hét lên vài câu trong lồng giam, sau đó nhận ra căn bản chẳng có ai thèm để ý đến mình!

Cô cũng biết đám người kia sẽ không làm gì cô, đúng như những gì bọn chúng đã nói.

Nếu không có Chu Tiểu Di, mọi thứ ở đây đều là công cốc, hiện tại cô mới nhận ra chính mình mới là mấu chốt.

Chu Tiểu Di cũng là mấu chốt, và một người trong số bọn họ tự nhiên cũng là mấu chốt.

Chỉ là hiện tại cô vẫn chưa biết người đó rốt cuộc là ai, nhưng cô đoán người đó hẳn đang ở cùng nhóm Chu Tiểu Di. "Trong nhóm bọn họ còn có người của các ngươi đúng không?

Nếu không thì các ngươi cũng không thể nào nắm rõ hành tung của bọn họ như lòng bàn tay được." "Các ngươi căn bản chẳng phải thứ gì đáng sợ, xưa nay vẫn chỉ là con người mà thôi.

Sở dĩ các ngươi cố tình tỏ ra bí ẩn như vậy, chính là để phòng ngừa bị Chu Tiểu Di đoán ra.

Nhưng cô ấy thông minh như vậy, làm sao mà không đoán ra được chứ?

Ngay cả ta đại khái cũng đã đoán ra rồi." Người phụ nữ hét lên hồi lâu không thấy ai trả lời thì bắt đầu tự mình phân tích, cô cảm thấy suy đoán của mình hẳn là đúng.

Vũ Điệp Hương đã hiểu, Chu Tiểu Di xưa nay vẫn luôn rất quan trọng!

Tuy cô không biết Chu Tiểu Di ở nơi này rốt cuộc quan trọng đến mức nào, nhưng cô biết đám người kia khẳng định sẽ không để Chu Tiểu Di xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hơn nữa Chu Tiểu Di cũng tuyệt đối có thể mang lại cho bọn họ giá trị mà bọn họ mong muốn.

Chu Tiểu Di mới là người có giá trị nhất, đây là điều cô nghiền ngẫm ra được trong mấy ngày bị nhốt ở đây.

Bởi vì nếu bọn họ không phải đang đợi Chu Tiểu Di, thì cũng chẳng cần thiết phải nhốt đơn độc cô ở đây làm gì, có lẽ đã sớm lôi cô ra ngoài xử lý rồi. ...

Nhóm Chu Tiểu Di đi suốt một chặng đường cũng không phát hiện ra quá nhiều dấu vết, mọi thứ được xử lý vô cùng sạch sẽ.

Hiện tại nơi khiến bọn họ cảm thấy khả nghi nhất chính là chỗ đó.

Đến giờ họ vẫn chưa biết rốt cuộc có phải là ảo giác hay không, nhưng hiện trường thì chẳng nhìn thấy gì bất thường.

Hơn nữa nếu không phải mặt đất được khôi phục bằng phẳng như vậy, thì chỉ có một khả năng, đó thực sự là ảo giác.

Nhưng bọn họ lại cảm thấy không có khả năng lắm.

Chẳng lẽ hai người bạn đồng hành của họ thật sự đã chết trong ảo

giác sao?

Nếu vậy thì quả thực có chút không dám tin.

Bọn họ vừa đi vừa quan sát, đột nhiên nhìn thấy chiếc khăn tay của Vũ Điệp Hương rơi dưới đất.

Xưa nay cô ấy luôn mang theo một chiếc khăn tay rất đặc biệt.

Không ngờ lại thấy ở đây, xem ra Vũ Điệp Hương đã để lại dấu hiệu, và suy đoán của bọn họ không sai, quả nhiên cô ấy đã bị đưa về phía trước.

Chương 1721

Đã vậy, bọn họ liền nhanh chóng rảo bước.

Đi không biết bao lâu, cả nhóm đến một nơi toàn là lồng sắt. "Chỗ này sao mà rợn người thế, nhiều lồng sắt như vậy, không phải lát nữa sẽ từ trên trời rơi xuống chứ?" "Có khi mấy cái lồng sắt này sẽ trực tiếp nhốt chúng ta lại ở đây đấy." Mọi người đều cảm thấy có chút kỳ quái, nên chỉ có thể cẩn thận hơn một chút.

Chu Tiểu Di cũng thực sự kinh ngạc.

Sao nơi này lại có nhiều lồng sắt đến thế, chẳng lẽ trước kia nơi này dùng để giam giữ phạm nhân?

Ừm!

Quả thực có khả năng này... "Không đúng lắm, với niên đại trước kia thì không nên có nhiều sắt thép thế này," Hạ bác sĩ lên tiếng, "Hơn nữa nhìn mấy cái lồng sắt này là biết được hàn bằng máy móc hiện đại." "Cho nên ý là mấy cái lồng này được đưa vào đây vào giai đoạn sau này." Hạ bác sĩ dù sao cũng là người có học thức uyên bác, ông vừa nghiên cứu một chút đã thấy không ổn.

Những người khác nghe vậy cũng xúm lại xem, quả nhiên đúng như lời ông nói.

Theo logic, thời đó làm gì có nhiều sắt thép như vậy, chắc chắn là người đời sau đưa vào.

Nhưng việc này cần bao nhiêu nhân lực và công trình mới có thể vận chuyển đống đồ sộ này vào đây được?

Hơn nữa điều khiến họ thấy lạ nhất là vì sao nơi này lại bị bịt kín, những bức tường cũng không hề tỏ ra yếu ớt dễ phá vỡ.

Rốt cuộc họ làm cách nào để mang những thứ này vào?

Suốt dọc đường đi, nhóm bọn họ ngoại trừ mang theo những vật dụng thiết yếu ra thì không mang thêm gì khác mà đã thấy đủ phiền phức rồi, không ngờ lại thấy cảnh tượng này ở đây.

Sau khi suy tính đại khái, họ hiểu sự tình hiện tại ra sao, nhưng dù thế nào thì quyền quyết định cũng không nằm trong tay họ.

Đồ vật đã nằm sờ sờ ở đây, họ tự nhiên tò mò xem chúng được đưa vào bằng cách nào.

Tiếp đó, cả nhóm chậm rãi đi xuyên qua những chiếc lồng sắt khổng lồ này để tiến về phía trước.

Đi được một lúc lâu, không có chuyện gì xảy ra, họ nghĩ chắc cũng không đến mức gặp nguy hiểm gì nữa, nên muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Đột nhiên Thiên Ân dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua.

Chu Tiểu Di thấy vậy liền hỏi: "Sao thế?" Thiên Ân cảm thấy quỷ dị, cô tự hỏi có phải mình nhìn nhầm không?

Sao cô có cảm giác những chiếc lồng sắt phía sau dường như đã lặng lẽ thay đổi!

Nhưng lần này nhóm Chu Tiểu Di đều không cảm ứng được gì, cô cũng không tiện nói nhiều. "Không có gì, vừa rồi hình như tôi cảm giác có thứ gì đó thay đổi.

Nhưng khi quay đầu lại thì không thấy gì cả.

Hơn nữa tôi cứ thấy mấy cái lồng sắt này dường như đã biến đổi, mọi người thấy sao?" Nghe Thiên Ân nói vậy, những người khác cũng đầy vẻ nghi hoặc.

Chu Tiểu Di nói: "Đừng nghi ngờ cô ấy, mọi người đừng tưởng

cô ấy không phát hiện ra gì.

Thiên Ân vốn nhạy cảm hơn người bình thường chúng ta rất nhiều.

Cô ấy đã nói có biến hóa thì khẳng định là có, chỉ là biến hóa thế nào thì tạm thời chưa biết được." Thiên Ân sững người một chút, không ngờ Chu Tiểu Di lại tin tưởng mình như vậy.

Cô nhìn kỹ lại lần nữa, vẫn không thấy gì đặc biệt.

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy có chút quỷ dị, nhưng cụ thể thay đổi ở đâu thì cũng không nhìn ra, chủ yếu là do mấy cái lồng sắt này hầu như đều giống hệt nhau.

Chương 1722

"Được rồi, đừng nhìn nữa, chúng ta cũng không nhìn ra manh mối gì đâu.

Nếu nó chỉ thay đổi vị trí thì chắc không phải muốn ra tay với chúng ta ngay.

Tốt nhất là đi nhanh lên, sớm tìm được Vũ Điệp Hương mới là lựa chọn chính xác nhất." Hiện tại vấn đề lớn nhất nằm ở phía Vũ Điệp Hương, không biết tình trạng của cô ấy ra sao.

Cả nhóm tiếp tục rảo bước nhanh hơn, không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng coi như đã tránh xa khu vực lồng sắt kia.

Nhưng họ không nghĩ rằng rời xa đám lồng sắt là sẽ an toàn. "Mọi người chú ý một chút, không biết sao từ khi đến chỗ này tôi luôn cảm thấy dường như gặp phải tình huống khá đặc thù," Chu Tiểu Di có dự cảm không lành, "Nếu tôi đoán không sai thì hiện tại có rất nhiều vấn đề, nhưng nói chung dù thế nào chúng ta cũng không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Cả nhóm đi được một đoạn, Chu Tiểu Di đang dẫn đường thì khựng lại.

Bọn họ vốn tưởng đã đi xa đám lồng sắt, nhưng không ngờ lại nhìn thấy chúng một lần nữa.

Mọi người đều thấy kỳ quái, và điều quỷ dị hơn là những chiếc lồng sắt này lại không giống với đám lồng họ thấy lúc nãy.

Họ nghi ngờ có phải mình đi lòng vòng về chỗ cũ không, nhưng quan sát kỹ thì thấy không giống lắm. "Chuyện này là sao?

Sao đang yên đang lành lại đột nhiên đến chỗ này, hơn nữa tôi cứ cảm thấy hình như đã có chuyện gì xảy ra." Ngay cả Chu Tiểu Di

cũng thấy lạ. "Yên tâm đi, tôi đã nói rồi, không có gì to tát đâu.

Cho dù gặp lại lồng sắt thì đã sao?

Chẳng lẽ nó còn có thể nhốt chúng ta vào trong được chắc?" Nào ngờ, Chu Tiểu Di vừa dứt lời thì chuyện xấu xảy ra!

Trong chớp mắt, những chiếc lồng sắt này như có người điều khiển từ phía sau, đột nhiên vang lên những tiếng "rầm rầm", khiến ai nấy đều giật mình hoảng sợ. "Rốt cuộc là sao, sao tự nhiên xuất hiện nhiều lồng sắt thế này, hơn nữa chúng còn biết động đậy!" Vương Khải Toàn cũng bắt đầu mất bình tĩnh: "Lần trước chúng ta đã thấy lồng sắt rồi mà?

Sao lần này lại xuất hiện nữa?" "Đừng hoảng, mọi người cố gắng tụ tập lại một chỗ.

Chắc chắn là có người thao túng, nếu không thì chẳng lẽ ở đây có sức mạnh siêu nhiên gì nâng được đống sắt này lên sao?" Chu Tiểu Di trấn an.

Khi tất cả mọi người tụ lại một chỗ, "Rầm" một tiếng, những chiếc lồng sắt từ trên cao ập xuống, trực tiếp úp trọn bọn họ vào chính giữa.

Hơn nữa những chiếc lồng này như thể bị hàn chết xuống đất.

Vương Khải Toàn thử đẩy mạnh nhưng phát hiện nó cứng ngắc, không thể xê dịch chút nào.

Cứ như vậy, bọn họ trực tiếp bị nhốt tại chỗ.

Điều này khiến ai nấy đều khó hiểu, nhưng nghĩ lại thì cũng thấy... bình thường!

Nếu mấy cái lồng này không có gì mờ ám thì mới là chuyện lạ. "Khoan hãy manh động, chờ xem tiếp theo nơi này còn xảy ra nguy

hiểm gì không.

Mọi người đứng yên tại chỗ, đừng cử động," Chu Tiểu Di ra lệnh.

Cô nhìn Thiên Ân, thấy Thiên Ân không có cảm ứng nguy hiểm đặc biệt nào thì mới yên tâm đôi chút.

Chu Tiểu Di thử đẩy một cái lồng sắt, quả nhiên đúng như Vương Khải Toàn nói, nó đã bị cố định hoàn toàn, căn bản không đẩy được.

Xem ra đối phương đã chuẩn bị từ trước để nhốt họ ở đây.

Chương 1723

Chu Tiểu Di quan sát một hồi rồi nói: "Được rồi, chuyện đâu còn có đó.

Đã bị nhốt thì cứ chờ một lát xem sao.

Tôi cảm giác chúng ta sắp gặp được 'Điệp gia' rồi, nếu không thì đã chẳng gặp phải chuyện xui xẻo thế này." Tôn Hưng nhìn về phía trước, chìm vào trầm tư.

Chu Tiểu Di đi một vòng kiểm tra, không phát hiện gì đặc biệt nguy hiểm, nhưng tình huống đúng là không bình thường. "Xem ra là cố ý muốn nhốt chúng ta ở đây.

Nhưng độ cao này có vẻ không cao lắm, mọi người có thể leo ra ngoài được không?" Chu Tiểu Di hỏi. "Sắt này hàn chết rồi, muốn bẻ ra không dễ đâu, chúng ta lại không có dụng cụ," một người nói.

Chu Tiểu Di không nói đùa, cô thấy lồng không thể mở, chỉ còn cách leo lên trên vượt qua.

Với cô thì mấy cái lồng này không thành vấn đề, và cô biết nhiều người trong nhóm cũng có khả năng leo qua.

Nhưng chắc chắn sẽ có vài người gặp khó khăn. "Không leo được cũng phải leo.

Mọi người cũng biết tình hình hiện tại rồi đấy, phải đi lên thì cứ đi lên, không cần lo lắng quá," một người trong nhóm lên tiếng.

Chu Tiểu Di nhìn quanh rồi cười, xem ra vào lúc quan trọng, những người này vẫn biết làm thế nào để giữ mạng.

Cô quăng dây thừng lên trên, mượn lực thử một chút, thấy không có nguy hiểm gì lớn. "Được rồi, giờ có thể trực tiếp leo lên.

Nếu tôi đoán không sai thì chúng ta sẽ sớm giải quyết được rắc rối này thôi." Nói thì nói vậy, nhưng Chu Tiểu Di biết rõ mọi chuyện chưa chắc đã suôn sẻ.

Cô dẫn đầu leo lên, nhanh chóng di chuyển về phía trước.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng thấy hy vọng.

Phần lớn mọi người đã trèo qua được, nhưng vẫn còn một số người kẹt lại.

Chu Tiểu Di đã đoán trước cảnh này nên để lại người hỗ trợ.

Cuối cùng chỉ còn sót lại vài người và Tôn lão bản.

Thực ra Chu Tiểu Di biết tại sao Tôn lão bản lại bảo những người kia đi trước.

Ông ta biết rõ thân thể mình hiện tại ra sao, muốn leo trèo nhẹ nhàng như những người đàn ông khác là điều không thể. "Lão bản, hay là ông qua trước đi, chúng tôi đợi lát nữa qua sau," mấy người kia nói.

Tôn Hưng nghe vậy thì hiểu họ có ý tốt, nhưng ông đã thử và nhận ra chân cẳng mình không còn linh hoạt.

Ông bất lực nhìn bức tường lồng sắt trước mặt, xem ra ông thực sự phải ở lại đây rồi. "Hay là tôi ở lại đây đợi mọi người quay lại nhé?

Chỗ này cũng khá tốt, dã thú cũng không thể nhảy vào được.

Cho nên tôi ở yên đây cũng là một kết quả không tồi, mọi người không cần lo cho tôi, cứ đi tiếp đi." Chu Tiểu Di nhìn ông ta đứng bất động nãy giờ là đã đoán được ý định.

Cô cho những người khác đi trước, hiện tại chỉ còn lại cô và Tôn Hưng.

Chương 1724

Chu Tiểu Di khuyên: "Tôn lão bản, ông còn chưa hoàn thành mục đích đến đây, chẳng lẽ ông thực sự cam tâm ở lại chỗ này sao?

Tôi biết ông sẽ không cam tâm, cho nên tôi thấy chúng ta vẫn cần phải đi cùng nhau." Tôn Hưng ngẩn người nhìn Chu Tiểu Di, không ngờ cô lại nói vậy.

Cuối cùng, nhờ sự giúp đỡ của Chu Tiểu Di, ông cũng khắc phục được khó khăn mà leo qua.

Tất cả mọi người đều đang đợi ở bên kia.

Giờ khắc này Tôn Hưng mới thực sự hiểu vì sao nhiều người lại nể phục Chu Tiểu Di đến thế.

Ông nhìn cô với ánh mắt phức tạp.

Sau khi thoát khỏi đống lồng sắt an toàn, Tôn Hưng nói: "Giờ tôi coi như đã hiểu vì sao nhiều người lại tâm cam tình nguyện đi theo cô, cô quả thực khiến tôi bội phục." Chu Tiểu Di cũng hơi ngạc nhiên trước thái độ thay đổi đột ngột của Tôn lão bản, có lẽ là do sự việc lần này. "Tôn lão bản, thái độ này của ông làm tôi khá kinh ngạc đấy.

Nhưng tôi thấy ông không cần nhìn tôi như vậy đâu.

Chi bằng nghĩ xem tiếp theo làm sao tìm được Vũ Điệp Hương." "Chẳng phải cô nói Vũ Điệp Hương là người rất quan trọng sao?

Cô ta có khả năng giúp cô giải quyết đủ loại vấn đề, nên tiếp theo chúng ta cứ tìm được cô ta rồi tính." Quả thực như Chu Tiểu Di nói, chỉ khi tìm được Vũ Điệp Hương thì bọn họ mới xác định được đường đi tiếp theo.

Tôn Hưng vẫn luôn tin rằng trên người Vũ Điệp Hương nắm giữ

bí mật mà ông cần. "Cũng phải đa tạ cô, nếu không có cô thì tôi cũng không thể thoát ra khỏi chỗ đó.

Cô biết đấy, chân tay tôi giờ không còn nhanh nhẹn như trước nữa.

Không thể không thừa nhận là đã già rồi.

Cả đời này tôi đều muốn tìm thuốc trường sinh bất lão, nhưng thực ra trong lòng tôi biết rõ hơn ai hết...

Trên đời này căn bản không có thuốc trường sinh, thứ đó chẳng qua chỉ là lời đồn đại.

Nếu thực sự có, thì Tần Thủy Hoàng cũng chẳng đến nỗi phải chết, dù sao ông ta cũng là vị hoàng đế để tâm đến thuốc trường sinh nhất." Chu Tiểu Di kinh ngạc nhìn Tôn Hưng, xem ra dạo gần đây Tôn lão bản cũng có khá nhiều cảm xúc, cư nhiên lại nói ra những lời như vậy. "Được rồi, hai người làm cái gì thế?

Sao cứ rù rì mãi ở phía sau, không mau đuổi theo à, không biết tình huống này nguy hiểm sao?" Vương Khải Toàn thấy hai người tụt lại phía sau nói chuyện thì lên tiếng giục.

Mọi người thấy Tôn Hưng và Chu Tiểu Di hòa thuận thì cũng thấy hơi lạ lẫm, dù sao trước giờ hai người tuy hợp tác nhưng luôn có ý kiến trái ngược.

Cả nhóm lại tiếp tục đi về phía trước.

Vốn tưởng thoát khỏi lồng sắt là sẽ an toàn, nhưng rất nhanh họ phát hiện có gì đó không ổn.

Dọc đường đi, họ luôn nghe thấy những âm thanh kỳ quái, nhưng lại không thấy thứ gì xuất hiện, khiến ai nấy đều nơm nớp lo sợ.

Những âm thanh đó ngày càng đến gần, cuối cùng khiến Hạ bác sĩ

- người có thể lực và tinh thần yếu nhất nhóm - thực sự không chịu nổi nữa... "Phiền chết đi được, rốt cuộc là tiếng gì vậy?

Tự nhiên cứ xuất hiện mãi thế." "Chủ yếu là mấy thứ quỷ quái không chịu lộ diện, có gì thì nói thẳng ra đi." Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, muốn xem xét tình hình hiện tại rốt cuộc là như thế nào.

Bọn họ lờ mờ đoán được đây không phải chuyện tốt lành gì.

Thật sự không nhịn nổi nữa.

Tuy nhiên, sau khi Hạ bác sĩ gầm lên một tiếng, những âm thanh vang lên liên tục xung quanh bọn họ bỗng nhiên im bặt.

Chương 1725

"Xem ra đúng là có kẻ giả thần giả quỷ ở phía sau.

Nếu đã như vậy, rất dễ khiến người ta cảm thấy có ai đó đang giở trò." Cảm giác kỳ quái bao trùm, cứ như thể bất cứ lúc nào họ cũng có thể bị khống chế tại nơi này.

Nhưng kẻ đứng sau mãi vẫn chưa xuất hiện khiến ai nấy đều nghi hoặc.

Trước đó họ còn nghi ngờ liệu nơi này có động tĩnh gì thật không, nhưng sau cú gầm của Hạ bác sĩ, mọi thứ đều biến mất.

Tất cả mọi người trong núi lớn đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ. "Xem ra đúng là có người đứng sau giả thần giả quỷ thật.

Đã bị vạch trần rồi thì ra mặt đi, trốn trốn tránh tránh làm cái gì?" Không chịu nổi nữa, họ bắt đầu ồn ào lên.

Nhưng đợi một lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì.

Chu Tiểu Di biết kẻ đứng sau sẽ không dễ dàng hiện thân như vậy.

Cũng không biết kẻ đi theo bọn họ suốt dọc đường rốt cuộc muốn giở trò gì.

Nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt, hơn nữa giống như bọn họ nói, chuyện này quả thực có chút nực cười. "Nếu bọn chúng không ra, chúng ta cứ tiếp tục đi thôi.

Đến lúc cần xuất hiện tự nhiên sẽ xuất hiện." "Tôi không tin có kẻ vô duyên vô cớ dọa người ở phía sau, rốt cuộc bọn họ mưu đồ gì thì tạm thời chưa biết." Chu Tiểu Di coi như đã hiểu, đám người lén lút bám theo sau lưng tất nhiên là có đủ loại mục đích.

Đã vậy, cô quyết định mặc kệ.

Những người khác nghe vậy cũng tán đồng, bọn họ không thèm để ý đến đám người kia nữa, tập trung quan sát nơi này trước.

Chu Tiểu Di đã nói vậy, mọi người tự nhiên cũng không phản đối.

Vốn tưởng rằng phải mất rất nhiều thời gian mới tìm được Vũ Điệp Hương, nhưng không ngờ họ lại tìm thấy nhanh như vậy.

Điều này khiến tất cả đều cảm thấy có chút quỷ dị.

Khi nhìn thấy Vũ Điệp Hương, họ phát hiện cô ấy đang bị nhốt trong một cái lồng sắt!

Cô ấy ngồi bất động trong lồng, nghe thấy tiếng động thì kinh ngạc quay đầu lại nhìn nhóm Chu Tiểu Di. "Các người cuối cùng cũng tới, tôi còn tưởng các người sẽ không quay lại nữa, hoặc là bị dẫn đi chỗ khác rồi." "Xem ra đối phương thật sự có tính toán, chỉ đơn thuần muốn dẫn dụ tất cả chúng ta đến nơi này.

Nhưng tôi không hiểu..." "Nếu mục đích của hắn chỉ là đưa chúng ta đến đây, thì dù không bắt tôi, các người cũng sẽ tới." "Hắn rốt cuộc tại sao lại bắt tôi nhốt ở đây?

Đây là muốn tra tấn tôi sao?" Vũ Điệp Hương không nhịn được lầm bầm.

Nhóm Chu Tiểu Di muốn giúp cô ấy thoát ra nhưng phát hiện chiếc lồng sắt đã bị hàn chết, muốn cứu người thật sự không dễ dàng.

Bọn họ nhìn trái nhìn phải, thử mọi cách đều không được.

Chu Tiểu Di hiểu rằng e là phải dùng biện pháp mạnh. "Sau khi bị đưa đến đây, còn xảy ra chuyện gì nữa không?

Kẻ đứng sau có xuất hiện gặp cô không?

Hoặc có chuyện gì kỳ lạ không?

Cô kể hết cho chúng tôi nghe xem." Chu Tiểu Di hỏi.

Chương 1726

Vũ Điệp Hương lắc đầu, dường như chẳng có chuyện gì đặc biệt xảy ra, điều này càng khiến mọi người thấy lạ.

Đứng đợi mãi bên ngoài lồng sắt cũng không phải cách, không thể cứ chôn chân ở đây được. "Hay là để tôi dùng mấy món đồ công nghệ cao thử xem, tuy tôi thấy hơi khó...

Nhưng tôi thấy tình huống này cũng thú vị đấy chứ." Vương Khải Toàn mồm mép tép nhảy chen vào một câu, lập tức bị mọi người phản đối.

Nói thế mà nghe được à?

Cái gì gọi là thú vị khi bị nhốt?

Vương Khải Toàn cười gượng, hắn cũng chỉ nói vậy thôi mà. "Tôi có một số thứ khác, có lẽ dùng được.

Tôi thử dùng thứ này làm dung môi tạo ra một lối ra xem sao.

Nhưng thứ này giống như nitơ lỏng, hơi nguy hiểm, lát nữa mọi người tránh xa một chút." Trần Bình thấy mọi người bó tay liền lên tiếng đề nghị.

Những người khác gật đầu đồng ý.

Trần Bình lấy từ trong balo ra một bình nhỏ giống như bình cứu hỏa.

Mọi người hơi kinh ngạc, không ngờ trong balo anh ta lại có thứ này. "Không hổ là dân nghiên cứu công nghệ cao, lúc nào cũng lôi ra được mấy thứ kỳ lạ vào thời điểm quan trọng.

Nhưng bọn họ vốn dĩ cũng khác người thường, có mấy thứ này

cũng là bình thường." Hạ bác sĩ cảm thán, những người khác cũng gật gù tán đồng.

Mọi người lùi ra xa chờ đợi.

Một lúc sau, khói tan đi, quả nhiên có tác dụng.

Lồng sắt đã bị phá một lỗ, Vũ Điệp Hương có thể chui ra ngoài. "Tốt quá, quả nhiên có tác dụng!

Tôi biết ngay anh ra tay là được mà." "Nếu đã vậy thì biết phải làm gì tiếp theo rồi.

Tôi thật sự có chút bất ngờ nha.

Nhưng cũng không quá bất ngờ, tôi hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi, bọn chúng là cố ý." Vũ Điệp Hương vừa ra khỏi lồng sắt liền nói thẳng.

Cô ấy thật sự không cảm thấy nơi này có gì cổ quái, chỉ thấy lạ là tại sao lại bắt cô ấy đến đây mà không làm gì cả.

Điều này khiến ai nấy đều nghi hoặc. "Thôi bỏ đi, đừng nghĩ nhiều nữa.

Đối phương đã nhốt chúng ta ở đây mà không làm gì thì chắc là chưa có biến cố gì đặc biệt.

Hơn nữa chuyện này cũng không phải là quan trọng nhất." Mọi người nghe vậy muốn đảo mắt, bị bắt cóc mà còn bảo không quan trọng?

Nhưng thôi, cứu được người là tốt rồi.

Điều kỳ lạ là họ cứu Vũ Điệp Hương ra mà cũng chẳng có ai xuất hiện ngăn cản.

Bọn họ càng xác định đám người kia đang đùa giỡn với mình.

Chương 1727

"Không cần để ý quá đâu.

Chúng ta cứ tiếp tục đi thôi, coi chừng lại bị lồng sắt úp sọt đấy.

Lúc nãy trên đường đi tìm cô, chúng tôi cũng suýt bị nhốt." Vương Khải Toàn giục.

Chu Tiểu Di cũng thấy họ nói đúng, liền dẫn mọi người nhanh chóng rời đi.

Đường đi thất toát bát quái (quanh co khúc khuỷu) có chút quỷ dị.

Đột nhiên, Thiên Ân kéo tay áo Chu Tiểu Di, trán toát mồ hôi lạnh.

Chu Tiểu Di nhìn cậu ta là biết tình hình không ổn.

Quả nhiên Thiên Ân nói: "Phía trước có nguy hiểm..." Chu Tiểu Di lập tức dừng lại.

Mọi người cũng dừng theo, nhìn về phía trước đầy cảnh giác.

Đột nhiên, từ phía trước lao ra một con mãng xà khổng lồ.

Cùng lúc đó, trên đầu cũng có vô số con dơi bay tới.

Hai tầng giáp công! "Mọi người mau nằm xuống!

Lũ dơi này chắc chắn có độc, bị cắn hay cào trúng là trúng độc đấy!

Nằm xuống!

Đợi chúng bay qua rồi tính!

Con mãng xà kia lát nữa xử lý sau!" Tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Mọi người nghe lời Chu Tiểu Di nằm rạp xuống, che kín đầu.

Lũ dơi bay qua va chạm với con mãng xà đang lao tới.

Mãng xà bị dơi làm phiền, quẫy đạp lung tung.

Hai thứ này không phải cùng phe mà là tình cờ gặp nhau, thật là may mắn trong bất hạnh.

Đợi tiếng dơi bay qua, Chu Tiểu Di cảm thấy nguy hiểm ập đến.

Cô bật dậy, đúng lúc thấy cái miệng đỏ lòm như chậu máu của con trăn đang lao tới định cắn.

Cô nhanh nhẹn giương khẩu súng bắn tỉa (98k) lên bắn một phát 'đoàng'.

Con trăn bị bắn trúng miệng, đau đớn gào thét.

Những người khác nghe tiếng súng cũng vùng dậy, bắt chước Chu Tiểu Di nổ súng bắn tới tấp.

Con mãng xà bị đánh lui.

Nhưng bọn họ vui mừng quá sớm.

Con trăn khổng lồ lùi lại vài cái rồi đột nhiên phát điên, quất đuôi tấn công dữ dội.

Cả nhóm bị ép vào góc tường.

Chương 1728

Tệ hơn nữa, súng bắn tỉa hay 98k đối với lớp da dày của nó dường như vô dụng.

Tình huống đáng sợ nhất đã xảy ra: Từ các ngóc ngách, một đàn rắn lớn nhỏ tràn ra, nhìn là biết cực độc.

Bọn họ không thể đối đầu, phải tìm cách thoát thân.

Ngay lúc Chu Tiểu Di và mọi người không còn đường lui, đối diện đột nhiên xuất hiện một người đàn ông mặc đồ đen, che kín mặt mũi.

Không ai nhìn rõ đối phương là ai.

Người đàn ông áo đen ném thứ gì đó xuống đất.

Một mùi hăng hắc bốc lên nồng nặc.

Có vẻ như người này muốn cứu họ.

Quả nhiên, sau khi khói tan, lũ trăn khổng lồ và dơi đều đã biến mất tăm.

Nhưng người cứu họ cũng biến mất trong nháy mắt như một ảo ảnh. "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Vừa rồi người đó còn đứng đây mà!

Sao lại biến mất rồi?" "Người đó là ai?

Tại sao lại cứu chúng ta?

Liệu có phải là đám người vẫn luôn theo dõi chúng ta không?

Nhưng nếu là bọn chúng thì sao lại cứu?" "Chẳng lẽ...

đó là cha của Hắc ca?

Ông ấy xuất hiện là để cứu chúng ta?" Vương Khải Toàn chạy

nhanh tới chỗ người áo đen vừa đứng kiểm tra, nhưng không có dấu vết gì để lại. "Là cha tôi.

Mặc dù ông ấy cải trang rất kỹ, nhưng tôi mãi mãi không quên bóng lưng đó.

Vừa rồi tôi nhìn thấy bóng lưng ông ấy, không sai đâu, chính là cha tôi." Hắc ca nãy giờ im lặng đột nhiên lên tiếng khiến tất cả sững sờ.

Hóa ra là vậy!

Người cứu họ thực sự là cha của Hắc ca.

Nhưng mọi người càng thêm nghi hoặc, chẳng lẽ cha của Hắc ca đã đi theo họ suốt chặng đường này sao?

Nếu không thì sao có thể chỉ đường và cứu nguy đúng lúc như vậy? "Cũng không biết ông ấy đã trải qua chuyện gì, chẳng lẽ bao năm qua ông ấy vẫn luôn ở nơi này sao?" "Dù đã đoán trước ông ấy có thể ở đây, nhưng tôi vẫn hơi khó chấp nhận.

Tôi không hiểu tại sao bao năm qua ông ấy không trở về.

Hơn nữa ông ấy xuất hiện bí ẩn như vậy, có vẻ như không muốn gặp tôi." Nghe Hắc ca nói vậy, mọi người trầm mặc.

Bọn họ hiểu Hắc ca đang có rất nhiều khúc mắc với cha mình.

Nếu không làm rõ chuyện này thì không thể giải quyết vấn đề.

Chương 1729

"Đừng nghĩ nhiều nữa, ông ấy chắc chắn có nỗi khổ riêng.

Hơn nữa tôi cảm thấy mẹ tôi có lẽ cũng đang ở nơi này.

Còn về việc bà ấy biến thành dạng gì thì không biết được." Chu Tiểu Di lên tiếng an ủi, cũng là nói với chính mình. "Còn một chuyện kỳ quái nữa, đó là đám người bí ẩn luôn thúc giục chúng ta đi tiếp là ai?" Càng ngày càng nhiều bí ẩn chồng chất.

Chu Tiểu Di cảm thấy mọi chuyện càng lúc càng quỷ dị, nhưng dù chấn kinh đến đâu thì vẫn phải đi tiếp.

Nếu không đi tiếp thì sẽ không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Cả nhóm tiếp tục di chuyển.

Chu Tiểu Di vẫn đang suy nghĩ về người đàn ông vừa rồi.

Nếu đó thực sự là cha của Hắc ca thì tại sao lại ở đây?

Và tại sao dường như ông ấy luôn biết bọn họ gặp nguy hiểm gì? "Hồ tiên sinh~ Suốt dọc đường anh không nói câu nào, dọa người ta sợ chết khiếp đấy.

Anh nên nói xem tình hình cụ thể là thế nào đi." Vương Khải Toàn nhìn Chu Tiểu Di (đang nhập vai Hồ Bát Nhất) nói.

Chu Tiểu Di nãy giờ im lặng xử lý thông tin khiến mọi người lo lắng. "Mọi người nghĩ gì thế?

Tôi chỉ đang suy nghĩ thôi.

Chuyện này đúng là có chút quỷ dị, nhưng tôi đã hiểu ra vài điều." "Được rồi, thấy anh (cô) không nói gì tôi cứ tưởng xảy ra chuyện gì.

Nếu anh (cô) đã nói không sao thì chúng tôi biết phải làm gì rồi.

Nhưng vẫn phải nhắc nhở, thế sự vô thường, cẩn thận vẫn hơn." Chu Tiểu Di gật đầu.

Cô đang thất thần thì đột nhiên Vũ Điệp Hương nói nhỏ: "Cô đang nghĩ đến mẹ mình phải không?

Cô thấy cha Hắc ca ở đây nên nghĩ mẹ mình cũng có thể ở đây?" Chu Tiểu Di giật mình, không ngờ Vũ Điệp Hương lại đoán trúng tâm tư của mình. "Không sai, tôi đang nghĩ về cha mẹ tôi.

Sau khi họ chia tay, mẹ tôi bao năm qua không xuất hiện...

Mỗi lần nhắc đến bà ấy đều rất kích động...

Tôi nghĩ nếu cha Hắc ca ở đây thì mẹ tôi cũng có khả năng ở đây." Chu Tiểu Di cũng không phủ nhận.

Mục đích chính cô đến đây là tìm mẹ, và tìm ra mục tiêu cuối cùng.

Những người khác đi phía sau thấy hai người thì thầm to nhỏ thì tò mò, sợ họ lại xảy ra mâu thuẫn như trước.

Nhưng thấy thái độ hòa hoãn của cả hai, ai nấy đều thấy buồn cười. "Nhìn cái gì mà nhìn?

Tưởng chúng tôi đánh nhau à?

Yên tâm đi, không có đâu.

Chương 1730

Bây giờ cần đồng tâm hiệp lực giải quyết vấn đề chứ không phải lúc gây mâu thuẫn." Chu Tiểu Di nói. "Trước đây tôi nghi ngờ mục đích của cô ấy không đơn thuần.

Giờ biết rõ rồi thì không còn hiểu lầm nữa.

Vũ Điệp Hương cũng muốn biết tại sao cô ấy sống được lâu như vậy và tại sao năm xưa lại bị chọn trúng." Hiểu rõ ngọn ngành, cả nhóm, kể cả Tôn Hưng, đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Sự việc phức tạp vượt quá tưởng tượng, họ thậm chí không biết tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì.

Họ tiếp tục đi và đến một ngọn núi tuyết.

Nơi này treo đầy gương đồng.

Cảnh tượng khiến người ta nổi da gà. "Sao lại treo nhiều gương thế này?

Treo thì treo, sao lại treo nhiều thế, dọa người quá.

Không chừng bên trong còn có thứ quỷ quái gì xuất hiện.

Mà mấy cái gương này xấu quá đi mất." "Làm sao rời khỏi đây đây?

Khắp nơi toàn gương đồng.

Lúc chúng ta vừa vào, cửa lớn đã đóng chặt rồi.

Giờ muốn ra ngoài e là không thể." Chu Tiểu Di và mọi người nhìn quanh, phát hiện nơi này quả thực vô cùng quỷ dị.

Họ hiện tại đối với những thứ này hoàn toàn mù tịt...

“Tuyệt đối đừng động vào mấy thứ này, mọi người chắc cũng thấy rồi, nếu mấy thứ đồ của tôi bị vỡ, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa đâu.” Chu Tiểu Di cảnh báo.

“Hơn nữa, nếu tôi không đoán sai, có thể sẽ có nguy hiểm.

Mọi người nhìn những tấm gương đồng này xem, biết đâu lại có thứ gì đó chui ra.” “Chúng ta không biết được đâu, nên lát nữa mọi người cố gắng đừng chạm vào.” Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác đều lùi lại một bước.

Thực ra họ cũng biết lời cô nói không phải không có lý.

Tình hình hiện tại không rõ ràng, biết đâu lát nữa họ sẽ chết dí ở đây.

Họ cũng thấy kỳ lạ, tại sao ở đây lại treo nhiều gương đồng như vậy?

Rồi họ phát hiện có một vài tấm gương còn bị vải che lại!

Chuyện này thật kỳ quái!

Rốt cuộc là tại sao?

Dù thấy lạ nhưng không ai dám nói gì thêm, chỉ đành đứng tại chỗ, cẩn thận quan sát xem chuyện gì đang xảy ra.

Chu Tiểu Di cùng mọi người tiến lại, lần lượt kéo những tấm vải che gương ra, nhưng cũng không có gì đặc biệt xảy ra, khiến cô cảm thấy hơi kỳ lạ.

Họ đi một vòng quanh nơi này, xem xét tất cả mọi thứ, cuối cùng cũng đại khái hiểu được tình hình.

Có vẻ như mọi chuyện cũng khá thú vị, vẫn nên tiếp tục gỡ hết những tấm vải che còn lại.

Chu Tiểu Di cảm thấy, nếu muốn rời khỏi đây, bí mật chắc chắn

nằm trong những tấm gương đồng này, nhưng cụ thể là bí mật gì thì tạm thời chưa biết được.

Chương 1731

Sau khi họ lần lượt gỡ hết vải che trên tất cả các tấm gương, vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Điều này thật lạ lùng.

Tại sao không có gì cả?

Dù trong lòng còn nghi hoặc, nhưng họ không dám lơi lỏng cảnh giác.

Một lúc sau, họ bắt đầu đi loanh quanh.

Nơi này ngoài gương đồng ra thì chỉ toàn là gương đồng, ánh sáng phản chiếu khiến họ có chút hoa mắt.

Càng lúc họ càng cảm thấy rờn rợn, mỗi khi nhìn thấy chính mình trong gương, họ đều có chút sợ hãi.

"Không biết chỗ này bị làm sao nữa, chẳng thấy quái vật đâu nhưng tôi cứ thấy ghê ghê." Hạ Bác Sĩ có chút sợ hãi nói.

"Hay là chúng ta nghĩ cách rời khỏi đây trước đi, tôi thật sự thấy nơi này quá quỷ dị." Nơi này quả thực có chút đáng sợ.

Hạ Bác Sĩ nghiên cứu bao nhiêu năm cũng chưa từng thấy nhiều gương đồng như vậy.

Đến đây, đủ thứ kỳ lạ đều xuất hiện.

Ông trở nên vô cùng phấn khích, nhưng rồi nhanh chóng bình tĩnh lại.

Giống như Chu Tiểu Di đã nói, đây chưa chắc đã là chuyện tốt.

Tốt nhất là nên tìm hiểu rõ mọi chuyện trước đã.

“Hạ Bác Sĩ, tôi biết ông rất tò mò về những thứ này, nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở ông, hãy cẩn thận một chút.” Chu Tiểu Di thiện chí nhắc nhở.

“Để tránh sau khi chạm vào lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nếu có thể, ông cố gắng đừng động vào, kẻo lại gặp nguy hiểm.” Chủ yếu là vì nơi này còn có rất nhiều người.

Nếu Hạ Bác Sĩ và nhóm của ông ta thật sự muốn nghiên cứu, thì cũng đừng vội động tay động chân, hãy đợi sau khi xác định an toàn rồi hẵng nói.

Mọi người đều hiểu rõ, bây giờ tuyệt đối không thể manh động, nếu không không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Chu Tiểu Di chăm chú quan sát, cố gắng tìm ra manh mối.

Đúng lúc này, họ cảm thấy có gì đó khác thường.

Tuy không có tiếng động lớn, nhưng Chu Tiểu Di quay đầu nhìn lại, ánh mắt cô nhanh chóng khóa chặt vào một vị trí có động tĩnh.

Cả nhóm lập tức quay lại xem xét.

“Tạm thời không có gì đâu, yên tâm.” Không lâu sau, họ đã đi hết một vòng quanh nơi này.

Quả thực không có gì to tát xảy ra.

“Vừa rồi tôi còn thấy không có nguy hiểm gì, nhưng bây giờ thì không chắc nữa, tôi luôn có cảm giác sẽ có chuyện không hay xảy ra.” Hạ Bác Sĩ lo lắng nói sau khi nghe thấy vài tiếng động lạ.

“Nhưng nguy hiểm gì thì hiện tại chưa biết được.

Vẫn là nên rời khỏi đây trước thì hơn!” Họ đều biết, muốn rời đi không phải chuyện dễ dàng, ngay cả đường ra cũng không có.

Chu Tiểu Di cẩn thận quan sát, phát hiện tất cả gương đều đã được gỡ vải che, ai cũng có thể nhìn thấy hình ảnh của mình.

Bất chợt, cô có một cảm giác kỳ quái, như thể có ai đó đang đi theo sau lưng mình.

Chương 1732

“Cậu quay đầu lại làm gì vậy?

Làm tôi hết cả hồn, còn tưởng xảy ra chuyện gì rồi chứ.” Vương Khải Toàn giật mình nói.

“Nhìn bộ dạng của cậu, tôi đoán chắc là có chuyện không hay rồi.” Vừa rồi, Chu Tiểu Di cảm nhận được một luồng sức mạnh đáng sợ.

Cô quay đầu lại, nhưng chẳng thấy gì cả, khiến cô cảm thấy có gì đó không ổn.

Vương Khải Toàn thấy Chu Tiểu Di cũng đang nhìn ra sau lưng, liền biết cô chắc đã phát hiện ra điều gì đó.

“Mọi người có cảm thấy sau lưng mình như có thứ gì đó đang đi theo không, giống như một cái bóng vậy.

Không biết có phải là ảo giác của tôi không nữa…” Chu Tiểu Di lên tiếng.

“Lúc nãy tôi liếc qua, hình như tôi thấy một người trông giống hệt mình.” Cái gì mà người giống hệt mình?

Nghe thật đáng sợ!

Chu Tiểu Di vừa dứt lời, một tấm gương đột nhiên nứt ra.

“Keng!” mặt gương vỡ tan tành, rơi loảng xoảng xuống đất.

Tiếng động cực lớn và còn tạo ra phản ứng dây chuyền.

Hàng loạt tấm gương khác cũng bắt đầu vỡ nát.

Nhưng chuyện quỷ dị nhất vẫn chưa dừng lại ở đó.

Trong nháy mắt, một luồng sáng chói lòa chiếu thẳng tới, khiến

mắt họ không thể mở ra được.

Khi ánh sáng chói lòa qua đi, họ mở mắt ra và một cảnh tượng kinh hoàng hiện ra trước mắt.

Họ phát hiện có đến hai Chu Tiểu Di!

Cả hai Chu Tiểu Di đều tỏ ra kinh ngạc khi nhìn thấy ánh mắt hoảng hốt của mọi người.

Chu Tiểu Di thật cảm thấy có gì đó không ổn, cô quay sang nhìn người bên cạnh và giật nảy mình!

Người trông giống hệt cô cũng giật nảy mình.

Cả hai cùng lúc hét lên: "Cô là ai!" Cả hai nói cùng lúc, ăn ý đến mức kỳ lạ.

Mọi người đều hiểu rằng tình hình này không phải là chuyện tốt.

Cảnh tượng trước mắt quá kinh khủng, làm sao lại có hai người giống hệt nhau cùng xuất hiện?

Tất cả đều ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Rốt cuộc cô là ai?

Tại sao lại giả mạo tôi?" Hai Chu Tiểu Di lại đồng thanh nói, khiến những người còn lại hoàn toàn bối rối.

Họ không biết ai mới là Chu Tiểu Di thật sự.

Chuyện này quá quỷ dị, họ chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy.

"Hai người các cô rốt cuộc ai mới là Chu Tiểu Di thật?

Ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?" Hạ Bác Sĩ hoang mang.

Chương 1733

“Tại sao chỉ trong một cái chớp mắt, lại biến thành thế này, có đến hai Chu Tiểu Di?” Mọi người đều bối rối, tình hình chắc chắn không ổn chút nào.

Chuyện đột nhiên xuất hiện hai Chu Tiểu Di giống hệt nhau khiến ai nấy đều cảm thấy sợ hãi.

Họ không thể phân biệt được ai thật ai giả, điều này thật đau đầu.

Chu Tiểu Di thật cũng rất đau đầu, cô không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nếu cô đoán không lầm, kẻ giả mạo này cố ý xuất hiện để gây mâu thuẫn nội bộ trong nhóm họ.

Nhưng cô không hiểu tại sao đối phương lại nhắm vào mình.

“Rốt cuộc cô là ai?

Tại sao lại giả mạo tôi?

Nếu bây giờ ngoan ngoãn biến đi, tôi còn có thể cho cô một cơ hội, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí!” Chu Tiểu Di thật nghiêm giọng nói.

Thế nhưng, Chu Tiểu Di giả cũng không vừa, cô ta lập tức phản bác lại, khăng khăng rằng mình mới là thật, còn người kia mới là kẻ giả mạo.

Trong nháy mắt, hai người bắt đầu tranh cãi, đưa ra đủ lý do để chứng minh thân phận của mình, khiến mọi người càng thêm đau đầu.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm đã đi theo Chu Tiểu Di từ lâu, nên mọi người nhờ họ phân biệt.

Vương Khải Toàn và Diệp Phàm nhìn kỹ cả hai Chu Tiểu Di một lượt.

Nói thật, họ không thể nhìn ra ai là thật, vì cả hai giống nhau như tạc, không có một chút khác biệt nào.

Điều này khiến họ không biết phải làm sao.

Vương Khải Toàn bị cả hai kéo vào giữa, thúc giục phải nhanh chóng nhận diện.

Nhưng anh ta nhìn đến đau cả đầu mà vẫn chịu thua.

Để giải quyết, họ quyết định hỏi một câu hỏi bí mật, chỉ có hai người họ biết.

"Được, vậy tôi hỏi hai người, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở đâu?

Nếu không trả lời được thì chính là Chu Tiểu Di giả." Vương Khải Toàn nói.

"Dù sao thì nơi chúng ta gặp nhau lần đầu cũng khá đặc biệt, bây giờ nghĩ lại tôi vẫn thấy thật khó tin." Câu hỏi này, ngoài anh ta và Chu Tiểu Di ra, không thể có người thứ ba biết được.

Thế nhưng, cả hai người đều trả lời chính xác không sai một chữ!

Họ gặp nhau ở cửa nhà vệ sinh.

Điều này khiến những người khác tò mò, không hiểu sao một nam một nữ lại gặp nhau ở đó.

Dù nghi hoặc nhưng họ cũng không hỏi nhiều, chỉ quay sang hỏi Vương Khải Toàn đã phân biệt được chưa.

Vương Khải Toàn lúc này đầu óc rối như tơ vò, làm sao mà phân biệt nổi.

Anh ta càng thêm hoang mang.

Chu Tiểu Di thật cũng vô cùng ngạc nhiên, tại sao kẻ giả mạo lại biết bí mật của cô?

Chẳng lẽ trước đây cô đã vô tình nói ra?

“Cô rốt cuộc là ai?

Chương 1734

Đủ rồi, đừng giả mạo tôi nữa!

Nếu còn tiếp tục, không biết cô sẽ biến thành cái dạng gì đâu." Chu Tiểu Di thật nói.

"Hơn nữa, chúng tôi đã ở bên nhau lâu như vậy, họ có thể phân biệt được thật giả." Tình hình hiện tại rất khó để phân biệt.

Chu Tiểu Di cảm thấy không cần lãng phí thời gian thêm nữa, cô trực tiếp ra tay tấn công.

Kẻ giả mạo bị cô đánh cho lùi lại liên tục.

Đến lúc này, mọi người cuối cùng cũng biết ai mới là Chu Tiểu Di thật.

Nếu bây giờ còn không nhận ra thì đúng là ngốc.

"Hay cho cô, tôi biết ngay cô là đồ giả mạo mà.

Nhưng tại sao cô lại biết nơi chúng ta gặp nhau lần đầu?" Vương Khải Toàn kinh ngạc.

"Tôi thật sự rất tò mò, làm sao cô biết được?

Chẳng lẽ ngay từ đầu cô đã lén theo dõi chúng tôi rồi sao?" Bị lộ tẩy, Chu Tiểu Di giả cũng không chuẩn bị trước, liền quay lại tấn công.

Nhưng cô ta hoàn toàn không phải là đối thủ của Chu Tiểu Di thật.

Chỉ sau hai ba chiêu, cô ta đã bị đánh cho lùi lại.

Cuối cùng, trong thế đường cùng, cô ta nhìn về một hướng.

Dường như cảm nhận được lời cầu cứu của cô ta, những tấm

gương ở đó bắt đầu rung chuyển dữ dội.

“Loảng xoảng!” những tấm gương bên cạnh Chu Tiểu Di đột nhiên vỡ nát.

Chu Tiểu Di đành phải lùi lại để đảm bảo an toàn cho mình.

Những người khác cũng vội vàng tự bảo vệ.

Khi họ định thần lại, chỉ còn lại một Chu Tiểu Di.

Người kia đã biến mất không dấu vết.

Nhưng họ vẫn cảnh giác.

Khi Chu Tiểu Di định tiến lại gần, Vương Khải Toàn liền nhảy ra chắn trước mặt, tay cầm một khẩu súng ngắn, vẻ mặt đầy nghi ngờ: “Khoan đã, cô rốt cuộc là ai?

Hay nói cách khác, cô là lão Hồ thật hay lão Hồ giả?” Anh ta hỏi.

“Đừng có lừa chúng tôi nữa đấy.” Chu Tiểu Di nhìn anh ta như nhìn một tên ngốc, cô thấy thật buồn cười.

Sao người này lại tấu hài thế chứ?

Lại đi nghi ngờ cô.

Nhưng cô cũng có thể hiểu được, dù sao vừa rồi đã xảy ra chuyện như vậy, có nghi ngờ cũng là bình thường.

“Được rồi, nhìn ánh mắt này của cậu ấy là tôi biết rồi, đây là lão Hồ thật!” Một người khác lên tiếng.

“Vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì vậy, tự dưng lại có người giả mạo cậu?” “Mà cô ta chạy đi đâu rồi?

Lúc nãy mảnh kính vỡ rơi xuống, chúng tôi vì bảo vệ dung nhan tuyệt thế của mình nên đều cúi đầu xuống.

Chương 1735

Lúc ngẩng lên thì không thấy đối phương đâu nữa, chỉ thấy mỗi cậu." Chu Tiểu Di cũng muốn biết người vừa rồi là ai.

Càng quỷ dị hơn là cô không biết đối phương rốt cuộc là kẻ nào.

"Tôi cũng muốn biết đối phương là ai.

Thật không thể tin được lại có người biết chuyện giữa chúng ta, ngay cả nơi chúng ta gặp nhau lần đầu cũng biết." "Nơi chúng ta gặp nhau lần đầu, tôi chưa bao giờ nói với ai cả, dù sao cậu cũng nói đó là chuyện mất mặt nhất của cậu." Chu Tiểu Di nói như đọc khẩu lệnh.

"Tôi cũng không tự dưng đi kể cho người ngoài nghe, vậy cậu có nói ra không?

Nếu cậu nói rồi thì coi như tôi chưa nói gì." Dù câu nói có hơi lòng vòng, nhưng Vương Khải Toàn hiểu ý của Chu Tiểu Di.

Anh ta nghĩ lại, lúc tỉnh táo thì tuyệt đối không nói.

Nhưng không biết lúc say có lỡ mồm nói bậy không...

"Lúc tỉnh thì tôi chắc chắn chưa từng nói, còn lúc say thì không biết nữa!" Vương Khải Toàn quả quyết.

Nhưng bây giờ cũng không quan trọng nữa, dù sao mọi người cũng biết cả rồi.

Chu Tiểu Di vẫn thấy kỳ lạ, tại sao tự dưng mình lại bị người khác giả mạo.

Cô không tin trên đời này lại có hai người giống hệt nhau.

Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó mà cô không biết.

Cô liếc nhìn xung quanh, toàn bộ đều là gương, có lẽ tác dụng này

là do những tấm gương gây ra.

“Chúng ta đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện này tạm thời không giải quyết được đâu.

Việc cần làm bây giờ là nhanh chóng rời khỏi đây.” Chu Tiểu Di nói.

“Kẻo lát nữa mỗi người chúng ta lại mọc ra một bản sao thì phiền phức to.” Lời của Chu Tiểu Di là sự thật, nếu mỗi người đều có một phân thân thì đúng là rắc rối.

Đến lúc đó không thể phân biệt được ai với ai nữa.

Cứ như vậy, họ nhanh chóng tìm đường ra.

Chu Tiểu Di phát hiện muốn ra ngoài không hề đơn giản.

Họ tìm cả một vòng mà không thấy lối thoát nào.

Cuối cùng, cô cho rằng vấn đề vẫn nằm ở những tấm gương này.

Cô quan sát kỹ lưỡng và phát hiện có vài tấm gương đồng có ký hiệu đặc biệt.

Cô lập tức bảo những người khác kiểm tra xem những tấm gương gần họ có gì lạ không.

Sau khi kiểm tra, họ phát hiện những tấm gương trước mặt mình quả thực có chút khác biệt.

Chu Tiểu Di càng thêm chắc chắn rằng những tấm gương này chính là chìa khóa.

Họ phân công nhau kiểm tra tất cả các tấm gương và nhận ra chỉ có một vài cái có ký hiệu.

Chu Tiểu Di thử xoay những tấm gương này, phát hiện chúng tạo thành một đường khúc xạ ánh sáng.

Ánh sáng cuối cùng chiếu vào một tấm gương đồng trên tường.

Một cảnh tượng kỳ dị xảy ra, tấm gương đó đột nhiên vỡ tan trong luồng sáng mạnh, để lộ ra một con đường.

Chương 1736

“Cuối cùng cũng rời khỏi cái nơi quỷ quái này rồi.

Nếu còn ở lại nữa, không biết người tiếp theo có bản sao sẽ là ai.” Vương Khải Toàn thở phào.

“May mà Chu Tiểu Di thông minh, trực tiếp ra tay mấy chiêu, đối phương không chống đỡ nổi đành phải trốn đi.

Chứ nếu là người khác, chắc đã đứng ngây ra rồi, có khi còn bị thay thế cũng nên.” Nghe vậy, mọi người đều rùng mình.

Họ nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Sau khi đi được một đoạn, họ cảm thấy an toàn hơn.

Vũ Điệp Hương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trên đường đi, họ không gặp phải chuyện kinh khủng nào nữa, nhưng những sự việc họ trải qua ngày càng quỷ dị.

Chu Tiểu Di hỏi Vũ Điệp Hương, cô ấy đã ở đây nhiều năm như vậy, làm sao mà sống sót được?

Vũ Điệp Hương lắc đầu bất lực, thực ra cô cũng không biết.

Cô cảm thấy sự việc đã đến nước này, chi bằng nói thật cho họ biết.

“Chắc mọi người cũng nhận ra rồi, thực ra từ trước đến nay, có rất nhiều chuyện tôi chưa nói cho mọi người biết.” Vũ Điệp Hương bắt đầu kể.

“Nhưng tôi biết mọi người là người thông minh, chắc cũng đoán ra được.

Có phải mọi người cũng đang thắc mắc, tại sao tôi lại có thể sống

lâu như vậy không?

Mà như mọi người đã nói, tôi không có ấn tượng gì về nơi này cả.

Đó là vì tôi vẫn luôn ở trong trạng thái hôn mê.

Mấy ngày trước khi mọi người đến, tôi mới tỉnh lại." Họ không ngờ Vũ Điệp Hương lại nói như vậy, có chút kinh ngạc vì cô ấy lại tiết lộ bí mật của mình.

"Vậy là cô luôn ở trong trạng thái hôn mê, thế làm sao cô tỉnh lại được?

Chẳng lẽ là vì cảm nhận được sự tồn tại của chúng tôi sao?" Hạ Bác Sĩ nghe mà ngây người, ông cảm thấy từ lúc đi theo Chu Tiểu Di, mọi chuyện ngày càng trở nên kỳ ảo.

"Không sai, mọi người còn nhớ bệ đá lơ lửng mà mọi người bước vào không?

Chính tại đó, tôi đã cảm nhận được hơi thở của mọi người." Vũ Điệp Hương giải thích.

"Tôi cũng tỉnh lại vào lúc đó.

Mọi người có nhìn thấy một người phụ nữ mặc đồ đỏ ở đó không?

Người phụ nữ áo đỏ đó chính là người đã đánh thức tôi.

Sau đó cô ta biến mất, hiện giờ ở đâu tôi cũng không biết.

Thực ra tôi cũng cảm thấy chuyện này chỗ nào cũng toát lên vẻ kỳ quái.

Tôi đã nghĩ rằng đi theo mọi người sẽ biết được chuyện gì đã xảy ra, nhưng xem ra mọi người cũng không rõ tại sao trên đường lại xảy ra những chuyện này." Nếu đúng như vậy, chuyện này quả thực rất quỷ dị.

Mọi người đều hiểu rằng tình hình hiện tại không phải là thứ họ có thể dễ dàng làm rõ.

Ngay khi họ vừa nói xong, một bóng người vụt qua trước mặt họ!

Họ chỉ kịp nhìn thấy một vệt áo đỏ!

Chương 1737

Chẳng lẽ người phụ nữ áo đỏ đó lại xuất hiện?

“Vừa rồi mọi người đều thấy chứ, một vệt áo đỏ vụt qua.

Xem ra chính là người mà chúng ta đã thấy trên bệ đá.

Cứ tưởng cô ta đã không còn tồn tại nữa.” “Không ngờ cô ta lại xuất hiện lần nữa, xem ra là vì những lời của Vũ Điệp Hương đã thu hút sự chú ý của cô ta.” Hạ Bác Sĩ nói, ông cảm thấy sống lưng mình lạnh toát.

Ông không biết tiếp theo sẽ còn gặp phải chuyện kỳ quái gì nữa.

Lúc nãy, Vũ Điệp Hương còn chưa nói hết.

Cô nhớ lại lần đó, vốn dĩ cô sắp chết, nhưng sau đó đã trốn thoát được.

Trong ký ức của cô, cô đã rơi vào một cỗ quan tài.

Sau đó không hiểu sao, nắp quan tài lại đóng lại.

Rồi cô dần dần hôn mê đi...

Vũ Điệp Hương vốn tưởng mình đã chết rồi, nhưng khi mở mắt ra lần nữa, cô phát hiện mình vẫn an toàn nằm trong cỗ quan tài đó!

Hơn nữa, có người đã mở nắp quan tài ra.

Cô chỉ kịp nhìn thấy một người phụ nữ mặc đồ đỏ biến mất ngay trước mắt.

Cô còn muốn hỏi người phụ nữ đó là ai, tại sao lại cứu mình, nhưng người đó đã đi mất rồi.

Sau đó, họ lại nhìn thấy nhóm của Chu Tiểu Di, ban đầu họ còn

tưởng chuyện này có liên quan đến cô.

Nhưng xem tình hình hiện tại thì có vẻ hoàn toàn không phải. "Ra là đã xảy ra chuyện như vậy, nói cách khác là cô ngồi trong quan tài đó, ngủ một giấc suốt mấy nghìn mấy trăm năm." "Vậy mà bây giờ lại có thể tỉnh lại, thật quá kỳ quái.

Tức là, cô thực chất chỉ đơn thuần ngủ trong quan tài đó thôi sao?" "Không ăn không uống, không dùng biện pháp gì cả mà vẫn có thể sống sót?" Tôn Hưng cảm thấy có chút khó tin, nên anh ta trực tiếp hỏi Vũ Điệp Hương.

Thấy vẻ mặt sốt ruột của anh ta, Vũ Điệp Hương cũng gật đầu.

Sau đó Tôn Hưng lại hỏi Vũ Điệp Hương, tại sao cô lại trông giống hệt vợ mình!

Điều này thì Vũ Điệp Hương không giải thích được!

Nhưng bây giờ, cô cũng chỉ có thể nói thật. "Tôi vốn dĩ đã trông như thế này rồi.

Sở dĩ trước nay tôi mạo danh vợ anh là vì tôi phát hiện vợ anh trông giống hệt tôi." "Lúc đó tôi cũng rất kinh ngạc, cho nên tôi không cố ý lừa anh, tôi chỉ muốn tiếp cận anh thôi." "Tôi vốn đã trông như thế này, tôi không mạo danh Lý phu nhân.

Cho nên, lúc nãy khi thấy một Chu Tiểu Di y hệt khác xuất hiện, tôi không hề thấy ngạc nhiên." "Vì trên đời này có thể có rất nhiều người giống hệt nhau, chỉ là thói quen sinh hoạt có thể không giống lắm." Nghe Vũ Điệp Hương nói vậy, mấy người họ ngầm hiểu ý nhau nhìn quanh một lượt, sợ lát nữa lại có một người giống hệt mình xuất hiện.

Sau khi xác định là không có, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

Chu Tiểu Di thấy họ làm quá lên như vậy thì bật cười.

Trên đời này đúng là có người giống hệt nhau, nhưng xác suất đó thực sự quá nhỏ!

Vì vậy Chu Tiểu Di không cho rằng người kia chỉ tình cờ giống mình. "Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.

Chương 1738

Hơn nữa, xét theo tình hình hiện tại của mọi người." "Cũng đã có chút manh mối rồi, chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước.

Kẻ đứng sau đã rêu rao dẫn chúng ta đến đây." "Thì chắc chắn là có mục đích của hắn, chỉ là đoạn đường này không mấy thái bình thôi." Điều họ tò mò nhất là kẻ đứng sau rốt cuộc muốn làm gì, tại sao lại vô cớ dẫn họ đến nơi này, còn để họ trải qua bao nhiêu chuyện, dần dần tìm hiểu chân tướng sự việc.

Vì vậy, Chu Tiểu Di cảm thấy, họ vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây thì hơn.

Đôi lúc họ đều nghe theo lời Chu Tiểu Di.

Giống như cô đã nói, kẻ đứng sau muốn làm gì, họ vẫn chưa thể biết được!

Vì vậy họ tiếp tục đi về phía trước, đợi đến khi đến được nơi mà ai đó muốn họ đến, có lẽ kẻ đó cũng sẽ xuất hiện...

Nhưng ít nhất trong lòng cô đã có một đáp án.

Cô cảm thấy lý do họ bị thúc ép đi về phía trước, chắc chắn là vì kẻ đó cũng có mục đích giống họ, cũng muốn đến nơi đó.

Chẳng lẽ bọn họ cũng đến đây để tìm kiếm sự kết thúc sao?

Nếu có cùng mục đích thì Chu Tiểu Di không thấy lạ, chỉ sợ là bọn họ có mục đích khác.

Đến lúc đó, khi họ còn chưa rõ mục đích của kẻ địch là gì thì đã bị chúng giải quyết xong rồi.

Đây mới là điều đáng lo ngại nhất hiện nay.

Nhưng Chu Tiểu Di nghĩ lại một lát rồi cũng thả lỏng, vì bây giờ cô có lo lắng cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Trên đường đi, thấy Chu Tiểu Di cứ im lặng như vậy, những người khác tự nhiên cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Vì vậy họ cũng đã đại khái hiểu ra chuyện gì đang xảy ra. "Cô vẫn đang lo lắng kẻ đứng sau sẽ làm gì chúng ta sao?

Thực ra tôi thấy cô không cần phải lo lắng đâu." "Bọn chúng lén lút đi theo sau chúng ta, tất nhiên là có lý do riêng.

Nhưng xét theo tình hình hiện tại, có lẽ chúng chỉ muốn ép chúng ta đến một nơi nào đó thôi." Nghe cũng có vẻ đúng, suốt chặng đường này, mọi người đều cảm thấy mục đích của chúng chỉ có vậy. "Sao lại không lo cho được?

Theo tình hình hiện tại, còn chưa biết mục đích của chúng là gì, thật khiến người ta không thể hiểu nổi." "Nhưng anh nói cũng không phải không có lý.

Chuyện này bây giờ đúng là rất phiền phức, đã vậy thì tạm thời không quản nữa." "Đã lờ mờ hiểu được sự phức tạp của tình hình hiện tại, vì vậy chúng ta vẫn nên cẩn thận quan sát xung quanh trước đã." Vũ Điệp Hương nhận ra Chu Tiểu Di vẫn luôn lo lắng về những kẻ đứng sau.

Ngược lại, Vũ Điệp Hương lại thấy thoáng hơn, cô đã không còn bận tâm nữa.

Dù sao cô cũng không biết kẻ đứng sau rốt cuộc muốn làm gì!

Nhưng sau khi suy nghĩ, cô cảm thấy đối phương chắc cũng không thực sự muốn gây ra chuyện gì.

Nếu cô đoán không lầm, những kẻ đứng sau có lẽ cũng có cùng mục đích với họ, nên không cần phải lo lắng.

Vương Khải Toàn và những người khác cũng cảm thấy không cần phải lo nhiều như vậy, chuyện đã xảy ra rồi thì chỉ có thể nhập gia tùy tục.

Vì vậy bây giờ không cần lo lắng quá nhiều.

Dĩ nhiên, nói thì nói vậy, nhưng bảo họ không lo lắng cũng là điều không thể.

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy bây giờ có lo lắng cũng vô ích, chẳng bằng cứ thả lỏng tinh thần, tìm hiểu những chuyện khác trước đã.

Quả nhiên!

Chương 1739

Sau khi họ không còn chú ý đến những chuyện đó nữa mà tiếp tục đi về phía trước, con đường cũng trở nên suôn sẻ hơn hẳn.

Cũng không biết có phải do người áo đen đã giúp họ giải quyết rắc rối rồi không.

Nếu thật sự là vậy thì thú vị rồi đây.

Chu Tiểu Di bây giờ thậm chí còn nghi ngờ, liệu cha của Hắc ca có quen biết mẹ mình không, nếu không tại sao cả hai người họ đều mất tích ở nơi này.

Rồi một khi mất tích là bao nhiêu năm trời, không một chút tung tích.

Nhưng cha của Hắc ca đã xuất hiện trở lại, còn mẹ cô thì vẫn chưa có dấu vết nào.

Đây mới là điều khiến họ cảm thấy kỳ lạ, ngoài tấm ảnh đó ra...

Nơi họ đến, ngoài tấm ảnh đó ra, không còn bất kỳ manh mối nào khác.

Đây mới là điều khiến tất cả mọi người đều cảm thấy nghi hoặc.

Nhưng nghi hoặc thì nghi hoặc, hiện tại họ cũng không tìm ra được gì, đã vậy thì cứ đi bước nào hay bước đó vậy.

Hơn nữa, họ cũng biết Chu Tiểu Di suốt chặng đường đều tâm thần bất an, có lẽ là đang nghĩ về chuyện của mẹ cô.

Nhưng bây giờ nói gì cũng không phải là điều họ có thể quyết định được.

Chuyện bên phía mẹ cô rốt cuộc là thế nào, họ vẫn chưa hiểu rõ.

Cứ như vậy, họ yên lặng chờ đợi một bên.

Không biết qua bao lâu, họ lại đến một nơi toàn là những ụ đá.

Nói cũng lạ, nơi này chỉ có những cột đá nhỏ, trông cũng khá kỳ quái, dưới mỗi tảng đá đều có vết tích của nhang đã cháy. "Nơi này rốt cuộc là sao vậy?

Sao trông giống một bãi tha ma thế, nhưng đây chẳng phải chỉ là mấy tảng đá thôi sao?" "Mà mọi người mau nhìn xem, chỗ nào cũng có nhang cháy.

Trông có vẻ như có một số cây mới cháy cách đây không lâu.

Nhưng không thể nào, sao ở đây lại có người đến được chứ." Sau khi quan sát một lượt, mọi người đại khái đã hiểu ra, chuyện này đúng là có chút kỳ lạ.

Nếu đã vậy, họ nên ở lại đây nghiên cứu kỹ hơn một chút.

Chu Tiểu Di nghe Vương Khải Toàn nói vậy, cô cũng nhìn kỹ lại.

Đúng vậy, giống như anh ta nói, nơi này quả thật có chút kỳ quái.

Chu Tiểu Di cảm thấy nơi này có lẽ không chỉ đơn giản là đá.

Nếu thật sự là vậy, thì bọn họ ở đây đúng là có chút kỳ lạ rồi. "E rằng đây không chỉ là đá không thôi, hẳn là còn có thứ khác nữa.

Hơn nữa, nếu khắp nơi đều thắp nhang, có khả năng đây là một ngôi mộ." "Không đúng, phải nói là một khu mộ hoang.

Chỉ là, giống như mọi người đang thắc mắc, tại sao lại có người thắp nhang ở nơi này." "Tôi cũng không rõ chuyện này rốt cuộc là sao, nhưng tôi cũng hơi tò mò, rốt cuộc là ai đã thắp nhang ở đây.

Chẳng lẽ là chính họ tự dậy thắp cho mình sao?" Đây là logic gì vậy?

Nếu thật sự là những người được chôn ở đây tự bò dậy thắp nhang cho mình thì cũng đáng sợ quá rồi.

Chương 1740

Nghe câu nói đó, tất cả đều cười gượng một tiếng, suy nghĩ một lát rồi cũng không nói gì thêm.

Thế nhưng, đang đi thì Thiên Ân đột nhiên kéo vạt áo của Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di biết sắp có chuyện chẳng lành xảy ra.

Cô còn chưa kịp hỏi Thiên Ân chuyện gì, mặt đất đã bắt đầu rung chuyển.

Khi họ tưởng rằng mình lại sắp rơi xuống một nơi kỳ quái nào đó, thì không phải vậy, mà là những cột đá đột nhiên nứt toác ra, rồi từ dưới đất bò lên những thứ trông như người bùn, không, phải nói là người đá.

Ngay khi những người đá này xuất hiện, chúng liền nhanh chóng tấn công họ, khung cảnh nhất thời hỗn loạn.

May mà nhóm Chu Tiểu Di phản ứng khá nhanh, kịp thời phòng bị nên không xảy ra nguy hiểm gì!

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì đúng là tiêu đời... "Mấy thứ này là cái quái gì vậy?

Sao tôi chưa từng thấy bao giờ." "Chúng trông vừa giống người bùn vừa giống người đá, đây lại là thứ kỳ quái gì nữa." Hạ bác sĩ thật sự đã được mở mang tầm mắt.

Anh ta không ngờ mình đến nơi này lại được thấy đủ thứ kỳ lạ.

Cá sấu, trăn khổng lồ, rồi rắn độc, bây giờ ngay cả những thứ anh ta cho rằng không tồn tại trên thế giới này cũng đều xuất hiện.

Những chuyện này thật sự quá quỷ dị, vì vậy họ chỉ có thể nhanh chóng đối phó.

Tuy nhiên, những người đá này, giống như đám tượng binh mã mà họ gặp lần trước, hoàn toàn không thể bị đánh chết.

Sau khi rơi xuống đất, chúng lại hợp lại với nhau, giống hệt như chuyện họ đã trải qua khi bị mắc kẹt trong ảo cảnh lần trước, quả thực rất đáng sợ.

May mà nhóm Chu Tiểu Di đã sớm quen với những cảnh tượng lớn như vậy nên họ không hoảng loạn, chỉ nhanh chóng đối phó với những thứ này.

Nhưng cô biết muốn đối phó với chúng không hề dễ dàng!

Quả nhiên!

Không lâu sau!

Những thứ này đã nhanh chóng bao vây họ.

Điểm mấu chốt nhất là, dù họ đối phó với những thứ này thế nào, dù chúng đã vỡ tan thành từng mảnh trên đất, nhưng ngay sau đó lại lập tức đứng dậy.

Đây mới là điều khiến tất cả mọi người cảm thấy kỳ quái nhất.

Tuy nhiên, khi họ đang giao tranh ác liệt, một cảnh tượng kỳ dị đã xảy ra, bởi vì tất cả những thứ này đều biến mất không dấu vết.

Cứ như thể mọi chuyện vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Nhưng họ biết rõ, đó không phải là mơ, mà là chúng đã thật sự biến mất. "Rốt cuộc chúng có ý gì vậy?

Xông ra một trận, dọa chúng ta chết khiếp rồi lại biến mất." "Dù sao thì tôi thấy bộ dạng của chúng bây giờ thật sự quá kỳ quái.

Nhưng kỳ quái thì kỳ quái, tôi vẫn thắc mắc, những chuyện này tiếp theo phải làm sao đây." Vương Khải Toàn cũng có chút bối rối.

Chu Tiểu Di không lạc quan như những người khác, cô không cho rằng những thứ đó đã biến mất.

Có khi chúng còn đang giở trò khác để đối phó với họ!

Chương 1741

Quả nhiên, lo lắng của Chu Tiểu Di hoàn toàn đúng.

Một lúc sau, chúng lại một lần nữa trồi lên từ mặt đất!

Và lần này, chúng vẫn vô cùng không khách khí, nhắm thẳng vào họ mà tấn công.

Không ngờ rằng, súng máy trong tay nhóm Chu Tiểu Di vào khoảnh khắc này lại có tác dụng.

Sau khi bắn vỡ chúng, chúng không còn giãy giụa đứng dậy, cũng không còn hợp lại nữa.

Bọn họ thở phào nhẹ nhõm, nếu đã như vậy thì họ đã biết cách đối phó với tình hình này rồi.

Sau khi suy nghĩ một lát!

Họ đã đại khái hiểu ra, tiếp theo chắc sẽ không có tình huống đặc biệt gì nữa, sau khi nhanh chóng xử lý hết lũ quái vật này, họ nên nhanh chóng rời khỏi đây.

Tuy nhiên, vốn tưởng đã kết thúc, nhưng khi họ đi đến lối đi tiếp theo, họ mới phát hiện ra mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Họ nhìn thấy phía trước như có cả ngàn quân vạn mã, toàn là những ụ đá đó!

Toi rồi, chẳng lẽ nơi họ lạc vào toàn là địa bàn của loại người đá này sao?

Nếu thật sự là vậy, chẳng phải chứng tỏ họ sẽ bị mắc kẹt ở đây mãi sao!

Hơn nữa mỗi khi những thứ đó xuất hiện, họ lại phải đối phó,

cũng quá quỷ dị rồi...

Nhưng họ vẫn nhanh chóng đi qua, vì họ biết, dù hôm nay họ không đi qua cũng không được.

Vì vậy bây giờ nói gì cũng vô dụng, chẳng bằng cứ vào xem trước đã, xem rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Không biết qua bao lâu, họ phát hiện ở đây quả thực không có chuyện gì đặc biệt xảy ra!

Nhưng cũng không thể chứng minh đây là một chuyện tốt.

Cảm giác của họ lúc này là, họ đã xâm nhập vào một bãi tha ma. "Cứ có cảm giác rờn rợn, giống như sắp có chuyện không hay xảy ra vậy.

Chúng ta mau rời khỏi nơi này đi." "Nếu tất cả những tảng đá này đều trồi lên khỏi mặt đất, chắc chắn sẽ lấy mạng già của chúng ta." Tuy nhiên, sự thật chứng minh rằng đúng là không nên nói gở, nói gì là trúng đó!

Ngay sau đó, họ đã cảm nhận được một sự rung chuyển dữ dội.

Một cơn gió kỳ lạ thổi đến!

Giây tiếp theo, mặt đất bắt đầu rung lắc!

Bọn họ đều nắm chặt khẩu súng 98k trong tay.

Bởi vì họ biết sắp có chuyện không hay xảy ra!

Quả nhiên!

Giây tiếp theo, rất nhiều người đá đã trồi lên từ mặt đất.

Chỉ thấy tất cả bọn họ đều hành động nhanh nhẹn, chạy vọt lên phía trước.

Hơn nữa, những người đá này không phải loại có thể tái sinh.

Một lúc sau, dưới đất toàn là một mảng đá vụn!

Chương 1742

Tình hình hiện tại thật sự có chút buồn cười, nhưng như vậy cũng chẳng phải chuyện tốt.

Bởi vì sau khi bị phá hủy, lại có cả một đống người đá lục tục xuất hiện, bọn họ đã kiệt sức rồi.

Cứ tiếp tục thế này, dù không bị những thứ này đánh chết, họ cũng sẽ bị thương ở đây.

Vì vậy, tình hình bây giờ thật sự rất đau đầu. "Chúng ta không thể tiếp tục như thế này nữa, nếu cứ tiếp tục, không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì." "Hơn nữa, tình hình hiện tại thật sự quá phức tạp, chúng ta mau rời khỏi đây thôi." Cứ tiếp tục như vậy quả thực không phải là cách.

Không thể để họ cứ bị mắc kẹt ở đây mà đánh mãi được!

Hơn nữa, xét theo tình hình hiện tại, thực sự rất tồi tệ.

Vì vậy họ suy nghĩ một lát, đã hiểu ra, tình hình bây giờ thực sự rất khác thường, họ nhanh chóng chạy về phía trước.

Phía sau toàn là người đá, vừa chạy, họ đột nhiên cảm thấy những người đá này hẳn là có điểm yếu, cứ xả súng mãi không phải là chuyện tốt.

Hay là dùng cách khác để đối phó.

Ít nhất cũng phải chọn cách dứt khoát hơn một chút.

Chu Tiểu Di quyết định đốt một ngọn lửa ở đây, để ngăn những người đá này tiếp tục đuổi theo.

Khi Chu Tiểu Di nói vậy, những người khác tự nhiên không có ý

kiến gì!

Họ nhanh chóng đến trước mặt những tảng đá đó, rồi đốt cháy chúng một cách dữ dội.

Sau khi Chu Tiểu Di tạo ra một bức tường lửa khổng lồ, họ quả nhiên không còn bị những người đá này truy đuổi nữa.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nếu vừa rồi những người đá đó mà đuổi kịp, họ thật sự đã bỏ mạng ở đây rồi. "Cuối cùng cũng thoát khỏi chúng rồi.

Nơi này chắc không có lão đại đâu nhỉ." Thể chất của Hạ bác sĩ vốn không tốt bằng những người khác, khi chạy đến đây, anh ta đã thở hổn hển.

Vì vậy, anh ta đứng đó thở dốc, hít thở thật sâu.....

Tuy nhiên, khi anh ta nhanh chóng quay đầu lại nhìn, lại phát hiện phía sau không có gì cả!

Tất cả bọn họ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu lại nhìn thấy những cột đá đó, họ thật sự sẽ tức chết mất, may mà không còn nữa!

Hơn nữa, những người đá kia cũng không tiếp tục đuổi theo, điều này khiến mọi người yên tâm hơn rất nhiều. "Cuối cùng cũng rời đi được rồi.

Nếu chúng cứ tiếp tục đuổi theo, không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa.

Nhưng lúc nãy làm sao cô nghĩ ra được chúng sợ lửa vậy?" Những người khác cũng rất thắc mắc, tại sao Chu Tiểu Di trong khoảnh khắc đó lại đột nhiên nghĩ ra cách này.

Vì vậy, anh ta muốn hỏi một chút, tại sao Chu Tiểu Di lại biết

chuyện này.

Rồi lại nghĩ, chắc là vì Chu Tiểu Di kiến thức rộng. "Không biết nữa, khoảnh khắc đó, trong đầu tôi đột nhiên nảy ra ý nghĩ này." Chu Tiểu Di không lừa họ, cô nói thật.

Lúc đó cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ là phải nhanh chóng giải quyết vấn đề này.

Chương 1743

Rồi ngay sau đó, đột nhiên nhìn thấy những thứ này xuất hiện, rồi cũng không có tình huống gì khác nữa.

Những người khác nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mặc dù cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng họ biết, Chu Tiểu Di tuyệt đối không lừa họ.

Nếu đã vậy, họ đã biết, tiếp theo chỉ cần không gặp phải những thứ quái quỷ đó nữa thì chắc là an toàn rồi.

Quả nhiên!

Suy đoán của họ hoàn toàn chính xác, đúng là không có chuyện gì đặc biệt xảy ra!

Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là thực sự không có chuyện gì xảy ra.

Sau khi thấy những người đá phía sau không còn xuất hiện, họ lại bắt đầu thong thả đi dạo ở nơi này.

Mấy người này cũng thật kỳ lạ, lúc nãy thì sợ chết khiếp, bây giờ lại chẳng sợ gì nữa.

Nhưng đại khái cũng có thể hiểu được.

Vì vừa trải qua nhiều chuyện như vậy, bây giờ thư giãn một chút cũng là điều dễ hiểu!

Hơn nữa, nơi này cũng không có nghĩa là an toàn trăm phần trăm.

Bây giờ họ cuối cùng cũng đã học được cách khôn ngoan hơn, luôn luôn để mắt đến Thiên Ân và sư phụ của cậu bé!

Nếu hai thầy trò họ có bất kỳ động tĩnh gì, điều đó chứng tỏ lại

sắp có nguy hiểm. "Mắt cứ dán vào người ta làm gì.

Tuy hai thầy trò họ có thể dự đoán trước được nguy hiểm sắp đến." "Nhưng họ cũng chỉ đơn thuần là chỉ dẫn một chút thôi, chứ đâu phải thần tiên thật sự mà có thể chính xác đến vậy." "Cho nên đừng hy vọng quá nhiều.

Dĩ nhiên, tôi cũng cảm thấy đi theo họ là an toàn, nhưng mà, tôi cứ thấy có chút kỳ lạ." "Tại sao Thiên Ân lại nhạy cảm với nơi này như vậy, chẳng lẽ thật sự chỉ vì thể chất đặc biệt bẩm sinh của cậu bé sao?" Hạ bác sĩ tuy đã ở bên cạnh họ một thời gian dài, anh ta cũng đã được chứng kiến thể chất đặc biệt của Thiên Ân.

Nhưng anh ta vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ, một người bình thường thật sự có thể có loại thể chất này sao?

Mặc dù người ta vẫn nói giác quan thứ sáu của con người đôi khi khá chính xác.

Nhưng anh ta không tin Thiên Ân thật sự chỉ là giác quan thứ sáu.

Nhưng bây giờ nghĩ gì cũng vô ích, không ai có thể cho họ câu trả lời.

Dù sao thì hiện tại họ cũng chỉ biết Thiên Ân, cậu bé thật sự rất đặc biệt.

Đây cũng là lý do tại sao suốt chặng đường này, mỗi khi gặp nguy hiểm, cậu bé đều có thể cảm ứng kịp thời.

Và có lẽ đó cũng là nguyên nhân giúp họ có thể giải quyết được vấn đề.

Anh ta không nghĩ nhiều nữa...

Chủ yếu là cậu cũng không biết tại sao lại xảy ra chuyện như vậy!

Nếu cậu biết tại sao mình lại có năng lực này, cậu đã không bị cha

mẹ ruột bỏ rơi. "Tôi cứ nhìn chằm chằm cậu bé là vì tôi cảm thấy cậu bé có chút quen mắt, hình như tôi đã gặp ở đâu đó rồi.

Ban đầu tôi không để ý lắm." "Nhưng bây giờ nhìn chằm chằm cậu bé một lúc lâu, tôi lại cảm thấy cậu bé thật sự có chút quen mắt, chỉ là không nhớ ra thôi, có lẽ là tôi nhìn nhầm rồi." Hạ bác sĩ cứ nhìn chằm chằm Thiên Ân.

Vương Khải Toàn ban đầu tưởng anh ta nhìn Thiên Ân là vì sợ lát nữa lại có nguy hiểm gì, nên cứ dán mắt vào người ta.

Không ngờ lại nghe Hạ bác sĩ nói một câu như vậy, điều này khiến Vương Khải Toàn rất hứng thú!

Chương 1744

Anh ta muốn Hạ bác sĩ mau nói cho mình biết, rốt cuộc đã gặp Thiên Ân ở đâu?

Không thể nào!

Thiên Ân còn nhỏ tuổi, vẫn là vị thành niên!

Nhìn bộ dạng của cậu bé!

Chắc đã lăn lộn ngoài xã hội được vài năm rồi, không giống như một chú thỏ trắng ngây thơ, cũng không giống như mới bước chân vào trường học.

Cho nên anh ta không biết một người chỉ biết đọc sách trong trường như Hạ bác sĩ, rốt cuộc đã gặp Thiên Ân ở đâu? "Anh hiểu lầm rồi, tôi không nói là tôi đã gặp cậu bé, tôi chỉ nói là tôi cảm thấy, cậu bé trông có chút giống một người bạn của tôi." "Tôi nói nhầm, phải nói là một người tôi quen.

Nhưng tôi tạm thời không nhớ ra là ai, chỉ cảm thấy khuôn mặt cậu bé có chút quen thuộc." "Còn là người như thế nào thì tạm thời không nghĩ ra, có lẽ là không thân lắm." Vương Khải Toàn nghe anh ta nói vậy thì cạn lời.

Nói câu này cũng như không nói, có khác gì đâu, thà không nói gì còn hơn.

Nhưng thực ra anh ta cũng khá tò mò, người mà Hạ bác sĩ nói rốt cuộc là ai.

Thật ra anh ta cũng rất hứng thú với thân phận của Thiên Ân.

Anh ta cũng cảm thấy không cần đoán cũng biết, thân phận của Thiên Ân quả thực có chút kỳ lạ!

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, anh ta cũng cảm thấy con người Thiên Ân, ít nhiều cũng có chút khác biệt. "Nếu thật sự là vậy, có lẽ có liên quan đến họ hàng bạn bè của cậu bé rồi.

Mà dù có liên quan thì sao chứ?" "Chẳng phải Thiên Ân đã nói rồi sao?

Cậu bé bị cha mẹ ruột vứt bỏ, bị ném thẳng vào viện phúc lợi." "Có khi dù là cha mẹ ruột của cậu bé cũng chưa chắc đã thật sự giúp được cậu bé, hoặc có thể giải quyết được vấn đề hiện tại của cậu bé.

Cho nên chúng ta đừng nghĩ nhiều nữa." Dù sao thì trong mắt họ, Thiên Ân vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Vương Khải Toàn không biết nghe xong những lời này có nghĩ nhiều nữa không, nên anh ta bảo Hạ bác sĩ lúc rảnh rỗi đừng nói bậy bạ ở đây.

Hạ bác sĩ gật đầu, tỏ ý mình tuyệt đối không nói linh tinh, anh ta cũng chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ thôi. 【Tôi thấy cuộc đối thoại của hai người này khá là trẻ con, cứ như học sinh tiểu học cãi nhau vậy.

Nhưng mà đoạn đường này của họ cũng quá nguy hiểm rồi.】 【Hơn nữa cũng không biết tại sao, một thời gian trước hệ thống cứ như bị lỗi vậy, chúng ta không thể gửi bình luận được, bức bối chết đi được.】 【Trời ơi, ra là không chỉ mình tôi có cảm giác này, tôi còn tưởng máy tôi bị lỗi gì, không ngờ mọi người cũng vậy.】 ..... 【Tôi cũng thấy hệ thống này ngày càng kỳ quái, cứ không hiểu tại sao lại xuất hiện lỗi.

Chẳng lẽ bên họ đã xảy ra chuyện gì sao.】 【Chẳng lẽ thật sự giống như trong tiểu thuyết và phim khoa học viễn tưởng, game đã tự thức tỉnh, có ý thức riêng rồi sao?

Nếu thật sự là vậy thì kích thích quá.】 【Các anh chị em có thể

đừng nói đáng sợ như vậy được không, nghe mọi người nói mà tôi thấy lạnh sống lưng.】【Nếu thật sự là vậy thì cũng quỷ dị quá rồi, nhưng tôi cũng thấy có vẻ rất bình thường.】【Dù sao thì nhiều thứ tồn tại là hợp lý, nếu thật sự là vậy thì cũng có thể hiểu được.】【Họ đã rất đơn giản rồi, một thời gian không thể đăng bình luận, họ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.】【Ban đầu, họ còn tưởng là hệ thống có vấn đề, sau khi phản hồi, bên chăm sóc khách hàng lại nói không phải lỗi hệ thống của họ.】【Nhưng họ cũng vẫn luôn tìm kiếm, tạm thời vẫn chưa tìm ra.】Họ đều cảm thấy rất kỳ lạ.

Ban đầu không để ý lắm!

Sau này mới cảm thấy chuyện này không ổn, không ngờ hôm nay lại có thể gửi bình luận được.

Vì vậy họ liền tuôn ra hết những nghi vấn trong lòng!

Mặc dù mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng không một ai có thể cho họ câu trả lời.

Họ chỉ có thể nghĩ theo hướng thần kỳ, nếu thật sự là vậy, thì cũng thú vị quá rồi.

Họ nghĩ như vậy!

Chương 1745

Tuy nhiên, lúc này nhóm Chu Tiểu Di hoàn toàn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Họ chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước!

Tuy nhiên, trên đường đi, người phụ nữ áo đỏ thỉnh thoảng lại xuất hiện trong tầm mắt họ.

Mặc dù họ cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cuối cùng họ vẫn không nói gì, vì họ biết rõ.

Người phụ nữ này không thể vô cớ xuất hiện, đã biến mất trước mặt họ lâu như vậy rồi lại đột nhiên xuất hiện!

Chắc chắn là có lý do riêng.

Điều này khiến tất cả bọn họ đều không biết chuyện này rốt cuộc là sao.

Tốt nhất là không hỏi, nhưng suy nghĩ một lát, lại hiểu rằng người phụ nữ này chắc chắn có mục đích.

Nhưng mục đích là gì thì tạm thời chưa rõ, hơn nữa bây giờ cũng không phải lúc để làm rõ, mau chóng chạy thoát thân mới là quan trọng.

Cứ thế, họ xông vào một hang động toàn là nham thạch màu trắng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, họ thậm chí còn nghi ngờ, chẳng lẽ họ lại quay về nơi băng thiên tuyết địa rồi sao!

Nếu không, tại sao lại vô cớ nhìn thấy một mảng trắng xóa.

Nhưng rất nhanh họ đã nhận ra, đây không phải là nơi băng tuyết!

Chỉ là một hang động khổng lồ, và những hang động này đều

được tạo thành từ nham thạch màu trắng. "Tuyệt vời, thật quá tuyệt vời, không ngờ chúng ta lại đến một nơi toàn là nham thạch trắng thế này, mọi người có biết không?" "Trái Đất này đã thai nghén hàng nghìn năm, rất nhiều loại đá kỳ lạ đều được hình thành trong quá trình tiến hóa." "Nhưng để thấy được màu trắng tinh khiết thế này không phải dễ, không ngờ hôm nay lại có thể thấy được ở nơi này." Những người khác còn chưa kịp đưa ra ý kiến gì, Hạ bác sĩ đã không nhịn được mà cảm thán.

Bất quá bọn họ cũng biết, hắn không phải là kiểu người có học vấn sách vở, quả thực không giống với bọn họ!

Mọi người chỉ cảm thấy có chút quỷ dị, không ngờ tới chính là Hạ bác sĩ cư nhiên lại đang cảm thán.

Sự thai nghén của tự nhiên... bọn họ đại khái cũng có thể hiểu được, những gì Hạ bác sĩ nói đích xác cũng là một cái đạo lý.

Đã như vậy, bọn họ liền xem xét kỹ khu vực này trước.

Hạ bác sĩ như phát điên chạy vọt qua, nằm bò lên trên những tảng nham thạch kia để quan sát.

Lúc nhóm Chu Tiểu Di muốn ngăn cản hắn thì đã không còn kịp nữa, bất quá nhìn thấy hắn bò lên đó mà không xảy ra chuyện gì, lúc này mới yên tâm.

Bọn họ đi dạo một vòng, cũng không có phát sinh tình huống đặc thù gì, hơn nữa nơi này cũng có đường ra, cho nên Chu Tiểu Di lần này cũng không còn lo lắng như vậy nữa. "Yên tâm đi, nơi này không có tình huống gì đâu.

Vừa rồi cậu cũng thấy đấy, nơi này toàn bộ chỉ là một ít tảng đá bình thường mà thôi, đây chính là cái gọi là sự theo đuổi học vị của Hạ bác sĩ đấy." "Không phải chứ, tôi đứng đây nghiên cứu một chút,

cũng coi như nhìn ra rồi.

Bọn họ theo đuổi những thứ này, đích xác là có chút không đơn giản." "Hoàn toàn chính là si mê rồi.

Cậu chắc cũng từng xem qua cuốn sổ nhỏ của ông ấy rồi chứ?

Trên đó ghi chép toàn bộ đều là những nghiên cứu mà ông ấy làm trong những năm qua." "Lúc tôi rửa tay, còn thực sự tưởng rằng ông ấy chỉ là một gã bác sĩ lừa đảo, không ngờ ông ấy lại là bác sĩ 'hàng real'." Nhắc tới chuyện này, bọn họ đều cảm thấy rất thú vị!

Bọn họ thực sự từng cho rằng Hạ bác sĩ chỉ là một gã chuyên đi lừa người.

Nhưng không ngờ tới lại không phải!

Chương 1746

Hắn thực sự mang lại cho bọn họ rất nhiều kinh ngờ một cách vô cớ.

Hơn nữa người ta thật sự là học thức uyên bác, đúng là đã đánh giá thấp hắn rồi!

Chu Tiểu Di vừa nghe Vương Khải Toàn lải nhải, vừa quan sát chung quanh.

Nhưng mà chỉ trong một thoáng, cô dường như nhìn thấy vách đá này giống như đang hô hấp, phập phồng một lúc, nhưng lập tức lại khôi phục nguyên trạng.

Chu Tiểu Di cảm thấy có chút kỳ quái, cô thậm chí còn tưởng rằng mình bị ảo giác. "Vừa rồi cậu có nhìn thấy không?

Tảng đá ở phía trước chúng ta, tôi thấy nó hình như đột nhiên lồi lên, sau đó một khắc sau lại trực tiếp khôi phục nguyên trạng." Nơi này thực sự là quá nguy hiểm, bọn họ vẫn cần phải tùy thời tùy khắc cảnh giác một chút.

Chu Tiểu Di vội vàng hỏi Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn nghe cô nói xong, cũng nhìn chằm chằm vào chỗ đó hồi lâu, nhưng chẳng thấy động tĩnh gì.

Hắn cảm thấy có phải Chu Tiểu Di bên này quá chuyện bé xé ra to rồi không, nên mới sinh ra ảo giác. "Không có a, tôi cái gì cũng không nhìn thấy.

Có phải cậu áp lực quá lớn rồi không, cho nên dọc đường đi cứ luôn quan trọng hóa vấn đề lên." "Có khả năng chỉ là hoa mắt thôi, yên tâm đi, vừa rồi chúng ta không phải đều đã xem qua rồi sao?

Nơi này của chúng ta là an toàn, không có gì nguy hiểm cả." Chu Tiểu Di nhíu chặt mày, nghiêm túc nhìn chằm chằm bức tường đá đối diện!

Thật sự chỉ là do cô lo lắng thái quá nên sinh ra ảo giác sao?

Chu Tiểu Di không quá xác định. 【Tên Bàn tử này đang nói hươu nói vượn cái gì thế?

Chị Chu của chúng ta sao có thể sinh ra ảo giác được, chị Chu nhìn thấy rõ ràng là thật mà.】 【Vừa rồi tôi cũng nhìn thấy vách tường giống như biết thở ấy, quá dọa người rồi.

Tôi vừa rồi tận mắt chứng kiến đấy chị Chu, tôi làm chứng cho chị, ngàn vạn lần đừng để Vương Khải Toàn lừa nhé.】 【Không sai không sai, vừa rồi tôi cũng nhìn thấy, sự tình khả năng không đơn giản như vậy đâu.

Chị Chu, chị ngàn vạn lần đừng thả lỏng cảnh giác, quá đáng sợ rồi.】 ... 【Nơi này rốt cuộc lại là chỗ nào?

Lại có chuyện quỷ dị gì đang chờ đợi nhóm chị Chu đây?

Tôi hiện tại đều nghi ngờ cái tôi đang xem có phải là phim kinh dị hay không nữa, sợ chết khiếp.】 【Huynh đệ lầu trên, ông đừng nghi ngờ, cái ông đang xem không phải phim kinh dị, nhưng còn đáng sợ hơn cả phim kinh dị, nhất là mỗi lần người phụ nữ áo đỏ kia xuất hiện.】 【Tôi đều bị giật mình, quá kỳ quái, tuy rằng không nhìn thấy mặt cô ta, nhưng cũng không biết là chuyện gì xảy ra.】 【Tôi có dự cảm cô ta tuyệt đối rất hung dữ.

Dù sao tôi cũng đã không thể chờ đợi được muốn xem thử, sau khi nhóm chị Chu gặp phải nữ quỷ áo đỏ kia thì sẽ có phản ứng gì.】 【....】 Hiện tại bọn họ rốt cuộc có thể lần nữa gửi bình luận (đạn mạc), tự nhiên sẽ khua chiêng gõ trống ở chỗ này, muốn trút ra hết

những cảm xúc trong lòng.

Thật ra bọn họ cũng thật sự có chút không hiểu chuyện hiện tại rốt cuộc là như thế nào!

Bất quá bọn họ đại khái cũng biết, sẽ không đơn giản chút nào.

Kênh chat bên này giống như đang ăn mừng năm mới, nhưng bên phía Chu Tiểu Di thì thật sự là một chút động tĩnh cũng không có.

Hơn nữa khán giả cũng phát hiện, nhóm Chu Tiểu Di bên này dường như có chút nghiêm túc quá mức.

Chủ yếu là bọn họ phát hiện nhóm Chu Tiểu Di đối với người phụ nữ áo đỏ kia dường như đã không còn quan tâm nữa, cứ như thể cô ta không hề tồn tại.

Nhưng mà người phụ nữ áo đỏ kia vẫn thỉnh thoảng lại trực tiếp xuất hiện trước mặt bọn họ một chút.

Điều này làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái, không biết nhóm Chu Tiểu Di rốt cuộc có suy nghĩ gì.

Chương 1747

"Thôi bỏ đi, chúng ta nghĩ nhiều như vậy làm gì.

Cứ mãi xoắn xuýt cô ta là người như thế nào, chi bằng không nhớ tới thì hơn, chúng ta cũng không rõ ràng." "Cô ta tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ bỏ mặc những chuyện này, đã không nói gì thì chứng tỏ cô ta vẫn có suy nghĩ của riêng mình." "Hơn nữa ông cũng không phải không biết, chị Chu bên kia thật ra từ rất sớm trước kia đã chậm rãi không còn để ý chuyện này nữa rồi." "Tựu chung lại, chị Chu bọn họ sở dĩ làm như vậy, khẳng định là có lý do của chính bọn họ.

Chúng ta chỉ cần ở bên này chăm chú quan sát là được rồi, hà tất nghĩ nhiều như vậy." Chuyện này xác thực là một chuyện khá khiến người ta nghi hoặc, bất quá bọn họ đại khái cũng có thể hiểu được!

Nhóm Chu Tiểu Di làm như vậy, khẳng định là có lý do riêng.

Đã như vậy thì bọn họ tự nhiên sẽ không nói thêm gì nữa.

Nhóm Chu Tiểu Di từ sau khi đi ra khỏi nơi đó, dọc đường đi ngược lại mọi chuyện đều rất thuận lợi, cũng không có gặp lại người đá kỳ quái tấn công bọn họ.

Tuy nhiên, bọn họ vẫn muốn xem thử bên phía nham thạch trắng này rốt cuộc còn có thứ gì. "Mọi người mau nhìn xem những thứ đồ chơi này là cái gì?

Sao tôi cảm giác chỗ này trắng toát một mảnh, suýt chút nữa làm mù mắt tôi rồi." "Bất quá tôi lại đại khái cảm thấy, hình như không có cảm giác đặc thù gì." Bọn họ cũng cảm thấy kỳ quái, nơi này ngoại trừ một màu trắng xóa ra thì cũng không có bất kỳ tạp chất nào, cứ như thể không nhiễm một hạt bụi trần.

Bất quá bọn họ hiện tại đại khái hiểu rõ, tình huống này cũng không thích hợp nói chuyện khác!

Cho nên chi bằng ở chỗ này nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi hãy nói... "Cũng đừng bị mấy thứ này làm cho mê hoặc.

Càng là nơi cảm thấy không có gì nguy hiểm thì lại càng nguy hiểm." "Cho nên lát nữa, mọi người cũng cố gắng đừng chạm vào những thứ này." Chu Tiểu Di cũng không phải đơn thuần cảm thấy nơi này thật sự không có gì nguy hiểm, cho nên cô bên này cũng chỉ có thể uyển chuyển nói như vậy.

Điều này làm cho tất cả mọi người đều rất rõ ràng tình hình hiện tại là như thế nào!

Bất quá nghĩ thì nghĩ, bọn họ cũng không thể nào vô duyên vô cớ nói ra được.

Hơn nữa, những người khác kỳ thật đã sớm biết bọn họ đã đến một nơi quỷ dị.

Tất nhiên là sẽ phát sinh nguy hiểm, cho nên bọn họ thà cứ ở lại chỗ này còn hơn.

Tất cả mọi người đều rất rõ ràng những chuyện này rốt cuộc là như thế nào a!

Cho nên bọn họ bên kia đã biết rồi thì vẫn nên nghiên cứu đường ra một chút.

Chu Tiểu Di nhìn tới nhìn lui vẫn cảm thấy bức tường đá biết thở vừa rồi là kỳ quái nhất.

Cô cứ nhìn chằm chằm vào đó trong khi những người khác thì không có bất kỳ động tĩnh gì, ai làm việc nấy, chỉ có mình cô đứng đó quan sát. "Hồ tiên sinh làm sao vậy?

Cứ nhìn chằm chằm vào chỗ đó mãi, tôi làm sao cảm thấy hình như có chút không thích hợp." "Hơn nữa nhìn dáng vẻ vừa rồi của Hồ tiên sinh, hình như thật sự có chút kỳ quái.

Vả lại tình huống vừa rồi các cậu cũng không phải không nhìn thấy, đích xác là có chút không tầm thường." Trần Bình bên kia đang cầm thiết bị trong tay quét tới quét lui thì có một người trực tiếp đi tới bên cạnh hắn, vội vàng nói với hắn một câu như vậy.

Hắn nghe xong cũng sửng sốt một chút.

Đúng nha, lúc nãy hắn cũng không để ý lắm.

Nhưng hiện tại hắn phát hiện Chu Tiểu Di quả thật vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bức tường trước mặt, đúng là có chút cổ quái.

Hắn cũng buông động tác trong tay xuống, trực tiếp nhanh chóng đi qua xem thử bên phía Chu Tiểu Di là tình huống gì.

Chu Tiểu Di cảm giác có người tới gần, quay đầu nhìn lại, phát hiện cư nhiên là Trần Bình. "Hồ tiên sinh~ Vừa rồi tôi thấy cậu cứ nhìn chằm chằm chỗ này, tôi hiện tại có chút tò mò, vì sao cậu lại cứ nhìn vào chỗ đó thế?" Chu Tiểu Di cũng không xác định vừa rồi mình có phải bị ảo giác hay không, nhưng cô rất khẳng định mình hắn là không phải bị ảo giác.

Chương 1748

Mà là có khả năng thật sự đã xảy ra chuyện gì đó.

Chu Tiểu Di đại khái suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn nên báo lại sự việc này một cách trung thực cho Trần Bình.

Hoặc là có thể để hắn lấy cái máy trong tay hắn qua bên kia quét thử xem, có lẽ sẽ có đáp án mà cô muốn.

Cứ như vậy, cô nhanh chóng đi tới rồi hỏi Trần Bình xem thứ đồ chơi này của hắn có thực sự quét ra được bên trong tường đá có gì hay không.

Trần Bình có chút không quá xác định gật gật đầu.

Theo lý thuyết thì là như thế, nhưng vừa rồi hắn đã quét ở chỗ này một thời gian dài rồi mà không quét ra được cái gì, hắn cảm thấy có chút kỳ quái. "Xác thực là có điểm do dự có thể quét ra được hay không, nhưng vừa rồi những chỗ cần quét tôi đều đã quét qua toàn bộ rồi." "Căn bản cũng không có bất kỳ thứ gì hiển thị ra, đây mới là điều kỳ quái nhất.

Cho nên hay là chúng ta nói một chút xem, hiện tại chuyện của cậu rốt cuộc là như thế nào." "Vừa rồi tôi cảm thấy chỗ này có chút kỳ quái, hay là anh dùng cái máy trong tay anh giúp tôi quét thử xem." Trần Bình nghe Chu Tiểu Di nói như vậy xong, hắn bên kia cũng trực tiếp cầm đồ vật trên tay đi quét.

Lúc đầu tịnh không có phát sinh bất kỳ động tĩnh gì...

Hắn nhìn về phía Chu Tiểu Di lắc lắc đầu.

Mà Chu Tiểu Di bên kia cũng nhíu chặt mày.

Không thể nào, chẳng lẽ thật sự là cô sinh ra ảo giác?

Nhưng Chu Tiểu Di lại cảm thấy chính mình không có khả năng thật sự sinh ra ảo giác, chuyện này thực sự là quá kỳ quái.

Nhưng nếu không phải ảo giác thì chỉ có một loại khả năng, đó chính là cô hiện tại cũng cảm thấy bên mình có chút kỳ quái. "Chẳng lẽ vừa rồi thật sự là tôi nhìn lầm sao?

Nhưng tôi lại rất kiên định chính mình tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, thật là kỳ quái." "Thôi bỏ đi, đã cái gì cũng không kiểm tra ra được thì hẳn là thật sự không có chuyện gì." Ngay khi Chu Tiểu Di đã định bảo Trần Bình bỏ đồ xuống, thì tiếng "tích tích" vang lên, cái máy trong tay hắn kêu inh ỏi.

Trần Bình vẻ mặt kinh ngạc, hắn nhanh chóng nhìn thoáng qua thiết bị, phát hiện quả nhiên là giám sát được thứ kỳ quái.

Hắn nhìn tình cảnh trước mắt, cảm thấy thực sự là quá kỳ quái rồi, ngay cả Chu Tiểu Di cũng vẻ mặt kinh ngạc, trực tiếp chạy qua hỏi hắn làm sao vậy. "Trong này quả nhiên là có cái gì đó, bất quá cụ thể là cái gì thì không biết, cũng có khả năng là vật thể có sự sống." "Cũng có khả năng là quái vật, chúng ta tiếp theo rốt cuộc nên làm gì đây?" Những người khác vừa rồi thế mà cũng nghe thấy được thanh âm "tích tích", bọn họ cũng nhanh chóng đi ra.

Vương Khải Toàn hiện tại hận không thể tự vả vào mặt mình hai cái.

Hắn vừa rồi còn thề thốt với Chu Tiểu Di là tuyệt đối không có khả năng có thứ gì.

Không ngờ thế mà lại bị vả mặt nhanh như vậy, vị miễn cũng quá xấu hổ một chút đi!

Bất quá hắn cảm thấy chỉ cần mình không ngại, thì người ngại vĩnh viễn đều là người khác.

Cho nên hắn tự nhiên cũng không nói thêm gì nữa, vẫn là mau chóng xem thử dưới tảng đá trắng này rốt cuộc có thứ gì đi. "Nào, nếu tôi đoán không sai, có khả năng thực sự tồn tại thứ gì đó, nhưng cũng không nhất định, tất cả đều là phỏng đoán của tôi." "Nhưng còn về phần là cái gì thì tôi đoán không ra." Chu Tiểu Di bảo những người khác lùi lại một chút.

Cô cầm cái xẻng gõ gõ trái phải ở đó!

Sau khi gõ vài cái, cô xác định bên trong khẳng định là có cái gì đó.

Chẳng qua cứ nhìn như thế này mãi cũng không nhìn ra được, cho nên cô thăm dò một chút xong thì vẫn quyết định phải cường ngạnh đập xuống.

Sau một lúc, Chu Tiểu Di đã đập ra một cái lỗ nhỏ, nhưng vẫn chưa thấy gì.

Mọi người đều cảm thấy kỳ quái, không thể nào, chẳng lẽ thật sự không có gì sao?

Chương 1749

Nếu thật là như vậy thì chẳng phải tốn công vô ích à.

Ngay khi Chu Tiểu Di còn đang định nói nhỏ gì đó, thì "vút" một cái, từ bên trong nham thạch phun ra một thứ.

Cũng may Chu Tiểu Di động tác mẫn tiệp, cô kịp thời né tránh, căn bản không bị sao, những người khác cũng tránh ra thật xa.

Cho nên mới không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng điều này cũng không đại biểu là thực sự an toàn!

Bởi vì bọn họ cảm thấy có khả năng mọi chuyện mới chỉ vừa bắt đầu.

Quả nhiên!

Một khắc sau!

Từ bên trong chỗ đó trực tiếp bò ra một thứ trông rất kỳ quái.

Xúc tu dài ngoằng giống như bạch tuộc, nhưng lại không phải bạch tuộc, bọn họ rất khẳng định. "Đây là cái thứ quỷ gì?

Tôi suýt chút nữa tưởng chúng ta đang chơi trò Ultraman đánh quái thú đấy, thứ này cũng quá giống quái thú rồi." ... 【Không thể không nói, lúc này Vương Khải Toàn nói câu đó...】【Cũng chính là điều tôi muốn nói, tôi thậm chí còn nghi ngờ có phải mình đang xem phim siêu nhân đánh quái vật hay không.】【Cho nên hiện tại mới có thể nói cho tôi biết, cái thứ xấu xí như quái thú này rốt cuộc là cái gì đây.】 Đừng nói đám Vương Khải Toàn, ngay cả những người khác ở bên ngoài cũng vẻ mặt kinh ngạc nhìn vào màn hình.

Bọn họ đại khái đã biết chuyện hiện tại rốt cuộc là như thế nào. 【Thật sự là quá kỳ quái, vừa rồi tôi còn tưởng là quái vật gì, nhưng

tôi đại khái nhìn kỹ một chút...】【Đích xác không phải thứ gì kỳ quái bình thường, nhưng cũng không nhất định có thể đại biểu bọn họ hiện tại thật sự là an toàn.】【Vừa rồi thật sự là có chút kinh ngạc, tôi cũng có chút bất ngờ, chỉ là không nghĩ tới thế mà còn có chuyện như vậy.】【Cho nên tôi hiện tại thật sự là có một chút kinh ngạc, ai có thể nói cho tôi biết tiếp theo rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không.】Nhưng mà nhóm Chu Tiểu Di bên này căn bản không kịp giải thích, cô biết rõ vẫn phải đối phó với chúng.

Bọn họ nhanh chóng rút súng ra, trực tiếp bắn về phía đó.

Nhưng sau khi bắn xong, quái vật vẫn rất lợi hại, muốn hạ nó không dễ dàng như vậy.

Bọn họ nhanh chóng càn quét một lượt, phát hiện căn bản không gây ra tổn thương đáng kể nào, điều này làm cho tất cả mọi người đều có chút bất ngờ.

Bất quá bọn họ cũng biết, cho dù có bất ngờ thì bọn họ cũng phải mau chóng giải quyết chuyện này!

Nhưng mà cái tên kia nhớp nháp, đây còn chưa phải là điều quỷ dị nhất.

Quỷ dị là ở chỗ bọn họ phát hiện các vách tường khác cũng bắt đầu rục rịch!

Không thể nào, chẳng lẽ đám đồ chơi này muốn toàn bộ chui ra hết?

Toàn bộ nhốt bọn họ lại ở chỗ này, hay là nói nơi này có rất nhiều loại quái vật quỷ dị này!

Nếu thật là như vậy thì cũng quá khủng bố một chút, bọn họ cũng rất lo lắng. "Mau rời khỏi nơi này trước đã!

Mấy thứ này nhớp nháp quá.

Vừa rồi tôi nhìn thấy bọn chúng nhả ra bong bóng từ trong miệng." "Lúc bong bóng rơi xuống nham thạch đều có thể nháy mắt làm tan chảy đá, cho nên chờ một chút nếu bọn chúng trực tiếp nhả mấy cái bong bóng này lên người chúng ta..." "Chúng ta nháy mắt sẽ hóa thành một vũng máu, cũng là có khả năng đấy." Đích xác như thế, điều này làm cho tất cả bọn họ đều cảm thấy có chút bất ngờ.

Bất quá bọn họ cảm thấy chuyện này cũng không phải là cái gì quá khủng bố, đây vốn dĩ là sự thật, đích xác là rất dọa người.

Qua một lúc lâu, bọn họ mới chậm rãi bình tĩnh lại!

Hiện tại vẫn là nhanh chóng bình tĩnh, sau đó nghĩ cách rời đi như thế nào, đừng ở chỗ này nghĩ lung tung nữa. "Yên tâm đi, không phải chuyện gì quá to tát, bất quá vẫn phải nói cho mọi người biết một sự thật tàn nhẫn." "Đó chính là có khả năng lát nữa chúng ta sẽ bị đám quái vật này giết sạch ở chỗ này." Nhóm Chu Tiểu Di nhanh chóng trực tiếp đối kháng với đám quái vật này.

Chương 1750

Nói thật bọn họ cũng không quá xác định đám quái vật này rốt cuộc là như thế nào.

Vì sao đang êm đẹp lại trực tiếp xuất hiện ở chỗ này.

Chu Tiểu Di thật ra cũng muốn hét lớn một tiếng: Vì sao lại có thứ giống như quái thú siêu nhân thế này a?

Thật sự là rất dọa người.

Cho nên bọn họ bên này vẫn là trực tiếp rời khỏi nơi này mới đúng.

Bọn họ nhanh tay muốn lui ra ngoài, nhưng mà ngay tại hướng cửa ra...

Rầm một cái!

Cũng là một con quái vật toàn thân mọc đầy xúc tu, hơn nữa nhìn qua hoàn toàn giống như bạch tuộc đã bò ra...

Đối phương vừa ra tới liền trực tiếp phun bọt về phía bọn họ!

Trong đó một người không cẩn thận dẫm phải, trực tiếp đau đớn khó nhịn.

Cũng may hắn vội vàng nhảy dựng lên, chỉ là đế giày bị thiêu đốt ra một cái lỗ lớn. "Không ngờ còn thật sự có thể thiêu chết người, chúng ta còn muốn rời khỏi nơi này sao?" "Tôi thấy hình như không quá khả thi rồi, tứ phía bát phương đều chạy ra mấy con quái vật này.

Tôi hiện tại thật sự nghi ngờ chúng ta đang đóng phim khoa học viễn tưởng đấy." "Một lát là loại quái vật này, một lát lại là quái vật khác, dáng vẻ hiện tại làm cho tôi rất khó xử." Bọn họ cũng thật sự có

chút hoảng loạn.

Tuy rằng cảm thấy sự xuất hiện của những thứ này trong game là bình thường!

Nhưng khi những thứ này thực sự đến trước mặt, hình như cũng khó mà lâm nguy không loạn được.

Bất quá như vậy hẳn cũng coi là tốt đi!

Tuy rằng lúc này cảm thấy quá mức như vậy cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Nhưng Chu Tiểu Di nhìn thấy bọn họ có thể tích cực lạc quan đối mặt với chuyện này như vậy, cô cũng coi như biết mấy người này không cần mình quan tâm quá nhiều.

Bọn họ tiếp theo chỉ cần xông ra khỏi nơi này là được.

Chu Tiểu Di không sợ hãi chút nào, cô trước tiên lấy ra khẩu súng trong tay, trực tiếp nhắm ngay vào con quái vật to lớn kia mà công kích.

Quái vật bị thương liền bắt đầu kêu thảm thiết.

Tuy rằng lúc bắt đầu bọn họ đích xác cũng có chút luống cuống, nhưng tình huống hiện tại đã có chút không giống nhau rồi.

Đã hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của bọn họ, cho nên tất cả mọi người đều coi như tương đối yên tâm. "Có tác dụng!

Tiếp tục bắn vào xúc tu của nó, chúng ta tiếp theo là có thể rời khỏi nơi này rồi." "Tôi không tin chúng ta thật sự sẽ cứ bị nó nhốt mãi ở cái nơi quỷ quái này." Vương Khải Toàn vừa rồi nhìn thấy Chu Tiểu Di bắn trúng vào xúc tu của quái vật khiến nó lùi lại vài bước, hắn khẳng định nói.

Những người khác nghe thấy, cảm giác lời hắn nói tự nhiên cũng

là đúng, bọn họ phải mau chóng rời khỏi chốn thị phi này.

Những người khác nghe Vương Khải Toàn nói như vậy, tự nhiên nhất trí muốn dốc hết toàn lực, nhanh chóng giải quyết con quái vật này xong rồi rời đi.

Bọn họ cũng không muốn tiếp tục ở lại chỗ này nữa!

Nếu không thì không biết còn sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây.

Cứ như vậy mọi người đồng tâm hiệp lực đối kháng với con quái vật này.

Chương 1751

Không bao lâu sau con quái vật này đã liên tiếp lui về phía sau, nhưng là những con quái vật khác cũng toàn bộ ùa tới. "Mấy thứ đồ chơi này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, bọn chúng đều đã toàn bộ qua đây rồi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ bị nước bọt của chúng dìm chết mất." "Lần này không phải là nói đùa, mà là thật sự đấy.

Bất quá chúng ta cũng không nhất định thật sự sẽ bị dìm chết, có khả năng sẽ bị giẫm đạp sống đến chết." Chu Tiểu Di vừa rồi không cẩn thận ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện tất cả mọi người đều đang vẻ mặt luống cuống.

Bọn họ hiện tại là thật sự có chút không hiểu rõ chuyện này là như thế nào!

Hoặc là nói sự tình hiện nay đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Bất quá bọn họ vẫn coi như bình tĩnh, dù sao dọc đường đi gặp phải mấy con quái vật này nhiều lắm, bọn họ cũng không cần thiết lúc này phải đòi sống đòi chết. "Chúng ta trước tiên giết ra một đường máu, rời khỏi nơi này rồi nói sau." Vương Khải Toàn sinh ra đã nói nhiều nhưng tịnh không gây trở ngại, hắn biết bọn họ tiếp theo nên làm gì, hắn biết chuyện bọn họ hiện tại phải làm.

Tự nhiên chính là nhanh chóng rời khỏi nơi này rồi!

Nhưng muốn rời khỏi nơi này, vậy thì nhất định phải giải quyết con quái vật đang chặn ở cửa trước đã...

Nhưng con quái vật bên cửa kia lại giống như tạm thời không giải quyết được, cho nên hắn chỉ có thể lớn tiếng la hét.

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy hắn nói có đạo lý!

Cho nên Chu Tiểu Di bảo những người khác nghe lời Vương Khải Toàn!

Trước tiên tập trung tinh lực đối phó con quái vật bên cửa, giải quyết nó trước rồi nói sau.

Tất cả mọi người nghe thấy Chu Tiểu Di đều đã nói như vậy, bọn họ tự nhiên là tin tưởng, nhanh chóng nhắm ngay con quái vật bên cửa.

Hơn nữa tinh chuẩn bắn vào xúc tu của nó, tiếng kêu thảm thiết của nó có thể nói là vang lên từng đợt, bất quá điều này cũng tịnh không làm cho bọn họ đồng tình.

Bởi vì bọn họ rất rõ ràng, quái vật sẽ lấy mạng bọn họ, hiện tại bọn họ nếu thật sự đồng tình với con quái vật này thì người chết tiếp theo chính là bọn họ.

Mọi người vẫn tương đối biết rõ trong lòng, cho nên mới không tiếp tục nói nhảm nữa. "Rất nhanh sẽ kết thúc thôi, chúng ta gắng sức thêm chút nữa.

Chúng ta nếu thật sự không muốn tiếp tục bị nhốt ở nơi này, hoặc là nói không muốn chết ở chỗ này thì chỉ có thể tận lực thôi." "Cục diện vừa rồi các cậu cũng thấy rồi đấy, tùy tùy tiện tiện một cái bọt nước cũng có thể trực tiếp biến chúng ta thành một vũng máu." "Thì đừng nói tới việc bị nó nuốt vào bụng sẽ như thế nào nữa?

Xương cốt cũng không còn." "Dù sao vô luận là kiểu chết gì tôi cũng không thể nào chấp nhận, cho nên mọi người đều tận lực một chút." Ngay cả Tôn Hưng cũng đã nói như vậy, những người khác còn có lý do gì không tận lực sao?

Cứ như vậy, bọn họ nhanh chóng trực tiếp công kích!

Qua một lúc sau, bọn họ liền phát hiện tình huống xác thực là không tồi tệ như vậy nữa.

Bọn họ nhanh chóng chạy vọt ra ngoài!

Chu Tiểu Di nhìn chuẩn thời cơ, hô to một tiếng lệnh cho mọi người chạy, bọn họ liền chạy.

Bởi vì Chu Tiểu Di nhìn thấy con quái vật kia đích xác là sắp sụp đổ rồi.

Bọn họ nhanh chóng chạy qua, sau đó con quái vật kia...

Rầm một cái!

Trực tiếp rơi xuống đất, trong nháy mắt liền ngăn chặn những con quái vật khác đang tiếp tục đuổi theo bọn họ.

Điều này đối với bọn họ mà nói cũng là một chuyện rất tốt, tất cả mọi người đều thở hồng hộc.

Chương 1752

"Thật là muốn đòi mạng người mà, tôi vừa rồi còn tưởng rằng chúng ta thật sự sẽ trực tiếp đi đời nhà ma, không ngờ may mắn như vậy, đã trực tiếp vượt qua được." "Bất quá tin tưởng thì tin tưởng, tôi cảm thấy chúng ta vẫn vụ tất phải cẩn thận một chút, nghiêm túc đi tiếp." "Đám quái vật vừa rồi cũng không biết có tiếp tục đuổi theo hay không, chúng ta vẫn là nhanh chóng rời khỏi nơi này thì hơn." Đây không phải là nói nhảm sao?

Đám quái vật kia có khả năng vẫn sẽ đuổi theo, cho nên bọn họ vẫn là nhanh chóng rời đi thôi.

Chu Tiểu Di cùng mọi người dưới sự dẫn đường của Vũ Điệp Hương nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Vũ Điệp Hương vốn dĩ cũng không nhớ rõ đường đi nơi này, nhưng một phút vừa rồi có khả năng là bản năng cầu sinh!

Liền khiến cô nhớ lại phải làm sao rời khỏi đây!

Cô dẫn mọi người đi ngoằn ngoèo, cuối cùng cũng rẽ vào được một nơi tương đối an toàn. "Thật sự là không nghĩ tới, nơi này cư nhiên còn có quái vật như vậy, tôi suýt chút nữa đều tưởng chúng ta có phải đang đóng phim khoa học viễn tưởng gì hay không." "Bất quá hiện tại hẳn coi như là tạm thời giữ được cái mạng nhỏ này rồi đi, nếu không giữ được mạng nhỏ, có khả năng thật sự sẽ bị nhốt tại nơi đó." ...

Chạy không biết bao lâu, cũng không biết hiện tại nơi này là đâu, bọn họ đều đã không còn tâm trạng quan tâm nữa.

Chỉ có thể vô lực nằm liệt xuống đất bắt đầu thở dốc.

Sau đó còn không quên tùy thời tùy khắc oán giận vài câu!

Bất quá đây cũng đích xác là lời nói thật.

Nơi này thực sự là quá cổ quái, vốn dĩ có mấy con ma nữ Sadako hay vong hồn thì bọn họ có thể lý giải.

Nhưng vì sao còn có thể xuất hiện nhiều quái vật như vậy chứ?

Tuy nhiên hiện tại bọn họ cũng tịnh không cảm thấy kỳ quái. 【Kỳ thực tôi cũng có suy nghĩ giống bọn họ, tôi cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Theo đạo lý mà nói, không nên có những thứ này nha.】 【Lại còn để cho nhóm chị Chu gặp phải loại đồ chơi này, thật đúng là làm cho người ta cảm giác đau đầu, hơn nữa còn khủng bố như vậy.】 【Không sai, vừa rồi xem làm tôi sợ mất mật, tôi cũng không nghĩ tới sau khi có thể gửi lại bình luận thì lại phát sinh chuyện như vậy.】 【Có thể nói là thật sự làm cho người ta quá kinh ngạc rồi.

Hơn nữa các ông không cảm thấy kỳ quái sao?

Vì sao trước kia đều không có loại quái vật giống như bị tiến hóa này xuất hiện.】 【Nhưng hiện tại cư nhiên có những quái vật này rồi, tôi hiện tại đều nghi ngờ có phải là do xuất hiện bug hay không.】 【Lần trước chúng ta mạc danh kỳ diệu không thể gửi bình luận, tôi cũng đã nghi ngờ là có phải xuất hiện bug rồi.】 【Không sai, tôi cũng nghi ngờ khẳng định là chỗ nào xuất hiện vấn đề, hơn nữa vấn đề còn có chút nghiêm trọng, nhưng là ở chỗ nào thì trước mắt không biết được.】 【Khoan hãy nghĩ nhiều như vậy đã, nghĩ nhiều cũng căn bản không có bất kỳ tác dụng gì.】 【Tình huống hiện nay xác thực là làm cho người ta một lời khó nói hết, hoặc là nói có chút phức tạp, hơn nữa nhóm chị Chu hiện tại còn kinh hồn chưa định.】 【....】 Nhóm Chu Tiểu Di bên này xác thực là kinh hồn chưa định, bọn họ cũng không nghĩ tới còn sẽ có chuyện như vậy phát sinh.

Điều này cũng đích xác là khiến người ta cảm thấy buồn cười!

Bất quá Chu Tiểu Di chưa bao giờ là loại người sợ hãi!

Cô biết sự tình phức tạp, nhưng cô cũng tịnh không cảm thấy thật sự không thể ứng đối. "Hồ tiên sinh, hoặc là nói Vũ Điệp Hương tiểu thư, hiện tại hai người có thể nói một chút, những thứ vừa rồi là chuyện gì xảy ra không?" "Tôi làm sao cảm giác hình như có chút không thích hợp.

Trước kia chúng ta cho dù gặp phải trăn khổng lồ hay là người đá thì cũng còn có thể lý giải." "Nhưng gặp phải loại bạch tuộc lớn giống như quái thú này thì thật sự khiến người ta có chút không hiểu nổi, hay là nói nơi này cũng đích xác là có mấy thứ đồ chơi này?" "Chẳng lẽ bọn chúng là chịu ảnh hưởng của thứ gì đó, mới có thể biến hóa thành dáng vẻ hiện tại sao?" Hạ bác sĩ cho rằng mình cũng coi như là đọc đủ thứ thi thư!

Nhưng hắn phát hiện những lý thuyết của mình tại những nơi này xem ra dường như đã căn bản không áp dụng được nữa rồi.

Cho nên hắn bên này thật sự là có chút tò mò!

Chuyện hiện tại rốt cuộc là như thế nào!

Tất cả mọi người nghe thấy lời này của hắn, cũng toàn bộ đều nhao nhao nhìn về phía Vũ Điệp Hương và Chu Tiểu Di!

Hai người bất đắc dĩ thở dài một hơi, bọn họ làm sao biết là chuyện gì xảy ra.

Nếu thật sự biết thì cũng không đến mức sẽ mang theo mọi người chật vật chạy trốn tới nơi này như vậy!

Hiển nhiên, bọn họ cũng không rõ lắm đây rốt cuộc là chuyện gì...

Chương 1753

"Làm sao tôi biết được chứ, nếu tôi biết thì còn phải lang thang thảm hại với mọi người thế này sao?

Chẳng phải đã trốn thoát khỏi đây rồi ư?

Tôi đã nói với mọi người rồi mà!" Vũ Điệp Hương ấm ức nói, "Tôi hôn mê suốt, mãi đến khi mọi người vào thì tôi mới tỉnh lại, tôi đoán là do con quỷ áo đỏ kia giở trò.

Nó cứ thần thần bí bí ở đây, lúc ẩn lúc hiện trước mặt chúng ta, thật sự chịu đủ rồi!" Vũ Điệp Hương cảm thấy vô cùng oan ức!

Mọi người có vấn đề gì cũng quay sang hỏi cô!

Làm sao cô biết được chứ!

Giờ chính cô cũng muốn biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Cô chỉ có cảm giác như mình vừa tỉnh lại sau một giấc ngủ dài, không biết là năm nào tháng nào, cũng không biết mình rốt cuộc là người hay là quái vật.

Những vấn đề này cô còn chưa làm rõ được thì lại phải đối mặt với vô số câu hỏi khác!

May mà cô cũng coi như là thông minh, biết tìm chỗ dựa!

Nếu không thì cô thật sự toi đời rồi.

Những người khác nghe cô nói vậy cũng thấy ngại ngùng, sau đó họ cũng nhận ra Vũ Điệp Hương thật sự không biết gì về những chuyện này.

Hơn nữa, giống như cô đã nói, cô cũng đã hôn mê một thời gian dài, cũng giống như họ, không biết gì về nơi này cả.

Nếu là trước kia, có lẽ cô còn hiểu biết đôi chút, nhưng tình hình bây giờ đã khác xưa rồi.

Chu Tiểu Di thấy vẻ mặt áy náy của mọi người, cô cũng lười nói thêm gì, chỉ bảo họ sau này đừng hỏi những vấn đề này nữa.

Nếu Vũ Điệp Hương đã định nói cho họ biết chuyện của mình thì chứng tỏ sau này dù gặp phải chuyện gì ở đây, cô ấy cũng sẽ kể cho họ.

Nếu cô ấy không nói, vậy chứng tỏ cô ấy thật sự không biết. "Đúng vậy mà, cũng không nghe xem cô Chu nói gì, nếu tôi thật sự biết thì cũng sẽ không giấu mọi người đâu." Vũ Điệp Hương phụ họa. "Cho nên bây giờ mọi người đã hiểu chuyện này rốt cuộc là thế nào chưa?

Tôi thật sự không biết." Bọn họ dứt khoát không hỏi nữa, họ cũng cảm thấy có hỏi cũng chẳng ra được kết quả gì, thà ở đây suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì.

Chu Tiểu Di và mọi người cũng nhanh chóng rời khỏi đây!

Dù sao họ cũng cảm thấy nếu tiếp tục ở lại nơi này thì chẳng phải là một lựa chọn khôn ngoan.

Nếu đã vậy, thà nhanh chóng rời đi, kẻo lát nữa lũ quái vật kia lại đuổi tới. "Ai?" Ngay lúc họ chuẩn bị rời đi, Chu Tiểu Di cảm nhận rất rõ có người đang đi theo sau lưng họ.

Chu Tiểu Di cực kỳ nhạy bén, lập tức nhìn về phía đó và hét lên một tiếng, nhưng hoàn toàn không thấy bóng người nào.

Có lẽ đối phương đã sớm trốn đi rồi.

Những người khác nghe thấy tiếng hét của Chu Tiểu Di cũng đồng loạt nhìn theo cô.

Ngoài một tảng đá ra, họ chẳng thấy gì cả. "Sao vậy, có người ở đó à?

Bây giờ nhìn qua chẳng thấy gì cả." "Chẳng lẽ lại là kẻ thần bí kia, sao hắn lại xuất hiện ở đây?" "Gã này cũng bí ẩn thật, trước giờ không cho chúng ta biết hắn là ai, cũng không trực tiếp xuất hiện trước mặt chúng ta." "Cứ lẽo đẽo theo sau chúng ta, giờ còn học thói lén lén lút lút nữa." Chu Tiểu Di cũng muốn biết đối phương là ai nhưng không thể nhìn rõ được, hơn nữa cô phát hiện đối phương cực kỳ cảnh giác.

Chương 1754

Điều này khiến cô khá kinh ngạc.

Nhưng nếu đã không thấy thì cũng không nói gì nữa. "Thôi bỏ đi, nếu hắn không dám ra mặt, chứng tỏ hắn vẫn chưa muốn gặp chúng ta.

Khi nào muốn thì tự nhiên sẽ xuất hiện thôi." Chu Tiểu Di nói. "Chúng ta cứ đi tiếp đi, đừng ở lại đây nữa, nguy hiểm lắm." Cứ như vậy, nhóm Chu Tiểu Di nhanh chóng đi thẳng về phía trước.

Họ đi được không bao lâu thì một người lại bước ra từ sau tảng đá.

Người đó mặc một bộ đồ đen, đội mũ và đeo khẩu trang.

Nhóm Chu Tiểu Di cũng không quay đầu lại nhìn nữa, vì họ biết dù có quay lại thì người đó cũng sẽ biến mất!

Cho nên, thà cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Họ phải tiếp tục tiến về phía trước, vì thời gian của họ rất quý giá!

Nếu không đi tiếp, chắc chắn sẽ còn gặp phải những chuyện ngoài ý muốn.

Lúc này, người bí ẩn kia thấy họ đã đi xa thì cũng biến mất.

Thật ra, hắn đi theo họ cũng không có ác ý gì.

Chu Tiểu Di cũng có thể cảm nhận được điều đó, đây cũng là lý do tại sao vừa rồi cô chỉ cảm thấy có gì đó kỳ lạ nên mới quay lại nhìn một cái chứ không truy cứu đến cùng.

Cô muốn xem thử những người này rốt cuộc định làm gì. "Lúc

nãy, chắc chắn cô đã cảm nhận được ở đó có người, nhưng cô lại không tiếp tục truy cứu, có phải cô đã phát hiện ra điều gì không?" Vũ Điệp Hương hỏi. "Chẳng lẽ là người đã cứu chúng ta sao?

Vì tôi nghĩ ngoài người đó ra, chắc cũng không có ai khác cứ đi theo chúng ta ở đây đâu." "Chuyện này tuy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không thể nói là không có gì, tóm lại là có chút bất thường." Mọi người đương nhiên tin tưởng Chu Tiểu Di, nhưng Vũ Điệp Hương có phán đoán của riêng mình.

Tuy cô cũng tin Chu Tiểu Di, nhưng cô cảm thấy mọi chuyện chắc chắn không đơn giản như vậy!

Nếu không thì Chu Tiểu Di đã không cảnh giác đến thế.

Chu Tiểu Di nghe cô ấy nói vậy, mỉm cười gật đầu.

Cô không tiếp tục truy cứu nữa, thực ra còn có một lý do khác.

Đó là cô không muốn gây ra những phiền phức không cần thiết!

Nếu đến lúc đó thật sự xảy ra nguy hiểm gì thì cô không thể giải thích được.

Cho nên cô dứt khoát không truy cứu nữa!

Nghe Vũ Điệp Hương hỏi vậy, cô cũng chỉ có thể giải thích qua loa!

Vũ Điệp Hương nghe xong liền hiểu ra. "Thôi được, tôi biết ngay là vì lý do này mà, nhưng lo lắng của cô cũng không phải là không có lý.

Tôi thấy những lo lắng của cô đều đúng cả.

Giống như cô nghĩ, nếu thật sự làm ầm ĩ lên, đến lúc đó mọi người sẽ càng thêm hoảng sợ." Họ đến nơi này, gặp phải những chuyện khó hiểu này đã đủ kích thích rồi.

Chương 1755

Nếu còn để họ biết mạng sống có thể mất bất cứ lúc nào thì không hay chút nào.

Mặc dù họ thực sự cũng biết điều đó, nhưng vẫn tốt hơn là biết có một người bí ẩn luôn xuất hiện sau lưng mình bất cứ lúc nào.

Lúc này, họ vốn định nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng lại phát hiện ra mình đang đi vòng quanh tại chỗ.

Đây không phải lần đầu tiên họ gặp phải chuyện kỳ lạ này, họ đã sớm quen rồi!

Nhưng vẫn có chút không thể tin được, sao lại bắt đầu đi vòng tròn nữa rồi? "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao chúng ta đang đi yên lành..." "...lại đi vòng tròn ở đây?

Nếu tôi đoán không lầm..." "...thì chúng ta đã bị nhốt ở đây khá lâu rồi, hoặc là nói, căn bản không thể để chúng ta ra ngoài được." "Bây giờ tôi còn nghi ngờ đây có phải là một mê cung khổng lồ không nữa, dù chúng ta đi đến đâu cũng sẽ bị mắc kẹt trong vòng lặp." Phát hiện có điều không ổn, Vương Khải Toàn đã có chút tức giận!

Anh ta tức giận vì tại sao họ luôn gặp phải chuyện đi vòng quanh này.

Thật quá kỳ lạ, bây giờ anh ta chỉ muốn hỏi, tại sao nơi này cứ bắt họ đi vòng vòng nhiều như vậy.

Tính khí nóng nảy của Vương Khải Toàn không phải là chuyện ngày một ngày hai!

Mọi người đã quen rồi, có lẽ anh ta cũng thật sự bị bức đến phát phiền.

Nhưng điều này cũng rất bình thường, tình cảnh hiện tại đúng là khiến người ta không hiểu tại sao lại đi vòng tròn. "Mọi người xem xung quanh có chỉ dẫn rõ ràng nào không, hoặc có dấu hiệu đặc biệt nào không, chắc là có đấy." Chu Tiểu Di nói. "Cho nên mọi người không cần lo lắng quá nhiều, hơn nữa xem tình hình hiện tại thì chắc vẫn còn tác dụng." Theo sự hiểu biết của Chu Tiểu Di về nơi này, nếu họ thực sự đến một nơi kỳ lạ, những người đứng sau chắc chắn sẽ chỉ đường cho họ.

Lần này, những người đó chắc cũng sẽ cho họ một phương hướng, họ không cần phải lo lắng nhiều.

Chu Tiểu Di liền bảo mọi người nhanh chóng xem xét xung quanh có nơi nào chỉ phương hướng không.

Dù cô nghĩ vậy, nhưng cô cũng không chắc chắn.

Sau khi đi một vòng, họ dường như chẳng tìm thấy gì cả. "Chẳng tìm thấy gì cả, xem ra nơi này chưa từng có ai đến, hoặc nói là dù có người đến rồi..." "...họ cũng không thể để lại bất kỳ dấu vết nào cho chúng ta, thật tệ." "Xem ra chỉ có thể dựa vào chính chúng ta đi ra ngoài thôi.

Tôi thấy cũng được, chỉ cần không có quái vật xuất hiện là ổn rồi." Diệp Phàm sau khi xem xét đại khái nơi này một lượt, không phát hiện điều gì đặc biệt, liền may mắn nói.

Nhưng Chu Tiểu Di không nghĩ vậy, cô cảm thấy chuyện này không đơn giản thế!

Quả nhiên!

Giây tiếp theo, Chu Tiểu Di cảm thấy những bức tường này có chút kỳ lạ.

Nhưng khi cô nhìn kỹ lại thì dường như cũng không có gì đặc

biệt!

Tuy nhiên, sự thật chứng minh, suy đoán của Chu Tiểu Di hoàn toàn đúng.

Kết quả của việc họ không cảnh giác chính là bi kịch xảy ra trong nháy mắt.

Họ thấy những bức tường này bắt đầu nứt ra, sau đó di chuyển tứ phía, trong chốc lát đã chia cắt họ ra.

Họ hoàn toàn bị những bức tường đó chặn lại.

Trong nháy mắt!

Chương 1756

Họ đã bị cách ly hoàn toàn!

Điều này hoàn toàn là chia tách họ ra.

May mà trong lúc nguy cấp, Chu Tiểu Di đã nắm được tay Thiên Ân. "Sư phụ, chuyện gì thế này?

Tại sao chúng ta lại đột ngột bị chia cắt vậy, vừa rồi trong khoảnh khắc trời long đất lở." "Nhưng rất nhanh chúng ta đã bị chia cắt, bây giờ những người khác đâu rồi?" Ngay khi hai người họ tưởng rằng chỉ có hai người ở đây, thì phía sau vang lên một tiếng rên rỉ.

Họ lập tức quay đầu lại nhìn, phát hiện Tôn Hưng và Trần Bình cũng ở phía sau, nhưng Tôn Hưng đã bị thương...

Không đúng, phải là vết thương cũ của ông ta tái phát.

Vừa rồi chân ông ta không cẩn thận bị trẹo, vốn dĩ không nghiêm trọng.

Nhưng bây giờ vết thương cũ đột nhiên tái phát.

Vừa rồi hai người họ chỉ ở phía sau, chỉ là chưa kịp hoàn hồn. "Tôn lão bản, ông sao vậy?" Chu Tiểu Di và Thiên Ân nhanh chóng đi tới hỏi thăm tình hình của Tôn Hưng.

Tôn Hưng liền lắc đầu lia lịa, giải thích rằng chỉ là vết thương cũ tái phát, bảo họ đừng lo lắng quá.

Nghe Tôn Hưng nói vậy, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

May mà chỉ là vết thương cũ chứ không phải vết thương mới.

Nhưng với tình trạng hiện tại, chắc cũng không thoải mái gì, cho nên họ vẫn phải cẩn thận một chút.

Chu Tiểu Di và mọi người đương nhiên cũng hiểu đạo lý này!

Cho nên họ cũng không nói thêm gì, tiếp theo họ chỉ im lặng chờ đợi.

Hơn nữa vừa rồi, Chu Tiểu Di đã xem xét tất cả những nơi cần xem, nhưng hoàn toàn không phát hiện ra điều gì đặc biệt, thậm chí còn có chút không ổn.

Chẳng lẽ họ sẽ bị nhốt ở đây mãi sao?

Còn những người khác bây giờ ở đâu, ở đây chỉ có bốn người họ, vậy Vương Khải Toàn và những người khác đâu?

Nhóm Chu Tiểu Di bị nhốt trong một nơi hoàn toàn bị đá bao vây, giống như một hang động, xung quanh không có lối ra.

Cô cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, nơi này không phải có rất nhiều đá sao?

Vậy mà còn có thể di chuyển được.

Điều đó chứng tỏ tất cả mọi thứ ở đây thực ra chỉ là một trận pháp cơ quan mà thôi!

Cô bây giờ ngày càng khâm phục người đã xây dựng Vân Thiên Cung.

Có thể xây dựng một cách tinh xảo như vậy, hơn nữa bên trong còn có nhiều quái vật đến thế.

Đương nhiên cô biết những quái vật này có lẽ là do sau này bị từ trường và một số nguyên nhân khác can thiệp mới tồn tại, nhưng điều đó cũng không làm giảm đi sự khâm phục của cô đối với họ.

Lúc này, trong những không gian khác, những người còn lại cũng vẫn đang mờ mịt!

Họ cũng không rõ tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào.

Tại sao lại đột nhiên trời đất quay cuồng, rồi bị ném đến nơi này, tình hình hiện tại thật sự có chút khó hiểu.

Chương 1757

"Vương lão bản à, may mà tôi ở cùng ông, nếu là cùng người khác thì tôi đã sợ chết khiếp rồi.

Vương lão bản, tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào vậy?" Hạ bác sĩ thở phào khi thấy người bên cạnh mình là Vương Khải Toàn. "Tại sao chúng ta lại đột nhiên bị cuốn đến đây, những người khác đâu rồi?

Họ đang ở đâu vậy?" Vương Khải Toàn đáp: "Bây giờ ông đừng nói nhảm nhiều nữa, tôi cũng không chắc là có thể đưa ông rời khỏi đây đâu.

Lúc nãy, khi ông còn chưa tỉnh, tôi đã xem xét hết nơi này rồi.

Xung quanh đều bị bịt kín, trên đỉnh cũng bị bịt kín.

Nếu không nhanh chóng ra ngoài, có khả năng chúng ta sẽ chết ngạt ở đây, cho nên ông hiểu ý tôi rồi chứ?" Dù Vương Khải Toàn không muốn đả kích người khác, nhưng anh ta không thể không nói ra sự thật!

Để họ biết tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào.

Hạ bác sĩ nghe anh ta nói vậy, cả người cũng sững sờ, cái gì, còn có chuyện như vậy sao?

Nếu thật sự là vậy, vậy ông thật sự không biết tiếp theo họ có chết ở đây không nữa...

Hơn nữa, vừa rồi ông thấy mình và Vương Khải Toàn, còn có mấy người nữa đều là người của Tôn lão bản!

Bình thường họ cũng không thể hiện ra là mình hiểu biết những thứ này, xem ra họ đã bị chia cắt rồi. "Thật xảo quyệt, lại chia cắt tất cả chúng ta ra, bây giờ lại còn dùng đến thủ đoạn này." Hạ bác sĩ lẩm

bẩm. "Vừa rồi còn tưởng là mặt đất lại sắp nứt ra, không ngờ lại là cảnh tượng thế này, tôi thật sự không ngờ tới." 【Tình hình hiện tại là thế nào vậy?

Vừa rồi tôi thấy rung lắc mấy cái, vậy mà đã biến thành thế này rồi.】 【Tôi bây giờ thật sự có chút bất ngờ, hơn nữa nếu tôi không đoán sai, những thứ này e là không đơn giản, có thể sử dụng được những thứ này, e là đã dùng rất nhiều biện pháp.】 【Vừa rồi mọi người có phải cũng chỉ thấy rung lắc mấy cái, sau đó có một khoảnh khắc giật lag rồi không có chuyện gì xảy ra nữa không?】 【Rồi khi nhìn rõ lại thì chị Chu và mọi người đã bị nhốt riêng trong những hang động khác nhau.】 Mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ, tại sao lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, bây giờ có thể nói là hoàn toàn không hiểu nổi.

Vì vậy, họ cũng muốn xem thử, rốt cuộc chuyện này là thế nào, sau khi xem xét đại khái thì đều ngơ ngác.

Nhưng ngơ ngác thì ngơ ngác, việc họ cần làm bây giờ là nhanh chóng xem xét xem tiếp theo phải giải quyết thế nào.

Nhóm Chu Tiểu Di cũng muốn xem thử có thứ gì đặc biệt không, họ đã kiểm tra kỹ lưỡng một lượt.

Thôi rồi, đến một lối ra cũng không có, nói gì đến chuyện rời đi, điều này hiển nhiên là không thể. "Tôn lão bản, tình trạng của ông ổn không?

Ông cố gắng lên, bây giờ ba lô của mấy người chúng ta đều không có thuốc men gì cả." Chu Tiểu Di lo lắng. "Tất cả thuốc đều ở chỗ Vương Khải Toàn và Diệp Phàm rồi, cũng không biết họ bây giờ bị cách ly ở đâu nữa." Bây giờ họ thật sự có chút lo lắng, tình trạng của Tôn Hưng không ổn lắm!

Nếu đến lúc đó tình trạng của ông ta không tốt, vậy thì toi rồi.

Cho nên họ chỉ có thể cố gắng kiên trì, Tôn Hưng bên kia đã đau đến toát mồ hôi hột.

Nhưng ông ta vẫn kiên quyết gật đầu, tỏ ý mình có thể chịu được!

Những người khác thấy ông ta như vậy cũng hiểu ra, bây giờ ông ta chắc sẽ không có nguy hiểm gì lớn.

Chu Tiểu Di biết nếu mình không đoán sai, thì chuyện này cũng giống như những căn phòng nhỏ trước đây, lần này lại chia tách họ ra.

Ngay cả Vũ Điệp Hương cũng không biết bị ném đi đâu.

Lúc này, Vũ Điệp Hương, A Nguyệt và Diệp Phàm, ba người họ đang ở trong cùng một không gian.

Ba người đã từ bỏ việc chống cự, trực tiếp ngồi tại chỗ nhắm mắt dưỡng thần!

Chương 1758

Dù sao họ cũng không tìm thấy bất kỳ lối ra nào, cho nên thà cứ ở đây nhắm mắt dưỡng thần một lát. "Có ai có thể nói cho tôi biết, tiếp theo ba chúng ta phải làm sao không?

Chẳng lẽ ba chúng ta thật sự phải ngồi đây chờ chết sao?" A Nguyệt hỏi. "Đợi ông Hồ bọn họ đến tìm chúng ta thôi, tôi nghĩ họ chắc cũng bị nhốt ở một nơi như thế này, muốn ra ngoài cũng không dễ dàng đâu." Vũ Điệp Hương đáp. "Bây giờ tôi cuối cùng cũng có thể hiểu được tâm trạng khi để mọi người vào những căn phòng nhỏ đó rồi, bây giờ tôi chính là có tâm trạng đó." Diệp Phàm nói. "Vừa rồi tôi đã xem xét đại khái những bức tường này, xem có còn những người đá đó chạy ra nữa không, nếu lại chạy ra nữa thì thật đáng sợ." Đúng vậy!

Họ sợ những người đá, nhưng cũng không có nghĩa là tất cả những tảng đá đều có thứ quỷ quái gì đó.

Cho nên bây giờ họ vẫn nên xem thử tiếp theo có xảy ra chuyện bất ngờ gì không!

Nhưng may mà họ ở đây lâu như vậy, không có quái vật nào.

Cứ ngồi yên một chỗ cũng không phải là chuyện tốt, thà tìm cách rời khỏi đây thì hơn.

Nhưng A Nguyệt nhìn hai người còn lại, Vũ Điệp Hương và Diệp Phàm vẫn bình tĩnh ngồi tại chỗ.

A Nguyệt có chút không hiểu, chẳng lẽ hai người họ thật sự định chờ Chu Tiểu Di đến cứu sao.

Mặc dù cô cũng rất rõ, Chu Tiểu Di bên kia quả thật có bản lĩnh

đến cứu họ, nhưng bây giờ cũng chưa chắc, Chu Tiểu Di bị nhốt ở đâu vẫn còn là một ẩn số. "Không có, chúng tôi không nói là đợi ông Hồ đến cứu chúng ta, chỉ là bây giờ chưa phải lúc, cô không phát hiện ra sao?" Diệp Phàm giải thích. "Những thứ này dường như lúc nào cũng có thể giữ chúng ta lại ở đây, cho nên bây giờ chúng ta dù muốn rời đi cũng không thể, thà chờ thời cơ.

Hơn nữa chúng ta cũng không thể chắc chắn, lát nữa khi chúng ta chạm vào những thứ này sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Để đề phòng bất trắc, vẫn là không nên làm chuyện ngu ngốc như vậy." Diệp Phàm nói một cách rất có lý, A Nguyệt nghe Diệp Phàm nói vậy, tức đến muốn cười, nhưng cô cảm thấy cũng không phải là không có lý.

Nếu đã vậy, vậy cô cũng ngồi yên tại chỗ chờ vậy, cô không tin Chu Tiểu Di bọn họ thật sự sẽ không đến.

Có khả năng sẽ đến, chỉ là lần này có thể cần thời gian lâu hơn một chút!

Hoặc cũng có khả năng Chu Tiểu Di bọn họ sẽ không đến, vẫn phải dựa vào mấy người họ.

Nhưng mấy người họ cũng không phải là yếu nhất trong số mọi người!

Vẫn có cơ hội, nhưng cơ hội thế nào thì quả thật vẫn cần chờ đợi một chút.

Kẻo họ còn chưa kịp thoát ra, nơi này đã thu hút những con quái vật khác đến!

Lúc đó mới thật sự là toi đời, cho nên cứ ở đây chờ tin tốt.

Bên phía Chu Tiểu Di, sau khi đi một vòng cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt, cô nghĩ hay là cứ nghỉ ngơi tại chỗ một chút, cứ tiếp

tục tiêu hao thế này cũng không phải là cách.

Vì vậy, Chu Tiểu Di dứt khoát bảo họ đừng đi nữa, cứ ở đây nghỉ ngơi cho khỏe rồi tính tiếp.

Mọi người tuy cảm thấy Chu Tiểu Di nói cũng có lý, nhưng họ cũng không thể thật sự cứ nghỉ ngơi mãi được.

Tuy nhiên, cuối cùng họ vẫn thỏa hiệp, vì thực sự không tìm thấy bất kỳ nơi nào kỳ lạ, hơn nữa muốn rời đi cũng không dễ dàng. "Bây giờ tôi cuối cùng cũng phát hiện ra, chúng ta thật sự bị lừa rồi, bây giờ muốn rời đi, e là không dễ dàng như vậy, nhưng tôi vẫn có chút không hiểu." Thiên Ân nói. "Tại sao cứ phải nhốt chúng ta ở đây, hay là lúc nãy, chúng ta rốt cuộc đã chạm vào thứ gì mới kích hoạt cơ quan?" Ai mà biết được chứ, Chu Tiểu Di cũng muốn làm rõ, họ rốt cuộc đã kích hoạt thứ gì mới biến thành thế này!

Chương 1759

Nhưng căn bản không có ai cho họ câu trả lời.

Nếu đã vậy, vậy thì cứ ngoan ngoãn ở đây chờ đợi thôi, họ cũng không hy vọng thật sự có thể rời khỏi nơi này.

Cứ như vậy, họ bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần ở đây, hiện tại những người khác tạm thời không có vấn đề gì, chỉ sợ Tôn lão bản bên kia cơ thể không chịu nổi...

Nhưng ông ta dường như đã dần ổn định lại, Chu Tiểu Di và mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà tình hình cũng không quá phiền phức.

Nếu không thì cũng không biết phải làm thế nào, họ cũng không thể giúp ông ta giải quyết cơn đau trên cơ thể. "Tôn lão bản, ông bây giờ cảm thấy thế nào?

Nếu có chỗ nào không thoải mái, ông đừng vì chúng ta đã bị nhốt ở đây mà ngại không muốn làm phiền chúng tôi nhé." Chu Tiểu Di nói. "Tôi luôn cảm thấy nơi này có thể thật sự có gì đó kỳ lạ.

Nhưng kỳ lạ ở đâu thì lại không nói ra được, cho nên mọi người vẫn nên cẩn thận một chút.

Chúng tôi thì không sao, chỉ là cơ thể của Tôn lão bản, có khả năng sẽ không chịu nổi ở đây." Chu Tiểu Di nói đều là lời thật, cô biết những người khác không sao!

Nhưng Tôn lão bản bên này thì chưa chắc, vẫn phải luôn chú ý đến tình trạng của ông ta. "Yên tâm đi, không có vấn đề gì, chắc là không chết được đâu.

Thật sự phiền mọi người quá, còn để mọi người phải lo lắng

nhiều như vậy." Tôn Hưng cũng trở nên khách sáo, điều này khiến nhóm Chu Tiểu Di có chút không quen.

Chu Tiểu Di bảo ông ta đừng nghĩ nhiều.

Nếu mọi người đã ở cùng nhau rồi, vậy tự nhiên là phải chăm sóc tốt cho từng người bên cạnh!

Hơn nữa, họ cũng không cho phép bất kỳ ai xảy ra chuyện gì dưới mắt mình.

Tôn Hưng tin lời của Chu Tiểu Di!

Nếu là trước đây, ông ta có thể không tin, nhưng bây giờ đã gặp phải nhiều chuyện như vậy, nếu ông ta còn không tin Chu Tiểu Di nữa thì thật quá vô tình, vì vậy ông ta gật đầu tỏ ý tin tưởng.

Ngay cả bên Vương Khải Toàn, họ cũng đã tìm cách rời đi!

Phát hiện hoàn toàn không tìm thấy bất kỳ lối ra nào, sau đó dứt khoát ngồi tại chỗ buông xuôi.

Họa vô đơn chí!

Vương Khải Toàn bây giờ đã biết, họ muốn rời khỏi nơi này không dễ dàng như vậy, anh ta bất lực thở dài.

Những người khác thấy Vương Khải Toàn như vậy cũng biết muốn trông cậy vào anh ta đưa họ ra ngoài là không được rồi!

Xem ra vẫn cần họ đồng tâm hiệp lực.

Anh ta liền hỏi những người bị nhốt cùng mình có ý tưởng gì không!

Mấy người đó nhìn nhau, cuối cùng lắc đầu.

Hạ bác sĩ cảm thấy đau đầu, rốt cuộc là ông ta điên rồi hay là những người này điên rồi?

Ông ta lại đi hỏi những người này có phương pháp gì không.

Với bộ dạng của họ, có thể giữ được cái mạng nhỏ này đã là tốt lắm rồi.

Hạ bác sĩ chỉ là cơ thể yếu hơn những người khác một chút!

Chương 1760

Nhưng đầu óc của ông ta vẫn khá tốt!

Ông ta thấy những người này mờ mịt, đã biết không thể trông cậy vào họ, ông ta vẫn phải dựa vào chính mình.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ một chút, ông ta ngồi tại chỗ bắt đầu nghiên cứu những thứ này!

Ông ta cũng coi như là người đọc nhiều sách, cũng đã xem rất nhiều sách kỳ lạ.

Khi đang xem xét, ông ta phát hiện có điều không ổn!

Nơi họ đang ở, trông có vẻ hơi kỳ lạ.

Thì ra là vậy! "Vương lão bản, ông có cảm thấy nơi chúng ta đang ở có chút kỳ lạ không?

Lúc nãy tôi phát hiện không phải như thế này." Hạ bác sĩ nói. "Nhưng bây giờ lại thay đổi rồi.

Nếu tôi nhớ không lầm, khi chúng ta vừa rơi xuống, tảng đá này là ở vị trí này.

Nhưng sao tôi lại cảm thấy nó đã lệch đi khoảng ba mươi độ rồi." Hạ bác sĩ càng nhìn càng thấy không ổn, bèn nói với Vương Khải Toàn một tiếng!

Vương Khải Toàn nghe ông ta nói vậy, cũng mở mắt ra nhìn.

Anh ta vốn không tin lời của Hạ bác sĩ là thật, nhưng vẫn phải xem thử. "Thật không biết ông đang nói gì, cái gì gọi là lệch đi mấy độ, chẳng lẽ ông nghĩ nơi chúng ta đang ở còn có thể xoay chuyển được sao?" Vương Khải Toàn chế giễu. "Nếu thật sự là vậy, vậy có

phải là chúng ta đã không còn ở trên Trái Đất nữa không?

Kể cả còn ở trên Trái Đất, có khả năng cũng đang ở trên một cái bàn xoay lớn thì mới có thể xoay được." 【Nói đi cũng phải nói lại, lần nào Vương Khải Toàn cũng tự vả vào mặt mình, đây vốn là sự thật, Hạ bác sĩ không hề lừa anh ta.】 【Những gì Hạ bác sĩ thấy đều là thật.

Vừa rồi tôi đã xem toàn cảnh một lượt, đúng như ông ấy nói, không hổ là tiến sĩ.】 【Đúng vậy, vừa rồi tôi cũng có chút tò mò, nơi họ đang ở rốt cuộc là thế nào.】 【Cho nên tôi đã trực tiếp kéo ra xa để xem, phải nói là, đúng như vị huynh đệ ở trên nói.】 Vừa rồi, khán giả đã nhìn thấy rất rõ ràng, cảnh tượng này khiến mọi người không dám tưởng tượng, không ngờ lại biến thành thế này.

Mặc dù mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng đây vốn là sự thật, họ thà cứ thảo luận xem tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào.

Nếu đã vậy, vậy thì họ cứ từ từ nghiên cứu ở đây rồi tính tiếp.

Vương Khải Toàn thực ra cũng biết Hạ bác sĩ chắc không phải là người nói lời giật gân!

Ông ta chắc hẳn đã thật sự phát hiện ra điều gì đó.

Anh ta cũng nghiêm túc xem xét lại.

Và thật sự phát hiện ra lời của Hạ bác sĩ là sự thật.

Nơi họ vừa ở, nếu anh ta nhớ không lầm, đúng là đối diện với những thứ kia.

Nhưng bây giờ dường như đã thay đổi rất nhiều, điều này khiến mọi người có chút kinh ngạc, rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Kỳ lạ thì kỳ lạ, vẫn phải nghiêm túc nghiên cứu xem rốt cuộc là thế nào. "Có khả năng ông nói đúng, nơi chúng ta đang ở thật sự có

thể xoay chuyển.

Nếu thật sự là vậy..." Vương Khải Toàn lẩm bẩm, "...vậy thì kỳ lạ thật, trên thế giới này sao lại có thứ như vậy." Bây giờ không chỉ có bên họ phát hiện ra bí mật này, những người khác đương nhiên cũng đã phát hiện ra, họ cũng đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Nếu đã vậy, họ đã biết chuyện này là thế nào rồi, thật là ngoài sức tưởng tượng.

Chương 1761

Nếu đã vậy, vậy họ cứ xem tình hình trước rồi tính, chuyện này rốt cuộc là thế nào rồi hãy nói.

Hơn nữa, họ cũng biết chuyện còn chưa đơn giản như vậy!

Bây giờ dù chỉ phát hiện ra một chút kỳ lạ, cũng không thể chứng minh đó là câu trả lời họ muốn. "Mọi người có phải cũng đã phát hiện ra không?

Đúng vậy, nơi này đang thay đổi, tôi cũng không biết tại sao nó lại thay đổi." Chu Tiểu Di nói với nhóm của mình. "Nhưng nếu không đoán sai, nơi này là lưu động, cũng có nghĩa là vị trí của chúng ta là không gian không ngừng biến đổi, thật thú vị.

Bây giờ tôi còn nghi ngờ có phải đã vào phim khoa học viễn tưởng hay phim tiên hiệp không nữa, nếu không thì cũng không đến nỗi biến thành thế này." Chu Tiểu Di bên này cũng thật sự cảm thấy rất kỳ lạ!

Nhưng cô cũng không tiếp tục nói thêm gì nữa!

Vì cô biết mình nói quá nhiều cũng không có tác dụng gì...

Tiếp đó, mọi người cùng cô bắt đầu nghiên cứu, và kinh ngạc phát hiện ra đúng là như vậy.

Ai nấy vừa mừng rỡ lại vừa có chút lo lắng.

Chu Tiểu Di cũng cảm thấy chuyện này có phần kích thích.

Đã đến nước này, cô quyết định nghiêm túc tìm hiểu.

Dù là kẻ ngốc nhất cũng nhận ra có điều gì đó không ổn.

Vì vậy, tất cả mọi người bắt đầu đồng lòng tìm hiểu, rốt cuộc đây là thứ gì?

Cuối cùng, Chu Tiểu Di đã tìm ra lời giải.

Cô hiểu rằng để thoát khỏi đây, họ phải quay về điểm xuất phát, đúng vậy, trở về trạng thái ban đầu.

Nhưng Chu Tiểu Di biết việc đưa những thứ này trở lại điểm gốc là điều gần như không thể.

Vậy là phải tìm cách khác sao?

Nhưng cách khác là gì?

Nhất thời, cô rơi vào trầm tư.

Một lúc sau, Chu Tiểu Di đã nghĩ ra!

Cô biết rồi, việc tiến lên phía trước lúc này là bất khả thi.

Nhưng có một phương pháp khác để giải quyết, đó là dùng những thứ khác để thay thế.

Cô thầm nghĩ, thảo nào ở đây lại có nhiều đá vụn như vậy, chỉ cần tạo ra cảm ứng tương tự là được sao?

Nếu đã vậy thì bắt đầu hành động thôi.

Ban đầu, những người khác còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng sau khi được Chu Tiểu Di giải thích cặn kẽ, họ đã thông suốt.

Hóa ra là vậy, nếu thế thì không cần nhiều lời nữa, cứ làm theo thôi.

Mọi người răm rắp làm theo Chu Tiểu Di, cùng nhau khuân vác những tảng đá kia.

Chương 1762

Những người khác tuy bình thường có hơi ngốc nghếch, nhưng đến thời khắc quan trọng thì tuyệt đối không hề chậm chạp.

Họ răm rắp làm theo Chu Tiểu Di, những người tự mình hành động riêng lẻ cũng nhanh chóng phát hiện ra quy luật.

Tất cả đều không hẹn mà cùng nhau chuyển những tảng đá vụn trong không gian đó qua.

Quả nhiên!

Sau khi mọi thứ được phục hồi về nguyên trạng, không gian nơi đây bắt đầu chuyển động trở lại.

Tốc độ cực kỳ nhanh, sự thay đổi diễn ra rõ rệt đến mức mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Một lát sau, nhóm của Chu Tiểu Di đã tập trung lại đầy đủ, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. "Không ngờ người xây dựng nơi này lại dụng tâm đến vậy, tạo ra được cơ quan thế này, thật đáng nể." "Nếu không nhờ chúng ta thông minh thì e là đã bị kẹt cứng ở đó rồi.

Mọi người không sao chứ?" Vương Khải Toàn hưng phấn nói.

Gặp lại mọi người, anh cảm thấy thật tốt!

Anh không muốn phải một mình đối mặt với nguy hiểm nữa.

Ở cùng nhóm của Chu Tiểu Di vẫn có cảm giác an toàn hơn!

Chu Tiểu Di đảo mắt nhìn một vòng, tất cả mọi người đều đã ra ngoài.

Cô nhanh chóng gọi Diệp Phàm tới, lấy chút thuốc cho Tôn Hưng, lúc này mọi người mới để ý thấy sắc mặt của ông chủ Tôn tệ đến

đáng sợ. "Ông chủ, sao vậy?

Bị thương à?

Chẳng lẽ nơi các người đến còn có quái vật sao?" Vài người lo lắng hỏi, không hiểu tình hình hiện tại là thế nào.

Về chuyện của Tôn Hưng, Trần Bình giải thích rằng không phải bị thương, chỉ là vết thương cũ tái phát, cần uống chút thuốc giảm đau.

Nghe xong, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm!

May quá, không phải bị thương!

Cứ tưởng thật sự có yêu ma quỷ quái gì.

Sau khi ông chủ Tôn uống thuốc, họ liền rời đi ngay, không thể tiếp tục ở lại nơi này, nguy hiểm có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Nhưng Tôn Hưng dù sao cũng đang bị thương, cơ thể có chút không chịu nổi, những người khác đương nhiên cũng biết điều đó nên đều đi chậm lại.

Thấy mọi người vì mình mà giảm tốc độ, Tôn Hưng có chút áy náy.

Giờ đây, ông ta mới thực sự hiểu được ý nghĩa những lời mà Chu Tiểu Di đã nói.

Trước đây, ông ta chưa bao giờ cảm thấy họ thực sự cần phải đoàn kết.

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, ông ta mới nhận ra thế nào gọi là một gia đình.

Đã cùng ở nơi này, thì phải mãi mãi đoàn kết một lòng!

Nghĩ thông suốt rồi, ông ta cũng thoải mái hơn nhiều.

Nhưng có lẽ vì sự thay đổi đột ngột này, thái độ của Tôn Hưng cũng tốt hơn hẳn ngày thường, khiến nhiều người có chút không quen.

Chương 1763

Họ thậm chí còn nghi ngờ không biết có phải ông chủ Tôn đã bị kích động gì không.

Chu Tiểu Di nhìn những người khác đang rón rén, muốn hỏi Tôn Hưng xem có chỗ nào không ổn nhưng lại không dám tiến lên, cô cảm thấy khá buồn cười.

Có lẽ suốt chặng đường này, trong mắt mọi người, ông chủ Tôn luôn là một người không mấy thông tình đạt lý.

Nhưng chuyện này có thể trách ai được chứ?

Chẳng phải là do chính ông chủ Tôn không chịu giao tiếp tử tế với mọi người hay sao.

Ngay cả những thuộc hạ của ông ta cũng cảm thấy ông chủ là một người khó gần.

May mà lúc này, bên cạnh ông ta còn có Trần Bình và người đàn ông mặt sẹo, hai người họ xem như khá hiểu tâm tư của ông chủ Tôn. "Nhìn cái gì mà nhìn, ông chủ đã nói không sao, có thể kiên trì được thì tức là thật sự không sao, đừng nghĩ nhiều nữa." "Ông chủ tuyệt đối không nói những lời này vô cớ, hơn nữa các người không thấy ông chủ nói cũng có lý sao." "Nếu chúng ta vì một người mà làm chậm tốc độ của cả đoàn, lỡ gặp nguy hiểm thật thì không phải là chuyện ai cũng giải quyết được đâu." Người đàn ông mặt sẹo nói chuyện khá có sức uy hiếp.

Dù sao mọi người cũng đã chứng kiến bản lĩnh của gã, nên tự nhiên không ai dám phản bác.

Họ cũng hiểu rõ tình hình hiện tại, suy nghĩ một chút là đã thông

suốt.

Nếu tất cả đều giả vờ như không có chuyện gì, ngầm hiểu ý nhau và tiếp tục đoàn kết thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Thế sự vô thường mà, cứ nghe theo ý kiến của người khác trước đã.

Đến một nơi xa lạ thế này, đừng tin rằng sẽ được an toàn tuyệt đối, nơi không có nguy hiểm chưa chắc đã an toàn. "Nơi này trông thật xa lạ, cứ như chưa từng đến bao giờ, nhưng cũng khá hay." "Ở đây có thể cảm nhận được một luồng khí tức khác lạ, có chút bất ngờ." "Nhưng tôi vẫn phải nói một câu, mọi người chú ý một chút, đừng để đến lúc mất cả chì lẫn chài." Vũ Điệp Hương tự cho rằng mình đã ở nơi này nhiều năm như vậy.

Nhưng cô phát hiện ra nơi này, cô thực sự không hiểu chút nào...

Ở đây đâu đâu cũng là những khối đá kỳ hình dị dạng, chỉ sợ gặp phải chuyện gì đó, e là cô không chống đỡ nổi.

Vũ Điệp Hương thấy họ có chút run sợ, liền muốn khuyên mọi người đừng suy nghĩ nhiều nữa!

Có lẽ nên thả lỏng một chút, đừng nghĩ đến những chuyện vớ vẩn.

Bây giờ mọi người đều biết giữ mạng là quan trọng nhất, ai còn tâm trí đâu mà đi tìm bảo vật nữa, họ chỉ muốn sống sót mà thôi. "Cô Vũ Điệp Hương, thật ra cô không cần nói nhiều đâu, cô cũng biết mà, chúng ta đã trải qua bao nhiêu chuyện rồi." "Mục đích duy nhất của chúng ta bây giờ là sống sót, nếu không sống được thì mọi thứ đều là vô nghĩa." "Trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, chẳng lẽ chúng tôi còn không biết phải giải quyết những chuyện này thế nào sao, thế thì thật nhàm chán." Bây giờ, họ gần như đã biết phải giải quyết những chuyện này ra sao.

Hoặc có thể nói, trước đây suy nghĩ của họ quá ngây thơ, sao lại không nghĩ nhiều đến vậy?

Đến khi mọi chuyện bày ra trước mắt, họ mới nhận ra mình ngu ngốc đến nhường nào!

Tiền tài đều là vật ngoài thân, chỉ có sống sót mới là quan trọng nhất.

Bây giờ nghĩ lại thấy thật nực cười, sao lại không nghĩ đến việc phải sống sót trước tiên nhỉ?

Đây mới là điều mà tất cả mọi người đều cảm thấy quan trọng.

Chu Tiểu Di đứng một bên không đưa ra ý kiến gì, cô chỉ lặng lẽ quan sát, nhưng cô cũng cảm thấy những người này quả thật đã thay đổi rất nhiều.

Cuối cùng cũng không còn suốt ngày chỉ nghĩ đến bảo vật, đấu đá nhau để tìm kiếm kho báu.

Mặc dù những bảo vật đó đối với họ mà nói, cũng quả thực rất quan trọng.

Nhưng bây giờ mọi người có lẽ cũng đã nhận ra rằng sống sót mới là điều quan trọng nhất, đặc biệt là sau khi trải qua những chuyện vừa rồi.

Họ cảm thấy thật quỷ dị, tại sao những tảng đá trông vững chắc như vậy lại có thể xoay chuyển được?

Chương 1764

【Tôi sốt ruột quá, muốn nói cho họ biết đó không phải là những tảng đá xoay chuyển, mà chỉ đơn giản là một không gian khổng lồ đã nhốt họ lại thôi.】【Tiếc là họ không thấy được những gì chúng ta nói, tại sao không thể có thêm chút tương tác nhỉ?

Đúng là trải nghiệm nhập vai hoàn toàn luôn.】【Tôi có đọc trên diễn đàn, có một bài đăng nói rằng sở dĩ không cho tương tác là để tránh chúng ta, những người có góc nhìn của Thượng đế, tiết lộ bí mật cho họ.】【Nếu vậy thì mất vui, tôi nghĩ lại cũng thấy đúng, nếu mọi bí mật đều bị tiết lộ hết thì còn gì thú vị nữa.】【Cho nên, chúng ta cũng đừng nghĩ nhiều nữa, lúc cần giải quyết thì chị Chu sẽ giải quyết thôi, suốt chặng đường này.】【Mọi người cũng thấy rồi đấy, chị Chu lợi hại và mạnh mẽ đến mức nào, có thể nói là nắm giữ mọi thứ trong lòng bàn tay, những lo lắng của chúng ta hoàn toàn là thừa thãi.】【....】....

Mọi người đều trịnh trọng đồng tình rằng những lời của cư dân mạng này hoàn toàn đúng.

Dựa vào tình hình hiện tại, có thể thấy chị Chu quả thực rất lợi hại.

Họ không có góc nhìn của Thượng đế, nhưng Chu Tiểu Di luôn có thể giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, thật không thể tin nổi!

Nếu họ có được góc nhìn của Thượng đế, chắc chắn sẽ còn lợi hại hơn nhiều.

Vì vậy, mọi người đã nóng lòng muốn biết liệu Chu Tiểu Di có giải quyết được những chuyện tiếp theo không.

Cuối cùng cũng chạy đến một nơi an toàn, không còn thấy quái vật

khổng lồ, cũng không bị nhốt trong hang động riêng lẻ nữa.

Tất cả mọi người mới có cơ hội thở dốc, họ cũng nóng lòng nhìn Chu Tiểu Di, muốn hỏi cô chuyện gì đã xảy ra.

Suốt quãng đường, Chu Tiểu Di cũng đang suy nghĩ về vấn đề này!

Cô thực sự cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, nhất thời không biết nên nói gì.

Nhưng cuối cùng, cô đã hiểu ra vấn đề nằm ở đâu. "Tôi biết rồi, thật ra từ đầu đến giờ chúng ta đều bị lừa, nơi đó vốn không phải là hang động gì cả, nó chỉ giống như một trận pháp mà thôi." "Đương nhiên, nói đến trận pháp, mọi người có thể thấy hơi xa lạ, các người có xem phim hoạt hình tu tiên của Trung Quốc không?" "Giống như những trận pháp mà họ bố trí, cảnh tượng chúng ta trải qua có lẽ cũng tương tự như vậy, cho nên mới có những rung chuyển khó hiểu." "Tôi đã nói mà, trên đời này làm sao có thể có những thứ đó, bây giờ mới hiểu ra tất cả chỉ là ảo ảnh đánh lừa thị giác mà thôi." Thật sự chỉ là ảo ảnh sao?

Nếu đúng là vậy, thì mọi người cũng đã rõ ràng, đúng là như thế.

Thảo nào!

Họ đã nói rồi mà, trên đời làm sao có thể tạo ra được những thứ xuất thần nhập hóa như vậy, giờ mới biết chân tướng.

E rằng suy đoán của Chu Tiểu Di hoàn toàn chính xác.

Nếu vậy, bước tiếp theo họ phải làm gì?

Chỉ có thể đi bước nào hay bước đó, tuyệt đối không được đi nhầm vào những trận pháp đó nữa, hoặc là những cơ quan đã được bố trí sẵn từ trước.

Nhìn thấy Chu Tiểu Di thành công suốt chặng đường, mọi người đã đại khái hiểu được suy nghĩ của cô, xem ra suy đoán của họ hoàn toàn đúng.

Chu Tiểu Di có lẽ đã nhìn thấu một vài chi tiết trong đó, chỉ là cô chưa có bằng chứng xác thực.

Chu Tiểu Di thậm chí còn cảm thấy tất cả chuyện này, có lẽ đều do người bí ẩn đột nhiên xuất hiện kia làm ra!

Cô cảm thấy người bí ẩn đó không muốn họ tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng cô lại thấy hơi kỳ lạ!

Tại sao chứ?

Nếu thật sự không muốn họ đi tiếp, chỉ cần trực tiếp ra mặt nói cho họ biết sự thật là được.

Đối phương chỉ giở những trò vặt vãnh sau lưng mà không chịu xuất hiện, thật sự khiến người ta cảm thấy khó hiểu. "Mọi người có nghe thấy tiếng gì không?

Tôi hình như nghe thấy có thứ gì đó đang giẫm lên mặt đất, kỳ lạ quá." "Tóm lại tôi cảm thấy có khả năng lại sắp có nguy hiểm, nhưng cũng có thể chỉ là ảo giác của một mình tôi." Ngay khi mọi người đều nghĩ rằng sẽ không có vấn đề gì xảy ra, đột nhiên nghe thấy bác sĩ Hạ nói vậy, tất cả đều ngạc nhiên nhìn ông.

Không thể nào, chẳng phải bác sĩ Hạ không hề nhạy cảm với những chuyện này sao?

Chương 1765

Bây giờ ông ấy lại nói mình nghe thấy tiếng động.

Nếu ngay cả ông ấy cũng nghe thấy, chứng tỏ chuyện này khá nghiêm trọng!

Nhưng những người khác thực sự không nghe thấy gì cả, chuyện này thật thú vị.

Mọi người đều nín thở, lắng nghe!

Xem có thật sự có gì không!

Tuy nhiên, họ nghe hồi lâu mà chẳng thấy gì.

Ngay cả Thiên Ân, người thường ngày nhạy bén nhất, cũng không nghe thấy...

Tất cả mọi người nhìn nhau.

Rồi nhìn về phía bác sĩ Hạ, ông ấy cũng đang ngơ ngác.

Ông thực sự đã nghe thấy, tại sao những người khác lại không nghe thấy chứ?

Ông cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng cuối cùng.

Bác sĩ Hạ chỉ có thể cho rằng, có lẽ thật sự là mình đã bị ảo giác, nên không nói gì nữa.

Nhưng Chu Tiểu Di không giống những người khác, cô không tin bác sĩ Hạ!

Cô cảm thấy bác sĩ Hạ không phải là loại người hay đùa giỡn. "Ông có thể phân biệt được âm thanh phát ra từ đâu không?

Và âm thanh đó như thế nào." Những người khác nghe thấy Chu

Tiểu Di hỏi Hồ Thích một cách nghiêm túc như vậy, họ cũng không dám suy nghĩ lung tung nữa.

Hơn nữa, họ cũng cảm thấy Chu Tiểu Di tuyệt đối không phải là người hỏi bừa, có lẽ cô cũng cảm nhận được điều gì đó sao?

Tất cả mọi người đều trở nên hơi hoảng loạn, đừng mà, nếu lát nữa thật sự có quái vật xuất hiện.

Họ đã không thể chịu đựng thêm sự dày vò nữa rồi, suốt chặng đường này chưa lúc nào được yên ổn.

Bác sĩ Hạ lắc đầu, ông chỉ nghe thấy tiếng động!

Nhưng cụ thể nó phát ra từ đâu?

Hiện tại ông cũng không rõ.

Vì vậy ông mới hỏi những người khác, nhưng thấy họ dường như không nghe thấy gì, bác sĩ Hạ cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Tại sao chỉ có mình ông nghe thấy?

Không thể nào, chẳng lẽ do ông đã trải qua quá nhiều chuyện, nên sinh ra ảo giác đặc biệt? "Thiên Ân, cậu có cảm nhận được gì không?

Chẳng lẽ là do tôi quá đa nghi rồi." "Cho nên sinh ra ảo giác sao?

Chắc là không có gì đâu nhỉ, nếu không thì tại sao các người đều không nghe thấy." Bác sĩ Hạ cố gắng trấn tĩnh nói, ông cũng không muốn chỉ có một mình mình nghe thấy.

Như vậy sẽ khiến ông trông rất đặc biệt, đồng thời cũng cảm thấy hơi kỳ quái.

Bác sĩ Hạ sợ đến hồn bay phách tán, những người khác tự nhiên cũng không ép ông, để ông từ từ cảm nhận trước đã.

Chương 1766

Bác sĩ Hạ thở phào nhẹ nhõm, may mà bên cạnh còn có nhiều người như vậy!

Nếu thật sự chỉ có một mình, ông đã sớm sợ vỡ mật rồi.

Ông thậm chí còn nghĩ viển vông, chẳng lẽ mình cũng có năng lực đặc biệt!

Chỉ là trước đây chưa được khai phá, sau khi đến nơi này, gặp nhiều chuyện như vậy, năng lực đặc biệt của ông đã bộc lộ ra.

Mặc dù ý nghĩ này thực sự rất quan trọng, nhưng ông lại không thể không tự nhủ rằng mình thật ngốc!

Bác sĩ Hạ cảm ứng một lúc, không cảm nhận được thứ gì đặc biệt.

Ông vừa định nói với mọi người rằng chắc là do ảo giác, vừa vui vẻ quay đầu lại nhìn nhóm Chu Tiểu Di.

Thì phát hiện tất cả mọi người đều đang cảnh giác nhìn về phía trước ông, ông từ từ quay đầu lại!

Ông nhìn thấy một con quái vật khổng lồ trông có chút giống người ngoài hành tinh đã xuất hiện trước mặt họ.

Nó đang lè chiếc lưỡi dài, tất cả mọi người như bị đóng băng tại chỗ.

May mà Chu Tiểu Di vẫn còn giữ được lý trí.

Cô nhanh chóng hét lớn, bảo mọi người chuẩn bị, tất cả lập tức hoàn hồn, cầm súng trong tay lên.

Họ đồng loạt xả đạn về phía con quái vật, hỏa lực của họ đã đẩy

lùi được nó.

Mọi người cũng nhanh chóng cầm lấy ba lô, chạy thật nhanh về một hướng khác, thật là gặp quỷ rồi.

Tại sao lần này Thiên Ân không cảm ứng được, mà người cảm ứng được lại là bác sĩ Hạ, đúng là gặp ma...

Nếu là bình thường, Thiên Ân cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ, họ tự nhiên sẽ tin lời cậu.

Nhưng đổi lại là bác sĩ Hạ, họ đều nghĩ rằng có lẽ ông chỉ quá lo lắng nên sinh ra ảo giác, đúng vậy, nhất định là ảo giác.

Không ngờ bây giờ lại thành sự thật. 【Vừa rồi không biết các bạn có chú ý không, con quái vật đó trông rất giống người ngoài hành tinh.

Đương nhiên, người ngoài hành tinh thật sự thì chúng ta chưa từng thấy.】 【Nhưng hình tượng được khắc họa trong phim ảnh là như vậy, chẳng lẽ trong Vân Thiên Cung này thật sự có người ngoài hành tinh sao.】 【Cái quái gì vậy?

Trên đời này có người ngoài hành tinh hay không vẫn còn cần nghiên cứu, chẳng qua chỉ là nền văn minh thiên hà do con người tưởng tượng ra mà thôi, có hay không vẫn còn phải xem xét.】 Tóm lại, hiện nay đối với quan điểm về người ngoài hành tinh, mọi người vẫn giữ những ý kiến khác nhau!

Có người tin!

Tự nhiên cũng có người không tin.

Mọi người đều giữ thái độ nước đôi, nhưng hiện tại khi chưa có câu trả lời xác thực, không ai có thể nói chắc điều gì. 【Đúng vậy, đây vốn là sự thật, mọi người cũng không chắc chắn liệu có người ngoài hành tinh hay không, tôi thì nghĩ là.】 【Trên thế giới này có khả năng

thực sự có người ngoài hành tinh, nhưng cũng không chắc, có lẽ vẫn phải xem xét liệu nó có tồn tại trên thế giới này hay không.】【Tôi thì lại cảm thấy có khả năng tồn tại, chỉ là chúng ta hiện tại chưa phát hiện ra thôi, nếu không thì nó cũng sẽ không vô cớ xuất hiện, tồn tại tức là hợp lý.】 Họ thảo luận về vấn đề này một hồi lâu, rồi dứt khoát không tiếp tục nữa, vì họ biết rằng dù có thảo luận nhiều hơn nữa cũng không thể có bất kỳ câu trả lời nào.

Điều cấp bách nhất hiện tại là nghĩ về những chuyện khác, chuyện người ngoài hành tinh vẫn cần được xem xét thêm.

Hơn nữa, nhóm của Chu Tiểu Di hiện đang gặp phải những thứ đáng sợ như vậy, họ vẫn phải xem xem!

Tiếp theo nhóm Chu Tiểu Di sẽ đối phó như thế nào.

Nhóm của Chu Tiểu Di đồng lòng hợp sức, đã đẩy lùi được con quái vật đó, nhưng Chu Tiểu Di vẫn nhạy bén phát hiện ra.

Đẩy lùi chúng không có nghĩa là những thứ này sẽ không xuất hiện trở lại!

Chương 1767

Cô phát hiện ra những kẻ trông giống người ngoài hành tinh kia ngày càng nhiều hơn.

Ban đầu chỉ có một con, sau đó lại xuất hiện cả một đám, hình thù kỳ dị, thật sự rất đáng sợ. "Thứ quái quỷ gì đây, không ra người không ra quỷ, tôi thật sự nghi ngờ có phải người ngoài hành tinh không." "Nhưng nơi này làm sao có thể có người ngoài hành tinh được, đây đâu phải là phi thuyền vũ trụ." Có phải phi thuyền hay không thì không biết, nhưng dựa vào tình hình hiện tại, quả thực có chút không bình thường, tất cả mọi người đều đã vội vàng lùi lại.

Họ không muốn bị kẹt ở nơi này, nên đã nhắm vào những con quái vật đó, nhưng chúng dường như đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Dù họ có dùng bao nhiêu sức lực cũng không thể nào đuổi chúng đi được.

Chu Tiểu Di động tác nhanh gọn, lại thay một băng đạn một cách điệu nghệ, cô xoay người tấn công, con quái vật trước mặt cô liên tục hét lên thảm thiết.

Vết thương của nó chảy ra thứ máu hôi thối, những người khác cũng bị mùi hôi này làm cho muốn mất đi khứu giác tạm thời.

Thứ quái quỷ gì đây?

Sao lại thối như vậy?..... "Chúng có lẽ là một nhóm người biến thành thứ gì đó giống như zombie, nhưng so với zombie thì chắc cũng không phải, tóm lại không phải là người ngoài hành tinh." "Đừng suy nghĩ lung tung nữa, chúng có lẽ được nuôi dưỡng bởi thứ gì đó, thật đáng thương." Cái gì?

Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người đều kinh hãi nhìn những con quái vật trước mặt, chúng lại được nuôi dưỡng từ người thật.

Vậy rốt cuộc đã cho chúng ăn thứ gì để biến chúng thành bộ dạng như bây giờ.

Sợ hãi thì sợ hãi, nhưng mọi người vẫn phải lý trí đối mặt với những chuyện tiếp theo, rồi họ phát hiện ra một sự thật đáng sợ.

Đó là những con quái vật này không phải dạng vừa, chúng có thể dễ dàng đè bẹp tất cả mọi người trong nháy mắt.

May mà họ đều khá bình tĩnh, cộng thêm có Chu Tiểu Di, nên đã nhanh chóng tiêu diệt từng con một.

Khi lũ quái vật sắp không chống cự nổi, một tiếng động quỷ dị vang lên từ xa!

Sau đó, chúng đột nhiên đồng loạt chạy về hướng đó.

Mọi người đều ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tại sao chúng lại bỏ chạy?

Mặc dù trong lòng còn nhiều nghi vấn, nhưng đây không phải lúc để truy cứu, những thứ đó bỏ đi cũng cho họ cơ hội để thở.

Họ phải biết trân trọng điều đó, tất cả mọi người lập tức ngã ngồi xuống đất!

Vương Khải Toàn thậm chí còn xui xẻo đến mức một tay chạm phải vũng máu ghê tởm dưới đất, anh cũng không biết đó là thứ quỷ gì. "Đây là cái gì?

Sao có thể ghê tởm như vậy, lại còn hôi thối nữa, chẳng lẽ đồ ăn thức uống của chúng quá biến thái nên mới biến chúng thành ra thế này sao." Mặc dù không biết sự thật ra sao, nhưng mọi người đều cảm thấy lời của Vương Khải Toàn không phải không có lý, có lẽ là

như vậy thật.

Mọi người đều nhìn về phía Vũ Điệp Hương, cô cũng ngơ ngác, cô cũng không biết, cô đã nói rồi, cô đã hôn mê ở nơi này nhiều năm như vậy.

Khi tỉnh lại lần nữa, họ đã vào đây rồi, cô cũng giống như họ, không biết gì về những thứ này. "Đừng nhìn tôi, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, nếu tôi biết thì vừa rồi có cần phải sợ như vậy không?" "Nhưng tôi đã muốn hỏi các người mấy lần rồi, xã hội của các người bây giờ đã phát triển đến mức này rồi sao?" "Thứ vũ khí trong tay các người lợi hại quá, trước đây, chúng tôi chỉ có thể dùng đao kiếm và một ít cung tên thôi." Suốt chặng đường này, Vũ Điệp Hương cũng đã chứng kiến mọi người sử dụng những thứ này!

Ban đầu, khi cô đóng giả Tôn phu nhân, cô tự nhiên không dám tò mò hỏi.

Mặc dù lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, cô thực sự rất kinh ngạc, nhưng hiện tại, cô vẫn muốn hỏi Chu Tiểu Di một chút.

Thứ trong tay họ, thật sự lợi hại đến vậy sao, mặc dù cô đã chứng kiến uy lực của nó, nhưng vẫn muốn tự mình tìm hiểu. "Đó là điều tự nhiên, thứ này ở thế giới bên ngoài có sức sát thương cực lớn, cô không biết đấy thôi, ở nơi này đối phó với mấy thứ này có hơi vất vả." "Nhưng ở bên ngoài, đối phó với bất kỳ ai, nó đều là vũ khí tuyệt vời, và không ai không sợ nó." "Cho nên cô hẳn đã biết rồi chứ, thứ này không phải để đùa đâu, nhưng vẫn phải nói cho cô biết, nó không thể nhắm vào người của mình." Vương Khải Toàn tự tin nói đùa!.....

Chương 1768

Vừa rồi, cô đã được chứng kiến uy lực của nó rồi.

Ngay cả những con quái vật này cũng có chút sợ hãi, huống chi là người bằng xương bằng thịt.

Cô tự nhiên cũng rất rõ ràng, hơn nữa cô chỉ đơn thuần là tò mò một chút, chứ không phải nói là muốn dùng nó để đối phó với người của mình, vả lại, cô dường như cũng không ngốc đến thế.

Sau khi hiểu rõ sự việc, cô không tiếp tục tìm hiểu nữa.

Đúng lúc này, một cánh cửa đá bên cạnh họ, đột nhiên, trong lúc họ không hề chạm vào bất cứ thứ gì, cánh cửa lại từ từ mở ra.

Tất cả mọi người đều sững sờ, chẳng lẽ đây là một cái bẫy để bắt gọn cả lũ sao? "Chuyện gì thế này?

Vừa rồi chắc chắn không có ai mở thứ gì cả." "Sao nó lại tự nhiên mở ra, chẳng lẽ muốn nhốt hết chúng ta vào trong sao." Cũng không phải là không có khả năng này, mọi người đều cảm thấy rất có thể là muốn bắt gọn họ.

Nhưng bây giờ cửa đã mở, nếu họ không vào, dường như có chút không ổn.

Vì vậy, suy nghĩ một lúc, họ liền muốn tiếp tục đi vào.

Nhưng Chu Tiểu Di vẫn khá cẩn thận, cô bảo những người khác đừng vội, để cô vào xem trước.

Những người khác thấy Chu Tiểu Di đã đi tiên phong, từ từ tiến vào, họ tự nhiên cũng đứng một bên chờ đợi, họ cũng không biết có nguy hiểm gì không. "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Đang yên đang lành, cửa lại tự dưng mở ra." "Bây giờ chúng ta nên vào hay không, Lão Hồ, anh xem trước bên trong có gì đi." Sau khi trải qua bao nhiêu chuyện, họ nhận ra rằng giữ mạng vẫn là quan trọng nhất.

Họ đứng ở đây, chờ xem Vương Khải Toàn và Chu Tiểu Di có phát hiện ra điều gì kỳ lạ không!

Nếu không có gì, họ có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Nếu thật sự phát hiện ra điều gì đó, thì họ chỉ có thể tiếp tục ở lại đây chờ đợi.

Họ không muốn lát nữa lại đụng phải thứ gì đó đáng sợ, thật kinh khủng.

Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn đi vào xem xét một lượt, không phát hiện ra điều gì đặc biệt.

Xem ra nơi này tạm thời an toàn.

Dù không an toàn, chắc cũng sẽ không có quái vật đột ngột nhảy ra, nên nếu muốn rời đi, họ chỉ có thể tạm thời đi qua đây.

Vì vậy, Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn quay lại bảo họ yên tâm đi theo, tạm thời không có vấn đề gì, tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó họ vội vàng đi theo vào, khi vào trong, họ phát hiện nơi này dường như có chút khác biệt so với những nơi bình thường. "Đợi đã, mọi người mau nhìn xem, sao nơi này có vẻ khác với bên ngoài, tôi luôn cảm thấy ở nơi nào đó có điều gì đó kỳ lạ." "Tôi cảm thấy có chút không ổn, mọi người nên cẩn thận một chút." Bác sĩ Hạ cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, kể từ khi cảm nhận được động tĩnh kỳ lạ ở bên ngoài, khi đến đây, ông tự nhiên cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Ông vừa mới nói xong câu đó! *Ầm* một tiếng!

Có thứ gì đó rơi thẳng từ trên trời xuống.

Bụi đất bay mù mịt, dọa tất cả mọi người phải lùi lại mấy bước!

Sau đó, khi họ nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, cũng giật mình một cái.

Chuyện gì thế này, sao lại có một cỗ quan tài khổng lồ rơi từ trên trời xuống, và cỗ quan tài lại nằm chắn ngay trước mặt họ.

Chương 1769

Khi họ muốn làm rõ mọi chuyện, cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.....

Mọi người lúc này đều ngơ ngác.

Ai có thể cho họ biết chuyện gì đang xảy ra không?

Tất cả đều nhìn nhau, rồi cùng ngầm hiểu ý mà nhìn về phía Chu Tiểu Di, hy vọng cô có thể cho họ một lời giải thích.

Nhưng rồi họ phát hiện ra Chu Tiểu Di thực ra cũng chẳng khác mình là mấy, dường như cũng không rõ chuyện này.

Họ hiểu ra ngay.

Xem ra lại có tình huống đặc biệt nào đó, nếu không thì cớ gì lại xuất hiện ở đây một cách vô cớ.

Mà quan trọng nhất là nó từ trên trời rơi xuống, lại là từ trên trời rơi xuống, đó là cái gì chứ?

Mọi người hoang mang, thứ từ trên trời rơi xuống này rốt cuộc là cái gì vậy?

Họ còn nghi ngờ ngẩng đầu nhìn lên, trần hang được bịt kín mít, căn bản không thể có lỗ hổng nào.

Cứ như thể nó thật sự chỉ từ đâu đó rơi xuống một cách khó hiểu, khiến tất cả mọi người đều chấn động.

Ai giải thích được chuyện quái quỷ gì đang diễn ra không?

Nhưng lạ thì lạ, họ vẫn không nên tiếp tục thăm dò. "Chuyện… chuyện gì thế này?

Chúng ta có nên qua đó xem thử không, hay là cứ đi đường vòng

rời khỏi đây đi." "Mỗi lần chúng ta gặp mấy cái quan tài này thì chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả." Căn cứ vào những sự cố mấy lần trước đều không thoát khỏi liên quan đến những thứ này, nên mọi người đều nghĩ nếu có thể rời đi thì nên tránh xa một chút.

Tuyệt đối không thể tiếp tục ở lại nơi này, đó là điểm mà tất cả họ đều cảm thấy hợp lý, mọi người đều sững sờ.

Vương Khải Toàn nói không phải không có lý!

Nhưng một thứ từ trên trời rơi xuống, xuất hiện khó hiểu ngay trước mặt, thật sự có thể kìm nén được sự tò mò sao?

Không đi xem thử đó là gì ư? "Cái gì cần đến thì trốn cũng không thoát, chi bằng qua xem thử xem đó là thứ gì." Vẫn phải là Chu Tiểu Di, những người khác lúc này thật sự mù mờ, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Cô suy nghĩ một chút rồi đã hiểu ra, bây giờ Chu Tiểu Di ngày càng tò mò về những chuyện này.

Nhưng cũng đúng, thực lực của Chu Tiểu Di ở đó, cô cũng khá lợi hại!

Nếu không thì cũng chẳng đến nông nỗi này. "Chúng ta ít nhiều gì cũng có chút bản lĩnh mà, hà tất phải lo lắng nhiều thế, với lại, cùng lắm thì lại nhảy ra vài con quái vật thôi." "Đến lúc đó chúng ta giải quyết là được, dù sao trong tay cậu cũng có súng mà." Phải nói vẫn là Chu Tiểu Di, bất kể họ đã trải qua tai nạn lớn đến đâu, cô vẫn luôn có thể tích cực lạc quan đối mặt với mọi chuyện như vậy.

Thậm chí còn có thể tiếp tục đối mặt với những sự việc này, đây là điểm mà tất cả họ đều cảm thấy tốt.

Có lẽ đây cũng là lý do tại sao họ lại trung thành đi theo Chu Tiểu Di.

Lúc này, ông chủ Tôn đứng bên cạnh cũng gật đầu khen ngợi, ông cảm thấy tính cách của Chu Tiểu Di ngày càng tốt hơn. "Không sai, Hồ tiên sinh nói đúng, chỉ là một cái quan tài thôi, nếu thật sự có quái vật bò ra, cứ giải quyết là xong." "Trên đường đi chúng ta gặp phải ít chuyện chắc?

Cái gì cần đến thì không trốn được." Thôi được rồi!

Bây giờ ngay cả Tôn Hưng cũng đã nói vậy!

Chương 1770

Những người khác cũng chỉ có thể im lặng lắng nghe!

Chu Tiểu Di và Hắc ca nhìn nhau.

Sau đó, cả hai ngầm hiểu ý, tay cầm một con dao găm, từ từ tiến lại gần quan tài.

Những người khác thì ở lại tại chỗ, họ không muốn dính dáng vào nhiều chuyện như vậy...

Vương Khải Toàn lúc này cũng rất không chắc chắn, bèn dẫn mọi người rời xa nơi đó!

Hắn biết, không thể để họ gặp nguy hiểm vào lúc này. "Tránh xa một chút, để phòng bên trong thật sự có thứ gì đó chui ra, vậy thì phiền phức lắm." "Nhưng cũng chưa chắc bên trong thật sự có thứ gì, vẫn nên cảnh giác một chút." Họ vẫn tin rằng bên trong chắc không có gì, dù ai cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhưng nói chung, vẫn phải nghiêm túc xem xét tình hình trước đã.

Chu Tiểu Di và Hắc ca đã ăn ý tiến đến bên cạnh chiếc quan tài.

Khi đến gần, họ mới phát hiện chiếc quan tài này không phải là thứ người thường có thể sở hữu.

Họ thấy trên quan tài có những họa tiết điêu khắc sống động như thật, có thể nói là một thứ rất nguyên thủy. "Hai người mau xem bên trong có gì lạ không, đừng để lát nữa cả đám lại gần." "Lại có thứ gì không nên bò ra, dọa chết người đấy." Vương Khải Toàn thấy hai người họ cứ đi vòng quanh chiếc quan tài mà không có ý định mở ra, sốt ruột thúc giục họ xem bên trong có gì.

Chu Tiểu Di và Hắc ca không để ý, vì họ biết rõ bây giờ không

phải lúc nói những chuyện này.

Hơn nữa, vừa đến đã mở ngay cũng không ổn, họ vẫn phải tuân theo quy củ của tổ tiên.

Vừa rồi Chu Tiểu Di đã áng chừng được phương hướng đông tây nam bắc, cô lấy một cây nến trong túi ra, châm lửa rồi đặt ở một góc.

Lúc đầu, ngọn lửa quả thực có chút yếu ớt, Chu Tiểu Di thót tim, ngay cả những người đang đứng xem ở xa cũng sợ hãi.

Lỡ như ngọn nến đổi màu, hoặc nếu nó thật sự bị thổi tắt thì chẳng phải là toi đời sao. "Xem ra bên trong không đơn giản đâu, vừa rồi tuy chỉ là thoáng qua, nhưng tôi thấy ngọn lửa hơi biến sắc, hay là chúng ta đừng mở nữa." Chu Tiểu Di nhíu mày, nói với Hắc ca.

Vừa rồi cô đã thấy cây nến này quả thực có biến đổi vài lần, nhưng chỉ trong nháy mắt, sau đó không còn động tĩnh gì nữa. "Đúng là có chút cổ quái, hay là chúng ta tạm thời đừng mở, mau rời khỏi đây thì hơn." "Chiếc quan tài này vừa nhìn đã biết không phải loại tầm thường, những hoa văn khắc trên đó, lúc đầu tôi còn tưởng chỉ là những hoa văn bình thường." "Nhìn tình hình hiện tại, tôi thấy không phải vậy." Vừa rồi, Chu Tiểu Di chỉ liếc qua, không xem xét kỹ.

Giờ đây sau khi quan sát cẩn thận, cô nhanh chóng nhận ra có điểm khác thường. "Cậu nói đúng, trên này hình như đúng là có gì đó khác lạ, và nếu tôi không đoán sai, đây hẳn là những phù văn được khắc chuyên biệt." "Cứ tưởng chỉ là những hoa văn được khắc ngẫu nhiên, hóa ra là có chủ đích." "Nếu họ đã dùng cách này, vậy chứng tỏ kẻ nằm bên trong không hề đơn giản, có khả năng khi chúng ta mở ra, nó sẽ biến thành lệ quỷ." Cũng không phải là không có khả năng này!

Họ đã trải qua quá nhiều chuyện ở nơi này, tự nhiên cũng cảm thấy có khả năng đó.

Vì vậy mọi người vẫn phải cẩn thận một chút.

Vương Khải Toàn đứng bên kia xem mà sốt ruột, cũng không biết hai người này đang xem cái gì, cũng chẳng nói năng gì.

Hắn đã nóng lòng muốn qua xem, cuối cùng Vương Khải Toàn thấy bác sĩ Hạ cũng rục rịch, hắn bèn dắt theo bác sĩ Hạ qua xem luôn.

Những người còn lại đều ở yên tại chỗ, không được phép lại gần. "Tôi nói hai người làm gì thế, lề mề mãi ở đây nửa ngày trời, cũng chẳng thấy hai người có động tĩnh gì." "Nếu thật sự không có gì, chúng ta mau rời đi, còn nếu có gì, chúng ta cũng phải giải quyết chứ." Chu Tiểu Di và Hắc ca nghe thấy tiếng của Vương Khải Toàn thì bất đắc dĩ lắc đầu.

Cùng lúc đó, họ dường như cũng nghe thấy động tĩnh gì đó từ bên trong quan tài!

Hai người nhìn nhau, đều thấy điềm chẳng lành trong mắt đối phương.

Chương 1771

Lại một tiếng động kỳ quái nữa, họ cảm thấy không ổn, nhưng Vương Khải Toàn và những người ở xa đều không nghe thấy.

Chỉ có Chu Tiểu Di và Hắc ca đứng gần mới nghe được.

Vương Khải Toàn và bác sĩ Hạ đã từ từ tiến lại gần, Chu Tiểu Di vội vàng lên tiếng ngăn họ lại. "Đừng qua đây, mau quay lại, có động tĩnh!" Vương Khải Toàn và bác sĩ Hạ cũng lập tức sợ đến mức đứng sững tại chỗ, tại sao họ vừa đến thì lại có động tĩnh chứ.

Họ còn chưa kịp quay lại, "Ầm" một tiếng, nắp quan tài như bị bom thổi bay, văng mạnh lên phía trên.

Chu Tiểu Di và Hắc ca thấy nắp quan tài sắp rơi xuống, hai người không muốn bị đè chết tại chỗ, cũng nhanh nhẹn chạy đi.

Những người ở xa cũng chứng kiến cảnh này, ai nấy đều ngơ ngác, chuyện gì vậy?

Sao đột nhiên lại nổ tung? "Rầm" một tiếng!

Nắp quan tài bị hất văng rơi mạnh xuống đất, tiếng động dữ dội làm tất cả mọi người hoàn hồn.

Chu Tiểu Di và Hắc ca mỗi người chạy về một hướng khác nhau.

Chỉ vì chiếc nắp quan tài này, lực tác động khá lớn!

Khi nó rơi xuống đất, rất nhiều đất cát lại bay mù mịt.

Tạm thời không thể nhìn rõ tình hình bên phía quan tài ra sao, đợi đến khi bụi đất tan đi, họ kinh hãi nhìn chiếc quan tài, nó im phăng phắc, tất cả mọi người đều sợ chết khiếp.

Chu Tiểu Di và Hắc ca nhìn nhau, vội muốn tiến lên xem bên trong

rốt cuộc là chuyện gì.

Rồi đúng lúc này, họ nghe thấy một âm thanh quái dị, sau đó là tiếng xương khớp lỏng ra!

Một thứ gì đó từ từ bò ra từ bên trong.

Đầu tiên đập vào mắt là một đôi tay gầy trơ xương với móng vuốt sắc nhọn. "Vãi, thật sự có thi biến, đáng sợ quá." 【Cảnh này kích thích quá, cảnh tượng tôi mong chờ đã lâu cuối cùng cũng đến rồi, từ lâu lắm rồi tôi đã muốn họ gặp lại những thứ này.】 【Vậy mà từ khi họ đổi đường đi, chẳng gặp lại nữa, cuối cùng cũng đến rồi.】 Bên phía Chu Tiểu Di, họ đã sợ thót tim, thế nhưng cư dân mạng trên kênh livestream lại vô cùng phấn khích, đây mới là thứ họ muốn xem.

Dù sao thì họ vẫn muốn xem những cảnh kinh dị.

Mặc dù những con quái vật to lớn kia cũng đủ đáng sợ, nhưng họ vẫn thích kiểu kinh dị Trung Hoa hơn... 【Thiên linh linh địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân phù hộ, tôi… tôi cũng không cố ý xem đâu, nhưng mà đặc sắc quá, vẫn không nhịn được muốn xem.】 【Mọi thứ xấu xa mau mau tránh xa.】 【Nam thần nữ thần phù hộ con.】 Cảnh tượng này quả thực rất kích thích, khiến cho cư dân mạng trên livestream không ngừng cầu xin nam thần nữ thần của họ nhập vào để bảo vệ. 【Phải nói là các ông ác thật, không lo cho chị Chu gặp chuyện gì à, còn ở đây ăn mừng.】 【Nhưng mà phải công nhận, tôi cũng ủng hộ suy nghĩ của các ông, tôi cũng muốn đốt pháo hoa ăn mừng.】 Có người khởi xướng, bên đó liền bắt đầu gõ trống khua chiêng ăn mừng, cuối cùng họ lại được xem cảnh kinh dị thế này.

Đã lâu lắm rồi họ không được thấy thứ này, những con quái vật khổng lồ gớm ghiếc kia tuy đáng sợ, nhưng họ vẫn thích xem những thứ kinh dị đến lạnh sống lưng hơn.

Chỉ là, Chu Tiểu Di và nhóm của cô hoàn toàn không biết bên kia

đang xảy ra chuyện gì, họ cũng không ngờ lại có chuyện như vậy.

Tất cả mọi người đều ngây ra, đợi đến khi một người mặc một bộ y phục hoa lệ màu đen, tóc tai bù xù từ bên trong bò ra.

Để lộ đôi mắt đỏ ngầu, giơ ra móng vuốt sắc nhọn, định tấn công họ, lúc này mọi người mới hoàn hồn và chạy tán loạn.

Bên phía Chu Tiểu Di vẫn còn khá bình tĩnh, cô đã nhanh nhẹn rút khẩu súng trong tay, khẩu 98k sau lưng đã nằm gọn trong tay cô.

Chu Tiểu Di đột ngột tấn công con quái vật, vốn dĩ con quái vật đó định tấn công bác sĩ Hạ, người đã sợ đến mức đứng đờ ra tại chỗ.

Sau khi bị Chu Tiểu Di tấn công từ phía sau, cả người nó cứng đờ tại chỗ, đầu quay một vòng ba trăm sáu mươi độ, hung hăng trừng mắt nhìn Chu Tiểu Di.

Chương 1772

"Cậu ngốc à?

Đứng đây chờ nó đến ăn thịt cậu sao?

Còn không mau chạy đi." Vương Khải Toàn cũng không ngờ, hắn chỉ hoàn hồn sớm hơn một chút, hắn vừa ra lệnh chạy, bác sĩ Hạ lại sững sờ tại chỗ.

Hắn chạy được một đoạn, phát hiện phía sau không có động tĩnh gì, lại nghe thấy một tiếng súng, đợi đến khi hắn quay đầu lại, liền thấy một cảnh tượng kinh hoàng như vậy.

Thân của con quái vật đang đối diện với bác sĩ Hạ, ngay cả tay cũng hướng về phía đó, nhưng đầu thì đã quay một vòng, ngoảnh lại nhìn Chu Tiểu Di, người đã bắn nó.

Vương Khải Toàn chửi thề một tiếng, cũng chỉ có thể quay lại, kéo bác sĩ Hạ chạy thục mạng.

Bác sĩ Hạ lúc này mới bừng tỉnh, đúng vậy, sao vừa rồi mình lại ngốc nghếch đứng tại chỗ chờ chết, may mà Chu Tiểu Di đã cứu mình.

Hắn bị Vương Khải Toàn kéo đi, con quái vật cũng nhanh chóng lao về phía Chu Tiểu Di, và dù Chu Tiểu Di có bắn nó bao nhiêu phát cũng vô dụng.

Nó căn bản không chết, vẫn kiên quyết tiến về phía Chu Tiểu Di. "Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau chạy ra ngoài." Nếu Chu Tiểu Di không nhắc nhở, lúc họ vào nơi này, có rất nhiều cửa!

Chu Tiểu Di thấy mọi người đều đã đứng sững tại chỗ, vội vàng

giục họ chạy ra ngoài!

Lúc này mọi người mới bừng tỉnh!

Đúng vậy!

Sao lúc này họ lại ngốc nghếch ở lại đây chứ?...

Lời của Điệp Hương lại khiến mọi người chìm vào suy tư, trong nháy mắt, họ đều thấy con quái vật đó đã hoàn toàn mất kiểm soát.

Vậy nên, bây giờ họ vẫn phải giải quyết tình hình này trước đã.

Bộ dạng này của Tôn Hưng khiến mọi người đều cảm thấy ông chủ Tôn này thật sự quá tính toán chi li.

Sao ông ta có thể nhân lúc này mà chĩa súng vào người mình, dọa chết người.

Hơn nữa trên suốt đoạn đường này, nếu không có Vương Khải Toàn, Chu Tiểu Di thì họ đã không thể sống sót đến bây giờ.

Ngay cả những người dưới trướng của ông ta cũng có chút không vừa mắt, nhưng chỉ có gã đàn ông mặt sẹo là lúc nào cũng nghe lời ông ta.

Hắn đã muốn Chu Tiểu Di tránh ra, nhưng Chu Tiểu Di nhất quyết không chịu. "Ông chủ Tôn, nếu tôi nhớ không lầm, ông đã nói sau này có chuyện gì, chúng ta cần phải cùng nhau thương lượng." "Nhưng bộ dạng hiện tại của ông, dường như không định thương lượng với chúng tôi, mà là trực tiếp thông báo kết quả, ông chủ Tôn, ông như vậy có hơi bá đạo quá rồi đấy." "Hơn nữa ông có biết không?

Ông bây giờ cầm súng chĩa vào người mình, thật sự khiến người ta khó hiểu, cứ tiếp tục như vậy." "Ông chắc chắn sẽ có kết quả tốt sao, và nếu Vương Khải Toàn bên này thật sự biến thành quái vật, không cần ông nói, tôi sẽ là người đầu tiên ra tay." Vương Khải Toàn

vốn đang cảm động vô cùng, đột nhiên nghe Chu Tiểu Di nói vậy, sợ đến mức muốn chửi thề.

Nhưng cuối cùng, hắn chọn im lặng, vì hắn biết Chu Tiểu Di nói vậy hoàn toàn là vì tốt cho hắn.

Bây giờ những người này đang nhìn hắn chằm chằm, nếu Chu Tiểu Di không đưa ra lời hứa này, họ chắc chắn sẽ nhân lúc Chu Tiểu Di không để ý, lén lút ra tay với hắn, đến lúc đó mạng nhỏ của hắn có lẽ thật sự không giữ được. "Hồ tiên sinh, chuyện này cũng giống như lần trước chính cậu suýt chút nữa gặp nguy hiểm, hy vọng lần này, Vương Khải Toàn cũng có thể khống chế được bản thân." "Cũng hy vọng cậu ấy không gặp nguy hiểm, dù sao chúng tôi cũng không muốn thấy cảnh tượng đó." Nói xong, Tôn Hưng mới thu súng lại, nhưng Chu Tiểu Di và nhóm của cô vẫn cảnh giác hơn nhiều, vì họ cũng nhìn ra được.

Bây giờ Vương Khải Toàn lại một lần nữa bị họ để ý.

Lần trước, Chu Tiểu Di cũng ở trong tình huống tương tự.

Vốn tưởng Tôn Hưng sẽ có chút thay đổi, nhưng nhìn bộ dạng hiện tại, căn bản không có chút thay đổi nào.

Chương 1773

Tất cả mọi người đều trở nên im lặng, Vương Khải Toàn bây giờ đã hiểu ra, những người này đều là loại vắt chanh bỏ vỏ.

Lúc bình thường, cần thì là ông chủ Vương, không cần nữa thì muốn trừ khử cho nhanh!

Hắn bây giờ không muốn nói thêm gì với họ nữa.

Quả nhiên!

Vẫn là mấy người Chu Tiểu Di đáng tin cậy!

Nếu không phải Chu Tiểu Di và họ che chắn trước mặt và sau lưng hắn, e rằng ông chủ Tôn này thật sự đã định ra tay với hắn rồi. "Cậu cảm thấy thế nào rồi?

Có cảm giác gì đặc biệt không?

Bây giờ những người khác đều đang nhìn cậu chằm chằm, nếu có gì không ổn thì nhớ nói cho tôi biết ngay lập tức." Chu Tiểu Di cũng không chắc Vương Khải Toàn có bị lây nhiễm hay không!

Cô đương nhiên cũng đã thấy những kẻ bị quái vật thi biến cắn rồi cũng biến thành quái vật.

Nhưng cô tin, Vương Khải Toàn chắc không đến nỗi thật sự biến thành như vậy chứ?...

Nhưng trước khi sự việc có kết luận, cô cũng không thể chắc chắn, chỉ có thể hy vọng Vương Khải Toàn không sao.

Vương Khải Toàn lắc đầu, hắn không cảm thấy có gì khác thường. "Đừng chứ, nếu tôi thật sự xảy ra chuyện gì, lẽ nào các người thật sự định cho tôi một phát súng à." "Không thể nghĩ thêm

cách nào khác sao, với khoa học kỹ thuật phát triển như bây giờ, thật sự không cứu được tôi à." Vương Khải Toàn bây giờ thật sự cạn lời, hắn cũng không ngờ Chu Tiểu Di lại nói, nếu đến lúc đó hắn thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô tuyệt đối sẽ không do dự mà bắn hắn, vì vậy hắn không nhịn được, liền nói nửa đùa nửa thật. "Đùa với cậu thôi, sao tôi có thể thật sự từ bỏ cậu được?

Dù cậu có thật sự biến thành một con quái vật đi nữa." "Tôi cũng sẽ trông chừng cậu thật kỹ, nhưng trước đó, cậu cứ yên phận ở đây dưỡng thương đi." Hắn bây giờ cũng đã hiểu Chu Tiểu Di là người thế nào rồi, nghĩ một lúc, Vương Khải Toàn liền cười ha hả.

Thực ra hắn cũng biết, Chu Tiểu Di và nhóm của cô không thể nào làm những chuyện tổn thương hắn!

Và hắn cũng tin Chu Tiểu Di tuyệt đối sẽ cho hắn một cơ hội. "Hồ tiên sinh, lần trước là chính cậu, cậu có thể khống chế được bản thân, nhưng lần này là người khác." "Cậu chắc chắn mình thật sự gánh nổi trách nhiệm này không?

Đến lúc đó nếu Vương Khải Toàn thật sự biến đổi, thì đừng trách chúng tôi không khách khí." Nghe Tôn Hưng nói vậy, những người khác cũng đồng tình gật đầu, không sai, họ cũng nghĩ vậy.

Nếu đến lúc đó thật sự không thể giải quyết, vậy thì tất cả mọi người sẽ cùng chết ở đây. "Tôi đã nói rồi, thì tôi nhất định sẽ làm được, nên ông không cần phải lo lắng." "Nhưng các người cứ lo cho bản thân trước đi, lát nữa nếu con quái vật đó lại đuổi theo, thì thật sự toi đời rồi." Mặc dù họ đã rời khỏi nơi đó được một lúc, nhưng mọi người cũng biết, con quái vật đó có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, hoặc nó sẽ đuổi theo ngay sau đó. "Ít nhiều cũng có chút khác biệt, bây giờ người bị thương chỉ có một mình Vương Khải Toàn." "Nếu đến lúc đó tất cả mọi người đều bị thương, thì các người cũng sẽ bị giải

quyết hết." Câu nói này của Chu Tiểu Di quả thực chính xác, họ nên mau chóng rời khỏi nơi này thì hơn.

Họ không thể cứ ở mãi đây, vì vậy họ nhanh chóng rời đi.

Vừa rồi, Chu Tiểu Di đã giúp Vương Khải Toàn khử trùng và băng bó vết thương trên lưng, có thể thấy rõ vết cào.

Quả thực rất đáng sợ, nhưng đây cũng không phải là chuyện gì đặc biệt, tình hình hiện tại quả thực có chút khác thường.

Tất cả mọi người nhanh chóng bình tĩnh lại, sau đó họ nhanh chóng đi về phía trước, Vương Khải Toàn cảm thấy sau lưng vừa ngứa vừa đau.

Nhưng hắn biết không thể dừng lại, nếu thật sự dừng lại, tất cả họ đều có thể sẽ chết ở đây.

Nếu đã vậy, thì cứ tiếp tục đi về phía trước, hắn không tin mình thật sự sẽ chết ở đây...

Cũng không biết đã qua bao lâu, vào ngày hôm đó, Vương Khải Toàn cảm thấy có chút nóng rát.

Chương 1774

Hắn cảm thấy cả người lơ mơ, choáng váng.

Hắn đã đi không nổi nữa, bèn tụt lại phía sau đám đông, những người khác cũng thấy hắn có chút không ổn.

Lúc đầu, Chu Tiểu Di và nhóm của cô cũng không nhận ra, sau đó họ mới cảm thấy có gì đó không đúng.

Chu Tiểu Di quay đầu lại nhìn, phát hiện Vương Khải Toàn không theo kịp!

Cô vội vàng quay lại, muốn xem tình hình của Vương Khải Toàn thế nào.

Thế nhưng khi cô đến nơi, lại phát hiện cả người Vương Khải Toàn đỏ bừng như con vịt luộc.

Chu Tiểu Di có dự cảm không lành!

Không lẽ nào!

Hắn không phải là bị lây nhiễm, rồi bây giờ phát sốt chứ?

Chu Tiểu Di sờ trán hắn!

Quả nhiên là vậy.

Điều cô lo lắng nhất cuối cùng cũng đã xảy ra!

Cô bây giờ sợ nhất là Vương Khải Toàn bị lây nhiễm ở đây, rồi phát sốt, nếu thật sự như vậy, thì thật sự toi đời rồi.

Vì vậy cô chỉ có thể để họ tạm thời dừng lại, cô lo cho Vương Khải Toàn trước đã, những người khác nghe Chu Tiểu Di nói muốn ở lại đây lo liệu, tất cả đều sững sờ, Vương Khải Toàn bị sao vậy?

Đợi đến khi họ thấy bộ dạng của Vương Khải Toàn, mới biết tình hình của hắn bây giờ thật sự không lạc quan.

Tất cả họ đều không hiểu, hắn rốt cuộc bị làm sao.

Thế nhưng gã đàn ông mặt sẹo lại bắt đầu.

Lần này gã chẳng cần Tôn Hưng ra lệnh, đã trực tiếp chĩa súng vào Vương Khải Toàn.

May mà Diệp Phàm và Thiên Ân vội vàng chắn trước mặt hắn, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn gã. "Các người còn muốn bảo vệ hắn đến bao giờ, bộ dạng của hắn bây giờ, rõ ràng là sắp biến thành quái vật rồi, cứ tiếp tục như vậy, tất cả chúng ta đều sẽ chết ở đây." "Nếu các người cũng không muốn chết ở đây, tốt nhất nghe tôi giải quyết hắn trước." "Triệu chứng của hắn bây giờ không giống Hồ tiên sinh." "Tôi thấy vẫn cần phải giải quyết hắn trước, tôi không muốn chúng ta chết ở đây." Đây quả thực là một chuyện khiến người ta kinh hãi, tất cả mọi người đều cảm thấy chuyện này thật đáng lo ngại.

Nhưng để họ để mặc Vương Khải Toàn chết ở đây thì không thể nào, sao họ có thể làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Hơn nữa, họ căn bản không tin Vương Khải Toàn sẽ thật sự biến thành quái vật!

Lần trước, Chu Tiểu Di cũng như vậy, không phải cô ấy vẫn vượt qua được sao?

Họ tin Vương Khải Toàn cũng có thể làm được.

Chu Tiểu Di đang giúp Vương Khải Toàn xử lý lại vết thương, hơn nữa cô còn phải chăm sóc Vương Khải Toàn, căn bản không có thời gian để ý đến những người này.

Chỉ có thể để sau khi kiểm tra xong cho Vương Khải Toàn rồi tính!

Những chuyện khác căn bản không quản được!

Diệp Phàm và Thiên Ân chắn trước mặt hai người họ.

Hắc ca và bác sĩ Hạ cũng vẻ mặt khó xử, A Nguyệt và những người khác cũng không biết nên đứng về phía ai.

Bởi vì họ cảm thấy bên nào cũng có lý của mình, chuyện Vương Khải Toàn biến thành quái vật cũng khiến họ lo lắng.

Chương 1775

Nhưng họ lại cảm thấy, họ nên tin tưởng Vương Khải Toàn và Chu Tiểu Di... "Tránh ra cho tôi, nếu không đừng trách tôi không khách khí, tôi sẽ giải quyết hết các người ngay tại đây." "Dù sao muốn giải quyết các người, cũng không phải là không thể, trước đây, là vì ông chủ cần các người, dù sao giữ lại các người sớm muộn cũng sẽ hại ông chủ." "Chi bằng giải quyết các người trước rồi tính, tôi không tin chúng tôi không tìm được thứ ông chủ muốn." Thật không ngờ, họ lại một lần nữa xảy ra nội chiến, vốn tưởng sau lần nội chiến trước kết thúc, họ sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.

Vương Khải Toàn bên kia vô cùng yếu ớt, nếu hắn còn chút sức lực, hắn cũng sẽ đứng dậy mắng hai người này.

Bình thường, người sống dở chết dở rõ ràng là Tôn Hưng, là họ không rời không bỏ mới đưa ông ta đến đây.

Bây giờ thì hay rồi, chính người được cứu lại quay lại cắn một miếng, thật là vong ân bội nghĩa. "Ông chủ Tôn, ông cũng quá vô ơn rồi phải không?

Ông quên rồi sao?

Lần trước, ông cũng suýt chút nữa bị thương." "Nếu không phải Vương Khải Toàn cứu ông, ông nghĩ bây giờ ông còn có thể đứng vững ở đây không?" "Bây giờ ông lấy tư cách gì?

Dùng súng chĩa vào chúng tôi.

Được thôi, nếu ông sợ, Vương Khải Toàn thật sự sẽ biến thành quái vật, chúng ta có thể tách ra đi." "Dù sao thì Vương Khải Toàn tuyệt đối sẽ không bị chúng tôi bỏ lại, chúng tôi cũng tuyệt đối không để mặc, cậu ấy một mình ở đây biến thành quái vật." "Cho dù cậu ấy

thật sự biến thành quái vật, chúng tôi cũng phải đưa cậu ấy ra ngoài chữa trị, nếu ông không muốn đi cùng chúng tôi nữa, ông có thể rời đi ngay bây giờ, chúng tôi tuyệt đối không oán thán." Lúc này Chu Tiểu Di đã xử lý xong vết thương cho Vương Khải Toàn!

Vương Khải Toàn đang lơ mơ!

Chu Tiểu Di đứng dậy, nghiêm túc nói.

Và mỗi câu cô nói đều vô cùng đanh thép!

Hoàn toàn khác với Chu Tiểu Di thường ngày.

Họ biết lần này Chu Tiểu Di đã thật sự tức giận!

Lần trước Tôn Hưng đối xử với cô như vậy, cô cũng không tức giận!

Không ngờ lần này Chu Tiểu Di lại vì Vương Khải Toàn mà tức giận.

Xem ra mối quan hệ giữa họ, thật sự không thể nghi ngờ!

Họ mãi mãi là bạn tốt nhất, tất cả mọi người đều có chút ghen tị với Vương Khải Toàn.

Cũng khó trách Vương Khải Toàn có thể ở bên cạnh Chu Tiểu Di nhiều năm như vậy!

Nếu đã vậy, thì họ đã biết, tiếp theo nên làm gì.

Cứ như vậy, họ nhanh chóng im lặng!

Gã đàn ông mặt sẹo bên kia vẫn không chịu bỏ cuộc, nhưng lúc này Tôn Hưng trực tiếp đi tới kéo gã ra.

Gã đàn ông mặt sẹo vẻ mặt không thể tin nổi nhìn ông chủ của mình, gã không biết ông chủ của mình có ý gì!

Không lẽ bị Chu Tiểu Di và nhóm của cô lừa rồi sao? "Cậu ấy nói

đúng, lần trước Vương Khải Toàn quả thực đã cứu tôi, cậu ấy cứu tôi, tức là tôi nợ cậu ấy một mạng, nếu đã vậy thì cứ cho cậu ấy một cơ hội, coi như trả món nợ cứu mạng của cậu ấy." "Hơn nữa nếu đến lúc đó, cậu ấy thật sự có chuyện gì, tôi cũng hy vọng Hồ tiên sinh có thể nói được làm được." "Trực tiếp giải quyết theo cách cậu nói, chứ không phải ở đây dùng cách này để lừa chúng tôi." Gã đàn ông mặt sẹo cũng không ngờ, ông chủ của mình lại mềm lòng!

Gã bất lực thở dài!

Thôi được!

Đã vậy!

Gã còn có thể nói gì nữa.

Chương 1776

Gã cũng chỉ có thể tạm thời đồng ý!

Nhưng gã thật sự không hiểu!

Tại sao ông chủ của mình lại dung túng cho đám người này, tiếp tục làm những chuyện này ngay dưới mắt họ...

Cô biết rằng, Vương Khải Toàn bây giờ rất nguy hiểm!

Sau khi thấy mọi người đã bình tĩnh lại, Vũ Điệp Hương cũng ra mặt giảng hòa!

Vừa rồi cô đã nhìn ra vấn đề.

Hai bên đều có lý lẽ của riêng mình, một bên thì có chút ích kỷ vì bản thân, còn phe Chu Tiểu Di thì lại trước sau như một không chịu từ bỏ Vương Khải Toàn.

Giờ đây, cô cũng có chút nhìn Chu Tiểu Di bằng con mắt khác, không ngờ cô ấy lại là một người tốt đến vậy.

Có thể nói, làm bạn của Chu Tiểu Di thật sự quá tốt rồi. "Thôi được rồi, mọi người đều đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hà cớ gì vì chuyện nhỏ này mà làm mất hòa khí chứ." "Hơn nữa tôi cũng biết, thật ra mọi người cũng không muốn hành động riêng lẻ, tách ra sẽ càng nguy hiểm hơn." "Cho nên tôi thấy chi bằng chúng ta cứ đợi bên Vương Khải Toàn, đợi tình hình của cậu ấy khá hơn một chút rồi chúng ta lại tiếp tục lên đường.

Lũ quái vật kia cũng không đuổi theo nữa." "Lúc nãy khi mọi người đang giằng co ở đây, tôi đã đi xem xét một vòng xung quanh, phát hiện nơi này cũng tương đối an toàn." "Không có nguy hiểm gì cả, nên mọi người cứ ở lại đây đi." Còn có chuyện như vậy sao!

Nơi này thật sự không có nguy hiểm gì ư?

Vậy thì họ cứ ở lại đây thôi.

Vương Khải Toàn sốt cả một đêm, Chu Tiểu Di và mọi người đã ở bên cạnh chăm sóc hắn suốt đêm!

Đến lúc trời sáng, Vương Khải Toàn cuối cùng cũng thiếp đi trong mê man, không còn sốt cao nữa.

Hơn nữa, vết thương của hắn dường như cũng không còn nghiêm trọng như lúc đầu!

Chu Tiểu Di thở phào nhẹ nhõm, tạm thời chắc là không có vấn đề gì lớn nữa rồi.

Nếu Vương Khải Toàn cứ tiếp tục sốt cao thì mới nguy hiểm, bây giờ như vậy họ cũng yên tâm hơn nhiều.

Lúc Vương Khải Toàn tỉnh lại lần nữa, hắn cảm thấy đầu óc quay cuồng, chỉ lờ mờ nhớ rằng hôm qua hình như vì chuyện của mình mà Tôn Hưng và Chu Tiểu Di lại xảy ra mâu thuẫn.

Hắn thật sự có chút áy náy!

Lúc đến đây, hắn và Chu Tiểu Di đã nói rõ rồi, hắn tuyệt đối sẽ không ngáng chân Chu Tiểu Di!

Không ngờ bây giờ mình lại trở thành gánh nặng lớn như vậy.

Nhưng bây giờ có áy náy cũng vô dụng!

Hắn chỉ có thể cố gắng kiểm soát suy nghĩ của mình. "Ông chủ Vương, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi.

Cậu không biết đâu, tối hôm qua chúng tôi thật sự sợ chết khiếp, cứ tưởng cậu sốt đến ngốc luôn rồi chứ." "Tuy ở đây chúng tôi không có nhiệt kế để đo thân nhiệt cho cậu, nhưng chúng tôi đoán cũng phải gần 40 độ rồi, may mà cậu đã tỉnh lại." "Nếu không, chúng tôi thật sự

sẽ rất lo lắng, đặc biệt là thằng bé Thiên Ân, nó sợ đến ngây người ra." "Trong lòng nó áy náy, cứ nghĩ tất cả mọi chuyện đều là do nó gây ra." Hạ Bác Sĩ thấy Vương Khải Toàn tỉnh lại liền nói một tràng không ngớt!

Vương Khải Toàn không ngờ lại có chuyện như vậy.

Lúc này, Thiên Ân cũng đi tới, vành mắt đỏ hoe!

Vương Khải Toàn nhìn dáng vẻ của cậu nhóc mà không biết nên nói gì, chỉ đành xua tay bảo cậu đi chỗ khác cho khuây khỏa.

Thiên Ân chỉ có thể lặng lẽ nuốt nước mắt vào trong.

Chương 1777

Cậu chưa bao giờ được người nhà thực sự quan tâm!

Cậu không ngờ một người mới quen không lâu lại vì mình mà không tiếc thân bị quái vật cào thương, còn suýt chút nữa mất mạng.

Nói không cảm động tuyệt đối là nói dối.

Cậu đương nhiên rất cảm động, nhưng lại không biết phải cảm ơn Vương Khải Toàn như thế nào!

Cậu chỉ lẳng lặng ghi nhớ lời Vương Khải Toàn đã nói.

Sau này nếu Vương Khải Toàn thật sự không kết hôn, cậu nhất định sẽ phụng dưỡng ông ấy lúc về già... "Ông chủ Vương, những lời hôm đó ông nói tôi đều ghi nhớ cả rồi." "Ông yên tâm đi, nếu sau này ông thật sự không thể kết hôn sinh con, tôi nhất định sẽ phụng dưỡng ông, lo ma chay cho ông tử tế." "Dù sao ông cũng đã cứu tôi một mạng, ông chính là cha mẹ tái sinh của tôi." Vương Khải Toàn nghe Thiên Ân nói câu này, suýt chút nữa thì hộc máu.

Thằng nhóc ngốc này vậy mà lại tưởng thật!

Đây chẳng phải là đang trù hắn cả đời làm trai tân sao.

Thiên Ân thấy Vương Khải Toàn có vẻ hơi tức giận, mặt tỏ ra bối rối!

Cậu cũng không biết Vương Khải Toàn bị làm sao, chẳng lẽ mình lại nói sai gì rồi?

Chu Tiểu Di thấy vẻ mặt ngơ ngác của Thiên Ân cũng cảm thấy buồn cười!

Người ta rõ ràng là có ý tốt nói với Vương Khải Toàn, vậy mà bây

giờ hắn lại không biết điều.

Nhưng cô cũng biết, tuổi tác và suy nghĩ của Thiên Ân hoàn toàn khác với họ!

Nên việc Thiên Ân ngơ ngác cũng là chuyện bình thường.

Vì vậy Vương Khải Toàn mới có nỗi khổ không nói nên lời, những người khác đương nhiên cũng thấy Vương Khải Toàn bị một câu nói của Thiên Ân làm cho cứng họng!

Mọi người đều rất muốn cười.

Nhưng thấy Vương Khải Toàn đã thảm như vậy rồi, họ đành tạm thời nhịn cười!

Dù sao Thiên Ân cũng chỉ đang bày tỏ lòng biết ơn của mình mà thôi. "Thôi được rồi, cậu rõ ràng biết nó không có ý đó mà.

Nếu nó thật sự có ý đó thì không biết cậu sẽ nghĩ thế nào nữa." "Chẳng phải là vì lúc nãy cậu quát nó một câu, nó coi cậu như cha mẹ tái sinh, nên bây giờ mới đối xử tốt với cậu sao." "Ngoan ngoãn nghe lời tôi, ở yên đây mà dưỡng thương đi, đừng để bị thương nữa đấy." Bây giờ vết thương của Vương Khải Toàn vẫn chưa hoàn toàn lành, hắn chỉ vừa mới hạ sốt mà thôi!

Nếu không, những người khác cũng không biết phải làm sao với tình hình hiện tại.

Thiên Ân cũng nhận ra câu nói vừa rồi của mình hình như có chút không ổn, cậu bèn cười gượng.

Nhưng Vương Khải Toàn cũng không có ý định truy cứu!

Hắn biết Thiên Ân chỉ có ý tốt, hắn cũng chỉ nghĩ vậy thôi. 【Ha ha ha, thật sự hài hước quá, sao Thiên Ân có thể thành thật như vậy chứ, lại còn định giúp ông ta dưỡng lão thật.】 【Vương Khải Toàn

cũng thật là, còn trẻ mà đã biết mình có khả năng ế chổng chơ, nên tìm trước một người để nương tựa rồi.】【Phải công nhận, Vương Khải Toàn cũng có tầm nhìn xa trông rộng đấy, mà người hắn tìm cũng đúng là người tốt, Thiên Ân ngây thơ như vậy, nhìn tướng mạo là biết sau này chắc chắn rất hiếu thuận.】【Huynh đệ trên lầu, tôi cũng nghĩ vậy, nhìn Thiên Ân thế này, tôi thấy cậu bé có lẽ thật sự rất hiếu thuận, dù sao cậu ấy cũng cảm thấy Chu Tiểu Di và mọi người đối xử rất tốt với mình.】【Sau đó cậu ấy lại có vẻ ngây thơ, cộng thêm việc vốn đã bị cha mẹ bỏ rơi, có khả năng cậu ấy sẽ coi mấy người họ như cha mẹ ruột của mình.】【Nhưng họ cũng đâu có lớn hơn Thiên Ân mười bảy tuổi, nhiều nhất là mười tuổi thôi, vẫn còn là vị thành niên mà.】【Người ta Thiên Ân vẫn còn là trẻ vị thành niên đó, mọi người ở đây nghĩ nhiều thế làm gì?】【Hơn nữa, Thiên Ân bây giờ còn nhỏ như vậy mà trên vai đã gánh trọng trách nặng nề thế này, sau này phải làm sao đây?

Mấy người đang chờ cậu ấy kìa.】Cư dân mạng cũng đều cảm thấy rất buồn cười!

Lúc này Vương Khải Toàn đã bình tĩnh lại!

Hắn lại nhớ đến những chuyện đã xảy ra trong lúc mình mê man...

Vương Khải Toàn nhớ ra, hình như gã đàn ông mặt sẹo, tức là người bên cạnh Tôn Hưng, lại định bắn chết hắn.

Chương 1778

Bây giờ hắn đã khỏe mạnh trở lại, đương nhiên phải đi đòi lại công bằng.

Hắn tức giận đùng đùng đến trước mặt Tôn Hưng và đám người của ông ta chất vấn, Tôn Hưng chỉ lười biếng liếc hắn một cái. "Lúc nãy mấy người nói vậy là có ý gì?

Gì mà giải quyết tôi trước rồi tính sau, mấy người có biết không?

Nếu thật sự giải quyết tôi rồi." "Thì mấy người cũng chưa chắc đã rời khỏi được nơi này đâu, rốt cuộc mấy người nghĩ gì vậy?

Sao lòng dạ lại độc ác đến thế, lại định bỏ mặc tôi ở đây." "Hừ, tức chết đi được, nhưng bây giờ tôi cũng đã đỡ hơn rồi, nếu để tôi nghe thấy mấy người nói những lời đó lần nữa, thì đừng trách tôi không khách khí." "Ông chủ Tôn à, ông tốt nhất nên cầu nguyện rằng trong hành trình sắp tới, ông sẽ bình an vô sự, nếu không, tôi cũng tuyệt đối sẽ không do dự mà bỏ mặc ông đâu." Phải nói rằng, hành vi như vậy đúng là rất trẻ con, nhưng những người khác cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Tình hình hiện tại đối với họ cũng khá thú vị, đúng lúc xem thử bọn họ rốt cuộc muốn làm gì.

Nếu cuối cùng họ thật sự không do dự giải quyết những chuyện này, cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Hơn nữa, ông chủ Tôn bây giờ chắc cũng có chút áy náy, nên mới không nói thêm gì.

Thật ra Tôn Hưng cũng không xấu như họ tưởng!

Ông ta chỉ là vì lợi ích của bản thân mà thôi.

Ông ta buộc phải trở thành như bây giờ, nhưng đôi khi, họ cũng có thể hiểu được.

Dù sao Tôn Hưng đến nơi này, trải qua muôn vàn khó khăn, cũng chỉ để tìm cách cứu sống vợ mình. "Được rồi, Vương Khải Toàn, cậu nói ít lại vài câu đi.

Trong quá trình tiếp theo, nếu lại xảy ra chuyện như vậy, vẫn là câu nói cũ, chúng ta có thể lựa chọn rời đi." "Cũng không phải nhất định mọi người phải ở lại đây, cứ ở mãi nơi này cũng chưa chắc đã là chuyện tốt." "Cho nên hà tất phải thế, mọi người cứ làm theo cách của mình đi." Chu Tiểu Di đã nói đến mức này rồi!

Nếu mọi người vẫn không hiểu ý của cô thì cũng quá đáng quá.

Tôn Hưng cũng im lặng, mọi người nhìn người này, rồi lại nhìn người kia!

Cuối cùng không ai nói thêm gì nữa, vì họ biết Chu Tiểu Di nói cũng có lý. "Chuyện bây giờ rốt cuộc là như thế nào, cũng không phải chúng ta có thể nói rõ được, nên mọi người hà tất phải nghĩ nhiều như vậy." "Chúng ta vẫn phải tiếp tục tiến về phía trước, mà đi tiếp cũng có khả năng sẽ gặp phải những chuyện khác, tôi không hy vọng đến lúc đó lại thấy các người như thế này nữa." "Bởi vì bộ dạng hiện tại của các người, căn bản không đủ để đi tiếp, phía trước sẽ còn nguy hiểm hơn bây giờ rất nhiều." "Nếu có ai không muốn đi tiếp, bây giờ có thể rời đi." Vốn tưởng rằng đã không còn chuyện gì nữa, nhưng bây giờ Vũ Điệp Hương đột nhiên nói một câu như vậy!

Tất cả mọi người đều bàn tán, câu nói này của cô có ý gì?

Gì mà có thể rời đi, đây là muốn đuổi tất cả họ đi sao!

Chu Tiểu Di nhìn dáng vẻ của họ, không biết họ đang nghĩ gì...

Chu Tiểu Di nhanh chóng giải thích, bảo họ đừng nghĩ nhiều, cô

chỉ đang trình bày sự thật mà thôi.

Phía trước sẽ ngày càng nguy hiểm, Chu Tiểu Di cũng phụ họa theo, nói rằng cô ấy nói không sai. "Vũ Điệp Hương nói thật đấy, phía trước sẽ chỉ nguy hiểm hơn nơi này rất nhiều!" "Bây giờ nếu có ai không muốn đi tiếp nữa thì có thể rút lui." "Nếu tiếp tục tiến về phía trước, thì phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc hy sinh!" "Đương nhiên, cũng không nhất định sẽ hy sinh, nhưng xảy ra đủ loại tình huống bất ngờ là hoàn toàn có thể." "Mọi người hãy suy nghĩ kỹ rồi hãy tiếp tục lên đường, dù sao với tình trạng sức khỏe của Vương Khải Toàn bây giờ, chúng ta cũng không thể lập tức đi tiếp." "Những thứ phía sau không đuổi theo, chúng ta cứ nghỉ ngơi ở đây trước đã." Nói xong, Chu Tiểu Di ngồi thẳng xuống đất, không trả lời những người này nữa!

Mọi người cũng nhìn nhau.

Cuối cùng, họ chọn cách lặng lẽ ngồi tại chỗ, không nói gì!

Thật ra, họ cũng biết, quay về là điều không thể, chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước. "Nếu các người muốn rời đi thì mau đi đi, dù sao tôi tuyệt đối không thể rời khỏi đây, tôi khó khăn lắm mới đến được nơi này." "Đương nhiên là phải nghiên cứu kỹ những thứ ở đây, bây giờ mà rời đi thì còn ra thể thống gì, cho nên đừng ai nghĩ đến việc kéo tôi đi." Không ai nói gì, Hạ Bác Sĩ lại là người đầu tiên bày tỏ thái độ của mình!

Chu Tiểu Di liếc nhìn Hạ Bác Sĩ, ông ta đang nhìn cô với vẻ mặt kiên định.

Chương 1779

Cô không hiểu ý của ông ta là gì!

Nhưng mọi người đều hiểu, chắc Chu Tiểu Di thấy ông ta can đảm lắm đây.

Lại dám nhân cơ hội này nói với cô những lời như vậy.

Ông ta cười gượng với Chu Tiểu Di!

Thực ra Chu Tiểu Di cũng không có suy nghĩ gì khác.

Cô chỉ không ngờ người đầu tiên nói ra câu này lại là Hạ Bác Sĩ, người yếu nhất trong mắt mọi người. "Tôi cũng không thể rời đi, tôi đến nơi này là để tìm kiếm câu chuyện của chính mình, tuy lời nguyền của gia tộc tôi đã được giải trừ." "Nhưng tôi vẫn muốn tiếp tục đi xuống nơi này, tôi luôn cảm thấy ở đây hẳn là còn có bí mật gì đó mà tôi có thể biết được." Tôn Hưng tuy không nói một lời, nhưng nhìn dáng vẻ của ông ta!

Chắc chắn cũng không muốn rời đi.

Chu Tiểu Di cũng lười nói thêm những lời thừa thãi.

Cô chỉ nói những gì cần nói!

Bây giờ những người này phải làm thế nào, đều phụ thuộc vào lựa chọn của chính họ.

Cứ như vậy!

Họ chậm rãi ở lại nơi này!

Đợi đến khi sức khỏe của Vương Khải Toàn khá hơn một chút rồi mới rời đi.

Trong phòng livestream —— 【Bầu không khí vừa rồi đột nhiên

trở nên trầm mặc, tôi còn tưởng sẽ có người rời đi, không ngờ không một ai muốn đi cả.】【Nhưng cũng phải, đã đến đây rồi, cũng đã trải qua nhiều chuyện, lúc này mà rời đi tuyệt đối là một lựa chọn rất không sáng suốt.】【Kẻ ngốc cũng biết phải lựa chọn thế nào, nhưng con đường quay về cũng chưa chắc đã an toàn, cho nên tiếp tục tiến lên cũng là một lựa chọn khôn ngoan.】【Đúng vậy, thật ra tôi cũng nghĩ thế, tôi biết mọi người đều có suy nghĩ riêng, biết rằng rời đi chưa chắc đã là chuyện tốt.】【....】【Đúng, để họ cảm thấy quay về cũng không chắc sẽ gặp được chuyện tốt lành gì, chi bằng cứ đi theo bên cạnh Chu Tiểu Di, ít nhất mỗi lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Chu Tiểu Di còn có thể giúp họ giải quyết phần nào, phải không?】 Cư dân mạng lúc này cũng đang bàn tán sôi nổi về chuyện này.

Mọi người đều rất ăn ý!

Nhưng họ cũng rất rõ!

Bây giờ ông chủ Tôn lại gây ra chuyện như vậy, không biết có còn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa không!

Thế là tất cả mọi người đều im lặng theo dõi.

Thật ra Tôn Hưng cũng đã nhận ra, những việc mình làm vừa rồi đúng là có hơi quá đáng!

Nhưng ông ta không cho rằng mình làm sai.

Đây vốn là sự thật, nếu không xảy ra chuyện như vậy!

Cũng không đến nỗi trở thành bộ dạng như bây giờ.

Hiện tại mọi người cũng không nói thêm gì nữa!

Ngày hôm đó, khi họ lại tiếp tục lên đường, cuối cùng cũng có được một số kết quả khác biệt.

Hiện thực như bây giờ đã trở thành tình huống đặc biệt nhất trong lòng mọi người!

Hơn nữa họ cũng không cảm thấy chuyện này rốt cuộc sẽ như thế nào.

Vết thương trên lưng của Vương Khải Toàn, Chu Tiểu Di lúc nào cũng canh cánh trong lòng!

Thật ra Vương Khải Toàn cảm thấy vết thương sau lưng mình chắc đã không còn gì đáng ngại.

Nhưng Chu Tiểu Di lại cho rằng không thể xem nhẹ vấn đề này!

Chương 1780

Nếu đến lúc đó xảy ra nguy hiểm gì!

Cô thật sự sẽ một phát súng giết chết Vương Khải Toàn.

Vương Khải Toàn sợ đến mức chỉ có thể để Chu Tiểu Di mau chóng xem lưng mình rốt cuộc có sao không!

Đừng để thật sự xảy ra chuyện không nên xảy ra. "Tôi còn tưởng cậu chỉ nói đùa, không ngờ lại là thật, thật là quá vô tình vô nghĩa." "Lại còn thật sự muốn bắn chết người bạn già đã hợp tác với cậu bao năm nay, nhưng tôi cũng có thể hiểu cách làm của cậu." "Nếu là tôi, vì sự an toàn của mọi người, cũng đành phải dùng cách này thôi." "Nhưng mà, cậu có thể đừng nói thẳng trước mặt tôi được không, như vậy thật sự sẽ làm tôi hơi buồn đó." Vương Khải Toàn nói xong, còn giả vờ như mình thật sự rất ấm ức!

Chu Tiểu Di chỉ biết bất lực lắc đầu thở dài.

Bây giờ cô mới phát hiện ra, Vương Khải Toàn bây giờ đúng là không thể nhìn nổi!

Cũng không biết từ lúc nào, lại học được mấy trò ăn vạ này. "Thôi đi, một gã đàn ông to xác như cậu, ở đây giả vờ đáng yêu thì thôi đi, còn dùng ánh mắt vô tội như vậy nhìn tôi, như thể tôi nợ cậu cái gì vậy." "Nói thật cho cậu biết nhé, tôi không nợ cậu cái gì cả, cho nên bây giờ mau bỏ cái bộ dạng tủi thân đó đi cho tôi." "Mau cởi áo ra, tôi xem lưng cậu thế nào." Vương Khải Toàn chỉ có thể tủi thân như một cô vợ nhỏ!

Uất ức cởi áo ra, để Chu Tiểu Di xem xét tình hình. "Vết thương đã bắt đầu đóng vảy rồi, thời gian này có thể sẽ hơi ngứa, cậu cố gắng đừng gãi." "Nếu lại gãi rách ra, có bị nhiễm trùng lần nữa không

thì tôi không biết, dù sao tình hình cũng phức tạp, tốt nhất là cậu cứ ở yên đây đi." Mọi người cũng biết, Chu Tiểu Di tuyệt đối không phải đang nói giỡn!

Nên cũng không nói nhảm nữa.

Chỉ là không ngờ, vết thương trên lưng Vương Khải Toàn, khi mọi người đều nghĩ rằng nó đang tiến triển theo chiều hướng tốt, lại một lần nữa trở nên nghiêm trọng!

Hôm đó!

Nửa đêm Hạ Bác Sĩ thức dậy đi vệ sinh!

Ông phát hiện Vương Khải Toàn vốn dĩ nên đang nghỉ ngơi, tại sao lại tự dưng đứng ở đó?

Ban đầu, ông cũng không mấy để ý.

Ông còn tưởng bây giờ đến lượt Vương Khải Toàn gác đêm.

Ông mắt nhắm mắt mở đi qua, hỏi hắn cảm thấy thế nào, rồi phát hiện Vương Khải Toàn không trả lời một câu nào.

Đợi đến khi ông đi vệ sinh xong, mới phát hiện Vương Khải Toàn có vẻ không ổn!

Ông đi qua xem, thấy cả người Vương Khải Toàn đứng đó, ánh mắt đờ đẫn.

Hạ Bác Sĩ sợ hãi hét lên một tiếng, tất cả mọi người đều tỉnh giấc!

Sau đó Vương Khải Toàn cũng ngã xuống đất bất tỉnh.

Mọi người tỉnh lại mới cẩn thận kiểm tra tình hình của Vương Khải Toàn!

May mà lần này Tôn Hưng cũng không tuyệt tình như vậy.

Khi Vương Khải Toàn tỉnh lại, hắn ngơ ngác nhìn mọi người!

Tất cả mọi người đều vây quanh hắn, cảm giác như hắn thật sự sắp chết đến nơi.

Hắn lạnh gáy nhìn những người trước mặt, hỏi họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Sau đó tất cả mọi người đều nhìn hắn với vẻ mặt phức tạp.

Vương Khải Toàn nhìn dáng vẻ của họ, đại khái đã đoán ra chuyện gì đã xảy ra!

Chương 1781

Không lẽ nào, chẳng lẽ vết thương trên lưng hắn lại xảy ra chuyện gì sao?

Không đúng, sao hắn không có cảm giác gì cả!

Hắn muốn xem lưng mình rốt cuộc thế nào!

Cuối cùng, Chu Tiểu Di bất lực thở dài.

Bảo hắn đừng xem nữa, chắc là hắn ít nhiều cũng bị ảnh hưởng rồi, xem ra họ vẫn phải quyết đoán hơn một chút.

Vương Khải Toàn nghe thấy câu nói của cô, vậy mà được sao?

Gì mà quyết đoán hơn một chút?

Không lẽ nào?

Chẳng lẽ Chu Tiểu Di thật sự định một phát súng giết chết hắn sao?

Cần phải máu lạnh vô tình như vậy sao?

Hắn cũng biết mình chưa chắc đã không xảy ra chuyện gì.

Nhưng cũng không thể thật sự bị giết chết!

Như vậy hắn còn sống được sao. "Câu nói này của cậu có ý gì?

Không lẽ nào, chẳng lẽ cậu cũng muốn nhẫn tâm như họ, trực tiếp giải quyết tôi sao?" "Đừng mà, tôi còn có thể tự biện hộ cho mình, tôi tin rằng tôi tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ ra tay với các cậu." "Hơn nữa hôm qua có lẽ tôi chỉ đơn thuần là mộng du thôi, không đáng sợ như các cậu tưởng tượng đâu, đừng cứ làm quá lên thế, tối nay xem lại đi, cho tôi thêm một cơ hội nữa." Chu Tiểu Di nghe Vương Khải Toàn nói vậy, chỉ muốn đảo mắt một cái!

Không biết trong đầu hắn bây giờ đang nghĩ cái gì.

Họ có nói là sẽ làm gì hắn sao?

Ý của Chu Tiểu Di là, phải kiểm tra kỹ lưỡng xem cơ thể hắn có sao không.

Hắn lại nghĩ rằng họ đã định giải quyết hắn rồi!

Thật là buồn cười.

Cuối cùng, Chu Tiểu Di dứt khoát không nói gì nữa.

Bảo hắn cứ ở yên đó, nếu thật sự không được thì có thể im lặng.

Vương Khải Toàn lúc này mới biết mình lại hiểu lầm.

Hóa ra Chu Tiểu Di và mọi người không có ý định làm gì hắn. "Rốt cuộc cậu đang nghĩ gì vậy?

Chúng tôi đâu có nói sẽ giải quyết cậu, thật là, tôi đã nói rồi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ rơi bất kỳ ai ở nơi này." "Kể cả là cậu cũng không thể, cho nên tiếp theo cứ nghe lời tôi, có bất kỳ tình huống khó chịu nào trong người, nhớ phải báo cho tôi biết ngay lập tức." "Nếu không, nếu cậu thật sự biến thành một con quái vật, thì đừng trách tôi không khách khí, tuy tôi cũng biết có thể cậu sẽ không biến thành quái vật đâu." "Nhưng chuyện đó cũng không chắc, biết chưa, cho nên tiếp theo cậu cứ ngoan ngoãn ở đây chờ đi." Họ đại khái đã hiểu, tình hình hiện tại của Vương Khải Toàn rốt cuộc là chuyện gì!

Vương Khải Toàn thật sự sợ ngây người.

Hắn cũng không ngờ lại có chuyện như vậy!

Thôi được, hóa ra là hắn đã nghĩ sai!

Nếu đã vậy, hắn đã biết chuyện bây giờ rốt cuộc là thế nào.

Chương 1782

Lại không biết qua bao lâu, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Vương Khải Toàn, Vương Khải Toàn đương nhiên cũng có thể cảm nhận được. "Được rồi, tôi biết cả ngày các cậu đều đang nhìn chằm chằm vào tôi, tạm thời tôi không có cảm giác gì đặc biệt, các cậu cũng đừng nghĩ nhiều nữa." "Chính vì không có cảm giác gì đặc biệt nên chắc sẽ không có chuyện gì đâu nhỉ, nhưng cũng không biết được, tối đến các cậu lại xem thử đi." Vương Khải Toàn có thể thấy, hầu như tất cả mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào hắn, bản thân hắn cũng khá đau đầu.

Hắn cũng không muốn vô duyên vô cớ biến thành một con quái vật!

Nhưng bây giờ đã thành ra thế này rồi, hắn còn có thể nói gì nữa.

Những người khác đương nhiên cũng ngơ ngác, không nói thêm gì.

Khi màn đêm lại buông xuống!

Họ càng trở nên cẩn thận hơn!

Tuy nhiên cuối cùng vẫn không chống lại được cơn buồn ngủ, hơn một nửa số người đã ngủ say.

Mà Vương Khải Toàn cũng không xảy ra chuyện gì!

Hắn cảm thấy sự lo lắng của mọi người hoàn toàn là thừa thãi!

Nhìn tình hình hiện tại của hắn, căn bản không có chuyện gì.

Cứ như vậy!

Mấy ngày tiếp theo, họ lại thả lỏng!

Mọi người đều nghĩ chắc hôm đó Vương Khải Toàn thật sự chỉ là

mộng du mà thôi.

Thật ra Chu Tiểu Di biết, chắc chắn không đơn giản chỉ là mộng du, khẳng định là có gì đó không ổn!

Nhưng không ổn ở chỗ nào thì cô cũng không nói được.

Chỉ có thể đi bước nào hay bước đó.

Hôm đó, tất cả mọi người đã hoàn toàn thả lỏng.

Họ cũng không còn bận tâm đến chuyện của Vương Khải Toàn nữa, chủ yếu là có bận tâm cũng vô dụng, ai nấy đều đã kiệt sức. "Tình hình hiện tại rốt cuộc là sao vậy?

Sao tôi cảm thấy có gì đó không đúng lắm." Hôm đó, Vương Khải Toàn cảm thấy cơ thể mình dường như trở nên yếu ớt vô cùng.

Hắn cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!

Tại sao tự dưng lại cảm thấy mệt mỏi rã rời thế này?

Tuy trong lòng có nghi ngờ, nhưng hắn cũng không nói ra!

Vì hắn không muốn làm mọi người lo lắng.

Thêm vào đó, chuyện của mình mấy ngày gần đây đã khiến mọi người kiệt sức rồi!

Hắn dứt khoát không nói gì cả.

Vào buổi tối!

Khi tất cả mọi người đều đã chìm vào giấc ngủ!

Vương Khải Toàn đột ngột đứng bật dậy!

Chương 1783

Ánh mắt hắn đờ đẫn, dường như đã không còn suy nghĩ của riêng mình.

Hắn lại biến thành bộ dạng mà Hạ Bác Sĩ đã thấy hôm đó, chỉ khác là lần này, người gác đêm lại chính là Chu Tiểu Di.

Cô phát hiện có điều không ổn, liền nhìn sang, thấy ánh mắt Vương Khải Toàn vô hồn, ngơ ngác!

Cũng không biết tình hình của hắn bây giờ rốt cuộc thế nào.

Chu Tiểu Di cũng không làm phiền Vương Khải Toàn!

Cô chỉ cẩn thận đi qua, phát hiện Vương Khải Toàn ánh mắt vô hồn, đờ đẫn nhìn về một hướng.

Cuối cùng, cô thấy Vương Khải Toàn lại quỳ xuống đất bái lạy, ánh mắt kiên định!

Chu Tiểu Di cũng không biết tình hình hiện tại là chuyện gì.

Nhưng theo cô thấy, có lẽ cơ thể hắn đã bị thứ gì đó nhập vào!

Không lẽ nào!

Chẳng lẽ sau khi bị con quái vật đó cào thương, tư duy của Vương Khải Toàn đã bị nó chiếm đoạt sao?

Nếu thật sự là vậy, thì quả là khó tin...

Cuối cùng, Chu Tiểu Di nhìn Vương Khải Toàn ngất đi!

Vương Khải Toàn lại trở về bộ dạng ngủ say!

Chu Tiểu Di chỉ lặng lẽ đứng một bên quan sát chứ không nói nhiều.

Đợi đến khi trời sáng, mọi người thấy Vương Khải Toàn vốn dĩ nên ngủ ở một bên khác sao lại ở bên cạnh Chu Tiểu Di. "Tối hôm qua, cậu ta lại biến thành như vậy, ánh mắt đờ đẫn, giống như bị đoạt xá điều khiển vậy, tôi cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì." "Tôi thậm chí còn nghi ngờ, Vương Khải Toàn có phải đã bị đoạt xá rồi không, có chút kỳ lạ." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều sững sờ!

Cái gì?

Thật sự là như vậy sao?

Nếu đúng là vậy, thì phức tạp hơn nhiều rồi!

Họ đều muốn xem thử, tình hình rốt cuộc là thế nào.

Vương Khải Toàn tỉnh lại, cũng ngơ ngác, những người này sao vậy?

Lại vây quanh nhìn hắn rồi, tuy hắn rất không hiểu, nhưng hắn biết chắc chắn có chuyện. "Không lẽ nào, nhìn dáng vẻ của các cậu, tôi đại khái đã biết chuyện bây giờ rốt cuộc là thế nào rồi." "Nếu tôi không đoán sai, tối hôm qua tôi lại xảy ra chuyện gì rồi phải không." Những người khác đương nhiên cũng biết tình hình hiện tại là thế nào!

Nếu đã vậy, họ cũng không nói gì cả. "Tôi thật sự không nhớ gì cả, cho nên các cậu vẫn nên nói cho tôi biết, tối hôm qua rốt cuộc tôi lại làm chuyện ngu ngốc gì rồi, thật không ngờ." "Sao tôi lại tự dưng biến thành thế này, ai có thể cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Sau đó Chu Tiểu Di bình tĩnh kể lại những việc hắn đã làm tối qua!

Vương Khải Toàn nghe xong cảm thấy không thể tin được.

Hắn lại còn hướng về một phía bái lạy!

Bái cái quỷ gì chứ!

Chẳng lẽ hắn đang bái sơn thần ở đây sao?

Chương 1784

Hắn bây giờ thật sự có chút không hiểu.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Chu Tiểu Di, có vẻ cũng không giống đang nói đùa với hắn, chẳng lẽ là thật sao?

Nếu đã vậy, hắn vẫn nên nghĩ xem rốt cuộc mình đã xảy ra chuyện gì!

Sau đó Chu Tiểu Di nói ra suy đoán trong lòng mình.

Vương Khải Toàn nghe xong, cảm thấy không thể nào!

Trên đời làm sao có thể có chuyện thần kỳ như vậy. "Thật không ngờ tôi lại có thể trải qua chuyện như vậy, điều này đúng là khiến tôi cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng ai có thể nói cho tôi biết." "Tại sao tự dưng lại biến thành thế này nhỉ, tuy tôi cũng cảm thấy không thể nào, nhưng nói chung, nghĩ lại thì cũng có khả năng." "Thôi bỏ đi, đừng nghĩ nhiều nữa, tối nay các cậu lại giúp tôi xem kỹ một chút, rốt cuộc là chuyện gì." Chu Tiểu Di suy nghĩ một lát, cô cảm thấy vẫn nên để hắn tự mình xem!

Cho nên cô liền bảo Trần Bình buổi tối.

Dựng máy quay lên, nhắm vào hắn và cả hướng đó!

Cô muốn xem tất cả mọi chuyện.

Nhưng Trần Bình căn bản không cần cô dặn dò.

Anh ta đã lặng lẽ lấy laptop ra cho Chu Tiểu Di và Vương Khải Toàn xem.

Vương Khải Toàn không ngờ gã này lại âm thầm quay lại tình hình tối qua mà không nói sớm.

Vương Khải Toàn xem đoạn video, khi thấy những hành động của mình!

Cả người hắn đều chết lặng!

Không ngờ tên ngốc trong đó lại thật sự là mình... "Thật không ngờ, tối qua mình lại làm một chuyện ngu ngốc như vậy.

Nói chung chuyện này đúng là có chút kỳ lạ.

Mình nghĩ nhiều cũng vô ích, thà cứ đứng im xem xét tình hình, xem thế nào đã." Vương Khải Toàn gần như tự kỷ.

Trong khi đó, Vũ Điệp Hương nhìn chằm chằm vào dáng vẻ y hệt của Vương Khải Toàn trong đó, mày nhíu chặt.

Cô cảm thấy dáng vẻ này có chút quen thuộc, dù mang hình hài của Vương Khải Toàn nhưng cô có cảm giác như đã gặp ở đâu đó rồi.

Cuối cùng, Vũ Điệp Hương sợ đến mức suýt ném cả chiếc laptop của Trần Bình xuống đất, may mà Trần Bình nhanh tay đỡ lấy.

Anh không hiểu Vũ Điệp Hương bị làm sao, anh có mở phim kinh dị đâu mà cô lại vô cớ muốn ném đồ của anh đi. "Tôi biết dáng vẻ vừa rồi của anh ta là gì rồi.

Anh ta trông rất giống Tế tự đại nhân, hoặc phải nói là những động tác vừa rồi rất giống." "Không sai, chắc chắn là Tế tự đại nhân, chính là người năm đó đã bói cho chúng ta rồi định đem tất cả chúng ta đi tế thần." "Bao nhiêu năm nay ông ta không hề xuất hiện, tôi còn tưởng đã bị đuổi đi rồi, không ngờ là vẫn còn." "Vậy có nghĩa là Vương Khải Toàn có thể đã bị ông ta bắt?

Lẽ nào cái thứ không ra người không ra quỷ kia chính là Tế tự đại nhân?" Mọi người nghe mà mơ hồ, chẳng hiểu cô đang nói gì.

Tế tự đại nhân là cái gì?

Nghe cứ như nói mê sảng, khó hiểu quá.

Cuối cùng, họ chỉ đành im lặng, nhìn Chu Tiểu Di với ánh mắt nghi hoặc.

Chu Tiểu Di cũng mờ mịt không kém, cô chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chương 1785

Có vẻ như đó là người mà cô gái kia quen biết, hơn nữa, nghe ý của cô ấy thì người đó năm xưa đã định bắt cô lên đài tế thần.

Nếu vậy thì cô ấy sợ hãi cũng là điều bình thường, ai mà không sợ chứ? "Cô chắc là không nhìn nhầm chứ?

Sao chúng ta lại biến thành thế này?

Lẽ nào linh hồn của ông ta thật sự đã trở về?" Vũ Điệp Hương hoảng hốt lắc đầu, cô cũng không biết.

Nhưng trước đây, cô từng biết Tế tự đại nhân quả thực rất lợi hại, ông ta dường như có thể nhập vào người khác, nhưng đó là khi ông ta còn sống.

Bây giờ ông ta đã chết nhiều năm như vậy, có lẽ điều đó thật sự đã xảy ra.

Hơn nữa, năm xưa ông ta cũng là người có địa vị cao, được chôn cất ở đây cũng là chuyện bình thường.

Vương Khải Toàn sợ đến lạnh sống lưng.

Không lẽ nào!

Nếu thật sự là vậy, chẳng phải cậu sẽ giống như trong phim, dần dần mất đi ý thức của mình, rồi bị cái thứ ma quỷ đó hoàn toàn chiếm lấy thân xác sao?

Sau đó, con quỷ đó sẽ dùng cơ thể cậu để sống ở đây, thậm chí có thể đi cùng Chu Tiểu Di ra ngoài.

Cậu càng nghĩ càng sợ, cuối cùng ngồi phịch xuống đất, mặt mày chán nản, cảm thấy đời mình coi như xong.

Cả đời này có lẽ không thể lấy vợ sinh con được nữa rồi.

Chẳng trách cậu lại tự chăm sóc bản thân theo cách kỳ quặc như vậy.

Mọi người đều thấy bộ dạng của Vương Khải Toàn, không ngờ cậu lại bị dọa đến mức này... "Đúng là đồ vô dụng, lẽ nào cậu tin thật à?" "Chẳng lẽ ông ta lại chiếm được thân xác của cậu thật chắc?

Không đời nào, cứ yên tâm ở đây đi." Thấy bộ dạng của Vương Khải Toàn, rõ ràng là cậu ta đã bị dọa sợ, nhưng Chu Tiểu Di không tin rằng người đó có thể chiếm được thân xác của Vương Khải Toàn.

Hơn nữa, chỉ là bị tóm một cái, nhiều nhất cũng chỉ là nhiễm phải khí tức của ông ta mà thôi.

Chu Tiểu Di lục lọi một hồi, lấy ra một đống đồ vật trông như bùa chú từ trong túi của mình.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn cô, không hiểu cô định làm gì với chúng.

Rồi họ thấy Chu Tiểu Di dùng ngón tay vẽ lên đó một ký hiệu kỳ quái.

Họ không hiểu ý của Chu Tiểu Di là gì. "Trước đây tôi học được từ các bậc tiền bối, cũng không biết có tác dụng không nữa." "Nhưng nói chung, cứ tạm thời dùng cách này để cậu yên tâm hơn một chút, cũng coi như là một biện pháp bảo đảm." Mọi người cuối cùng cũng hiểu ra.

Tức là, Chu Tiểu Di cũng không chắc chắn liệu cách này có hiệu quả hay không.

Nếu vậy, Vương Khải Toàn vẫn còn gặp nguy hiểm.

Mọi người đều không biết đây là chuyện tốt hay xấu, nhưng trước

mắt cứ tạm thời như vậy đã.

Một lúc sau, họ lại tiếp tục lên đường.

Tình hình chủ yếu là, không biết có phải vì lá bùa kỳ lạ mà Chu Tiểu Di vẽ cho Vương Khải Toàn thật sự phát huy tác dụng hay không, mà cậu ta lại không có chuyện gì nữa.

Điều này khiến mọi người có chút kinh ngạc.

Chương 1786

Tuy nhiên, để đề phòng bất trắc, họ vẫn phải để mắt đến Chu Tiểu Di nhiều hơn.

Mọi người đều chăm chú quan sát Vương Khải Toàn, hy vọng cậu sẽ không sao.

Đừng để đến lúc đó lại thật sự xảy ra chuyện gì, nếu không họ thật sự có thể sẽ ra tay giết cậu ngay tại đây.

Đây cũng là một điểm mà tất cả mọi người đều cảm thấy khá kỳ lạ.

Vương Khải Toàn trông có vẻ đã ổn rồi.

Trong lúc mọi người còn đang nghi hoặc, chuyện lạ lại xảy ra.

Ngày hôm đó, Vương Khải Toàn lại cảm thấy có gì đó khác thường trong người, nhưng bề ngoài cậu vẫn tỏ ra bình thường.

Điều này khiến mọi người có chút không hiểu.

Rốt cuộc tình trạng của cậu hiện giờ là thế nào?

Mặc dù mọi người đều mơ hồ, nhưng họ biết rằng Vương Khải Toàn trở nên như vậy không phải là chuyện đùa.

Có khả năng đã thật sự xảy ra chuyện gì đó.

Nếu vậy, họ vẫn phải cảnh giác hơn.

Cứ như vậy, họ chậm rãi đi trong khu vực này.

Đi một lúc, họ phát hiện ra một điều bất thường, đó là quá yên tĩnh, dường như không có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Sau khi quan sát mấy ngày, mọi người cuối cùng cũng yên tâm.

Bây giờ họ không còn suy nghĩ gì đặc biệt nữa.

Dù sao đi nữa, trong mắt họ, nếu Vương Khải Toàn thật sự biến thành quái vật, họ sẽ giải quyết cậu ta ngay lập tức.

Cả quãng đường này đã quá đủ sợ hãi rồi, nếu không được nữa thì cứ giải quyết, kết quả đối với họ cũng gần như nhau cả... "Chứ cậu nghĩ sao, cậu nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì?

Không phải đã nói rồi sao?

Sẽ không có chuyện gì đâu." "Tôi đương nhiên cũng hiểu hoàn cảnh hiện tại của chúng ta có chút khác thường, nhưng tôi vẫn phải nói với cậu một chuyện." "Tình hình hiện tại của cậu, tôi cũng không rõ lắm." "Tôi chỉ có thể nói là có chút nguy hiểm, nhưng nguy hiểm cụ thể ở đâu thì tôi cũng tạm thời không nói được." "Cậu cứ ở yên một chỗ, đừng làm chuyện gì khiến người khác nghi ngờ." Vương Khải Toàn đương nhiên cũng biết tình trạng hiện tại của mình, cậu không dám chạy lung tung.

Cậu ngoan ngoãn nghe lời Chu Tiểu Di, đi theo bên cạnh họ.

Ngày hôm đó, Vương Khải Toàn luôn cảm thấy trong đầu có một giọng nói đang không ngừng gọi mình.

Ban đầu, cậu còn nghĩ mình chắc chắn bị ảo giác.

Hơn nữa, nhìn Chu Tiểu Di mấy ngày nay rõ ràng đã tiều tụy đi nhiều, cậu có chút không nỡ.

Rõ ràng cậu là một nam tử hán đại trượng phu, tại sao mọi chuyện lại trở thành gánh nặng của Chu Tiểu Di?

Điều này khiến cậu không thể không nghĩ, hay là cứ nghiêm túc suy nghĩ lại đã.

Chu Tiểu Di đương nhiên cũng luôn quan sát Vương Khải Toàn,

thấy cậu không có biểu hiện gì đặc biệt, cô liền nghĩ chắc là không có chuyện gì.

Tuy nhiên, buổi tối khi họ tùy ý tìm một chỗ nghỉ ngơi, Vương Khải Toàn trong giấc mơ đã bị giọng nói đó đánh thức.

Cậu ngẩng đầu nhìn xung quanh, ngoài ánh lửa leo lét thì không còn gì khác.

Chương 1787

Cậu bây giờ đã chắc chắn, thật sự có một giọng nói đang gọi mình.

Cậu không biết đó là thứ gì, nhưng có dự cảm không hề đơn giản.

Cậu liếc nhìn Chu Tiểu Di, rồi lại liếc nhìn người gác đêm nay, là một người của Tôn lão bản, đang ngủ say như chết, hoàn toàn không phải đang gác đêm.

Vương Khải Toàn chậm rãi đi tới, ngồi bên đống lửa.

Đúng lúc này, cậu cảm thấy một bóng đen lướt qua.

Vương Khải Toàn nhanh chóng dùng đèn pin chiếu qua, nhưng không phát hiện ra thứ gì.

Lúc này cậu lại nghe thấy giọng nói đó.

Cậu bây giờ đã chắc chắn mình không bị ảo giác, cậu chất vấn đối phương là ai, nhưng lại không có động tĩnh gì.

Cũng chính lúc này, cậu cảm thấy toàn thân có gì đó không ổn.

Cậu thế mà lại dùng tay bóp cổ mình.

Điều này khiến cậu hoảng sợ, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Cậu muốn bỏ tay xuống, nhưng phát hiện tay mình dường như đã bị người khác điều khiển, hoàn toàn không thể buông ra.

Cậu không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt, không biết tình trạng này là sao.

Mắt thấy nếu không đánh thức Chu Tiểu Di và những người khác, cậu có thể sẽ bỏ mạng tại đây.

Cậu chỉ đành nhanh chóng chạy tới, định gọi Chu Tiểu Di tỉnh dậy giúp mình giải quyết rắc rối.

Cậu lao nhanh về phía trước, rồi "rầm" một tiếng, Vương Khải Toàn ngã xuống bên cạnh Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di rất cảnh giác, nghe thấy tiếng động liền lập tức tỉnh dậy.

Rồi cô nhìn thấy Vương Khải Toàn ngã bên cạnh mình, tay đang bóp chặt cổ, ánh mắt cậu đang cầu cứu cô.

Chu Tiểu Di lập tức hiểu ra!

Cậu ta hoàn toàn không thể kiểm soát được tay mình!

Chu Tiểu Di nhanh gọn lẹ đánh một chưởng vào sau gáy cậu ta.

Vương Khải Toàn chìm vào hôn mê, hai tay vẫn cứng đờ đặt trên cổ.

Vì động tĩnh quá lớn, những người khác cũng từ từ tỉnh dậy.

Cảnh họ không thấy chính là lúc Chu Tiểu Di đánh Vương Khải Toàn.

Họ cũng biết, Chu Tiểu Di sẽ không vô cớ đánh Vương Khải Toàn.

Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó!

Mọi người đều hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Chu Tiểu Di nói cô cũng không biết, đợi Vương Khải Toàn tỉnh lại rồi nói.

Mọi người im lặng.

Nhưng họ cũng không biết, rốt cuộc Vương Khải Toàn đã xảy ra chuyện gì.

Chương 1788

Khi trời vừa hửng sáng, Vương Khải Toàn cuối cùng cũng tỉnh lại.

Cậu tỉnh dậy liền cảm thấy cổ họng đau rát, xem ra tối qua đúng là đã bóp rất mạnh.

Cậu nhìn Chu Tiểu Di với ánh mắt biết ơn, nhưng Chu Tiểu Di lại nhìn cậu với vẻ mặt phức tạp.

Vương Khải Toàn bất lực thở dài, xem ra vẫn không thể kiểm soát được bản thân.

Vương Khải Toàn kể lại toàn bộ chuyện xảy ra tối qua, và cả những ngày gần đây, cậu luôn cảm thấy có một giọng nói đang gọi mình.

Chu Tiểu Di nhìn cậu với ánh mắt sắc lẻm, tim Vương Khải Toàn đập thót một cái. "Vương Khải Toàn, có phải cậu không để lời tôi nói vào tai không?

Tôi đã nói rồi, có bất cứ tình huống nào cũng có thể lập tức báo cho tôi, vậy mà cậu đã làm gì?

Cậu hoàn toàn không nói." Mặc dù Vương Khải Toàn cũng biết, mình không nói cho Chu Tiểu Di chuyện này là rất không tốt, nhưng lúc đó cậu cũng không nghĩ nhiều.

Họ không biết sự việc lại phức tạp như vậy, nên cậu mới không nói thật với Chu Tiểu Di.

Bây giờ nghe Chu Tiểu Di nói vậy, cậu mới ý thức được, chỉ vì một phút cố chấp của mình mà suýt nữa đã gây ra đại họa.

Đã như vậy, họ cũng không cần nói thêm gì nữa. "Tôi chỉ nghĩ,

gần đây cô vì những chuyện này đã đủ phiền lòng rồi, không muốn vì chuyện của tôi mà lại thêm phiền phức cho cô." "Cho nên mới không nói, ai ngờ vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, suýt nữa thì mất mạng, may mà không đặc biệt nghiêm trọng." Vương Khải Toàn biết mình làm vậy quả thực có chút không đúng, nhưng đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, cậu chỉ có thể nói như vậy.

Mọi người nhìn bộ dạng của hai người họ, cũng chỉ im lặng.

Họ biết Chu Tiểu Di thật sự đang lo lắng cho tình trạng của đối phương.

Đã vậy, họ cũng không cần hỏi nữa, cứ im lặng ở đây cũng tốt.

Chu Tiểu Di thực ra cũng không thật sự tức giận.

Cô chỉ không ngờ rằng Vương Khải Toàn thật sự không nói gì cho họ biết.

Rõ ràng là sợ họ lo lắng quá nhiều, nhưng sao có thể không lo lắng được chứ?

Chuyện đáng lo thì vẫn phải lo.

Mấy ngày tiếp theo, Vương Khải Toàn dù xảy ra chuyện gì cũng đều kể chi tiết cho Chu Tiểu Di.

Chu Tiểu Di cũng luôn để mắt đến cậu, mục đích là để Vương Khải Toàn không giấu giếm cô bất cứ chuyện gì.

Hai người cũng coi như ngầm hiểu ý nhau.

May mắn là sau đó cũng không xảy ra chuyện gì nữa.

Mọi người cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, chuyện ngày hôm đó cứ như một giấc mơ.

Nhưng họ biết rõ, chuyện đó không đơn giản chỉ là một giấc mơ, mà là chuyện đã thật sự xảy ra.

Điều này cũng khiến mọi người có chút kinh ngạc, không biết tiếp theo nên làm gì. "Mấy ngày nay, cậu không nghe thấy giọng nói đó nữa chứ?

Nếu có bất cứ điều gì không ổn, phải nói cho tôi biết ngay lập tức." "Đừng có nghĩ đến việc giấu tôi nữa, nếu để tôi biết cậu lại lén lút cố chấp, không chịu nói cho chúng tôi biết, thì đừng trách tôi không khách khí." Có tiền lệ rồi, Chu Tiểu Di bây giờ thật sự không chút nương tay, nên cậu ta cũng nói thật.

Đương nhiên, Chu Tiểu Di cũng biết tình hình hiện tại quả thực không tốt...

Chương 1789

Chu Tiểu Di biết bây giờ không phải là lúc để đùa giỡn.

Con thằn lằn khổng lồ quất đuôi một cái, móng vuốt sắc bén vồ về phía họ.

Động tác thật sự dứt khoát và gọn gàng, đồng thời cũng lộ ra vẻ hung ác, rõ ràng là muốn vồ lấy họ rồi ăn tươi nuốt sống.

May mà Chu Tiểu Di và những người khác cũng phản ứng nhanh, họ nhanh chóng né sang một bên.

Họ hiện đang bị đánh cho tứ tán.

Con thằn lằn khổng lồ lúc thì quất đuôi, lúc thì dùng cả móng trước móng sau tấn công họ, đồng thời gầm lên, há cái miệng to như chậu máu về phía họ. "Thứ này rốt cuộc mặc cái gì trên người vậy?

Sao lại cứng như thế, súng của chúng ta hình như không thể bắn chết nó." Còn cần họ nói sao?

Chu Tiểu Di cũng nhìn ra được.

Điều cô thấy may mắn bây giờ là tạm thời chỉ có một con.

Nhưng vừa nghĩ xong câu đó, Chu Tiểu Di liền hối hận.

Vừa rồi cô đã nói linh tinh cái gì vậy chứ?

Cô không nên nói câu đó, vì thường sẽ có định luật Murphy.

Họ lại nghe thấy mấy tiếng động lớn, xung quanh toàn là những con thằn lằn khổng lồ chạy tới, vây tất cả mọi người lại.

Những con thằn lằn này há cái miệng to như chậu máu, miệng nhỏ ra thứ nước dãi nhớp nháp kinh tởm, mùi hôi thối nồng nặc. "Trời đất ơi, thật quá xui xẻo rồi, bị nó ăn thịt tôi còn thấy ghê tởm khi ở trong

cái bụng như vậy." "Liệu tôi có phải chịu dày vò không?

Tôi thà lát nữa tự cho mình viên đạn cuối cùng còn hơn." A Nguyệt nhìn bộ dạng của những người này, thật sự có chút khinh bỉ.

Những người khác không ngờ lúc này mà cậu ta đã nghĩ sẵn cách chết cho mình.

Nhưng họ nhìn những con thằn lằn khổng lồ trước mặt, nhìn cái miệng hôi thối của chúng, cũng cảm thấy đúng.

Thà bị viên đạn cuối cùng của mình bắn chết, còn hơn là thối rữa trong bụng chúng.

Như vậy, họ chết rồi, dù bị xé thành bao nhiêu mảnh, họ cũng không còn cảm giác gì, cũng không quan tâm nhiều nữa.

Nhưng bây giờ không thể trơ mắt chấp nhận hiện thực này. "Một lũ vô dụng, chết cái gì mà chết, tôi cho phép chưa?" Chu Tiểu Di vừa muốn cười, vừa phải bắt họ nghiêm túc lại.

Đừng tưởng cô không biết, đám người này căn bản không muốn chết.

Chẳng qua chỉ là muốn giải tỏa bầu không khí căng thẳng này thôi.

Nhưng cô cảm thấy, đây căn bản không phải là cơ hội tốt để giải tỏa, nên cô bảo họ đừng nghĩ nhiều nữa.

Nghe câu nói của Chu Tiểu Di, mọi người như được tiêm máu gà, lập tức lại xả một tràng đạn vào lũ quái vật, nhưng hoàn toàn vô dụng.

Đạn bắn vào người chúng cứ như gãi ngứa.

Cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách.

Chu Tiểu Di thấy không có tác dụng gì, cô dứt khoát dùng sợi dây thừng dài trong tay ném về phía một cái cây lớn, rồi mượn lực bay lên

cành cây, nhìn xuống dưới.

Chương 1790

Cô phát hiện ra lũ thằn lằn này quả thực da dày thịt béo, căn bản không thể gây ra bất cứ mối đe dọa nào cho chúng.

Những người khác thấy Chu Tiểu Di đã leo lên cây, cũng lần lượt bắt chước, leo lên cành cây...

Trong nháy mắt, gần một nửa số người đã leo lên được những cành cây to.

Ngay cả Tôn lão bản cũng được gã mặt sẹo, Chu Tiểu Di và Hắc ca giúp đỡ, leo lên được. "Mọi người mau nhìn xem, mấy thứ này trông như mặc áo giáp vậy, chúng ta căn bản không bắn chết được." "Bây giờ chỉ có thể tạm thời trốn một lúc, nhưng trốn ở đây cũng không phải là kế lâu dài." Hiện tại họ ở trên cây tạm thời an toàn, nhưng họ biết, có thể sẽ không an toàn như vậy.

Cho nên lát nữa, vẫn phải tiếp tục đi xuống, không phải sao?

Cứ như vậy, mấy người họ tạm thời ở lại đây, còn những con thằn lằn bên dưới cũng rất thông minh.

Ban đầu, chúng cũng không tìm thấy những người đó trốn ở đâu, nhưng rất nhanh chúng đã nhận ra, mùi hương tỏa ra từ trên ngọn cây.

Đã vậy, chúng cứ đâm đổ hết những cái cây này xem sao, chúng không tin những người đó còn có thể tiếp tục trốn được.

Lũ thằn lằn này cứ như đã thành tinh.

Tất cả thằn lằn tập trung lại, rồi lao về phía những cái cây, "rầm rầm" mấy tiếng, thân cây bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Những người trên cây bám chặt vào thân cây mới không bị rơi xuống.

Không lẽ nào, lũ thằn lằn này lại có thể nhận ra họ đang ở trên cây.

Mặc dù mọi người cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng bình thường, lũ thằn lằn này đã biến thành như vậy, tự nhiên là có lý do của nó. "Lũ thằn lằn này sao thế nhỉ?

Sao chúng lại thông minh như vậy, biết chúng ta trốn trên cây, rồi dùng cách này để đối phó chúng ta." "Nhưng mọi người có biết, chúng ta bây giờ phải làm thế nào mới có thể trừ khử hết chúng không, lũ thằn lằn này dùng súng cũng không bắn chết được." Ai nói không phải chứ, bây giờ mọi người đều mờ mịt, không biết tiếp theo nên làm gì.

Lũ thằn lằn này cứ như có ý thức riêng vậy.

Điều này khiến người ta cảm thấy có chút không thể tin được.

Lũ thằn lằn đã bắt đầu chia tốp đâm vào thân cây, mắt thấy một cái cây sắp đổ xuống.

Chu Tiểu Di nhanh nhẹn dùng sợi dây thừng trên tay ném qua, buộc vào cái cây đó, tạm thời giúp họ kéo lại.

Nhưng đây cũng không phải là kế lâu dài. "Xem ra chúng ta vẫn phải xuống huyết chiến với chúng.

Tôi xem có cách giải quyết nào không, phía trước hình như có một số cạm bẫy." "Chắc là người trước đây cũng đã đến nơi này, rồi cũng suýt bị kẹt chết ở đây, nên họ đã dùng cách này." Chẳng trách người ta thường nói, đứng cao nhìn xa.

Vừa rồi, họ đứng trên này, tự nhiên cũng nhìn thấy phía trước có một số cạm bẫy, nhưng có chút nguy hiểm.

Chu Tiểu Di nghĩ vẫn phải dụ hết lũ quái vật này vào những cạm bẫy đó.

Chu Tiểu Di, Hắc ca và Diệp Phàm, ba người họ, bao gồm cả A Nguyệt, thân thủ cũng khá tốt.

Những người của Tôn Hưng tự nhiên cũng có chút năng lực, nhưng họ đương nhiên cũng không thể giúp Chu Tiểu Di được, chủ yếu là họ thật sự không biết những chuyện này.

Chu Tiểu Di và mấy người nhanh chóng tiến về phía trước.

Trong nháy mắt, họ đã từ từ đến gần lũ thằn lằn.

Lũ thằn lằn chú ý tới.

Chương 1791

Mấy người họ phối hợp cũng khá ăn ý, để lại Chu Tiểu Di và Diệp Phàm hai người ở đây, tạm thời thu hút sự chú ý của chúng...

Hai người cùng lúc thu hút hỏa lực của lũ thằn lằn, còn những người khác thì nhanh chóng chạy đến nơi có cạm bẫy để xem xét cách bố trí.

Đợi đến khi Hắc ca và những người khác báo hiệu đã gần xong, Chu Tiểu Di và Diệp Phàm mới dẫn lũ thằn lằn chạy nhanh qua đó.

Những cái bẫy đó quả nhiên được thiết kế đặc biệt để đối phó với lũ thằn lằn.

Khi họ đi qua, tất cả lũ thằn lằn đều đồng loạt rơi vào bẫy.

Bên dưới còn có những lưới sắt đã gỉ sét, sau khi rơi xuống, lưới tự động đóng lại.

Chu Tiểu Di và mọi người cảm thấy, có lẽ cái bẫy này đã được làm từ rất lâu rồi. "Thú vị thật, không ngờ ở nơi này lại có thể thấy được những cái bẫy như vậy." "Tôi thấy chắc là mới được để lại không lâu, ít nhất không quá 20 năm." Chu Tiểu Di liếc nhìn một cái đã hiểu ra những cái bẫy này là sao, những người khác cũng rất đồng tình.

Số thằn lằn còn lại cũng lần lượt rơi vào bẫy.

Chu Tiểu Di bảo những người còn trên cây mau xuống.

Cô không vội rời khỏi nơi này.

Mắt thấy họ đã giải quyết được một đống thằn lằn, rời khỏi đây là an toàn.

Nào ngờ, họ né được đòn tấn công của thằn lằn, nhưng lại không thoát khỏi cơ quan được bố trí ở đây.

Có lẽ những người trước đây, cũng để đề phòng lũ thằn lằn này vượt qua, đã đặt cơ quan ở không xa.

Hơn nữa, những cơ quan này có lẽ đã có từ lúc kiến trúc này được xây dựng.

Chu Tiểu Di và mọi người di chuyển rất nhanh, hoàn toàn không chú ý đến nơi này có gì kỳ lạ.

Đúng lúc này, không biết ai đã giẫm phải thứ gì đó. "Rắc" một tiếng.

Người đó cứng đờ dừng lại, muốn nói cho Chu Tiểu Di và mọi người biết, mình hình như đã giẫm phải thứ gì đó.

Nhưng đã không kịp nữa, vô số mũi tên sắc bén đã từ bốn phương tám hướng bay ra.

Một số mũi tên bay quá nhanh, họ hoàn toàn chưa kịp phản ứng, tất cả đều có chút ngẩn người.

Nhưng cuối cùng, Chu Tiểu Di bảo họ tất cả nằm xuống.

Mọi người nghe thấy câu nói của Chu Tiểu Di, tự nhiên có người nhanh chóng nằm xuống.

Nhưng vẫn có một số người chậm chân, bị trúng tên.

Họ nghe thấy tiếng tên rơi lả tả, sau khi không còn động tĩnh gì nữa mới từ từ ngẩng đầu.

May mà vừa rồi sau khi nằm xuống, Chu Tiểu Di còn bảo họ mau lăn theo con dốc này xuống, họ trốn dưới con dốc nhỏ nên mới không bị thương.

Nguy hiểm thật, nhưng cũng có một số người không may mắn

như vậy, họ lại mất thêm mấy người ở đây.

Đợi tất cả cơ quan kết thúc, Chu Tiểu Di và mọi người từ từ đi lên, nhìn thấy mấy người đó chết không rõ nguyên nhân.

Chu Tiểu Di cũng có chút không nỡ.

Sau khi ra ngoài, Chu Tiểu Di và mọi người đã chôn cất mấy người này tại chỗ.

Chương 1792

"Tôn lão bản, họ đều là người ông mang đến, chắc đều là thủ hạ của ông, hy vọng sau khi trở về, Tôn lão bản có thể đối xử tốt với gia đình họ." "Cho họ thêm một chút tiền bồi thường, họ có lẽ đều là trụ cột của gia đình." Tôn Hưng nhìn mấy người thủ hạ của mình chết ở đây, ông cũng rất áy náy.

Cả quãng đường này, người ông mang đến đã lần lượt thiệt hại mấy người.

Lần này còn thảm hơn, một lúc mất đi ba đại tướng... "Hồ tiên sinh yên tâm, sau khi ra ngoài tôi nhất định sẽ bồi thường thật tốt cho họ." "Tôi nhất định sẽ để vợ con, cha mẹ họ có cuộc sống tốt." "Nhưng điều kiện tiên quyết là, chúng ta có thể rời khỏi nơi này." Tôn Hưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, ông cũng không chắc chắn liệu mình có thể rời khỏi nơi này không.

Nếu có thể rời đi, ông tự nhiên sẽ đối xử tốt với những người đã cùng ông đến đây mạo hiểm.

Nhưng nếu không thể rời đi, đó lại là chuyện khác. "Tôn lão bản, ông nói gì vậy?

Chị Chu của chúng ta đã nói rồi, chỉ cần có chị ấy ở đây, chị ấy tuyệt đối sẽ bảo vệ các người bình an vô sự, yên tâm, chắc chắn có thể đưa các người rời đi." 【Ha ha ha, không biết sao nữa, tôi nhìn bộ dạng của họ thấy cũng khá vui, lúc thì Vương Khải Toàn tin chị Chu, lúc thì lại không tin, đúng là kỳ lạ.】 【Ai nói không phải đâu, tôi cũng thấy buồn cười, cứ như xem hài vậy.】 【Vương Khải Toàn bây giờ có phải đã quên rồi không, chị Chu yêu quý của cậu ta có thể bắn một phát vào đầu cậu ta bất cứ lúc nào, mục đích là để đề phòng cậu ta

biến thành quái vật.】【Nhưng Vương Khải Toàn lâu như vậy rồi không có chuyện gì, chắc là sẽ không sao đâu nhỉ.

Nhưng ai biết được, cũng không chắc.】【Không sai, tôi bây giờ vẫn khá lo lắng, cũng không biết Vương Khải Toàn còn có phản ứng gì không.】【Thời gian trước, nhìn bộ dạng của Vương Khải Toàn, hồn bay phách lạc, cứ như linh hồn bị tước đoạt, bị hiến tế vậy, tôi thật sự cũng khá sợ.】【....】....

Lúc này Vương Khải Toàn hoàn toàn không biết sự quan tâm của mọi người dành cho mình.

Cậu thực ra cũng chỉ muốn cho Chu Tiểu Di biết mình trung thành với cô, rồi tranh thủ lấy lòng cô một chút.

Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng của cậu, cảm thấy cũng khá buồn cười.

Cô thực ra cũng chỉ nói vậy thôi, chứ không thật sự làm gì Vương Khải Toàn. "Được rồi, Tôn lão bản còn cần cậu nói sao?

Ông ấy chắc chắn sẽ đối xử tốt với những người thủ hạ của mình, nên cậu hoàn toàn không cần lo lắng." Hình như cũng đúng.

Đã vậy, họ cũng không cần lo lắng nhiều nữa.

Nhưng điều khiến mọi người có chút không hiểu, là tại sao đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, vẫn còn có những điều họ không biết.

Cơ quan vừa rồi chắc là được bắn ra từ những tảng đá ở không xa, Chu Tiểu Di cũng cảm thấy những người xây dựng đó thật lợi hại, lại có thể nghĩ ra cách đặt cơ quan ở nơi này.

Cô bảo những người khác ở yên tại chỗ, cô qua đó xem xét, Hắc ca cũng đi cùng cô. "Không phải đã nói rồi sao, chúng tôi bảo các người đi theo sau, cậu cũng theo tới làm gì?" Chu Tiểu Di và Hắc ca hai người đi phía trước, cảm thấy phía sau hình như có tiếng bước chân.

Họ quay đầu lại thì thấy là Diệp Phàm.

Chu Tiểu Di có chút kỳ lạ, không phải đã bảo họ ở yên tại chỗ rồi sao?

Sao Diệp Phàm lại theo tới?

Nhưng, Chu Tiểu Di cũng chỉ nói vậy thôi.

Cô tin vào năng lực của Diệp Phàm.

Diệp Phàm cũng có khả năng ở nơi này, nên cô cứ để cậu ta tiếp tục đi theo.

Điều cô không phát hiện ra là, Diệp Phàm phía sau rất kỳ lạ. "Diệp Phàm, cậu nói hai người họ đi qua đó, có xảy ra nguy hiểm gì không?

Nếu không phải bên này cũng có khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi đã đi cùng họ rồi."".....

Đúng lúc này, bên cạnh Vương Khải Toàn cũng có một Diệp Phàm.

Chương 1793

Rồi kẻ đi theo sau Chu Tiểu Di cũng là một Diệp Phàm khác.

Đương nhiên, cả hai nhóm đều không biết rằng đã có thêm một Diệp Phàm xuất hiện, ngay cả bản thân Diệp Phàm cũng không hay biết. 【Trời ạ, kích thích thật sự, không ngờ lại mọc ra thêm một Diệp Phàm, tôi thấy buồn cười quá đi mất.】 【Ai giải thích cho tôi tình hình hiện tại với, tại sao lại có thêm một Diệp Phàm vậy?】 【Đúng đó, sao lại có hai Diệp Phàm?

Lại làm tôi nhớ đến vụ hai Chu Tiểu Di.

Lẽ nào như chị Chu nói, nơi này quá kỳ quái.】 【Chắc đã xảy ra chuyện gì khác thường rồi, nếu thật vậy thì thú vị quá.】 【Chị Chu và mọi người có gặp nguy hiểm không?

Tôi cứ thấy tên Diệp Phàm kia là lạ, lúc nãy chị Chu hỏi mà hắn chẳng trả lời.】 【Hắn cứ lẳng lặng đi theo họ, không lẽ định nhân cơ hội họ tách ra để ra tay giải quyết cả nhóm chứ.】 【....】 Người xem trong phòng livestream không khỏi lo lắng, chẳng biết gã Diệp Phàm giả kia rốt cuộc sẽ làm gì!

Nhưng ai cũng hiểu, mọi chuyện chắc chắn không hề đơn giản.

Nếu đã vậy, họ chỉ có thể nín thở theo dõi, và đều đoán được tình hình có lẽ không mấy tốt đẹp.

Tất cả mọi người đều nín thở chờ xem liệu Chu Tiểu Di và Hắc ca có phát hiện ra điều bất thường không!

Chu Tiểu Di và Hắc ca quả thực không mấy để ý.

Cả hai đang tập trung nghiên cứu cơ quan, họ phát hiện trên vách đá có rất nhiều lỗ nhỏ.

Thật thú vị, những người xưa cũng thật tài giỏi. "Không ngờ ngày xưa họ có thể đục khoét những lỗ nhỏ li ti như vậy trên vách đá cứng này, chỉ để đặt những mũi tên độc vừa rồi." "Nhưng tôi hơi thắc mắc, tại sao công tắc khởi động cơ quan lại đặt ở một nơi xa như vậy?" Chu Tiểu Di quan sát một lượt rồi cảm thấy lạ lùng, đồng thời cũng kinh ngạc.

Hắc ca cũng nhíu chặt mày.

Anh đã đi qua rất nhiều nơi nhưng cũng thấy chuyện này thật sự kỳ lạ, thế là cả hai bắt đầu mải mê nghiên cứu. "Diệp Phàm, cậu có thấy nơi này có gì lạ không?

Hoặc là trước đây cậu cũng từng đi nhiều nơi rồi, có gặp phải thứ gì tương tự chưa?" Chu Tiểu Di chợt nhớ ra sau lưng mình còn có một Diệp Phàm, nhưng cô đoán chắc anh ta cũng không biết gì đâu.

Nếu không thì đã chẳng im lặng từ lúc vào đây đến giờ!

Vì vậy, Chu Tiểu Di bèn hỏi thử, nhưng Diệp Phàm bên kia vẫn không đáp lại một lời.

Chu Tiểu Di không làm phiền anh ta nữa, cô và Hắc ca tiếp tục quan sát!

Thế nhưng, điều Chu Tiểu Di không hề hay biết là gã Diệp Phàm sau lưng cô đã cầm một khẩu súng trên tay tự lúc nào.

Và nhìn bộ dạng của hắn, rõ ràng là định chĩa súng vào cô.

May mắn là Chu Tiểu Di cảm thấy có gì đó không ổn.

Cô vừa quay đầu lại thì thấy một họng súng đen ngòm đang chĩa thẳng vào đầu mình, mà người cầm súng chính là người bạn đồng hành mà cô rất tin tưởng, người đã cùng cô trải qua bao gian khổ trên đường đi – Diệp Phàm. "Diệp Phàm, cậu làm gì vậy?

Tôi khuyên cậu mau bỏ súng xuống, lẽ nào cậu muốn tạo phản?" Cô không hiểu Diệp Phàm đang làm gì nữa... "Khoan đã, trạng thái của cậu ta có vẻ không ổn, cậu ta không phải Diệp Phàm.

Hoặc có thể là Diệp Phàm, nhưng đã bị khống chế rồi, cô nhìn xem." Hắc ca đứng bên cạnh cũng đầy vẻ nghi hoặc.

Anh quan sát kỹ một chút rồi cảm thấy người trước mặt chưa chắc đã là Diệp Phàm thật.

Chu Tiểu Di cũng tin chắc đây là kẻ giả mạo, Diệp Phàm thật sẽ không làm vậy.

Chương 1794

Ngay lúc đó, cô trừng lớn hai mắt.

Vì cô phát hiện đối phương sắp bóp cò, Chu Tiểu Di chỉ có thể nhanh chóng lao mình sang bên phải!

Cô ngã sõng soài trên đất, viên đạn quả thực đã sượt qua tai cô. "Diệp Phàm, cậu điên rồi sao?

Cậu thật sự dám nổ súng với tôi, hay là cậu vốn không phải Diệp Phàm?" Chu Tiểu Di đứng dậy, hét vào mặt gã Diệp Phàm trước mặt.

Mặc dù lúc nãy cô đã đoán anh ta bị khống chế, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy có lẽ đây không phải Diệp Phàm thật.

Hắc ca lúc này cũng phát hiện ra điều bất thường, anh lập tức nói với Chu Tiểu Di rằng người này chắc chắn không phải Diệp Phàm.

Chu Tiểu Di nhìn kỹ lại một lần nữa, cô cảm thấy Hắc ca nói đúng.

Chu Tiểu Di ra tay dứt khoát, dùng khẩu súng trong tay bắn văng khẩu súng của gã Diệp Phàm giả xuống đất, tay của đối phương cũng bị thương.

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm Chu Tiểu Di.

Bây giờ cô càng chắc chắn người trước mặt không phải Diệp Phàm. "Ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao lại mạo danh Diệp Phàm, còn đi theo sau chúng tôi, định giết tôi?" Chu Tiểu Di không biết kẻ này là ai, tại sao lại mạo danh Diệp Phàm ở đây?

Dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cô biết đối phương chắc chắn không

đơn giản!

Sau khi bị thương, kẻ đó cũng không có ý định tiếp tục dây dưa với Chu Tiểu Di và Hắc ca.

Hắn nhanh chóng bỏ chạy.

Sợ gã Diệp Phàm giả này lại đi tìm những người khác gây rối, hai người họ cũng vội vã quay về.

Khi quay lại, họ nhìn thấy Diệp Phàm.

Chu Tiểu Di và Hắc ca ngầm hiểu ý nhau, lập tức chĩa súng vào đầu anh ta, hỏi anh có phải Diệp Phàm thật không? "Hai người làm sao vậy?

Sao lại chĩa súng vào Diệp Phàm?

Còn hỏi cậu ta có phải Diệp Phàm thật không nữa?" Vương Khải Toàn ngơ ngác, những người khác cũng vậy, ngay cả bản thân Diệp Phàm cũng không hiểu Chu Tiểu Di và Hắc ca đang làm gì. "Lúc nãy bên cạnh chúng tôi cũng có một Diệp Phàm.

Người trước mặt này có đi cùng mọi người từ đầu đến cuối không, cậu ta có rời đi lúc nào không?" Chu Tiểu Di cũng không chắc người trước mặt là kẻ mạo danh hay Diệp Phàm thật, hoặc có lẽ Diệp Phàm lúc nãy đã bị khống chế.

Nhưng cô liếc nhìn, tay anh ta không hề bị thương, xem ra kẻ kia đúng là đồ giả. "Cái gì?

Cậu ta vẫn luôn ở đây với chúng tôi, chưa từng rời đi.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?" "Lẽ nào các người không thấy một kẻ giống hệt cậu ta sao?

Nếu thật vậy thì đáng sợ quá." Vương Khải Toàn suy nghĩ một chút rồi đã hiểu ra mọi chuyện!

Bọn họ đã từng gặp một Chu Tiểu Di y hệt rồi.

Chương 1795

Gặp một Diệp Phàm y hệt nữa, dường như cũng không phải chuyện gì to tát, nên anh ta liền hỏi thẳng.

Quả nhiên!

Chu Tiểu Di và những người kia đều gật đầu!

Không thể nào, lại có chuyện như vậy thật sao... "Đúng vậy, lúc nãy chúng tôi đi xem xét cơ quan, đột nhiên có một người đi theo sau.

Chúng tôi quay lại thì thấy là Diệp Phàm." "Nhưng cậu ta rất kỳ lạ, không nói một lời nào." "Sau đó, cậu ta lén lút sau lưng định dùng súng giết tôi, may mà tôi phản ứng nhanh mới thoát chết." "Hay lắm, Diệp Phàm, cậu dám đối phó với lão Hồ à, nói đi, rốt cuộc là thế nào?" Vương Khải Toàn lên tiếng.

Diệp Phàm thật sự dở khóc dở cười, sao anh cảm thấy Vương Khải Toàn thay đổi xoành xoạch thế này, lúc thế này lúc thế khác. "Vương Khải Toàn, cậu ngốc à?

Lúc nãy tôi vẫn luôn ở bên cạnh các cậu, hơn nữa theo lời ngài Hồ nói, cô ấy đã bắn bị thương tay phải của đối phương." "Cậu nhìn tay phải của tôi xem có giống bị thương không?

Với lại lúc nãy đi cùng cậu, tôi chưa hề rời đi." Vương Khải Toàn cười gượng gạo, quả đúng là vậy, Diệp Phàm này sau khi đi cùng bọn họ thì chưa từng rời đi.

Nhưng Vương Khải Toàn lại nghĩ, biết đâu ở một thời điểm nào đó, anh ta đã bị tráo đổi rồi thì sao, đây cũng có thể là đồ giả.

Thế là anh ta liền hỏi Diệp Phàm vài câu hỏi riêng tư, Diệp Phàm đành bất đắc dĩ trả lời hết!

Cuối cùng, anh ta mới xác định được, người trước mặt chính là Diệp Phàm mà anh ta quen biết. "Được rồi, tạm thời chúng tôi tin cậu là Diệp Phàm thật, vậy chuyện vừa rồi rốt cuộc là sao?" "Nói vậy là, hai người thật sự đã thấy một Diệp Phàm khác, lạ thật, tại sao lại có thêm một Diệp Phàm nữa?

Mà hắn còn muốn làm hại cô." Trên đường đi, họ đã chứng kiến một kẻ biến thành Chu Tiểu Di, bây giờ lại nghe nói có một kẻ giống hệt Diệp Phàm.

Tất cả mọi người đều có chút sững sờ, không hiểu chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Hơn nữa đối phương còn muốn đến giết Chu Tiểu Di, tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra!

Vì vậy họ phải làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Phàm bên kia cũng lắc đầu, anh ta hoàn toàn không biết gì.

Chu Tiểu Di và Hắc ca cũng thở phào nhẹ nhõm, Diệp Phàm trước mặt là thật, vậy thì không cần lo lắng nhiều nữa.

Cả hai liền kể lại toàn bộ sự việc vừa rồi. "Xem ra những kẻ đó đã nhận ra điều gì rồi, chúng cảm thấy nếu cô đi tiếp có thể sẽ cản trở kế hoạch của chúng." "Nên chúng muốn trừ khử cô trước cho xong chuyện, xem ra bây giờ cô đang gặp nguy hiểm đấy." Điều này còn phải nói sao?

Chắc chắn là sự thật!

Vì vậy họ nhất định phải có biện pháp đối phó!

Sau khi suy nghĩ một lát, họ cũng không nói thêm gì nữa. "Bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi, tôi muốn xem xem bọn chúng còn giở trò gì nữa, tiếp theo mọi người hãy cẩn thận hơn." "Nếu các bạn thấy có người nào trông giống hệt đồng đội của chúng ta thì cũng đừng quá tin

tưởng." Đây quả thực là lời thật lòng, ở nơi này, họ quả thực có thể đối mặt với đủ loại nguy hiểm!

Nếu đã vậy, họ nên ở đây suy nghĩ kỹ xem, nếu lần sau gặp phải tình huống tương tự thì phải làm thế nào?

Chu Tiểu Di thấy họ đã ổn định lại.

Lúc nãy cô đã xem xét cơ quan bên kia rồi, không còn gì nguy hiểm nữa, bây giờ có thể đi qua trực tiếp.

Sau khi họ đi qua, họ phát hiện cơ quan ở đây giống hệt như lúc nãy, cũng không có gì đặc biệt!

Chương 1796

Sau đó họ lại một lần nữa tiến vào con đường cổ đó...

Thế nhưng, họ vừa mới bước vào, đã nghe thấy tiếng nước tí tách rơi xuống!

Xem ra phía trước lại là một nơi âm u ẩm ướt. "Chúng ta có lẽ đang ngày càng đến gần sự thật mà mọi người muốn tìm, nếu không thì bọn chúng đã không vội vàng như vậy, cho nên mọi người hãy chú ý một chút." Chu Tiểu Di cũng không chắc liệu có nguy hiểm gì xảy ra không, nên cô dặn mọi người phải chú ý.

Nếu thật sự xảy ra nguy hiểm, đến lúc đó không ai dám chắc được điều gì, vì vậy cô bảo họ đừng suy nghĩ nhiều nữa!

Đồng thời cũng dặn họ đừng để tâm đến những chuyện khác.

Sự việc vừa xảy ra khiến tất cả mọi người đều hiểu rằng!

Tiếp theo họ có thể sẽ phải đối mặt với đủ loại nguy hiểm.

Nếu đã như vậy, họ đành phải chờ đợi ở đây trước đã.

Mọi người đều chậm rãi đi theo Chu Tiểu Di, họ muốn xem tiếp theo sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa.

Sau đó, họ nhận thấy dường như không có tình huống đặc biệt nào xảy ra.

Ai cũng hiểu, có lẽ vì mới vào nên tạm thời chưa có gì.

Họ chậm rãi đi vào trong, phát hiện không gian bên trong ngày càng rộng lớn!

Xem ra họ sắp hoàn toàn tiến vào bên trong rồi.

Quả nhiên, khi họ bước vào, họ phát hiện bên trong toàn bộ đều

được xây dựng, chứ không giống như lúc mới vào là một hang động hoang sơ.

Điều này thật sự khiến người ta cảm thấy khác biệt!

Nếu đã như vậy!

Vậy thì họ cứ từ từ đi thôi.

Tiếng bước chân của họ vang lên lộc cộc trên những phiến đá.

Ai nấy đều có chút lo lắng, không biết tiếp theo sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa. "Mọi người cẩn thận một chút, nơi này trông trang nghiêm và uy nghi, có thể có đủ loại cơ quan." "Nhưng cũng không chắc, biết đâu lại chẳng có gì, nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn." Đây cũng là sự thật, họ vẫn phải cẩn thận một chút.

Cứ như vậy, họ chậm rãi chờ đợi ở nơi này.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng họ cũng đến một nơi trông giống như một căn phòng, chính giữa đặt một chiếc giường.

Chiếc giường ở chính giữa đó quả thực không hề đơn giản chút nào, từ xa họ đã có thể nhìn thấy những hoa văn tinh xảo.

Điều này khiến tất cả mọi người đều phải trầm trồ, những người xưa quả thật quá tài giỏi!

Tay nghề đúng là quỷ phủ thần công, có thể điêu khắc gỗ đẹp đến như vậy.

Điều này thực sự khiến tất cả họ đều có chút chấn động. "Thứ này vừa nhìn đã biết rất đắt tiền, nếu thật sự có thể lấy được thì không biết sẽ thế nào." Chỉ cần nghĩ thôi cũng đã biết, nếu có thể có được những thứ này!

Vậy thì sau khi ra ngoài!

Họ chắc chắn sẽ trở nên giàu có!

Chương 1797

Nhưng đương nhiên, họ biết rất rõ muốn lấy đi những thứ này không hề dễ dàng!

Vì vậy cứ xem xét tình hình trước đã, biết đâu ở đây còn có những thứ quý giá hơn.

Thế là họ đi một vòng quanh nơi này, phát hiện ra ngoài chiếc giường này ra, dường như không còn thứ gì khác. "Lạ thật, sao ở đây chỉ có một chiếc giường, rồi không còn gì khác nữa, ai có thể giải thích chuyện này là sao không?" "Tôi cứ cảm thấy nơi này có gì đó là lạ, nhưng lại không nói ra được." Vương Khải Toàn thậm chí còn nghi ngờ không biết có phải sau khi bị cào, anh ta cũng đã thức tỉnh năng lực gì đó không?

Có tìm lại được hay không, hiện tại tự nhiên không một ai biết.

Nếu đã vậy, họ cứ ở đây chờ đợi trước đã.

Hơn nữa, họ cũng không tin là thật sự không có chuyện gì!

Họ có thể đã phát hiện ra mê dược, tất cả mọi người đều nín thở, muốn xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo!

Sau đó họ nhanh chóng phát hiện ra một số điều không ổn!

Quả thực có một số thứ rất bình thường.

Nhưng cũng có một số thứ hơi bất thường!

Mọi người đều đã không còn hiểu rõ, chuyện bây giờ rốt cuộc là sao. "Thôi bỏ đi, cho dù bị lấy mất, họ cũng chưa chắc giải mã được bí mật bên trong, trừ khi là hai người đã để lại nó cho chúng ta lấy đi." "Nếu không thì, chiếc la bàn đó đối với họ cũng chỉ là một chiếc la bàn bình thường, ngay cả chúng ta tạm thời còn chưa giải được bí mật

bên trong." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người cũng yên tâm hơn một chút, hy vọng đối phương thật sự không thông minh đến mức giải được bí mật bên trong.

Nếu không thì, không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa, tất cả mọi người đều đồng tình gật đầu.

Tuy nhiên, họ cũng không có ý định tiếp tục đi về phía trước, vì nơi này họ vẫn chưa nghiên cứu xong!

La bàn đã bị người ta lấy đi rồi, đây đã là chuyện đã rồi.

Bây giờ họ có đuổi theo cũng không tìm được người, rõ ràng đối phương đã chuẩn bị từ trước. "Đúng vậy, bọn chúng đều đã có chuẩn bị, chuyện này không đơn giản như vậy, chỉ là tôi có chút không hiểu nổi mọi chuyện rốt cuộc sẽ biến thành thế nào." "Cũng không phải là chúng ta có thể khống chế được, hay là chúng ta cứ ở đây nghiên cứu thứ này trước đi, tôi cứ cảm thấy thứ này cũng khá thú vị." "Nhất thời không biết nên nói thế nào, nhưng cũng phải xem mọi người có hứng thú với thứ này không." "Nếu muốn tiếp tục đi về phía trước, bây giờ có thể đi rồi, ở lại cũng được." Nói đùa!

Họ đương nhiên là phải ở lại!

Nếu không ở lại!

Không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa!

Vì vậy mọi người đương nhiên là muốn ở lại.

Câu nói này của bác sĩ Hạ lại khiến tất cả mọi người thành công ở lại nơi này, và cũng giống như Chu Tiểu Di đã nói.

Họ vẫn phải ở lại để tìm hiểu xem ở đây có bí mật gì, tất cả mọi người đều ở lại đây.

Không tin là họ không thể tìm ra những bí mật thần bí và cổ xưa

đó ở nơi này. "Xem ra những hoa văn điêu khắc này, ít nhiều cũng có chút công năng thôi miên, nhưng cũng rất bình thường mà, dù sao cũng là dùng để ngủ, người xưa luôn có đủ loại phương pháp." "Họ còn thông minh hơn chúng ta nhiều, có lẽ là chuyên dùng để giúp người ta đi vào giấc ngủ nhanh hơn, cho nên lúc nãy chúng ta nhìn vào liền cảm thấy hơi buồn ngủ." "Cộng thêm nguyên nhân của mê dược, chúng ta liền bất tỉnh luôn." Sau khi nghiên cứu một vòng, ngay cả Hắc ca cũng đã biết chuyện này rốt cuộc là sao.

Chẳng trách lúc nãy!

Họ lại vô duyên vô cớ cảm thấy hơi choáng váng!

Sau đó còn trúng mê dược!

Rồi bất tỉnh luôn!

Chương 1798

Bây giờ mọi đáp án đều đã được giải đáp, chỉ là vẫn còn hơi không hiểu người đã hạ mê dược với họ là ai?

Mọi người cũng đều cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tóm lại!

Chuyện bây giờ thật sự lộ ra vẻ quỷ dị, không biết tất cả mọi chuyện, rốt cuộc sẽ biến thành thế nào... "Đừng nghĩ nữa, nghĩ nhiều cũng chẳng tìm ra được đáp án, nếu tôi không đoán sai, có lẽ chúng ta cứ tiếp tục đi về phía trước, sẽ tìm được đáp án mà chúng ta muốn." "Đúng rồi, cậu cảm thấy vết thương trên người thế nào rồi?

Có biến đổi gì rõ rệt không?" Chu Tiểu Di vẫn phải quan tâm đến Vương Khải Toàn, cũng không biết vết thương của anh ta bây giờ thế nào rồi!

Mặc dù mấy ngày gần đây anh ta trông có vẻ bình thường.

Dường như cũng không xảy ra chuyện gì, nhưng để đề phòng bất trắc vẫn nên quan tâm một chút. "Tạm thời không có cảm giác gì, trạng thái mấy ngày gần đây cũng có vẻ ổn, các người có phát hiện tôi có hành động gì kỳ lạ không?" "Tôi cũng đã xem lại đoạn ghi hình lúc tôi ngủ, dường như không bị mộng du lần nào nữa." Vương Khải Toàn cũng không chắc lắm, dù sao anh cảm thấy bây giờ mình bình thường, nhưng cũng không biết trong mắt người khác thì anh có bình thường không.

Điều này khiến anh có chút bối rối, nên anh liền hỏi thẳng những người khác.

Nghe anh ta nói vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy rất buồn

cười!

Cũng không hiểu sao anh ta lại cứ nghĩ ngợi những chuyện này, anh ta vốn dĩ đã bình thường rồi. "Cậu vốn là một người rất bình thường mà, chúng tôi có nói cậu không bình thường đâu, hơn nữa tất cả những điều đó đều là do một mình cậu suy diễn." "Nếu cậu thật sự không bình thường, cậu nghĩ bây giờ cậu còn có thể ở lại đây không?

Đương nhiên là không thể rồi, cho nên cậu việc gì phải nghĩ nhiều như vậy." Thôi được rồi!

Khi Vương Khải Toàn nghe họ nói câu này!

Anh đã hiểu suy nghĩ của những người này!

Xem ra sự lo lắng của anh hoàn toàn là thừa thãi.

Những người này thực ra vốn không có ý định làm gì anh cả!

Nếu đã như vậy!

Anh cũng không nói thêm gì nữa.

Hơn nữa với tình hình hiện tại!

Giống như họ đã nói!

Anh bây giờ cho dù là bình thường, cũng chẳng có tác dụng gì, vậy thì hà tất phải lo nghĩ.

Chu Tiểu Di và những người khác lại bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu những thứ khác!

Họ phát hiện ra dù nghiên cứu bao nhiêu cũng chẳng ra kết quả gì, họ liền hỏi thẳng bác sĩ Hạ.

Bác sĩ Hạ lại xem xét một lượt!

Giải thích cho họ một tràng dài!

Mọi người nghe xong đều cảm thấy, lời giải thích của ông ấy

không phải là không có lý. "Quả thực chúng ta bây giờ cũng có thể cảm nhận được, tình trạng hiện tại, quả thực có chút không giống bình thường, nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta coi như đã biết, tiếp theo nên làm gì rồi." Mọi người đều đứng bên cạnh nghiêm túc quan sát, vì họ biết rất rõ, nếu họ không ở đây theo dõi.

Không biết lát nữa sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa!

Chương 1799

Hơn nữa lời của Chu Tiểu Di, quả thực là đúng.

Mọi người chi bằng cứ ở đây chờ đợi!

Lát nữa, Chu Tiểu Di và những người khác sẽ giải thích cho họ!

Họ chỉ cần đi theo sau bác sĩ Hạ là được.

Bác sĩ Hạ giải thích cho họ một tràng, cũng không có gì đặc biệt!

Chu Tiểu Di nhân lúc những người khác không để ý.

Cô đã bắt đầu nghiên cứu, làm thế nào để rời khỏi nơi này!

Nhưng cuối cùng cô nghiên cứu ra rằng!

Căn bản không có lối nào để rời khỏi đây!

Xem ra bác sĩ Hạ vẫn là mấu chốt... "Cái gì?

Cô nói căn bản không có lối ra, nơi này trông giống như một nhà tù vậy." "Tất cả chúng ta đều bị nhốt ở đây, cô nói cũng có lý." Nói đùa, lúc nãy họ đã ở đây nghiêm túc xem xét rồi!

Lúc đầu họ cũng không mấy để ý.

Bây giờ nghe Chu Tiểu Di nói vậy!

Họ mới phát hiện ra, Chu Tiểu Di nói hoàn toàn đúng!

Bây giờ họ dù muốn rời đi cũng không thể.

Điều này khiến tất cả mọi người đều trở nên có chút hoảng loạn, không thể nào? "Yên tâm đi, các người vẫn tin là không thể rời khỏi nơi này sao?

Chắc chắn là có thể rời đi, chỉ là làm thế nào để rời đi mới là vấn đề mấu chốt." "Nhưng với tình hình hiện tại, tôi lại cảm thấy chúng ta

muốn rời đi, thực ra cũng không khó đến vậy." "Chỉ cần chúng ta có thể nghiên cứu thấu đáo, thứ đồ này ở đây là được." Nói thì nói vậy, nhưng muốn nghiên cứu thấu đáo những thứ này thì nói dễ hơn làm!

Ai cũng biết rõ điều đó.

Căn bản không thể nghiên cứu thấu đáo được, cho nên họ cũng không cần phải nói nhiều. "Cũng không biết các người cả ngày gần đây đang nghĩ gì nữa, không phải đã nói rồi sao?

Chuyện có thể trở nên tồi tệ đến vậy sao?" "Chúng ta đi suốt chặng đường này, đã gặp phải bao nhiêu chuyện, không phải vẫn sống sót ở đây sao." Không biết đã qua bao lâu, những người khác thấy mình cũng không nghiên cứu ra được gì, liền nghĩ, hay là cứ rời khỏi nơi này trước đã rồi tính.

Nhưng họ luôn quên mất rằng, không thể rời khỏi đây!

Một số người dứt khoát ngồi tại chỗ, chờ Chu Tiểu Di và những người khác nghiên cứu xong rồi tính.

Dù sao họ cũng biết bây giờ dù họ muốn rời đi cũng không thể, hơn nữa họ cũng không thể nghiên cứu ra được gì.

Chi bằng cứ ở đây chờ đợi, không gây thêm phiền phức cho họ là được. "Thật không biết mấy người các người rốt cuộc nghĩ gì, sao cứ ở đây, vô duyên vô cớ." "Tôi có thể sẽ gây ra một số phiền phức cho các người." "Tôi căn bản không thể gây phiền phức cho các người, ngược lại tôi lại cảm thấy chúng ta cứ mãi ở đây có phải là không ổn không." Những người khác cảm thấy, họ cứ mãi ở đây dường như có chút không ổn, hay là đi giúp một tay đi.

Nhưng những người khác lại cảm thấy, dường như cũng không cần sự giúp đỡ của họ!

Vì mấy người họ cũng chẳng có thực lực gì.

Chương 1800

Chi bằng cứ ở đây!

Cho nên mọi người cũng không nói gì nữa.

Thứ mà ngay cả Chu Tiểu Di cũng không nghiên cứu ra được!

Đổi lại là họ!

Họ đương nhiên cũng không nghiên cứu ra được!

Vì vậy họ chi bằng cứ ở đây chờ là được rồi.

Chu Tiểu Di và những người khác đã chờ đợi ở đó một lúc!

Hơn nữa cũng không hiểu sao, họ cảm thấy lần này, Chu Tiểu Di trở nên im lặng lạ thường.

Khi cô im lặng, lại khiến những người khác cảm thấy có chút kỳ lạ, cuối cùng họ cũng hiểu ra một điều.

Đó là sở dĩ Chu Tiểu Di im lặng như vậy, là vì có khả năng, thực ra cô cũng chưa hoàn toàn nghĩ thông.

Ngược lại, trên đường đi, bác sĩ Hạ lại nói không ngớt, chứng tỏ ông ấy rất để tâm đến chuyện này. "Ngài Hồ, sao ngài lại im lặng như vậy, lẽ nào ngài không có ý kiến gì về chuyện này sao?

Tôi sao cảm thấy điều này hoàn toàn không giống ngài." Những người khác nhìn thấy bộ dạng của Chu Tiểu Di lúc đó, cũng cảm thấy khá buồn cười, thế là không nhịn được liền hỏi...

Chu Tiểu Di nghe họ nói vậy, cũng cười một tiếng, tỏ ý rằng mình không có gì đặc biệt.

Cô chẳng qua chỉ muốn thông báo cho họ rằng tình hình hiện tại, tốt nhất là mọi người nên im lặng!

Hơn nữa Chu Tiểu Di vốn không rành về phương diện này.

Cô cũng không thể ở đây khoe khoang kiến thức huyền học được, như vậy thì giả tạo quá, hơn nữa ở đây còn có một người am hiểu hơn là bác sĩ Hạ.

Có ông ấy nói cho họ biết sự thật, không phải là đã rất tốt rồi sao?

Hà tất phải cần cô nói gì.

Mọi người nghe Chu Tiểu Di nói vậy, cũng cười một tiếng, tỏ ý rằng Chu Tiểu Di nói không phải là không có lý.

Quả thực như vậy, vậy thì họ cứ yên lặng nghe bác sĩ Hạ nói về những chuyện này là được. "Nói lâu như vậy, bác sĩ Hạ ông có phát hiện ra gì không?

Hay là nếu chúng ta muốn rời đi." "Thực ra có lẽ vẫn phải dựa vào chiếc giường gỗ điêu khắc đặt ở chính giữa này, tôi cảm thấy nó không thể vô duyên vô cớ đặt ở đây được." Dù sao thì Vương Khải Toàn cảm thấy thứ này, chắc chắn không thể vô duyên vô cớ đặt ở đây!

Nếu nó đã ở đây rồi, thì nhất định phải có lý do của nó.

Cho nên chắc chắn phải thông qua thứ này, mới có thể đi vào trong được!

Vì vậy tiếp theo họ vẫn phải dựa vào thứ này mới có thể đi vào trong.

Cứ như vậy, họ nhanh chóng luồn lách qua từng vị trí của chiếc giường này, nghiên cứu đi nghiên cứu lại, cũng không nghiên cứu ra được gì.

Mọi người đều cảm thấy thật sự có chút phiền phức, rốt cuộc là chuyện gì thế này!

Sao không có một chút manh mối nào, cuối cùng những người khác không nghĩ ra được.

Nhưng bác sĩ Hạ lại nghĩ ra rồi, chỉ thấy họ nhìn bác sĩ Hạ đưa tay ra, ở một nơi có hoa văn điêu khắc, chạm vào một cái!

Chương 1801

Giây tiếp theo!

Tấm ván giường kêu "rầm" một tiếng.

Đã trực tiếp rơi xuống!

Tất cả mọi người đều có chút sững sờ!

Đây là chuyện gì?

Sao chiếc giường đó lại rơi xuống một cách đơn giản như vậy?

Mọi người đều vô cùng ngạc nhiên!

Nhưng họ cũng biết, đây vốn không phải là chuyện đơn giản!

Cho nên chi bằng lát nữa hãy xem xét.

Hơn nữa đây có lẽ chính là lối vào!

Chu Tiểu Di và Hắc ca trước nay luôn là những người đi đầu!

Cả hai trực tiếp đi qua, bật đèn pin soi xuống dưới.

Họ không chắc bên trong có thể đi vào được không!

Chu Tiểu Di châm một que diêm ném xuống!

Que diêm không tắt ngay lập tức, xem ra là có dưỡng khí, họ có thể đi xuống. "Có lẽ có thể đi xuống được, nhưng tôi và Hắc ca xuống trước, những người khác đều ở lại đây." "Nếu chúng tôi xuống dưới mà không kéo dây thì các người đừng xuống theo, đợi chúng tôi kéo dây ba lần, các người hãy xuống, nhớ cho kỹ, đừng nhìn nhầm." Chu Tiểu Di biết năng lực của những người này chỉ có vậy, cũng không dễ dàng xuống được, cho nên cô suy nghĩ một chút.

Chỉ có thể để họ ở đây chờ đợi, cô và Hắc ca xuống dưới xem xét!

Chu Tiểu Di và Hắc ca thân thủ nhanh nhẹn liền trực tiếp đi xuống.

Khi họ xuống dưới, họ bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc, vì họ vừa mới xuống, "vụt" một tiếng, đèn đuốc liền tự động thắp sáng.

Họ nhìn vào khung cảnh vàng son lộng lẫy trước mắt, cảm thấy nơi này có chút không giống với những nơi họ đã từng đến...

Trong phòng livestream—— 【Nơi này quả thực là chốn cực lạc, ngay cả những cô gái trong các bức tượng đá cũng trông sống động như thật.】 【Cứ như thể họ sắp biểu diễn một điệu múa vậy.】 【Nhìn dung mạo của họ là biết chắc chắn toàn là mỹ nữ.

Thật không hiểu nổi tình hình hiện tại là thế nào nữa.】 【Đúng vậy, vừa rồi đừng nói là chị Chu và mọi người sợ hãi, ngay cả tôi, một người có góc nhìn toàn cảnh, cũng bị dọa cho hết hồn.】 【Tôi cũng không ngờ lại có chuyện như thế này, lúc chị Chu và mọi người xuống dưới đúng là bất ngờ thật.】 【"Xoạt" một tiếng, đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt, có một khoảnh khắc tôi đã không dám tin.】 【....】 ....

Chu Tiểu Di và Hắc ca đều sững sờ.

Khoảng nửa phút sau, nghe thấy âm thanh từ phía trên truyền xuống, họ mới ổn định lại và giật dây thừng ba lần.

Vương Khải Toàn và những người khác thấy tín hiệu từ sợi dây thì thở phào nhẹ nhõm, may mà hai người họ không gặp nguy hiểm gì.

Như vậy những người còn lại cũng có thể xuống được!

Cứ thế, họ lần lượt đi xuống!

Ai nấy khi xuống dưới đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc. "Trời đất ơi, tôi còn suýt tưởng chúng ta lên thiên đường rồi

chứ.

Nơi này thú vị thật đấy, không ngờ lại có một nơi như thế này tồn tại." "Nếu tôi không đoán sai, nơi này trước đây có lẽ dùng để chiêu đãi khách khứa, thảo nào lại có nhiều mỹ nữ như vậy." Nơi họ đang đứng có mấy chiếc bàn đặt ở chính giữa, xung quanh là những bức tượng thiếu nữ, trung tâm là một đài tròn lớn.

Chương 1802

Ai cũng biết nó dùng để làm gì, có lẽ là nơi để các mỹ nữ nhảy múa.

Phía trên cùng là một vị trí cao nhất, bên dưới là những vị trí thấp hơn, có lẽ dành cho những người có địa vị chỉ sau nhà vua.

Nói chung đều là những người công cao lấn chủ, mà những kẻ như vậy thì chẳng mấy ai có kết cục tốt đẹp.

Cũng không biết kết cục của họ đã trở nên thế nào!

Tuy nhiên, lúc này đây, có thể nói họ đã chứng kiến toàn bộ sự phồn hoa của nơi này. "Hì hì, nơi này chắc là để giải trí, mà cái ao bên cạnh làm tôi không thể không nghĩ đến 'tửu nhục chi trì' trong truyền thuyết." "Nếu đúng là vậy thì cũng cởi mở quá rồi, bao nhiêu người ở đây, lại còn có cả 'tửu nhục chi trì' nữa." Phải công nhận rằng, suy nghĩ của Vương Khải Toàn thật khác người!

Những người khác không hề nghĩ xa đến vậy, còn hắn thì lại luôn nghĩ đến mấy chuyện tửu sắc này!

Chu Tiểu Di lạnh lùng liếc hắn một cái.

Vương Khải Toàn liền cười gượng gạo!

Thực ra hắn cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi!

Hắn đâu phải loại người đó, chỉ là muốn cảm thán một chút về cuộc sống xa hoa của những người này!

So với họ, người hiện đại quả là kém xa. "Chuyện này tôi không có quyền phát biểu, và tôi chỉ có thể nói với cậu rằng, những vấn đề cậu lo lắng có lẽ họ chẳng thèm để tâm đâu." "Không phải cậu nói có rất nhiều người có sở thích đặc biệt sao?

Biết đâu họ lại thích công khai như vậy thì sao." "Giống như cậu vậy, nếu cả ngày trong đầu cậu toàn mấy thứ đen tối, tin tôi ném cậu ra ngoài không?" Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, Vương Khải Toàn lại cười gượng!

Thật là, chẳng có gì vui.

Suốt ngày chỉ biết dọa hắn!

Nói thật, hắn cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo... "Được rồi, cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng, tạm thời chưa có tình huống đặc biệt nào.

Nếu tôi đoán không lầm, tiếp theo sẽ còn có những chuyện khác." "Đến lúc đó, mọi người chỉ cần cẩn thận một chút là được.

Cũng đừng thấy mấy thứ này có vẻ giá trị mà tùy tiện động vào." "Một cái chén trên bàn rượu đúng là rất quý giá, nhưng nó cũng có thể lấy mạng các người bất cứ lúc nào." Chu Tiểu Di không quên dặn dò họ trước.

Mặc dù mọi người đều đã biết không thể tùy tiện động vào đồ vật ở đây, nhưng cô vẫn không nhịn được mà nhắc nhở lại.

Bởi vì cô biết rất rõ, nếu không dặn dò những người này, không biết họ sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Hơn nữa, cô cảm thấy những người này, bề ngoài trông có vẻ an phận, nhưng thực chất lại chẳng hề như vậy.

Nếu không thì cũng chẳng vô duyên vô cớ gây ra đủ mọi chuyện đến mức này.

Huống hồ nơi đây lại huy hoàng tráng lệ như vậy, một cái bình nhỏ tùy tiện nhét vào túi cũng rất có giá trị.

Nếu thật sự có thể mang ra ngoài, chắc chắn sẽ thu được lợi ích

lớn!

Vì vậy, Chu Tiểu Di vẫn không nhịn được mà phải dặn dò họ.

Mọi người cẩn thận đi theo sau Chu Tiểu Di, nhưng một số người vẫn không tránh khỏi lòng tham!

Họ thấy những thứ trước mắt rất có giá trị.

Không nhịn được, họ nhìn quanh xem có gì bất thường không, khi thấy không có gì, họ liền muốn lén lút mang những thứ này đi.

Chương 1803

Nhưng Vương Khải Toàn vẫn đang để mắt tới họ.

Quan trọng nhất là những người này đã gây ra không ít phiền phức trên đường đi!

Vương Khải Toàn không muốn họ tiếp tục gây rắc rối nữa. "Cái người đang dựa vào bàn đằng kia, định làm gì thế?

Ánh mắt vừa rồi của anh là có ý gì?" "Đừng tưởng tôi không thấy, anh hình như muốn lén lút lấy đồ." Người kia chỉ có thể bĩu môi, hắn thật không ngờ Vương Khải Toàn lại thẳng thừng điểm mặt mình như vậy.

Đã thế, hắn đành phải ngoan ngoãn không làm gì nữa!

Hơn nữa, hắn cũng cảm thấy lời đối phương nói không phải không có lý, tốt nhất bây giờ nên an phận một chút. "Ông chủ Tôn, quản lý người của ông cho tốt vào.

Vừa rồi trông họ không giống những người biết nghe lời đâu, họ đã bắt đầu có ý đồ xấu rồi đấy." "Nếu vì người của ông mà một lần nữa khiến chúng ta bị nhốt ở đây, thì đừng trách chúng tôi không khách sáo." Vương Khải Toàn liếc nhìn, phát hiện những người đó đều là thuộc hạ của ông chủ Tôn.

Hắn biết có một số người có lẽ trước đây lén lút đi theo ông chủ Tôn chỉ để kiếm chút lợi lộc.

Nhưng trước đây là trước đây, bây giờ đã khác rồi!

Họ không thể để chuyện như vậy tiếp diễn.

Ông chủ Tôn nghe hắn nói vậy, cũng lập tức ra lệnh cho thuộc hạ của mình!

Không có việc gì thì tuyệt đối đừng động vào đồ đạc ở đây. "Ông chủ, nếu thật sự như vậy thì chán quá.

Trước khi chúng tôi đi theo ông, ông đã hứa rồi mà." "Ông nói đến đây chúng tôi có thể lấy bất cứ thứ gì, bây giờ cái này không được động, cái kia cũng không được động, chẳng lẽ muốn chúng tôi ra ngoài rồi hít gió tây bắc sao?" Một vài người bất mãn lên tiếng!

Những người khác cảm thấy đây có lẽ là một cơ hội tốt...

Mọi người lần lượt hùa theo.

Vì họ cũng cảm thấy việc cứ không cho họ động vào những thứ này cũng không phải là cách hay.

Họ còn trông chờ vào những món đồ ở đây để kiếm chút lời!

Ai ngờ bây giờ cái gì cũng không được động!

Đây chẳng phải là cố tình muốn bức chết họ sao. "Lắm lời!

Nếu các người thật sự muốn động vào những thứ này, thì cút đi, đừng đi theo chúng tôi nữa.

Chúng tôi không muốn đi cùng các người đâu." "Vậy nên bây giờ, một là ngoan ngoãn không động vào thứ gì, hai là cút đi cho tôi, chúng tôi không tiễn." Vương Khải Toàn thấy bộ dạng họ có vẻ thực sự không vui, hắn không nhịn được mà nói thẳng.

Họ cũng không ngờ Vương Khải Toàn lại bảo họ cút đi!

Nói thật, nếu có thể rời đi thì họ đã chẳng muốn tiếp tục nữa rồi.

Bởi vì họ biết rất rõ!

Chỉ có nhóm của Vương Khải Toàn mới có khả năng dẫn họ rời khỏi đây!

Những người khác hoàn toàn không thể.

Chương 1804

Chu Tiểu Di không hề đưa ra ý kiến gì!

Cô chỉ đứng một bên nghiêm túc nghiên cứu!

Lúc này, bác sĩ Hạ đã từ từ đi lên.

Ông muốn xem xét chiếc ngai vàng trên cao kia!

Xem có gì đặc biệt không.

Sau khi lên đó, ông phát hiện hoa văn quả thật có chút khác biệt, ông nhận ra mình dường như khá giỏi trong việc xem xét những hoa văn này. "Thật thú vị, vừa rồi tôi đã xem qua một lượt ở đây, phát hiện hoa văn ở đây hoàn toàn khác với bên dưới." "Xem ra trước đây, giai cấp vẫn rất phân minh, không như bây giờ, tuy cũng phân chia ba bảy loại người, nhưng ai cũng giương cao ngọn cờ bình đẳng, không thể hiện ra rõ ràng như vậy." Bác sĩ Hạ nhìn một vòng đã hiểu rõ tình hình!

Nói thật, ông cũng có chút bất ngờ.

Hơn nữa, bác sĩ Hạ lúc này càng lúc càng hưng phấn!

Ông phát hiện mình đi theo Chu Tiểu Di và mọi người ngày càng có ích. "Bác sĩ Hạ, sao ông thông minh vậy?

Lại có thể nghiên cứu đến mức này, mặc dù những thứ này quả thực rất đáng kinh ngạc." "Nhưng tôi không cho rằng nghiên cứu nhiều là có ích, hay là ông nói cho tôi biết đi." "Ông nghiên cứu lâu như vậy, ngoài việc phát hiện ra sự phân chia giai cấp, còn có chuyện gì khác không?" Diệp Phàm đi theo sau bác sĩ Hạ, lẩm bẩm một mình!

Chuyện gì vậy?

Bác sĩ Hạ nghe thấy anh ta nói vậy, liền cười gượng gạo.

Nói thật, ông đúng là không nhìn ra thứ gì khác, hơn nữa những thứ này cũng không phải sở trường của ông.

Phân tích của ông hiện tại chỉ là để xác định xem cổ vật thuộc triều đại nào, rồi xem xét thân phận địa vị của người sử dụng cao đến đâu. "Những điều cậu muốn biết, có lẽ tôi không thể cho cậu câu trả lời, nhưng nếu cậu thật sự muốn biết, có lẽ có thể hỏi cô Chu, cô ấy chắc chắn biết câu trả lời." "Tôi hiện đang nghiên cứu những thứ hoàn toàn khác, và tôi có thể nói cho cậu biết, đây có lẽ là vào khoảng thời nhà Thương Chu." "Thời gian đã lâu như vậy, xem ra vị nương nương này cũng rất biết hưởng thụ, thời đó đã có thể điêu khắc ra những thứ tinh xảo tuyệt vời như thế này." Diệp Phàm đi bên cạnh bác sĩ Hạ, nghe ông không ngừng lẩm bẩm.

Trong khi đó, Chu Tiểu Di và những người khác lại luôn nhìn sang chỗ khác!

Cũng không biết là đang nhìn cái gì...

Thực ra, Chu Tiểu Di cũng không mấy nghiên cứu những thứ này!

Cô chỉ phân biệt một chút, còn bác sĩ Hạ thì am hiểu hơn.

Cô đã quan sát đại khái một lượt!

Nhìn khắp nơi, không thấy có cơ quan nào rõ ràng. "Nhìn xung quanh có vẻ không có cơ quan đặc biệt nào, nhưng không có nghĩa là thật sự không có.

Mọi người vẫn phải hết sức cẩn thận." "Và nếu các người thật sự muốn những thứ này, thì cứ lấy đi.

Đến lúc đó nếu thật sự xảy ra chuyện gì, đừng trách tôi." Lúc nãy Chu Tiểu Di không nói một lời!

Nhưng cô đã nghe không sót một chữ nào những gì họ nói.

Mọi người nghe Chu Tiểu Di nói vậy, ai nấy đều cười gượng gạo!

Nói thật, họ cũng không ngờ lại có chuyện như thế này.

Thực ra họ cũng chỉ nói vậy thôi!

Chương 1805

Nếu thật sự bắt họ đi lấy những thứ đó, thực ra họ cũng không muốn lắm. "Hồ tiên sinh, ngài cần gì phải tính toán nhiều như vậy?

Thực ra chúng tôi cũng chỉ nói vậy thôi mà!" "Nhưng nếu thật sự như lời Hồ tiên sinh nói..." "Tôi thấy cũng đúng.

Chỉ cần có thêm bất cứ chuyện gì khác xảy ra, cũng không đến nỗi thành ra thế này." "Hồ tiên sinh, những gì ngài nói đều là thật sao?

Chúng tôi có thể tùy ý lấy đồ của ngài à?" Trong phòng livestream —— 【Mấy người này đúng là đồ ngốc, chị Chu cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi, họ còn tưởng là có thể lấy thật sao?】 【Đồ ở đây nhìn qua đã biết rất có giá trị, nếu họ thật sự dám lấy, không biết sẽ xảy ra nguy hiểm gì nữa.】 【Có một số người thực sự chẳng thông minh chút nào, họ trở nên ngốc nghếch, nhất là trong tình hình hiện tại.】 【Bạn nói không phải không có lý, họ đúng là có chút kỳ lạ.】 【Thực ra trên đường đi, tôi cũng thấy mấy người này lén lút bỏ một số thứ vào ba lô rồi.】 【Chỉ là chưa gây ra ảnh hưởng đặc biệt gì, lần này có lẽ họ sốt ruột lắm rồi.】 【Đúng vậy, tôi thấy họ đã lén lút lấy rất nhiều đồ quan trọng rồi, chỉ là lúc họ đến đây chưa xảy ra nguy hiểm gì.】 【Hơn nữa chị Chu cũng đã thấy, nhưng chỉ là mắt nhắm mắt mở cho qua.

Bây giờ họ lại còn nghĩ rằng không được lấy đồ của ngài ấy, đúng là chuyện cười.】 【....】 .....

Còn không phải sao!

Đúng là một trò cười!

Nếu không phải là trò cười, cũng chẳng đến mức thành ra thế này.

Chu Tiểu Di nhìn bộ dạng rục rịch của họ, chỉ cười khẩy một tiếng.

Tùy thôi!

Nếu những người này thật sự muốn lấy những thứ đó!

Đến lúc đó, đừng trách cô không khách sáo.

Những người khác nghe Chu Tiểu Di nói vậy, cũng có chút sợ hãi.

Nói thật, họ cũng không hiểu tại sao Chu Tiểu Di lại nghiêm túc như vậy!

Đã thế, họ cứ hỏi trước xem tình hình hiện tại rốt cuộc là thế nào đã. 【Ha ha ha, buồn cười quá, chị Chu ra tay một phát là tung ngay át chủ bài, còn khiến họ biến thành bộ dạng này nữa.】 【Nếu tôi không đoán sai, có lẽ họ cũng nghĩ chị Chu đang lừa họ, biết đâu mấy người này thật sự sẽ lấy những thứ đó.】 【Còn cần cậu nói sao?

Không thấy vừa rồi đã có người lần lượt lấy đồ rồi à.】 【Vừa rồi mấy người đó đã tự cho rằng chị Chu đã ngầm đồng ý cho họ lấy những thứ này.

Tôi thật sự không hiểu, sao họ lại ngốc như vậy chứ?】 【Sao lại nghĩ rằng chị Chu thật sự đã ngầm đồng ý cho họ lấy những thứ này nhỉ.】 【....】 .....

Cư dân mạng có ngốc hay không cũng không rõ, nhưng xét theo tình hình hiện tại, những người này quả thực có chút kỳ lạ.

Họ có lẽ đều cho rằng Chu Tiểu Di đã ngầm cho phép người lạ lấy những thứ này, vì họ đã bắt đầu hành động rồi.

Chu Tiểu Di cũng đã thấy hết mọi chuyện.

Họ muốn lấy thế nào thì cứ lấy!

Dù sao đến lúc đó người gặp nguy hiểm cũng không phải là cô.

Vừa rồi, Chu Tiểu Di quả thực đã thấy, nhưng cô cũng im lặng không nói gì.

Cô biết những người này an phận được một thời gian, gần đây lại không xảy ra chuyện gì, họ liền cho rằng có lẽ sẽ không có chuyện bất trắc nào nữa.

Vì vậy họ muốn thử một chút!

Nếu đã như vậy, thì đừng trách cô không khách sáo!

Dù sao đến lúc đó, nếu thật sự xảy ra nguy hiểm, cô tuyệt đối sẽ không cứu họ.

Vậy nên họ chỉ có thể tự cứu mình, đến lúc đó nếu họ không thể tự cứu, cũng đừng trách cô thấy chết không cứu.

Chương 1806

Quả nhiên... sau khi những người đó nếm được chút ngon ngọt, cũng không có động tĩnh gì thêm.

Họ đều tự cho rằng cách làm của mình là đúng, và họ vẫn nghĩ rằng Chu Tiểu Di chỉ đang dọa họ. "Sư phụ à, vừa rồi con thấy họ đã bắt đầu động vào những thứ trên bàn rồi, nhưng gan họ cũng còn nhỏ." "Họ không dám động vào những món đồ lớn, chỉ lấy những thứ nhỏ nhỏ, nhưng con vẫn cảm thấy có chút không an toàn, hay là con ngăn họ lại đi." Thiên Ân biết rất rõ, những thứ này trông có vẻ không quan trọng!

Nhưng nếu lát nữa có người không biết điều, trực tiếp lấy những món đồ quan trọng hơn thì sao.

Họ sẽ bị kẹt lại ở đây hết, lúc đó thì phiền phức to!

Cậu không muốn lát nữa lại gặp nguy hiểm ở nơi này. "Không sao, con dẫn mấy người kia trốn sang bên này là được, chỗ họ đang đứng có khả năng đã nguy hiểm rồi." "Các người cứ ở yên trong khu vực này, lát nữa dù xảy ra chuyện gì cũng không được động đậy." "Cứ để họ nhận một bài học trước đã, nếu không họ sẽ không bao giờ biết mình đã làm chuyện ngu ngốc đến mức nào." Thiên Ân nghe Chu Tiểu Di nói vậy, cũng đầy vẻ nghi hoặc!

Không biết câu nói này của cô có ý gì.

Nhưng Thiên Ân vẫn làm theo lời Chu Tiểu Di!

Cậu dẫn mấy người đi sang một bên!

Trốn ở đó không nói gì, chỉ im lặng quan sát là được.

Sau đó, Chu Tiểu Di cũng gọi bác sĩ Hạ mau xuống!

Có chuyện muốn nói với ông.

Cả ông chủ Tôn và Trần Bình cũng đã qua đó.

Họ nhìn Chu Tiểu Di với vẻ mặt ngơ ngác!

Không biết tại sao Chu Tiểu Di lại vô cớ tập hợp tất cả họ lại đây. 【Ha ha ha, chị Chu đáng yêu quá đi, lại đưa hết mọi người đến nơi này, rồi để hai người kia ở lại đó.】 【Không đúng, phải nói là mấy người kia, đây là muốn họ nếm trải hậu quả do chính mình gây ra.】 【Gieo nhân nào thì gặt quả nấy, có lẽ chị Chu muốn cho họ nếm thử hậu quả của việc không nghe lời.】 【....】 .....

Nói rồi, tất cả mọi người đều không nhịn được muốn xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì khiến những người đó sợ vỡ mật.

Vì vậy, Chu Tiểu Di đương nhiên cũng không lo lắng về những chuyện này nữa!

Đến lúc đó xảy ra nguy hiểm!

Thì cứ để họ cùng nhau gánh chịu.

Hơn nữa, cô vẫn có thể gánh được rủi ro này, nhưng những người khác thì chưa chắc đã gánh nổi.

Vậy nên tiếp theo cô sẽ xem, lúc những người này bị vả mặt sẽ như thế nào.

Cứ thế, cô thong thả nghiên cứu những thứ khác.

Cô phát hiện những lời bác sĩ Hạ nói dường như đều đúng, giống như ông ấy đã nói!

Những thứ này ít nhất cũng có từ trước thời Thương Chu.

Vì vậy, cô không thể không khâm phục vị nương nương ngày xưa lại có thể làm được đến mức này!

Hơn nữa, nghe nói giữa bà ta và Chu Vương cũng có chút liên quan.

Nhưng rốt cuộc giữa hai người họ có mối quan hệ gì, từ trước đến nay cũng chỉ là chủ đề bàn tán của người đời.

Chương 1807

Chưa từng có ai thực sự đi nghiên cứu chuyện này, bây giờ Chu Tiểu Di lại có chút tò mò, không biết chuyện này rốt cuộc sẽ ra sao. "Sư phụ, vừa rồi người bảo chúng con đến nơi đó, chúng con đều đã đến cả rồi, sao người lại không qua đó?" Thiên Ân nhìn những người khác đều đã đến nơi Chu Tiểu Di nói!

Mà Chu Tiểu Di một mình vẫn ở lại bên này.

Cậu có chút không hiểu ý của Chu Tiểu Di?

Cậu muốn Chu Tiểu Di cùng đi với họ.

Đừng một mình mạo hiểm ở đây.

Chu Tiểu Di cười một tiếng, nói rằng cô không sao. "Yên tâm đi, tôi không có chuyện gì, các người cứ ở yên bên đó, không có sự cho phép của tôi thì không được ra ngoài." "Những người khác cũng vậy, nếu ai dám ra ngoài, xảy ra nguy hiểm gì thì tự gánh hậu quả." Ông chủ Tôn và mọi người cũng ngơ ngác, nhưng cũng gần như đoán ra được!

Lần này Chu Tiểu Di có lẽ muốn cho mấy người kia một bài học.

Trần Bình đương nhiên cũng không muốn nhìn những huynh đệ của mình chết oan ở đây, nên anh ta muốn họ biết sai mà sửa.

Nếu lúc này họ ngoan ngoãn đặt hết những thứ đó xuống!

Không tham lam như vậy, có lẽ còn có thể sống sót ra ngoài.

Mặc dù mấy người này cũng chỉ mới gia nhập sau này, nhưng dù sao cũng là người đi cùng ông chủ Tôn.

Ông chủ Tôn phải chịu trách nhiệm với họ.

Trần Bình từ nhỏ đã đi theo ông chủ Tôn, anh ta đã giúp ông chủ giải quyết rất nhiều chuyện, nên tự nhiên cũng muốn giúp ông. "Mấy người các anh còn làm gì ở đó, còn không mau qua đây?" "Nếu không qua nữa, lát nữa xảy ra chuyện gì, mấy người các anh phải tự gánh hết mọi hậu quả." Lúc đầu mấy người kia cũng không biết là đang nói mình, đến cuối cùng bị gọi thẳng tên, họ mới bừng tỉnh khỏi sự vui sướng.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào họ, mấy người đó cũng cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng nghĩ lại những lời Chu Tiểu Di nói với họ lúc nãy, họ không cam tâm cứ thế rời khỏi nơi này mà không được chút lợi lộc nào... "Ông chủ Tôn, ông đã giàu có như vậy rồi, ông không hứng thú với những thứ này, cũng không thể tước đi hứng thú của chúng tôi với chúng được." "Hơn nữa chúng ta đã nói từ trước rồi, chúng tôi đi theo ông đến đây, mục đích rất đơn giản, chính là để có được những thứ này." "Bây giờ ông nói chúng tôi không được lấy, chẳng phải là muốn lấy mạng chúng tôi sao." "Không được, chúng tôi phải lấy được những thứ này, nếu không tuyệt đối không bỏ qua." Chu Tiểu Di nghe những lời này, cảm thấy thật nực cười!

Nếu họ đã nóng lòng muốn có những thứ này như vậy, thì cứ lấy đi.

Đến lúc đó xem họ có cái mạng để hưởng không, nếu thật sự có, cô đương nhiên cũng không nói gì.

Nhưng lát nữa xảy ra nguy hiểm, cô không dám đảm bảo!

Bất chợt, vẻ mặt Chu Tiểu Di trở nên nghiêm túc!

Cô nhìn lên chiếc ngai vàng cao cao trên kia.

Cảm nhận được điều gì đó sắp xảy đến!

Thiên Ân bên kia cũng vậy!

Cậu gọi Chu Tiểu Di mau quay lại!

Nhưng Chu Tiểu Di lại nhanh nhẹn lộn một vòng, đã đến khu vực an toàn!

Mấy người kia thì ngây người tại chỗ!

Họ không hiểu động tác vừa rồi của Chu Tiểu Di là gì.

Nhưng giây tiếp theo!

Chương 1808

Họ đã hối hận!

Bởi vì chiếc ngai vàng không xa chỗ họ đột nhiên bị tách làm đôi.

Ầm ầm một tiếng, mặt đất nơi họ đứng không biết vì sao đột nhiên nứt ra.

Nghiêm trọng hơn nữa là, từ những khe nứt dưới đất lại phun ra những ngọn lửa, tấn công thẳng về phía họ.

Mấy người vội vàng né tránh.

Nhưng dù họ trốn đi đâu, ngọn lửa cũng bao vây họ.

Quần áo của một người đã bị bén lửa.

Hắn hét lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống đất.

Thế nhưng, hắn vừa ngã xuống!

Vụt một tiếng!

Cả người hắn đã bốc cháy.

Những người còn lại cũng chết sững!

Họ không dám nằm xuống đất!

Nhưng cứ đứng như vậy thì sớm muộn gì cũng chết.

Lúc này, họ nhìn về phía Chu Tiểu Di và những người khác. "Đồ ngu, đã nói với các người rồi, đừng động vào những thứ đó mà các người không nghe.

Thật nực cười, đây chính là cái giá của lòng tham.

Các người không phải nói không có chuyện gì sao?" Trần Bình lúc này hối hận vô cùng!

Anh ta không ngờ những người này lại tham lam đến vậy!

Bây giờ thì xong rồi!

Nguy hiểm đã xảy ra.

Bây giờ dù họ muốn cứu cũng không thể.

Chu Tiểu Di đã nói, cô tuyệt đối sẽ để họ nếm trải hậu quả của việc không nghe lời.

Nhưng cô dù sao cũng là Chu Tiểu Di, không thể trơ mắt nhìn họ bị thiêu sống ở đó.

Như vậy có phần quá tàn nhẫn.

Vì vậy, Chu Tiểu Di cố gắng tìm cách để qua cứu họ, nhưng lúc này hoàn toàn không có cách nào.

Chu Tiểu Di chỉ có thể thử một chút.

Cuối cùng, cô và Hắc ca, hai người thân thủ nhanh nhẹn, mới qua được vài bước.

Sau đó, mấy người kia hét lên một tiếng thảm thiết, lập tức hóa thành tro bụi, trở thành mấy cái xác cháy đen. "Thôi bỏ đi, không kịp nữa rồi.

Chương 1809

Hồ tiên sinh, hai người đừng qua nữa, hai người còn phải giữ sức để đưa chúng tôi rời khỏi nơi này." "Là mấy tên ngốc đó tự chuốc lấy, đợi tôi ra ngoài rồi, tôi sẽ báo đáp gia đình họ thật tốt." Ông chủ Tôn thấy Chu Tiểu Di và mọi người đúng là muốn cứu người, nhưng lại không có cách nào, liền nói thẳng...

Lúc này, mấy người bên kia đều đã cứng đờ tại chỗ.

Trông như đã bị thiêu thành xác khô!

Căn bản không cần cứu nữa.

Mặc dù mọi người cảm thấy lời ông chủ Tôn nói có phần quá tàn nhẫn, nhưng lại không thể không thừa nhận, ông ta nói có vẻ là sự thật.

Bây giờ họ đi qua đó đúng là không ổn chút nào. "Tuy lời ông chủ Tôn nói quả thực rất tàn nhẫn, nhưng tôi thấy ông ấy nói đúng." "Hai người bây giờ qua đó cũng chỉ rước họa vào thân, thà ở lại đây, chúng ta xem xét tình hình khác." Mấy con người sống sờ sờ cứ thế chết trước mắt họ, quả thực là một chuyện tàn nhẫn, nhưng họ cũng biết rất rõ.

Lúc này nếu họ thật sự muốn qua cứu người thì gần như là không thể!

Hơn nữa người đã không còn chút động tĩnh nào, e là đã chết cả rồi.

Những ngọn lửa vừa rồi quá kỳ lạ, ngọn lửa màu xanh lam, có thể nói là trong nháy mắt đã nuốt chửng con người.

Có lẽ đó là lý do tại sao họ lại chết nhanh như vậy!

Mọi người chỉ có thể im lặng đứng nhìn.

May mắn là nơi họ đang đứng không xảy ra nguy hiểm gì.

Trong khi đó, ngọn lửa bên kia vẫn không ngừng bùng cháy.

Cuối cùng, họ cẩn thận rời khỏi nơi này bằng một lối khác.

Cái chết thảm của mấy người vừa rồi là một bài học đẫm máu, nói cho họ biết, nếu không nghe lời, rất có thể sẽ phải chết ở đây.

Vì vậy, không ai dám nói thêm lời nào nữa!

Đùa sao, vừa rồi suýt nữa thì chết ở đó rồi.

Nếu cứ tiếp tục, không biết sẽ còn ra nông nỗi nào nữa. "Bây giờ các người thấy cả rồi chứ, chúng tôi tuyệt đối không phải nói dối để dọa các người, chúng tôi nói đều là sự thật." "Vốn dĩ trước đó các người còn tin lời chúng tôi, nhưng tại sao bây giờ lại không tin một câu nào nữa?" Vương Khải Toàn thực sự tức giận, hắn đã tốt bụng nhắc nhở rồi.

Cuối cùng vẫn tổn thất nhiều người như vậy!

Sở dĩ ra nông nỗi này, hoàn toàn là vì những người này không nghe lời, hắn cũng hết cách.

Tất cả mọi người đều xấu hổ cúi đầu.

Trong đó có mấy người lúc nãy cũng rục rịch.

Vốn dĩ họ cũng không định đi đến nơi đó.

May mà cuối cùng, ma xui quỷ khiến thế nào lại đi theo Thiên Ân, bây giờ mới biết Thiên Ân lương thiện đến mức nào, đã cứu mạng họ.

Những người đó cũng lần lượt lấy những thứ họ tiện tay nhặt được trên đường đi ra khỏi ba lô rồi vứt đi. "Hay lắm, các người cũng

giỏi thật đấy, hóa ra trên đường đi chỉ có một mình tôi là ngoan ngoãn, không lấy thứ gì." "Vốn dĩ tôi cũng rất để ý đến những bảo vật đó, nhưng tôi biết có thể sẽ mang lại nguy hiểm cho chúng ta nên tôi không dám làm gì cả, còn các người thì hay rồi." Vương Khải Toàn thực sự rất tức giận!

Những người này lại dám lén lút sau lưng hắn lấy nhiều đồ quý giá như vậy.

Hơn nữa còn mang theo suốt cả chặng đường!

Chương 1810

Không biết họ lấy đâu ra sức lực!

Hắn cũng có chút tò mò, chẳng lẽ trên đường đi họ không thấy nặng sao?

Mặc dù hắn thực sự không nói nên lời!

Nhưng cuối cùng vẫn không nói gì thêm...

Bởi vì cô biết có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, chi bằng cứ ở đây suy nghĩ cho kỹ xem tiếp theo nên đi thế nào.

Hơn nữa, cô luôn có cảm giác rằng họ đã sắp đến nơi cần đến rồi. "Được rồi, bài học cần có chắc cũng đã đủ rồi, chúng ta đi thẳng về phía trước thôi.

Tôi sẽ tiếp tục dẫn đường." "Tôi sẽ không nhắc nhở mọi người thêm bất cứ điều gì nữa.

Chuyện gì xảy ra thì tùy vào mọi người thôi, tôi sẽ không can thiệp." Câu nói của Chu Tiểu Di đã thể hiện rõ thái độ của cô, rằng tiếp theo cô sẽ không nhắc nhở họ nữa!

Sống hay chết là tùy vào ý thức của mỗi người.

Những người còn lại đều cảm thấy xấu hổ!

Lão Thiên đúng là biết đùa!

Khó khăn lắm mới đi được đến đây, đương nhiên ai cũng muốn sống sót ra ngoài.

Nếu có thể lấy được những bảo vật đó, ra ngoài sẽ được hưởng vinh hoa phú quý.

Nhưng nếu vì lấy bảo vật mà mất mạng, thì đừng nói đến vinh

hoa phú quý, đến việc sống sót cũng là cả một vấn đề.

Ngay khi Chu Tiểu Di và mọi người tiếp tục đi về phía trước, cô đã nhạy bén phát hiện ra hai bóng người.

Lần này, Hắc ca và những người khác cũng nhìn thấy, bởi vì hai bóng đen đó xuất hiện ngay trước mặt họ một cách không hề do dự.

Điều này khiến tất cả mọi người đều có chút bất ngờ, trước kia hai bóng người này luôn đến không tăm đi không tích, tại sao lần này lại quang minh chính đại như vậy. "Đi theo họ, có lẽ họ cố ý đến đây để dẫn đường cho chúng ta." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, mọi người đều cảm thấy có chút khó tin, thật sao?

Họ thật sự sẽ giúp mình sao?

Mặc dù cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng họ vẫn nhanh chóng bám theo.

Hai người áo đen kia di chuyển rất nhanh nhẹn ở phía trước, Chu Tiểu Di và Hắc ca còn miễn cưỡng theo kịp, nhưng những người khác thì không dễ dàng như vậy.

Họ chỉ có thể chậm rãi bám theo sau.

Thấy những người phía sau sắp không theo kịp, Chu Tiểu Di và Hắc ca quyết định đi trước xem sao!

Họ có thể để lại ký hiệu đặc biệt dọc đường để những người còn lại đi theo sau.

Mọi người đều thấy ý kiến này không tệ, thế là cả hai nhanh chóng bám theo hai bóng đen kia, còn những người khác thì chậm rãi đi theo sau. "Các người rốt cuộc là ai?

Trên đường đi có phải là hai người đã chỉ đường cho chúng tôi không?

Nếu đã chỉ đường rồi..." "...vậy chứng tỏ mục đích của các người

và chúng tôi là giống nhau, tại sao phải lén lén lút lút, có gì không thể để người khác biết sao?" Chu Tiểu Di vừa đi theo vừa hỏi thẳng hai người kia!

Nghe cô hỏi thẳng, hai người đó khựng lại một chút.

Chương 1811

Nhưng ngay sau đó, họ nhanh chóng vượt qua một tảng đá lớn!

Chu Tiểu Di và Hắc ca chỉ đành bám sát theo sau, không kịp hỏi thêm gì nữa.

Hai người liếc nhìn nhau!

Dù không nói gì nhưng họ đều hiểu ý.

Nhất định phải chặn được hai người này.

Lúc này, Hắc ca đột nhiên nhìn thấy trên đầu mình có mấy khối nhũ đá có thể dùng làm điểm tựa.

Thế là, anh ta lập tức tận dụng cơ hội, nhảy lên trước mặt hai người kia...

Hắc ca nghĩ rằng làm như vậy là có thể bao vây được hai người đó.

Đến lúc đó, Chu Tiểu Di tấn công từ phía sau!

Hai bên giáp công, có lẽ sẽ có hiệu quả.

Hắc ca hành động dứt khoát!

Chu Tiểu Di thấy vậy cũng lập tức hành động.

Cứ như vậy, hai người họ đã dồn hai bóng đen vào giữa.

Hai người áo đen liếc nhìn nhau, muốn tìm đường khác để trốn thoát, nhưng căn bản là không thể.

Họ cũng không ngờ Chu Tiểu Di và Hắc ca lại giở trò này!

Thật ra họ cũng có chút bất ngờ!

Hai đứa nhóc này quả thực đã trưởng thành rồi, đã biết cách đối

phó với họ.

Nhưng đương nhiên họ cũng không phải dạng vừa!

Sau khi liếc nhìn nhau, họ đã biết phải làm gì tiếp theo!

Hai đứa trẻ này tuy đã lớn, nhưng so với họ vẫn còn kém một chút!

Vì vậy, họ không chút do dự ra tay.

Có lẽ cũng cảm nhận được ý đồ của đối phương, khi Chu Tiểu Di và Hắc ca định ngăn cản thì đã không kịp nữa rồi.

Một quả lựu đạn choáng bị ném xuống đất, ánh sáng chói lòa khiến họ không thể mở mắt!

Đến khi mở mắt ra được, họ phát hiện hai người kia đã biến mất từ lâu.

Nói cách khác, bây giờ họ đã bị mắc kẹt ở nơi này một cách vô cớ!

Điều này khiến tất cả mọi người đều trở tay không kịp.

Cả hai cũng không ngờ đã đến nước này mà vẫn để họ chạy thoát. "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Vừa rồi chúng ta đã chặn được họ rồi mà sao vẫn để họ chạy mất?" "Xem ra họ đã tính toán từ trước rồi, dù thế nào cũng phải cắt đuôi chúng ta." "Và tôi có chút không hiểu, tại sao họ lại không muốn gặp chúng ta?

Vừa rồi tôi đã nhìn thấy họ." "Đó hẳn là mẹ tôi và cha anh, thật không ngờ hai người họ lại ở đây." Cả hai thật sự không ngờ, người không chỉ ở đây mà còn trốn tránh, không định ra gặp họ.

Chương 1812

Vất vả lắm mới dồn được hai người vào đây, vậy mà vẫn để họ chạy thoát!

Xem ra vẫn còn những chuyện khác. "Không sai, hai người họ cố tình không muốn chúng ta gặp mặt, nên mới chạy nhanh như vậy." "Chúng ta còn cần đuổi theo không?

Chẳng cần thiết phải đuổi theo nữa, cứ ở đây đã." "Hơn nữa, với tình hình hiện tại, tôi nghĩ họ sẽ cho chúng ta một vài gợi ý khác." "Hoặc có thể họ sẽ mang đến cho chúng ta những chuyện khác, tóm lại tình hình hiện tại có chút ngoài dự đoán." Hai người dừng lại tại chỗ, không định tiếp tục đuổi theo!

Hơn nữa, dù họ có đuổi theo, nếu hai người kia muốn đi thì vẫn có cách.

Chi bằng cứ để họ đi trước, lát nữa sẽ xem xét xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cứ như vậy, họ yên lặng chờ đợi, không biết đã qua bao lâu, họ mới cảm nhận được một cảm giác khác lạ.

Chu Tiểu Di và Hắc ca đã đợi được những người còn lại đến.

Khi những người khác đến, thấy hai người họ đứng đó với vẻ mặt nghiêm túc, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, hỏi ra mới biết, thì ra đã bị hai người kia cho leo cây!

Và hai người đó lại chạy mất rồi, thật kỳ lạ!

Tại sao phải chạy trốn chứ? "Còn có thể tại sao chứ, chắc là không muốn chúng ta nhìn thấy, thật kỳ quái, hai người đó rốt cuộc nghĩ gì vậy?" "Tại sao không muốn ở lại đây, nếu đã vậy, thì chúng ta

cứ ở yên đây là được rồi." "Hơn nữa mấy lão già đó cũng không biết trong lòng nghĩ gì, không phải đã nói chúng ta đến rồi sao." "Vốn tưởng ít nhất cũng phải gặp mặt một lần, nhưng lại trốn đi mất, điều này khiến chúng ta có chút trở tay không kịp." Ai mà không nghĩ vậy chứ, vốn tưởng có thể tìm được hai người để hỏi rõ tình hình là thế nào!

Không ngờ hai người đó lại chạy còn nhanh hơn thỏ, không cho họ cơ hội nào.

Nếu đã vậy, họ chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước!

Chu Tiểu Di dẫn họ đi tiếp, Hắc ca đi bên cạnh cũng rõ ràng đang trầm tư.

Những người khác thấy dáng vẻ của anh ta cũng không dám làm phiền, lặng lẽ đi theo!

Họ nhanh chóng xuyên qua các loại lối đi!

Rất nhanh đã đến một nơi hoàn toàn được bao bọc bởi nham thạch.

Nơi này cho họ cảm giác rất kỳ lạ, rất ngột ngạt!

Và nơi này trông giống như một mê cung vậy.

Nếu thật sự không cẩn thận đi vào, có lẽ sẽ chết trong đó!

Vì vậy họ không dám đi tiếp.

Tất cả mọi người đều nhìn Chu Tiểu Di!

Chu Tiểu Di thấy họ nhìn mình với vẻ mặt mong đợi, đành cười bất đắc dĩ.

Thật ra, cô cũng không biết chuyện này rốt cuộc là thế nào!

Cô chỉ có thể nói, cứ đi vào xem sao, nếu gặp nguy hiểm gì thì tính

sau.

Chu Tiểu Di dẫn họ mò mẫm đi vào!

Vừa rồi, họ cũng đã quan sát đại khái!

Nếu chú ý một chút, có thể sẽ ra ở một lối ra khác.

Vì vậy Chu Tiểu Di bảo mọi người trên đường đi đều nắm lấy một sợi dây thừng!

Chương 1813

Cứ như vậy!

Họ chậm rãi đi vào, đi không biết bao lâu.

Họ đã đi ra được, nhưng ngẩng đầu lên nhìn!

Hay thật, họ đã quay lại đúng chỗ vừa mới đi vào.

Quả nhiên là bị họ đoán trúng rồi, sớm đã cảm thấy có khả năng sẽ ra ở lối ra này!

Không ngờ lại thật sự là như vậy, đúng là bất ngờ. "Đúng là không thể mồm quạ được, vừa mới nói sẽ ra từ chỗ này, không ngờ lại ra thật, đúng là bất ngờ thật." "Hơn nữa với tình hình hiện tại, chúng ta muốn rời đi hình như không dễ dàng chút nào, vậy tiếp theo phải làm sao?" "Chúng ta đi tiếp, hay là nghiên cứu lộ trình trước đã." Không thể cứ mãi ở đây được, vì vậy anh ta không nhịn được mà cảm thán một câu như vậy.

Vương Khải Toàn cảm thấy mình bây giờ như một quả bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào!

Nếu đến lúc đó anh ta thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, có thể sẽ toi đời.

Vì vậy anh ta vẫn có chút lo lắng, muốn nhanh chóng rời đi, nhưng sự thật chứng minh có vẻ hơi khó khăn, họ vẫn phải đợi cho đến khi mình an toàn rồi mới tính tiếp.

Hơn nữa nếu không đoán sai, những người khác cũng có chuyện cần giải quyết... "Hay thật, tôi đã nói rồi mà?

Bảo cậu không cần lo lắng nhiều như vậy, giờ thì hay rồi, cậu lại lo lắng đủ thứ chuyện." "Và vừa rồi chúng ta đã đi qua một vòng rồi,

tôi cũng đã làm dấu." "Lát nữa chúng ta không thể đi con đường đó nữa, cứ đi theo hướng khác đi, thế nào cũng ra được thôi." Chu Tiểu Di vừa rồi đã quan sát đại khái, muốn ra khỏi nơi này không hề dễ dàng, vì vậy cô liền nói.

Nếu đã vậy, họ còn có gì để nói nữa, chỉ có thể ở đây chờ đợi.

Tiếp theo, họ phải đi theo Chu Tiểu Di về phía trước, đi không biết bao lâu, họ vẫn không ra được.

Xem ra lần này họ sẽ không quay lại đường cũ, nhưng cũng có thể họ không thể rời khỏi nơi này.

Thật đau đầu, nếu không thể rời đi, chẳng phải sẽ bị mắc kẹt ở đây mãi sao. "Chúng ta đang đi con đường nào vậy?

Giờ tôi mới biết, chúng ta chắc là không thể rời đi được." "Nhưng cũng không thể bị mắc kẹt ở đây mãi, nên tôi thật sự có chút tò mò." Vương Khải Toàn cảm thấy cơ thể mình có chút khác thường, anh ta sợ rằng lát nữa nếu mình thật sự mất kiểm soát, đến lúc đó làm ra chuyện gì không hay với Chu Tiểu Di và mọi người, anh ta sẽ rất áy náy, vì vậy liền hỏi. "Còn cần cậu nói sao?

Đương nhiên là có chút không ổn, nên bây giờ dù xảy ra chuyện gì, cậu cũng phải nhịn, tuyệt đối không được buông xuôi." Họ đều biết rõ, nếu cứ ở đây chờ đợi, không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì.

Vì vậy cô chỉ có thể nghĩ xem tiếp theo phải làm sao, mọi người cũng hiểu, tình huống mà anh ta lo lắng quả thực tồn tại. "Vấn đề là ở đây, khác với những gì chúng ta gặp phải, và với tình hình hiện tại, họ cần phải đi rất lâu mới có thể rời đi." Dù sao họ cũng đã đi lâu như vậy rồi mà vẫn không có động tĩnh gì, họ không lo lắng mới là lạ.

Vì vậy họ nhanh chóng muốn biết, làm thế nào để có thể rời khỏi nơi này!

Nhưng với tình hình hiện tại, có vẻ như không thể rời đi được.

Không biết qua bao lâu, họ cuối cùng cũng biết cách rời đi, dưới sự dẫn dắt của Chu Tiểu Di, họ cuối cùng cũng đã ra được.

Khi họ ra ngoài mới phát hiện, thử thách thật sự đang chờ họ ở phía trước.

Họ vừa mới ra khỏi mê cung, đã phát hiện phía trước có một đám người đá đang chờ họ, cảm nhận được sự xuất hiện của họ, chúng từ từ quay người lại, hung hãn tấn công họ.

May mà họ hành động khá nhanh nhẹn, kịp thời né được. "Thật không ngờ, lại còn có một bất ngờ như vậy đang chờ chúng ta ở đây, vừa rồi còn tưởng thật sự không có chuyện gì." Ai mà không nghĩ vậy chứ, vốn dĩ không có nhiều chuyện, vốn còn đang nghĩ có nên rời khỏi nơi này không, nhưng không ngờ cuối cùng lại biến thành thế này, khiến tất cả mọi người đều có chút hoảng loạn.

Chương 1814

Nhưng cảnh tượng lớn như vậy, họ đã thấy nhiều lần rồi!

Nên mọi người vẫn khá bình tĩnh, cầm lấy súng trong tay, trực tiếp đối phó.

Đặc biệt là Chu Tiểu Di và Hắc ca!

Thật ra hai người họ sớm đã đoán ra!

Chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp xảy ra...

Quả nhiên!

Cô đã đoán đúng!

Vì vậy họ cũng hành động dứt khoát, nhắm thẳng vào những con quái vật này.

May mà lần này những con quái vật này!

Sau khi bị một phát đạn trúng!

Đều lần lượt ngã xuống đất hóa thành đá!

Không còn tái hợp đứng dậy nữa.

Nếu không!

E rằng họ lại phải đối phó không hồi kết, nhưng những con quái vật đá này lại không ngừng tuôn ra từ bên ngoài. "Sao tôi có cảm giác chúng nó cứ tuôn ra không ngớt vậy?

Chẳng lẽ chúng ta phải quay lại mê cung sao?" "Hơn nữa nếu quay lại, không biết có thể dễ dàng ra được không, vừa rồi chúng ta không phải đã thử rồi sao?" "Nơi này không phải cứ làm dấu là ra được đâu." Còn phải nói sao?

Họ đương nhiên cũng hiểu rõ, nên bây giờ dù muốn rút lui!

Cũng không thể nào được nữa, tất cả mọi người đều sững sờ.

Lại không biết qua bao lâu!

Họ từ từ lùi lại, những con quái vật đó cũng định tiến vào!

Chu Tiểu Di biết họ không thể lùi lại được nữa.

Nếu thật sự bị lạc trong mê cung!

Rất có thể sẽ khiến tất cả mọi người, đều chết ở nơi này!

Chỉ có thể cứng rắn tiến về phía trước. "Không được lùi lại, bây giờ tất cả mọi người nghe lệnh của tôi.

Nắm chặt súng trong tay, dù là 98k hay súng bắn tỉa." "Dù là súng ngắn cũng không được lơ là cảnh giác, cứ đi một bước bắn một con, tôi không tin chúng ta không thể xông ra được, bây giờ ngoài việc xông ra, không còn cách nào khác." Không biết tại sao, sau khi nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người đều trở nên hăng hái hơn.

Vì họ biết Chu Tiểu Di nói đều là sự thật, bây giờ họ muốn rời đi là không thể.

Bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng ở đây!

Tất cả mọi người như được tiêm máu gà, xông thẳng về phía trước.

Họ dưới sự dẫn dắt của Chu Tiểu Di và Hắc ca!

Chương 1815

Hai người xông lên phía trước!

Rồi Vương Khải Toàn và Diễm Phương trực tiếp đảm nhận công việc bọc hậu.

Nhưng Vương Khải Toàn cảm thấy trong cơ thể mình, dường như có thứ gì đó muốn phá ra!

Nhưng anh ta dùng ý chí mạnh mẽ của mình để đè nén nó.

Không biết tại sao!

Nhưng anh ta có cảm giác!

Chắc là độc tố trong cơ thể anh ta, lại bắt đầu rục rịch.

Anh ta không biết tại sao lại như vậy?

Diệp Phàm phát hiện sắc mặt anh ta có vẻ không tốt, vội vàng hỏi Vương Khải Toàn sao vậy. "Không có gì, cậu cứ giải quyết đám quái vật này trước đã, tôi chỉ hơi bị tụt huyết áp thôi, cậu biết mà." "Chúng ta mỗi ngày đều cần ăn rất nhiều đồ, bây giờ tôi đã gần một ngày không ăn gì rồi." "Nếu không ăn nữa, có thể sẽ ngất ở đây, lúc đó thì xui xẻo lắm, nên chúng ta phải tốc chiến tốc thắng, rồi tôi tìm chỗ ngồi xuống ăn." Diệp Phàm nghĩ lại, Vương Khải Toàn quả thực có bệnh tụt huyết áp, anh ta chỉ có thể gật đầu, rồi cùng Vương Khải Toàn nhanh chóng xông lên.

Chu Tiểu Di đi ở phía trước, họ không phát hiện ra sự khác thường của Vương Khải Toàn, nhưng cô mơ hồ cảm thấy tình hình hiện tại có vẻ không ổn!

Nhưng họ đã đi được gần một nửa quãng đường rồi!

Cứ tiếp tục, là có thể rời khỏi nơi này.

Cô nhìn thấy ở nơi đó dường như có một cánh cửa...

Chỉ cần xông qua đó, rồi đóng cánh cửa lại, những con quái vật này sẽ không thể tiếp tục theo họ.

Thắng lợi đã ở ngay trước mắt, họ chỉ có thể tiếp tục xông về phía trước.

Qua được rồi, họ sẽ có thể thở phào nhẹ nhõm. "Mọi người cố lên, sắp qua rồi, sau khi qua được, chúng ta sẽ đến được nơi chúng ta muốn đến." "Vừa rồi tôi đã thấy, ở đó có ghi tên nơi chúng ta muốn đến." "Tôn lão bản có thể tìm thấy thứ ông ấy muốn, A Nguyệt và Vũ Điệp Hương, các ngươi cũng có thể nhận được câu trả lời mình muốn." Nghe Chu Tiểu Di nói vậy, tất cả mọi người lại một lần nữa trở nên phấn khích, không ngờ lại có chuyện như vậy.

Họ nhanh chóng tiến về phía trước, không biết đã qua bao lâu, chỉ nghe thấy tiếng súng vang lên không ngớt.

Không lâu sau, họ đã vượt qua được nơi này!

Tất cả mọi người sau khi đóng cánh cửa đá lại, đều ngã quỵ xuống đất.

Đặc biệt là Vương Khải Toàn, anh ta dựa vào tường, cảm thấy cơ thể mình dường như đã hoàn toàn bị chiếm giữ.

Anh ta cứng ngắc quay đầu, may mà Thiên Ân phát hiện kịp thời, nhanh chóng đi đến chỗ Chu Tiểu Di, rồi một tay đánh ngất anh ta. "Sư phụ, anh ấy hình như lại bị độc tố khống chế rồi, chẳng lẽ vì chúng ta đã đến nơi này, nên độc tố của anh ấy mới trở nên mạnh như vậy sao?" Vừa rồi Chu Tiểu Di không kịp để ý, không ngờ Thiên Ân đã nhận ra, may mà cậu ấy đã giải quyết kịp thời.

Vì vậy cô nhanh chóng đến kiểm tra tình hình của Vương Khải

Toàn, phát hiện vết thương sau lưng anh ta lại bắt đầu lở loét, thật tồi tệ.

Nhưng họ cũng đã đến được nơi họ muốn.

Lúc này những người khác đã lần lượt đi tìm câu trả lời của mình.

Trên tường treo rất nhiều tranh chữ, còn có một số linh đan diệu dược!

Chu Tiểu Di cũng đi qua cùng Tôn lão bản tìm linh đan diệu dược!

Xem có thứ gì cứu được Vương Khải Toàn không.

Chương 1816

"Ở đây có một ít đan dược, cho anh ấy uống trước, chắc là có tác dụng, tôi thấy trên đó ghi là Bách Độc Giải Đan Hoàn." "Tuy đã qua nhiều năm như vậy, nhưng cũng không biết có hiệu quả không, cứ coi như ngựa chết thành ngựa sống mà chữa vậy." Chu Tiểu Di cũng không chắc có tác dụng hay không, cô trực tiếp lấy cho Vương Khải Toàn uống, rồi bảo Thiên Ân trông chừng.

Cô cũng phải đi xem những người khác, cô không dám đảm bảo lát nữa có xảy ra chuyện gì không!

Nhưng khi cô ngẩng đầu lên, phát hiện một chùm sáng chiếu thẳng tới.

Tất cả mọi người đều từ từ nhìn qua, không biết tại sao đột nhiên lại có một chùm sáng chiếu đến. "Là Chung Cực!" Ngay khi mọi người còn đang sững sờ, thì nghe thấy Chu Tiểu Di nói một câu như vậy, mọi người mới hoàn hồn lại, hình như đúng vậy, họ đã nghe nói rồi.

Trên đường đến đây, Chu Tiểu Di đã nói, cô đến đây là để tìm Chung Cực.

Chẳng lẽ chùm sáng này chính là Chung Cực mà cô muốn tìm, có vẻ hơi quỷ dị, một chùm sáng thì tính là Chung Cực gì chứ.

Rồi họ nhìn thấy Chu Tiểu Di đã lảo đảo đi tới, cả người cô như bị điều khiển, có người muốn kéo lại, nhưng khi họ đưa tay ra, cũng lập tức trở nên ngây dại.

Khi Hắc ca và mọi người từ từ đi tới, từ xa đột nhiên nhảy ra hai bóng đen!

Chặn trước mặt họ rồi kéo họ lại.

Khi tất cả mọi người ngã xuống đất, cảm giác đau rát từ lòng bàn tay truyền đến, họ mới từ từ hoàn hồn.

Trước mặt họ là một vách đá, Chu Tiểu Di cũng đầy vẻ nghi hoặc. "Đã nói từ lâu rồi, nơi này không phải nơi các ngươi nên đến, nhưng tại sao các ngươi lại không nghe lời chứ?" "Trên đường đi chúng ta đã cho các ngươi bao nhiêu lần phương hướng, đều là dẫn các ngươi ra ngoài, nhưng không ngờ các ngươi vẫn cứ đi vào." Họ nghe một trong hai người mặc đồ đen nói, tất cả mọi người đều không cho là đúng!

Nhưng chỉ có Chu Tiểu Di là cứng đờ người.

Vì giọng nói này cô rất quen thuộc, còn người kia, anh ta cũng từ từ lên tiếng!

Hắc ca cũng sững sờ, đây không phải là giọng của cha anh ta sao?

Họ không thể tin được nhìn người trước mặt, không chắc cha mình rốt cuộc là chuyện gì. "Anh..." "Xin lỗi, hai chúng tôi trông rất giống hai người mà các bạn nói, nhưng chúng tôi không phải họ.

Có thể nói chúng tôi giống như bản sao của họ vậy." "Hai người họ sớm đã không còn nữa, nhưng họ đã chết sau khi rời khỏi nơi này, chúng tôi cũng chỉ là tàn hồn của họ ở lại đây." "Chỉ là để ngăn cản hai bạn tiến vào, bây giờ nhiệm vụ của chúng tôi đã hoàn thành, cũng đến lúc phải đi rồi." "Những thứ các bạn cần, ở đây đều có câu trả lời, các bạn cũng nên rời đi rồi." Nói xong hai người lóe lên một cái, rồi trực tiếp tan thành tro bụi tại chỗ!

Có thể nói cảnh tượng bây giờ thật sự rất ảo mộng. 【Rốt cuộc là chuyện gì vậy, cuối cùng lại nói với tôi rằng đó chỉ là người thân của chị Chu và Hắc ca thôi sao.】 【Không ngờ chỉ là một phân thân ở lại đây, để ngăn cản họ đi tiếp.】 【Hơn nữa chị Chu và mọi người tìm

kiếm lâu như vậy, Chung Cực không ngờ chỉ là một vách đá, nhảy xuống chẳng phải là đến Chung Cực rồi sao.】 Cư dân mạng đều cảm thấy mình như bị lừa!

Nhưng thấy Chu Tiểu Di và mọi người đều khá hài lòng, họ cũng không còn phàn nàn nhiều nữa.

Chu Tiểu Di và mọi người đã hiểu đại khái mọi chuyện, ngay cả Tôn lão bản cũng đã thấy, trên đời này quả nhiên không tồn tại thuốc trường sinh bất lão.

Vương Khải Toàn tỉnh lại cảm thấy toàn thân cứng đờ, hỏi có phải mình cũng bị điều khiển không, mọi người giải thích một hồi.

Lúc này Vương Khải Toàn mới cảm thấy bụng mình bắt đầu đau quặn, Chu Tiểu Di có chút ngượng ngùng nói, có thể là do thuốc đó quá hạn hơi lâu.

Nhưng không ngờ lại có thể giải được độc trong người, cũng coi như là một chuyện tốt. "Hồ tiên sinh, tôi phát hiện ra bây giờ anh thật sự ngày càng không coi tôi là anh em rồi, anh lại cảm thấy đây là chuyện tốt, viên thuốc đó không biết là từ thời nào để lại." "Tôi đoán nó sớm đã không phải thứ cho người ăn rồi, anh thì hay rồi, gan to thật, nhét hết vào bụng tôi." "Tôn lão bản, ông đã có được thứ ông muốn.

Vũ Điệp Hương, cô cũng đã tìm thấy đáp án tại sao mình lại ở đây." "Chẳng qua cũng giống như họ nói, là một tàn ảnh còn sót lại, bây giờ tâm nguyện của cô đã hoàn thành, cũng đến lúc đi đầu thai chuyển thế rồi." "Chúng ta cũng đến lúc phải đi rồi!" Để an toàn, Chu Tiểu Di lập tức dẫn những người khác rời khỏi Vân Thiên Cung.

Và chuyến thám hiểm trực tiếp đầy nguy hiểm lần này!

Cuối cùng cũng đã đi đến hồi kết!